ΨΑΛΜΟΙ

ΨΑΛΜΟΣ 1

Ψαλ. 1,1 - Μακάριος ἀνήρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν.

Ψαλ. 1,1 - Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος από τον Θεόν είναι ο άνθρωπος εκείνος, που δεν επορεύθη ποτε δρόμον σύμφωνα με τας σκέψεις και τα θελήματα των ασεβών ανθρώπων και ούτε προς στιγμήν δεν εστάθη εκεί, όπου διέρχονται οι αμαρτωλοί, ούτε εκάθισε να λάβη μέρος εις συναναστροφάς ανθρώπων, που είναι διεφθαρμένοι και διαφθείρουν την κοινωνίαν.

Ψαλ. 1,2 - ἀλλ᾿ ἤ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσει ἡμέρας καὶ νυκτός.

Ψαλ. 1,2 - Αλλ' εξ αντιθέτου με όλην του την καρδίαν έχει δώσει την θέλησίν του και την σκέψιν του στον νόμον του Κυρίου και τον Νομον αυτόν θα μελετά ημέραν και νύκτα.

Ψαλ. 1,3 - καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀποῤῥυήσεται· καὶ πάντα, ὅσα ἂν ποιῇ, κατευοδωθήσεται.

Ψαλ. 1,3 - Αυτός θα ομοιάζη με το δένδρον που είναι φυτευμένον εις τα πλούσια τρεχούμενα νερά και το οποίον θα αποδώση τους ωρίμους καρπούς του εις τυν καταλληλον καιρόν, τα δε φύλλα του ποτέ δεν θα πέσουν. Ετσι και ο άνθρωπος ο αφωσιωμένος στον νόμον του Θεού. Ολα τα έργα, που θα επιχειρή, θα έχουν με την ευλογίαν του Θεού αίσιον πέρας.

Ψαλ. 1,4 - οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως, ἀλλ᾿ ἢ ὡσεὶ χνοῦς, ὃν ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Ψαλ. 1,4 - Δεν θα συμβαίνη όμως το ίδιον και μέ, τους ασεβείς, όχι· αλλά αυτοί θα ομοιάζουν σαν το χνούδι, το οποίον παρασύρει ο άνεμος και το εξαφανίζει από το πρόσωπον της γης, από τα μάτια των ανθρώπων.

Ψαλ. 1,5 - διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει, οὐδὲ ἁμαρτωλοὶ ἐν βουλῇ δικαίων·

Ψαλ. 1,5 - Δια τούτο, ηθικώς αδύνατοι και άτολμοι, οι ασεβείς δεν θα έχουν το σθένος να σταθούν όρθιοι ενώπιον του Κυρίου κατά την μέλλουσαν κρίσιν. Ούτε και οι αμαρτωλοί θα τολμήσουν, να παρουσιασθούν εις την σύναξιν των δικαίων.

Ψαλ. 1,6 - ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολεῖται.

Ψαλ. 1,6 - Διότι ο Κυριος γνωρίζει τον δρόμον, την συμπεριφοράν και τα έργα των δικαίων και τους προστατεύει, ενώ οι ασεβείς εγκαταλείπονται από τον Θεόν, καταλήγουν εις την απώλειαν τα έργα των και αυτοί οι ίδιοι.

ΨΑΛΜΟΣ 2

Ψαλ. 2,1 - Ἱνατί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;
Ψαλ. 2,1 - Διατί σαν άγρια αχαλίνωτα άλογα ανεστατώθησαν και αφηνίασαν τα ειδωλολατρικά έθνη και διατί αυτοί οι λαοί εμελέτησαν και κατέστρωσαν σχέδια μωρά, αμαρτωλά και απραγματοποίητα;
Ψαλ. 2,2 - παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ. (διάψαλμα).
Ψαλ. 2,2 - Παρεστάθησαν απειλητικοί οι βασιλείς της γης και οι άρχοντες συνεκεντρώθησαν από συμφώνου στον ίδιον τόπον εναντίον του Κυρίου και Θεού και εναντίον εκείνου, τον οποίον αυτός έχρισε προφήτην, αρχιερέα και βασιλέα.
Ψαλ. 2,3 - Διαῤῥήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν καὶ ἀποῤῥίψωμεν ἀφ᾽ ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν.
Ψαλ. 2,3 - Είπαν τα αμαρτωλά αυτά έθνη και οι παράνομοι βασιλείς μεταξύ των· “ας συντρίψωμεν τους δεσμούς, που μας κρατούν υποτεταγμένους στον Κυριον και στον χριστόν αυτού και ας αποτινάξωμεν μακράν από ημάς το ζυγόν των”.
Ψαλ. 2,4 - ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς.
Ψαλ. 2,4 - Αλλά αυτός, που κατοικεί στους ουρανούς, ο παντοδύναμος και δίκαιος Θεός θα τους περιπαίξη και θα τους χλευάση, θα τους κάμη καταγέλαστους ενώπιον όλων.
Ψαλ. 2,5 - τότε λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταράξει αὐτούς.
Ψαλ. 2,5 - Εις δε τον κατάλληλον χρόνον θα ομιλήση προς αυτούς με την οργήν του και θα τους συγκλονίση επάνω εις την έκρηξιν του δικαίου του θυμού.
Ψαλ. 2,6 - Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ Σιὼν ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ
Ψαλ. 2,6 - Εγώ όμως, ο Χριστός αυτού, παρά τας εχθρικάς ενεργείας των αντιθέτων, ενεθρονίσθην από αυτόν τον Θεόν και πατέρα ως βασιλεύς αιώνιος στο ιερόν όρος Σιών, εις την Ιερουσαλήμ,
Ψαλ. 2,7 - διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε πρός με· υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.
Ψαλ. 2,7 - δια να διαλαλώ και κηρύττω προς όλον τον κόσμον το πρόσταγμα του Κυρίου. Αυτό δε είναι το πρόσταγμα, με το οποίον με ανεβίβασεν στον θρόνον· ο Κυριος μου είπε· “συ είσαι ο μονογενής Υιός μου,

τον οποίον από την ιδικήν μου απειροτελείαν ουσίαν έχω γεννήσει προ πάντων των αιώνων, σήμερον δε και σε ανιστώ ένδοξον από τον τάφον.

Ψαλ. 2,8 - αἴτησαι παρ᾿ ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ψαλ. 2,8 - Ζητησε ελεύθερα από μένα με το θάρρος της υιότητος ο,τι θέλεις, και εγώ θα δώσω ως κληρονομίαν σου όλα τα έθνη και θα θέσω υπό την απόλυτον εξουσίαν σου όλην την γην μέχρι των περάτων αυτής.

Ψαλ. 2,9 - ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψεις αὐτούς.

Ψαλ. 2,9 - Θα τους κυβερνήσης με σιδερένιαν ράβδον, με ακατανίκητον εξουσίαν, αλλά και θα συντρίψης όλους εκείνους, οι οποίοι ανθίστανται εις σέ, με τόσην ευκολίαν, σαν να ήσαν πήλινα εύθραυστα αγγεία κατασκευασμένα από τον κεραμιδάν”.

Ψαλ. 2,10 - καὶ νῦν, βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν.

Ψαλ. 2,10 - Και τώρα, που ακούετε αυτάς τας διακηρύξεις, σεις οι βασιλείς, συνετισθήτε, παιδαγωγηθήτε από τα παθήματά σας, αλλά και όλοι σεις οι άρχοντες, οι οποίοι κυβερνάτε και δικάζετε τους λαούς της γης.

Ψαλ. 2,11 - δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ.

Ψαλ. 2,11 - Υπηρετήσατε τον Κυριον με φόβον, δια να δοκιμάσετε εις την καρδίαν σας την αγαλλίασιν, που φέρει η ευλάβεια προς τον Θεόν και ο φόβος, μήπως τυχόν τον παροργίσετε με κάποιαν αμαρτίαν σας.

Ψαλ. 2,12 - δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας.

Ψαλ. 2,12 - Εφ' όσον είναι καιρός αρπάξατε με όλην σας την δύναμιν και εγκολπωθήτε και κρατήστε στερεά την παιδαγωγίαν αυτήν εκ μέρους του Κυρίου, μήπως τυχόν δια την αμέλειάν σας οργισθή ο Κυριος εναντίον σας και καταστραφήτε και χαθήτε από την ευθείαν οδόν·

Ψαλ. 2,13 - ὅταν ἐκκαυθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾿ αὐτῷ.

Ψαλ. 2,13 - όταν εντός ολίγου ανάψη ωσάν πολλαπλασίως πυρωμένη κάμινος ο δίκαιος θυμός του Θεού. Αλλά τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι θα είναι, όσοι θα έχουν στηρίξει την ελπίδα και την πεποίθησίν των εις αυτόν.

ΨΑΛΜΟΣ 3

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, ὁπότε ἀπεδίδρασκεν ἀπὸ προσώπου Ἀβεσσαλὼμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ

Ψαλ. 3,2 - Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ᾿ ἐμέ·

Ψαλ. 3,2 - Κυριε, εις πόσον αμέτρητον πλήθος έχουν αυξηθή οι εχθροί, που με καταθλίβουν! Πολλοί έχουν εξεγερθή και επαναστατήσει εναντίον μου.

Ψαλ. 3,3 - πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου· οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 3,3 - Πολλοί είναι εκείνοι, που επιβουλεύονται την ζωήν μου και λέγουν· “Δεν υπάρχει πλέον δι' αυτόν καμμία σωτηρία εκ μέρους του Θεού του”.

Ψαλ. 3,4 - σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλήν μου.

Ψαλ. 3,4 - Συ όμως, Κυριε, είσαι ο βοηθός και ο προστάτης μου. Συ είσαι η ζωή και η δόξα μου, που θα με δοξάσης πάλιν και θα σηκώσης υψηλά το κεφάλι μου, ενώ τώρα το κρατώ σκυμμένο από την εντροπήν.

Ψαλ. 3,5 - φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 3,5 - Κατά το παρελθόν πολλές φορές, με φωνήν ισχυράν εφώναξα προς τον Κυριον και εζήτησα την βοήθειάν του, και εκείνος με ήκουσεν από το όρος Σιών, από το άγιον αυτού κατοικητήριον (διάψαλμα).

Ψαλ. 3,6 - ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταί μου.

Ψαλ. 3,6 - Δια τούτο και τώρα, βέβαιος ότι ο Κυριος θα εισακούση την προσευχήν μου, εκοιμήθην, έπεσα εις ήρεμον και αναπαυτικόν ύπνον. Εσηκώθηκα από τον ύπνον ειρηνικός και αισιόδοξος, διότι ο Κυριος θα με βοηθήση ασφαλώς και θα με προστατεύση.

Ψαλ. 3,7 - οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων μοι.

Ψαλ. 3,7 - Δεν θα φοβηθώ από αναρίθμητα πλήθη εχθρικού λαού, που με έχουν περικυκλώσει από όλα τα σημεία και επιτίθενται όλοι μαζή εναντίον μου.

Ψαλ. 3,8 - ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με, ὁ Θεός μου, ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως, ὀδόντας ἁμαρτωλῶν συνέτριψας.

Ψαλ. 3,8 - Σηκω επάνω, Κυριε, σώσε με από τους εχθρούς μου, συ ο Θεός μου. Διότι είμαι βέβαιος πλέον ότι έχεις συντρίψει όλους αυτούς, που με εχθρεύονται χωρίς λόγον και αιτίαν. Θεωρώ ως τετελεσμένον γεγονός, ότι συνέτριψες τα δόντια των αμαρτωλών, που ωσάν άγρια θηρία έρχονται να με κατασπαράξουν

Ψαλ. 3,9 - τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

Ψαλ. 3,9 - Από σε λοιπόν τον Κυριον περιμένω την σωτηρίαν μου, η δε ευλογία σου θα σταλή επάνω στον λαόν, που είναι ιδικός σου.

ΨΑΛΜΟΣ 4

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ψαλμοῖς· ᾠδὴ τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 4,2 - Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου· ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με. οἰκτείρησόν με καὶ εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Ψαλ. 4,2 - Κυριε ο Θεός, συ με προστατεύεις και αποδίδστο δίκαιόν μου. Οσες φορές προηγουμένως δια της προσευχής σε είχα επικαλεσθή με ήκουσες. Διέλυσες την ψυχικήν μου στενοχωρίαν και έδωσες άνεσιν εις την ψυχήν μου. Και τώρα σπλαγχνίσου μέ, Κυριε· άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου.

Ψαλ. 4,3 - υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἱνατί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος; (διάψαλμα).

Ψαλ. 4,3 - Ω σεις οι άνθρωποι, που με εχθρεύεσθε, έως πότε θα έχετε σκληράν την καρδίαν σας; Διατί αγαπάτε να διαδίδετε εις βάρος μου ματαίας και ανυποστάτους κατηγορίας και επιζητείτε πάντοτε νέα ψεύδη εναντίον μου;

Ψαλ. 4,4 - καὶ γνῶτε ὅτι ἐθαυμάστωσε Κύριος τὸν ὅσιον αὐτοῦ· Κύριος εἰσακούσεταί μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν.

Ψαλ. 4,4 - Μαθετε όμως ότι ο Κυριος κατά θαυμαστόν τρόπον με επροστάτευσεν στο παρελθόν, εμέ τον αφωσιωμένον εις αυτόν. Και τώρα θα εισακούση ο Κυριος την προσευχήν μου, καθώς με όλην μου την ψυχήν κράζω προς αυτόν.

Ψαλ. 4,5 - ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ἃ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγητε. (διάψαλμα).

Ψαλ. 4,5 - Σεις οι εχθροί μου, ας οργιζεσθε επί τέλους εναντίον μου· μη αμαρτάνετε όμως και εναντίον του Θεού. Οσα κακά σχέδια μελετάτε εις τας καρδίας σας και καταστρώνετε εναντίον μου, όταν κοιμάσθε μόνοι σας το εσπέρας, επανεξετάσατέ τα, συντριβήτε δι' αυτά και μετανοήσατε.

Ψαλ. 4,6 - θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης καὶ ἐλπίσατε ἐπὶ Κύριον.

Ψαλ. 4,6 - Προσφέρετε θυσίας προς τον Θεόν, αι οποίαι να συνοδεύωνται από τα έργα της δικαιοσύνης. Και τώρα στηρίξατε και σεις τας ελπίδας σας στον Θεόν.

Ψαλ. 4,7 - πολλοὶ λέγουσι· τίς δείξει ἡμῖν τὰ ἀγαθά; Ἐσημειώθη ἐφ᾿ ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Ψαλ. 4,7 - Πολλοί από σας λέγουν· “ποιός θα δείξη εις ημάς και θα δώση τα αγαθά;” Εις ημάς όμως, Κυριε, που πιστεύομεν εις σέ, έλαμψε το φως του προσώπου σου και εδοκιμάσαμεν χαράν.

Ψαλ. 4,8 - ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου· ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐπληθύνθησαν.

Ψαλ. 4,8 - Εγέμισες την ίδικήν μου καρδίαν από χαράν και αγαλλίασιν, την οποίαν δεν δοκιμάζουν ποτέ οι αμαρτωλοί αντίπαλοί μου, μολονότι είναι γεμάτοι από τους καρπούς της γης, από σίτον, οίνον και έλαιον.

Ψαλ. 4,9 - ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω, ὅτι σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ᾿ ἐλπίδι κατῴκισάς με.

Ψαλ. 4,9 - Εγώ όμως με την ελπίδα μου στερεάν προς σε θα κοιμηθώ ήσυχος και ειρηνικός, θα χορτάσω τον ύπνον, διότι συ Κυριε, αν και εγώ είμαι τώρα εγκαταλελειμμένος και μόνος, μου παρέχεις την προστασίαν σου, υπό την σκέπην της οποίας κατοικώ γεμάτος ελπίδα προς σέ.

ΨΑΛΜΟΣ 5

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς κληρονομούσης· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 5,2 - Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου·

Ψαλ. 5,2 - Ακουσε, Κυριε, τα λόγια της προσευχής μου, κατανόησε αυτά, που με αγωνιώδη κραυγήν σου απευθύνω.

Ψαλ. 5,3 - πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου. ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι, Κύριε·

Ψαλ. 5,3 - Δώσε προσοχήν στο περιεχόμενον της δεήσεώς μου, συ, που είσαι ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου, διότι εγώ όχι εις τα άψυχα είδωλα ούτε εις κανένα άλλον, αλλά προς σε θα προσευχηθώ και τώρα, Κυριε.

Ψαλ. 5,4 - τὸ πρωΐ εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς μου, τὸ πρωΐ παραστήσομαί σοι καὶ ἐπόψει με,

Ψαλ. 5,4 - Πρωϊ, πριν ακόμη αρχίσω κανένα έργον, συ θα ακούσης το περιεχόμενον της προσευχής μου. Το πρωϊ θα παρουσιασθώ ενώπιόν σου και συ θα ρίψης ευμενές βλέμμα προς εμέ.

Ψαλ. 5,5 - ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ· οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος,

Ψαλ. 5,5 - Συ είσαι Θεός, που ποτέ και κατά κανένα τρόπον δεν θέλεις την καταπάτησιν του νόμου Σου και την αδικίαν. Δια τούτο ούτε και προς στιγμήν δεν θα παραμείνη πλησίον σου ως προστατευόμενός σου ασεβής άνθρωπος, ο οποίος μηχανεύεται το κακόν.

Ψαλ. 5,6 - οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν·

Ψαλ. 5,6 - Ούτε είναι δυνατόν να σταθούν εμπρός εις τα μάτια σου με θάρρος η με θράσος αυτοί, οι οποίοι καταπατούν τον Νομον σου. Συ εμίσησες όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν ως έργον των να πράττουν την ανομίαν και την αμαρτίαν.

Ψαλ. 5,7 - ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος.

Ψαλ. 5,7 - Εν τη δικαιοσύνη σου θα εξολοθρεύσης, Κυριε, όλους εκείνους, οι οποίοι λέγουν ψεύδη. Τον αιμοχαρή άνθρωπον, ο οποίος χύνει αίμα άλλων ανθρώπων, όπως επίσης και τον δόλιον, τους αποστρέφεται μετά βδελυγμίας ο Κυριος.

Ψαλ. 5,8 - ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἅγιόν σου ἐν φόβῳ σου.

Ψαλ. 5,8 - Εγώ όμως στηριζόμενος και ελπίζων στο άπειρον έλεός σου θα εισέλθω στο κατοικητήριόν σου. Θα προσκυνήσω Σε με ευλάβειαν και ιερόν δέος στον άγιον ναόν σου.

Ψαλ. 5,9 - Κύριε, ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου.

Ψαλ. 5,9 - Κυριε, βλέπεις πόσον πολλοί είναι αυτοί που με εχθρεύονται! Δια τούτο συ γίνε εν τη απείρω σου δικαιοσύνη οδηγός μου. Βοήθησέ με, ώστε με σταθερότητα και αποφασιστικότητα να βαδίζω την ευθείαν οδόν ενώπιόν σου.

Ψαλ. 5,10 - ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδία αὐτῶν ματαία· τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν.

Ψαλ. 5,10 - Διότι στο στόμα των εχθρών μου δεν υπάρχει ποτέ η αλήθεια. Η καρδιά των σκέπτεται και επιθυμεί πάντοτε μάταια και επιβλαβή. Ο λάρυγξ των είναι τάφος ανοικτός, από τον οποίον εξέρχονται δυσωδίαι· με τας ψευδολόγους δε γλώσσας των εκχύνουν φαρμακεράς δολιότητας.

Ψαλ. 5,11 - κρῖνον αὐτούς, ὁ Θεός. ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἔξωσον αὐτούς, ὅτι παρεπίκρανάν σε, Κύριε.

Ψαλ. 5,11 - Κρίνε και καταδίκασέ τους συ, ω Θεέ μου. Είθε να αστοχήσουν όλαι αι συκοφαντίαι των και όλα τα εναντίον μου διαβούλιά των. Συμφωνα με το πλήθος των ασεβειών των διασκόρπισέ τους και διώξε τους από κοντά σου, διότι εργαζόμενοι αυτοί το κακόν και πολεμούντες τους ιδικούς σου ανθρώπους σε έχουν πικράνει με το παραπάνω, Κυριε.

Ψαλ. 5,12 - καὶ εὐφρανθείησαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ· εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς, καὶ καυχήσονται ἐν σοὶ πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 5,12 - Θα ευφρανθούν δε τότε όλοι, όσοι στηρίζουν τας ελπίδας των εις σέ. Η χαρά των και η αγαλλίασις θα είναι αιωνία και αναφαίρετος. Συ δε θα κατοικήσης εν μέσω αυτών και όλοι εκείνοι, που αγαπούν το Ονομά σου, θα καυχώνται δια την προστασίαν, που τους παρέχεις.

Ψαλ. 5,13 - ὅτι σὺ εὐλογήσεις δίκαιον· Κύριε, ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς.

Ψαλ. 5,13 - Διότι συ, Κυριε, εν τη απείρω σου αγαθότητι θα ευλογήσης τον δίκαιον. Κυριε, η άπειρος προς ημάς ευμένειά σου και προστασία είναι δι' ημάς ακατανίκητον όπλον και στέφανος δόξης.

ΨΑΛΜΟΣ 6

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις, ὑπὲρ τῆς ὀγδόης· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 6,2 - Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Ψαλ. 6,2 - Κυριε, επάνω στον δίκαιον θυμόν σου μη με τιμωρήσης δια τας αμαρτωλάς μου πράξεις, και μη θελήσης επάνω εις την δικαίαν σου οργήν να με παιδαγωγήσης με σκληρότητα.

Ψαλ. 6,3 - ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι· ἴασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστᾶ μου,

Ψαλ. 6,3 - Ελέησέ με, Κυριε, διότι είμαι σωματικώς και ψυχικώς ασθενής. Θεράπευσε, Κυριε, εμέ τον ασθενή, διότι και αυτά τα οστά μου έχουν ταραχθή εξ αιτίας των αμαρτιών μου.

Ψαλ. 6,4 - καὶ ἡ ψυχή μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σύ, Κύριε, ἕως πότε;

Ψαλ. 6,4 - Η δε ψυχή μου επλημμύρισεν από ταραχήν και ανεστατώθη εξ αιτίας της δικαίας σου οργής. Εως πότε όμως, Κυριε, θα στέκης μακράν από εμέ και ωργισμένος θα στρέφης αλλού το πρόσωπόν σου;

Ψαλ. 6,5 - ἐπίστρεψον, Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου, σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου.

Ψαλ. 6,5 - Στρέψε, Κυριε, το πρόσωπόν σου προς εμέ. Γλύτωσε το σώμα και την ψυχήν μου από τας συμφοράς. Σώσε με, όχι δια τας καλάς μου πράξεις, αλλά δια την άπειρον ευσπλαγχνίαν σου.

Ψαλ. 6,6 - ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σου· ἐν δὲ τῷ ᾅδῃ τίς ἐξομολογήσεταί σοι;

Ψαλ. 6,6 - Διότι, εάν αποθάνη κανείς αμετανόητος και καταβή στον άδην, δεν είναι δυνατόν να σε ενθυμήται, Κυριε. Εις τον άδην ποιός αμετανόητος είναι δυνατόν να σε δοξολογήση; Εγώ όμως, Κυριε, μετανοών δια τας παραβάσεις μου κλαίω.

Ψαλ. 6,7 - ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ᾿ ἑκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνήν μου βρέξω.

Ψαλ. 6,7 - Εκοπίασα, απέκαμα από τους στεναγμούς μου δια τας παρεκτρρπάς μου. Ελουσα και λούζω κάθε νύκτα το κρεββάτι μου και βρέχω με τα άφθονα δάκρυά μου το στρώμα μου.

Ψαλ. 6,8 - ἐταράχθη ἀπὸ θυμοῦ ὁ ὀφθαλμός μου, ἐπαλαιώθην ἐν πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς μου.
Ψαλ. 6,8 - Κλαίω συνεχώς εξ αιτίας της οργής σου και από τα δάκρυά μου επόνεσαν τα μάτια μου. Εγινα ασήμαντος, σαν το παληωμένο ένδυμα, και περιφρονημένος από τους εχθρούς μου.
Ψαλ. 6,9 - ἀπόστητε ἀπ᾿ ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ μου·
Ψαλ. 6,9 - Αλλά το έλεος του Κυρίου είναι άπειρον και δια τούτο εις αυτό ελπίζω και φωνάζω προς τους εχθρούς μου· φύγετε μακρυά από μένα κατεντροπιασμένοι, όσοι εργάζεσθε την ανομίαν. Δεν σας φοβούμαι, διότι είμαι βέβαιος ότι ο Κυριος εδέχθη με ευμένειαν την προσευχήν, που με δάκρυα και κλαυθμούς του απηύθυνα.
Ψαλ. 6,10 - ἤκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς μου, Κύριος τὴν προσευχήν μου προσεδέξατο.
Ψαλ. 6,10 - Ηκουσεν ο Κυριος την δέησίν μου. Ο Κυριος ευηρεστήθη να κάμη δεκτήν την προσευχήν μου.
Ψαλ. 6,11 - αἰσχυνθείησαν καὶ ταραχθείησαν σφόδρα πάντες οἱ ἐχθροί μου, ἀποστραφείησαν καὶ καταισχυνθείησαν σφόδρα διὰ τάχους.
Ψαλ. 6,11 - Ας κατεντροπιασθούν και ας κυριευθούν από φόβον και τρόμον οι εχθροί μου. Ας γυρίσουν οπίσω και πανικόβλητοι ας τραπούν εις φυγήν, ας καταισχυνθούν γρήγορα.

ΨΑΛΜΟΣ 7

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, ὃν ᾖσε τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν λόγων Χουσὶ υἱοῦ Ἰεμενεί.
Ψαλ. 7,2 - Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με καὶ ῥῦσαί με,
Ψαλ. 7,2 - Κυριε, ο Θεός μου, εις σε εστήριξα όλας μου τας ελπίδας. Σώσε με από όλους τους εχθρούς μου, οι οποίοι με καταδιώκουν και γλύτωσέ με από αυτούς, και μάλιστα από τον αρχηγόν των τον Αβεσσαλώμ,
Ψαλ. 7,3 - μήποτε ἁρπάσῃ ὡς λέων τὴν ψυχήν μου, μὴ ὄντος λυτρουμένου μηδὲ σῴζοντος.
Ψαλ. 7,3 - δια να μη αρπάση αυτός και ως λέων άγριος κατασπαράξη την ζωήν μου, αφού δεν θα υπάρχη στο πλευρόν μου κανείς, δια να με γλυτώση και να με σώση.
Ψαλ. 7,4 - Κύριε ὁ Θεός μου, εἰ ἐποίησα τοῦτο, εἰ ἔστιν ἀδικία ἐν χερσί μου,
Ψαλ. 7,4 - Κυριε και Θεέ μου, εάν διέπραξα αυτό το κακόν, δια τα οποίον με καταδιώκουν, εάν αι χείρες μου έκαμαν κάκοιαν αδικίαν εναντίον των,

Ψαλ. 7,5 - εἰ ἀνταπέδωκα τοῖς ἀνταποδιδοῦσί μοι κακά, ἀποπέσοιμι ἄρα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου κενός·

Ψαλ. 7,5 - εάν ανταπέδωκα ποτέ κάτι κακόν στους εχθρούς μου, οι οποίοι συνεχώς με καταδιώκουν και με αδικούν, ας χάσω κάθε ελπίδα σωτηρίας από τα χέρια των εχθρών μου, ας πέσω νικημένος από αυτούς, έρημος και γυμνωμένος από κάθε συμπαράστασιν.

Ψαλ. 7,6 - καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου καὶ καταλάβοι καὶ καταπατήσαι εἰς γῆν τὴν ζωήν μου καὶ τὴν δόξαν μου εἰς χοῦν κατασκηνώσαι. (διάψαλμα).

Ψαλ. 7,6 - Ας με καταδιώξη, μαζή με τους εχθρούς μου, ο αρχηγός των, ας με συλλάβη αιχμάλωτον, ας ποδοπατήση κάτω στο χώμα και ας εξευτελίση την ζωήν μου και ας σκεπάση με το χώμα του τάφου όλην την δόξαν μου.

Ψαλ. 7,7 - ἀνάστηθι, Κύριε, ἐν ὀργῇ σου, ὑψώθητι ἐν τοῖς πέρασι τῶν ἐχθρῶν σου. ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι, ᾧ ἐνετείλω,

Ψαλ. 7,7 - Αλλ' εγώ, Κυριε, δεν θέλω να εκδικηθώ ο ίδιος τους εχθρούς μου· δια τούτο σε παρακαλώ, σήκω, Κυριε, ωργισμένος εναντίον αυτών. Φανέρωσε το ύψος της ακατανίκητου δυνάμεώς σου έως εις τα πέρατα του στρατοπέδου των εχθρών σου, ώστε κανείς να μη διαφύγη την τιμωρίαν. Κυριε ο Θεός μου, σήκω εις προστασίαν μου, σύμφωνα άλλωστε και με τον Νομον, τον οποίον έχεις σχετικώς διατάξει, να τιμωρούνται δηλαδή οι κακοί, οι δε καλοί να προστατεύωνται και αμείβωνται.

Ψαλ. 7,8 - καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε, καὶ ὑπὲρ ταύτης εἰς ὕψος ἐπίστρεψον.

Ψαλ. 7,8 - Και όταν, Κυριε, αποκοααστήσης δικαιοσύνην, τότε πλήθη λαών με πίστιν θα σε περιβάλλουν, προς χάριν δε αυτής της συγκεντρώσεως των πιστών λαών, ανέβα στο μεγαλειώδες βήμα της δικαιοσύνης και αγαθότητάς σου.

Ψαλ. 7,9 - Κύριος κρινεῖ λαούς. κρῖνόν με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου καὶ κατὰ τὴν ἀκακίαν μου ἐπ᾽ ἐμοί.

Ψαλ. 7,9 - Ο Κυριος θα κρίνη αργά η γρήγορα όλους τους λαούς. Κρίνε και εμέ τώρα, Κυριε, ανάλογα με την δικαιοσύνην, που έως τώρα έχω δείξει· και σύμφωνα με την αθωότητά μου απέναντι των εχθρών μου δείξε εις εμέ την ιδικήν σου αγαθότητα.

Ψαλ. 7,10 - συντελεσθήτω δὴ πονηρία ἁμαρτωλῶν καὶ κατευθυνεῖς δίκαιον, ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς ὁ Θεός.

Ψαλ. 7,10 - Θέσε, Κυριε, ένα τέρμα εις την κακίαν των αμαρτωλών ανθρώπων. Ετσι θα οδηγήσης, συ Κυριε, ανενόχλητον και απρόσκοπτον τον δίκαιον στον δρόμον της αρετής, διότι γνωρίζεις τα βάθη των ανθρωπίνων καρδιών, τας σκέψεις και τας επιθυμίας αυτών.

Ψαλ. 7,11 - δικαία ἡ βοήθειά μου παρὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ σῴζοντος τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

Ψαλ. 7,11 - Δικαία θα είναι η προς εμέ βοήθειά σου, Κυριε, διότι συ είσαι Θεός, ο οποίος σώζεις όλους όσοι έχουν ευθείαν και ειλικρινή την καρδίαν.

Ψαλ. 7,12 - ὁ Θεὸς κριτὴς δίκαιος καὶ ἰσχυρὸς καὶ μακρόθυμος καὶ μὴ ὀργὴν ἐπάγων καθ᾿ ἑκάστην ἡμέραν.

Ψαλ. 7,12 - Ο Θεός είναι κριτής δίκαιος και ισχυρός και μακρόθυμος και δεν επιφέρει την οργήν του με καθημερινάς ποινάς και τιμωρίας εναντίον των αμαρτωλών ανθρώπων.

Ψαλ. 7,13 - ἐὰν μὴ ἐπιστραφῆτε, τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε καὶ ἡτοίμασεν αὐτό·

Ψαλ. 7,13 - Εάν όμως σεις οι αμαρτωλοί καταφρονήσετε την μακροθυμίαν του Θεού και δεν μετανοήσετε, ο Κυριος θα τροχίση την ρομφαίαν του, το τόξον του το έχει ήδη έτοιμον εναντίον σας.

Ψαλ. 7,14 - καὶ ἐν αὐτῷ ἡτοίμασε σκεύη θανάτου, τὰ βέλη αὐτοῦ τοῖς καιομένοις ἐξειργάσατο.

Ψαλ. 7,14 - Και στο τόξον αυτό ο Κυριος ετοποθέτησε τα θανατηφόρα του βέλη, τα οποία ητοίμασε εναντίον των φλογιζομένων και εξαπτομένων από την κακότητα και τα πάθη αμετανοήτων αμαρτωλών.

Ψαλ. 7,15 - ἰδοὺ ὠδίνησεν ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν.

Ψαλ. 7,15 - Ιδού, αυτός ο εχθρός μου εκυριεύθη από ωδίνας δια το κατ' εμού κακόν, συνέλαβεν ετσι εις την ψυχήν του σχέδιον πόνου εναντίον μου, εγέννησε δε την παρανομίαν, η οποία θα εκσπάση εις βάρος του.

Ψαλ. 7,16 - λάκκον ὤρυξε καὶ ἀνέσκαψεν αὐτόν, καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον, ὃν εἰργάσατο·

Ψαλ. 7,16 - Ηνοιξε ωσάν παγίδα λάκκον, δια να με συλλάβη εις αυτόν, όπως συλλαμβάνουν τα άγρια θηρία, τον ανεσκάλευσεν, ώστε να μη φαίνεται. Ομως όχι εγώ, αλλά αυτός θα πέση μέσα στον βόθρον, τον οποίον με τόσην τέχνην κατεσκεύασε.

Ψαλ. 7,17 - ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ κορυφὴν αὐτοῦ ἡ ἀδικία αὐτοῦ καταβήσεται.

Ψαλ. 7,17 - Σαν πέτρα θα γυρίση από ψηλά και θα πέση εις την κεφαλήν του το κακόν αυτό, που με πονηρίαν και κόπον πολύν ητοίμασεν εναντίον μου. Εις την κορυφήν του θα κατεβή βαρεία και συντριπτική η αδικία του.

Ψαλ. 7,18 - ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ κατὰ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

Ψαλ. 7,18 - Εγώ δέ, σωσμένος από την αγαθότητα και δύναμιν του Κυρίου, θα ανυμνολογώ τον Κυριον δια την δικαιοσύνην του αυτήν και θα ψάλλω ύμνους δοξολογίας στο όνομα Κυρίου του Υψιστου.

ΨΑΛΜΟΣ 8

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 8,2 - Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ· ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

Ψαλ. 8,2 - Κυριε ο κύριος όλων των ανθρώπων, ιδιαιτέρως δε ημών των πιστών, πόσον ξακουστόν και ολόλαμπρον προβάλλει το όνομά σου εις όλην την γην, εις όλα τα δημιουργήματά σου! Η μεγαλοπρέπειά σου ως δημιουργού είναι ασυγκρίτως λαμπροτέρα από την λαμπρότητα των ουρανίων κόσμων, τους οποίους συ εδημούργησες.

Ψαλ. 8,3 - ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν.

Ψαλ. 8,3 - Από τα στόματα και αυτών ακόμη των νηπίων και θηλαζόντων παιδίων ήκουσας και ακούεις τέλειον ύμνον πίστεως και δοξολογίας προς σέ, εις πείσμα των μεγάλων απίστων εχθρών σου και εις καταζευτελισμόν και εξουδένωσιν εκείνου, ο οποίος τολμά να παρουσιασθή εχθρός και αντίδικός σου.

Ψαλ. 8,4 - ὅτι ὄψομαι τοὺς οὐρανούς, ἔργα τῶν δακτύλων σου, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας·

Ψαλ. 8,4 - Οταν ανυψώνω τα βλέμματά μου στους ουρανούς και βλέπω τα αναρίθμητα υπέροχα εκεί δημιουργήματά σου, τα οποία χωρίς κόπον σαν με τα δάκτυλα απλώς των χειρών σου έκαμες, την σελήνην δηλαδή και τους αστέρας, τα οποία συ εστερέωσες στο απέραντον χάος του ουρανού, διερωτώμαι και λέγω·

Ψαλ. 8,5 - τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι μιμνῄσκῃ αὐτοῦ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;

Ψαλ. 8,5 - τι είναι αυτός ο άνθρωπος, ο τόσον μικρός και αφανής εμπρός στο μεγαλοπρεπές σύμπαν σου, ώστε συ να καταδέχεσαι να τον ενθυμήσαι; Η τι είναι κάθε απόγονος του ανθρώπου, ώστε συ τόσον πατρικώς και ιδιαιτέρως να φροντίζης δι' αυτόν;

Ψαλ. 8,6 - ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλους, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν,

Ψαλ. 8,6 - Τον εδημιούργησες ολίγον κατώτερον από τους αγγέλους, με δόξαν όμως και τιμήν τον έχεις στεφανώσει,

Ψαλ. 8,7 - καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου· πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ,

Ψαλ. 8,7 - διότι τον εγκατέστησες και τον ανεκήρυξες βασιλέα εις όλα τα έργα των χειρών σου, εις όλα τα επίγεια δημιουργήματά σου.

Ψαλ. 8,8 - πρόβατα καὶ βόας ἁπάσας, ἔτι δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου,

Ψαλ. 8,8 - Τα πάντα υπέταξες κάτω από την εξουσίαν του, όχι μόνον τα κατοικίδια ζώα, πρόβατα και όλα τα βόϊδια, αλλά και αυτά ακόμη τα άγρια

θηρία της υπαίθρου·

Ψαλ. 8,9 - τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ διαπορευόμενα τρίβους θαλασσῶν.

Ψαλ. 8,9 - τα ταχύτατα πτηνά, που διασχίζουν τους ουρανούς, τα αναρίθμητα ψάρια της θαλάσσης, τα μεγάλα κήτη, τα οποία τρέχουν δια των υδατίνων δρόμων των ωκεανών.

Ψαλ. 8,10 - Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

Ψαλ. 8,10 - Κυριε ο Κυριος ημών, πόσον λαμπρόν και μεγαλειώδες προβάλλεται το πανένδοξον όνομά σου εις όλην την γην!

ΨΑΛΜΟΣ 9 (Οι στιχοι 22-39 αντιστοιχουν στο Μασ. 10,1-18)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν κρυφίων τοῦ υἱοῦ· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 9,2 - Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου·

Ψαλ. 9,2 - Θα σε δοξολογήσω Κυριε, με όλην μου την καρδίαν, θα διηγηθώ με ευγνωμοσύνην όλα τα θαυμαστά σου έργα.

Ψαλ. 9,3 - εὐφρανθήσομαι καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί, ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου, Ὕψιστε.

Ψαλ. 9,3 - Θα πλημμυρίσω από χαράν και αγαλλίασιν αναλογιζόμενος την πατρικήν σου παντοδύναμον προστασίαν. Θα ψάλλω ύμνους δοξολογίας προς το πάντιμον όνομά σου, Υψιστε Κυριε.

Ψαλ. 9,4 - ἐν τῷ ἀποστραφῆναι τὸν ἐχθρόν μου εἰς τὰ ὀπίσω, ἀσθενήσουσι καὶ ἀπολοῦνται ἀπὸ προσώπου σου,

Ψαλ. 9,4 - Οταν κατετροπώθησαν και πανικόβλητοι ετράπησαν εις φυγήν οι εχθροί μου, συνετρίβη η δύναμίς των. Αυτοί εξηφανίσθησαν, εχάθησαν εξ ολοκλήρου, μόλις εφάνη το προστατευτικόν δι' εμέ, το ωργισμένον δι' εκείνους, πρόσωπόν σου.

Ψαλ. 9,5 - ὅτι ἐποίησας τὴν κρίσιν μου καὶ τὴν δίκην μου, ἐκάθισας ἐπὶ θρόνου ὁ κρίνων δικαιοσύνην.

Ψαλ. 9,5 - Διότι συ, ως δίκαιος και παντοδύναμος κριτής, έκρινες την υπόθεσίν μου, έκαμες δίκην υπέρ εμού. Εκάθισες στον βασιλικόν δικαστικόν σου θρόνον, συ ο οποίος κρίνστους πάντας και τα πάντα με δικαιοσύνην.

Ψαλ. 9,6 - ἐπετίμησας ἔθνεσι, καὶ ἀπώλετο ὁ ἀσεβής· τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξήλειψας εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 9,6 - Εβγαλες καταδικαστικήν απόφασιν κατά των εθνών αυτών, τους ήλεγξες δια τας παρανομίας των και κατεστράφησαν οι ασεβείς αυτοί. Το όνομά των, που δι' άλλους μεν είχε καταντήσει φόβητρον, δι' άλλους δε

αξιοζήλευτον, το έσβησες άπαξ δια παντός, ώστε να μη ακουσθή ποτε πλέον.

Ψαλ. 9,7 - τοῦ ἐχθροῦ ἐξέλιπον αἱ ῥομφαῖαι εἰς τέλος, καὶ πόλεις καθεῖλες· ἀπώλετο τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ᾿ ἤχου,

Ψαλ. 9,7 - Αι πολεμικαί θανατηφόροι μεγάλαι σπάθαι του εχθρού αυτού και αι άλλαι πολεμικαί μηχαναί κατεστράφησαν εξ ολοκλήρου· τας ωχυρωμένας του πόλεις κατεκρήμνισες και η ανάμνησίς του εξηφανίσθη μετά βοής.

Ψαλ. 9,8 - καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα μένει. ἡτοίμασεν ἐν κρίσει τὸν θρόνον αὐτοῦ,

Ψαλ. 9,8 - Ο Κυριος όμως και απειροτέλειος Θεός μένει στον αιώνα. Ητοίμασε και έχει πάντοτε έτοιμον τον βασιλικόν θρόνον της δικαίας του κρίσεως.

Ψαλ. 9,9 - καὶ αὐτὸς κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, κρινεῖ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

Ψαλ. 9,9 - Αυτός θα κρίνη και θα δικάση την οικουμένην με δικαιοσύνην, θα κρίνη τους λαούς της γης με απροσωποληψίαν και ευθύτητα.

Ψαλ. 9,10 - καὶ ἐγένετο Κύριος καταφυγὴ τῷ πένητι, βοηθὸς ἐν εὐκαιρίαις ἐν θλίψεσι·

Ψαλ. 9,10 - Ετσι ο Κυριος έγινε καταφύγιον δια τους πτωχούς και τους αδυνάτους. Βοηθός αυτών εις την κατάλληλον στιγμήν, όταν αυτοί ευρίσκωνται υπό το κράτος θλίψεων και αδικιών.

Ψαλ. 9,11 - καὶ ἐλπισάτωσαν ἐπὶ σοὶ οἱ γινώσκοντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι οὐκ ἐγκατέλιπες τοὺς ἐκζητοῦντάς σε, Κύριε.

Ψαλ. 9,11 - Εις σέ, λοιπόν, ας έχουν στηριγμένας τας ελπίδας των όσοι σε εγνώρισαν, διότι συ δεν εγκαταλείπεις ποτέ εκείνους, οι οποίοι μετά πόθου σε ζητούν και προς σε καταφεύγουν.

Ψαλ. 9,12 - ψάλατε τῷ Κυρίῳ, τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών, ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ,

Ψαλ. 9,12 - Ψαλατε, λοιπόν, όλοι ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας προς τον Κυριον, ο οποίος μένει στον ιερόν τόπον, εις την Σιών. Διαλαλήσατε εις όλα τα έθνη τα μεγαλουργήματα αυτού.

Ψαλ. 9,13 - ὅτι ἐκζητῶν τὰ αἵματα αὐτῶν ἐμνήσθη, οὐκ ἐπελάθετο τῆς κραυγῆς τῶν πενήτων.

Ψαλ. 9,13 - Διότι ο Κυριος, ο εκδικητής των αθώων αιμάτων και τιμωρός των εγκληματιών, ενεθυμήθη τους αδικηθέντας, εμακροθύμησε δια τον εγκληματίαν, αλλά δεν ελησμόνησε την ικεσίαν των δεομένων προς αυτόν πτωχών και αδυνάτων και αδικουμένων.

Ψαλ. 9,14 - ἐλέησόν με, Κύριε, ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ ὑψῶν με ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου,

Ψαλ. 9,14 - Ελέησε με, Κυριε, ίδε τον εξευτελισμόν, τον οποίον υπέστην εκ μέρους των εχθρών μου. Συ, ο οποίος συνεχώς από θανασίμους κινδύνους με σώζεις, συ που με αρπάζεις από αυτάς άκομα τας πύλας του θανάτου, και μου χαρίζεις δόξαν,

Ψαλ. 9,15 - ὅπως ἂν ἐξαγγείλω πάσας τὰς αἰνέσεις σου ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών. ἀγαλλιάσομαι ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου.

Ψαλ. 9,15 - δείξε και τώρα την προστασίαν σου, δια να διαλαλήσω, ελεύθερος πλέον και ασφαλής, όλας τας δοξολογίας σου εις τας πύλας της Σιών, την οποίαν ως θυγατέρα σου αγαπάς. Τοτε εγώ θα πλημμυρίσω από αγαλλιασιν δια την σωτηρίαν, που θα μου έχης δώσει.

Ψαλ. 9,16 - ἐνεπάγησαν ἔθνη ἐν διαφθορᾷ, ᾗ ἐποίησαν, ἐν παγίδι ταύτῃ, ᾗ ἔκρυψαν, συνελήφθη ὁ ποὺς αὐτῶν.

Ψαλ. 9,16 - Τα εχθρικά όμως ειδωλολατρικά έθνη εβυθίσθησαν και εκόλλησαν στον βόρβορον, ώστε να είναι βεβαία πλέον η καταστροφή των, διότι εις την παγίδα, την οποίαν με πολλήν τέχνην εσκέπασαν, δια να συλλάβη τα ανύποπτα αθώα θύματά των, εις αυτήν, ως εις άλλο δόκανον, επιάστηκαν τα ιδικά των πόδια.

Ψαλ. 9,17 - γινώσκεται Κύριος κρίματα ποιῶν, ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτοῦ συνελήφθη ὁ ἁμαρτωλός. (ᾠδὴ διαψάλματος).

Ψαλ. 9,17 - Με τα θαυμαστά αυτά έργα της δικαιοσύνης σου γίνεται υλοφάνερον και γνωστόν εις όλον τον κόσμον, ότι ο Κυριος πάντοτε δικαίας κρίσεις και αποφάσεις λαμβάνει και εφαρμόζει. Εφερεν εν τη δικαιοσύνη του έτσι τα πράγματα ο Κυριος, ώστε ο αμαρτωλός συλλαμβάνεται ο ίδιος εις τα παγιδευτικά έργα, που έχει στήσει δια τους άλλους.

Ψαλ. 9,18 - ἀποστραφήτωσαν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν ᾅδην, πάντα τὰ ἔθνη τὰ ἐπιλανθανόμενα τοῦ Θεοῦ,

Ψαλ. 9,18 - Ας καταδικασθούν και ας ριφθούν εις τας οδύνας του άδου οι αμετανόητοι αμαρτωλοί, όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία λησμονούν και καταφρονούν τον Θεόν.

Ψαλ. 9,19 - ὅτι οὐκ εἰς τέλος ἐπιλησθήσεται ὁ πτωχός, ἡ ὑπομονὴ τῶν πενήτων οὐκ ἀπολεῖται εἰς τέλος.

Ψαλ. 9,19 - Διότι δεν θα λησμονηθή μέχρι τέλους ο πτωχός και αδύνατος, που πιστεύει και ελπίζει στον Θεόν. Η ελπίδα προς τον Θεόν και η υπομονή, την οποίαν δείχνουν κατά το διάστημα των θλίψεών των οι πένητες, δεν θα χαθή, δεν θα μείνη μέχρι τέλους χωρίς ικανοποίησιν εκ μέρους του Θεού.

Ψαλ. 9,20 - ἀνάστηθι, Κύριε, μὴ κραταιούσθω ἄνθρωπος, κριθήτωσαν ἔθνη ἐνώπιόν σου.

Ψαλ. 9,20 - Σηκω επάνω, Κυριε, δίκαιος και ισχυρός, και ας μη υψώνεται και μεγαλοφρονή ο άδικος και εξευτελισμένος άνθρωπος. Ας κριθούν και ας δικασθούν ενώπιόν σου όλα τα ασεβή έθνη.

Ψαλ. 9,21 - κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην ἐπ᾽ αὐτούς, γνώτωσαν ἔθνη ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν. (διάψαλμα).

(Μασ. 10, 1-18)

Ψαλ. 9,21 - Θέσε επάνω εις αυτά αυστηρόν νομοθέτην, που θα τους δεσμεύη με τους δικαίους νόμους και θα τους κρίνη οσάκις τους παραβαίνουν. Από την ιδικήν σου δικαίαν και παντοδύναμον παρέμβασιν, ας μάθουν οι ειδωλολάτραι, οι εθνικοί, ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά ασθενείς και ανόητοι άνθρωποι.

Ψαλ. 9,22 - Ἱνατί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν, ὑπερορᾷς ἐν εὐκαιρίαις ἐν θλίψεσιν;

Ψαλ. 9,22 - Διατί, Κυριε, έχεις σταθή εις την παρούσαν περίστασιν μακράν από ημάς; Διατί δεν μας προσέχεις τώρα, που ευρισκόμεθα εις περιστάσεις θλίψεων;

Ψαλ. 9,23 - ἐν τῷ ὑπερηφανεύεσθαι τὸν ἀσεβῆ ἐμπυρίζεται ὁ πτωχός, συλλαμβάνονται ἐν διαβουλίοις, οἷς διαλογίζονται.

Ψαλ. 9,23 - Καίεται μέσα στο καμίνι θλίψεως και αγωνίας ο ενάρετος πτωχός, εις καιρόν που υπερηφανεύεται αλαζονικά δια την επικράτησίν του ο αμαρτωλός. Συλλαμβάνονται οι ταλαίπωροι πτωχοί εις τας παγίδας, τας οποίας με πανουργίαν ετοιμάζουν εναντίον των οι αμαρτωλοί.

Ψαλ. 9,24 - ὅτι ἐπαινεῖται ὁ ἁμαρτωλὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀδικῶν ἐνευλογεῖται·

Ψαλ. 9,24 - Στενοχωρείται ο δίκαιος, διότι βλέπει να καυχάται και να θαυμάζεται από τους ομοίους του ο αμαρτωλός. Βλέπει να εκπληρώνονται αι αμαρτωλαί επιθυμίαι της ψυχής εκείνου και να καλοτυχίζεται ο άδικος από τους ομοίους του.

Ψαλ. 9,25 - παρώξυνε τὸν Κύριον ὁ ἁμαρτωλός· κατὰ τὸ πλῆθος τῆς ὀργῆς αὐτοῦ οὐκ ἐκζητήσει· οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ψαλ. 9,25 - Με αυτήν όμως την συμπεριφοράν του ο αμαρτωλός, όταν λέγη ότι δεν θα ζητήση ευθύνας δια τας αμαρτίας και τας αδικίας του ο Θεός, εξώργισεν εναντίον του τον Κυριον. Ο αμαρτωλός ζη, ως εάν δεν υπάρχη ενώπιόν του και ως εάν δεν τον βλέπη ο Θεός!

Ψαλ. 9,26 - βεβηλοῦνται αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἐν παντὶ καιρῷ, ἀνταναιρεῖται τὰ κρίματά σου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ κατακυριεύσει·

Ψαλ. 9,26 - Εις κάθε στιγμήν και ώραν είναι ρυπαροί και βρωμεροί οι δρόμοι της ζωής του. Καταφρονεί και καταπατεί ασυστόλως τα προστάγματα και τας εντολάς σου εμπρός εις τα μάτια σου και φαντάζεται εν τη αλαζονία του ότι θα επικρατήση εναντίον όλων των εχθρών του, οι οποίοι εχθροί του είναι οι ιδικοί σου φίλοι.

Ψαλ. 9,27 - εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐ μὴ σαλευθῶ, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν ἄνευ κακοῦ.

Ψαλ. 9,27 - Διότι είπεν από μέσα του· “δεν θα μετακινηθώ ποτέ από κανένα, η ευτυχία μου είναι μόνιμος. Εγώ και οι απόγονοί μου θα ζήσωμεν χωρίς θλίψεις”.

Ψαλ. 9,28 - οὗ ἀρᾶς τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει καὶ πικρίας καὶ δόλου, ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ κόπος καὶ πόνος.

Ψαλ. 9,28 - Ετσι σκέπτεται εκείνος, του οποίου το στόμα είναι γεμάτο από κατάραν εναντίον του Θεού, από πικρίαν και δολιότητα κατά του πλησίον του. Εκείνος, κάτω από την γλώσσαν του οποίου φωληάζει και ξεχύνεται η κακότης και η μοχθηρία.

Ψαλ. 9,29 - ἐγκάθηται ἐνέδρᾳ μετὰ πλουσίων, ἐν ἀποκρύφοις τοῦ ἀποκτεῖναι ἀθῷον· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πένητα ἀποβλέπουσιν·

Ψαλ. 9,29 - Στήνει ενέδραν και παραμονεύει μαζή με άλλους πλουσίους, στήνει καρτέρι εις αποκρύφους τόπους, δια να φονεύση τον αθώον διαβάτην. Οι οφθαλμοί του κακοποιού αυτού στρέφονται άγριοι και απειλητικοί εναντίον του πτωχού και ανυπερασπίστου ανθρώπου.

Ψαλ. 9,30 - ἐνεδρεύει ἐν ἀποκρύφῳ ὡς λέων ἐν τῇ μάνδρᾳ αὐτοῦ, ἐνεδρεύει τοῦ ἁρπάσαι πτωχόν, ἁρπάσαι πτωχὸν ἐν τῷ ἑλκύσαι αὐτόν·

Ψαλ. 9,30 - Παραμονεύει εις αποκρύφους τόπους, όπως το λιοντάρι παραφυλάττει κρυμμένο μέσα εις την φωλεάν του, ενεδρεύει, δια να αρπάση τον πτωχόν, να αρπάση τον πτωχόν παρασύρων αυτόν με απατηλούς τρόπους.

Ψαλ. 9,31 - ἐν τῇ παγίδι αὐτοῦ ταπεινώσει αὐτόν, κύψει καὶ πεσεῖται ἐν τῷ αὐτὸν κατακυριεῦσαι τῶν πενήτων.

Ψαλ. 9,31 - Εις την ενέδραν, που στήνει συμμαζεύεται, σκύβει, εξαπλώνεται κάτω στο έδαφος, δια να μπορέση με τον τρόπον αυτόν να ορμήση αιφνιδίως και κατακυριεύση τους ταλαιπωρημένους πτωχούς.

Ψαλ. 9,32 - εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· ἐπιλέλησται ὁ Θεός, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ μὴ βλέπειν εἰς τέλος.

Ψαλ. 9,32 - Είπε από μέσα του σύμφωνα με την επιθυμίαν της πονηράς καρδίας του· “ο Θεός μας ελησμόνησε, εγύρισε αλλού το πρόσωπόν του και δεν μας βλέπει καθόλου”.

Ψαλ. 9,33 - ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χείρ σου, μὴ ἐπιλάθῃ τῶν πενήτων.

Ψαλ. 9,33 - Σηκω, Κυριε και Θεέ μου, εν τη δικαιοσύνη σου. Ας υψωθή η παντοδύναμος δεξιά σου και ας πέση τιμωρός εναντίον εκείνων. Μη λησμονής τους ταλαιπωρημένους, τους πτωχούς.

Ψαλ. 9,34 - ἕνεκεν τίνος παρώργισεν ὁ ἀσεβὴς τὸν Θεόν; εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἐκζητήσει.

Ψαλ. 9,34 - Διατί επροκάλεσε οξείαν την οργήν ο ασεβής; Διότι είπεν από μέσα του, σύμφωνα με τους πόθους της πονηράς καρδίας του· “ο Θεός δεν ζητεί λογαριασμόν και δεν μας καταλογίζει ευθύνας δια τας πράξεις μας”!

Ψαλ. 9,35 - βλέπεις, ὅτι σὺ πόνον καὶ θυμὸν κατανοεῖς τοῦ παραδοῦναι αὐτοὺς εἰς χεῖράς σου· σοὶ ἐγκαταλέλειπται ὁ πτωχός, ὀρφανῷ σὺ ἦσθα βοηθός.

Ψαλ. 9,35 - Αλλά συ, Κυριε, τα βλέπεις όλα· όχι μόνον τας εξωτερικάς πράξστου ανθρώπου, αλλά και αυτάς τας σκέψεις και επιθυμίας των καρδιών. Γνωρίζεις τόσον τους πόνους και τας θλίψστου πτωχού όσον και τον θηριώδη θυμόν του ασεβούς. Τα βλέπεις όλα, δια να παραδώσης εν τη δικαιοσύνη σου τους ασεβείς εις την τιμωρόν δεξιάν σου. Εις την ιδικήν σου όμως προστασίαν έχει ελπίσει και έχει εγκαταλειφθή ο πτωχός. Του ορφανού συ είσαι βοηθός.

Ψαλ. 9,36 - σύντριψον τὸν βραχίονα τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ πονηροῦ, ζητηθήσεται ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῇ.

Ψαλ. 9,36 - Συντριψε συ την καταπιεστικήν δύναμιν του αμαρτωλού και του πονηρού ανθρώπου. Εξάλειψε αυτόν και τας κακάς του πράξεις, ώστε, εάν αναζητηθή το κακόν που έκαμε, να μη ευρεθή ούτε αυτός ούτε εκείνο.

Ψαλ. 9,37 - βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ἀπολεῖσθε ἔθνη ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ.

Ψαλ. 9,37 - Μονον ο αιώνιος Κυριος θα βασιλεύση στους αιώνας των αιώνων. Σεις οι ειδωλολάτραι θα εξολοθρευθήτε από την γην του Κυρίου.

Ψαλ. 9,38 - τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πενήτων εἰσήκουσε Κύριος, τὴν ἑτοιμασίαν τῆς καρδίας αὐτῶν προσέσχε τὸ οὖς σου

Ψαλ. 9,38 - Ο Κυριος ήκουσε την δικαίαν επιθυμίαν των πτωχών ανθρώπων. Και το αυτί του το έτεινε προσεκτικόν στους δικαίους πόθους της καρδίας των.

Ψαλ. 9,39 - κρῖναι ὀρφανῷ καὶ ταπεινῷ, ἵνα μὴ προσθῇ ἔτι τοῦ μεγαλαυχεῖν ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς.

Ψαλ. 9,39 - Ανέλαβεν αυτός, να κρίνη με δικαιοσύνην επί της υποθέσεως του ορφανού και του πτωχού ανθρώπου, να τους υπερασπίση εν τη παντοδυναμία του, ώστε να μη τολμήση πλέον κανείς άνθρωπος επί της γης να αλαζονευθή εις βάρος αυτών και του Θεού.

ΨΑΛΜΟΣ 10 (Μασ. 11)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 10,1 - Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα· πῶς ἐρεῖτε τῇ ψυχῇ μου· μεταναστεύου ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς στρουθίον;

Ψαλ. 10,1 - Εγώ έχω στηρίζει την πεττοίθησιν και την ελπίδα μου στον παντοδύναμον Κυριον και πως σεις μου λέγετε· “φύγε, μετανάστευσε από εδώ, πέταξε σαν στρουθίον τρομαγμένον εις τα βουνά, δια να εύρης εκεί την σωτηρίαν σου;”

Ψαλ. 10,2 - ὅτι ἰδοὺ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐνέτειναν τόξον, ἡτοίμασαν βέλη εἰς φαρέτραν τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν σκοτομήνῃ τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

Ψαλ. 10,2 - Φυγε, μου λέγουν, διότι οι αμαρτωλοί άνθρωποι έχουν ετοιμάσει τα βέλη των, δια να τα εκτοξεύσουν με μανίαν από τον σκοτεινόν τόπον, που ενεδρεύουν, εναντίον των απονηρεύτων και εναρέτων ανθρώπων.

Ψαλ. 10,3 - ὅτι ἃ σὺ κατηρτίσω, αὐτοὶ καθεῖλον· ὁ δὲ δίκαιος τί ἐποίησε;

Ψαλ. 10,3 - Ολα όσα, συ Κυριε, σοφώς και δικαίως έχεις νομοθετήσει, αυτοί τα κρημνίζουν και τα καταπατούν. Και επάνω εις την αλαζονείαν των ερωτούν· “ποίον είναι λοιπόν το κέρδος του δικαίου; Κανένα”.

Ψαλ. 10,4 - Κύριος ἐν ναῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· Κύριος ἐν οὐρανῷ ὁ θρόνος αὐτοῦ. οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πένητα ἀποβλέπουσι, τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ἐξετάζει τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 10,4 - Ο Κυριος όμως ευρίσκεται ακατανίκητος στον ουρανόν και στον ιερόν ναόν του. Ο Κυριος έχει στήσει τον δικαστικόν του θρόνον υψηλά στον ουρανόν. Από εκεί οι οφθαλμοί του βλέπουν με προσοχήν και με ευμένειαν τον ταλαιπωρούμενον πτωχόν. Διεισδυτικά εξετάζουν και διακρίνουν τους υιούς των ανθρώπων.

Ψαλ. 10,5 - Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἀσεβῆ, ὁ δὲ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν.

Ψαλ. 10,5 - Ο Κυριος εξετάζει και ξεχωρίζει με ακρίβειαν, χωρίς καμμίαν πλάνην, τον δίκαιον και τον ασεβή. Οποιος δε αγαπά την αδικίαν και επιμένει εις αυτήν, αυτός μισεί και βλάπτει κυρίως τον εαυτόν του.

Ψαλ. 10,6 - ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας, πῦρ καὶ θεῖον καὶ πνεῦμα καταιγίδος ἡ μερὶς τοῦ ποτηρίου αὐτῶν.

Ψαλ. 10,6 - Ο Κυριος θα εξαπολύση, ωσάν βροχήν, και θα γεμίση με ολεθρίας παγίδας τον δρόμον των αμαρτωλών ανθρώπων, θα ρίψη εναντίον των φωτιάν και θειάφι, θα εξαπολύση βίαιον και ορμητικόν άνεμον, δια να αναρριπίζη την φλόγα. Αυτό θα είναι το ποτήριον της οργής του Θεού κατάπικρον εναντίον των αμαρτωλών ανθρώπων.

Ψαλ. 10,7 - ὅτι δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν, εὐθύτητας εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ψαλ. 10,7 - Διότι ο Κυριος είναι δίκαιος και αγαπά δικαιοσύνας, στρέφει τους οφθαλμούς του με ιλαρότητα και ευμένειαν στους ευθείς και αγαθούς ανθρώπους.

ΨΑΛΜΟΣ 11 (Μασ. 12)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ὀγδόης· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 11,2 - Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὅσιος, ὅτι ὠλιγώθησαν αἱ ἀλήθειαι ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 11,2 - Σώσε μέ, Κυριε, από την κακίαν και τους κακούς, που με περιβάλλουν, διότι δεν έχει απομείνει πλέον άνθρωπος ενάρετος επάνω εις την γην. Σπάνιοι είναι οι ειλικρινείς και αληθινοί λόγοι μεταξύ των ανθρώπων.

Ψαλ. 11,3 - μάταια ἐλάλησεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, χείλη δόλια ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐν καρδίᾳ ἐλάλησε κακά.

Ψαλ. 11,3 - Λογια ψευδή και επιβλαβή ανταλλάσσει ο καθένας με τον πλησίον του. Από την αμαρτωλήν καρδίαν των βγαίνουν δια του στόματός των δολιότητες. Ογκος κακίας υπάρχει εις την καρδίαν των, την οποίαν εκφράζουν με πανουργίαν τα χείλη των.

Ψαλ. 11,4 - ἐξολοθρεύσαι Κύριος πάντα τὰ χείλη τὰ δόλια καὶ γλῶσσαν μεγαλοῤῥήμονα.

Ψαλ. 11,4 - Είθε να εξολοθρεύση ο Κυριος όλα τα δόλια και απατηλά χείλη, τας γλώσσας των διπροσώπων αυτών ανθρώπων, που καυχησιολογούν και κομπάζουν·

Ψαλ. 11,5 - τοὺς εἰπόντας· τὴν γλῶσσαν ἡμῶν μεγαλυνοῦμεν, τὰ χείλη ἡμῶν παρ᾿ ἡμῖν ἐστι· τίς ἡμῶν Κύριός ἐστιν;

Ψαλ. 11,5 - όλους εκείνους, οι οποίοι είπαν· “θα δοξάσωμεν και θα αναδείξωμεν την γλώσσαν μας με την ευφράδειάν μας. Τα χείλη μας είναι εις την απόλυτον διάθεσίν μας. Ποιός είναι Κυριος επάνω από ημάς; Ημείς και κανείς άλλος”.

Ψαλ. 11,6 - ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀπὸ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων, νῦν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος· θήσομαι ἐν σωτηρίῳ, παῤῥησιάσομαι ἐν αὐτῷ.

Ψαλ. 11,6 - Εις την αλαζονείαν όμως και αφροσύνην αυτήν ο Κυριος απήντησεν· “εξ αιτίας της καταδυναστεύσεως των πτωχών από τους αμαρτωλούς πλουσίους, εξ αιτίας των στεναγμών των πενήτων, που καταπιέζονται, τώρα αμέσως θα εγερθώ, λέγει ο Κυριος, θα θέσω εις ασφαλή και σωτήριον τόπον τον καταπιεζόμενον πτωχόν και χάριν αυτού θα δείξω εις τα μάτια όλων την λαμπράν και ακατανίκητον δικαιοσύνην μου”.

Ψαλ. 11,7 - τὰ λόγια Κυρίου λόγια ἁγνά, ἀργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τῇ γῇ κεκαθαρισμένον ἑπταπλασίως.

Ψαλ. 11,7 - Αυτά τα λόγια του Κυρίου, όπως και όλα τα λόγια του, είναι καθαρά, αγνά, απηλλαγμένα από κάθε ψεύδος, όμοια προς τον άργυρον που επυρακτώθη και εχωνεύθη στον κλίβανον της γης, και είναι τελείως καθαρός.

Ψαλ. 11,8 - σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 11,8 - Συ, Κυριε, είθε να μας προφυλάξης από τους κακούς και το κακόν, να μας διατηρήσης καθαρούς και αβλαβείς μέσα εις την πονηράν

αυτήν γενεάν τώρα και στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 11,9 - κύκλῳ οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσι· κατὰ τὸ ὕψος σου ἐπολυώρησας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 11,9 - Τριγύρω μας περιπατούν οι ασεβείς με δολιότητα. Συ όμως δεν αδιαφορείς δια τους υιούς των ανθρώπων. Οσον είναι το ύψος της δόξης σου, τόση είναι και η μεγάλη φροντίς και προσοχή σου δι' αυτούς.

ΨΑΛΜΟΣ 12 (Μασ. 13)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 12,2 - Ἕως πότε, Κύριε, ἐπιλήσῃ μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέψεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾿ ἐμοῦ;

Ψαλ. 12,2 - Εως πότε, Κυριε, θα με λησμονής εντελώς; Εως πότε θα αποστρέφης, σα να αδιαφορής δια την θλίψιν μου, το πρόσωπόν σου από εμέ;

Ψαλ. 12,3 - ἕως τίνος θήσομαι βουλὰς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου ἡμέρας καὶ νυκτός; ἕως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ᾿ ἐμέ;

Ψαλ. 12,3 - Εως πότε, Κυριε, θα καταρτίζω μέσα μου σχέδια λυτρώσεώς μου από τους εχθρούς μου, και όμως θα δοκιμάζη ημέραν και νύκτα η καρδία μου οδύνας, διότι θα βλέπη αυτά να ναυαγούν, ώστε να μένω έτσι εκτεθειμένος εις κινδύνους; Εως πότε θα υψώνεται απειλητικός και θα θριαμβεύη εναντίον μου ο εχθρός;

Ψαλ. 12,4 - ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου· φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον,

Ψαλ. 12,4 - Ρίψε ένα βλέμμα συμπαθείας προς εμέ, και άκουσε την προσευχήν μου Κυριε, ο Θεός μου. Αναζωογόνησε το φως των οφθαλμών μου, το οποίον από το βάρος των μεγάλων και πολυαρίθμων θλίψεων πρόκειται να σβήση. Μη επιτρέψης να κλείσουν οριστικώς τα μάτια μου και κοιμηθώ τον ύπνον του θανάτου·

Ψαλ. 12,5 - μήποτε εἴπῃ ὁ ἐχθρός μου· ἴσχυσα πρὸς αὐτόν· οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται, ἐὰν σαλευθῶ.

Ψαλ. 12,5 - δια να μη είπη με πολλήν χαιρεκακίαν ο εχθρός μου· “υπερίσχυσα εναντίον του και τον ενίκησα”. Οι εχθροί μου, που με θλίβουν, θα χαρούν πάρα πολύ, εάν κλονισθώ και πέσω.

Ψαλ. 12,6 - ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ ἐλέει σου ἤλπισα, ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου· ᾄσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

Ψαλ. 12,6 - Εγώ όμως έχω στηρίξει την ελπίδα μου εις σέ. Η καρδία μου θα αισθανθή απερίγραπτον χαράν, όταν συ ευδοκήσης και μου στείλης την ποθητήν σωτηρίαν. Τοτε εγώ θα τραγουδώ ύμνους ευχαριστίας προς σε τον

ευεργέτην και Κυριον μου, και θα συνθέσω ύμνους δοξολογίας εις δόξαν του ονόματος Κυρίου του Υψίστου.

ΨΑΛΜΟΣ 13 (Μασ. 14)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 13,1 - Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός. Διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

Ψαλ. 13,1 - Ο εσκοτισμένος από την αμαρτίαν μωρός και ασεβής άνθρωπος, είπεν από μέσα του, σύμφωνα με την επιθυμίαν της αμαρτωλής καρδίας του· “δεν υπάρχει Θεός”. Αυτός όμως και οι όμοιοί του διεφθάρησαν μέσα εις την αμαρτωλότητά των. Εγιναν μισητοί από τον Θεόν και από τους ευσεβείς ανθρώπους. Το κακόν διεδόθη τόσον πολύ, ώστε δεν υπάρχει κανείς, που να πράττη σήμερον το αγαθόν. Δεν υπάρχει ούτε ένας.

Ψαλ. 13,2 - Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιὼν ἢ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

Ψαλ. 13,2 - Ο Κυριος έσκυψεν από το ύψος του ουρανού και έρριψε το βλέμμα του, δια να ίδη τους υιούς των ανθρώπων, δια να ίδη εάν υπάρχη κανείς μεταξύ αυτών, που να έχη επίγνωσιν Θεού η να επικαλήται με πίστιν τον Θεόν και προσπαθή να ευαρεστή εις αυτόν.

Ψαλ. 13,3 - πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός [τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν, ὧν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει, ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα, σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν· οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.]

Ψαλ. 13,3 - Αλλοίμονον! Ολοι εξετράπησαν από την ευθείαν οδόν. Εξηχρειώθησαν και διεφθάρησαν. Δεν υπάρχει κανείς, που να πράττη το αγαθόν. Δεν υπάρχει ούτε ένας. Ο λάρυγξ των, σαν ανοικτός τάφος, αναδίδει δυσώδεις αναθυμιάσεις. Με τας πονηράς των γλώσσας επινοούν και εκφράζουν δόλια ψεύδη και φαρμακεράς συκοφαντίας. Δηλητήριον φαρμακερών ασπίδων υπάρχει κάτω από τα χείλη των. Το στόμα των είναι γεμάτον από κατάρας εναντίον του Θεού και από δολιότητας και πικρίας εναντίον των ανθρώπων. Τα πόδια των τρέχουν με ταχύτητα, δια να χύσουν αίμα. Εις τους δρόμους της ζωής των και εις τας πράξεις των σπείρουν συντρίμματα και ταλαιπωρίας εναντίον αθώων. Εσωτερικήν ειρήνην και ειρηνικήν ζωήν με τους άλλους εξ αιτίας της αμαρτωλότητος των δεν εγνώρισαν. Δεν υπάρχει φόβος Θεού ενώπιόν των.

Ψαλ. 13,4 - οὐχὶ γνώσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν; οἱ ἐσθίοντες τὸν λαόν μου βρώσει ἄρτου τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο.

Ψαλ. 13,4 - Δεν θα βάλουν, λοιπόν, ποτέ γνώσιν και δεν θα συνετισθούν όλοι αυτοί, που εργάζονται την παρανομίαν; Οι πωρωμένοι αυτοί, που κατατρώγουν τον λαόν μου, με τόσην ασυνειδησίαν σαν να πρόκειται περί συνήθους άρτου; Δεν επεκαλέσθησαν ποτέ τον Κυριον. Δεν εγνώρισαν, τι είναι προσευχή.

Ψαλ. 13,5 - ἐκεῖ ἐδειλίασαν φόβῳ, οὗ οὐκ ἦν φόβος, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν γενεᾷ δικαίᾳ.

Ψαλ. 13,5 - Εκυριεύθησαν όμως από πανικόν και δειλίαν εκεί, όπου δεν υπήρχε τίποτε το φοβερόν. Και τούτο, διότι ο Κυριος μόνον εις την γενεάν των δικαίων ναι προστάτης και όχι στους αμαρτωλούς.

Ψαλ. 13,6 - βουλὴν πτωχοῦ κατῃσχύνατε, ὁ δὲ Κύριος ἐλπὶς αὐτοῦ ἐστι.

Ψαλ. 13,6 - Εξευτελίζετε σεις και εμπαίζετε τας σκέψεις και τας αποφάσστου πτωχού, διότι στηρίζει τας ελπίδας του στον Κυριον.

Ψαλ. 13,7 - τίς δώσει ἐκ Σιὼν τὸ σωτήριον τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀγαλλιάσεται Ἰακὼβ καὶ εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ.

Ψαλ. 13,7 - Ποιός, λοιπόν, θα έλθη από την Σιών, δια να δώση την σωτηρίαν στον ισραηλιτικόν λαόν; Θα δοθή εις αυτούς η σωτηρία, όταν ο Κυριος επαναφέρη τους ανθρώπους του λαού του από την αιχμαλωσίαν, θα σκιρτήσουν από αγαλλίασιν οι απόγονοι αυτοί του Ιακώβ. Θα ευφρανθούν αι καρδίαι των Ισραηλιτών.

ΨΑΛΜΟΣ 14 (Μασ. 15)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 14,1 - Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου; ἢ τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ σου;

Ψαλ. 14,1 - Κυριε, ποιός είναι άξιος να φιλοξενηθή, έστω και επ' ολίγον, στο εν τη Ιερουσαλήμ κατοικητήριόν σου; Η ποιός είναι άξιος να στήση την σκηνήν του στο άγιον σου όρος, όπου υπάρχει ο ναός σου;

Ψαλ. 14,2 - πορευόμενος ἄμωμος καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ,

Ψαλ. 14,2 - Μονον ο άμεμπτος και ακατηγόρητος. Εκείνος ο οποίος εργάζεται και εφαρμόζει δικαιοσύνην, ο οποίος αγαπά την αλήθειαν με όλην του την καρδίαν και αυτήν μόνον λέγει.

Ψαλ. 14,3 - ὃς οὐκ ἐδόλωσεν ἐν γλώσσῃ αὐτοῦ, οὐδὲ ἐποίησε τῷ πλησίον αὐτοῦ κακὸν καὶ ὀνειδισμὸν οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ τοῖς ἔγγιστα αὐτοῦ.

Ψαλ. 14,3 - Εκείνος, που δεν έπλεξε δόλιον σχέδια με την γλώσσαν του και δεν έκαμε ποτέ κάτι κακόν προς τον πλησίον του, ούτε ενέπαιξε ποτέ η εδυσφήμησε τους γύρω του ανθρώπους.

Ψαλ. 14,4 - ἐξουδένωται ἐνώπιον αὐτοῦ πονηρευόμενος, τοὺς δὲ φοβουμένους τὸν Κύριον δοξάζει· ὁ ὀμνύων τῷ πλησίον αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀθετῶν·

Ψαλ. 14,4 - Αυτός, στους οφθαλμούς του οποίου θεωρείται ανάξιος και εξουδενωμένος εκείνος, που βαδίζει τον δρόμον της πονηρίας, ενώ εξ αντιθέτου τιμώνται και δοξάζονται από αυτόν εκείνοι, που φοβούνται τον Κυριον. Αυτός έχει το δικαίωμα παρά του Θεού να εισέλθη στον ναόν Κυρίου· αυτός που δίδει τιμίας και ενόρκους υποσχέσεις στον πλησίον του και ποτέ δεν τας παραβαίνει, αλλά τας τηρεί με ακρίβειαν.

Ψαλ. 14,5 - τὸ ἀργύριον αὐτοῦ οὐκ ἔδωκεν ἐπὶ τόκῳ καὶ δῶρα ἐπ᾿ ἀθῴοις οὐκ ἔλαβεν. ὁ ποιῶν ταῦτα, οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 14,5 - Αυτός, ο οποίος δεν δανείζει τα χρήματά του με τόκον και δεν δέχεται δώρα, δια να εκδώση καταδικαστικάς αποφάσεις εις βάρος αθώων ανθρώπων. Ο άνθρωπος, που πράττει αυτά, δεν θα σαλευθή ποτέ ούτε ενώπιον και τον μεγαλυτέρων κινδύνων.

ΨΑΛΜΟΣ 15 (Μασ. 16)

Στηλογραφία τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 15,1 - Φύλαξόν με, Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Ψαλ. 15,1 - Φυλαξέ με, Κυριε, από κάθε κακόν, διότι εγώ εις σε έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 15,2 - εἶπα τῷ Κυρίῳ· Κύριός μου εἶ σύ, ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρείαν ἔχεις.

Ψαλ. 15,2 - Είπα δια της προσευχής προς σε τον Κυριον· “συ είσαι ο Κυριος μου και συ ωσάν ανενδεής, που είσαι, δεν έχεις ανάγκην από τα ιδικά μου υλικά αγαθά”.

Ψαλ. 15,3 - τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος, πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Ψαλ. 15,3 - Προς χάριν των εναρέτων και ευσεβών ανθρώπων, που ζουν εις την χώραν του, δηλαδή εις την γην της επαγγελίας, μεγάλα και θαυμαστά έργα έκαμεν ο Κυριος. Ολαι αι αποφάσστου, αι ευμενείς και ευάρεστοι δι' αυτούς, που τηρούν το θέλημά του, ευρίσκονται ανάμεσά των.

Ψαλ. 15,4 - ἐπληθύνθησαν αἱ ἀσθένειαι αὐτῶν, μετὰ ταῦτα ἐτάχυναν· οὐ μὴ συναγάγω τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἐξ αἱμάτων, οὐδ᾿ οὐ μὴ μνησθῶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διὰ χειλέων μου.

Ψαλ. 15,4 - Επληθύνθησαν, βέβαια, πάρα πολύ αι θλίψεις και αι ταλαιπωρίαι αυτών, αλλά γρήγορα διελύθησαν και εξηφανίσθησαν. Δεν θα συναθροίσω ποτέ κατά κανένα λόγον και τρόπον εις λατρευτικάς συγκεντρώσεις ανθρώπους μολυσμένους με αίματα αθώων ανθρώπων η με αίματα ειδωλολατρικών θυσιών. Ποτέ δεν θα αναφέρω εις τα χείλη μου, ούτε καν και θα ενθυμηθώ, τα ονόματα των ασεβών ανθρώπων και των ειδωλολατρικών των θεών.

Ψαλ. 15,5 - Κύριος μερὶς τῆς κληρονομίας μου καὶ τοῦ ποτηρίου μου· σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί.

Ψαλ. 15,5 - Ο Κυριος είναι δι' εμέ το πολύτιμον μερίδιον της κληρονομίας μου. Το ποτήριον, από το οποίον πίνω την γλυκείαν χαράν. Συ, Κυριε, είσαι εκείνος, ο οποίος θα με αποκαταστήσης και θα με επαναφέρης χαίροντα εις την ποθητήν πατρίδα.

Ψαλ. 15,6 - σχοινία ἐπέπεσέ μοι ἐν τοῖς κρατίστοις· καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοί ἐστιν.

Ψαλ. 15,6 - Και το μερίδιον, που μου έτυχε σαν να εμετρήθη με ακριβείς μετροταινίας, είναι άπυ τα πλέον καλά. Πράγματι η κληρονομία μου είναι αρίστη.

Ψαλ. 15,7 - εὐλογήσω τὸν Κύριον τὸν συνετίσαντά με· ἔτι δὲ καὶ ἕως νυκτὸς ἐπαίδευσάν με οἱ νεφροί μου.

Ψαλ. 15,7 - Κατά το διάστημα της ημέρας θα δοξολογήσω και θα υμνήσω τον Κυριον, ο οποίος μου εχάρισε σύνεσιν. Αλλά και κατά το διάστημα της νυκτός η φωνή της συνειδήσεώς μου και οι πόθοι της καρδίας μου με παιδαγωγούν προς τον Κυριον, ώστε αυτόν να θεωρώ πλούτον και στήριγμά μου.

Ψαλ. 15,8 - προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μού ἐστιν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

Ψαλ. 15,8 - Ημέραν και νύκτα έβλεπα και βλέπω τον Κυριον μου πάντοτε εμπρός μου. Τον βλέπω ότι είναι εις τα δεξιά μου, έτοιμος να με προστατεύση, δια να μη ταραχθώ από οιονδήποτε φόβον η κίνδυνον.

Ψαλ. 15,9 - διὰ τοῦτο ηὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ᾽ ἐλπίδι,

Ψαλ. 15,9 - Δια τούτο ακριβώς και ευφράνθη η καρδία μου, η δε γλώσσα μου ελάλησε λόγους αγαλλιάσεως, ακόμη δε και το σώμα μου, όταν αποθάνω, θα αποτεθή στον τάφον με την ελπίδα της αναστάσεως.

Ψαλ. 15,10 - ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

Ψαλ. 15,10 - Διότι συ ο Θεός μου δεν θα εγκαταλείψης την ψυχήν μου στον άδην, ώστε να φυλακισθή δια παντός εις αυτόν, ούτε θα επιτρέψης, εγώ αφωσιωμένος εις σε να δοκιμάσω την φθοράν και αποσύνθεσιν του τάφου. Θα με αναστήσης.

Ψαλ. 15,11 - ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου, τερπνότητες ἐν τῇ δεξιᾷ σου εἰς τέλος.
Ψαλ. 15,11 - Εκαμες γνωστούς εις εμέ τους δρόμους και τους τρόπους της μακαρίας και ευλογημένης ζωής. Θα με χόρτασης χαράν και αγαλλίασιν, όταν με αξιώσης να ίδω το ένδοξον πρόσωπόν σου· εις την παντοδύναμον και πανάγαθον δεξιάν σου υπάρχουν πάντοτε δια τους εκλεκτούς σου, Κυριε, τέλειαι και ατελείωτοι τέρψεις και χαραί.

ΨΑΛΜΟΣ 16 (Μασ. 17)

Προσευχὴ τοῦ Δαυΐδ.
Ψαλ. 16,1 - Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς δικαιοσύνης μου, πρόσχες τῇ δεήσει μου, ἐνώτισαι τὴν προσευχήν μου οὐκ ἐν χείλεσι δολίοις.
Ψαλ. 16,1 - Καμε δεκτήν, Κυριε, την δικαίαν αίτησιν της προσευχής μου· δώσε προσοχήν εις την δέησίν μου, με ώτα ευμενή άκουσε την προσευχήν μου, την οποίαν εγώ τώρα απευθύνω προς σε με χείλη άδολα και ειλικρινή.
Ψαλ. 16,2 - ἐκ προσώπου σου τὸ κρῖμά μου ἐξέλθοι, οἱ ὀφθαλμοί μου ἰδέτωσαν εὐθύτητας.
Ψαλ. 16,2 - Από σε προσωπικώς ποθώ και παρακαλώ να εκδοθή η δικαία απόφασις υπέρ εμού και έτσι τα μάτιά μου να ιδούν την επικράτησιν των δικαίων αποφάσεών σου.
Ψαλ. 16,3 - ἐδοκίμασας τὴν καρδίαν μου, ἐπεσκέψω νυκτός· ἐπύρωσάς με, καὶ οὐχ εὑρέθη ἐν ἐμοὶ ἀδικία.
Ψαλ. 16,3 - Εξήτασας τα βάθη της καρδίας μου, όταν με επεσκέφθης κατά τας νυκτερινάς ώρας της αυτοεξετάσεώς μου. Ωσάν χρυσόν στο χωνευτήριον με υπέβαλες στο πυρ των δοκιμασιών και εις όλα αυτά δεν ευρέθη μέσα μου καμμία αδικία εναντίον ουδενός.
Ψαλ. 16,4 - ὅπως ἂν μὴ λαλήσῃ τὸ στόμα μου τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων σου ἐγὼ ἐφύλαξα ὁδοὺς σκληράς.
Ψαλ. 16,4 - Δια να μη λαλή το στόμα μου τίποτε σχετικόν με τα πονηρά έργα των ανθρώπων και δια να τηρώ τους λόγους και τα παραγγέλματα του στόματός σου, Κυριε, εγώ εβάδισα τας δυσκόλους και πλήρεις ταλαιπωρίας οδούς του θείου σου θελήματος.
Ψαλ. 16,5 - κατάρτισαι τὰ διαβήματά μου ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἵνα μὴ σαλευθῶσι τὰ διαβήματά μου.
Ψαλ. 16,5 - Καθοδήγησε και προσάρμοσε πλήρως τα βήματα της ζωής μου στους δρόμους των εντολών σου, δια να μη κλονισθούν ποτέ αι πορείαι μου.
Ψαλ. 16,6 - ἐγὼ ἐκέκραξα, ὅτι ἐπήκουσάς μου, ὁ Θεός· κλῖνον τὸ οὖς σου ἐμοὶ καὶ εἰσάκουσον τῶν ῥημάτων μου.

Ψαλ. 16,6 - Εγώ φωνάζω τώρα προς σε, Κυριε, διότι είμαι βέβαιος ότι με έχεις ακούσει και με ακούεις. Κλίνε, λοιπόν, το αυτί σου ευμενές εις την φωνήν μου και άκουσε τα λόγια των προσευχών μου.

Ψαλ. 16,7 - θαυμάστωσον τὰ ἐλέη σου, ὁ σῴζων τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σὲ ἐκ τῶν ἀνθεστηκότων τῇ δεξιᾷ σου.

Ψαλ. 16,7 - Φανέρωσέ μου κατά ένα τρόπον θαυμαστόν το έλεός σου προς εμέ, συ ο οποίος τους ελπίζοντας εις σε τους σώζεις από τους εχθρούς σου, από εκείνους οι οποίοι αντιτάσσονται εις την παντοδύναμον δεξιάν σου.

Ψαλ. 16,8 - φύλαξόν με ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ· ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου σκεπάσεις με

Ψαλ. 16,8 - Φυλαξέ με ως κόρην οφθαλμού, σκέπασέ με κάτω από την ακατανίκητον προστασίαν των πτερύγων σου, όπως η όρνις σκεπάζει τους νεοσσούς της.

Ψαλ. 16,9 - ἀπὸ προσώπου ἀσεβῶν τῶν ταλαιπωρησάντων με. οἱ ἐχθροί μου τὴν ψυχήν μου περιέσχον·

Ψαλ. 16,9 - Διαφύλαξέ με από τους ασεβείς ανθρώπους, οι οποίοι έως τώρα με έχουν ταλαιπωρήσει. Αυτοί οι εχθροί μου, Κυριε, με περιεκύκλωσαν από όλα τα σημεία και απειλούν την ζωήν μου.

Ψαλ. 16,10 - τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν, τὸ στόμα αὐτῶν ἐλάλησεν ὑπερηφανίαν.

Ψαλ. 16,10 - Εκλεισαν τελείως τα σπλάγχνα των και έγινε σκληρά η καρδία των ανθρώπων αυτών απέναντί μου. Το στόμα αυτών ελάλησε λόγους αλαζονικούς και θρασείς εναντίον μου.

Ψαλ. 16,11 - ἐκβαλόντες με νυνὶ περιεκύκλωσάν με, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔθεντο ἐκκλῖναι ἐν τῇ γῇ.

Ψαλ. 16,11 - Αφού με έβγαλαν έξω και με εδίωξαν από την πατρίδα μου, με περιεκύκλωσαν με μοχθηρίαν και έστρεψαν ολόγυρά των τα βλέμματά των με φονικήν διάθεσιν εναντίον μου πως θα με ξαπλώσουν νεκρόν κάτω εις την γην.

Ψαλ. 16,12 - ὑπέλαβόν με ὡσεὶ λέων ἕτοιμος εἰς θήραν καὶ ὡσεὶ σκύμνος οἰκῶν ἐν ἀποκρύφοις.

Ψαλ. 16,12 - Με εθεώρησαν και με αντίκρυσαν, όπως ο λέων αντικρύζει το θύμα του και είναι έτοιμος να επιτεθή εναντίον του θηράματός του· σαν νεαρό ορμητικό λιοντάρι, που ενεδρεύει εις αποκρύφους τόπους, δια να συλλάβη την λείαν του.

Ψαλ. 16,13 - ἀνάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αὐτοὺς καὶ ὑποσκέλισον αὐτούς, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου ἀπὸ ἀσεβοῦς, ῥομφαίαν σου ἀπὸ ἐχθρῶν τῆς χειρός σου.

Ψαλ. 16,13 - Σηκω επάνω, Κυριε, και πρόφθασέ τους, πριν με θανατώσουν. Βαλε τους τρικλοποδιά, ρίξε τους κάτω στο χώμα και γλύτωσε

την ζωήν μου από τον ασεβή αρχηγόν των, τον Σαούλ. Παρε στο χέρι σου την ρομφαίαν εναντίον των εχθρών, που ανθίστανται εις σέ.

Ψαλ. 16,14 - Κύριε, ἀπὸ ὀλίγων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ τῶν κεκρυμμένων σου ἐπλήσθη ἡ γαστὴρ αὐτῶν, ἐχορτάσθησαν υἱῶν ὑείων, καὶ ἀφῆκαν τὰ κατάλοιπα τοῖς νηπίοις αὐτῶν.

Ψαλ. 16,14 - Ω, Κυριε, από τους ολίγους ευσεβείς ξεχώρισε και απομάκρυνε το πλήθος των ασεβών. Διασκόρπισέ τους εις την γην, ενώ ευρίσκονται ακόμη εις την παρούσαν ζωήν. Υλόφρονες και λαίμαργοι, καθώς είναι, εγέμισαν την κοιλίαν των δε όσα αγαθά, συ έχεις αποκρύψει εις τα βάθη της γης και της θαλάσσης. Εχόρτασαν από χριρινά απαγορευμένα κρέατα και αφού οι ίδιοι έφαγαν και έπιαν και εχρρτάσθησαν, αφήκαν τα υπολείμματα του συμποσίου των εις τα νήπιά των.

Ψαλ. 16,15 - ἐγὼ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ σου, χορτασθήσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναί μοι τὴν δόξαν σου.

Ψαλ. 16,15 - Εγώ όμως θα εργασθώ την αρετήν και με αυτήν θα αξιωθώ της χαράς να ίδω το πρόσωπόν σου, θα χορτάση η ψυχή μου, όταν θα βλέπω, Κυριε, την δόξαν σου.

ΨΑΛΜΟΣ 17 (Μασ. 18)

Εἰς τὸ τέλος· τῷ παιδὶ Κυρίου τῷ Δαυΐδ, ἃ ἐλάλησεν τῷ Κυρίῳ τοὺς λόγους τῆς ᾠδῆς ταύτης ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἐῤῥύσατο αὐτὸν ὁ Κύριος ἐκ χειρὸς πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ καὶ ἐκ χειρὸς Σαούλ, καὶ εἶπεν·

Ψαλ. 17,2 - Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου.

Ψαλ. 17,2 - Παντοτε θα σε αγαπώ, Κυριε, σέ, ο οποίος είσαι η ακατανίκητος ισχύς μου.

Ψαλ. 17,3 - Κύριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ ῥύστης μου. Ὁ Θεός μου βοηθός μου, ἐλπιῶ ἐπ᾿ αὐτόν, ὑπερασπιστής μου καὶ κέρας σωτηρίας μου καὶ ἀντιλήπτωρ μου.

Ψαλ. 17,3 - Ο Κυριος είναι το ασάλευτον θεμέλιον, επί του οποίου ακλόνητος έχω στερεωθή. Είναι το οχυρόν καταφύγιόν μου και ο σωτήρ μου. Ο Θεός είναι ο βοηθός μου και εις αυτόν εγώ θα ελπίζω πάντοτε. Αυτός είναι ο υπερασπιστής μου, η ισχυρά δύναμις, η οποία, ως ακατανίκητος παράταξις, εξασφαλίζει την σωτηρίαν μου. Αυτός είναι ο ταχύς προστάτης μου εις κάθε περίστασιν.

Ψαλ. 17,4 - αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου σωθήσομαι.

Ψαλ. 17,4 - Με ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας θα ζητήσω εις βοηθειάν μου τον Κυριον, και με την προστασίαν του θα σωθώ από τους εχθρούς μου.

Ψαλ. 17,5 - περιέσχον με ὠδῖνες θανάτου, καὶ χείμαῤῥοι ἀνομίας ἐξετάραξάν με.

Ψαλ. 17,5 - Ωσάν αφόρητοι πόνοι τοκετού με περιέσφιξαν κίνδυνοι θανάτου, τους οποίους παράνομοι άνθρωποι εξαπέλυσαν, ωσάν ορμητικούς χειμάρρους, εναντίον μου και με συνεκλόνισαν.

Ψαλ. 17,6 - ὠδῖνες ᾅδου περιεκύκλωσάν με, προέφθασάν με παγίδες θανάτου.

Ψαλ. 17,6 - Συνταρακτικαί και θανάσιμοι αγωνίαι άδου με έχουν περικυκλώσει, με επρόφθασαν παγίδες, αι οποίαι έκρυπτον τον θάνατον.

Ψαλ. 17,7 - καὶ ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου ἐκέκραξα· ἤκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ φωνῆς μου, καὶ ἡ κραυγή μου ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσελεύσεται εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ.

Ψαλ. 17,7 - Αλλά εν μέσω της μεγάλης αυτής οδύνης μου επεκαλέσθην δια της προσευχής τον Κυριον και με κραυγήν μεγάλην εφώναξα προς τον Θεόν. Ο δε Θεός ήκουσε την φωνήν μου από την εις ουρανούς κατοικίαν του και η κραυγή της αγωνίας μου έφθασεν ενώπιόν του, εισήλθεν εις τα ώτα του.

Ψαλ. 17,8 - καὶ ἐσαλεύθη καὶ ἔντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ, καὶ τὰ θεμέλια τῶν ὀρέων ἐταράχθησαν καὶ ἐσαλεύθησαν, ὅτι ὠργίσθη αὐτοῖς ὁ Θεός.

Ψαλ. 17,8 - Ηλθεν εις βοήθειάν μου. Εσείσθη και ήρχισε να τρέμη ολόκληρος η γη, τα θεμέλια των ορέων συνεταράχθησαν και εκλονίσθησαν διότι ωργίσθη εναντίον αυτών ο Θεός.

Ψαλ. 17,9 - ἀνέβη καπνὸς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ καὶ πῦρ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ καταφλεγήσεται, ἄνθρακες ἀνήφθησαν ἀπ᾽ αὐτοῦ.

Ψαλ. 17,9 - Ως καπνός ηφαιστείου ανέβη υψηλά ο θυμός του, φωτιάν και λάβαν ηφαιστείου ήναψεν η παρουσία του και εις αναμμένα κάρβουνα μετεβλήθησαν όλα τα γύρω από αυτόν.

Ψαλ. 17,10 - καὶ ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη, καὶ γνόφος ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Ψαλ. 17,10 - Εχαμήλωσε τους ουρανούς και κατέβη εις την γην. Μαύρον σκοτεινόν νέφος απλώνεται κάτω από τους πόδας του.

Ψαλ. 17,11 - καὶ ἐπέβη ἐπὶ Χερουβὶμ καὶ ἐπετάσθη, ἐπετάσθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

Ψαλ. 17,11 - Ανέβη και εκάθισεν, ωσάν επάνω εις ουράνιον άρμα, επί των Χερουβίμ και επετούσεν. Επέταξε γρήγορα και έτρεχε, σαν να εφέρετο επί πτερύγων ανέμων.

Ψαλ. 17,12 - καὶ ἔθετο σκότος ἀποκρυφὴν αὐτοῦ· κύκλῳ αὐτοῦ ἡ σκηνὴ αὐτοῦ, σκοτεινὸν ὕδωρ ἐν νεφέλαις ἀέρων.

Ψαλ. 17,12 - Σκότος ήπλωσεν ολόγυρά του και απέκρυψε το άπειρον μεγαλείον του. Γυρω του ηπλώθη η σκηνή του κατασκευασμένη όχι από

υφάσματα και δέρματα, αλλά από σκοτεινά νέφη βροχής, τα οποία μεταφέρονται από τους πνέοντας ανέμους.

Ψαλ. 17,13 - ἀπὸ τῆς τηλαυγήσεως ἐνώπιον αὐτοῦ αἱ νεφέλαι διῆλθον, χάλαζα καὶ ἄνθρακες πυρός.

Ψαλ. 17,13 - Από την απαστράπτουσαν λαμπρότητα της θείας παρουσίας του επερνούσαν τα σύννεφα και εξαπελύθησαν χάλαζα και οι κεραυνοί, αναμμένα κάρβουνα, εναντίον των εχθρών του.

Ψαλ. 17,14 - καὶ ἐβρόντησεν ἐξ οὐρανοῦ Κύριος, καὶ ὁ Ὕψιστος ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ·

Ψαλ. 17,14 - Ο Κυριος έστειλεν από τον ουρανόν τας βροντάς του με τους κεραυνούς του. Ο Υψιστος αφήκε να ακουσθή η τρομερά φωνή του εναντίον των εχθρών του.

Ψαλ. 17,15 - ἐξαπέστειλε βέλη καὶ ἐσκόρπισεν αὐτοὺς καὶ ἀστραπὰς ἐπλήθυνε καὶ συνετάραξεν αὐτούς.

Ψαλ. 17,15 - Εξαπέστειλε τα ιδικά του πύρινα βέλη και τους διεσκόρπισε· πλήθος από αστραπάς και βροντάς και κεραυνούς και τους συνετάραξε.

Ψαλ. 17,16 - καὶ ὤφθησαν αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων, καὶ ἀνεκαλύφθη τὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, Κύριε, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου.

Ψαλ. 17,16 - Σαν να εστέγνωσαν τα ύδατα της γης, ώστε εφάνησαν αι πηγαί των υδάτων και αι κοίται των ποταμών, οι πυθμένες των ωκεανών και αυτά τα θεμέλια της γης, από τον δριμύν έλεγχόν σου, Κυριε, από μίαν και μόνην πνοήν της συνταρακτικής οργής σου.

Ψαλ. 17,17 - ἐξαπέστειλεν ἐξ ὕψους καὶ ἔλαβέ με, προσελάβετό με ἐξ ὑδάτων πολλῶν.

Ψαλ. 17,17 - Και εν μέσω της τρομεράς αυτής αναστατώσεως ο Κυριος ήπλωσε το χέρι του από τον ουρανόν, με έπιασε και με έφερε πλησίον του, με ανέσυρεν από τους πολλούς κινδύνους, οι οποίοι σαν πολλά ύδατα απειλούσαν να πνίξουν την ζωήν μου.

Ψαλ. 17,18 - ῥύσεταί με ἐξ ἐχθρῶν μου δυνατῶν, καὶ ἐκ τῶν μισούντων με, ὅτι ἐστερεώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Ψαλ. 17,18 - Με εγλύτωσε και θα με γλυτώση ο Κυριος από τους ισχυρούς εχθρούς μου, οι οποίοι με μισούν, οσονδήποτε ισχυρότεροι από εμέ και αν είναι αυτοί.

Ψαλ. 17,19 - προέφθασάν με ἐν ἡμέρᾳ κακώσεώς μου, καὶ ἐγένετο Κύριος ἀντιστήριγμά μου

Ψαλ. 17,19 - Αυτοί με επρόφθασαν αιφνιδίως εις τας πλέον κρισίμους και περιπετειώδεις στιγμάς της ζωής μου, αλλά ο Κυριος υπήρξε το στήριγμά μου και ο υπερασπιστής μου εναντίον αυτών.

Ψαλ. 17,20 - καὶ ἐξήγαγέ με εἰς πλατυσμόν, ῥύσεταί με, ὅτι ἠθέλησέ με.

Ψαλ. 17,20 - Από την στενόχωρον θέσιν μου με έβγαλεν εις άνεσιν και αναψυχήν. Με εγλύτωσεν από τους εχθρούς, διότι με ηγάπησεν.
Ψαλ. 17,21 - καὶ ἀνταποδώσει μοι Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου καὶ κατὰ τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου ἀνταποδώσει μοι,
Ψαλ. 17,21 - Ο Κυριος έτσι με αντήμειψε δια την αθωότητά μου. Συμφωνα με την καθαρότητα των χειρών μου ο Κυριος μου ανταπέδωσε και θα μου ανταποδώση αμοιβάς και ευεργεσίας,
Ψαλ. 17,22 - ὅτι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς Κυρίου καὶ οὐκ ἠσέβησα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου,
Ψαλ. 17,22 - διότι εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Κυρίου, δεν ησέβησα απέναντι του Θεού μου.
Ψαλ. 17,23 - ὅτι πάντα τὰ κρίματα αὐτοῦ ἐνώπιόν μου, καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ οὐκ ἀπέστησαν ἀπ᾽ ἐμοῦ.
Ψαλ. 17,23 - Διότι πάντοτε είχα και έχω προ οφθαλμών τας δικαίας του κρίσεις και ποτέ αι εντολαί του δεν απεμακρύνθησαν από την σκέψιν και την καρδίαν μου.
Ψαλ. 17,24 - καὶ ἔσομαι ἄμωμος μετ᾽ αὐτοῦ καὶ φυλάξομαι ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου.
Ψαλ. 17,24 - Ημην και θα είμαι άμωμος και ειλικρινής απέναντί του και θα προφυλαχθώ από κάθε αμαρτίαν.
Ψαλ. 17,25 - καὶ ἀνταποδώσει μοι Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου καὶ κατὰ τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.
Ψαλ. 17,25 - Ο Κυριος θα μου ανταποδώση, σύμφωνα με τον αγώνα μου να ζω κατά το θέλημά του και σύμφωνα με την προσπάθειάν μου να διατηρώ τας χείρας μου αγνάς και καθαράς ενώπιον των οφθαλμών του.
Ψαλ. 17 ,26 - μετὰ ὁσίου ὅσιος ἔσῃ, καὶ μετὰ ἀνδρὸς ἀθῴου ἀθῷος ἔσῃ,
Ψαλ. 17,26 - Συ, Κυριε, προς τον αφωσιωμένον εις σε θα φέρεσαι με στοργήν και αγάπην. Προς τον αθώον και ηθικώς άμεμιττον θα δείχνεσαι αθώος και άμεμπτος.
Ψαλ. 17,27 - καὶ μετὰ ἐκλεκτοῦ ἐκλεκτὸς ἔσῃ καὶ μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις.
Ψαλ. 17,27 - Με τον εκλεκτόν θα είσαι συ πάντοτε εκλεκτός. Απέναντι όμως του διεστραμμένου ανθρώπου θα αλλάζης τρόπον και θα φαίνεται στρεβλή η ιδική σου ευθεία και δικαία συμπεριφορά.
Ψαλ. 17,28 - ὅτι σὺ λαὸν ταπεινὸν σώσεις καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπερηφάνων ταπεινώσεις.
Ψαλ. 17,28 - Διότι συ τον ταπεινωμένον και το έλεός σου ζητούντα λαόν τον σώζεις και τον ευλογείς πάντοτε. Ενῷ τους αλαζονικούς οφθαλμούς των υπερηφάνων τους αναγκάζεις να χαμηλώσουν κατησχυμμένοι εις την γην.

Ψαλ. 17,29 - ὅτι σὺ φωτιεῖς λύχνον μου, Κύριε ὁ Θεός μου, φωτιεῖς τὸ σκότος μου.

Ψαλ. 17,29 - Συ, Κυριε, ανεζωογόνησες και θα αναζωογονής τον λύχνον της ζωής μου. Συ, Κυριε ο Θεός μου, έρριψες το φως της χαράς και διέλυσες το σκοτάδι της δυστυχίας μου.

Ψαλ. 17,30 - ὅτι ἐν σοὶ ῥυσθήσομαι ἀπὸ πειρατηρίου καὶ ἐν τῷ Θεῷ μου ὑπερβήσομαι τεῖχος.

Ψαλ. 17,30 - Με την δύναμίν σου πάντοτε θα σώζωμαι από τους κινδύνους και τους πειρασμούς και με την βοήθειάν σου θα υπερπηδώ κάθε ανυπέρβλητον δια τας ανθρωπίνας δυνάμεις τείχος, κάθε δυσκολίαν.

Ψαλ. 17,31 - ὁ Θεός μου, ἄμωμος ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, τὰ λόγια Κυρίου πεπυρωμένα, ὑπερασπιστής ἐστι πάντων τῶν ἐλπιζόντων ἐπ᾽ αὐτόν.

Ψαλ. 17,31 - Ο δρόμος και ο τρόπος της ενεργείας του Θεού μου είναι άμεμπτα. Τα λόγια του Κυρίου είναι, πυρ, που φωτίζει και κατακαίει. Είναι υπεραπιστής όλων εκείνων, οι οποίοι ελπίζουν εις αυτόν.

Ψαλ. 17,32 - ὅτι τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Κυρίου, καὶ τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν;

Ψαλ. 17,32 - Διότι, ποιός άλλος Θεός είναι αληθινός και πραγματικός εκτός του Κυρίου μας; Και ποιός Θεός είναι τόσον ισχυρός και αγαθός πλην του Θεού μας;

Ψαλ. 17,33 - ὁ Θεὸς ὁ περιζωννύων με δύναμιν καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδόν μου·

Ψαλ. 17,33 - Αυτός ο αληθινός και παντοδύναμος Θεός με περιέζωσε με μεγάλην και ακατανίκητον δύναμιν, με ανέδειξεν άμεμπτον και καθαρόν στους δρόμους της ζωής μου.

Ψαλ. 17,34 - καταρτιζόμενος τοὺς πόδας μου ὡσεὶ ἐλάφου καὶ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἱστῶν με·

Ψαλ. 17,34 - Αυτός κάμνει ευκίνητα τα πόδια μου, τους δίδει την ταχύτητα της ελάφου, ώστε με ευκολίαν να υπερπηδώ κινδύνους και δυσκολίας. Αυτός με ανεβάζει εις τα όρη τα υψηλά, ασφαλή από κάθε απειλήν.

Ψαλ. 17,35 - διδάσκων χεῖράς μου εἰς πόλεμον καὶ ἔθου τόξον χαλκοῦν τοὺς βραχίονάς μου·

Ψαλ. 17,35 - Αυτός γυμνάζει και διδάσκει τα χέρια μου, να πολεμούν νικηφόρως. Κατέστησε τους βραχίονάς μου ευκινήτους και ισχυρούς ωσάν χάλκινον τόξον.

Ψαλ. 17,36 - καὶ ἔδωκάς μοι ὑπερασπισμὸν σωτηρίας, καὶ ἡ δεξιά σου ἀντελάβετό μου, καὶ ἡ παιδεία σου ἀνώρθωσέ με εἰς τέλος, καὶ ἡ παιδεία σου αὐτή με διδάξει.

Ψαλ. 17,36 - Συ, Κυριε, ηυδόκησες να με υπερασπίσης απέναντι των εχθρών μου και να μου χαρίσης την σωτηρίαν. Η προστατευτική δεξιά σου

με υπεβάστασε, η πατρική σου παιδαγωγία και καθοδήγησις με ανώρθωσε τελείως. Αυτή η παιδαγωγία σου, Κυριε, θα εξακολουθή να με διδάσκη.

Ψαλ. 17,37 - ἐπλάτυνας τὰ διαβήματά μου ὑποκάτω μου, καὶ οὐκ ἠσθένησαν τὰ ἴχνη μου.

Ψαλ. 17,37 - Ανοιξες δρόμους πλατείς και ασφαλείς εις την πορείαν της ζωής μου, Κυριε, και δεν εκουράσθησαν ούτε εξησθένησαν τα πέλματά μου.

Ψαλ. 17,38 - καταδιώξω τοὺς ἐχθρούς μου καὶ καταλήψομαι αὐτοὺς καὶ οὐκ ἀποστραφήσομαι, ἕως ἂν ἐκλίπωσιν·

Ψαλ. 17,38 - Κατεδίωξα τους εχθρούς μου και τους κατέφθασα, ενώ έφευγαν πανικόβλητοι, και δεν εγύρισα οπίσω, μέχρις ότου εκείνοι εξωντώθησαν και εξέλιπον.

Ψαλ. 17,39 - ἐκθλίψω αὐτούς, καὶ οὐ μὴ δύνωνται στῆναι, πεσοῦνται ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ψαλ. 17,39 - Τους συνέθλιψα με την δύναμίν σου και δεν ημπόρεσαν να σταθούν, αλλ' έπεσαν κάτω από τα πόδιά μου.

Ψαλ. 17,40 - καὶ περιέζωσάς με δύναμιν εἰς πόλεμον, συνεπόδισας πάντας τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ᾽ ἐμὲ ὑποκάτω μου.

Ψαλ. 17,40 - Συ από όλα τα σημεία με ενέδυσες με δύναμιν, δια να πολεμώ πάντοτε νικηφόρως. Περιέπλεξες τα πόδια των και έπεσαν κάτω από τα πόδια μου όλοι εκείνοι, οι οποίοι επαναστατούν εναντίον μου.

Ψαλ. 17,41 - καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ἔδωκάς μοι νῶτον καὶ τοὺς μισοῦντάς με ἐξωλόθρευσας.

Ψαλ. 17,41 - Ετρεψες εις φυγήν τους εχθρούς μου. Πανικόβλητοι εγύρισαν προς εμέ την πλάτην των. Παρέδωκες εις ολοκληρωτικήν καταστροφήν εκείνους, οι οποίοι με εμισούσαν.

Ψαλ. 17,42 - ἐκέκραξαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ σῴζων, πρὸς Κύριον, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Ψαλ. 17,42 - Και επάνω εις την απέλπιδα φυγήν και τον πανικόν των εκραύγασαν ζητούντες την βοήθειάν σου, αλλά δεν υπήρχε δι' αυτούς σωτήρ. Εκραξαν προς σε, αλλά δεν τους εισήκουσες.

Ψαλ. 17,43 - καὶ λεπτυνῶ αὐτοὺς ὡσεὶ χνοῦν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, ὡς πηλὸν πλατειῶν λεανῶ αὐτούς.

Ψαλ. 17,43 - Με την ιδικήν σου βοήθειαν τους συνέτριψα. Τους έκαμα σαν ανάλαφρο χνούδι, το οποίον διασκορπίζει ο άνεμος. Τους εποլτοποίησα ωσάν την λάσπην, που πατούν οι άνθρωποι εις τας πλατείας.

Ψαλ. 17,44 - ῥύσῃ με ἐξ ἀντιλογίας λαοῦ, καταστήσεις με εἰς κεφαλὴν ἐθνῶν. λαός, ὃν οὐκ ἔγνων, ἐδούλευσέ μοι,

Ψαλ. 17,44 - Με εγλύτωσες, γλύτωσέ με και στο μέλλον από αντιθέσεις και εμφυλίους πολέμους του ισραηλιτικού λαού. Με εγκατέστησες κυρίαρχον και εις άλλα- ειδωλολατρικά- έθνη. Λαός, τον οποίον δεν εγνώριζα προηγουμένως, έγινεν υποτελής εις εμέ.

Ψαλ. 17,45 - εἰς ἀκοὴν ὠτίου ὑπήκουσέ μου· υἱοὶ ἀλλότριοι ἐψεύσαντό μοι,

Ψαλ. 17,45 - Οταν ήκουσε την φήμην των κατορθωμάτων και της δόξης μου, έγινεν υπήκοός μου. Ξένοι λαοί ένεκα φόβου υπεκρίθησαν φιλίαν και υποταγήν εις εμέ.

Ψαλ. 17,46 - υἱοὶ ἀλλότριοι ἐπαλαιώθησαν καὶ ἐχώλαναν ἀπὸ τῶν τρίβων αὐτῶν.

Ψαλ. 17,46 - Αλλοεθνείς λαοί εχρηστεύθησαν σαν παλαιά εφθαρμένα ενδύματα, σαν χωλοί εσκόνταφταν στους δρόμους των.

Ψαλ. 17,47 - ζῇ Κύριος, καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεός μου καὶ ὑψωθήτω ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου,

Ψαλ. 17,47 - Ο Κυριος όμως ζη και θριαμβεύει. Ας είναι δοξασμένος και ευλογημένος ο Θεός μου και ας υψώνεται και ας υμνολογήται ο Θεός της σωτηρίας μου,

Ψαλ. 17,48 - ὁ Θεὸς ὁ διδοὺς ἐκδικήσεις ἐμοί, καὶ ὑποτάξας λαοὺς ὑπ᾿ ἐμέ,

Ψαλ. 17,48 - διότι ο Θεός μου εξεδικήθη τους εχθρούς μου και υπέταξε λαούς ολοκλήρους κάτω από τα πόδιά μου.

Ψαλ. 17,49 - ὁ ῥύστης μου ἐξ ἐχθρῶν μου ὀργίλων, ἀπὸ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ᾿ ἐμὲ ὑψώσεις με, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ῥῦσαί με.

Ψαλ. 17,49 - Αυτός με εγλύτωσεν από εχθρούς γεμάτους οργήν και μανίαν εναντίον μου. Συ, Κυριε, με ανέδειξες νικητήν, με ανύψωσες και με εδόξασες απέναντι εκείνων, οι οποίοι είχαν επαναστατήσει εναντίον μου. Λυτρωσέ με και στο μέλλον από κάθε άνδρα δόλιον και άδικον.

Ψαλ. 17,50 - διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, Κύριε, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ,

Ψαλ. 17,50 - Δι' όλα αυτά, Κυριε, θα σε δοξολογώ και θα σε ευγνωμονώ. Μεταξύ των εθνών θα ψάλλω και θα υμνολογώ το όνομά σου.

Ψαλ. 17,51 - μεγαλύνων τὰς σωτηρίας τοῦ βασιλέως αὐτοῦ, καὶ ποιῶν ἔλεος τῷ χριστῷ αὐτοῦ, τῷ Δαυΐδ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

Ψαλ. 17,51 - Δοξολογίας και ευχαριστίας θα αναπέμπω προς τον Θεόν μου, ο οποίος επραγματοποίησε μεγαλειώδεις σωτηρίας υπέρ του βασιλέως, που Αυτός τον ανέδειξε και ο οποίος δεικνύει πάντοτε έλεος στον βασιλέα, που έχρισεν, στον Δαυίδ και στους απογόνους του, εις όλας τας κατόπιν γενεάς.

ΨΑΛΜΟΣ 18 (Μασ. 19)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 18,2 - Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ψαλ. 18,2 - Οι ουρανοί με την αρμονίαν και το κάλλος των διηγούνται εις κάθε άνθρωπον την δόξαν και την σοφίαν του Θεού. Ο ουρανός, που σαν στερεός θόλος περιβάλλει την γην, διακηρύττει, ότι είναι έργον του παντοδυνάμου και πανσόφου δημιουργού.

Ψαλ. 18,3 - ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, καὶ νὺξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν.

Ψαλ. 18,3 - Καθε ημέρα βροντοφωνεί εις την επομένην ημέραν και κάθε νυξ αναγγέλλει εις την άλλην νύκτα την γνώσιν δια την ύπαρξιν του απειροτελείου Δημιουργού.

Ψαλ. 18,4 - οὐκ εἰσὶ λαλιαὶ οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν·

Ψαλ. 18,4 - Οι λόγοι, τους οποίους διαλαλούν οι ουρανοί, δεν είναι σιωπηλοί λόγοι από εκείνους, των οποίων αι φωναί δεν ακούονται παντού.

Ψαλ. 18,5 - εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ψαλ. 18,5 - Τουναντίον, εις ολόκληρον την γην εξήλθε και ακούεται η φωνή των. Εφθασαν και εις τα πέρατα της οικουμένης οι λόγοι των.

Ψαλ. 18,6 - ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκήνωμα αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ἐκ παστοῦ αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ.

Ψαλ. 18,6 - Ο Θεός το φως το απρόσιτον, τον ήλιον, έκαμεν ιδιαίτερον ενδιαίτημά του. Τον διατάσσει να ανατέλλη λαμπρός ωσάν νυμφίος, που εξέρχεται λαμπροστολισμένος από τον νυμφικόν του θάλαμον. Ωσάν γίγας και ακούραστος δρομεύς, με αγαλλίασιν και χωρίς ποτέ να αποκάμη δια μέσου των αιώνων, διατρέχει κάθε ημέραν τον από ανατολών έως δυσμών δρόμον του.

Ψαλ. 18,7 - ἀπ᾿ ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἀποκρυβήσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ.

Ψαλ. 18,7 - Από το ένα άκρον του ουρανού γίνεται η έξοδός του και στο άλλο άκρον του ουρανού τελειώνει η πορεία του. Και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος θα ημπορέση, να διαφύγη την θερμότητά του.

Ψαλ. 18,8 - ὁ νόμος τοῦ Κυρίου ἄμωμος, ἐπιστρέφων ψυχάς· ἡ μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια.

Ψαλ. 18,8 - Παραπάνω όμως από τα μεγαλεία, που διηγούνται οι ουρανοί, υπάρχει ο νόμος του Κυρίου, ο άμεμπτος, ο οποίος επιστρέφει πλανωμένας ψυχάς στον δρόμον της σωτηρίας, στον δρόμον του Θεού. Αι εντολαί του Κυρίου, που υπάρχουν εις αυτόν, είναι αληθιναί και πισταί, γεμάται σοφίαν, ικαναί να αναδείξουν σοφά και αυτά ακόμη τα νήπια.

Ψαλ. 18,9 - τὰ δικαιώματα Κυρίου εὐθέα, εὐφραίνοντα καρδίαν· ἡ ἐντολὴ Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα ὀφθαλμούς·

Ψαλ. 18,9 - Αι εντολαί του Κυρίου είναι αληθιναί και τέλειαι. Ευφραίνουν την καρδίαν εκείνου, που τας τηρεί. Σκαρπίζουν μέχρι των πλέον μακρυνών περάτων άπλετον το φως και φωτίζουν τους οφθαλμούς των ανθρώπων.

Ψαλ. 18,10 - ὁ φόβος Κυρίου ἁγνός, διαμένων εἰς αἰῶνα αἰῶνος· τὰ κρίματα Κυρίου ἀληθινά, δεδικαιωμένα ἐπὶ τὸ αὐτό,

Ψαλ. 18,10 - Το ιερόν δέος, που διεγείρει εις τας καρδίας των ανθρώπων ο νάμος του Κυρίου και ο ευλαβής φόβος είναι αγνός, ανόθευτος από πλάνην. Εχει αιωνίαν ισχύν και κύρος. Αι κρίσεις και αι αποφάσστου Κυρίου, που περιέχονται εις αυτόν, είναι αληθιναί και επιμαρτυρούνται ως δίκαιαι δια μέσου των αιώνων.

Ψαλ. 18,11 - ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον πολὺν καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον.

Ψαλ. 18,11 - Τα λόγια του Κυρίου δια τους καλοπροαίρετους ανθρώπους είναι επιθυμητά περισσότερον από τον χρυσόν και από πλήθος πολυτίμων λίθων. Είναι γλυκύτερα από το μέλι και από την κηρήθραν.

Ψαλ. 18,12 - καὶ γὰρ ὁ δοῦλός σου φυλάσσει αὐτά· ἐν τῷ φυλάσσειν αὐτὰ ἀνταπόδοσις πολλή.

Ψαλ. 18,12 - Εγώ εδοκίμασα την γλυκύτητά των, διότι ο δούλος σου, Κυριε, φυλάσσει αυτά τα κρίματά σου. Οποιος τα φυλάσσει, θα έχη μεγάλην ανταπόδοσιν και αμοιβήν.

Ψαλ. 18,13 - παραπτώματα τίς συνήσει; ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με.

Ψαλ. 18,13 - Αδύνατον όμως να τηρήση κανείς εξ ολοκλήρου τον Νομον σου. Ποιός ημπορεί να γνωρίση τα παραπτώματα, εις τα οποία και χωρίς να το θέλωμεν υποπίπτομεν; Από τα απόκρυφα αυτά παραπτώματα, που εγώ ίσως δεν τα γνωρίζω και ούτε θέλω ποτέ να έλθουν εις δημοσιότητα, καθάρισόν με, Κυριε.

Ψαλ. 18,14 - καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίων φεῖσαι τοῦ δούλου σου· ἐὰν μή μου κατακυριεύσωσι, τότε ἄμωμος ἔσομαι καὶ καθαρισθήσομαι ἀπὸ ἁμαρτίας μεγάλης.

Ψαλ. 18,14 - Και από ξένα προς τον Νομον σου αισθήματα και έργα προφύλαξε εμέ, τον δούλον σου. Εάν αυτά δεν με κυριεύσουν, τότε εγώ θα είμαι άμεμπτος και έτσι θα διατηρηθώ καθαρός από μεγάλας πτώσεις.

Ψαλ. 18,15 - καὶ ἔσονται εἰς εὐδοκίαν τὰ λόγια τοῦ στόματός μου καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου ἐνώπιόν σου διὰ παντός, Κύριε, βοηθέ μου καὶ λυτρωτά μου.

Ψαλ. 18,15 - Τοτε θα είναι ευχάριστοι εις σε και ευπρόσδεκτοι οι λόγοι της προσευχής μου και αι ευλαβείς σκέψεις και οι ιεροί πόθοι της καρδίας μου θα

είναι ως θυσία ευπρόσδεκτος και παντοτεινή ενώπιόν σου, Κυριε, βοήθέ μου και λυτρωτά μου.

ΨΑΛΜΟΣ 19 (Μασ. 20)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.
Ψαλ. 19,2 - Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.
Ψαλ. 19,2 - Είθε ω βασιλεύ να εισακούση ο Κυριος την δέησίν σου κατά την ημέραν αυτήν της μεγάλης θλίψεως· είθε το παντοδύναμον όνομα του Θεού του ισραηλιτικού λαού να σε υπερασπίση εναντίον των εχθρών μας.
Ψαλ. 19,3 - ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου καὶ ἐκ Σιὼν ἀντιλάβοιτό σου.
Ψαλ. 19,3 - Είθε να σου στείλη ο Κυριος βοήθειαν από τον ιερόν του ναόν και να σε προστατεύση από το όρος Σιών.
Ψαλ. 19,4 - μνησθείη πάσης θυσίας σου καὶ τὸ ὁλοκαύτωμά σου πιανάτω. (διάψαλμα).
Ψαλ. 19,4 - Είθε να ενθυμηθή και να δεχθή ευμενώς όλας τας αιματηράς και αναιμάκτους θυσίας, που του προσέφερες, και να θεωρήση παχύ και ευάρεστον το θύμα, το οποίον αφήκες ολόκληρον να καή επάνω στο θυσιαστήριόν του.
Ψαλ. 19,5 - δῴη σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι.
Ψαλ. 19,5 - Είθε ο Κυριος να σου δώση σύμφωνα με τας αγίας επιθυμίας της καρδίας σου και να εκπληρώση κάθε αγαθήν επιθυμίαν και απόφασίν σου, χαρίζων εις σε νίκην εναντίον των εχθρών σου.
Ψαλ. 19,6 - ἀγαλλιασόμεθα ἐν τῷ σωτηρίῳ σου καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα. πληρώσαι Κύριος πάντα τὰ αἰτήματά σου.
Ψαλ. 19,6 - Τοτε όλοι θα ευφρανθώμεν και θα χαρώμεν δια την σωτήριον αυτήν νίκην. Και στο όνομα και με την δύναμιν του απείρου Θεού μας θα αναδειχθώμεν μεγάλοι και ένδοξοι. Είθε λοιπόν ο Κυριος να εκπληρώση όλα τα αιτήματα της προσευχής σου”.
Ψαλ. 19,7 - νῦν ἔγνων ὅτι ἔσωσε Κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ· ἐπακούσεται αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου αὐτοῦ· ἐν δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ.
Ψαλ. 19,7 - Τωρα εγώ ο ιερεύς, που προσφέρω την ικετήριον αυτήν θυσίαν, έχω την εσωτερικήν πληροφορίαν και εγνώρισα καλά, ότι ο Κυριος θα σώση οπωσδήποτε τον βασιλέα, τον οποίον αυτός έχρισε. Θα ακούση και θα κάμη δεκτά τα αιτήματα της προσευχής του από τον ένδοξον ουράνιον

θρόνον του. Με θαυματουργικάς επεμβάσεις της παντοδυνάμου δεξιάς του θα μας δώση την σωτηρίαν και τον θρίαμβον.

Ψαλ. 19,8 - οὗτοι ἐν ἅρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα.

Ψαλ. 19,8 - Εκείνοι μεν οι εχθροί επέρχονται εναντίον μας με πολεμικά άρματα και με το φοβερόν ιππικόν των. Ημείς όμως με το παντοδύναμον όνομα του Κυρίου και Θεού μας θα θριαμβεύσωμεν εναντίον των.

Ψαλ. 19,9 - αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν, ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν.

Ψαλ. 19,9 - Και ιδού ότι αυτοί επεδικλώθησαν, εσκόνταψαν και έπεσαν, ημείς όμως εσηκώθημεν επάνω, εστάθημεν όρθιοι και έχομεν κάτω από τα πόδια μας νικημένους τους εχθρούς μας.

Ψαλ. 19,10 - Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά σε.

Ψαλ. 19,10 - Κυριε, σώσον τον βασιλέα και άκουσε την προσευχήν μας εις οιανδήποτε ημέραν και αν σε επικαλεσθώμεν ευλαβώς και με πίστιν.

ΨΑΛΜΟΣ 20 (Μασ. 21)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 20,2 - Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

Ψαλ. 20,2 - Κυριε, ο βασιλεύς ευφραίνεται και θα ευφραίνεται χάρις εις την δύναμιν και την ενίσχυσιν, την οποίαν συ του έδωσες. Θα πλημμυρίζη από πολλήν και μεγάλην αγαλλίασιν δια την από τους εχθρούς μας σωτηρίαν και δια την υγείαν, την οποίαν συ του εχάρισες.

Ψαλ. 20,3 - τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 20,3 - Εδωκες εις αυτόν ο,τι επεθύμησεν η καρδία του και δεν τον υστέρησες από εκείνο, δια το οποίον με τα ίδια του τα χείλη σε παρεκάλεσε.

Ψαλ. 20,4 - ὅτι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Ψαλ. 20,4 - Μάλλον δε και πριν σε παρακαλέση έσπευσες συ και τον επρόλαβες με τας ευλογίας των ωφελίμων και αγαθών δωρεών σου. Τον εδόξασες και έθεσες εις την κεφαλήν του λαμπρόν βασιλικόν στέμμα με πολυτίμους λίθους.

Ψαλ. 20,5 - ζωὴν ᾐτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ, μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Ψαλ. 20,5 - Σου εζήτησε ζώην και του εχάρισες πλήθος ημερών, εις αυτόν και στους απογόνους του εις αιώνα αιώνος.

Ψαλ. 20,6 - μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ ἐν τῷ σωτηρίῳ σου, δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ᾿ αὐτόν·

Ψαλ. 20,6 - Μεγάλη είναι η δόξα, την οποίαν συ του εξησφάλισες με την σωτήριον βοήθειάν σου. Οπως δε τώρα, έτσι και στο μέλλον θα περιβάλλης αυτόν με δόξαν και μεγαλοπρέπειαν.

Ψαλ. 20,7 - ὅτι δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος, εὐφρανεῖς αὐτὸν ἐν χαρᾷ μετὰ τοῦ προσώπου σου.

Ψαλ. 20,7 - Διότι θα δίδης εις αυτόν και τους απογόνους του συνεχώς και ακαταπαύστως ευλογίαν. Θα τον ευφραίνης και θα τον πλημμυρίζης από απερίγραπτον χαράν δια της επικοινωνίας, που θα έχη με σέ.

Ψαλ. 20,8 - ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον καὶ ἐν τῷ ἐλέει τοῦ Ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῇ.

Ψαλ. 20,8 - Διότι ο βασιλεύς έχει στηρίξει τας ελπίδας του εις σέ, τον Κυριον, και χάρις στο έλεος του Θεού του Υψίστου δεν θα κλονισθή ποτέ, αλλά θα μείνη σταθερός και αμετακίνητος εις τον θρόνον του.

Ψαλ. 20,9 - εὑρεθείη ἡ χείρ σου πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς σου, ἡ δεξιά σου εὕροι πάντας τοὺς μισοῦντάς σε.

Ψαλ. 20,9 - “Είθε, ω βασιλεύ, η χείρ σου στιβαρά να ευρεθή εμπρός και εναντίον όλων των εχθρών σου. Είθε η δεξιά σου να συλλάβη όλους εκείνους, οι οποίοι σε μισούν.

Ψαλ. 20,10 - θήσεις αὐτοὺς εἰς κλίβανον πυρὸς εἰς καιρὸν τοῦ προσώπου σου· Κύριος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ συνταράξει αὐτούς, καὶ καταφάγεται αὐτοὺς πῦρ.

Ψαλ. 20,10 - Οταν το πρόσωπόν σου θα είναι αναμμένον από την δικαίαν οργήν σου εναντίον αυτών, θα τους ρίψη εις την πυράν ωσάν ξύλα μέσα εις αναμμένον κλίβανον. Ο Κυριος και Θεός δια σου θα συνταράξη όλους αυτούς και θα τους καταφάγη το πυρ.

Ψαλ. 20,11 - τὸν καρπὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπολεῖς καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων,

Ψαλ. 20,11 - Τον καρπόν της κοιλίας των, τα παιδιά των, θα τα εξαφανίσης από την χώραν των, όπως επίσης και όλους τους απογόνους των ανάμεσα από τους υιούς των ανθρώπων.

Ψαλ. 20,12 - ὅτι ἔκλιναν εἰς σὲ κακά, διελογίσαντο βουλάς, αἷς οὐ μὴ δύνωνται στῆναι.

Ψαλ. 20,12 - Διότι εξύφαναν και κατήρτισαν πονηρά σχέδια εναντίον σου. Συνέλαβαν δολίας σκέψεις και αποφάσεις, τας οποίας όμως δεν ημπόρεσαν να πραγματοποιήσουν.

Ψαλ. 20,13 - ὅτι θήσεις αὐτοὺς νῶτον· ἐν τοῖς περιλοίποις σου ἑτοιμάσεις τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

Ψαλ. 20,13 - Διότι συ, πολεμών εναντίον αυτών νικηφόρως, θα τους αναγκάσης, να στρέψουν τις πλάτες των και να φύγουν πανικόβλητοι. Με ολίγους στρατιώτας σου θα τους αντιμετωπίσης κατά πρόσωπον και θα τους τρέψης εις φυγήν”.

Ψαλ. 20,14 - ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ᾄσομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Ψαλ. 20,14 - Κυριε και Θεέ μου, με την ακατανίκητον δύναμίν σου ας υψωθής και ας δοξασθής ισχυρός και ανίκητος ενώπιον των εχθρών μας. Ημείς θα αναπέμψωμεν ωδάς δια του στόματος και ψαλμούς με τα μουσικά μας όργανα δοξολογούντες και ευχαριστούντες σε δια τα μεγάλα και αξιοθαύμαστα αυτά έργα σου.

ΨΑΛΜΟΣ 21 (Μασ. 22)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἑωθινῆς· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 21,2 - Ὁ Θεὸς, ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου.

Ψαλ. 21,2 - Θεέ μου Θεέ μου, δώσε προσοχήν στον πόνον μου. Διατί με έχεις εγκαταλείψει; Βλέπω, ότι η σωτηρία μου είναι πολύ μακράν. Εχω βυθισθή εις απύθμενον βάθος οδύνης, και συ δεν ακούεις τας θρηνώδεις κραυγάς της προσευχής μου.

Ψαλ. 21,3 - ὁ Θεός μου, κεκράξομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούσῃ, καὶ νυκτός, καὶ οὐκ εἰς ἄνοιαν ἐμοί.

Ψαλ. 21,3 - Θεέ μου, φωνάζω προς σε όλην την ημέραν, χωρίς όμως και να εισακούωμαι. Κράζω όλην την νύκτα, χωρίς ποτέ από κανένα να χαρακτηρισθή ως παραλογισμός και ανοησία η εναγώνιος αυτή προσευχή μου.

Ψαλ. 21,4 - σὺ δὲ ἐν ἁγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραήλ.

Ψαλ. 21,4 - Και όμως αισθάνομαι ότι συ είσαι κοντά μου, διότι κατοικείς στον ιερόν τόπον της σκηνής σου, εις την Σιών. Συ είσαι η δόξα και το καύχημα του λαού σου του ισραηλιτικού.

Ψαλ. 21,5 - ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν, καὶ ἐῤῥύσω αὐτούς·

Ψαλ. 21,5 - Εις σε είχαν στηρίξει τας ελπίδας των οι πρόγονοί μας. Εις σε ήλπισαν και συ, ανταμείβων την πίστιν των, τους απήλλαξες από τους κινδύνους.

Ψαλ. 21,6 - πρὸς σὲ ἐκέκραξαν καὶ ἐσώθησαν, ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν καὶ οὐ κατῃσχύνθησαν.

Ψαλ. 21,6 - Προς σε έκραξαν εκείνοι με όλην των την δύναμιν και εσώθησαν από τα κακά και τους κινδύνους, που τους απειλούσαν. Εις σε

εστήριξαν τας ελπίδας των και δεν εντροπιάσθησαν δι' αυτό, αλλά εδικαιώθησαν.

Ψαλ. 21,7 - ἐγὼ δέ εἰμι σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ.

Ψαλ. 21,7 - Εγώ όμως είμαι άθλιος ωσάν ένας σκώληξ, δεν είμαι καν άνθρωπος. Εγινα χλευασμός και περίγελως των ανθρώπων. Σαν μια τιποτένια ύπαρξις θεωρούμαι από τον λαόν.

Ψαλ. 21,8 - πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτήρισάν με, ἐλάλησαν ἐν χείλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλήν·

Ψαλ. 21,8 - Ολοι όσοι με βλέπουν με εμπαίζουν και με σαρκάζουν· με υβρίζουν και με βλασφημούν, κινούν ειρωνικώς και απειλητικώς την κεφαλήν των λέγοντες·

Ψαλ. 21,9 - ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον, ῥυσάσθω αὐτόν· σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν.

Ψαλ. 21,9 - “ισχυρίζεται ότι έχει στηρίξει τας ελπίδας του στον Κυριον. Αν αυτό είναι αληθινόν, ας τον σώση ο Θεός από τον θάνατον. Ας τον σώση, διότι αυτός ισχυρίζετο, ότι ο Κυριος τον θέλει, ότι ο Κυριος τον αγαπά ιδιαιτέρως”.

Ψαλ. 21,10 - ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐκσπάσας με ἐκ γαστρός, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου·

Ψαλ. 21,10 - Και όμως εγώ αισθάνομαι και έχω την βεβαιότητα ότι αγαπώμαι από σε, διότι συ είσαι εκείνος, ο οποίος με ανέσπασες από την κοιλίαν της μητρός μου και με έφερες στον κόσμον. Συ είσαι η ελπίς μου από αυτής ακόμα της βρεφικής μου ηλικίας, όταν εθήλαζα το γάλα της μητρός μου.

Ψαλ. 21,11 - ἐπὶ σὲ ἐπερῥίφην ἐκ μήτρας, ἀπὸ γαστρὸς μητρός μου Θεός μου εἶ σύ·

Ψαλ. 21,11 - Και έμβρυον, όταν ακόμη ευρισκόμην εις την κοιλίαν της μητρός μου, εις σε είχα επιρριφθή με πίστιν. Ναι, Κυριε, από της εποχής, που ήμούν εις την κοιλίαν της μητρός μου, συ είσαι ο Θεός μου και σωτήρ μου.

Ψαλ. 21,12 - μὴ ἀποστῇς ἀπ᾿ ἐμοῦ, ὅτι θλῖψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν.

Ψαλ. 21,12 - Μη, λοιπόν, απομακρυνθής και τώρα από εμέ, διότι ευρίσκομαι εις μεγάλην θλίψιν και δεν υπάρχει κανείς να μου δώση βοήθειαν.

Ψαλ. 21,13 - περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοί, ταῦροι πίονες περιέσχον με·

Ψαλ. 21,13 - Οι εχθροί μου με έχουν περικυκλώσει, ωσάν άγριοι μόσχοι. Από παντού με έχουν περισφίγξει σαν δυνατοί μαινόμενοι ασυγκράτητοι ταύροι.

Ψαλ. 21,14 - ἤνοιξαν ἐπ᾿ ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν ὡς λέων ἁρπάζων καὶ ὠρυόμενος.
Ψαλ. 21,14 - Ηνοιξαν εναντίον μου διάπλατα φοβερόν το στόμα των σαν άγρια λιοντάρια, τα οποία ωρυόμενα αρπάζουν με μανίαν το θύμα των.
Ψαλ. 21,15 - ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθην, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστᾶ μου, ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς τηκόμενος ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου·
Ψαλ. 21,15 - Από τους τρομερούς και αβάστακτους πόνους παρέλυσα. Εγινα σαν το νερό, που χύνεται ασκόπως κατά γης. Σαν να εξεκλειδώθησαν αι αρθρώσεις μου, σαν να διεσκορπίσθησαν τα οστά μου. Η καρδία μου μέσα στο στήθος μου είναι ωσάν κερί, το οποίον λυώνει από την φωτιάν.
Ψαλ. 21,16 - ἐξηράνθη ὡσεὶ ὄστρακον ἡ ἰσχύς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγές με.
Ψαλ. 21,16 - Σαν πήλινο σκεύος, το οποίον χωρίς νερό ξηραίνεται στον φλογερόν ήλιον, έτσι εξηράνθη και εξέλιπεν η δύναμίς μου. Η γλώσσα μου από την δίψαν, που με κατακαίει και την αγωνίαν, εκόλλησεν στον λάρυγγά μου. Και συ, Κυριε, φαίνεται σαν να με άφησες, να φθάσω στο χώμα του βαθέος τάφου.
Ψαλ. 21,17 - ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με, ὤρυξαν χεῖράς μου καὶ πόδας.
Ψαλ. 21,17 - Διότι ιδού, οι εχθροί μου σαν αγέλη αγρίων κυνών με έχουν περικυκλώσει. Ο συρφετός αυτός των κακούργων ανθρώπων σαν με φοβερά καρφιά έχουν διατρυπήσει τα χέρια μου και τα πόδια μου.
Ψαλ. 21,18 - ἐξηρίθμησαν πάντα τὰ ὀστᾶ μου, αὐτοὶ δὲ κατενόησαν καὶ ἐπεῖδόν με.
Ψαλ. 21,18 - Από την εξάντλησιν και την αδυναμίαν, εις την οποίαν έχω καταντήσει, υμπορούν όλοι να διακρίνουν και να μετρούν τα οστά του σώματός μου. Οι εχθροί μου με χαιρεκακίαν πολλήν κατέστησαν τον πόνον μου και τον σπαραγμόν μου.
Ψαλ. 21,19 - διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.
Ψαλ. 21,19 - Εμοιράσθησαν μεταξύ των τα ενδύματά μου και δια το ακριβώτερον ένδυμά μου- τον άρραφον χιτώνα- έβαλαν κλήρον, ποιός θα το πάρη.
Ψαλ. 21,20 - σὺ δέ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν μου ἀπ᾿ ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχες.
Ψαλ. 21,20 - Συ όμως, Κυριε, μη βραδύνης να με βοηθήσης. Μη αναβάλλης αλλά ελά εις την βοήθειάν μου.
Ψαλ. 21,21 - ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου·
Ψαλ. 21,21 - Γλύτωσε, Κυριε, την ζωήν μου από την ρομφαίαν, την οποίαν με μανίαν υψώνουν και ετοιμάζονται να καταφέρουν εναντίον μου οι

εχθροί μου. Την μονάκριβον και πολύτιμον ψυχήν μου γλύτωσέ την, Κυριε, από την μανίαν του λαού, ο οποίος ωσάν λυσσασμένος σκύλος ορμά εναντίον μου.

Ψαλ. 21,22 - σῶσόν με ἐκ στόματος λέοντος καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκερώτων τὴν ταπείνωσίν μου.

Ψαλ. 21,22 - Σώσε με από τους εχθρούς μου, οι οποίοι σαν λιοντάρι πεινασμένο ανοίγουν άγριον το στόμα των, δια να με καταβροχθίσουν. Εμέ, που έχω δυθισθή εις τόσην ταπείνωσιν και εξουδένωσιν, γλύτωσέ με από τους επιτιθεμένους εναντίον μου με μανίαν ζώου μονοκέρωτος.

Ψαλ. 21,23 - διηγήσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε.

Ψαλ. 21,23 - Εάν, Κυριε, με σώσης, και πιστεύω απολύτως ότι θα με σώσης, θα διηγούμαι τα μεγαλεία σου στους αδελφούς μου τους Ισραηλίτας. Εν μέσω συναθροίσεως λαού πολλού θα σε δοξολογώ.

Ψαλ. 21,24 - οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ, δοξάσατε αὐτόν, φοβηθήτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραήλ,

Ψαλ. 21,24 - Σεις, που φοβείσθε τον Κυριον, δοξάσατέ τον. Ολοι οι απόγονοι του Ισραήλ υμνολογήσατέ τον. Λατρεύσατέ τον με φόβον όλοι οι Ισραηλίται,

Ψαλ. 21,25 - ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν οὐδὲ προσώχθισε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ, οὐδὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ᾽ ἐμοῦ καὶ ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτὸν εἰσήκουσέ μου.

Ψαλ. 21,25 - διότι ο Κυριος δεν κατεφρόνησε και δεν παρέβλεψε με δυσφορίαν ως ενοχλητικήν την δέησιν εμού του πτωχού και εξευτελισμένου ούτε και εγύρισεν αλλού το πρόσωπόν του, αλλά όταν με πίστιν έκραξα προς αυτόν, ήκουσε και εδέχθη την προσευχήν μου.

Ψαλ. 21,26 - παρὰ σοῦ ὁ ἔπαινός μου ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ, ἐξομολογήσομαί σοι, τὰς εὐχάς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων σε.

Ψαλ. 21,26 - Λυτρωμένος με την δύναμίν σου, Κυριε, και ασφαλής, από σε θα πάρω την έμπνευσιν, δια να σε υμνολογήσω ανάμεσα εις πολύν λαόν. Τα τάματα, που έχω κάμει όταν σε επεκαλούμην να με σώσης, θα τα εκπληρώσω σαν ιεράν υποχρέωσιν ενώπιον όλων εκείνων, που σέβονται το Ονομά σου.

Ψαλ. 21,27 - φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Ψαλ. 21,27 - Πλουσίαν θυσίαν ευγνωμοσύνης, υλικήν και πνευματικήν, θα προσφέρω προς σε δια την σωτηρίαν, που μου έδωσες. Από αυτήν θα φάγουν οι πτωχοί και θα χορτάσουν υλικώς και πνευματικώς και θα δοξολογήσουν τον Κυριον όλοι εκείνοι, που με προσευχήν και πίστιν τον

επιζητούν. Με την ιεράν αυτήν τροφήν της θυσίας μου θα ζήσουν αι ψυχαί των εις αιώνας αιώνων.

Ψαλ. 21,28 - μνησθήσονται καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν,

Ψαλ. 21,28 - Και αυτά ακόμη τα ειδωλολατρικά έθνη θα ενθυμηθούν τον Κυριον. Ολοι οι εις τα πέρατα της γης κατοικούντες λαοί θα πέσουν ενώπιόν του και θα προσκυνήσουν αυτόν όλαι αι φυλαί της γης.

Ψαλ. 21,29 - ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία, καὶ αὐτὸς δεσπόζει τῶν ἐθνῶν.

Ψαλ. 21,29 - Διότι στον Κυριον ανήκει δικαιωματικώς και απολύτως η βασιλεία επί πάντων και αυτός είναι ο μόνος, που δικαιούται να δεσπόζη και δεσπόζει επάνω εις όλα τα έθνη.

Ψαλ. 21,30 - ἔφαγον καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς, ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς γῆν. καὶ ἡ ψυχή μου αὐτῷ ζῇ,

Ψαλ. 21,30 - Από το συμπόσιον αυτό της πνευματικής θυσίας θα φάγουν και θα προσκυνήσουν τον Κυριον όλοι οι άρχοντες και οι μεγάλοι του κόσμου. Ενώπιόν του θα πέσουν με σεβασμόν και θα προσκυνήσουν με ευγνωμοσύνην και όλοι οι ταλαιπωρημένοι θνητοί, που έχουν καταπέσει μέχρι του εδάφους και καταπατούνται από τους ισχυρούς της γης. Η ψυχή μου, ολόκληρος η ύπαρξίς μου ζη και υπάρχει δι' αυτόν, δια να τον υπηρετή και να τον δοξάζη.

Ψαλ. 21,31 - καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ· ἀναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη,

Ψαλ. 21,31 - Και οι απόγονοί μου θα τον υπηρετήσουν με πίστιν, η γενεά αυτή των ευσεβών ανθρώπων, που πρόκειται να έλθη, θα αναγγελθή στον εν ουρανοίς Κυριον ως λαός ιδικός του.

Ψαλ. 21,32 - καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Ψαλ. 21,32 - Θα αναγγείλουν και θα καταστήσουν γνωστήν την δικαιοσύνην του στον λαόν, ο οποίος πρόκειται να γεννηθή από το πάθημα και τον θρίαμβον του οσίου του, λαόν τον οποίον ανεγέννησε και ανέδειξεν ο Κυριος.

ΨΑΛΜΟΣ 22 (Μασ. 23)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 22,1 - Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδέν με ὑστερήσει.

Ψαλ. 22,1 - Ο Κυριος μου ως στοργικός ποιμήν με περιφρουρεί, με συντηρεί, με τρέφει. Τιποτε δεν θα μου λείψη.

Ψαλ. 22,2 - εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με,

Ψαλ. 22,2 - Εις πλουσίους χλοερούς βοσκοτόπους, εις τόπους ευφορίας και αναψυχής, εκεί με εγκατέστησε. Με τα ολοκάθαρα δροσερά νερά έσβησε την δίψαν μου και με ανεζωογόνησε.

Ψαλ. 22,3 - τὴν ψυχήν μου ἐπέστρεψεν. ὡδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ψαλ. 22,3 - Και έτσι εις την λιποψυχήσασαν ψυχήν μου επανέδωσε σφρίγος και ζωτικότητα. Με ωδήγησε στοργικώς στους ευθείς και χαρούμενους δρόμους της δικαιοσύνης, όχι δια την αξίαν μου αλλά δια το πανάγαθον Ονομά του.

Ψαλ. 22,4 - ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ᾽ ἐμοῦ εἶ· ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὗταί με παρεκάλεσαν.

Ψαλ. 22,4 - Ακριβώς, διότι συ, Κυριε, είσαι ο στοργικός προστάτης μου και ποιμήν, εάν βαδίσω και περάσω δια μέσου σκοτεινών και αποκρήμνων περιοχών και εάν αντικρύσω τον θάνατον, δεν θα φοβηθώ μήπως πάθω κάτι κακόν, διότι συ θα είσαι μαζή μου. Διότι η ποιμαντική σου ράβδος, η βακτηρία σου, αυτή θα με στηρίζη, θα με εμψυχώνη, θα με παρηγορή.

Ψαλ. 22,5 - ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξεναντίας τῶν θλιβόντων με· ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου, καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον.

Ψαλ. 22,5 - Συ, Κυριε, εν τη αγαθότητί σου ητοίμασες ενώπιόν μου τράπεζαν πλουσίων φαγητών απέναντι και εις πείσμα των εχθρών μου. Ηλειψας την κεφαλήν μου με ευώδες άρωμα, πριν κατακλιθώ στο δείπνον σου, και το ποτήριόν σου, με το οποίον με εκέρασες, ήτο γεμάτο από άριστον ευφραντικόν, μεθυστικόν ποτόν.

Ψαλ. 22,6 - καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλ. 22,6 - Το έλεος της στοργής σου θα με ακολουθή και θα με καταδιώκη με επιμονήν όλας τας ημέρας της ζωής μου και έτσι εγώ χαρούμενος και ευτυχής θα κατοικώ στον ναόν σου του Κυρίου μου, εις ατελεύτητον μακρότητα ημερών.

ΨΑΛΜΟΣ 23 (Μασ. 24)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ· τῆς μιᾶς Σαββάτων.

Ψαλ. 23,1 - Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

Ψαλ. 23,1 - Εις τον Κυριον ανηκεί η γη και κάθε τι, το οποίον την γεμίζει, κάθε κατοικουμένη περιοχή και όλοι, όσοι κατοικούν εις αυτήν.

Ψαλ. 23,2 - αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτὴν καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἡτοίμασεν αὐτήν.

Ψαλ. 23,2 - Αυτός εθεμελίωσε σταθεράν και ακλόνητον την γην επάνω εις τας θαλάσσας, την εστερέωσεν επάνω εις τα ποτάμια ρεύματα, και παρ' όλον τούτο μένει σταθερά και αμετακίνητος. Θαλασσαι την περιζώνουν, ποταμοί την διασχίζουν, άφθονα ύδατα ευρίσκονται κάτω από αυτήν και όμως είναι και μένει ακλόνητος.

Ψαλ. 23,3 - τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου καὶ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ;

Ψαλ. 23,3 - Ποιός θα ανεβή στον ιερόν λόφον του Κυρίου, την Σιών, δια να προσκυνήση άξιως; Ποιός θα σταθή ακατάκριτος και με παρρησίαν στον άγιον αυτόν τόπον;

Ψαλ. 23,4 - ἀθῷος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ.

Ψαλ. 23,4 - Εκείνος ο οποίος έχει αθώας και αγνάς τας χείρας του από κάθε κακίαν, καθαράν και ανένοχον την καρδίαν του, αυτός ο οποίος δεν έδωσε την ψυχήν του εις τα μάταια και επιβλαβή έργα και πράγματα του κόσμου αυτού και δεν ωρκίσθη δολίως με τον σκοπόν να εξαπατήση τον πλησίον του καταπατών τους όρκους του.

Ψαλ. 23,5 - οὗτος λήψεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου καὶ ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ.

Ψαλ. 23,5 - Αυτός θα λάβη ευλογίας παρά του Κυρίου, και θα τύχη ελέους εκ μέρους του Θεού και σωτήρος.

Ψαλ. 23,6 - αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 23,6 - Αυτή είναι η ευσεβής γενεά των ανθρώπων, οι οποίοι πράγματι επιζητούν να ευαρεστήσουν στον Κυριον, οι οποίοι φροντίζουν να λατρεύσουν άξιως και να προσκυνήσουν το πρόσωπον του αληθινού Θεού, του Θεού του Ιακώβ.

Ψαλ. 23,7 - ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ψαλ. 23,7 - Και τώρα που πρόκειται η κιβωτός του Κυρίου να εισέλθη στον ναόν, ανοίξατε διάπλατα τας πύλας σεις οι άρχοντες. Ας υψωθούν και ας πλατυνθούν αι αιωνόβιαι πύλαι, δια να εισέλθη στον ναόν ο ένδοξος βασιλεύς.

Ψαλ. 23,8 - τίς ἐστιν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος κραταιὸς καὶ δυνατός, Κύριος δυνατὸς ἐν πολέμῳ.

Ψαλ. 23,8 - Ποιός είναι αυτός ο ένδοξος βασιλεύς; Αυτός είναι ο Θεός, ο κραταιός και δυνατός, ο Κυριος ο πανίσχυρος στους πολέμους.

Ψαλ. 23,9 - ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ψαλ. 23,9 - Και πάλιν οι έξω του φρουρίου ευρισκόμενοι ανοίξατε διάπλατα τας πύλας σας, ω άρχοντες, υψώθητε αρχαιόταται πύλαι, δια να εισέλθη ο ένδοξος βασιλεύς.

Ψαλ. 23,10 - τίς ἐστιν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων αὐτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ψαλ. 23,10 - Ποιός είναι αυτός ο ένδοξος βασιλεύς; Είναι ο αληθινός Θεός, ο Κυριος όλων των δυνάμεων του ουρανού και της γης. Αυτός είναι ο βασιλεύς της δόξης.

ΨΑΛΜΟΣ 24 (Μασ. 25)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 24,1 - Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχήν μου, ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 24,1 - Προς σέ, Κυριε, που είσαι ο Θεός μου, ανύψωσα τον νουν και την καρδίαν μου, αφού τα απέσπασα από τας ματαιότητας του κόσμου τούτου.

Ψαλ. 24,2 - ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισχυνθείην εἰς τὸν αἰῶνα, μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου.

Ψαλ. 24,2 - Εις σε έχω στηρίξει την πεποίθησίν μου. Μη επιτρέψης ποτέ, Κυριε, και παρασυρθώ εις αμαρτίαν και κατεξευτελισθώ εις την παρούσαν ζωήν. Ούτε και να γίνω αντικείμενον χλευασμού και ονειδισμού εκ μέρους των εχθρών μου.

Ψαλ. 24,3 - καὶ γὰρ πάντες οἱ ὑπομένοντές σε οὐ μὴ καταισχυνθῶσιν· αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

Ψαλ. 24,3 - Ζητώ αυτήν την χάριν από σέ, διότι βλέπω ότι όλοι όσοι υπομένουν δοκιμασίας και περιμένουν με πίστιν από σε την βοήθειαν, δεν θα καταισχυνθούν. Εξ αντιθέτου θα κατεντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι εκτρέπονται εις παρανομίας, χωρίς μάλιστα και να αποκομίζουν κανένα κέρδος από αυτάς.

Ψαλ. 24,4 - τὰς ὁδούς σου, Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ τὰς τρίβους σου δίδαξόν με.

Ψαλ. 24,4 - Καμε γνωστάς, Κυριε, εις εμέ τας οδούς των εντολών σου, δίδαξέ με με τον ιδικόν σου φωτισμόν και με την ιδικήν σου παιδαγωγίαν τους δρόμους της θεαρέστου ζωής.

Ψαλ. 24,5 - ὁδήγησόν με ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου καὶ δίδαξόν με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ σωτήρ μου, καὶ σὲ ὑπέμεινα ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ψαλ. 24,5 - Οδήγησέ με στο να γνωρίσω και να δεχθώ την αλήθειάν σου. Διδαξέ με, ώστε να εννοήσω βαθύτατα και να παραδεχθώ ακλόνητα, ότι συ

είσαι ο Θεός μου και ο σωτήρ μου. Δι' αυτό και όλην την ημέραν και όλας τας ημέρας της ζωής μου ελπίζω και περιμένω από σε βοήθειαν.

Ψαλ. 24,6 - μνήσθητι τῶν οἰκτιρμῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλέη σου, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνός εἰσιν.

Ψαλ. 24,6 - Ενθυμήσου, Κυριε, και στείλε και προς εμέ τους οικτιρμούς σου και τα ελέη σου. Ανεξάντλητα και αιώνια είναι τα ελέη σου, τα οποία έδειξες στους προγόνους μας, στον λαόν του Ισραήλ.

Ψαλ. 24,7 - ἁμαρτίας νεότητός μου καὶ ἀγνοίας μου μὴ μνησθῇς· κατὰ τὸ ἔλεός σου μνήσθητί μου, σύ, ἕνεκεν χρηστότητός σου, Κύριε.

Ψαλ. 24,7 - Της νεότητός μας τας αμαρτίας, όπως και τας άλλας, τας οποίας εξ αγνοίας διέπραξα, μη τας ενθυμηθής, Κυριε. Να με ενθυμηθής σύμφωνα με το άπειρον έλεός σου, διότι είναι απέραντος η καλωσύνη σου, Κυριε.

Ψαλ. 24,8 - χρηστὸς καὶ εὐθὺς ὁ Κύριος· διὰ τοῦτο νομοθετήσει ἁμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ.

Ψαλ. 24,8 - Αγαθός και ευεργετικός και δίκαιος προς όλους είναι ο Κυριος. Δι' αυτό θα διδάσκη και θα καθοδηγή με τον Νομον του τους αμαρτάνοντας, δια να επιστρέψουν στον δρόμον της αρετής.

Ψαλ. 24,9 - ὁδηγήσει πραεῖς ἐν κρίσει, διδάξει πραεῖς ὁδοὺς αὐτοῦ.

Ψαλ. 24,9 - Θα οδηγή πάντοτε ο Κυριος τους πράους και ευθείς στον δρόμον της αρετής και εις φωτισμένην ζωήν. Θα διδάξη τους πράους και ταπεινούς τας οδούς των εντολών του.

Ψαλ. 24,10 - πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος καὶ ἀλήθεια τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

Ψαλ. 24,10 - Ολαι αι εντολαί του Κυρίου, αι οποίαι αναφέρονται εις ρύθμισιν της ζωής μας, είναι γεμάται από την ευσπλαγχνίαν του και την αξιοπιστίαν του εις εκείνους, οι οποίοι ενδιαφέρονται και ζητούν να μάθουν το θέλημά του και όλας τας εντολάς του.

Ψαλ. 24,11 - ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἱλάσθητι τῇ ἁμαρτίᾳ μου, πολλὴ γάρ ἐστι.

Ψαλ. 24,11 - Δια το Ονομά σου, ελεήμων Κυριε, και προς δόξαν της αγαθότητός σου συγχώρησε τας αμαρτίας μου, αι οποίαι είναι πολλαί και μεγάλαι.

Ψαλ. 24,12 - τίς ἐστιν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; νομοθετήσει αὐτῷ ἐν ὁδῷ, ᾗ ᾑρετίσατο.

Ψαλ. 24,12 - Ποιός είναι ο άνθρωπος, ο οποίος πράγματι ευλαβείται και σέβεται τον Κυριον; Εις αυτόν θα δώση Νομον ο Κυριος, δια να καθοδηγήται στον δρόμον, τον οποίον έχει εκλέξει.

Ψαλ. 24,13 - ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσεται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσει γῆν.

Ψαλ. 24,13 - Η ψυχή του ανθρώπου αυτού θα αναπαύεται ανάμεσα εις πλούσια αγαθά και οι απόγονοί του θα κληρονομούν και θα κατέχουν πάντοτε την γην των προγόνων των.

Ψαλ. 24,14 - κραταίωμα Κύριος τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσει αὐτοῖς.

Ψαλ. 24,14 - Ο Κυριος είναι η κραταιά και ακατανίκητος δύναμις αυτών, που τον φοβούνται. Αυτήν την αλήθειαν μαρτυρεί και θα μαρτυρή η διαθήκη, την οποίαν έκαμε προς αυτούς.

Ψαλ. 24,15 - οἱ ὀφθαλμοί μου διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι αὐτὸς ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου.

Ψαλ. 24,15 - Δια τούτο οι οφθαλμοί μου είναι πάντοτε εστραμμένοι προς τον Κυριον, διότι αυτός θα αποσπάση και θα ελευθερώση τα πόδια μου από την παγίδα.

Ψαλ. 24,16 - ἐπίβλεψον ἐπ᾿ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, ὅτι μονογενὴς καὶ πτωχός εἰμι ἐγώ.

Ψαλ. 24,16 - Κυριε, ρίψε ευσπλαγχνικόν το βλέμμα σου προς εμέ και ελέησέ με, διότι είμαι μόνος και ταλαιπωρημένος εις την ζωήν.

Ψαλ. 24,17 - αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν· ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με.

Ψαλ. 24,17 - Αι θλίψεις της καρδίας μου έχουν πληθυνθή και βαρυνθή. Βγάλε με και λύτρωσέ με από τας στενοχώρους αυτάς περιστάσεις.

Ψαλ. 24,18 - ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον μου καὶ ἄφες πάσας τὰς ἁμαρτίας μου.

Ψαλ. 24,18 - Ιδε, Κυριε, την ταπείνωσιν, εις την οποίαν έχω καταπέσει και τον μόχθον, από τον οποίον βαρύνομαι, και συγχώρησε όλας μου τας αμαρτίας.

Ψαλ. 24,19 - ἴδε τοὺς ἐχθρούς μου, ὅτι ἐπληθύνθησαν καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με.

Ψαλ. 24,19 - Ιδέ ακόμη, Κυριε, και τους εχθρούς μου, διότι πάρα πολύ επληθύνθησαν, και με ένα άδικον φοβερόν μίσος με έχουν μισήσει.

Ψαλ. 24,20 - φύλαξον τὴν ψυχήν μου καὶ ῥῦσαί με· μὴ καταισχυνθείην, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ.

Ψαλ. 24,20 - Φυλαξε την ζωήν μου από τας επιβουλάς αυτών των εχθρών και γλύτωσέ με. Μη επιτρέψης να εντροπιασθώ και κατεξευτελισθώ από αυτούς, διότι εγώ έχω στηρίξει εις σε την ελπίδα της βοηθείας μου.

Ψαλ. 24,21 - ἄκακοι καὶ εὐθεῖς ἐκολλῶντό μοι, ὅτι ὑπέμεινά σε, Κύριε.

Ψαλ. 24,21 - Απονήρευτοι και ευθείς άνθρωποι, ξένοι προς κάθε δολιότητα και κακίαν με ακολουθούσαν πιστώς, διότι εγώ, Κυριε, υπέμεινα και επέμεινα ελπίζων εις σέ.

Ψαλ. 24,22 - λύτρωσαι, ὁ Θεός, τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ.
Ψαλ. 24,22 - Δια να ενθαρρυνθούν και στερεωθούν και αυτοί εις την προς σε πίστιν, γλύτωσέ με, Κυριε, από θλίψεις και κινδύνους και όχι μόνον εμέ αλλά ολόκληρον τον Ισραηλιτικόν λαόν από όλας τας θλίψστου.

ΨΑΛΜΟΣ 25 (Μασ. 26)

Τοῦ Δαυΐδ.
Ψαλ. 25,1 - Κρῖνόν με, Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην καὶ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἐλπίζων, οὐ μὴ ἀσθενήσω.
Ψαλ. 25,1 - Κρίνόν με, Κυριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην και επί τω Κυρίω ελπίζων ου μη ασθενήσω.
Ψαλ. 25,2 - δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ πείρασόν με, πύρωσον τοὺς νεφρούς μου καὶ τὴν καρδίαν μου.
Ψαλ. 25,2 - Δοκιμασον με, Κυριε, και πείρασόν με, πύρωσον τους νεφρούς μου και την καρδίαν μου.
Ψαλ. 25,3 - ὅτι τὸ ἔλεός σου κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μού ἐστι, καὶ εὐηρέστησα ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.
Ψαλ. 25,3 - Οτι το έλεός σου κατέναντι των οφθαλμών μου εστι, και ευηρέστησα εν τη αληθεία σου.
Ψαλ. 25,4 - οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος καὶ μετὰ παρανομούντων οὐ μὴ εἰσέλθω·
Ψαλ. 25,4 - Ουκ εκάθισα μετά συνεδρίου ματαιότητος και μετά παρανομούντων ου μη εισέλθω·
Ψαλ. 25,5 - ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω.
Ψαλ. 25,5 - εμίσησα εκκλησίαν πονηρευομένων και μετά ασεβών ου μη καθίσω.
Ψαλ. 25,6 - νίψομαι ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε,
Ψαλ. 25,6 - Νιψομαι εν αθώοις τας χείράς μου και κυκλώσω το θυσιαστήριόν σου, Κυριε,
Ψαλ. 25,7 - τοῦ ἀκοῦσαί με φωνῆς αἰνέσεώς σου καὶ διηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.
Ψαλ. 25,7 - του ακούσαί με φωνής αινέσεως κοι διηγήσασθαι πάντα τα θαυμάσιά σου.
Ψαλ. 25,8 - Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου.

Ψαλ. 25,8 - Κυριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου.

Ψαλ. 25,9 - μὴ συναπολέσῃς μετὰ ἀσεβῶν τὴν ψυχήν μου καὶ μετὰ ἀνδρῶν αἱμάτων τὴν ζωήν μου,

Ψαλ. 25,9 - Μη συναπολέσης μετά ασεβών την ψυχήν μου και μετά ανδρών αιμάτων την ζωήν μου,

Ψαλ. 25,10 - ὧν ἐν χερσὶν ἀνομίαι, ἡ δεξιὰ αὐτῶν ἐπλήσθη δώρων.

Ψαλ. 25,10 - ων εν χερσίν ανομίαι, η δεξιά αυτών επλήσθη δώρων.

Ψαλ. 25,11 - ἐγὼ δὲ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην· λύτρωσαί με καὶ ἐλέησόν με.

Ψαλ. 25,11 - Εγώ δε εν ακακία μου επορεύθην· λύτρωσαί με και ελέησόν με.

Ψαλ. 25,12 - ὁ πούς μου ἔστη ἐν εὐθύτητι· ἐν ἐκκλησίαις εὐλογήσω σε, Κύριε.

Ψαλ. 25,12 - Ο πούς μου έστη εν ευθύτητι· εν εκκλησίαις ευλογήσω σε, Κυριε.

ΨΑΛΜΟΣ 26 (Μασ. 27)

Τοῦ Δαυΐδ· πρὸ τοῦ χρισθῆναι.

Ψαλ. 26,1 - Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου· τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου· ἀπὸ τίνος δειλιάσω;

Ψαλ. 26,1 - Ο Κυριος είναι το φως μου μέσα στο σκοτάδι και εις την άγνοιαν της παρούσης ζωής. Ο Κυριος είναι ο σωτήρ μου. Ποιόν λοιπόν έχω να φοβηθώ; Κανένα. Ο Κυριος υπερασπίζει την ζωήν μου από κάθε κίνδυνον. Από τας απειλάς ποίου έχω να δειλιάσω;

Ψαλ. 26,2 - ἐν τῷ ἐγγίζειν ἐπ᾿ ἐμὲ κακοῦντας τοῦ φαγεῖν τὰς σάρκας μου, οἱ θλίβοντές με καὶ οἱ ἐχθροί μου, αὐτοὶ ἠσθένησαν καὶ ἔπεσαν.

Ψαλ. 26,2 - Ενῷ με επλησίαζον ορμητικοί οι κακοποιοί άνθρωποι, δια να με κατασπαράξουν και σαν άγρια θηρία να καταφάγουν τας σάρκας μου, αυτοί, που με έθλιβαν και με τέτοιας εχθρικάς διαθέσεις επήρχοντο εναντίον μου, εκλονίσθησαν και έπεσαν συντετριμμένοι κάτω στο χώμα. Τους είχε κτυπήσει ο Κυριος μου και σωτήρ μου.

Ψαλ. 26,3 - ἐὰν παρατάξηται ἐπ᾿ ἐμὲ παρεμβολή, οὐ φοβηθήσεται ἡ καρδία μου· ἐὰν ἐπαναστῇ ἐπ᾿ ἐμὲ πόλεμος, ἐν ταύτῃ ἐγὼ ἐλπίζω.

Ψαλ. 26,3 - Εάν, λοιπόν, και παραταχθή ολόκληρον στράτευμα εναντίον μου, δεν θα δειλιάση καθόλου η καρδία μου. Και εάν εξεγερθή πόλεμος εναντίον μου, και εις την περίπτωσιν αυτήν εγώ θα έχω στηριγμένας τας ελπίδας μου στον Κυριον.

Ψαλ. 26,4 - μίαν ᾐτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ἐκζητήσω· τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, τοῦ θεωρεῖν με τὴν τερπνότητα Κυρίου καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιον αὐτοῦ.

Ψαλ. 26,4 - Μιαν παράκλησιν δια της προσευχής υπέβαλα στον Κυριον. Μιαν χάριν του εζήτησα και του ζητώ· να κατοικώ στον οίκον του Κυρίου όλας τας ημέρας της ζωής μου, δια να βλέπω και να απολαμβάνω τα θέλγητρα του Θεού μου και να επισκέπτωμαι, ως ευλαβής και ταπεινός λάτρης, τον άγιον ναόν του.

Ψαλ. 26,5 - ὅτι ἔκρυψέ με ἐν σκηνῇ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ κακῶν μου, ἐσκέπασέ με ἐν ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, ἐν πέτρᾳ ὕψωσέ με.

Ψαλ. 26,5 - Αυτοί οι πόθοι πλημμυρίζουν την καρδίαν μου, διότι εις περίοδον μεγάλων κινδύνων ο Κυριος με έκρυψε και με ησφάλισεν εις την σκηνήν του Μαρτυρίου του. Και ως εάν ήμην εις υψηλόν βράχον με ανύψωσεν ασφαλή, με εδόξασε, με έσωσε.

Ψαλ. 26,6 - καὶ νῦν ἰδοὺ ὕψωσε κεφαλήν μου ἐπ᾿ ἐχθρούς μου· ἐκύκλωσα καὶ ἔθυσα ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ θυσίαν ἀλαλαγμοῦ, ᾄσομαι καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ.

Ψαλ. 26,6 - Και τώρα, πιστεύω εις την παντοδύναμον προστασίαν του και διακηρύττω ότι ανύψωσε την κεφαλήν, μου εναντίον των εχθρών μου με ανέδειξεν ανώτερόν των. Δι' αυτό και εις ευλαβή λιτανείαν θα κάμω κύκλον περί το θυσιαστήριόν του, θα προσφέρω εις την Σκηνήν του ευχαριστήριον θυσίαν με αλαλαγμούς χαράς, θα τραγουδώ τα μεγαλεία του και θα παίζω μουσικά όργανα προς δόξαν του Κυρίου μου.

Ψαλ. 26,7 - εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς μου, ἧς ἐκέκραξα· ἐλέησόν με καὶ εἰσάκουσόν μου.

Ψαλ. 26,7 - Κυριε, άκουσε την φωνήν της προσευχής μου, με την οποίαν κραυγάζω τώρα προς σέ. Ελέησέ με και κάμε δεκτήν την παράκλησίν μου.

Ψαλ. 26,8 - σοὶ εἶπεν ἡ καρδία μου· Κύριον ζητήσω· ἐξεζήτησέ σε τὸ πρόσωπόν μου· τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω.

Ψαλ. 26,8 - Προς σε στρέφεται η καρδία μου και λέγει· Σε τον Κυριον ποθώ και αναζητώ πάντοτε. Με πόθον, Κυριε, η καρδία μου αναζητεί και θα αναζητή το πρόσωπόν σου, την επικοινωνίαν σου.

Ψαλ. 26,9 - μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾿ ἐμοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου· βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσῃς με καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ὁ Θεός, ὁ σωτήρ μου.

Ψαλ. 26,9 - Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου από εμέ. Μη απομακρυνθής ωργισμένος από εμέ τον δούλόν σου. Γινε βοηθός μου. Μη με αποπέμψης ως ενοχλητικόν και φορτικόν. Θεέ μου και σωτήρα μου, μη με εγκαταλείψης.

Ψαλ. 26,10 - ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με.

Ψαλ. 26,10 - Διότι ενώ ο πατήρ μου και η μητέρα μου με εγκατέλειψαν, ο Κυριος με προσέλαβε και με ανέλαβεν υπό την προστασίαν του.

Ψαλ. 26,11 - νομοθέτησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου καὶ ὁδήγησόν με ἐν τρίβῳ εὐθείᾳ ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου.

Ψαλ. 26,11 - Γινε συ, Κυριε, ο νομοθέτης μου. Διδαξέ με τον δρόμον των εντολών σου, οδήγησέ με εις την ευθείαν οδόν των εντολών σου ένεκα των εχθρών, που με απειλούν.

Ψαλ. 26,12 - μὴ παραδῷς με εἰς ψυχὰς θλιβόντων με, ὅτι ἐπανέστησάν μοι μάρτυρες ἄδικοι, καὶ ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῇ.

Ψαλ. 26,12 - Μη με παραδώσης εις τα χέρια εκείνων, οι οποίοι έχουν σκοπόν να με καταθλίψουν. Διότι κατά τον καιρόν αυτόν εσηκώθησαν εναντίον μου συκοφάνται, διετύπωσαν ψευδείς κατηγορίας και συκοφαντίας εναντίον μου, δια να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά των.

Ψαλ. 26,13 - πιστεύω τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ Κυρίου ἐν γῇ ζώντων.

Ψαλ. 26,13 - Εγώ όμως πιστεύω, ότι θα σωθώ από τους κινδύνους, που με απειλούν. Θα ζήσω και θα ίδω τα αγαθά του Κυρίου εις την γην αυτήν μαζή με τους άλλους ανθρώπους.

Ψαλ. 26,14 - ὑπόμεινον τὸν Κύριον· ἀνδρίζου, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδία σου, καὶ ὑπόμεινον τὸν Κύριον.

Ψαλ. 26,14 - Ω ψυχή μου, υπόμεινε και επίμενε στο θέλημα του Κυρίου. Περίμενε τον Κυριον, έχε θάρρος, ας ενισχύεται η καρδία σου. Υπόμεινε τον Κυριον εις τας θλίψεις σου και περίμενε την λυτρωτικήν επέμβασίν του.

ΨΑΛΜΟΣ 27 (Μασ. 28)

Τοῦ Δαυΐδ.

Ψαλ. 27,1 - Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός μου, μὴ παρασιωπήσῃς ἀπ᾿ ἐμοῦ, μήποτε παρασιωπήσῃς ἀπ᾿ ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ψαλ. 27,1 - Προς σε, Κυριε, συνεχώς δια της προσευχής μου κραυγάζω. Συ, ο Θεός μου, μη κωφεύσης και μη αντιπαρέλθης με σιωπήν την αίτησίν μου. Διότι, όταν αδιαφορήσης και δεν απαντήσης εις εμέ, θα γίνω όμοιος με ένα από τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι ρίπτονται νεκροί στον βαθύν τάφον.

Ψαλ. 27,2 - εἰσάκουσον τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ, ἐν τῷ αἴρειν με χεῖράς μου πρὸς ναὸν ἅγιόν σου.

Ψαλ. 27,2 - Καμε δεκτήν την φωνήν της δεήσεώς μου, την ώραν που με υψωμένα ευλαβώς τα χέριά μου προς τον άγιον ναόν σου σου απευθύνω εκ βάθους καρδίας ολόθερμον ικεσίαν.

Ψαλ. 27,3 - μὴ συνελκύσῃς με μετὰ ἁμαρτωλῶν καὶ μετὰ ἐργαζομένων ἀδικίαν μὴ συναπολέσῃς με τῶν λαλούντων εἰρήνην μετὰ τῶν πλησίον αὐτῶν, κακὰ δὲ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

Ψαλ. 27,3 - Μη με σύρης και μη με καταδικάσης εις όλεθρον μαζή με τους αμαρτωλούς ανθρώπους· με εκείνους, οι οποίοι ως έργον των και σκοπόν της ζωής έχουν, το να αδικούν. Αυτοί είναι δίβουλοι και διπρόσωποι. Ειρηνικούς και φιλικούς λόγους ομιλούν προς τους γύρωτων, σχεδιάζουν όμως κακά έργα μέσα εις τας καρδίας των.

Ψαλ. 27,4 - δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν· κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν δὸς αὐτοῖς, ἀπόδος τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν αὐτοῖς.

Ψαλ. 27,4 - Δώσε, Κυριε, εις αυτούς σύμφωνα με τα έργα των, σύμφωνα με την πονηρίαν και την πανουργίαν των εγκληματικών των σχεδίων και ενεργειών. Δώσε εις αυτούς σύμφωνα με τα κακά έργα των, που διαπράττουν με τα ίδια των τα χέρια. Πλήρωσέ τους και ανταπόδωσέ τους ως μισθόν και ποινήν αυτό, που αρμόζει εις τας αμαρτωλάς των πράξεις.

Ψαλ. 27,5 - ὅτι οὐ συνῆκαν εἰς τὰ ἔργα Κυρίου καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ· καθελεῖς αὐτοὺς καὶ οὐ μὴ οἰκοδομήσεις αὐτούς.

Ψαλ. 27,5 - Διότι αυτοί δεν ηθέλησαν να μελετήσουν και κατανοήσουν τα έργα της παντοδυναμίας και δικαιοσύνης του Κυρίου, τα έργα των χειρών του. Θα τους κατακρημνίσης, θα τους αφήσης στο χώμα συντετριμμένους και δεν θα τους ανεγείρης ποτέ πλέον.

Ψαλ. 27,6 - εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Ψαλ. 27,6 - Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Κυριος, διότι ήκουσε και εδέχθη με ευμένειαν την φωνήν της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 27,7 - Κύριος βοηθός μου καὶ ὑπερασπιστής μου· ἐπ᾿ αὐτῷ ἤλπισεν ἡ καρδία μου, καὶ ἐβοηθήθην, καὶ ἀνέθαλεν ἡ σάρξ μου· καὶ ἐκ θελήματός μου ἐξομολογήσομαι αὐτῷ.

Ψαλ. 27,7 - Ο Κυριος έγινε βοηθός μου και υπερασπιστής μου. Η καρδία μου εστήριξεν εις αυτόν την ελπίδα της. Δι' αυτό δε και έλαβα στοργικήν βοήθειαν από εκείνον. Το ταλαιπωρημένον και κατεξηντλημένον σώμα μου ανεζωογονήθη. Δια τούτο με όλην μου την θέλησιν και επιθυμίαν θα τον δοξολογήσω.

Ψαλ. 27,8 - Κύριος κραταίωμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σωτηρίων τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ ἐστι.

Ψαλ. 27,8 - Ο Κυριος είναι η ακατανίκητος δύναμις και κραταιά βοήθεια του λαού του. Αυτός είναι ο υπερασπιστής του, ώστε με πολλούς και διαφόρους τρόπους και εις πολλάς περιστάσεις εχάρισε την σωτηρίαν στον βασιλέα, τον οποίον ο ίδιος έχρισε.

Ψαλ. 27,9 - σῶσον τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου καὶ ποίμανον αὐτοὺς καὶ ἔπαρον αὐτοὺς ἕως τοῦ αἰῶνος.
Ψαλ. 27,9 - Σώσε τον λαόν σου τον ισραηλιτικόν και ευλόγησε αυτούς, τους οποίους εξεχώρισες ανάμεσα από τα άλλα έθνη ως ιδικήν σου κληρονομίαν και τους εξέλεξες, δια να ανήκουν εις σέ. Ως στοργικός ποιμήν προστάτευσέ τους, κυβέρνησέ τους, διάθρεψέ τους, πάρε τους υπό την προστασίαν σου δια παντός.

ΨΑΛΜΟΣ 28 (Μασ. 29)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ· ἐξοδίου σκηνῆς.
Ψαλ. 28,1 - Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὺς κριῶν, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμήν,
Ψαλ. 28,1 - Σεις οι ιερείς του Κυρίου προσφέρατε προς τον Κυριον, προσφέρατε αμνούς θυσίαν προς τον Κυριον. Προσφέρατε με τας ευλαβείς αυτάς θυσίας δόξαν και τιμήν προς τον Κυριον.
Ψαλ. 28,2 - ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ.
Ψαλ. 28,2 - Προσφέρατε προς τυν Κυριον την αρμόζουσαν στο μεγαλοπρεπές Ονομά του δόξαν. Προσκυνήσατε αυτόν εις την ιεράν αυλήν της Σκηνής του.
Ψαλ. 28,3 - φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε, Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν.
Ψαλ. 28,3 - Φωνή Κυρίου αντηχεί επάνω από τα πυκνά, τα φορτωμένα με νερά σύννεφα. Ο μέγας και ένδοξος Θεός εξαπέλυσε τας βροντάς. Ο Κυριος υψώνεται υπεράνω από τας ανυπολογίστους ποσότητας των υδάτων, που υπάρχουν εις τα νέφη.
Ψαλ. 28,4 - φωνὴ Κυρίου ἐν ἰσχύϊ, φωνὴ Κυρίου ἐν μεγαλοπρεπείᾳ.
Ψαλ. 28,4 - Φωνή Κυρίου ισχυρά! Φωνή Κυρίου ακούεται μεγαλοπρεπεστάτη.
Ψαλ. 28,5 - φωνὴ Κυρίου συντρίβοντος κέδρους, καὶ συντρίψει Κύριος τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου
Ψαλ. 28,5 - Φωνή Κυρίου βροντά, καθ' ον χρόνον οι κεραυνοί του συντρίβουν τα πανύψηλα κέδρα· και θα συντρίψη ο Κυριος με τους κεραυνούς του τας κέδρους του Λιβάνου.
Ψαλ. 28,6 - καὶ λεπτυνεῖ αὐτὰς ὡς τὸν μόσχον τὸν Λίβανον, καὶ ὁ ἠγαπημένος ὡς υἱὸς μονοκερώτων.
Ψαλ. 28,6 - Θα λεπτύνη και θα μεταβάλη εις σκόνιν το τεράστιον δάσος, που σκεπάζει τον Λιβανον, όπως εις σκόνιν μετέβαλε τον χρυσούν μόσχον. Αλλά ο ηγαπημένος στον Θεόν λαός του Ισραήλ εν μέσω αυτών των

καταιγίδων και καταστροφών παραμένει απτόητος σαν ισχυρός νεαρός υιός του μονοκέρωτος.

Ψαλ. 28,7 - φωνὴ Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός,

Ψαλ. 28,7 - Η φωνή αυτή του Κυρίου, η βροντή, που έρχεται μετά την αστραπήν, διασχίζει και ανακόπτει φλόγα πυρός·

Ψαλ. 28,8 - φωνὴ Κυρίου συσσείοντος ἔρημον καὶ συσσείσει Κύριος τὴν ἔρημον Κάδης.

Ψαλ. 28,8 - η φωνή του Κυρίου συνταράσσει την έρημον και θα συνταράξη Κυριος την έρημον Καδης.

Ψαλ. 28,9 - φωνὴ Κυρίου καταρτιζομένη ἐλάφους, καὶ ἀποκαλύψει δρυμούς· καὶ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ πᾶς τις λέγει δόξαν.

Ψαλ. 28,9 - Αι βρονταί με την θύελλαν τρομάζουν τας εγκύους ελάφους και κινούν αυτάς εις προώρους τοκετούς. Απογυμνώνουν δάση ολόκληρα, ώστε να φαίνωνται οι γυμνοί βράχοι. Και ταύτα, εις στιγμήν κατά την οποίαν στον ναόν του Κυρίου, πάντες οι πιστοί, ήρεμοι δοξάζουν τον Θεόν.

Ψαλ. 28,10 - Κύριος τὸν κατακλυσμὸν κατοικιεῖ, καὶ καθιεῖται Κύριος βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 28,10 - Ο Κυριος έχει την κατοικίαν του στον κατακλυσμόν των υδάτων, θα καθήση μεγαλοπρεπής εν μέσω των μαινομένων στοιχείων της φύσεως, βασιλεύς αιώνιος και κυβερνήτης πάντων, εμψύχων και αψύχων.

Ψαλ. 28,11 - Κύριος ἰσχὺν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει, Κύριος εὐλογήσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ.

Ψαλ. 28,11 - Ο Κυριος θα δώση δύναμιν στον λαόν του, κατά τας κρισίμους περιστάσεις. Ο Κυριος θα ευλογήση τον λαόν του, ώστε να ζη ειρηνικός παρ' όλας τας δυσκολίας και τας περιπετείας, που θα του δημιουργή το περιβάλλον.

ΨΑΛΜΟΣ 29 (Μασ. 30)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ ἐγκαινισμοῦ τοῦ οἴκου· Δαυΐδ.

Ψαλ. 29,2 - Ὑψώσω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με καὶ οὐκ εὔφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ᾿ ἐμέ.

Ψαλ. 29,2 - Θα σε δοξολογήσω και θα σε υπερυψωσω με ευγνωμοσύνην, Κυριε, διότι με υπεβάστασες και με εστήριξες και δεν επέτρεψες να ευφρανθούν οι εχθροί μου από ενδεχομένην πτώσιν και καταστροφήν μου.

Ψαλ. 29,3 - Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἰάσω με·

Ψαλ. 29,3 - Κυριε ο Θεός μου, εφώναξα προς σε με όλην μου την δύναμιν από την κλίνην της ασθενείας μου και συ με εθεράπευσες.

Ψαλ. 29,4 - Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ᾅδου τὴν ψυχήν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον.

Ψαλ. 29,4 - Από αυτόν τον άδην ανέβασες και επανέφερες την ψυχήν μου. Με έσωσες και δεν αφήκες να συγκαταριθμηθώ με τους νεκρούς, οι οποίοι οδηγούνται στον τάφον.

Ψαλ. 29,5 - ψάλατε τῷ Κυρίῳ, οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ·

Ψαλ. 29,5 - Ας δοξολογήσουν και ας ευχαριστήσουν τον Κυριον μαζή μου όλοι, όσοι είναι αφοσιωμένοι εις αυτόν. Να διατηρήτε ζωηράν στον νουν και την καρδίαν σας την ανάμνησιν της αγιότητός του και της απείρου τελειότητος και να δοξολογήτε το άγιον Ονομά του.

Ψαλ. 29,6 - ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζωὴ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ· τὸ ἑσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμὸς καὶ εἰς τὸ πρωΐ ἀγαλλίασις.

Ψαλ. 29,6 - Δοξολογήσατέ τον, διότι, σαν δίκαιος που είναι, αφήνει να εκσπάση η αγανάκτησίς του και να εκδηλωθή ως οργή και τιμωρία κατά των ασεβών. Αλλά και από το θέλημά του και την ευσπλαγχνίαν του χορηγείται η ζωή και το έλεος στους αγαπώντας αυτόν, διότι είναι πανάγαθος και ελεήμων. Εάν το βράδυ θα διανυκτερεύη μαζή σας, σαν παροδικός επισκέπτης, ο κλαυθμός, την πρωΐαν όμως θα έλθη από τον Κυριον η χαρά και η ευφροσύνη.

Ψαλ. 29,7 - ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 29,7 - Ανόητος εγώ, βυθισμένος εις τα πλούσια υλικά αγαθά, είπα εν τη ανοησία μου. Δεν θα μετακινηθώ από την κατάστασιν αυτήν της ευτυχίας.

Ψαλ. 29,8 - Κύριε, ἐν τῷ θελήματί σου παρέσχου τῷ κάλλει μου δύναμιν· ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου καὶ ἐγενήθην τεταραγμένος.

Ψαλ. 29,8 - Κυριε, ελησμόνησα ότι συ με την καλωσύνην σου μου έδωσες δύναμιν εις ο,τι καλόν έχω. Πικραμμένος όμως συ από την ματαιοφροσύνην μου έστρεψες αλλού το πρόσωπόν σου. Και εγώ τότε περιέπεσα εις ταραχήν και σύγχυσιν.

Ψαλ. 29,9 - πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι.

Ψαλ. 29,9 - Προς σε, λοιπόν, Κυριε, κράζω· προς σε τον Θεόν μου απευθύνω και θα απευθύνω την δέησιν αυτήν.

Ψαλ. 29,10 - τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν; μὴ ἐξομολογήσεταί σοι χοῦς ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;

Ψαλ. 29,10 - Ποία ωφέλεια θα προέλθη, εάν χύσω το αίμά μου και καταβώ εις την αποσύνθεσιν του τάφου; Μηπως από το χώμα του τάφου το αποσυντεθειμένον σώμα μου θα αναπέμψη εις σε δοξολογίαν η θα διακηρύξη και θα διαλαλήση την αλήθειάν σου;

Ψαλ. 29,11 - ἤκουσε Κύριος, καὶ ἠλέησέ με, Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

Ψαλ. 29,11 - Αφησε με, λοιπόν, Κυριε εις την ζωήν. Ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν μου και με ηλέησεν. Ο Κυριος έγινε και πάλιν βοηθός μου.

Ψαλ. 29,12 - ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χαρὰν ἐμοί, διέῤῥηξας τὸν σάκκον μου καὶ περιέζωσάς με εὐφροσύνην,

Ψαλ. 29,12 - Ζυ, Κυριε, μετέβαλες τον θρήνον μου εις χαράν, έσχισες τον τρίχινον σάκκον, που φορούσα εις ένδειξιν του πένθους και της ταπεινώσεώς μου, και με επλημμύρισες και με περιέβαλες με ευφροσύνην·

Ψαλ. 29,13 - ὅπως ἂν ψάλῃ σοι ἡ δόξα μου καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ. Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί σοι.

Ψαλ. 29,13 - δια να ψάλη έτσι προς σε ύμνους δοξολογίας και ευγνωμοσύνης η ψυχή μου και να μη κυριευθώ από λύπην και παραμελήσω την δοξολογίαν σου. Κυριε και Θεέ μου, πάντοτε θα σε δοξολογώ.

ΨΑΛΜΟΣ 30 (Μασ. 31)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ· ἐκστάσεως.

Ψαλ. 30,2 - Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνθείην εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με καὶ ἐξελοῦ με.

Ψαλ. 30,2 - Εις σέ, Κυριε, έχω στηρίξει και στηρίζω τας ελπίδας μου. Μη επιτρέψης ποτέ και ντροπιασθώ με την διάψευσιν αυτών. Εν ονόματι της δικαιοσύνης σου γλύτωσέ με και βγάλε με από τους κινδύνους και κατατρεγμούς.

Ψαλ. 30,3 - κλῖνον πρός με τὸ οὖς σου, τάχυνον τοῦ ἐξελέσθαι με· γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαί με.

Ψαλ. 30,3 - Σκύψε προς εμέ με καλωσύνην, Κυριε, πλησίασε το αυτί σου κοντά μου και άκουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου. Σπεύσε γρήγορα να με βγάλης από την δυσκολίαν, εις την οποίαν ευρίσκομαι. Γινε δι' εμέ Θεός υπερασπιστής, οικία ασφαλής, όπου δύναμαι να καταφύγω, δια να σωθώ.

Ψαλ. 30,4 - ὅτι κραταίωμά μου καὶ καταφυγή μου εἶ σὺ καὶ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὁδηγήσεις με καὶ διαθρέψεις με·

Ψαλ. 30,4 - Διότι οχύρωμά μου κραταιόν και καταφύγιόν μου απόρθητον είσαι συ. Και χάρις στο φιλεύσπλαγχνον Ονομά σου, θα με οδηγήσης ως στοργικός προστάτης εις τόπους ασφαλείς και θα με διαθρέψης.

Ψαλ. 30,5 - ἐξάξεις με ἐκ παγίδος ταύτης, ἧς ἔκρυψάν μοι, ὅτι σὺ εἶ ὁ ὑπερασπιστής μου, Κύριε.

Ψαλ. 30,5 - Θα με προφυλάξης και θα με βγάλης σώον από την κρυφή παγίδα, που μου έχουν στήσει δολίως οι εχθροί μου, δια να με συλλάβουν. Διότι συ είσαι, Κυριε, ο υπερασπιστής μου.

Ψαλ. 30,6 - εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου· ἐλυτρώσω με, Κύριε ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας.
Ψαλ. 30,6 - Εις την ακαταγώνιστον δεξιάν σου θα εμπιστευθώ την ψυχήν μου, διότι έως τώρα πολλές φορές, Κυριε, με εγλύτωσες, συ ο Θεός της αληθείας, που τηρείς τας υποσχέσεις σου.
Ψαλ. 30,7 - ἐμίσησας τοὺς διαφυλάσσοντας ματαιότητας διακενῆς· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἤλπισα.
Ψαλ. 30,7 - Εμίσησες όλους εκείνους, οι οποίοι προσέχουν και λατρεύουν τας ματαιότητας των ειδώλων, χωρίς και να βλέπουν κανένα κέρδος από αυτά. Εγώ όμως αντιθέτως προς αυτούς εστήριξα και στηρίζω τας ελπίδας μου στον Κυριον.
Ψαλ. 30,8 - ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ ἐλέει σου, ὅτι ἐπεῖδες τὴν ταπείνωσίν μου, ἔσωσας ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν ψυχήν μου
Ψαλ. 30,8 - Θα γεμίσω από αγαλλίασιν, θα πλημμυρίσω από χαράν και ευφροσύνην, όταν απολαύσω το έλεός σου. Είμαι δε βέβαιος ότι θα μου στείλης το έλεός σου, διότι και στο παρελθόν πολλές φορές επέβλεψες με καλωσύνην και συμπάθειαν εις την ταπείνωσίν μου και έσωσες από τους κινδύνους και τας ανάγκας την ψυχήν μου.
Ψαλ. 30,9 - καὶ οὐ συνέκλεισάς με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας μου.
Ψαλ. 30,9 - Δεν επέτρεψες να περικυκλωθώ και εγκλεισθώ αιχμάλωτος εις τα χέρια των εχθρών μου. Εις ανοικτόν, ευρύχωρον τόπον εστήριξες ακλόνητα τα πόδια μου.
Ψαλ. 30,10 - ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι θλίβομαι· ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου, ἡ ψυχή μου καὶ ἡ γαστήρ μου.
Ψαλ. 30,10 - Ελέησέ με, Κυριε, διότι θλίβομαι. Εταράχθη η λειτουργία του οφθαλμού μου και εθόλωσε από την δικαίαν σου οργήν. Η ψυχή μου και τα σωθικά μου ανεστατώθησαν εντός μου.
Ψαλ. 30,11 - ὅτι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωή μου καὶ τὰ ἔτη μου ἐν στεναγμοῖς· ἠσθένησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὰ ὀστᾶ μου ἐταράχθησαν.
Ψαλ. 30,11 - Διότι επέρασε και έφθασεν έως τέλους ολόκληρος η ζωη μου με θλίψεις και πόνους, και τα έτη μου επέρασαν με στεναγμούς. Λογω των πολλών ταλαιπωριών μου εκλονίσθη και αδυνάτισεν η σωματική μου δύναμις. Τα οστά μου εταράχθησαν και κινδυνεύουν να εξαρθρωθούν.
Ψαλ. 30,12 - παρὰ πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθην ὄνειδος καὶ τοῖς γείτοσί μου σφόδρα, καὶ φόβος τοῖς γνωστοῖς μου· οἱ θεωροῦντες με ἔξω ἔφυγον ἀπ᾽ ἐμοῦ.
Ψαλ. 30,12 - Εγινα περίγελως και εξουθένωμα εις όλους τους εχθρούς μου. Οι γείτονές μου με εχλεύασαν ανυπόφορα και έχω φθάσει μέχρι του

σημείου, ώστε να προκαλώ φόβον στους γνωστούς μου, οι οποίοι και με αποφεύγουν.

Ψαλ. 30,13 - ἐπελήσθην ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ καρδίας, ἐγενήθην ὡσεὶ σκεῦος ἀπολωλός.

Ψαλ. 30,13 - Ελησμονήθην από την καρδίαν των φίλων μου, σαν να είμαι πλέον νεκρός. Εγινα σαν σπασμένο αγγείον, το οποίον απορρίπτεται άχρηστον στους δρόμους.

Ψαλ. 30,14 - ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν παροικούντων κυκλόθεν· ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι αὐτοὺς ἅμα ἐπ᾿ ἐμὲ τοῦ λαβεῖν τὴν ψυχήν μου ἐβουλεύσαντο.

Ψαλ. 30,14 - Και επί πλέον ήκουσα συκοφαντίας ανθρώπων, οι οποίοι, κατοικούν γύρω μου. Ολοι αυτοί συνεκεντρώθησαν εναντίον μου και απεφάσισαν να μου πάρουν την ζωήν.

Ψαλ. 30,15 - ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, Κύριε, εἶπα· σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 30,15 - Εγώ όμως ήλπισα εις σέ, Κυριε. Εγώ είπα μετά πίστεως και θάρρους· συ είσαι ο Θεός μου.

Ψαλ. 30,16 - ἐν ταῖς χερσί σου οἱ κλῆροί μου· ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν μου καὶ ἐκ τῶν καταδιωκόντων με.

Ψαλ. 30,16 - Εις τα χέρια σου υπάρχουν αι τύχαι μου. Απάλλαξέ με από τα χέρια αυτών των εχθρών μου, που με καταδιώκουν.

Ψαλ. 30,17 - ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, σῶσόν με ἐν τῷ ἐλέει σου.

Ψαλ. 30,17 - Ας λάμψη το πρόσωπόν σου με το φως της καλωσύνης και του ελέους σου εις εμέ τον δούλόν σου, και σώσε με όχι δια την αξίαν μου, αλλά δια το έλεός σου.

Ψαλ. 30,18 - Κύριε, μὴ καταισχυνθείην, ὅτι ἐπεκαλεσάμην σε· αἰσχυνθείησαν οἱ ἀσεβεῖς καὶ καταχθείησαν εἰς ᾅδου.

Ψαλ. 30,18 - Κυριε, μη παραχωρήσης ποτέ, να εντροπιασθώ, διότι σε και μόνον εγώ δια της προσευχής έχω επικαλεσθή και εις σε εστήριξα τας ελπίδας μου. Ας εντροπιασθούν όμως οι ασεβείς και ας κρημνισθούν εις τα βάθη του άδου.

Ψαλ. 30,19 - ἄλαλα γενηθήτω τὰ χείλη τὰ δόλια τὰ λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ ἐξουδενώσει.

Ψαλ. 30,19 - Βουβά και αμίλητα ας γίνουν τα χείλη των, από τα οποία βγαίνει δόλος και πονηρία και τα οποία λαλούν εναντίον του δικαίου παρανομίας με αλαζονείαν και θράσος, που εξουδενώνει τα πάντα.

Ψαλ. 30,20 - ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου, Κύριε, ἧς ἔκρυψας τοῖς φοβουμένοις σε, ἐξειργάσω τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σὲ ἐναντίον τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 30,20 - Ποσον μέγα είναι το πλήθος της αγαθότητος και καλωσύνης σου, Κυριε, το οποίον επιφυλάσσεις δι' εκείνους, που σε φοβούνται, και έχεις ετοιμάσει να το δώσης εις εκείνους, οι οποίοι με θάρρος ενώπιον όλων των ανθρώπων ελπίζουν εις σέ!

Ψαλ. 30,21 - κατακρύψεις αὐτοὺς ἐν ἀποκρύφῳ τοῦ προσώπου σου ἀπὸ ταραχῆς ἀνθρώπων, σκεπάσεις αὐτοὺς ἐν σκηνῇ ἀπὸ ἀντιλογίας γλωσσῶν.

Ψαλ. 30,21 - Θα κρύψης αυτούς ασφαλώς εις απόκρυφον καταφύγιον της θείας σου προστασίας, όπου και θα προφυλαχθούν από την άδικον οργήν και επίθεσιν των πονηρών ανθρώπων. Θα τους σκεπάσης μέσα εις την Σκηνήν σου, ώστε να μη θίγωνται καθόλου από ελεεινάς συκοφαντίας φαρμακερών γλωσσών.

Ψαλ. 30,22 - εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι ἐθαυμάστωσε τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν πόλει περιοχῆς.

Ψαλ. 30,22 - Ας είναι δοξοσμένος ο Κυριος, διότι κατά τρόπον θαυμαστόν έδειξεν εις εμέ το έλεός του, και με έσωσε, ως εάν ευρισκόμην μέσα εις οχυράν και απόρθητον πόλιν.

Ψαλ. 30,23 - ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· ἀπέῤῥιμμαι ἀπὸ προσώπου τῶν ὀφθαλμῶν σου. διὰ τοῦτο εἰσήκουσας τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ.

Ψαλ. 30,23 - Και όμως εγώ εις στιγμάς παραζάλης και ολιγοπιστίας είχα πει· έχω, λοιπόν, απορριφθή μακράν από τα μάτια σου. Συ όμως ήκουσες την πονεμένην φωνήν της παρακλήσεώς μου, όταν εκραύγασα προς σέ.

Ψαλ. 30,24 - ἀγαπήσατε τὸν Κύριον πάντες οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισσῶς ποιοῦσιν ὑπερηφανίαν.

Ψαλ. 30,24 - Ολοι σεις οι ευσεβείς αγαπήσατε τον Κυριον, διότι ο Κυριος ευαρεστείται εις την αλήθειαν και ανταποδίδει την πρέπουσαν τιμωρίαν εις εκείνους, οι οποίοι φέρονται και ενεργούν με πλεονάζουσαν αλαζονείαν και θράσος.

Ψαλ. 30,25 - ἀνδρίζεσθε, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδία ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον.

Ψαλ. 30,25 - Να έχετε γενναίον και ανδρείον φρόνημα και η καρδία όλων εκείνων, οι οποίοι ελπίζουν στον Κυριον, ας γίνεται κραταιά και ατρόμητος.

ΨΑΛΜΟΣ 31 (Μασ. 32)

Τῷ Δαυΐδ· συνέσεως.

Ψαλ. 31,1 - Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι·

Ψαλ. 31,1 - Τρισευτυχισμένοι είναι εκείνοι, των οποίων έχουν συγχωρηθή από τον Θεόν αι ανομίαι και έχουν σκεπασθή, ώστε να μη φαίνωνται καθόλου, αι αμαρτίαι.

Ψαλ. 31,2 - μακάριος ἀνήρ, ᾧ οὐ μὴ λογίσηται Κύριος ἁμαρτίαν, οὐδέ ἐστιν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ δόλος.

Ψαλ. 31,2 - Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, στον οποίον ο Κυριος δεν θα καταλογίση αμαρτίαν, δια να του ζητήση ευθύνας και ούτε υπάρχει στο στόμα του δόλος και υποκρισία, αλλά μόνον ειλικρίνεια και ευθύτης.

Ψαλ. 31,3 - ὅτι ἐσίγησα, ἐπαλαιώθη τὰ ὀστᾶ μου ἀπὸ τοῦ κράζειν με ὅλην τὴν ἡμέραν·

Ψαλ. 31,3 - Εγώ όμως, διότι δεν μετενόησα ειλικρινώς, αλλά απεσιώπησα την αμαρτίαν μου, δι' αυτό επάλησωσαν και αδυνάτισαν τα οστά μου· περιέπεσα εις ατονίαν, όταν έκραζα στενάζων και οδυρυμένος όλην την ημέραν.

Ψαλ. 31,4 - ὅτι ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐβαρύνθη ἐπ᾿ ἐμὲ ἡ χείρ σου, ἐστράφην εἰς ταλαιπωρίαν ἐν τῷ ἐμπαγῆναί μοι ἄκανθαν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 31,4 - Ημέραν και νύκτα βαρεία έπεσεν επάνω μου η τιμωρός δεξιά σου, Κυριε. Εβυθίσθην ολόκληρος εις πόνον και ταλαιπωρίαν, διότι σαν αιχμηρά και οδυνηρά άκανθα ενεπήχθη εις εμέ η αμαρτία και η ενόχη μου.

Ψαλ. 31,5 - τὴν ἁμαρτίαν μου ἐγνώρισα καὶ τὴν ἀνομίαν μου οὐκ ἐκάλυψα· εἶπα· ἐξαγορεύσω κατ᾿ ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ· καὶ σὺ ἀφῆκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου. (διάψαλμα).

Ψαλ. 31,5 - Αλλά μετενόησα. Εξωμολογήθην στον Κυριον την αμαρτίαν μου. Την έκαμα εις αυτόν γνωστήν και δεν συνεκάλυψα πλέον ούτε απέκρυψα την ανομίαν μου. Είπα με όλη μου την καρδία· Θα εξομολογηθώ με ειλικρίνειαν την ανομίαν μου στον Κυριον, και θα κατηγορήσω δι' αυτήν τον εαυτόν μου. Τοτε αμέσως συ, Κυριε, συνεχώρησες την ασέβειαν και εξήλειψες την ενοχήν της καρδίας μου.

Ψαλ. 31,6 - ὑπὲρ ταύτης προσεύξεται πρὸς σὲ πᾶς ὅσιος ἐν καιρῷ εὐθέτῳ· πλὴν ἐν κατακλυσμῷ ὑδάτων πολλῶν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐγγιοῦσι.

Ψαλ. 31,6 - Ακριβώς διότι συ τόσον έλεος δεικνύεις απέναντί μας, δι' αυτό θα προσευχηθή προς σε κάθε ευσεβής και όσιος στον πρέποντα καιρόν. Και όταν ως άλλος κατακλυσμός υδάτων συμφοραί και πειρασμοί επιπέσουν γύρω του, αυτός με την ιδικήν σου συμπαράστασιν θα προστατευθή από αυτάς, ώστε να μη τον εγγίσουν καν.

Ψαλ. 31,7 - σύ μου εἶ καταφυγὴ ἀπὸ θλίψεως τῆς περιεχούσης με· τὸ ἀγαλλίαμά μου, λύτρωσαί με ἀπὸ τῶν κυκλωσάντων με. (διάψαλμα).

Ψαλ. 31,7 - Συ είσαι η καταφυγή μου και η παρηγορία μου στον καιρόν της θλίψεως, που με στενοχωρεί. Συ είσαι η αγαλλίασις και η χαρά της ψυχής μου. Γλύτωσέ με από τους πειρασμούς και τους κινδύνους, που με έχουν περικυκλώσει.

Ψαλ. 31,8 - συνετιῶ σε καὶ συμβιβῶ σε ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ᾗ πορεύσῃ, ἐπιστηριῶ ἐπὶ σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ψαλ. 31,8 - Ακούω να απαντάς εις εμέ, Κυριε, και να μου λέγης· Θα σε φωτίζω και θα σε καθοδηγώ στον δρόμον, που πρέπει να βαδίζης. Θα στηρίζω ευμενώς εις σε τους οφθαλμούς μου.

Ψαλ. 31,9 - μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος καὶ ἡμίονος, οἷς οὐκ ἔστι σύνεσις, ἐν κημῷ καὶ χαλινῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαις τῶν μὴ ἐγγιζόντων πρὸς σέ.

Ψαλ. 31,9 - Λοιπόν, σεις οι άνθρωποι με γίνεσθε όμοιοι με τον ίππον και τον ημίονον, στους οποίους δεν υπάρχει καθόλου σύνεσις. Και όπως με σιδερένιο φίμωτρο και χαλινάρι συσφίγγονται αι σιαγόνες των αγρίων αυτών ζώων, ετσι και συ, Κυριε, ας σφίξης με το χαλινάρι των θλίψεων και με τας πολλάς τιμωρίας ας περιορίσης τους αμαρτωλούς, οι οποίοι μένουν αμετανόητοι και δεν θέλουν να πλησιάσουν προς σέ.

Ψαλ. 31,10 - πολλαὶ αἱ μάστιγες τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον ἔλεος κυκλώσει.

Ψαλ. 31,10 - Πολλαί είναι αι συμφοραί και αι μάστιγες των αμαρτωλών· τον ελπίζοντα όμως στον Κυριον θα περικυκλώση και θα περιφρουρήση το θείον έλεος.

Ψαλ. 31,11 - εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι, καὶ καυχᾶσθε, πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

Ψαλ. 31,11 - Σεις, λοιπόν, οι πιστοί και δίκαιοι γεμίσατε από χαράν, πλημμυρίσατε από αγαλλιασιν εν Κυρίω, και τον Κυριον να έχετε καύχημα σας όλοι, όσοι έχετε ευθείαν και ειλικρινη την καρδίαν.

ΨΑΛΜΟΣ 32 (Μασ. 33)

Τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 32,1 - Ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ· τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις.

Ψαλ. 32,1 - Σκιρτήσατε από αγαλλιασιν σεις οι δίκαιοι, με χαράν που προέρχεται από τον Κυριον. Εις σας τους ευθείς και ειλικρινείς απέναντι Θεού και ανθρώπων είναι πρέπον και αρμόζον να δοξολογήτε με αγαλλίασιν τον Κυριον.

Ψαλ. 32,2 - ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ἐν κιθάρᾳ, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψάλατε αὐτῷ.

Ψαλ. 32,2 - Δοξολογήσατε τον Κυριον με κιθάραν, με δεκάχορδον ψαλτήριον παίξατε αρμονικούς ύμνους προς χάριν αυτού.

Ψαλ. 32,3 - ᾄσατε αὐτῷ ᾆσμα καινόν, καλῶς ψάλατε αὐτῷ ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ψαλ. 32,3 - Υμνήσατέ τον με άσμα νέον. Παίξατε προς χάριν αυτού με μεγάλον ενθουσιασμόν αρμονικά μέλη με τα μουσικά σας όργανα.

Ψαλ. 32,4 - ὅτι εὐθὺς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει·

Ψαλ. 32,4 - Υμνήσατέ τον, διότι ο λόγος του Κυρίου είναι ευθύς και αληθινός. Ολα τα έργα του έχουν αποδειχθή αξιόπιστα σύμφωνα με τας υποσχέσεις, που έχει δώσει.

Ψαλ. 32,5 - ἀγαπᾷ ἐλεημοσύνην καὶ κρίσιν, τοῦ ἐλέους Κυρίου πλήρης ἡ γῆ.

Ψαλ. 32,5 - Ο Κυριος αγαπά και εφαρμόζει την δικαιοσύνην του αλλά και το έλεός του. Η γη είναι γεμάτη από το έλεος της αγαθότητός του.

Ψαλ. 32,6 - τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν·

Ψαλ. 32,6 - Με μόνον τον λόγον του έγιναν και εστερεώθησαν οι ουρανοί. Με απλήν πνοήν του στόματός του εδημιουργήθησαν τα απειροπληθή άστρα και η συνεκτική μεταξύ των και η εντός ενός εκάστου από αυτά, απεριόριστος δύναμις.

Ψαλ. 32,7 - συνάγων ὡσεὶ ἀσκὸν ὕδατα θαλάσσης, τιθεὶς ἐν θησαυροῖς ἀβύσσους.

Ψαλ. 32,7 - Συγκεντρώνει ο Θεός και περικλείει τα ύδατα εις τας κοίτας των θαλασσών με όσην ευκολίαν ο άνθρωπος βάζει ύδωρ στο ασκί. Αυτός θέτει και ασφαλίζει τα απύθμενα ύδατα των ωκεανών εις τας απεράντους αβύσσους, όπως μέσα εις τα θησαυροφυλάκια ασφαλίζονται οι θησαυροί των ανθρώπων.

Ψαλ. 32,8 - φοβηθήτω τὸν Κύριον πᾶσα ἡ γῆ, ἀπ᾿ αὐτοῦ δὲ σαλευθήτωσαν πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην·

Ψαλ. 32,8 - Τον παντοδύναμον, λοιπόν, αυτόν Κυριον ας φοβηθή όλος ο κόσμος. Ενώπιόν του ας συγκλονισθούν και ας συγκινηθούν βαθύτατα όλοι οι κάτοικοι της οικουμένης.

Ψαλ. 32,9 - ὅτι αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν.

Ψαλ. 32,9 - Διότι αυτός λόγον είπε μόνον, και έγιναν όλα εκ του μηδενός. Αυτός έδωσεν εντολήν και εκτίσθησαν τόσον στερεά και ωραία όλα τα δημιουργήματά του.

Ψαλ. 32,10 - Κύριος διασκεδάζει βουλὰς ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογισμοὺς λαῶν καὶ ἀθετεῖ βουλὰς ἀρχόντων·

Ψαλ. 32,10 - Ο Κυριος διαλύει και εκμηδενίζει τας σκέψεις και τας αποφάσεις των αμαρτωλών εθνών και ματαιώνει τα κακόβουλα σχέδια των πονηρών αρχόντων.

Ψαλ. 32,11 - ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, λογισμοὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ψαλ. 32,11 - Το θέλημα του Κυρίου παραμένει πάντοτε ισχυρόν και ακλόνητον. Και τα πάνσοφα σχέδια της θείας βουλής του πραγματοποιούνται

εις τας γενεάς των γενεών,

Ψαλ. 32,12 - μακάριον τὸ ἔθνος, οὗ ἐστι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ, λαός, ὃν ἐξελέξατο εἰς κληρονομίαν ἑαυτῷ.

Ψαλ. 32,12 - Τρισευτυχισμένον και ευλογημένον από τον Θεόν είναι το έθνος εκείνο, το οποίον έχει ως Κυριον του τον αληθινόν Θεόν. Μακάριος ο λαός, τον οποίον εξέλεξεν ο Κυριος ως ιδικήν του κληρονομία.

Ψαλ. 32,13 - ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος, εἶδε πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·

Ψαλ. 32,13 - Ο Κυριος από τον ουρανόν έρριψε και ρίπτει τα βλέμματά του επάνω εις την γην και βλέπει όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι κατοικούν εις αυτήν.

Ψαλ. 32,14 - ἐξ ἑτοίμου κατοικητηρίου αὐτοῦ ἐπέβλεψεν ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν,

Ψαλ. 32,14 - Από το μεγαλοπρεπές ουράνιον κατοικητήριόν του έρριψε το βλέμμα του και είδεν όλους τους κατοίκους της γης.

Ψαλ. 32,15 - ὁ πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας αὐτῶν, ὁ συνιεὶς πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν.

Ψαλ. 32,15 - Αυτός μόνος, χωρίς την βοήθειαν κανενός, έπλασε τας καρδίας των. Αυτός κατανοεί εις όλον το βάθος και πλάτος τα έργα των ανθρώπων και τα κίνητρα αυτών.

Ψαλ. 32,16 - οὐ σῴζεται βασιλεὺς διὰ πολλὴν δύναμιν, καὶ γίγας οὐ σωθήσεται ἐν πλήθει ἰσχύος αὐτοῦ.

Ψαλ. 32,16 - Κανείς βασιλεύς δεν σώζεται με την μεγάλην του στρατιωτικήν δύναμιν και κανείς γίγας δεν ημπορεί ποτέ να σωθή με την μεγάλην του σωματικήν ισχύν.

Ψαλ. 32,17 - ψευδὴς ἵππος εἰς σωτηρίαν, ἐν δὲ πλήθει δυνάμεως αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.

Ψαλ. 32,17 - Το ιππικόν είναι ανίκανον και μάταιον να σώση άλλους, αλλά και κανείς δεν ημπορεί να σωθή όσην μεγάλην δύναμιν και αν διαθέτη.

Ψαλ. 32,18 - ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτὸν τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 32,18 - Η σωτηρία από τον Κυριον μόνον προέρχεται. Ιδού οι οφθαλμοί του Κυρίου βλέπουν στοργικώς όλους, όσοι τον σέβονται, όλους όσοι ελπίζουν στο έλεός του,

Ψαλ. 32,19 - ῥύσασθαι ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ διαθρέψαι αὐτοὺς ἐν λιμῷ.

Ψαλ. 32,19 - δια να γλυτώση από πρόωρον η άδικον θάνατον την ζωήν των και να τους τροφοδοτήση και τους θρέψη εις περίοδον λιμού.

Ψαλ. 32,20 - ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὑπομενεῖ τῷ Κυρίῳ, ὅτι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς ἡμῶν ἐστιν·

Ψαλ. 32,20 - Η ψυχή μας, λοιπόν, με υπομονήν και ελπίδα ακλόνητον θα περιμένη την προστασίαν του Κυρίου, διότι αυτός είναι ο βοηθός και υπερασπιστής μας.

Ψαλ. 32,21 - ὅτι ἐν αὐτῷ εὐφρανθήσεται ἡ καρδία ἡμῶν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ ἠλπίσαμεν.

Ψαλ. 32,21 - Διότι εις αυτόν τον στοργικόν υπερασπιστήν και σωτήρα θα ευφρανθή η καρδία μας και στο Ονομά του το άγιον, που έχομεν ελπίσει και θα εξακολουθούμεν να ελπίζωμεν.

Ψαλ. 32,22 - γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ᾿ ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Ψαλ. 32,22 - Είθε, Κυριε, να εκχυθή και να μείνη πλούσιον εις ημάς το έλεός σου, όπως και ημείς με ακλόνητον πίστιν και πεποίθησιν έχομεν ελπίσει εις σέ.

ΨΑΛΜΟΣ 33 (Μασ. 34)

Τῷ Δαυΐδ, ὁπότε ἠλλοίωσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐναντίον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ ἀπῆλθεν.

Ψαλ. 33,2 - Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ παντὸς ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου.

Ψαλ. 33,2 - Θα δοξολογώ τον Κυριον εις κάθε περίστασιν της ζωής μου, ευμενή η δυσμενή, και έτσι η δοξολογία του θα ευρίσκεται πάντοτε εις το στόμα μου.

Ψαλ. 33,3 - ἐν τῷ Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται ἡ ψυχή μου· ἀκουσάτωσαν πρᾳεῖς, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Ψαλ. 33,3 - Η ψυχή μου στον Κυριον θα έχη το καύχημά της και τον έπαινόν της. Ας το ακούσουν αυτό όσοι με υπομονήν και πραότητα βαστάζουν την θλίψιν των και ας σκιρτήσουν από χαράν, διότι θα τους ελεήση ο Κυριος.

Ψαλ. 33,4 - μεγαλύνατε τὸν Κύριον σὺν ἐμοί, καὶ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ψαλ. 33,4 - Δοξολογήσατε μαζή μου τον Κυριον όλοι οι δίκαιοι. Ολοι μαζή ας ανυμνολογήσωμεν και ας διαλαλήσωμεν με αίνους το άπειρον μεγαλείον του Ονόματός του.

Ψαλ. 33,5 - ἐξεζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεών μου ἐῤῥύσατό με.

Ψαλ. 33,5 - Με πόθον παρεκάλεσα τον Κυριον και εκείνος ήκουσεν ευμενώς την παράκλησίν μου και με εγλύτωσεν από όλας τας θλίψεις μου.

Ψαλ. 33,6 - προσέλθετε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνθῇ.

Ψαλ. 33,6 - Ελάτε, λοιπόν, προς αυτόν όλοι οι θλιμμένοι, δια να πάρετε το φως της χαράς· και ας είσθε βέβαιοι, ότι τα θλιμμένα πρόσωπά σας δεν θα εντροπιαστούν, διότι δεν θα διαψευσθούν αι ελπίδες σας.

Ψαλ. 33,7 - οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν.

Ψαλ. 33,7 - Ιδού, αυτός ο πτωχός, όπως και κάθε πτωχός και αδύνατος, έκραξε με πίστιν προς τον Κυριον, και ο Κυριος εδέχθη ευμενώς την δέησίν του και τον έσωσεν από όλας τας θλίψστου.

Ψαλ. 33,8 - παρεμβαλεῖ ἄγγελος Κυρίου κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτὸν καὶ ῥύσεται αὐτούς.

Ψαλ. 33,8 - Αγγελος Κυρίου θα στρατοπεδεύη γύρω και θα περιφρουρή όσους σέβονται τον Κυριον και θα τους γλυτώση από τους κινδύνους, στους οποίους έχουν εκτεθή.

Ψαλ. 33,9 - γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος· μακάριος ἀνήρ, ὃς ἐλπίζει ἐπ᾿ αὐτόν.

Ψαλ. 33,9 - Δοκιμάστε προσωπικώς και θα πεισθήτε, ότι ο Κυριος είναι αγαθός και ευεργετικός. Μακάριος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος εις αυτόν στηρίζει τας ελπίδας του.

Ψαλ. 33,10 - φοβήθητε τὸν Κύριον πάντες οἱ ἅγιοι αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν ὑστέρημα τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ψαλ. 33,10 - Σεβασθήτε και ευλαβηθήτε, λοιπόν, τον Κυριον όλοι οι άγιοι, οι αφιερωμένοι εις αυτόν, διότι δεν θα επιτρέψη να στερηθούν από τίποτε εκείνοι, οι οποίοι τον σέβονται.

Ψαλ. 33,11 - πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 33,11 - Εξ αντιθέτου, πλούσιοι στο παρελθόν επτώχευσαν και θα πτωχεύσουν και θα πεινάσουν, ενώ εκείνοι οι οποίοι μετά πίστεως παρακαλούν τον Κυριον και ζητούν την προστασίαν του, δεν θα στερηθούν από κανένα αγαθόν.

Ψαλ. 33,12 - δεῦτε, τέκνα, ἀκούσατέ μου· φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς.

Ψαλ. 33,12 - Ελάτε, λοιπόν, τέκνα μου, και ακούσατέ με. Θα σας διδάξω να σέβεσθε και να ευλαβήσθε τον Θεόν.

Ψαλ. 33,13 - τίς ἐστιν ἄνθρωπος ὁ θέλων ζωήν, ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθάς;

Ψαλ. 33,13 - Ποιός άνθρωπος θέλει να ζήση ζωήν καλήν και μακράν; Ποιός αγαπά να ίδη ευτυχισμένας τας ημέρας της ζωής του;

Ψαλ. 33,14 - παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ καὶ χείλη σου τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον.

Ψαλ. 33,14 - Συ, που ποθείς και θέλεις τούτο, σταμάτησε την γλώσσάν σου από τας κακολογίας και κλείσε τα χείλη σου, ώστε να μη λαλούν δολιότητας.

Ψαλ. 33,15 - ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθόν, ζήτησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν.
Ψαλ. 33,15 - Φυγε μακρυά από κάθε κακόν, κάμε το αγαθόν και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου. Ζητησε την ειρήνην με τον εαυτόν σου και με τους άλλους, και επιδίωξέ την με κάθε τρόπον.
Ψαλ. 33,16 - ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν.
Ψαλ. 33,16 - Τα μάτια του Κυρίου στρέφονται με ευμένειαν προς τους δικαίους και τα αυτιά του με προσοχήν ακούουν την δέησίν των.
Ψαλ. 33,17 - πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιοῦντας κακὰ τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.
Ψαλ. 33,17 - Αντιθέτως, ωργισμένον το πρόσωπον του Κυρίου έχει στραφή εναντίον των πονηρών ανθρώπων, δια να τους εξολοθρεύση από την γην και να σβήση και αυτήν ακόμη την ανάμνησίν των.
Ψαλ. 33,18 - ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐῤῥύσατο αὐτούς.
Ψαλ. 33,18 - Εκραξαν με θερμήν προσευχήν προς τον Κυριον οι δίκαιοι και ο Κυριος εισάκουσε με ευμένειαν την δέησίν των και τους απήλλαξεν από όλας τας θλίψεις των.
Ψαλ. 33,19 - ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει.
Ψαλ. 33,19 - Ο Κυριος είναι πλησίον, συμπαραστάτης και βοηθός, εις όλους εκείνους, που είναι συντετριμμένοι ψυχικώς από τας θλίψεις και θα σώση αυτούς, οι οποίοι έχουν αποκτήσει το ταπεινόν φρόνημα.
Ψαλ. 33,20 - πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥύσεται αὐτοὺς ὁ Κύριος·
Ψαλ. 33,20 - Πολλαί είναι πράγματι αι θλίψεις των δικαίων. Και από όλας αυτάς θα τους απαλλάξη ο Κυριος.
Ψαλ. 33,21 - φυλάσσει Κύριος πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτῶν, ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται.
Ψαλ. 33,21 - Ο Κυριος προφυλάσσει όλα τα οστά αυτών, ώστε κανένα από αυτά να μη πάθη ουδέ την παραμικροτέραν βλάβην.
Ψαλ. 33,22 - θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρός, καὶ οἱ μισοῦντες τὸν δίκαιον πλημμελήσουσι.
Ψαλ. 33,22 - Εξ αντιθέτου όμως ο θάνατος των αμαρτωλών είναι κακός και οδυνηρός. Οσοι δε μισούν τον δίκαιον θα περιπέσουν εις ολέθρια σφάλματα, δια τα οποία θα κατακριθούν και θα τιμωρηθούν από τον Θεόν.
Ψαλ. 33,23 - λυτρώσεται Κύριος ψυχὰς δούλων αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ πλημμελήσουσι πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπ᾿ αὐτόν.
Ψαλ. 33,23 - Ο Θεός θα απαλλάξη την ζωήν των δούλων του από τους κινδύνους και δεν θα αποτύχουν εις την ζωήν των όλοι, όσοι ελπίζουν εις

αυτόν.

ΨΑΛΜΟΣ 34 (Μασ. 35)

Τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 34,1 - Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με.

Ψαλ. 34,1 - Δικασε και τιμώρησε, Κυριε, αυτούς, οι οποίοι με αδικούν. Πολέμησε αυτούς, οι οποίοι με πολεμούν και ζητούν να με εξοντώσουν.

Ψαλ. 34,2 - ἐπιλαβοῦ ὅπλου καὶ θυρεοῦ καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειάν μου,

Ψαλ. 34,2 - Αρπαξε στο παντοδύναμον χέρι σου όπλον και ασπίδα, σήκω επάνω και έλα εις βοήθειάν μου.

Ψαλ. 34,3 - ἔκχεον ῥομφαίαν καὶ σύγκλεισον ἐξ ἐναντίας τῶν καταδιωκόντων με· εἶπον τῇ ψυχῇ μου· Σωτηρία σού εἰμι ἐγώ.

Ψαλ. 34,3 - Βγάλε από την θήκην της γυμνήν την ρομφαίαν και κλείσε από όλα τα σημεία τον δρόμον αυτών, οι οποίοι με καταδιώκουν. Πες εις την ψυχήν μου· Μη δειλιάζης, διότι εγώ είμαι η σωτηρία σου.

Ψαλ. 34,4 - αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου, ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά.

Ψαλ. 34,4 - Ας καταισχυνθούν και ας κατεντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Ας στραφούν προς τα οπίσω τρεπόμενοι εις άτακτον φυγήν και ας κατεντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι μελετούν και αποφασίζουν κακά εναντίον μου.

Ψαλ. 34,5 - γενηθήτωσαν ὡσεὶ χνοῦς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καὶ ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς·

Ψαλ. 34,5 - Ας γίνουν σαν κονιορτός στο ισχυρόν φύσημα του ανέμου. Αγγελος Κυρίου ας επέλθη εναντίον αυτών ποδοπατών και συνθλίβων τον ένα επάνω στον άλλον.

Ψαλ. 34,6 - γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα, καὶ ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς·

Ψαλ. 34,6 - Ας γίνη ο δρόμος κατά την πανικόβλητον άτακτον φυγήν των σκοτάδι και ολίσθημα, ώστε ούτε να βλέπουν ούτε και να ημπορούν να βαδίσουν ασφαλώς, άγγελος δε Κυρίου ας τους καταδιώκη συνεχώς·

Ψαλ. 34,7 - ὅτι δωρεὰν ἔκρυψάν μοι διαφθορὰν παγίδος αὐτῶν, μάτην ὠνείδισαν τὴν ψυχήν μου.

Ψαλ. 34,7 - διότι, χωρίς εγώ να πταίσω τίποτε εις αυτούς, έστησαν κρυφίως δολίαν παγίδα με τον σκοπόν να πέσω εις λάκκον θανάτου, στον τάφον. Χωρίς καμμίαν αιτίαν και αφορμήν με ύβρισαν και με εχλεύασαν.

Ψαλ. 34,8 - ἐλθέτω αὐτῷ παγίς, ἣν οὐ γινώσκει, καὶ ἡ θήρα, ἣν ἔκρυψε, συλλαβέτω αὐτόν, καὶ ἐν τῇ παγίδι πεσεῖται ἐν αὐτῇ.

Ψαλ. 34,8 - Ο αρχηγός των ας πέση και ας συλληφθή εις αφανή παγίδα, την οποίαν δεν γνωρίζει. Και η παγίς, την οποίαν έκρυψε δι' εμέ, ας συλλάβη αυτόν τον ίδιον. Ας πέση εις την παγίδα αυτήν, που έστησε δι' εμέ.

Ψαλ. 34,9 - ἡ δὲ ψυχή μου ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτοῦ.

Ψαλ. 34,9 - Η ιδική μου ψυχή θα γέμιση από αγαλλίασιν δια την προστασίαν του Κυρίου, θα χαρή, θα δοκιμάση μεγάλην τέρψιν δια την σωτηρίαν, που μου εχαρισεν.

Ψαλ. 34,10 - πάντα τὰ ὀστᾶ μου ἐροῦσι· Κύριε, τίς ὅμοιός σοι; ῥυόμενος πτωχὸν ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ καὶ πτωχὸν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν.

Ψαλ. 34,10 - Ολα τα οστά μου, τα έως τώρα συντετριμμένα από την θλίψιν, αναζωογονημένα θα είπουν· Κυριε, ποιός άλλος είναι όμοιος με σέ; Κανείς. Συ είσαι εκείνος, ο οποίος σώζστον αδύνατον πτωχόν από τα χέρια των ισχυροτέρων και τον ταλαιπωρημένον και ενδεή άνθρωπον από εκείνους, που αρπάζουν τα υπάρχοντά του.

Ψαλ. 34,11 - ἀναστάντες μοι μάρτυρες ἄδικοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον, ἐπηρώτων με.

Ψαλ. 34,11 - Οταν εδικάζετο η κατ' εμού κατηγορία των, εσηκώθησαν εναντίον μου μάρτυρες ασυνείδητοι και συκοφάνται. Και με ερωτούσαν δια σφάλματα και παραπτώματα, δια τα οποία ούτε ιδέαν είχα.

Ψαλ. 34,12 - ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου.

Ψαλ. 34,12 - Μου ανταπέδιδαν κακά αντί των ευεργεσιών, που τους είχα κάμει, και πικράν θλίψιν ωσάν εκείνην, που γεύεται η ολομόναχη άτεκνος γυναίκα.

Ψαλ. 34,13 - ἐγὼ δὲ ἐν τῷ αὐτοὺς παρενοχλεῖν μοι ἐνεδυόμην σάκκον καὶ ἐταπείνουν ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μου, καὶ ἡ προσευχή μου εἰς κόλπον μου ἀποστραφήσεται.

Ψαλ. 34,13 - Εγώ όμως, όταν αυτοί με κατέθλιβον με τας συκοφαντίας των, εφορούσα το σάκκινον ένδυμα του πένθους και του πόνου. Εταλαιπωρούσα με νηστείαν την ζωήν μου και η προσευχή μου, αν δεν ωφελήση εκείνους εξ αιτίας της σκληροκαρδίας των, θα γίνη οπωσδήποτε δεκτή από σε και θα επιστρέψη σωτήριος και αγαθοποιός εις εμέ.

Ψαλ. 34,14 - ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφῷ ἡμετέρῳ οὕτως εὐηρέστουν· ὡς πενθῶν καὶ σκυθρωπάζων, οὕτως ἐταπεινούμην.

Ψαλ. 34,14 - Εφερόμην προς τον καθένα από αυτούς ως προς φίλον μου και αδελφόν μου. Σαν άνθρωπος, που πενθεί και γίνεται κατηφής δια τον θάνατον προσφιλούς προσώπου, έτσι και εγώ τόσον πολύ

εταπεινωνόμουν ενώπιόν των.

Ψαλ. 34,15 - καὶ κατ᾿ ἐμοῦ εὐφράνθησαν καὶ συνήχθησαν, συνήχθησαν ἐπ᾿ ἐμὲ μάστιγες, καὶ οὐκ ἔγνων, διεσχίσθησαν καὶ οὐ κατενύγησαν.

Ψαλ. 34,15 - Εκείνοι όμως εχαιρεκακούσαν εις βάρος μου. Συνηθροίσθησαν εναντίον μου, δια να με κτυπήσουν ανελέητα. Εγώ δε ούτε καν και υπωπτεύθην την συνωμοσίαν των. Διεσκορπίσθησαν όμως από τον Θεόν, και όμως δεν μετενόησαν. Δεν ησθάνθησαν κανένα κέντημα της συνειδήσεώς των.

Ψαλ. 34,16 - ἐπείρασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῷ, ἔβρυξαν ἐπ᾿ ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν.

Ψαλ. 34,16 - Με επείραζαν, με περιγελούσαν με πολλήν καταφρόνησιν. Ετριζαν με αγριότητα εναντίον μου τα δόντια των.

Ψαλ. 34,17 - Κύριε, πότε ἐπόψῃ; ἀποκατάστησον τὴν ψυχήν μου ἀπὸ τῆς κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὴν μονογενῆ μου.

Ψαλ. 34,17 - Κυριε, πότε θα επιβλέψης εις τα κακουργήματα των πονηρών ανθρώπων; Επανάφερε εις την χαρουμένην και ασφαλή κατάστασιν την ζωήν μου. Γλύτωσέ με από την κακουργίαν εκείνων. Περιφρούρησε την μίαν και μόνην ζωήν μου από τους εχθρούς μου, οι οποίοι σαν λέοντες ορμούν εναντίον μου.

Ψαλ. 34,18 - ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν λαῷ βαρεῖ αἰνέσω σε.

Ψαλ. 34,18 - Τοτε εγώ θα σε δοξολογήσω με ευγνωμοσύνην πολλήν εν μέσω πολυαρίθμου συγκεντρώσεως. Εν μέσω πυκνοτάτου ακροατηρίου θα αναπέμψω προς σε ευχαριστήριους δοξολογίας.

Ψαλ. 34,19 - μὴ ἐπιχαρείησάν μοι οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισοῦντες με δωρεὰν καὶ διανεύοντες ὀφθαλμοῖς.

Ψαλ. 34,19 - Ας μη χαιρεκακήσουν εις βάρος μου εκείνοι, οι οποίοι με εχθρεύονται αδίκως. Αυτοί, οι οποίοι τρέφουν αδικαιολόγητον μίσος εναντίον μου όσοι με νεύματα των πονηρών οφθαλμών συνεννοούνται, δια να με εξοντώσουν.

Ψαλ. 34,20 - ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν καὶ ἐπ᾿ ὀργὴν δόλους διελογίζοντο.

Ψαλ. 34,20 - Διότι δόλιοι αυτοί, με την γλώσσαν των ωμιλούσαν ειρηνικούς και καλούς λόγους προς εμέ. Εσωτερικώς όμως, λόγω του μίσους των, εσκέπτοντο δολιότητας εναντίον μου.

Ψαλ. 34,21 - καὶ ἐπλάτυναν ἐπ᾿ ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, εἶπον· εὖγε, εὖγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν.

Ψαλ. 34,21 - Ηνοιξαν διάπλατα το απύλωτον στόμα των και είπαν· Ωραία, θαυμάσια! Είδαν τα μάτια μας την καταστροφήν αυτού.

Ψαλ. 34,22 - εἶδες, Κύριε, μὴ παρασιωπήσῃς, Κύριε, μὴ ἀποστῇς ἀπ᾿ ἐμοῦ·

Ψαλ. 34,22 - Βλέπεις, Κυριε, την μοχθηρίαν των. Μη την αντιπαρέλθης σιωπών. Και, Κυριε μη απομακρυνθής από εμέ, μη με εγκαταλείψης στον κίνδυνον.

Ψαλ. 34,23 - ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριός μου, εἰς τὴν δίκην μου.

Ψαλ. 34,23 - Σηκω επάνω, Κυριε, δώσε προσοχήν εις την δικαίαν μου υπόθεσιν. Συ, ο Θεός μου και ο Κυριος μου, έλα συνήγορος και υπερασπιστής μου εις την αντιδικίν μου αυτήν.

Ψαλ. 34,24 - κρῖνόν με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ μὴ ἐπιχαρείησάν μοι.

Ψαλ. 34,24 - Κρίνε και δίκασέ με, δίκασε Κυριε, σύμφωνα με την δικαιοσύνην σου. Κυριε και Θεέ μου, μη επιτρέψης να καταδικασθώ αδίκως και χαρούν έτσι μοχθηράν χαράν εις βάρος μου οι εχθροί μου.

Ψαλ. 34,25 - μὴ εἴποισαν ἐν καρδίαις αὐτῶν· εὖγε, εὖγε τῇ ψυχῇ ἡμῶν· μηδὲ εἴποιεν· Κατεπίομεν αὐτόν.

Ψαλ. 34,25 - Ας μη είπουν· Εύγε μας, εύγε εις την ψυχήν μας· τον εξωλοθρεύσαμεν. Ας μη είπουν ότι τον εφάγαμεν και τον εξηφανίσαμεν πλέον οριστικώς.

Ψαλ. 34,26 - αἰσχυνθείησαν καὶ ἐντραπείησαν ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου, ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν οἱ μεγαλοῤῥημονοῦντες ἐπ᾿ ἐμέ.

Ψαλ. 34,26 - Ας καταισχυνθούν και ας κατεντροπιασθούν όλοι μαζή, όσοι δοκιμάζουν μοχθηράν χαράν δια τας δυστυχίας μου. Ας περιβληθούν, ωσάν μόνιμον ένδυμά των, αισχύνην και εντροπήν οι αλαζόνες, οι οποίοι κομπορρημονούν εναντίον μου.

Ψαλ. 34,27 - ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ θέλοντες τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ.

Ψαλ. 34,27 - Ας γεμίσουν δε αγαλλίασιν και ας ευφρανθούν αυτοί, οι οποίοι θέλουν και επιθυμούν να μου αποδοθή η δικαιοσύνη και η ειρήνη. Και ας λέγουν πάντοτε όλοι, όσοι θέλουν την ειρήνην και ευτυχίαν του δούλου σου· Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος.

Ψαλ. 34,28 - καὶ ἡ γλῶσσά μου μελετήσει τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαινόν σου.

Ψαλ. 34,28 - Τοτε ο νους μου θα μελετά και η γλώσσα μου θα διηγήται την προς εμέ δικαιοσύνην σου. Ολην δε την ημέραν θα σου αναπέμπη δοξολογίαν και ευχαριστίαν.

ΨΑΛΜΟΣ 35 (Μασ. 36)

Εἰς τὸ τέλος· τῷ δούλῳ Κυρίου τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 35,2 - Φησὶν ὁ παράνομος τοῦ ἁμαρτάνειν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ·

Ψαλ. 35,2 - Λέγει από μέσα του ο παράνομος, που έχει πάρει πλέον την απόφασιν να αμαρτάνη· Δεν υπάρχει φόβος Θεού ενώπιόν του. Δεν φοβείται την δικαίαν κρίσιν του Θεού.

Ψαλ. 35,3 - ὅτι ἐδόλωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ καὶ μισῆσαι.

Ψαλ. 35,3 - Διέστρεψε δολίως και εθόλωσε τα πάντα ενώπιόν του, ώστε δεν είναι δυνατόν πλέον να διακρίνη αυτός την αμαρτίαν και να την αποστραφή με αποτροπιασμόν.

Ψαλ. 35,4 - τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι·

Ψαλ. 35,4 - Οι λόγοι, οι οποίοι βγαίνουν από το στόμα του, είναι παρανομία και δολιότης. Δεν ηθέλησε να συνέλθη, να συνετισθή και να πράξη κάτι το αγαθόν.

Ψαλ. 35,5 - ἀνομίαν διελογίσατο ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, παρέστη πάσῃ ὁδῷ οὐκ ἀγαθῇ, κακίᾳ δὲ οὐ προσώχθισε.

Ψαλ. 35,5 - Και κατά την νύκτα ακόμη, που ευρίσκεται επάνω εις την κλίνην του, εσκέπτετο παρανομίας. Εις κάθε κακόν δρόμον ήτο παρών. Ουδέποτε απετροπιάσθη και εμίσησε το κακόν.

Ψαλ. 35,6 - Κύριε, ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ἔλεός σου, καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἕως τῶν νεφελῶν·

Ψαλ. 35,6 - Κυριε, μέχρι του ουρανού απλώνεται το μέγα έλεός σου και η αλήθεια των λόγων σου και η αξιοπιστία των υποσχέσεών σου φθάνει έως τα νέφη του ουρανού.

Ψαλ. 35,7 - ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη Θεοῦ, τὰ κρίματά σου ἄβυσσος πολλή· ἀνθρώπους καὶ κτήνη σώσεις, Κύριε.

Ψαλ. 35,7 - Η δικαιοσύνη σου είναι ασάλευτος και αιωνία, όπως τα όρη του Θεού. Αι κρίσεις σου και αι δίκαιαι αποφάσεις σου είναι ανεξερεύνητοι, όπως τα βάθη των ωκεανών. Συ, Κυριε, σώζεις ανθρώπους και ζώα.

Ψαλ. 35,8 - ὡς ἐπλήθυνας τὸ ἔλεός σου, ὁ Θεός· οἱ δὲ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἐλπιοῦσι.

Ψαλ. 35,8 - Ποσον μέγα, συνεχές και ακατάληπτον έδειξες τα έλεός σου, Θεέ μου! Ολοι οι άνθρωποι έχουν τας ελπίδας των εις την σκέπην των πτερύγων σου.

Ψαλ. 35,9 - μεθυσθήσονται ἀπὸ πιότητος οἴκου σου, καὶ τὸν χειμάῤῥουν τῆς τρυφῆς σου ποτιεῖς αὐτούς·

Ψαλ. 35,9 - Θα χορτάσουν αυτοί και θα μεθύσουν από την πλουσιωτάτην τράπεζαν των αγαθών του οίκου σου. Θα τους ποτίσης με την απερίγραπτον

τρυφήν των πνευματικών σου απολαύσεων, αι οποίαι ρέουν πλούσιοι ως άλλος χείμαρρος.

Ψαλ. 35,10 - ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.

Ψαλ. 35,10 - Διότι συ είσαι η πηγή της ζωής και με το ιδικόν σου φως θα ίδωμεν το αληθινόν φως.

Ψαλ. 35,11 - παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ.

Ψαλ. 35,11 - Απλωσε και εξακολούθει να παρέχης πάντοτε πλούσιον το έλεός σου εις όλους, όσοι σε γνωρίζουν. Δώσε την δικαιοσύνην σου στους ανθρώπους, τους ευθείς και ειλικρινείς κατά την καρδίαν.

Ψαλ. 35,12 - μὴ ἐλθέτω μοι ποὺς ὑπερηφανίας, καὶ χεὶρ ἁμαρτωλοῦ μὴ σαλεύσαι με.

Ψαλ. 35,12 - Εις εμέ δε ας μη πέση επάνω μου το πόδι του υπερηφάνου, δια να μη με καταπατήση, και το χέρι του αμαρτωλού ας μη με συγκλονίση και με διώξη.

Ψαλ. 35,13 - ἐκεῖ ἔπεσον πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ἐξώσθησαν καὶ οὐ μὴ δύνωνται στῆναι.

Ψαλ. 35,13 - Ιδού, εκεί κατεκρημνίσθησαν όλοι όσοι εργάζονται την ανομίαν. Απωθήθησαν και εξεδιώχθησαν, ώστε να μη μπορούν πλέον να σταθούν όρθιοι εις τα πόδια των.

ΨΑΛΜΟΣ 36 (Μασ. 37)

Τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 36,1 - Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις μηδὲ ζήλου τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν·

Ψαλ. 36,1 - Μη ζηλεύης και μη ποθής την φαινομενικήν ευτυχίαν εκείνων, οι οποίοι σκέπτονται το πονηρόν. Μη ζηλεύης εκείνους, οι οποίοι πράττουν την ανομίαν,

Ψαλ. 36,2 - ὅτι ὡσεὶ χόρτος ταχὺ ἀποξηρανθήσονται καὶ ὡσεὶ λάχανα χλόης ταχὺ ἀποπεσοῦνται.

Ψαλ. 36,2 - διότι αυτοί γρήγορα σαν το χορτάρι θα ξηρανθούν. Και σαν την πρασίνην χλόην θα μαρανθούν και θα πέσουν στο έδαφος.

Ψαλ. 36,3 - ἔλπισον ἐπὶ Κύριον καὶ ποίει χρηστότητα καὶ κατασκήνου τὴν γῆν, καὶ ποιμανθήσῃ ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτῆς.

Ψαλ. 36,3 - Στήριξε την ελπίδα σου στον Κυριον, πράττε το αγαθόν και έτσι ασφαλής και ειρηνικός θα κατοικήσης εις την γην της Επαγγελίας, και από τον καλόν ποιμένα, τον Θεόν, θα ποιμανθής με στοργήν και θα απολαύσης τον πλούτον της χώρας, όπου κατοικείς.

Ψαλ. 36,4 - κατατρύφησον τοῦ Κυρίου, καὶ δώσει σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.

Ψαλ. 36,4 - Εντρύφημά σου και χαρά σου ας είναι ο Κυριος και αυτός θα σου δώση κάθε αγαθόν υλικόν και πνευματικόν, που ποθεί η καρδία σου.

Ψαλ. 36,5 - ἀποκάλυψον πρὸς Κύριον τὴν ὁδόν σου καὶ ἔλπισον ἐπ᾿ αὐτόν, καὶ αὐτὸς ποιήσει

Ψαλ. 36,5 - Φανερόν ενώπιον του Θεού με πλήρη εμπιστοσύνην να έχης πάντοτε τον δρόμον της ζωής σου. Εχε εις αυτόν τας ελπίδας σου και αυτός θα πράξη εις σε εκείνο, το οποίον σε συμφέρει και σε χαροποιεί.

Ψαλ. 36,6 - καὶ ἐξοίσει ὡς φῶς τὴν δικαιοσύνην σου καὶ τὸ κρῖμά σου ὡς μεσημβρίαν.

Ψαλ. 36,6 - Θα φανερώση και θα προβάλη αυτός το δίκαιόν σου λαμπρόν ωσάν το φως, και θα κάμη ολοφωτον την δικαίαν του κρίσιν υπέρ σου, ωσάν τον μεσημβρινόν ήλιον.

Ψαλ. 36,7 - ὑποτάγηθι τῷ Κυρίῳ καὶ ἱκέτευσον αὐτόν· μὴ παραζήλου ἐν τῷ κατευοδουμένῳ ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐν ἀνθρώπῳ ποιοῦντι παρανομίαν.

Ψαλ. 36,7 - Να υποταχθής στον Κυριον και αυτόν να παρακαλής θερμώς δια της προσευχής σου. Μη αφήσης να καταλάβη ποτέ την καρδίαν σου η ζήλεια και ο φθόνος δια τον άνθρωπον, που ευδοκιμεί εις την ζωήν του, ο οποίος όμως πράττει παρανομίας.

Ψαλ. 36,8 - παῦσαι ἀπὸ ὀργῆς καὶ ἐγκατάλιπε θυμόν, μὴ παραζήλου ὥστε πονηρεύεσθαι·

Ψαλ. 36,8 - Παύσε να αγανακτής δι' αυτόν. Αφησε κατά μέρος κάθε θυμόν. Πρόσεξε, μη τον ζηλεύης, ώστε και συ να σκέπτεσαι πονηρά, όπως εκείνος.

Ψαλ. 36,9 - ὅτι οἱ πονηρευόμενοι ἐξολοθρευθήσονται, οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Κύριον αὐτοὶ κληρονομήσουσι γῆν.

Ψαλ. 36,9 - Διότι όλοι αυτοί, οι οποίοι σκέπτονται το πονηρόν και πράττουν το κακόν, θα εξολοθρευθούν. Οσοι όμως με πίστιν στον Κυριον υπομένουν τας θλίψεις και αναμένουν από τον Κυριον την λύτρωσιν, αυτοί θα έχουν ως παντοτεινήν και ασφαλή κληρονομίαν των την γην και τα αγαθά της.

Ψαλ. 36,10 - καὶ ἔτι ὀλίγον καὶ οὐ μὴ ὑπάρξῃ ὁ ἁμαρτωλός, καὶ ζητήσεις τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ εὕρῃς·

Ψαλ. 36,10 - Καμε υπομονήν· ολίγος καιρός ακόμη θα περάση και ο αμαρτωλός, του οποίου συ σήμερον την ευτυχίαν ημπορεί να ζηλεύης, δεν θα υπάρχη πλέον. Θα αναζητήσης τον τόπον, στον οποίον αυτός είχε ζήσει ευτυχής, και δεν θα τον εύρης.

Ψαλ. 36,11 - οἱ δὲ πραεῖς κληρονομήσουσι γῆν καὶ κατατρυφήσουσιν ἐπὶ πλήθει εἰρήνης.

Ψαλ. 36,11 - Εξ αντιθέτου αυτοί οι οποίοι είναι πράοι και έγιναν πράοι δια μέσου των θλίψεων, θα είναι οι παντοτεινοί κληρονόμοι της γης της Επαγγελίας. Θα εντρυφούν εις τα πλούσια αγαθά της και θα ζουν με πολλήν ειρήνην.

Ψαλ. 36,12 - παρατηρήσεται ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον καὶ βρύξει ἐπ᾽ αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ·

Ψαλ. 36,12 - Με μίσος εις την καρδίαν θα παρατηρήση ο αμαρτωλός τον δίκαιον και θα τρίξη με μανίαν τους οδόντας του εναντίον αυτού.

Ψαλ. 36,13 - ὁ δὲ Κύριος ἐκγελάσεται αὐτόν, ὅτι προβλέπει ὅτι ἥξει ἡ ἡμέρα αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,13 - Ο Κυριος όμως θα γελάση εις βάρος του αμαρτωλού, διότι προβλέπει, ότι θα έλθη η ημέρα της τιμωρίας του και του αφανισμού του.

Ψαλ. 36,14 - ῥομφαίαν ἐσπάσαντο οἱ ἁμαρτωλοί, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν τοῦ καταβαλεῖν πτωχὸν καὶ πένητα, τοῦ σφάξαι τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ·

Ψαλ. 36,14 - Εγύμνωσαν την σπάθην των οι αμαρτωλοί. Ετέντωσαν το τόξον των, δια να κτυπήσουν με αυτό και ρίψουν κατά γης νεκρόν τον ταλαιπωρημένον και τον πτωχόν, και με την μάχαιράν των να σφάξουν όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν ευθείαν και ειλικρινή την καρδίαν.

Ψαλ. 36,15 - ἡ ῥομφαία αὐτῶν εἰσέλθοι εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ τὰ τόξα αὐτῶν συντριβείη.

Ψαλ. 36,15 - Η ρομφαία των θα εισέλθη και θα διαπεράση την ιδικήν των καρδίαν, τα δε τόξα των θα συντριβούν.

Ψαλ. 36,16 - κρεῖσσον ὀλίγον τῷ δικαίῳ ὑπὲρ πλοῦτον ἁμαρτωλῶν πολύν·

Ψαλ. 36,16 - Το ολίγον, αλλά τίμιον, του δικαίου ανθρώπου είναι πολυτιμότερον από τα πολλά πλούτη των αμαρτωλών.

Ψαλ. 36,17 - ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται, ὑποστηρίζει δὲ δικαίους ὁ Κύριος.

Ψαλ. 36,17 - Διότι οι βραχίονες των αμαρτωλών, που φαίνονται σήμερον τόσον ισχυροί, θα συντριβούν μετ' ολίγον. Ο δε Θεός υποστηρίζει και υπερασπίζει τους δικαίους.

Ψαλ. 36,18 - γινώσκει Κύριος τὰς ὁδοὺς τῶν ἀμώμων, καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται·

Ψαλ. 36,18 - Ο Κυριος γνωρίζει πολύ καλά και εκτιμά τους δρόμους της ζωής των δικαίων και ειλικρινών ανθρώπων. Και με την προστασίαν Του η κληρονομία των εις την γην των πατέρων των θα είναι παντοτεινή από γενεάς εις γενεάν.

Ψαλ. 36,19 - οὐ καταισχυνθήσονται ἐν καιρῷ πονηρῷ καὶ ἐν ἡμέραις λιμοῦ χορτασθήσονται.

Ψαλ. 36,19 - Δεν θα εντροπιασθούν αυτοί εις περιστάσεις δυσκόλους, αλλά τουναντίον και εις εποχήν λιμού θα χορτάσουν.

Ψαλ. 36,20 - ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπολοῦνται, οἱ δὲ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου ἅμα τῷ δοξασθῆναι αὐτοὺς καὶ ὑψωθῆναι ἐκλείποντες ὡσεὶ καπνὸς ἐξέλιπον.

Ψαλ. 36,20 - Ενῷ εξ αντιθέτου οι αμαρτωλοί θα εξολοθρευθούν. Οι εχθροί αυτοί του Κυρίου αμέσως μόλις δοξασθούν ανερχόμενοι εις μεγάλα αξιώματα και πλούτη, θα εξαφανισθούν, όπως διαλύεται και εξαφανίζεται ο καπνός.

Ψαλ. 36,21 - δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ οὐκ ἀποτίσει, ὁ δὲ δίκαιος οἰκτείρει καὶ δίδωσιν·

Ψαλ. 36,21 - Θα πτωχύνη ο αμαρτωλός πλούσιος. Θα ευρεθή εις την ανάγκην να ζητήση δάνειον δεν θα ημπορέση όμως λόγω της πτωχείας του να το αποδώση. Ο δίκαιος όμως, πλούσιος με τα δώρα του Θεού, θα συμπαθή πάντοτε τους πτωχούς και τους έχοντας ανάγκην, και θα δίδη προς αυτούς βοήθειαν.

Ψαλ. 36,22 - ὅτι οἱ εὐλογοῦντες αὐτὸν κληρονομήσουσι γῆν, οἱ δὲ καταρώμενοι αὐτὸν ἐξολοθρευθήσονται.

Ψαλ. 36,22 - Διότι όσοι με τα λόγια και με τα έργα των δοξάζουν τον Κυριον, θα κληρονομήσουν την γην με τα αγαθά της. Εκείνοι όμως, οι οποίοι τον βλασφημούν, θα εξολοθρευθούν.

Ψαλ. 36,23 - παρὰ Κυρίου τὰ διαβήματα ἀνθρώπου κατευθύνεται, καὶ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ θελήσει σφόδρα·

Ψαλ. 36,23 - Από τον Κυριον σταθερώς και ασφαλώς κατευθύνονται τα βήματα της ζωής του αγαθού ανθρώπου προς επιτυχίαν και ευτυχίαν, διότι τον τρόπον της ζωής του εγκρίνει και αποδέχεται πλήρως ο Κυριος.

Ψαλ. 36,24 - ὅταν πέσῃ, οὐ καταῤῥαχθήσεται, ὅτι Κύριος ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,24 - Και όταν ακόμη ο αγαθός άνθρωπος πέση, δεν θα ραγίση, δεν θα συντριβή, διότι ο Κυριος θα τον υποβαστάση, θα τον συγκρατήση από το χέρι.

Ψαλ. 36,25 - νεώτερος ἐγενόμην καὶ γὰρ ἐγήρασα καὶ οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους·

Ψαλ. 36,25 - Υπήρξα νέος και τώρα εγήρασα. Καθ' όλον δε αυτό το διάστημα της ζωής μου δεν είδον δίκαιον άνθρωπον να εγκαταλείπεται από τον Θεόν, ούτε τους απογόνους των να ζητιανεύουν ψωμί.

Ψαλ. 36,26 - ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανείζει ὁ δίκαιος, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς εὐλογίαν ἔσται.

Ψαλ. 36,26 - Ολας τας ημέρας της ζωής του συμπαθεί ο δίκαιος τους έχοντας ανάγκην και τους ελεεί. Και όμως παρ' όλα δσα δίδει, οι απόγονοί του δεν θα στερηθούν, αλλά θα ζουν μέσα εις τας ευλογίας του Θεού.

Ψαλ. 36,27 - ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθὸν καὶ κατασκήνου εἰς αἰῶνα αἰῶνος·

Ψαλ. 36,27 - Τραβήξου μακρυά από το κακόν και πράττε πάντοτε το καλόν. Τοτε θα κατοικήσης μονίμως και ασφαλώς εις την ιεράν γην των πατέρων σου,

Ψαλ. 36,28 - ὅτι Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει τοὺς ὁσίους αὐτοῦ, εἱς τὸν αἰῶνα φυλαχθήσονται· ἄνομοι δὲ ἐκδιωχθήσονται, καὶ σπέρμα ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσεται.

Ψαλ. 36,28 - διότι ο Κυριος αγαπά την δικαίαν κρίσιν. Και δια τούτο δεν θα εγκαταλείψη ποτέ τους αφωσιωμένους εις αυτόν, αλλά θα τους προστατεύη. Και έτσι αυτοί κάτω από την θείαν προστασίαν θα διαφυλάσσωνται πάντοτε ασφαλείς. Εξ αντιθέτου οι παράνομοι θα εξολοθρευθούν και θα εκδιωχθούν από τον τόπον των. Και οι απόγονοι ακόμη των ασεβών ανθρώπων θα εξολοθρευθούν.

Ψαλ. 36,29 - δίκαιοι δὲ κληρονομήσουσι γῆν καὶ κατασκηνώσουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐπ᾿ αὐτῆς.

Ψαλ. 36,29 - Οι δε δίκαιοι θα είναι οι παντοτεινοί κληρονόμοι της γης της Επαγγελίας και εις αυτήν θα εγκατασταθούν μονίμως εις αιώνας αιώνων.

Ψαλ. 36,30 - στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν.

Ψαλ. 36,30 - Από το στόμα του δικαίου ανθρώπου θα εξέρχωνται αι σοφαί σκέψεις και κρίσεις της διανοίας του, και η γλώσσα του θα λαλή πάντοτε το δίκαιον και το ορθόν.

Ψαλ. 36,31 - ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ οὐχ ὑποσκελισθήσεται τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,31 - Ο νόμος του Θεού είναι χαραγμένος μονίμως εις την καρδίαν του. Δια τούτο δεν θα υποσκελισθή από κανένα ορατόν η αόρατον εχθρόν και δεν θα σκοντάψη εις τα βήματα της ζωής του.

Ψαλ. 36,32 - κατανοεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον καὶ ζητεῖ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν,

Ψαλ. 36,32 - Ο αμαρτωλός παραμονεύει τον δίκαιον και ζητεί ευκαιρίαν να τον θανατώση.

Ψαλ. 36,33 - ὁ δὲ Κύριος οὐ μὴ ἐγκαταλίπῃ αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ καταδικάσηται αὐτόν, ὅταν κρίνηται αὐτῷ.

Ψαλ. 36,33 - Ο Κυριος όμως δεν θα εγκαταλείψη και δεν θα αφήση αβοήθητον τον δίκαιον εις τα χέρια του αμαρτωλού. Ούτε θα τον αφήση να καταδικασθή, όταν θα κρίνεται εν αντιδικία με τον επιβουλευθέντα αυτόν αμαρτωλόν.

Ψαλ. 36,34 - ὑπόμεινον τὸν Κύριον καὶ φύλαξον τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ ὑψώσει σε τοῦ κατακληρονομῆσαι γῆν· ἐν τῷ ἐξολοθρεύεσθαι ἁμαρτωλοὺς ὄψει.

Ψαλ. 36,34 - Δείξε υπομονήν, περίμενε με ελπίδα την επέμβασιν και προστασίαν του Κυρίου. Φυλαξε και ζήσε σύμφωνα με τας εντολάς του. Και

αυτός θα σε δοξάση, θα σε αναδείξη μέγαν, ώστε να κληρονομήσης την γην της Επαγγελίας και τα αγαθά της. Θα ίδης δε με τα ίδια σου τα μάτια τους αμαρτωλούς, όταν θα εξολοθρεύονται, από τον Κυριον.

Ψαλ. 36,35 - εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου·

Ψαλ. 36,35 - Είδα τον ασεβή να ακμάζη, να υπερυψώνεται πανίσχυρος, να ψηλώνη ωσάν τα αιωνόβια κέδρα του Λιβάνου.

Ψαλ. 36,36 - καὶ παρῆλθον, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν, καὶ ἐζήτησα αὐτόν, καὶ οὐχ εὑρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ.

Ψαλ. 36,36 - Μολις όμως επέρασα πάλιν από εκεί και ιδού, αυτός δεν υπήρχε πλέον. Εγύρισα πίσω, ανεζήτησα να τον εύρω, αλλά δεν ημπόρεσα να εύρω ούτε τον τόπον, στον οποίον προηγουμένως κατοικούσε.

Ψαλ. 36,37 - φύλασσε ἀκακίαν καὶ ἴδε εὐθύτητα, ὅτι ἐστὶν ἐγκατάλειμμα ἀνθρώπῳ εἰρηνικῷ·

Ψαλ. 36,37 - Προσπάθει συ να είσαι άκακος. Βλέπε πάντοτε μπροστά σου τον ευθύν δρόμον του Θεού, διότι ο ειρηνικός άνθρωπος θα αφήση οπίσω του μνήμην αγαθήν και ευτυχισμένους απογόνους.

Ψαλ. 36,38 - οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἐπὶ τὸ αὐτό, τὰ ἐγκαταλείμματα τῶν ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσονται.

Ψαλ. 36,38 - Οι παράνομοι όμως θα εξολοθρευθούν όλοι μαζή. Θα διαλυθούν και θα εξαφανισθούν τα υπολείμματα από τα πλούτη των, το όνομά των και οι απόγονοί των.

Ψαλ. 36,39 - σωτηρία δὲ τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου, καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστιν ἐν καιρῷ θλίψεως,

Ψαλ. 36,39 - Βεβαία όμως και ασφαλής θα έλθη από τον Κυριον η σωτηρία των δικαίων διότι αυτός είναι ο υπερασπιστής των στον καιρόν των θλίψεων και των δοκιμασιών των.

Ψαλ. 36,40 - καὶ βοηθήσει αὐτοῖς Κύριος καὶ ῥύσεται αὐτοὺς καὶ ἐξελεῖται αὐτοὺς ἐξ ἁμαρτωλῶν καὶ σώσει αὐτούς, ὅτι ἤλπισαν ἐπ᾿ αὐτόν.

Ψαλ. 36,40 - Ο Κυριος θα βοηθήση τους δικαίους. Θα τους απαλλάξη από τας θλίψεις και τας συμφοράς και θα τους γλυτώση από τα χέρια των αμαρτωλών. Θα τους σώση, διότι αυτοί εις εκείνον εστήριξαν τας ελπίδας των.

ΨΑΛΜΟΣ 37 (Μασ. 38)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ· εἰς ἀνάμνησιν περὶ τοῦ σαββάτου.

Ψαλ. 37,2 - Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Ψαλ. 37,2 - Κυριε, μη με ελέγξης και μη, επάνω εις την δικαίαν οργήν σου, με τιμωρήσης δια τας πράξεις μου. Μη χρησιμοποίησης την παιδαγωγικήν σου ράβδον οργισμένος εναντίον μου.

Ψαλ. 37,3 - ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ᾿ ἐμὲ τὴν χεῖρά σου·

Ψαλ. 37,3 - Διότι τα βέλη των πόνων και των τιμωριών έχουν εμμηχθή μέσα στο σώμα μου και βαρύ έχεις αφήσει να πέση επάνω μου το παντοδύναμο χέρι σου.

Ψαλ. 37,4 - οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου, οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου.

Ψαλ. 37,4 - Δεν υπάρχει κανένα μέλος του σώματός μου υγιές, εξ αιτίας της δικαίας οργής σου εναντίον μου. Δεν υπάρχει γαλήνη και ανάπαυσις εις τα κόκκαλά μου εξ αιτίας των δύο μεγάλων αμαρτιών μου.

Ψαλ. 37,5 - ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῇραν τὴν κεφαλήν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ᾿ ἐμέ.

Ψαλ. 37,5 - Διότι αι αμαρτίαι μου αυταί είναι τόσον μεγάλαι, ώστε ωσάν πελώρια κύματα επλημμύρισαν επάνω από το κεφάλι μου και ως βαρύ φορτίον καταθλίβουν και καταπιέζουν την ψυχήν μου.

Ψαλ. 37,6 - προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου·

Ψαλ. 37,6 - Τα εξ αιτίας της αφροσύνης μου τραύματα των αμαρτιών μου εβρώμισαν και εσάπησαν.

Ψαλ. 37,7 - ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην.

Ψαλ. 37,7 - Εχω ταλαιπωρηθή και καταβληθή. Ελύγισαν τα γόνατά μου, εκυρτώθην τελείως. Ολην την ημέραν σύρω μετά δυσκολίας τα βήματά μου, σκυθρωπός και λυπημένος.

Ψαλ. 37,8 - ὅτι αἱ ψόαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου·

Ψαλ. 37,8 - Διότι οι νεφροί μου, το κέντρον αυτό των επιθυμιών, εγέμισαν από έλκη και πόνους, τα οποία προκαλούν την αηδίαν και περιφρόνησιν. Δεν υπάρχει μέρος υγιές εις την σάρκα μου.

Ψαλ. 37,9 - ἐκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, ὠρυόμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.

Ψαλ. 37,9 - Εκακοπάθησα και εταλαιπωρήθην και εξηυτελίσθην πάρα πολύ. Βαθείς και συνεχείς αναστεναγμοί βγαίνουν από την οδυνωμένην καρδίαν μου, ωσάν βρυχηθμοί λέοντος πληγωμένου.

Ψαλ. 37,10 - Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

Ψαλ. 37,10 - Κυριε, ολοφάνερη εμπρός σου είναι η επιθυμία μου, η επιθυμία της σωτηρίας. Ο δε κατάπικρος στεναγμός της καρδίας μου δεν είναι άγνωστος και κρυμμένος από σέ.

Ψαλ. 37,11 - ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ᾿ ἐμοῦ.

Ψαλ. 37,11 - Η καρδία μου είναι ταραγμένη. Παλλει με ορμήν. Η ψυχική και η σωματική δύναμίς μου με εγκατέλιπε και το φως των οφθαλμών μου και αυτό σβήνει πλέον· το έχασα, δεν το έχω πλέον.

Ψαλ. 37,12 - οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν·

Ψαλ. 37,12 - Οι φίλοι μου και όλοι οι γνωστοί μου με επλησίασαν, αλλά εσταμάτησαν εις απόστασιν, και οι πλησιέστεροι από τους συγγενείς μου εστάθησαν πολύ μακράν. Κανείς δεν προθυμοποιείται να με βοηθήση.

Ψαλ. 37,13 - καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου, καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητας, καὶ δολιότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

Ψαλ. 37,13 - Μέσα στον πόνον μου και την εγκατάλειψίν μου αυτήν οι εχθροί μου φέρονται απέναντί μου με βιαιότητα και σκληρότητα. Εκείνοι οι οποίοι επιζητούν τον θάνατόν μου, εκείνοι που θέλουν και ευφραίνονται εις την δυστυχίαν μου, ελάλησαν λόγους συκοφαντικούς και ολεθρίους εναντίον μου. Χαιρεκακούν δια την κατάστασίν μου. Συγχρόνως δε καταστρώνουν δόλια σχέδια και στήνουν παγίδας ολέθρου όλην την ημέραν, δια να με εξοντώσουν.

Ψαλ. 37,14 - ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ·

Ψαλ. 37,14 - Αλλά εγώ, ως εάν ήμην κωφός, δεν ήκουα όσα εκείνοι έλεγαν εναντίον μου. Ως εάν ήμουν βωβός και άλαλος, ωσάν να μη ημπορούσα να ανοίξω το στόμα μου, δεν απαντούσα καθόλου εις αυτούς.

Ψαλ. 37,15 - καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς.

Ψαλ. 37,15 - Και έγινα έτσι σαν άνθρωπος, που δεν ακούει καθόλου και που δεν έχει στο στόμα του δικαίας αντιρρήσεις και λόγους αποστομωτικούς εναντίον εκείνων, που τον κατηγορούν.

Ψαλ. 37,16 - ὅτι ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα· σὺ εἰσακούσῃ, Κύριε ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 37,16 - Δεν απαντώ στους εχθρούς μου, διότι εγώ εις σε έχω στηρίξει τας ελπίδας μου, Κυριε. Εχω πεποίθησιν ότι θα ακούσης ευμενώς την προσευχήν μου και θα σπεύσης εις την βοήθειάν μου.

Ψαλ. 37,17 - ὅτι εἶπα· μήποτε ἐπιχαρῶσί μοι οἱ ἐχθροί μου· καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου ἐπ᾿ ἐμὲ ἐμεγαλοῤῥημόνησαν.

Ψαλ. 37,17 - Δια τούτο και είπα από μέσα μου· Βοήθησέ μέ, Κυριε, και μη επιτρέψης να δοκιμάσουν μοχθηράν χαράν εις βάρος μου οι εχθροί μου, ούτε να κομπορρημονούν, εάν με βλέπουν να τρικλίζω κάτω από το βάρος της θλίψεως.

Ψαλ. 37,18 - ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἕτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδών μου ἐνώπιόν μού ἐστι διαπαντός.

Ψαλ. 37,18 - Διότι εγώ είμαι πρόθυμος να υποστώ τας δικαίας τιμωρίας σου δια την αμαρτίαν μου. Ο δε φοβερός πόνος δια την πτώσιν μου είναι πάντοτε ενώπιόν μου, δεν παύει να διατρυπά την καρδίαν μου.

Ψαλ. 37,19 - ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μου.

Ψαλ. 37,19 - Συντετριμμένος από το βάρος της ενοχής μου θα εξομολογηθώ ενώπιον όλων την αμαρτίαν μου και θα καταβάλω κάθε προσπάθειαν να απαλλαγώ από αυτήν, και ουδέποτε πλέον να την επαναλάβω.

Ψαλ. 37,20 - οἱ δὲ ἐχθροί μου ζῶσι καὶ κεκραταίωνται ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως·

Ψαλ. 37,20 - Οι εχθροί μου όμως ζουν, είναι υγιείς, κινούνται δραστηρίως, είναι ισχυρότεροί μου. Και αυτοί οι οποίοι με μισούν αδίκως, έχουν πληθυνθή.

Ψαλ. 37,21 - οἱ ἀνταποδιδόντες μοι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην.

Ψαλ. 37,21 - Αυτοί, οι οποίοι ανταποδίδουν εις εμέ κακόν αντί του καλού, που τους έκαμα, με συκοφαντούν, διότι εγώ θέλω πάντοτε το αγαθόν, το σύμφωνον με το θέλημά σου.

Ψαλ. 37,22 - μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε· ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῇς ἀπ᾿ ἐμοῦ·

Ψαλ. 37,22 - Μη με εγκαταλίπης, Κυριε και Θεέ μου, μη απομακρύνεσαι από εμέ.

Ψαλ. 37,23 - πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

Ψαλ. 37,23 - Σπεύσε, Κυριε, εις την βοήθειάν μου, συ που είσαι η μοναδική μου σωτηρία.

ΨΑΛΜΟΣ 38 (Μασ. 39)

Εἰς τὸ τέλος, τῷ Ἰδιθούν· ᾠδὴ τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 38,2 - Εἶπα· φυλάξω τὰς ὁδούς μου τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσσῃ μου· ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακὴν ἐν τῷ συστῆναι τὸν ἁμαρτωλὸν ἐναντίον μου.

Ψαλ. 38,2 - Είπα και απεφάσισα· να προσέχω όλην την συμπεριφοράν και διαγωγήν μου, ώστε να μη αμαρτάνω με την γλώσσαν μου, παραπονούμενος δια το πλήθος των δοκιμασιών μου και επικρίνων τας μυστηριώδεις, αλλά τόσον αγαθάς, βουλάς του Κυρίου. Απεφάσισα να θέσω φραγμόν εις τα χείλη μου και να μη εκφράσω κανένα παράπονον, καμμίαν κατάκρισιν, όταν ο αμαρτωλός σταθή απειλητικός ενώπιόν μου.

Ψαλ. 38,3 - ἐκωφώθην καὶ ἐταπεινώθην καὶ ἐσίγησα ἐξ ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἄλγημά μου ἀνεκαινίσθη.

Ψαλ. 38,3 - Θεληματικώς έγινα κωφός και άλαλος ενώπιον του πονηρού ανθρώπου. Ετήρησα ταπεινωμένος απόλυτον σιωπήν, ακόμη και περί διαθέσεων και λόγων και πράξεών μου αγαθών. Η κατάθλιψις και ο πόνος όμως της ψυχής μου έτσι ανεζωογονήθη και ηυξήθη.

Ψαλ. 38,4 - ἐθερμάνθη ἡ καρδία μου ἐντός μου, καὶ ἐν τῇ μελέτῃ μου ἐκκαυθήσεται πῦρ. ἐλάλησα ἐν γλώσσῃ μου·

Ψαλ. 38,4 - Φωτιά άναψε μέσα εις την καρδία μου. Ερευνών το πρόβλημα της ευτυχίας των ασεβών και της φαινομενικής εγκαταλείψεως των δικαίων ησθάνθην να καίη πυρκαϊά μέσα μου. Τοτε πλέον ωμίλησεν η γλώσσα μου και είπα προς τον Κυριον·

Ψαλ. 38,5 - γνώρισόν μοι, Κύριε, τὸ πέρας μου καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου, τίς ἐστιν, ἵνα γνῶ τί ὑστερῶ ἐγώ.

Ψαλ. 38,5 - Σε παρακαλώ, Κυριε, κατάστησε εις εμέ γνωστόν, πότε θα έλθη το τέρμα της ζωής μου και ποίος είναι ο αριθμός των ημερών μου, δια να εννοήσω κατά το διάστημα αυτό και να αναπληρώσω το υστέρημά μου.

Ψαλ. 38,6 - ἰδοὺ παλαιστὰς ἔθου τὰς ἡμέρας μου, καὶ ἡ ὑπόστασίς μου ὡσεὶ οὐθὲν ἐνώπιόν σου· πλὴν τὰ σύμπαντα ματαιότης, πᾶς ἄνθρωπος ζῶν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 38,6 - Μετρημέναι και πολύ ολίγαι είναι αι ημέραι μου και η ζωη μου, ως ένα τίποτε είναι εμπρός εις την αιωνιότητά σου. Τα πάντα εις την ζωήν του ανθρώπου είναι μάταια. Και αυτός ο άνθρωπος είναι ματαιότης.

Ψαλ. 38,7 - μέντοιγε ἐν εἰκόνι διαπορεύεται ἄνθρωπος, πλὴν μάτην ταράσσεται· θησαυρίζει καὶ οὐ γινώσκει τίνι συνάξει αὐτά.

Ψαλ. 38,7 - Πράγματι σαν μια σκιώδης εικών, που εντός ολίγου σβήνει, πορεύεται ο άνθρωπος δια μέσου του ορατού αυτού κόσμου. Δεν θέλει όμως να παραδεχθή αυτήν την αλήθειαν, δια τούτο ταράσσεται και κοπιάζει και μοχθεί. Θησαυρίζει και δεν γνωρίζει εις ποίον θα αφήση τους θησαυρούς του, όταν θα αποθάνη.

Ψαλ. 38,8 - καὶ νῦν τίς ἡ ὑπομονή μου; οὐχὶ ὁ Κύριος; καὶ ἡ ὑπόστασίς μου παρὰ σοί ἐστιν.

Ψαλ. 38,8 - Και τώρα, λοιπόν, αφού τόσον βραχύς είναι ο βίος και μάταιαι αι προσπάθειαι των ανθρώπων, τι περιμένω εδώ εγώ; Ποιά είναι και ποία

πρέπει να είναι η ελπίς μου; Ελπίς μου δεν είναι ο Κυριος; Βεβαίως. Εις σέ, Κυριε, εναποθέτω με εμπιστοσύνην όλην μου την ύπαρξιν.

Ψαλ. 38,9 - ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνομιῶν μου ῥῦσαί με, ὄνειδος ἄφρονι ἔδωκάς με.

Ψαλ. 38,9 - Συγχώρησε όλας τας αμαρτίας μου, διότι εξ αιτίας αυτών επέτρεψες, να γίνω περίγελως των ασεβών ανθρώπων.

Ψαλ. 38,10 - ἐκωφώθην καὶ οὐκ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, ὅτι σὺ ἐποίησας.

Ψαλ. 38,10 - Εγινα κωφός και αμίλητος, δεν ήνοιξα το στόμα μου, δια να παραπονεθώ, διότι συ επέτρεψες να έλθουν εις βάρος μου αι δοκιμασίαι και αι θλίψεις αυταί.

Ψαλ. 38,11 - ἀπόστησον ἀπ᾿ ἐμοῦ τὰς μάστιγάς σου· ἀπὸ γὰρ τῆς ἰσχύος τῆς χειρός σου ἐγὼ ἐξέλιπον.

Ψαλ. 38,11 - Απομάκρυνε από εμέ τας δικαίας μαστιγώσεις σου, παύσε πλέον να με τιμωρής, διότι είναι πολύ ισχυρά τα παιδαγωγικά κτυπήματα, που καταφέρει το παντοδύναμόν σου χέρι, ώστε κινδυνεύω να σβήσω.

Ψαλ. 38,12 - ἐν ἐλεγμοῖς ὑπὲρ ἀνομίας ἐπαίδευσας ἄνθρωπον καὶ ἐξέτηξας ὡς ἀράχνην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· πλὴν μάτην ταράσσεται πᾶς ἄνθρωπος. (διάψαλμα).

Ψαλ. 38,12 - Με τιμωρίας παιδαγωγείς τον άνθρωπον εξ αιτίας των αμαρτιών του. Ωσάν ιστόν αράχνης εύθραυστον κάνεις την ζωήν του. Χωρίς την βοήθειάν σου, κάθε άνθρωπος ματαίως ταράσσεται και κοπιάζει και θησαυρίζει.

Ψαλ. 38,13 - εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε, καὶ τῆς δεήσεώς μου, ἐνώτισαι τῶν δακρύων μου· μὴ παρασιωπήσῃς, ὅτι πάροικος ἐγώ εἰμι παρὰ σοὶ καὶ παρεπίδημος καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου.

Ψαλ. 38,13 - Ακουσε, λοιπόν, Κυριε, την προσευχήν μου. Δέξαι την δέησίν μου, ίδε τα δάκρυά μου, άκουσε τους λυγμούς των θρήνων μου. Μη κωφεύσης, διότι προσωρινός και ξένος είμαι εις την γην αυτήν, όπως και οι πρόγονοί μου.

Ψαλ. 38,14 - ἄνες μοι, ἵνα ἀναψύξω πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν καὶ οὐκέτι μὴ ὑπάρξω.

Ψαλ. 38,14 - Αφησέ με, έστω και επ' ολίγον· πάψε να με τιμωρής, δια να ανακουφισθώ και να εύρω κάποιαν αναψυχήν, πριν η φύγω από την ζωήν αυτήν, οπότε και δεν θα υπάρχω πλέον επί της γης.

ΨΑΛΜΟΣ 39 (Μασ. 40)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 39,2 - Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου

Ψαλ. 39,2 - Με πολλήν υπομονήν και ελπίδα κατά το διάστημα της θλίψεώς μου επερίμενα την βοήθειαν παρά του Κυρίου. Και ο Κυριος με επρόσεξεν, εδέχθη ευμενώς την δέησίν μου.

Ψαλ. 39,3 - καὶ ἀνήγαγέ με ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας καὶ ἀπὸ πηλοῦ ἰλύος καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου

Ψαλ. 39,3 - Με ανέσυρεν από τον λάκκον, όπου εταλαιπωρούμην, έβγαλε τα πόδια μου από το τέλμα, στο οποίον είχα βυθισθήήκαί κολλήσει, και τα ετοποθέτησεν στον στερεόν βράχον. Καθωδήγησεν έπειτα την πορείαν της ζωής μου στον ορθόν και ασφαλή δρόμον της προόδου.

Ψαλ. 39,4 - καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα μου ᾆσμα καινόν, ὕμνον τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὄψονται πολλοὶ καὶ φοβηθήσονται καὶ ἐλπιοῦσιν ἐπὶ Κύριον.

Ψαλ. 39,4 - Εθεσεν στο στόμα μου νέον άσμα, ύμνον δοξολογίας και ευχαριστίας προς αυτόν δια τας πολλάς, παλαιάς και νέας, ευεργεσίας του. Πολλοί άνθρωποι θα ιδούν τα θαυμαστά έργα του, θα ευλαβηθούν τον Κυριον και θα στηρίξουν εις αυτόν τας ελπίδας των.

Ψαλ. 39,5 - μακάριος ἀνήρ, οὗ ἐστι τὸ ὄνομα Κυρίου ἐλπὶς αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπέβλεψεν εἰς ματαιότητας καὶ μανίας ψευδεῖς.

Ψαλ. 39,5 - Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος έχει την ελπίδα του στον Θεόν και δεν έρριξε τα μάτια του στον μάταιον πλούτον, εις την δόξαν, εις τας μανίας και εξάλλους ψευδοπροφητείας μάγων και μάντεων.

Ψαλ. 39,6 - πολλὰ ἐποίησας σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὰ θαυμάσιά σου, καὶ τοῖς διαλογισμοῖς σου οὐκ ἔστι τίς ὁμοιωθήσεταί σοι· ἀπήγγειλα καὶ ἐλάλησα, ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ ἀριθμόν.

Ψαλ. 39,6 - Συ, Κυριε και Θεέ μου, πολλά θαυμαστά έργα έκαμες και κανείς από τους ανθρώπους η τους ψευδείς θεούς δεν ημπορεί να συγκριθή προς σέ, ως προς τας πανσόφους και παναγάθους σκέψεις και βουλάς σου. Ανήγγειλα και διελάλησα αυτάς. Υπερβαίνουν όμως κάθε αριθμόν και υπολογισμόν.

Ψαλ. 39,7 - θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι· ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἐζήτησας.

Ψαλ. 39,7 - Γεμάτος ευγνωμοσύνην ηθέλησα να σου προσφέρω θυσίαν, αλλά συ ούτε αιματηράν ούτε αναίμακτον θυσίαν η άλλας προσφοράς ηθέλησες. Μου έδωσες τέλειον σώμα, προικισμένον με λογικήν και αθάνατον ψυχήν, δια να σου το προσφέρω ευάρεστον θυσίαν. Αυτό εζήτησες και όχι θυσίας ζώων καιομένας εξ ολοκλήρου στο θυσιαστήριον, ούτε εξιλαστήριους περί αμαρτίας θυσίας.

Ψαλ. 39,8 - τότε εἶπον· ἰδοὺ ἥκω, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ·

Ψαλ. 39,8 - Οταν εγνώρισα το θέλημά σου και τι ζητείς από εμέ, τότε είπα· ιδού εγώ έρχομαι να τεθώ υπό τας διαταγάς σου. Εν περιλήψει εις τα

βιβλίον του Νομου είναι γραμμένον δι' εμέ, πως θα ευαρεστήσω εις σέ.

Ψαλ. 39,9 - τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά σου, ὁ Θεός μου, ἐβουλήθην καὶ τὸν νόμον σου ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου.

Ψαλ. 39,9 - Πρέπει, δηλαδή, να εκτελώ το θέλημά σου, ω Θεέ μου. Επόθησα και ηθέλησα τον Νομον σου με όλην την καρδίαν μου, με όλα μου τα σπλάγχνα, Κυριε.

Ψαλ. 39,10 - εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ· ἰδοὺ τὰ χείλη μου οὐ μὴ κωλύσω· Κύριε, σὺ ἔγνως.

Ψαλ. 39,10 - Εκήρυξα πρας όλους, εις μεγάλας συγκεντρώσεις λαών, την δικαιοσύνην σου. Ιδού, ούτε ημπόδισα ούτε θα σφαλίσω ποτέ τα χείλη μου, να διακηρύττουν αυτά. Κυριε, συ γνωρίζστούτο.

Ψαλ. 39,11 - τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα, οὐκ ἔκρυψα τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς.

Ψαλ. 39,11 - Ποτέ δεν έκρυψα μέσα εις την καρδίαν μου και δεν παρεσιώπησα την δικαιοσύνην σου. Αλλά την αλήθειαν των λόγων σου και την αξιοπιστίαν των υποσχέσεών σου και την σωτηρίαν, που μου εχάρισες, την ανήγγειλα. Δεν απέκρυψα το έλεός σου και την αλήθειάν σου από σύναξιν πολλού λαού.

Ψαλ. 39,12 - σὺ δέ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τοὺς οἰκτιρμούς σου ἀπ᾽ ἐμοῦ· τὸ ἔλεός σου καὶ ἡ ἀλήθειά σου διαπαντὸς ἀντιλάβοιντό μου.

Ψαλ. 39,12 - Συ λοιπόν, Κυριε, μη απομακρύνης από εμέ το έλεός σου και την ευσπλαγχνίαν σου. Το έλεός σου και η αλήθειά σου ας με συγκρατούν και ας με ενισχύουν πάντοτε.

Ψαλ. 39,13 - ὅτι περιέσχον με κακά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, κατέλαβόν με αἱ ἀνομίαι μου, καὶ οὐκ ἠδυνήθην τοῦ βλέπειν· ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἡ καρδία μου ἐγκατέλιπέ με.

Ψαλ. 39,13 - Διότι με εκύκλωσαν πολλαί συμφοραί, αναρίθμητοι. Επεσαν επάνω μου αι τιμωρίαι δια τας ανομίας μου και κινδυνεύω να χάσω το φως των οφθαλμών μου. Αι αμαρτίαι μου επληθύνθησαν περισσότερον από τας τρίχας της κεφαλής μου και ο ιερός ενθουσιασμός και το σθένος της καρδίας μου με έχουν εγκαταλείψει.

Ψαλ. 39,14 - εὐδόκησον, Κύριε, τοῦ ῥύσασθαί με· Κύριε, εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι πρόσχες.

Ψαλ. 39,14 - Ευδόκησε λοιπόν, Κυριε, να με λυτρώσης από την κατάστασιν αυτήν. Κυριε, σπεύσε εις την βοήθειάν μου.

Ψαλ. 39,15 - καταισχυνθείησαν καὶ ἐντραπείησαν ἅμα οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου τοῦ ἐξᾶραι αὐτήν· ἀποστραφείησαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθείησαν οἱ θέλοντές μοι κακά·

Ψαλ. 39,15 - Ας καταισχυνθούν και ας εντροπιασθούν όλοι μαζή αυτοί, που ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Ας στρέψουν πανικόβλητοι τα

νώτα των και ας τραπούν κατεντροπιασμένοι εις φυγήν, όσοι θέλουν την συμφοράν μου και την καταστροφήν μου.

Ψαλ. 39,16 - κομισάσθωσαν παραχρῆμα αἰσχύνην αὐτῶν οἱ λέγοντές μοι· εὖγε, εὖγε.

Ψαλ. 39,16 - Ας πάρουν αμέσως ως μισθόν της κακότητός των την εντροπήν, αυτοί οι οποίοι επιχαίρουν δια τας συμφοράς μου και λέγουν εύγε, εύγε.

Ψαλ. 39,17 - ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, Κύριε, καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.

Ψαλ. 39,17 - Ας πλημμυρίσουν δε από αγαλλίασιν και χαράν κοντά σου εκείνοι, οι οποίοι σε ποθούν και σε επικαλούνται. Αυτοί, οι οποίοι σε αγαπούν και από σε περιμένουν και παίρνουν την σωτηρίαν των, ας λέγουν πάντοτε δοξασμένος ας είναι ο Κυριος.

Ψαλ. 39,18 - ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης, Κύριος φροντιεῖ μου. βοηθός μου καὶ ὑπερασπιστής μου εἶ σύ· ὁ Θεός μου, μὴ χρονίσῃς.

Ψαλ. 39,18 - Εγώ δε είμαι πτωχός και άθλιος. Ελπίζω όμως και πιστεύω ακλόνητα ότι ο Κυριος θα φρρντίση δι' εμέ. Συ, Κυριε, είσαι βοηθός και υπερασπιστής μου. Μη αργοπορήσης να με βοηθήσης εις την περίστασίν μου αυτήν.

ΨΑΛΜΟΣ 40 (Μασ. 41)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 40,2 - Μακάριος ὁ συνιῶν ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα· ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ ῥύσεται αὐτὸν ὁ Κύριος.

Ψαλ. 40,2 - Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, που κατανοεί την θέσιν του πτωχού και του πένητος, τον συμπαθεί και ενδιαφέρεται δι' αυτόν. Αυτόν εις ημέραν δύσκολον θα τον βοηθήση ο Κυριος δι' αυτήν την καλωσύνην του.

Ψαλ. 40,3 - Κύριος διαφυλάξαι αὐτὸν καὶ ζήσαι αὐτὸν καὶ μακαρίσαι αὐτὸν ἐν τῇ γῇ καὶ μὴ παραδῷ αὐτὸν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν αὐτοῦ.

Ψαλ. 40,3 - Ο Κυριος θα τον διαφύλαξη από κάθε κίνδυνον. Θα του χαρίση μακρότητα ζωής και ασφάλειαν. Θα τον καταστήση ευτυχισμένον και χαρούμενον στον κόσμον αυτόν και δεν θα τον παραδώση ποτέ εις τα χέρια των εχθρών του.

Ψαλ. 40,4 - Κύριος βοηθήσαι αὐτῷ ἐπὶ κλίνης ὀδύνης αὐτοῦ· ὅλην τὴν κοίτην αὐτοῦ ἔστρεψας ἐν τῇ ἀῤῥωστίᾳ αὐτοῦ.

Ψαλ. 40,4 - Ο Κυριος θα τον βοηθήση να εγερθή υγιής από την κλίνην του. Ναι, Κυριε, θα μεταβάλης το στρώμα του, όπου κατάκειται ασθενής και πονών, εις κλίνην ανέσεως, όπου υγιής θα αναπαύεται.

Ψαλ. 40,5 - ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι.
Ψαλ. 40,5 - Εγώ, κατά το διάστημα της ασθενείας μου, προσηυχήθην και είπα προς τον Θεόν· Κυριε, ελέησόν με. Θεράπευσε την ζωήν μου από την ασθένειάν της, διότι εις σε ημάρτησα και εξ αιτίας της αμαρτίας μου ησθένησα.
Ψαλ. 40,6 - οἱ ἐχθροί μου εἶπαν κακά μοι· πότε ἀποθανεῖται, καὶ ἀπολεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ;
Ψαλ. 40,6 - Οι εχθροί μου είπαν λόγια κακεντρεχή και πονηρά εναντίον μου· Ποτε θα αποθάνη και θα σβήση αυτός και το όνομά του από την γην;
Ψαλ. 40,7 - καὶ εἰσεπορεύετο τοῦ ἰδεῖν, μάτην ἐλάλει· ἡ καρδία αὐτοῦ συνήγαγεν ἀνομίαν ἑαυτῷ, ἐξεπορεύετο ἔξω καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.
Ψαλ. 40,7 - Και εάν κανείς από τους κακεντρεχείς αυτούς ανθρώπους εισήρχετο στον οίκόν μου, τάχα προς επίσκεψίν μου, έλεγε προς εμέ λόγια δόλια και υποκριτικά. Συγχρόνως δε η καρδία του συνήθροιζε και εσχεδίαζε συκοφαντίας και διαβολάς, αι οποίαι τελικώς θα εξεσπούσαν εις βάρος του. Εβγαινεν έξω από το δωμάτιόν μου και συζητούσε κακά εναντίον μου.
Ψαλ. 40,8 - κατ᾿ ἐμοῦ ἐψιθύριζον πάντες οἱ ἐχθροί μου, κατ᾿ ἐμοῦ ἐλογίζοντο κακά μοι·
Ψαλ. 40,8 - Εψιθύριζαν όλοι αυτοί οι εχθροί μου εναντίον μου. Διελογίζοντο πάντοτε κακά εις βάρος μου.
Ψαλ. 40,9 - λόγον παράνομον κατέθεντο κατ᾿ ἐμοῦ· μὴ ὁ κοιμώμενος οὐχὶ προσθήσει τοῦ ἀναστῆναι;
Ψαλ. 40,9 - Λογους ψευδείς και αντιθέτους προς τον νόμον του Θεού έθεταν εις κυκλοφορίαν εναντίον μου και έλεγαν· Μηπως και δεν πρόκειται ποτέ να σηκωθή πλέον υγιής, αυτός ο ασθενής, που κατάκειται και κοιμάται εις την κλίνην του;
Ψαλ. 40,10 - καὶ γὰρ ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης μου, ἐφ᾿ ὃν ἤλπισα, ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ᾿ ἐμὲ πτερνισμόν.
Ψαλ. 40,10 - Οχι δε μόνον οι εχθροί μου, αλλά και ο επιστήθιος φίλος μου, στον οποίον είχα στηρίξει τας ελπίδας μου, αυτός ο οποίος έτρωγε εις την τράπεζάν μου το φάγητόν μου, κατέφερε εναντίον μου μεγάλον λάκτισμα.
Ψαλ. 40,11 - σὺ δέ, Κύριε, ἐλέησόν με καὶ ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.
Ψαλ. 40,11 - Συ λοιπόν, Κυριε, ελέησέ με, σπλαγχνίσου με, σήκωσέ με από την κλίνην της ασθενείας μου, και εγώ θα ανταποδώσω τα πρέποντα εις εκείνους, που με αδικούν.
Ψαλ. 40,12 - ἐν τούτῳ ἔγνων ὅτι τεθέληκάς με, ὅτι οὐ μὴ ἐπιχαρῇ ὁ ἐχθρός μου ἐπ᾿ ἐμέ.
Ψαλ. 40,12 - Με αυτό το θαυμαστόν έργον του ελέους σου θα έχω πεισθή, ότι απολαμβάνω την εύνοιάν σου. Χαρις εις αυτό δεν θα

καταστραφώ και δεν θα χαρή εις βάρος μου ο εχθρός μου.

Ψαλ. 40,13 - ἐμοῦ δὲ διὰ τὴν ἀκακίαν ἀντελάβου, καὶ ἐβεβαίωσάς με ἐνώπιόν σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 40,13 - Συ, δια την αθωότητά μου αυτήν, με εστήριξες στο παρελθόν και θα με υποστήριξης και τώρα. Την βοήθειάν σου αυτήν εις εμέ θα την καταστήσης μόνιμον και εις όλας τας επερχομένας γενεάς.

Ψαλ. 40,14 - εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. γένοιτο, γένοιτο.

Ψαλ. 40,14 - Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού, στους αιώνας των αιώνων. Αμήν, αμήν.

ΨΑΛΜΟΣ 41 (Μασ. 42)

Εἰς τὸ τέλος· εἰς σύνεσιν τοῖς υἱοῖς Κορέ.

Ψαλ. 41,2 - Ὃν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχή μου πρός σέ, ὁ Θεός.

Ψαλ. 41,2 - Οπως η διψασμένη έλαφος ποθεί πολύ και τρέχει εις τας πηγάς των καθαρών υδάτων, έτσι και η ψυχή μου ποθεί σέ, ω Θεέ μου.

Ψαλ. 41,3 - ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα· πότε ἥξω καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;

Ψαλ. 41,3 - Μεγάλην δίψαν ησθάνθη και αισθάνεται η ψυχή μου δια σε τον αιωνίως ζώντα, τον πραγματικόν Θεόν. Ποτε λοιπόν θα αξιωθώ της χαράς να έλθω και να ίδω τον ναόν, τον ιερόν τόπον της παρουσίας σου, του Θεού μου;

Ψαλ. 41,4 - ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ λέγεσθαί μοι καθ᾿ ἑκάστην ἡμέραν· ποῦ ἐστιν ὁ Θεός σου;

Ψαλ. 41,4 - Επέρασα περιπετείας και θλίψεις. Τα δάκρυά μου έγιναν δι' εμέ φαγητόν μου ημέραν και νύκτα, διότι οι εχθροί έλεγαν εναντίον μου κάθε ημέραν· Που είναι ο Θεός σου;

Ψαλ. 41,5 - ταῦτα ἐμνήσθην καὶ ἐξέχεα ἐπ᾿ ἐμὲ τὴν ψυχήν μου, ὅτι διελεύσομαι ἐν τόπῳ σκηνῆς θαυμαστῆς ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως ἤχου ἑορτάζοντος.

Ψαλ. 41,5 - Αυτόν ενεθυμήθην και η ψυχή μου εξεχύθη εις θερμήν προσευχήν. Πιστεύω ότι θα αξιωθώ της μεγάλης τιμής και χαράς να περάσω και πάλιν από τον ιερόν χώρον της θαυμαστής Σκηνής του Μαρτυρίου σου, από τον ιερόν ναόν του Θεού μου, με φωνήν αγαλλιάσεως και δοξολογίας, με εορταστικούς ψαλμούς και ύμνους.

Ψαλ. 41,6 - ἱνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχή μου, καὶ ἱνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου

μου καὶ ὁ Θεός μου.
Ψαλ. 41,6 - Διατί λοιπόν, ω ψυχή μου, είσαι περίλυπος; Διατί αναταράσσεσαι εξ ολοκλήρου από αυτά, που ακούεις; Εχε την ελπίδα σου στον Θεόν, διότι θα έλθη πάλιν η ημέρα, κατά την οποίαν θα τον δοξολογήσω ως σωτήρα μου και Θεόν μου. Η ψυχή μου εταράχθη και πάλιν εντός μου.
Ψαλ. 41,7 - πρὸς ἐμαυτὸν ἡ ψυχή μου ἐταράχθη· διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου καὶ Ἑρμωνιείμ, ἀπὸ ὄρους μικροῦ.
Ψαλ. 41,7 - Δια τούτο από την περιοχήν αυτήν, που ευρίσκομαι, κοντά στον Ιορδάνην, από τας κορυφάς του όρους Ερμών, από τον μικρόν λόφον, ενθυμούμαι και πάλιν σε και ζητώ παρηγορίαν από την ανάμνησίν σου.
Ψαλ. 41,8 - ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταῤῥακτῶν σου, πάντες οἱ μετεωρισμοί σου καὶ τὰ κύματά σου ἐπ᾿ ἐμὲ διῆλθον.
Ψαλ. 41,8 - Οπως εδώ τα ύδατα του Ιορδάνου σαν κύματα έρχονται και σαν να επικαλήται το ένα το άλλο, όπως ακούεται η βοή των καταρρακτών, που ξεχύνονται από το όρος Ερμών, έτσι επήλθαν και επέρχονται εναντίον μου αλλεπάλληλα όλα τα αγριεμένα κύματα της δικαίας σου οργής, αι συμφοραί μου.
Ψαλ. 41,9 - ἡμέρας ἐντελεῖται Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ νυκτὸς ᾠδὴ αὐτῷ παρ᾿ ἐμοί, προσευχὴ τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου.
Ψαλ. 41,9 - Αλλά ο Κυριος θα με βοηθήση, θα αποστείλη εις εμέ το έλεός του, θα με επισκεφθή κάποιον ημέραν και κατά την επακολουθούσαν νύκτα θα αναπέμψω ευχαριστηριον ωδήν, προσευχήν, προς τον Θεόν και Κυριον της ζωής μου.
Ψαλ. 41,10 - ἐρῶ τῷ Θεῷ· ἀντιλήπτωρ μου εἶ· διατί μου ἐπελάθου; καὶ ἱνατί σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν μου;
Ψαλ. 41,10 - Θα είπω τότε, όπως λέγω και τώρα, στον Κυριον· Συ είσαι ο προστάτης μου, διατί έως τώρα με ελησμόνησες; Διατί να διέρχωμαι τας ημέρας μου κατηφής και πενθών και ο εχθρός μου να με καταθλίβη;
Ψαλ. 41,11 - ἐν τῷ καταθλᾶσθαι τὰ ὀστᾶ μου ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροί μου, ἐν τῷ λέγειν αὐτούς μοι καθ᾿ ἑκάστην ἡμέραν· Ποῦ ἐστιν ὁ Θεός σου;
Ψαλ. 41,11 - Ενῷ από την πολλήν ταλαιπωρίαν και οδύνην συντρίβονται τα οστά μου, οι εχθροί μου με υβρίζουν, με εμπαίζουν και μου λέγουν κάθε ημέραν· Που είναι λοιπόν ο Θεός σου, δια να σε σώση;
Ψαλ. 41,12 - ἱνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχή μου; καὶ ἱνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.
Ψαλ. 41,12 - Διατί, λοιπόν, είσαι τόσον λυπημένη, ω ψυχή μου; Διατί με συγκλονίζεις; Εχε την ελπίδα σου στον Θεόν, διότι θα έλθη και πάλιν ημέρα, που θα δοξολογήσω τον Κυριον, τον σωτήρα μου και Θεόν μου, στον ιερόν ναόν του.

ΨΑΛΜΟΣ 42 (Μασ. 43)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 42,1 - Κρῖνόν με, ὁ Θεός, καὶ δίκασον τὴν δίκην μου ἐξ ἔθνους οὐχ ὁσίου· ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδίκου καὶ δολίου ῥῦσαί με.

Ψαλ. 42,1 - Κυριε και Θεέ μου, συ ο δίκαιος κριτής, κάμε την δικαίαν υπέρ εμού κρίσιν σου, δίκασε την υπόθεσίν μου εναντίον ενός έθνους ανοσίου και ξένου προς σέ. Γλύτωσέ με και σώσε με από κάθε άδικον και δόλιον άνθρωπον.

Ψαλ. 42,2 - ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς κραταίωμά μου· ἱνατί ἀπώσω με; καὶ ἱνατί σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν μου;

Ψαλ. 42,2 - Διότι συ, ω Θεέ μου, είσαι η κραταιά προστασία μου και δύναμις. Διατί φαίνεται, σαν να με απώθησες από κοντά σου; Διατί με εγκατέλειψες, ώστε εγώ να διέρχομαι τας ημέρας μου σκυθρωπός και θλιμμένος, καθ' ον χρόνον με καταβαρύνει και με καταπατεί ο εχθρός μου;

Ψαλ. 42,3 - ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου· αὐτά με ὡδήγησαν καὶ ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἅγιόν σου καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου.

Ψαλ. 42,3 - Στείλε το λυτρωτικόν και χαρμόσυνον ιδικόν σου φως. Δείξε γρήγορα την αλήθειάν σου, τήρησε τας υποσχέσεις σου περί της σωτηρίας μου. Το ιδικόν σου φως και η αλήθειά σου με ωδήγησαν ασφαλώς και θα με φέρουν στο άγιον όρος, εις τα σκηνώματα τα ιδικά σου.

Ψαλ. 42,4 - καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὐφραίνοντα τὴν νεότητά μου· ἐξομολογήσομαί σοι ἐν κιθάρᾳ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 42,4 - Θα εισέλθω στο θυσιαστήριον του Θεού μου, θα παρουσιασθώ προς τον Θεόν μου, ο οποίος ευφραίνει και ανακαινίζει την νεότητά μου. Θα σε δοξολογήσω με ύμνους κιθάρας, ω Κυριέ μου και Θεέ μου.

Ψαλ. 42,5 - ἱνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχή μου; καὶ ἱνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 42,5 - Λοιπόν, διατί, ω ψυχή μου, είσαι περίλυπος; Διατί με συνταράσσεις και με συγκλονίζεις; Στήριξε τας ελπίδας σου στον Θεόν, διότι αυτός ασφαλώς θα έλθη βοηθός σου, και τότε θα δοξολογήσω αυτόν, ο οποίος είναι η σωτηρία μου και ο Θεός μου.

ΨΑΛΜΟΣ 43 (Μασ. 44)

Εἰς τὸ τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορὲ εἰς σύνεσιν ψαλμός.

Ψαλ. 43,2 - Ὁ Θεὸς, ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήγγειλαν ἡμῖν ἔργον, ὃ εἰργάσω ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἐν ἡμέραις ἀρχαίαις.

Ψαλ. 43,2 - Με τα αυτιά μας, ω Θεέ, ηκούσαμεν, όταν ακόμη είμεθα παιδιά, και οι πατέρες μας σύμφωνα με την εντολήν σου μας διηγήθησαν το θαυμαστόν έργον, το οποίον συ εις εκείνας τας ημέρας των έκαμες.

Ψαλ. 43,3 - ἡ χείρ σου ἔθνη ἐξωλόθρευσε, καὶ κατεφύτευσας αὐτούς, ἐκάκωσας λαοὺς καὶ ἐξέβαλες αὐτούς.

Ψαλ. 43,3 - Η παντοδύναμος δεξιά σου εξωλόθρευσε τα κατοικούντα την Χαναάν αμαρτωλά ειδωλολατρικά έθνη και κατεφύτευσας εις την Χαναάν ως μονίμους κατοίκους της αυτούς. Ετιμώρησες εν τη δικαιοσύνη σου λαούς ασεβείς και τους εξεδίωξες από την γην της Επαγγελίας.

Ψαλ. 43,4 - οὐ γὰρ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐτῶν ἐκληρονόμησαν γῆν, καὶ ὁ βραχίων αὐτῶν οὐκ ἔσωσεν αὐτούς, ἀλλ᾽ ἡ δεξιά σου καὶ ὁ βραχίων σου καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου σου, ὅτι ηὐδόκησας ἐν αὐτοῖς.

Ψαλ. 43,4 - Οι πρόγονοί μας δεν κατέκτησαν με την ρομφαίαν των ως κληρονομίαν των παντοτεινήν την γην Χαναάν. Δεν τους έσωσε κατά τας μάχας εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών η δύναμις του βραχίονός των, αλλά η παντοδύναμος δεξιά σου, Κυριε, και ο ιδικός σου βραχίων, η προσωπική σου εμφάνισις και εύνοια, αυτά τους έσωσαν. Διότι συ από τον εαυτόν σου ευδόκησες να τους προσφέρης την γην Χαναάν.

Ψαλ. 43,5 - σὺ εἶ αὐτὸς ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου ὁ ἐντελλόμενος τὰς σωτηρίας Ἰακώβ·

Ψαλ. 43,5 - Συ ο ίδιος είσαι και σήμερον ο ιδικός μου βασιλεύς και Θεός, ο οποίος διέταξες και επραγματοποιήθησαν νικηφόροι πόλεμοι του Ισραήλ κατά το παρελθόν.

Ψαλ. 43,6 - ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξουδενώσομεν τοὺς ἐπανισταμένους ἡμῖν.

Ψαλ. 43,6 - Δια σου και τώρα θα συντρίψωμεν και θα καταβάλωμεν τους εχθρούς μας και εν τω ονόματί σου θα εκμηδενίσωμεν εκείνους, οι οποίοι επέρχονται εναντίον μας.

Ψαλ. 43,7 - οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ τόξῳ μου ἐλπιῶ, καὶ ἡ ῥομφαία μου οὐ σώσει με·

Ψαλ. 43,7 - Δεν στηρίζω εγώ σήμερον τας ελπίδας μου στο τόξον μου, ούτε πιστεύω ότι η ρομφαία μου θα με σώση, αλλά Συ θα με σώσης.

Ψαλ. 43,8 - ἔσωσας γὰρ ἡμᾶς ἐκ τῶν θλιβόντων ἡμᾶς καὶ τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς κατῄσχυνας.

Ψαλ. 43,8 - Διότι και στο παρελθόν συ μας διέσωσες από εκείνους, οι οποίοι μας κατέθλιβαν, και κατεξηυτέλισες εκείνους, οι οποίοι μας εμισούσαν.

Ψαλ. 43,9 - ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθησόμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξομολογηθησόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα. (διάψαλμα).

Ψαλ. 43,9 - Εις σέ, λοιπόν, τον παντοδύναμον και πανάγαθον Θεόν θα καυχώμεθα όλας τας ημέρας της ζωής μας και θα δοξολογούμεν την παντοδυναμίαν σου ακαταπαύστως.

Ψαλ. 43,10 - νυνὶ δὲ ἀπώσω καὶ κατῄσχυνας ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν.

Ψαλ. 43,10 - Τωρα όμως μας έσπρωξες μακρυά σου και μας εντρόπιασες εις τα μάτια των άλλων λαών. Δεν εκστρατεύεις πλέον, ω Θεέ μου, μαζή με τας στρατιωτικάς δυνάμεις μας.

Ψαλ. 43,11 - ἀπέστρεψας ἡμᾶς εἰς τὰ ὀπίσω παρὰ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ οἱ μισοῦντες ἡμᾶς διήρπαζον ἑαυτοῖς.

Ψαλ. 43,11 - Παρεχώρησες να γυρίσωμεν νικημένοι τις πλάτες προ των εχθρών μας και εκείνοι, που μας εμισούσαν, μας ελαφυραγωγούσαν, δια να θησαυρίζουν εις βάρος μας.

Ψαλ. 43,12 - ἔδωκας ἡμᾶς ὡς πρόβατα βρώσεως καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσι διέσπειρας ἡμᾶς·

Ψαλ. 43,12 - Μας παρέδωκες στους εχθρούς μας σαν πρόβατα προωρισμένα εις σφαγήν και εις βρώσιν. Μας διεσκόρπισες μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών αιχμαλώτους.

Ψαλ. 43,13 - ἀπέδου τὸν λαόν σου ἄνευ τιμῆς, καὶ οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλαλάγμασιν αὐτῶν.

Ψαλ. 43,13 - Επέτρεψες να πωληθή ο λαός σου δια το τίποτε, σαν άχρηστοι και χωρίς καμμίαν αξίαν δούλοι. Και όλα αυτά, καθ' ον χρόνον δεν ήτο πολύ το πλήθος εκείνων, οι οποίοι με αλαλαγμούς επετέθησαν εναντίον μας και μας κατενίκησαν.

Ψαλ. 43,14 - ἔθου ἡμᾶς ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλευασμὸν τοῖς κύκλῳ ἡμῶν·

Ψαλ. 43,14 - Παρεχώρησες να γίνωμεν εμπαιγμός στους γειτονικούς μας λαούς. Χλευασμός και περίγελως εις τα τριγύρω από ημάς έθνη.

Ψαλ. 43,15 - ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς λαοῖς.

Ψαλ. 43,15 - Παροιμιώδης κατήντησεν η τρομερά κατάπτωσίς μας μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών, των οποίων οι λαοί κινούν εμπαικτικώς τας κεφαλάς των δια την καταστροφήν μας.

Ψαλ. 43,16 - ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἐντροπή μου κατεναντίον μού ἐστι, καὶ ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου μου ἐκάλυψέ με

Ψαλ. 43,16 - Καθ' όλην αυτήν την περίοδον, ο εξευτελισμός του ταπεινωμένου λαού ευρίσκεται προ των οφθαλμών μου και η έντροπή μου έχει απλωθή και έχει σκεπάσει το πρόσωπόν μου

Ψαλ. 43,17 - ἀπὸ φωνῆς ὀνειδίζοντος καὶ καταλαλοῦντος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ καὶ ἐκδιώκοντος.

Ψαλ. 43,17 - Και τούτο εξ αιτίας των εμπαιγμών από εκείνους, οι οποίοι μας υβρίζουν και μας περιφρονούν, εξ αιτίας της καταφρονήσεως, η οποία διαγράφεται έντονα στο πρόσωπον και το βλέμμα των εχθρών μας και των καταδιωκόντων ημάς.

Ψαλ. 43,18 - ταῦτα πάντα ἦλθεν ἐφ᾿ ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐπελαθόμεθά σου καὶ οὐκ ἠδικήσαμεν ἐν τῇ διαθήκῃ σου,

Ψαλ. 43,18 - Ολα αυτά τα δεινά εξέσπασαν εναντίον μας, και όμως ημείς δεν σε ελησμονήσαμεν. Δεν κατεπατήσαμεν τον νόμον σου και την διαθήκην σου.

Ψαλ. 43,19 - καὶ οὐκ ἀπέστη εἰς τὰ ὀπίσω ἡ καρδία ἡμῶν καὶ ἐξέκλινας τὰς τρίβους ἡμῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου.

Ψαλ. 43,19 - Η καρδία μας δεν απεμακρύνθη από σέ. Συ όμως, Κυριε, επέτρεψες με τας θλίψεις αυτάς να χάσωμεν τον δρόμον μας και να παρεκκλίνωμεν από τον ιδικόν σου δρόμον.

Ψαλ. 43,20 - ὅτι ἐταπείνωσας ἡμᾶς ἐν τόπῳ κακώσεως, καὶ ἐπεκάλυψεν ἡμᾶς σκιὰ θανάτου.

Ψαλ. 43,20 - Διότι μας εταπείνωσες στον τόπον αυτόν της ταλαιπωρίας και υποδουλώσεως. Εκεί μας εκάλυψεν η ζοφερά σκια του θανάτου.

Ψαλ. 43,21 - εἰ ἐπελαθόμεθα τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ εἰ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότριον,

Ψαλ. 43,21 - Εάν είχαμεν λησμονήσει το όνομα του Θεού μας, εάν είχαμεν υψώσει ικετευτικάς τας χείρας προς άλλον θεόν ψευδή ειδωλολατρικόν,

Ψαλ. 43,22 - οὐχὶ ὁ Θεὸς ἐκζητήσει ταῦτα; αὐτὸς γὰρ γινώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας.

Ψαλ. 43,22 - ο Θεός μας δεν θα είχε αντιληφθή τούτο και δεν θα μας εζητούσε τον λόγον; Αυτός γνωρίζει και τα πλέον απόκρυφα αισθήματα και βουλεύματα των καρδιών μας.

Ψαλ. 43,23 - ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.

Ψαλ. 43,23 - Αλλ' ημείς, Κυριε, προς χάριν σου υφιστάμεθα θανάσιμα μαρτύρια όλην την ημέραν. Εθεωρήθημεν ως πρόβατα συρόμενα εις την σφαγήν.

Ψαλ. 43,24 - ἐξεγέρθητι· ἱνατί ὑπνοῖς, Κύριε; ἀνάστηθι καὶ μὴ ἀπώσῃ εἰς τέλος.

Ψαλ. 43,24 - Σηκω επάνω. Διατί φαίνεται ότι κοιμάσαι, Κυριε; Σηκω και μη μας σπρώχνης μακρυά από κοντά σου, δια να μη καταστραφώμεν εξ ολοκλήρου.

Ψαλ. 43,25 - ἱνατί τὸ πρόσωπόν σου ἀποστρέφεις; ἐπιλανθάνῃ τῆς πτωχείας ἡμῶν καὶ τῆς θλίψεως ἡμῶν;

Ψαλ. 43,25 - Διατί γυρίζεις αλλού το πρόσωπόν σου; Λησμονείς την δυστυχίαν και την θλίψιν μας;

Ψαλ. 43,26 - ὅτι ἐταπεινώθη εἰς χοῦν ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἐκολλήθη εἰς γῆν ἡ γαστὴρ ἡμῶν.

Ψαλ. 43,26 - Σπλαγχνίσου μας, Κυριε, διότι η ζωη μας κατέπεσεν στο χώμα του τάφου. Η κοιλία μας εκολλήθη στο έδαφος και εποδοπατήθημεν από τους εχθρούς μας.

Ψαλ. 43,27 - ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ψαλ. 43,27 - Σηκω, Κυριε, βοήθησέ μας, και γλύτωσέ μας εις δόξαν του αγίου σου Ονόματος.

ΨΑΛΜΟΣ 44 (Μασ. 45)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων· τοῖς υἱοῖς Κορὲ εἰς σύνεσιν· ᾠδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ.

Ψαλ. 44,2 - Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν, λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ, ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

Ψαλ. 44,2 - Από την γεμάτην ιερά αισθήματα καρδίαν μου υπερεξεχείλισε και εξεπήγασε λόγος έξοχος, ωραίος, σωτήριος. Ναι· απαγγέλλω εγώ το ποίημά μου στον βασιλέα. Η γλώσσά μου θα μεταβληθή εις πένναν ταχογράφου γραμματέως, δια να εκφράση τα ιερά συναισθήματα της καρδίας μου.

Ψαλ. 44,3 - ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χείλεσί σου· διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 44,3 - Είσαι συ, ω Χριστέ και Μεσσία, ωραιότατος. Η ωραιότης σου υπερβαίνει όλας τας καλλονάς των ανθρώπων. Ιδιαιτέρα χάρις έχει χυθή στους λόγους των χειλέων σου. Δια τούτο ο Θεός σε ηυλόγησε, σου έδωσε χάριτας και δωρεάς εις όλους τους αιώνας.

Ψαλ. 44,4 - περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ, τῇ ὡραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου

Ψαλ. 44,4 - Ζώσε γύρω από τη μέσην σου και κρέμασε παρά τον μηρόν σου την ρομφαίαν σου, ω δυνατέ, ώστε αυτή να είναι ο επί πλέον οπλισμός εις την ωραιότητά σου και το κάλλος σου.

Ψαλ. 44,5 - καὶ ἔντεινον καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πρᾳότητος καὶ δικαιοσύνης, καὶ ὁδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιά σου.

Ψαλ. 44,5 - Τέντωσε το τόξον σου και προχώρει με επιτυχίαν. Στήσε το βασίλειον της αληθείας σου, της πραότητος και της δικαιοσύνης. Και

ασφαλώς η παντοδύναμος δεξιά σου θα σε οδηγήση εις θαυμαστά κατορθώματα.

Ψαλ. 44,6 - τὰ βέλη σου ἠκονημένα, δυνατέ -λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται- ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως.

Ψαλ. 44,6 - Τα βέλη σου, ω δυνατέ, είναι ακονισμένα και αιχμηρά. Πλήθος από τους εχθρούς σου θα πέσουν νεκροί κάτω εις την γην, διότι αυτά θα εμπηγνύωνται εις τας καρδίας των εχθρών του βασιλέως.

Ψαλ. 44,7 - ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

Ψαλ. 44,7 - Ο βασιλικός σου θρόνος, ω Θεέ Χριστέ μου, θα παραμένη ακλόνητος εις όλους τους αιώνας και η βασιλική σου ράβδος θα είναι εξουσία ευθύτητος και δικαιοσύνης.

Ψαλ. 44,8 - ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.

Ψαλ. 44,8 - Ηγάπησες την δικαιοσύνην και εμίσησες την παρανομίαν. Δια τούτο, ω Θεέ Χριστέ μου, ο Θεός πατήρ σου σε έχρισε με πνευματικόν χρίσμα αγαλλιάσεως, ασυγκρίτως ανώτερον από το χρίσμα του ελαίου, με το οποίον εχρίοντο οι ιερείς, οι προφήται και οι βασιλείς, αυτοί που συμβρλικώς μετείχον εις ομοίαν χρίσιν με την ιδικήν σου.

Ψαλ. 44,9 - σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασσία ἀπὸ τῶν ἱματίων σου, ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντίνων, ἐξ ὧν εὔφρανάν σε.

Ψαλ. 44,9 - Ευώδη μύρα, σμύρνα, αρωματώδες δάκρυ πολυτίμου δένδρου και κασία, εκπέμπουν την ευωδίαν των από τα ιμάτιά σου, τα οποία μόλις τώρα εξήχθησαν από πολύτιμα κιβώτια ελεφαντοστού και σε ηύφραναν με την γλυκείαν ευωδίαν των.

Ψαλ. 44,10 - θυγατέρας βασιλέων ἐν τῇ τιμῇ σου· παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Ψαλ. 44,10 - Πριγκίπισσαι, θυγατέρες βασιλέων, αποτελούν την τιμητικήν συνοδείαν σου. Εις τα δεξιά σου μεγαλοπρεπής ίσταται η βασίλισσα, στολισμένη και φέρουσα φόρεμα υφασμένον με χρυσάς κλωστάς και ποικίλα κεντήματα και χρώματα.

Ψαλ. 44,11 - ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου·

Ψαλ. 44,11 - Συ, ω μελλόνυμφος κόρη, άκουσε την συμβουλήν μου. Κλίνε το αυτί σου, ώστε να ακούη με προσοχήν και να δέχεται τας εντολάς του και λησμόνησε εντελώς τον λαόν, στον οποίον μέχρι τώρα ανήκες, και αυτόν ακόμη τον πατρικόν σου οίκον.

Ψαλ. 44,12 - καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου, ὅτι αὐτός ἐστι Κύριός σου,

Ψαλ. 44,12 - Τοτε ο βασιλεύς νυμφίος σου θα αγαπήση το κάλλος σου. Επειδή όμως αυτός είναι και ο Κυριος σου,

Ψαλ. 44,13 - καὶ προσκυνήσεις αὐτῷ. καὶ θυγάτηρ Τύρου ἐν δώροις· τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ψαλ. 44,13 - θα προσκυνήσης αυτόν. Η περίφημος και πλουσιωτάτη Τυρος θα αποστείλη, τιμής ένεκεν, πολλά δώρα. Οι πλούσιοι άρχοντες των λαών θα ζητούν ικετευτικώς, ώσαν εις λιτανείαν, την εύνοιαν του προσώπου σου.

Ψαλ. 44,14 - πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Ψαλ. 44,14 - Ολη η δόξα της νύμφης, η οποία είναι θυγάτηρ του βασιλέως, προέρχεται από τον πλούσιον εσωτερικόν στολισμόν της αρετής και των πνευματικών της χαρίτων. Με κροσσωτόν χρυσοκέντητον ένδυμα είναι περιβεβλημένη και στολισμένη.

Ψαλ. 44,15 - ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονταί σοι·

Ψαλ. 44,15 - Θα προσαχθούν στον βασιλέα παρθένοι, αι οποίαι θα ακολουθούν οπίσω από αυτήν ως τιμητική της συνοδεία. Αι φίλαι της, που την συνοδεύουν, θα προσαχθούν εις σε τον βασιλέα και νυμφίον.

Ψαλ. 44,16 - ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Ψαλ. 44,16 - Ούτως αι δύο μεγαλοπρεπείς πομπαί, νυμφίου και νύμφης, θα προχωρούν με χαράν και αγαλλίασιν και θα φθάσουν στο ανάκτορον του βασιλέως νυμφίου.

Ψαλ. 44,17 - ἀντὶ τῶν πατέρων σου ἐγενήθησάν σοι υἱοί· καταστήσεις αὐτοὺς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ψαλ. 44,17 - Ω βασίλισσα, αντί των προγόνων σου τους οποίους εγκατέλειψες και ηρνήθης, θα είναι τώρα εις την θέσιν αυτών τα τέκνα σου, τα οποία εγεννήθησαν εις σε από τον πνευματικόν σου γάμον με τον νυμφίον Χριστόν. Θα αναδείξης και θα καταστήσης αυτούς άρχοντας εις ολόκληρον την γην.

Ψαλ. 44,18 - μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονταί σοι εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 44,18 - Ω βασιλεύ, θα μνημονεύω και θα διαλαλώ το Ονομά σου εις τας γενεάς των γενεών. Δια τούτο λαοί και φυλαί διάφοροι θα σε υμνολογούν ακατοπταύστως στον αιώνα του αιώνος.

ΨΑΛΜΟΣ 45 (Μασ. 46)

Εἰς τὸ τέλος· ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορέ, ὑπὲρ τῶν κρυφίων ψαλμός.

Ψαλ. 45,2 - Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψεσι ταῖς εὑρούσαις ἡμᾶς σφόδρα.

Ψαλ. 45,2 - Ο Θεός μας στο παρελθόν υπήρξε το απόρθητον καταφύγιόν μας, η ακατανίκητος δύναμίς μας, ο βοηθός εις τας μεγάλας θλίψεις, αι οποίαι μας είχαν εύρει.

Ψαλ. 45,3 - διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν.

Ψαλ. 45,3 - Δια τούτο δεν θα φοβηθώμεν και τώρα, έστω και αν συγκλονίζεται εκ θεμελίων όλη η γη, και βουνά ολόκληρα αποσπώνται και βυθίζωνται στο μέσον των ωκεανών.

Ψαλ. 45,4 - ἤχησαν καὶ ἐταράχθησαν τὰ ὕδατα αὐτῶν, ἐταράχθησαν τὰ ὄρη ἐν τῇ κραταιότητι αὐτοῦ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 45,4 - Εστω και αν ταραχθούν και βουΐζουν τα ύδατα των θαλασσών, και αν αναστατωθούν τα όρη με την τρομεράν δύναμιν του Κυρίου, ημείς δεν θα φοβηθώμεν.

Ψαλ. 45,5 - τοῦ ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ· ἡγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὕψιστος.

Ψαλ. 45,5 - Η Ιερουσαλήμ κατά τον καιρόν αυτόν της αναταραχής των στοιχείων θα διατηρηθή εν ασφαλεία. Τα ρεύματα του ποταμού, ο οποίος ρέει πλησίον της, ευφραίνουν την πόλιν του Θεού, την οποίαν ο Υψιστος ηγίασε, δια να είναι ιερός τόπος κατοικίας του.

Ψαλ. 45,6 - ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται· βοηθήσει αὐτῇ ὁ Θεὸς τὸ πρὸς πρωΐ πρωΐ.

Ψαλ. 45,6 - Ο Θεός κατοικεί εν τω μέσω αυτής και την προστατεύει, ώστε να μη σαλευθή. Ταχέως στον κατάλληλον καιρόν και αποτελεσματικώς θα την βοηθήση ο Κυριος.

Ψαλ. 45,7 - ἐταράχθησαν ἔθνη, ἔκλιναν βασιλεῖαι· ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ, ἐσαλεύθη ἡ γῆ.

Ψαλ. 45,7 - Εταράχθησαν τα έθνη εναντίον της Ιερουσαλήμ, εκινήθησαν εναντίον της βασίλεια ολόκληρα, αλλά ο Κυριος εξαπέλυσεν εκ των άνω φωνήν και εβροντησε και εσείσθη ολόκληρος η γη.

Ψαλ. 45,8 - Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ᾿ ἡμῶν, ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 45,8 - Ο Κυριος όλων των δυνάμεων του ουρανού και της γης είναι μαζή μας. Προστάτης μας είναι αυτός ούτος ο Θεός του πατριάρχου μας Ιακώβ.

Ψαλ. 45,9 - δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ψαλ. 45,9 - Ελάτε όλοι και ίδετε τα μεγάλα έργα του Θεού. Τα θαυμαστά τρόπαια, τα οποία έστησεν εις την χώραν μας.

Ψαλ. 45,10 - ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς τόξον συντρίψει καὶ συνθλάσει ὅπλον καὶ θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί.

Ψαλ. 45,10 - Αυτός είναι που καταπαύει τους πολέμους έως εις τα πέρατα της γης της Επαγγελίας. Συντρίβει τα τόξα των εχθρών, σπάζει τα όπλα των και κατακαίει τας μεγάλας ασπίδας των με φωτιά.

Ψαλ. 45,11 - σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ.

Ψαλ. 45,11 - Αφήσατε κατά μέρος κάθε βιοτικόν περισπασμόν και μάθετε ότι εγώ είμαι ο αληθινός Θεός. Θα δοξασθώ δε και μεταξύ των άλλων εθνών, θα μεγαλυνθώ εις όλην την οικουμένην.

Ψαλ. 45,12 - Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ᾿ ἡμῶν, ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

Ψαλ. 45,12 - Ο Κυριος των αγγελικών δυνάμεων είναι μαζή μας, ο Θεός του Ιακώβ αυτός είναι ο βοηθός και προστάτης μας.

ΨΑΛΜΟΣ 46 (Μασ. 47)

Εἰς τὸ τέλος· ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορὲ ψαλμός.

Ψαλ. 46,2 - Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

Ψαλ. 46,2 - Ολα τα έθνη χειροκροτήσατε. Ζητωκραυγάσατε και αλαλάξατε προς δόξαν του Θεού με φωνήν μεγάλης χαράς.

Ψαλ. 46,3 - ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός, βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ψαλ. 46,3 - Διότι ο Κυριος είναι ο Υψιστος Θεός, φοβερός, μέγας βασιλεύς ολοκλήρου της οικουμένης.

Ψαλ. 46,4 - ὑπέταξε λαοὺς ἡμῖν καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν·

Ψαλ. 46,4 - Υπεδούλωσεν εις ημάς άλλους λαούς, έθνη ειδωλολατρικά υπέταξε κάτω από τους πόδας μας.

Ψαλ. 46,5 - ἐξελέξατο ἡμῖν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, ἣν ἠγάπησεν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 46,5 - Εδιάλεξε και έδωκεν εις ημάς ως μόνιμον πατρίδα την ιδικήν του κληρονομίαν, την ωραιοτάτην αυτήν χώραν του ισραηλιτικού λαού, την οποίαν πολύ ηγάπησεν.

Ψαλ. 46,6 - ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Ψαλ. 46,6 - Ενίκησεν ο Θεός και ανέβη στον ουρανόν εν μέσω αλαλαγμών. Ανέβη ο Κυριος, ενώ αι σάλπιγγες αντηχούσαν θριαμβευτικά θούρια.

Ψαλ. 46,7 - ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε, ψάλατε τῷ βασιλεῖ ἡμῶν, ψάλατε,

Ψαλ. 46,7 - Ψαλατε ύμνους στον Θεόν μας, ψάλατε, ψάλατε με μουσικά όργανα εγκωμιάζοντες τον βασιλέα μας.

Ψαλ. 46,8 - ὅτι βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς ὁ Θεός, ψάλατε συνετῶς.

Ψαλ. 46,8 - Ψαλατε, διότι ο Θεός μας είναι βασιλεύς όλου του κόσμου. Ψαλατε προς αυτόν με επίγνωσιν του μεγαλείου του.

Ψαλ. 46,9 - ἐβασίλευσεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὰ ἔθνη, ὁ Θεὸς κάθηται ἐπὶ θρόνου ἁγίου αὐτοῦ.

Ψαλ. 46,9 - Ο Θεός μας εβασίλευσε και θα βασιλεύση εις όλα τα ειδωλολατρικά έθνη. Ο Θεός κάθεται επάνω στον άγιον, τον υπέρλαμπρον ουράνιον θρόνον του.

Ψαλ. 46,10 - ἄρχοντες λαῶν συνήχθησαν μετὰ τοῦ Θεοῦ Ἀβραάμ, ὅτι τοῦ Θεοῦ οἱ κραταιοὶ τῆς γῆς σφόδρα ἐπήρθησαν.

Ψαλ. 46,10 - Οι άρχοντες των λαών συνήχθησαν ενώπιον του Θεού του Αβραάμ, διότι του Θεού δούλοι είναι οι κραταιοί αυτοί άρχοντες του κόσμου και δια τούτο πλησίον του Θεού εξυψώθησαν και εδοξάσθησαν πάρα πολύ.

ΨΑΛΜΟΣ 47 (Μασ. 48)

Ψαλμὸς ᾠδῆς τοῖς υἱοῖς Κορέ· δευτέρα σαββάτου.

Ψαλ. 47,2 - Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ,

Ψαλ. 47,2 - Μέγας είναι, ο Κυριος και άξιος να υμνολογήται ακαταπαύστως με το παραπάνω από όλους μας εις την πόλιν του και στον ιερόν λόφον της Σιών·

Ψαλ. 47,3 - εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς. ὄρη Σιών, τὰ πλευρὰ τοῦ βοῤῥᾶ, ἡ πόλις τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου.

Ψαλ. 47,3 - στο ασφαλώς και ακλονήτως ριζωμένον αγαλλίαμα αυτό όλου του κόσμου. Ποσον ωραία είναι τα υψώματά σου, Σιών! Μαλιστα τα προς βορράν υψωμένα πλευρά του, όπου είναι ο ναός και κάτω από αυτά η Ιερουσαλήμ, η πόλις του μεγάλου βασιλέως.

Ψαλ. 47,4 - ὁ Θεὸς ἐν τοῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκεται, ὅταν ἀντιλαμβάνηται αὐτῆς.

Ψαλ. 47,4 - Ο Θεός καθιστά γνωστήν και εμφανή την παρουσίαν του στους οχυρούς πλουσίους πύργους της πόλεως, όταν προσφέρη την έγκαιρον βοήθειάν του και προστασίαν εις αυτήν.

Ψαλ. 47,5 - ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν, διήλθοσαν ἐπὶ τὸ αὐτό·

Ψαλ. 47,5 - Διότι ιδού, οι βασιλείς της γης συνεκεντρώθησαν από τας διαφόρους χώρας. Εισήλθον όλοι μαζή εις τα σύνορα της Ιουδαίας, έφθασαν απέναντι της Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 47,6 - αὐτοὶ ἰδόντες οὕτως ἐθαύμασαν, ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν,

Ψαλ. 47,6 - Μολις όμως αντίκρυσαν την πόλιν, κατεπλάγησαν, εταράχθησαν, συνεκλονίσθησαν,

Ψαλ. 47,7 - τρόμος ἐπελάβετο αὐτῶν, ἐκεῖ ὠδῖνες ὡς τικτούσης.

Ψαλ. 47,7 - τρόμος τους κατέλαβε. Εδοκίμασαν πόνους, ωσάν εκείνους που αισθάνεται η επίτοκος γυνή.

Ψαλ. 47,8 - ἐν πνεύματι βιαίῳ συντρίψεις πλοῖα Θαρσεῖς.

Ψαλ. 47,8 - Θα τους συντρίψης, συ Κυριε, με την δύναμίν σου, όπως με τον ορμητικόν άνεμον συντρίβεις τα περίφημα πλοία, τα οποία πλέουν εις την Θαρσίς, έως εις τα άκρα της Μεσογείου.

Ψαλ. 47,9 - καθάπερ ἠκούσαμεν, οὕτω καὶ εἴδομεν ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα. (διάψαλμα).

Ψαλ. 47,9 - Καθώς ηκούσαμεν να μας διηγούνται οι πρόγονοί μας, έτσι είδαμεν σήμερον εις την πόλιν αυτήν του Κυρίου και βασιλέως των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, εις την πόλιν του Θεού μας. Είδομεν μεγάλα πράγματα. Ο Θεός έχει θεμελιώσει την Ιερουσαλήμ, δια να μένη ακλόνητος στον αιώνα.

Ψαλ. 47,10 - ὑπελάβομεν, ὁ Θεός, τὸ ἔλεός σου ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου.

Ψαλ. 47,10 - Από την προσωπικήν μας πείραν εγνωρίσαμεν, ω Θεέ μας, το έλεός σου, να πραγματοποιή θαυμαστά έργα εν μέσω του λαού σου.

Ψαλ. 47,11 - κατὰ τὸ ὄνομά σου, ὁ Θεός, οὕτω καὶ ἡ αἴνεσίς σου ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς· δικαιοσύνης πλήρης ἡ δεξιά σου.

Ψαλ. 47,11 - Οπως το όνομά σου, ω Θεέ, είναι μέγα και φοβερόν, έτσι πρέπει και η δοξολογία σου κατά παρόμοιον τρόπον να ακουσθή έως εις τα πέρατα της γης. Η παντοδύναμος δεξιά σου είναι γεμάτη από δικαίας αμοιβάς αλλά και δικαίας τιμωρίας.

Ψαλ. 47,12 - εὐφρανθήτω τὸ ὄρος Σιὼν καὶ ἀγαλλιάσθωσαν αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας ἕνεκεν κριμάτων σου, Κύριε.

Ψαλ. 47,12 - Ας ευφρανθή, λοιπόν, ο λόφος Σιών δια την προστασίαν, που απολαμβάνει εκ μέρους σου. Ας πλημμυρίσουν, Κυριε, από χαράν και αγαλλίασιν αι πόλεις της Ιουδαίας δια τας δικαίας αυτάς επί των λαών κρίσεις και αποφάσεις σου.

Ψαλ. 47,13 - κυκλώσατε Σιὼν καὶ περιλάβετε αὐτήν, διηγήσασθε ἐν τοῖς πύργοις αὐτῆς,

Ψαλ. 47,13 - Σεις δε οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ περιτριγυρίσατε με χαράν την πόλιν σας, κυττάξατέ την και μετρήσατε ένα προς ένα τους πύργους, οι

οποίοι με την δύναμιν του Θεού διεφυλάχθησαν ακέραιοι και σώοι.

Ψαλ. 47,14 - θέσθε τὰς καρδίας ὑμῶν εἰς τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ καταδιέλεσθε τὰς βάρεις αὐτῆς, ὅπως ἂν διηγήσησθε εἰς γενεὰν ἑτέραν.

Ψαλ. 47,14 - Αναλογισθήτε την δύναμίν της και κατανοήσατε, πόσον είναι ισχυρά. Περιεργασθήτε με ακόμη μεγαλυτέραν προσοχήν ένα προς ένα τους υπερηφάνους πύργους των θησαυρών, δια να διηγηθήτε αυτά και εις την άλλην γενεάν, η οποία και θα σας διαδεχθή·

Ψαλ. 47,15 - ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτὸς ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψαλ. 47,15 - να διηγηθήτε ότι ο Θεός μας είναι εκείνος, ο οποίος έστειλε την σωτηρίαν μας. Ο Θεός μας, ο ζων στους αιώνας των αιώνων, αυτός θα μας προστατεύη και θα μας καθοδηγή δια παντός.

ΨΑΛΜΟΣ 48 (Μασ. 49)

Εἰς τὸ τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

Ψαλ. 48,2 - Ἀκούσατε ταῦτα, πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην,

Ψαλ. 48,2 - Ολα τα έθνη αυτά τα οποία θα σας πω. Ανοίξατε τα αυτιά σας και ακροασθήτε με προσοχήν όλοι οι κάτοικοι της γης,

Ψαλ. 48,3 - οἵ τε γηγενεῖς καὶ οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τὸ αὐτὸ πλούσιος καὶ πένης.

Ψαλ. 48,3 - οι εντόπιοι κάθε περιοχής και οι άλλοι άνθρωποι, όλοι μαζή πλούσιοι και πτωχοί.

Ψαλ. 48,4 - τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν·

Ψαλ. 48,4 - Το στόμα μου θα λαλήση σοφίαν, βαθειά και εμπεριστατωμένη μελέτη της καρδίας και του νου μου θα εκφρασθή με λόγους γεμάτους σύνεσιν.

Ψαλ. 48,5 - κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

Ψαλ. 48,5 - Εγώ ο ίδιος θα κλίνω το αυτί μου εις τας αληθείας, τας οποίας το Πνεύμα του Θεού υπό μορφήν παραβολής μου εμπνέει. Με την μουσικήν αρμονίαν του ψαλτηρίου θα εκθέσω το σκοτεινόν και δύσκολον πρόβλημα, που θα διαπραγματευθώ.

Ψαλ. 48,6 - ἱνατί φοβοῦμαι ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ; ἡ ἀνομία τῆς πτέρνης μου κυκλώσει με.

Ψαλ. 48,6 - Διατί να φοβούμαι κατά τας ημέρας των δοκιμασιών και των κινδύνων; Μονον η ιδική μου αμαρτία και ο κακός τρόπος της ζωής μου

ημπορεί να με βλάψη, αλλά δεν μου καταμαρτυρεί κάτι τέτοιο η συνείδησίς μου.

Ψαλ. 48,7 - οἱ πεποιθότες ἐπὶ τῇ δυνάμει αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῷ πλήθει τοῦ πλούτου αὐτῶν καυχώμενοι,

Ψαλ. 48,7 - Αλλοι είναι, που ζητούν την εξοντωσίν μου· εκείνοι που έχουν πεποίθησιν εις την δύναμίν των, αυτοί που καυχώνται δια τον πολύν αυτών πλούτον.

Ψαλ. 48,8 - ἀδελφὸς οὐ λυτροῦται, λυτρώσεται ἄνθρωπος; οὐ δώσει τῷ Θεῷ ἐξίλασμα ἑαυτοῦ

Ψαλ. 48,8 - Θα αντικρύησουν όμως και αυτοί τον θάνατον, από τον οποίον ούτε ο στοργικώτερος αδελφός δεν ημπορεί να τους σώση. Πως λοιπόν είναι δυνατόν να τους γλυτώση ο οποιοσδήποτε ξένος άνθρωπος; Κανείς δεν ημπορεί να προσφέρη προς τον Θεόν εξιλεωτικήν προσφοράν, δια να διαφύγη τον θάνατον·

Ψαλ. 48,9 - καὶ τὴν τιμὴν τῆς λυτρώσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ἐκοπίασεν εἰς τὸν αἰῶνα

Ψαλ. 48,9 - να προσφέρη τίμημα, δια να εξαγοράση την ζωήν του από τον θάνατον, έστω και αν εκοπίασεν εις όλην του την ζωήν, ώστε να θησαυρίση πολλά χρήματα,

Ψαλ. 48,10 - καὶ ζήσεται εἰς τέλος· οὐκ ὄψεται καταφθοράν,

Ψαλ. 48,10 - δια να ζήση παντοτεινά ευτυχής μέχρι τέλους. Ο ασεβής δεν θα θελήση να ίδη και να εννοήση την φθοράν του ανθρώπου δια του θανάτου,

Ψαλ. 48,11 - ὅταν ἴδῃ σοφοὺς ἀποθνήσκοντας. ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται καὶ καταλείψουσιν ἀλλοτρίοις τὸν πλοῦτον αὐτῶν,

Ψαλ. 48,11 - έστω και αν βλέπη και αυτούς ακόμη τους σοφούς να αποθνήσκουν. Κατά τον ίδιον τρόπον, ο άφρων ασεβής και ο ανόητος αμαρτωλός θα αποθάνουν και θα αφήσουν τα πλούτη των εις τα χέρια ξένων.

Ψαλ. 48,12 - καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν οἰκίαι αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα, σκηνώματα αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. ἐπεκαλέσαντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν.

Ψαλ. 48,12 - Οι τάφοι των θα είναι αι παντοτειναί κατοικίαι των. Αυτή θα είναι η κατασκήνωσίς των, εις την οποίαν θα μένουν εις όλας τας γενεάς. Κατέγραψαν ανοήτως επ' ονόματί των τα κτήματα και τα οικόπεδά των νομίζοντες ότι έτσι θα τα κατέχουν αιωνίως.

Ψαλ. 48,13 - καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς.

Ψαλ. 48,13 - Ταλαίπωρος άνθρωπος! Ενῷ έχει τιμήν και αξίαν, ως λογικόν δημιούργημα του Θεού, δεν κατενόησε τούτο. Αλλά ήλθε και ετάχθη

εις την θέσιν των ανοήτων κτηνών, έγινεν όμοιος με αυτά κατά την ανοησίαν και την ζωήν.

Ψαλ. 48,14 - αὕτη ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκάνδαλον αὐτοῖς καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εὐδοκήσουσιν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 48,14 - Αυτός είναι ο τρόπος της ζωής των αμαρτωλών, που τους εξομοιώνει με τα κτήνη και γίνεται εις αυτούς πρόσκομμα δια την αρετήν και αιτία της καταστροφής των. Και παρ' όλα αυτά, αφού αυτοί αποθάνουν, παρουσιάζονται άλλοι ασεβείς, οι οποίοι τους επαινούν με τα λόγια των, εγκρίνουν την διαγωγήν και την ζωήν των και θέλουν να τους μιμηθούν.

Ψαλ. 48,15 - ὡς πρόβατα ἐν ᾅδῃ ἔθεντο, θάνατος ποιμανεῖ αὐτούς· καὶ κατακυριεύσουσιν αὐτῶν οἱ εὐθεῖς τὸ πρωΐ, καὶ ἡ βοήθεια αὐτῶν παλαιωθήσεται ἐν τῷ ᾅδῃ, ἐκ τῆς δόξης αὐτῶν ἐξώσθησαν.

Ψαλ. 48,15 - Σαν πρόβατα προς σφαγήν τους έρριψεν ο Θεός στον άδην. Ο θάνατος ως άλλος κακός ποιμήν θα τους οδηγή εκεί. Εξ άλλου πολύ σύντομα οι προς το παρόν αφανείς και πτωχοί δίκαιοι θα αναδειχθούν υπέρτεροί των και κύριοί των και η βοήθεια, την οποίαν εκείνοι αντλούσαν από τα πλούτη των, θα αποδειχθή εντελώς άχρηστος μέσα στον άδην. Από την επίγειον δόξαν και μεγαλοπρέπειάν των εξεδιώχθησαν και απεγυμνώθησαν.

Ψαλ. 48,16 - πλὴν ὁ Θεὸς λυτρώσεται τὴν ψυχήν μου ἐκ χειρὸς ᾅδου, ὅταν λαμβάνῃ με. (διάψαλμα).

Ψαλ. 48,16 - Αλλά ως προς εμέ, ο Θεός θα ελευθερώση την ψυχήν μου από την εξουσίαν του άδου, όταν θα με παραλάβη από την παρούσαν ζωήν.

Ψαλ. 48,17 - μὴ φοβοῦ, ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τοῦ οἴκου αὐτοῦ·

Ψαλ. 48,17 - Μη καταπλήσσεσαι, λοιπόν, και μη ταράσσεσαι ψυχικώς, όταν ο ασεβής άνθρωπος πλουτίζη, δταν μεγαλώνη η δόξα του οίκου του.

Ψαλ. 48,18 - ὅτι οὐκ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν αὐτὸν λήψεται τὰ πάντα, οὐδὲ συγκαταβήσεται αὐτῷ ἡ δόξα αὐτοῦ.

Ψαλ. 48,18 - Διότι, όταν θα αποθάνη, τίποτε δεν θα πάρη μαζή του από τα πλούτη του, ούτε η δόξα του θα κατεβή μαζή με αυτόν στον άδην.

Ψαλ. 48,19 - ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εὐλογηθήσεται· ἐξομολογήσεταί σοι, ὅταν ἀγαθύνῃς αὐτῷ.

Ψαλ. 48,19 - Εφ' όσον βέβαια ζη τον παρόντα επιγειον βίον, θα επαινήται από τους κόλακας, αυτός δε ο ίδιος θα επαινέση και σέ, όταν θα εκτραπής εις κολακείας και επαίνους προς αυτόν.

Ψαλ. 48,20 - εἰσελεύσεται ἕως γενεᾶς πατέρων αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος οὐκ ὄψεται φῶς.

Ψαλ. 48,20 - Θα αποθάνη όμως και θα μεταβή να συναντήση τους προγόνους του. Ποτέ πλέον δεν θα ίδη το φως του ηλίου.

Ψαλ. 48,21 - καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς.

Ψαλ. 48,21 - Ταλαίπωρος άνθρωπος! Ενῷ έχει πάρει από τον Θεόν την ανυπολόγιστον τιμήν της λογικής του φύσεως, δεν εσυνετίσθη, αλλά έταξε τον εαυτόν του εις την θέσιν των ανοήτων κτηνών, έγινε όμοιος με αυτά κατά τον τρόπον της ζωής και τα ένστικτα.

ΨΑΛΜΟΣ 49 (Μασ. 50)

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ψαλ. 49,1 - Θεὸς θεῶν Κύριος ἐλάλησε καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν.

Ψαλ. 49,1 - Ο αιώνιος και απειροτέλειος Θεός, ο Κυριος όλων των καττά χάριν Θεών, των αρχόντων και δικαστών της γης, προσκαλεί όλην την οικουμένην από ανατολών μέχρι δυσμών.

Ψαλ. 49,2 - ἐκ Σιὼν ἡ εὐπρέπεια τῆς ὡραιότητος αὐτοῦ,

Ψαλ. 49,2 - Ακτινοβολείται από την Σιών η ασύλληπτος λαμπρότης και ωραιότης της απείρου τελειότητός του.

Ψαλ. 49,3 - ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἥξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐ παρασιωπήσεται· πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ καυθήσεται, καὶ κύκλῳ αὐτοῦ καταιγὶς σφόδρα.

Ψαλ. 49,3 - Ο Κυριος έρχεται ολοφάνερα με το μεγαλείον της δόξης του. Δεν θα τηρήση πλέον σιωπήν. Καυστικόν πυρ προπορεύεται έμπροσθέν του. Και καταιγίς μεγάλη εκσπά ολόγυρά του.

Ψαλ. 49,4 - προσκαλέσεται τὸν οὐρανὸν ἄνω καὶ τὴν γῆν τοῦ διακρῖναι τὸν λαὸν αὐτοῦ·

Ψαλ. 49,4 - Προσκαλεί ως μάρτυρας τον ουρανόν άνω και την γην κάτω, προκειμένου να στήση δικαστήριον και να δικάση τον λαόν του.

Ψαλ. 49,5 - συναγάγετε αὐτῷ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ, τοὺς διατιθεμένους τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐπὶ θυσίαις,

Ψαλ. 49,5 - Σεις οι άγγελοι συναθροίσατε, λοιπόν, ενώπιόν του τους αγίους του, τους εκλεκτούς Ισραηλίτας, οι οποίοι έδειξαν την αγαθήν διάθεσίν των με τας ευλαβείς θυσίας τότε, που εδέχθησαν την διαθήκην του στο όρος Σινά.

Ψαλ. 49,6 - καὶ ἀναγγελοῦσιν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς κριτής ἐστι. (διάψαλμα).

Ψαλ. 49,6 - Οι ουρανοί θα καταθέσουν ως μάρτυρες δια την δικαιοσύνην του, διότι αυτός είναι τώρα ο υπέρτατος δικαστής.

Ψαλ. 49,7 - ἄκουσον, λαός μου, καὶ λαλήσω σοι, Ἰσραήλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι· ὁ Θεὸς ὁ Θεός σού εἰμι ἐγώ.

Ψαλ. 49,7 - Ο Κυριος ομιλεί. Ακουσε, λαέ μου, διότι θα ομιλήσω προς σέ, ισραηλιτικέ λαέ· δώσε προσοχήν, διότι θα διαμαρτυρηθώ εντόνως προς σέ. Εγώ, που ομιλώ, είμαι ο Θεός όλου του κόσμου και ιδιαιτέρως ο ιδικός σου Θεός.

Ψαλ. 49,8 - οὐκ ἐπὶ ταῖς θυσίαις σου ἐλέγξω σε, τὰ δὲ ὁλοκαυτώματά σου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.

Ψαλ. 49,8 - Δεν θα σε ελέγξω δια τας διαφόρους θυσίας σου. Τα ολοκαυτώματά σου, που προσφέρονται προς εμέ, ευρίσκονται πάντοτε ενώπιόν μου.

Ψαλ. 49,9 - οὐ δέξομαι ἐκ τοῦ οἴκου σου μόσχους οὐδὲ ἐκ τῶν ποιμνίων σου χιμάρους.

Ψαλ. 49,9 - Αλλά δεν έχω ανάγκην να δεχθώ μόσχους από τον οίκον σου και τράγους από τα κοπάδια σου.

Ψαλ. 49,10 - ὅτι ἐμά ἐστι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, κτήνη ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ βόες·

Ψαλ. 49,10 - Διότι όλα τα άγρια θηρία των δασών είναι ιδικά μου, όπως και τα κατοικίδια ζώα, τα οποία βόσκουν εις τα όρη, και οι βόες, όλα είναι ιδικά μου.

Ψαλ. 49,11 - ἔγνωκα πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡραιότης ἀγροῦ μετ᾿ ἐμοῦ ἐστιν.

Ψαλ. 49,11 - Εγώ γνωρίζω πολύ καλά τα πάντα. Είμαι ο Κυριος επί των πτηνών του ουρανού και η ωραία πολύχρωμος βλάστησις του αγρού ευρίσκεται πάντοτε εις την κυριότητά μου.

Ψαλ. 49,12 - ἐὰν πεινάσω, οὐ μή σοι εἴπω· ἐμὴ γάρ ἐστιν ἡ οἰκουμένη καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Ψαλ. 49,12 - Εάν θα πεινάσω, δεν πρόκειται να σου είπω να μου δώσης φαγητόν, διότι ιδική μου είναι όλη η γη και όλα εκείνα, από τα οποία αυτή είναι γεμάτη.

Ψαλ. 49,13 - μὴ φάγομαι κρέα ταύρων, ἢ αἷμα τράγων πίομαι;

Ψαλ. 49,13 - Μηπως έχω εγώ ανάγκην να φάγω κρέατα ταύρων και να πίω αίμα τράγων; Οχι βέβαια.

Ψαλ. 49,14 - θῦσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἀπόδος τῷ Ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου·

Ψαλ. 49,14 - Δι' αυτό συ πρόσφερε στον Θεόν σου ως θυσίαν την δοξολογίαν και εκπλήρωσε όλα τα τάματα, που έχεις τάξει προς αυτόν.

Ψαλ. 49,15 - καὶ ἐπικάλεσαί με ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου, καὶ ἐξελοῦμαί σε, καὶ δοξάσεις με. (διάψαλμα).

Ψαλ. 49,15 - Επικάλεσαί με εις περίοδον θλίψεως και εγώ θα σε απαλλάξω από αυτήν και συ ευγνωμονών θα με δοξολογήσης.

Ψαλ. 49,16 - τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· ἱνατί σὺ ἐκδιηγῇ τὰ δικαιώματά μου καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου;

Ψαλ. 49,16 - Εις δε τον αμαρτωλόν είπεν ο Θεός· Διατί συ τολμάς και διηγείσαι τους νόμους και τας εντολάς μου και παίρνεις στο αμαρτωλόν στόμα σου την διαθήκην μου, την οποίαν συ καταπατείς;

Ψαλ. 49,17 - σὺ δὲ ἐμίσησας παιδείαν καὶ ἐξέβαλες τοὺς λόγους μου εἰς τὰ ὀπίσω.

Ψαλ. 49,17 - Συ εμίσησες την διορθωτικήν παιδαγωγίαν μου και πετάς προς τα οπίσω με περιφρόνησιν τους λόγους μου.

Ψαλ. 49,18 - εἰ ἐθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες αὐτῷ, καὶ μετὰ μοιχοῦ τὴν μερίδα σου ἐτίθεις.

Ψαλ. 49,18 - Εάν έβλεπες κλέπτην έτρεχες και συ μαζή του ως συνεργός του· συμμετείχες δε εις τας αθλιότητας των μοιχών.

Ψαλ. 49,19 - τὸ στόμα σου ἐπλεόνασε κακίαν, καὶ ἡ γλῶσσά σου περιέπλεκε δολιότητας·

Ψαλ. 49,19 - Το στόμα σου είναι απύλωτον εις πλήθος κακιών, η δε γλώσσα σου εξυφαίνει πάντοτε δολιότητας.

Ψαλ. 49,20 - καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις καὶ κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μητρός σου ἐτίθεις σκάνδαλον.

Ψαλ. 49,20 - Καθήμενος αργός κατηγορούσες και δυσφημούσες τον αδελφόν σου και εναντίον του υιού της μητρός σου, εναντίον του αδελφού σου, έστηνες παγίδας και έθετες προσκόμματα, δια να σκοντάψη και πέση.

Ψαλ. 49,21 - ταῦτα ἐποίησας, καὶ ἐσίγησα· ὑπέλαβες ἀνομίαν, ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος· ἐλέγξω σε καὶ παραστήσω κατὰ πρόσωπόν σου τὰς ἁμαρτίας σου.

Ψαλ. 49,21 - Αυτά έπραξες και εγώ έδειξα μακροθυμίαν και εσιώπησα. Ενόμισες όμως παραλόγως και παρανόμως, ότι θα είμαι όμοιος με σέ. Θα έλθη όμως η στιγμή, οπότε θα σε ελέγξω και θα φανερώσω ενώπιόν σου και ενώπιον των άλλων τας αμαρτίας σου, δια να σε εξευτελίσω.

Ψαλ. 49,22 - σύνετε δὴ ταῦτα, οἱ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ Θεοῦ, μήποτε ἁρπάσῃ, καὶ οὐ μὴ ᾖ ὁ ῥυόμενος.

Ψαλ. 49,22 - Εννοήσατε, λοιπόν, όλα αυτά όσοι λησμονείτε τον Θεόν, μήπως και σας αρπάση εις τας χείρας της η θεία δικαιοσύνη, οπότε δεν θα υπάρχη κανείς να σας γλυτώση.

Ψαλ. 49,23 - θυσία αἰνέσεως δοξάσει με, καὶ ἐκεῖ ὁδός, ᾗ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Ψαλ. 49,23 - Θυσία δοξολογίας από αγνήν καρδίαν αρκεί να με δοξάση πράγματι· και αυτός είναι ο ευθύς δρόμος, τον οποίον εγώ θα δείξω εις καθένα, που ποθεί την σωτηριώδη βοήθειάν μου.

ΨΑΛΜΟΣ 50 (Μασ. 51)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ
- ἐν τῷ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν Νάθαν τὸν προφήτην, ἡνίκα εἰσῆλθε πρὸς Βηρσαβεέ.

Ψαλ. 50,3 - Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου·

Ψαλ. 50,3 - Ελέησέ με, ω Θεέ μου, σύμφωνα προς το άπειρον έλεός σου· και σύμφωνα με το απέραντον πλήθος των οικτιρμών σου σβήσε εντελώς την παρανομίαν μου.

Ψαλ. 50,4 - ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ψαλ. 50,4 - Πλύνε με και ξαναπλύνε με από την παρανομίαν μου, και από τον ρύπον της αμαρτίας μου καθάρισέ με.

Ψαλ. 50,5 - ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μού ἐστι διαπαντός.

Ψαλ. 50,5 - Το έλεός σου ζητώ, διότι και εγώ αναγνωρίζω και ομολογώ την παρανομίαν μου. Αυτή δε η αμαρτία μου είναι πάντοτε ενώπιόν μου, εις την καρδίαν μου και εις την σκέψιν, δια να με ελέγχη και να με τυραννή.

Ψαλ. 50,6 - σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ψαλ. 50,6 - Ζητώ από σε την συγχώρησιν, διότι αι αμαρτίαι, τας οποίας διέπραξα, είναι παράβασις του ιδικού σου Νομου. Ενώπιόν σου εγώ διέπραξα τυ πονηρόν. Ομολογώ ότι είμαι άξιος τιμωρίας δια τας αμαρτίας μου, δια να φανή έτσι πόσον δίκαιον είχες εις τας εναντίον μου καταδικαστικάς αποφάσεις και να εξέλθης έτσι νικητής, όταν ασεβείς και μωροί θελήσουν να σε επικρίνουν.

Ψαλ. 50,7 - ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ψαλ. 50,7 - Ελέησέ με, διότι από γονείς αμαρτωλούς συνελήφθην και εν μέσω αμαρτιών με εκυοφόρησεν η μητέρα μου.

Ψαλ. 50,8 - ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ψαλ. 50,8 - Θεός της αληθείας συ ηγάπησες και αγαπάς πάντοτε την αλήθειαν και την ευθύτητα. Εφανέρωσες εις εμέ τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου, δια να έχω έτσι την δυνατάτητα να προφυλαχθώ από την αμαρτίαν.

Ψαλ. 50,9 - ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ψαλ. 50,9 - Σαν με συμβολικά κλωνάρια υσσώπου θα με ραντίσης με το έλεός σου, και έτσι εγώ θα καθαρισθώ από την αμαρτίαν μου. Θα με πλύνης με την χάριν σου και θα γίνω τόσον καθαρός, ώστε να είμαι λευκώτερος από το χιόνι.

Ψαλ. 50,10 - ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ψαλ. 50,10 - Τοτε θα με κάμης να αισθανθώ αγαλλίασιν και ευφροσύνην, ώστε και αυτά τα συντετριμμένα και παράλυτα οστά μου να σκιρτήσουν από χαράν.

Ψαλ. 50,11 - ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Ψαλ. 50,11 - Γυρισε το πρόσωπόν σου μακρυά από τας αμαρτίας μου, ώστε να μη τας βλέπης, και σβήσε ολες τις παρανομίες μου.

Ψαλ. 50,12 - καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Ψαλ. 50,12 - Πλάσε μέσα μου και κτίσε νέαν καρδίαν καθαράν, Θεέ μου, δια να ενθρονίσης και εγκαινιάσης εις τα βάθη της ψυχής μου πνεύμα αληθείας, πνεύμα ορθοφροσύνης.

Ψαλ. 50,13 - μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ.

Ψαλ. 50,13 - Μη με απομακρύνης και μη με απορρίψης από το γεμάτον καλωσύνην πρόσωπόν σου και το Αγιόν σου Πνεύμα μη το αφαιρέσης από εμέ.

Ψαλ. 50,14 - ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Ψαλ. 50,14 - Ξαναδός μου την χαράν και αγαλλίασιν της σωτηρίας μου, που προέρχεται από σέ, και στήριξέ με με σταθεράν και άκαμπτον θέλησιν στο αγαθόν, στον άγιον Νομον σου.

Ψαλ. 50,15 - διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ψαλ. 50,15 - Ετσι δε εξηγνισμένος και φωτισμένος εγώ θα διδάξω εις πολλούς παρανομούντας τους ιδικούς σου δρόμους, τον Νομον σου. Με το παράδειγμά μου δε και με τα λόγια μου θα συντελέσω, ώστε πολλοί ασεβείς να επιστρέψουν εν μετάνοια προς σέ, όπως επέστρεψα και εγώ.

Ψαλ. 50,16 - ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Ψαλ. 50,16 - Απάλλαξέ με, Κυριε, από την ενοχήν των αθώων αιμάτων, που εχύθησαν εξ αιτίας μου, Θεέ και Κυριε της σωτηρίας μου. Η γλώσσα γεμάτη χαράν θα διαλαλή την δικαιοσύνην και την αγαθότητά σου.

Ψαλ. 50,17 - Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ψαλ. 50,17 - Ναι, Κυριε, θα ανοίξης συ τα χείλη μου και το στόμα μου με παρρησίαν και θάρρος και θα αναπέμπη αίνους και δοξολογίας προς σέ.

Ψαλ. 50,18 - ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Ψαλ. 50,18 - Δοξολογίας ολοθέρμους θα σου αναπέμπω, Κυριε, διότι εάν ήθελες και κάποιαν θυσίαν δια την άφεσιν των αμαρτιών μου, θα σου την προσέφερα. Συ όμως δεν ευαρεστείσαι τόσον εις τα ολοκαυτώματα των θυσιών.

Ψαλ. 50,19 - θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ψαλ. 50,19 - Η ευάρεστος θυσία δια σε τον Θεόν είναι ψυχή συντετριμμένη από τον πόνον και την συναίσθησιν της αμαρτίας. Καρδίαν δε ανθρώπου, η οποία έχει συντριβή από την μετάνοιαν και έχει ταπεινωθή, συ ο πανάγαθος και πολυέλεος Θεός ουδέποτε θα την εξουθενώσης.

Ψαλ. 50,20 - ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ·

Ψαλ. 50,20 - Ευδόκησον, λοιπόν, Κυριε, να φανής αγαθός και ευεργετικός εις την Ιερουσαλήμ. Δείξε την καλωσύνην σου, ώστε να ανοικοδομηθούν και πάλιν τα τείχη της Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 50,21 - τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ψαλ. 50,21 - Τοτε θα ευδοκήσης να δεχθής κάθε θυσίαν, η οποία θα σου προσφέρεται σύμφωνα με όσα έχεις διατάξει στον Νομον σου, θυσίας αναφερομένας εις σέ, θυσίας ολοκαυτωμάτων. Τοτε θα ανεβάσουν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων σου μόσχους προς θυσίαν εις έκφρασιν ευγνωμοσύνης και δοξολογίας προς σέ.

ΨΑΛΜΟΣ 51 (Μασ. 52)

Εἰς τὸ τέλος· συνέσεως τῷ Δαυΐδ·
- ἐν τῷ ἐλθεῖν Δωὴκ τὸν Ἰδουμαῖον καὶ ἀναγγεῖλαι τῷ Σαοὺλ καὶ εἰπεῖν αὐτῷ· ἦλθε Δαυΐδ εἰς τὸν οἶκον Ἀβιμέλεχ.

Ψαλ. 51,3 - Τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ, ὁ δυνατός, ἀνομίαν ὅλην τὴν ἡμέραν;

Ψαλ. 51,3 - Διατί αλαζονεύεσαι δια την κακίαν σου συ, ω δυνατέ, ώστε να διαπράττης ανομίας με θρασύτητα και να παραβαίνης όλην την ημέραν τον νόμον του Θεού;

Ψαλ. 51,4 - ἀδικίαν ἐλογίσατο ἡ γλῶσσά σου· ὡσεὶ ξυρὸν ἠκονημένον ἐποίησας δόλον.

Ψαλ. 51,4 - Αδίκους λογισμούς της καρδίας σου ελάλησε το απύλωτον στόμα σου· ώσαν με ξυράφι ακονισμένον δια της γλώσσης σου ειργάσθης δολίως προς καταστροφήν του πλησίον.

Ψαλ. 51,5 - ἠγάπησας κακίαν ὑπὲρ ἀγαθωσύνην, ἀδικίαν ὑπὲρ τοῦ λαλῆσαι δικαιοσύνην. (διάψαλμα).

Ψαλ. 51,5 - Ηγάπησες την κακίαν και όχι την αγαθότητα. Επροτίμησες την δολιότητα και συκοφαντίαν από του να λαλής την αλήθειαν και την δικαιοσύνην.

Ψαλ. 51,6 - ἠγάπησας πάντα τὰ ῥήματα καταποντισμοῦ, γλῶσσαν δολίαν.

Ψαλ. 51,6 - Επροτίμησες να λέγης λόγους, οι οποίοι φέρουν καταποντισμόν και όλεθρον, και να έχης γλώσσαν δολίαν και συκοφαντικήν εναντίον των άλλων.

Ψαλ. 51,7 - διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς καθέλοι σε εἰς τέλος· ἐκτίλαι σε καὶ μεταναστεύσαι σε ἀπὸ σκηνώματός σου καὶ τὸ ῥίζωμά σου ἐκ γῆς ζώντων. (διάψαλμα).

Ψαλ. 51,7 - Δια τούτο ο Θεός θα σε κατακρημνίση, θα σε ξερριζώση εντελώς, θα σε μαδήση και θα σε γυμνώση από όλα όσα έχεις. Θα σε εκδιώξη και θα σε εξορίση από την πατρίδα σου, και αυτάς ακόμη τας ρίζας των απογόνων σου θα εξαφανίση εκ μέσου των ζώντων.

Ψαλ. 51,8 - ὄψονται δίκαιοι καὶ φοβηθήσονται καὶ ἐπ᾿ αὐτὸν γελάσονται καὶ ἐροῦσιν·

Ψαλ. 51,8 - Θα ίδουν οι δίκαιοι την δικαίαν εκ μέρους του Θεού τιμωρίαν σου και θα φοβηθούν. Κατόπιν όμως θα γελάσουν με ικανοποίησιν και χαράν, διότι απεδόθη η πρέπουσα δικαιοσύνη και θα είπουν·

Ψαλ. 51,9 - ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἔθετο τὸν Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ, ἀλλ᾿ ἐπήλπισεν ἐπὶ τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτοῦ καὶ ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ.

Ψαλ. 51,9 - Ιδού ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος δεν ηθέλησε τον Θεόν ως συμπαραστάτην και βοηθόν του, αλλά ήλπισεν στον πολύν πλούτον του. Εστήριξε και εμεγάλωσε την δύναμίν του επί ματαίων και εφημέρων πραγμάτων.

Ψαλ. 51,10 - ἐγὼ δὲ ὡσεὶ ἐλαία κατάκαρπος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ· ἤλπισα ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 51,10 - Εγώ όμως αντιθέτως θα είμαι μέσα στον οίκον του Κυρίου, όπως η κατάκαρπος ελαία. Εγώ εστήριξα τας ελπίδας μου στο έλεος του Θεού μου πάντοτε, στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 51,11 - ἐξομολογήσομαί σοι εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἐποίησας, καὶ ὑπομενῶ τὸ ὄνομά σου, ὅτι χρηστὸν ἐναντίον τῶν ὁσίων σου.

Ψαλ. 51,11 - Κυριε, σε δοξολογώ και θα σε δοξολογώ πάντοτε, διότι έκαμες και θα κάμης δεκτά τα αιτήματά μου. Εις κάθε δε δυσκολίαν της ζωής

μου θα περιμένω την ιδικήν σου επέμβασιν, διότι αυτή είναι πάντοτε αγαθοποιός και ευεργετική στους αφωσιωμένους προς σέ.

ΨΑΛΜΟΣ 52 (Μασ. 53)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Μαελέθ· συνέσεως τῷ Δαυΐδ.
Ψαλ. 52,2 - Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός. διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἀνομίαις, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν.
Ψαλ. 52,2 - Σκοτισμένος μέχρις αφροσύνης από τας πολλάς του αμαρτίας ο ασεβής λέγει από μέσα του· Δεν υπάρχει Θεός. Αυτός και οι όμοιοί του διεφθάρησαν από την κακίαν των. Εγιναν αηδιαστικοί και συχαμεροί με τας παρανομίας των. Κανείς από αυτούς δεν σκέπτεται και δεν πράττει το αγαθόν.
Ψαλ. 52,3 - ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιὼν ἢ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.
Ψαλ. 52,3 - Ο Θεός έσκυψεν από τον ουρανόν, δια να ίδη τους υιούς των ανθρώπων· εάν υπάρχη κανείς μεταξύ αυτών, που να έχη σύνεσιν και γνώσιν Θεού η να αναζητή και να προσεύχεται προς τον Θεόν.
Ψαλ. 52,4 - πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.
Ψαλ. 52,4 - Είδεν ότι όλοι έχουν παρεκκλίνει από την ορθήν οδόν. Εγιναν διεφθαρμένοι και αχρείοι. Δεν υπάρχει κανείς, που να ζητή το αγαθόν, δεν υπάρχει ούτε ενας.
Ψαλ. 52,5 - οὐχί γνώσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν; οἱ κατεσθίοντες τὸν λαόν μου ἐν βρώσει ἄρτου τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο.
Ψαλ. 52,5 - Δεν θα βάλουν επί τέλους ποτέ γνώσιν και δεν θα συνετισθούν όλοι αυτοί, οι οποίοι διαπράττουν τας παρανομίας; Αυτοί, οι οποίοι κατατρώγουν τον λαόν μου με τόσην ευκολίαν και χαράν, με όσην τρώγουν το ψωμί των, ουδέποτε εστράφησαν προς τον Θεόν, ουδέποτε επεκαλέσθησαν τον Κυριον.
Ψαλ. 52,6 - ἐκεῖ ἐφοβήθησαν φόβον, οὗ οὐκ ἦν φόβος, ὅτι ὁ Θεὸς διεσπόρπισεν ὀστᾶ ἀνθρωπαρέσκων· κατῃσχύνθησαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξουδένωσεν αὐτούς.
Ψαλ. 52,6 - Αυτοί εφοβήθησαν και επανικοβλήθησαν εκεί, όπου δεν υπήρχε φόβος. Συνετρίβησαν, διότι, ο Θεός συνέτριψε και διεσκόρπισε τα οστά των ανθρώπων εκείνων, που θέλουν να αρέσουν στους άλλους και όχι στον Θεόν. Αυτοί κατεξηυτελίσθησαν, διότι ο Θεός τους εξουθένωσε.
Ψαλ. 52,7 - τίς δώσει ἐκ Σιὼν τὸ σωτήριον τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἀποστρέψαι τὸν Θεὸν τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀγαλλιάσεται Ἰακὼβ καὶ εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ.

Ψαλ. 52,7 - Ποίος άλλος εκτός από τον Κυριον ζεκινών από την Ιερουσαλήμ θα προσφέρη σωτηρίαν και ασφάλειαν στον ισραηλιτικόν λαόν; Κανείς άλλος, παρά ο Θεός. Οταν ο Κυριος επαναφέρη τους εξορίστους του λαού του από την αιχμαλωσίαν, θα πλημμυρίσουν από αγαλλίασιν οι απόγονοι του Ιακώβ, θα ευφρανθούν αι καρδίαι των Ισραηλιτών.

ΨΑΛΜΟΣ 53 (Μασ. 54)

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· συνέσεως τῷ Δαυΐδ
- ἐν τῷ ἐλθεῖν τοὺς Ζιφαίους καὶ εἰπεῖν τῷ Σαούλ· οὐκ ἰδοὺ Δαυΐδ κέκρυπται παρ᾿ ἡμῖν;

Ψαλ. 53,3 - Ὁ Θεὸς, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρῖνόν με.
Ψαλ. 53,3 - Θεέ μου, συ που το όνομά σου είναι ευσπλαγχνία και αγαθότης, σώσε με και με την παντοδύναμον δικαιοσύνην σου κρίνε την υπόθεσίν μου.
Ψαλ. 53,4 - ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.
Ψαλ. 53,4 - Ω Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου. Βαλε εις τα αυτιά σου τα λόγια του στόματός μου.
Ψαλ. 53,5 - ὅτι ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐπ᾿ ἐμὲ καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου καὶ οὐ προέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. (διάψαλμα).
Ψαλ. 53,5 - Διότι ιδού, άνθρωποι ξένοι και εχθροί προς εμέ επαναστάτησαν εναντίον μου, και ισχυροί επεδίωξαν να αφαιρέσουν την ζωήν μου και δεν έλαβον υπ' όψιν των τον δίκαιον Θεόν.
Ψαλ. 53,6 - ἰδοὺ γὰρ ὁ Θεὸς βοηθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου.
Ψαλ. 53,6 - Αυτοί με ενόμισαν εγκαταλελειμμένον από σέ. Ηπατήθησαν όμως, διότι ιδού, ο Θεός απ' αρχής και μέχρι σήμερον με βοηθεί. Ο Κυριος απ' αρχής και μέχρι τώρα είναι ο υπερασπιστής και προστάτης της ζωής μου.
Ψαλ. 53,7 - ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου· ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς.
Ψαλ. 53,7 - Αυτός και τα κακά της παρούσης περιόδου θα τα επιστρέψη και θα τα ρίψη επάνω εις τας κεφαλάς των εχθρών μου. Συ, Κυριε, ως αξιόπιστος, που είσαι εις τας υποσχέσεις σου, εξολόθρευσε τους εχθρούς μου.
Ψαλ. 53,8 - ἑκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν·

Ψαλ. 53,8 - Εγώ δε με όλην μου την θέλησιν και την καρδίαν θα προσφέρω εις σε την θυσίαν μου και με ευγνωμοσύνην θα σε δοξολογήσω, διότι είσαι πανάγαθος.

Ψαλ. 53,9 - ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐῤῥύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Ψαλ. 53,9 - Διότι και στο παρελθόν με εγλύτωσες από κάθε θλίψιν, τα δε μάτια μου είδον τον εξευτελισμόν των εχθρών μου. Πιστεύω ότι αυτό θα γίνη και τώρα, Κυριε.

ΨΑΛΜΟΣ 54 (Μασ. 55)

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· συνέσεως τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 54,2 - Ἐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου,

Ψαλ. 54,2 - Ακουσε, ω Θεέ μου, την προσευχήν μου, μη καταφρόνησης την δέησίν μου.

Ψαλ. 54,3 - πρόσχες μοι καὶ εἰσάκουσόν μου. ἐλυπήθην ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ μου καὶ ἐταράχθην

Ψαλ. 54,3 - Δώσε εις εμέ προσοχήν και άκουσέ με. Η συνεχής σκέψις και μελέτη της θλιβεράς μου καταστάσεως με έχει γεμίσει, από λύπην.

Ψαλ. 54,4 - ἀπὸ φωνῆς ἐχθροῦ καὶ ἀπὸ θλίψεως ἁμαρτωλοῦ, ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ᾿ ἐμὲ ἀνομίαν καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι.

Ψαλ. 54,4 - Συνεκλονίσθην και εταράχθην από τας απειλητικάς κραυγάς των εχθρών μου, από την κατάθλιψιν και καταπίεσιν, που οι αμαρτωλοί ασκούν εναντίον μου. Διότι αυτοί έρριψαν και επεσώρευσαν εναντίον μου κάθε παρανομίαν των και κυριευμένοι από μοχθηράν οργήν έτρεφαν και τρέφουν φοβερόν μίσος εναντίον μου.

Ψαλ. 54,5 - ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐν ἐμοί, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ᾿ ἐμέ·

Ψαλ. 54,5 - Η καρδία μου συνεταράχθη εντός μου. Ανίκητος φόβος θανάτου έπεσεν επάνω μου.

Ψαλ. 54,6 - φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ᾿ ἐμέ, καὶ ἐκάλυψέ με σκότος.

Ψαλ. 54,6 - Φοβος και τρόμος επλημμύρισε το εσωτερικόν μου και σκοτάδι αθυμίας και απογοητεύσεως με εσκέπασεν ολόκληρον.

Ψαλ. 54,7 - καὶ εἶπα· τίς δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω;

Ψαλ. 54,7 - Και είπα από μέσα μου· ποιός ημπορεί να μου δώση πτέρυγας ώσαν αυτάς της αγρίας περιστεράς, δια να πετάξω ταχέως και να φύγω αμέσως εις τόπον ήσυχον και ασφαλή;

Ψαλ. 54,8 - ἰδοὺ ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ηὐλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 54,8 - Ιδού, εάν είχα τέτοιες πτέρυγες, θα απεμακρυνόμην από τον τόπον αυτόν, θα έφευγα· θα κατοικούσα εις ένα έρημον και ήσυχον τόπον.

Ψαλ. 54,9 - προσεδεχόμην τὸν Θεόν, τὸν σῴζοντά με, ἀπὸ ὀλιγοψυχίας καὶ ἀπὸ καταιγίδος.

Ψαλ. 54,9 - Εκεί θα επερίμενα τον σωτήρα και Θεόν μου, δια να με απαλλάξη από την λιποψυχίαν μου αυτήν και από την μαινομένην εναντίον μου καταιγίδα των εχθρών μου.

Ψαλ. 54,10 - καταπόντισον, Κύριε, καὶ καταδίελε τὰς γλώσσας αὐτῶν, ὅτι εἶδον ἀνομίαν καὶ ἀντιλογίαν ἐν τῇ πόλει.

Ψαλ. 54,10 - Καταπόντισέ τους και εξαφάνισέ τους, Κυριε, εις τα βάθη της θαλάσσης. Φέρε σύγχυσιν και αντιλογίαν εις τας γλώσσας των, διότι εγώ είδα ότι εξ αιτίας των εις την Ιερουσαλήμ υπάρχουν παρανομίαι, φιλονεικίαι και διαπληκτισμοί.

Ψαλ. 54,11 - ἡμέρας καὶ νυκτὸς κυκλώσει αὐτὴν ἐπὶ τὰ τείχη αὐτῆς, καὶ ἀνομία καὶ κόπος ἐν μέσῳ αὐτῆς

Ψαλ. 54,11 - Ημέραν και νύκτα μαίνεται η παρανομία γύρω από τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Εντός δε της πόλεως επικρατεί τέτοια καταπίεσις και μόχθος και παρανομία

Ψαλ. 54,12 - καὶ ἀδικία, καὶ οὐκ ἐξέλιπεν ἐκ τῶν πλατειῶν αὐτῆς τόκος καὶ δόλος.

Ψαλ. 54,12 - και αδικία, ώστε και εις αυτάς τας δημοσίας πλατείας δεν έλειψεν ο παράνομος τόκος και η δολιότης, αλλά διενεργείται με θρασύτητα.

Ψαλ. 54,13 - ὅτι εἰ ἐχθρὸς ὠνείδισέ με, ὑπήνεγκα ἄν, καὶ εἰ ὁ μισῶν ἐπ᾿ ἐμὲ ἐμεγαλοῤῥημόνησεν, ἐκρύβην ἂν ἀπ᾿ αὐτοῦ.

Ψαλ. 54,13 - Η κατάθλιψίς μου είναι πολύ μεγάλη, διότι εάν επί τέλους ένας από τους εχθρούς μου με ύβριζε, θα υπέφερα με υπομονήν την ύβριν. Και αν άνθρωπος, ο οποίος με μισεί, εξανίστατο με θρασύτητα εναντίον μου και εκομπορρημονούσε, εγώ θα εκρυπτόμην από αυτόν.

Ψαλ. 54,14 - σὺ δέ, ἄνθρωπε ἰσόψυχε, ἡγεμών μου καὶ γνωστέ μου,

Ψαλ. 54,14 - Αυτοί είναι εχθροί μου. Συ όμως, ω άνθρωπε, τον οποίον εθεωρούσα και αγαπούσα ωσάν τον εαυτόν μου, άρχοντά μου και σύμβουλέ μου, φίλε μου και γνωστέ μου,

Ψαλ. 54,15 - ὃς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐγλύκανάς μοι ἐδέσματα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθην ἐν ὁμονοίᾳ.

Ψαλ. 54,15 - συ ο οποίος συνέτρωγες μαζή μου και με την παρουσίαν σου εγλύκαινες τα φαγητά μου, συ με τον οποίον ανέβαινα στον οίκον του Θεού με τόσην αγάπτην και ομόνοιαν, έπραξες αυτό;

Ψαλ. 54,16 - ἐλθέτω δὴ θάνατος ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ καταβήτωσαν εἰς ᾅδου ζῶντες· ὅτι πονηρία ἐν ταῖς παροικίαις αὐτῶν ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ψαλ. 54,16 - Ας πέση, λοιπόν, εναντίον αυτών ο θάνατος. Ας ανοίξη ο άδης το στόμα του και ας καταβούν, και αυτοί και ο προδότης, ζωντανοί στον τάφον. Διότι μόνον πονηρία και κακία υπάρχει ανάμεσά των και εις τας κατοικίας των.

Ψαλ. 54,17 - ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου.

Ψαλ. 54,17 - Εγώ όμως προς τον Θεόν με πίστιν έκραξα και ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν μου.

Ψαλ. 54,18 - ἑσπέρας καὶ πρωΐ καὶ μεσημβρίας διηγήσομαι καὶ ἀπαγγελῶ, καὶ εἰσακούσεται τῆς φωνῆς μου.

Ψαλ. 54,18 - Την εσπέραν και το πρωϊ και την μεσημβρίαν, καθ' όλην την ημέραν, εγώ θα διηγούμαι προς τον Κυριον τας συμφοράς μου. Θα αναγγέλλω εις αυτόν την θλιβεράν κατάστασίν μου με την προσευχήν μου και πιστεύω ότι θα προσέξη την φωνήν μου.

Ψαλ. 54,19 - λυτρώσεται ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχήν μου ἀπὸ τῶν ἐγγιζόντων μοι, ὅτι ἐν πολλοῖς ἦσαν σὺν ἐμοί.

Ψαλ. 54,19 - Πιστεύω δε απολύτως, ότι ο Θεός θα απαλλάξη την ζωήν μου από τους ανθρώπους αυτούς, οι οποίοι με πλησιάζουν με εχθρικάς διαθέσεις, όσον πολλοί και αν είναι εναντίον μου και θα μου χαρίση ειρήνην και ασφάλειαν.

Ψαλ. 54,20 - εἰσακούσεται ὁ Θεὸς καὶ ταπεινώσει αὐτοὺς ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων. (διάψαλμα). οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἀντάλλαγμα, ὅτι οὐκ ἐφοβήθησαν τὸν Θεόν.

Ψαλ. 54,20 - Ο Θεός θα ακούση με ευμένειαν την δέησίν μου. Αυτός ο προαιώνιος Κυριος, θα κατεξευτελίση τους εχθρούς μου, θα τους ταπεινώση, διότι καμμία αλλαγή και μεταβολή προς το καλύτερον δεν υπάρχει εις αυτούς. Καμμία διόρθωσις δεν παρατηρείται, διότι δεν εφοβήθησαν ούτε και φοβούνται τον Κυριον.

Ψαλ. 54,21 - ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐν τῷ ἀποδιδόναι· ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ.

Ψαλ. 54,21 - Ο Κυριος άπλωσε την παντοδύναμον δεξιάν του, δια να αποδώση εις αυτούς την δικαίαν τιμωρίαν, διότι κατεφρόνησαν και κατεπάτησαν αναιδώς την διαθήκην του.

Ψαλ. 54,22 - διεμερίσθησαν ἀπὸ ὀργῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἤγγισαν αἱ καρδίαι αὐτῶν· ἡπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτοῦ ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοί εἰσι βολίδες.

Ψαλ. 54,22 - Εξέσπασεν όμως η οργή του προσώπου του Κυρίου εναντίον των. Διεμελίσθησαν και εξεσχίσθησαν εις κομμάτια εκείνοι, των οποίων η καρδία είχεν ενωθή εις συνωμοσίαν εναντίον μου. Οι λόγοι του αρχηγού των και προδότου ήσαν γλυκείς, απαλοί περισσότερον από το έλαιον. Εις την πραγματικότητα όμως ήσαν φαρμακερά βέλη.

Ψαλ. 54,23 - ἐπίῤῥιψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου, καὶ αὐτός σε διαθρέψει· οὐ δώσει εἰς τὸν αἰῶνα σάλον τῷ δικαίῳ.

Ψαλ. 54,23 - Ριψε, ω ψυχή μου, την φροντίδα σου και την μέριμνάν σου δια την σωτηρίαν και ασφάλειάν σου στον Κυριον και αυτός θα σε διαθρέψη και θα συντηρήση την ζωήν σου. Αυτός δεν θα επιτρέψη να επιπέση στον δίκαιον αδιάκοπος και συνεχής ταραχή σαν τα κύματα της τρικυμισμένης θαλάσσης. Αλλά θα δώση αισίαν έκβασιν εις την περιπέτειάν του.

Ψαλ. 54,24 - σὺ δέ, ὁ Θεός, κατάξεις αὐτοὺς εἰς φρέαρ διαφθορᾶς· ἄνδρες αἱμάτων καὶ δολιότητος οὐ μὴ ἡμισεύσωσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν, ἐγὼ δέ, Κύριε, ἐλπιῶ ἐπὶ σέ.

Ψαλ. 54,24 - Συ δέ, ω Θεέ μου, θα κατακρημνίσης και θα καταθάψης τους δολίους εχθρούς μου εις φρέαρ καταστροφής και αφανισμού. Ανθρωποι, που χύνουν αίματα αθώων και σκέπτονται

συνεχώς δολιότητας εις βάρος των άλλων, δεν θα φθάσουν ούτε στο ήμισυ των ημερών της ζωής των. Εγώ όμως, Κυριε, έχω και θα έχω στηριγμένας εις σε τας ελπίδας μου πάντοτε.

ΨΑΛΜΟΣ 55 (Μασ. 56)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀπὸ τῶν ἁγίων μεμακρυμμένου· τῷ Δαυΐδ εἰς στηλογραφίαν, ὁπότε ἐκράτησαν αὐτὸν οἱ ἀλλόφυλοι ἐν Γέθ.

Ψαλ. 55,2 - Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ὅτι κατεπάτησέ με ἄνθρωπος, ὅλην τὴν ἡμέραν πολεμῶν ἔθλιψέ με.

Ψαλ. 55,2 - Ελέησέ με, ω Θεέ μου, διότι, άνθρωπος με εποδοπάτησε κάτω στο χώμα, σαν να είμαι σκουλήκι. Ολας τας ημέρας με κατέθλιψε με τον πόλεμον, που εξήγειρεν εναντίον μου.

Ψαλ. 55,3 - κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροί μου ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅτι πολλοὶ οἱ πολεμοῦντες με ἀπὸ ὕψους.

Ψαλ. 55,3 - Με καταπατούν οι εχθροί μου όλας τας ημέρας, διότι οι πολεμούντες με είναι ισχυροί, και με πολεμούν από υψηλόν, ασφαλές και απρόσβλητον μέρος.

Ψαλ. 55,4 - ἡμέρας οὐ φοβηθήσομαι, ἐγὼ δὲ ἐλπιῶ ἐπὶ σέ.

Ψαλ. 55,4 - Εγώ όμως όλας αυτάς τας ημέρας του πολέμου των δεν τους φοβούμαι, διότι εις σε έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 55,5 - ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινέσω τοὺς λόγους μου, ἐπὶ τῷ Θεῷ ἤλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι σάρξ.

Ψαλ. 55,5 - Με την βοήθειαν του Θεού μου οι λόγοι αυτοί θα αποδειχθούν πραγματικώς έπαινός μου. Εις τον Θεόν μου εστήριξα τας ελπίδας μου. Δεν θα φοβηθώ, τι θα σκεφθή και θα πράξη εναντίον μου φθαρτή ανθρωπίνη σαρξ.

Ψαλ. 55,6 - ὅλην τὴν ἡμέραν τοὺς λόγους μου ἐβδελύσσοντο, κατ᾿ ἐμοῦ πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν εἰς κακόν.

Ψαλ. 55,6 - Ολην την ημέραν εκείνοι αηδίαζαν και απεστρέφοντο τους λόγους μου. Αι δε σκέψεις και αι αποφάσεις των εστρέφοντο εναντίον μου, δια να μου κάμουν κακόν.

Ψαλ. 55,7 - παροικήσουσι καὶ κατακρύψουσιν· αὐτοὶ τὴν πτέρναν μου φυλάξουσι, καθάπερ ὑπέμειναν τῇ ψυχῇ μου.

Ψαλ. 55,7 - Συναθροίζονται εις συνωμοσίαν, παραμονεύουν, προσπαθούν να κρύψουν τα πονηρά των σχέδια. Αυτοί παρακολουθούν τα ίχνη μου, όπως οι κυνηγοί τα ίχνη των θηραμάτων, δια να με εξοντώσουν, με την ιδίαν επιμονήν, με όσην εγώ επιμένω και επιζητώ την σωτηρίαν μου από σέ.

Ψαλ. 55,8 - ὑπὲρ τοῦ μηθενὸς σώσεις αὐτούς, ἐν ὀργῇ λαοὺς κατάξεις. ὁ Θεός,

Ψαλ. 55,8 - Μηδενικά και αρνητικά στοιχεία είναι εις την ζωήν των. Συ, λοιπόν, θα τους σώσης; Οχι βέβαια. Αλλά και λαούς ακόμη ολοκλήρους θα οδηγήσης στον άδην, ω Θεέ μου, εν τη δικαία σου οργή.

Ψαλ. 55,9 - τὴν ζωήν μου ἐξήγγειλά σοι, ἔθου τὰ δάκρυά μου ἐνώπιόν σου ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ σου.

Ψαλ. 55,9 - Σου εξέθεσα, Κυριε, ολόκληρον την πολυβασανισμένην μου ζωήν. Συ δε έλαβες υπ' όψιν σου τα δάκρυά μου, σύμφωνα και με την υπόσχεσίν σου.

Ψαλ. 55,10 - ἐπιστρέψουσιν οἱ ἐχθροί μου εἰς τὰ ὀπίσω, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε· ἰδοὺ ἔγνων ὅτι Θεός μου εἶ σύ.

Ψαλ. 55,10 - Οι εχθροί μου πανικόβλητοι θα τραπούν εις φυγήν εις ημέραν, κατά την οποίαν εγώ θα επικαλεσθώ την βοήθειάν σου. Ιδού, εγνώρισα και επείσθην μέχρι σήμερον, ότι συ είσαι ο Θεός μου.

Ψαλ. 55,11 - ἐπὶ τῷ Θεῷ αἰνέσω ῥῆμα, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ αἰνέσω λόγον.

Ψαλ. 55,11 - Εις δόξαν του Θεού μου θα μελοποιήσω τον ύμνον μου. Θα ψάλλω προς τον Κυριον εκτενή δοξολογίαν.

Ψαλ. 55,12 - ἐπὶ τῷ Θεῷ ἤλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

Ψαλ. 55,12 - Εις τον Θεόν μου ήλπισα και δεν έχω να φοβηθώ, τι σκέπτεται να μου κάμη ο οιοσδήποτε άνθρωπος.

Ψαλ. 55,13 - ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, εὐχαί, ἃς ἀποδώσω αἰνέσεώς σου,

Ψαλ. 55,13 - Εχω κάμει, Κυριε, τάματα, τα οποία με όλην μου την καρδίαν και δοξάζων το άγιον Ονομά σου θα εκπληρώσω,

Ψαλ. 55,14 - ὅτι ἐῤῥύσω τὴν ψυχήν μου ἐκ θανάτου καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος· εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν φωτὶ ζώντων.

Ψαλ. 55,14 - διότι συ εγλύτωσες την ζωήν μου από βέβαιον θάνατον, διεφυλαξες τους πόδας μου από θανατηφόρον ολίσθημα. Θα πράττω

πάντοτε το ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου, εφ' όσον ευρίσκομαι υπό το φως του ηλίου εν μέσω των ζώντων ανθρώπων εις την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 56 (Μασ. 57)

Εἰς τὸ τέλος· μὴ διαφθείρῃς· τῷ Δαυΐδ εἰς στηλογραφίαν ἐν τῷ αὐτὸν ἀποδιδράσκειν ἀπὸ προσώπου Σαοὺλ εἰς τὸ σπήλαιον.

Ψαλ. 56,2 - Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχή μου καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερύγων σου ἐλπιῶ, ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ἀνομία.

Ψαλ. 56,2 - Ελέησέ με, Κυριε και Θεέ μου. Δείξε την ευσπλαγχνίαν σου και το έλεός σου εις εμέ, διότι εγώ εις σε έχώ στηρίξει την πεποίθησίν μου και κάτω από την προστατευτικήν σκιαν των παντοδυνάμων πτερύγων σου ελπίζω ότι θα διαφυλαχθώ ασφαλής, έως ότου παρέλθη ο κίνδυνος, τον οποίον οι άνομοι έχουν στήσει εναντίον μου.

Ψαλ. 56,3 - κεκράξομαι πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Ὕψιστον, τὸν Θεὸν τὸν εὐεργετήσαντά με.

Ψαλ. 56,3 - Εκραξα και κράζω από τα βάθη της ψυχής μου προς τον Θεόν τον ύψιστον, ο οποίος πολλές φορές έως τώρα με έχει ευεργετήσει.

Ψαλ. 56,4 - ἐξαπέστειλεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἔσωσέ με, ἔδωκεν εἰς ὄνειδος τοὺς καταπατοῦντάς με. (διάψαλμα). ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ

Ψαλ. 56,4 - Εστειλεν από τον ουρανόν την βοήθειάν του και με έσωσε. Θα κατεντροπιάση και θα κατεξευτελίση και τώρα εκείνους, οι οποίοι θέλουν να με ποδοπατήσουν ως σκουλήκι. Ο Κυριος έστειλε και θα στείλη το έλεός του εις εμέ και θα φανή κατά πάντα αληθής και αξιόπιστος εις τας υποσχέσστου.

Ψαλ. 56,5 - καὶ ἐῤῥύσατο τὴν ψυχήν μου ἐκ μέσου σκύμνων. ἐκοιμήθην τεταραγμένος· υἱοὶ ἀνθρώπων, οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὅπλα καὶ βέλη, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὀξεῖα.

Ψαλ. 56,5 - Εγλύτωσε και θα γλυτώση την ζωήν μου από εχθρούς, οι οποίοι ομοιάζουν με αγρίους νεαρούς λέοντας. Εκοιμήθην με φόβον και ταραχήν, διότι οι άνθρωποι αυτοί, οι εχθροί μου, έχουν, ωσάν δόντια λεόντων, όπλα και βέλη και η γλώσσα των είναι ακονισμένη, κοπτερή μάχαιρα εναντίον μου.

Ψαλ. 56,6 - ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανούς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

Ψαλ. 56,6 - Ας φανή και πάλιν το μεγαλείον σου, Κυριε, στον ουρανόν άνω και η δόξα σου κάτω εις όλην την γην.

Ψαλ. 56,7 - παγίδα ἡτοίμασαν τοῖς ποσί μου καὶ κατέκαμψαν τὴν ψυχήν μου· ὤρυξαν πρὸ προσώπου μου βόθρον καὶ ἐνέπεσαν εἰς αὐτόν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 56,7 - Οι εχθροί μου έστησαν παγίδα στον δρόμον μου και με τας επιβουλάς των κατέκαμψαν και απεθάρρυναν την ψυχήν μου. Ηνοιξαν ενώπιόν μου βορβορώδη λάκκον, δια να πέσω εις αυτόν. Αλλά έπεσαν οι ίδιοι εντός αυτού.

Ψαλ. 56,8 - ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ᾄσομαι καὶ ψαλῶ ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ψαλ. 56,8 - Και τώρα η καρδία μου με την πίστιν και το θάρρος της εις σέ, είναι ετοίμη να νικήση τους πειρασμούς, να αντιμετωπίση τους κινδύνους. Εγώ θα σε δοξολογώ με το στόμα μου και θα συνθέτω ύμνους με τα μουσικά όργανα εις δόξαν σου.

Ψαλ. 56,9 - ἐξεγέρθητι, ἡ δόξα μου· ἐξεγέρθητι, ψαλτήριον καὶ κιθάρα· ἐξεγερθήσομαι ὄρθρου.

Ψαλ. 56,9 - Σηκω επάνω, ω ψυχή μου. Σηκωθήτε και σεις τα μουσικά όργανα, ψαλτήριον και κιθάρα. Πολύ πρωϊ θα σηκωθώ, θα σε δοξολογήσω, Κυριε,

Ψαλ. 56,10 - ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς, Κύριε, ψαλῶ σοι ἐν ἔθνεσι,

Ψαλ. 56,10 - ανάμεσα εις πολλούς λαούς, θα ψάλλω εις σε ανάμεσα εις πολλά έθνη,

Ψαλ. 56,11 - ὅτι ἐμεγαλύνθη ἕως τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

Ψαλ. 56,11 - διότι η ευσπλαγχνία σου και το έλεός σου εμεγαλύνθησαν και υψώθησαν έως στους ουρανούς, και η αξιοπιστία των υποσχέσεών σου και η αλήθειά σου ανέβη έως τα νέφη του ουρανού.

Ψαλ. 56,12 - ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανούς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

Ψαλ. 56,12 - Ας υψωθή και ας λάμψη το μεγαλείον σου, ω Θεέ, υπεράνω από τους ουρανούς και η δόξα σου ας απλωθή εις όλην την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 57 (Μασ. 58)

Εἰς τὸ τέλος· μὴ διαφθείρῃς· τῷ Δαυΐδ εἰς στηλογραφίαν.

Ψαλ. 57,2 - Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε; εὐθείας κρίνετε οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων;

Ψαλ. 57,2 - Λαλείτε πράγματι και αληθεία, ω κριταί του Ισραήλ, και εφαρμόζετε δικαιοσύνην; Εκδίδετε σεις, υιοί των ανθρώπων, δικαίας αποφάσεις;

Ψαλ. 57,3 - καὶ γὰρ ἐν καρδίᾳ ἀνομίαν ἐργάζεσθε ἐν τῇ γῇ, ἀδικίαν αἱ χεῖρες ὑμῶν συμπλέκουσιν.

Ψαλ. 57,3 - Οχι. Διότι με την καρδίαν και τον νουν σας επεξεργάζεσθε την αδικίαν εις την ιεράν χώραν της Παλαιστίνης. Τα δε χέρια σας εξυφαίνουν δολίας αδικίας εις βάρος των άλλων.

Ψαλ. 57,4 - ἀπηλλοτριώθησαν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ μήτρας, ἐπλανήθησαν ἀπὸ γαστρός, ἐλάλησαν ψευδῆ.

Ψαλ. 57,4 - Οι αμαρτωλοί αυτοί δικασταί απεξενώθησαν από τον Θεόν, από την εποχήν ακόμη κατά την οποίαν συνελήφθησαν έμβρυα εις την μήτραν. Επλανήθησαν εκ κοιλίας μητρός, ελάλησαν και λαλούν συνεχώς ψέματα.

Ψαλ. 57,5 - θυμὸς αὐτοῖς κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ὄφεως, ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς καὶ βυούσης τὰ ὦτα αὐτῆς,

Ψαλ. 57,5 - Αγρία μανία τους κατέχει δια το κακόν, ώστε να ομοιάζουν με φίδια, με ασπίδα κωφήν,

Ψαλ. 57,6 - ἥτις οὐκ εἰσακούσεται φωνῆς ἐπᾳδόντων, φαρμάκου τε φαρμακευομένου παρὰ σοφοῦ.

Ψαλ. 57,6 - που κλείει τα αυτιά της και δεν θέλει να ακούση τας γοητευτικάς ωδάς των μάγων, με τας οποίας ο πεπειραμένος γόης προσπαθεί να την καταπραΰνη.

Ψαλ. 57,7 - ὁ Θεὸς συντρίψει τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασεν ὁ Κύριος·

Ψαλ. 57,7 - Ο Θεός θα συντρίψη τα δόντια των ασεβών αυτών δικαστών μέσα στο στόμα των. Θα καταθρυμματίση τους οδόντας αυτών, οι οποίοι ώσαν άγριοι λέοντες επιζητούν να κατασπαράξουν και να αλέσουν τα θύματά των.

Ψαλ. 57,8 - ἐξουδενωθήσονται ὡσεὶ ὕδωρ διαπορευόμενον· ἐντενεῖ τὸ τόξον αὐτοῦ ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν.

Ψαλ. 57,8 - Θα σβήσουν, θα περάσουν, θα εξαφανισθούν σαν το νερό, το οποίον τρέχει ταχέως και δεν επιστρέφει. Ο Κυριος θα τεντώση το τόξον του, και θα ρίψη εναντίον αυτών τα βέλη του, μέχρις ότου εξασθενήσουν τελείως.

Ψαλ. 57,9 - ὡσεὶ κηρὸς τακεὶς ἀνταναιρεθήσονται· ἔπεσε πῦρ ἐπ᾽ αὐτούς, καὶ οὐκ εἶδον τὸν ἥλιον.

Ψαλ. 57,9 - Οπως λυώνει το κερί, έτσι και αυτοί θα λυώσουν, θα διαλυθούν και θα εξαφανισθούν. Φωτιά της οργής του Κυρίου θα πέση επάνω τους, θα κατακαούν και έτσι δεν θα ιδούν ποτέ το φως του ηλίου, θα παύσουν να υπάρχουν μεταξύ των ζώντων ανθρώπων.

Ψαλ. 57,10 - πρὸ τοῦ συνιέναι τὰς ἀκάνθας αὐτῶν τὴν ῥάμνον, ὡσεὶ ζῶντας, ὡσεὶ ἐν ὀργῇ καταπίεται αὐτούς.

Ψαλ. 57,10 - Προτού αυξηθούν αι άκανθαι, ώστε να γίνουν ακανθώδεις θάμνοι, πριν εξανθίση και καρποφορήση εις κακά έργα η πονηρία αυτών, σαν με ασυγκράτητον κύμα οργής θα τους καταπίη η θεία δικαιοσύνη.

Ψαλ. 57,11 - εὐφρανθήσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν· τὰς χεῖρας αὐτοῦ νίψεται ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Ψαλ. 57,11 - Θα ευφρανθή ο δίκαιος όταν ίδη την θείαν αυτήν εκδίκησιν. Τοσον άφθονον θα χυθή το αίμα των αδίκων κριτών, ώστε εις αυτό θα νίψη τα χέρια του ο δίκαιος, ικανοποιημένος από την θείαν δικαιοσύνην.

Ψαλ. 57,12 - καὶ ἐρεῖ ἄνθρωπος· εἰ ἄρα ἐστὶ καρπὸς τῷ δικαίῳ, ἄρα ἐστὶν ὁ Θεὸς κρίνων αὐτοὺς ἐν τῇ γῇ.

Ψαλ. 57,12 - Και τότε κάθε άνθρωπος θα πη· Πράγματι υπάρχει στον δίκαιον η αμοιβή δια τα καλά του έργα. Πράγματι υπάρχει ο Θεός, ο οποίος κρίνει και κατακρίνει τους αδίκους κριτάς επάνω εις την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 58 (Μασ. 59)

Εἰς τὸ τέλος· μὴ διαφθείρῃς· τῷ Δαυΐδ εἰς στηλογραφίαν, ὁπότε ἀπέστειλε Σαοὺλ καὶ ἐφύλαξε τὸν οἶκον αὐτοῦ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν.

Ψαλ. 58,2 - Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός, καὶ ἐκ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ᾿ ἐμὲ λύτρωσαί με·

Ψαλ. 58,2 - Ω Θεέ μου, βγάλε με από τα χέρια των εχθρών μου. Γλύτωσέ με από την επιβουλήν εκείνων, οι οποίοι έχουν εξεγερθή εναντίον μου.

Ψαλ. 58,3 - ῥῦσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν καὶ ἐξ ἀνδρῶν αἱμάτων σῶσόν με.

Ψαλ. 58,3 - Γλύτωσέ με από τους ανθρώπους, που εργάζονται την ανομίαν. Σώσε με από ανθρώπους αιμοβόρους, που σκέπτονται και διαπράττουν εγκλήματα.

Ψαλ. 58,4 - ὅτι ἰδοὺ ἐθήρευσαν τὴν ψυχήν μου, ἐπέθεντο ἐπ᾿ ἐμὲ κραταιοί. οὔτε ἡ ἀνομία μου οὔτε ἡ ἁμαρτία μου, Κύριε·

Ψαλ. 58,4 - Διότι ιδού, έστησαν ενέδρας, δια να μου πάρουν την ζωήν. Επετέθησαν εναντίον μου οι ισχυροί της εποχής αυτής. Ούτε η παρανομία μου, ούτε η αμαρτία μου υπήρξαν, Κυριε, αιτία της καταφοράς των αυτής.

Ψαλ. 58,5 - ἄνευ ἀνομίας ἔδραμον καὶ κατεύθυνα· ἐξεγέρθητι εἰς συνάντησίν μου καὶ ἴδε.

Ψαλ. 58,5 - Μέχρι σήμερον επέρασα τας ημέρας της ζωής μου χωρίς παρανομία. Εξ αντιθέτου συμπεριεφέρθην με ευθύτητα. Σηκω, λοιπόν, Κυριε, και έλα εις συνάντησίν μου και ίδε τον κίνδυνον, που με απειλεί.

Ψαλ. 58,6 - καὶ σύ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, πρόσχες τοῦ ἐπισκέψασθαι πάντα τὰ ἔθνη, μὴ οἰκτειρήσῃς πάντας τοὺς

ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 58,6 - Συ, Κυριε, ο Θεός των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, συ ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, σπεύσε εν τη δικαιοσύνη σου να επισκεφθής με την τιμωρόν ράβδον σου όλα τα αμαρτωλά έθνη. Μη δείξης ευσπλαγχνίαν προς εκείνους, οι οποίοι εργάζονται την παρανομίαν.

Ψαλ. 58,7 - ἐπιστρέψουσιν εἰς ἑσπέραν καὶ λιμώξουσιν ὡς κύων καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

Ψαλ. 58,7 - Οπως ο κύων κατά την εσπέραν περιέρχεται αναζητών τροφήν εις τα απορρίμματα, έτσι και αυτοί, διψασμένοι και πεινασμένοι δι' ανθρώπινον αίμα, θα περιέλθουν την πόλιν αναζητούντες τα θύματά των.

Ψαλ. 58,8 - ἰδοὺ ἀποφθέγξονται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ῥομφαία ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν, ὅτι τίς ἤκουσε;

Ψαλ. 58,8 - Ιδού, αυτοί εκτοξεύουν από το στόμα τους φαρμακερούς και υβριστικούς λόγους. Κοφτερή ρομφαία τα χείλη των. Με θρασύτητα λέγουν· Ποιός μας ακούει; Και αν μας ακούη, άνθρωπος η Θεός, μήπως και θα δώσωμεν λόγον;

Ψαλ. 58,9 - καὶ σύ, Κύριε, ἐκγελάσῃ αὐτούς, ἐξουδενώσεις πάντα τὰ ἔθνη.

Ψαλ. 58,9 - Συ όμως, Κυριε, θα τους περιγελάσης. Θα εκμηδενίσης γενικώς όλα τα ειδωλολατρικά αμαρτωλά έθνη.

Ψαλ. 58,10 - τὸ κράτος μου, πρὸς σὲ φυλάξω, ὅτι σύ, ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ.

Ψαλ. 58,10 - Την δύναμίν μου, Κυριε, την σωτηρίαν και ασφάλειάν μου, θα αναθέσω εις σέ, διότι συ είσαι ο Θεός μου, ο προστάτης και υπερασπιστής μου.

Ψαλ. 58,11 - ὁ Θεός μου, τὸ ἔλεός σου προφθάσει με· ὁ Θεός μου δείξει μοι ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου.

Ψαλ. 58,11 - Ω Θεέ μου, πιστεύω απολύτως, ότι θα έλθη προς εμέ το έλεός σου στον κατάλληλον καιρόν, δια να με προφθάση, πριν πάθω τι. Συ, ο Θεός μου, θα μου δείξης το έργον της δικαιοσύνης σου εναντίον των εχθρών μου.

Ψαλ. 58,12 - μὴ ἀποκτείνῃς αὐτούς, μήποτε ἐπιλάθωνται τοῦ νόμου σου· διασκόρπισον αὐτοὺς ἐν τῇ δυνάμει σου καὶ κατάγαγε αὐτούς, ὁ ὑπερασπιστής μου, Κύριε.

Ψαλ. 58,12 - Μη τους θανατώσης όμως, Κυριε, αλλά τιμώρησέ τους κατ' άλλον τρόπον, δια να βλέπη το έθνος μου την τιμωρίαν αυτήν και μη λησμονή τον Νομον σου. Διασκόρπισέ τους εν τη παντοδυναμία σου μακράν από την πατρίδα των. Ριψε τους ταπεινωμένους και εξευτελισμένους κάτω στο χώμα, συ Κυριε, που είσαι ο υπερασπιστής και προστάτης μου.

Ψαλ. 58,13 - ἁμαρτία στόματος αὐτῶν, λόγος χειλέων αὐτῶν, καὶ συλληφθήτωσαν ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῶν· καὶ ἐξ ἀρᾶς καὶ ψεύδους

διαγγελήσονται ἐν συντελείᾳ,

Ψαλ. 58,13 - Ποσον αηδιαστική ήτο η αμαρτία, που εξεμούσε το στόμα αυτών! Ποσον πονηρός και δόλιος ο λόγος των χειλέων των! Ας συλληφθούν αυτοί μέσα εις τα δίκτυα των εγωπαθών και φθονερών σχεδίων των. Τα αμαρτωλά λόγια, με τα οποία αυτοί με κατηρώντο και εψεύδοντο εις βάρος μου, θα διαλαληθούν εις όλους έπειτα από την συντριβήν των.

Ψαλ. 58,14 - ἐν ὀργῇ συντελείας, καὶ οὐ μὴ ὑπάρξουσι· καὶ γνώσονται, ὅτι Θεὸς δεσπόζει τοῦ Ἰακὼβ τῶν περάτων τῆς γῆς. (διάψαλμα).

Ψαλ. 58,14 - Η τιμωρία των, εν τη δικαία σου οργή, θα είναι πλήρης και δεν θα υπάρχουν πλέον. Τοτε θα μάθουν όλοι, ότι ο Θεός είναι ο Κυριος και προστάτης των Ισραηλιτών, μέχρι και των περάτων της γης.

Ψαλ. 58,15 - ἐπιστρέψουσιν εἰς ἑσπέραν, καὶ λιμώξουσιν ὡς κύων καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

Ψαλ. 58,15 - Αυτοί, όπως ο πεινασμένος κύων κατά την εσπέραν περιέρχεται τους δρόμους εις αναζήτησιν τροφής του μέσα εις τα απορρίμματα, έτσι και αυτοί πεινασμένοι και διψασμένοι δι' αίμα ανθρώπων, θα περιτριγυρίζουν γύρω την πόλιν ζητούντες θύματα.

Ψαλ. 58,16 - αὐτοὶ διασκορπισθήσονται τοῦ φαγεῖν· ἐὰν δὲ μὴ χορτασθῶσι, καὶ γογγύσουσιν.

Ψαλ. 58,16 - Αυτοί θα διασκορπισθούν από έδω και από εκεί, δια να φάγουν κάποιον. Εάν δε και δεν κορέσουν τα αιμοβόρα ένστικτά των, θα γογγύζουν και θα γαυγίζουν.

Ψαλ. 58,17 - ἐγὼ δὲ ᾄσομαι τῇ δυνάμει σου καὶ ἀγαλλιάσομαι τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐγενήθης ἀντιλήπτωρ μου καὶ καταφυγή μου ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου.

Ψαλ. 58,17 - Εγώ όμως θα ψάλλω δοξολογίαν προς σέ, τον παντοδύναμον Θεόν. Θα πλημμυρίσω από αγαλλίασιν την πμωΐαν, που θα ίδω το έλεός σου, διότι συ υπήρξες προστάτης μου και καταφύγιόν μου εις περίοδον θλίψεων και κινδύνων.

Ψαλ. 58,18 - βοηθός μου εἶ, σοὶ ψαλῶ· ὅτι σύ, ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ὁ Θεός μου, τὸ ἔλεός μου.

Ψαλ. 58,18 - Συ, Κυριε, είσαι βοηθός μου. Θα ψάλλω και θα υμνολογώ σέ, διότι συ ήσουνα και είσαι ο προστάτης μου, ο Θεός μου, γεμάτος έλεος και ευσπλαγχνίαν προς εμέ.

ΨΑΛΜΟΣ 59 (Μασ. 60)

Εἰς τὸ τέλος· τοῖς ἀλλοιωθησομένοις ἔτι, εἰς στηλογραφίαν τῷ Δαυΐδ, εἰς διδαχήν,

- ὁπότε ἐνεπύρισε τὴν Μεσοποταμίαν Συρίας καὶ τὴν Συρίαν Σοβάλ, καὶ ἐπέστρεψεν Ἰωάβ, καὶ ἐπάταξε τὴν φάραγγα τῶν Ἁλῶν, δώδεκα χιλιάδας.

Ψαλ. 59,3 - Ὁ Θεὸς, ἀπώσω ἡμᾶς καὶ καθεῖλες ἡμᾶς, ὠργίσθης καὶ ᾠκτείρησας ἡμᾶς.

Ψαλ. 59,3 - Ω Θεέ, μας απώθησες και μας απεμάκρυνες από κοντά σου. Μας κατεκρήμνισες, ωργίσθης εναντίον μας. Και τώρα, Κυριε, μετά την τιμωρίαν μας, δείξε προς ημάς το έλεός σου και την ευσπλαγχνίαν σου.

Ψαλ. 59,4 - συνέσεισας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν· ἴασαι τὰ συντρίμματα αὐτῆς ὅτι ἐσαλεύθη.

Ψαλ. 59,4 - Συνεκλόνισες την χώραν της Παλαιστίνης με την επιδρομήν και τας δηώσεις των αλλοφύλων. Την συνετάραξες ωσάν με σεισμούς μεγάλους και καταστρεπτικούς. Θεράπευσε, Κυριε, τα συντρίμματα και τα ερείπιά της, διότι τα πάντα εις αυτήν εσαλεύθησαν.

Ψαλ. 59,5 - ἔδειξας τῷ λαῷ σου σκληρά, ἐπότισας ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως.

Ψαλ. 59,5 - Παρεχώρησες να ίδη ο λαός σου σκληράς δοκιμασίας. Μας επότισες με τον πικρόν οίνον της οργής σου.

Ψαλ. 59,6 - ἔδωκας τοῖς φοβουμένοις σε σημείωσιν τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τόξου. (διάψαλμα).

Ψαλ. 59,6 - Εδωκες όμως, εν τη ευσπλαγχνία και τη αγαθότητί σου, στους Ισραηλίτας, που ευλαβούνται το όνομά σου, σημείον, δια να αποφύγουν το εχθρικόν τόξον και διασωθούν.

Ψαλ. 59,7 - ὅπως ἂν ῥυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον τῇ δεξιᾷ σου καὶ ἐπάκουσόν μου.

Ψαλ. 59,7 - Δια να γλυτώσουν οι αγαπητοί σου και μη εξοντωθούν από τους εχθρούς, σώσε τους με την ακατανίκητον δεξιάν σου και κάμε δεκτήν ευμενώς την προσευχήν μου υπέρ του λαού.

Ψαλ. 59,8 - ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· ἀγαλλιάσομαι καὶ διαμεριῶ Σίκιμα καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω.

Ψαλ. 59,8 - Ο Θεός, εν τη αγιότητι αυτού, μίλησε επισήμως και είπε· Με χαράν και αγαλλίασιν θα διαμοιράσω εις σας την πόλιν Συχέμ και θα καταμετρήσω την κοιλάδα των σκηνών, που εκτείνεται πέραν του Ιορδάνου, όλην αυτήν την χώραν, δια να την διαμοιράσω προς σας.

Ψαλ. 59,9 - ἐμός ἐστι Γαλαάδ, καὶ ἐμός ἐστι Μανασσῆ, καὶ Ἐφραὶμ κραταίωσις τῆς κεφαλῆς μου, Ἰούδας βασιλεύς μου·

Ψαλ. 59,9 - Διότι εις εμέ ανήκει η χώρα Γαλαάδ, ιδική μου είναι η περιοχή Μανασσή η πέραν του Ιορδάνου. Επίσης ιδική μου είναι και η εντεύθεν του Ιορδάνου περιοχή Εφραίμ, η κραταιά αυτή δύναμις περικεφαλαία μου, όπως επίσης και φυλή του Ιούδα, από την οποίαν προέρχονται οι βασιλείς του λαού μου.

Ψαλ. 59,10 - Μωὰβ λέβης τῆς ἐλπίδος μου, ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐκτενῶ τὸ ὑπόδημά μου, ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάγησαν.

Ψαλ. 59,10 - Η χώρα των Μωαβιτών θα γίνη λεκάνη, μέσα εις την οποίαν ο εκλεκτός μου λαός θα πλύνη τους πόδας του. Εις την χώραν της Ιδουμαίας θα εκτείνω το υπόδημά μου και θα την υποτάξω. Εις εμέ όλοι οι αλλόφυλοι υπετάγησαν και θα υποταχθούν.

Ψαλ. 59,11 - τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιοχῆς; ἢ τίς ὁδηγήσει με ἕως τῆς Ἰδουμαίας;

Ψαλ. 59,11 - Επειτα, λοιπόν, από τας μεγάλας αυτάς υποσχέσστου Κυρίου, ποίος θα με φέρη νικητήν εις την οχυράν πόλιν, που είναι πρωτεύουσα της Ιδουμαίας; Ποιός θα με οδηγήση το συντομώτερον μέχρι της χώρας Ιδουμαίας;

Ψαλ. 59,12 - οὐχὶ σύ, ὁ Θεός, ὁ ἀπωσάμενος ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν;

Ψαλ. 59,12 - Δεν θα μας οδηγήσης συ, ω Θεέ μου, ο οποίος προηγουμένως μας είχες απωθήσει από κοντά σου; Και συ δεν θα εκστρατεύσης μαζή με τας ιδικάς μας στρατιωτικάς δυνάμεις εναντίον των εχθρών μας;

Ψαλ. 59,13 - δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

Ψαλ. 59,13 - Δος μας βοήθειαν, δια να σωθώμεν από την δοκιμασίαν, η οποία μας συνέχει, διότι ματαία και άκαρπος εις σωτηρίαν είναι κάθε βοήθεια, που προέρχεται από άνθρωπον.

Ψαλ. 59,14 - ἐν τῷ Θεῷ ποιήσωμεν δύναμιν, καὶ αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς θλίβοντας ἡμᾶς.

Ψαλ. 59,14 - Με την βοήθειαν σου του Θεού μας θα δράσωμεν αποτελεσματικώς και μετά δυνάμεως. Αυτός ο ίδιος θα εκμηδενίση εκείνους, οι οποίοι μας θλίβουν.

ΨΑΛΜΟΣ 60 (Μασ. 61)

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 60,2 - Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς δεήσεώς μου, πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

Ψαλ. 60,2 - Ακουσε, ω Θεέ μου, και κάμε δεκτήν την δέησίν μου. Δώσε προσοχήν εις την προσευχήν μου.

Ψαλ. 60,3 - ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὴν καρδίαν μου· ἐν πέτρᾳ ὕψωσάς με, ὡδήγησάς με,

Ψαλ. 60,3 - Από τα πέρατα της γης, μακράν από την Σιών, κράζω προς σε εις περίοδον, κατά την οποίαν η καρδία μου έχει καταληφθή από μεγάλην

λύπην και ατονίαν. Και συ, Κυριε, όπως στο παρελθόν έτσι και τώρα, με ύψωσες και με εστήριξες εις απρόσιτους από τους εχθρούς μου βράχους. Εκεί, συ ο ίδιος με οδήγησες ασφαλή.

Ψαλ. 60,4 - ὅτι ἐγενήθης ἐλπίς μου, πύργος ἰσχύος ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ.

Ψαλ. 60,4 - Διότι εγώ και στο παρελθόν εις σε είχα στηρίξει τας ελπίδας μου και με επροστάτευσες ως πύργον και φρούριον απόρθητον εναντίον του οιουδήποτε εχθρού μου.

Ψαλ. 60,5 - παροικήσω ἐν τῷ σκηνώματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας, σκεπασθήσομαι ἐν σκέπει τῶν πτερύγων σου. (διάψαλμα).

Ψαλ. 60,5 - Πιστεύω, ότι και τώρα θα ευδοκήσης να κατοικήσω παντοτεινά πλησίον του ιερού σου σκηνώματος εις την Ιερουσαλήμ, ώστε να ευρίσκωμαι υπό την ακατανίκητον σκέπην των πτερύγων της θείας σου προστασίας.

Ψαλ. 60,6 - ὅτι σύ, ὁ Θεός, εἰσήκουσας τῶν εὐχῶν μου, ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 60,6 - Διότι συ, ω Θεέ μου, ήκουσες και έκαμες ευμενώς δεκτάς τας προσευχάς μου και τα τάματά μου, και έδωσες εις ημάς, που σε ευλαβούμεθα, την γην της Επαγγελίας ως κληρονομίαν.

Ψαλ. 60,7 - ἡμέρας ἐφ᾿ ἡμέρας τοῦ βασιλέως προσθήσεις, τὰ ἔτη αὐτοῦ ἕως ἡμέρας γενεᾶς καὶ γενεᾶς.

Ψαλ. 60,7 - Ημέρας εις τας ημέρας του βασιλέως θα προσθέσης, ώστε τα έτη του δια των απογόνων του, και μάλιστα δια του Μεσσίου, να συνεχισθούν αιωνίως από των ημερών της μιας γενεάς μέχρι και των ημερών της άλλης εις αιώνας αιώνων.

Ψαλ. 60,8 - διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ἔλεος καὶ ἀλήθειαν αὐτοῦ τίς ἐκζητήσει;

Ψαλ. 60,8 - Και έτσι θα παραμένη αυτός αιώνιος βασιλεύς ενώπιόν σου. Ποιός από τους θνητούς θα ημπορέση ποτε να ερευνήση και να κατανοήση το βάθος του ελέους και την πιστότητα των υποσχέσεών σου;

Ψαλ. 60,9 - οὕτως ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος τοῦ ἀποδοῦναί με τὰς εὐχάς μου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

Ψαλ. 60,9 - Γεμάτος θαυμασμόν προ του απείρου μεγαλείου σου θα ψάλλω ύμνον εις δόξαν του Ονόματός σου δια μέσου όλων των αιώνων και ωσάν χρέος οφειλόμενον θα αποδίδω εις σε τα τάματά μου καθημερινώς από την μίαν ημέραν εις την άλλην.

ΨΑΛΜΟΣ 61 (Μασ. 62)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Ἰδιθούν· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 61,2 - Οὐχὶ τῷ Θεῷ ὑποταγήσεται ἡ ψυχή μου; παρ᾽ αὐτῷ γὰρ τὸ σωτήριόν μου·

Ψαλ. 61,2 - Εις τον Θεόν δεν θα υποταχθή η ψυχή μου; Βεβαίως. Διότι εις τα χέρια αυτού υπάρχει η σωτηρία μου.

Ψαλ. 61,3 - καὶ γὰρ αὐτὸς Θεός μου καὶ σωτήρ μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου, οὐ μὴ σαλευθῶ ἐπὶ πλεῖον.

Ψαλ. 61,3 - Ακριβώς επειδή αυτός ο Θεός μου, είναι ο σωτήρ μου και ο υπερασπιστής μου, δεν θα κλονισθώ πλέον στους πειρασμούς, οι οποίοι ενδεχομένως θα με προσβάλουν.

Ψαλ. 61,4 - ἕως πότε ἐπιτίθεσθε ἐπ᾽ ἄνθρωπον; φονεύετε πάντες ὑμεῖς ὡς τοίχῳ κεκλιμένῳ καὶ φραγμῷ ὠσμένῳ.

Ψαλ. 61,4 - Εως πότε σεις θα επιτίθεσθε με φονικήν μανίαν εναντίον αθώου ανθρώπου; Εως πότε σεις θα επιζητήτε να με φονεύσετε επιπίπτοντες εναντίον μου, ωσάν προς ετοιμόρροπον τοίχον και προς φράκτην ο οποίος έχει σπρωχθή και είναι έτοιμος να σωριασθή στο έδαφος;

Ψαλ. 61,5 - πλὴν τὴν τιμήν μου ἐβουλεύσαντο ἀπώσασθαι, ἔδραμον ἐν δίψει, τῷ στόματι αὐτῶν εὐλόγουν καὶ τῇ καρδίᾳ αὐτῶν κατηρῶντο. (διάψαλμα).

Ψαλ. 61,5 - Παρ' όλην την τραγικήν μου κατάστασιν, οι εχθροί μου εσκέφθησαν να ποδοπατήσουν στο χώμα την βασιλικήν μου τιμήν. Και προς τούτο, διψασμένοι δια το αίμα μου, έτρεξαν εναντίον μου. Με το στόμα των έλεγαν λόγους επαινετικούς και κολακευτικούς. Με την καρδιάν των όμως με κατηρώντο.

Ψαλ. 61,6 - πλὴν τῷ Θεῷ ὑποτάγηθι, ἡ ψυχή μου, ὅτι παρ᾽ αὐτῷ ἡ ὑπομονή μου.

Ψαλ. 61,6 - Πλην συ, ω ψυχή μου, στον Θεόν πρέπει να υποταχθής, διότι από αυτόν με υπομονήν και πίστιν θα περιμένω λύτρωσιν από τας θλίψεις μου.

Ψαλ. 61,7 - ὅτι αὐτὸς Θεός μου καὶ σωτήρ μου, ἀντιλήπτωρ μου, οὐ μὴ μεταναστεύσω.

Ψαλ. 61,7 - Διότι αυτός είναι ο Θεός και σωτήρ μου, το στήριγμά μου· και παρά την μανίαν των εχθρών μου δεν θα μεταναστεύσω εξόριστος εις ξένας περιοχάς.

Ψαλ. 61,8 - ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου καὶ ἡ δόξα μου· ὁ Θεὸς τῆς βοηθείας μου, καὶ ἡ ἐλπίς μου ἐπὶ τῷ Θεῷ.

Ψαλ. 61,8 - Εις τον Θεόν έχω στηρίξει με πίστιν την σωτηρίαν μου και την δόξαν μου. Ο Θεός αυτός είναι ο βοηθός μου και όλαι αι ελπίδες μου εις αυτόν στηρίζονται.

Ψαλ. 61,9 - ἐλπίσατε ἐπ᾽ αὐτὸν πᾶσα συναγωγὴ λαοῦ· ἐκχέετε ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ὁ Θεὸς βοηθὸς ἡμῶν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 61,9 - Εις τον Θεόν στηρίξατε τας ελπίδας σας όλα τα πλήθη του λαού. Αφήσατε να εκχυθή προς αυτόν το περιεχόμενον της καρδίας σας, είτε θλίψις είναι και πόνοι, είτε χαρά και αγαλλίασις. Διότι ο Θεός είναι βοηθός μας.

Ψαλ. 61,10 - πλὴν μάταιοι οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ψευδεῖς οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ζυγοῖς τοῦ ἀδικῆσαι αὐτοὶ ἐκ ματαιότητος ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ψαλ. 61,10 - Εξ αντιθέτου οι άνθρωποι είναι ματαιολόγοι και κούφοι, ψεύδονται μεταξύ των, απατούν και απατώνται, και αδικούν ο ενας τον άλλον. Ολοι αυτοί κινούνται από συμφώνου ένεκα της ματαιοδοξίας των.

Ψαλ. 61,11 - μὴ ἐλπίζετε ἐπ᾿ ἀδικίαν καὶ ἐπὶ ἁρπάγματα μὴ ἐπιποθεῖτε· πλοῦτος ἐὰν ῥέῃ, μὴ προστίθεσθε καρδίαν.

Ψαλ. 61,11 - Σεις, οι άνθρωποι, μη στηρίζετε τας ελπίδας σας στον πλούτον και εις την αδικίαν. Μη φλογίζεσθε από τον πόθον δια πλούτη, που προέρχονται από αρπαγάς. Και αν ίδετε ωσάν ποτάμι να ρέη ο πλούτος εμπρός σας, μη προσκολλάτε εις αυτόν την καρδίαν σας.

Ψαλ. 61,12 - ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός, δύο ταῦτα ἤκουσα, ὅτι τὸ κράτος τοῦ Θεοῦ,

Ψαλ. 61,12 - Απαξ δια παντός διεκήρυξεν ο Θεός, εγώ δε ήκουσα τα δύο αυτά πράγματα. Πρώτον ότι η κραταιά δύναμις ανήκει εις σε τον Θεόν

Ψαλ. 61,13 - καὶ σοῦ, Κύριε, τὸ ἔλεος, ὅτι σὺ ἀποδώσεις ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ψαλ. 61,13 - και δεύτερον ότι η ευσπλαγχνία είναι επίσης ιδική σου. Βασει λοιπόν αυτών, Κυριε, συ θα αποδώσης εις έκαστον κατά τα έργα του. Θα τιμωρήσης δια τας αδικίας του τον ένοχον. Θα αμείψης τον αγαθόν δια τα καλά του έργα.

ΨΑΛΜΟΣ 62 (Μασ. 63)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας.

Ψαλ. 62,2 - Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω· ἐδίψησέ σε ἡ ψυχή μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σάρξ μου ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.

Ψαλ. 62,2 - Θεέ μου, που είσαι ο Θεός μου, από πολύ πρωϊ, από τα χαράματα προσεύχομαι προς σέ. Σε διψά και σε ποθεί η ψυχή μου. Ποσες φορές και αυταί αι αισθήσστου σώματός μου, εις την έρημον αυτήν χώραν την δύσδατον και άνυδρον επόθησαν να ίδουν και να απολαύσουν τον άγιόν σου ναόν!

Ψαλ. 62,3 - οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθην σοι τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν σου καὶ τὴν δόξαν σου.

Ψαλ. 62,3 - Με την δίψαν αυτήν επαρουσιαζόμην σωματικώς και ψυχικώς άλλοτε στον ιερόν σου τόπον, δια να ίδω και σκεφθώ την δύναμίν σου και

την δόξαν σου.

Ψαλ. 62,4 - ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ζωάς· τὰ χείλη μου ἐπαινέσουσί σε.

Ψαλ. 62,4 - Σε επόθησα και σε ποθώ σφοδρώς, Κυριέ μου, διότι το έλεός σου είναι ανώτερον από χιλιάδας και χιλιάδας ζωάς. Τα χείλη μου θα σε υμνούν και θα σε δοξολογούν.

Ψαλ. 62,5 - οὕτως εὐλογήσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀρῶ τὰς χεῖράς μου.

Ψαλ. 62,5 - Με τον αυτόν τρόπον θα σε ευλογώ και θα σε δοξολογώ καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου και μόνον στο Ονομά σου θα υψώνω τας χείράς μου, και προς σε θα προσεύχωμαι.

Ψαλ. 62,6 - ὡς ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμπλησθείη ἡ ψυχή μου, καὶ χείλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

Ψαλ. 62,6 - Με την χαράν και την ευφροσύνην της προσευχής θα χορταίνη και θα ευφραίνεται η ψυχή μου, όπως θα ηυφραίνετο το σώμα, όταν θα έτρωγε λιπαρά και νόστιμα φαγητά. Με χείλη πλημμυρισμένα από αγαλλίασιν θα σε υμνή τότε το στόμα μου.

Ψαλ. 62,7 - εἰ ἐμνημόνευόν σου ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ·

Ψαλ. 62,7 - Οταν, καθώς πέφτω κατά την νύκτα στο στρώμα μου, σε ενθυμούμαι και κοιμώμαι με την παράστασιν του μεγαλείου σου, τότε πολύ πρωϊ θα εξυπνώ και θα μελετώ τα μεγαλεία

σου και θα σε δοξολογώ.

Ψαλ. 62,8 - ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἀγαλλιάσομαι.

Ψαλ. 62,8 - Διότι συ κατά το παρελθόν υπήρξες βοηθός και στο μέλλον θα δοκιμάζω αγαλλίασιν και χαράν ευρισκόμενος κάτω από την σκέπην των πτερύγων σου.

Ψαλ. 62,9 - ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιά σου.

Ψαλ. 62,9 - Προσεκολλήθη πάντοτε η ψυχή μου προς σέ. Συ δε ήπλωσες την δεξιάν σου χείρα και με εστήριξες, με καθωδήγησες και με επροστάτευσες.

Ψαλ. 62,10 - αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου, εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς·

Ψαλ. 62,10 - Αυτοί δε οι εχθροί μου, οι οποίοι με πολεμούν, ματαίως προσεπάθησαν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Θα αποτύχουν στο έργον των, αλλά και οι ίδιοι θα φονευθούν και θα κατέλθουν στον άδην, εις τα βάθη της γης.

Ψαλ. 62,11 - παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας, μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.

Ψαλ. 62,11 - Θα παραδοθούν εις σφαγήν ρομφαίας, τα σώματά των άταφα θα γίνουν τροφή δια τας αλώπεκας.
Ψαλ. 62,12 - ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ, ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνύων ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.
Ψαλ. 62,12 - Εγώ όμως ο βασιλεύς θα ευφρανθώ με την προστασίαν και την χαράν, την οποίαν ο Θεός μου δίδει. Και καθένας, ο οποίος ορκίζεται στον αληθινόν Θεόν, θα δοξασθή. Εξ αντιθέτου θα φραγή και θα κλείση το στόμα εκείνων, οι οποίοι λαλούν αδικίας και ψεύδη.

ΨΑΛΜΟΣ 63 (Μασ. 64)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.
Ψαλ. 63,2 - Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ, ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχήν μου.
Ψαλ. 63,2 - Ακουσε και κάμε δεκτήν, Κυριε και Θεέ μου, την προσευχήν μου τώρα που δέομαι προς σε και ελευθέρωσε την ψυχήν μου από τον φόβον, που μου εμπνέει ο εχθρός μου.
Ψαλ. 63,3 - σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν,
Ψαλ. 63,3 - Σκέπασέ με και προστάτευσέ με από τας μυστικάς συνωμοσίας των πονηρών ανθρώπων και από το πλήθος των κακών ανθρώπων, που συστηματικώς εργάζονται την αδικίαν.
Ψαλ. 63,4 - οἵτινες ἠκόνησαν ὡς ῥομφαίαν τὰς γλώσσας αὐτῶν, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν πρᾶγμα πικρὸν
Ψαλ. 63,4 - Ολοι αυτοί ηκόνησαν, ως μεγάλην μάχαιραν, τας γλώσσας των, ετέντωσαν το τόξον των και έθεσαν επάνω εις αυτό, δια να εκσφενδονίσουν εναντίον μου αντί βέλους λόγους πικρούς και συκοφαντικούς,
Ψαλ. 63,5 - τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον, ἐξάπινα κατατοξεύσουσιν αὐτὸν καὶ οὐ φοβηθήσονται.
Ψαλ. 63,5 - δια να κατατοξεύσουν και κτυπήσουν υπούλως και κρυφίως τον άμεμπτον. Θέλουν αιφνιδιαστικώς να με κτυπήσουν χωρίς κανένα φόβον και δισταγμόν.
Ψαλ. 63,6 - ἐκραταίωσαν ἑαυτοῖς λόγον πονηρόν, διηγήσαντο τοῦ κρύψαι παγίδα, εἶπαν· τίς ὄψεται αὐτούς;
Ψαλ. 63,6 - Εμελέτησαν, ετελειοποίησαν και ενίσχυσαν με κάθε τρόπον το πονηρόν σχέδιον μεταξύ των. Συνεννοήθησαν να μου στήσουν κρυφήν παγίδα και είπαν· Ποιός, άνθρωπος η ο Θεός, θα τους ίδη; Κανείς.
Ψαλ. 63,7 - ἐξηρεύνησαν ἀνομίαν, ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις. προσελεύσεται ἄνθρωπος, καὶ καρδία βαθεῖα,

Ψαλ. 63,7 - Επενόησαν ποικίλους τρόπους δια το καταχθόνιον έργον των. Εξηντλήθησαν μελετώντες τας μηχανορραφίας των. Καθένας από αυτούς θα με πλησιάση με δολιότητα και μοχθηρίαν. Καταχθονία είναι η καρδία των, μέσα εις την οποίαν κρύπτονται αι πονηραί των προθέσεις.

Ψαλ. 63,8 - καὶ ὑψωθήσεται, ὁ Θεός. βέλος νηπίων ἐγενήθησαν αἱ πληγαὶ αὐτῶν,

Ψαλ. 63,8 - Τα σχέδιά των όμως δεν θα πραγματοποιηθούν. Θα υψωθή και θα νικήση ο κραταιός Θεός, ο προστάτης μου. Αι πληγαί, τας οποίας θα μου προξενήσουν, θα είναι ωσάν τας πληγάς, που προέρχονται από βέλη ριπτόμενα από νήπια.

Ψαλ. 63,9 - καὶ ἐξησθένησαν ἐπ᾽ αὐτοὺς αἱ γλῶσσαι αὐτῶν. ἐταράχθησαν πάντες οἱ θεωροῦντες αὐτούς,

Ψαλ. 63,9 - Ητόνησαν και παρέλυσαν εις τα στόματά των, αι κομπορρημονούσαι γλώσσαι των. Ολοι, όσοι είδαν τας ενεργείας των και τας αποτυχίας των, εξεπλάγησαν.

Ψαλ. 63,10 - καὶ ἐφοβήθη πᾶς ἄνθρωπος. καὶ ἀνήγγειλαν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ποιήματα αὐτοῦ συνῆκαν.

Ψαλ. 63,10 - Και κάθε άνθρωπος ιδών την συντριβήν των πονηρών σχεδίων των εφοβήθη και ευλαβήθη τον Θεόν. Ολοι δε διεκήρυξαν τα έργα της θαυμαστής προστασίας του Θεού, διότι κατενόησαν τα έργα αυτά ως έργα Κυρίου.

Ψαλ. 63,11 - εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλπιεῖ ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ ἐπαινεθήσονται πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

Ψαλ. 63,11 - Καθε δε δίκαιος άνθρωπος, βλέπων τα μεγαλεία του Θεού, θα ευφρανθή εν Κυρίω και θα ελπίζη περισσότερον τώρα εις αυτόν. Ολοι οι ευθείς και ειλικρινείς άνθρωποι θα δοξασθούν από τον Θεόν και από τους συνανθρώπους των.

ΨΑΛΜΟΣ 64 (Μασ. 65)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ, ᾠδὴ Ἱερεμίου καὶ Ἰεζεκιήλ ἐκ τοῦ λαοῦ τῆς παροικίας, ὅτε ἔμελλον ἐκπορεύεσθαι.

Ψαλ. 64,2 - Σοὶ πρέπει ὕμνος, ὁ Θεός, ἐν Σιών, καὶ σοὶ ἀποδοθήσεται εὐχὴ ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ψαλ. 64,2 - Εις σέ, Κυριε, είναι πρέπον να αναπέμπεται κάθε δοξολογία εις την Σιών. Εις την Ιερουσαλήμ πρέπει να εκπληρώνεται το τάξιμον του λαού σου προς σέ.

Ψαλ. 64,3 - εἰσάκουσον προσευχῆς μου· πρὸς σὲ πᾶσα σὰρξ ἥξει.

Ψαλ. 64,3 - Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου, διότι κάθε ανθρωπίνη σαρξ, ασθενής καθώς είναι, προς σε θα έλθη να ζητήση

βοήθειαν.
Ψαλ. 64,4 - λόγοι ἀνόμων ὑπερεδυνάμωσαν ἡμᾶς, καὶ ταῖς ἀσεβείαις ἡμῶν σὺ ἱλάσῃ.
Ψαλ. 64,4 - Πολλαί και διάφοροι ανομίαι με λόγια και με έργα υπερίσχυσαν, υπεδούλωσαν την θέλησίν μας, ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου. Συ όμως, Κυριε, θα φανής ελεήμων εις τας αμαρτίας μας και θα μας συγχωρήσης.
Ψαλ. 64,5 - μακάριος ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου· κατασκηνώσει ἐν ταῖς αὐλαῖς σου. πλησθησόμεθα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ οἴκου σου· ἅγιος ὁ ναός σου,
Ψαλ. 64,5 - Τρισευτυχισμένος εκείνος, τον οποίον συ εξέλεξες και με στοργήν επήρες κοντά σου. Αυτός θα μένη διαρκώς εις τας ιεράς αυλάς του ναού σου. Εάν αξιώσης και ημάς αυτής της δωρεάς, θα χορτάσωμεν από τα πλούσια αγαθά του οίκου σου. Αγιος είναι και ιερός ο ναός σου. Αξιοθαύμαστος ο ναός σου δια τα πλούσια έργα της δικαιοσύνης σου.
Ψαλ. 64,6 - θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ. ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπὶς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ μακράν,
Ψαλ. 64,6 - Καμε δεκτήν την προσευχήν μας συ, ο Θεός και ο σωτήρ μας· η ελπίς όλων των ανθρώπων μέχρι και των περάτων της γης και αυτών που διαπλέουν θαλάσσας και κατοικούν εις νήσους μακράν.
Ψαλ. 64,7 - ἑτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ, περιεζωσμένος ἐν δυναστείᾳ,
Ψαλ. 64,7 - Συ, ο οποίος στερεώνεις με την τεραστίαν δύναμίν σου τα όρη, συ ο οποίος είσαι περιζωσμένος με άπειρον ισχύν.
Ψαλ. 64,8 - ὁ συνταράσσων τὸ κῦτος τῆς θαλάσσης, ἤχους κυμάτων αὐτῆς. ταραχθήσονται τὰ ἔθνη,
Ψαλ. 64,8 - Συ, ο οποίος αναταράσσεις την θάλασσαν καθ' όλον το πλάτος και βάθος αυτής, και προκαλείς την βοήν των κυμάτων της. Από όλας αυτάς τας μεγαλειώδεις εκδηλώσεις της δυνάμεώς σου θα καταπλαγούν και θα ταραχθούν τα έθνη.
Ψαλ. 64,9 - καὶ φοβηθήσονται οἱ κατοικοῦντες τὰ πέρατα ἀπὸ τῶν σημείων σου· ἐξόδους πρωΐας καὶ ἑσπέρας τέρψεις.
Ψαλ. 64,9 - Από τα αξιοθαύμαστα έργα σου θα τρομάξουν οι κατοικούντες μέχρι και εις τα πέρατα του κόσμου. Θα τέρψης όμως και θα γοητεύσης τους ανθρώπους με το πρωϊνόν φως, τότε που αρχίζει η πρωΐα και με το ηλιοβασίλεμμα, τότε που αρχίζει η εσπέρα.
Ψαλ. 64,10 - ἐπεσκέψω τὴν γῆν καὶ ἐμέθυσας αὐτήν, ἐπλήθυνας τοῦ πλουτίσαι αὐτήν· ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ ἐπληρώθη ὑδάτων· ἡτοίμασας τὴν τροφὴν αὐτῶν, ὅτι οὕτως ἡ ἑτοιμασία.

Ψαλ. 64,10 - Επεσκέφθης, Κυριε, με ευεργετικήν βροχήν την γην. Ερριψες άφθονο νερό και την εμέθυσες, έβρεξες πολύ, δια να πλουτίσης την χώραν μας με πλουσίαν καρποφορίαν. Ο Ιορδάνης, ο ποταμός του Θεού, εγέμισεν από ύδατα. Με τας βροχάς σου ητοίμασας πλουσίαν τροφήν στους κατοίκους της Παλαιστίνης. Διότι έτσι γίνεται η καλλιέργεια και η καρποφορία της γης.

Ψαλ. 64,11 - τοὺς αὔλακας αὐτῆς μέθυσον, πλήθυνον τὰ γεννήματα αὐτῆς, ἐν ταῖς σταγόσιν αὐτῆς εὐφρανθήσεται ἀνατέλλουσα.

Ψαλ. 64,11 - Ποτισε, λοιπόν, τα αυλάκια της γης με τα πλούσια νερά της βροχής, πλήθυνε τα γεννήματα και τους καρπούς της. Με την σιγαλήν ποτιστικήν βροχήν θα ευφρανθή η χώρα μας, διότι θα πλημμυρίση από βλάστησιν.

Ψαλ. 64,12 - εὐλογήσεις τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰ πεδία σου πλησθήσονται πιότητος·

Ψαλ. 64,12 - Ολον τον κύκλον του ετησίου χρόνου θα πλουτίσης, Κυριε, με τα αγαθά σου και έτσι αι πεδιάδες της χώρας σου θα πλημμυρίσουν από μεγάλην ευφορίαν.

Ψαλ. 64,13 - πιανθήσεται τὰ ὄρη τῆς ἐρήμου, καὶ ἀγαλλίασιν οἱ βουνοὶ περιζώσονται.

Ψαλ. 64,13 - Και αυτά τα όρη της έρημου και τα βουνά θα παρουσιάσουν πλουσίαν βλάστησιν. Θα περιβληθούν την αγαλλίασιν και την ωραιότητα του πρασίνου.

Ψαλ. 64,14 - ἐνεδύσαντο οἱ κριοὶ τῶν προβάτων, καὶ αἱ κοιλάδες πληθυνοῦσι σῖτον· κεκράξονται, καὶ γὰρ ὑμνήσουσι.

Ψαλ. 64,14 - Οι κριοι των προβάτων, χορτασμένοι από την πλουσίαν βοσκήν πεδιάδων και βουνών, θα ενδυθούν το νέον μαλλί των. Αι πεδιάδες θα παράγουν άφθονον σίτον. Δι' όλα αυτά άνθρωποι και φύσις θα κραυγάσουν και θα υμνολογήσουν τον Κυριον.

ΨΑΛΜΟΣ 65 (Μασ. 66)

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδὴ ψαλμοῦ· ἀναστάσεως.

Ψαλ. 65,1 - Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ,

Ψαλ. 65,1 - Αλαλάξατε με ιερόν ενθουσιασμόν προς δόξαν του Κυρίου, οι κατοικούντες όλην την γην.

Ψαλ. 65,2 - ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ.

Ψαλ. 65,2 - Δοξάσατε και τα υμνολογήσατε αυτόν.

Ψαλ. 65,3 - εἴπατε τῷ Θεῷ· ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου· ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονταί σε οἱ ἐχθροί σου.

Ψαλ. 65,3 - Είπατε προς τον Θεόν με ύμνους· Ποσον θαυμαστά και φοβερά είναι τα έργα σου, δια την σωτηρίαν μας, Κυριε! Εμπρός εις την άπειρον δύναμίν σου θα καταληφθούν από φόβον οι εχθροί σου, θα ταπεινωθούν και θα υποταχθούν, χωρίς και να το θέλουν, προς σέ.

Ψαλ. 65,4 - πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν τῷ ὀνόματί σου, Ὕψιστε. (διάψαλμα).

Ψαλ. 65,4 - Ολοι οι άνθρωποι, που κατοικούν την γην, ας προσκυνήσουν και ας δοξολογήσουν σε τον παντοδύναμον Θεόν. Ας ψάλλουν ύμνους με μουσικά όργανα προς δόξαν του Ονόματός σου.

Ψαλ. 65,5 - δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ· ὡς φοβερὸς ἐν βουλαῖς ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων,

Ψαλ. 65,5 - Ελάτε και ίδετε τα καταπληκτικά έργα του Θεού. Ποσον φοβερός και άφθαστος είναι ο Θεός εις τας σκέψεις και τας αποφάσστου! Απείρως ανώτερος από όλους μαζή τους ανθρώπους.

Ψαλ. 65,6 - ὁ μεταστρέφων τὴν θάλασσαν εἰς ξηράν, ἐν ποταμῷ διελεύσονται ποδί. ἐκεῖ εὐφρανθησόμεθα ἐπ᾿ αὐτῷ,

Ψαλ. 65,6 - Αυτός, ο οποίος μεταστρέφει την θάλασσαν εις ξηράν, όπως έκαμεν εις την Ερυθράν Θαλασσαν. Εστέγνωσε τον Ιορδάνην ποταμόν και επερασαν με τα πόδια των οι πρόγονοί μας. Αναλογιζόμενοι τα καταπληκτικά θαύματα εις προστασίαν των προγόνων μας θα χαρώμεν δια τον Κυριον.

Ψαλ. 65,7 - τῷ δεσπόζοντι ἐν τῇ δυναστείᾳ αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος. οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἐπιβλέπουσιν, οἱ παραπικραίνοντες μὴ ὑψούσθωσαν ἐν ἑαυτοῖς. (διάψαλμα).

Ψαλ. 65,7 - Δι' αυτόν, ο οποίος κυριαρχεί με την ακατανίκητον δύναμίν του εις όλους τους αιώνας. Τα μάτια του παρακολουθούν και βλέπουν όλους τους ανθρώπους όλων των εθνών. Σεις δε οι αποστάται, οι οποίοι με τα αμαρτωλά σας έργα πικραίνετε τον Κυριον, μη υψηλοφρονήτε.

Ψαλ. 65,8 - εὐλογεῖτε, ἔθνη, τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ ἀκουτίσασθε τὴν φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ,

Ψαλ. 65,8 - Δοξολογήστε τα έθνη τον Θεόν μας, με βοήν ισχυράν. Καμετε ακουστήν την φωνήν της δοξολογίας σας προς αυτόν,

Ψαλ. 65,9 - τοῦ θεμένου τὴν ψυχήν μου εἰς ζωήν, καὶ μὴ δόντος εἰς σάλον τοὺς πόδας μου.

Ψαλ. 65,9 - ο οποίος ελύτρωσεν εμέ και τον λαόν μου από θανάσιμον κίνδυνον και μας επανέφερεν εις την ζωήν. Δεν επέτρεψε να σαλευθούν οι πόδες μου και να πέσω.

Ψαλ. 65,10 - ὅτι ἐδοκίμασας ἡμᾶς, ὁ Θεός, ἐπύρωσας ἡμᾶς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον·

Ψαλ. 65,10 - Διότι μας εδοκίμασες, ω Θεέ. Μας έρριψες εις την κάμινον του πυρός, του πόνου και των θλίψεων, αλλά και μας εκαθάρισες, όπως δια του πυρός καθαρίζεται ο άργυρος.

Ψαλ. 65,11 - εἰσήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα, ἔθου θλίψεις ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν.

Ψαλ. 65,11 - Επέτρεψες να πέσωμεν εις την παγίδα των εχθρών μας και να γίνωψεν δούλοι. Εφόρτωσες επάνω εις την ράχιν μας φορτίον θλίψεων.

Ψαλ. 65,12 - ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν.

Ψαλ. 65,12 - Αφήκες να καθήσουν βαρείς επάνω από τα κεφάλια μας οι εχθροί μας. Επεράσαμεν δια μέσου πολλών και βαρειών θλίψεων, ωσάν δια μέσου πυρακτωμένης καμίνου, και δια μέσου υδάτων κατακλυσμού. Τελικώς όμως συ μας έβγαλες εις τόπον ανέσεως και αναψυχής.

Ψαλ. 65,13 - εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου ἐν ὁλοκαυτώμασιν, ἀποδώσω σοι τὰς εὐχάς μου,

Ψαλ. 65,13 - Θα έλθω στον ναόν σου με ολοκαυτώματα, θα αποδώσω εις σε και θα εκπληρώσω εκεί όλα τα τάματά μου,

Ψαλ. 65,14 - ἃς διέστειλε τὰ χείλη μου καὶ ἐλάλησε τὸ στόμα μου ἐν τῇ θλίψει μου·

Ψαλ. 65,14 - όσα τα πικραμμένα χείλη μου μισοάνοιξη και έταξαν, όσα είπε και υπεσχέθη το στόμα μου κατά το διάστημα των θλίψεών μου.

Ψαλ. 65,15 - ὁλοκαυτώματα μεμυελωμένα ἀνοίσω σοι μετὰ θυμιάματος καὶ κριῶν, ἀνοίσω σοι βόας μετὰ χιμάρων. (διάψαλμα).

Ψαλ. 65,15 - Θα σου προσφέρω, μαζή με θυμίαμα, ζώα καλοθρεμμένα ως ολοκαυτώματα. Θα σου προσφέρω κριους και βόϊδια και τράγους.

Ψαλ. 65,16 - δεῦτε ἀκούσατε, καὶ διηγήσομαι ὑμῖν, πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὅσα ἐποίησε τῇ ψυχῇ μου.

Ψαλ. 65,16 - Ελάτε να ακούσετε, διότι, εγώ θα διηγηθώ προς σας, οι οποίοι ευλαβείσθε τον Θεόν, όσα θαυμαστά έργα έκαμεν εις εμέ ο Θεός καθ' όλον τον βίον μου.

Ψαλ. 65,17 - πρὸς αὐτὸν τῷ στόματί μου ἐκέκραξα καὶ ὕψωσα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν μου.

Ψαλ. 65,17 - Ηνοιξα το στόμα μου και προς αυτόν κατά το διάστημα των θλίψεών μου έκραξα· και επειδή αμέσως έλαβα βοήθειαν και σωτηρίαν ανέφερα με την γλώσσάν μου προς το ύψος της μεγαλωσύνης του ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας.

Ψαλ. 65,18 - ἀδικίαν εἰ ἐθεώρουν ἐν καρδίᾳ μου, μὴ εἰσακουσάτω μου Κύριος.

Ψαλ. 65,18 - Εάν έβλεπα αδικίαν μέσα εις την καρδίαν μου και η συνείδησίς μου με έτυπτεν ως ένοχον, ας μη με εισήκουεν ο Κυριος.

Ψαλ. 65,19 - διὰ τοῦτο εἰσήκουσέ μου ὁ Θεός, προσέσχε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Ψαλ. 65,19 - Επειδή όμως ήμουν αθώος, ο Κυριος ήκουσε και έκαμε δεκτήν την προσευχήν μου. Επρόσεξεν εις την φωνήν της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 65,20 - εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἀπέστησε τὴν προσευχήν μου καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπ᾿ ἐμοῦ.

Ψαλ. 65,20 - Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος, ο οποίος δεν απέρριψε την προσευχήν μου και δεν απεμάκρυνεν από εμέ το έλεός του.

ΨΑΛΜΟΣ 66 (Μασ. 67)

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 66,2 - Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὑτοῦ ἐφ᾿ ἡμᾶς καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς. (διάψαλμα).

Ψαλ. 66,2 - Είθε, Κυριος ο Θεός, να δείξη και να στείλη προς ημάς την άπειρον ευσπλαγχνίαν του, να μας ευλογήση, να εμφανίση εις ημάς γεμάτο καλωσύνην το πρόσωπόν του και να μας ελεήση·

Ψαλ. 66,3 - τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν σου, ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

Ψαλ. 66,3 - ώστε δια μέσου ημών, που απολαμβάνομεν τας ευλογίας σου, να γνωρίση όλος ο κόσμος την πορείαν της θείας σου προνοίας, και να κηρυχθή η σωτηρία σου εις όλα τα έθνη.

Ψαλ. 66,4 - ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

Ψαλ. 66,4 - Τοτε θα σε δοξολογήσουν οι λαοί, Θεέ μου. Ναι, θα δοξολογήσουν σε όλοι οι λαοί.

Ψαλ. 66,5 - εὐφρανθήτωσαν καὶ ἀγαλλιάσθωσαν ἔθνη, ὅτι κρινεῖς λαοὺς ἐν εὐθύτητι καὶ ἔθνη ἐν τῇ γῇ ὁδηγήσεις. (διάψαλμα).

Ψαλ. 66,5 - Θα πλημμυρίσουν από ευφροσύνην και αγαλλίασιν όλα τα έθνη, διότι συ ως βασιλεύς θα κρίνης τους λαούς με δικαιοσύνην και ευθύτητα και θα καθοδηγής τα έθνη ασφαλή και ειρηνικά εις τας χώρας των.

Ψαλ. 66,6 - ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

Ψαλ. 66,6 - Θα σε δοξολογήσουν, ω Θεέ, λαοί. Θα δοξολογήσουν σε όλοι οι λαοί.

Ψαλ. 66,7 - γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν αὐτῆς· εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ψαλ. 66,7 - Η γη θα δώση πλούσιον τον καρπόν αυτής. Είθε να μας ευλογήση ο Θεός, ο Θεός μας.

Ψαλ. 66,8 - εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ψαλ. 66,8 - Είθε να μας ευλογήση ο Θεός. Να ευλαβηθούν δε και να λατρεύσουν αυτόν όλοι οι κάτοικοι της γης μέχρι και των περάτων της γης.

ΨΑΛΜΟΣ 67 (Μασ. 68)

Εἲς τὸ τέλος· ᾠδῆς ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 67,2 - Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Ψαλ. 67,2 - Ας εγερθή ο Θεός, ας κάμη αισθητήν την παρουσίαν και την δύναμίν του ο Κυριος, και αμέσως οι εχθροί του θα διασκορπισθούν. Θα φύγουν πανικόβλητοι από εμπρός του όλοι εκείνοι, οι οποίοι τον μισούν.

Ψαλ. 67,3 - ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν· ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός, οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Ψαλ. 67,3 - Οπως εξαφανίζεται και διαλύεται ο καπνός, έτσι θα εξαφανισθούν και αυτοί. Οπως διαλύεται το κηρί εμπρός στο πυρ, κατά παρόμοιον τρόπον θα εξολοθρευθούν και οι αμαρτωλοί εμπρός εις την παρουσίαν του παντοδυνάμου Θεού.

Ψαλ. 67,4 - καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν, ἀγαλλιάσθωσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τερφθήτωσαν ἐν εὐφροσύνῃ.

Ψαλ. 67,4 - Οι δίκαιοι όμως θα ευφρανθουν. Θα πλημμυρίσουν από αγαλλίασιν ενώπιον του Θεού. Θα απολαύσουν θεοσδότους τέρψεις με κάθε ευφροσύνην.

Ψαλ. 67,5 - ᾄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ· ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ψαλ. 67,5 - Ψαλατε, λοιπόν, προς τον Θεόν, συνθέσατε αρμονικούς ύμνους εις δόξαν του Ονοματός του. Ετοιμάσατε εις την έρημον την όδον, δι' εκείνον ο οποίος ως θριαμβευτής κάθεται επάνω στο άρμα και προχωρεί προς δυσμάς εις την γην της επαγγελίας. Κυριος είναι το όνομά του. Σκιρτήσατε οι πιστοί από αγαλλίασιν ενώπιον αυτού.

Ψαλ. 67,6 - ταραχθήσονται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν ὀρφανῶν καὶ κριτοῦ τῶν χηρῶν· ὁ Θεὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ.

Ψαλ. 67,6 - Οι άδικοι και οι παράνομοι θα τρομάξουν και με μόνην την εμφάνισιν αυτού, διότι αυτός είναι ο πατήρ και προστάτης των ορφανών, ο κριτής και υπερασπιστής των χηρών. Ας το ακούσουν οι άδικοι· υπάρχει ο Θεός στον ιερόν τόπον της κατοικίας του, στον ναόν, και παρακολουθεί τα πάντα.

Ψαλ. 67,7 - ὁ Θεὸς κατοικίζει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ ἐξάγων πεπεδημένους ἐν ἀνδρείᾳ, ὁμοίως τοὺς παραπικραίνοντας, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τάφοις.

Ψαλ. 67,7 - Ο Θεός εγκαθιστά εις οίκον και αναδεικνύει ευτυχισμένους οικογενειάρχες τους μεμονωμένους και εγκαταλελειμμένους, οι όποιοι

πιστεύουν εις αυτόν. Αυτός βγάζει ανδρείους από τας φυλακάς τους αλυσοδεμένους και λυτρώνει από τας αιχμαλωσίας. Αυτός επίσης, εκείνους, οι οποίοι με τας παραβάσεις των τον πικραίνουν, τους αφήνει στους σκοτεινούς τάφους της δυστυχίας των.

Ψαλ. 67,8 - ὁ Θεός, ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαί σε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ σου, ἐν τῷ διαβαίνειν σε ἐν τῇ ἐρήμῳ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 67,8 - Ω Κυριε και Θεέ! Οταν έβγαινες από την Αίγυπτον, προπορευόμενος του λαού σου, όταν μαζή σου διέβαινε την έρημον ο λαός, η γη συνεκλονίσθη.

Ψαλ. 67,9 - γῆ ἐσείσθη, καὶ γὰρ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ τοῦ Σινᾶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰσραήλ.

Ψαλ. 67,9 - Οι δε ουρανοί έβρεξαν το μάνα κατόπιν εντολής του Θεού, ο όποιος είχε φανερωθή στο όρος Σινά. Εγινε τούτο αμέσως μόλις παρουσιάσθη ο Θεός στον ισραηλιτικόν λαόν.

Ψαλ. 67,10 - βροχὴν ἑκούσιον ἀφοριεῖς, ὁ Θεός, τῇ κληρονομίᾳ σου, καὶ ἠσθένησε, σὺ δὲ κατηρτίσω αὐτήν.

Ψαλ. 67,10 - Εν τη απείρω σου καλωσύνη και ευμενεία, ω Θεέ, βροχήν πλουσίων δωρεών έστειλες από τον ουρανόν, στον ισραηλιτικόν λαόν, που είναι κληρονομία σου. Και ότάν αυτοί απέκαμαν και εξησθένησαν, συ τους εστήριξες μέχρι της εγκαταστάσεώς των εις την γην της Επαγγελίας.

Ψαλ. 67,11 - τὰ ζῷά σου κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ· ἡτοίμασας ἐν τῇ χρηστότητί σου τῷ πτωχῷ, ὁ Θεός.

Ψαλ. 67,11 - Και τα ζώα του λαού σου, τα οποία είναι και αυτά ιδικά σου, θα ζουν πλέον και θα παχύνωνται μέσα εις την αφθονίαν της γης αυτής, την οποίαν συ με την καλωσύνην σου έκαμες εύφορον και γόνιμον, ω Θεέ, δια τους πτωχούς του λαού σου.

Ψαλ. 67,12 - Κύριος δώσει ῥῆμα τοῖς εὐαγγελιζομένοις δυνάμει πολλῇ,

Ψαλ. 67,12 - Ο Κυριος δίδει και θα δίδη πάντοτε λόγον και εντολήν αυθεντίας και κύρους εις εκείνους, οι οποίοι με ευγλωττίαν και δυνατήν φωνήν θα ευαγγελίζονται το άγγελμα της νίκης λέγοντες προς τον λαόν·

Ψαλ. 67,13 - ὁ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων τοῦ ἀγαπητοῦ, τῇ ὡραιότητι τοῦ οἴκου διελέσθαι σκῦλα.

Ψαλ. 67,13 - Ο βασιλεύς και κύριος των στρατιωτικών δυνάμεων του αγαπητού του λάου, του ισραηλιτικού, παραγγέλλει να μοιρασθούν τα λάφυρα μεταξύ των Ισραηλιτών δια τον καλλωπισμόν των οικιών των και εις ανάμνησιν των δωρεών του Θεού.

Ψαλ. 67,14 - ἐὰν κοιμηθῆτε ἀνὰ μέσον τῶν κλήρων, πτέρυγες περιστερᾶς περιηργυρωμέναι, καὶ τὰ μετάφρενα αὐτῆς ἐν χλωρότητι χρυσίου.

Ψαλ. 67,14 - Οταν νικηταί τότε αναπαύεαθε εις τα δοθέντα προς ημάς με κλήρον μερίδια της γης Χαναάν, θα γίνετε περιφανείς και ένδοξοι. Θα

ομοιάζετε προς πτέρυγας της περιστεράς, που από το χρώμα των παρουσιάζονται σαν επαργυρωμέναι και με χρυσοπράσινα μεταξύ των πτερύγων των πτερά.

Ψαλ. 67,15 - ἐν τῷ διαστέλλειν τὸν ἐπουράνιον βασιλεῖς ἐπ᾿ αὐτῆς, χιονωθήσονται ἐν Σελμών.

Ψαλ. 67,15 - Οταν ο επουράνιος Κυριος διεσκόρπιζε πανικοβλήτους τους αλλοφύλους βασιλείς της Χαναάν, οι Ισραηλίται, κατάφορτοι από τα λάφυρα, ήσαν λαμπροί ωσάν το χιονισμένον όρος Σελμών.

Ψαλ. 67,16 - ὄρος τοῦ Θεοῦ, ὄρος πῖον, ὄρος τετυρωμένον, ὄρος πῖον.

Ψαλ. 67,16 - Το όρος του Θεού, η Σιών. Ορος παχύ, όρος στερεόν, όρος πλουσίας πνευματικής ζωής.

Ψαλ. 67,17 - ἱνατί ὑπολαμβάνετε, ὄρη τετυρωμένα, τὸ ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ; καὶ γὰρ ὁ Κύριος κατασκηνώσει εἰς τέλος.

Ψαλ. 67,17 - Διατί παίρνετε τον λόγον και παραπονείσθε σεις όρη μεγάλα και στερεά δια τα όρος της, Σιών, στο οποίον ηυδόκησεν ο Θεός να κατοική; Πράγματι ο Κυριος θα κατοική εκεί μέχρι τέλους του παρόντος κόσμου.

Ψαλ. 67,18 - τὸ ἅρμα τοῦ Θεοῦ μυριοπλάσιον, χιλιάδες εὐθηνούντων· Κύριος ἐν αὐτοῖς ἐν Σινᾷ ἦν, ἐν τῷ ἁγίῳ.

Ψαλ. 67,18 - Το ένδοξον άρμα, επάνω στο οποίον κάθεται ο Θεός, ο ερχόμενος, δια να κατοικήση εις την Σιών, το συνοδεύουν μυριάδες και χιλιάδες αγγέλων και αγίων πλημμυρισμένοι από χαράν. Ο Κυριος, όπως άλλοτε εν μέσω των αγγέλων αυτού ήτο στο όρος Σινά, έτσι και τώρα είναι στον άγιον τόπον.

Ψαλ. 67,19 - ἀνέβης εἰς ὕψος, ᾐχμαλώτευσας αἰχμαλωσίαν, ἔλαβες δόματα ἐν ἀνθρώποις, καὶ γὰρ ἀπειθοῦντας τοῦ κατασκηνῶσαι.

Ψαλ. 67,19 - Υψιστε Κυριε, ανέβης εις την Σιών. Ανέβης εις τα ανώτατα ύψη του ουρανού, αφού κατήγαγες θρίαμβον εις την γην, συνέλαβες αιχμαλώτους, επήρες φόρον υποτέλειας από τους υποδουλωθέντας προς σε λαούς. Ακόμη δε και από δυστροπούντας, οι οποίοι υπετάγησαν εις σέ, ώστε να κατασκηνώσης, εν τη αγαθότητί σου, εν μέσω αυτών.

Ψαλ. 67,20 - Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητὸς Κύριος ἡμέραν καθ᾿ ἡμέραν· κατευοδώσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 67,20 - Ο Κυριος και μόνος αληθινός Θεός ας είναι ευλογημένος, ας είναι ο μόνος δοξασμένος και ευλογημένος όλας τας ημέρας. Είθε να μας κατευοδώση ο Κυριος, ο οποίος πολλές φορές μέχρι σήμερον υπήρξεν η σωτηρία μας.

Ψαλ. 67,21 - ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σῴζειν, καὶ τοῦ Κυρίου Κυρίου αἱ διέξοδοι τοῦ θανάτου.

Ψαλ. 67,21 - Ο Θεός μας είναι ο Θεός, ο οποίος μας σώζει. Εις αυτόν τον Κυριον και Θεόν μας οφείλεται το γεγονός, ότι πολλές φορές απηλλάγημεν

από θανασίμους κινδύνους.
Ψαλ. 67,22 - πλὴν ὁ Θεὸς συνθλάσει κεφαλὰς ἐχθρῶν αὐτοῦ, κορυφὴν τριχὸς διαπορευομένων ἐν πλημμελείαις αὐτῶν.
Ψαλ. 67,22 - Αλλ' εάν ο Θεός προστατεύη και σώζη τον ευσεβή λαόν, συντρίβει και θα συντρίψη τας κεφαλάς των εχθρών του, τας αλαζονικάς κεφαλάς τας στολισμένας με πλουσίαν υπερήφανον κόμην. Θα συντρίψη την κεφαλήν εκείνων, οι οποίοι ζουν και περιφέρονται μέσα εις τας αμαρτίας των.
Ψαλ. 67,23 - εἶπε Κύριος· ἐκ Βασὰν ἐπιστρέψω, ἐπιστρέψω ἐν βυθοῖς θαλάσσης.
Ψαλ. 67,23 - Είπεν ο Κυριος· Θα επαναφέρω τους εχθρούς από το όρος Βασάν, εάν καταφύγουν εκεί και αποκρυβούν εις τα πυκνά του δάση· έστω και αν βυθισθούν εις την θάλασσαν, θα τους ανασύρω από τους βυθούς της και θα τους επαναφέρω,
Ψαλ. 67,24 - ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι, ἡ γλῶσσα τῶν κυνῶν σου ἐξ ἐχθρῶν παρ᾽ αὐτοῦ.
Ψαλ. 67,24 - δια να σφαγούν και να ρεύση τόσον άφθονον το αίμα των, ώστε εις αυτό να βαφούν, ω Ισραηλίται, οι πόδες σας, και αι γλώσσαι των σκυλιών σας να βαφούν και αυταί στο αίμα των εχθρών σας.
Ψαλ. 67,25 - ἐθεωρήθησαν αἱ πορεῖαί σου, ὁ Θεός, αἱ πορεῖαι τοῦ Θεοῦ μου τοῦ βασιλέως τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ.
Ψαλ. 67,25 - Εγιναν αισθηταί και θεαταί εκ μέρους όλων μας αι πορείαι σου, ω Θεέ μου. Αι επεμβάσεις σου του Θεού και βασιλέως μας, έγιναν φανεραί στον ιερόν τούτον λόφον Σιών.
Ψαλ. 67,26 - προέφθασαν ἄρχοντες ἐχόμενοι ψαλλόντων ἐν μέσῳ νεανίδων τυμπανιστριῶν.
Ψαλ. 67,26 - Προπορεύονται εμπρός από την ενθουσιώδη συνοδείαν άρχοντες, οι οποίοι ακολουθούνται από μουσικούς, που παίζουν έγχορδα όργανα ανάμεσα εις νεανίδας, που κτυπούν τα τύμπανα.
Ψαλ. 67,27 - ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ.
Ψαλ. 67,27 - Και όλοι μαζή ψάλλουν· Συναθροισθήτε εις ιεράς συνάξεις και δοξολογήσατε τον Θεόν, τον Κυριον, όλοι οι Ισραηλίται, οι απόγονοι της αστειρεύτου πηγής του Ιακώβ.
Ψαλ. 67,28 - ἐκεῖ Βενιαμὶν νεώτερος ἐν ἐκστάσει, ἄρχοντες Ἰούδα ἡγεμόνες αὐτῶν, ἄρχοντες Ζαβουλών, ἄρχοντες Νεφθαλείμ.
Ψαλ. 67,28 - Εκεί εις την ιεράν αυτήν λιτανείαν, υπάρχει ο νεώτερος από όλους τους δώδεκα πατριάρχας, ο Βενιαμίν, έκθαμβος και σαν έξω από τον εαυτόν του εξ αιτίας της μεγάλης του χαράς. Εκεί είναι η αρχηγοί της φυλής του Ιούδα με τους άλλους άρχοντας. Εκεί υπάρχουν οι άρχοντες της φυλής Ζαβουλών και οι άρχοντες της φυλής Νεφθαλείμ.

Ψαλ. 67,29 - ἔντειλαι, ὁ Θεός, τῇ δυνάμει σου, δυνάμωσον, ὁ Θεός, τοῦτο, ὃ κατειργάσω ἐν ἡμῖν.

Ψαλ. 67,29 - Δώσε, Κυριε, εντολήν εις την δύναμίν σου, να συμπαρασταθή στον λαόν σου. Ενίσχυσε, Θεέ μου, το έργον τούτο, το οποίον συ επραγματοποίησες εν μέσω ημών.

Ψαλ. 67,30 - ἀπὸ τοῦ ναοῦ σου ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ σοὶ οἴσουσι βασιλεῖς δῶρα.

Ψαλ. 67,30 - Με θαυμασμόν και ευλάβειαν προς τον ναόν σου, ο οποίος υψούται επάνω εις την Ιερουσαλήμ, θα ανέλθουν επί της Σιών και θα σου προσφέρουν δώρα λατρείας οι βασιλείς του κόσμου.

Ψαλ. 67,31 - ἐπιτίμησον τοῖς θηρίοις τοῦ καλάμου· ἡ συναγωγὴ τῶν ταύρων ἐν ταῖς δαμάλεσι τῶν λαῶν τοῦ ἐγκλεισθῆναι τοὺς δεδοκιμασμένους τῷ ἀργυρίῳ· διασκόρπισον ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα.

Ψαλ. 67,31 - Ελεγξε και επιτίμησε τους αμαρτωλούς και αγρίους λαούς, που ομοιάζουν προς θηρία και κροκοδείλους κρυμμένους στους καλαμώνας των ελών. Ωσάν αγέλη αγρίων ταύρων ανάμεσα εις τας δαμάλεις ομοιάζουν οι συνηγμένοι βάρβαροι αυτοί λαοί, που θέλουν να πολιορκήσουν τον λαόν σου, τον καθαρόν ως άργυρον στο χωνευτήριον. Διασκόρπισε, Κυριε, τα έθνη, τα οποία θέλουν τους πολέμους.

Ψαλ. 67,32 - ἥξουσι πρέσβεις ἐξ Αἰγύπτου, Αἰθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ.

Ψαλ. 67,32 - Και αφού τα διασκορπίσης και αποκατασταθή η ειρήνη, θα έλθουν πρέσβεις από την Αίγυπτον εις την Ιερουσαλήμ. Και αυτή η μακρυνή Αιθιοπία θα απλώση με προθυμίαν το χέρι της γεμάτο δώρα προς τον Θεόν της Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 67,33 - αἱ βασιλεῖαι τῆς γῆς, ᾄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ Κυρίῳ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 67,33 - Σεις, αι βασιλείαι της γης δοξολογήσατε τον Θεόν. Συνθέσατε ψαλμούς εις δόξαν του Κυρίου.

Ψαλ. 67,34 - ψάλατε τῷ Θεῷ τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολάς· ἰδοὺ δώσει τῇ φωνῇ αὐτοῦ φωνὴν δυνάμεως.

Ψαλ. 67,34 - Ψαλατε στον Θεόν, ο οποίος ωσάν επί μεγαλοπρεπούς άρματος ανεβαίνει εις τα ανώτατα σημεία του ουρανού προς ανατολάς. Ιδού, θα δώση φωνήν, και η φωνή του θα γίνη βροντή δυνατή.

Ψαλ. 67,35 - δότε δόξαν τῷ Θεῷ· ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτοῦ, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐν ταῖς νεφέλαις.

Ψαλ. 67,35 - Δωσατε δόξαν στον Θεόν. Η μεγαλοπρέπεια αυτού εκτείνεται προστατευτική επάνω στον ισραηλιτικόν λαόν και η δύναμίς του απλώνεται επάνω από τα νέφη, από το ένα άκρον έως το άλλο άκρον του ορίζοντος.

Ψαλ. 67,36 - θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ. εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Ψαλ. 67,36 - Αξιοθαύμαστος είναι ο Θεός δια την προστασίαν, που παρέχει στους αγίους του. Ο Θεός του ισραηλιτικού λαού αυτός θα δώση δύναμιν εις ενίσχυσιν και σωτηρίαν του λαού του. Δοξασμένος ας είναι Κυριος ο Θεός.

ΨΑΛΜΟΣ 68 (Μασ. 69)

Εἰς τὸ τέλος· ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων· Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 68,2 - Σῶσόν με, ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Ψαλ. 68,2 - Σώσε με, ω Θεέ μου. Τα κύματα των θλίψεων κατακλύζουν την ψυχήν μου. Απειλούν και αυτήν ακόμη την ζωήν μου.

Ψαλ. 68,3 - ἐνεπάγην εἰς ἰλὺν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις· ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ καταιγὶς κατεπόντισέ με.

Ψαλ. 68,3 - Εχω χωθή εις λάσπην βυθού, κάτω από την οποίαν δεν υπάρχει στερεός πυθμήν. Ομοιάζω ως εάν έχω βυθισθή εις τα βάθη της θαλάσσης, ως εάν φοβερά καταιγίς με κατεπόντισεν στο πέλαγος.

Ψαλ. 68,4 - ἐκοπίασα κράζων, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν με ἐπὶ τὸν Θεόν μου.

Ψαλ. 68,4 - Απέκαμα να φωνάζω προς σε δυνατά. Ο λάρυγξ μου εβράχνιασε, τα μάτια μου, προσηλωμένα προς σε τον Θεόν μου, έχασαν το φως των, διότι έχασαν την ελπίδα βοηθείας.

Ψαλ. 68,5 - ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωρεάν, ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου οἱ ἐκδιώκοντές με ἀδίκως· ἃ οὐχ ἥρπαζον, τότε ἀπετίννυον.

Ψαλ. 68,5 - Εκείνοι, που με μισούν χωρίς καμμίαν αιτίαν και αφορμήν, επληθύνθησαν περισσότερον από τας τρίχας της κεφαλής μου. Εγιναν πολύ ισχυροί οι εχθροί μου· αυτοί, οι οποίοι με καταδιώκουν αδίκως και αδικαιολογήτως. Με τας διαβολάς και τας συκοφαντίας των επλήρωσα πράγματα, τα οποία εγώ ποτέ δεν είχα αρπάσει.

Ψαλ. 68,6 - ὁ Θεός, σὺ ἔγνως τὴν ἀφροσύνην μου καὶ αἱ πλημμέλειαί μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβησαν.

Ψαλ. 68,6 - Συ, ω Θεέ μου, γνωρίζεις τας άλλας απερισκεψίας μου. Και τα πλημμελήματά μου δεν είναι κρυμμένα από τα μάτια σου. Γνωρίζεις όμως επίσης, ότι ποτέ δεν έχασα τον σεβασμόν μου προς σέ.

Ψαλ. 68,7 - μὴ αἰσχυνθείησαν ἐπ᾽ ἐμὲ οἱ ὑπομένοντές σε, Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων, μηδὲ ἐντραπείησον ἐπ᾽ ἐμὲ οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ,

Ψαλ. 68,7 - Ας μη κατεντροπιασθούν εξ αιτίας μου εκείνοι, οι οποίοι με μεγάλην υπομονήν περιμένουν την προστασίαν σου, ω Κυριε, Κυριε των αγγελικών δυνάμεων του ουρανού. Οταν με βλέπουν αβοήθητον και εγκαταλελειμμένον, ας μη εντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι ζητούν βοήθειαν από σέ, ω Θεέ του Ισραήλ.

Ψαλ. 68,8 - ὅτι ἕνεκά σου ὑπήνεγκα ὀνειδισμόν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου.

Ψαλ. 68,8 - Μη με εγκαταλείψης Κυριε, διότι εγώ προς χάριν σου υπομένω εμπαιγμούς και ύβρεις. Το πρόσωπόν μου επλημμύρισεν από εντροπήν, έγινε κατακόκκινον.

Ψαλ. 68,9 - ἀπηλλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου,

Ψαλ. 68,9 - Ξένος και αγνώριστος κατήντησα μεταξύ των αδελφών μου. Αγνωστος και ξένος και εις αυτούς ακόμη τους ομομητρίους αδελφούς μου.

Ψαλ. 68,10 - ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ᾿ ἐμέ.

Ψαλ. 68,10 - Πασχω δε όλα αυτά, διότι ο φλογερός ζήλος υπέρ του ναού σου ως πυρ με έχει καταφλέξει· Αι αναίσχυντοι ύβρεις, αι οποίαι εκτοξεύονται εναντίον σου από τους ασεβείς ανθρώπους, πίπτουν όλαι βαρείαι επάνω μου.

Ψαλ. 68,11 - καὶ συνεκάλυψα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐγενήθη εἰς ὀνειδισμοὺς ἐμοί·

Ψαλ. 68,11 - Δια την ασέβειάν των αυτήν επόνεσα βαθύτατα. Εταπείνωσα με ασιτίαν την ζωήν μου και αντί το πένθος μου δι' αυτούς να τους συγκινήση, εγινεν εξ αντιθέτου αιτία ονειδισμών εναντίον μου.

Ψαλ. 68,12 - καὶ ἐθέμην τὸ ἔνδυμά μου σάκκον, καὶ ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν.

Ψαλ. 68,12 - Αντί του συνήθους ενδύματος εφόρεσα τρίχινον σάκκον θλίψεως και μετανοίας. Κατήντησα δι' αυτούς παροιμιώδες πρόσωπον διακωμωδήσεως και ύβρεων.

Ψαλ. 68,13 - κατ᾿ ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, καὶ εἰς ἐμὲ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον.

Ψαλ. 68,13 - Εναντίον μου εφλυαρούσαν οι αργόσχολοι προ των πυλών των τειχών. Και εις βάρος μου ετραγουδούσαν οι μέθυσοι πίνοντες τον οίνον.

Ψαλ. 68,14 - ἐγὼ δὲ τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ, Κύριε· καιρὸς εὐδοκίας, ὁ Θεός, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου· ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς σωτηρίας σου.

Ψαλ. 68,14 - Εγώ όμως, Κυριε, και τότε δια της προσευχής μου είχα στραφή προς σέ. Είναι πλέον καιρός να δείξης προς εμέ την ευδοκίαν σου, Θεέ μου, σύμφωνα με το άπειρον έλεός σου. Καμε δεκτήν την προσευχήν

μου σύμφωνα με τας αληθείς υποσχέσεις σου περί της σωτηρίας των δούλων σου.

Ψαλ. 68,15 - σῶσόν με ἀπὸ πηλοῦ, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ· ῥυσθείην ἐκ τῶν μισούντων με καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων.

Ψαλ. 68,15 - Σώσε με από την λάσπην, εις την οποίαν ευρίσκομαι, δια να μη βυθισθώ εξ ολοκλήρου. Γλύτωσέ με από τους εχθρούς, που με μισούν. Βγάλε με από τα βαθειά ύδατα των θλίψεων, που με έχουν κοπαπλημμυρίσει.

Ψαλ. 68,16 - μή με καταποντισάτω καταιγὶς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός, μηδὲ συσχέτω ἐπ᾿ ἐμὲ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ.

Ψαλ. 68,16 - Ας μη με καταποντίση νεροποντή καταιγίδος. Ας μη με καταπίη ο βυθός της θαλάσσης, ας μη κλείση επάνω μου το στόμιον του φρέατος των θλίψεών μου και χαθώ οριστικώς.

Ψαλ. 68,17 - εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπίβλεψον ἐπ᾿ ἐμέ.

Ψαλ. 68,17 - Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου, διότι είναι αγαθόν και ευεργετικόν το έλεός σου προς πάντας. Συμφωνα με την άπειρον ευσπλαγχνίαν σου ρίψε ένα στοργικόν βλέμμα εις εμέ.

Ψαλ. 68,18 - μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου.

Ψαλ. 68,18 - Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από εμέ τον δούλον σου, διότι θλίβομαι πάρα πολύ. Συντομα, Κυριε, άκουσε την προσευχήν μου.

Ψαλ. 68,19 - πρόσχες τῇ ψυχῇ μου καὶ λύτρωσαι αὐτήν, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου ῥῦσαί με.

Ψαλ. 68,19 - Δώσε προσοχήν εις τας ικεσίας μου και εις την θλίψιν της ψυχής μου και σπεύσε να με γλυτώσης. Ενεκα των εχθρών μου, δια να μη καυχώνται και αποθρασύνωνται αυτοί, σώσε μέ.

Ψαλ. 68,20 - σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὀνειδισμόν μου καὶ τὴν αἰσχύνην μου καὶ τὴν ἐντροπήν μου· ἐναντίον σου πάντες οἱ θλίβοντές με.

Ψαλ. 68,20 - Γρήγορα έλα εις βοήθειάν μου, Κυριε, διότι συ γνωρίζστους εμπαιγμούς των, που εξαπολύουν εναντίον μου, την αισχυνην και την εντροπήν μου εξ αιτίας των. Ενώπιόν σου, Κυριε, ευρίσκονται όλοι αυτοί που με θλίβουν και των οποίων η κακία δέν σου διαφεύγει.

Ψαλ. 68,21 - ὀνειδισμὸν προσεδόκησεν ἡ ψυχή μου καὶ ταλαιπωρίαν, καὶ ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε, καὶ παρακαλοῦντας, καὶ οὐχ εὗρον.

Ψαλ. 68,21 - Οπου και αν στραφή η πονεμένη μου ψυχή, δεν περιμένει τίποτε άλλο παρά ύβρεις και ταλαιπωρίαν. Επερίμενα να ευρεθή κάποιος, να με συμπονέση και κανείς δεν παρουσιάσθηκε. Ανεζήτησα κάποιον να με παρηγορήση, και δεν ευρήκα κανένα.

Ψαλ. 68,22 - καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Ψαλ. 68,22 - Οταν δε επείνασα μου έδωκαν αντί φαγητού χολήν, και όταν εδίψησα, μου έδωκαν να πιώ ξίδι.

Ψαλ. 68,23 - γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν καὶ εἰς σκάνδαλον.

Ψαλ. 68,23 - Η πλουσία τράπεζά των, που απολαμβάνουν τα αγαθά της ζωής, είθε να μετατραπή εις παγίδα ενώπιόν των. Να γίνη τιμωρία και ανταπόδοσις δια τα κακά, τα οποία μου κάνουν. Πρόσκομμα, δια να σκοντάψουν και πέσουν.

Ψαλ. 68,24 - σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον.

Ψαλ. 68,24 - Ας σκοτισθούν τα μάτια των μέχρι σημείου, ώστε να μη βλέπουν. Κυρτωσε την ράχιν των δια παντός, ώστε να μένουν ανήμποροι και συντετριμμένοι.

Ψαλ. 68,25 - ἔκχεον ἐπ᾿ αὐτοὺς τὴν ὀργήν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς.

Ψαλ. 68,25 - Χύσε επάνω των, σαν ποτάμι, ολόκληρον την οργήν σου, και ο θυμός της μεγάλη αγανακτήσεώς σου είθε να τους καταλάβη.

Ψαλ. 68,26 - γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτῶν ἠρημωμένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν·

Ψαλ. 68,26 - Ας γίνη το περιποιημένον αγρόκτημά των έρημον και εις τας κατοικίας των ας μην υπάρξη κανείς απόγονός των, που να κατοικήση.

Ψαλ. 68,27 - ὅτι ὃν σὺ ἐπάταξας, αὐτοὶ κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν.

Ψαλ. 68,27 - Διότι εκείνον, τον οποίον συ επέτρεψες θλίψεις και οδυνηράς μαστιγώσεις, αντί να τον συμπονέσουν, τον κατεδίωξαν και στον δριμύν πόνον των τραυμάτων μου προσέθεσαν άλλον πόνον.

Ψαλ. 68,28 - πρόσθες ἀνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελθέτωσαν ἐν δικαιοσύνῃ σου·

Ψαλ. 68,28 - Εγκατάλειψέ τους, ώστε να περιπίπτουν από αμαρτίας εις αμαρτίαν, δια να μη εισέλθουν στον δρόμον της μετανοίας και εύρουν δικαίωσιν ενώπιόν σου.

Ψαλ. 68,29 - ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν.

Ψαλ. 68,29 - Ας σβησθούν εξ όλοκλήρου τα ονόματά των από το βιβλίον των σωζομένων εις ζωήν αιώνιον και ας καταγραφούν με τα ονόματα των δικαίων.

Ψαλ. 68,30 - πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμι ἐγώ· ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Ψαλ. 68,30 - Εγώ είμαι πτωχός και αβοήθητος γεμάτος πόνους και οδύνας. Η σωτηρία σου, ω Θεέ μου, είθε να με στηρίξη και με βοηθήση.
Ψαλ. 68,31 - αἰνέσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου μετ᾿ ᾠδῆς, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει,
Ψαλ. 68,31 - Τοτε εγώ γεμάτος ευγνωμοσύνην θα υμνολογήσω το όνομα του Θεού μου με ωδήν. Θα διαλαλήσω το μεγαλείον του με αίνεσιν δοξολογίας.
Ψαλ. 68,32 - καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον κέρατα ἐκφέροντα καὶ ὁπλάς.
Ψαλ. 68,32 - Και η ευγνώμων αυτή δοξολογία και λατρεία μου θα αρέση στον Θεόν περισσότερον από την θυσίαν μόσχου αρτιμελούς, του οποίου μόλις έχουν αρχίσει να φυτρώνουν τα κέρατα και αι οπλαί στους πόδας του.
Ψαλ. 68,33 - ἰδέτωσαν πτωχοὶ καὶ εὐφρανθήτωσαν· ἐκζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν,
Ψαλ. 68,33 - Ας ίδουν την θαυμαστήν λύτρωσίν μου οι πονεμένοι και οι ταιπεινοί του κόσμου και ας ευφρανθούν με την πεποίθησιν ότι ο Θεός προστατεύει τους ιδικούς του. Ζητήσατε με όλην σας την καρδίαν τον Θεόν και θα αναζωογονηθήτε.
Ψαλ. 68,34 - ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ Κύριος καὶ τοὺς πεπεδημένους αὐτοῦ οὐκ ἐξουδένωσεν.
Ψαλ. 68,34 - Διότι ο Κυριος ακούει και κάνει δεκτάς τας προσευχάς των πτωχών και δεν καταφρονεί τους αλυσοδεμένους αιχμαλώτους του λαού του.
Ψαλ. 68,35 - αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, θάλασσα καὶ πάντα τὰ ἕρποντα ἐν αὐτῇ.
Ψαλ. 68,35 - Ας δοξολογήσουν οι ουρανοί και η γη τον Θεόν, η θάλασσα και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν και διασχίζουν τα νερά της.
Ψαλ. 68,36 - ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ καὶ κληρονομήσουσιν αὐτήν·
Ψαλ. 68,36 - Διότι ο Θεός θα σώση την πόλιν Σιών και θα ανοικοδομηθούν αι πόλεις της Ιουδαίας και θα κατοικήσουν εις αυτας ως εις μόνιμον και οριστικήν των κληρονομίαν οι Ισραηλίται.
Ψαλ. 68,37 - καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων αὐτοῦ καθέξουσιν αὐτήν, καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ.
Ψαλ. 68,37 - Και οι απόγονοι των δούλων σου αυτών θα συνεχίσουν να κατέχουν την γην αυτήν. Εκείνοι που αγαπούν το Ονομά σου, θα στήσουν μονίμως τας κατοικίας των εις την ιεράν γην της Επαγγελίας.

ΨΑΛΜΟΣ 69 (Μασ. 70)

Εἰς τὸ τέλος· τῷ Δαυΐδ, εἰς ἀνάμνησιν, εἰς τὸ σῶσαί με Κύριον.

Ψαλ. 69,2 - Ὁ Θεὸς, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπεῦσον.
Ψαλ. 69,2 - Ω Θεέ μου, δώσε προσοχήν εις την κατάστασίν μου και έλα εις βοήθειάν μου. Ναι, Κυριε, σπεύσε να με βοηθήσης.
Ψαλ. 69,3 - αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μου κακά·
Ψαλ. 69,3 - Ας εντραπούν και ας καταισχυνθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι ζητούν να μου αφαιρέσουν την ζωήν. Ας στραφούν εις τα οπίσω και ας εντροπιασθούν όσοι θέλουν τα κακά μου.
Ψαλ. 69,4 - ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυνόμενοι οἱ λέγοντές μοι· εὖγε εὖγε.
Ψαλ. 69,4 - Ας γυρίσουν αμέσως προς τα οπίσω κατεντροπιασμένοι αυτοί, οι οποίοι χαιρεκακούν εις την δυστυχίαν μου και λέγουν ειρωνικώς· Ωραία, ωραία!
Ψαλ. 69,5 - ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός, καὶ λεγέτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.
Ψαλ. 69,5 - Ολοι δε όσοι βλέπουν την βοήθειαν και προστασίαν, την οποίαν συ προσφέρεις προς τους πιστούς, ας σκιρτήσουν από αγαλλίασιν. Και ας ευφρανθούν, ω Θεέ μου, όλοι αυτοί, οι οποίοι ζητούν και επικαλούνται σέ· όλοι όσοι ποθούν την σωτηρίαν, που συ προσφέρεις, ας λέγουν πάντοτε ακαταπαύστως· Ας δοξάζεται και ας μεγαλύνεται ο Κυριος.
Ψαλ. 69,6 - ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι. βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ· Κύριε, μὴ χρονίσῃς.
Ψαλ. 69,6 - Εγώ δε είμαι πτωχός και άθλιος. Βοήθησέ με, Θεέ μου. Βοηθός μου και λυτρωτής μου είσαι συ, Κυριε, μη βραδύνης, μη αργοπορήσης.

ΨΑΛΜΟΣ 70 (Μασ. 71)

Τῷ Δαυΐδ ψαλμὸς τῶν υἱῶν Ἰωναδὰβ καὶ τῶν πρώτων αἰχμαλωτισθέντων· ἀνεπίγραφος παρ' Ἑβραίοις.
Ψαλ. 70,1 - Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνθείην εἰς τὸν αἰῶνα.
Ψαλ. 70,1 - Εις σε Κυριε έχω στηρίξει και στηρίζω τας ελπίδας μου. Πιστεύω ότι ποτέ δεν θα εντροπιασθώ.
Ψαλ. 70,2 - ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με καὶ ἐξελοῦ με, κλῖνον πρός με τὸ οὖς σου καὶ σῶσόν με.
Ψαλ. 70,2 - Εν ονόματι της δικαιοσύνης σου και δια της δικαιοσύνης σου γλύτωσέ με και ελευθέρωσέ με από αδίκους πειρασμούς και κατατρεγμούς.

Κλίνε το αυτί σου προς εμέ, άκουσε την προσευχήν μου και σώσε με.
Ψαλ. 70,3 - γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν καὶ εἰς τόπον ὀχυρὸν τοῦ σῶσαί με, ὅτι στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου εἶ σύ.
Ψαλ. 70,3 - Γινε εις εμέ Θεός υπερασπιστής και φρούριον απόρθητον, δια να με σώσης από τους κινδύνους. Διότι βράχος, επί του οποίου σταθερά στηρίζομαι, και ασφαλές καταφύγιόν μου είσαι συ.
Ψαλ. 70,4 - ὁ Θεός μου, ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ, ἐκ χειρὸς παρανομοῦντος καὶ ἀδικοῦντος·
Ψαλ. 70,4 - Ω Θεέ μου, γλύτωσέ με από τα χέρια του κάθε αμαρτωλού. Από τα χέρια εκείνων, οι οποίοι παραβαίνουν τον Νομον σου και διαπράττουν αδικίας.
Ψαλ. 70,5 - ὅτι σὺ εἶ ἡ ὑπομονή μου, Κύριε· Κύριε, ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου,
Ψαλ. 70,5 - Διότι συ, Κυριε είσαι εκείνος, από τον οποίον με υπομονήν περιμένω βοήθειαν. Συ είσαι η ελπίς μου από αυτών ακόμη των χρόνων της νεότητός μου.
Ψαλ. 70,6 - ἐπὶ σὲ ἐπεστηρίχθην ἀπὸ γαστρός, ἐκ κοιλίας μητρός μου σύ μου εἶ σκεπαστής· ἐν σοὶ ἡ ὕμνησίς μου διαπαντός.
Ψαλ. 70,6 - Από τότε που ήμουν ακόμη έμβρυον, εις σε είχα στηριχθή. Από την κοιλίαν της μητρός μου συ ήσουνα και είσαι προστάτης και υπερασπιστής μου. Δια τούτο και εγώ ακαταπαύστως θα σε δοξολογώ.
Ψαλ. 70,7 - ὡσεὶ τέρας ἐγενήθην τοῖς πολλοῖς, καὶ σὺ βοηθός μου κραταιός.
Ψαλ. 70,7 - Ωσάν κάποιο παράδοξον φαινόμενον συμφορών εφάνηκα στους πολλούς. Εν μέσω όμως των δυστυχιών μου αυτών συ ήσουνα ο πανίσχυρος βοηθός μου.
Ψαλ. 70,8 - πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεως, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.
Ψαλ. 70,8 - Ας γεμίση το στόμα μου από ύμνους, δια να υμνώ το μεγαλείον σου, όλην την ημέραν την θείαν σου μεγαλοπρέπειαν.
Ψαλ. 70,9 - μὴ ἀποῤῥίψῃς με εἰς καιρὸν γήρως, ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχύν μου μὴ ἐγκαταλίπῃς με.
Ψαλ. 70,9 - Μη με εγκαταλείψης τώρα εις τα γηράματά μου. Τωρα που με αφήνουν αι σωματικαί μου δυνάμεις συ, Κυριε, μη με εγκαταλείψης.
Ψαλ. 70,10 - ὅτι εἶπαν οἱ ἐχθροί μου ἐμοὶ καὶ οἱ φυλάσσοντες τὴν ψυχήν μου ἐβουλεύσαντο ἐπὶ τὸ αὐτό
Ψαλ. 70,10 - Διότι οι εχθροί μου, αυτοί που καιροφυλακτούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου, συνεσκέφθησαν μεταξύ των
Ψαλ. 70,11 - λέγοντες· ὁ Θεὸς ἐγκατέλιπεν αὐτόν· καταδιώξατε καὶ καταλάβετε αὐτόν, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος.

Ψαλ. 70,11 - και είπαν· Ο Θεός τον εγκατέλειψε. Καταδιώξατε, λοιπόν, αυτόν και συλλάβετέ τον, διότι δεν υπάρχει κανείς να τον γλυτώση από τα χέρια μας.

Ψαλ. 70,12 - ὁ Θεός μου, μὴ μακρύνῃς ἀπ᾿ ἐμοῦ· ὁ Θεός μου, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.

Ψαλ. 70,12 - Ω Θεέ μου, μη απομακρύνεσαι από εμέ. Ω Θεέ μου, δώσε προσοχήν εις την κατάστασίν μου και σπεύσε να με βοηθήσης.

Ψαλ. 70,13 - αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐκλιπέτωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντες τὴν ψυχήν μου, περιβαλλέσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι.

Ψαλ. 70,13 - Ας καταισχυνθούν και ας αφανισθούν εκείνοι, οι οποίοι επιβουλεύονται την ζωήν μου. Ας φορέσουν ωσάν ένδυμα την καταισχύνην και την εντροπήν εκείνοι, οι οποίοι σκέπτονται και επιζητούν την καταστροφήν μου.

Ψαλ. 70,14 - ἐγὼ δὲ διαπαντὸς ἐλπιῶ ἐπὶ σὲ καὶ προσθήσω ἐπὶ πᾶσαν τὴν αἴνεσίν σου.

Ψαλ. 70,14 - Εγώ δε συνεχώς και ακαταπαύστως θα έχω τας ελπίδας μου εις σε και κοντά εις τας άλλας αινέσεις και δοξολογίας, που σου ανέπεμψα, θα προσθέσω και νέαν υμνολογίαν προς δόξαν του Ονόματός σου.

Ψαλ. 70,15 - τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν σωτηρίαν σου, ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας.

Ψαλ. 70,15 - Οταν συ θα με σώσης από αυτούς, που απειλούν την ζωήν μου, τότε το στόμα μου θα διαλαλήση την δικαιοσύνην σου αυτήν προς όλους. Ολην την ημέραν θα διακηρύττω την σωτηρίαν, την οποίαν συ στέλλεις. Προφορικώς θα εξαγγέλλω την ευγνωμοσύνην μου προς σέ, διότι εγώ δεν είμαι γραμματεύς δια να συγγράψω βιβλία και να καταγράφω εις αυτά τα θαυμαστά έργα σου.

Ψαλ. 70,16 - εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου· Κύριε, μνησθήσομαι τῆς δικαιοσύνης σοῦ μόνου.

Ψαλ. 70,16 - Θα εισέλθω εις την εξιστόρησιν όλων των θαυμαστών έργων, που έκαμεν η παντοδυναμία του Κυρίου. Ναι, Κυριε, θα ενθυμηθώ την δικαιοσύνην σου, διότι συ είσαι ο απόλυτος και μόνος δίκαιος.

Ψαλ. 70,17 - ὁ Θεός, ἃ ἐδίδαξάς με ἐκ νεότητός μου, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀπαγγελῶ τὰ θαυμάσιά σου.

Ψαλ. 70,17 - Ω Θεέ μου, θα αναγγείλω και θα διαλαλήσω τας θαυμαστάς επεμβάσεις της προστασίας σου, με τας οποίας με εδίδαξες από την νεότητά μου μέχρι σήμερα να ελπίζω εις την προστασίαν σου.

Ψαλ. 70,18 - καὶ ἕως γήρως καὶ πρεσβείου, ὁ Θεός, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ἕως ἂν ἀπαγγελῶ τὸν βραχίονά σου τῇ γενεᾷ πάσῃ τῇ ἐπερχομένῃ,

Ψαλ. 70,18 - Και μέχρι των γηρατείων μου και μέχρι της πλέον προχωρημένης ηλικίας μου, ω Θεέ μου, μη με εγκαταλείψης, μέχρις ότου διαλαλήσω την προστασίαν της παντοδυνάμου δεξιάς σου εις κάθε γενεάν, η οποία επακολουθεί.

Ψαλ. 70,19 - τὴν δυναστείαν σου καὶ τὴν δικαιοσύνην σου. ὁ Θεός, ἕως ὑψίστων ἃ ἐποίησας μεγαλεῖα· ὁ Θεός, τίς ὅμοιός σοι;

Ψαλ. 70,19 - Να εξαγγείλω την ακατανίκητον δύναμίν σου, την άπειρον δικαιοσύνην σου. Ω Θεέ, μέχρι των υψίστων και απεριορίστων περιοχών του ουρανίου κόσμου φθάνουν τα μεγαλεία τα οποία έκαμες. Ο Θεός, ποιός όμοιος υπάρχει προς σέ;

Ψαλ. 70,20 - ὅσας ἔδειξάς μοι θλίψεις πολλὰς καὶ κακάς, καὶ ἐπιστρέψας ἐζωοποίησάς με, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με.

Ψαλ. 70,20 - Ποσας και πόσας θλίψεις, βαρείας και οδυνηράς, μου έστειλες! Πλην έστρεψες προς εμέ στοργικόν το βλέμμα σου και την αγάπην σου, και με ανεζωογόνησες, και από τα απύθμενα βάθη της γης πάλιν με ανεβίβασες.

Ψαλ. 70,21 - ἐπλεόνασας ἐπ᾿ ἐμὲ τὴν μεγαλωσύνην σου καὶ ἐπιστρέψας παρεκάλεσάς με καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με.

Ψαλ. 70,21 - Πλουσίαν έδειξες εις εμέ την μεγαλειώδη συγκατάβασίν σου, διότι συ επιστραφείς με επαρηγόρησες. Και από τα κατώτατα βάθη των συμφορών, όπου είχα βυθισθή, πάλιν με επανέφερες εις την επιφάνειαν.

Ψαλ. 70,22 - καὶ γὰρ ἐγὼ ἐξομολογήσομαί σοι ἐν σκεύει ψαλμοῦ τὴν ἀλήθειάν σου, ὁ Θεός· ψαλῶ σοι ἐν κιθάρᾳ, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Ψαλ. 70,22 - Δια τούτο και εγώ θα υμνολογήσω με μουσικά όργανα την αξιοπιστίαν και αλήθειαν των λόγων και των υποσχέσεών σου. Θα σε υμνολογήσω με την κιθάραν, ω άγιε Θεέ του Ισραήλ.

Ψαλ. 70,23 - ἀγαλλιάσονται τὰ χείλη μου, ὅταν ψάλω σοι, καὶ ἡ ψυχή μου, ἣν ἐλυτρώσω.

Ψαλ. 70,23 - Οταν εγώ ψάλλω ύμνους προς το μεγαλείον σου, θα γεμίσουν από αγαλλίασιν τα χείλη μου και η ψυχή μου, την οποίαν τόσες και τόσες φορές συ εγλύτωσες.

Ψαλ. 70,24 - ἔτι δὲ καὶ ἡ γλῶσσά μου ὅλην τὴν ἡμέραν μελετήσει τὴν δικαιοσύνην σου, ὅταν αἰσχυνθῶσι καὶ ἐντραπῶσιν οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι.

Ψαλ. 70,24 - Ακόμη δε και η γλώσσα μου θα μελετά όλας τας ημέρας την δικαιοσύνην σου. Οταν μάλιστα βλέπω να αποτυγχάνουν αυτοί, που ζητούν την καταστροφήν μου, να καταισχύνωνται και να κατεντροπιάζωνται.

ΨΑΛΜΟΣ 71 (Μασ. 72)

Εἰς τὸ τέλος· Εἰς Σαλωμών· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 71,1 - Ὁ Θεὸς, τὸ κρίμα σου τῷ βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως

Ψαλ. 71,1 - Ω Θεέ μου, δώσε στον βασιλέα και στον διάδοχον αυτού, υιόν του βασιλέως, την σύνεσιν και την σοφίαν,

Ψαλ. 71,2 - κρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ καὶ τοὺς πτωχούς σου ἐν κρίσει.

Ψαλ. 71,2 - ώστε να κρίνη και να απονέμη το δίκαιον σύμφωνα με την ιδικήν σου δικαιοσύνην. Δος του σοφίαν, δια να κρίνη δικαίως τον λαόν σου και να υπερασπίζη τους αδυνάτους και αδικουμένους εις τας διαφόρους δίκας.

Ψαλ. 71,3 - ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην.

Ψαλ. 71,3 - Με την ιδικήν σου αγαθότητα και παντοδυναμίαν ας καρποφορήσουν τα όρη ειρήνην δια τον λαόν σου και εις τα βουνά ας φυτρώση η δικαιοσύνη.

Ψαλ. 71,4 - κρινεῖ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ καὶ σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων καὶ ταπεινώσει συκοφάντην

Ψαλ. 71,4 - Ο προτυπούμενος από τον βασιλέα βασιλεύς Μεσσίας θα αποδώση το δίκαιον στους πτωχούς και καταφρονημένους ανθρώπους του λαού. Θα τους σώση από την αδικίαν και θα ταπεινώση τους ψευδολόγους και τους συκοφάντας.

Ψαλ. 71,5 - καὶ συμπαραμενεῖ τῷ ἡλίῳ καὶ πρὸ τῆς σελήνης γενεὰς γενεῶν.

Ψαλ. 71,5 - Και θα συμπαραμείνη ζων και βασιλεύων αιωνίως λαμπρός, όπως ο ήλιος, θα προηγήται και θα υπερέχη από την σελήνην εις δόξαν εις τας γενεάς των γενεών.

Ψαλ. 71,6 - καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον καὶ ὡσεὶ σταγὼν ἡ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

Ψαλ. 71,6 - Ο βασιλεύς Μεσσίας θα κατεβή από τον ουρανόν αθορύβως, όπως η βροχή, η οποία πίπτει επάνω στο ποκάρι των μαλλιών, ευεργετικός όπως η ποτιστική βροχή η ποτίζουσα την γην.

Ψαλ. 71,7 - ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη.

Ψαλ. 71,7 - Από την πνευματικήν δε αυτήν γλυκείαν άρδευσιν θα αναβλαστήση και θα ανθίση επί των ημερών του δικαιοσύνη και ειρήνη πλουσία και ατελείωτος, μέχρις ότου κατά την συντέλειαν του κόσμου λάβη τέλος η σελήνη.

Ψαλ. 71,8 - καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης καὶ ἀπὸ ποταμῶν ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης.

Ψαλ. 71,8 - Αυτός θα κατακυριεύση ολόκληρον την γην από τον ένα ωκεανόν έως τον άλλον και από τους μεγάλους ποταμούς έως εις τα πέρατα της οικουμένης.

Ψαλ. 71,9 - ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ χοῦν λείξουσι.

Ψαλ. 71,9 - Ενώπιόν του θα προσπέσουν, δια να τον προσκυνήσουν, Αιθίοπες. Οι δε εχθροί αυτού, ταπεινωμένοι και συντετριμμένοι, θα κύψουν την κεφαλήν και με την γλώσσαν των θα γλείψουν χώμα.

Ψαλ. 71,10 - βασιλεῖς Θαρσὶς καὶ νῆσοι δῶρα προσοίσουσι, βασιλεῖς Ἀράβων καὶ Σαβᾶ δῶρα προσάξουσι.

Ψαλ. 71,10 - Οι βασιλείς της Ισπανικής πόλεως Θαρσίς και αι νήσοι, που είναι διάσπαρτοι ανά την Μεσόγειον, θα προσφέρουν εις αυτόν ως φόρον υποτελείας δώρα. Το ίδιον θα πράξουν και οι βασιλείς της Αραβίας, όπως επίσης και της Σαβά.

Ψαλ. 71,11 - καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ.

Ψαλ. 71,11 - Θα τον προσκυνήσουν όλοι οι βασιλείς της γης, και όλα τα έθνη θα υποταχθούν και θα δουλεύσουν εις αυτόν.

Ψαλ. 71,12 - ὅτι ἐῤῥύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου καὶ πένητα, ᾧ οὐχ ὑπῆρχε βοηθός.

Ψαλ. 71,12 - Τούτο δέ, διότι αυτός θα γλυτώση τον πτωχόν από τον ισχυρόν που τον καταπιέζει, όπως επίσης τον αδύνατον και περιφρονημένον, στον οποίον δεν υπήρχε κανείς βοηθός.

Ψαλ. 71,13 - φείσεται πτωχοῦ καὶ πένητος καὶ ψυχὰς πενήτων σώσει.

Ψαλ. 71,13 - Θα σπλαγχνισθή τον πτωχόν και τον πένητα και θα σώση την ζωήν όλων εκείνων, οι οποίοι ευρίσκονται εις στέρησιν και αδυναμίαν.

Ψαλ. 71,14 - ἐκ τόκου καὶ ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ ἔντιμον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτῶν.

Ψαλ. 71,14 - Θα γλυτώση από την τοκογλυφίαν και την αδικίαν την ζωήν των και θα είναι έντιμον και προσκυνητόν το Ονομά του εις αυτούς.

Ψαλ. 71,15 - καὶ ζήσεται, καὶ δοθήσεται αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσίου τῆς Ἀραβίας, καὶ προσεύξονται περὶ αὐτοῦ διαπαντός, ὅλην τὴν ἡμέραν εὐλογήσουσιν αὐτόν.

Ψαλ. 71,15 - Θα ζήση αυτός μεγαλειώδη ατέρμονα ζωήν. Εις αυτόν θα δοθή ο χρυσός της Αραβίας, και οι πιστοί του θα προσεύχωνται υπέρ της βασιλείας αυτού πάντοτε. Ολας τας ημέρας των θα τον δοξολογούν και θα τον υμνούν.

Ψαλ. 71,16 - ἔσται στήριγμα ἐν τῇ γῇ ἐπ᾿ ἄκρων τῶν ὀρέων· ὑπεραρθήσεται ὑπὲρ τὸν Λίβανον ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξανθήσουσιν ἐκ πόλεως ὡσεὶ χόρτος τῆς γῆς.

Ψαλ. 71,16 - Θα είναι αυτός βεβαία ελπίς και σταθερόν στήριγμα όλων, που κατοικούν εις την γην μέχρι και αυτών, που ευρίσκονται εις τας κορυφάς των ορέων. Οι καρποί της δικαίας αυτού διοικήσεως θα στοιβάζωνται ολονέν άφθονοι, ώστε να υπερκαλύψουν και αυτόν ακόμη τον Λιβανον. Οι πιστοί θα αυξηθούν, θα πλημμυρίσουν τας πόλεις, θα ανθίσουν και θα καρποφορήσουν, όπως το χορτάρι πλημμυρίζει την γην στον κατάλληλον καιρόν.

Ψαλ. 71,17 - ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας, πρὸ τοῦ ἡλίου διαμένει τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη μακαριοῦσιν αὐτόν.

Ψαλ. 71,17 - Θα είναι το Ονομά του ένδοξον και ευλογημένον εις όλους τους αιώνας. Αιωνίως ένδοξον και άσβεστον, περισσότερον από τον λαμπρόν ήλιον. Δι' αυτού θα απολαύσουν τας ευλογίας του Θεού όλαι αι φυλαί της γης, όλα τα έθνη θα τον επαινούν και θα τον μακαρίζουν.

Ψαλ. 71,18 - εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος,

Ψαλ. 71,18 - Ευλογητός είναι ο Κυριος ο Θεός, ο οποίος λατρεύεται και προσκυνείται από τον Ισραήλ, αυτός που μόνος έχει την δύναμιν να επιτελή θαυμάσια, έργα καταπληκτικά.

Ψαλ. 71,19 - καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, καὶ πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ. γένοιτο, γένοιτο. (Ἐξέλιπον οἱ ὕμνοι Δαυΐδ τοῦ υἱοῦ Ἰεσσαί.)

Ψαλ. 71,19 - Ας είναι ευλογημένον το ένδοξον Ονομά του και τώρα και πάντοτε και στους αιώνας των αιώνων. Ας γεμίση από την δόξαν του όλη η γη. Αμήν, Αμήν.

ΨΑΛΜΟΣ 72 (Μασ. 73)

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ψαλ. 72,1 - Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραήλ, τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ.

Ψαλ. 72,1 - Ποσον αγαθός είναι ο Θεός και πλήρης ευεργεσιών προς τους Ισραηλίτας και μάλιστα εις όσους έχουν καρδίαν ευθείαν και ειλικρινή!

Ψαλ. 72,2 - ἐμοῦ δὲ παραμικρὸν ἐσαλεύθησαν οἱ πόδες, παρ᾿ ὀλίγον ἐξεχύθη τὰ διαβήματά μου.

Ψαλ. 72,2 - Αλλά εις εμέ παρ' ολίγον να σαλευθούν οι πόδες μου, να κλονισθούν από αμφιβολίαν αι πεποιθήσεις μου. Παρ' ολίγον αι πορείαι της ζωής μου να είχαν εκκλίνει από την οδόν του Κυρίου.

Ψαλ. 72,3 - ὅτι ἐζήλωσα ἐπὶ τοῖς ἀνόμοις εἰρήνην ἁμαρτωλῶν θεωρῶν,

Ψαλ. 72,3 - Διότι κατελήφθην από ζήλειαν και από δυσφορίαν, επειδή έβλεπα την ευημερίαν των αμαρτωλών ανθρώπων.

Ψαλ. 72,4 - ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάνευσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν καὶ στερέωμα ἐν τῇ μάστιγι αὐτῶν·

Ψαλ. 72,4 - Εβλεπα ότι δεν υπάρχει, μακρά αγωνία και βάσανος κατά τον θάνατόν των και δεν διαρκεί επί πολύ η τυχόν μαστίζουσα αυτούς θλίψις.

Ψαλ. 72,5 - ἐν κόποις ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶ καὶ μετὰ ἀνθρώπων οὐ μαστιγωθήσονται.

Ψαλ. 72,5 - Αυτοί δεν κοπιάζουν, όπως οι άλλοι άνθρωποι, δια τον πορισμόν των αγαθών της ζωής. Και γενικώς δεν καταθλίβονται, όπως οι άλλοι.

Ψαλ. 72,6 - διὰ τοῦτο ἐκράτησεν αὐτοὺς ἡ ὑπερηφανία αὐτῶν, περιεβάλοντο ἀδικίαν καὶ ἀσέβειαν ἑαυτῶν.

Ψαλ. 72,6 - Δι' αυτό και τους κατέλαβεν εξ ολοκλήρου η υπερηφάνειά των. Κατά τρόπον επιδεικτικόν φορούν και φέρουν την αδικίαν προς τους άλλους και την ασέβειαν προς τον Θεόν.

Ψαλ. 72,7 - ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν, διῆλθον εἰς διάθεσιν καρδίας·

Ψαλ. 72,7 - Η αδικία των θα εξέλθη λιπαρά, πλουσία και μεστωμένη από την διεφθαρμένην των καρδίαν. Εξεπέρασαν κάθε όριον αι πονηραί επιθυμίαι της καρδίας των.

Ψαλ. 728 - διενοήθησαν καὶ ἐλάλησαν ἐν πονηρίᾳ, ἀδικίαν εἰς τὸ ὕψος ἐλάλησαν·

Ψαλ. 72,8 - Εσκέφθησαν και απεφάσισαν πονηοά εναντίον των άλλων ανθρώπων. Διελάλησαν χωρίς εντροπήν μεγαλοφώνως τα κακουργήματά των.

Ψαλ. 72,9 - ἔθεντο εἰς οὐρανὸν τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν διῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ψαλ. 72,9 - Ηνοιξαν το στόμα των και έφθασε μέχρι του ουρανού, δια να υβρίση και αυτόν τον Θεόν. Και από εκεί η γλώσσα των επέρασε επάνω εις την γην εξαπολύουσα συκοφαντίας και ύβρεις.

Ψαλ. 72,10 - διὰ τοῦτο ἐπιστρέψει ὁ λαός μου ἐνταῦθα, καὶ ἡμέραι πλήρεις εὑρεθήσονται ἐν αὐτοῖς.

Ψαλ. 72,10 - Δια τούτο ο ισραηλιτικός λαός από το κακόν παράδειγμα εκείνων εγκαταλείπει εμέ και επιστρέφει εδώ, όπου ευρίσκονται αυτοί, παρασυρόμενος από την φαινομενικήν των ευτυχίαν. Φαντάζονται οι σκανδαλισμένοι Ισραηλίται ότι και μεταξύ αυτών θα ανατείλουν έτσι ημέραι ευτυχίας.

Ψαλ. 72,11 - καὶ εἶπαν· πῶς ἔγνω ὁ Θεός; καὶ εἰ ἔστι γνῶσις ἐν τῷ Ὑψίστῳ;

Ψαλ. 72,11 - Και είπαν πολλοί σκανδαλισθέντες από την φαινομενικήν ειδαιμονίαν των ασεβών· άρα γε λαμβάνει γνώσιν ο Θεός αυτών, που συμβαίνουν εις την γην; Και υπάρχει πράγματι γνώσις αυτών στον Υψιστο

Ψαλ. 72,12 - ἰδοὺ οὗτοι οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ εὐθηνοῦντες· εἰς τὸν αἰῶνα κατέσχον πλούτου.

Ψαλ. 72,12 - Ιδού, ότι αυτοί εδώ είναι αμαρτωλοί και όμως ευτυχούν. Απέκτησαν πλούτον, ο οποίος συνεχώς και αυξάνει εις τα χέρια των.

Ψαλ. 72,13 - καὶ εἶπα· ἄρα ματαίως ἐδικαίωσα τὴν καρδίαν μου καὶ ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου·

Ψαλ. 72,13 - Είπα και εγώ παρασυρθείς προς στιγμήν από τας σκέψεις αυτάς· άρά γε ματαίως διετήρησα καθαράν την καρδίαν μου και έχω νίψει τας χείρας μου ως αθώος μεταξύ των αθώων;

Ψαλ. 72,14 - καὶ ἐγενόμην μεμαστιγωμένος ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ἔλεγχός μου εἰς τὰς πρωΐας.

Ψαλ. 72,14 - Ματαίως υφιστάμην με υπομονήν τας μαστιγώσεις των διαφόρων θλίψεων όλην την ημέραν, και κάθε πρωϊ εξετάζω και ελέγχω τον εαυτόν μου, μήπως έχω πταίσει εις τίποτε, δια να προλάβω ενδεχομένας άλλας πτώσεις.

Ψαλ. 72,15 - εἰ ἔλεγον· διηγήσομαι οὕτως, ἰδοὺ τῇ γενεᾷ τῶν υἱῶν σου ἠσυνθέτηκα.

Ψαλ. 72,15 - Εάν έλεγα, ότι θα διηγηθώ αυτούς τους δισταγμούς της ολιγοπιστίας μου, θα εκθέσω τας σκέψεις μου εις την γενεάν των υιών σου, τότε θα ανεδεικνυόμην ασύνετος και αποστάτης, διδάσκαλος του κακού.

Ψαλ. 72,16 - καὶ ὑπέλαβον τοῦ γνῶναι τοῦτο· κόπος ἐστὶν ἐνώπιόν μου,

Ψαλ. 72,16 - Ενόμισα όμως ότι έπρεπε να μελετήσω, δια να κατανοήσω καλώς αυτό το ζήτημα. Η μελέτη όμως αυτή υπήρξε δι' εμέ κόπος ανωφελής και εξαντλητικός. Λυσιν δεν ευρήκα·

Ψαλ. 72,17 - ἕως εἰσέλθω εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ συνῶ εἰς τὰ ἔσχατα αὐτῶν.

Ψαλ. 72,17 - μέχρις ότου εισήλθα στον άγιον ναόν του Θεού και εκεί φωτισθείς είδα και εννόησα τα τέλη των αμαρτωλών αυτών ανθρώπων.

Ψαλ. 72,18 - πλὴν διὰ τὰς δολιότητας αὐτῶν ἔθου αὐτοῖς κακά, κατέβαλες αὐτοὺς ἐν τῷ ἐπαρθῆναι.

Ψαλ. 72,18 - Τωρα ευτυχούν, αλλά δια τας δολιότητάς των επεφύλαξες δι' αυτούς συμφοράς. Θα τους ταπεινώσης, θα συντρίψης την υπερηφάνειάν των.

Ψαλ. 72,19 - πῶς ἐγένοντο εἰς ἐρήμωσιν ἐξάπινα· ἐξέλιπον, ἀπώλοντο διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Ψαλ. 72,19 - Πως έξαφνα ερημώθηκαν όλοι; Εξηφανίσθησαν, εχάθησαν εξ αιτίας της παρανομίας των.

Ψαλ. 72,20 - ὡσεὶ ἐνύπνιον ἐξεγειρομένου, Κύριε, ἐν τῇ πόλει σου τὴν εἰκόνα αὐτῶν ἐξουδενώσεις.

Ψαλ. 72,20 - Οπως διαλύεται και σβήνει το όνειρον του ανθρώπου που εξυπνά και σηκώνεται, έτσι και συ, Κυριε, εξεμηδένισας εις την πόλιν σου

Ιερουσαλήμ την πρόσκαιρον και λαμπράν εμφάνισιν των αμαρτωλών.

Ψαλ. 72,21 - ὅτι ἐξεκαύθη ἡ καρδία μου, καὶ οἱ νεφροί μου ἠλλοιώθησαν,

Ψαλ. 72,21 - Προηγουμένως είχε φλογισθή από ζηλοτυπίαν και δυσφορίαν η καρδία μου δια την ευτυχίαν των ασεβών ανθρώπων. Οι νεφροί μου και το εσωτερικόν μου ανεστατώθησαν, ήλλαξαν όψιν.

Ψαλ. 72,22 - κἀγὼ ἐξουδενωμένος καὶ οὐκ ἔγνων, κτηνώδης ἐγενόμην παρά σοι.

Ψαλ. 72,22 - Κατω από τας σκέψεις αυτάς έγινα και εγώ ένα τίποτε. Δεν εννόησα καθόλου το πρόβλημα τούτο. Ενώπιόν σου έγινα ωσάν ζώον· ωσάν ένα κτήνος κατά τον νουν.

Ψαλ. 72,23 - κἀγὼ διαπαντὸς μετὰ σοῦ, ἐκράτησας τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς μου

Ψαλ. 72,23 - Αλλά εγώ, ως πιστός σου, θα είμαι πάντοτε μαζή σου. Διότι συ με εκράτησες από την δεξιάν μου χείρα, ώστε να μη πέσω.

Ψαλ. 72,24 - καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὡδήγησάς με καὶ μετὰ δόξης προσελάβου με.

Ψαλ. 72,24 - Συ, εν τη αγαθή και παντοδυνάμω βουλή σου, με ωδήγησας εις την παρούσαν ζωήν, και με δόξαν θα με παραλάβης εις την άλλην ζωήν.

Ψαλ. 72,25 - τί γάρ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ παρὰ σοῦ τί ἠθέλησα ἐπὶ τῆς γῆς;

Ψαλ. 72,25 - Διότι τι άλλο άξιον προσοχής και αγάπης υπάρχει στον ουρανόν πλην από σέ; Τι άλλο, πλην από σέ, θα επιθυμούσα εδώ εις την γην;

Ψαλ. 72,26 - ἐξέλιπεν ἡ καρδία μου καὶ ἡ σάρξ μου, ὁ Θεὸς τῆς καρδίας μου καὶ ἡ μερίς μου ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 72,26 - Η καρδία μου και όλον μου το σώμα έσβησαν από τας ταλαιπωρίας μου. Και όμως ο Θεός είναι και παραμένει ο πόθος της καρδίας μου. Ο Θεός είναι η αναφαίρετος και αιωνία κληρονομία μου.

Ψαλ. 72,27 - ὅτι ἰδοὺ οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολοῦνται, ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν πορνεύοντα ἀπὸ σοῦ.

Ψαλ. 72,27 - Ιδού, αυτοί οι οποίοι απομακρύνονται από σέ, θα καταστραφούν, διότι συ εν τη δικαιοσύνη σου εξωλόθρευσες και θα εξολοθρεύης πάντοτε καθένα που αποστατεί από σέ.

Ψαλ. 72,28 - ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστι, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα μου τοῦ ἐξαγγεῖλαί με πάσας τὰς αἰνέσεις σου ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών.

Ψαλ. 72,28 - Εις εμέ ένα μόνον ύψιστον αγαθόν υπάρχει, να προσκολλώμαι στον Θεόν, να αποθέτω την ελπίδα μου στον Κυριον, να κηρύττω και να διαλαλώ όλους τους αίνους σου και τας ευχαριστίας μου δια τας ευεργεσίας σου ενώπιον πλήθους λαού εις τας πύλας της κόρης σου, της Ιερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ 73 (Μασ. 74)

Συνέσεως τῷ Ἀσάφ.
Ψαλ. 73,1 - Ἱνατί ἀπώσω, ὁ Θεός, εἰς τέλος; ὠργίσθη ὁ θυμός σου ἐπὶ πρόβατα νομῆς σου;
Ψαλ. 73,1 - Διατί άρά γε, ω Θεέ μου, μας απώθησες και μας απεμάκρυνες εξ ολοκλήρου από κοντά σου; Διατί εξέσπασεν ο θυμός σου εναντίον των προβάτων της ποίμνης σου και της βοσκής σου;
Ψαλ. 73,2 - μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτήσω ἀπ᾽ ἀρχῆς· ἐλυτρώσω ῥάβδον κληρονομίας σου, ὄρος Σιὼν τοῦτο, ὃ κατεσκήνωσας ἐν αὐτῷ.
Ψαλ. 73,2 - Ενθυμήσου ημάς, τον λαόν σου, τον οποίον έκαμες ιδικόν σου κτήμα από αρχαιοτάτων χρόνων. Τον ελευθέρωσες από την Αίγυπτον δια να είναι ωσάν βασιλική ράβδος της κληρονομίας σου, δείγμα της ιδικής σου εξουσίας, και να κατοική στο όρος τούτο, την Σιών, στο οποίον συ έστησας την σκηνήν σου, τον ναόν σου.
Ψαλ. 73,3 - ἔπαρον τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος, ὅσα ἐπονηρεύσατο ὁ ἐχθρὸς ἐν τοῖς ἁγίοις σου.
Ψαλ. 73,3 - Σηκωσε τας χείρας σου και κτύπα με ορμήν τας αλαζονικάς επάρσεις των εχθρών σου. Συντριψέ τους εξ ολοκλήρου ένεκα των κακουργημάτων, που ετόλμησαν οι εχθροί σου να διαπράξουν εις βάρος των αγίων σου.
Ψαλ. 73,4 - καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντές σε ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς σου, ἔθεντο τὰ σημεῖα αὐτῶν σημεῖα καὶ οὐκ ἔγνωσαν.
Ψαλ. 73,4 - Οι ειδωλολατρικοί αυτοί λαοί, που σε εμισούσαν, εκαυχώντο, διότι εισήλθον στον ναόν σου εν ώρα λατρείας και έθεσαν τα ειδωλολατρικά των σήματα ως σημεία θριάμβου και δεν ενόησαν, ποίαν τρομεράν βεβήλωσιν έκαμαν στον άγιόν σου τόπον.
Ψαλ. 73,5 - ὡς εἰς τὴν ἔξοδον ὑπεράνω,
Ψαλ. 73,5 - Εστησαν τας σημαίας των προς την έξοδον του ναού, επάνω από την πύλην.
Ψαλ. 73,6 - ὡς ἐν δρυμῷ ξύλων ἀξίναις ἐξέκοψαν τὰς θύρας αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν πελέκει καὶ λαξευτηρίῳ κατέῤῥαξαν αὐτήν.
Ψαλ. 73,6 - Σαν να ευρίσκοντο εις πυκνόν δάσος δένδρων όλοι μαζή κατέκοψαν με αξίνας τας θύρας της. Με πέλεκυν και με σφήνα οξείαν την κατεθρυμμάτισαν.
Ψαλ. 73,7 - ἐνεπύρισαν ἐν πυρὶ τὸ ἁγιαστήριόν σου, εἰς τὴν γῆν ἐβεβήλωσαν τὸ σκήνωμα τοῦ ὀνόματός σου.

Ψαλ. 73,7 - Εβαλαν φωτιά και κατέκαυσαν το θυσιαστήριόν σου, εβεβήλωσαν και έρριψαν κάτω εις την γην εις ερείπια το σκήνωμα του αγίου Ονόματός σου.
Ψαλ. 73,8 - εἶπαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένειαι αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό· δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἑορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς.
Ψαλ. 73,8 - Είπαν από κοινού εις τας καρδίας των αι φυλαί και συγγένειαί των· Ελάτε και ας θέσωμεν οριστικόν τέρμα εις όλας τας εορτάς του Θεού από την γην, ώστε να μη γίνουν ποτέ πλέον.
Ψαλ. 73,9 - τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ εἴδομεν, οὐκ ἔστιν ἔτι προφήτης, καὶ ἡμᾶς οὐ γνώσεται ἔτι.
Ψαλ. 73,9 - Είπαν εν συνεχεία· Δεν είδαμε άλλως τε κανένα από τα σημεία και τα θαύματα, με τα οποία λέγουν ότι ο Θεός τους επροστάτευε. Δεν υπάρχει πλέον προφήτης μεταξύ των και δεν θα μάθη ο Θεός των αυτά, τα οποία ημείς πράττομεν!
Ψαλ. 73,10 - ἕως πότε, ὁ Θεός, ὀνειδιεῖ ὁ ἐχθρός, παροξυνεῖ ὁ ὑπεναντίος τὸ ὄνομά σου εἰς τέλος;
Ψαλ. 73,10 - Κυριε και Θεέ, έως πότε θα υβρίζη και θα χλευάζη ο εχθρός μας και θα παροξύνη το Ονομά σου και θα προκαλή τόσον πολύ ο αντίθετός μας την οργήν σου με τας βλασφημίας του;
Ψαλ. 73,11 - ἱνατί ἀποστρέφεις τὴν χεῖρά σου καὶ τὴν δεξιάν σου ἐκ μέσου τοῦ κόλπου σου εἰς τέλος;
Ψαλ. 73,11 - Διατί απομακρύνστο προστατευτικόν σου χέρι από ημάς; Και διατί δεν βγάζεις την παντοδύναμον δεξιάν σου από τον κόλπον σου, δια να κτυπήσης οριστικά τους εχθρούς σου;
Ψαλ. 73,12 - ὁ δὲ Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.
Ψαλ. 73,12 - Και όμως ο Θεός μας είναι ο προαιώνιος βασιλεύς μας. Αυτός επραγματοποίησε κατά τρόπον θαυμαστόν την σωτηρίαν μας φανερά εν μέσω όλης της γης, ώστε να γίνη γνωστή εις όλον τον κόσμον.
Ψαλ. 73,13 - σὺ ἐκραταίωσας ἐν τῇ δυνάμει σου τὴν θάλασσαν, σὺ συνέτριψας τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων ἐπὶ τοῦ ὕδατος.
Ψαλ. 73,13 - Συ, με την ακατανίκητον δύναμίν σου διέρρηξες την θάλασσαν και εκράτησες ακίνητα εκατέρωθεν τα ύδατά της, δια να διέλθη ο λαός σου. Συ συνέτριψες τας κεφαλάς των δρακόντων, των αρχηγών δηλαδή του αιγυπτιακού στρατού, και έπνιξες αυτούς μαζή με τον στρατόν των εις τα ύδατα.
Ψαλ. 73,14 - σὺ συνέθλασας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος, ἔδωκας αὐτὸν βρῶμα λαοῖς τοῖς Αἰθίοψι.
Ψαλ. 73,14 - Συ συνέτριψες την κεφαλήν του άλλου δράκοντός, του Φαραώ, και παρέδωκες την χώραν του ως λάφυρον στους λαούς των Αιθιόπων.

Ψαλ. 73,15 - σὺ διέῤῥηξας πηγὰς καὶ χειμάῤῥους, σὺ ἐξήρανας ποταμοὺς Ἠθάμ.

Ψαλ. 73,15 - Συ έσπασες βράχους και ανέβλυσαν πηγαί με ύδατα. Συ εξ αντιθέτου εξήρανες τους πλουσίους ποταμούς Ηθάμ και τους εστείρευσες.

Ψαλ. 73,16 - σή ἐστιν ἡ ἡμέρα, καὶ σή ἐστιν ἡ νύξ, σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἥλιον.

Ψαλ. 73,16 - Ιδική σου είναι η ημέρα, ιδική σου είναι και η νύκτα. Συ εδημιούργησες το φως και τον ήλιον.

Ψαλ. 73,17 - σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὡραῖα τῆς γῆς· θέρος καὶ ἔαρ, σὺ ἔπλασας αὐτά.

Ψαλ. 73,17 - Συ εδημιούργησες όλα τα ωραία πράγματα της φύσεως, συ έπλασες το θέρος και την άνοιξιν.

Ψαλ. 73,18 - μνήσθητι ταύτης· ἐχθρὸς ὠνείδισε τὸν Κύριον, καὶ λαὸς ἄφρων παρώξυνε τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 73,18 - Ενθυμησου, Κυριε, τούτο· ότι εχθρός άνθρωπος ύβρισε και εχλεύασε τον Κυριον, και λαός, εξ αιτίας της ασεβείας του άμυαλος, ύβρισε εξοργιστικώς το Ονομά σου.

Ψαλ. 73,19 - μὴ παραδῷς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι, τῶν ψυχῶν τῶν πενήτων σου μὴ ἐπιλάθῃ εἰς τέλος.

Ψαλ. 73,19 - Μη λοιπόν παραδώσης στους θηριώδεις αυτούς ανθρώπους την ζωήν ημών, οι οποίοι σε δοξολογούμεν. Μη λησμονήσης ημάς τους πτωχούς και συντετριμμένους και μη μας αφήσης να καταστραφώμεν τελείως.

Ψαλ. 73,20 - ἐπίβλεψον εἰς τὴν διαθήκην σου, ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ ἐσκοτισμένοι τῆς γῆς οἴκων ἀνομιῶν.

Ψαλ. 73,20 - Ριξε ένα βλέμμα εις την διαθήκην, την οποίαν έχεις κάμει συ με ημάς. Τιμώρησε τους κακούς, διότι όλοι οι απόμεροι και απόκρυφοι τόποι της χώρας μας εγέμισαν από κακοποιούς, έγιναν κρησφύγετα της ανομίας.

Ψαλ. 73,21 - μὴ ἀποστραφήτω τεταπεινωμένος καὶ κατῃσχυμένος· πτωχὸς καὶ πένης αἰνέσουσι τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 73,21 - Ας μη γυρίση πίσω ταπεινωμένος και καταντροπιασμένος ο πτωχός λαός σου, ο οποίος σε ικετεύει. Αλλως τε, όχι οι πλούσιοι αλλά οι πτωχοί και οι άποροι, αυτοί θα υμνολογήσουν το όνομά σου.

Ψαλ. 73,22 - ἀνάστα, ὁ Θεός, δίκασον τὴν δίκην σου· μνήσθητι τοῦ ὀνειδισμοῦ σου τοῦ ὑπὸ ἄφρονος ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ψαλ. 73,22 - Σηκω επάνω, ω Θεέ, δίκασε την υποθεσίν σου, που είναι και ιδικόν σου ζήτημα. Ενθυμήσου τους χλευασμούς και τας βλασφημίας, που σου απευθύνουν οι μωροί αυτοί λαοί όλας τας ημέρας της ζωής των.

Ψαλ. 73,23 - μὴ ἐπιλάθῃ τῆς φωνῆς τῶν ἱκετῶν σου· ἡ ὑπερηφανία τῶν μισούντων σε ἀνέβη διὰ παντός.

Ψαλ. 73,23 - Μη λησμονήσης, Κυριε, την φωνήν αυτών, οι οποίοι τώρα σε ικετεύουν. Η αλαζονεία εκείνων, που σε μισούν, εξεπέρασε κάθε όριον, και διαρκώς ανεβαίνει εξοργιστική μέχρις αυτού του ουρανίου θρόνου σου.

ΨΑΛΜΟΣ 74 (Μασ. 75)

Εἰς τὸ τέλος· μὴ διαφθείρῃς· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Ἀσάφ.

Ψαλ. 74,2 - Ἐξομολογησόμεθά σοι, ὁ Θεός, ἐξομολογησόμεθά σοι καὶ ἐπικαλεσόμεθα τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 74,2 - Θα σε δοξολογήσωμεν, ω Θεέ. Θα σε δοξολογήσωμεν δια την προστασίαν και τας ευεργεσίας, που μας παρέχεις και θα επικαλούμεθα πάντοτε το άγιον Ονομά σου.

Ψαλ. 74,3 - διηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου, ὅταν λάβω καιρόν· ἐγὼ εὐθύτητας κρινῶ.

Ψαλ. 74,3 - Εγώ προσωπικώς θα διηγηθώ και θα διακηρύττω μεταξύ των άλλων τας θαυματουργικάς σου υπέρ ημών επεμβάσεις. Και ο Κυριος απαντά· Οταν θα έλθη ο κατάλληλος καιρός, τότε εγώ θα κρίνω και θα δικάσω με ευθύτητα και δικαιοσύνην.

Ψαλ. 74,4 - ἐτάκη ἡ γῆ καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ἐγὼ ἐστερέωσα τοὺς στύλους αὐτῆς. (διάψαλμα).

Ψαλ. 74,4 - Η γη και οι κάτοικοί της θα λυώσουν από τον τρόμον των τιμωριών, που εγώ θα στείλω. Εγώ έχω ακλόνητα στερεώσει τους στύλους του κόσμου και επομένως δεν θα σαλευθούν.

Ψαλ. 74,5 - εἶπα τοῖς παρανομοῦσι· μὴ παρανομεῖτε, καὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι· μὴ ὑψοῦτε κέρας,

Ψαλ. 74,5 - Επειτα από την διακήρυξιν αυτήν του Θεού ο ψαλμωδός λέγει· Είπα, λοιπόν, και εγώ στους παρανόμους· μη παρανομείτε πλέον. Και στους αμαρτωλούς· μη αμαρτάνετε και μη σηκώνετε το μέτωπόν σας.

Ψαλ. 74,6 - μὴ ἐπαίρετε εἰς ὕψος τὸ κέρας ὑμῶν καὶ μὴ λαλεῖτε κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικίαν.

Ψαλ. 74,6 - Μη υψώνετε εγωϊστικώς την δύναμίν σας και μη αλαζονεύεσθε δι' αυτήν. Μη προβάλλετε με αλαζονείαν την ισχύν σας και καταφέρεσθε αδίκως εναντίον του παντοδυνάμου Θεού.

Ψαλ. 74,7 - ὅτι οὔτε ἐξ ἐξόδων οὔτε ἀπὸ δυσμῶν οὔτε ἀπὸ ἐρήμων ὀρέων,

Ψαλ. 74,7 - Διότι σωτηρία και διαφυγή σας δεν υπάρχει ούτε από ανατολών, ούτε από δυσμών, ούτε από τας ερήμους ορεινάς περιοχάς, που ευρίσκονται προς νότον.

Ψαλ. 74,8 - ὅτι ὁ Θεὸς κριτής ἐστι, τοῦτον ταπεινοῖ καὶ τοῦτον ὑψοῖ.

Ψαλ. 74,8 - Διότι ο Θεός είναι κριτής, κύριος του σύμπαντος, και άλλον εν τη παντοδυναμία του ανυψώνει, άλλον δε ταπεινώνει.

Ψαλ. 74,9 - ὅτι ποτήριον ἐν χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου πλῆρες κεράσματος. καὶ ἔκλινεν ἐκ τούτου εἰς τοῦτο, πλὴν ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη, πίονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς·

Ψαλ. 74,9 - Και τούτο, διότι στο χέρι του Κυρίου υπάρχει ποτήρι γεμάτο από ανόθευτον, χωρίς νερό, δριμύτατο κρασί, πότισμα δια κάθε αμαρτωλόν. Ο Κυριος κλίνει το ποτήριον τούτο και προσφέρει το πικρόν περιεχόμενόν του τώρα μένστούτον τον αμαρτωλόν, άλλοτε εις εκείνον. Το πικρόν όμως περιεχόμενον του ποτηρίου, παρ' όλα τα ποτίσματα, δεν εξεκενώθη θα πιουν εν καιρώ όλοι οι αμαρτωλοί του κόσμου και θα τιμωρηθούν.

Ψαλ. 74,10 - ἐγὼ δὲ ἀγαλλιάσομαι εἰς τὸν αἰῶνα, ψαλῶ τῷ Θεῷ Ἰακώβ· καὶ πάντα τὰ κέρατα τῶν ἁμαρτωλῶν συνθλάσω, καὶ ὑψωθήσεται τὰ κέρατα τοῦ δικαίου.

Ψαλ. 74,10 - Τοτε δε και εγώ, όταν θα βλέπω να τιμωρούνται οι αμετανόητοι αμαρτωλοί, θα σκιρτώ πάντοτε από δικαίαν χαράν και αγαλλίασιν και θα υμνολογώ τον Θεόν του Ισραήλ. Και ο Θεός διαβεβαιώνει· Ναι, θα συντρίψω όλας τας δυνάμεις των αμαρτωλών και θα υψώσω τας δυνάμεις των δικαίων ανθρώπων.

ΨΑΛΜΟΣ 75 (Μασ. 76)

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ, ᾠδὴ πρὸς τὸν Ἀσσύριον.

Ψαλ. 75,2 - Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ψαλ. 75,2 - Γνωστός είναι, ο Θεός εις την Ιουδαίαν, μέγα και πολυύμνητον είναι το Ονομά του μεταξύ των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 75,3 - καὶ ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών·

Ψαλ. 75,3 - Ειρήνη επεκράτησεν στον τόπον του, ειρήνη υπάρχει στο κατοικητήριόν του, εις την Σιών.

Ψαλ. 75,4 - ἐκεῖ συνέτριψε τὰ κράτη τῶν τόξων, ὅπλον καὶ ῥομφαίαν καὶ πόλεμον. (διάψαλμα).

Ψαλ. 75,4 - Διότι εις την πόλιν και την χώραν αυτήν συνέτριψε τα πανίσχυρα τόξα των εχθρών, όπλα και ξίφη και πολεμικάς επιχειρήσεις.

Ψαλ. 75,5 - φωτίζεις σὺ θαυμαστῶς ἀπὸ ὀρέων αἰωνίων·

Ψαλ. 75,5 - Οπως ο ήλιος από τα αιωνόβια όρη σκορπίζει το φως του εις ανθρώπους, έτσι και συ, Κυριε, κατά θαυμαστόν τρόπον φωτίζεις με το φως της αληθείας τους καλοπροαίρετους.

Ψαλ. 75,6 - ἐταράχθησαν πάντες οἱ ἀσύνετοι τῇ καρδίᾳ, ὕπνωσαν ὕπνον αὐτῶν καὶ οὐχ εὗρον οὐδὲν πάντες οἱ ἄνδρες τοῦ πλούτου ταῖς χερσὶν αὐτῶν.

Ψαλ. 75,6 - Ολοι οι εχθροί σου και εχθροί μας, οι ασύνετοι κατά την καρδίαν Ασσύριοι εκοιμήθησαν τον αιώνιον ύπνον του θανάτου και όλοι αυτοί οι άνδρες, οι οποίοι επεθύμησαν να λαφυραγωγήσουν την Ιερουσαλήμ δια να πλουτίσουν, όταν απέθαναν, δεν είχαν εις τα χέρια των τίποτε από όσα είχαν επιθυμήσει.

Ψαλ. 75,7 - ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, ὁ Θεὸς Ἰακώβ, ἐνύσταξαν οἱ ἐπιβεβηκότες τοῖς ἵπποις.

Ψαλ. 75,7 - Μονον με μίαν ιδικήν σου επίπληξιν, ω Θεέ και Κυριε του Ισραηλιτικού λαού, κατελήφθησαν από υπνηλίαν και νάρκην, ανίκανοι να πολεμήσουν οι έφιπποι αυτοί εχθροί σου.

Ψαλ. 75,8 - σὺ φοβερὸς εἶ, καὶ τίς ἀντιστήσεταί σοι; ἀπὸ τότε ἡ ὀργή σου.

Ψαλ. 75,8 - Συ είσαι τρομερός· και ποιός δύναται να αντισταθή εις σε από την στιγμήν, κατά την οποίαν θα ανάψη η οργή σου;

Ψαλ. 75,9 - ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἠκούτισας κρίσιν, γῆ ἐφοβήθη καὶ ἡσύχασεν

Ψαλ. 75,9 - Από τον ουρανόν εβροντοφώνησες και έκαμες ακουστήν την δικαίαν καταδικαστικήν σου απόφασιν εναντίον των εχθρών. Η γη ολόκληρος εφοβήθη, η δε Ιουδαία ησύχασεν από τους πολέμους.

Ψαλ. 75,10 - ἐν τῷ ἀναστῆναι εἰς κρίσιν τὸν Θεὸν τοῦ σῶσαι πάντας τοὺς πραεῖς τῆς γῆς. (διάψαλμα).

Ψαλ. 75,10 - Διότι, συ ο Κυριος, ηγέρθης εις καταδίκην των εχθρών σου, δια να σώσης όλους τους πραείς και ταπεινούς δούλους της χώρας, ημάς τους Ιουδαίους.

Ψαλ. 75,11 - ὅτι ἐνθύμιον ἀνθρώπου ἐξομολογήσεταί σοι, καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου ἑορτάσει σοι.

Ψαλ. 75,11 - Ετσι δε κάθε ανθρωπίνη σκέψις και καρδία, όχι μόνον των πιστών εις σε αλλά και αυτών ακόμη των εχθρών σου, θα έχη μεταστραφή εις δοξολογίαν σου· και τα υπολείμματα ακόμη των πικρών αναμνήσεων, όπως και οι απομένοντες εχθροί, θα πανηγυρίσουν προς δόξαν σου.

Ψαλ. 75,12 - εὔξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν· πάντες οἱ κύκλῳ αὐτοῦ οἴσουσι δῶρα

Ψαλ. 75,12 - Σεις, λοιπόν, οι ευσεβείς Ιουδαίοι, κάμετε τάματα προς τον Κυριον και αποδώσατέ τα προς αυτόν ως χρέος οφειλόμενον. Και όλοι επίσης οι γύρω από την χώραν του λαοί θα προσφέρουν δώρα προς αυτόν.

Ψαλ. 75,13 - τῷ φοβερῷ καὶ ἀφαιρουμένῳ πνεύματα ἀρχόντων, φοβερῷ παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς.

Ψαλ. 75,13 - Προς τον φοβερόν Κυριον, ο οποίος αφαιρεί την αναπνοήν και ζωήν των αρχόντων, στον φοβερόν δι' όλους τους βασιλείς της γης.

ΨΑΛΜΟΣ 76 (Μασ. 77)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Ἰδιθούν· ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.
Ψαλ. 76,2 - Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.
Ψαλ. 76,2 - Με φωνήν ισχυραν έκραξα προς τον Κυριον, με έντονον την φωνήν επεκαλέσθην τον Θεόν και εκείνος επρόσεξε την δέησίν μου.
Ψαλ. 76,3 - ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα, ταῖς χερσί μου νυκτὸς ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠπατήθην· ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου.
Ψαλ. 76,3 - Εις περίοδον μεγάλης θλίψεώς μου με πόθον πολύν κατέφυγα προς τον Θεόν. Και κατά τας νύκτας ύψωνα ικετευτικώς τας χείρας μου προς αυτόν και δεν διεψεύσθην εις τας ελπίδας μου. Λογω της πολλής και βαρείας θλίψεώς μου, η ψυχή μου ηρνείτο και απεστρέφετο κάθε παρηγορίαν.
Ψαλ. 76,4 - ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφράνθην· ἠδολέσχησα, καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου. (διάψαλμα).
Ψαλ. 76,4 - Καθε φοράν όμως που κατά το διάστημα της θλίψεώς μου ενεθυμούμην τον Κυριον, εύρισκα γαλήνην και χαράν. Αλλ' όταν ενέστρεφα το βλέμμα μου και ενεβάθυνα εις την συμφοράν μου, ελιποψυχούσε το πνεύμα μου.
Ψαλ. 76,5 - προκατελάβοντο φυλακὰς οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐταράχθην καὶ οὐκ ἐλάλησα.
Ψαλ. 76,5 - Αγρυπνα έμεναν τα μάτια μου όλην την νύκτα και επρολάμβαναν τας αλλαγάς των νυκτερινών φρουρών. Κατά τας αϋπνίας μου αυτάς με ετάρασσεν η σκέψις της θλίψεώς μου και έμεινα σιωπηλός.
Ψαλ. 76,6 - διελογισάμην ἡμέρας ἀρχαίας, καὶ ἔτη αἰώνια ἐμνήσθην καὶ ἐμελέτησα·
Ψαλ. 76,6 - Εσκέφθην έπειτα παλαιάς ενδόξους ημέρας του έθνους μας. Ενεθυμήθην αιώνια έτη, παναρχαίας εποχάς, και εβυθίσθην εις την μελέτην αυτών.
Ψαλ. 76,7 - νυκτὸς μετὰ τῆς καρδίας μου ἠδολέσχουν, καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου.
Ψαλ. 76,7 - Κατά τας νύκτας της αυπνίας μου εσκεπτόμουν και εφιλοσοφούσα. Το πνεύμα μου εσκάλιζε παλαιά και σύγχρονα γεγονότα.
Ψαλ. 76,8 - μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπώσεται Κύριος καὶ οὐ προσθήσει τοῦ εὐδοκῆσαι ἔτι;
Ψαλ. 76,8 - Εσκέφθην μεταξύ των άλλων, μήπως τάχα ο Κυριος θα μας απομακρύνη από κοντά του, θα μας εγκαταλείψη τελείως και δεν θα θελήση

ποτέ πλέον να δείξη προς ημάς την ευμένειάν του και την προστασίαν του;
Ψαλ. 76,9 - ἢ εἰς τέλος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀποκόψει; συνετέλεσε ῥῆμα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;
Ψαλ. 76,9 - Μηπως έχει αποκόψει εξ ολοκλήρου το έλεός του από ημάς; Εθεσε τέρμα εις τας υποσχέσεις της διαθήκης του από τας αρχαίας γενεάς μέχρι της ιδικής μας, ώστε να παύσωμεν πλέον ημείς να είμεθα ο εκλεκτός και περιούσιος λαός του;
Ψαλ. 76,10 - ἢ ἐπιλήσεται τοῦ οἰκτειρῆσαι ὁ Θεός; ἢ συνέξει ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ τοὺς οἰκτιρμοὺς αὐτοῦ; (διάψαλμα).
Ψαλ. 76,10 - Μηπως ο Θεός θα λησμονήση την ευσπλαγχνίαν του προς ημάς; Μηπως θα συγκρατήση και θα αναστείλη με την οργήν του το έλεός του;
Ψαλ. 76,11 - καὶ εἶπα· νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.
Ψαλ. 76,11 - Είπα εν συνεχεία από μέσα μου· Τωρα αρχίζω να εννοώ. Η μεταβολή αυτή της καταστάσεώς μας είναι έργον της δεξιάς του Υψίστου Θεού μας.
Ψαλ. 76,12 - ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου
Ψαλ. 76,12 - Διότι ενεθυμήθην από αρχαίων χρόνων τα έργα του Κυρίου. Τα επαναφέρω και θα επαναφέρω εις την μνήμην μου τα θαυμάσια έργα σου απ' αρχής.
Ψαλ. 76,13 - καὶ μελετήσω ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασί σου ἀδολεσχήσω.
Ψαλ. 76,13 - Θα μελετήσω με πολλήν προσοχήν και σύνεσιν όλα τα έργα σου. θα εμβαθύνω εις τα ολόλαμπρα και ένδοξα κατορθώματά σου.
Ψαλ. 76,14 - ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου· τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;
Ψαλ. 76,14 - Ω Θεέ, άγιος είναι ο τρόπος της συμπεριφοράς σου προς ημάς. Ποιός άλλος θεός είναι μέγας, όπως είσαι συ ο Θεός μας;
Ψαλ. 76,15 - σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια, ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου·
Ψαλ. 76,15 - Συ είσαι ο Θεός μας, ο οποίος έκαμες και κάμνεις τόσον θαυμαστά έργα, ώστε και στους ειδωλολατρικούς ακόμη λαούς να καθιστάς γνωστήν την μεγάλην σου δύναμιν.
Ψαλ. 76,16 - ἐλυτρώσω ἐν τῷ βραχίονί σου τὸν λαόν σου, τοὺς υἱοὺς Ἰακὼβ καὶ Ἰωσήφ. (διάψαλμα).
Ψαλ. 76,16 - Συ, ηλευθέρωσες τον ισσραηλιτικόν λαόν σου, τους απογόνους του πατριάρχου Ιακώβ και Ιωσήφ, από την σκληράν δουλείαν των Αιγυπτίων.

Ψαλ. 76,17 - εἴδοσάν σε ὕδατα, ὁ Θεός, εἴδοσάν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν, ἐταράχθησαν ἄβυσσοι,

Ψαλ. 76,17 - Τα ύδατα της Ερυθράς Θαλάσσης σε είδαν, ω Θεέ, άλλοτε, σε είδαν αυτά τα ύδατα και ετρόμαξαν. Εταράχθησαν τα κατώτατα βάθη της θαλάσσης, ώστε μεγάλη να ακούεται η βοή των κυμάτων.

Ψαλ. 76,18 - πλῆθος ἤχους ὑδάτων, φωνὴν ἔδωκαν αἱ νεφέλαι, καὶ γὰρ τὰ βέλη σου διαπορεύονται·

Ψαλ. 76,18 - Βρονταί εξαπελύθησαν από τα σύννεφα, διότι αι αστραπαί εφαίνοντο σαν βέλη να διασχίζουν αυτά.

Ψαλ. 76,19 - φωνὴ τῆς βροντῆς σου ἐν τῷ τροχῷ, ἔφαναν αἱ ἀστραπαί σου τῇ οἰκουμένῃ, ἐσαλεύθη καὶ ἔντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ.

Ψαλ. 76,19 - Η βροντερά φωνή σου, Κυριε, αντήχησεν ολόγυρα, αι αναρίθμητοι αστραπαί σου εφώτιζαν την οικουμένην, συνεκλονίσθη εκ θεμελίων και κατετρόμαξεν η γη.

Ψαλ. 76,20 - ἐν τῇ θαλάσσῃ αἱ ὁδοί σου, καὶ αἱ τρίβοι σου ἐν ὕδασι πολλοῖς, καὶ τὰ ἴχνη σου οὐ γνωσθήσονται.

Ψαλ. 76,20 - Συ ήνοιξες δρόμους μέσα εις την Ερυθράν Θαλασσαν. Ιδικαί σου είναι αι πορείαι του λαού σου δια μέσου των αναριθμήτων υδάτων της θαλάσσης αυτής. Συ επραγματοποίησας τα συγκλονιστικά αυτά γεγονότα, χωρίς να φαίνεσαι, διότι είσαι αόρατος, και ανεξιχνίαστοι είναι αι ενέργειαί σου.

Ψαλ. 76,21 - ὡδήγησας ὡς πρόβατα τὸν λαόν σου ἐν χειρὶ Μωϋσῆ καὶ Ἀαρών.

Ψαλ. 76,21 - Συ, δια του Μωϋσέως και του Ααρών ωδήγησες με ασφάλειαν και στοργήν, ωσάν πρόβατα, τον ισραηλιτικόν σου λαόν.

ΨΑΛΜΟΣ 77 (Μασ. 78)

Συνέσεως τῷ Ἀσάφ.

Ψαλ. 77,1 - Προσέχετε, λαός μου, τῷ νόμῳ μου, κλίνατε τὸ οὖς ὑμῶν εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου·

Ψαλ. 77,1 - Ανθρωποι του ισραηλιτικού λαού μου, προσέχετε εις την διδασκαλίαν μου, κλίνατε προς εμέ τα αυτιά σας και ακούσατε με προσοχήν τα λόγια του στόματός μου.

Ψαλ. 77,2 - ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, φθέγξομαι προβλήματα ἀπ᾿ ἀρχῆς.

Ψαλ. 77,2 - Θα αρχίσω με διδακτικάς παραβολικάς ιστορίας, γεμάτας ιερά διδάγματα. Θα σας διηγηθώ αρχαία γεγονότα με βαθύτατα νοήματα.

Ψαλ. 77,3 - ὅσα ἠκούσαμεν καὶ ἔγνωμεν αὐτὰ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν,

Ψαλ. 77,3 - Αυτά είναι από όσα ηκούσαμεν και εμάθαμεν καλά, αυτά που οι πατέρες μας έχουν διηγηθή εις ημάς.

Ψαλ. 77,4 - οὐκ ἐκρύβη ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς γενεὰν ἑτέραν, ἀπαγγέλλοντες τὰς αἰνέσεις Κυρίου καὶ τὰς δυναστείας αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε.

Ψαλ. 77,4 - Δεν απεκρύβησαν τα μεγάλα αυτά γεγονότα από τα τέκνα των προγόνων μας, αλλά μετεδόθησαν πιστά από γενεάς εις γενεάν. Με αυτά εξιστορούνται αι πανένδοξοι πράξστου Κυρίου και τα έργα της καταπληκτικής δυνάμεως του· τα θαυμαστά του αυτά έργα, τα οποία έκαμε προς χάριν του ισραηλιτικού λαού.

Ψαλ. 77,5 - καὶ ἀνέστησε μαρτύριον ἐν Ἰακὼβ καὶ νόμον ἔθετο ἐν Ἰσραήλ, ὅσα ἐνετείλατο τοῖς πατράσιν ἡμῶν τοῦ γνωρίσαι αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν,

Ψαλ. 77,5 - Ανήγειρε και έστησεν ολοφάνερην την μαρτυρίαν του μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ, έθεσε Νομον στους Ισραηλίτας και τους διέταξεν όσα εκείνος είχε νομοθετήσει στους προγόνους μας να τα καταστήσουν αυτοί γνωστά εις τα τέκνα των.

Ψαλ. 77,6 - ὅπως ἂν γνῷ γενεὰ ἑτέρα, υἱοὶ οἱ τεχθησόμενοι, καὶ ἀναστήσονται καὶ ἀπαγγελοῦσιν αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν·

Ψαλ. 77,6 - Δια να τα μάθη η μεταγενεστέρα γενεά, αυτοί οι οποίοι θα εγεννώντο βραδύτερον. Και αυτοί, όταν θα ανδρωθούν, να τα αναγγείλουν εις τα παιδιά των και εν συνεχεία να μεταδίδωνται αυτά από γενεάς εις γενεάν.

Ψαλ. 77,7 - ἵνα θῶνται ἐπὶ τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα αὐτῶν καὶ μὴ ἐπιλάθωνται τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ ἐκζητήσωσιν·

Ψαλ. 77,7 - Τούτο δέ, δια να αποθέτουν οι ακούοντες την ελπίδα των στον Θεόν και να μη λησμονήσουν τα θαυμαστά αυτά έργα του Θεού, αλλά με πόθον να ζητούν πάντοτε να μανθάνουν και να πράττουν τας εντολάς του,

Ψαλ. 77,8 - ἵνα μὴ γένωνται ὡς οἱ πατέρες αὐτῶν, γενεὰ σκολιὰ καὶ παραπικραίνουσα, γενεά, ἥτις οὐ κατηύθυνε τὴν καρδίαν ἑαυτῆς καὶ οὐκ ἐπιστώθη μετὰ τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτῆς.

Ψαλ. 77,8 - ώστε να μη γίνουν οι μεταγενέστεροι, όπως ήσαν οι πατέρες των, γενεά δηλαδή διεστραμμένη, η οποία ελυπούσε τον Κυριον, γενεά η οποία δεν εφύλαξεν ευθείαν την καρδίαν της απέναντι του Θεού, και δεν παρέμεινε πιστόν το πνεύμα της στον Θεόν.

Ψαλ. 77,9 - υἱοὶ Ἐφραὶμ ἐντείνοντες καὶ βάλλοντες τόξοις ἐστράφησαν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

Ψαλ. 77,9 - Οι άνδρες της φυλής Εφραίμ, αν και ήσαν ισχυροί να τεντώνουν τα τόξα και να ρίπτουν με επιτυχίαν τα βέλη των, έστρεψαν εν τούτοις τα νώτα των εν καιρώ πολέμου και ετράπησαν εις φυγήν.

Ψαλ. 77,10 - οὐκ ἐφύλαξαν τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ οὐκ ἠβουλήθησαν πορεύεσθαι.

Ψαλ. 77,10 - Τούτο δέ, διότι δεν εφύλαξαν την εντολήν του Θεού και δεν ηθέλησαν να ζήσουν σύμφωνα με τον νόμον αυτού.

Ψαλ. 77,11 - καὶ ἐπελάθοντο τῶν εὐεργεσιῶν αὐτοῦ καὶ τῶν θαυμασίων αὐτοῦ, ὧν ἔδειξεν αὐτοῖς,

Ψαλ. 77,11 - Αυτοί ελησμόνησαν τας ευεργεσίας του Θεού και τα θαυμαστά έργα, τα οποία ολοφάνερα είχε δείξει προς αυτούς ο Κυριος.

Ψαλ. 77,12 - ἐναντίον τῶν πατέρων αὐτῶν ἃ ἐποίησε θαυμάσια ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἐν πεδίῳ Τάνεως.

Ψαλ. 77,12 - Τα θαυμαστά έργα, τα οποία έκαμεν ενώπιον των προγόνων των, εις την Αίγυπτον, εις την πεδιάδα Τανεως.

Ψαλ. 77,13 - διέῤῥηξε θάλασσαν καὶ διήγαγεν αὐτούς, παρέστησεν ὕδατα ὡσεὶ ἀσκὸν

Ψαλ. 77,13 - Διέρρηξε την Ερυθράν Θαλασσαν εις δύο, έστησεν όρθια τα ύδατα αυτής, ως εάν ήταν κλεισμένα εις ασκούς, και δια μέσου αυτής ωδήγησεν ασφαλείς τους Ισραηλίτας.

Ψαλ. 77,14 - καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν νεφέλῃ ἡμέρας καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐν φωτισμῷ πυρός.

Ψαλ. 77,14 - Την ημέραν τους ωδήγησε δια της νεφέλης, καθ' όλην δε την νύκτα με το φως του πυρίνου στύλου.

Ψαλ. 77,15 - διέῤῥηξε πέτραν ἐν ἐρήμῳ καὶ ἐπότισεν αὐτοὺς ὡς ἐν ἀβύσσῳ πολλῇ

Ψαλ. 77,15 - Διέρρηξε βράχον εις έρημον και άνυδρον τόπον και τους επότιζεν από πηγήν, που ανέβλυζεν άφθονα ύδατα ωσάν μεγάλης Θαλάσσης.

Ψαλ. 77,16 - καὶ ἐξήγαγεν ὕδωρ ἐκ πέτρας καὶ κατήγαγεν ὡς ποταμοὺς ὕδατα.

Ψαλ. 77,16 - Αυτός έκαμε να αναβλύσουν πλούσια νερά από τον βράχον και κατέβασε ποτάμια υδάτων από αυτόν.

Ψαλ. 77,17 - καὶ προσέθεντο ἔτι τοῦ ἁμαρτάνειν αὐτῷ, παρεπίκραναν τὸν Ὕψιστον ἐν ἀνύδρῳ

Ψαλ. 77,17 - Εν τούτοις όμως οι Ισραηλίται προσέθεσαν πάλιν νέας αμαρτίας και επίκραναν τον Υψιστον εις περιοχήν, όπου δεν υπήρχεν ύδωρ.

Ψαλ. 77,18 - καὶ ἐξεπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τοῦ αἰτῆσαι βρώματα ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν

Ψαλ. 77,18 - Ηθέλησαν να θέσουν εις δοκιμασίαν τον Θεόν και τον ελύπησαν με τας αμαρτωλάς και λαιμάργους επιθυμίας των καρδιών των, διότι εζήτησαν φαγητά κατά τας επιθυμίας της καρδίας των.

Ψαλ. 77,19 - καὶ κατελάλησαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπαν· μὴ δυνήσεται ὁ Θεὸς ἑτοιμάσαι τράπεζαν ἐν ἐρήμῳ;

Ψαλ. 77,19 - Ωλιγοπίστησαν, κατεφέρθησαν κατά του Θεού και είπαν· Μηπως τάχα δύναται να ετοιμάση ο Θεός τράπεζαν με φαγητά εις την έρημον;

Ψαλ. 77,20 - ἐπεὶ ἐπάταξε πέτραν καὶ ἐῤῥύησαν ὕδατα καὶ χείμαῤῥοι κατεκλύσθησαν, μὴ καὶ ἄρτον δύναται δοῦναι ἢ ἑτοιμάσαι τράπεζαν τῷ λαῷ αὐτοῦ;

Ψαλ. 77,20 - Επειδή, τάχα, εκτύπησε τον βράχον και ανέβλυσαν ύδατα και χείμαρροι πολλοί, και κατέκλυσαν την περιοχήν, μήπως δύναται να μας δώση και άρτον η να ετοιμάση τράπεζαν με φαγητά δια τον λαόν του;

Ψαλ. 77,21 - διὰ τοῦτο ἤκουσε Κύριος καὶ ἀνεβάλετο, καὶ πῦρ ἀνήφθη ἐν Ἰακώβ, καὶ ὀργὴ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ,

Ψαλ. 77,21 - Δια τας αναιδείς και ασεβείς αυτάς κατηγορίας, τας οποίας ήκουσεν ο Κυριος, ανέβαλε την είσοδόν των εις την γην της Επαγγελίας. Καταστρεπτικόν πυρ ήναψε τότε ανάμεσα στους απογόνους του Ιακώβ και η οργή του Κυρίου εξέσπασεν επάνω στους Ισραηλίτας.

Ψαλ. 77,22 - ὅτι οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τῷ Θεῷ οὐδὲ ἤλπισαν ἐπὶ τὸ σωτήριον αὐτοῦ.

Ψαλ. 77,22 - Διότι δεν επίστευσαν στον Θεόν, ούτε ήλπισαν εις την σωτηρίαν των, την οποίαν αυτός θα τους έδιδε.

Ψαλ. 77,23 - καὶ ἐνετείλατο νεφέλαις ὑπεράνωθεν καὶ θύρας οὐρανοῦ ἀνέῳξε

Ψαλ. 77,23 - Εν τούτοις ο Θεός εμακροθύμησεν, έδωσεν εντολήν εις τα υπεράνω της γης σύννεφα, ήνοιξε τας θύρας του ουρανού

Ψαλ. 77,24 - καὶ ἔβρεξεν αὐτοῖς μάννα φαγεῖν καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς·

Ψαλ. 77,24 - και έβρεξε προς χάριν αυτών μάννα, δια να φάγουν. Εδωσεν εις αυτούς άρτον ουρανοκατέβατον.

Ψαλ. 77,25 - ἄρτον ἀγγέλων ἔφαγεν ἄνθρωπος, ἐπισιτισμὸν ἀπέστειλεν αὐτοῖς εἰς πλησμονήν.

Ψαλ. 77,25 - Ετσι δε ο άνθρωπος έφαγεν άρτον έτοιμασμένον από τους αγγέλους. Πλουσίαν διατροφήν έστειλεν ο Κυριος προς αυτούς.

Ψαλ. 77,26 - ἀπῇρε Νότον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐπήγαγεν ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ Λίβα

Ψαλ. 77,26 - Εσήκωσεν από τον ουρανόν νότιον άνεμον, εν τη παντοδυναμία του έφερεν προς αυτούς λίβαν

Ψαλ. 77,27 - καὶ ἔβρεξεν ἐπ᾽ αὐτοὺς ὡσεὶ χοῦν σάρκας καὶ ὡσεὶ ἄμμον θαλασσῶν πετεινὰ πτερωτά,

Ψαλ. 77,27 - και έβρεξεν επάνω τους, ωσάν πυκνότατον σύννεφον από σκόνιν, ορτύκια ωσάν την άμμον της θαλάσσης κατά το πλήθος, πτηνά πτερωτά.

Ψαλ. 77,28 - καὶ ἐπέπεσον ἐν μέσῳ παρεμβολῆς αὐτῶν κύκλῳ τῶν σκηνωμάτων αὐτῶν,

Ψαλ. 77,28 - Αυτά έπεσαν στο μέσον του στρατοπέδου των Ισραηλιτών, ολόγυρα από τας σκηνάς των.

Ψαλ. 77,29 - καὶ ἔφαγον καὶ ἐνεπλήσθησαν σφόδρα, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ἤνεγκεν αὐτοῖς,

Ψαλ. 77,29 - Εκείνοι έφαγαν, παραέφαγαν και εχόρτασαν πολύ, διότι ο Κυριος ικανοποίησε με το παραπάνω τας επιθυμίας των.

Ψαλ. 77,30 - οὐκ ἐστερήθησαν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἔτι τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν,

Ψαλ. 77,30 - Τιποτε δεν εστερήθησαν, από όσα είχαν επιθυμήσει. Αλλα ενώ η τροφή ήτο ακόμη στο στόμα των,

Ψαλ. 77,31 - καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀνέβη ἐπ᾽ αὐτούς, καὶ ἀπέκτεινεν ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσραὴλ συνεπόδισεν.

Ψαλ. 77,31 - η οργή του Θεού εξέσπασε, δια την αχαριστίαν των, εναντίον αυτών και εθανάτωσε πάρα πολλούς από αυτούς. Και αυτούς ακόμη τους επισήμους άνδρας των Ισραηλιτών τους έρριψε κάτω νεκρούς.

Ψαλ. 77,32 - ἐν πᾶσι τούτοις ἥμαρτον ἔτι καὶ οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ,

Ψαλ. 77,32 - Παρ' όλας όμως τας ευεργεσίας και τας τιμωρίας αυτάς του Θεού, εξακολουθούσαν ακόμη οι Ισραηλίται να αμαρτάνουν, και δεν επίστευσαν εις αυτόν, μολονότι έβλεπαν τα θαυμάσια έργα του.

Ψαλ. 77,33 - καὶ ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι αὐτῶν καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν μετὰ σπουδῆς.

Ψαλ. 77,33 - Επέρασαν ματαίως και ασκόπως τας ημέρας των. Πολύ γρήγορα έφυγαν, χωρίς κανένα καρπόν αρετής, τα έτη της ζωής των.

Ψαλ. 77,34 - ὅταν ἀπέκτεινεν αὐτούς, τότε ἐξεζήτουν αὐτὸν καὶ ἐπέστρεφον καὶ ὤρθριζον πρὸς τὸν Θεὸν

Ψαλ. 77,34 - Οταν ο Κυριος τους παρέδιδεν εις θάνατον, προς τιμωρίαν και παιδαγωγίαν, τότε εζητούσαν αυτόν με ζήλον, επέστρεφαν εις αυτόν και από τον βαθύν όρθρον κατέφευγαν προς αυτόν δια της προσευχής.

Ψαλ. 77,35 - καὶ ἐμνήσθησαν ὅτι ὁ Θεὸς βοηθὸς αὐτῶν ἐστι καὶ ὁ Θεὸς ὁ Ὕψιστος λυτρωτὴς αὐτῶν ἐστι.

Ψαλ. 77,35 - Τοτε ενεθυμούντο, ότι ο Θεός είναι ο παντοδύναμος βοηθός των, ότι ο Θεός ο Υψιστος είναι ο ελευθερωτής και σωτήρ των.

Ψαλ. 77,36 - καὶ ἠγάπησαν αὐτὸν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν καὶ τῇ γλώσσῃ αὐτῶν ἐψεύσαντο αὐτῷ,

Ψαλ. 77,36 - Αλλά τον ηγάπησαν επιφανειακώς, μόνον με το στόμα των, ενώ με τα λόγια των και με την άλλην συμπεριφοράν των εψεύσθησαν απεναντί του, εφέρθησαν ανειλικρινώς.

Ψαλ. 77,37 - ἡ δὲ καρδία αὐτῶν οὐκ εὐθεῖα μετ᾿ αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπιστώθησαν ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ.

Ψαλ. 77,37 - Διότι η καρδία των δεν ήτο ευθεία απέναντι του Θεού και δεν εφάνησαν πιστοί εις τας υποχρεώσεις, που ανέλαβαν δια της Διαθήκης απέναντι του Θεού.

Ψαλ. 77,38 - αὐτὸς δέ ἐστιν οἰκτίρμων καὶ ἱλάσκεται ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν καὶ οὐ διαφθερεῖ καὶ πληθυνεῖ τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐκκαύσει πᾶσαν τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.

Ψαλ. 77,38 - Ο Θεός όμως είναι ελεήμων και έδειχνε το έλεός του εις τας αμαρτίας αυτών. Δεν ηθέλησε να τους καταστρέψη. Εις πολυαρίθμους περιστάσεις ανέστειλε και απεμάκρυνε τον θυμόν του· δεν αφήκε να ανάψη και να εκσπάση όλη η οργή του εναντίον των.

Ψαλ. 77,39 - καὶ ἐμνήσθη ὅτι σάρξ εἰσι, πνεῦμα πορευόμενον καὶ οὐκ ἐπιστρέφον.

Ψαλ. 77,39 - Είχεν υπ' όψιν του ο Κυριος, ότι αυτοί οι αμαρτάνοντες ήσαν αδύνατες σάρκες, πνοή ανέμου περαστική, η οποία δεν επιστρέφει πάλιν.

Ψαλ. 77,40 - ποσάκις παρεπίκραναν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, παρώργισαν αὐτὸν ἐν γῇ ἀνύδρῳ;

Ψαλ. 77,40 - Ποσες και πόσες φορές τον επίκραναν πολύ εις την έρημον, τον εξώργισαν εις τόπον άνυδρον!

Ψαλ. 77,41 - καὶ ἐπέστρεψαν καὶ ἐπείρασαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ παρώξυναν.

Ψαλ. 77,41 - Και εις άλλας περιπτώσεις εστράφησαν, δια να απομακρυνθούν από αυτόν. Εθεσαν υπό δοκιμασίαν και πειρασμόν τυν Θεόν των· εξώργισαν τον άγιον αυτόν Κυριον του ισραηλιτικού λαού.

Ψαλ. 77,42 - καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἡμέρας, ἧς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐκ χειρὸς θλίβοντος,

Ψαλ. 77,42 - Δεν ενεθυμήθησαν την παντοδύναμον και στοργικήν δι' αυτούς δεξιάν του, με την οποίαν κατά την ιστορικήν εκείνην ημέραν τους εγλύτωσεν από τα χέρια του καταθλίβοντος αυτούς Φαραώ.

Ψαλ. 77,43 - ὡς ἔθετο ἐν Αἰγύπτῳ τὰ σημεῖα αὐτοῦ καὶ τὰ τέρατα αὐτοῦ ἐν πεδίῳ Τάνεως.

Ψαλ. 77,43 - Ελησμόνησαν, πως ο Θεός εις την Αίγυπτον έδειξε τα καταπληκτικά σημεία, που εμαρτυρούσαν την παντοδυναμίαν του, τα

τεράστια πρωτοφανή έργα που είχε κάμει εις την πεδιάδα Τανεως και τα οποία εγέμισαν φόβον και τρόμον τους Αιγυπτίους.

Ψαλ. 77,44 - καὶ μετέστρεψεν εἰς αἷμα τοὺς ποταμοὺς αὐτῶν καὶ τὰ ὀμβρήματα αὐτῶν, ὅπως μὴ πίωσιν·

Ψαλ. 77,44 - Ελησμόνησαν, ότι ο Κυριος μετέβαλε το ύδωρ των ποταμών εις αίμα, όπως επίσης και τα βρόχινα νερά των δεξαμενών των δια να μη ημπορούν να πίουν οι Αιγύπτιοι.

Ψαλ. 77,45 - ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς κυνόμυιαν, καὶ κατέφαγεν αὐτούς, καὶ βάτραχον, καὶ διέφθειρεν αὐτούς·

Ψαλ. 77,45 - Ο Κυριος εξαπέστειλεν επίσης εναντίον των Αιγυπτίων κυνόμυιαν, η οποία τους κατέφαγε, και βατράχους οι οποίοι μετέδωσαν εις αυτούς φθοροποιούς και μολυσματικάς ασθενείας.

Ψαλ. 77,46 - καὶ ἔδωκε τῇ ἐρυσίβῃ τοὺς καρποὺς αὐτῶν καὶ τοὺς πόνους αὐτῶν τῇ ἀκρίδι·

Ψαλ. 77,46 - Παρέδωκεν εις την σκωρίασιν τους καρπούς των αγρών των, και τους κόπους των καλλιεργημένων αγρών των εις τας ακρίδας.

Ψαλ. 77,47 - ἀπέκτεινεν ἐν χαλάζῃ τὴν ἄμπελον αὐτῶν καὶ τὰς συκαμίνους αὐτῶν ἐν τῇ πάχνῃ·

Ψαλ. 77,47 - Κατέστρεψε τα αμπέλια των με χάλαζαν και τας συκομορέας των με παγωνιά.

Ψαλ. 77,48 - καὶ παρέδωκεν εἰς χάλαζαν τὰ κτήνη αὐτῶν καὶ τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν τῷ πυρί·

Ψαλ. 77,48 - Παρέδωκεν εις καταστρεπτικήν θανατηφόρον χάλαζαν τα ζώα των και την υπόλοιπον περιουσίαν των παρέδωσεν στο πυρ των κεραυνών του.

Ψαλ. 77,49 - ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ, θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλῖψιν, ἀποστολὴν δι᾿ ἀγγέλων πονηρῶν.

Ψαλ. 77,49 - Εξαπέλυσεν εναντίον των την τιμωρόν οργήν της αγανακτήσεώς του, θυμόν και οργήν και θλίψιν, δεινά φοβερά, τα οποία έστειλε με εξολοθρευτάς αγγέλους.

Ψαλ. 77,50 - ὡδοποίησε τρίβον τῇ ὀργῇ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἐφείσατο ἀπὸ θανάτου τῶν ψυχῶν αὐτῶν καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς θάνατον συνέκλεισε

Ψαλ. 77,50 - Αφήκε να εκδηλωθή ασυγκράτητος η οργή του, δεν ελυπήθη την ζωήν των και δεν επροφύλαξεν αυτούς από τον θάνατον και αυτά ακόμη τα κατοικίδια ζώα των τα συνέκλεισεν μέσα εις τας παγίδας του θανάτου και της καταστροφής.

Ψαλ. 77,51 - καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἀπαρχὴν παντὸς πόνου αὐτῶν ἐν τοῖς σκηνώμασι Χάμ,

Ψαλ. 77,51 - Εκτύπησε με θάνατον όλα τα πρωτότοκα της γης Αιγύπτου· αυτά που αποτελούν την απαρχήν των πόνων της τεκνοποιΐας στους οίκους των Αιγυπτίων, των απογόνων αυτών του Χαμ.

Ψαλ. 77,52 - καὶ ἀπῆρεν ὡς πρόβατα τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἀνήγαγεν αὐτοὺς ὡσεὶ ποίμνιον ἐν ἐρήμῳ

Ψαλ. 77,52 - Ανέλαβε δε ο Κυριος ως στοργικός ποιμήν τον ισραηλιτικόν λαόν, ωσάν πρόβατά του, και τα ωδήγησεν ως ιδικόν του ποίμνιον δια μέσου της ερήμου.

Ψαλ. 77,53 - καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐπ᾿ ἐλπίδι, καὶ οὐκ ἐδειλίασαν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐκάλυψε θάλασσα.

Ψαλ. 77,53 - Αυτός τους ωδήγησε, τους ενέπνευσεν ελπίδα και θάρρος, ώστε εκείνοι δεν εδειλίασαν κατά την διάβασιν της Ερυθράς Θαλάσσης. Τους δε εχθρούς των τους εσκέπασε και τους έπνιζεν η θάλασσα.

Ψαλ. 77,54 - καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς ὄρος ἁγιάσματος αὐτοῦ, ὄρος τοῦτο, ὃ ἐκτήσατο ἡ δεξιὰ αὐτοῦ,

Ψαλ. 77,54 - Τους εισήγαγε κατόπιν εις την γην της Επαγγελίας, εις την οποίαν υψώνεται το όρος Σιών το άγιον, προς λατρείαν αυτού, το όρος αυτό το οποίον κατέκτησεν η παντοδύναμος δεξιά του.

Ψαλ. 77,55 - καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ προσώπου αὐτῶν ἔθνη καὶ ἐκληροδότησεν αὐτοὺς ἐν σχοινίῳ κληροδοσίας καὶ κατεσκήνωσεν ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν τὰς φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

Ψαλ. 77,55 - Εδιωξε εμπρός από αυτούς τα ειδωλολατρικά έθνη και εμοίρασε την χώραν εκείνων εις αυτούς με σχοινί καταμετρήσεως· και εκεί όπου προηγουμένως κατοικούσαν οι λαοί εκείνοι, εγκατέστησε τας φυλάς του Ισραήλ.

Ψαλ. 77,56 - καὶ ἐπείρασαν καὶ παρεπίκραναν τὸν Θεὸν τὸν Ὕψιστον καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ οὐκ ἐφυλάξαντο

Ψαλ. 77,56 - Αυτοί όμως έθεσαν υπό δοκιμασίαν τον Θεόν, παρεπίκραναν και εξώργισαν τον Υψιστον, και τας εντολάς αυτού δεν ετήρησαν.

Ψαλ. 77,57 - καὶ ἀπέστρεψαν καὶ ἠθέτησαν, καθὼς καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, μετεστράφησαν εἰς τόξον στρεβλὸν

Ψαλ. 77,57 - Απεμακρύνθησαν από αυτόν, ηρνήθησαν και παρέβησαν τας εντολάς του, όπως και οι πρόγονοί των, και έγιναν ωσάν το στρεβλόν τόξον, που δεν ρίπτει με ευθυβολίαν.

Ψαλ. 77,58 - καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐν τοῖς βουνοῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν παρεζήλωσαν αὐτόν.

Ψαλ. 77,58 - Τον εξώργισαν με την ειδωλολατρείαν των επάνω εις τα όρη. Προεκάλεσαν την ζηλοτυπίαν του με τα γλυπτά είδωλα, που ελάτρευαν εκεί.

Ψαλ. 77,59 - ἤκουσεν ὁ Θεὸς καὶ ὑπερεῖδε καὶ ἐξουδένωσε σφόδρα τὸν Ἰσραήλ.

Ψαλ. 77,59 - Ο Κυριος ήκουσε τας ειδωλολατρικάς αυτών προαευχάς, απέστρεψεν από αυτούς το βλέμμα του, δια να μη τους βλέπη, και παρέδωσεν εις εξουθένωσαν και καταφρόνησιν μεγάλην τον ισραηλιτικόν λαόν.

Ψαλ. 77,60 - καὶ ἀπώσατο τὴν σκηνὴν Σιλώμ, σκήνωμα, ὃ κατεσκήνωσεν ἐν ἀνθρώποις.

Ψαλ. 77,60 - Απώθησε και εστέρησε την πόλιν Σηλώμ από την προστασίαν του, την οποίαν πόλιν ο ίδιος είχεν εκλέξει, δια να εγκατασταθή μεταξύ των ανθρώπων η Σκηνή του Μαρτυρίου του.

Ψαλ. 77,61 - καὶ παρέδωκεν εἰς αἰχμαλωσίαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν καὶ τὴν καλλονὴν αὐτῶν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν

Ψαλ. 77,61 - Παρέδωσεν εις τα χέρια των εχθρών των, στους Φιλισταίους, την δύναμίν των, όπως επίσης και το λαμπρόν των στόλισμα, δηλαδή την Κιβωτόν του Μαρτυρίου.

Ψαλ. 77,62 - καὶ συνέκλεισεν ἐν ῥομφαίᾳ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ ὑπερεῖδε.

Ψαλ. 77,62 - Αφήκε να περικυκλωθή ο λαός του από εχθρούς, οι οποίοι εκρατούσαν γυμνήν την ρομφαίαν, και εγύρισεν αλλού το βλέμμα του, όταν αυτοί, η περίφημος κληρονομία του, εσφάζοντο.

Ψαλ. 77,63 - τοὺς νεανίσκους αὐτῶν κατέφαγε πῦρ, καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν οὐκ ἐπενθήθησαν·

Ψαλ. 77,63 - Τους νεαρούς υιούς των κατέφαγε το πυρ του πολέμου, τας θυγατέρας δε παρθένους των, όταν ωδηγούντο εις αιχμαλωσίαν και εξευτελισμόν, δεν ευρέθη κανείς να τας πενθήση.

Ψαλ. 77,64 - οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐν ῥομφαίᾳ ἔπεσον, καὶ αἱ χῆραι αὐτῶν οὐ κλαυθήσονται.

Ψαλ. 77,64 - Οι ιερείς των έπεσαν εν στόματι ρομφαίας, και τας χήρας των σφαγιασθέντων ανδρών δεν ευρέθη κανείς να τας παρηγορήση και να κλαύση μαζή των.

Ψαλ. 77,65 - καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, ὡς δυνατὸς κεκραιπαληκὼς ἐξ οἴνου,

Ψαλ. 77,65 - Αλλά ο μακρόθυμος Κυριος ηγέρθη από την φαινομενικήν απραξίαν του, όπως εγείρεται ο εξυπνών από τον ύπνον του, όπως ο γίγας που συνέρχεται από την μέθην του.

Ψαλ. 77,66 - καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, ὄνειδος αἰώνιον ἔδωκεν αὐτοῖς.

Ψαλ. 77,66 - Και εκτύπησε τους εχθρούς του, τους έτρεψε πανικόβλητους εις φυγήν και έδωκεν εις αυτούς αιωνίαν καταισχύνην με την ταπεινωτικήν ήτταν των.

Ψαλ. 77,67 - καὶ ἀπώσατο τὸ σκήνωμα Ἰωσὴφ καὶ τὴν φυλὴν Ἐφραὶμ οὐκ ἐξελέξατο·

Ψαλ. 77,67 - Αλλά και απεμάκρυνεν από την προστασίαν του τους απογόνους του Ιωσήφ, έπαυσε να έχη ως εκλεκτήν ηγεμονεύουσαν φυλήν τους Εφραιμίτας.

Ψαλ. 77,68 - καὶ ἐξελέξατο τὴν φυλὴν Ἰούδα, τὸ ὄρος τὸ Σιών, ὃ ἠγάπησε,

Ψαλ. 77,68 - Αλλά εξέλεξεν ως άρχουσαν φυλήν την φυλήν του Ιούδα και ως τόπον ιερόν του το όρος Σιών, το οποίον ιδιαιτέρως ηγάπησεν.

Ψαλ. 77,69 - καὶ ᾠκοδόμησεν ὡς μονοκέρωτος τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ, ἐν τῇ γῇ ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 77,69 - Εκεί ηυδόκησεν ο Κυριος και οικοδομήθη το θυσιαστήριόν του, ισχυρότατον όπως ο μονόκερως. Εις την γην της Παλαιστίνης εστερέωσεν αιωνίαν την φυλήν του Ιούδα.

Ψαλ. 77,70 - καὶ ἐξελέξατο Δαυΐδ τὸν δοῦλον αὐτοῦ καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων,

Ψαλ. 77,70 - Ο Κυριος εξέλεξεν ως βασιλέα τον δούλον του Δαυίδ και τον επήρεν από τα κοπάδια των προβάτων.

Ψαλ. 77,71 - ἐξόπισθεν τῶν λοχευομένων ἔλαβεν αὐτόν ποιμαίνειν Ἰακὼβ τὸν δοῦλον αὐτοῦ καὶ Ἰσραὴλ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ

Ψαλ. 77,71 - Τον επήρεν από εκεί, που ακολουθούσε τα ετοιμόγεννα πρόβατα, και τον έβαλε να κυβερνά και να καθοδηγή τους δούλους του, τους απογόνους του Ιακώβ, τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είναι ιδική του κληρονομία.

Ψαλ. 77,72 - καὶ ἐποίμανεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ συνέσει τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὡδήγησεν αὐτούς.

Ψαλ. 77,72 - Ο Δαυίδ εκυβέρνησε πράγματι αυτούς με άδολον καρδίαν και τους καθωδήγησεν στον δρόμον του Θεού και της ασφαλείας με τα πλήρη συνέσεως έργα του.

ΨΑΛΜΟΣ 78 (Μασ. 79)

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ψαλ. 78,1 - Ὁ Θεὸς, ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ἔθεντο Ἱερουσαλὴμ ὡς ὀπωροφυλάκιον.

Ψαλ. 78,1 - Ω Θεέ, ειδωλολατρικά έθνη επήλθον, εναντίον της ιδικής σου κληρονομίας και κατεπλημμύρισαν την γην, εβεβήλωσαν τον άγιόν σου ναόν και μετέβαλαν την Ιερουσαλήμ εις ερείπια, ωσάν μίαν αχυροκαλύβην, η οποία είχε χρησιμεύσει δια την πρόχειρον συγκέντρωσιν των οπωρικών.

Ψαλ. 78,2 - ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὁσίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς·

Ψαλ. 78,2 - Αφήκαν άταφα τα πτώματα των δούλων σου, τροφήν εις τα πτηνά του ουρανού, και τας σάρκας των ανθρώπων των αφωσιωμένων εις

σέ, ως βοράν εις τα θηρία της γης.
Ψαλ. 78,3 - ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ κύκλῳ Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἦν ὁ θάπτων.
Ψαλ. 78,3 - Αφθονον έχυσαν το αίμα των, ωσάν το νερό κύκλω από την Ιερουσαλήμ και κανείς δεν υπήρξε να τους θάψη.
Ψαλ. 78,4 - ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν.
Ψαλ. 78,4 - Εγίναμεν περίγελως και εξευτελισμός στους γειτονικούς μας ειδωλολατρικούς λαούς, τους Μωαβίτας, τους Αμμωνίτας και τους Ιδουμαίους. Εγίναμεν χλευασμός και εμπαιγμός στους περικυκλούντας την χώραν μας αλλοφύλους.
Ψαλ. 78,5 - ἕως πότε, Κύριε, ὀργισθήσῃ εἰς τέλος, ἐκκαυθήσεται ὡς πῦρ ὁ ζῆλός σου;
Ψαλ. 78,5 - Εως πότε, Κυριε, θα οργίζεσαι εναντίον μας, χωρίς και να έχη τελειωμόν η οργή σου; Εως πότε θα αναρριπίζεται ως φοβερά πυρκαϊά εναντίον μας η ζηλοτυπία σου;
Ψαλ. 78,6 - ἔκχεον τὴν ὀργήν σου ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ γινώσκοντά σε καὶ ἐπὶ βασιλείας, αἳ τὸ ὄνομά σου οὐκ ἐπεκαλέσαντο,
Ψαλ. 78,6 - Στρέψε ορμητικήν την οργήν σου εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών, τα οποία δεν σε αναγνωρίζουν ως Θεόν των, εναντίον των βασιλείων, τα οποία ποτέ δεν επεκαλέσθησαν το Ονομά σου.
Ψαλ. 78,7 - ὅτι κατέφαγον τὸν Ἰακώβ, καὶ τὸν τόπον αὐτοῦ ἠρήμωσαν.
Ψαλ. 78,7 - Τα έθνη και αι βασιλείαι αυταί κατέφαγαν τους απογόνους του Ιακώβ, ερήμωσαν την χώραν των.
Ψαλ. 78,8 - μὴ μνησθῇς ἡμῶν ἀνομιῶν ἀρχαίων· ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα.
Ψαλ. 78,8 - Μη ενθυμηθής, Κυριε, τας από αρχαιότατα χρόνια και μέχρι σήμερον συνεχιζομένας αμαρτίας μας. Ταχέως, πριν καταστραφώμεν, Κυριε, ας μας προλάβουν τα ελέη σου, διότι έχομεν περιπέσει εις αθλιωτάτην κατάστασιν.
Ψαλ. 78,9 - βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ σωτὴρ ἡμῶν· ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς καὶ ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν ἕνεκα τοῦ ὀνόματός σου,
Ψαλ. 78,9 - Ω Θεέ, συ ο οποίος είσαι ο Θεός μας, ο σωτήρ μας, βοήθησέ μας. Προς δόξαν του αγίου Ονόματός σου, Κυριε, γλύτωσέ μας από τους εχθρούς μας, συγχώρησε τας αμαρτίας μας δια το Ονομά σου, το οποίον διαλαλεί πάντοτε έλεος και ευσπλαγχνίαν.
Ψαλ. 78,10 - μή ποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη· ποῦ ἔστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν; καὶ γνωσθήτω ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἡ ἐκδίκησις τοῦ

αἵματος τῶν δούλων σου τοῦ ἐκκεχυμένου.
Ψαλ. 78,10 - Σώσε μας, δια να μη καταστραφώμεν και έπειτα οι ειδωλολατρικοί λαοί είπουν· Που είναι ο Θεός των; Ας γίνη φανερά και πασίγνωστος εις τα ειδωλολατρικά έθνη, δια να την ίδωμεν με τους οφθαλμούς μας τώρα που ζώμεν, η εκ μέρους σου δικαία τιμωρία των δια το χυθέν από αυτούς αίμα των δούλων σου.
Ψαλ. 78,11 - εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ὁ στεναγμὸς τῶν πεπεδημένων, κατὰ τὴν μεγαλωσύνην τοῦ βραχίονός σου περιποίησαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων.
Ψαλ. 78,11 - Ο στεναγμός των αλυσοδεμένων αιχμαλώτων Ιουδαίων ας φθάση ενώπιόν σου, Κυριε. Και σύμφωνα με την μεγαλειώδη και παντοδύναμον ισχύν του βραχίονός σου, λάβε υπό την προστασίαν σου, σώσε και περιποιήσου τα παιδιά των φονευθέντων.
Ψαλ. 78,12 - ἀπόδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν ἑπταπλασίονα εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν τὸν ὀνειδισμὸν αὐτῶν, ὃν ὠνείδισάν σε, Κύριε.
Ψαλ. 78,12 - Ανταπόδωσε στους γειτονικούς μας λαούς τιμωρίαν πολλαπλασίαν εις τας καρδίας των και τον ονειδισμόν, με τον οποίον αυτοί σε ωνείδισαν, Κυριε.
Ψαλ. 78,13 - ἡμεῖς δὲ λαός σου καὶ πρόβατα νομῆς σου ἀνθομολογησόμεθά σοι εἰς τὸν αἰῶνα, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἐξαγγελοῦμεν τὴν αἴνεσίν σου.
Ψαλ. 78,13 - Ημείς δέ, οι οποίοι είμεθα ιδικός σου λαός και πρόβατα της ιδικής σου ποίμνης, θα σε ευχαριστούμεν και θα σε δοξάζωμεν πάντοτε, δια τας ευεργεσίας σου. Θα αναγγέλλωμεν εις όλας τας γενεάς την δόξαν σου.

ΨΑΛΜΟΣ 79 (Μασ. 80)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων· μαρτύριον τῷ Ἀσάφ, ψαλμὸς ὑπὲρ τοῦ Ἀσσυρίου.
Ψαλ. 79,2 - Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραήλ, πρόσχες, ὁ ὁδηγῶν ὡσεὶ πρόβατα τὸν Ἰωσήφ. ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ἐμφάνηθι.
Ψαλ. 79,2 - Συ, ο οποίος ως καλός και στοργικός ποιμήν προστατεύεις και καθοδηγείς τον ισραηλιτικόν λαόν, ιδέ και δώσε προσοχήν εις την συμφοράν, που μας ευρήκε. Συ, ο οποίος οδηγείς ως ιδικά σου πρόβατα την φυλήν του Ιωσήφ, κάθησε ως επί θρόνου επάνω εις τα Χερουβίμ, δείξε φανερά την προστασίαν σου.
Ψαλ. 79,3 - ἐναντίον Ἐφραὶμ καὶ Βενιαμὶν καὶ Μανασσῆ ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου καὶ ἐλθὲ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.
Ψαλ. 79,3 - Εμφανίσου πρόμαχος εμπρός εις τας φυλάς Εφραίμ και Βενιαμίν και Μανασσή, που ταλαιπωρούνται από τας επιδρομάς των

Ασσυρίων. Θέσε εις ενέργειαν την ακατανίκητον δύναμίν σου και έλα ταχέως, δια να μας σώσης.

Ψαλ. 79,4 - ὁ Θεός, ἐπίστρεψον ἡμᾶς καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου καὶ σωθησόμεθα.

Ψαλ. 79,4 - Κυριε ο Θεός, αποκατάστησέ μας ελευθέρους και ασφαλείς εις την χώραν μας, δείξε ευμενές το πρόσωπόν σου προς ημάς και έτσι ημείς θα σωθώμεν από τον πλήρη όλεθρον.

Ψαλ. 79,5 - Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἕως πότε ὀργίζῃ ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν δούλων σου;

Ψαλ. 79,5 - Κυριε και Θεέ των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, έως πότε θα οργίζεσαι εναντίον μας, εναντίον δε και αυτής της προσευχής των δούλων σου;

Ψαλ. 79,6 - ψωμιεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων; καὶ ποτιεῖς ἡμᾶς ἐν δάκρυσιν ἐν μέτρῳ;

Ψαλ. 79,6 - Εως πότε θα μας δίδης αντί άρτου δάκρυα και αντί ύδατος θα μας ποτίζης με πλήρες, κατά την δίκαίαν σου κρίσιν, το δοχείον από τα δάκρυά μας;

Ψαλ. 79,7 - ἔθου ἡμᾶς εἰς ἀντιλογίαν τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐμυκτήρισαν ἡμᾶς.

Ψαλ. 79,7 - Μας κατέστησες δια τας αμαρτίας μας αντικείμενον εμπαιγμών εις τα γειτονικά μας έθνη. Οι δε εχθροί μας μας χλευάζουν και μας περιγελούν.

Ψαλ. 79,8 - Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον ἡμᾶς καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα. (διάψαλμα).

Ψαλ. 79,8 - Κυριε και Θεέ των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, αποκατάστησέ μας εις την χώραν μας ελευθέρους και ασφαλείς. Γυρισε και δείξε ιλαρόν γεμάτο καλωσύνην το πρόσωπόν σου προς ημάς και ημείς θα σωθώμεν από τον εξαφανισμόν.

Ψαλ. 79,9 - ἄμπελον ἐξ Αἰγύπτου μετῆρας, ἐξέβαλες ἔθνη καὶ κατεφύτευσας αὐτήν·

Ψαλ. 79,9 - Τον λαόν του Ισραήλ, ωσάν πολύκαρπον ευλογημένην άμπελόν σου, μετέφερες από την Αίγυπτον εις την Παλαιστίνην. Εδιωξες από εκεί τα ειδωλολατρικά έθνη και την εφύτευσες και την ερρίζωσες εις αυτήν.

Ψαλ. 79,10 - ὡδοποίησας ἔμπροσθεν αὐτῆς καὶ κατεφύτευσας τὰς ῥίζας αὐτῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὴν γῆν.

Ψαλ. 79,10 - Ηνοιξες ενώπιόν της την οδόν από Αιγύπτου μέχρι Παλαιστίνης, την εφύτευσες με βαθειές ρίζες και εγέμισεν όλην την Παλαιστίνην.

Ψαλ. 79,11 - ἐκάλυψεν ὄρη ἡ σκιὰ αὐτῆς καὶ αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ·

Ψαλ. 79,11 - Η σκια της αμπέλου αυτής εκάλυψε τα όρη της χώρας και αι διακλαδώσεις της εσκέπασαν τας θεοφυτεύτους κέδρους του Λιβάνου.

Ψαλ. 79,12 - ἐξέτεινε τὰ κλήματα αὐτῆς ἕως θαλάσσης καὶ ἕως ποταμῶν τὰς παραφυάδας αὐτῆς.

Ψαλ. 79,12 - Ηυδόκησας και εξηπλώθησαν προς δυσμάς τα κλήματά της, μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης και προς ανατολάς οι κλάδοι της μέχρι του Ευφράτου και των παραποτάμων του.

Ψαλ. 79,13 - ἱνατί καθεῖλες τὸν φραγμὸν αὐτῆς καὶ τρυγῶσιν αὐτὴν πάντες οἱ παραπορευόμενοι τὴν ὁδόν;

Ψαλ. 79,13 - Διατί τώρα εκρήμνισες τον ολόγυρα φράκτην της, την προστασίαν σου, ώστε όλοι οι διερχόμενοι από την οδόν διαβάται να τρυγούν τους καρπούς της;

Ψαλ. 79,14 - ἐλυμήνατο αὐτὴν ὗς ἐκ δρυμοῦ, καὶ μονιὸς ἄγριος κατενεμήσατο αὐτήν.

Ψαλ. 79,14 - Φοβερός αγριόχοιρος, ο Ασσύριος, επέδραμεν από αβάτους δρυμούς και την κατέστρεψεν. Αγριος μονιός, περισσότερον φοβερός αγριόχοιρος, που ζη μόνος του, κατέφαγεν αυτήν.

Ψαλ. 79,15 - ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον δή, καὶ ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην

Ψαλ. 79,15 - Ω Θεέ των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, στρέψε και πάλιν ιλαρόν το πρόσωπόν σου προς αυτήν. Ριξε ένα βλέμμα καλωσύνης και στοργής από τον ουράνιόν σου θρόνον και ίδε και επίσκεψαι την άμπελον αυτήν.

Ψαλ. 79,16 - καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιά σου, καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ.

Ψαλ. 79,16 - Επανάφερέ την εις την προτέραν θαλερότητα, την ασφάλειαν και την καρποφορίαν, αυτήν, την οποίαν εφύτευσεν η δεξιά σου. Επίβλεψε με ευμένειαν και στοργήν στον άνθρωπον εκείνον, στον οποίον συ έδωσες την ισχύν να άρχη επί του έθνους σου προς δόξαν του Ονόματός σου.

Ψαλ. 79,17 - ἐμπεπυρισμένη πυρὶ καὶ ἀνεσκαμμένη· ἀπὸ ἐπιτιμήσεως τοῦ προσώπου σου ἀπολοῦνται.

Ψαλ. 79,17 - Η χώρα μας έχει κατακαή, έχει ανασκαφη. Οι Ισραηλίται κινδυνεύουν να χαθούν από τους ελέγχους και τας τιμωρίας του ωργισμένου προσώπου σου.

Ψαλ. 79,18 - γενηθήτω ἡ χείρ σου ἐπ᾽ ἄνδρα δεξιᾶς σου καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ·

Ψαλ. 79,18 - Ας έλθη προστατευτική η παντοδύναμος χείρ σου στον άνδρα εκείνον, τον οποίον συ θα τιμήσης και θα θέσης αυτόν εκ δεξιών σου, και στον υιόν ανθρώπου τον οποίον ανέδειξες συ κραταιόν προς δόξαν του Ονόματός σου.

Ψαλ. 79,19 - καὶ οὐ μὴ ἀποστῶμεν ἀπὸ σοῦ, ζωώσεις ἡμᾶς, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικαλεσόμεθα.

Ψαλ. 79,19 - Υποσχόμεθα δε όλοι, ότι δεν θα απομακρυνθώμεν πλέον από σέ. Συ δε θα μας αναζωογονήσης και ημείς θα επικαλούμεθα το όνομά σου.

Ψαλ. 79,20 - Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον ἡμᾶς καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα.

Ψαλ. 79,20 - Ω Κυριε και Θεέ των εν ουρανοίς και επί γης δυνάμεων, αποκατάστησέ μας ελευθέρους και ασφαλείς εις την χώραν μας, δείξε ιλαρόν το πρόσωπόν σου εις ημάς και ημείς θα διαφύγωμεν την τελείαν καταστροφήν.

ΨΑΛΜΟΣ 80 (Μασ. 81)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Ἀσάφ.

Ψαλ. 80,2 - Ἀγαλλιᾶσθε τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ Ἰακώβ·

Ψαλ. 80,2 - Πλημμυρίσατε όλοι από αγαλλίασιν και χαράν δία τον Θεόν, που είναι βοηθός μας. Αλαλάξατε όλοι προς δόξαν του Θεού, τον οποίον επίστευε και ελάτρευε ο γενάρχης μας ο Ιακώβ.

Ψαλ. 80,3 - λάβετε ψαλμὸν καὶ δότε τύμπανον, ψαλτήριον τερπνὸν μετὰ κιθάρας·

Ψαλ. 80,3 - Αρχίσατε να ψάλλετε σεις οι Λευίται, δώσατε στους τυμπανιστάς το τύμπανον και στους άλλους μουσικούς ψαλτήριον τερπνόν και κιθάραν, δια να συνοδεύουν τους ύμνους σας.

Ψαλ. 80,4 - σαλπίσατε ἐν νεομηνίᾳ σάλπιγγι, ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν·

Ψαλ. 80,4 - Σεις οι ιερείς σαλπίσατε με την ιεράν σάλπιγγα κατά την πρώτην του εβδόμου μηνός Τισρή, κατά την εξόχως επίσημον ημέραν της μεγάλης εορτής σας.

Ψαλ. 80,5 - ὅτι πρόσταγμα τῷ Ἰσραήλ ἐστι καὶ κρῖμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

Ψαλ. 80,5 - Διότι η εορτή αυτή είναι πρόσταγμα του Θεού προς τον ισραηλιτικόν λαόν, εντολή του Θεού προς τους απογόνους του Ιακώβ.

Ψαλ. 80,6 - μαρτύριον ἐν τῷ Ἰωσὴφ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου· γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν·

Ψαλ. 80,6 - Τον Νομον αυτόν, που καθορίζει τας επισήμους εορτάς, έδωσεν ο Κυριος εν μέσω του λαού, των αδελφών του Ιωσήφ, όταν αυτοί έφυγαν ελεύθεροι από την Αίγυπτον. Τοτε αυτοί ήκουσαν γλώσσαν, την οποίαν ποτέ άλλοτε δεν είχαν γνωρίσει.

Ψαλ. 80,7 - ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐν τῷ κοφίνῳ ἐδούλευσαν.

Ψαλ. 80,7 - Ο Κυριος απήλλαξε την ράχιν των από τα βαρέα φορτία, και αι χείρες των, που εδούλευαν έως τότε εις τα κοφίνια δια την μεταφοράν πηλού, απηλευθερώθησαν.

Ψαλ. 80,8 - ἐν θλίψει ἐπεκαλέσω με, καὶ ἐῤῥυσάμην σε· ἐπήκουσά σου ἐν ἀποκρύφῳ καταιγίδος, ἐδοκίμασά σε ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας. (διάψαλμα).

Ψαλ. 80,8 - Εζήτησες την βοήθειάν μου, όταν ευρίσκετο υπό βάρος μεγάλης θλίψεως και εγώ σε εγλύτωσα από τας συμφοράς. Σε ήκουσα κρυμμένος στον γνόφον και τας αστραπάς της καταιγίδος. Σε εδοκίμασα τότε και συ έδειξες ποιός είσαι στο ύδωρ της αντιλογίας σου, τότε που εγόγγυσες εναντίον μου.

Ψαλ. 80,9 - ἄκουσον, λαός μου, καὶ διαμαρτύρομαί σοι, Ἰσραήλ, ἐὰν ἀκούσῃς μου,

Ψαλ. 80,9 - Ακουσε λαέ μου, την έντονον διαμαρτυρίαν μου και προτροπήν. Ισραηλιτικέ λαέ μου, εάν θα με ακούσης

Ψαλ. 80,10 - οὐκ ἔσται ἐν σοὶ Θεὸς πρόσφατος, οὐδὲ προσκυνήσεις Θεῷ ἀλλοτρίῳ·

Ψαλ. 80,10 - δεν θα πρέπει να υπάρχη εις σε άλλος νέος θεός, δεν πρέπει ποτέ να προσκυνήσης ξένον θεόν,

Ψαλ. 80,11 - ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ὁ ἀναγαγών σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ πληρώσω αὐτό.

Ψαλ. 80,11 - διότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός σου, ο οποίος σε ηλευθέρωσα και σε καθωδήγησα από την γην της Αιγύπτου έως εις την Παλαιστίνην. Ανοιξε διάπλατα το στόμα σου, προσευχόμενος και δοξολογών εμέ, και εγώ θα ικανοποιήσω τα αιτήματά σου.

Ψαλ. 80,12 - καὶ οὐκ ἤκουσεν ὁ λαός μου τῆς φωνῆς μου, καὶ Ἰσραὴλ οὐ προσέσχε μοι·

Ψαλ. 80,12 - Ο λαός μου όμως δεν ήκουσε την φωνήν μου και οι Ισραηλίται δεν έδωσαν προσοχήν εις εμέ.

Ψαλ. 80,13 - καὶ ἐξαπέστειλα αὐτοὺς κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, πορεύσονται ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν.

Ψαλ. 80,13 - Δια τούτο και εγώ τους αφήκα να πορεύωνται σύμφωνα με τας ενόχους επιθυμίας των αμαρτωλών καρδιών των, να πορεύωνται και να συμπεριφέρονται σύμφωνα με την σκοτισμένην θέλησιν και διάθεσίν των.

Ψαλ. 80,14 - εἰ ὁ λαός μου ἤκουσέ μου, Ἰσραὴλ ταῖς ὁδοῖς μου εἰ ἐπορεύθη,

Ψαλ. 80,14 - Εάν ο λαός μου με ήκουεν, εάν ο ισραηλιτικός λαός επορεύετο στους δρόμους μου, αμέσως

Ψαλ. 80,15 - ἐν τῷ μηδενὶ ἂν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐταπείνωσα καὶ ἐπὶ τοὺς θλίβοντας αὐτοὺς ἐπέβαλον ἂν τὴν χεῖρά μου.

Ψαλ. 80,15 - και στο μηδέν θα είχα ταπεινώσει τους εχθρούς των και θα άπλωνα βαρείαν και τιμωρόν την χείρα μου εναντίον εκείνων, οι οποίοι τους καταθλίβουν και τους ταπεινώνουν.

Ψαλ. 80,16 - οἱ ἐχθροὶ Κυρίου ἐψεύσαντο αὐτῷ, καὶ ἔσται ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 80,16 - Οι εχθροί του Κυρίου θα ηναγκάζοντο, έστω και υποκριτικώς, να δηλώσουν υποταγήν εις αυτόν, ενώ ο λαός του Ισραήλ θα έμενεν ειρηνικός και ευτυχής παντοτεινά.

Ψαλ. 80,17 - καὶ ἐψώμισεν αὐτοὺς ἐκ στέατος πυροῦ καὶ ἐκ πέτρας μέλι ἐχόρτασεν αὐτούς.

Ψαλ. 80,17 - Τοτε ο Θεός τους έθρεψεν εις την έρημον με το πλέον εκλεκτόν άλευρον του σίτου και τους εχόρτασε με άφθονον μέλι από την ξηράν και άγονον πέτραν. Ετσι και τώρα θα τους διέτρεφε και θα τους εχόρταινε, εάν υπήκουον εις τας εντολάς του.

ΨΑΛΜΟΣ 81 (Μασ. 82)

Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

Ψαλ. 81,1 - Ὁ Θεὸς ἔστη ἐν συναγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεοὺς διακρινεῖ.

Ψαλ. 81,1 - Ο Θεός εστάθη ανάμεσα εις συγκέντρωσιν των κριτών και αρχόντων της Ιουδαίας. Εν μέσω δε αυτών ως υπέρτατος Θεός- κριτής θα κρίνη αυτούς, που έχουν αναλάβει και διαχειρίζονται θείαν εξουσίαν. Θα τους ερωτήση και θα τους ελέγξη λέγων·

Ψαλ. 81,2 - ἕως πότε κρίνετε ἀδικίαν καὶ πρόσωπα ἁμαρτωλῶν λαμβάνετε; (διάψαλμα).

Ψαλ. 81,2 - Εως πότε θα δικάζετε αδίκως και θα λαμβάνετε υπ' όψιν πρόσωπα χαριζόμενοι εις αμαρτωλούς, πλουσίους και ισχυρούς;

Ψαλ. 81,3 - κρίνατε ὀρφανῷ καὶ πτωχῷ, ταπεινὸν καὶ πένητα δικαιώσατε·

Ψαλ. 81,3 - Φροντίσατε να εκδίδετε δικαίας αποφάσεις υπέρ του ορφανού και του πτωχού να αποδίδετε το δίκαιον στον αθώον, στον ταπεινόν και πτωχόν άνθρωπον.

Ψαλ. 81,4 - ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ ῥύσασθε αὐτόν.

Ψαλ. 81,4 - Ελευθερώσατε τον αξιοδάκρυτον και πτωχόν από τους εκμεταλλευομένους αυτόν, γλυτώσατέ τον από τα χέρια του αδίκου και αμαρτωλού.

Ψαλ. 81,5 - οὐκ ἔγνωσαν οὐδὲ συνῆκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται· σαλευθήσονται πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ψαλ. 81,5 - Οι άδικοι όμως κριταί, σκοτισμένοι εις την ηθικήν αναλγησίαν των, δεν είχαν και δεν ηθέλησαν να έχουν επίγνωσιν των καθηκόντων, που τους επιβάλλει το αξίωμά των. Ούτε αντελήφθησαν με ποίαν σύνεσιν πρέπει να ασκούν το έργον των. Περιπατούν εις τα σκοτάδια των αδίκων κρίσεων. Εξ αιτίας των αδίκων αποφάσεών των συνεκλονίσθησαν τα θεμέλια της κοινωνίας των.

Ψαλ. 81,6 - ἐγὼ εἶπα· θεοί ἐστε καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες·

Ψαλ. 81,6 - Εγώ δε είπα προς σας, ω δικασταί. Ολοι σεις είσθε αντιπρόσωποι του δικαίου Θεού, υιοί του Υψίστου, του ενός και μοναδικού Θεού.

Ψαλ. 81,7 - ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε καὶ ὡς εἷς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

Ψαλ. 81,7 - Σεις όμως, αναίσθητοι εις την τιμήν του αξιώματός σας, αδικείτε, δι' αυτό και θα αποθάνετε ωσάν ένας από τους κοινούς και συνήθεις και χωρίς υπόληψιν άρχοντας.

Ψαλ. 81,8 - ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Ψαλ. 81,8 - Ακούων αυτά εγώ, ο εμπνευσμένος ποιητής, κράζω προς τον Θεόν· Σηκω, λοιπόν, ω Θεέ, και εφάρμοσε την δικαίαν σου κρίσιν και απόφασιν επί της γης, διότι κάτω από την ιδικήν σου κυριότητα και κατοχήν ευρίσκονται όλα τα έθνη.

ΨΑΛΜΟΣ 82 (Μασ. 83)

ᾨδὴ ψαλμοῦ τῷ Ἀσάφ.

Ψαλ. 82,2 - Ὁ Θεὸς, τίς ὁμοιωθήσεταί σοι; μὴ σιγήσῃς μηδὲ καταπραΰνῃς, ὁ Θεός·

Ψαλ. 82,2 - Ω Θεέ μου, ποιός είναι δυνατόν να συγκριθή και αντιπαραβληθή με σένα; Δι' αυτό, ως παντοδύναμος και πάνσοφος που είσαι, μη μένης σιωπηλός, μηδέ καταπραΰνης και μη αφήσης ανεκδήλωτον την δικαίαν σου οργήν, ω Θεέ μου.

Ψαλ. 82,3 - ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου ἤχησαν, καὶ οἱ μισοῦντές σε ἦραν κεφαλήν,

Ψαλ. 82,3 - Διότι οι εχθροί μας, που είναι και ιδικοί σου εχθροί, εξέσπασαν εις οχλοβοήν πολεμικήν και οι μισούντες σε εσήκωσαν υπερήφανον την κεφαλήν των εναντίον μας.

Ψαλ. 82,4 - ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσαντο γνώμην καὶ ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν ἁγίων σου·

Ψαλ. 82,4 - Συνέλαβαν και κατέστρωσαν πανούργα σχέδια εναντίον του λαού σου. Ελαβαν ολεθρίας αποφάσεις εναντίον των αγίων σου Ισραηλιτών.

Ψαλ. 82,5 - εἶπαν· δεῦτε καὶ ἐξολοθρεύσωμεν αὐτοὺς ἐξ ἔθνους, καὶ οὐ μὴ μνησθῇ τὸ ὄνομα Ἰσραὴλ ἔτι.

Ψαλ. 82,5 - Απεφάσισαν και είπαν μεταξύ των· Ελάτε να τους εξολοθρεύσωμεν, ώστε να παύσουν να αποτελούν έθνος και κανείς να μη ενθυμήται πλέον το όνομα των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 82,6 - ὅτι ἐβουλεύσαντο ἐν ὁμονοίᾳ ἐπὶ τὸ αὐτό, κατὰ σοῦ διαθήκην διέθεντο

Ψαλ. 82,6 - Μη μείνης αδιάφορος, Κυριε, διότι αυτοί από κοινού και εκ συστάσεως με μίαν καρδίαν όλοι των απεφάσισαν την καταστροφήν μας. Υπέγραψαν ένορκον συμφωνίαν εναντίον σου.

Ψαλ. 82,7 - τὰ σκηνώματα τῶν Ἰδουμαίων καὶ οἱ Ἰσμαηλῖται, Μωὰβ καὶ οἱ Ἀγαρηνοί,

Ψαλ. 82,7 - Αυτοί οι εχθροί μας είναι οι σκηνίται, οι Ιδουμαίοι, οι Ισμαηλίται, οι Μωαβίται και οι Αγαρηνοί.

Ψαλ. 82,8 - Γεβὰλ καὶ Ἀμμὼν καὶ Ἀμαλὴκ καὶ ἀλλόφυλοι μετὰ τῶν κατοικούντων Τύρον.

Ψαλ. 82,8 - Οι της φυλής Γεβάλ και Αμμών και Αμαλήκ, οι Φιλισταίοι και οι κάτοικοι της Τυρου.

Ψαλ. 82,9 - καὶ γὰρ καὶ Ἀσσοὺρ συμπαρεγένετο μετ᾿ αὐτῶν, ἐγενήθησαν εἰς ἀντίληψιν τοῖς υἱοῖς Λώτ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 82,9 - Αλλά και οι Ασσύριοι συνετάχθησαν και ήλθον με το μέρος αυτών. Εβοήθησαν τους απογόνους του Λωτ εναντίον μας, τους Μωαβίτας και Αμμωνίτας.

Ψαλ. 82,10 - ποίησον αὐτοῖς ὡς τῇ Μαδιὰμ καὶ τῷ Σισάρᾳ, ὡς τῷ Ἰαβεὶμ ἐν τῷ χειμάῤῥῳ Κεισών·

Ψαλ. 82,10 - Πράξε εναντίον αυτών ο,τι άλλοτε έκαμες εναντίον των Μαδιανιτών, εναντίον του σκληρού στρατηγού των Σισάρα και του βασιλέως Ιαβείν εις τον χείμαρρον Κεισών.

Ψαλ. 82,11 - ἐξωλοθρεύθησαν ἐν Ἀενδώρ, ἐγενήθησαν ὡσεὶ κόπρος τῇ γῇ.

Ψαλ. 82,11 - Εκείνοι εξωλοθρεύθησαν δια της δικαίας σου οργής εις Αενδώρ και τα σώματά των έγιναν κόπρος και λίπασμα της γης.

Ψαλ. 82,12 - θοῦ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ὡς τὸν Ὠρὴβ καὶ Ζὴβ καὶ Ζεβεὲ καὶ Σαλμανὰ πάντας τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν,

Ψαλ. 82,12 - Ολους τους άρχοντας αυτών θέσε τους εις την αυτήν μοίραν και τιμώρησέ τους, όπως δια του Γεδεών εξωλόθρευσας τον Ωρήβ και Ζηβ και Ζεβεέ και Σαλμανά, όλους τους άρχοντας των Μαδιανιτών·

Ψαλ. 82,13 - οἵτινες εἶπαν· Κληρονομήσωμεν ἑαυτοῖς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ.

Ψαλ. 82,13 - αυτών, οι οποίοι είπαν· Ας κατακτήσωμεν ως ιδικήν μας κληρονομίαν και εις όφελος του εαυτού μας τον άγιον τόπον, τον ναόν και το θυσιαστήριον του Θεού.

Ψαλ. 82,14 - ὁ Θεός μου, θοῦ αὐτοὺς ὡς τροχόν, ὡς καλάμην κατὰ πρόσωπον ἀνέμου·

Ψαλ. 82,14 - Ω Θεέ μου, κάμε τους ωσάν ανεμοστρόβιλον, ώστε να μη ημπορούν να σταθούν πουθενά. Καμε τους ωσάν το ξηρόν άχυρον, που το φυσά και το διασκορπίζει ο άνεμος.

Ψαλ. 82,15 - ὡσεὶ πῦρ, ὃ διαφλέξει δρυμόν, ὡσεὶ φλόξ, ἣ κατακαύσει ὄρη,

Ψαλ. 82,15 - Κατάκαυσέ τους, όπως η πυρκαϊά κατακαίει τα δάση του δρυμού, όπως μια μεγάλη φλόγα κατακαίει τα κατάφυτα όρη.

Ψαλ. 82,16 - οὕτως καταδιώξεις αὐτοὺς ἐν τῇ καταιγίδι σου, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου συνταράξεις αὐτούς.

Ψαλ. 82,16 - Ετσι και συ, Κυριε, καταδίωξέ τους εις την καταιγίδα της οργής σου, αναστάτωσέ τους και συγκλόνισέ τους επάνω στον δίκαιον θυμόν σου.

Ψαλ. 82,17 - πλήρωσον τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας, καὶ ζητήσουσι τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

Ψαλ. 82,17 - Γέμισε τα πρόσωπά των με καταισχύνην και εξευτελισμόν, ώστε να αναγκασθούν να επικαλεσθούν το όνομά σου, Κυριε.

Ψαλ. 82,18 - αἰσχυνθήτωσαν καὶ ταραχθήτωσαν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος καὶ ἐντραπήτωσαν καὶ ἀπολέσθωσαν

Ψαλ. 82,18 - Ας κατεντροπιασθούν, ας αναστατωθούν δια μέσου όλων των αιώνων, ας εντροπιαοθούν και ας εξολοθρευθούν.

Ψαλ. 82,19 - καὶ γνώτωσαν ὅτι ὄνομά σοι Κύριος· σὺ μόνος Ὕψιστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ψαλ. 82,19 - Ας αναγνωρίσουν αυτοί, ότι το όνομά σου είναι Κυριος, ότι συ είσαι ο μοναδικός και Υψιστος Κυριος εις όλην την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 83 (Μασ. 84)

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν· τοῖς υἱοῖς Κορέ.

Ψαλ. 83,2 - Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων.

Ψαλ. 83,2 - Ποσον αγαπητοί και ποθητοί είναι εις εμέ οι ιεροί χώροι του ναού σου, όπου κατοικείς συ, ο Κυριος των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων.

Ψαλ. 83,3 - ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχή μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἡ καρδία μου καὶ ἡ σάρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα.

Ψαλ. 83,3 - Φλέγεται η ψυχή μου από τον πόθον, λυώνει από την επιθυμίαν να ευρεθή εις τας αυλάς του Κυρίου. Η ψυχή μου και το σώμα μου σκιρτούν από χαράν και ευφροσύνην διο· τον αληθινόν και ζώντα Θεόν.

Ψαλ. 83,4 - καὶ γὰρ στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς, τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Ψαλ. 83,4 - Και αυτά τα στρουθία ευρήκαν στον ναόν σου κατοικίαν. Η τρυγών έκαμε εκεί την φωλεάν δια τους νεοσσούς της. Το θυσιαστήριόν σου ποθώ και εγώ, Κυριε των δυνάμεων, ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου.

Ψαλ. 83,5 - μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί σε. (διάψαλμα).

Ψαλ. 83,5 - Τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι είναι εκείνοι, που κατοικούν εις τας αυλάς του ναού σου, διότι αυτοί και οι απόγονοί των θα σε υμνολογούν παντοτεινά.

Ψαλ. 83,6 - μακάριος ἀνήρ, ᾧ ἐστιν ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ παρὰ σοί· ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο

Ψαλ. 83,6 - Τρισευτυχισμένος ο άνθρωπος, που ευρίσκεται κάτω από την κραταιάν προστασίαν σου και απεφάσισε με την καρδιά του να πραγματοποιήση ιεράν άνοδον, ευλαβή επίσκεψιν προς την Σιών.

Ψαλ. 83,7 - εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον, ὃν ἔθετο· καὶ γὰρ εὐλογίας δώσει ὁ νομοθετῶν.

Ψαλ. 83,7 - Θα διέλθη από την κοιλάδα του κλαυθμώνος, θα ανεβή στον ιερόν τόπον της Σιών, εκεί όπου εσκόπευε να φθάση. Και ο Κυριος, που εθεσμοθέτησε τας εορτάς και τους ιερούς αυτούς τόπους, θα γεμίση με τας ευλογίας του τους προσκυνητάς.

Ψαλ. 83,8 - πορεύσονται ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ὀφθήσεται ὁ Θεὸς τῶν θεῶν ἐν Σιών.

Ψαλ. 83,8 - Αυτοί θα πορεύωνται προς την Σιών, με νέας πάντοτε και ακμαίας δυνάμεις. Και όταν φθάσουν εκεί, θα εμφανισθή ο Θεός των Θεών και Κυριος των κυρίων εις την Σιών.

Ψαλ. 83,9 - Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι, ὁ Θεὸς Ἰακώβ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 83,9 - Κυριε και Θεέ των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, άκουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου, δέξαι την εις τα αυτιά σου, ω Θεέ του Ιακώβ και των απογόνων του.

Ψαλ. 83,10 - ὑπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὁ Θεός, καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

Ψαλ. 83,10 - Ω Θεέ, συ ο οποίος είσαι ο υπερασπιστής και προστάτης μας, ρίξε ένα ευμενές βλέμμα στο πρόσωπον του βασιλέως, τον οποίον συ έχρισες ως βασιλέα.

Ψαλ. 83,11 - ὅτι κρείσσων ἡμέρα μία ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑπὲρ χιλιάδας· ἐξελεξάμην παραῤῥιπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν.

Ψαλ. 83,11 - Δι' εμέ είναι προτιμότερον να ζήσω έστω και μίαν ημέραν εις τας αυλάς του ναού σου, παρά να ζω χιλιάδας ημέρας μακράν από σε και τον ναόν σου. Εχω πλέον προτιμήσει και προτιμώ να είμαι κάπου παραπεταμένος στον ναόν του Θεού μου, παρά να κατοικώ εις πλουσίας κατοικίας αμαρτωλών ανθρώπων.

Ψαλ. 83,12 - ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός, χάριν καὶ δόξαν δώσει· Κύριος οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακίᾳ.

Ψαλ. 83,12 - Διότι ο Κυριος και Θεός αγαπά το έλεος και την αλήθειαν, θα δώσης δε στους προσκυνούντας και πιστεύοντας εις αυτόν χάριν και δόξαν. Ο Κυριος δεν θα στερήση ποτέ τα αγαθά από εκείνους, οι οποίοι πορεύονται με αγαθότητα και απλότητα.

Ψαλ. 83,13 - Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ σέ.

Ψαλ. 83,13 - Ω Κυριε και Θεέ των δυνάμεων ουρανού και γης, τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος έχει αποθέσει την ελπίδα του μετά πίστεως εις σέ.

ΨΑΛΜΟΣ 84 (Μασ. 85)

Εἰς τὸ τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

Ψαλ. 84,2 - Εὐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ·

Ψαλ. 84,2 - Εκαμες φανεράν και έστειλες, Κυριε, την ευαρέσκειάν σου εις την γην της Επαγγελίας, διότι επανέφερες εις αυτήν τους αιχμαλώτους απογόνους του Ιακώβ.

Ψαλ. 84,3 - ἀφῆκας τὰς ἀνομίας τῷ λαῷ σου, ἐκάλυψας πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 84,3 - Εδωσες συγχώρησιν εις τας παρανομίας του λαού σου και εσκέπασες εν τω ελέει σου όλας τας αμαρτίας των.

Ψαλ. 84,4 - κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργήν σου, ἀπέστρεψας ἀπὸ ὀργῆς θυμοῦ σου.

Ψαλ. 84,4 - Εσταμάτησες την εναντίον μας δικαίαν σου οργήν, αφήκες κατά μέρος την οργήν του θυμού σου.

Ψαλ. 84,5 - ἐπίστρεψον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμόν σου ἀφ᾿ ἡμῶν.

Ψαλ. 84,5 - Επανάφερε όλους μας από την εξορίαν, ω Κυριε, συ ο οποίος πολλές φορές μας έχεις σώσει κατά το παρελθόν. Απομάκρυνε τον

δίκαιον θυμόν σου από ημάς.

Ψαλ. 84,6 - μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ὀργισθῇς ἡμῖν; ἢ διατενεῖς τὴν ὀργήν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

Ψαλ. 84,6 - Μηπως τάχα και θα μένης ωργισμένος εναντίον μας δια παντός; Η μήπως θα παρατείνης την οργήν σου πάντοτε από της μιας γενεάς εις την άλλην;

Ψαλ. 84,7 - ὁ Θεός, σὺ ἐπιστρέψας ζωώσεις ἡμᾶς, καὶ ὁ λαός σου εὐφρανθήσεται ἐπὶ σοί.

Ψαλ. 84,7 - Ω Θεέ, συ θα στρέψης το πρόσωπόν σου και πάλιν με ευμένειαν προς ημάς. Θα μας δώσης νέαν ζωήν και ο πονεμένος και θλιμμένος λαός σου θα χαρή από τας δωρεάς σου.

Ψαλ. 84,8 - δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου καὶ τὸ σωτήριόν σου δῴης ἡμῖν.

Ψαλ. 84,8 - Δείξε μας λοιπόν, Κυριε, την ευσπλαγχνίαν σου και δώσε μας την σωτηρίαν που ποθούμεν.

Ψαλ. 84,9 - ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἐμοὶ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ᾿ αὐτόν.

Ψαλ. 84,9 - Εγώ θα ακούσω, τι θα είπη εις την καρδίαν μου Κυριος ο Θεός, διότι θα ομιλήση ειρηνικά στον λαόν του, στους αφοσιωμένους προς αυτόν Ισραηλίτας· στους επιστρέφοντας με όλην των την καρδίαν δι' ειλικρινούς μετανοίας προς αυτόν.

Ψαλ. 84,10 - πλὴν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτὸν τὸ σωτήριον αὐτοῦ τοῦ κατασκηνῶσαι δόξαν ἐν τῇ γῇ ἡμῶν.

Ψαλ. 84,10 - Βεβαίως η σωτηρία, που παρέχεται από τον Θεόν στον λαόν του, είναι πάντοτε κοντά εις εκείνους, που τον ευλαβούνται, ώστε δι' αυτής να εγκατασταθή η δόξα του εις την χώραν μας.

Ψαλ. 84,11 - ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν·

Ψαλ. 84,11 - Το έλεος του Θεού και η ακριβής επαλήθευσις των υποσχέσεών του συνηντήθησαν και ηνώθησαν. Η δικαιοσύνη του, η τιμωρούσα το κακόν και αμείβουσα το αγαθόν, και η ειρήνη έδωσαν αμοιβαίον ασπασμόν.

Ψαλ. 84,12 - ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε.

Ψαλ. 84,12 - Ανεβλάστησεν ωραία και καρποφόρος η αλήθεια από την γην, από δε τον ουρανόν έσκυψε προς τα κάτω και επεσκέφθη την γην η δικαιοσύνη και κάθε αρετή.

Ψαλ. 84,13 - καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς·

Ψαλ. 84,13 - Διότι ο Κυριος πλουσίαν θα δείξη και θα δώση την καλωσύνην του, και η γη μας θα δώση αφθόνους τους καρπούς της.
Ψαλ. 84,14 - δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύσεται καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ.
Ψαλ. 84,14 - Προ του Κυρίου θα προπορεύεται η δικαιοσύνη, την δε πορείαν του και τον τρόπον της συμπεριφοράς του θα καταστήση άγιον παράδειγμα συμπεριφοράς δι' όλους μας.

ΨΑΛΜΟΣ 85 (Μασ. 86)

Προσευχὴ τῷ Δαυΐδ.
Ψαλ. 85,1 - Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ.
Ψαλ. 85,1 - Κλίνε, Κυριε, το αυτί σου εις τα λόγια μου. Ακουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου, διότι εγώ είμαι πτωχός και δυστυχής.
Ψαλ. 85,2 - φύλαξον τὴν ψυχήν μου, ὅτι ὅσιός εἰμι· σῶσον τὸν δοῦλόν σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ.
Ψαλ. 85,2 - Προφύλαξε την ζωήν μου από τους θανασίμους κινδύνους, διότι εις σε είμαι αφιερωμένος· ιδικός σου είμαι, Κυριε. Σώσε εμέ τον δούλον σου, ω Θεέ μου, ο οποίος έχω στηρίξει εις σε τας ελπίδας μου.
Ψαλ. 85,3 - ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν.
Ψαλ. 85,3 - Ελέησέ με, Κυριε, διότι δεν έπαυσα όλην την ημέραν να κράζω μετά πίστεως προς σέ.
Ψαλ. 85,4 - εὔφρανον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχήν μου.
Ψαλ. 85,4 - Γέμισε με χαράν και ευφροσύνην, την καρδίαν του δούλου σου, διότι προς σε εγώ ύψωσα την ψυχήν μου και εναπέθεσα την ζωήν μου.
Ψαλ. 85,5 - ὅτι σύ, Κύριε, χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε.
Ψαλ. 85,5 - Διότι συ, Κυριε, είσαι ευεργετικός και αγαθός, επιεικής και πολυέλεος προς όλους εκείνους, οι οποίοι σε επικαλούνται με θερμήν προσευχήν.
Ψαλ. 85,6 - ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.
Ψαλ. 85,6 - Ακουσε, Κυριε, την προσευχήν μου, δώσε προσοχήν εις την φωνήν της δεήσεώς μου.
Ψαλ. 85,7 - ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου.
Ψαλ. 85,7 - Και άλλοτε, εις περίοδον θλίψεώς μου, έκραξα δια της προσευχής μου προς σε και με ήκουσες. Ετσι και τώρα, Κυριε, κάμε δεκτήν

την προσευχήν μου.

Ψαλ. 85,8 - οὐκ ἔστιν ὅμοιός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου.

Ψαλ. 85,8 - Κανένας από τους θεούς των ειδωλολατρικών λαών δεν ημπορεί να συγκριθή με σένα, Κυριε. Κανένα έργον αυτών δεν ημπορεί να συγκριθή με τα ιδικά σου πανθαύμαστα έργα.

Ψαλ. 85,9 - πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 85,9 - Ολα τα έθνη, τα οποία συ εδημιούργησες, και αυτά τα ειδωλολατρικά, θα έλθουν και θα προσκυνήσουν ενώπιόν σου. Κυριε, και θα δοξολογήσουν το Ονομά σου.

Ψαλ. 85,10 - ὅτι μέγας εἶ σὺ καὶ ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ Θεὸς μόνος.

Ψαλ. 85,10 - Διότι συ είσαι μέγας και κάνεις πάντοτε έργα άξια παντός θαυμασμού. Συ είσαι ο μόνος αληθινός και τέλειος Θεός.

Ψαλ. 85,11 - ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 85,11 - Οδήγησέ με, Κυριε, στον δρόμον των εντολών σου και εγώ θα πορεύωμαι και θα φέρωμαι σύμφωνα με την αλήθειάν σου. Θα ευφρανθή η καρδία μου πλημμυρισμένη με τον ιερόν σεβασμόν προς το Ονομά σου.

Ψαλ. 85,12 - ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ψαλ. 85,12 - Θα σε δοξολογώ, Κυριε και Θεέ μου, με όλην μου την καρδίαν και θα δοξάζω πάντοτε το πανένδοζον Ονομά σου.

Ψαλ. 85,13 - ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ᾿ ἐμὲ καὶ ἐῤῥύσω τὴν ψυχήν μου ἐξ ᾅδου κατωτάτου.

Ψαλ. 85,13 - Διότι μέγα είναι το έλεος, που έδειξες προς εμέ, αφού έσωσες την ζωήν μου από βέβαιον θάνατον, από αυτόν τον βαθύτατον άδην.

Ψαλ. 85,14 - ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανέστησαν ἐπ᾿ ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν.

Ψαλ. 85,14 - Ω Θεέ μου, άνθρωποι παράνομοι επανεστάτησαν εναντίον μου και συμμορία ισχυρών ανδρών εζήτησαν να μου αφαιρέσουν την ζωήν, και δεν έλαβαν καθόλου υπ' όψιν των σέ, τον δίκαιον Θεόν.

Ψαλ. 85,15 - καὶ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

Ψαλ. 85,15 - Συ όμως, Κυριε και Θεέ μου, είσαι ευσπλαγχνικός, ελεήμων, μακρόθυμος, πολυέλεος και αληθινός πάντοτε εις όσα λέγεις.

Ψαλ. 85,16 - ἐπίβλεψον ἐπ᾿ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης σου.

Ψαλ. 85,16 - Ριψε, λοιπόν, ευμενές βλέμμα εις εμέ και ελέησέ με. Δώσε την δύναμίν σου εις εμέ τον δούλον σου και σώσε εμέ, τον υιόν της δούλης

σου, της μητρός μου.

Ψαλ. 85,17 - ποίησον μετ᾿ ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με καὶ αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με.

Ψαλ. 85,17 - Καμε προς σωτηρίαν μου έκτακτον θαύμα, ας το ίδουν αυτοί, οι οποίοι με μισούν και ας κατεντροπιασθούν, διότι συ, Κυριε, πράγματι με εβοήθησες εις την θλίψιν μου και με παρηγόρησες.

ΨΑΛΜΟΣ 86 (Μασ. 87)

Τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμὸς ᾠδῆς.

Ψαλ. 86,1 - Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις·

Ψαλ. 86,1 - Τα ασάλευτα θεμέλια, τα οποία ο ίδιος ο Κυριος έθεσεν, ευρίσκονται εις τα ιερά υψώματα της Σιών.

Ψαλ. 86,2 - ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιὼν ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Ψαλ. 86,2 - Ο Κυριος αγαπά περισσότερον από όλας τας πόλεις των απογόνων του Ιακώβ τας πύλας της Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 86,3 - δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 86,3 - Πολις του Θεού, αγία Ιερουσαλήμ, ένδοξα και θαυμαστά διαλαλούνται πανταχού δια σέ.

Ψαλ. 86,4 - μνησθήσομαι Ῥαὰβ καὶ Βαβυλῶνος τοῖς γινώσκουσί με· καὶ ἰδοὺ ἀλλόφυλοι καὶ Τύρος καὶ λαὸς τῶν Αἰθιόπων, οὗτοι ἐγενήθησαν ἐκεῖ.

Ψαλ. 86,4 - Θα ενθυμηθώ την αμαρτωλήν Αίγυπτον και την Βαβυλώνα και θα συμπεριλάβω αυτάς μεταξύ εκείνων, οι οποίοι με γνωρίζουν και με αναγνωρίζουν ως Θεόν των. Ιδού και αυτοί οι Φιλισταίοι, η Τυρος και οι Αιθίοπες, θα πορευθούν εις την Ιερουσαλήμ, δια να με προσκυνήσουν.

Ψαλ. 86,5 - μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγενήθη ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ὁ Ὕψιστος.

Ψαλ. 86,5 - Πνευματικήν μητέρα θα ονομάση την Σιών κάθε άνθρωπος. Πλήθος ανθρώπων έχουν έλθει προς αυτήν, διότι αυτός ο ίδιος ο Υψιστος έθεσε τα θεμέλιά της.

Ψαλ. 86,6 - Κύριος διηγήσεται ἐν γραφῇ λαῶν καὶ ἀρχόντων τούτων τῶν γεγενημένων ἐν αὐτῇ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 86,6 - Ο Κυριος θα διηγηθή τα στο βιβλίον του γραμμένα ονόματα των λαών και των αρχόντων, οι οποίοι έχουν έλθει και έχουν εγκατασταθή εις την πόλιν αυτήν.

Ψαλ. 86,7 - ὡς εὐφραινομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Ψαλ. 86,7 - Ολον το ευλαβές πλήθος, ω Σιών, που θα εγκατασταθή εις σε θα ευφραίνεται πράγματι και θα αγάλλεται πάντοτε.

ΨΑΛΜΟΣ 87 (Μασ. 88)

ᾨδὴ ψαλμοῦ τοῖς υἱοῖς Κορέ· εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ Μαελὲθ τοῦ ἀποκριθῆναι λόγον συνέσεως Αἰθὰμ τῷ Ἰσραηλίτῃ.

Ψαλ. 87,2 - Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου·

Ψαλ. 87,2 - Κυριε, ο Θεός και σωτήρ μου, προς σε έκραξα όλην την ημέραν και την νύκτα όρθιος ενώπιόν σου προσευχόμενος.

Ψαλ. 873 - εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ψαλ. 87,3 - Είθε να ανοίξη η θύρα του ελέους σου, δια να εισέλθη ενώπιόν σου η προσευχή μου. Κλίνε το αυτί σου, δια να ακούση τα λόγια της δεήσεώς μου

Ψαλ. 87,4 - ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾅδῃ ἤγγισε·

Ψαλ. 87,4 - Διότι υπερεπλημμύρισεν η καρδία μου από συμφοράς και η ζωη μου έχει φθάσει εις το χείλος του άδου.

Ψαλ. 87,5 - προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγενήθην ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθητος ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος,

Ψαλ. 87,5 - Θεωρούμαι πλέον όμοιος με εκείνους, οι οποίοι κατέρχονται στον βαθύν λάκκον του τάφου. Εγινα άνθρωπος αβοήθητος, ερριμμένος ανάμεσα στους νεκρούς, μακράν από κάθε επικοινωνίαν με τους ζώντας.

Ψαλ. 87,6 - ὡσεὶ τραυματίαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρός σου ἀπώσθησαν.

Ψαλ. 87,6 - Είμαι ωσάν τους θανασίμως τραυματισμένους άνδρας, οι οποίοι κοιμώνται την νάρκην του θανάτου στον τάφον, και τους οποίους δεν ενθυμείσαι πλέον ως ζωντανούς, αλλά τους απώθησες μακράν από την προστασίαν σου.

Ψαλ. 87,7 - ἔθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Ψαλ. 87,7 - Οι πόνοι και αι συμφοραί μου με εβύθισαν στον βαθύτατον λάκκον του θανάτου, εις τας σκοτεινάς περιοχάς του άδου, όπου βασιλεύει η σκια του θανάτου

Ψαλ. 87,8 - ἐπ᾿ ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός σου, καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς σου ἐπήγαγες ἐπ᾿ ἐμέ. (διάψαλμα).

Ψαλ. 87,8 - Βαρύς έπεσεν επάνω μου ο θυμός σου και όλα τα κύματα της οργής σου τα αφήκες να εκσπάσουν εναντίον μου.

Ψαλ. 87,9 - ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ᾿ ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς, παρεδόθην καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην.

Ψαλ. 87,9 - Απεμάκρυνες από εμέ τους γνωστούς μου, με εσιχάθησαν και με αηδίασαν. Παρεδόθην εις την δυστυχίαν και δεν ημπορώ πλέον να απαλλαγώ από αυτήν.

Ψαλ. 87,10 - οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν ἀπὸ πτωχείας· ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν, διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου·

Ψαλ. 87,10 - Τα μάτια μου αδυνάτισαν, εθάμπωσαν από τας ταλαιπωρίας και από τα πολλά μου δάκρυα. Εκραξα προς σέ, Κυριε, προσευχόμενος όλην την ημέραν. Απλωσα και ύψωσα προς σε τα χέρια μου.

Ψαλ. 87,11 - μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια; ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονταί σοι;

Ψαλ. 87,11 - Βοήθησέ με, Κυριε, πριν η αποθάνω. Μηπως, τάχα, και θα δείξης τα θαυμαστά σου έργα στους νεκρούς, και εις εμέ όταν αποθάνω; Η μήπως οι ιατροί ημπορούν να αναστήσουν τους νεκρούς, δια να σε δοξολογήσουν;

Ψαλ. 87,12 - μὴ διηγήσεταί τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

Ψαλ. 87,12 - Μηπως επίσης είναι δυνατόν να διηγηθή κανείς το έλεός σου και την αλήθειάν σου μεταξύ των νεκρών κάτω εις τον άδην;

Ψαλ. 87,13 - μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῇ ἐπιλελησμένῃ;

Ψαλ. 87,13 - Μηπως και είναι δυνατόν να γίνουν γνωστά τα θαυμαστά σου έργα εις τας σκοτεινάς περιοχάς του άδου και τα έργα της δικαιοσύνης σου εις την λησμονημένην χώραν των νεκρών;

Ψαλ. 87,14 - κἀγὼ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, καὶ τὸ πρωΐ ἡ προσευχή μου προφθάσει σε.

Ψαλ. 87,14 - Δια τούτο και εγώ, Κυριε, τώρα που ευρίσκομαι ακόμη εν τη ζωή, έκραξα καθ' όλον το διάστημα της νυκτός προς σέ· και το πρωϊ η προσευχή μου θα σε προφθάση.

Ψαλ. 87,15 - ἱνατί, Κύριε, ἀπωθῇ τὴν ψυχήν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾿ ἐμοῦ;

Ψαλ. 87,15 - Διατί, Κυριε, απωθείς την ψυχήν μου, και γυρίζεις αλλού το πρόσωπόν σου, μακράν από εμέ;

Ψαλ. 87,16 - πτωχός εἰμι ἐγὼ καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου, ὑψωθεὶς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην.

Ψαλ. 87,16 - Εγώ είμαι πτωχός και ανάμεσα εις κόπους έχω ζήσει από την νεότητά μου. Οταν δε κοινωνικώς και υλικώς εξυψώθην, εταπεινώθηκα και πάλιν κατόπιν και περιέπεσα εις αμηχανίαν και απορίαν.

Ψαλ. 87,17 - ἐπ᾿ ἐμὲ διῆλθον αἱ ὀργαί σου, οἱ φοβερισμοί σου ἐξετάραξάν με,

Ψαλ. 87,17 - 'Επέρασαν από επάνω μου αι οργαί σου, αι φοβεραί απειλαί σου με συνεκλόνισαν,

Ψαλ. 87,18 - ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ ὅλην τὴν ἡμέραν, περιέσχον με ἅμα.

Ψαλ. 87,18 - αυταί με περιεκύκλωσαν ωσάν ύδωρ όλην την ημέραν, με περιέβαλαν ταυτοχρόνως από παντού.

Ψαλ. 87,19 - ἐμάκρυνας ἀπ᾿ ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

Ψαλ. 87,19 - Εμάκρυνες από εμέ όλους τους φίλους μου και τους γείτονάς μου και γενικώς όλους τους γνωστούς μου εξ αιτίας της δυστυχίας μου.

ΨΑΛΜΟΣ 88 (Μασ. 89)

Συνέσεως Αἰθὰμ τῷ Ἰσραηλίτῃ.

Ψαλ. 88,2 - Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἀπαγγελῶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῷ στόματί μου,

Ψαλ. 88,2 - Τα ελέη σου, Κυριε, θα υμνολογώ εγώ παντοτεινά· εις γενεάν και γενεάν θα διαλαλώ με το στόμα μου την αλήθειάν σου.

Ψαλ. 88,3 - ὅτι εἶπας· εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται· ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἑτοιμασθήσεται ἡ ἀλήθειά σου·

Ψαλ. 88,3 - Διότι συ είπες· το οικοδόμημα του ελέους μου θα ορθώνεται και συνεχώς θα ανοικοδομήται στους αιώνας των αιώνων. Εις τους αιωνίους και αδιασείστους ουρανούς εστηρίχθη και στερεώνεται η αλήθεια και η αξιοπιστία σου.

Ψαλ. 88,4 - διεθέμην διαθήκην τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὤμοσα Δαυΐδ τῷ δούλῳ μου·

Ψαλ. 88,4 - Συ είπες· Εκαμα συμφωνίαν με τους εκλεκτούς ανθρώπους του λαού μου, έδωσα υπόσχεσίν με ορκον εις τον δούλον μου τον Δαυίδ και είπα·

Ψαλ. 88,5 - ἕως τοῦ αἰῶνος ἑτοιμάσω τὸ σπέρμα σου καὶ οἰκοδομήσω εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τὸν θρόνον σου. (διάψαλμα).

Ψαλ. 88,5 - μέχρι της συντελείας του αιώνος θα στερεώσω και θα ενισχύσω τους απογόνους σου. Ως στερεόν και ακλόνητον οικοδόμημα θα θεμελιώσω και θα ανεγείρω τον βασιλικόν σου θρόνον από γενεάς εις γενεάν.

Ψαλ. 88,6 - ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν ἐκκλησίᾳ ἁγίων.

Ψαλ. 88,6 - Αι ουράνιαι αγγελικαί δυνάμεις θα ανυμνολογήσουν τα θαυμάσια έργα σου, Κυριε, και την αξιοπιστίαν των λόγων σου θα δοξολογήσουν εις την επουράνιον εκκλησίαν των αγγέλων και των αγίων σου.

Ψαλ. 88,7 - ὅτι τίς ἐν νεφέλαις ἰσωθήσεται τῷ Κυρίῳ; καὶ τίς ὁμοιωθήσεται τῷ Κυρίῳ ἐν υἱοῖς Θεοῦ;

Ψαλ. 88,7 - Διότι ποιός και από εκείνους, που υπάρχουν υπεράνω από τας νεφέλας στους ουρανούς, δύναται να εξισωθή και αντιπαραβληθή προς τον Κυριον; Η ποιός από τους αγγέλους του ουρανού η τους κατά χάριν υιούς του Θεού είναι δυνατόν να ομοιωθή προς τον Κυριον;

Ψαλ. 88,8 - ὁ Θεὸς ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ ἁγίων, μέγας καὶ φοβερός ἐστιν ἐπὶ πάντας τοὺς περικύκλῳ αὐτοῦ.

Ψαλ. 88,8 - Ο Θεός, αυτός δοξάζεται ακσπαπαύστως εν μέσω συγκεντρώσεων των αγίων αγγέλων του στους ουρανούς· είναι μέγας, θαυμαστός και φοβερός εις όλους εκείνους, οι οποίοι τον περικυκλώνουν.

Ψαλ. 88,9 - Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, τίς ὅμοιός σοι; δυνατὸς εἶ, Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου κύκλῳ σου.

Ψαλ. 88,9 - Ω Κυριε και Θεέ των εν ουρανοίς αγγελικών δυνάμεων, ποιός είναι δυνατόν να συγκριθή προς σέ; Συ Κυριε, είσαι παντοδύναμος και η αλήθειά σου σε περιβάλλει και ακτινοβολείται γύρω σου.

Ψαλ. 88,10 - σὺ δεσπόζεις τοῦ κράτους τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ σάλον τῶν κυμάτων αὐτῆς σὺ καταπραΰνεις.

Ψαλ. 88,10 - Συ κυριαρχείς απολύτως εις την δύναμιν της θαλάσσης την δε αναταραχήν των κυμάτων της συ την καταπραΰνεις και την γαληνεύεις.

Ψαλ. 88,11 - σὺ ἐταπείνωσας ὡς τραυματίαν ὑπερήφανον, ἐν τῷ βραχίονι τῆς δυνάμεώς σου διεσκόρπισας τοὺς ἐχθρούς σου.

Ψαλ. 88,11 - Συ εταπείνωσες τον υπερήφανον Φαραώ ως τραυματίαν πολέμου, και με τον ακατανίκητον βραχίονά σου διεσκόρπισες τους εχθρούς σου εκεί, παρά την Ερυθράν Θαλασσαν.

Ψαλ. 88,12 - σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σή ἐστιν ἡ γῆ· τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς σὺ ἐθεμελίωσας.

Ψαλ. 88,12 - Ιδικοί σου είναι οι ουρανοί, ιδική σου είναι η γη. Την οικουμένην και όλα, όσα γεμίζουν απ' άκρου εις άκρον την γην, συ εθεμελίωσες επί ασφαλών βάσεων.

Ψαλ. 88,13 - τὸν βοῤῥᾶν καὶ τὴν θάλασσαν σὺ ἔκτισας, Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Ψαλ. 88,13 - Την προς βορράν έκτασιν και την Μεσόγειον Θαλασσαν συ εδημιούργησες. Το καταπράσινον Θαβώρ και το χιονισμένον Ερμών, όταν

ακούουν το όνομά σου, σκιρτούν από αγαλλίασιν και δοξολογούν σέ, τον δημιουργόν των.

Ψαλ. 88,14 - σὸς ὁ βραχίων μετὰ δυναστείας· κραταιωθήτω ἡ χείρ σου, ὑψωθήτω ἡ δεξιά σου.

Ψαλ. 88,14 - Ο ιδικός σου βραχίων ενεργεί με ακατανίκητον δύναμιν. Ας είναι λοιπόν πάντοτε πανίσχυρος η χείρ σου, δια να υπερασπίζη τους δικαίους και παρέχη τας ευλογίας σου. Ας μεγαλύνεται αυτή με τα θαυμαστά της έργα.

Ψαλ. 88,15 - δικαιοσύνη καὶ κρίμα ἑτοιμασία τοῦ θρόνου σου, ἔλεος καὶ ἀλήθεια προπορεύσονται πρὸ προσώπου σου.

Ψαλ. 88,15 - Η δικαιοσύνη σου και αι ορθαί και δίκαιαι πάντοτε αποφάσεις σου αναδεικνύουν ένδοξον τον θρόνον σου. Η δε ευσπλαγχνία σου και η αλήθειά σου εις τα λόγια σου, εις τας αποφάσεις σου, εις τας υποσχέσεις σου, ως άλλοι άγγελοι, προπορεύονται ενώπιόν σου, δια να εξαγγέλλουν το μεγαλείον σου.

Ψαλ. 88,16 - μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν· Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται

Ψαλ. 88,16 - Ευτυχής και ευλογημένος είναι ο λαός εκείνος, που έμαθε με αλαλαγμούς να δοξολογή τον Κυριον κατά τας εορτάς. Κυριε, με το φως της ιδικής σου παρουσίας θα πορεύωνται τον ορθόν δρόμον οι άνθρωποι αυτοί.

Ψαλ. 88,17 - καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ὑψωθήσονται.

Ψαλ. 88,17 - Με την πίστιν και την ελπίδα στο πάντιμον και σεβαστόν Ονομά σου θα χαίρουν και θα αγάλλωνται όλας τας ημέρας της ζωής των, και με την ιδικήν σου προστατευτικήν δικαιοσύνην θα υψωθούν και θα δοξασθούν.

Ψαλ. 88,18 - ὅτι καύχημα τῆς δυνάμεως αὐτῶν σὺ εἶ, καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου ὑψωθήσεται τὸ κέρας ἡμῶν.

Ψαλ. 88,18 - Διότι συ είσαι το καύχημα της δυνάμεώς των και με την ιδικήν σου ευμένειαν και προστασίαν θα αναδειχθή ένδοξος η παράταξις μας.

Ψαλ. 88,19 - ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ ἀντίληψις καὶ τοῦ ἁγίου Ἰσραὴλ βασιλέως ἡμῶν.

Ψαλ. 88,19 - Ο Κυριος είναι ο προστάτης και σωτήρ εις τας δυσκόλους περιστάσεις της ζωής μας. Αυτός, ο άγιος Θεός του ισραηλιτικού λαού, ο βασιλεύς μας.

Ψαλ. 88,20 - τότε ἐλάλησας ἐν ὁράσει τοῖς υἱοῖς σου καὶ εἶπας· ἐθέμην βοήθειαν ἐπὶ δυνατόν, ὕψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου·

Ψαλ. 88,20 - Εις τον κατάλληλον τότε και ωρισμένον χρόνον με οράματα συ απεκάλυψες το θέλημά σου στους υιούς σου, τους προφήτας, και είπες·

Εδωσα την βοήθειάν μου εις ένα άνθρωπον, τον ανέδειξα ισχυρόν, τον ύψωσα ως τον εκλεκτόν μου μεταξύ του λαού,

Ψαλ. 88,21 - εὗρον Δαυΐδ τὸν δοῦλόν μου, ὁ ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ μου ἔχρισα αὐτόν.

Ψαλ. 88,21 - ευρήκα, δηλαδή, εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού τον Δαυίδ, τον δούλον μου, και με άγιον έλαιον έχρισα αυτόν βασιλέα.

Ψαλ. 88,22 - ἡ γὰρ χείρ μου συναντιλήψεται αὐτῷ καὶ ὁ βραχίων μου κατισχύσει αὐτόν·

Ψαλ. 88,22 - Η παντοδύναμος δεξιά μου θα βοηθή και θα προστατεύη αυτόν, και ο βραχίων της δυνάμεώς μου θα τον ενδυναμώνη πάντοτε.

Ψαλ. 88,23 - οὐκ ὠφελήσει ἐχθρὸς ἐν αὐτῷ, καὶ υἱὸς ἀνομίας οὐ προσθήσει τοῦ κακῶσαι αὐτόν.

Ψαλ. 88,23 - Ο εχθρός του δεν έχει τίποτε να επιτύχη εις βάρος του, να ωφεληθή και κερδίση από αυτόν. Και κανείς κακοποιός ποτέ δεν θα κατορθώση και δεν θα επιχειρήση πάλιν να του κάμη κάτι κακόν.

Ψαλ. 88,24 - καὶ συγκόψω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς μισοῦντας αὐτὸν τροπώσομαι.

Ψαλ. 88,24 - Ενώπιόν του θα κατακόψω όλους τους εχθρούς του και εκείνους, οι οποίοι τον μισούν, θα τους κατατροπώσω, θα τους τρέψω πανικόβλητους εις φυγήν.

Ψαλ. 88,25 - καὶ ἡ ἀλήθειά μου καὶ τὸ ἔλεός μου μετ᾿ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί μου ὑψωθήσεται τὸ κέρας αὐτοῦ.

Ψαλ. 88,25 - Η αλήθειά μου και η ευσπλαγχνία μου θα είναι πάντοτε μαζή του. Δι' εμού θα εξυψωθή και θα δοξασθή η δύναμίς του.

Ψαλ. 88,26 - καὶ θήσομαι ἐν θαλάσσῃ χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἐν ποταμοῖς δεξιὰν αὐτοῦ.

Ψαλ. 88,26 - Θα θεμελιώσω την κυριαρχίαν του μέχρι και της Μεσογείου Θαλάσσης και την δύναμιν της δεξιάς του μέχρι και των ποταμών Ευφράτου και Τιγρητος.

Ψαλ. 88,27 - αὐτὸς ἐπικαλέσεταί με· πατήρ μου εἶ σύ, Θεός μου καὶ ἀντιλήπτωρ τῆς σωτηρίας μου·

Ψαλ. 88,27 - Αυτός με πίστιν θα με επικαλεσθή και θα μου πη· Συ είσαι ο πατήρ μου, ο Θεός μου, ο προστάτης και σωτήρ μου.

Ψαλ. 88,28 - κἀγὼ πρωτότοκον θήσομαι αὐτόν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς.

Ψαλ. 88,28 - Και εγώ, ως άλλον προνομιούχον πρωτότοκον υιόν μου, θα τον αναδείξω, θα τον κάμω ενδοξότατον μεταξύ όλων των βασιλέων της γης.

Ψαλ. 88,29 - εἰς τὸν αἰῶνα φυλάξω αὐτῷ τὸ ἔλεός μου, καὶ ἡ διαθήκη μου πιστὴ αὐτῷ·

Ψαλ. 88,29 - Αιωνία θα είναι η προς αυτόν ευσπλαγχνία μου και η μετ' αυτού διαθήκη μου θα παραμένη πάντοτε αξιόπιστος και βεβαία εις όφελός του.

Ψαλ. 88,30 - καὶ θήσομαι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος τὸ σπέρμα αὐτοῦ καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ ὡς τὰς ἡμέρας τοῦ οὐρανοῦ.

Ψαλ. 88,30 - Θα αναδεικνύω πάντοτε τους απογόνους και διαδόχους του, ώστε ο βασιλικός του θρόνος να διαρκή όσον και ο ουρανός· να μείνη αιώνιος.

Ψαλ. 88,31 - ἐὰν ἐγκαταλίπωσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὸν νόμον μου καὶ τοῖς κρίμασί μου μὴ πορευθῶσιν,

Ψαλ. 88,31 - Εάν όμως οι απόγονοί του εγκαταλείψουν τον Νομον μου και δεν ζήσουν σύμφωνα με τας εντολάς μου,

Ψαλ. 88,32 - ἐὰν τὰ δικαιώματά μου βεβηλώσωσι καὶ τὰς ἐντολάς μου μὴ φυλάξωσιν,

Ψαλ. 88,32 - εάν βεβηλώσουν τα προστάγματά μου και δεν τηρήσουν τας εντολάς μου,

Ψαλ. 88,33 - ἐπισκέψομαι ἐν ῥάβδῳ τὰς ἀνομίας αὐτῶν καὶ ἐν μάστιξι τὰς ἀδικίας αὐτῶν·

Ψαλ. 88,33 - τότε εγώ θα τους επισκεφθώ με ράβδον τιμωρίας δια τας παρανομίας των και με μαστιγώσεις δια τας αδικίας, τας οποίας θα διαπράττουν.

Ψαλ. 88,34 - τὸ δὲ ἔλεός μου οὐ μὴ διασκεδάσω ἀπ᾿ αὐτῶν, οὐδ᾿ οὐ μὴ ἀδικήσω ἐν τῇ ἀληθείᾳ μου,

Ψαλ. 88,34 - Παρ' όλον τούτο όμως δεν θα απομακρύνω εγώ το έλεός μου από αυτούς, ούτε και θα αθετήσω τας υποσχέσεις, που τους έχω δώσει.

Ψαλ. 88,35 - οὐδ᾿ οὐ μὴ βεβηλώσω τὴν διαθήκην μου καὶ τὰ ἐκπορευόμενα διὰ τῶν χειλέων μου οὐ μὴ ἀθετήσω.

Ψαλ. 88,35 - Δεν θα καταπατήσω εγώ την ένορκον υπόσχεσίν μου και δεν θα αθετήσω τα λόγια, τα οποία εξήλθον από το στόμα μου.

Ψαλ. 88,36 - ἅπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου, εἰ τῷ Δαυΐδ ψεύσομαι·

Ψαλ. 88,36 - Μια φορά ωρκίσθην εις την αγιότητά μου· δεν θα ψευσθώ, λοιπόν, προς τον Δαυίδ σχετικώς με τας υποσχέσεις μου.

Ψαλ. 88,37 - τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μενεῖ καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου

Ψαλ. 88,37 - Οι απόγονοι και διάδοχοι του θρόνου του θα υπάρχουν πάντοτε και ο βασιλικός του θρόνος θα παραμένη ενώπιόν μου όπως ο φωτεινός ήλιος,

Ψαλ. 88,38 - καὶ ὡς ἡ σελήνη κατηρτισμένη εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ μάρτυς ἐν οὐρανῷ πιστός. (διάψαλμα).

Ψαλ. 88,38 - και όπως η σελήνη, η οποία έχει δημιουργηθή δια να υπάρχη αιωνίως. Ο μάρτυς δε ο αξιόπιστος και φιλαλήθης είμαι εγώ, ο οποίος κατοικώ στον ουρανόν.

Ψαλ. 88,39 - σὺ δὲ ἀπώσω καὶ ἐξουδένωσας, ἀνεβάλου τὸν χριστόν σου·

Ψαλ. 88,39 - Συ όμως, Κυριε, που τόσας και τόσας υποσχέσεις έδωκες δια τον Δαυίδ, απώθησες, εξηυτέλισες, και απέβαλες και δεν θέλεις να ίδης τον καταγόμενον από τον Δαυίδ χρισμένον βασιλέα του Ισραήλ τον Ροβοάμ.

Ψαλ. 88,40 - κατέστρεψας τὴν διαθήκην τοῦ δούλου σου, ἐβεβήλωσας εἰς τὴν γῆν τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ.

Ψαλ. 88,40 - Ηκύρωσες και κατέλυσες την διαθήκην σου προς τον δούλόν σου Δαυίδ και παρεχώρησες να βεβηλωθή και ποδοπατηθή εις την γην το ιερόν του βασιλέως μας στέμμα και ανάκτορον.

Ψαλ. 88,41 - καθεῖλες πάντας τοὺς φραγμοὺς αὐτοῦ, ἔθου τὰ ὀχυρώματα αὐτοῦ δειλίαν·

Ψαλ. 88,41 - Εκρήμνισες και μετέβαλες εις ερείπια τα τείχη της πόλεώς του. Τα οχυρωματικά του έργα τα έκαμες ασθενή και μηδαμινά, ώστε να φέρουν δειλίαν στους στρατιώτας.

Ψαλ. 88,42 - διήρπαζον αὐτὸν πάντες οἱ διοδεύοντες ὁδόν, ἐγενήθη ὄνειδος τοῖς γείτοσιν αὐτοῦ.

Ψαλ. 88,42 - Ελεηλάτησαν και λεηλατούν την χώραν του όλοι οι διαβάται και ο λαός σου έγινεν εμπαιγμός και περίγελως εις τα γειτονικά ειδωλολατρικά έθνη.

Ψαλ. 88,43 - ὕψωσας τὴν δεξιὰν τῶν θλιβόντων αὐτόν, εὔφρανας πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

Ψαλ. 88,43 - Ενίσχυσες την δεξιάν χείρα και την δύναμιν των ανθρώπων, οι οποίοι τον καταπιέζουν, και έτσι παρεχώρησες να ευφρανθούν όλοι οι εχθροί του.

Ψαλ. 88,44 - ἀπέστρεψας τὴν βοήθειαν τῆς ῥομφαίας αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀντελάβου αὐτοῦ ἐν τῷ πολέμῳ.

Ψαλ. 88,44 - Απεμάκρυνες την βοήθειάν σου από τα στρατεύματά του και δεν τον εβοήθησες εις ώραν πολέμου.

Ψαλ. 88,45 - κατέλυσας ἀπὸ καθαρισμοῦ αὐτοῦ, τὸν θρόνον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν κατέῤῥαξας.

Ψαλ. 88,45 - Κατήργησες την υπό του Νομου σου προβλεπομένην τελετουργικήν κάθαρσιν, και τον θρόνον του τον συνέτριψες και ερείπια τον ερριψες κάτω εις την γην.

Ψαλ. 88,46 - ἐσμίκρυνας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου αὐτοῦ, κατέχεας αὐτοῦ αἰσχύνην. (διάψαλμα).

Ψαλ. 88,46 - Περιώρισες και εμικρυνες τας ημέρας της ζωής του και τον περιέλουσες με καταισχύνην.

Ψαλ. 88,47 - ἕως πότε, Κύριε, ἀποστρέφῃ εἰς τέλος, ἐκκαυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ὀργή σου;
Ψαλ. 88,47 - Εως πότε, Κυριε, θα αποστρέφης τελείως από ημάς το πρόσωπόν σου και η οργή σου θα ανάπτη ολονέν και περισσότερον ως πυρκαϊά;
Ψαλ. 88,48 - μνήσθητι τίς μου ἡ ὑπόστασις· μὴ γὰρ ματαίως ἔκτισας πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων;
Ψαλ. 88,48 - Ενθυμήσου πόσον βραχεία και παροδική είναι η ζωή εμού και όλων των ανθρώπων. Μηπως, Κυριε, ματαίως και χωρίς κανένα σκοπόν έπλασες όλους τους ανθρώπους;
Ψαλ. 88,49 - τίς ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς ζήσεται, καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον; ῥύσεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ᾅδου; (διάψαλμα).
Ψαλ. 88,49 - Ποιός είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος θα ζήση και δεν θα ίδη τον θάνατον; Θα ευρεθή, τάχα, ποτέ κανείς, να απαλλάξη τον αποθανόντα άνθρωπον από τα χέρια του άδου;
Ψαλ. 88,50 - ποῦ ἐστι τὰ ἐλέη σου τὰ ἀρχαῖα, Κύριε, ἃ ὤμοσας τῷ Δαυΐδ ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου;
Ψαλ. 88,50 - Που είναι, λοιπόν, Κυριε, τα αρχαία ελέη σου, τα οποία με όρκον υπεσχέθης εν τη φιλαληθεία σου προς τον Δαυίδ;
Ψαλ. 88,51 - μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ὀνειδισμοῦ τῶν δούλων σου, οὗ ὑπέσχον ἐν τῷ κόλπῳ πολλῶν ἐθνῶν,
Ψαλ. 88,51 - Ενθυμήσου, Κυριε, και ιδέ τον εξευτελισμόν και την καταισχύνην των δούλων σου, των ομοεθνών μου, την οποίαν υπέστησαν μέχρι εις τα κατάβαθα της καρδίας των εκ μέρους πολλών εθνών.
Ψαλ. 88,52 - οὗ ὠνείδισαν οἱ ἐχθροί σου, Κύριε, οὗ ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ χριστοῦ σου.
Ψαλ. 88,52 - Ιδέ τον χλευασμόν, με τον οποίον μας περιύβρισαν οι εχθροί σου, Κυριε, και κατεξηυτέλισαν έτσι τον βασιλέα, αυτόν τον οποίον συ εις αντικατάστασιν του χρισθέντος υπό σου Δαυίδ μας έδωκες.
Ψαλ. 88,53 - εὐλογητὸς Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα. γένοιτο γένοιτο.
Ψαλ. 88,53 - Παρ' όλας όμως αυτάς τας δοκιμασίας και ταπεινώσεις, που υφιστάμεθα, ας είναι δοξασμένος ο Κυριος στους αιώνας. Διότι και πάλιν θα μας επισκεφθή με το έλεός του και με τας δωρεάς του. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛΜΟΣ 89 (Μασ. 90)

Προσευχὴ τοῦ Μωυσῆ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
Ψαλ. 89,1 - Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ·
Ψαλ. 89,1 - Κυριε, συ από γενεάς εις γενεάν, μέχρι και των ημερών μας, υπήρξες το ασφαλές καταφύγιόν μας εις όλας τας περιστάσεις της ζωής μας.

Ψαλ. 89,2 - πρὸ τοῦ ὄρη γενηθῆναι καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.

Ψαλ. 89,2 - Πριν γίνουν τα όρη και πριν διαμορφωθή η γη και η οικουμένη, προ πάντων των αιώνων συ υπήρχες, υπάρχεις και θα υπάρχης.

Ψαλ. 89,3 - μὴ ἀποστρέψῃς ἄνθρωπον εἰς ταπείνωσιν· καὶ εἶπας· ἐπιστρέψατε υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 89,3 - Μη επιτρέψης, Κυριε, να επανέλθη ο άνθρωπος δια της αμαρτίας στον εξευτελισμόν και τον όλεθρον. Συ είπες· επιστρέψατε δια της μετανοίας, ω άνθρωποι, προς εμέ, δια να έχετε ζωήν και ευλογίαν.

Ψαλ. 89,4 - ὅτι χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου ὡς ἡμέρα ἡ ἐχθές, ἥτις διῆλθε, καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί.

Ψαλ. 89,4 - Χιλια έτη της ζωής μας, δια σε τον προαιώνιον Θεόν είναι μία ημέρα, ωσάν η χθεσινή, η οποία επέρασε. Μάλλον δε σαν ένα τετράωρον νυκτερινής φρουράς.

Ψαλ. 89,5 - τὰ ἐξουδενώματα αὐτῶν ἔτη ἔσονται. τὸ πρωΐ ὡσεὶ χλόη παρέλθοι,

Ψαλ. 89,5 - Η εξουδενωμένη όμως από τας αθλιότητας και τας αμαρτίας ζωή των ανθρώπων, ολίγα μόνον έτη διαρκεί είναι ωσάν την χλόην, η οποία βλαστάνει το πρωϊ και ταχέως παρέρχεται.

Ψαλ. 89,6 - τὸ πρωΐ ἀνθήσαι καὶ παρέλθοι, τὸ ἑσπέρας ἀποπέσοι, σκληρυνθείη καὶ ξηρανθείη.

Ψαλ. 89,6 - Το πρωϊ, πριν ανατείλη ο ήλιος, θα ανθίση και όταν το καύμα του ηλίου την κτυπήση, θα μαρανθή και θα πέση, θα σκληρυνθή και θα ξηρανθή.

Ψαλ. 89,7 - ὅτι ἐξελίπομεν ἐν τῇ ὀργῇ σου καὶ ἐν τῷ θυμῷ σου ἐταράχθημεν.

Ψαλ. 89,7 - Ετσι συνέβη και με ημάς, που είμεθα λαός σου. Εξωλοθρεύθημεν ένεκα της οργής σου. Συνεταράγθημεν από τον μεγάλον σου θυμόν.

Ψαλ. 89,8 - ἔθου τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐναντίον σου· ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου σου.

Ψαλ. 89,8 - Εβαλες εμπρός εις τα μάτια μας όλας τας αμαρτίας και αθλιότητάς μας. Ολόκληρος η ζωη μας ευρίσκεται κάτω από το απαστράπτον φως, που εκπέμπει το πρόσωπόν σου.

Ψαλ. 89,9 - ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐξέλιπον, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου ἐξελίπομεν· τὰ ἔτη ἡμῶν ὡσεὶ ἀράχνη ἐμελέτων.

Ψαλ. 89,9 - Ακριβώς, διότι όλαι αι ημέραι μας εχάθησαν ματαίως, δια τούτο τώρα εξαφανιζόμεθα υπό της οργής σου. Τα χρόνια μας είναι γεμάτα από ματαίους και αμαρτωλούς διαλογισμούς. Ομοιάζουν με τον ιστόν της αράχνης, που ευκολώτατα διαλύεται.

Ψαλ. 89,10 - αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν ἐν αὐτοῖς ἑβδομήκοντα ἔτη, ἐὰν δὲ ἐν δυναστείαις, ὀγδοήκοντα ἔτη, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῶν κόπος καὶ πόνος· ὅτι ἐπῆλθε πρᾳότης ἐφ᾿ ἡμᾶς, καὶ παιδευθησόμεθα.

Ψαλ. 89,10 - Ολαι αι ημέραι των ετών της ζωής μας ανέρχονται περίπου εις εβδομήκοντα έτη. Εάν δε κανείς έχη ισχυράν κράσιν ημπορεί να φθάση εις τα ογδοήκοντα έτη. Τα πέραν τούτων είναι κόπος και ταλαιπωρία. Διότι λόγω του γήρατος επέρχεται σιγά σιγά η κατάπτωσις των σωματικών και ψυχικών δυνάμεων και ταλαιπωρούμεθα.

Ψαλ. 89,11 - τίς γινώσκει τὸ κράτος τῆς ὀργῆς σου καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου σου τὸν θυμόν σου ἐξαριθμήσασθαι;

Ψαλ. 89,11 - Ποιός, προς συνετισμόν και διόρθωσίν του, έχει κατανοήσει, όσον πρέπει, το μέγεθος της οργής σου; Ποιός ημπορεί να υπολογίση τον θυμόν σου με το ευλαβές ιερόν δέος, που εμπνέει ο σεβασμός προς σέ;

Ψαλ. 89,12 - τὴν δεξιάν σου οὕτω γνώρισόν μοι καὶ τοὺς πεπαιδευμένους τῇ καρδίᾳ ἐν σοφίᾳ.

Ψαλ. 89,12 - Την παντοδύναμον δεξιάν σου, η οποία τιμωρεί και παιδαγωγεί, κατάστησέ μου την γνωστήν με την σοφήν παιδαγωγίαν σου. Γνώρισέ μου δε και τους μορφωμένους κατά την καρδίαν εις την αληθινήν σοφίαν, δια να αποκτήσω και εγώ από αυτούς σοφίαν.

Ψαλ. 89,13 - ἐπίστρεψον, Κύριε· ἕως πότε; καὶ παρακλήθητι ἐπὶ τοῖς δούλοις σου.

Ψαλ. 89,13 - Στρέψε, Κυριε, ευμενές και ιλαρόν το πρόσωπόν σου εις ημάς. Εως πότε θα οργίζεσαι εναντίον μας; Δέξου τας παρακλήσεις των δούλων σου.

Ψαλ. 89,14 - ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωΐ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν· εὐφρανθείημεν

Ψαλ. 89,14 - Ευδόκησες Κυριε, να γεμίσωμεν ταχέως από το έλεός σου. Ας σκιρτήσωμεν από χαράν και αγαλλίασιν όλας τας ημέρας της ζωής μας.

Ψαλ. 89,15 - ἀνθ᾿ ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν, ὧν εἴδομεν κακά.

Ψαλ. 89,15 - Είθε να ευφρανθώμεν, αντί των ημερών, κατά τας οποίας μας ετιμώρησες και μας εταπείνωσες, αντί των ετών, κατά τα οποία εδοκιμάσαμεν θλίψεις και κακοπαθείας.

Ψαλ. 89,16 - καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν,

Ψαλ. 89,16 - Κυτταξε με συμπάθειαν τους δούλους σου Ισραηλίτας, ιδέ τα προς χάριν αυτών έργα των χειρών σου και καθοδήγησε τους απογόνους του Ιακώβ εις δρόμους σωτηρίας.

Ψαλ. 89,17 - καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ᾿ ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ᾿ ἡμᾶς καὶ τὸ ἔργον τῶν

χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Ψαλ. 89,17 - Λαμπρά ας είναι και πάλιν η ευσπλαγχνία, η εύνοια και η καλωσύνη Κυρίου του Θεού μας εις ημάς. Ευόδωσε εις καλήν και πλουσίαν καρποφορίαν τα έργα των χειρών μας, Κυριε. Καμε να προοδεύση εις επιτυχίαν τα κάθε καλόν έργον των χειρών μας.

ΨΑΛΜΟΣ 90 (Μασ. 91)

Αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 90,1 - Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται.

Ψαλ. 90,1 - Εκείνος που ευρίσκεται, και παραμένει κάτω από την ακατανίκητον βοήθειαν του Υψίστου, αυτός θα αναπαύεται από την σκέπην του Θεού του ουρανού.

Ψαλ. 90,2 - ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· ἀντιλήπτωρ μου εἶ καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπιῶ ἐπ᾿ αὐτόν,

Ψαλ. 90,2 - Θα είπη και θα λέγη προς τον Κυριον· Συ είσαι ο βοηθός μου, το καταφύγιόν μου εις όλην μου την ζωήν, μάλιστα δε εις περιπετείας και κινδύνους. Αυτός είναι ο Θεός μου, στον οποίον εγώ στηρίζω και θα στηρίζω τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 90,3 - ὅτι αὐτὸς ῥύσεταί σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους.

Ψαλ. 90,3 - Ελπίζε και συ εις αυτόν, διότι αυτός θα σε γλυτώση από τας δολίας παγίδας των πονηρών εχθρών σου, οι οποίοι, ωσάν πανούργοι θηρευταί, ζητούν να, συλλάβουν την ψυχήν σου. Αυτός θα σε προφυλάξη από δηλητηριώδη λόγια, τα οποία αναστατώνουν και πικραίνουν την ψυχήν.

Ψαλ. 90,4 - ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς· ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

Ψαλ. 90,4 - Αυτός, ιστάμενος εμπρός από σέ, θα σε υπερασπίζη από τους εχθρούς σου, ώστε συ να ευρίσκης ασφάλειαν οπίσω από αυτόν. Κατω από την προστασίαν των πτερύγων του θα ελπίζης εις αποτελεσματικήν βοήθειαν. Ωσάν με ασπίδα θα σε περιβάλλη ολόκληρον η φιλαλήθειά του και η προστασία, την οποίαν έχει υποσχεθη.

Ψαλ. 90,5 - οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας,

Ψαλ. 90,5 - Δεν θα φοβηθής από κίνδυνον νυκτερινόν, ούτε από βέλος που ρίπτεται εναντίον σου εν καιρώ ημέρας.

Ψαλ. 90,6 - ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ.

Ψαλ. 90,6 - Δεν θα φοβηθής από φόβητρον, που επέρχεται κατά την νύκτα, ούτε από κανένα δυσάρεστον γεγονός της ημέρας, η από δαιμόνιον πονηρόν, που ενεργεί κατά την μεσημβρίαν.

Ψαλ. 90,7 - πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιὰς καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ·

Ψαλ. 90,7 - Χιλιοι θα πέσουν νεκροί εξ αριστερών σου και χιλιάδες χιλιάδων από τα δεξιά σου. Θα χάνωνται πολυάριθμοι άνθρωποι γύρω σου. Αλλά σε ούτε καν και θα σε εγγίση το κακόν.

Ψαλ. 90,8 - πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις καὶ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτωλῶν ὄψει.

Ψαλ. 90,8 - Διότι συ είσαι δίκαιος, θα έχης ανοικτά τα μάτια σου, δια να βλέπης πως εξολοθρεύονται οι αμαρτωλοί και να δοξάζης έτσι τον δίκαιον Θεόν. Γεμάτος δε ευλάβειαν θα αναφωνής·

Ψαλ. 90,9 - ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν Ὕψιστον ἔθου καταφυγήν σου.

Ψαλ. 90,9 - συ, Κυριε, είσαι η ελπίς μου· και θα έχης ως απάντησιν. Τον Κυριον έθεσες πράγματι ως καταφύγιόν σου·

Ψαλ. 90,10 - οὐ προσελεύσεται πρὸς σὲ κακά, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου.

Ψαλ. 90,10 - και δεν θα σε πλησιάσουν συμφοραί, και μάστιγες δοκιμασιών δεν θα φθάσουν εις την κατοικίαν σου.

Ψαλ. 90,11 - ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου·

Ψαλ. 90,11 - Διότι ο Κυριος θα δώση εντολήν στους αγγέλους του δια σε να σε προφυλάξουν εις όλους τους δρόμους της ζωής σου.

Ψαλ. 90,12 - ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου·

Ψαλ. 90,12 - Θα σε αναλάβουν οι άγγελοι εις τα χέρια των και θα σε καθοδηγούν, ώστε ούτε το ένα σου πόδι να μη σκοντάψη εις κανένα λίθον.

Ψαλ. 90,13 - ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα.

Ψαλ. 90,13 - Θα πατήσης άφοβα επάνω εις δηλητηριώδεις όφεις, όπως είναι η ασπίς και ο βασιλίσκος, και θα καταπατήσης λέοντα και δράκοντα, χωρίς κανένα από τα θηρία αυτά να σε βλάψη.

Ψαλ. 90,14 - ὅτι ἐπ᾿ ἐμὲ ἤλπισε, καὶ ῥύσομαι αὐτόν· σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου.

Ψαλ. 90,14 - Ο ίδιος ο Θεός διακηρύσσει και λέγει· Επειδή ο δούλος μου εστήριξεν εις εμέ τας ελπίδας του, εγώ θα τον γλυτώσω από κάθε κίνδυνον. Θα τον σκεπάσω με την προστασίαν μου, διότι αυτός εγνώρισε και εδόξασε το όνομά μου.

Ψαλ. 90,15 - κεκράξεται πρός με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ᾿ αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει· ἐξελοῦμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν.

Ψαλ. 90,15 - Θα κράξη δια της προσευχής του προς εμέ και εγώ θα κάμω δεκτήν την προσευχήν του. Θα ευρεθώ παρά το πλευρόν του εις τας θλίψεις της ζωής του. Θα τον βγάλω από τας δοκιμασίας και περιπετείας και θα τον δοξάσω ακόμη περισσότερον.

Ψαλ. 90,16 - μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτὸν καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Ψαλ. 90,16 - Θα χαρίσω εις αυτόν μακρότητα ημερών και θα του δεικνύω καθ' όλον τον μακρόν βίον του την σωτηρίαν μου.

ΨΑΛΜΟΣ 91 (Μασ. 92)

Ψαλμὸς ᾠδῆς, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

Ψαλ. 91,2 - Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὕψιστε,

Ψαλ. 91,2 - Ευχαριστον και ωφέλιμον είναι, εις εμέ να δοξάζω σε τον Κυριον και να υμνολογώ το πάντιμον όνομά σου, ω Υψιστε.

Ψαλ. 91,3 - τοῦ ἀναγγέλλειν τῷ πρωΐ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα

Ψαλ. 91,3 - Να διαλαλώ ημέραν και νύκτα την ευσπλαγχνίαν σου, την φιλαλήθειάν σου και την αξιοπιστίαν σου εις τας υποσχέσεις σου.

Ψαλ. 91,4 - ἐν δεκαχόρδῳ ψαλτηρίῳ μετ᾿ ᾠδῆς ἐν κιθάρᾳ.

Ψαλ. 91,4 - Με ψαλτήριον δεκάχορδον, με άσμα το οποίον θα το συνοδεύη η κιθάρα,

Ψαλ. 91,5 - ὅτι εὔφρανάς με, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἀγαλλιάσομαι.

Ψαλ. 91,5 - διότι συ, Κυριε, μου δίδεις χαράν και ευφροσύνην, με γεμίζεις αγαλλίασιν με τα θαυμαστά έργα των χειρών σου.

Ψαλ. 91,6 - ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε· σφόδρα ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου.

Ψαλ. 91,6 - Ποσον μεγαλειώδη και αξιοθαύμαστα είναι, Κυριε, τα έργα σου! Βαθείς και ανεξερεύνητοι είναι οι διαλογισμοί σου και αι αποφάσεις σου.

Ψαλ. 91,7 - ἀνὴρ ἄφρων οὐ γνώσεται, καὶ ἀσύνετος οὐ συνήσει ταῦτα.

Ψαλ. 91,7 - Ανθρωπος όμως, τον οποίον ο αμαρτωλός βίος έκαμεν άφρονα, δεν ημπορεί να γνωρίση τα θαυμάσια αυτά έργα σου. Και ασύνετος, εξ αιτίας του σκοτισμού της αμαρτίας, δεν είναι εις θέσιν να τα κατανοήση.

Ψαλ. 91,8 - ἐν τῷ ἀνατεῖλαι ἁμαρτωλοὺς ὡσεὶ χόρτον καὶ διέκυψαν πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅπως ἂν ἐξολοθρευθῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 91,8 - Οι ασύνετοι αμαρτωλοί φυτρώνουν ταχέως και αυξάνουν και ανθοφορούν, ωσάν τον χόρτον. Ολοι οι εργάται της ανομίας σηκώνουν την κεφαλήν και υψώνονται· ματαίως όμως, διότι το κατάντημά των θα είναι ο αιώνιος όλεθρος.

Ψαλ. 91,9 - σὺ δὲ Ὕψιστος εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε·

Ψαλ. 91,9 - Συ όμως, Κυριε, παραμένεις ο μόνος Υψιστος Θεός στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 91,10 - ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου, Κύριε, ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου ἀπολοῦνται, καὶ διασκορπισθήσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν,

Ψαλ. 91,10 - Ιδού, οι εχθροί σου, Κυριε, το πιστεύω και το διακηρύττω, ιδού οι εχθροί σου οπωσδήποτε θα καταστραφούν και θα διασκορπισθούν ανά τα διάφορα σημεία όλοι, όσοι εργάζονται την ανομίαν.

Ψαλ. 91,11 - καὶ ὑψωθήσεται ὡς μονοκέρωτος τὸ κέρας μου καὶ τὸ γῆράς μου ἐν ἐλαίῳ πίονι·

Ψαλ. 91,11 - Εξ αντιθέτου η ιδική μου όμως δύναμις θα υψωθή, θα ενισχυθή, όπως του ισχυρού μονρκέρωτος, και τα γηράματά μου, χάρις εις τας ιδικάς σου δωρεάς, θα είναι θαλερά, όπως το σώμα που αλείφεται με παχύ έλαιον.

Ψαλ. 91,12 - καὶ ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου, καὶ ἐν τοῖς ἐπανισταμένοις ἐπ᾿ ἐμὲ πονηρευομένοις ἀκούσεται τὸ οὖς μου.

Ψαλ. 91,12 - Το μάτι μου θα ιδή με δικαίαν ικανοποίησιν τον όλεθρον των εχθρών μου και το αυτί μου θα ακούση την τιμωρίαν των πονηρών εχθρών μου, οι οποίοι επαναστατούν εναντίον μου.

Ψαλ. 91,13 - δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ ἡ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ψαλ. 91,13 - Ομως ο δίκαιος άνθρωπος θα ανθίζη πάντοτε, όπως ο φοίνιξ· θα αυξηθή και θα πληθυνθή, όπως τα κέδρα του Λιβάνου.

Ψαλ. 91,14 - πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν·

Ψαλ. 91,14 - Φυτευμένοι οι δίκαιοι στον οίκον του Κυρίου, εις τας ιεράς αυλάς του Θεού μου, θα ανθίζουν και θα καρποφορούν τας αρετάς.

Ψαλ. 91,15 - ἔτι πληθυνθήσονται ἐν γήρει πίονι καὶ εὐπαθοῦντες ἔσονται τοῦ ἀναγγεῖλαι

Ψαλ. 91,15 - Και στο βαθύ ακόμη γήρας των θα προκόπτουν εις αρετήν και καλά έργα, θα είναι θαλεροί και ακμαίοι, δια να αναγγέλλουν πάντοτε τα μεγαλεία του Θεού.

Ψαλ. 91,16 - ὅτι εὐθὴς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

Ψαλ. 91,16 - Διότι ο Κυριος ο Θεός μας είναι δίκαιος και ευθύς και δεν υπάρχει εις αυτόν καμμία αδικία.

ΨΑΛΜΟΣ 92 (Μασ. 93)

Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ προσαββάτου, ὅτε κατῴκισται ἡ γῆ· αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 92,1 - Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο· καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ψαλ. 92,1 - Ο Κυριος, ο μόνος και ύψιστος Βασιλεύς του ουρανίου και επιγείου κόσμου, ενεδύθη μεγαλοπρέπειαν και δόξαν· εφόρεσε και έζωσε γύρω από την μέσην του ακατανίκητον δύναμιν εις υπεράσπισιν των ανθρώπων του. Διότι αυτός εστερέωσε την οικουμένην, η οποία δεν πρόκειται ποτέ να σαλευθή από την θέσιν της.

Ψαλ. 92,2 - ἕτοιμος ὁ θρόνος σου ἀπὸ τότε, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.

Ψαλ. 92,2 - Ο ένδοξος βασιλικός σου θρόνος, Κυριε, είναι ασάλευτος και αιώνιος. Από τότε που εδημιουργείτο ο κόσμος, προ πάντων των αιώνων, συ ως άναρχος Θεός υπάρχεις.

Ψαλ. 92,3 - ἐπῆραν οἱ ποταμοί, Κύριε, ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν· ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν.

Ψαλ. 92,3 - Οι εκάστοτε πλημμυρούντες ποταμοί, Κυριε, ύψωσαν την βοήν των υδάτων των, ύψωσαν και τας φωνάς των. Θα σηκώσουν υψηλά τα θραυόμενα κύματά των και θα προκαλούν θόρυβον με τα εξορμώντα και πλημμυρίζοντα ύδατα αυτών.

Ψαλ. 92,4 - ἀπὸ φωνῶν ὑδάτων πολλῶν θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστὸς ἐν ὑψηλοῖς ὁ Κύριος.

Ψαλ. 92,4 - Αξιοθαύμαστος είναι ο ρόχθος των υψουμένων κυμάτων εις την τρικυμισμένην θάλασσαν. Περισσότερον όμως άξιος παντός θαυμασμού είναι ο Κυριος, ο οποίος κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών.

Ψαλ. 92,5 - τὰ μαρτύριά σου ἐπιστώθησαν σφόδρα· τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλ. 92,5 - Οι λόγοι σου, τους οποίους απ' αρχής και των προφητών σου διελάλησες, απεδείχθησαν από τα πράγματα απολύτως αξιόπιστοι. Εις τον ιερόν ναόν σου Κυριε, αρμόζει η αγιότης και η καθαρότης πάντοτε, όπως και η αγιότης όλων εκείνων, οι οποίοι εισέρχονται εις αυτόν.

ΨΑΛΜΟΣ 93 (Μασ. 94)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, τετράδι σαββάτου.

Ψαλ. 93,1 - Θεὸς ἐκδικήσεων Κύριος, Θεὸς ἐκδικήσεων ἐπαῤῥησιάσατο.

Ψαλ. 93,1 - Ο Θεός και Κυριος είναι ο δίκαιος κριτής, ο τιμωρών τον κακόν, βραβεύων και περιφρουρών τον δίκαιον. Ο Θεός των δικαίων αποφάσεων κατέστησε και καθιστά πάντοτε ολοφάνερον την παρουσίαν του.

Ψαλ. 93,2 - ὑψώθητι ὁ κρίνων τὴν γῆν, ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις.

Ψαλ. 93,2 - Συ, ο κριτής της οικουμένης, υψώθητι υπεράνω από όλους, δίκασε, δώσε την πρέπουσαν ανταπόδοσιν στους υπερηφάνους.

Ψαλ. 93,3 - ἕως πότε ἁμαρτωλοί, Κύριε, ἕως πότε ἁμαρτωλοὶ καυχήσονται,

Ψαλ. 93,3 - Διότι έως πότε, Κυριε, οι αμετανόητοι ασεβείς, οι αμετανόητοι αμαρτωλοί θα αλαζονεύωνται και θα καυχώνται;

Ψαλ. 93,4 - φθέγξονται καὶ λαλήσουσιν ἀδικίαν, λαλήσουσι πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν;

Ψαλ. 93,4 - Εως πότε με κομπασμόν και αναίδειαν θα αποφαίνωνται; Θα λαλούν και θα υποστηρίζουν την αδικίαν; Εως πότε με τα αδιάκριτα στόματα θα διαφημίζουν οι εργαζόμενοι την ανομίαν τας αδικίας των;

Ψαλ. 93,5 - τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνωσαν καὶ τὴν κληρονομίαν σου ἐκάκωσαν,

Ψαλ. 93,5 - Αυτοί τον ιδικόν σου λαόν τον εξηυτέλισαν, την ιδικήν σου κληρονομίαν την εκακοποίησαν,

Ψαλ. 93,6 - χήραν καὶ ὀρφανὸν ἀπέκτειναν, καὶ προσήλυτον ἐφόνευσαν

Ψαλ. 93,6 - διότι την χήραν και το ορφανόν εθανάτωσαν και τους προσηλύτους εφόνευσαν.

Ψαλ. 93,7 - καὶ εἶπαν· οὐκ ὄψεται Κύριος, οὐδὲ συνήσει ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

Ψαλ. 93,7 - Και είπαν· Δεν θα ίδη ο Κυριος τα εγκλήματά μας. Ο Θεός των απογόνων του Ιακώβ δεν θα εννοήση, τι ημείς διαπράττομεν.

Ψαλ. 93,8 - σύνετε δή, ἄφρονες ἐν τῷ λαῷ· καί, μωροί, ποτὲ φρονήσατε.

Ψαλ. 93,8 - Ω άφρονες ασεβείς μεταξύ του λαού τούτου, συνετισθήτε λοιπόν. Σεις οι μωροί βάλετε επί τέλους μυαλό και γνώσιν.

Ψαλ. 93,9 - ὁ φυτεύσας τὸ οὖς οὐχὶ ἀκούει; ἢ ὁ πλάσας τὸν ὀφθαλμὸν οὐχὶ κατανοεῖ;

Ψαλ. 93,9 - Αυτός, ο οποίος εφύτευσεν εις την κεφαλήν μας το αυτί, δεν ακούει; Αυτός, ο οποίος έπλασε τον οφθαλμόν, ώστε να βλέπωμεν, δεν βλέπει και δεν εννοεί τι συμβαίνει;

Ψαλ. 93,10 - ὁ παιδεύων ἔθνη οὐχὶ ἐλέγξει; ὁ διδάσκων ἄνθρωπον γνῶσιν;

Ψαλ. 93,10 - Αυτός, που παιδαγωγικώς ανέκαθεν τιμωρεί τα αμαρτάνοντα ειδωλολατρικά έθνη, δεν θα ελέγξη και τον ισραηλιτικόν λαόν; Εκείνος, ο οποίος διδάσκει τους ανθρώπους την γνώσιν, είναι δυνατόν να μη έχη γνώσιν των όσων συμβαίνουν;

Ψαλ. 93,11 - Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὅτι εἰσὶ μάταιοι.
Ψαλ. 93,11 - Ο Κυριος γνωρίζει ότι οι συλλογισμοί και αι αποφάσεις των ανθρώπων είναι πλανημέναι, μωραί και αμαρτωλαί.
Ψαλ. 93,12 - μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἂν παιδεύσῃς, Κύριε, καὶ ἐκ τοῦ νόμου σου διδάξῃς αὐτὸν
Ψαλ. 93,12 - Τρισευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος, τον οποίον συ, Κυριε, θα παιδαγωγήσης, και θα τον διδάξη το Νομου σου,
Ψαλ. 93,13 - τοῦ πραΰναι αὐτὸν ἀφ᾿ ἡμερῶν πονηρῶν, ἕως οὗ ὀρυγῇ τῷ ἁμαρτωλῷ βόθρος.
Ψαλ. 93,13 - ώστε να μένη ήρεμος και ατάραχος κατά τας ημέρας των δοκιμασιών, που του παρασκευάζει ο αμαρτωλός, έως ότου ανοιχθή βαθύς ο τάφος και καταπίη και εξαφανίση τον αμαρτωλόν.
Ψαλ. 93,14 - ὅτι οὐκ ἀπώσεται Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ οὐκ ἐγκαταλείψει,
Ψαλ. 93,14 - Διότι ο Κυριος δεν θα απωθήση ποτέ τον λαόν του και δεν θα εγκαταλείψη την κληρονομίαν του,
Ψαλ. 93,15 - ἕως οὗ δικαιοσύνη ἐπιστρέψῃ εἰς κρίσιν καὶ ἐχόμενοι αὐτῆς πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ. (διάψαλμα).
Ψαλ. 93,15 - μέχρις ότου αποκατασταθή και θεμελιωθή η δικαιοσύνη. Μαζή δέ με αυτόν θα αποκατασταθούν όλοι οι ευθείς κατά την καρδίαν άνθρωποι.
Ψαλ. 93,16 - τίς ἀναστήσεταί μοι ἐπὶ πονηρευομένοις; ἢ τίς συμπαραστήσεταί μοι ἐπὶ τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν;
Ψαλ. 93,16 - Ποιός θα σηκωθή και θα αναλάβη την υπεράσπισίν μου εναντίον εκείνων, οι οποίοι σκέπτονται και θέλουν πονηρά κατ' εμού; Μονον ο Θεός. Ποιός θα είναι ο συμπαραστάτης και βοηθός μου εναντίον των ανθρώπων, που εργάζονται την παρανομίαν;
Ψαλ. 93,17 - εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἐβοήθησέ μοι, παρὰ βραχὺ παρῴκησε τῷ ᾅδῃ ἡ ψυχή μου.
Ψαλ. 93,17 - Εάν ο Κυριος κατά το παρελθόν δεν με βοηθούσε, η ψυχή μου ολίγον ακόμη και θα κατέβαινεν στον άδην.
Ψαλ. 93,18 - εἰ ἔλεγον· σεσάλευται ὁ πούς μου, τὸ ἔλεός σου, Κύριε, ἐβοήθει μοι.
Ψαλ. 93,18 - Καθε φορά, που φοβισμένος έλεγα προς σέ, Κυριε· “Κλονίζονται τα πόδια μου”, η ευσπλαγχνία σου με βοηθούσε αμέσως.
Ψαλ. 93,19 - Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀδυνῶν μου ἐν τῇ καρδίᾳ μου αἱ παρακλήσεις σου εὔφραναν τὴν ψυχήν μου.
Ψαλ. 93,19 - Κυριε, ανάλογοι με το πλήθος και την δριμύτητα των οδυνών, αι οποίαι κατεξέσχιζον την καρδίαν μου, ήσαν και αι παρηγορίαι

σου, αι οποίαι έδιναν ευφροσύνην και χαράν εις την ψυχήν μου.

Ψαλ. 93,20 - μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων κόπον ἐπὶ πρόσταγμα.

Ψαλ. 93,20 - Παράνομος βασιλικός θρόνος η άδικον δικαστικόν βήμα, που υποστηρίζουν αδικίας και εν ονόματι τάχα του νόμου ασκούν καταπιέσεις επί των ανθρώπων, ας μη έχουν καμμίαν ποτέ σχέσιν προς σέ.

Ψαλ. 93,21 - θηρεύσουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου καὶ αἷμα ἀθῷον καταδικάσονται.

Ψαλ. 93,21 - Αυτοί, που κάθονται επάνω εις τέτοιους θρόνους και εις τέτοια παράνομα βήματα, θηρεύουν ως ιδικήν των λείαν την ζωήν του δικαίου ανθρώπου και καταδικάζουν τον αθώον.

Ψαλ. 93,22 - καὶ ἐγένετό μοι Κύριος εἰς καταφυγὴν καὶ ὁ Θεός μου εἰς βοηθὸν ἐλπίδος μου·

Ψαλ. 93,22 - Ο Κυριος υπήρξε και υπάρχει δι' εμέ το καταφύγιόν μου. Ο Θεός μου δίδει βέβαιον την ελπίδα ότι είναι και θα είναι βοηθός μου.

Ψαλ. 93,23 - καὶ ἀποδώσει αὐτοῖς Κύριος τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν αὐτῶν ἀφανιεῖ αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεός.

Ψαλ. 93,23 - Εις τους αμαρτωλούς όμως ο Κυριος θα ανταποδώση σύμφωνα με τας παρανομίας των, εξ αιτίας των κακιών των θα τους εξαφανίση από το πρόσωπον της γης.

ΨΑΛΜΟΣ 94 (Μασ. 95)

Αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 94,1 - Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν·

Ψαλ. 94,1 - Ελάτε, ας γεμίση η καρδία μας από αγαλλίασιν και χαράν δια τον Κυριον μας. Ας αλαλάξωμεν γεμάτοι ενθουσιασμόν προς τον Κυριον και τον σωτήρα μας.

Ψαλ. 94,2 - προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ.

Ψαλ. 94,2 - Χωρίς αναβολήν ας σπεύσωμεν ενώπιόν του με δοξολογίας· με ψαλμούς ας τον δοξολογήσωμεν,

Ψαλ. 94,3 - ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος καὶ Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν·

Ψαλ. 94,3 - διότι ο Κυριος αυτός είναι Θεός μέγας, μέγας βασιλεύς επί ολοκλήρου της γης.

Ψαλ. 94,4 - ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ εἰσιν·

Ψαλ. 94,4 - Εις τα παντοδύναμα χέρια του ευρίσκεται όλη η γη μέχρι και των περάτων αυτής. Αι πανύψηλοι κορυφαί των ορέων είναι ιδικαί του.

Ψαλ. 94,5 - ὅτι αὐτοῦ ἐστιν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔπλασαν.

Ψαλ. 94,5 - Ιδική του είναι η θάλασσα, διότι αυτός την έκαμε. Τα χέρια του επίσης έπλασαν την ξηράν.

Ψαλ. 94,6 - δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ καὶ κλαύσωμεν ἐναντίον Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς·

Ψαλ. 94,6 - Ελάτε, ας προσκυνήσωμεν αυτόν με ευγνωμοσύνην δια τας ευεργεσίας του, και με συντριβήν δια τας αμαρτίας μας ας πέσωμεν ενώπιον του· ας κλαύσωμεν εν μετανοία ενώπιον του Κυρίου ο οποίος μας έχει δημιουργήσει.

Ψαλ. 94,7 - ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς νομῆς αὐτοῦ καὶ πρόβατα χειρὸς αὐτοῦ.

Ψαλ. 94,7 - Αυτός είναι ο Θεός μας και ημείς είμεθα ο λαός, τον οποίον με στοργήν διατρέφει και προστατεύει. Είμεθα τα πρόβατά του, που τα καθοδηγεί με το στοργικόν παντοδύναμον χέρι του.

Ψαλ. 94,8 - σήμερον, ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ,

Ψαλ. 94,8 - Σημερον, που τον καθένα μας καλεί εις δρόμους σωτηρίας, είθε να ακούσετε την πατρικήν φωνήν του, η οποία μας λέγει· Μη κάνετε σκληράς και ανυποτάκτους τας καρδίας σας, όπως έγινε κατά τον καιρόν, που με κατεπίκραναν οι πρόγονοί σας, την ημέραν κατά την οποίαν με επροκάλεσαν εις την έρημον.

Ψαλ. 94,9 - οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου.

Ψαλ. 94,9 - Εκεί οι προπάτορές σας έθεσαν εις πειρασμόν, έθεσαν υπό δοκιμήν την δύναμίν μου, αν και τόσας και τόσας φοράς προηγουμένως είχον ίδει τα έργα μου.

Ψαλ. 94,10 - τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ καὶ εἶπα· ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδούς μου,

Ψαλ. 94,10 - Επί τεσσαράκοντα έτη εβαρέθηκα, αλλά και ηνέχθην, την γενεάν εκείνην και είπα· πάντοτε αυτοί πλανώνται με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της πονηράς καρδίας των. Αυτοί δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τους δρόμους της παιδαγωγίας και σωτηρίας, που εγώ τους ήνοιγα.

Ψαλ. 94,11 - ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου· εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

Ψαλ. 94,11 - Τοσον πολύ εσκληρύνθησαν εις την αμαρτωλήν των πλάνην, ώστε, όταν εθύμωσα εναντίον των, ωρκίσθηκα και είπα· Οχι, δεν θα

εισέλθουν εις την γην της αναπαύσεως, εις την γην, που υπεσχέθην εγώ στους προγόνους των.

ΨΑΛΜΟΣ 95 (Μασ. 96)

Αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ, ὅτι ὁ οἶκος ᾠκοδόμητο μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν· ἀνεπίγραφος παρ' Ἑβραίοις.

Ψαλ. 95,1 - Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν, ᾄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ·

Ψαλ. 95,1 - Ψαλατε προς τον Κυριον νέον ύμνον, ψάλατε όλοι μαζή οι κάτοικοι της γης.

Ψαλ. 95,2 - ᾄσατε τῷ Κυρίῳ· εὐλογήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον αὐτοῦ·

Ψαλ. 95,2 - Ψαλατε στον Κυριον. Δοξολογήσατε το όνομα αυτού, με χαράν μεγάλην κάθε ημέραν να διακηρύττετε συνεχώς την χαρμόσυνον αγγελίαν της σωτηρίας, που μας έστειλε.

Ψαλ. 95,3 - ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

Ψαλ. 95,3 - Διαλαλήσατε μεταξύ των εθνικών λαών την μεγαλοπρέπειάν του. Αναγγείλατε εις όλους τους λαούς τα θαυμαστά του έργα.

Ψαλ. 95,4 - ὅτι μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, φοβερός ἐστιν ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς·

Ψαλ. 95,4 - Διότι είναι μέγας ο Κυριος και άξιος να υμνήται με το παραπάνω από όλους. Είναι φοβερός και ανώτερος από όλους τους άλλους θεούς της γης.

Ψαλ. 95,5 - ὅτι πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια, ὁ δὲ Κύριος τοὺς οὐρανοὺς ἐποίησεν.

Ψαλ. 95,5 - Διότι όλοι οι θεοί των ειδωλολατρικών λαών είναι ανύπαρκτοι, είναι επινοήσεις δαιμονίων. Ο ιδικός μας όμως Θεός είναι ο αληθινός και πραγματικός, ο παντοδύναμος και αιώνιος, ο οποίος εκ του μηδενός εδημιούργησε τα σύμπαντα.

Ψαλ. 95,6 - ἐξομολόγησις καὶ ὡραιότης ἐνώπιον αὐτοῦ. ἁγιωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγιάσματι αὐτοῦ.

Ψαλ. 95,6 - Δοξα και ωραιότης ακτινοβολείται ενώπιόν του. Αγιότης και μεγαλοπρέπεια απαστράπτουν στον ναόν και το θυσιαστήριόν του.

Ψαλ. 95,7 - ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμήν·

Ψαλ. 95,7 - Προσφέρατε στον Κυριον και σεις, αι διάφοροι φυλαί των εθνών, προσφέρατε στον Κυριον δόξαν και τιμήν.

Ψαλ. 95,8 - ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, ἄρατε θυσίας καὶ εἰσπορεύεσθε εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ·

Ψαλ. 95,8 - Προσφέρατε δοξολογίαν στο πάντιμον όνομα του Κυρίου, υψώσατε θυσίας προς αυτόν και έτσι με ευλάβειαν εισέλθετε εις τας αυλάς του ναού του.

Ψαλ. 95,9 - προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ, σαλευθήτω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ.

Ψαλ. 95,9 - Προσκυνήσατε τον Κυριον μέσα εις την αγίαν αυλήν του ναού του. Ας συγκλονισθή ολόκληρος η γη από την παρουσίαν του Κυρίου.

Ψαλ. 95,10 - εἴπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν· ὁ Κύριος ἐβασίλευσε, καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται, κρινεῖ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

Ψαλ. 95,10 - Διαλαλήσατε και καταστήσατε γνωστόν μεταξύ όλων των εθνών, ότι ο Κυριος εβασίλευσε πανταχού και πάντοτε, διότι αυτός ανώρθωσε την φυσικώς και πνευματικώς πεσμένην οικουμένην, η οποία και δεν θα κλονισθή και δεν θα σαλευθή πλέον από την θέσιν της. Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος θα κρίνη και θα δικάση με δικαιοσύνην τους λαούς.

Ψαλ. 95,11 - εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, σαλευθήτω ἡ θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς·

Ψαλ. 95,11 - Ας ευφρανθούν οι ουρανοί, ας πλημμυρίση από αγαλλίασιν η γη. Ας σαλευθή με χαράν η θάλασσα και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν.

Ψαλ. 95,12 - χαρήσεται τὰ πεδία καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· τότε ἀγαλλιάσονται πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ

Ψαλ. 95,12 - Ας χαρούν αι πεδιάδες και όλα τα φυτά και τα ζώα, που υπάρχουν εις αυτάς. Τοτε και αυτά ακόμη τα δένδρα του πυκνού δάσους θα σκιρτήσουν από χαράν και αγαλλίασιν

Ψαλ. 95,13 - ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, ὅτι ἔρχεται, ὅτι ἔρχεται κρῖναι τὴν γῆν. κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ καὶ λαοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ αὐτοῦ.

Ψαλ. 95,13 - ενώπιον του Κυρίου, ο οποίος έρχεται, ναι έρχεται δια να κρίνη με δικαιοσύνην τους ανθρώπους της γης. Θα κρίνη και θα δικάση ολόκληρον την οικουμένήν με δικαιοσύνην, όλους τους λαούς με την φιλαλήθειάν του και την πιστότητα εις τας διακηρύξστου.

ΨΑΛΜΟΣ 96 (Μασ. 97)

Τῷ Δαυΐδ, ὅτε ἡ γῆ αὐτοῦ ἀποκαθίστατο.

Ψαλ. 96,1 - Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφρανθήτωσαν νῆσοι πολλαί.

Ψαλ. 96,1 - Ο Κυριος εθεμελίθωσε αιωνίαν και ασάλευτον παντού την βασιλείαν του. Ας γεμίση από αγαλλίασιν η γη. Ας ευφρανθούν αι πολυάριθμοι, νήσοι των θαλασσών.

Ψαλ. 96,2 - νέφη καὶ γνόφος κύκλῳ αὐτοῦ, δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

Ψαλ. 96,2 - Απρόσιτος και ακατάληπτος είναι η τελειότης του, ως εάν νεφέλη και γνόφος απλώνεται γύρω του. Δικαιοσύνη και δίκαιαι αποφάσεις είναι το θεμέλιον του βασιλικού και δικαστικού θρόνου του.

Ψαλ. 96,3 - πῦρ ἐναντίον αὐτοῦ προπορεύσεται καὶ φλογιεῖ κύκλῳ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ·

Ψαλ. 96,3 - Ασβεστον πυρ προπορεύεται από αυτόν και η πυρκαϊά αυτή θα περικυκλώση και θα κατακαύση τους εχθρούς του.

Ψαλ. 96,4 - ἔφαναν αἱ ἀστραπαὶ αὐτοῦ τῇ οἰκουμένῃ, εἶδε καὶ ἐσαλεύθη ἡ γῆ.

Ψαλ. 96,4 - Ελαμψαν αι αστραπαί του και εφώτισαν όλην την οικουμένην. Η γη είδε την μεγαλοπρέπειάν του και συνεκλονίσθη ως από ισχυρόν σεισμόν.

Ψαλ. 96,5 - τὰ ὄρη ὡσεὶ κηρὸς ἐτάκησαν ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ἀπὸ προσώπου Κυρίου πάσης τῆς γῆς.

Ψαλ. 96,5 - Οπως το κερί λυώνει εμπρός στο πυρ, έτσι λυώνουν τα όρη εμπρός εις την παντοδύναμον παρουσίαν του Κυρίου, ενώπιον του κυριάρχου και εξουσιαστού όλης της γης.

Ψαλ. 96,6 - ἀνήγγειλαν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ εἴδοσαν πάντες οἱ λαοὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ.

Ψαλ. 96,6 - Οι άγγελοι του ουρανού διαλαλούν και διαλαλούν την δικαιοσύνην του. Ολοι οι λαοί της γης είδαν την δόξαν του.

Ψαλ. 96,7 - αἰσχυνθήτωσαν πάντες οἱ προσκυνοῦντες τοῖς γλυπτοῖς, οἱ ἐγκαυχώμενοι ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν· προσκυνήσατε αὐτῷ, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ.

Ψαλ. 96,7 - Ας κατεντροπιασθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι προσκυνούν γλυπτά ομοιώματα, αυτοί οι οποίοι καυχώνται δια τα είδωλά των. Ολοι όμως οι άγγελοι του ουρανού προσκυνήσατέ με ευλάβειαν τον Θεόν.

Ψαλ. 96,8 - ἤκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, καὶ ἠγαλλιάσαντο αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας ἕνεκεν τῶν κριμάτων σου, Κύριε·

Ψαλ. 96,8 - Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ ήκουσαν αυτά και επλημμύρισαν από χαράν. Εσκίρτησαν από αγαλλίασιν όλαι αι πόλεις της Ιουδαίας, πνευματικαί θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, ένεκα των δικαίων κρίσεων και αποφάσεών σου, Κυριε.

Ψαλ. 96,9 - ὅτι σὺ εἶ Κύριος ὕψιστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, σφόδρα ὑπερυψώθης ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς.

Ψαλ. 96,9 - Διότι συ είσαι ο μόνος Κυριος, ο ύψιστος και απόλυτος κυρίαρχος επί ολοκλήρου της γης. Υπερέχεις απείρως και ασυγκρίτως από όλους τους ψευδείς θεούς των ειδώλων.

Ψαλ. 96,10 - οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, μισεῖτε πονηρά· φυλάσσει Κύριος τὰς ψυχὰς τῶν ὁσίων αὐτοῦ, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλῶν ῥύσεται αὐτούς.

Ψαλ. 96,10 - Οσοι όμως αγαπάτε με ειλικρινή καρδίαν τον Κυριον, μισείτε πάντοτε το πονηρόν. Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος φυλάσσει και περιφρουρεί τας ψυχάς των οσίων ανθρώπων. Αυτός και θα γλυτώση εκείνους από τα χέρια των αμαρτωλών.

Ψαλ. 96,11 - φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη.

Ψαλ. 96,11 - Φως Θεού ανέτειλε και ανατέλλει στους δικαίους. Χαρά και ευφροσύνη επικρατεί εις τας καρδίας των ευθέων και ειλικρινών ανθρώπων.

Ψαλ. 96,12 - εὐφράνθητε, δίκαιοι, ἐν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ.

Ψαλ. 96,12 - Ευφρανθήτε δίκαιοι κάτω από την προστασίαν και την αγάπην του Κυρίου, αναπέμπετε συνεχώς δοξολογίας προς αυτόν αναλογιζόμενοι την άπειρον αγιότητά του.

ΨΑΛΜΟΣ 97 (Μασ. 98)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 97,1 - Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν, ὅτι θαυμαστὰ ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἔσωσεν αὐτὸν ἡ δεξιὰ αὐτοῦ καὶ ὁ βραχίων ὁ ἅγιος αὐτοῦ.

Ψαλ. 97,1 - Ψαλατε προς δόξαν και τιμήν του Κυρίου νέον ύμνον, διότι νέα αξιοθαύμαστα και καταπληκτικά έργα έκαμεν ο Κυριος. Διότι έσωσε και πάλιν με την παντοδύναμον δεξιάν του τον λαόν του. Ο άγιος και παντοδύναμος βραχίων του έκαμε τα θαυμαστά αυτά έργα.

Ψαλ. 97,2 - ἐγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

Ψαλ. 97,2 - Ο Κυριος κατέστησε την σωτηρίαν αυτήν του λαού του γνωστήν και περιφανή ενώπιον όλων των εθνών. Ενώπιον όλων των εθνών έκαμεν επίσης ολοφάνερη την δικαιοσύνην του, η οποία τιμωρεί τους κακούς και προστατεύει τους αγαθούς.

Ψαλ. 97,3 - ἐμνήσθη τοῦ ἐλέους αὐτοῦ τῷ Ἰακὼβ καὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ· εἴδοσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ψαλ. 97,3 - Ενεθυμήθη την περί του ελέους υπόσχεσιν, που είχε δώσει στους απογόνους του Ιακώβ, την φιλαλήθειάν του και την πιστότητά του εις τας υποσχέσεις, που είχε δώσει στον Ισραηλιτικόν λαόν. Ολα τα έθνη, που

κατοικούν έως εις τα πέρατα της γης, είδαν και εγνώρισαν την σωτηρίαν αυτήν εκ μέρους του Θεού μας.

Ψαλ. 97,4 - ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ, πᾶσα ἡ γῆ, ᾄσατε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλατε·

Ψαλ. 97,4 - Ολοι οι άνθρωποι της οικουμένης αλαλάξατε με ενθουσιασμόν εις δόξαν του Θεού. Ψαλατε, γεμίσατε από ευφροσύνην και αγαλλίασιν, ψάλατε και υμνήσατε τον Θεόν.

Ψαλ. 97,5 - ψάλατε τῷ Κυρίῳ ἐν κιθάρᾳ, ἐν κιθάρᾳ καὶ φωνῇ ψαλμοῦ·

Ψαλ. 97,5 - Με συνοδίαν κιθάρας ψάλατε εις δόξαν του Κυρίου. Με κιθάραν και με την φωνήν σας υμνολογήσατε αυτόν.

Ψαλ. 97,6 - ἐν σάλπιγξιν ἐλαταῖς καὶ φωνῇ σάλπιγγος κερατίνης ἀλαλάξατε ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Κυρίου.

Ψαλ. 97,6 - Με σάλπιγγας από σφυρηλατημένον μέταλλον και με σάλπιγγας κερατίνας αλαλάξατε ευλαβώς με ιερόν ενθουσιασμόν ενώπιον του βασιλέως Κυρίου μας.

Ψαλ. 97,7 - σαλευθήτω ἡ θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

Ψαλ. 97,7 - Ας συγκλονισθή η θάλασσα από την χαράν και όλα τα ζώα, που υπάρχουν εις αυτήν, η γη και όλοι οι κάτοικοί της.

Ψαλ. 97,8 - ποταμοὶ κροτήσουσι χειρὶ ἐπὶ τὸ αὐτό, τὰ ὄρη ἀγαλλιάσονται,

Ψαλ. 97,8 - Οι ποταμοί ας χειροκροτήσουν με χαράν όλοι μαζή, τα όρη ας σκιρτήσουν από αγαλλίασιν,

Ψαλ. 97,9 - ὅτι ἥκει κρῖναι τὴν γῆν· κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ καὶ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

Ψαλ. 97,9 - διότι ο Κυριος έρχεται να κυβερνήση και να κρίνη την γην. Θα κρίνη δε αυτήν με δικαιοσύνην. Θα κυβερνήση τους λαούς με ευθύτητα και καλωσύνην.

ΨΑΛΜΟΣ 98 (Μασ. 99)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 98,1 - Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί· ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, σαλευθήτω ἡ γῆ.

Ψαλ. 98,1 - Ο Κυριος εθεμελ'Ιωσε αιωνίαν και απαρασάλευτον παντού την βασιλείαν του. Ας οργίζωνται και ας μαίνωνται οι ασεβείς λαοί. Ο καθήμενος Κυριος επάνω εις τα Χερουβίμ εβασίλευσεν· ας αναστατωθούν από αγανάκτησιν οι αμετανόητοι αμαρτωλοί της γης.

Ψαλ. 98,2 - Κύριος ἐν Σιὼν μέγας καὶ ὑψηλός ἐστιν ἐπὶ πάντας τοὺς λαούς.

Ψαλ. 98,2 - Ο Κυριος, που έχει τον θρόνον του εις την Σιών, είναι μέγας. Ανώτερος και κύριος επάνω εις όλους τους λαούς της γης.

Ψαλ. 98,3 - ἐξομολογησάσθωσαν τῷ ὀνόματί σου τῷ μεγάλῳ, ὅτι φοβερὸν καὶ ἅγιόν ἐστι.

Ψαλ. 98,3 - Ας δοξολογήσουν το μέγα Ονομά σου όλοι, διότι είναι άγιον αλλά και τρομερόν.

Ψαλ. 98,4 - καὶ τιμὴ βασιλέως κρίσιν ἀγαπᾷ· σὺ ἡτοίμασας εὐθύτητας, κρίσιν καὶ δικαιοσύνην ἐν Ἰακὼβ σὺ ἐποίησας.

Ψαλ. 98,4 - Η εντιμότης και ευθύτης σου του βασιλέως μας αγαπά και ποθεί την εφαρμογήν της δικαιοσύνης. Συ εθέσπισες και εθεμελίωσες διατάξεις και εντολάς ευθύτητος και αληθείας. Συ έκαμες κρίσιν και εφήρμοσες δικαιοσύνην μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ.

Ψαλ. 98,5 - ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστι.

Ψαλ. 98,5 - Μεγαλύνατε Κυριον τον Θεόν ημών. Προσκυνήσατε το υποπόδιον των ποδών του, διότι είναι άγιος.

Ψαλ. 98,6 - Μωυσῆς καὶ Ἀαρὼν ἐν τοῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ, καὶ Σαμουὴλ ἐν τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα αὐτοῦ· ἐπεκαλοῦντο τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἰσήκουσεν αὐτῶν,

Ψαλ. 98,6 - Ο Μωϋσής και ο Ααρών ήσαν οι πρώτοι μεταξύ των ιερέων. Ο Σαμουήλ ήτο από εκείνους, οι οποίοι επεκαλούντο με πίστιν το όνομα του Κυρίου. Οσες φορές αυτοί τον επεκαλούντο, εκείνος ήκουε και εδέχετο τας προσευχάς των.

Ψαλ. 98,7 - ἐν στύλῳ νεφέλης ἐλάλει πρὸς αὐτούς· ὅτι ἐφύλασσον τὰ μαρτύρια αὐτοῦ καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ, ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς.

Ψαλ. 98,7 - Με στύλον νεφέλης ωμιλούσε προς αυτούς, διότι αυτοί εφύλαττον τότε τας εντολάς του και τα προστάγματα, που είχε δώσει εις αυτούς.

Ψαλ. 98,8 - Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ ἐπήκουσε αὐτῶν· ὁ Θεός, σὺ εὐίλατος ἐγίνου αὐτοῖς καὶ ἐκδικῶν ἐπὶ πάντα τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν.

Ψαλ. 98,8 - Κυριε και Θεέ μας, συ έκανες ευμενώς δεκτάς τας προσευχάς των, συ ο Θεός εδείχθης ελεήμων και συγκαταβατικός εις αυτούς, αποδίδων πάντοτε το δίκαιον εις όλα τα έργα των χειρών των.

Ψαλ. 98,9 - ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε εἰς ὄρος ἅγιον αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ψαλ. 98,9 - Δοξολογείτε, λοιπόν, Κυριον τον Θεόν μας και προσκυνείτε αυτόν στον ιερόν λόφον της Σιών, όπου ο ναός του, διότι άγιος είναι ο Κυριος ο Θεός μας.

ΨΑΛΜΟΣ 99 (Μασ. 100)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ εἰς ἐξομολόγησιν.
Ψαλ. 99,1 - Ἀλαλάξετε τῷ Κυρίῳ, πᾶσα ἡ γῆ,
Ψαλ. 99,1 - Αλαλάξατε με ιερόν ενθουσιασμόν δοξολογούντες τον Κυριον. Ολοι οι κάτοικοι της γης ας τον υμνολογήσουν.
Ψαλ. 99,2 - δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ, εἰσέλθετε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει.
Ψαλ. 99,2 - Υπηρετήσατε τον Κυριον με χαρουμένην καρδίαν, προσέλθετε στον ναόν του με αγαλλίασιν ψυχής.
Ψαλ. 99,3 - γνῶτε ὅτι Κύριος, αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, αὐτὸς ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ οὐχ ἡμεῖς· ἡμεῖς δὲ λαὸς αὐτοῦ καὶ πρόβατα τῆς νομῆς αὐτοῦ.
Ψαλ. 99,3 - Μαθετε καλά ότι ο Κυριος, κυρίαρχος και δημιουργός του παντός, είναι ο Θεός μας. Αυτός μας εδημιούργησε και μας ανέδειξε και ως ανθρώπους και ως έθνος. Δεν ανεδείξαμεν ημείς τον εαυτόν μας με την δύναμίν μας. Ημείς είμεθα λαός του και πρόβατα, τα οποία αυτός με στοργήν καθοδηγεί και διατρέφει.
Ψαλ. 99,4 - εἰσέλθετε εἰς τὰς πύλας αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ ἐν ὕμνοις. ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ,
Ψαλ. 99,4 - Εισέλθετε εις τας πύλας των αυλών του ναού του με δοξολογίας. Εισέλθετε εις τας αυλάς του ιερού περιβόλου του με ύμνους. Δοξολογείτε αυτόν, υμνείτε πάντοτε το πάντιμον όνομά του·
Ψαλ. 99,5 - ὅτι χρηστὸς Κύριος, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ἕως γενεᾶς καὶ γενεᾶς ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.
Ψαλ. 99,5 - διότι ο Κυριος είναι αγαθός. Η ευσπλαγχνία του είναι αιωνία και ακατάλυτος, και η αξιοπιστία των λόγων του παραμένει εις όλας τας γενεάς.

ΨΑΛΜΟΣ 100 (Μασ. 101)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.
Ψαλ. 100,1 - Ἔλεος καὶ κρίσιν ᾄσομαί σοι, Κύριε·
Ψαλ. 100,1 - Την ευσπλαγχνίαν σου και την δικαιοκρισίαν σου θα υμνολογήσω προς δόξαν σου, Κυριε.
Ψαλ. 100,2 - ψαλῶ καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ· πότε ἥξεις πρός με; διεπορευόμην ἐν ἀκακίᾳ καρδίας μου ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου μου.
Ψαλ. 100,2 - Θα σε δοξολογήσω. Κυριε, και θα κατανοήσω ποιός είναι ο άμωμος τρόπος και δρόμος της ζωής μου. Ποτε θα έλθης προς εμέ, Κυριε, ελεήμων και ευεργετικός; Εγώ συμπεριεφέρθην κατά το παρελθόν και μέχρι σήμερον, εν μέσω της οικογενείας μου, με ακακίαν καρδίας, με ευθύτητα και ανιδιοτέλειαν.

Ψαλ. 100,3 - οὐ προεθέμην πρὸ ὀφθαλμῶν μου πρᾶγμα παράνομον, ποιοῦντας παραβάσεις ἐμίσησα· οὐκ ἐκολλήθη μοι καρδία σκαμβή.

Ψαλ. 100,3 - Ποτέ δεν έθεσα προ των οφθαλμών μου και δεν επεδίωξα ως συμφέρον μου παράνομον τινα πράξιν. Τουναντίον εμίσησα όλους εκείνους, οι οποίοι παρέβαιναν τον Νομον σου. Ποτέ έως τώρα δεν προσεκολλήθη κοντά μου ως φίλος η ως μέλος της αυλής μου άνθρωπος με καρδίαν στρεβλήν.

Ψαλ. 100,4 - ἐκκλίνοντος ἀπ᾿ ἐμοῦ τοῦ πονηροῦ οὐκ ἐγίνωσκον.

Ψαλ. 100,4 - Καμμίαν γνώσιν και καμμίαν σχέσιν δεν είχον προς πονηρόν άνθρωπον, ο οποίος, αφού ματαίως επιχειρούσε να με πλησίαση, απεμακρύνετο από εμέ.

Ψαλ. 100,5 - τὸν καταλαλοῦντα λάθρᾳ τὸν πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον ἐξεδίωκον· ὑπερηφάνῳ ὀφθαλμῷ καὶ ἀπλήστῳ καρδίᾳ, τούτῳ οὐ συνήσθιον.

Ψαλ. 100,5 - Τον άνθρωπον, ο οποίος κατέκρινε κρυφίως τον πλησίον του, τον εξεδίωκα από κοντά μου. Με άνθρωπον, ο οποίος είχεν αλαζονικούς τους οφθαλμούς και εφέρετο με περιφρόνησιν προς τους άλλους, είχε δε και άπληστον καρδίαν, ποτέ δεν συνέτρωγα, ποτέ δεν τον είχα σύντροφόν μου.

Ψαλ. 100,6 - οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπὶ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς τοῦ συγκαθῆσθαι αὐτοὺς μετ᾿ ἐμοῦ· πορευόμενος ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ, οὗτός μοι ἐλειτούργει.

Ψαλ. 100,6 - Αλλά είχα εστραμμένους πάντοτε τους οφθολμούς μου προς τους πιστούς και ενάρετους ανθρώπους της χώρας μου. Αυτούς προσεκάλουν να παρακάθηνται μαζή μου ως φίλοι και σύμβουλοί μου. Εκείνον, ο οποίος εζούσε βίον ανεπίληπτον και καθαρόν, αυτόν προσελάμβανα ως υπάλληλόν μου, ως βοηθόν μου και συνεργάτην μου.

Ψαλ. 100,7 - οὐ κατῴκει ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας μου ποιῶν ὑπερηφανίαν, λαλῶν ἄδικα οὐ κατεύθυνεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ψαλ. 100,7 - Μέσα στον οίκον μου δεν κατώκησε ούτε θα κατοικήση άνθρωπος εγωϊστής και υπερήφανος· άνθρωπος, που λαλεί και επιδιώκει αδικίας, δεν θα ευδοκιμήση ούτε θα ημπορέση να σταθή ενώπιόν μου.

Ψαλ. 100,8 - εἰς τὰς πρωίας ἀπέκτεινον πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ πόλεως Κυρίου πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν.

Ψαλ. 100,8 - Καθε πρωΐαν εδίκαζα και κατεδίκαζα εις θάνατον όλους τους εγκληματίας της χώρας μου, δια να εξολοθρεύσω από την πάλιν του Κυρίου, την Ιερουσαλήμ, όλους εκείνους, οι οποίοι πεισμόνως και αμετανοήτως εργάζονται το κακόν.

ΨΑΛΜΟΣ 101 (Μασ. 102)

Προσευχὴ τῷ πτωχῷ, ὅταν ἀκηδιάσῃ καὶ ἐναντίον Κυρίου ἐκχέῃ τὴν δέησιν αὐτοῦ.

Ψαλ. 101,2 - Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγή μου πρὸς σὲ ἐλθέτω.

Ψαλ. 101,2 - Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου. Η κραυγή της δεήσεώς μου ας φθάση ενωπιον σου.

Ψαλ. 101,3 - μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾿ ἐμοῦ· ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ θλίβωμαι, κλῖνον πρός με τὸ οὖς σου· ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου,

Ψαλ. 101,3 - Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου, ώστε να παύσης να με βλέπης. Εις ημέραν κατά την οποίαν θλίβομαι, όπως είναι η σημερινή ήμερα, πλησίασε το αυτί σου προς εμέ. Οταν εις περιστάσεις δοκιμασιών και θλίψεων σε επικαλούμαι, κατά την ημέραν εκείνην άκουσε και κάμε σύντομα δεκτήν την προσευχήν μου·

Ψαλ. 101,4 - ὅτι ἐξέλιπον ὡσεὶ καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

Ψαλ. 101,4 - διότι αι ημέραι μου εχάθησαν ώσαν καπνός, που διαλύεται στον αέρα. Και τα κόκκαλά μου εξηράνθησαν ωσάν τα φρύγανα.

Ψαλ. 101,5 - ἐπλήγην ὡσεὶ χόρτος καὶ ἐξηράνθη ἡ καρδία μου, ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου.

Ψαλ. 101,5 - Εμαράθηκα και εκτυπήθηκα ωσάν το χόρτον, που το ξηραίνει ο ήλιος. Η καρδία μου εστέγνωσε από την νηστείαν, διότι μέσα στο βάρος του πόνου μου ελησμόνησα να φάγω τον άρτον μου.

Ψαλ. 101,6 - ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκολλήθη τὸ ὀστοῦν μου τῇ σαρκί μου.

Ψαλ. 101,6 - Εξ αιτίας των γοερών μου στεναγμών έγινα πετσί και κόκκαλο, εκολλήθη το δέρμα μου επάνω εις τα οστά μου.

Ψαλ. 101,7 - ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, ἐγενήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ,

Ψαλ. 101,7 - Εγκατελείφθην και απεμονώθην από τους άλλους ανθρώπους, έμεινα μόνος ωσάν τον ερημικόν πελεκάνο. Εγινα όμοιος με το κλαψοπούλι της νύχτας, που θρηνεί στους ερειπωμένους οίκους.

Ψαλ. 101,8 - ἠγρύπνησα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος.

Ψαλ. 101,8 - Εμεινα άγρυπνος, έγινα όμοιος με το στρουθίον, που έχασε τον σύντροφόν του, και θλιμμένον μένει μόνον του επάνω εις την στέγην.

Ψαλ. 101,9 - ὅλην τὴν ἡμέραν ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροί μου, καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ᾿ ἐμοῦ ὤμνυον.

Ψαλ. 101,9 - Καθ' όλον το διάστημα της ημέρας με ενέπαιζαν και με ύβριζαν οι εχθροί μου· και αυτοί οι οποίοι προηγουμένως με επαινούσαν, ορκίζονται τώρα εναντίον μου και με καταρώνται.

Ψαλ. 101,10 - ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρνων

Ψαλ. 101,10 - Εξ αιτίας του βάρους των θλίψεών μου κατήντησα να τρώγω στάκτην αντί του άρτου και το νερό, το οποίον πίνω, το αναμιγνύω με τα δάκρυα του κλαυθμού μου.

Ψαλ. 101,11 - ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ὅτι ἐπάρας κατέῤῥαξάς με.

Ψαλ. 101,11 - Αυτά υποφέρω εξ αιτίας της οργής και του μεγάλου θυμού σου δια τας αμαρτίας μου. Διότι συ, αφού με εσήκωσες υψηλά, με απέσπασες από την πατρίδα μου και συντετριμμένον με εξετίναξες εις την ξένην γην.

Ψαλ. 101,12 - αἱ ἡμέραι μου ὡσεὶ σκιὰ ἐκλίθησαν, κἀγὼ ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθην.

Ψαλ. 101,12 - Και έτσι αι ημέραι της ζωής μου χάνονται, όπως αι σκιαι κατά την δύσιν του ηλίου. Εστέγνωσα, ωσάν το εφήμερο χορτάρι που ξηραίνεται από το καύμα του ηλίου και είναι έτοιμον να ριφθή εις την φωτιάν.

Ψαλ. 101,13 - σὺ δέ, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ψαλ. 101,13 - Συ όμως, Κυριε, μένεις αναλλοίωτος στους αιώνας των αιώνων, και το Ονομά σου μνημονεύεται δια μέσου όλων των γενεών.

Ψαλ. 101,14 - σὺ ἀναστὰς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών, ὅτι καιρὸς τοῦ οἰκτειρῆσαι αὐτήν, ὅτι ἥκει καιρός·

Ψαλ. 101,14 - Συ, λοιπόν, ο αιώνιος και παντοδύναμος Θεός, σήκω από τον θρόνον της μεγαλωσύνης σου, σπλαγχνίσου την Σιών, διότι έφθασεν ο καιρός, που πρέπει να την λυπηθής, να την ελεήσης, να την σώσης. Ηλθε πλέον ο προσδιωρισμένος από σε χρόνος της απελευθερώσεώς μας.

Ψαλ. 101,15 - ὅτι εὐδόκησαν οἱ δοῦλοί σου τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ τὸν χοῦν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι.

Ψαλ. 101,15 - Διότι οι ταλαιπωρούμενοι εις την αιχμαλωσίαν δούλοι σου, επόθησαν και αυτά ακόμη τα λιθάρια των ερειπωμένων κτιρίων της. Το από την καταστροφήν απολειφθέν χώμα της πονούν να ίδουν.

Ψαλ. 101,16 - καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου,

Ψαλ. 101,16 - Οταν συ, Κυριε, εν τη παντοδυναμία σου μας στείλης την σωτηρίαν, τα έθνη θα φοβηθούν το Ονομά σου και όλοι οι βασιλείς του κόσμου θα ευλαβηθούν και θα θαυμάσουν την δόξαν σου.

Ψαλ. 101,17 - ὅτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιὼν καὶ ὀφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ.

Ψαλ. 101,17 - Διότι ο Κυριος θα ανοικοδομήση την ερειπωμένην Σιών και θα εμφανισθη εκεί με την δόξαν του.

Ψαλ. 101,18 - ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν.

Ψαλ. 101,18 - Η ανόρθωσις αυτή της Σιών θα σημάνη ότι ο Κυριος έρριψε ευμενές βλέμμα εις την προσευχήν των ταλαιπωρουμένων δούλων του και δεν εξουθενώνει πλέον ως μηδαμινήν την δέησίν των.

Ψαλ. 101,19 - γραφήτω αὕτη εἰς γενεὰν ἑτέραν, καὶ λαὸς ὁ κτιζόμενος αἰνέσει τὸν Κύριον.

Ψαλ. 101,19 - Ας καταγραφή αυτή η προφητεία και η προσεχής εκπλήρωσίς της, δια να γνωσθή εις την γενεάν που πρόκειται να γεννηθή, ώστε ο λαός, που πρόκειται να δημιουργηθή, να υμνήση τον Κυριον.

Ψαλ. 101,20 - ὅτι ἐξέκυψεν ἐξ ὕψους ἁγίου αὐτοῦ, Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέβλεψε

Ψαλ. 101,20 - Διότι ο Κυριος έσκυψεν από τα άγια ύψη του, από τον ουράνιον θρόνον του, έρριψεν ο Κυριος βλέμμα στοργικόν και ευμενές επάνω εις την γην,

Ψαλ. 101,21 - τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λῦσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων,

Ψαλ. 101,21 - δια να ακούση τον στεναγμόν των αλυσοδεμένων αιχμαλώτων, δια να λύση τα δεσμά από τα παιδιά εκείνων, που είχαν αιχμαλωτισθή και θανατωθή.

Ψαλ. 101,22 - τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐν Σιὼν τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ

Ψαλ. 101,22 - Ωστε οι τέως σιδηροδέσμιοι δούλοι, ελεύθεροι πλέον, να διακηρύξουν εις την Σιών και να αναγγείλουν το Ονομα του Κυρίου και την δοξολογίαν αυτού εις την Ιερουσαλήμ,

Ψαλ. 101,23 - ἐν τῷ συναχθῆναι λαοὺς ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ βασιλεῖς τοῦ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ.

Ψαλ. 101,23 - όταν θα συγκεντρωθούν εκεί οι λαοί και οι βασιλείς της γης, δια να υπηρετούν τον Κυριον.

Ψαλ. 101,24 - ἀπεκρίθη αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἰσχύος αὐτοῦ· τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μου ἀνάγγειλόν μοι·

Ψαλ. 101,24 - Ο αιχμαλωτισμένος και ταλαιπωρημένος εις την εξορίαν λαός των Ιουδαίων, με όσην δύναμιν του απέμεινεν, είπε προς τον Κυριον· Καμε με να εννοήσω, Κυριε, πόσον ολίγαι ημέραι ζωής μου υπολείπονται, και να σκεφθώ, αν θα προφθάσω άραγε να ίδω την θαυμαστήν σου απελευθέρωσίν μου.

Ψαλ. 101,25 - μὴ ἀναγάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν μου· ἐν γενεᾷ γενεῶν τὰ ἔτη σου.

Ψαλ. 101,25 - Μη με αφαρπάσης στο μέσον της ζωής μου· δώσε παράτασιν εις τας ημέρας μου, διότι συ έχεις ατελείωτα τα έτη σου, που μένουν από γενεάς εις γενεάν.
Ψαλ. 101,26 - κατ᾿ ἀρχὰς σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σού εἰσιν οἱ οὐρανοί·
Ψαλ. 101,26 - Συ, Κυριε, κατ' αρχάς εδημιούργησες και εθεμελίωσες την γην, και έργα των παντοδυνάμων χειρών σου είναι οι ουρανοί.
Ψαλ. 101,27 - αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτοὺς καὶ ἀλλαγήσονται·
Ψαλ. 101,27 - Αυτοί θα καταστραφούν, συ όμως παραμένεις ο αυτός και αναλλοίωτος δια μέσου των αιώνων. Ολος ο υλικός κόσμος σαν ένδυμα θα παληώση και σαν πανωφόρι, που περιβάλλονται οι άνθρωποι, θα τον γυρίσης, θα τον περιτυλίξης, θα τον αλλάξης, ώστε να γίνη καινούργιος.
Ψαλ. 101,28 - σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.
Ψαλ. 101,28 - Συ όμως είσαι ο ίδιος και αναλλοίωτος και τα έτη της αιωνιότητός σου δεν θα εξαντληθούν ποτέ.
Ψαλ. 101,29 - οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου κατασκηνώσουσι, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα κατευθυνθήσεται.
Ψαλ. 101,29 - Κατω από την ιδικήν σου παντοδύναμον προστασίαν τα τέκνα και οι απόγονοι των δούλων σου, των πατριαρχών, θα εύρουν ασφαλή κατοικίαν και οι απόγονοί των χάρις εις σε θα ευδοκιμούν δια μέσου όλων των αιώνων.

ΨΑΛΜΟΣ 102 (Μασ. 103)

Τῷ Δαυΐδ.
Ψαλ. 102,1 - Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον καί, πάντα τὰ ἐντός μου, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ·
Ψαλ. 102,1 - Ω ψυχή μου, δοξολόγει ακατάπαυστα τον Κυριον, και όλαι αι εσωτερικαί μου δυνάμεις, ο νους και η καρδία μου, ας δοξολογούν το άγιον όνομά του, δια τα μεγαλεία και τας πολλάς του ευεργεσίας.
Ψαλ. 102,2 - εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ·
Ψαλ. 102,2 - Δοξολόγει, ω ψυχή μου, τον Κυριον και μη λησμονής ποτέ καμμίαν από τας ευεργεσίας του προς σέ.
Ψαλ. 102,3 - τὸν εὐιλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου·
Ψαλ. 102,3 - Δοξολόγει τον Θεόν σου, ο οποίος σου συγχωρεί όλας τας ανομίας, θεραπεύει όλας τας σωματικάς και πνευματικάς ασθενείας σου.

Ψαλ. 102,4 - τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς·

Ψαλ. 102,4 - Αυτόν, που λυτρώνει και απαλλάσσει την ζωήν σου, πολλές φορές, από την φθοράν του θανάτου και του άδου και περικοσμεί πάντοτε την κεφαλήν σου, ωσάν με λαμπρόν στέφανον, με το πλήθος του ελέους και των οικτιρμών του.

Ψαλ. 102,5 - τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

Ψαλ. 102,5 - Δοξολόγησε τον Κυριον, ο οποίος χορταίνει με όλα τα αγαθά τας ευγενείς επιθυμίας σου, ώστε η νεανική σου ηλικία και ακμή να ανανεώνεται πάντοτε, όπως του αετού.

Ψαλ. 102,6 - ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος καὶ κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

Ψαλ. 102,6 - Ο Κυριος είναι εκείνος, που πάντοτε κάνει έργα ελέους και ευσπλαγχνίας και αποδίδει το δίκαιον εις όλους τους αθώους ανθρώπους, που αδικούνται.

Ψαλ. 102,7 - ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωυσῇ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ.

Ψαλ. 102,7 - Αυτός κατέστησεν στον Μωϋσήν γνωστούς όλους τους τρόπους της ενεργείας του δια την απελευθέρωσιν του ισραηλιτικού λαού, εις δε τον ισραηλιτικόν λαόν εφανέρωσε το θέλημά του.

Ψαλ. 102,8 - οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος·

Ψαλ. 102,8 - Ο Κυριος είναι οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και γεμάτος από ελέη.

Ψαλ. 102,9 - οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ·

Ψαλ. 102,9 - Δεν οργίζεται, δια να μας καταστρέψη τελείως, ούτε κρατεί αιωνίαν την οργήν του.

Ψαλ. 102,10 - οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν,

Ψαλ. 102,10 - Δεν μας ετιμώρησέ ποτέ ανάλογά με την βαρύτητα και το πλήθος των ανομιών μας, ούτε και σύμφωνα με τας αμαρτίας μας ανταπέδωκεν εις ημάς την πρέπουσαν τιμωρίαν.

Ψαλ. 102,11 - ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν·

Ψαλ. 102,11 - Διότι, όσον απροσμέτρητον είναι το ύψος του ουρανού από την γην, τόσον μέγα και κραταιόν, τόσον αμέτρητον είναι το έλεος του Θεού προς εκείνους που τον φοβούνται και τον ευλαβούνται.

Ψαλ. 102,12 - καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ᾿ ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Ψαλ. 102,12 - Οσον απροσμέτρητος είναι η απόστασις της ανατολής από την δύσιν, τόσον απεμάκρυνεν από ημάς ο Θεός τας αμαρτίας μας, ώστε να είμεθα απηλλαγμένοι από αυτάς.

Ψαλ. 102,13 - καθὼς οἰκτείρει πατὴρ υἱούς, ᾠκτείρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν,

Ψαλ. 102,13 - Οπως ευσπλαγχνίζεται ο στοργικός πατήρ τα παιδιά του, έτσι και ο Κυριος σπλαγχνίζεται πάντοτε εκείνους, που τον φοβούνται.

Ψαλ. 102,14 - ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν.

Ψαλ. 102,14 - Διότι αυτός γνωρίζει από τι επλάσθημεν, έχει πάντοτε υπ' όψιν του, ότι είμεθα πλασμένοι από το ευτελές χώμα της γης.

Ψαλ. 102,15 - ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει·

Ψαλ. 102,15 - Αι ημέραι του ανθρώπου ομοιάζουν με το εφήμερον χόρτον του αγρού. Ετσι και αυτός σαν το άνθος του αγρού ανθίζει και φαίνεται επ' ολίγον εις την γην.

Ψαλ. 102,16 - ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

Ψαλ. 102,16 - Οταν δε καυστικός άνεμος περάση από το άνθος, το καταστρέφει, το εξαφανίζει και έτσι αυτό δεν υπάρχει πλέον, δεν αφήνει κανένα ίχνος στον τόπον του, ώστε κανείς να μη ξέρη, που είχε αυτό προηγουμένως φυτρώσει. Ετσι και ο άνθρωπος έρχεται και παρέρχεται και γρήγορα λησμονείται.

Ψαλ. 102,17 - τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν

Ψαλ. 102,17 - Η ευσπλαγχνία όμως του Κυρίου απλώνεται εις αιώνας αιώνων προς τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι τον φοβούνται. Και η δικαιοσύνη του, φρουρός ασφαλής, παραμένει εις όλας τας γενεάς των ανθρώπων.

Ψαλ. 102,18 - τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

Ψαλ. 102,18 - Των ανθρώπων εκείνων, οι οποίοι φυλάσσουν τον Νομον του και έχουν πάντοτε στον νουν και την καρδίαν των τας εντολάς του, δια να τας τηρούν και συμμορφώνωνται προς αυτάς.

Ψαλ. 102,19 - Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ψαλ. 102,19 - Ο Κυριος ητοίμασε και εστερέωσε τον θρόνον του υψηλά στον ουρανόν και η βασιλεία του κυριαρχεί επί του σύμπαντος.

Ψαλ. 102,20 - εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.

Ψαλ. 102,20 - Δοξολογείτε, λοιπόν, τον Κυριον όλοι οι άγγελοι αυτού, σεις οι οποίοι είσθε ισχυροί, ώστε να πράττετε το θέλημά του, πρόθυμοι να ακούετε και να εκτελήτε την διαταγήν των λόγων του.

Ψαλ. 102,21 - εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ·

Ψαλ. 102,21 - Ευλογείτε τον Κυριον όλαι αι στρατιαί των αγγελικών δυνάμεων, οι λειτουργοί αυτού, όλοι όσοι τηρούν το θέλημά του.

Ψαλ. 102,22 - εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Ψαλ. 102,22 - Ευλογείτε τον Κυριον όλα τα έργα, τα οποία υπάρχουν εις κάθε τόπον της κυριαρχίας του. Ω ψυχή μου, δοξολόγει πάντοτε τον Κυριον.

ΨΑΛΜΟΣ 103 (Μασ. 104)

Τῷ Δαυΐδ, ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως.

Ψαλ. 103,1 - Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα, ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω

Ψαλ. 103,1 - Δοξολόγει ακατάπαυστα, ω ψυχή μου, τον Κυριον. Κυριε και Θεέ μου, ασύγκριτον και άφθαστον είναι το μεγαλείον σου.

Ψαλ. 103,2 - ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέῤῥιν·

Ψαλ. 103,2 - Ως άλλο ιμάτιον περιεβλήθης την δόξαν και μεγαλοπρέπειαν. Σέ, που ακτινοβολείς ολόγυρά σου το φως, ωσάν να το έχης ενδυθή ως ένδυμα· απλώνστον ουρανόν από το ένα άκρον του ορίζοντος έως στο άλλο, ωσάν πολύτιμον δερμάτινον κάλυμμα σκηνής.

Ψαλ. 103,3 - ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων·

Ψαλ. 103,3 - Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος στεγάζει τα ανώτερα στρώματα του ουρανού με ύδατα νεφών, αυτός που επιβαίνει επάνω εις τα νέφη ως εις πολυτελή ταχέα άρματα· αυτός που περιπατεί ταχέως φερόμενος επάνω εις τας πτέρυγας των ανέμων.

Ψαλ. 103,4 - ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Ψαλ. 103,4 - Αυτάς είναι εκείνος, ο οποίος έπλασε τους αγγέλους ταχείς ως τους ανέμους και τους ασωμάτους λειτουργούς του δραστηρίους και φωτεινούς σαν την φλόγα του πυρός.

Ψαλ. 103,5 - ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 103,5 - Αυτός είναι εκείνος, ο οποίος εστερέωσεν ασφαλή την γην επί θεμελιών απαρασαλεύτων, ώστε ποτέ στον αιώνα να μη κλονισθή.

Ψαλ. 103,6 - ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα·

Ψαλ. 103,6 - Αβυσσος υδάτων την σκεπάζει ως ιμάτιον, και επάνω εις τα όρη έχουν σταθή υπό την μορφήν χιόνος τα ύδατα.

Ψαλ. 103,7 - ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν.

Ψαλ. 103,7 - Οταν όμως αντηχήση η προσταγή σου, Κυριε, τα ύδατα θα υποχωρήσουν, θα φύγουν, θα κατεβούν εις τας πεδιάδας, θα καταλήξουν εις τας θαλάσσας. Η βροντερά φωνή σου τα αναγκάζει να αποχωρήσουν και να φανή η ξηρά.

Ψαλ. 103,8 - ἀναβαίνουσιν ὄρη καὶ καταβαίνουσι πεδία εἰς τὸν τόπον ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά·

Ψαλ. 103,8 - Ανυψώνονται τα όρη προς τα άνω και αι πεδιάδες φέρονται προς τα κάτω, το καθένα στους τόπους, όπου συ τα εθεμελίωσες.

Ψαλ. 103,9 - ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν.

Ψαλ. 103,9 - Εθεσες όριον ανάμεσα εις την θάλασσαν και την ξηράν, το οποίον τα ύδατα της θαλάσσης δεν θα υπερβούν, ούτε θα επιστρέψουν πλέον να κατακλύσουν την γην.

Ψαλ. 103,10 - ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγξιν, ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα·

Ψαλ. 103,10 - Αυτός είναι, που έστειλε και καθόρισε τας πηγάς να αναβλύζουν ανάμεσα εις τας φάραγγας και έτσι δια μέσου των ορέων διέρχονται τα ύδατά των.

Ψαλ. 103,11 - ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν·

Ψαλ. 103,11 - Τα ύδατα αυτά ποτίζουν τα θηρία της υπαίθρου και οι άγριοι όνοι σβήνουν την δίψαν των εις αυτά.

Ψαλ. 103,12 - ἐπ᾿ αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει, ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.

Ψαλ. 103,12 - Επάνω εις τα δένδρα, που φυτρώνουν και μεγαλώνουν πλησίον εις τα ύδατα, τα πτηνά του ουρανού κτίζουν τας φωλεάς των και από τους γύρω βράχους σκορπίζουν το κελάδημά των.

Ψαλ. 103,13 - ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερῴων αὐτοῦ, ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

Ψαλ. 103,13 - Ο Κυριος είναι, που ποτίζει τα ξηρά βουνά με τας βροχάς του ουρανού. Από την βροχήν, που είναι έργον των χειρών σου, Κυριε, θα χορταίνη πάντοτε η γη.

Ψαλ. 103,14 - ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς·

Ψαλ. 103,14 - Ο Κυριος είναι, που διατάσσει χαι αναβλαστάνει από την γην το χόρτον δια τα φυτοφάγα ζώα και η χλόη δια την εξυπηρέτησιν των αναγκών του ανθρώπου, ώστε να βγάζη η γη και να προμηθεύεται ο άνθρωπος από αυτήν άρτον,

Ψαλ. 103,15 - καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου τοῦ ἱλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ, καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.

Ψαλ. 103,15 - αλλά και οίνον που ευφραίνει την καρδίαν του ανθρώπου. Ελαιον προς τροφήν, ώστε να γίνεται ιλαρόν το πρόσωπον του ανθρώπου και άρτον, ο οποίος θα στηρίζη την καρδίαν του.

Ψαλ. 103,16 - χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἃς ἐφύτευσας.

Ψαλ. 103,16 - Θα χορτάσουν από ύδατα τα δένδρα της υπαίθρου, όπως και αι πελώριοι κέδροι του Λιβάνου, τας οποίας συ ο ίδιος ο Θεός εφύτευσες.

Ψαλ. 103,17 - ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι, τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ οἰκία ἡγεῖται αὐτῶν.

Ψαλ. 103,17 - Εις τους κλάδους των δένδρων τα μικρά στρουθία στήνουν τας φωλεάς των, επάνω δε από αυτάς προεξέχει υψηλότερα κτισμένη η φωλεά του τσικνιά (αστερίου).

Ψαλ. 103,18 - ὄρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγὴ τοῖς λαγωοῖς.

Ψαλ. 103,18 - Τα υψηλά χλοερά βουνά ώρισεν ο Κυριος ως τόπον κατοικίας των ελάφων, τα δε πετρώδη άδενδρα μέρη ως καταφύγιον των λαγωών.

Ψαλ. 103,19 - ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς, ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

Ψαλ. 103,19 - Ο Κυριος εδημιούργησε την σελήνην, δια να προσδιορίζη τας εποχάς. Ο ήλιος γνωρίζει το σημείον, στο οποίον θα δύση.

Ψαλ. 103,20 - ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ· ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

Ψαλ. 103,20 - Συ, Κυριε, έθεσες το σκοτάδι και γίνεται νύκτα. Κατά το διάστημα αυτής τριγυρίζουν εις τα δάση και τας πεδιάδας τα άγρια θηρία και αναζητούν την τροφήν των.

Ψαλ. 103,21 - σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρῶσιν αὐτοῖς.

Ψαλ. 103,21 - Εξέρχονται ανά τα δάση βρυχώμενα τα μικρά των λεόντων, δια να αρπάσουν την λείαν των και ο βρυχηθμός των είναι δέησις προς τον

Θεόν, δια να τους δώση τροφήν.
Ψαλ. 103,22 - ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.
Ψαλ. 103,22 - Οταν ανατέλλη ο ήλιος, τα άγρια θηρία συγκεντρώνονται εις τις σπηλιές των, δια να κοιμηθούν.
Ψαλ. 103,23 - ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας.
Ψαλ. 103,23 - Τοτε, περί την ανατολήν του ηλίου, εξέρχεται ο άνθρωπος στο έργον του. Θα ασχοληθή με τας εργασίας του έως την εσπέραν.
Ψαλ. 103,24 - ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου.
Ψαλ. 103,24 - Ποσον μεγαλειώδη είναι, Κυριε, τα έργα σου! Ολα τα εδημιούργησες με άπειρον σοφίαν. Η γη είναι γεμάτη από τα πολυάριθμα κτίσματά σου, που μαρτυρούν την πανσοφίαν, την παντοδυναμίαν και την αγαθότητά σου.
Ψαλ. 103,25 - αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος, ἐκεῖ ἑρπετά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, ζῷα μικρὰ μετὰ μεγάλων·
Ψαλ. 103,25 - Εμπρός μας απλώνεται αυτή η θάλασσα η μεγάλη και ευρύχωρος. Εκεί υπάρχουν αναρίθμητα ψάρια, εντός αυτής ζουν και κινούνται μικρά και μεγάλα ζώα.
Ψαλ. 103 ,26 - ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται, δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῇ.
Ψαλ. 103,26 - Αυτήν διασχίζουν προς διαφόρους διευθύνσεις τα πλοία. Εκεί ζη το μέγα θαλάσσιον κήτος, το οποίον συ έπλασες τόσον ισχυρόν, ώστε να εμπαίζη τα κύματα της θαλάσσης.
Ψαλ. 103,27 - πάντα πρὸς σὲ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφὴν αὐτῶν εἰς εὔκαιρον.
Ψαλ. 103,27 - Ολα αυτά τα ζώα του ουρανού και της γης και της θαλάσσης από σε περιμένουν να τους δώσης εις την κατάλληλον ώραν την τροφήν των.
Ψαλ. 103,28 - δόντος σου αὐτοῖς συλλέξουσιν, ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.
Ψαλ. 103,28 - Οταν δε συ τους την δώσης εκείνα θα σπεύσουν να την συλλέξουν. Οταν εν τη αγαθότητί σου ανοίγης το πλουσιόδωρο χέρι σου, τα σύμπαντα γεμίζουν από τα αγαθά σου.
Ψαλ. 103,29 - ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπον ταραχθήσονται· ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.
Ψαλ. 103,29 - Οταν όμως αποστρέψης το πρόσωπόν σου, θα καταλυφθούν τα πάντα από ταραχήν και τρόμον. Τους αφαιρείς την

ζωογόνον πνοήν και σβήνουν από την ζωήν και επιστρέφουν στο χώμα, από το οποίον επλάσθησαν.

Ψαλ. 103,30 - ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ψαλ. 103,30 - Αποστέλλεις όμως πάλιν εις αυτά το ζωογόνον πνεύμα σου και αναδημιουργούνται και τοιουτοτρόπως ξανακαινουργώνστο πρόσωπον της γης.

Ψαλ. 103,31 - ἤτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ·

Ψαλ. 103,31 - Ας είναι, λοιπόν, η δόξα του Κυρίου αιωνία και ο Κυριος ας ευφραίνεται βλέπων την σκοπιμότητα και ωραιότητα των θαυμασίων έργων του.

Ψαλ. 103,32 - ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἁπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται.

Ψαλ. 103,32 - Ο Κυριος είναι τόσον ισχυρός, ώστε ρίπτει ένα βλέμμα εις την γην και την κάμνει να τρέμη. Εγγίζει μόνον τα όρη και εκείνα πυρακτώνονται και καπνίζονται.

Ψαλ. 103,33 - ᾄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω·

Ψαλ. 103,33 - Θα ψάλλω εις όλην μου την ζωήν προς τον Κυριον. Θα υμνολογώ τον Θεόν μου, εφ' όσον υπάρχω.

Ψαλ. 103,34 - ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Ψαλ. 103,34 - Είθε να δοκιμάζω πάντοτε ιδιαιτέραν γλυκύτητα και χαράν, διαλεγόμενος προς τον Κυριον. Και θα ευφραίνωμαι δοξολογών αυτόν.

Ψαλ. 103,35 - ἐκλείποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Ψαλ. 103,35 - Είθε να λείψουν εντελώς οι αμαρτωλοί από την γην και οι άνομοι, ώστε να μη υπάρχουν πλέον, αλλά να εξαφανισθούν εξ ολοκλήρου. Δοξολόγει συ, ω ψυχή μου, τον Κυριον.

ΨΑΛΜΟΣ 104 (Μασ. 105)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 104,1 - Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀπαγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἔργα αὐτοῦ·

Ψαλ. 104,1 - Δοξολογείτε τον Κυριον με θσυμασμόν δια το μεγαλείον του και με ευγνωμοσύνην δια τας ευεργεσίας του. Επικαλείσθε πάντοτε το άγιον Ονομά του, διαλαλήσατε εις τα έθνη τα θαυμάσια αυτού έργα.

Ψαλ. 104,2 - ᾄσατε αὐτῷ καὶ ψάλατε αὐτῷ, διηγήσασθε πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

Ψαλ. 104,2 - Ψαλατε μελωδικούς ύμνους και συνθέσατε μουσικάς αρμονίας προς αυτόν. Διηγηθήτε μεταξύ σας όλα τα αξιοθαύμαστα έργα του.

Ψαλ. 104,3 - ἐπαινεῖσθε ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ. εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον·

Ψαλ. 104,3 - Πλημμυρίσατε από δικαιολογημένην καύχησιν στο άγιον Ονομα του Θεού, καυχώμενοι διότι τέτοιον έχετε Θεόν. Ας ευφρανθή η καρδία όλων εκείνων, οι οποίοι ζητούν τον Κυριον.

Ψαλ. 104,4 - ζητήσατε τὸν Κύριον καὶ κραταιώθητε, ζητήσατε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διαπαντός.

Ψαλ. 104,4 - Επιζητήσατε τον Κυριον ως προστάτην και θα λάβετε μεγάλην δύναμιν. Ζητήσατε πάντοτε την στοργικήν και παντοδύναμον προστασίαν του.

Ψαλ. 104,5 - μνήσθητε τῶν θαυμασίων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε, τὰ τέρατα αὐτοῦ καὶ τὰ κρίματα τοῦ στόματος αὐτοῦ,

Ψαλ. 104,5 - Ενθυμηθήτε τα θαυμαστά έργα, τα οποία επραγματοποίησεν ο Κυριος· τα καταπληκτικά υπερφυσικά έργα του, τας δικαίας κρίσεις και αποφάσστου.

Ψαλ. 104,6 - σπέρμα Ἀβραὰμ δοῦλοι αὐτοῦ, υἱοὶ Ἰακὼβ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ.

Ψαλ. 104,6 - Ενθυμηθήτε σεις, απόγονοι του Αβραάμ, δούλοι του Θεού, απόγονοι του Ιακώβ, τους οποίους ο Θεός ανάμεσα από όλους τους άλλους λαούς εξέλεξεν ως λαόν του.

Ψαλ. 104,7 - αὐτὸς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν πάσῃ τῇ γῇ τὰ κρίματα αὐτοῦ.

Ψαλ. 104,7 - Ο δημιουργός και κυβερνήτης του σύμπαντος, αυτός είναι ο Κυριος και Θεός μας. Και αι δίκαιαι αυτού αποφάσεις έχουν κύρος και ισχύν εις όλην την γην.

Ψαλ. 104,8 - ἐμνήσθη εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ, λόγου, οὗ ἐνετείλατο εἰς χιλίας γενεάς,

Ψαλ. 104,8 - Ενεθυμήθη και ενθυμείται πάντοτε την διαθήκην, την οποίαν συνήψε με τον λαόν του, τον λόγον τον οποίον έδωσεν ως εντολήν του δια τας γενεάς των γενεών,

Ψαλ. 104,9 - ὃν διέθετο τῷ Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ὅρκου αὐτοῦ τῷ Ἰσαὰκ

Ψαλ. 104,9 - αυτόν τον οποίον συνήψε με τον Αβραάμ και τον οποίον ενόρκως διεβεβαίωσεν στον Ισαάκ.

Ψαλ. 104,10 - καὶ ἔστησεν αὐτὸν τῷ Ἰακὼβ εἰς πρόσταγμα καὶ τῷ Ἰσραὴλ εἰς διαθήκην αἰώνιον

Ψαλ. 104,10 - Αυτόν τον λόγον εθέσπισε και ώρισεν στον Ιακώβ ως αμετακίνητον και απαράβατον πρόσταγμα και ως αιωνίαν διαθήκην προς χάριν του ισραηλιτικού λαού

Ψαλ. 104,11 - λέγων· σοὶ δώσω τὴν γῆν Χαναὰν σχοίνισμα κληρονομίας ὑμῶν.
Ψαλ. 104,11 - λέγων ρητώς· Εις σας θα δώσω την γην Χαναάν ως κληρονομικόν μερίδιόν σας.
Ψαλ. 104,12 - ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῷ βραχεῖς, ὀλιγοστοὺς καὶ παροίκους ἐν αὐτῇ
Ψαλ. 104,12 - Αυτά δε υπεσχέθη και διεκήρυξεν ο Θεός, όταν αυτοί ήσαν ολιγάριθμοι, ελάχιστοι και κατοικούσαν ως πάροικοι και ξένοι εις την γην Χαναάν.
Ψαλ. 104,13 - καὶ διῆλθον ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος, καὶ ἐκ βασιλείας εἰς λαὸν ἕτερον.
Ψαλ. 104,13 - Ακριβώς δε διότι δεν είχον ιδικήν των γην εκείνοι οι πατριάρχαι μας, μετεκινούντο από το ένα έθνος στο άλλο και από το ένα βασίλειον στο άλλο βασίλειον.
Ψαλ. 104,14 - οὐκ ἀφῆκεν ἄνθρωπον ἀδικῆσαι αὐτοὺς καὶ ἤλεγξεν ὑπὲρ αὐτῶν βασιλεῖς·
Ψαλ. 104,14 - Αν και ήσαν ξένοι και ανίσχυροι ανάμεσα στους άλλους λαούς, δεν επέτρεψεν ο Κυριος εις κανένα άνθρωπον να τους βλάψη και ήλεγξε βασιλείς προς χάριν των λέγων·
Ψαλ. 104,15 - μὴ ἅπτεσθε τῶν χριστῶν μου καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.
Ψαλ. 104,15 - Μη εγγίζετε με διαθέσεις κακάς αυτούς, που έχουν το χρίσμα μου. Και μη σκέπτεσθε πονηρά εναντίον των προφητών μου, εκείνων οι οποίοι εμπνέονται από το πνεύμα μου.
Ψαλ. 104,16 - καὶ ἐκάλεσε λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, πᾶν στήριγμα ἄρτου συνέτριψεν·
Ψαλ. 104,16 - Επροκάλεσε πείναν, στέρησιν άρτου και φαγητού ανάμεσα εις την χώραν των. Κατέστρεψε κάθε απόθεμα άρτου, ο οποίος στηρίζει και ενδυναμώνει τον άνθρωπον.
Ψαλ. 104,17 - ἀπέστειλεν ἔμπροσθεν αὐτῶν ἄνθρωπον, εἰς δοῦλον ἐπράθη Ἰωσήφ.
Ψαλ. 104,17 - Εστειλεν εμπρός από αυτούς εκλεκτόν άνθρωπον εις την Αίγυπτον· εκεί επωλήθη ως δούλος ο Ιωσήφ.
Ψαλ. 104,18 - ἐταπείνωσαν ἐν πέδαις τοὺς πόδας αὐτοῦ, σίδηρον διῆλθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ
Ψαλ. 104,18 - Εκεί τον έρριψαν εις την φυλακήν, έδεσαν με σιδηρά δεσμά τους πόδας του και τον εξηυτέλισαν, ως εάν επρόκειτο περί κακούργου. Η ψυχή του υπέφερε την αγωνίαν των σιδηρών αυτών αλύσεων·
Ψαλ. 104,19 - μέχρι τοῦ ἐλθεῖν τὸν λόγον αὐτοῦ, τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου ἐπύρωσεν αὐτόν.

Ψαλ. 104,19 - μέχρις ότου έφθασεν η εκπλήρωσίς του λόγου, τον οποίον προς αυτόν είχεν είπει ο Κυριος και του οποίου την εκπλήρωσιν επερίμενεν ο Ιωσήφ, ευρισκόμενος μέσα εις την κάμινον του πυρός της δοκιμασίας.

Ψαλ. 104,20 - ἀπέστειλε βασιλεὺς καὶ ἔλυσεν αὐτόν, ἄρχων λαοῦ, καὶ ἀφῆκεν αὐτόν.

Ψαλ. 104,20 - Ο Φαραώ έστειλεν άνθρωπον εις την φυλακήν και τον έλυσε. Ο άρχων αυτός του αιγυπτιακού λαού διέταξε και τον αφήκαν ελεύθερον.

Ψαλ. 104,21 - κατέστησεν αὐτὸν κύριον τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ ἄρχοντα πάσης τῆς κτήσεως αὐτοῦ

Ψαλ. 104,21 - Τον εγκατέστησε κύριον στον οίκον του, άρχοντα και διαχειριστήν όλης της περιουσίας του.

Ψαλ. 104,22 - τοῦ παιδεῦσαι τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ ὡς ἑαυτὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους αὐτοῦ σοφίσαι.

Ψαλ. 104,22 - Εδωκεν ο Φαραώ αυτό το υψηλόν αξίωμα στον Ιωσήφ, δια να εκπαιδεύση και καθοδηγήση τους άρχοντας της Αιγύπτου, να τους αναδείξη κατά το δυνατόν ωσάν τον εαυτόν του συνετούς κυβερνήτας. Να διδάξη και τους μεγαλυτέρους του σοφίαν και σύνεσιν.

Ψαλ. 104,23 - καὶ εἰσῆλθεν Ἰσραὴλ εἰς Αἴγυπτον, καὶ Ἰακὼβ παρῴκησεν ἐν γῇ Χάμ.

Ψαλ. 104,23 - Επειτα από τα γεγονότα αυτά εισήλθεν ο Ιακώβ εις την Αίγυπτον. Ο Ιακώβ εγκατεστάθη ως προσωρινός και πάροικος εις την χώραν αυτήν του Χαμ.

Ψαλ. 104,24 - καὶ ηὔξησε τὸν λαὸν αὐτοῦ σφόδρα καὶ ἐκραταίωσεν αὐτὸν ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

Ψαλ. 104,24 - Και ο Κυριος ηύξησε και επολλαπλασίασε τον ισραηλιτικόν του λαόν. Τον έκαμεν ισχυρόν, ισχυρότερον από τους εχθρούς του.

Ψαλ. 104,25 - μετέστρεψε τὴν καρδίαν αὐτοῦ τοῦ μισῆσαι τὸν λαὸν αὐτοῦ, τοῦ δολιοῦσθαι ἐν τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

Ψαλ. 104,25 - Επέτρεψεν όμως ο Κυριος και μετεστράφη η καρδία του νέου Φαραώ, ώστε αυτός να μισήση τον λαόν τούτον και να χρησιμοποιήση δόλια και εξοντωτικά μέσα με τα όργανά του εναντίον του ισραηλιτικού λαού.

Ψαλ. 104,26 - ἐξαπέστειλε Μωϋσῆν τὸν δοῦλον αὐτοῦ, Ἀαρών, ὃν ἐξελέξατο ἑαυτῷ.

Ψαλ. 104,26 - Αλλά τότε ο Κυριος έστειλε τον δούλον του τον Μωϋσήν και τον Ααρών, τους οποίους αυτός είχεν εκλέξει, δια να τους χρησιμοποιήση εις την υπηρεσίαν του.

Ψαλ. 104,27 - ἔθετο ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους τῶν σημείων αὐτοῦ καὶ τῶν τεράτων αὐτοῦ ἐν γῇ Χάμ.

Ψαλ. 104,27 - Εθεσεν στον νουν και το στόμα αυτών τους λόγους του, την δύναμιν των καταπληκτικών θαυμάτων του και των εξαιρετικών

γεγονότων, που θα επραγματοποιούσαν εις την χώραν του Χαμ.
Ψαλ. 104,28 - ἐξαπέστειλε σκότος καὶ ἐσκότασεν, ὅτι παρεπίκραναν τοὺς λόγους αὐτοῦ·
Ψαλ. 104,28 - Ετσι δε ο Θεός εξαπέστειλε σκοτάδι και εσκοτείνιασε την χώραν της Αιγύπτου, διότι οι Αιγύπτιοι αντεστάθησαν εις τας εντολάς του και τον εξώργισαν.
Ψαλ. 104,29 - μετέστρεψε τὰ ὕδατα αὐτῶν εἰς αἷμα, καὶ ἀπέκτεινε τοὺς ἰχθύας αὐτῶν.
Ψαλ. 104,29 - Αυτός μετέβαλε τα ύδατά των εις αίμα και εφόνευσε τα ψάρια, που εζούσαν μέσα εις τα ύδατα.
Ψαλ. 104,30 - ἐξῆρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους ἐν τοῖς ταμιείοις τῶν βασιλέων αὐτῶν.
Ψαλ. 104,30 - Η χώρα των έβγαλε βατράχους, οι οποίοι επηδούσαν και εσύροντο φθάνοντες μέχρι και αυτών των βασιλικών διαμερισμάτων.
Ψαλ. 104,31 - εἶπε, καὶ ἦλθε κυνόμυια καὶ σκνῖπες ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῶν.
Ψαλ. 104,31 - Διέταξε και ήλθαν κυνόμυιαι και σκνίπες εις όλην την έκτασιν των ορίων της Αιγύπτου.
Ψαλ. 104,32 - ἔθετο τὰς βροχὰς αὐτῶν χάλαζαν, πῦρ καταφλέγον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν,
Ψαλ. 104,32 - Μετέβαλε τας βροχάς, που ως ευεργετικάς επερίμεναν οι Αιγύπτιοι, εις χάλαζαν. Εστειλεν αστραπάς και κεραυνούς εναντίον της χώρας των.
Ψαλ. 104,33 - καὶ ἐπάταξε τὰς ἀμπέλους αὐτῶν καὶ τὰς συκᾶς αὐτῶν καὶ συνέτριψε πᾶν ξύλον ὁρίου αὐτῶν.
Ψαλ. 104,33 - Εκτύπησε και απεγύμνωσε από καρπούς και φύλλα τα αμπέλια των και τις συκιές των. Συνέτριψε και κατέστρεψε κάθε δένδρον εις την περιοχήν των.
Ψαλ. 104,34 - εἶπε καὶ ἦλθεν ἀκρίς, καὶ βροῦχος, οὗ οὐκ ἦν ἀριθμός,
Ψαλ. 104,34 - Διέταξε και ήλθεν ακρίδα και βρούχος, καταστρεπτικά έντομα αναρίθμητα.
Ψαλ. 104,35 - καὶ κατέφαγε πάντα τὸν χόρτον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν, καὶ κατέφαγε τὸν καρπὸν τῆς γῆς αὐτῶν.
Ψαλ. 104,35 - Τα σμήνη αυτά των ακρίδων κατέφαγον ολο το χορτάρι της χώρας των και τους καρπούς της καλλιεργημένης γης των.
Ψαλ. 104,36 - καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν, ἀπαρχὴν παντὸς πόνου αὐτῶν.
Ψαλ. 104,36 - Εθανάτωσεν όλα τα πρωτοτόκα εις την χώραν των· την απαρχήν της τεκνοποιΐας και γεννήσεως ανθρώπων και ζώων.

Ψαλ. 104,37 - καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐν ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ, καὶ οὐκ ἦν ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν ὁ ἀσθενῶν.

Ψαλ. 104,37 - Εβγαλεν έπειτα αυτούς από την Αίγυπτον με άργυρον και με χρυσόν, που τους είχαν δώσει οι Αιγύπτιοι. Κανείς δε ασθενής και ανίκανος να βαδίση δεν υπήρχε μεταξύ των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 104,38 - εὐφράνθη Αἴγυπτος ἐν τῇ ἐξόδῳ αὐτῶν, ὅτι ἐπέπεσεν ὁ φόβος αὐτῶν ἐπ᾿ αὐτούς.

Ψαλ. 104,38 - Ηυφράνθησαν οι Αιγύπτιοι με την αναχώρησιν των Ισραηλιτών, διότι θα εσταματούσαν πλέον αι εναντίον των τιμωρίαι του Θεού και διότι είχεν επιπέσει ο φόβος των Ισραηλιτών βαρύς επάνω των.

Ψαλ. 104,39 - διεπέτασε νεφέλην εἰς σκέπην αὐτοῖς καὶ πῦρ τοῦ φωτίσαι αὐτοῖς τὴν νύκτα.

Ψαλ. 104,39 - Ηπλωσεν ο Κυριος νεφέλην, δια να σκεπάζη τους Ισραηλίτας από το καύμα των ηλιακών ακτίνων κατά την ημέραν, στύλον δε πυρός, δια να τους φωτίζη κατά την νύκτα.

Ψαλ. 104,40 - ᾔτησαν, καὶ ἦλθεν ὀρτυγομήτρα, καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἐνέπλησεν αὐτούς·

Ψαλ. 104,40 - Εζήτησαν τροφήν και έδωκεν εις αυτούς άφθονα ορτύκια, έδωσεν εις αυτούς το μάνα, άρτον που κατέβαινεν από τον ουρανόν και δι' αυτών τους εχόρτασε με το παραπάνω.

Ψαλ. 104,41 - διέῤῥηξε πέτραν, καὶ ἐῤῥύησαν ὕδατα, ἐπορεύθησαν ἐν ἀνύδροις ποταμοί.

Ψαλ. 104,41 - Διέρρηξε τον ξηρόν βράχον και ανέβλυσαν άφθονα νερά. Μέσα εις ανύδρους τόπους εξεχύθησαν ποταμοί.

Ψαλ. 104,42 - ὅτι ἐμνήσθη τοῦ λόγου τοῦ ἁγίου αὐτοῦ τοῦ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν δοῦλον αὐτοῦ

Ψαλ. 104,42 - Εκαμεν όλα αυτά τα θαυμάσια υπέρ του λαού του ο Κυριος, διότι ενεθυμήθη τον άγιον λόγον του, την ιεράν υπόσχεσιν, την οποίαν έδωκε προς τον Αβραάμ τον δούλον του.

Ψαλ. 104,43 - καὶ ἐξήγαγε τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐν εὐφροσύνῃ.

Ψαλ. 104,43 - Και από την χώραν της δουλείας, από την Αίγυπτον, έβγαλε τον λαόν του ελεύθερον χαίροντα και ευφραινόμενον· αυτούς, που εδιάλεξεν ανάμεσα από τα αλλά έθνη, τους ωδήγησεν ευφραινομένους προς την γην της επαγγελίας.

Ψαλ. 104,44 - καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς χώρας ἐθνῶν, καὶ πόνους λαῶν κατεκληρονόμησαν,

Ψαλ. 104,44 - Εδωκεν εις αυτούς χώρας, τας οποίας κατείχον ειδωλολατρικά έθνη, και έτσι αυτοί εκληρονόμησαν ως ιδικούς των πολυχρονίους κόπους άλλων λαών.

Ψαλ. 104,45 - ὅπως ἂν φυλάξωσι τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ ἐκζητήσωσιν.

Ψαλ. 104,45 - Εστειλε δε ο Κυριος όλας αυτάς τας ανεκτιμήτους και θαυμαστάς ευεργεσίας του προς τον λαόν, δια να φυλάξουν και εκείνοι τας εντολάς και τα δικαιώματά του και να επιζητήσουν με όλην των την θέλησιν την ακριβή γνώσιν και εφαρμογήν του νόμου του.

ΨΑΛΜΟΣ 105 (Μασ. 106)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 105,1 - Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ψαλ. 105,1 - Δοξολογείτε πάντοτε τον Κυριον, δια το άπειρον αυτού μεγαλείον και τας αναριθμήτους ευεργεσίας, που μας έχει κάμει, διότι είναι αγαθός και ευεργετικός, το δε έλεός του προς ημάς είναι ανεξάντλητον και αιώνιον.

Ψαλ. 105,2 - τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουστὰς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ;

Ψαλ. 105,2 - Ποιός είναι δυνατόν να διηγηθή τα θαυμαστά έργα της δυνάμεως του Κυρίου, να διαλαλήση και να κάμη ακουστάς εις όλον τον κόσμον τας δοξολογίας, που του πρέπουν;

Ψαλ. 105,3 - μακάριοι οἱ φυλάσσοντες κρίσιν καὶ ποιοῦντες δικαιοσύνην ἐν παντὶ καιρῷ.

Ψαλ. 105,3 - Τρισευτυχισμένοι είναι εκείνοι, οι οποίοι τηρούν τας εντολάς του, αυτοί οι οποίοι πράττουν πάντοτε ο,τι είναι δίκαιον και σύμφωνον, με τον Νομον του.

Ψαλ. 105,4 - μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ λαοῦ σου, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῷ σωτηρίῳ σου

Ψαλ. 105,4 - Ενθυμήσου και ημάς, Κυριε, με την ευμένειαν και την καλωσύνην, με την οποίαν περιέβαλες τον λαόν σου. Ελα εις επίσκεψίν μας προσφέρων εις ημάς την ιδικήν σου σωτηρίαν,

Ψαλ. 105,5 - τοῦ ἰδεῖν ἐν τῇ χρηστότητι τῶν ἐκλεκτῶν σου, τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, τοῦ ἐπαινεῖσθαι μετὰ τῆς κληρονομίας σου.

Ψαλ. 105,5 - δια να γνωρίσωμεν και απολαύσωμεν το έλεος και τας ευεργεσίας, που συ προσφέρεις στους εκλεκτούς σου· δια να ευφρανθώμεν την χαράν του έθνους σου, δια να καυχώμεθα στο Ονομά σου μαζή με τον λαόν, που είναι ιδική σου κληρονομία.

Ψαλ. 105,6 - ἡμάρτομεν μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν.

Ψαλ. 105,6 - Ημείς όμως ημαρτήσαμεν μαζή με τους προγόνους μας, παρέβημεν τον Νομον σου, διεπράξαμεν αδικήματα.

Ψαλ. 105,7 - οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν Αἰγύπτῳ οὐ συνῆκαν τὰ θαυμάσιά σου καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν τοῦ πλήθους τοῦ ἐλέους σου καὶ παρεπίκραναν ἀναβαίνοντες ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

Ψαλ. 105,7 - Οι πρόγονοί μας εκεί εις την Αίγυπτον δεν εσυνετίσθησαν από τα θαυμάσια έργα σου και δεν ενεθυμήθησαν το αμέτρητον πλήθος της ευσπλαγχνίας σου, αλλά εγόγγυσαν εναντίον σου, σε παρεπίκραναν και σε εξώργισαν, όταν ανέβαιναν εις την Ερυθράν Θαλασσαν.

Ψαλ. 105,8 - καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ γνωρίσαι τὴν δυναστείαν αὐτοῦ·

Ψαλ. 105,8 - Εσωσεν όμως αυτούς ο Κυριος ένεκεν του Ονόματός του, που σημαίνει πάντοτε αγαθότητα και έλεος, δια να καταστήση γνωστήν την ακατανίκητον δύναμίν του εις όλους.

Ψαλ. 105,9 - καὶ ἐπετίμησε τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ ἐξηράνθη, καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν ἀβύσσῳ ὡς ἐν ἐρήμῳ·

Ψαλ. 105,9 - Εδωσε διαταγήν εις την Ερυθράν Θαλασσαν και εξηράνθη το ύδωρ αυτής, και ωδήγησεν αυτούς δια του βυθού της θαλάσσης ωσάν επάνω εις ξηράν και έρημον περιοχήν.

Ψαλ. 105,10 - καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ χειρὸς μισοῦντος καὶ ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν·

Ψαλ. 105,10 - Ετσι δε τους έσωσεν από τα χέρια των διωκτών, που τους εμισούσαν, τους εγλύτωσεν από τα χέρια των εχθρών των.

Ψαλ. 105,11 - ἐκάλυψεν ὕδωρ τοὺς θλίβοντας αὐτούς, εἷς ἐξ αὐτῶν οὐχ ὑπελείφθη.

Ψαλ. 105,11 - Το δε ύδωρ της Ερυθράς Θαλάσσης εσκέπασε και κατεπόντισεν εκείνους, οι οποίοι τους έθλιψαν. Ούτε ένας από τους εχθρούς των δεν υπελείφθη ζωντανός.

Ψαλ. 105,12 - καὶ ἐπίστευσαν τοῖς λόγοις αὐτοῦ καὶ ᾖσαν τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ.

Ψαλ. 105,12 - Ενώπιον αυτού του καταπληκτικού θαύματος και της ακατανικήτου προστασίας επίστευσαν εις τα λόγια του οι Ισραηλίται και έψαλαν την επινικειον ωδήν.

Ψαλ. 105,13 - ἐτάχυναν, ἐπελάθοντο τῶν ἔργων αὐτοῦ, οὐχ ὑπέμειναν τὴν βουλὴν αὐτοῦ·

Ψαλ. 105,13 - Αλλά πολύ γρήγορα ελησμόνησαν τα θαυμαστά δια την προστασίαν των έργα του· δεν είχαν την υπομονήν να ίδουν και γνωρίσουν, ποίον ήτο το πάνσοφον και αγαθόν σχέδιον του Κυρίου δι' αυτούς.

Ψαλ. 105,14 - καὶ ἐπεθύμησαν ἐπιθυμίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἐπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν ἀνύδρῳ.

Ψαλ. 105,14 - Οταν δε ευρίσκοντο εις την έρημον, κατελήφθησαν από την σφοδράν επιθυμίαν των λαχανικών της Αιγύπτου και εις τόπον, που δεν υπήρχεν ύδωρ, ωλιγοπίστησαν και έθεσαν εις δοκιμασίαν την δύναμιν και την αγαθότητα του Θεού.

Ψαλ. 105,15 - καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ αἴτημα αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλε πλησμονὴν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

Ψαλ. 105,15 - Ο Κυριος όμως εξεπλήρωσε το αίτημά των, έδωκε και έστειλε προς αυτούς πλούσιον χορτασμόν, κρέατα, άφθονον ύδωρ, δια να χορτάσουν αι ψυχαί των.

Ψαλ. 105,16 - καὶ παρώργισαν Μωυσῆν ἐν τῇ παρεμβολῇ, τὸν Ἀαρὼν τὸν ἅγιον Κυρίου·

Ψαλ. 105,16 - Αυτοί όμως, εκεί εις την κατασκήνωσίν των, εξώργισαν τον Μωϋσήν και τον Ααρών, τον οποίον ο Θεός εδιάλεξε και εξεχώρισε προς χάριν αυτών.

Ψαλ. 105,17 - ἠνοίχθη ἡ γῆ καὶ κατέπιε Δαθὰν καὶ ἐκάλυψεν ἐπὶ τὴν συναγωγὴν Ἀβειρών·

Ψαλ. 105,17 - Τοτε ήνοιξεν η γη και κατέπιε τον Δαθάν και αυτή η ανοιχθείσα γη εσκέπασε όλην την ομάδα του Αβειρών.

Ψαλ. 105,18 - καὶ ἐξεκαύθη πῦρ ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, φλὸξ κατέφλεξεν ἁμαρτωλούς.

Ψαλ. 105,18 - Φωτιά εξεπήδησεν εκεί, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι εκείνοι, και η φλόγα της κατέκαυσε τους αμαρτωλούς εκείνους ανθρώπους.

Ψαλ. 105,19 - καὶ ἐποίησαν μόσχον ἐν Χωρὴβ καὶ προσεκύνησαν τῷ γλυπτῷ.

Ψαλ. 105,19 - Αυτοί κατεσκεύασαν χρυσούν μόσχον εις Χωρήβ και προσεκύνησαν το ανάγλυφον αυτό άγαλμα ως θεόν των και ελησμόνησαν τον πραγματικόν Θεόν.

Ψαλ. 105,20 - καὶ ἠλλάξαντο τὴν δόξαν αὐτῶν ἐν ὁμοιώματι μόσχου ἐσθίοντος χόρτον.

Ψαλ. 105,20 - Ετσι δε αντικατέστησαν τον αληθινόν Θεόν, που ήτο δόξα και καύχημά των, με το είδωλον ενός μόσχου, ο οποίος τρώγει και τρέφεταί με χορτάρι!

Ψαλ. 105,21 - καὶ ἐπελάθοντο τοῦ Θεοῦ τοῦ σῴζοντος αὐτούς, τοῦ ποιήσαντος μεγάλα ἐν Αἰγύπτῳ,

Ψαλ. 105,21 - Ελησμόνησαν τον Θεόν, τον σωτήρα των, ο οποίος προς χάριν αυτών είχε κάμει τόσα και τόσα μεγάλα και αξιοθαύμαστα έργα εις την Αίγυπτον·

Ψαλ. 105,22 - θαυμαστὰ ἐν γῇ Χάμ, φοβερὰ ἐπὶ θαλάσσης ἐρυθρᾶς.

Ψαλ. 105,22 - θαυμαστά έργα εις την χώραν του Χαμ, φοβερά θαύματα εις την Ερυθράν Θαλασσαν.

Ψαλ. 105,23 - καὶ εἶπε τοῦ ἐξολοθρεῦσαι αὐτούς, εἰ μὴ Μωυσῆς ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ ἔστη ἐν τῇ θραύσει ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐξολοθρεῦσαι αὐτούς.

Ψαλ. 105,23 - Και επάνω εις την δικαίαν του οργήν απεφάσισε και είπεν ο Κυριος να τους εξολοθρεύση· και θα τους εξωλόθρευεν, εάν ο Μωϋσής, ο εκλεκτός αυτός δούλος του, δεν ίστατο ενώπιον του Θεού κατά την εξοντωτικήν εκείνην θραύσιν του Ισραήλ, δια να κατευνάση με την θερμήν παράκλησίν του τον δίκαιον θυμόν του Κυρίου, ώστε να μη εξολοθρεύση εντελώς τους Ισραηλίτας.

Ψαλ. 105,24 - καὶ ἐξουδένωσαν γῆν ἐπιθυμητήν, οὐκ ἐπίστευσαν τῷ λόγῳ αὐτοῦ·

Ψαλ. 105,24 - Και όταν ολίγον βραδύτερον, τρομοκρατημένοι από τας υπερβολικάς διηγήσεις των δέκα κατασκόπων, κατεφρόνησαν την επιθυμητήν γην, την γην της Επαγγελίας, και δεν επίστευσαν στον λόγον του Κυρίου, ότι θα εγίνετο εκείνη με την ιδικήν του βοήθειαν ιδική των,

Ψαλ. 105,25 - καὶ ἐγόγγυσαν ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν, οὐκ εἰσήκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου.

Ψαλ. 105,25 - εγόγγυσαν μέσα εις τας σκηνάς των και δεν έδωσαν προσοχήν εις τας τόσας και τόσας φοράς τους είχεν υποσχεθή ο Κυριος.

Ψαλ. 105,26 - καὶ ἐπῆρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ᾽ αὐτοὺς τοῦ καταβαλεῖν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ

Ψαλ. 105,26 - Δικαίως ωργισμένος ο Κυριος ύψωσε την τιμωρόν χείρα του, να τους συντρίψη και τους εξοντώση εκεί εις την έρημον·

Ψαλ. 105,27 - καὶ τοῦ καταβαλεῖν τὸ σπέρμα αὐτῶν ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ διασκορπίσαι αὐτοὺς ἐν ταῖς χώραις.

Ψαλ. 105,27 - να καταβάλη και διασπείρη ταπεινωμένους τους απογόνους των ανάμεσα, εις τα αλλά έθνη και να τους διασκορπίση μεταξύ των ξένων χωρών.

Ψαλ. 105,28 - καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγὼρ καὶ ἔφαγον θυσίας νεκρῶν·

Ψαλ. 105,28 - Ελαβον μέρος εις τας αποκρουστικάς και αηδιαστικάς τελετάς του ειδωλολατρικού θεού Βεελφεγώρ και έφαγον από τας θυσίας θεών, που είναι ανύπαρκτοι και νεκροί.

Ψαλ. 105,29 - καὶ παρώξυναν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν, καὶ ἐπληθύνθη ἐν αὐτοῖς ἡ πτῶσις.

Ψαλ. 105,29 - Εξόργισαν τον Κυριον με τα πονηρά αυτών έργα και ένεκα τούτου πολύ πλήθος από αυτούς έπεσαν νεκροί, κτυπημένοι από την δικαίαν άργήν του Θεού.

Ψαλ. 105,30 - καὶ ἔστη Φινεὲς καὶ ἐξιλάσατο, καὶ ἐκόπασεν ἡ θραῦσις·

Ψαλ. 105,30 - Γεμάτος όμως ζήλον Θεού ο Φινεές εξηγέρθη εναντίον των παρανομούντων, εξιλέωσε τον Κυριον και έτσι εσταμάτησεν η θραύσις

εναντίον των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 105,31 - καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 105,31 - Η πράξις του αυτή κατελογίσθη ως πράξις δικαία, αξία να επαινήται και να υμνήται από γενεάς εις γενεάν μέχρι συντελείας του αιώνος.

Ψαλ. 105,32 - καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας καὶ ἐκακώθη Μωυσῆς δι᾽ αὐτούς,

Ψαλ. 105,32 - Και πάλιν εξώργισαν τον Κυριον στον τόπον, που είχεν ονομασθή ύδωρ αντιλογίας, και εξ αιτίας αυτών ετιμωρήθη ο Μωϋσής, ώστε να μη αξιωθή της χαράς να εισέλθη εις την γην της Επαγγελίας.

Ψαλ. 105,33 - ὅτι παρεπίκραναν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ.

Ψαλ. 105,33 - Διότι εκείνοι επίκραναν και ανετάραξαν το πνεύμα του Μωϋσέως, ώστε αυτός ομίλησε με δισταγμόν και ολιγοπιστίαν.

Ψαλ. 105,34 - οὐκ ἐξωλόθρευσαν τὰ ἔθνη, ἃ εἶπε Κύριος αὐτοῖς,

Ψαλ. 105,34 - Και όταν οι πρόγονοί μας κατέλαβαν την γην της Επαγγελίας, δεν εξωλόθρευσαν τα έθνη, τα οποία ο ίδιος ο Θεός τους είχε διατάξει να εξοντώσουν.

Ψαλ. 105,35 - καὶ ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν·

Ψαλ. 105,35 - Ηλθαν εις επικοινωνίαν με αυτούς, συνήψαν συνοικέσια με τα έθνη αυτά και έμαθαν να πράττουν τα πονηρά έργα εκείνων.

Ψαλ. 105,36 - καὶ ἐδούλευσαν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, καὶ ἐγενήθη αὐτοῖς εἰς σκάνδαλον·

Ψαλ. 105,36 - Εγιναν αξιοδάκρυτοι δούλοι και προσκυνηταί εις τα είδωλα των εθνών. Αυτό δε έγινεν αιτία να περιπέσουν αυτοί εις πολλάς περιπετείας και θλίψεις.

Ψαλ. 105,37 - καὶ ἔθυσαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις

Ψαλ. 105,37 - Εθυσίασαν τους υιούς των και τας θυγατέρας των εις τα δαιμόνια, εις τα είδωλα.

Ψαλ. 105,38 - καὶ ἐξέχεαν αἷμα ἀθῷον, αἷμα υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων, ὧν ἔθυσαν τοῖς γλυπτοῖς Χαναὰν καὶ ἐφονοκτονήθη ἡ γῆ ἐν τοῖς αἵμασι

Ψαλ. 105,38 - Εχυσαν αίμα αθώον, το αίμα δηλαδή των υιών και των θυγατέρων των, που εθυσίασαν εις τα γλυπτά είδωλα των Χαναναίων, και έτσι η ιερά γη των εγέμισε με το αδικοχυμένον αίμα των αθώων παιδιών των.

Ψαλ. 105,39 - καὶ ἐμιάνθη ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, καὶ ἐπόρνευσαν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν.

Ψαλ. 105,39 - Εμολύνθη η γη με τα αποκρουστικά αυτά έργα των και αυτοί εξετράπησαν εις την πορνείαν με τα αμαρτωλά και αηδιαστικά έργα

των.
Ψαλ. 105,40 - καὶ ὠργίσθη θυμῷ Κύριος ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐβδελύξατο τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ·
Ψαλ. 105,40 - Δια τούτο ωργίσθη πολύ ο Κυριος εναντίον αυτού του λαού, εσιχάθηκε την κληρονομίαν του.
Ψαλ. 105,41 - καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, καὶ ἐκυρίευσαν αὐτῶν οἱ μισοῦντες αὐτούς.
Ψαλ. 105,41 - Τους παρέδωκε δούλους εις τα χέρια των εχθρών των και εκείνοι οι οποίοι τους εμισούσαν, έγιναν κύριοι και αυθένται των.
Ψαλ. 105,42 - καὶ ἔθλιψαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, καὶ ἐταπεινώθησαν ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν.
Ψαλ. 105,42 - Οι εχθροί αυτοί τους κατέθλιψαν και έτσι οι Ισραηλίται κάτω από την τυραννίαν εκείνων εταπεινώθησαν και εξηυτελίσθησαν.
Ψαλ. 105,43 - πλεονάκις ἐῤῥύσατο αὐτούς, αὐτοὶ δὲ παρεπίκραναν αὐτὸν ἐν τῇ βουλῇ αὐτῶν καὶ ἐταπεινώθησαν ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν.
Ψαλ. 105,43 - Αλλά πολλές φορές ο Κυριος τους εγλύτωσεν από κινδύνους ολεθρίους. Αυτοί όμως πολλές φορές τον επίκραναν με τας παρανόμους επιθυμίας και αποφάσεις των και εξηυτελίσθησαν μέσα εις τας παρανομίας των.
Ψαλ. 105,44 - καὶ εἶδε Κύριος ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, ἐν τῷ αὐτὸν εἰσακοῦσαι τῆς δεήσεως αὐτῶν·
Ψαλ. 105,44 - Καθ' ον χρόνον όμως εταλαιπωρούντο και κατεθλίβοντο εις τας περιπετείας των αυτάς, ο Κυριος έρριξε ευμενές βλέμμα προς αυτούς, ώστε να ακούση και να κάμη δεκτήν την προσευχήν των.
Ψαλ. 105,45 - καὶ ἐμνήσθη τῆς διαθήκης αὐτοῦ καὶ μετεμελήθη κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους αὐτοῦ
Ψαλ. 105,45 - Ενεθυμήθη την υπόσχεσιν, την οποίαν είχε δώσει προς τους πατριάρχας, και κατά το άπειρον αυτού έλεος ελυπήθη δια τα δεινά του λαού του.
Ψαλ. 105,46 - καὶ ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς οἰκτιρμοὺς ἐναντίον πάντων τῶν αἰχμαλωτευσάντων αὐτούς.
Ψαλ. 105,46 - Ενέπνευσεν οίκτον και έλεος υπέρ αυτών εις τας καρδίας εκείνων, που τους είχαν αιχμαλωτίσει.
Ψαλ. 105,47 - σῶσον ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐπισυνάγαγε ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου τῷ ἁγίῳ, τοῦ ἐγκαυχᾶσθαι ἐν τῇ αἰνέσει σου.
Ψαλ. 105,47 - Και ημείς, οι ταλαιπωρημένοι απόγονοι εκείνων, σε παρακαλούμεν, Κυριε και Θεέ μας, σώσε μας και συνάθροισέ μας πάλιν από τα διάφορα έθνη ελευθέρους εις την πατρίδα μας, δια να δοξολογήσωμεν το άγιον Ονομά σου και δια να έχωμεν το θάρρος και το δικαίωμα να

καυχώμεθα, ότι λατρεύομεν και ύμνούμεν σε, τον αληθινόν και άγιον Θεόν μας.

Ψαλ. 105,48 - εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. καὶ ἐρεῖ πᾶς ὁ λαός· γένοιτο γένοιτο.

Ψαλ. 105,48 - Δοξασμένος ας είναι ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού στους αιώνας των αιώνων. Και όλος ο λαός ας αναφωνήση “γένοιτο, γένοιτο”.

ΨΑΛΜΟΣ 106 (Μασ. 107)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 106,1 - Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 106,1 - Δοξολογείτε και ευχαριστείτε τον Κυριον δια το άπειρον αυτού μεγαλείον και τας αναριθμήτους ευεργεσίας του, διότι είναι αγαθός και ευεργετικός, η δε ευσπλαγχνία του παραμένει ανεξάντλητος στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 106,2 - εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου, οὓς ἐλυτρώσατο ἐκ χειρὸς ἐχθροῦ.

Ψαλ. 106,2 - Ας διαλαλήσουν εκείνοι, που έχουν λυτρωθή υπό του Κυρίου, αυτοί τους οποίους απηλευθέρωσεν ο Κυριος από την εξουσίαν του εχθρού,

Ψαλ. 106,3 - καὶ ἐκ τῶν χωρῶν συνήγαγεν αὐτούς, ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ βοῤῥᾶ καὶ θαλάσσης.

Ψαλ. 106,3 - και από τας διαφόρους ξένας χώρας τους επανέφερεν εις την πατρίδα των, από ανατολών και δυσμών, από βορρά και νότου.

Ψαλ. 106,4 - ἐπλανήθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐν γῇ ἀνύδρῳ, ὁδὸν πόλεως κατοικητηρίου οὐχ εὗρον,

Ψαλ. 106,4 - Περιεπλανήθησαν εις την έρημον, εις περιοχήν, η οποία ήτο άνυδρος και δεν έβρισκαν δρόμον, που θα τους ωδηγούσεν εις πόλιν κατοικουμένην, δια να εύρουν στέγην και τροφήν.

Ψαλ. 106,5 - πεινῶντες καὶ διψῶντες, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν αὐτοῖς ἐξέλιπε·

Ψαλ. 106,5 - Πεινώντες και διψώντες περιπλανώντο εις την έρημον, η δε ζωη των εκινδύνευε να σβήση και να λείψη.

Ψαλ. 106,6 - καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐῤῥύσατο αὐτοὺς

Ψαλ. 106,6 - Μέσα εις την θλίψιν των αυτήν έκραξαν δια της προσευχής των προς τον Κυριον και τους εγλύτωσεν από τας συμφοράς εκείνας.

Ψαλ. 106,7 - καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς ὁδὸν εὐθεῖαν τοῦ πορευθῆναι εἰς πόλιν κατοικητηρίου.

Ψαλ. 106,7 - Τους ωδήγησεν στον ευθύν δρόμον, δια να μεταβούν εις πάλιν κατοικουμένην.

Ψαλ. 106,8 - ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων,

Ψαλ. 106,8 - Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, αυτοί τον Κυριον δια τας πολυαρίθμους προς αυτούς ευεργεσίας του και ας διακηρύξουν τα θαυμαστά αυτού έργα εις τους άλλους ανθρώπους.

Ψαλ. 106,9 - ὅτι ἐχόρτασε ψυχὴν κενὴν καὶ πεινῶσαν ἐνέπλησεν ἀγαθῶν.

Ψαλ. 106,9 - Διότι ο Κυριος εχόρτασε ψυχήν, που είχεν αδειάσει και εξαντληθή από την στέρησιν, και τους πεινώντας τους εγέμισεν από αγαθά.

Ψαλ. 106,10 - καθημένους ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου, πεπεδημένους ἐν πτωχείᾳ καὶ σιδήρῳ,

Ψαλ. 106,10 - Το ίδιον έκαμε και εις τους φυλακισμένους, που ευρίσκοντο εις σκοτεινήν φυλακήν, εκεί όπου τους εβάρυνεν η σκια του θανάτου. Ησαν αυτοί δεμένοι χέρια και πόδια με σιδηρά δεσμά. Εζούσαν με στερήσεις και ταλαιπωρίας.

Ψαλ. 106,11 - ὅτι παρεπίκραναν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν βουλὴν τοῦ Ὑψίστου παρώξυναν,

Ψαλ. 106,11 - Τούτο δέ, διότι είχαν πικράνει τον Κυριον με τας παραβάσεις των αγίων εντολών του. Εξώργισαν τον Υψιστον και αντετάχθησαν εις τα αγαθά αυτού δι' εκείνους σχέδια.

Ψαλ. 106,12 - καὶ ἐταπεινώθη ἐν κόποις ἡ καρδία αὐτῶν, ἠσθένησαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν·

Ψαλ. 106,12 - Από τους πολλούς κόπους και τας ταλαιπωρίας της δουλείας εταπεινώθη και έχασε κάθε θάρρος η καρδία των, εξηντλήθησαν και παρέλυσαν, χωρίς να υπάρχη κανείς, δια να τους βοηθήση.

Ψαλ. 106,13 - καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτοὺς

Ψαλ. 106,13 - Υπό το κράτος όμως της τρομεράς αυτής καταθλίψεως έκραξαν δια της προσευχής των προς τον Κυριον και ο σπλαγχνικός Κυριος τους έσωσεν από τας ταλαιπωρίας των.

Ψαλ. 106,14 - καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ σκότους καὶ σκιᾶς θανάτου καὶ τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν διέῤῥηξεν.

Ψαλ. 106,14 - Τους έβγαζεν έξω από την σκοτεινήν φυλακήν, από την καταθλιπτικήν σκιαν του θανάτου. Εσπασε τα δεσμά από τα χέρια και τα πόδια των και τους ηλευθέρωσε.

Ψαλ. 106,15 - ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων,

Ψαλ. 106,15 - Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, αυτοί με ευγνομοσύνην τον Κυριον δια τα ελέη και τας ευεργεσίας του και ας διαλαλήσουν εις τους

άλλους ανθρώπους το θαυμάσια έργα του Θεού.
Ψαλ. 106,16 - ὅτι συνέτριψε πύλας χαλκᾶς καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συνέθλασεν.
Ψαλ. 106,16 - Διότι ο Κυριος, εν τη αγαθότητί του, συνέτριψε τας χαλκίνας πύλας των φυλακών των και τους σιδηρούς μοχλούς τους εθρυμμάτισε.
Ψαλ. 106,17 - ἀντελάβετο αὐτῶν ἐξ ὁδοῦ ἀνομίας αὐτῶν, διὰ γὰρ τὰς ἀνομίας αὐτῶν ἐταπεινώθησαν·
Ψαλ. 106,17 - Τους ανέσυρεν ο Κυριος με την παντοδυναμον δεξιάν του από τον δρόμον των παρανομιών των, διότι αυτοί εξ αιτίας των παρανομιών των υπέστησαν αυτάς τας ταπεινώσεις.
Ψαλ. 106,18 - πᾶν βρῶμα ἐβδελύξατο ἡ ψυχὴ αὐτῶν, καὶ ἤγγισαν ἕως τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου·
Ψαλ. 106,18 - Εξ αιτίας των φοβερών ταλαιπωριών των εκόπηκεν η όρεξίς των. Απεστρέφοντο με αηδίαν κάθε φαγητόν και έφθασαν έτσι έως εις τας πύλας του άδου.
Ψαλ. 106,19 - καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτούς,
Ψαλ. 106,19 - Αλλά καθ' ον χρόνον τόσον πολύ εθλίβοντο, έκραξαν με θερμήν προσευχήν προς τον Κυριον και ο Κυριος τους απήλλαξεν από τας φοβεράς αυτάς ανάγκας των.
Ψαλ. 106,20 - ἀπέστειλε τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ ἰάσατο αὐτοὺς καὶ ἐῤῥύσατο αὐτοὺς ἐκ τῶν διαφθορῶν αὐτῶν.
Ψαλ. 106,20 - Ως διαταγήν έστειλε τον λόγον του, ο οποίος και τους εθεράπευσε. Τους έσωσεν από τα κακά, τα οποία τους έφθειραν και τους έλυωναν.
Ψαλ. 106,21 - ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων
Ψαλ. 106,21 - Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, και αυτοί με ευγνωμοσύνην τας αμετρήτους ευεργεσίας του Θεού και ας διαλαλήσουν στους άλλους ανθρώπους τας θαυματουργικάς ενεργείας εκείνου.
Ψαλ. 106,22 - καὶ θυσάτωσαν αὐτῷ θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐξαγγειλάτωσαν τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει.
Ψαλ. 106,22 - Ας προσφέρουν προς αυτόν θυσίαν δοξολογίας και ας βροντοφωνήσουν τα έργα του γεμάτοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην.
Ψαλ. 106,23 - οἱ καταβαίνοντες εἰς θάλασσαν ἐν πλοίοις, ποιοῦντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς,
Ψαλ. 106,23 - Επίσης αυτοί, που κατεβαίνουν εις την θάλασσαν και ταξιδεύουν με πλοία και διασχίζουν πελάγη μεγάλα, όπου η εργασία των τους καλεί,

Ψαλ. 106,24 - αὐτοὶ εἶδον τὰ ἔργα Κυρίου καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν τῷ βυθῷ.

Ψαλ. 106,24 - αυτοί είδαν τα έργα του Κυρίου και τα θαυμάσια αυτού εις τας βαθείας θαλάσσας.

Ψαλ. 106,25 - εἶπε, καὶ ἔστη πνεῦμα καταιγίδος, καὶ ὑψώθη τὰ κύματα αὐτῆς·

Ψαλ. 106,25 - Είδον ότι ο Κυριος διέταξε και αμέσως εσηκώθη σφοδρός καταιγίδος άνεμος και ανυψώθησαν τα κύματα της θαλάσσης.

Ψαλ. 106,26 - ἀναβαίνουσιν ἕως τῶν οὐρανῶν καὶ καταβαίνουσιν ἕως τῶν ἀβύσσων, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήκετο·

Ψαλ. 106,26 - Ανεβαίνουν με τα πλοία των επάνω εις την κορυφήν των κυμάτων έως εις τα νέφη του ουρανού και καταβαίνουν έως εις τα βάθη των θαλασσίων αβύσσων. Η ψυχή των έλυωνε από φόβον εμπρός εις τα φοβερά αυτά σημεία.

Ψαλ. 106,27 - ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν ὡς ὁ μεθύων, καὶ πᾶσα ἡ σοφία αὐτῶν κατεπόθη·

Ψαλ. 106,27 - Κατελήφθησαν από ζάλην, ετρίκλιζαν εξ αιτίας της τρικυμίας ωσάν μεθυσμένοι, όλη δε η ναυτική των γνώσις και πείρα απεδείχθη άχρηστος, εξηφανίσθη.

Ψαλ. 106,28 - καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐξήγαγεν αὐτοὺς

Ψαλ. 106,28 - Εκραξαν και αυτοί προς τον Κυριον, καθ' ον χρόνον εταλαιπωρούντο από την τρικυμίαν, και ο Κυριος τους έβγαλεν από την επικίνδυνον αυτήν περιπέτειάν των.

Ψαλ. 106,29 - καὶ ἐπέταξε τῇ καταιγίδι, καὶ ἔστη εἰς αὔραν, καὶ ἐσίγησαν τὰ κύματα αὐτῆς·

Ψαλ. 106,29 - Διότι διέταξε την καταιγίδα της θαλάσσης και εσταμάτησε και μετεβλήθη εις λεπτήν ευχάριστον αύραν. Και ηρέμησαν τα κύματα της θαλάσσης.

Ψαλ. 106,30 - καὶ εὐφράνθησαν, ὅτι ἡσύχασαν, καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐπὶ λιμένα θελήματος αὐτοῦ.

Ψαλ. 106,30 - Οι ναύται και όσοι άλλοι ήσαν εις τα πλοία εγέμισαν από χαράν και ευφροσύνην, διότι ησύχασαν από την ταραχήν της τρικυμίας. Και ο Κυριος τους ωδήγησεν ασφαλείς στον λιμένα, που ήθελε.

Ψαλ. 106,31 - ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 106,31 - Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, και αυτοί τον Κυριον δια τα πολυάριθμα ελέη του. Ας διαλαλήσουν και στους άλλους ανθρώπους τα θαυμάσια αυτού έργα.

Ψαλ. 106,32 - ὑψωσάτωσαν αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ λαοῦ καὶ ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων αἰνεσάτωσαν αὐτόν.

Ψαλ. 106,32 - Ας τον μεγαλύνουν και ας τον εξυψώσουν εις συγκέντρωσιν πλήθους λαού και ας ψάλουν προς αυτόν αίνον και ωδήν δοξολογίας, εις τόπον οπού συνεδριάζουν οι πρεσβύτεροι και οι άρχοντες.

Ψαλ. 106,33 - ἔθετο ποταμοὺς εἰς ἔρημον καὶ διεξόδους ὑδάτων εἰς δίψαν,

Ψαλ. 106,33 - Αυτός εξήρανε ποταμούς και μετέβαλε τας κοίτας αυτών εις έρημον περιοχήν, και τας πηγάς, από όπου ανέβλυζαν άφθονα ύδατα, μετέβαλεν εις έκτασιν άνυδρον και διψασμένην.

Ψαλ. 106,34 - γῆν καρποφόρον εἰς ἅλμην ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ.

Ψαλ. 106,34 - Μετέβαλε γην εύφορον και καρποφόρον εις αλμυρόν βάλτον εξ αιτίας της κακίας των κατοίκων της.

Ψαλ. 106,35 - ἔθετο ἔρημον εἰς λίμνας ὑδάτων καὶ γῆν ἄνυδρον εἰς διεξόδους ὑδάτων.

Ψαλ. 106,35 - Εξ αντιθέτου μετέβαλε χώραν άνυδρον, έρημον και άγονον, εις λίμνας υδάτων και χώραν διψασμένην εις πηγάς υδάτων.

Ψαλ. 106,36 - καὶ κατῴκισεν ἐκεῖ πεινῶντας, καὶ συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας

Ψαλ. 106,36 - Εκεί ο Κυριος εγκατέστησεν ανθρώπους, οι οποίοι επεινούσαν και οι οποίοι έκτισαν πόλεις, δια να κατοικούν.

Ψαλ. 106,37 - καὶ ἔσπειραν ἀγροὺς καὶ ἐφύτευσαν ἀμπελῶνας καὶ ἐποίησαν καρπὸν γεννήματος,

Ψαλ. 106,37 - Εσπειραν εκεί αγρούς, εφύτευσαν αμπέλια, παρήγαγαν γεννήματα και καρπούς από τα καλλιεργηθέντα εδάφη.

Ψαλ. 106,38 - καὶ εὐλόγησεν αὐτούς, καὶ ἐπληθύνθησαν σφόδρα, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν οὐκ ἐσμίκρυνε.

Ψαλ. 106,38 - Ο Κυριος τους ηυλόγησε και επληθύνθησαν αυτοί πάρα πολύ, και τα κατοικίδια ζώα των έγιναν πολυάριθμα.

Ψαλ. 106,39 - καὶ ὠλιγώθησαν καὶ ἐκακώθησαν ἀπὸ θλίψεως κακῶν καὶ ὀδύνης.

Ψαλ. 106,39 - Εν τω μεταξύ ωλιγόστευσαν εις αριθμόν, διότι εκακοπάθησαν και εδεινοπάθησαν, από τους πόνους και τας συμφοράς, τας οποίας κακοί άνθρωποι, που επήλθον εναντίον των, τους επροκάλεσαν.

Ψαλ. 106,40 - ἐξεχύθη ἐξουδένωσις ἐπ᾿ ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐπλάνησεν αὐτοὺς ἐν ἀβάτῳ καὶ οὐχ ὁδῷ.

Ψαλ. 106,40 - Αλλά από τον Θεόν εξαπεστάλη εκμηδένισις και εξευτελισμός εναντίον των αρχόντων· τους ηνάγκασε να πλανώνται εις μέρη άβατα και όχι εις δρόμον βατόν και γνωστόν.

Ψαλ. 106,41 - καὶ ἐβοήθησε πένητι ἐκ πτωχείας καὶ ἔθετο ὡς πρόβατα πατριάς.

Ψαλ. 106,41 - Εβοήθησεν ο Θεός τον πτωχόν λαόν, δια να απαλλαγή από την πτωχείαν, η οποία τον εμάστιζεν, και αποκατέστησε τας οικογενείας των πολυπληθείς ωσάν ποίμνια προβάτων.

Ψαλ. 106,42 - ὄψονται εὐθεῖς καὶ εὐφρανθήσονται, καὶ πᾶσα ἀνομία ἐμφράξει τὸ στόμα αὐτῆς.

Ψαλ. 106,42 - Οι δίκαιοι άνθρωποι θα ίδουν όλα αυτά τα θαυμάσια έργα της αγαθότητας, της δικαιοσύνης και της παντοδυναμίας του Θεού και θα ευφρανθούν. Εξ αντιθέτου όμως κάθε παράνομος θα κλείση το στόμα του κατεντροπιασμένος.

Ψαλ. 106,43 - τίς σοφὸς καὶ φυλάξει ταῦτα καὶ συνήσει τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου;

Ψαλ. 106,43 - Ποιός είναι σοφός και συνετός άνθρωπος, ο οποίος θα τηρήση αυτά και θα κατανοήση την άπειρον ευσπλαγχνίαν του Κυρίου;

ΨΑΛΜΟΣ 107 (Μασ. 108)

Ὠδὴ ψαλμοῦ τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 107,2 - Ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ᾄσομαι καὶ ψαλῶ ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ψαλ. 107,2 - Είναι έτοιμη η καρδιά μου, ω Θεέ μου, είναι έτοιμη, δια να ψάλλω με την φωνήν μου προς δόξαν σου, να παίζω μουσικά όργανα με όλην μου την ψυχήν.

Ψαλ. 107,3 - ἐξεγέρθητι, ψαλτήριον καὶ κιθάρα· ἐξεγερθήσομαι ὄρθρου.

Ψαλ. 107,3 - Σηκω επάνω, ψυχή μου, και σεις μουσικά μου όργανα, λύρα και κιθάρα, σηκωθήτε, δια να υμνολογήσετε τον Θεόν. Ναι, θα σηκωθώ λίαν πρωϊ δια να ψάλλω προς τον Θεόν μου.

Ψαλ. 107,4 - ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς, Κύριε, ψαλῶ σοι ἐν ἔθνεσιν,

Ψαλ. 107,4 - Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, εν μέσω λαών. Θα ψάλλω εις δόξαν σου εν μέσω των άλλων εθνών.

Ψαλ. 107,5 - ὅτι μέγα ἐπάνω τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

Ψαλ. 107,5 - Διότι η ευσπλαγχνία σου είναι μεγάλη και απροσμέτρητρς. Υψώνεται υπεράνω από τους ουρανούς. Μέχρι των νεφελών φθάνει η αλήθειά σου και η αξιοπιστία σου.

Ψαλ. 107,6 - ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανούς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

Ψαλ. 107,6 - Ας υψωθή το μεγαλείον σου επάνω στους ουρανούς, ω Θεέ μου, και η δόξα σου ας απλωθή εις ολόκληρον την οικουμένην.

Ψαλ. 107,7 - ὅπως ἂν ῥυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον τῇ δεξιᾷ σου καὶ ἐπάκουσόν μου.

Ψαλ. 107,7 - Καμε αισθητήν την ένδοξον εμφάνισίν σου, Κυριε, δια να γλυτώσουν οι αγαπητοί σου Ιουδαίοι από τους κινδύνους. Με την παντοδύναμον δεξιάν σου σώσον με και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου.

Ψαλ. 107,8 - ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· ὑψωθήσομαι καὶ διαμεριῶ Σίκιμα, καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω·

Ψαλ. 107,8 - Ο Θεός απήντησε με επισημότητα. Ελάλησεν εκεί στο άγιον θυσιαστήριόν του και είπε· Θα δείξω το μεγαλείον και την δύναμίν μου, θα διαμοιράσω εις σας την Συχέμ, που ευρίσκεται προς δυσμάς του Ιορδάνου, θα μετρήσω και θα σας παραχωρήσω την κοιλάδα των σκηνών, που ευρίσκεται πέραν του Ιορδάνου. Ολόκληρον την Παλαιστίνην θα την μετρήσω και θα την χαρίσω εις σας.

Ψαλ. 107,9 - ἐμός ἐστι Γαλαάδ, καὶ ἐμός ἐστι Μανασσῆς, καὶ Ἐφραὶμ ἀντίληψις τῆς κεφαλῆς μου, Ἰούδας βασιλεύς μου,

Ψαλ. 107,9 - Διότι εις εμέ ανήκει η χώρα Γαλαάδ. Ιδική μου χώρα είναι η περιοχή Μανασσή η πέραν του Ιορδάνου. Η εντεύθεν του Ιορδάνου φυλή του Εφραίμ, η προστασία και το κράνος της κεφαλής μου, όπως επίσης και η φυλή Ιούδα, από την οποίαν προέρχονται οι βασιλείς του λαού μου.

Ψαλ. 107,10 - Μωὰβ λέβης τῆς ἐλπίδος μου, ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐπιβαλῶ τὸ ὑπόδημά μου, ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάγησαν.

Ψαλ. 107,10 - Οι Μωαβίται θα ταπεινωθούν, θα γίνουν λεκάνη ποδονιψίματος δια τον ελπιδοφόρον λαόν μου, και στους Ιδουμαίους θα απλώσω την κυριαρχίαν μου. Εις εμέ θα υποταχθούν οι Φιλισταίοι.

Ψαλ. 107,11 - τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιοχῆς; ἢ τίς ὁδηγήσει με ἕως τῆς Ἰδουμαίας;

Ψαλ. 107,11 - Αυτά είπες, Κυριε. Ποιός τώρα θα με φέρη νικητήν εις περιτειχισμένην πόλιν, όπως είναι η πρωτεύουσα της Ιδουμαίας; Ποιός θα με οδηγήση έως εις την χώραν τήίς Ιδουμαίας;

Ψαλ. 107,12 - οὐχὶ σύ, ὁ Θεός, ὁ ἀπωσάμενος ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν;

Ψαλ. 107,12 - Συ, Κυριε, δεν θα είσαι ο οδηγός μου, συ ο οποίος προηγουμένως μας είχες απομακρύνει από κοντά σου; Συ ο Θεός μου δεν θα εξέλθης μαζή με τας στρατιωτικάς μας δυνάμεις, δια να μας οδηγήσης εις νίκας;

Ψαλ. 107,13 - δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

Ψαλ. 107,13 - Δος μας, λοιπόν, βοήθειαν εις την παρούσαν θλίψιν, διότι είναι μάταιον να περιμένωμεν σωτηρίαν και βοήθειαν από ανθρώπους.

Ψαλ. 107,14 - ἐν τῷ Θεῷ ποιήσωμεν δύναμιν, καὶ αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

Ψαλ. 107,14 - Με την βοήθειαν του Θεού θα ενεργήσωμεν με δύναμιν και θα νικήσωμεν. Και αυτός μόνος θα εκμηδενίση και θα εξευτελίση τους εχθρούς μας.

ΨΑΛΜΟΣ 108 (Μασ. 109)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.
Ψαλ. 108,1 - Ὁ Θεός, τὴν αἴνεσίν μου μὴ παρασιωπήσῃς,
Ψαλ. 108,1 - Ω Θεέ μου, μη σιωπήσης εμπρός εις την προσευχήν, την οποίαν μετά δοξολογίας απευθύνω προς σέ.
Ψαλ. 108,2 - ὅτι στόμα ἁμαρτωλοῦ καὶ στόμα δολίου ἐπ᾿ ἐμὲ ἠνοίχθη, ἐλάλησαν κατ᾿ ἐμοῦ γλώσσῃ δολίᾳ
Ψαλ. 108,2 - Διότι στόμα αμαρτωλού και δολίου ανθρώπου ηνοίχθη εναντίον μου. Ανδρες ασεβείς και πονηροί εστράφησαν εναντίον μου με δολίαν γλώσσαν.
Ψαλ. 108,3 - καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν.
Ψαλ. 108,3 - Με περιεκύκλωσαν με λόγια μίσους και με πολεμούν χωρίς καμμίαν αιτίαν και αφορμήν.
Ψαλ. 108,4 - ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με ἐνδιέβαλλόν με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην·
Ψαλ. 108,4 - Αντί να με αγαπούν δια την καλωσύνην μου, με συκοφαντούσαν· εγώ δε προσηυχόμην δι' αυτούς.
Ψαλ. 108,5 - καὶ ἔθεντο κατ᾿ ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου.
Ψαλ. 108,5 - Μου ανταπέδωσαν κακά αντί αγαθών και μίσος αντί της αγάπης, που έτρεφα προς αυτούς.
Ψαλ. 108,6 - κατάστησον ἐπ᾿ αὐτὸν ἁμαρτωλόν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ·
Ψαλ. 108,6 - Βαλε ασεβή και σκληρόν αυθέντην επάνω εις την κεφαλήν του κυρίως υπευθύνου δια την άδικον αυτήν καταφοράν και από τα δεξιά του ας σταθή διαβολικός κατήγορος.
Ψαλ. 108,7 - ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν ἐξέλθοι καταδεδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν.
Ψαλ. 108,7 - Οταν αυτός θα δικάζεται, είθε να εξέλθη καταδικασμένος και η προσευχή, την οποίαν εις την ώραν αυτήν της ανάγκης θα κάμη, ας καταλογισθή εις αυτόν ως αμαρτία και ας γίνη εις καταδίκην του.
Ψαλ. 108,8 - γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι, καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.
Ψαλ. 108,8 - Αι ημέραι της ζωής του ας γίνουν ολίγαι και το αξίωμά του είθε να το πάρη άλλος.

Ψαλ. 108,9 - γενηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὀρφανοὶ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα·

Ψαλ. 108,9 - Ορφανά και απροστάτευτα ας μείνουν τα παιδιά του, χήρα ας μείνει η γυναίκα του.

Ψαλ. 108,10 - σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ ἐπαιτησάτωσαν, ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν.

Ψαλ. 108,10 - Τα παιδιά του από τόπου εις τόπον μεταφερόμενα ας γίνουν επαίται. Ας εκδιωχθούν από τα κρημνισμένα σπίτια των.

Ψαλ. 108,11 - ἐξερευνησάτω δανειστὴς πάντα, ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, καὶ διαρπασάτωσαν ἀλλότριοι τοὺς πόνους αὐτοῦ·

Ψαλ. 108,11 - Ο δανειστής ας ερευνήση και ας καταγράψη όλα όσα ανήκουν εις αυτόν, και ξένοι άνθρωποι ας διαρπάσουν τους κόπους των χειρών του.

Ψαλ. 108,12 - μὴ ὑπαρξάτω αὐτῷ ἀντιλήπτωρ, μηδὲ γενηθήτω οἰκτίρμων τοῖς ὀρφανοῖς αὐτοῦ·

Ψαλ. 108,12 - Ας μη υπάρξη άνθρωπος να τον βοηθήση εις την συμφοράν του αυτήν, ούτε κανείς δια να λυπηθή τα ορφανά του.

Ψαλ. 108,13 - γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολόθρευσιν, ἐν γενεᾷ μιᾷ ἐξαλειφθείη τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ψαλ. 108,13 - Ας εξολοθρευθούν τα παιδιά του, ώστε το όνομά του να σβήση, χωρίς να φθάση εις δεύτερον γενεάν τέκνων.

Ψαλ. 108,14 - ἀναμνησθείη ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἔναντι Κυρίου, καὶ ἡ ἁμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθείη·

Ψαλ. 108,14 - Είθε να μείνουν ολοφάνεροι και αλησμόνητοι ενώπιον του Κυρίου, οχι μόνον αι ιδικαί του αμαρτίαι αλλά και αι αμαρτίαι των προγόνων του. Ας μη διαγραφούν όσα ημάρτησεν η μητέρα του, ώστε και δια τας προγονικάς παραβάσεις να τιμωρηθή εκ μέρους του Θεού.

Ψαλ. 108,15 - γενηθήτωσαν ἐναντίον Κυρίου διαπαντός, καὶ ἐξολοθρευθείη ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν,

Ψαλ. 108,15 - Ας παραμένουν πάντοτε ενώπιον του Κυρίου όλαι αυταί αι αμαρτίαι, δια να επισύρουν την θείαν οργήν, ώστε να εξολοθρευθή οπό τας κοινωνίας των ανθρώπων η μνήμη αυτού, με τους προγόνους και τους απογόνους του.

Ψαλ. 108,16 - ἀνθ᾿ ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποιῆσαι ἔλεος καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πένητα καὶ πτωχὸν καὶ κατανενυγμένον τῇ καρδίᾳ τοῦ θανατῶσαι.

Ψαλ. 108,16 - Διότι δεν εσκέφθη και δεν απεφάσισε να φανή εύσπλαγχνος, αλλά τουναντίον κατεδίωξεν άνθρωπον δυστυχή, πτωχόν, καταλυπημένον εις την καρδίαν, δια να τον εξοντώση.

Ψαλ. 108,17 - καὶ ἠγάπησε κατάραν, καὶ ἥξει αὐτῷ· καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνθήσεται ἀπ᾿ αὐτοῦ.

Ψαλ. 108,17 - Ο εχθρός μου ηγάπησε την κατάραν, και θα πέση επάνω του αυτή. Δεν ηθέλησε την ευλογίαν και δια τούτο η ευλογία θα απομακρυνθή από αυτόν.

Ψαλ. 108,18 - καὶ ἐνεδύσατο κατάραν ὡς ἱμάτιον, καὶ εἰσῆλθεν ὡσεὶ ὕδωρ εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ καὶ ὡσεὶ ἔλαιον ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ.

Ψαλ. 108,18 - Ως άλλο ένδυμα εφόρεσε και έφερε μαζή του την κατάραν και αυτή εισήλθεν στο εσωτερικόν του, όπως το ύδωρ που πίνομεν, όπως το έλαιον που τρώγομεν και το οποίον εισέρχεται μέχρι των οστών.

Ψαλ. 108,19 - γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον, ὃ περιβάλλεται, καὶ ὡσεὶ ζώνη, ἣν διαπαντὸς περιζώννυται.

Ψαλ. 108,19 - Η κατάρα ας γίνη δι' αυτόν, αφού το θέλει, ως ένδυμα, το οποίον φορεί, και ωσάν ζώνη, με την οποίαν πάντοτε είναι ζωσμένος.

Ψαλ. 108,20 - τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρὰ Κυρίου καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου.

Ψαλ. 108,20 - Αυτο είναι το τραγικόν κατάντημα εκ μέρους του Κυρίου εναντίον εκείνων γενικώς, οι οποίοι με συκοφαντούν και λαλούν πονηρά και παράνομα κατά της ψυχής μου.

Ψαλ. 108,21 - καὶ σύ, Κύριε Κύριε, ποίησον μετ᾿ ἐμοῦ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου. ῥῦσαί με,

Ψαλ. 108,21 - Συ, Κυριέ μου Κυριε, ενέργησε κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να φανή, ότι είσαι πράγματι μαζή μου. Βοήθησέ με ένεκεν του Ονόματός σου, που εκφράζει έλεος και ευσπλαγχνίαν. Αγαθή και ευεργετική είναι η ευσπλαγχνία σου.

Ψαλ. 108,22 - ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ, καὶ ἡ καρδία μου τετάρακται ἐντός μου.

Ψαλ. 108,22 - Λυτρωσέ με, διότι εγώ είμαι πτωχός και ταλαιπωρημένος, και η καρδία μου έχει συγκλονισθή εντός μου.

Ψαλ. 108,23 - ὡσεὶ σκιὰ ἐν τῷ ἐκκλῖναι αὐτὴν ἀντανῃρέθην, ἐξετινάχθην ὡσεὶ ἀκρίδες.

Ψαλ. 108,23 - Οπως η σκια κατά την δύσιν του ηλίου κλίνει και σβήνει, έτσι και εγώ κινδυνεύω να χαθώ. Οπως αι ακρίδες εκτινάσσονται από τον σφοδρόν άνεμον, έτσι και εγώ τινάσσομαι και ωθούμαι από την δυστυχίαν μου.

Ψαλ. 108,24 - τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σάρξ μου ἠλλοιώθη δι᾿ ἔλαιον.

Ψαλ. 108,24 - Τα γόνατά μου από την πείναν και την ασιτίαν έχουν εξασθενήσει, όλη δε η εμφάνισίς μου έχει αλλοιωθή από την έλλειψιν λαδιού· έγινα αγνώριστος.

Ψαλ. 108,25 - κἀγὼ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς· εἴδοσάν με, ἐσάλευσαν κεφαλὰς αὐτῶν.

Ψαλ. 108,25 - Κατήντησα αντικείμενον χλευασμού και ύδρεων στους εχθρούς μου. Αυτοί με είδαν και ευχαριστήθησαν. Εκίνησαν εμπαικτικώς τας κεφαλάς των εναντίον μου.

Ψαλ. 108,26 - βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ψαλ. 108,26 - Βοήθησέ με, λοιπόν, Κυριε και Θεέ μου, και σώσε με από τα χέρια αυτών, σύμφωνα με το αμέτρητον έλεός σου.

Ψαλ. 108,27 - καὶ γνώτωσαν ὅτι ἡ χείρ σου αὕτη καὶ σύ, Κύριε, ἐποίησας αὐτήν.

Ψαλ. 108,27 - Ας μάθουν ότι η σωτηρία μου είναι έργον της παντοδυνάμου δεξιάς σου. Συ επραγματοποίησες την λύτρωσίν μου.

Ψαλ. 108,28 - καταράσονται αὐτοί, καὶ σὺ εὐλογήσεις· οἱ ἐπανιστάμενοί μοι αἰσχυνθήτωσαν, ὁ δὲ δοῦλός σου εὐφρανθήσεται.

Ψαλ. 108,28 - Εκείνοι θα καταρώνται, συ όμως θα με ευλογής. Ετσι δε οι εχθροί, που επαναστατούν εναντίον μου, θα κατεντροπιασθούν και θα εξευτελισθούν, εγώ δε ο δούλός σου θα ευφρανθώ δια τας δωρεάς σου.

Ψαλ. 108,29 - ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντές με ἐντροπὴν καὶ περιβαλέσθωσαν ὡς διπλοΐδα αἰσχύνην αὐτῶν.

Ψαλ. 108,29 - Οι συκοφάνται μου ας ενδυθούν ως μόνιμον ισοβιον ένδυμα την εντροπήν. Ας περιβληθούν μόνιμον την καταισχύνην, ωσάν πλατύν μανδύαν με πολλάς περιτυλίξεις.

Ψαλ. 108,30 - ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφόδρα ἐν τῷ στόματί μου καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω αὐτόν,

Ψαλ. 108,30 - Εγώ δε θα δοξολογήσω τον Κυριον με όλην μου την δύναμιν δια του στόματός μου. Εν μέσω πολλών άλλων θα υμνολογήσω αυτόν.

Ψαλ. 108,31 - ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν καταδιωκόντων τὴν ψυχήν μου.

Ψαλ. 108,31 - Διότι παρεστάθη βοηθός εκ δεξιών εμού του πτωχού, δια να σώση την ζωήν μου από εκείνους, που με καταδιώκουν.

ΨΑΛΜΟΣ 109 (Μασ. 110)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 109,1 - Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ψαλ. 109,1 - Είπεν ο Κυριος και Θεός μου προς τον Κυριον και Θεόν μου, προς τον Μεσσίαν· Καθησαι εις τα δεξιά του θρόνου μου και εγώ θα θέσω όλους τους εχθρούς σου ως υποπόδιον των ποδών σου.

Ψαλ. 109,2 - ῥάβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ἐκ Σιών, καὶ κατακυρίευε ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου.

Ψαλ. 109,2 - Και ο Δαυίδ λαβών την αποκάλυψιν αυτήν λέγει προς τον Μεσσίαν· Βασιλικήν ράβδον ακατανικήτου δυνάμεως θα χορηγήση εις σε ο Κυριος από την αγίαν Σιών. Κυριάρχησε, λοιπόν, και μένε κύριος και εξουσιαστής εν μέσω των εχθρών σου.

Ψαλ. 109,3 - μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου· ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησά σε.

Ψαλ. 109,3 - Μαζή σου, αναφαίρετος και προαιωνία, είναι η απόλυτος εξουσία και κυριαρχία, την οποίαν κυρίως κατά την ημέραν της επιφανείας σου θα εκδηλώσης εν μέσω της λαμπρότητος των αγίων, αγγέλων και ανθρώπων. Ο Θεός και Πατήρ λέγει προς τον Μεσσίαν· Από τους κόλπους μου, από την ιδίαν την ουσίαν μου, πριν από τον αυγερινόν και τα άλλα αστέρια, προαιωνίως και αϊδίως, σε έχω γεννήσει.

Ψαλ. 109,4 - ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ψαλ. 109,4 - Και ο Δαυίδ λέγει· Ο Κυριος ωρκίσθηκε και δεν πρόκειται να αλλάξη γνώμην. Συ, ο Μεσσίας είσαι αρχιερεύς στους αιώνας των αιώνων, κατά την τάξιν του Μελχισεδέκ.

Ψαλ. 109,5 - Κύριος ἐκ δεξιῶν σου συνέθλασεν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ βασιλεῖς·

Ψαλ. 109,5 - Ο Κυριος, ο συμπαραστάτης και βοηθός σου εκ δεξιών σου, θα συντρίψη κατά την ημέραν της οργής του τους βασιλείς της γης, που θα πάρουν εχθρικήν στάσιν απέναντί σου.

Ψαλ. 109,6 - κρινεῖ ἐν τοῖς ἔθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλὰς ἐπὶ γῆς πολλῶν.

Ψαλ. 109,6 - Θα κρίνη και θα καταδικάση όλα τα αμαρτωλά και ασεβή έθνη, θα γεμίση με πτώματα την οικουμένην, θα συντρίψη τας κεφαλάς πολλών αρχόντων της γης.

Ψαλ. 109,7 - ἐκ χειμάῤῥου ἐν ὁδῷ πίεται· διὰ τοῦτο ὑψώσει κεφαλήν.

Ψαλ. 109,7 - Ο Μεσσίας αγωνιζόμενος υπέρ του λαού του θα πίη με απλότητα νερό από τον χείμαρρον. Δια δε την κακοπάθειάν του αυτήν και την ταπείνωσιν θα τον αναδείξη και θα τον δοξάση ο Κυριος.

ΨΑΛΜΟΣ 110 (Μασ. 111)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 110,1 - Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ συναγωγῇ.

Ψαλ. 110,1 - Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, με όλην μου την ψυχήν εν μέσω εκλεκτών και εναρέτων ανθρώπων, αλλά και εις πολυπληθή σύναξιν πιστών.

Ψαλ. 110,2 - μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ·

Ψαλ. 110,2 - Μεγάλα και αξιοθαύμαστα είναι τα έργα του Κυρίου· ωλοκληρωμένα λεπτομερώς με κάθε σοφίαν και αγαθότητα, σύμφωνα με το σοφόν και αγαθόν θέλημά του.

Ψαλ. 110,3 - ἐξομολόγησις καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 110,3 - Το κάθε έργον του είναι μαρτυρία και διακήρυξις της δόξης και της μεγαλοπρεπείας του. Η δικαιοσύνη του παραμένει λαμπρά και αναλλοίωτος στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 110,4 - μνείαν ἐποιήσατο τῶν θαυμασίων αὐτοῦ, ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ὁ Κύριος·

Ψαλ. 110,4 - Ο Κυριος διέταξε τους γονείς να ενθυμούνται οι ίδιοι, να διδάσκουν δε και εις τα παιδιά των τα θαυμάσια αυτού έργα. Ο Κυριος, ο οποίος έκαμε τα εξαίρετα αυτά έργα, είναι σπλαγχνικός και οικτίρμων.

Ψαλ. 110,5 - τροφὴν ἔδωκε τοῖς φοβουμένοις αὐτόν, μνησθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ.

Ψαλ. 110,5 - Αυτός έδωσε τροφήν το μάνα στους σεβομένους το Ονομά του. Θα ενθυμήται πάντοτε την διαθήκην του, δια της οποίας υπεσχέθη να προστατεύη τον λαόν του.

Ψαλ. 110,6 - ἰσχὺν ἔργων αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ τοῦ δοῦναι αὐτοῖς κληρονομίαν ἐθνῶν.

Ψαλ. 110,6 - Την δύναμιν των μεγάλων και καταπληκτικών έργων του ανήγγειλε και κατέστησε γνωστήν στον λαόν του, με το να δώση εις αυτόν κληρονομίαν τα ειδωλολατρικά έθνη, την χώραν της Παλαιστίνης.

Ψαλ. 110,7 - ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ κρίσις· πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ,

Ψαλ. 110,7 - Τα έργα των χειρών του διακηρύττουν πάντοτε την φιλαλήθειάν του, την πιστότητά του, την δικαιοκρισίαν του. Αξιόπιστοι και ασάλευτοι είναι όλαι αι εντολαί του,

Ψαλ. 110,8 - ἐστηριγμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημέναι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτητι.

Ψαλ. 110,8 - θεμελιωμέναι και ακλόνητοι στον αιώνα του αιώνος. Είναι θεσπισμέναι και περιέχουν αλήθειαν και ευθύτητα, χωρίς ίχνος ψεύδους και ιδιοτελείας.

Ψαλ. 110,9 - λύτρωσιν ἀπέστειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐνετείλατο εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκην αὐτοῦ· ἅγιον καὶ φοβερὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ψαλ. 110,9 - Λυτρωσιν, απελευθέρωσιν από την σκληράν δουλείαν των Αιγυπτίων, έστειλεν ο Κυριος στον λαόν του. Εδωσεν επί του όρους Σινά τον αιώνιον Νομον του. Αγιον και σεβαστόν είναι πάντοτε το Ονομά του.

Ψαλ. 110,10 - ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτήν. ἡ αἴνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 110,10 - Αρχή και θεμέλιον της πραγματικής σοφίας είναι η ευλάβεια και ο σεβασμός προς τον Κυριον, η δε σύνεσις είναι ωφέλιμος μόνον εις εκείνους, οι οποίοι την εφαρμόζουν και ζουν σύμφωνα με αυτήν. Η δοξολογία προς τον Κυριον μένει και πρέπει να μένη εις πάντας τους αιώνας.

ΨΑΛΜΟΣ 111 (Μασ. 112)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 111,1 - Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα·

Ψαλ. 111,1 - Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος σέβεται και ευλαβείται τον Κυριον. Αυτός με όλην του την θέλησιν θα ποθή να γνωρίζη και να εφαρμόζη τον νόμον του Θεού.

Ψαλ. 111,2 - δυνατὸν ἐν τῇ γῇ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ, γενεὰ εὐθέων εὐλογηθήσεται.

Ψαλ. 111,2 - Ισχυροί και ακατανίκητοι θα είναι οι απόγονοί του στον κόσμον αυτόν. Ως γενεά δε δικαία θα έχουν την ευλογίαν του Θεού.

Ψαλ. 111,3 - δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 111,3 - Η δόξα και ο πλούτος θα υπάρχουν εις την οικογένειάν του και η δικαιοσύνη αυτού θα παραμένη εις αιώνα αιώνος.

Ψαλ. 111,4 - ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς εὐθέσιν ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων καὶ δίκαιος.

Ψαλ. 111,4 - Μέσα στο σκότος της αγνοίας και της πλάνης και των δυσχερών περιστάσεων έλαμψε παρά Θεού το φως της αληθινής γνώσεως στους ευθείς κατά την καρδίαν. Διότι ο Κυριος είναι ελεήμων, οικτίρμων και δίκαιος.

Ψαλ. 111,5 - χρηστὸς ἀνὴρ ὁ οἰκτείρων καὶ κιχρῶν· οἰκονομήσει τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐν κρίσει,

Ψαλ. 111,5 - Αγαθός και χρήσιμος στους περί αυτόν είναι ο άνθρωπος εκείνος, που σπλαγχνίζεται τους άλλους, και τους δανείζει, χωρίς να δυσκολεύεται. Αυτός θα προσέχει πάντοτε τους λόγους του και τας κρίσστου, ώστε να μη θίγη τους άλλους, αλλά να τους οικοδομή.

Ψαλ. 111,6 - ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ σαλευθήσεται, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Ψαλ. 111,6 - Ο δίκαιος αυτός άνθρωπος ποτέ δεν θα σαλευθή εις την πίστιν του· εις την ζωήν του ποτέ δεν θα κλονισθή, ώστε να πέση, αλλά θα μνημονεύεται δια παντός εκ μέρους των άλλων.

Ψαλ. 111,7 - ἀπὸ ἀκοῆς πονηρᾶς οὐ φοβηθήσεται· ἑτοίμη ἡ καρδία αὐτοῦ ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον.

Ψαλ. 111,7 - Δεν θα φοβηθή τας ψευδείς και συκοφαντικάς διαδόσεις των άλλων. Η καρδία του είναι ετοίμη και σταθερά στο να ελπίζη πάντοτε στον Κυριον.

Ψαλ. 111,8 - ἐστήρικται ἡ καρδία αὐτοῦ, οὐ μὴ φοβηθῇ, ἕως οὗ ἐπίδῃ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ·

Ψαλ. 111,8 - Είναι στερεωμένη η καρδία του και ποτέ δεν θα φοβηθή από κανένα κίνδυνον, αλλά τουναντίον θα ίδη τους εχθρούς αυτού να ταπεινώνονται ενώπιον του.

Ψαλ. 111,9 - ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψωθήσεται ἐν δόξῃ.

Ψαλ. 111,9 - Αυτός εσκόρπισε τον πλούτον του με αγάπην. Εδωκεν στους πτωχούς. Η αρετή του και η αγάπη του μένει στον αιώνα του αιώνος και υμνείται παρά των ανθρώπων. Η δύναμίς του θα ανυψωθή εις μεγάλο ύψος δόξης.

Ψαλ. 111,10 - ἁμαρτωλὸς ὄψεται καὶ ὀργισθήσεται, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ βρύξει καὶ τακήσεται· ἐπιθυμία ἁμαρτωλοῦ ἀπολεῖται.

Ψαλ. 111,10 - Ο αμαρτωλός θα ίδη αυτά και θα καταληφθή από οργήν. Θα τρίξη τα δόντια του, θα λυώση από τον φθόνον του, αλλά αι φθονεραί επιθυμίαι του, όπως και κάθε πονηρά επιθυμία του αμαρτωλού ανθρώπου, θα χαθή, θα πέση στο κενόν.

ΨΑΛΜΟΣ 112 (Μασ. 113)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 112,1 - Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου·

Ψαλ. 112,1 - Δοξολογείτε, παίδες, πάντοτε τον Κυριον. Υμνολογήσατε το πάντιμον όνομα του Κυρίου.

Ψαλ. 112,2 - εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 112,2 - Ας είναι το όνομα του Κυρίου πάντοτε δοξασμένον από τώρα και έως στους απεράντους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 112,3 - ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν αἰνετὸν τὸ ὄνομα Κυρίου.

Ψαλ. 112,3 - Δοξασμένον ας είναι το όνομα του Κυρίου από των ανατολών ηλίου μέχρι και των δυσμών, εις όλην την έκτασιν της οικουμένης και της γης.

Ψαλ. 112,4 - ὑψηλὸς ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη ὁ Κύριος, ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ἡ δόξα αὐτοῦ.

Ψαλ. 112,4 - Μέγας, κυρίαρχος και ένδοξος ο Κυριος επάνω εις όλα τα έθνη. Η δόξα του ξεπερνά τα ύψη των ουρανών.

Ψαλ. 112,5 - τίς ὡς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν; ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν

Ψαλ. 112,5 - Ποιός άλλος είναι τόσον μέγας και ένδοξος, όσον είναι ο Κυριος και Θεός μας; Κανείς. Αυτός είναι που κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών.

Ψαλ. 112,6 - καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ,

Ψαλ. 112,6 - Αυτός ρίπτει ένα βλέμμα ευμενείας και καλωσύνης στους ταπεινούς, που υπάρχουν στον ουρανόν και εις την γην.

Ψαλ. 112,7 - ὁ ἐγείρων ἀπὸ γῆς πτωχὸν καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψῶν πένητα

Ψαλ. 112,7 - Αυτός ανασηκώνει από το χώμα ισχυρόν και πλούσιον τον πεσμένον εκεί πτωχόν, τον δε δυστυχή και πεινασμένον, που κάθεται επάνω εις την κοπριάν, τον ανυψώνει και τον δοξάζει,

Ψαλ. 112,8 - τοῦ καθίσαι αὐτὸν μετὰ ἀρχόντων, μετὰ ἀρχόντων λαοῦ αὐτοῦ·

Ψαλ. 112,8 - δια να τον βάλη να καθήση μαζή με τους επισήμους ανθρώπους, με τους άρχοντας του εκλεκτού του λαού.

Ψαλ. 112,9 - ὁ κατοικίζων στεῖραν ἐν οἴκῳ, μητέρα ἐπὶ τέκνοις εὐφραινομένην.

Ψαλ. 112,9 - Αυτός εγκαθιστά μόνιμον και αμετακίνητον στον οίκον της την πρώην στείραν, διότι την αναδεικνύει μητέρα ευφραινομένην εις τα πολλά παιδιά της.

ΨΑΛΜΟΣ 113 (Μασ. 114)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 113,1 - Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, οἴκου Ἰακὼβ ἐκ λαοῦ βαρβάρου,

Ψαλ. 113,1 - Οταν ο ισραηλιτικός λαός επραγματοποίησε την έξοδόν του από την Αίγυπτον, όταν οι απόγονοι του Ιακώβ ελεύθεροι απεμακρύνθησαν από τον βάρβαρον αιγυπτιακόν λαόν,

Ψαλ. 113,2 - ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ, Ἰσραὴλ ἐξουσία αὐτοῦ.

Ψαλ. 113,2 - τότε κυρίως η Ιουδαία εξεχωρίσθη από τα αλλά ειδωλολατρικά έθνη και έγινε αφιερωμένη στον Θεόν, ο δε ισραηλιτικός λαός,

ετέθη υπό την ιδιαιτέραν διακυβέρνησιν και πρόνοιαν του Θεού. Αυτό άλλως τε μαρτυρεί το πλήθος των θαυμαστών έργων.

Ψαλ. 113,3 - ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω·

Ψαλ. 113,3 - Η Ερυθρά Θαλασσα είδε τον ισραηλιτικον λαόν και υπεχώρησε, σχισθείσα εις δύο. Ο Ιορδάνης ποταμός ανέκοψε το ρεύμα του και εστράφη εις τα οπίσω, δια να δώση δίοδον στους Ισραηλίτας.

Ψαλ. 113,4 - τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν ὡσεὶ κριοὶ καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων.

Ψαλ. 113,4 - Τα όρη εσκίρτησαν από αγαλλίασιν ωσάν κριοι και τα βουνά σαν τα αρνάκια των προβάτων.

Ψαλ. 113,5 - τί σοί ἐστι, θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ σύ, Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Ψαλ. 113,5 - Τι συνέβη εις σέ, ω θάλασσα, που εσχίσθης εις δύο και υπεχώρησες προ των Ισραηλιτών, και συ, Ιορδάνη, που ανέκοψες την ροήν σου προς την θάλασσαν, και εγύρισες προς τα οπίσω;

Ψαλ. 113,6 - τὰ ὄρη, ὅτι ἐσκιρτήσατε ὡσεὶ κριοί, καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων;

Ψαλ. 113,6 - Διατί σεις, όρη του Σινά, εσκιρτήσατε ωσάν κριοι και τα βουνά ωσάν αρνάκια προβάτων;

Ψαλ. 113,7 - ἀπὸ προσώπου Κυρίου ἐσαλεύθη ἡ γῆ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰακὼβ

Ψαλ. 113,7 - Εγιναν αυτά, επειδή εσημειώθη εκεί η παρουσία του Κυρίου. Εσείσθη η γη με την εμφάνισίν του Θεού του Ιακώβ.

Ψαλ. 113,8 - τοῦ στρέψαντος τὴν πέτραν εἰς λίμνας ὑδάτων καὶ τὴν ἀκρότομον εἰς πηγὰς ὑδάτων.

Ψαλ. 113,8 - Αυτού, ο οποίος μετέβαλε τον ξηρόν βράχον εις λίμνας υδάτων και τον απότομον σκληρόν γρανίτην εις πηγάς υδάτων.

Ψαλ. 113,9 - μὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν, ἀλλ᾿ ἢ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν, ἐπὶ τῷ ἐλέει σου καὶ τῇ ἀληθείᾳ σου,

Ψαλ. 113,9 - Εγιναν αυτά προς χάριν ημών. Ομως οχι προς ημάς, Κυριε, οχι προς ημάς, αλλά στο πάντιμον Ονομά σου δώσε δόξαν. Εις σε και μόνον πρέπει η δόξα δια την πολλήν ευσπλαγχνίαν σου, που έδειξες και δεικνύεις προς ημάς, και δια την αλήθειαν, την οποίαν μας φανέρωνεις.

Ψαλ. 113,10 - μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη· ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν;

Ψαλ. 113,10 - Σώζε μας πάντοτε σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, δια να μη καταστραφώμεν και είπουν τα ειδωλολατρικά έθνη· Που είναι, λοιπόν, ο Θεός των;

Ψαλ. 113,11 - ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησε.

Ψαλ. 113,11 - Και όμως ο Θεός μας υπάρχει παντού, στον ουρανόν και εις την γην, και όλα τα έργα, τα οποία ηθέλησε και θέλει, έπραξε και πράττει.

Ψαλ. 113,12 - τὰ εἴδωλα τῶν ἐθνῶν, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων·

Ψαλ. 113,12 - Αντιθέτως τα είδωλα των εθνών είναι κατασκευασμένα από άργυρον και χρυσόν, έργα ανθρωπίνων χειρών,

Ψαλ. 113,13 - στόμα ἔχουσι, καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ὄψονται,

Ψαλ. 113,13 - που έχουν στόμα άλλα δεν ημπορούν να ομιλήσουν, έχουν οφθαλμούς και δεν ημπορούν να ίδουν,

Ψαλ. 113,14 - ὦτα ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀκούσονται, ῥῖνας ἔχουσι, καὶ οὐκ ὀσφρανθήσονται,

Ψαλ. 113,14 - έχουν αυτιά αλλά δεν ακούουν, έχουν ρίνας και δεν ημπορούν να οσφρανθούν.

Ψαλ. 113,15 - χεῖρας ἔχουσι, καὶ οὐ ψηλαφήσουσι, πόδας ἔχουσι καὶ οὐ περιπατήσουσιν, οὐ φωνήσουσιν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

Ψαλ. 113,15 - Εχουν χέρια, αλλά δεν δύνανται να ψηλαφήσουν, έχουν πόδια, χωρίς και να ημπορούν να βαδίσουν, ούτε δύνανται να αρθρώσουν λέξιν από τους λάρυγγας αυτών.

Ψαλ. 113,16 - ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾿ αὐτοῖς.

Ψαλ. 113,16 - Ομοιοι με τα είδωλα αυτά, τα νεκρά και τα άψυχα, ας γίνουν και εκείνοι, οι οποίοι τα κατασκευάζουν και όλοι εκείνοι, οι οποίοι πιστεύουν εις αυτά.

Ψαλ. 113,17 - οἶκος Ἰσραὴλ ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον· βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστιν.

Ψαλ. 113,17 - Ο δε Ισραηλιτικός λαός ήλπισεν απ' αρχής και θα ελπίζη στον Κυριον, διότι αυτός είναι βοηθός εις τας ανάγκας του, υπερασπιστής στους διαφόρους κινδύνους, που τον απειλούν.

Ψαλ. 113,18 - οἶκος Ἀαρὼν ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον· βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστιν.

Ψαλ. 113,18 - Ο ιερατικός οίκος του Ααρών ήλπισε και ελπίζει προς τον Κυριον. Βοηθός και υπερασπιστής αυτών είναι ο αληθινός Θεός.

Ψαλ. 113,19 - οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἤλπισαν ἐπὶ Κύριον· βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστιν.

Ψαλ. 113,19 - Οι προσήλυτοι από τα διάφορα ειδωλολατρικά έθνη, που σέβονται τον αληθινόν Θεόν, ήλπισαν και ελπίζουν εις αυτόν. Διότι είναι βοηθός και υπερασπιστής των.

Ψαλ. 113,20 - Κύριος μνησθεὶς ἡμῶν εὐλόγησεν ἡμᾶς, εὐλόγησε τὸν οἶκον Ἰσραήλ, εὐλόγησε τὸν οἶκον Ἀαρών,

Ψαλ. 113,20 - Ο Κυριος μας ενθυμείται, μας έχει πάντοτε προ οφθαλμών, μας ηυλόγησε με την προστασίαν και τα αγαθά του και θα μας ευλογή. Θα ευλογήση την ιερατικήν οικογενειάν του Ααρών!

Ψαλ. 113,21 - εὐλόγησε τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων.

Ψαλ. 113,21 - Θα ευλογήση τους προσηλύτους, οι οποίοι τον σέβονται, τους μικρούς μαζή με τους μεγάλους.

Ψαλ. 113,22 - προσθείη Κύριος ἐφ᾿ ὑμᾶς, ἐφ᾿ ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν.

Ψαλ. 113,22 - Είθε να προσθέση ο Κυριος εις σας, εις σας και εις τα τέκνα σας νέας ευλογίας.

Ψαλ. 113,23 - εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Ψαλ. 113,23 - Είθε να είσθε σεις ευλογημένοι παρά του Κυρίου και εις δόξαν του Κυρίου, ο οποίος εδημιούργησε το σύμπαν, τον ουρανόν και την γην.

Ψαλ. 113,24 - ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ τῷ Κυρίῳ, τὴν δὲ γῆν ἔδωκε τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

Ψαλ. 113,24 - Ο υπεράνω του ουρανού των αστέρων υπέρτατος ουρανός ανήκει στον Κυριον ως ίδικόν του κατ' εξοχήν ενδιαίτημα· την γην όμως έδωκεν ως κατοικίαν στους ανθρώπους.

Ψαλ. 113,25 - οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς ᾅδου,

Ψαλ. 113,25 - Βοήθησέ μας, Κυριε, να ζήσωμεν ειρηνικοί και μακροχρόνιοι εδώ εις την γην, δια να σε δοξάζωμεν, διότι οι νεκροί δεν σε δοξάζουν, Κυριε. Αυτοί, οι οποίοι κατεβαίνουν κάτω στο σκότος του άδου, δεν σε ενθυμούνται και δεν σε δοξολογούν.

Ψαλ. 113,26 - ἀλλ᾿ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογήσομεν τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 113,26 - Αλλά ημείς, που ζώμεν, θα δοξολογήσωμεν τον Κυριον καθ' όλην την ζωήν μας και τώρα και δια δε των απογόνων μας στους αιώνας των αιώνων.

ΨΑΛΜΟΣ 114 (Μασ. 115)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 114,1 - Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου,

Ψαλ. 114,1 - Ηγάπησά με όλην μου την καρδιά τον Κυριον, διότι έκαμε δεκτήν και θα κάμνη και στο μέλλον δεκτήν την θερμήν προσευχήν μου.

Ψαλ. 114,2 - ὅτι ἔκλινε τὸ οὖς αὐτοῦ ἐμοί, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις μου ἐπικαλέσομαι.

Ψαλ. 114,2 - Διότι έκλινε το αυτί του προς εμέ, και εγώ θα τον επικαλούμαι εις όλας τας ημέρας της ζωής μου.

Ψαλ. 114,3 - περιέσχον με ὠδῖνες θανάτου, κίνδυνοι ᾅδου εὕροσάν με· θλῖψιν καὶ ὀδύνην εὗρον,

Ψαλ. 114,3 - Θανάσιμοι πόνοι και αγωνίαι θανάτου με έχουν περικυκλώσει. Φοβεροί κίνδυνοι με ευρήκαν, οι οποίοι απειλούν να με κρημνίσουν στον άδην. Θλίψιν και οδύνην συνήντησα εις την πορείαν της ζωής μου.

Ψαλ. 114,4 - καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην· ὦ Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου.

Ψαλ. 114,4 - Υπό το κράτος των αγωνιωδών αυτών περιστάσεων επεκαλέσθην δια της προσευχής το όνομα του Κυρίου και είπα· Ω Κυριε, σώσε την ζωήν μου από τους τρομερούς κινδύνους.

Ψαλ. 114,5 - ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ.

Ψαλ. 114,5 - Ο Κυριος είναι εύσπλαγχνος και δίκαιος. Αυτός στέλλει πλούσια τα ελέη του προς ημάς.

Ψαλ. 114,6 - φυλάσσων τὰ νήπια ὁ Κύριος· ἐταπεινώθην, καὶ ἔσωσέ με.

Ψαλ. 114,6 - Ο Κυριος φυλάσσει τα νήπια, τους αδυνάτους, τους ακάκους και αδόλους κατά την καρδίαν ανθρώπους. Εγώ εταπεινώθην ως ένα νήπιον ενώπιόν του και ο Κυριος δια την ταπείνωσίν μου αυτήν με έσωσε.

Ψαλ. 114,7 - ἐπίστρεψον, ψυχή μου, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐηργέτησέ σε,

Ψαλ. 114,7 - Ω ψυχή μου, σύνελθε από την ταραχήν και ατονίαν, εις την οποίαν έχεις περιπέσει. Ξαναγύρισε εις την προτέραν σου ανάπαυσιν και ειρήνην, διότι ο Κυριος σε έχει πλέον ευεργετήσει.

Ψαλ. 114,8 - ὅτι ἐξείλετο τὴν ψυχήν μου ἐκ θανάτου, τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ δακρύων καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος.

Ψαλ. 114,8 - Πράγματι ο Κυριος εγλύτωσε την ζωήν μου από τον θάνατον, τους οφθαλμούς μου τους απήλλαξεν από τα δάκρυα και τους πόδας μου τους διεφύλαξεν από ολισθήματα.

Ψαλ. 114,9 - εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν χώρᾳ ζώντων.

Ψαλ. 114,9 - Δια τούτο, εφ' όσον θα ζω, εφ' όσον θα υπάρχω εις την γην των ζώντων ανθρώπων, θα προσπαθώ να πράττω πάντοτε το ευάρεστον ενώπιον Κυρίου.

ΨΑΛΜΟΣ 115 (Μασ. 116)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 115,1 - Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Ψαλ. 115,1 - Επίστευσα στον Θεόν, και, φωτιζόμενος από αυτήν την πίστιν, ωμίλησα την αλήθειαν και είπα· εξ αιτίας των πολλών θλίψεων εταπεινώθηκα πάρα πολύ.

Ψαλ. 115,2 - ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης.

Ψαλ. 115,2 - Εγώ δε εις κατάστασιν εκστάσεως και αναταραχής ευρισκόμενος είπα· Καθε άνθρωπος είναι ψεύστης· εις αυτόν, λοιπόν, θα στηριχθώ η στον παντοδύναμον και αληθινόν Θεόν;

Ψαλ. 115,3 - τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Ψαλ. 115,3 - Τι ανταποδώσω στον Κιριον δι' όλας τας ευεργεσίας τας οποίας έχει κάμει προς εμέ;

Ψαλ. 115,4 - ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Ψαλ. 115,4 - Θα πάρω και θα πιώ οίνον από το ποτήριον της ειρηνικής θυσίας, που του προσφέρω δια την σωτηρίαν μου, και πλήρης ευγνωμοσύνης θα αναφέρω και θα επικαλεσθώ το όνομα του Κυρίου.

Ψαλ. 115,5 - τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Ψαλ. 115,5 - Τα τάματα, τα οποία έχω κάμει, θα τα αποδώσω προς τον Κυριον έμπροσθεν όλου του λαού.

Ψαλ. 115,6 - τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Ψαλ. 115,6 - Τιμά ο Θεός, βραβεύει και δοξάζει τους αφωσιωμένους εις αυτόν, όταν μάλιστα αποθνήσκουν δια την αγάπην και την δόξαν του.

Ψαλ. 115,7 - ὦ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος σός, ἐγὼ δοῦλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. διέῤῥηξας τοὺς δεσμούς μου,

Ψαλ. 115,7 - Ω Κυριε, εγώ είμαι δούλος ιδικός σου, είμαι δούλος ιδικός σου, παιδί της δούλης σου. Συ έθραυσες τις αλυσίδες των μεγάλων και πολλών δεινών μου, εξ αιτίας των οποίων εκινδύνευα να αποθάνω.

Ψαλ. 115,8 - σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Ψαλ. 115,8 - Εις σε λοιπόν θα προσφέρω θυσίαν δοξολογίας δια την διάσωσίν μου και το Ονομά σου το σεδαστόν επικαλούμαι και θα επικαλούμαι.

Ψαλ. 115,9 - τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ,

Ψαλ. 115,9 - Τα τάματά μου προς τον Κυριον θα τα εκπληρώσω εγώ δημοσία, ενώπιον όλου του λαού του,

Ψαλ. 115,10 - ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου ἐν μέσῳ σου, Ἱερουσαλήμ.

Ψαλ. 115,10 - εκεί, εις τας αυλάς του ναού του Κυρίου εντός της αγίας πόλεως Ιερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ 116 (Μασ. 117)

Ἀλληλούϊα.
Ψαλ. 116,1 - Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτόν, πάντες οἱ λαοί,
Ψαλ. 116,1 - Δοξολογείτε τον Κυριον όλα τα έθνη της γης, επαινέσατέ τον όλοι οι λαοί.
Ψαλ. 116,2 - ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ᾿ ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.
Ψαλ. 116,2 - Υμνολογήσατέ τον, διότι το έλεός του εδείχθη προς ημάς μέγα και ακατανίκητον, η δε φιλαλήθειά του και η αξιοπιστία εις τας υποσχέσστου παραμένει στους αιώνας των αιώνων.

ΨΑΛΜΟΣ 117 (Μασ. 118)

Ἀλληλούϊα.
Ψαλ. 117,1 - Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.
Ψαλ. 117,1 - Δοξολογείτε συνεχώς και ευχαριστείτε τον Κυριον, διότι είναι πανάγαθος, διότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.
Ψαλ. 117,2 - εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
Ψαλ. 117,2 - Ας διακηρύξη όλος ο ισραηλιτικός λαός, ότι είναι πανάγαθος, διότι είναι αιώνιον και πλουσιόδωρον το έλεός του.
Ψαλ. 117,3 - εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρὼν ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
Ψαλ. 117,3 - Ας διαλαλήση το ιερατικόν γένος του Ααρών, ότι είναι πανάγαθος, ότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.
Ψαλ. 117,4 - εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.
Ψαλ. 117,4 - Ας διαλαλήσουν, λοιπόν, όλοι όσοι ευλαβούνται τον Κυριον, οι προσήλυτοι εκ των εθνών, ότι ο Κυριος είναι πανάγαθος, ότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.
Ψαλ. 117,5 - ἐκ θλίψεως ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου εἰς πλατυσμόν.
Ψαλ. 117,5 - Οταν ευρισκόμην εις μεγάλην θλίψιν, παρεκάλεσα τον Κυριον και ο Κυριος έκαμε δεκτήν την προσευχήν μου και μου έστειλεν άνεσιν.

Ψαλ. 117,6 - Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

Ψαλ. 117,6 - Οταν ο Κυριος είναι βοηθός και συμπαραστάτης μου, δεν θα φοβηθώ ποτέ από τας απειλάς και τας κακότητας του οιουδήποτε ανθρώπου.

Ψαλ. 117,7 - Κύριος ἐμοὶ βοηθός, κἀγὼ ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου.

Ψαλ. 117,7 - Ο Κυριος είναι ο παντοδύναμος βοηθός μου, δια τούτο και θα ίδω ταπεινωμένους προ των ποδών μου τους εχθρούς μου.

Ψαλ. 117,8 - ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ Κύριον ἢ πεποιθέναι ἐπ᾿ ἄνθρωπον·

Ψαλ. 117,8 - Είναι ασυγκρίτως προτιμότερον και επωφελέστερον να έχη κανείς στηριγμένην την πεποίθησίν του στον Κυριον η να εμπιστεύεται τον εαυτόν του στους ανθρώπους.

Ψαλ. 117,9 - ἀγαθὸν ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον ἢ ἐλπίζειν ἐπ᾿ ἄρχουσι.

Ψαλ. 117,9 - Προτιμότερον και επωφελέστερον είναι να ελπίζη κανείς στον Κυριον, παρά να ελπίζη εις την βοήθειαν των αρχόντων.

Ψαλ. 117,10 - πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς·

Ψαλ. 117,10 - Ολα τα γύρω έθνη έχθρικώς με περιεκύκλωσαν, εγώ όμως με το όνομα του Κυρίου, το οποίον και επεκαλέσθην, τους απέκρουσα και υπερήσπισα τον εαυτόν μου.

Ψαλ. 117,11 - κυκλώσαντες ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Ψαλ. 117,11 - Με πολλήν ορμήν και μανίαν με περιεκύκλωσαν, και εγώ εν ονόματι Κυρίου τους απέκρουσα.

Ψαλ. 117,12 - ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ μέλισσαι κηρίον καὶ ἐξεκαύθησαν ὡς πῦρ ἐν ἀκάνθαις, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Ψαλ. 117,12 - Με περιεκύκλωσαν, όπως περικυκλώνουν αι μέλισσαι την κηρήθραν, ήναψε πυρκαϊά μανίας μέσα των εναντίον μου, ωσάν η φωτιά εις τα αγκάθια. Και εγώ εν ονόματι Κυρίου τους απέκρουσα.

Ψαλ. 117,13 - ὠσθεὶς ἀνετράπην τοῦ πεσεῖν, καὶ ὁ Κύριος ἀντελάβετό μου.

Ψαλ. 117,13 - Με έσπρωξαν εχθρικαί χείρες, έχασα την ισορροπίαν μου και εκινδύνευσα να πέσω κάτω, αλλά ο Κυριος με έπιασε με το χέρι του και με εστήριξε.

Ψαλ. 117,14 - ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

Ψαλ. 117,14 - Ο Κυριος είναι η δύναμίς μου, είναι η δοξολογία μου, αυτός πάντοτε υπήρξε δι' εμέ σωτήρ.

Ψαλ. 117,15 - φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας ἐν σκηναῖς δικαίων· δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν,

Ψαλ. 117,15 - Φωναί χαράς και αγαλλιάσεως, λόγω της σωτηρίας μας, ακούονται εις τας κατοικίας των δικαίων Ισραηλιτών. Η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου επραγματοποίησεν έργα δυνατά και αξιοθαύμαστα.

Ψαλ. 117,16 - δεξιὰ Κυρίου ὕψωσέ με, δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν.

Ψαλ. 117,16 - Η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου με ύψωσε και με εδόξασε, η δεξιά του Κυρίου επραγματοποίησεν έργα δυνατά και θαυμαστά.

Ψαλ. 117,17 - οὐκ ἀποθανοῦμαι, ἀλλὰ ζήσομαι καὶ διηγήσομαι τὰ ἔργα Κυρίου.

Ψαλ. 117,17 - Πιστεύω απολύτως εις την παντοδύναμον βοήθειάν του και διαλαλώ, ότι δεν θα αποθάνω εγώ και ο λαός μου, αλλά θα ζήσωμεν και θα διηγούμεθα τα θαυμαστά και καταπληκτικά αυτά έργα του Κυρίου.

Ψαλ. 117,18 - παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος καὶ τῷ θανάτῳ οὐ παρέδωκέ με.

Ψαλ. 117,18 - Δια μέσου πολλών δοκιμασιών και παιδαγωγικών θλίψεων με επαιδαγώγησε και με ετιμώρησεν ο Κυριος, αλλά δεν με παρέδωκεν στον θάνατον και τον αφανισμόν.

Ψαλ. 117,19 - ἀνοίξατέ μοι πύλας δικαιοσύνης· εἰσελθὼν ἐν αὐταῖς ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ.

Ψαλ. 117,19 - Και τώρα σεις, ιερείς, ανοίξατέ μου τας πύλας του ναού του Θεού. Θα εισέλθω εις τας αυλάς του ναού και θα δοξολογήσω τον Κυριον.

Ψαλ. 117,20 - αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.

Ψαλ. 117,20 - Αύτη είναι η πύλη του ναού του Κυρίου και μόνον δίκαιοι και ενάρετοι έχουν το δικαίωμα να διέλθουν δι' αυτής προς τον ναόν.

Ψαλ. 117,21 - ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι ἐπήκουσάς μου καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν.

Ψαλ. 117,21 - Εγώ, Κυριε, θα σε δοξολογήσω δια τα μεγαλεία σου, θα εκφράσω την ευγνωμοσύνην μου δια τας ευεργεσίας σου, διότι ήκουσες ευμενώς και εδέχθης την προσευχήν μου και ανεδείχθης σωτήρ μου.

Ψαλ. 117,22 - λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·

Ψαλ. 117,22 - Εγώ, που εις την περίστασιν αυτήν προεικονίζω και προαναγγέλλω τον σωτήρα, ομοιάζω με λίθον, τον οποίον κατεφρόνησαν οκνηροί και ανίκανοι οικοδόμοι. Αυτός όμως ο λίθος έγινεν εις τας χείρας του εμπείρου οικοδόμου θεμέλιος και ακρογωνιαίος λίθος του θείου οικοδομήματος.

Ψαλ. 117,23 - παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Ψαλ. 117,23 - Αυτή η πνευματική οικοδομή, η Εκκλησία της λυτρώσεως και σωτηρίας, εθεμελιώθη και οικοδομήθη εκ μέρους του Κυρίου και είναι αξιοθαύμαστος στους οφθαλμούς μας.

Ψαλ. 117,24 - αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Ψαλ. 117,24 - Αυτή είναι η πανηγυρική και χαρμόσυνος ημέρα, την οποίαν ο Κυριος έκαμε. Ας αγαλιασθώμεν και ας ευφρανθώμεν κατ' αυτήν.

Ψαλ. 117,25 - ὦ Κύριε, σῶσον δή, ὦ Κύριε, εὐόδωσον δή.

Ψαλ. 117,25 - Ω Κυριε, σώσον λοιπόν τον λαόν σου. Κατευόδωσον αυτόν, στο να επιτύχη τον προορισμόν του.

Ψαλ. 117,26 - εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐξ οἴκου Κυρίου.

Ψαλ. 117,26 - Ευλογημένος ας είσαι συ, ο ευσεβής ισραηλιτικός λαός, ο οποίος έρχεσαι στον ναόν του Κυρίου. Εις σας τους ευλαβείς δίδομεν τας ευλογίας, αι οποίαι αναβλύζουν από τον ναόν του Κυρίου.

Ψαλ. 117,27 - Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· συστήσασθε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάζουσιν ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου.

Ψαλ. 117,27 - Ο Θεός και Κυριος μας μας εφώτισε με το φως της θείας του παρουσίας· Οργανώσατε και ευτρεπίσατε εορταστικήν πομπήν, κρατούντες πυκνοφύλλους κλάδους και προχωρούντες μέχρι των κεράτων του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.

Ψαλ. 117,28 - Θεός μου εἶ σύ, καὶ ἐξομολογήσομαί σοι· Θεός μου εἶ σύ, καὶ ὑψώσω σε· ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι ἐπήκουσάς μου καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν.

Ψαλ. 117,28 - Και ο λαός απαντά· Συ, Κυριε, είσαι ο Θεός μου, και σε εγώ θα δοξολογώ πάντοτε. Συ είσαι ο Θεός μου και εγώ θα ανυμνώ το μεγαλείον και την δόξαν σου. Θα σε δοξολογώ δια το μεγαλείον σου, θα σε ευγνωμονώ δια τας ευεργεσίας σου, διότι, Κυριε, έκαμες δεκτήν την προσευχήν μου και έγινες ο σωτήρ μου.

Ψαλ. 117,29 - ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ψαλ. 117,29 - Δοξολογείτε, λοιπόν τον Κυριον, διότι είναι πανάγαθος, διότι είναι αιώνιον και πλουσιόδωρον το έλεός του.

ΨΑΛΜΟΣ 118 (Μασ. 119)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 118,1 - Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

Ψαλ. 118,1 - Μακάριοι είναι οι άμεμπτοι και ανεπίληπτοι εις τας πορείας της ζωής των. Αυτοί, οι οποίοι ζουν και πορεύονται σύμφωνα με τον νόμον του Κυρίου.

Ψαλ. 118,2 - μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ· ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐκζητήσουσιν αὐτόν.

Ψαλ. 118,2 - Μακάριοι είναι αυτοί, που ερευνούν με ενδιαφέρον και μελετούν με ευλάβειαν τας μαρτυρίας και τα θελήματα του Κυρίου, δια να τα γνωρίσουν και τα εφαρμόσουν εις την ζωήν των. Αυτοί με όλην των την καρδίαν θα αναζητήσουν και θα ανεύρουν τον Κυριον.

Ψαλ. 118,3 - οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν.

Ψαλ. 118,3 - Δεν είναι μακάριοι οι αμαρτωλοί· διότι αυτοί εργάζονται και εφαρμόζουν εις την ζωήν των την παρανομίαν και δεν ζουν σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού.

Ψαλ. 118,4 - σὺ ἐνετείλω τὰς ἐντολάς σου τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Ψαλ. 118,4 - Συ, έδωσες τας εντολάς σου εις ημάς, δια να τας τηρήσωμεν με κάθε προσοχήν και ακρίβειαν.

Ψαλ. 118,5 - ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου τοῦ φυλάξασθαι τὰ δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,5 - Είθε να ευοδωθούν αι πορείαι και αι προσπάθειαί μου, στο να φυλάττω με ακρίβειαν τα προστάγματά σου.

Ψαλ. 118,6 - τότε οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν ἐπὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου.

Ψαλ. 118,6 - Τοτε δεν θα εντροπιασθώ, όταν με προσοχήν και ευλάβειαν έχω εστραμμένα τα βλέμματά μου εις όλας τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,7 - ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι καρδίας ἐν τῷ μεμαθηκέναι με τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,7 - Θα σε δοξολογώ με ειλικρίνειαν καρδίας, όταν θα έχω μάθει και θα προσπαθώ να εφαρμόζω τας εντολάς της δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,8 - τὰ δικαιώματά σου φυλάξω· μή με ἐγκαταλίπῃς ἕως σφόδρα. -

Ψαλ. 118,8 - Θέλω με όλην μου την καρδιά να φυλάξω τας εντολάς σου, συ δέ, Κυριε, ποτέ μη με εγκαταλείψης εις την προσπάθειάν μου αυτήν.

Ψαλ. 118,9 - Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι τοὺς λόγους σου.

Ψαλ. 118,9 - Με ποιόν τρόπον θα κατορθώση και θα επιτύχη ο νεώτερος εις την ζωήν του; Μονον όταν τηρή τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,10 - ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε· μὴ ἀπώσῃ με ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Ψαλ. 118,10 - Με όλην μου την καρδίαν σε ανεζήτησα, Κυριε, μη παραχωρήσης να απομακρυνθώ από τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,11 - ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγιά σου, ὅπως ἂν μὴ ἁμάρτω σοι.

Ψαλ. 118,11 - Εις τα βάθη της καρδίας μου, ως πολύτιμον θησαυρόν, έκρυψα τα λόγιά σου, δια να μη αμαρτάνω απέναντί σου.

Ψαλ. 118,12 - εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,12 - Δοξασμένος είσαι, Κυριε· δίδαξέ με σαφέστερον και βαθύτερον τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,13 - ἐν τοῖς χείλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα τοῦ στόματός σου.

Ψαλ. 118,13 - Με τα χείλη μου διεκήρυξα προς όλους όλας τας εντολάς σου, τας οποίας συ μας εδίδαξες.

Ψαλ. 118,14 - ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην ὡς ἐπὶ παντὶ πλούτῳ.

Ψαλ. 118,14 - Βαδίζων και συμπεριφερόμενος σύμφωνα με τας εντολάς σου, εδοκίμασα τέρψεις, ως εάν ήμην κάτοχος όλου του πλούτου της γης.

Ψαλ. 118,15 - ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω καὶ κατανοήσω τὰς ὁδούς σου.

Ψαλ. 118,15 - Εις την μελέτην των εντολών σου θα επιδοθώ με χαράν και θα καταβάλλω κάθε προσπάθειαν να κατανοήσω τους δρόμους σου.

Ψαλ. 118,16 - ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου.

Ψαλ. 118,16 - Θα μελετήσω με όλην την δύναμιν του νου και της καρδίας μου τα προστάγματά σου. Δεν θα λησμονήσω ποτέ τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,17 - Ἀνταπόδος τῷ δούλῳ σου· ζήσομαι καὶ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

Ψαλ. 118,17 - Ανταπόδος εις εμέ τον δούλον σου τας δωρεάς σου ανάλογα με τον ζήλον, που έχω προς μελέτην των εντολών σου. Ετσι θα ζήσω και θα φυλάξω εγώ τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,18 - ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.

Ψαλ. 118,18 - Απομάκρυνε κάθε επισκίασμα και κάμε καθαρούς και φωτεινούς τους οφθαλμούς της ψυχής μου, και τότε εγώ θα κατανοήσω βαθύτερον το θαυμάσιον περιεχόμενον του Νομου σου.

Ψαλ. 118,19 - πάροικος ἐγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ· μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ τὰς ἐντολάς σου.

Ψαλ. 118,19 - Προσωρινός και παρεπίδημος είμαι εγώ εις την γην αυτήν. Μη αποκρύψης, λοιπόν, από εμέ τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,20 - ἐπεπόθησεν ἡ ψυχή μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ.

Ψαλ. 118,20 - Από φλογερόν πόθον πλημμυρίζει η ψυχή μου, στο να επιθυμή να γνωρίζη, να εφαρμόζη και να απολαμβάνη την μελέτην των εντολών σου εις όλας τας περιστάσεις της ζωής της.

Ψαλ. 118,21 - ἐπετίμησας ὑπερηφάνοις· ἐπικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Ψαλ. 118,21 - Επέπληξες τους αλαζόνας και υπερηφάνους, που δεν καταδέχονται να γνωρίσουν και εφαρμόσουν τον Νομον σου. Κατηραμένοι είναι εκείνοι, οι οποίοι παρεκκλίνουν από την τήρησιν των εντολών σου.

Ψαλ. 118,22 - περίελε ἀπ᾿ ἐμοῦ ὄνειδος καὶ ἐξουδένωσιν, ὅτι τὰ μαρτύριά σου ἐξεζήτησα.

Ψαλ. 118,22 - Αφαίρεσε και απομάκρυνε από εμέ ονειδισμούς και εξευτελισμούς εκ μέρους των εχθρών μου, διότι εγώ με πόθον πολύν ανεζήτησα και ηθέλησα να γνωρίσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,23 - καὶ γὰρ ἐκάθισαν ἄρχοντες καὶ κατ᾿ ἐμοῦ κατελάλουν, ὁ δὲ δοῦλός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου.

Ψαλ. 118,23 - Διότι πονηροί άρχοντες εκάθησαν εις συνέδριον και εις σύσκεψιν, και κατεφέρθησαν εναντίον μου. Εγώ όμως ο δούλος σου με ενδιαφέρον και ευλάβειαν εμελετούσα συνεχώς τα προστάγματά σου.

Ψαλ. 118,24 - καὶ γὰρ τὰ μαρτύριά σου μελέτη μού ἐστι, καὶ αἱ συμβουλίαι μου τὰ δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,24 - Πράγματι, ευλαβής πάντοτε μελέτη μου έχουν γίνει αι μαρτυρίαι, τας οποίας η Γραφή μας δίδει δια σέ, τα δε προστάγματά σου είναι οι πολύτιμοι σύμβουλοί μου.

Ψαλ. 118,25 - Ἐκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχή μου· ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

Ψαλ. 118,25 - Από το βάρος της θλίψεως και του πόνου μου έπεσα λιπόθυμος και αναίσθητος· εκολλησα στο έδαφος. Κανείς δεν ημπορεί να με βοηθήση. Συ όμως, Κυριε, σύμφωνα με τας υποσχέσεις σου δώσε μου ζωήν.

Ψαλ. 118,26 - τὰς ὁδούς μου ἐξήγγειλα, καὶ ἐπήκουσάς μου· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,26 - Εξωμολογήθην προς σε όλας εν γένει τας πράξεις μου και την πορείαν της ζωής μου. Συ δέ με ήκουσες. Διδαξε εις εμέ τας εντολάς σου, δια να τας γνωρίσω και συμμορφωθώ προς αυτάς.

Ψαλ. 118,27 - ὁδὸν δικαιωμάτων σου συνέτισόν με, καὶ ἀδολεσχήσω ἐν τοῖς θαυμασίοις σου.

Ψαλ. 118,27 - Συνέτισέ με, σύμφωνα με την σοφίαν των διδαγμάτων σου, και εγώ θα εντρυφώ μελετών τα θαυμάσια έργα σου.

Ψαλ. 118,28 - ἐνύσταξεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ ἀκηδίας· βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου.

Ψαλ. 118,28 - Από νυσταγμόν και ατονίαν κατελήφθη η ψυχή μου λόγω της αθυμίας, που δημιουργεί η θλίψις. Ενίσχυσέ με με τα λόγιά σου και απάλλαξέ με από αυτήν την κατάστασιν.

Ψαλ. 118,29 - ὁδὸν ἀδικίας ἀπόστησον ἀπ᾿ ἐμοῦ καὶ τῷ νόμῳ σου ἐλέησόν με.

Ψαλ. 118,29 - Καθε δρόμον αδικίας, συμπεριφοράν αμαρτωλήν και παράνομον, απομάκρυνέ την από εμέ. Με την γνώσιν δε και το φως του Νομου σου ελέησέ με και ενίσχυσέ με.

Ψαλ. 118,30 - ὁδὸν ἀληθείας ᾑρετισάμην καὶ τὰ κρίματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ψαλ. 118,30 - Εξέλεξα και επροτίμησα με όλην μου την καρδίαν τον δρόμον της ιδικής σου αληθείας. Δια τούτο και τας εντολάς σου, που είναι η αλήθεια, δεν τας ελησμόνησα.

Ψαλ. 118,31 - ἐκολλήθην τοῖς μαρτυρίοις σου, Κύριε· μή με καταισχύνῃς.

Ψαλ. 118,31 - Προσεκολλήθην, Κυριε, με την καρδιάν μου εις τας εντολάς σου, αι οποίαι μαρτυρούν το μεγαλείον σου αλλά και τον δρόμον της πορείας μας. Μη με αφήσης και κατεντροπιασθώ ενώπιον των ανθρώπων.

Ψαλ. 118,32 - ὁδὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου. -

Ψαλ. 118,32 - Οταν απήλλαξες την καρδίαν μου από την στενοχωρίαν της θλίψεως και έδωσες εις αυτήν άνεσιν και χαράν, τότε έτρεξα ακούραστος και χαρούμενος τον δρόμον των εντολών σου.

Ψαλ. 118,33 - Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δικαιωμάτων σου, καὶ ἐκζητήσω αὐτὴν διαπαντός.

Ψαλ. 118,33 - Φανέρωσέ μου, Κυριε, τον δρόμον των εντολών σου και θα ζητώ με πόθον να βαδίζω πάντοτε αυτόν.

Ψαλ. 118,34 - συνέτισόν με, καὶ ἐξερευνήσω τὸν νόμον σου καὶ φυλάξω αὐτὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ψαλ. 118,34 - Δος μου σύνεσιν και θα ερευνώ, δια να μανθάνω λεπτομερέστερον και βαθύτερον τον Νομον σου, και θα τον εφαρμόζω με όλην μου την καρδίαν.

Ψαλ. 118,35 - ὁδήγησόν με ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὅτι αὐτὴν ἠθέλησα.

Ψαλ. 118,35 - Οδήγησέ με, λοιπόν, συ στον δρόμον των εντολών σου, διότι αυτόν επόθησε η ψυχή μου και ηθέλησε.

Ψαλ. 118,36 - κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν.

Ψαλ. 118,36 - Καμε την καρδίαν μου να αισθάνεται κλίσιν, πόθον και αγάπην εις τας εντολάς σου και οχι εις την πλεονεξίαν και την αγάπην του πλούτου.

Ψαλ. 118,37 - ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα, ἐν τῇ ὁδῷ σου ζῆσόν με.

Ψαλ. 118,37 - Στρέψε αλλού τα μάτια της ψυχής μου, δια να μη ίδω και επιθυμήσω τα μάταια και προσωρινά και επιβλαβή του κόσμου αυτού.

Βοήθησέ με να πορεύωμαι καθ' όλην μου την ζωήν τον δρόμον των εντολών σου.

Ψαλ. 118,38 - στῆσον τῷ δούλῳ σου τὸ λόγιόν σου εἰς τὸν φόβον σου.

Ψαλ. 118,38 - Ασάλευτον και ανεπισκίαστον εγκαθίδρυσε μέσα εις την καρδίαν του δούλου σου τον λόγον σου, δια να αυξηθή έτσι η προς σε ευλάβειά μου.

Ψαλ. 118,39 - περίελε τὸν ὀνειδισμόν μου, ὃν ὑπώπτευσα· ὅτι τὰ κρίματά σου χρηστά.

Ψαλ. 118,39 - Διώξε μακρυά από εμέ τας λοιδωρίας και τας ύβρεις των εχθρών μου, τας οποίας διαισθάνομαι και δειλιάζω. Ζητώ δε από σε τούτο, διότι αι κρίσεις σου είναι πάντοτε ωφέλιμοι και ευεργετικαί δι' ημάς.

Ψαλ. 118,40 - ἰδοὺ ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ζῆσόν με. -

Ψαλ. 118,40 - Ιδού, επόθησα τας εντολάς σου. Συ, που είσαι δίκαιος, περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,41 - Καὶ ἔλθοι ἐπ᾿ ἐμὲ τὸ ἔλεός σου, Κύριε, τὸ σωτήριόν σου κατὰ τὸν λόγον σου.

Ψαλ. 118,41 - Είθε να έλθη εις εμέ, Κυριε, το έλεός σου και δι' αυτού να σωθώ σύμφωνα με τον ιδικόν σου λόγον και την υπόσχεσίν σου.

Ψαλ. 118,42 - καὶ ἀποκριθήσομαι τοῖς ὀνειδίζουσί μοι λόγον, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ τοῖς λόγοις σου.

Ψαλ. 118,42 - Και τότε θα είμαι εις θέσιν να δίδω απάντησιν εις εκείνους, οι οποίοι με εμπαίζουν και με υβρίζουν, διότι θα έχω στηρίξει τας ελπίδας μου εις την αξιοπιστίαν των λόγων σου.

Ψαλ. 118,43 - καὶ μὴ περιέλῃς ἐκ τοῦ στόματός μου λόγον ἀληθείας ἕως σφόδρα, ὅτι ἐπὶ τοῖς κρίμασί σου ἐπήλπισα.

Ψαλ. 118,43 - Ποτέ μη αφαιρέσης από το στόμα μου, Κυριε, τον λόγον της αληθείας σου και το θάρρος να ομολογώ αυτήν. Διότι εγώ εις τας ιδικάς σου δικαίας κρίσεις και αποφάσεις έχω ελπίσει.

Ψαλ. 118,44 - καὶ φυλάξω τὸν νόμον σου διαπαντός, εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 118,44 - Ετσι από σε βοηθούμενος θα τηρήσω καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου τον Νομον σου, στον αιώνα και στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 118,45 - καὶ ἐπορευόμην ἐν πλατυσμῷ, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

Ψαλ. 118,45 - Εβαδιζα την πορείαν της ζωής μου με άνεσιν και ηρεμίαν, διότι εζήτησα με πόθον να εφαρμόζω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,46 - καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων καὶ οὐκ ᾐσχυνόμην.

Ψαλ. 118,46 - Ωμιλούσα περί των εντολών σου ενώπιον των βασιλέων και δεν ησθανόμην καμμίαν εντροπήν, κανένα δισταγμόν.

Ψαλ. 118,47 - καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, ἃς ἠγάπησα σφόδρα.

Ψαλ. 118,47 - Επέμενα εις την μελέτην των εντολών σου, τας οποίας πάρα πολύ ηγάπησα.

Ψαλ. 118,48 - καὶ ἦρα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰς ἐντολάς σου ἃς ἠγάπησα, καὶ ἠδολέσχουν ἐν τοῖς δικαιώμασί σου. -

Ψαλ. 118,48 - Με πολλήν ευλάβειαν και ιερόν πόθον εσήκωσα τα χέρια μου προς τα βιβλία, που περιέχουν τας εντολάς σου, τας οποίας ηγάπησα και εις την μελέτην των δικαιωμάτων σου εγώ εντρυφούσα.

Ψαλ. 118,49 - Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὧν ἐπήλπισάς με.

Ψαλ. 118,49 - Ενθυμήσου τας υποσχέσεις σου προς εμέ τον δούλον σου, εις τας οποίας εγώ έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 118,50 - αὕτη με παρεκάλεσεν ἐν τῇ ταπεινώσει μου, ὅτι τὸ λόγιόν σου ἔζησέ με.

Ψαλ. 118,50 - Η υπόσχεσίς σου αυτή με παρηγόρησεν εις τας περιπετείας και θλίψεις της ζωής μου, διότι αυτός ο λόγος σου εχάρισε και περιεφρούρησε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,51 - ὑπερήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐξέκλινα.

Ψαλ. 118,51 - Αλαζονικοί και αδιάντροποι άνθρωποι ασυστόλως καταπατούσαν τον Νομον σου. Εγώ όμως δεν παρεξέκλινα από αυτόν.

Ψαλ. 118,52 - ἐμνήσθην τῶν κριμάτων σου ἀπ᾽ αἰῶνος, Κύριε, καὶ παρεκλήθην.

Ψαλ. 118,52 - Ενεθυμήθην πάντοτε τας αιωνίας και δικαίας κρίσεις και εντολάς σου, Κυριε, και εις αυτάς ευρήκα παρηγορίαν.

Ψαλ. 118,53 - ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου.

Ψαλ. 118,53 - Αποκαρδίωσις και μελαγχολία με κατελάμβανεν, όταν έβλεπα τους αμαρτωλούς, αυτούς οι οποίοι εγκατέλιπον τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,54 - ψαλτὰ ἦσάν μοι τὰ δικαιώματά σου ἐν τόπῳ παροικίας μου.

Ψαλ. 118,54 - Εις τον τόπον, όπου εξόριστος κατοικούσα, έψαλλα τα προστάγματά σου, Κυριε, και τίποτε άλλο.

Ψαλ. 118,55 - ἐμνήσθην ἐν νυκτὶ τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

Ψαλ. 118,55 - Οχι μόνον κατά την ημέραν αλλά και κατά την νύκτα ενεθυμούμην, Κυριε, το πάντιμον Ονομά σου, και αυτή η ανάμνησις με ενίσχυσε και εφύλαξα τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,56 - αὕτη ἐγενήθη μοι, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. -

Ψαλ. 118,56 - Ποθος, που εγεννήθη μέσα μου και συνεχής προσπάθειά μου, ήτο αυτή, να επιζητώ και να προσπαθώ να εφαρμόζω τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,57 - Μερίς μου εἶ, Κύριε, εἶπα τοῦ φυλάξασθαι τὸν νόμον σου.

Ψαλ. 118,57 - Συ είσαι, Κυριε, η κληρονομική μερίς μου· δια τούτο εγώ απεφάσισα και είπα να φυλάττω πάντοτε τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,58 - ἐδεήθην τοῦ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· ἐλέησόν με κατὰ τὸ λόγιόν σου.

Ψαλ. 118,58 - Παρεκάλεσα με όλην μου την καρδίαν το άγιον πρόσωπόν σου. Ελέησέ με σύμφωνα με τας υποσχέσεις, που μας έχεις δώσει.

Ψαλ. 118,59 - διελογισάμην τὰς ὁδούς σου καὶ ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ μαρτύριά σου.

Ψαλ. 118,59 - Με τον νουν μου εσκεπτόμην πάντοτε τους δρόμους, τους οποίους εχάραξε το άγιον θέλημά σου, και χάρις στους ευλαβείς αυτούς διαλογισμούς επανέφερα τους πόδας μου στο θέλημά σου και συνεμόρφωσα την ζωήν μου προς αυτό.

Ψαλ. 118,60 - ἡτοιμάσθην καὶ οὐκ ἐταράχθην τοῦ φυλάξασθαι τὰς ἐντολάς σου.

Ψαλ. 118,60 - Προετοιμάσθηκα καταλλήλως εν όψει ενδεχομένων πειρασμών και δεν εκλονίσθην εις την απόφασίν μου να τηρήσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,61 - σχοινία ἁμαρτωλῶν περιεπλάκησάν μοι, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ψαλ. 118,61 - Αι παγίδες και αι επιβουλαί των αμαρτωλών, ως άλλα σχοίνινα δίκτυα, περιεπλέχθησαν επάνω μου. Αλλά εγώ ούτε τότε δεν ελησμόνησα τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,62 - μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,62 - Κατά το μεσονύκτιον εξυπνούσα, εσηκωνόμην από την κλίνην μου, δια να σε ανυμνολογήσω και σε δοξάσω δια τας δικαίας κρίσεις σου και ενεργείας σου.

Ψαλ. 118,63 - μέτοχος ἐγώ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου.

Ψαλ. 118,63 - Είμαι και εγώ ένας από όλους εκείνους, οι οποίοι σε ευλαβούνται, Κυριε, και προσπαθούν να φυλάττουν τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,64 - τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ· τὰ δικαιώματά σου δίδαξόν με. -

Ψαλ. 118,64 - Από τα έργα της φιλανθρωπίας και αγαθότητός σου είναι γεμάτη η γη. Διδαξέ με περισσότερον και αναλυτικώτερον, δια να γνωρίσω βαθύτερον τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,65 - Χρηστότητα ἐποίησας μετὰ τοῦ δούλου σου, Κύριε, κατὰ τὸν λόγον σου.
Ψαλ. 118,65 - Αγαθότητα και ευεργεσίας έδειξες και έπραξες προς τον δούλον σου, Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου.
Ψαλ. 118,66 - χρηστότητα καὶ παιδείαν καὶ γνῶσιν δίδαξόν με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστευσα.
Ψαλ. 118,66 - Διδαξέ με καλωσύνην και ευεργετικότητα, αληθινήν παιδείαν και γνώσιν, διότι εγώ ακλονήτως επίστευσα εις τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,67 - πρὸ τοῦ με ταπεινωθῆναι ἐγὼ ἐπλημμέλησα, διὰ τοῦτο τὸ λόγιόν σου ἐφύλαξα.
Ψαλ. 118,67 - Πριν δια της πατρικής σου διαπαιδαγωγήσεως εγώ ταπεινωθώ, είχα αμαρτήσει ενώπιόν σου. Δια τούτο τώρα εσυνετίσθην και εφύλαξα τους λόγους σου.
Ψαλ. 118,68 - χρηστὸς εἶ σύ, Κύριε, καὶ ἐν τῇ χρηστότητί σου δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.
Ψαλ. 118,68 - Πανάγαθος, Κυριε, και ευεργετικός είσαι συ. Και σύμφωνα με την καλωσύνην σου και μακροθυμίαν αυτήν δίδαξέ με τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,69 - ἐπληθύνθη ἐπ᾿ ἐμὲ ἀδικία ὑπερηφάνων, ἐγὼ δὲ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξερευνήσω τὰς ἐντολάς σου.
Ψαλ. 118,69 - Πολλάς και μεγάλας αδικίας έχουν διαπράξει εναντίον μου αλαζονικοί και εγωπαθείς άνθρωποι. Εγώ όμως παρ' όλα αυτά θα ερευνώ, θα μελετώ και θα μανθάνω πάντοτε τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,70 - ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν, ἐγὼ δὲ τὸν νόμον σου ἐμελέτησα.
Ψαλ. 118,70 - Οπως σκληρύνεται το γάλα, όταν γίνεται τυρί, έτσι εσκληρύνθη και επωρώθη η καρδία των αλαζονικών και εγωπαθών. Εγώ όμως εμελετούσα και θα μελετώ τον Νομον σου.
Ψαλ. 118,71 - ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με, ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου.
Ψαλ. 118,71 - Ευεργετικόν και σωτήριον υπήρξε δι' εμέ το γεγονός, ότι δια της πατρικής σου παιδαγωγίας και των θλίψεων με εταπείνωσες, δια να μάθω έτσι καλύτερα τας εντολάς σου.
Ψαλ. 118,72 - ἀγαθός μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσίου καὶ ἀργυρίου. -
Ψαλ. 118,72 - Ο ιδικός σου Νομος, που εβγήκεν από το πανάγιον στόμα σου, είναι ασυγκρίτως προτιμότερος εις εμέ από θησαυρούς χρυσίου και αργυρίου.
Ψαλ. 118,73 - Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με· συνέτισόν με καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

Ψαλ. 118,73 - Τα χέριά σου με εδημιούργησαν από το χώμα. Αυτά με διέπλασαν και μου έδωσαν μορφήν και σώμα. Δος μου, λοιπόν και σύνεσιν δια να μάθω βαθύτερον και ευρύτερον τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,74 - οἱ φοβούμενοί σε ὄψονταί με καὶ εὐφρανθήσονται, ὅτι εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

Ψαλ. 118,74 - Οι πιστοί εις σέ, εκείνοι οι οποίοι σε ευλαβούνται, θα με ίδουν προκόπτοντα εις την αρετήν και θα ευφρανθούν. Διότι εγώ είχα στηρίξει και στηρίζω τας ελπίδας μου εις τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,75 - ἔγνων, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου, καὶ ἀληθείᾳ ἐταπείνωσάς με.

Ψαλ. 118,75 - Εγνώρισα και έμαθα, Κυριε, ότι τα προστάγματα του Νομου σου είναι έκφρασις και πραγματοποίησις της δικαιοσύνης. Δικαίως δε και επωφελώς δι' εμέ με εταπείνωσες δια των θλίψεων.

Ψαλ. 118,76 - γενηθήτω δὴ τὸ ἔλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με κατὰ τὸ λόγιόν σου τῷ δούλῳ σου.

Ψαλ. 118,76 - Τωρα όμως ας έλθη η ευσπλαγχνία σου να με παρηγορήση σύμφωνα με την υπόσχεσιν, την οποίαν έχεις δώσει στον δούλον σου.

Ψαλ. 118,77 - ἐλθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου, καὶ ζήσομαι, ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μού ἐστιν.

Ψαλ. 118,77 - Ας έλθουν, λοιπόν, εις εμέ οι οικτιρμοί σου και έτσι εγώ θα διαφύγω θανασίμους κινδύνους και θα ζήσω, διότι ο Νομος σου είναι μελέτη μου.

Ψαλ. 118,78 - αἰσχυνθήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως ἠνόμησαν εἰς ἐμέ· ἐγὼ δὲ ἀδολεσχήσω ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου.

Ψαλ. 118,78 - Ας κατεντροπιασθούν οι αλαζονικοί και εγωπαθείς, διότι, χωρίς εγώ να τους δώσω καμμίαν αφορμήν, χωρίς να τους αδικήσω εις τίποτε, παρανομούν εναντίον μου. Εγώ όμως, απολύτως ήσυχος, θα εντρυφώ συχνά εις την μελέτην του Νομου σου.

Ψαλ. 118,79 - ἐπιστρεψάτωσάν με οἱ φοβούμενοί σε καὶ οἱ γινώσκοντες τὰ μαρτύριά σου.

Ψαλ. 118,79 - Από τον εξευτελισμόν αυτόν των υπερηφάνων ας διδαχθούν και ας επιστρέψουν προς εμέ, όσοι προηγουμένως εδειλίασαν και απεμακρύνθησαν και οι οποίοι εν τούτοις σε ευλαβούνται, Κυριε, και γνωρίζουν τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,80 - γενηθήτω ἡ καρδία μου ἄμωμος ἐν τοῖς δικαιώμασί σου, ὅπως ἂν μὴ αἰσχυνθῶ. -

Ψαλ. 118,80 - Είθε η καρδία μου, με τον ιδικόν σου φωτισμόν, να γίνη άμεμπτος και ακεραία εις την τήρησιν των εντολών σου, δια να μη εντροπιασθώ και εγώ, όπως οι υπερήφανοι.

Ψαλ. 118,81 - Ἐκλείπει εἰς τὸ σωτήριόν σου ἡ ψυχή μου, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

Ψαλ. 118,81 - Απέκαμεν η ψυχή μου να σε παρακαλή και να περιμένη από σε την σωτηρίαν μου. Εν τούτοις εγώ στους λόγους σου έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 118,82 - ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὸ λόγιόν σου λέγοντες· πότε παρακαλέσεις με;

Ψαλ. 118,82 - Ητόνησαν και κοντεύουν να σβήσουν οι οφθαλμοί μου από την μελέτην των λόγων και των υποσχέσεών σου και με κάνουν συνεχώς να λέγω· Ποτε, Κυριε, θα με παρηγορήσης;

Ψαλ. 118,83 - ὅτι ἐγενήθην ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ· τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ψαλ. 118,83 - Εκακουχήθηκα πάρα πολύ. Εγινα κατάξηρος σαν το ασκί, που εσκληρύνθη εις την παγωνιάν και την πάχνην. Εν τούτοις ούτε προς στιγμήν δεν ελησμόνησα τα δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,84 - πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου; πότε ποιήσεις μοι ἐκ τῶν καταδιωκόντων με κρίσιν;

Ψαλ. 118,84 - Ποσαι είναι ακόμη αι ημέραι της ζωής του δούλου σου; Ολίγαι. Ποτε, λοιπόν, συ θα αναλάβης την υπόθεσίν μου, θα εκφέρης και θα εφαρμόσης την δικαίαν σου κρίσιν εναντίον εκείνων, που με καταδιώκουν;

Ψαλ. 118,85 - διηγήσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας, ἀλλ᾿ οὐχ ὡς ὁ νόμος σου, Κύριε.

Ψαλ. 118,85 - Φλυαρίας και ματαιότητας μου διηγούντο οι παράνομοι. Αυτά όμως δεν είναι δυνατόν κατά κανένα τρόπον να συγκριθούν με τον Νομον σου, Κυριε.

Ψαλ. 118,86 - πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια· ἀδίκως κατεδίωξάν με, βοήθησόν μοι.

Ψαλ. 118,86 - Ολαι αι ιδικαί σου εντολαί είναι αλήθεια. Αδίκως αυτοί με κατεδίωξαν. Συ, λοιπόν, που μισείς την αδικίαν και αγαπάς την αλήθειαν, σπεύσε να με βοηθήσης και να με προστατεύσης.

Ψαλ. 118,87 - παρὰ βραχὺ συνετέλεσάν με ἐν τῇ γῇ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐγκατέλιπον τὰς ἐντολάς σου.

Ψαλ. 118,87 - Ολίγον ακόμη και οι μανιώδεις εχθροί μου θα με απετελείωναν και θα με έρριπταν νεκρόν κάτω εις την γην. Εγώ όμως δεν εγκατέλειψα ούτε παρέβην τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,88 - κατὰ τὸ ἔλεός σου ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύρια τοῦ στόματός σου. -

Ψαλ. 118,88 - Συμφωνα με το άπειρον έλεός σου γλύτωσέ με από τους φοβερούς αυτούς κινδύνους και περιφρούρησε την ζωήν μου. Εγώ δέ, πλήρης ευγνωμοσύνης δια την σωτηρίαν μου, θα φυλάξω ακόμη περισσότερον τας εντολάς, που προέρχονται από το άγιον στόμα σου.

Ψαλ. 118,89 - Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ψαλ. 118,89 - Ο λόγος σου, Κυριε, παραμένει αναλλοίωτος και αιώνιος στον ουρανόν, διότι έχει έδραν και πηγήν του σε τον ουράνιον Θεόν.

Ψαλ. 118,90 - εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἡ ἀλήθειά σου· ἐθεμελίωσας τὴν γῆν καὶ διαμένει.

Ψαλ. 118,90 - Η αλήθειά σου παραμένει αμετακίνητος από γενεάς εις γενεάν. Εθεμελίωσες αυτήν ασφαλή, όπως την γην, η οποία δια τούτο παραμένει.

Ψαλ. 118,91 - τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά.

Ψαλ. 118,91 - Συ έδωσες την παντοδύναμον προσταγήν σου και παραμένει η ημέρα. Διότι όλα όσα υπάρχουν είναι δούλα και υποτεταγμένα στο άγιον θέλημά σου.

Ψαλ. 118,92 - εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μού ἐστι, τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ ταπεινώσει μου.

Ψαλ. 118,92 - Εάν ο Νομος σου δεν ήτο προσφιλής μελέτη και εντρύφημά μου, εγώ θα εχανόμην εξ ολοκλήρου ανάμεσα εις τας περιπετείας και τας θλίψεις, που τόσον πολύ με είχαν ταπεινώσει.

Ψαλ. 118,93 - εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἔζησάς με.

Ψαλ. 118,93 - Εις τον αιώνα δεν θα ξεχάσω τα δικαιώματά σου, διότι δια μέσου αυτών συ μου έδωκες και διετήρησες την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,94 - σός εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

Ψαλ. 118,94 - Ιδικός σου άνθρωπος, ιδικός σου δούλος είμαι εγώ, Κυριε. Σώσε με, διότι τας εντολάς σου με πολύν πόθον εζήτησα και ηρεύνησα να μάθω.

Ψαλ. 118,95 - ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ τοῦ ἀπολέσαι με· τὰ μαρτύριά σου συνῆκα.

Ψαλ. 118,95 - Με παρεμόνευσαν με πολλήν υπομονήν οι αμαρτωλοί, δια να με εξοντώσουν. Αλλ' εγώ προς τον Νομον σου είχα εστραμμένην την προσοχήν και την διάνοιάν μου.

Ψαλ. 118,96 - πάσης συντελείας εἶδον πέρας· πλατεῖα ἡ ἐντολή σου σφόδρα. -

Ψαλ. 118,96 - Είδα ότι όλα αυτά, που οι άνθρωποι τα θεωρούν τέλεια, πλούτη και δόξαν και τα άλλα αγαθά του κόσμου τούτου, είδα να έχουν ένα τέλος. Η εντολή σου όμως εκτείνεται εις απέραντον χρονικόν διάστημα, αναλλοίωτος και έγκυρος.

Ψαλ. 118,97 - Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου, Κύριε· ὅλην τὴν ἡμέραν μελέτη μού ἐστιν.

Ψαλ. 118,97 - Ποσον πολύ ηγάπησα πράγματι τον Νομον σου, Κυριε! Ολην την ημέραν αυτός είναι η μελέτη μου και το εντρύφημά μου.

Ψαλ. 118,98 - ὑπὲρ τοὺς ἐχθρούς μου ἐσόφισάς με τὴν ἐντολήν σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐμή ἐστιν.

Ψαλ. 118,98 - Με ανέδειξες σοφώτερον από τους εχθρούς μου, με το να με διδάξης την εντολήν σου, διότι αυτή παραμένει πάντοτε κτήμα μου, γνώσις και σοφία μου.

Ψαλ. 118,99 - ὑπὲρ πάντας τοὺς διδάσκοντάς με συνῆκα, ὅτι τὰ μαρτύριά σου μελέτη μού ἐστιν.

Ψαλ. 118,99 - Εξεπέρασα όλους τους διδασκάλους μου εις γνώσιν και σοφίαν και σύνεσιν, διότι τα μαρτύρια του Νομου σου είναι η προσφιλής μελέτη μου.

Ψαλ. 118,100 - ὑπὲρ πρεσβυτέρους συνῆκα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

Ψαλ. 118,100 - Απέκτησα σύνεσιν πολύ μεγαλυτέραν και από τους γεροντοτέρους μου, διότι εγώ με πόθον πολύν εζήτησα να μάθω και να εφαρμόσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,101 - ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου, ὅπως ἂν φυλάξω τοὺς λόγους σου.

Ψαλ. 118,101 - Επροφύλαξα τον εαυτόν μου, ώστε να μη βαδίσω ποτέ δρόμους πονηρίας. Και ηγωνίσθην εξ αντιθέτου να φυλάξω όλας τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,102 - ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με.

Ψαλ. 118,102 - Από τας εντολάς σου δεν παρεξέκλινα, διότι αναγνωρίζω ότι συ τας ενομοθέτησες προς καθοδήγησίν μου.

Ψαλ. 118,103 - ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου.

Ψαλ. 118,103 - Ποσον γλυκέα και ευχάριστα είναι τα λόγιά σου στον λάρυγγά μου! Οταν τα προφέρω δια του στόματός μου, είναι γλυκύτερα παρά πάνω από το μέλι.

Ψαλ. 118,104 - ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνῆκα· διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας. -

Ψαλ. 118,104 - Μελετών τας εντολάς σου επήρα σύνεσιν και σοφίαν. Φωτισμένος δε από αυτάς εμίσησα κάθε δρόμον αδικίας, στον οποίον πλανώνται οι αμαρτωλοί άνθρωποι.

Ψαλ. 118,105 - Λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου.

Ψαλ. 118,105 - Φωτοβόλος λύχνος εις την πορείαν της ζωής μου είναι, ο Νομος σου. Φως πλούσιον στους δρόμους μου.

Ψαλ. 118,106 - ὤμοσα καὶ ἔστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,106 - Ωρκίσθην και ανέλαβα την υποχρέωσιν να τηρώ ακριβώς τας εντολάς του Νομου σου.

Ψαλ. 118,107 - ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα· Κύριε, ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

Ψαλ. 118,107 - Μεγάλας ταλαιπωρίας και ταπεινώσεις υπέστην από τους εχθρούς μου. Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, περιφρούρησε την κινδυνεύουσαν ζωήν μου.

Ψαλ. 118,108 - τὰ ἑκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δή, Κύριε, καὶ τὰ κρίματά σου δίδαξόν με.

Ψαλ. 118,108 - Δέξου, Κυριε, με ευμένειαν τας δοξολογίας και εκφράσεις ευγνωμοσύνης, τας οποίας με όλην μου την καρδίαν αναπέμπω προς σε. Διδαξέ με ευρύτερον και βαθύτερον τας εντολάς της δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,109 - ἡ ψυχή μου ἐν ταῖς χερσί σου διαπαντός, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ψαλ. 118,109 - Η ζωη μου ευρίσκεται πάντοτε εις τα χέρια σου. Εγώ δέ ποτέ δεν ελησμόνησα να μελετώ και να εφαρμόζω τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,110 - ἔθεντο ἁμαρτωλοὶ παγίδα μοι, καὶ ἐκ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἐπλανήθην.

Ψαλ. 118,110 - Οι αμαρτωλοί μου έστησαν παγίδας, εγώ όμως δεν επλανήθην και δεν απεμακρύνθην από τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,111 - ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μού εἰσιν.

Ψαλ. 118,111 - Κληρονομία μου και αναφαίρετος περιουσία μου έγιναν τα μαρτύριά σου. Διότι, αυτά αποτελούν την ευφροσύνην και αγαλλίασαν της καρδίας μου.

Ψαλ. 118,112 - ἔκλινα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι᾿ ἀντάμειψιν. -

Ψαλ. 118,112 - Εστρεψα με όλην μου την διάθεσιν την καρδίαν μου, στο να εφαρμόζω τας εντολάς σου πάντοτε. Διότι οι τηρηταί αυτών θα αμειφθούν.

Ψαλ. 118,113 - Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

Ψαλ. 118,113 - Ανθρώπους παρανόμους εμίσησα, τον δε Νομον σου ηγάπησα.

Ψαλ. 118,114 - βοηθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ σύ· εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

Ψαλ. 118,114 - Βοηθός και προστάτης μου είσαι συ, Κυριε. Εγώ δε στους λόγους και τας υποσχέσεις και τας εντολάς σου έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

Ψαλ. 118,115 - ἐκκλίνατε ἀπ᾽ ἐμοῦ, πονηρευόμενοι, καὶ ἐξερευνήσω τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ μου.

Ψαλ. 118,115 - Φυγετε μακράν από εμέ οι άνθρωποι, οι οποίοι μελετάτε και αγαπάτε και πράττετε την πονηρίαν. Εγώ δε θα ερευνήσω βαθύτερον και θα μάθω σαφέστερον τας εντολάς του Θεού μου.

Ψαλ. 118,116 - ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ ζῆσόν με, καὶ μὴ καταισχύνῃς με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου.

Ψαλ. 118,116 - Απλωσε το προστατευτικό σου χέρι πιάσε με και συγκράτησέ με, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου. Σώσε και περιφρούρησε την ζωήν μου από τους κινδύνους και μη με εντροπιάσης σχετικώς με τας ελπίδας, που έχω στηρίξει εις σέ.

Ψαλ. 118,117 - βοήθησόν μοι, καὶ σωθήσομαι καὶ μελετήσω ἐν τοῖς δικαιώμασί σου διαπαντός.

Ψαλ. 118,117 - Βοήθησέ με, διότι με την ιδικήν σου βοήθειαν θα σωθώ από τους κινδύνους και έτσι ασφαλής και απερίσπαστος θα μελετώ πάντοτε τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,118 - ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἄδικον τὸ ἐνθύμημα αὐτῶν.

Ψαλ. 118,118 - Εξουθένωσες και εξηυτέλισες όλους εκείνους, οι οποίοι απεμακρύνθησαν από τας εντολάς σου, διότι οι διαλογισμοί της διανοίας των και αι επιθυμίαι της καρδίας των ήσαν άδικοι.

Ψαλ. 118,119 - παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς· διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ μαρτύριά σου.

Ψαλ. 118,119 - Ηρεύνησα με τον νουν μου, εσκέφθην και είδα ότι παρέρχονται όλοι οι αμαρτωλοί της γης και εξαφανίζονται. Δια τούτο εγώ ηγάπησα τον Νομον σου, ο οποίος αποτελεί σωτηρίαν και ασφάλειαν.

Ψαλ. 118,120 - καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου· ἀπὸ γὰρ τῶν κριμάτων σου ἐφοβήθην. -

Ψαλ. 118,120 - Καρφωσε και νέκρωσε δια του αγίου φόβου σου τα προς την αμαρτίαν κλίνοντα μέλη της σαρκός μου. Ζητώ αυτήν την χάριν, διότι με τρομάζουν αι εναντίον της αμαρτίας τιμωρίαι σου.

Ψαλ. 118,121 - Ἐποίησα κρῖμα καὶ δικαιοσύνην· μὴ παραδῷς με τοῖς ἀδικοῦσί με.

Ψαλ. 118,121 - Επεδίωξα την ευθύτητα και δικαιοσύνην, την οποίαν συ θέλεις. Δια τούτο μη με παραδώσης εις τα χέρια των εχθρών μου, που με αδικούν.

Ψαλ. 118,122 - ἔκδεξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς ἀγαθόν· μὴ συκοφαντησάτωσάν με ὑπερήφανοι.

Ψαλ. 118,122 - Δια το καλόν μου και προς ασφάλειάν μου πάρε κάτω από την προστασίαν σου εμέ τον δούλον σου, ώστε να μη τολμήσουν να

διατυπώσουν εναντίον μου συκοφαντίας οι υπερήφανοι και αν διατυπώσουν, να μη γίνουν αυταί πιστευταί.

Ψαλ. 118,123 - οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τὸ σωτήριόν σου καὶ εἰς τὸ λόγιον τῆς δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,123 - Απέκαμαν τα μάτια μου περιμένοντα την σωτηρίαν από σέ, και την εκπλήρωσιν της δικαίας υποσχέσεώς σου.

Ψαλ. 118,124 - ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατὰ τὸ ἔλεός σου καὶ τὰ δικαιώματά σου δίδαξόν με.

Ψαλ. 118,124 - Σε ικετεύω να φερθής προς εμέ, τον δούλόν σου, σύμφωνα με το έλεός σου, όχι σύμφωνα με τας ιδικάς μου πράξεις. Δια να ευαρεστώ δε πάντοτε εις σέ, δίδαξέ με ακόμη περισσότερον τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,125 - δοῦλός σού εἰμι ἐγώ· συνέτισόν με, καὶ γνώσομαι τὰ μαρτύριά σου.

Ψαλ. 118,125 - Ιδικός σου δούλος είμαι εγώ. Δος μου λοιπόν, Κυριε, σοφίαν και σύνεσιν, δια να γνωρίσω και μάθω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,126 - καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ· διεσκέδασαν τὸν νόμον σου.

Ψαλ. 118,126 - Εφθασε δια τον Κυριον ο καιρός να αντιδράση και να εφαρμόση δικαιοσύνην εναντίον των εχθρών μου. Αυτοί κατεπάτησαν και κατεξέσχισαν τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,127 - διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ τοπάζιον.

Ψαλ. 118,127 - Η πονηρία και η κακότης εκείνων με έκαμε να αγαπήσω ακόμη περισσότερον τας εντολάς σου περισσότερον από το χρυσάφι και τους πολύτιμους λίθους.

Ψαλ. 118,128 - διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς σου κατωρθούμην, πᾶσαν ὁδὸν ἄδικον ἐμίσησα. -

Ψαλ. 118,128 - Δια τούτο συνεμορφούμην προς όλας τας εντολάς σου, εμίσησα δε κάθε άδικον πράξιν.

Ψαλ. 118,129 - Θαυμαστὰ τὰ μαρτύριά σου· διὰ τοῦτο ἐξηρεύνησεν αὐτὰ ἡ ψυχή μου.

Ψαλ. 118,129 - Βαθύν θαυμασμόν μου προκαλούν αι εντολαί, που υπάρχουν στον Νομον σου. Δια τούτο η ψυχή μου τας ηρεύνησε και τας εμελέτησε με πόθον.

Ψαλ. 118,130 - ἡ δήλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ καὶ συνετιεῖ νηπίους.

Ψαλ. 118,130 - Η φανέρωσις και η ανάλυσις των εντολών σου φωτίζει και συνετίζει και αυτούς ακόμη τους απλοϊκούς ανθρώπους.

Ψαλ. 118,131 - τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ εἵλκυσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐπεπόθουν.

Ψαλ. 118,131 - Ηνοιξα το στόμα μου και εισέπνευσα τον ζωογόνον αέρα. Ετσι ελαχτάρησα και λαχταρώ τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,132 - Ἐπίβλεψον ἐπ᾿ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου.

Ψαλ. 118,132 - Ριξε ένα σπλαγχνικό βλέμμα εις εμέ και ελέησέ με, σύμφωνα με την αξιόπιστον υπόσχεσίν σου να προστατεύης εκείνους, που σέβονται και αγαπούν το Ονομά σου.

Ψαλ. 118,133 - τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριευσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

Ψαλ. 118,133 - Κατεύθυνε την ζωήν και τα έργα μου σύμφωνα με το λόγιόν σου, ώστε καμμία παρανομία να μη κυριεύση την ψυχήν μου.

Ψαλ. 118,134 - λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Ψαλ. 118,134 - Γλύτωσέ με από συκοφαντίας ανθρώπων και εγώ θα φυλάξω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,135 - τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,135 - Ας επιλάμψη και ας φωτίση εμέ τον δούλόν σου η αγαθότης και η καλωσύνη του προσώπου σου· δίδαξέ με τα προστάγματά σου.

Ψαλ. 118,136 - διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου. -

Ψαλ. 118,136 - Εις τα αφθόνως αναβλύζοντα δάκρυά μου εβυθίσθησαν τα μάτια μου· και τούτο, διότι δεν ετήρησα πάντοτε τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,137 - Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου.

Ψαλ. 118,137 - Δικαιος είσαι, Κυριε, και αι αποφάσεις σου είναι ορθαί και ευθείαι.

Ψαλ. 118,138 - ἐνετείλω δικαιοσύνην τὰ μαρτύριά σου καὶ ἀλήθειαν σφόδρα.

Ψαλ. 118,138 - Τα προστάγματά σου, Κυριε, τα οποία ως εντολάς έδωσες εις ημάς, είναι απολύτως δίκαια και αληθινά.

Ψαλ. 118,139 - ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου οἱ ἐχθροί μου.

Ψαλ. 118,139 - Με έλυωσεν ωσάν κερί ο ζήλός μου δια την δόξαν του Ονόματός σου, διότι οι εχθροί μου ελησμόνησαν εντελώς τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,140 - πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα, καὶ ὁ δοῦλός σου ἠγάπησεν αὐτό.

Ψαλ. 118,140 - Είναι όμως άφρονες, διότι τα λόγιά σου είναι ολοκάθαρα και απαστράπτοντα, όπως το χρυσάφι, το οποίον εκαθαρίσθη στο πυρωμένο καμίνι. Δια τούτο εγώ ο δούλος σου τα ηγάπησα.

Ψαλ. 118,141 - νεώτερος ἐγώ εἰμι καὶ ἐξουδενωμένος· τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ψαλ. 118,141 - Μικρός κατά την ηλικίαν, καταφρονημένος και εξουδενωμένος είμαι μέσα εις την κοινωνίαν. Αλλά τας εντολάς σου ποτέ δεν τας ελησμόνησα.

Ψαλ. 118,142 - ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Ψαλ. 118,142 - Η δικαιοσύνη σου, Κυριε, είναι δικαοσύνη αιωνία και αναλλοίωτος και ο Νομος σου είναι αυτή αύτη η αλήθεια.

Ψαλ. 118,143 - θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὕροσάν με· αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.

Ψαλ. 118,143 - Με ευρήκαν θλίψεις και ανάγκαι, αλλά αι εντολαί σου, Κυριε, ήσαν πάντοτε μελέτη και παρηγορία μου.

Ψαλ. 118,144 - δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα· συνέτισόν με, καὶ ζήσομαι. -

Ψαλ. 118,144 - Τα προστάγματά σου είναι δίκαια, αιώνια και αναλλοίωτα. Συνέτισέ με δια μέσου αυτών, ώστε να ζήσω εγώ σύμφωνα με το άγιον θέλημά σου.

Ψαλ. 118,145 - Ἐκέκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· ἐπάκουσόν μου, Κύριε, τὰ δικαιώματά σου ἐκζητήσω.

Ψαλ. 118,145 - Με όλην μου την καρδία έκραξα προς σέ· άκουσε και κάμε δεκτήν, Κυριε, την προσευχήν μου. Εγώ δε θα ζητήσω να μάθω και να κατανοήσω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,146 - ἐκέκραξά σοι· σῶσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

Ψαλ. 118,146 - Εκραξα προς σέ, Κυριε· σώσε και περιφρούρησε την ζωήν μου, που κινδυνεύει, και εγώ θα φυλάξω τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,147 - προέφθασα ἐν ἀωρίᾳ καὶ ἐκέκραξα, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

Ψαλ. 118,147 - Πολύ ενωρίς, πριν περάση η νύκτα, εγώ εσηκώθηκα και προσηυχήθην με κραυγήν προς σε, διότι ήλπισα εις τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,148 - προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον τοῦ μελετᾶν τὰ λόγιά σου.

Ψαλ. 118,148 - Ηνοιξαν τα μάτια μου πολύ ενωρίς, ενώ ακόμη ήτο βαθύς όρθρος, δια να μελετήσω τους λόγους σου.

Ψαλ. 118,149 - τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρῖμά σου ζῆσόν με.

Ψαλ. 118,149 - Ακουσε, Κυριε, την φωνήν της δεήσεώς μου, σύμφωνα με την ευσπλαγχνίαν σου, και κατά την δικαίαν σου απόφασιν περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,150 - προσήγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομίᾳ, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.

Ψαλ. 118,150 - Οι εχθροί μου, που αδίκως και παραλόγως με καταδιώκουν, με επλησίασαν, δια να με εξοντώσουν. Αυτοί όμως ευρίσκονται μακράν από το άγιον θέλημά σου.

Ψαλ. 118,151 - ἐγγὺς εἶ, Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια.

Ψαλ. 118,151 - Αλλά συ, Κυριε, είσαι κοντά μου. Ολοι δε οι τρόποι ενεργείας σου προς ημάς τους ανθρώπους είναι δίκαιοι και αληθινοί.

Ψαλ. 118,152 - κατ᾿ ἀρχὰς ἔγνων ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά. -

Ψαλ. 118,152 - Απ' αρχής εγώ, Κυριε, εγνώρισα και κατενόησα τα μαρτύριά σου και επείσθην απολύτως, ότι αι εντολαί σου έχουν αιώνια τα θεμέλιά των.

Ψαλ. 118,153 - Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ψαλ. 118,153 - Ιδε την καταφρόνησιν και την εξουθένωσιν, εις την οποίαν με έχουν ρίξει οι εχθροί μου, και σπεύσε να με βγάλης από αυτήν, διότι εγώ δεν ελησμόνησα ποτέ τον Νομον σου.

Ψαλ. 118,154 - κρῖνον τὴν κρίσιν μου καὶ λύτρωσαί με· διὰ τὸν λόγον σου ζῆσόν με.

Ψαλ. 118,154 - Συ, ωσάν δίκαιος που είσαι, κρίνε με δικαιοσύνην την υπόθεσίν μου και απάλλαξέ με από τους εχθρούς μου. Συμφωνα δε με την υπόσχεσίν σου περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,155 - μακρὰν ἀπὸ ἁμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐξεζήτησαν.

Ψαλ. 118,155 - Η σωτηρία των δικαίων είσαι συ. Η σωτηρία όμως των αμαρτωλών είναι μακράν, είναι ανύπαρκτος, διότι δεν εζήτησαν να μελετήσουν και να καταμάθουν τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,156 - οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοί, Κύριε· κατὰ τὸ κρῖμά σου ζῆσόν με.

Ψαλ. 118,156 - Τα ελέη σου, Κυριε, είναι πολλά. Συμφωνα με την εύσπλαγχνον κρίσιν σου περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,157 - πολλοὶ οἱ ἐκδιώκοντές με καὶ θλίβοντές με· ἐκ τῶν μαρτυρίων σου οὐκ ἐξέκλινα.

Ψαλ. 118,157 - Πολλοί είναι οι εχθροί μου, που με καταδιώκουν και με καταθλίβουν. Εγώ όμως ποτέ δεν παρεξέκλινα από τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,158 - εἶδον ἀσυνετοῦντας καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ λόγιά σου οὐκ ἐφυλάξαντο.

Ψαλ. 118,158 - Είδα ασυνέτους ανθρώπους να απορρίπτουν τας εντολάς σου και έλυωνα από τον πόνον, διότι αυτοί δεν ετήρησαν τα λόγια σου.

Ψαλ. 118,159 - ἴδε, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα· Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζῆσόν με.

Ψαλ. 118,159 - Ιδε όμως, Κυριε, ότι εγώ ηγάπησα με όλην μου την καρδίαν τας εντολάς σου. Κυριε, κατά το μέγα έλεός σου, χάρισέ μου ασφαλή και μακράν την ζωήν.

Ψαλ. 118,160 - ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα πάντα τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου. -

Ψαλ. 118,160 - Αρχή, βάσις και περιεχόμενον των λόγων σου είναι η αλήθεια και όλαι αι κρίσεις της δικαιοσύνης σου είναι αιώνιοι και αμετάθετοι.

Ψαλ. 118,161 - Ἄρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδία μου.

Ψαλ. 118,161 - Αρχοντες ασεβείς με κατεδίωξαν χωρίς λόγον και αφορμήν. Δεν τους εφοβήθην. Από τους λόγους σου μόνον εδειλίασεν η καρδία μου, μήπως τυχόν και τους παραβώ.

Ψαλ. 118,162 - ἀγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγιά σου ὡς ὁ εὑρίσκων σκῦλα πολλά.

Ψαλ. 118,162 - Εγώ θα χαρώ τόσον πολύ από την μελέτην, την αποδοχήν και εφαρμογήν των λόγων σου, ωσάν ο νικητής εκείνος ο οποίος ευρίσκει πολλά και πολύτιμα λάφυρα.

Ψαλ. 118,163 - ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

Ψαλ. 118,163 - Εμίσησα και εσιχάθηκα την αδικίαν. Τον δε Νομον σου ηγάπησα.

Ψαλ. 118,164 - ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ᾔνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Ψαλ. 118,164 - Πολλές φορές κατά το διάστημα της ημέρας σε εδοξολόγησα δια τας δικαίας κρίσεις σου.

Ψαλ. 118,165 - εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σκάνδαλον.

Ψαλ. 118,165 - Ειρήνη πολλή βασιλεύει εις την καρδίαν εκείνων, που αγαπούν και φυλάττουν τον Νομον σου. Δεν υπάρχει εις αυτούς σκάνδαλον, που να σκοντάπτουν επάνω του, να τους αναταράσση και να τους κλονίζη.

Ψαλ. 118,166 - προσεδόκων τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα.

Ψαλ. 118,166 - Παντοτε, Κυριε, από σε επερίμενα την σωτηρίαν, και τας εντολάς σου ηγάπησα.

Ψαλ. 118,167 - ἐφύλαξεν ἡ ψυχή μου τὰ μαρτύριά σου καὶ ἠγάπησεν αὐτὰ σφόδρα.

Ψαλ. 118,167 - Η ψυχή μου εφύλαξε τας εντολάς σου, διότι θερμότατα τας έχει αγαπήσει.

Ψαλ. 118,168 - ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου καὶ τὰ μαρτύριά σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ὁδοί μου ἐναντίον σου, Κύριε. -

Ψαλ. 118,168 - Εφύλαξα τας εντολάς σου και τα μαρτύριά σου, Κυριε, διότι έχω την συναίσθησιν ότι όλαι αι πορείαι της ζωής μου ευρίσκονται ενώπιόν σου.

Ψαλ. 118,169 - Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε· κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν με.

Ψαλ. 118,169 - Ας πλησιάση, λοιπόν, ενώπιον του θρόνου της μεγαλωσύνης σου η δέησίς μου, Κυριε, και σύμφωνα με την ρητήν υπόσχεσίν σου ότι ακούεις τας προσευχάς μας, δος μου σύνεσιν και φωτισμόν.

Ψαλ. 118,170 - εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε· κατὰ τὸ λόγιόν σου ῥῦσαί με.

Ψαλ. 118,170 - Είθε να φθάση εις σέ, Κυριε, η ιερά αυτή αξίωσίς μου. Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, γλύτωσέ με από τους διαφόρους κινδύνους, που απειλούν την ζωήν μου.

Ψαλ. 118,171 - ἐξερεύξαιντο τὰ χείλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξῃς με τὰ δικαιώματά σου.

Ψαλ. 118,171 - Είθε από την καρδίαν και τα χείλη μου να αναβλύζουν πλούσιοι ύμνοι εις δόξαν σου. Και τούτο θα γίνη, όταν με διδάξης τα προστάγματά σου.

Ψαλ. 118,172 - φθέγξαιτο ἡ γλῶσσά μου τὰ λόγιά σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου δικαιοσύνη.

Ψαλ. 118,172 - Είθε η γλώσσά μου να ομιλή και να διαλαλή πάντοτε τα λόγια σου, διότι όλαι αι εντολαί σου είναι δίκαιαι και ορθαί.

Ψαλ. 118,173 - γενέσθω ἡ χείρ σου τοῦ σῶσαί με, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ᾑρετισάμην.

Ψαλ. 118,173 - Ας απλωθή προς εμέ το προστατευτικό σου χέρι, δια να με σώσης, διότι εγώ, υπέρ πάντα τα άλλα, επροτίμησα και ηγάπησα τας εντολάς σου.

Ψαλ. 118,174 - ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μού ἐστι.

Ψαλ. 118,174 - Με όλην μου την καρδίαν επόθησα την σωτηρίαν, την οποίαν συ, Κυριε, δίδεις, και ο Νομος σου είναι παντοτεινή μου μελέτη.

Ψαλ. 118,175 - ζήσεται ἡ ψυχή μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ψαλ. 118,175 - Χαρις εις την ιδικήν σου προστασίαν θα ζήσω και θα σε υμνώ, αι δε δίκαιαι κρίσεις σου θα με βοηθήσουν.

Ψαλ. 118,176 - ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός· ζήτησον τὸν δοῦλόν σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ψαλ. 118,176 - Επλανήθην, Κυριε, σαν απολωλός πρόβατον, μη με αφήσης· αναζήτησε εμέ τον δούλον σου, διότι ποτέ εγώ δεν ελησμόνησα τας εντολάς σου.

ΨΑΛΜΟΣ 119 (Μασ. 120)

ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.
Ψαλ. 119,1 - Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα, καὶ εἰσήκουσέ μου.
Ψαλ. 119,1 - Προς τον Κυριον εις περιστάσεις θλίψεων έκραξα δια της προσευχής και με εισήκουσε·
Ψαλ. 119,2 - Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων καὶ ἀπὸ γλώσσης δολίας.
Ψαλ. 119,2 - και τώρα, Κυριε, γλύτωσε την ψυχήν μου από χείλη, τα οποία ομιλούν εναντίον μου αδικίας και συκοφαντίας, από γλώσσαν, η οποία εξυφαίνει δολοπλοκίας.
Ψαλ. 119,3 - τί δοθείη σοι καὶ τί προστεθείη σοι πρὸς γλῶσσαν δολίαν;
Ψαλ. 119,3 - Ποία βοήθεια πρέπει να σου δοθή, ποία ενίσχυσις πρέπει να προστεθή επί πλέον εις σέ, δια να αποκρούσης την δολοπλόκον γλώσσαν;
Ψαλ. 119,4 - τὰ βέλη τοῦ δυνατοῦ ἠκονημένα, σὺν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἐρημικοῖς.
Ψαλ. 119,4 - Θα σου δοθούν τα ακονισμένα βέλη του παντοδυνάμου Θεού, τα ωπλισμένα με άνθρακας πυρός, τα οποία κατακαίουν και ερημώνουν.
Ψαλ. 119,5 - οἴμοι! ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, κατεσκήνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ.
Ψαλ. 119,5 - Αλλοίμονον! Διότι η παραμονή μου εις την ξένην γην παρετάθη επί μακρόν. Κατεσκήνωσα μαζή με τους σκηνίτας Κηδάρ, με τους βαρβάρους απογόνους του Ισμαήλ.
Ψαλ. 119,6 - πολλὰ παρῴκησεν ἡ ψυχή μου.
Ψαλ. 119,6 - Επί πολύν χρόνον παρετάθη η ξενητειά μου.
Ψαλ. 119,7 - μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην ἤμην εἰρηνικός· ὅταν ἐλάλουν αὐτοῖς, ἐπολέμουν με δωρεάν.
Ψαλ. 119,7 - Με τους ανθρώπους, οι οποίοι εμισούσαν την ειρήνην, εγώ ήμην πάντοτε ειρηνικός. Οταν συνωμιλούσα με αυτούς, εκείνοι με επολεμούσαν χωρίς λόγον και αφορμήν. Σώσέ με, Κυριε.

ΨΑΛΜΟΣ 120 (Μασ. 121)

Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.
Ψαλ. 120,1 - Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἥξει ἡ βοήθειά μου.
Ψαλ. 120,1 - Από την ξένην χώραν εσήκωσα τα μάτιά μου προς τα όρη Σιών, από όπου θα έλθη η βοήθειά μου παρά του Κυρίου, δια να επαναπατρισθώ.
Ψαλ. 120,2 - ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.
Ψαλ. 120,2 - Η βοήθειά μου θα έλθη από τον Κυριον, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.
Ψαλ. 120,3 - μὴ δῴης εἰς σάλον τὸν πόδα σου, μηδὲ νυστάξῃ ὁ φυλάσσων σε.
Ψαλ. 120,3 - Είθε, ω ψυχή μου, ποτέ να μη σαλευθή το ποδί σου. Ποτέ να μη νυστάξη και αδιαφορήση δια σε ο Κυριος, ο οποίος σε φυλάσσει.
Ψαλ. 120,4 - ἰδοὺ οὐ νυστάξει οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων τὸν Ἰσραήλ.
Ψαλ. 120,4 - Ιδού, δεν θα νυστάξη, ούτε θα κοιμηθή, ούτε θα αδιαφορήση ο Κυριος, ο οποίος περιφρουρεί τον ισραηλιτικόν λαόν.
Ψαλ. 120,5 - Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου·
Ψαλ. 120,5 - Τουναντίον, ο Κυριος θα σε περιφρουρήση ασφαλή, ω λαέ του Ισραήλ. Ο Κυριος θα είναι ο παντοδύναμος σκεπαστής και υπερασπιστής σου, ο οποίος θα ίσταται συμπαραστάτης σου εκ δεξιών σου.
Ψαλ. 120,6 - ἡμέρας ὁ ἥλιος οὐ συγκαύσει σε, οὐδὲ ἡ σελήνη τὴν νύκτα.
Ψαλ. 120,6 - Τοτε κατά την ημέραν ο ήλιος δεν θα σε καυματίση, ούτε η σελήνη θα σε βλάψη κατά την νύκτα.
Ψαλ. 120,7 - Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ, φυλάξει τὴν ψυχήν σου ὁ Κύριος.
Ψαλ. 120,7 - Ο Κυριος θα σε προφυλάξη από κάθε κακόν. Θα φυλάξη την ζωήν σου ο Κυριος.
Ψαλ. 120,8 - Κύριος φυλάξει τὴν εἴσοδόν σου καὶ τὴν ἔξοδόν σου ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.
Ψαλ. 120,8 - Ο Κυριος θα φυλάξη την είσοδόν σου και την έξοδόν σου από το σπίτι σου· γενικώς την πορείαν της ζωής σου και στο παρόν και στο μέλλον.

ΨΑΛΜΟΣ 121 (Μασ. 122)

Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.
Ψαλ. 121,1 - Εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.

Ψαλ. 121,1 - Εσκίρτησα από χαράν και αγαλλίασιν, όταν, ενώ ευρισκόμην εις ξένην χώραν, μερικοί προσκυνηταί μου είπαν· Θα πορευθώμεν τώρα στον ναόν του Κυρίου.

Ψαλ. 121,2 - ἑστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Ἱερουσαλήμ.

Ψαλ. 121,2 - Και ιδού, τα πόδια μας τώρα ίστανται εις τας αυλάς σου, ω Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 121,3 - Ἱερουσαλὴμ οἰκοδομουμένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχὴ αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ψαλ. 121,3 - Η Ιερουσαλήμ, η οποία έχει οικοδομηθή ως πολυάνθρωπος, μεγάλη και λαμπρά πόλις, της οποίας τα κτίρια συνέχονται το ένα με το άλλο, ώστε να μη είναι αραιοκατωκημένη.

Ψαλ. 121,4 - ἐκεῖ γὰρ ἀνέβησαν αἱ φυλαί, φυλαὶ Κυρίου, μαρτύριον τῷ Ἰσραήλ, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου·

Ψαλ. 121,4 - Περισσότερον όμως ποθητή και αγαπητή είναι, διότι εκεί ανέρχονται αι διάφοροι φυλαί, αι φυλαί του λαού του Θεού, σύμφωνα προς την εντολήν του Κυρίου, δια να υμνήσουν και δοξολογήσουν το πάντιμον όνομά του Κυρίου.

Ψαλ. 121,5 - ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαυΐδ.

Ψαλ. 121,5 - Ηυφράνθη η Ιερουσαλήμ, διότι εκεί εστήνοντο θρόνοι δικαστικοί, θρόνοι δια την βασιλεύουσαν οικογένειαν του Δαυίδ.

Ψαλ. 121,6 - ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εὐθηνία τοῖς ἀγαπῶσί σε·

Ψαλ. 121,6 - Ω σεις οι προσκυνηταί, παρακαλέσατε τον Κυριον δια την ασφάλειαν, την ειρήνην και την ευημερίαν της Ιερουσαλήμ. Ω Ιερουσαλήμ! Ευτυχία ας υπάρχη πάντοτε εις εκείνους, οι οποίοι σε αγαπούν.

Ψαλ. 121,7 - γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει σου καὶ εὐθηνία ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου.

Ψαλ. 121,7 - Ειρήνη ας βασιλεύς μέσα εις τα τείχη σου, τα οποία αποτελούν την δύναμιν, που σε περιφρουρεί. Αφθονία και ασφάλεια ας υπάρχη στους πύργους των θησαυρών σου και τους προμαχώνας σου.

Ψαλ. 121,8 - ἕνεκα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν πλησίον μου, ἐλάλουν δὴ εἰρήνην περὶ σοῦ·

Ψαλ. 121,8 - Χαριν των αδελφών μου και των φίλων μου, που κατοικούν εις σέ, εύχομαι πάντοτε ειρήνην και ευημερίαν δια σέ.

Ψαλ. 121,9 - ἕνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθά σοι.

Ψαλ. 121,9 - Χαριν του ναού Κυρίου του Θεού μας εζήτησα και ζητώ με θερμήν προσευχήν αγαθά δια σέ, ω Ιερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ 122 (Μασ. 123)

Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.
Ψαλ. 122,1 - Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ.
Ψαλ. 122,1 - Προς σε και μόνον έχω υψωμένα τα μάτια μου, Κυριε, ο οποίος κατοικείς στον ουρανόν.
Ψαλ. 122,2 - ἰδοὺ ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.
Ψαλ. 122,2 - Ιδού, όπως τα μάτια των δούλων είναι προσηλωμένα εις τα χέρια των κυρίων των, και οι οφθαλμοί της δούλης εις τα χέρια της κυρίας της, περιμένοντες από εκείνους αγαθά, έτσι και τα μάτια μας στρέφονται προς Κυριον, τον Θεόν μας και τον παρακαλούν, μέχρις ότου πλούσιον εκδηλώση προς ημάς το έλεός του.
Ψαλ. 122,3 - ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως,
Ψαλ. 122,3 - Ελέησέ μας, Κυριε, ελέησέ μας, διότι επί μακρόν χρόνον εγεμίσαμεν από καταφρόνησιν και εξουθένωσιν.
Ψαλ. 122,4 - ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.
Ψαλ. 122,4 - Εγέμισε με το παραπάνω η ψυχή μας. Είθε η καταισχύνη να έλθη εναντίον των πλουσίων και αλαζονικών τυράννων μας, ο εξευτελισμός και η εξουθένωσις εναντίον των υπερηφάνων, οι οποίοι μας κατατυραννούν.

ΨΑΛΜΟΣ 123 (Μασ. 124)

Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.
Ψαλ. 123,1 - Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·
Ψαλ. 123,1 - Εάν ο Κυριος δεν ήτο μαζή μας, βοηθός και υπερασπιστής μας, ας το ομολογήση λοιπόν όλος ο ισραηλιτικός λαός,
Ψαλ. 123,2 - εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν ἐν τῷ ἐπαναστῆναι ἀνθρώπους ἐφ᾿ ἡμᾶς,
Ψαλ. 123,2 - εάν ο Κυριος δεν ευρίσκετο μαζή μας, όταν οι εχθροί μας πάνοπλοι και ισχυροί εξηγέρθησαν εναντίον μας,
Ψαλ. 123,3 - ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς ἐν τῷ ὀργισθῆναι τὸν θυμὸν αὐτῶν ἐφ᾿ ἡμᾶς·
Ψαλ. 123,3 - ασφαλώς και βεβαίως ζωντανούς θα μας κατέπιναν, όταν η οργή των είχεν ανάψει εναντίον μας.

Ψαλ. 123,4 - ἄρα τὸ ὕδωρ ἂν κατεπόντισεν ἡμᾶς, χείμαῤῥον διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν·

Ψαλ. 123,4 - Το ορμητικόν ρεύμα του μίσους και της κακίας των θα μας κατεπόντιζε και θα μας κατέπνιγε. Ποταμόν ορμητικόν από εκείνους, που σχηματίζονται τον χειμώνα, θα διήρχετο η ψυχή μας.

Ψαλ. 123,5 - ἄρα διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ὕδωρ τὸ ἀνυπόστατον.

Ψαλ. 123,5 - Ασφαλώς θα διήρχετο η ψυχά μας βαθύτατον ύδωρ, όπου πυθμήν δεν υπάρχει, και θα κατεποντίζετο.

Ψαλ. 123,6 - εὐλογητὸς Κύριος, ὃς οὐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θήραν τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῶν.

Ψαλ. 123,6 - Ας είναι όμως ευλογημένον και δοξασμένον το όνομά του Κυρίου, ο οποίος δεν μας αφήκε να γίνωμεν θήραμα και τροφή στους οδόντας των αγρίων αυτών θηρίων, των εχθρών μας.

Ψαλ. 123,7 - ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐῤῥύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων· ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἐῤῥύσθημεν.

Ψαλ. 123,7 - Η ζωη μας εγλύτωσεν από τα χέρια των, όπως το στρουθίον διαφεύγει την παγίδα των κυνηγών. Η παγίς των εχθρών μας συνετρίβη και ημείς διεσώθημεν.

Ψαλ. 123,8 - ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Ψαλ. 123,8 - Η βοήθεια και η σωτηρία μας οφείλεται στον παντοδύναμον Κυριον μας, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 124 (Μασ. 125)

ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Ψαλ. 124,1 - Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ὡς ὄρος Σιών· οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Ψαλ. 124,1 - Αυτοί που έχουν στηρίξει την πεποίθησιν των εις τον Κύριον, ομοιάζουν προς το ακλόνητον όρος της Σιών, διότι όπως εκείνο, έτσι και ο κάθε κάτοικος της Ιερουσαλημ, που πιστεύει εις τον Θεο, ποτέ δεν θα κλονισθή.

Ψαλ. 124,2 - ὄρη κύκλῳ αὐτῆς, καὶ ὁ Κύριος κύκλῳ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 124,2 - Όπως γύρω από την Ιερουσαλήμ υπάρχουν λόφοι, οι οποίοι την προασπίζουν από τας επιδρομάς των εχθρών, έτσι και ο Κύριος ως ακατανόκητον όπλον ευρίσκεται γύρω από τον λαόν του, προστατεύων αυτόν εις τους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 124,3 - ὅτι οὐκ ἀφήσει Κύριος τὴν ῥάβδον τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κλῆρον τῶν δικαίων, ὅπως ἂν μὴ ἐκτείνωσιν οἱ δίκαιοι ἐν ἀνομίαις χεῖρας

αὐτῶν.

Ψαλ. 124,3 - Δεν θα επιτρέψη ο Κύριος να πίπτη βασανιστική και τυραννική η ράβδος και η εξουσία των αμαρτωλών εναντίον της κληρονομίας των δικαίων Ισραηλιτών. Και τούτο, δια να μη σκανδαλισθούν οι δίκαιοι από τον θρίαμβον του κακού και απλώσουν και αυτοί τα χέρια των εις έργα παρανομίας.

Ψαλ. 124,4 - ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ·

Ψαλ. 124,4 - Δείξε και στείλε, Κύριε, τα αγαθά σου εις τους αγαθούς ανθρώπους, εις αυτούς που έχουν ειλικρινή και άδολον την καρδίαν.

Ψαλ. 124,5 - τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγγαλιὰς ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

Ψαλ. 124,5 - Αυτούς όμως, οι οποίοι παρεκκλίνουν εις τους διεστραμμένους δρόμους της πονηρίας, θα εξολοθρεύση ο Κύριος, μαζή με τους εργαζομένους την ανομίαν. Είθε να βασιλεύη η ειρ'ηνη εις τον λαόν του Ισραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ 125 (Μασ. 126)

Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Ψαλ. 125,1 - Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιὼν ἐγενήθημεν ὡσεὶ παρακεκλημένοι.

Ψαλ. 125,1 - Οταν ο δίκαιος και παντοδύναμος Κυριος επανέφερεν ημάς τους αιχμαλώτους από την Βαβυλώνα και αποκατέστησεν εις την πατρίδα μας, ησθάνθημεν μεγάλην παρηγορίαν και χαράν.

Ψαλ. 125,2 - τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεως. τότε ἐροῦσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν· ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ᾿ αὐτῶν.

Ψαλ. 125,2 - Τοτε εγέμισε το στόμα μας από ενθουσιώδεις αναφωνήσεις χαράς και η γλώσσα μας από λόγια αγαλλιάσεως. Τοτε και αυτοί ακόμη οι ειδωλολατρικοί, λαοί έλεγαν· Ο Κυριος έκαμε μεγάλα έργα προς χάριν των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 125,3 - ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μεθ᾿ ἡμῶν, ἐγενήθημεν εὐφραινόμενοι.

Ψαλ. 125,3 - Πράγματι μεγάλα και θαυμαστά έργα υπέρ ημών έκαμεν ο Κυριος. Δι' αυτό και ημείς εγεμίσαμεν από χαράν και αγαλλίασιν.

Ψαλ. 125,4 - ἐπίστρεψον, Κύριε, τὴν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν ὡς χειμάῤῥους ἐν τῷ νότῳ.

Ψαλ. 125,4 - Επανάφερε όμως, Κυριε, και τους υπολειφθέντας αιχμαλώτους Ιουδαίους, πολυαρίθμους, σαν χειμάρρους, οι οποίοι κατά τον χειμώνα γεμίζουν νερά και ορμητικοί χύνονται προς νότον.

Ψαλ. 125,5 - οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι.

Ψαλ. 125,5 - Οσοι με δάκρυα απελπισίας εξ αιτίας της ξηρασίας σπείρουν τους αγρούς των, όταν πέσουν αι βροχαί και καρποφορήσουν οι αγροί των, θα θερίσουν σκιρτώντες από αγαλλίασιν.

Ψαλ. 125,6 - πορευόμενοι ἐπορεύοντο καὶ ἔκλαιον βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν· ἐρχόμενοι δὲ ἥξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει αἴροντες τὰ δράγματα αὐτῶν.

Ψαλ. 125,6 - Οι γεωργοί μεταβαίνοντες στους αγρούς των ρίπτουν τους σπόρους με δάκρυα, διότι δεν γνωρίζουν, αν και τι θα θερίσουν. Κατά τον θερισμόν όμως επανέρχονται από τους αγρούς με αγαλλίασιν φέροντες στους ώμους των τα δεμάτια από τα μεστωμένα στάχυα. Ετσι και ημείς πονεμένοι και κλαίοντες εβαδίζαμεν προς την εξορίαν της Βαβυλώνος. Χαίροντες δε και αγαλλόμενοι επανήλθομεν με την βοήθειάν σου εις την πατρίδα μας.

ΨΑΛΜΟΣ 126 (Μασ. 127)

ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Ψαλ. 126,1 - Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

Ψαλ. 126,1 - Εάν ο ίδιος ο Κυριος δεν οικοδομήση και δεν ευδοκήση εις την ανοικοδόμησιν ενός οίκου, ματαίως εκοπίασαν οι οικοδομούντες αυτόν. Εάν ο ίδιος ο Κυριος δεν φυλάξη μίαν πόλιν, ματαίως ηγρύπνησαν οι φρουροί της.

Ψαλ. 126,2 - εἰς μάτην ὑμῖν ἐστι τὸ ὀρθρίζειν, ἐγείρεσθαι μετὰ τὸ καθῆσθαι, οἱ ἐσθίοντες ἄρτον ὀδύνης, ὅταν δῷ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον.

Ψαλ. 126,2 - Εάν δεν έχετε δοηθόν τον Θεόν, ματαίως εξυπνάτε από τον βαθύν όρθρον, δια να μεταβήτε εις τας εργασίας σας. Ματαίως, μόλις σηκωθήτε από την κλίνην σας η από την τράπεζαν του φαγητού, σπεύδετε προς την εργασίαν σας· και έτσι τρώγετε τον άρτον σας με πολύν κόπον και πόνον εις στιγμήν, κατά την οποίαν ο Κυριος δίδει στους αγαπητούς του πιστούς ανθρώπους ήρεμον ύπνον·

Ψαλ. 126,3 - ἰδοὺ ἡ κληρονομία Κυρίου υἱοί, ὁ μισθὸς τοῦ καρποῦ τῆς γαστρός.

Ψαλ. 126,3 - ιδού ποιά είναι η πολύτιμος δωρεά του Κυρίου, που δίδεται από αυτόν στους αγαπητούς του. Είναι τα παιδιά, οι απόγονοι. Ο μισθός και η αμοιβή των δικαίων είναι τα τέκνα, καρπός της μητρικής γαστρός.

Ψαλ. 126,4 - ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων.

Ψαλ. 126,4 - Ωσάν βέλη εις τα χέρια ικανού και εμπείρου πολεμιστού ομοιάζουν τα παιδιά των παραμερισμένων από τους ανθρώπους, αλλά πιστών στον Θεόν γονέων. 5 - Μακάριος είναι ο γονεύς εκείνος, ο οποίος θα αποκτήση δια των παιδιών του ο,τι επιθυμεί. Δεν θα εντροπιασθούν οι γονείς αυτοί των πολλών παιδιών, όταν συζητούν με τους εχθρούς των εις τας πύλας της πόλεως.

Ψαλ. 126,5 - μακάριος ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν· οὐ καταισχυνθήσονται, ὅταν λαλῶσι τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις.

ΨΑΛΜΟΣ 127 (Μασ. 128)

Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Ψαλ. 127,1 - Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, οἱ πορευόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

Ψαλ. 127,1 - Τρισευτυχισμένοι είναι όλοι όσοι φοβούνται και ευλαβούνται τον Κυριον, οι οποίοι πορεύονται και συμπεριφέρονται σύμφωνα με τας εντολάς του.

Ψαλ. 127,2 - τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι· μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται.

Ψαλ. 127,2 - Συ, που ευλαβείσαι τον Κυριον, θα τρώγης τους κόπους των χειρών σου, και όχι οι ξένοι και οι εχθροί σου. Είσαι καλότυχος και ευτυχισμένος, και όλα τα ζητήματά σου θα πάνε καλά.

Ψαλ. 127,3 - ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθηνοῦσα ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου· οἱ υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλῳ τῆς τραπέζης σου.

Ψαλ. 127,3 - Η γυναίκα σου, μέσα εις τα δωμάτια του σπιτιού σου, θα είναι ωσάν την κληματαριά της αυλής σου, την γεμάτην καρπούς. Τα παιδιά σου θα παρακάθηνται ολόγυρα από την τράπεζάν σου, σαν νεόφυτα δένδρύλλια ελαιών.

Ψαλ. 127,4 - ἰδοὺ οὕτως εὐλογηθήσεται ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ψαλ. 127,4 - Ιδού, έτσι θα ευλογηθή κάθε άνθρωπος, ο οποίος φοβείται και ευλαδείται τον Κυριον.

Ψαλ. 127,5 - εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, καὶ ἴδοις τὰ ἀγαθὰ Ἱερουσαλὴμ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου·

Ψαλ. 127,5 - Είθε, λοιπόν, σε τον φοβούμενον αυτόν, να σε ευλογήση ο Κυριος από την αγίαν Σιών, όπου ο ιερός ναός του, να ίδης και να απολαύσης τα αγαθά της Ιερουσαλήμ όλας τας ημέρας της ζωής σου.

Ψαλ. 127,6 - καὶ ἴδοις υἱοὺς τῶν υἱῶν σου. εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

Ψαλ. 127,6 - Είθε να ίδης τέκνα των τέκνων σου. Είθε η ειρήνη του Θεού να βασιλεύη εις ολόκληρον τον ισραηλιτικόν λαόν.

ΨΑΛΜΟΣ 128 (Μασ. 129)

ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.
Ψαλ. 128,1 - Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·
Ψαλ. 128,1 - Πολλές φορές και από πολύν καιρόν, όταν ακόμη ως νεαρόν έθνος ηρχίσαμεν την ζωήν μας εις την Αίγιπτον, μας επολέμησαν οι εχθροί μας. Ας το διακηρύξη αυτό ο ισραηλιτικός λαός.
Ψαλ. 128,2 - πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, καὶ γὰρ οὐκ ἠδυνήθησάν μοι.
Ψαλ. 128,2 - Πολλές φορές μας επολέμησαν οι εχθροί μας από την αρχήν της εθνικής μας ζωής και όμως δεν κατόρθωσαν να μας επιβληθούν και να μας εξοντώσουν.
Ψαλ. 128,3 - ἐπὶ τὸν νῶτόν μου ἐτέκταινον οἱ ἁμαρτωλοί, ἐμάκρυναν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.
Ψαλ. 128,3 - Καθήσαντες τυραννικά επάνω μας, εσφυροκοπούσαν εις την ράχιν μας οι ασεβείς ειδωλολατρικοί λαοί και επί πολύν χρόνον επεξέτεινον την παράνομον αυτήν συμπεριφοράν.
Ψαλ. 128,4 - Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αὐχένας ἁμαρτωλῶν.
Ψαλ. 128,4 - Αλλ' ο δίκαιος Κυριος κατέκοψε και εταπείνωσε τους αυχένας των αλαζονικών αμαρτωλών αυτών τυράννων μας.
Ψαλ. 128,5 - αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω πάντες οἱ μισοῦντες Σιών.
Ψαλ. 128,5 - Ας κατεντροπιασθούν και ας στραφούν εντροπιασμένοι προς τα οπίσω όλοι εκείνοι, οι οποίοι μισούν την αγίαν Σιών, την Ιερουσαλήμ.
Ψαλ. 128,6 - γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δωμάτων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνθη·
Ψαλ. 128,6 - Ας γίνουν όλοι αυτοί ωσάν το χορτάρι, που φυτρώνει επάνω εις τα λιακωτά, και το οποίον, πριν κανείς το εκριζώση, ξηραίνεται μόνον του.
Ψαλ. 128,7 - οὗ οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ θερίζων καὶ τὸν κόλπον αὐτοῦ ὁ τὰ δράγματα συλλέγων,
Ψαλ. 128,7 - Από αυτό το χορτάρι δεν ημπορεί ποτέ να γεμίση τα χέρια του ο θεριστής, ο οποίος θερίζει τα στάχυα, ούτε βέβαια και την αγκαλιάν του ο εργάτης, ο οποίος μαζεύει και δένει εις δεμάτια τα στάχυα.
Ψαλ. 128,8 - καὶ οὐκ εἶπαν οἱ παράγοντες· εὐλογία Κυρίου ἐφ᾿ ὑμᾶς, εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ψαλ. 128,8 - Ούτε οι διαβάται θα είπουν προς εκείνους οι οποίοι, τυχόν, θα εμάζευαν τα χορταράκια αυτά· η ευλογία και η ειρήνη του Θεού να είναι μαζή σας· ούτε και εκείνοι, φυσικά, θα απαντήσουν προς τους διαβάτας· Η ευλογία του Θεού μαζή σας. Εν ονόματι του Κυρίου σας ευλογούμεν και ημείς.

ΨΑΛΜΟΣ 129 (Μασ. 130)

ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Ψαλ. 129,1 - Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε·

Ψαλ. 129,1 - Από τα βάθη της ψυχής μου, εις δυστυχίαν ευρισκόμενος, Εκραξα, Κυριε, προς σέ.

Ψαλ. 129,2 - Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου· γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Ψαλ. 129,2 - Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την δέησίν μου. Ας γίνουν προσεκτικά τα αυτιά σου εις τα λόγια της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 129,3 - ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

Ψαλ. 129,3 - Κυριε, Κυριε, εάν παρατηρήσης και εξετάσης τας αμαρτίας μας, ποιός είναι δυνατόν να ανθέξη στο ερευνητικόν βλέμμα σου και την δικαίαν καταδικαστικήν απόφασίν σου;

Ψαλ. 129,4 - ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἱλασμός ἐστιν.

Ψαλ. 129,4 - Παίρνω όμως θάρρος, διότι γνωρίζω ότι εις σε υπάρχει το έλεος και η συγχώρησις.

Ψαλ. 129,5 - ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου.

Ψαλ. 129,5 - Δια το όνομά σου, Κυριε, το οποίον υπενθυμίζει αγαθότητα και φιλανθρωπίαν, με πολλήν την υπομονήν και εγκαρτέρησιν ήλπισα εις σέ. Η ψυχή μου, με ακλόνητον πεποίθησιν εις την φιλαλήθειαν των υποσχέσεών σου, υπομένει και περιμένει την βοήθείαν σου.

Ψαλ. 129,6 - ἤλπισεν ἡ ψυχή μου ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός· ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ψαλ. 129,6 - Η ψυχή μου ήλπισε και ελπίζει στον Κυριον, από βαθέος όρθρου μέχρι της προχωρημένης νυκτός. Εις τον Κυριον όλος ο ισραηλιτικός λαός ας ελπίζη από βαθείας πρωΐας μέχρι προχωρημένης νυκτός.

Ψαλ. 129,7 - ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ᾿ αὐτῷ λύτρωσις,

Ψαλ. 129,7 - Διότι στον Κυριον υπάρχει το έλεος. Εις αυτόν υπάρχει ανεξάντλητος και από αυτόν χορηγείται πλουσία η βοήθεια προς σωτηρίαν.

Ψαλ. 129,8 - καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Ψαλ. 129,8 - Και αυτός θα απαλλάξη τον ισραηλιτικόν λαόν από όλας τας αμαρτίας του.

ΨΑΛΜΟΣ 130 (Μασ. 131)

ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.
Ψαλ. 130,1 - Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου, οὐδὲ ἐμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, οὐδὲ ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμέ.
Ψαλ. 130,1 - Κυριε, δεν υψώθηκε από κενοδοξίαν και υπερηφάνειαν η καρδία μου, ούτε και εσήκωσα τα μάτια μου με έπαρσιν απέναντι των άλλων. Δεν επεδίωξα δία λόγους φιλοδοξίας μεγαλεία, ούτε επεχείρησα πράγματα, που υπερβαίνουν την δύναμίν μου και την αξίαν μου, με σκοπόν να προκαλέσω τον θαυμασμόν.
Ψαλ. 130,2 - εἰ μὴ ἐταπεινοφρόνουν, ἀλλὰ ὕψωσα τὴν ψυχήν μου ὡς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἀνταποδώσεις ἐπὶ τὴν ψυχήν μου.
Ψαλ. 130,2 - Εάν δεν εζούσα και δεν εφερόμην με ταπεινοφροσύνην, εάν δεν έχω εξαρτήσει όλην μου την ύπαρξιν από σε και προς σε δεν έχω υψωμένα τα βλέμματά μου, όπως το απογαλακτισμένον βρέφος προς την μητέρα του, έτσι ας ανταποδώσης εις την ψυχήν μου, τιμωρίαν μεν εάν εφέρθην με υπερηφάνειαν, αμοιβήν δε εάν έζησα με ταπεινοφροσύνην.
Ψαλ. 130,3 - ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.
Ψαλ. 130,3 - Ολος ο Ισραηλιτικός λαός ας έχη στηριγμένας τας ελπίδας του προς τον Κυριον από τώρα και στον αιώνα του αιώνος.

ΨΑΛΜΟΣ 131 (Μασ. 132)

ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.
Ψαλ. 131,1 - Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ καὶ πάσης τῆς πρᾳότητος αὐτοῦ,
Ψαλ. 131,1 - Ενθυμήσου, Κυριε, τον Δαυίδ και όλην αυτού την ανεξικακίαν, την μάκροθυμίαν και την ταπεινοφροσύνην, δια των οποίων ευηρέστησεν εις σέ.
Ψαλ. 131,2 - ὡς ὤμοσε τῷ Κυρίῳ, ηὔξατο τῷ Θεῷ Ἰακώβ·
Ψαλ. 131,2 - Ενθυμήσου ότι ένορκον έδωκεν υπόσχεσιν εις σε τον Κυριον, έκαμε τάξιμον εις σε τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού.
Ψαλ. 131,3 - εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκήνωμα οἴκου μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμνῆς μου,

Ψαλ. 131,3 - Είπε· Δεν θα εισέλθω εις την σκηνήν που κατοικώ, ούτε θα ανεβώ στο στρωμένο κρεββάτι μου,

Ψαλ. 131,4 - εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου,

Ψαλ. 131,4 - ούτε θα παραδώσω τα μάτια μου στον ύπνον και τα βλέφαρά μου στον νυσταγμόν· δεν θα δώσω ανάπαυσιν στους κροτάφους μου,

Ψαλ. 131,5 - ἕως οὗ εὕρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκήνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

Ψαλ. 131,5 - μέχρις ότου εύρω κατάλληλον τόπον δια τον Κυριον, δια την κατοικίαν του Θεού του Ιακώβ.

Ψαλ. 131,6 - ἰδοὺ ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθᾷ, εὕρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ·

Ψαλ. 131,6 - Αυτά είπεν εκείνος, ημείς δε το έθνος του Ισραήλ, ιδού ηκούσαμεν ότι η Κιβωτός της Διαθήκης ευρίσκετο εις Εφραθά, την ευρήκαμεν εις τας δασώδεις περιοχάς της Καριαθιαρείμ.

Ψαλ. 131,7 - εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.

Ψαλ. 131,7 - Τωρα όμως θα εισέλθωμεν εις την Ιερουσαλήμ, εις τα σκηνώματα του Θεού. Θα προσκυνήσωμεν στον τόπον, όπου εστάθησαν οι πόδες του, όπου υπάρχει η ιερά Κιβωτός της Διαθήκης.

Ψαλ. 131,8 - ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου·

Ψαλ. 131,8 - Σηκω, λοιπόν, Κυριε, και αναπαύσου μονίμως πλέον στον λαόν σου· συ και η ιερά Κιβωτός σου, η οποία έως τώρα περιεπλανάτο από τόπου εις τόπον.

Ψαλ. 131,9 - οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Ψαλ. 131,9 - Οι ιερείς σου ως ένδυμά των θα έχουν την δικαιοσύνην και οι άλλοι, οι αφωσιωμένοι εις σε 'Ισραηλιται, θα σκιρτούν από αγαλλίασιν και χαράν.

Ψαλ. 131,10 - ἕνεκεν Δαυΐδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

Ψαλ. 131,10 - Χαριν του πιστού δούλου σου Δαυίδ μη αποκρούσης και μη αποστροφής το πρόσωπον του εκάστοτε χρισμένου από σε βασιλέως του Ισραήλ.

Ψαλ. 131,11 - ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν· ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου·

Ψαλ. 131,11 - Ενορκον και αμετάθετον υπόσχεσιν έδωκεν ο Κυριος στον Δαυίδ και δεν θα την παραβή. Από τους απογόνους σου είπε, θα αναβιβάζω διαδόχους στον θρόνον σου.

Ψαλ. 131,12 - ἐὰν φυλάξωνται οἱ υἱοί σου τὴν διαθήκην μου καὶ τὰ μαρτύριά μου ταῦτα, ἃ διδάξω αὐτούς, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰῶνος καθιοῦνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Ψαλ. 131,12 - Εάν δε οι απόγονοί σου τηρήσουν την διαθήκην μου, τας σαφείς και ρητάς εντολάς, τας οποίας εγώ θα διδάξω εις αυτούς, τότε αυτοί και οι απόγονοί των θα καθήσουν αιωνίως επί του βασιλικού θρόνου σου.

Ψαλ. 131,13 - ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ᾑρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ·

Ψαλ. 131,13 - Αυτά είπεν ο Κυριος, διότι εξέλεξε δια τον εαυτόν του και ηγάπησε την Σων ως μόνιμον κατοικίαν του και διεκήρυξε ρητώς·

Ψαλ. 131,14 - αὕτη ἡ κατάπαυσίς μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ὧδε κατοικήσω, ὅτι ᾑρετισάμην αὐτήν·

Ψαλ. 131,14 - Αυτή η Ιερουσαλήμ είναι η μόνιμος κατοικία μου εις αιώνας αιώνων. Εδώ θα κατοικήσω, διότι αυτήν εγώ εξέλεξα και επροτίμησα.

Ψαλ. 131,15 - τὴν θύραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων,

Ψαλ. 131,15 - Τα προς διατροφήν των κατοίκων της θηράματα και τα άλλα υλικά αγαθά εγώ θα ευλογήσω πλουσίως. Τους πτωχούς της θα τους χορτάσω με άρτους και με ποικίλας τροφάς.

Ψαλ. 131,16 - τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν, καὶ οἱ ὅσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Ψαλ. 131,16 - Τους ιερείς της θα τους ενδύσω με δύναμιν σωτηριώδη, και οι αφωσιωμένοι εις αυτήν άνθρωποι θα σκιρτούν με χαράν και αγαλλίασιν.

Ψαλ. 131,17 - ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυΐδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ χριστῷ μου·

Ψαλ. 131,17 - Εκεί, εις την Ιερουσαλήμ, θα αναδείξω με λαμπρότητα την βασιλικήν δύναμιν του Δαυίδ. Εχω δε προετοιμάσει εκεί ως λαμπρότατον ανέσπερον φως αιώνιον βασιλέα, ένα από τους απογόνους του Δαυίδ, τον Μεσσίαν.

Ψαλ. 131,18 - τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσω αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἐξανθήσει τὸ ἁγίασμά μου.

Ψαλ. 131,18 - Τους εχθρούς του χρισθέντος αυτού αιωνίου βασιλέως, θα τους περιβάλω με καταισχύνην. Εις αυτόν δε τον ίδιον θα ανθή και θα ευωδιάζη το αγίασμά μου.

ΨΑΛΜΟΣ 132 (Μασ. 133)

Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Ψαλ. 132,1 - Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ᾽ ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό;

Ψαλ. 132,1 - Τι ωραιότερον η τι τερπνότερον υπάρχει, παρά το να κατοικούν αδελφοί εν αγάπη και ομονοία επί το αυτό;

Ψαλ. 132,2 - ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ Ἀαρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ᾤαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ·

Ψαλ. 132,2 - Είναι ωσάν το άγιον ευώδες μύρον, το οποίον εχύθη τότε εις την κεφαλήν του αρχιερέως Ααρών και καταβαίνει στον πώγωνά του, τον πώγωνα του Ααρών και φθάνει έως εις τα κράσπεδα του ενδύματός του.

Ψαλ. 132,3 - ὡς δρόσος Ἀερμὼν ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών· ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζωὴν ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 132,3 - Είναι ωσάν την δρόσον του όρους Αερμών, η οποία κατεβαίνει και φθάνει ζωογόνος έως εις τα όρη Σιών. Διότι εκεί, εις την Σιών, υπεσχέθη ο Θεός την ευλογίαν του, ζωήν παντοτεινήν και ατελείωτον.

ΨΑΛΜΟΣ 133 (Μασ. 134)

Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

Ψαλ. 133,1 - Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Ψαλ. 133,1 - Εμπρός, λοιπόν, δοξολογείτε τον Κυριον δια την μεγαλωσύνην και τα θαυμαστά αυτού έργα όλοι σεις, οι δούλοι του Κυρίου, οι ιερείς, οι λειτουργοί του, οι οποίοι ίστασθε όρθιοι στον ναόν του Κυρίου, εις τας αυλάς του ναού του Θεού μας.

Ψαλ. 133,2 - ἐν ταῖς νυξὶν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Ψαλ. 133,2 - Κατά τας νύκτας να υψώνετε τα χέρια σας, ιερείς-λειτουργοί προς την κατεύθυνσιν του ναού του Κυρίου και να δοξολογήτε τον Κυριον.

Ψαλ. 133,3 - εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιὼν ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Ψαλ. 133,3 - Και οι Ιερείς προς τον λαόν απαντούν· Είθε, ω λαέ, να σε ευλογήση ο Κυριος από την αγίαν Σιών. Αυτός, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.

ΨΑΛΜΟΣ 134 (Μασ. 135)

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 134,1 - Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε, δοῦλοι, Κύριον,

Ψαλ. 134,1 - Υμνους και δοξολογίας συνεχώς να αναπέμπετε στο όνομα Κυρίου. Αινείτε σεις οι ιερείς, δούλοι Κυρίου, τον Κυριον.

Ψαλ. 134,2 - οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Ψαλ. 134,2 - Σεις που ίστασθε υπηρετούντες ευλαβώς στον οίκον Κυρίου, εις τας αυλάς του ναού του Θεού μας.

Ψαλ. 134,3 - αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸς Κύριος· ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὅτι καλόν·

Ψαλ. 134,3 - Αινείτε τον Κυριον, διότι ο Κυριος μας είναι αγαθός, άξιος να του αναπέμπεται συνεχώς κάθε ύμνος και δοξολογία. Ψαλατε, τη συνοδεία μουσικών οργάνων, ύμνους στο Ονομά του, διότι αυτό είναι καλόν και ωφέλιμον.

Ψαλ. 134,4 - ὅτι τὸν Ἰακὼβ ἐξελέξατο ἑαυτῷ ὁ Κύριος, Ἰσραὴλ εἰς περιουσιασμὸν ἑαυτῷ.

Ψαλ. 134,4 - Ψαλατε εις αυτόν, διότι ο Κυριος ημάς τους απογόνους του Ισραήλ εξέλεξεν ως ιδικήν του περιουσίαν, ως ιδικόν του λαόν.

Ψαλ. 134,5 - ὅτι ἐγὼ ἔγνωκα ὅτι μέγας ὁ Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν παρὰ πάντας τοὺς θεούς.

Ψαλ. 134,5 - Εγώ, ο ισραηλιτικός λαός, έχω πλέον γνωρίσει καλά και μάθει, ότι είναι μέγας ο Κυριος. Ο Κυριος ημών είναι ανώτερος από όλους τους ψευδείς θεούς.

Ψαλ. 134,6 - πάντα, ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, ἐν ταῖς θαλάσσαις καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις·

Ψαλ. 134,6 - Αυτός δια της παντοδυναμίας, της πανσοφίας και αγαθότητός του, εδημιούργησεν όλα όσα ηθέλησεν στον ουρανόν, εις την γην και την θάλασσαν, και εις όλα τα αβυσσαλέα βάθη των ωκεανών.

Ψαλ. 134,7 - ἀνάγων νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἀστραπὰς εἰς ὑετὸν ἐποίησεν· ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ,

Ψαλ. 134,7 - Αυτός είναι, ο οποίος υψώνει και κινεί τας νεφέλας από τα άκρα του ορίζοντος της γης και μετατρέπει τας αστραπάς εις βροχάς. Αυτός είναι, που βγάζει και εξαπολύει ασυγκράτητους ανέμους από τα θησαυροφυλάκιά του, εις τα οποία τους κρατεί κλεισμένους.

Ψαλ. 134,8 - ὃς ἐπάταξε τὰ πρωτότοκα Αἰγύπτου ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους.

Ψαλ. 134,8 - Αυτός εκτύπησε δια θανάτου όλα τα πρωτότοκα της Αιγύπτου, από πρωτοτόκου του ανθρώπου μέχρι και του ζώου.

Ψαλ. 134,9 - ἐξαπέστειλε σημεῖα καὶ τέρατα ἐν μέσῳ σου, Αἴγυπτε, ἐν Φαραὼ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

Ψαλ. 134,9 - Αυτός εις σέ, ω Αίγυπτε, εξαπέστειλεν ολοφάνερα σημεία και καταπληκτικά θαύματα, στον Φαραώ και εις όλους τους δούλους του Φαραώ.

Ψαλ. 134,10 - ὃς ἐπάταξεν ἔθνη πολλὰ καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς κραταιούς.

Ψαλ. 134,10 - Αυτός είναι, ο οποίος εκτύπησε πολλά ειδωλολατρικά έθνη και εθανάτωσε ισχυρούς βασιλείς·

Ψαλ. 134,11 - τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμοῤῥαίων καὶ τὸν Ὢγ βασιλέα τῆς Βασὰν καὶ πάσας τὰς βασιλείας Χαναάν,

Ψαλ. 134,11 - τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, και τον Ωγ βασιλέα της Βασάν, και άλλους βασιλείς όλων των βασιλείων της Χαναάν.

Ψαλ. 134,12 - καὶ ἔδωκε τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, κληρονομίαν Ἰσραὴλ λαῷ αὐτοῦ.

Ψαλ. 134,12 - Αυτός έδωκε την χώραν εκείνων κληρονομίαν και ιδιοκτησίαν, κληρονομίαν στον ιδικόν του λαόν τον ισραηλιτικόν.

Ψαλ. 134,13 - Κύριε, τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ψαλ. 134,13 - Κυριε, αλησμόνητον θα μείνη το όνομά σου στους αιώνας των αιώνων δια μέσου όλων των γενεών.

Ψαλ. 134,14 - ὅτι κρινεῖ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς δούλοις αὐτοῦ παρακληθήσεται.

Ψαλ. 134,14 - Διότι ο Κυριος θα κυβερνά και θα διεκδική και θα υποστηρίζη τα δίκαια του λαού του και θα κάμπτεται εις τας ικεσίας αυτών.

Ψαλ. 134,15 - τὰ εἴδωλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων·

Ψαλ. 134,15 - Εξ αντιθέτου τα είδωλα των διαφόρων ειδωλολατρικών λαών είναι άργυρος και χρυσός, έργα ανθρωπίνων χειρών.

Ψαλ. 134,16 - στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐκ ὄψονται,

Ψαλ. 134,16 - Εχουν στόμα και δεν ημπορούν να ομιλούν, οφθαλμούς έχουν και δεν ημπορούν να ίδουν.

Ψαλ. 134,17 - ὦτα ἔχουσι καὶ οὐκ ἐνωτισθήσονται, οὐδὲ γάρ ἐστι πνεῦμα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν.

Ψαλ. 134,17 - Εχουν αυτιά και δεν ημπορούν να ακούσουν. Δεν υπάρχει αναπνοή, δείγμα ζωής, στο στόμα των.

Ψαλ. 134,18 - ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾿ αὐτοῖς.

Ψαλ. 134,18 - Ομοιοι προς τα νεκρά και άψυχα αυτά είδωλα ας γίνουν όλοι εκείνοι, που τα κατασκευάζουν και όσοι στηρίζουν την πίστιν και τας ελπίδας των εις αυτά.

Ψαλ. 134,19 - οἶκος Ἰσραήλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος Ἀαρών, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

Ψαλ. 134,19 - Σεις όμως, Ισραηλίται, ανυμνολογήσατε τον Κυριον, ιερατικός οίκος του Ααρών δοξολογήσατε τον Κυριον.
Ψαλ. 134,20 - οἶκος Λευΐ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον,
Ψαλ. 134,20 - Σεις οι Λευίται δοξολογήσατε τον Κυριον. Οι ευλαβούμενοι και φοβούμενοι τον Κυριον δοξολογήσατε τον Κυριον.
Ψαλ. 134,21 - εὐλογητὸς Κύριος ἐκ Σιών, ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.
Ψαλ. 134,21 - Ευλογημένος και δοξασμένος από την αγίαν Σιών ας είναι ο Κυριος, που κατοικεί εις την Ιερουσαλήμ.

ΨΑΛΜΟΣ 135 (Μασ. 136)

Ἀλληλούΐα.
Ψαλ. 135,1 - Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
Ψαλ. 135,1 - Δοξολογείτε συνεχώς τον Κυριον, διότι είναι αγαθός, διότι ανεξάντλητον και αιώνιον είναι το έλεός του.
Ψαλ. 135,2 - ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν θεῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
Ψαλ. 135,2 - Δοξολογείτε συνεχώς τον Θεόν, τον Κυριον εις όλους τους Θεούς της γης, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
Ψαλ. 135,3 - ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ τῶν κυρίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
Ψαλ. 135,3 - Δοξολογείτε συνεχώς τον Κυριον, ο οποίος είναι ο απόλυτος εξουσιαστής και κυρίαρχος όλων των αρχόντων· διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
Ψαλ. 135,4 - τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
Ψαλ. 135,4 - Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος επραγματοποίησεν έργα θαυμαστά μόνος του, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
Ψαλ. 135,5 - τῷ ποιήσαντι τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
Ψαλ. 135,5 - Αυτόν, ο οποίος εδημιούργησε τους ουρανούς με άπειρον σοφίαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
Ψαλ. 135,6 - τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
Ψαλ. 135,6 - Εστερέωσε την γην επάνω εις τα ύδατα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,7 - τῷ ποιήσαντι φῶτα μεγάλα μόνῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 135,7 - Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος μόνος του, χωρίς την βοήθειαν κανενός, εδημιούργησε τα μεγάλα φώτα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,8 - τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 135,8 - Εδημιούργησε δηλαδή τον ήλιον, δια να εξουσιάζη κατά το διάστημα της ημέρας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,9 - τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 135,9 - Εδημιούργησε την σελήνην και τους αστέρας, δια να εξουσιάζουν με το φως των κατά την νύκτα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,10 - τῷ πατάξαντι Αἴγυπτον σὺν τοῖς πρωτοτόκοις αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,10 - Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος εκτύπησε με θάνατον τα πρωτοτόκα των Αιγυπτίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,11 - καὶ ἐξαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ μέσου αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,11 - Αυτόν, ο οποίος έβγαλεν ελεύθερον τον ισραηλιτικόν λαόν εκ μέσου των Αιγυπτίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,12 - ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 135,12 - Τους ηλευθέρωσε με την ακατανίκητον δύναμίν του, με τον παντοδύναμον βραχίονα του, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,13 - τῷ καταδιελόντι τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς διαιρέσεις, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 135,13 - Δοξολογείτε τον Κυριον, ο οποίος διήρεσεν εις δύο την Ερυθράν θάλασσαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,14 - καὶ διαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῆς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,14 - Αυτόν, ο οποίος διεβίβασε δια μέσου αυτής τον ισραηλιτικόν λαόν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,15 - καὶ ἐκτινάξαντι Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 135,15 - Αυτόν, ο οποίος εξετίναξε με απέραντον ευκολίαν τον Φαραώ και όλην την στρατιωτικήν εκείνου δύναμιν και τους κατεπόντισεν εις την Ερυθράν Θαλασσαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,16 - τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 135,16 - Αυτόν, ο οποίος καθωδήγησε και επροστάτευσε τον λαόν του εις την έρημον, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,17 - τῷ πατάξαντι βασιλεῖς μεγάλους, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,17 - Εκτύπησε και κατέβαλε βασιλείς μεγάλων περιοχών, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του. 18 - Εθανάτωσε ισχυρούς βασιλείς, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,18 - καὶ ἀποκτείναντι βασιλεῖς κραταιούς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,18 - Εθανάτωσε ισχυρούς βασιλεί, διότι αιώνιον και ανεξαντήτον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,19 - τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμοῤῥαίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,19 - Τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,20 - καὶ τὸν Ὢγ βασιλέα τῆς Βασάν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,20 - Και τον Ωγ βασιλέα της χώρας Βασάν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,21 - καὶ δόντι τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,21 - Αυτός έδωκε την χώραν εκείνων κληρονομίαν και ιδιοκτησίαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,22 - κληρονομίαν Ἰσραὴλ δούλῳ αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ψαλ. 135,22 - Κληρονομίαν στους δούλους του τους Ισραηλίτας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,23 - ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

Ψαλ. 135,23 - Δοξολογείτε τον Κυριον, διότι εις όλας τας περιστάσεις, κατά τας οποίας ευρέθημεν υπό το κράτος δεινών, θλίψεων και εξευτελισμών μας ενεθυμήθη ο Κυριος. Διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,24 - καὶ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

Ψαλ. 135,24 - Μας εγλύτωσεν από τα χέρια των εχθρών μας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,25 - ὁ διδοὺς τροφὴν πάσῃ σαρκί, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ψαλ. 135,25 - Αυτός δίδει τροφήν εις πάσαν σάρκα, εις κάθε τι το οποίον ζη, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

Ψαλ. 135,26 - ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ψαλ. 135,26 - Υμνείτε συνεχώς και δοξολογείτε τον Θεόν του ουρανού, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

ΨΑΛΜΟΣ 136 (Μασ. 137)

Τῷ Δαυΐδ, διὰ Ἱερεμίου· εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν.

Ψαλ. 136,1 - Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών.

Ψαλ. 136,1 - Εις τας όχθας των ποταμών της Βαβυλώνος εκεί εκαθήσαμεν δούλοι και εξόριστοι και εκλαύσαμεν ενθυμούμενοι την Ιερουσαλήμ.

Ψαλ. 136,2 - ἐπὶ ταῖς ἰτέαις ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμάσαμεν τὰ ὄργανα ἡμῶν·

Ψαλ. 136,2 - Εις τας ιτέας, που υψώνονται εις τας όχθας των ποταμών, οι οποίοι διαρρέουν την χώραν, εκρεμάσαμεν θλιμμένοι τα μουσικά μας όργανα.

Ψαλ. 136,3 - ὅτι ἐκεῖ ἐπηρώτησαν ἡμᾶς οἱ αἰχμαλωτεύσαντες ἡμᾶς λόγους ᾠδῶν καὶ οἱ ἀπαγαγόντες ἡμᾶς ὕμνον· ᾄσατε ἡμῖν ἐκ τῶν ᾠδῶν Σιών.

Ψαλ. 136,3 - Και τούτο, διότι αυτοί οι οποίοι μας είχαν αιχμαλωτίσει και μεταφέρει εις την Βαβυλώνα, μας εζήτησαν εκεί να ψάλωμεν τα ιερά άσματα. Αυτοί που μας είχαν απαγάγει αιχμαλώτους από την πατρίδα μας, εζήτησαν να τους ψάλωμεν τους ιερούς ύμνους και μας έλεγαν· Ψαλατε εις ημάς από τα άσματα της πατρίδος σας, της Σιών!

Ψαλ. 136,4 - πῶς ᾄσωμεν τὴν ᾠδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας;

Ψαλ. 136,4 - Και ημείς είπομεν· Πως θα ψάλλωμεν την ιεράν ωδήν του Κυρίου εις ξένην ειδωλολατρικήν χώραν και θα λησμονήσωμεν την πατρίδα μας;

Ψαλ. 135,5 - ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου·

Ψαλ. 136,5 - Εάν σε λησμονήσω, ω Ιερουσαλήμ, και θελήσω να ψάλλω με την συνοδείαν μουσικών οργάνων, εδώ εις την ξένην χώραν, ας γίνη αναίσθητος και παράλυτος η δεξιά μου χείρ.

Ψαλ. 136,6 - κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν μή σου μνησθῶ, ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλὴμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου.

Ψαλ. 136,6 - Η γλώσσα μου, που θα τολμήση να ψάλλη τας ιεράς ωδάς, ας κολλήση στον λάρυγγά μου, εάν δεν σε ενθυμηθώ, εάν δεν προτάξω σε την Ιερουσαλήμ, ως την υψίστην χαράν και αγαλλίασιν της καρδίας μου.

Ψαλ. 136,7 - μνήσθητι, Κύριε, τῶν υἱῶν Ἐδὼμ τὴν ἡμέραν Ἱερουσαλὴμ τῶν λεγόντων· ἐκκενοῦτε, ἐκκενοῦτε, ἕως τῶν θεμελίων αὐτῆς.

Ψαλ. 136,7 - Ενθυμήσου, Κυριε, και τιμώρησε τους εχθρούς μας τους Ιδουμαίους, οι οποίοι κατά την τραγικήν εκείνην ημέραν, που κατεστράφη η Ιερουσαλήμ, έλεγαν προς τους εχθρούς μας· Αδειάσατέ την, αδειάσατε την Ιερουσαλήμ από τους κατοίκους, καταστρέψατέ την από τα θεμέλιά της.

Ψαλ. 136,8 - θυγάτηρ Βαβυλῶνος ἡ ταλαίπωρος, μακάριος ὃς ἀνταποδώσει σοι τὸ ἀνταπόδομά σου, ὃ ἀνταπέδωκας ἡμῖν·

Ψαλ. 136,8 - Δυστυχία εις σέ, ταλαίπωρος και αθλία Βαβυλών, δια την έπαρσίν σου και τας αδικίας που έχεις κάμει! Μακάριος θα είναι εκείνος, ο οποίος θα σου ανταποδώση ο,τι έκαμες εις ημάς, τα δεινά, τα οποία έπραξες εις βάρος μας.

Ψαλ. 136,9 - μακάριος ὃς κρατήσει καὶ ἐδαφιεῖ τὰ νήπιά σου πρὸς τὴν πέτραν.

Ψαλ. 136,9 - Μακάριος θα είναι εκείνος, ο οποίος θα κρατήση εις τας χείρας του τα βρέφη σου και θα τα συντρίψη κτυπών αυτά στους βράχους.

ΨΑΛΜΟΣ 137 (Μασ. 138)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

Ψαλ. 137,1 - Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ ἐναντίον ἀγγέλων ψαλῶ σοι, ὅτι ἤκουσας πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

Ψαλ. 137,1 - Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, δια τα μεγαλεία σου και θα σε ευχαριστήσω δια τας ευεργεσίας σου με όλην μου την καρδιά. Ενώπιον των αγίων αγγέλων, οι οποίοι περιβάλλουν τον θρόνον σου, θα ψάλλω ύμνον προς σέ, διότι ήκουσες και έκαμες δεκτούς όλους τους λόγους, τους οποίους προσευχόμενος σου απηύθυνα με το στόμα μου.

Ψαλ. 137,2 - προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἅγιόν σου καὶ ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου ἐπὶ τῷ ἐλέει σου καὶ τῇ ἀληθείᾳ σου, ὅτι ἐμεγάλυνας ἐπὶ πᾶν τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν σου.

Ψαλ. 137,2 - Θα προσκυνήσω με γυρισμένον το πρόσωπόν μου προς τον ναόν τον άγιόν σου και θα δοξολογήσω με ευγνωμοσύνης το Ονομά σου δια το έλεός σου και την φιλαλήθειάν σου, όπως αυτή κατεδείχθη εις την τήρησιν των υποσχέσεών σου. Διότι με τα καταπληκτικά έργα της μεγαλωσύνης σου απέδειξες, υπέρ παν άλλο όνομα, θαυμαστόν το άγιον Ονομά σου.

Ψαλ. 137,3 - ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πολυωρήσεις με ἐν ψυχῇ μου δυνάμει σου.

Ψαλ. 137,3 - Εις οποιανδήποτε ημέραν και αν σε επικαλεσθώ, Κυριε, κάμε δεκτήν αμέσως την προσευχήν μου. Με την ιδικήν σου δύναμιν, θα με προστατεύσης και θα μου δώσης ειρηνικήν και μακράν ζωήν.

Ψαλ. 137,4 - ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ὅτι ἤκουσαν πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός σου.

Ψαλ. 137,4 - Ας σε δοξολογήσουν, Κυριε, όλοι οι βασιλείς της γης, διότι ήκουσαν και είδαν με τα ίδια των τα μάτια να εκπληρώνωνται όλαι αι υποσχέσεις, που είχες δώσει.

Ψαλ. 137,5 - καὶ ᾀσάτωσαν ἐν ταῖς ᾠδαῖς Κυρίου, ὅτι μεγάλη ἡ δόξα Κυρίου,

Ψαλ. 137,5 - Ας ψάλουν και αυτοί τας ιεράς ωδάς του Κυρίου, διότι μεγάλη είναι η δόξα του Κυρίου.

Ψαλ. 137,6 - ὅτι ὑψηλὸς Κύριος καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορᾷ καὶ τὰ ὑψηλὰ ἀπὸ μακρόθεν γινώσκει.

Ψαλ. 137,6 - Διότι ο Κυριος είναι μέγας και κραταιός· επιβλέπει στους ταπεινούς ανθρώπους, αλλά και τους υπερηφάνους τους διακρίνει και τους γνωρίζει από μακράν ακόμη.

Ψαλ. 137,7 - ἐὰν πορευθῶ ἐν μέσῳ θλίψεως, ζήσεις με· ἐπ᾿ ὀργὴν ἐχθρῶν μου ἐξέτεινας χεῖράς σου, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιά σου.

Ψαλ. 137,7 - Εάν εις την πορείαν της ζωής μου περιπέσω εις θλίψεις, συ Κυριε, θα με σώσης από τους θανασίμους κινδύνους. Εναντίον των ωργισμένων εχθρών μου ήπλωσες τα παντοδύναμα χέρια σου και με έσωσεν η ακατανίκητος δεξιά σου.

Ψαλ. 137,8 - Κύριος ἀνταποδώσει ὑπὲρ ἐμοῦ. Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς.

Ψαλ. 137,8 - Ο Κυριος είναι πάντοτε ο υπερασπιστής μου και αυτός θα ανταποδώση την δικαίαν τιμωρίαν υπέρ εμού εναντίον των εχθρών μου. Κυριε το ελεός σου είναι αιώνιον. Μη αδιαφορήσης δια τα έργα των χειρών σου.

ΨΑΛΜΟΣ 138 (Μασ. 139)

Εἰς τὸ τέλος· τῷ Δαυΐδ, ψαλμὸς Ζαχαρίου ἐν τῇ διασπορᾷ.

Ψαλ. 138,1 - Κύριε, ἐδοκίμασάς με, καὶ ἔγνως με·

Ψαλ. 138,1 - Κυριε, με εδοκίμασες, με εγνώρισες και έμαθες ποιός είμαι.

Ψαλ. 138,2 - σὺ ἔγνως τὴν καθέδραν μου καὶ τὴν ἔγερσίν μου, σὺ συνῆκας τοὺς διαλογισμούς μου ἀπὸ μακρόθεν·

Ψαλ. 138,2 - Συ με εγνωρισες καλά και όταν αναπαύωμαι και όταν εγείρωμαι. Ολη η πορεία της ζωής μου κατά την ημέραν και κατά την νύκτα σου είναι γνωστή. Συ κατανοείς καλώς τους διαλογισμούς μου από μακράν, πριν ακόμη συλληφθούν εις την διάνοιάν μου.

Ψαλ. 138,3 - τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου ἐξιχνίασας καὶ πάσας τὰς ὁδούς μου προεῖδες,

Ψαλ. 138,3 - Ολόκληρον τον δρόμον της ζωής μου, όσον διήνυσα μέχρι σήμερα και όσος υπολείπεται ακόμη συ τον γνωρίζεις μέχρι και των παραμικροτέρων λεπτομερειών. Ολας τας πορείας μου εκ των προτέρων γνωρίζεις, Κυριε.

Ψαλ. 138,4 - ὅτι οὐκ ἔστι δόλος ἐν γλώσσῃ μου.

Ψαλ. 138,4 - Και γνωρίζεις, ότι δεν υπάρχει δολιότης εις την γλώσσαν μου.

Ψαλ. 138,5 - ἰδού, Κύριε, σὺ ἔγνως πάντα, τὰ ἔσχατα καὶ τὰ ἀρχαῖα· σὺ ἔπλασάς με καὶ ἔθηκας ἐπ᾿ ἐμὲ τὴν χεῖρά σου.

Ψαλ. 138,5 - Ιδού, Κυριε, συ ως παντογνώστης εγνώρισες όλα, τα πρόσφατα και τα αρχαία. Συ με επλασες και με έθεσες κάτω από το προστατευτικόν σου χέρι.

Ψαλ. 138,6 - ἐθαυμαστώθη ἡ γνῶσίς σου ἐξ ἐμοῦ· ἐκραταιώθη, οὐ μὴ δύνωμαι πρὸς αὐτήν.

Ψαλ. 138,6 - Γεμάτος θαυμασμόν μένω εμπρός εις την ακριβεστάτην γνώσιν, την οποίαν έχεις περί εμού. Είναι άφθαστος και ασύγκριτος, αδύνατον να την συλλάβω με τας ασθενείς διανοητικάς δυνάμεις μου.

Ψαλ. 138,7 - ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω;

Ψαλ. 138,7 - Που είναι δυνατόν να πορευθώ, ώστε να είμαι μακράν από το Πνεύμά σου; Και που να καταφύγω, ώστε να μη ευρίσκωμαι κάτω από το ιδικόν σου βλέμμα;

Ψαλ. 138,8 - ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, σὺ ἐκεῖ εἶ, ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν ᾅδην, πάρει·

Ψαλ. 138,8 - Εάν αναβώ στον ουρανόν, συ υπάρχεις εκεί. Εάν καταβώ στον άδην, συ παρευρίσκεσαι εκεί.

Ψαλ. 138,9 - ἐὰν ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγάς μου κατ᾿ ὄρθρον καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης,

Ψαλ. 138,9 - Εάν αποκτήσω πτέρυγας και κατά τα χαράματα με αυτάς πετάξω πριν ανατείλη ο ήλιος, και κατασκηνώσω εις τα άκρα της ξηράς και της θαλάσσης, εκεί όπου δύει ο ήλιος, εκεί συ υπάρχεις.

Ψαλ. 138,10 - καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χείρ σου ὁδηγήσει με, καὶ καθέξει με ἡ δεξιά σου.

Ψαλ. 138,10 - Και το στοργικό σου χέρι θα με καθοδηγήση και η παντοδύναμος δεξιά σου θα με κρατήση και θα με υποστηρίξη.

Ψαλ. 138,11 - καὶ εἶπα· ἄρα σκότος καταπατήσει με, καὶ νὺξ φωτισμὸς ἐν τῇ τρυφῇ μου·

Ψαλ. 138,11 - Εάν είπω· ας έλθη λοιπόν σκοτάδι να με περιβάλη από όλα τα σημεία και να με σκεπάση και η σκοτεινή νυξ ας υποκαταστήση τον φωτισμόν της ημέρας, ώστε να διέρχωμαι αθέατος εν τρυφή τας ώρας της ζωής μου, θα πλανηθώ.

Ψαλ. 138,12 - ὅτι σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ σοῦ, καὶ νὺξ ὡς ἡμέρα φωτισθήσεται· ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, οὕτως καὶ τὸ φῶς αὐτῆς.

Ψαλ. 138,12 - Διότι το σκότος δεν είναι δια σε σκοτάδι, και η νύκτα είναι ενώπιόν σου φωτισμένη, όπως η ημέρα. Το σκότος της νυκτός είναι όπως το φως της ημέρας. Ολα ολόφωτα και καθαρά είναι ενώπιόν σου.

Ψαλ. 138,13 - ὅτι σὺ ἐκτήσω τοὺς νεφρούς μου, Κύριε, ἀντελάβου μου ἐκ γαστρὸς μητρός μου.

Ψαλ. 138,13 - Διότι συ, Κυριε, έχεις ως κτήμά σου και γνωρίζεις πολύ καλά τους νεφρούς μου, όλον δηλαδή τον εσωτερικόν μου κόσμον. Συ με ανέλαβες υπό την προστασίαν σου από τότε, που ήμην έμβρυον εις την κοιλίαν της μητρός μου.

Ψαλ. 138,14 - ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι φοβερῶς ἐθαυμαστώθης· θαυμάσια τὰ ἔργα σου, καὶ ἡ ψυχή μου γινώσκει σφόδρα.

Ψαλ. 138,14 - Θα σε δοξολογώ, λοιπόν, με ευγνωμοσύνην, διότι και εις αυτό το σημείον εδείχθης αξιοθαύμαστος, ώστε να προκαλής κατάπληξιν και φόβον. Θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κυριε, και εγώ τα γνωρίζω καλά, πάρα πολύ καλά από προσωπικήν μου πείραν.

Ψαλ. 138,15 - οὐκ ἐκρύβη τὸ ὀστοῦν μου ἀπὸ σοῦ, ὃ ἐποίησας ἐν κρυφῇ, καὶ ἡ ὑπόστασίς μου ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς·

Ψαλ. 138,15 - Δεν έμεινε κρυπτός και άγνωστος εις σε ο σχηματισμός των οστέων μου, τα οποία διεμορφώνοντο αφανώς εις την κοιλίαν της μητρός μου. Δεν έμεινεν άγνωστος και αφανής εις σε η αρχική μου υπόστασις, όταν εν τη κοιλία της μητρός μου, ως εις τα κατώτατα της γης διεμορφώνετο.

Ψαλ. 138,16 - τὸ ἀκατέργαστόν μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου, καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται· ἡμέρας πλασθήσονται καὶ οὐθεὶς ἐν αὐτοῖς.

Ψαλ. 138,16 - Το άπλαστον και αδιαμόρφωτον εις την κοιλίαν της μητρός μου έμβρυον, το είδαν οι οφθαλμοί σου και στο βιβλίον σου είναι γραμμένοι όλοι οι άνθρωποι. Υπό το ιδικόν σου βλέμμα θα διαπλασθούν ημέραν με την ημέραν ως έμβρυα και θα μεγαλώσουν, και ούτε ένας από αυτούς δεν θα αγνοηθή από σέ.

Ψαλ. 138,17 - ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου, ὁ Θεός, λίαν ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν·

Ψαλ. 138,17 - Πολύτιμοι μου είναι οι φίλοι σου, ω Θεέ. Η αρχή και η πορεία της ζωής των και εν γένει η δύναμίς των, κάτω από το προστατευτικό σου χέρι, υπήρξαν εξόχως ισχυραί και σταθεροί.

Ψαλ. 138,18 - ἐξαριθμήσομαι αὐτούς, καὶ ὑπὲρ ἄμμον πληθυνθήσονται· ἐξηγέρθην καὶ ἔτι εἰμὶ μετὰ σοῦ.

Ψαλ. 138,18 - Προσπαθώ να τους καταμετρήσω, αλλά έχουν πληθυνθή και αυξηθή περισσότερον από την άμμον. Κοιμάμαι με τας ιεράς αυτάς σκέψεις των θαυμασίων σου. Σηκώνομαι το πρωϊ και πάλιν είμαι μαζή σου, έχων εις σε νουν και καρδίαν εστραμμένα.

Ψαλ. 138,19 - ἐὰν ἀποκτείνῃς ἁμαρτωλούς, ὁ Θεός, ἄνδρες αἱμάτων, ἐκκλίνατε ἀπ᾽ ἐμοῦ,

Ψαλ. 138,19 - Εάν εθανάτωνες τους ασεβείς και αμετανοήτους αμαρτωλούς, έργον δικαιοσύνης θα έπραττες, Κυριε. Ανδρες ασεβείς, άνδρες αιμοβόροι, απομακρυνθήτε και φύγετε από κοντά μου.

Ψαλ. 138,20 - ὅτι ἐρισταί ἐστε εἰς διαλογισμούς· λήψονται εἰς ματαιότητα τὰς πόλεις σου.

Ψαλ. 138,20 - Διότι είσθε εριστικοί και πάντοτε σκέπτεσθε φιλονεικίας και μάχας. Ματαίως θα καταλάβουν τας ιδικάς σου πόλεις, Κυριε, διότι από αυτάς θα εκδιωχθούν με την ιδικήν σου δύναμιν.

Ψαλ. 138,21 - οὐχὶ τοὺς μισοῦντάς σε, Κύριε, ἐμίσησα καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἐξετηκόμην;

Ψαλ. 138,21 - Εγώ, Κυριε, δεν εμίσησα αυτούς τους ασεβείς, οι οποίοι σε μισούν και δεν έλυωσα ωσάν κερί εξ αιτίας της αηδίας και αποστροφής μου προς τους εχθρούς σου;

Ψαλ. 138,22 - τέλειον μῖσος ἐμίσουν αὐτούς, εἰς ἐχθροὺς ἐγένοντό μοι.

Ψαλ. 138,22 - Με όλην μου την καρδιά και την ψυχήν τους εμίσησα και εκείνοι έγιναν εχθροί μου.

Ψαλ. 138,23 - δοκίμασόν με, ὁ Θεός, καὶ γνῶθι τὴν καρδίαν μου, ἔτασόν με καὶ γνῶθι τὰς τρίβους μου.

Ψαλ. 138,23 - Δοκίμασέ με, Κυριε, και μάθε καλά την καρδιά μου. Εξέτασε και μάθε τον τρόπον της ζωής μου.

Ψαλ. 138,24 - καὶ ἴδε εἰ ὁδὸς ἀνομίας ἐν ἐμοί, καὶ ὁδήγησόν με ἐν ὁδῷ αἰωνίᾳ.

Ψαλ. 138,24 - Και ίδε αν υπάρχη οδός παρανομίας εις εμέ. Εάν, δηλαδή, δεν έζησα, όπως συ θέλεις. Οδήγησέ με, Κυριε, μέχρι τέλους εις την οδόν της αιωνιότητας.

ΨΑΛΜΟΣ 139 (Μασ. 140)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 139,2 - Ἐξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ῥῦσαί με,

Ψαλ. 139,2 - Γλύτωσέ με, Κυριε, από πονηρόν άνθρωπον· από άδικον άνθρωπον σώσε με.

Ψαλ. 139,3 - οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους·

Ψαλ. 139,3 - Αυτοί συνεχώς σκέπτονται από μέσα των και καταστρώνουν σχέδια να με αδικήσουν. Ολην την ημέραν προετοιμάζονται και ζητούν αφορμάς δι' έριδας και μάχας.

Ψαλ. 139,4 - ἠκόνησαν γλῶσσαν αὐτῶν ὡσεὶ ὄφεως, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 139,4 - Ετρόχισαν την συκοφαντικήν των γλώσσαν, την έκαμαν ωσάν του φιδιού. Δηλητήριον οχιάς υπάρχει κάτω από τα χείλη των.

Ψαλ. 139,5 - φύλαξόν με, Κύριε, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελοῦ με, οἵτινες διελογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου·

Ψαλ. 139,5 - Φυλαξέ με, Κυριε, από το χέρι αμαρτωλού ανθρώπου. Γλύτωσέ με από αδίκους ανθρώπους, οι οποίοι εσκέφθησαν να με ανατρέψουν και καταπατήσουν στο έδαφος.

Ψαλ. 139,6 - ἔκρυψαν ὑπερήφανοι παγίδα μοι καὶ σχοινία διέτειναν, παγίδα τοῖς ποσί μου, ἐχόμενα τρίβους σκάνδαλα ἔθεντό μοι. (διάψαλμα).

Ψαλ. 139,6 - Εγωϊσταί και ιδιοτελείς άνθρωποι μου έστησαν κρυφά παγίδα. Ηπλωσαν, ωσάν σχοινία, τα δίκτυα της δολιότητός των, δια να παγιδεύσουν τα πόδια μου. Και πλησίον στον δρόμον, από τον οποίον θα επερνούσα, ετοποθέτησαν προσκόμματα, δια να σκοντάψω.

Ψαλ. 139,7 - εἶπα τῷ Κυρίῳ· Θεός μου εἶ σύ, ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Ψαλ. 139,7 - Ενώπιον αυτού του κινδύνου είπα στον Κυριον· Συ είσαι ο Θεός μου. Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την φωνήν της δεήσεώς μου.

Ψαλ. 139,8 - Κύριε, Κύριε, δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

Ψαλ. 139,8 - Κυριε, Κυριε, συ είσαι η δύναμις, δια της οποίας και μόνης εγώ θα σωθώ. Ερριψες την σκιαν της προστασίας σου, ως ισχυράν περικεφαλαίαν, επάνω στο κεφάλι μου κατά την ημέραν, που εκείνοι με επολεμούσαν.

Ψαλ. 139,9 - μὴ παραδῷς με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἁμαρτωλῷ· διελογίσαντο κατ᾿ ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μήποτε ὑψωθῶσιν. (διάψαλμα).

Ψαλ. 139,9 - Μη με παραδώσης, Κυριε, εις τα χέρια αμαρτωλού, πράγμα το οποίον βαθύτατα αποστρέφομαι. Εκείνοι συνέλαβαν και κατέστρωσαν εναντίον μου σχέδια εξοντώσεως. Μη με εγκαταλίπης και επιτύχουν τα σχέδιά των, δια να μη υπερηφανευθούν απέναντι των ανθρώπων σου.

Ψαλ. 139,10 - ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χειλέων αὐτῶν καλύψει αὐτούς.

Ψαλ. 139,10 - Ο αρχηγός της συμμορίας των εχθρών μου έχει αλαζονικώς υψωμένην την κεφαλήν του. Ομως επάνω των θα πέση και θα τους σκεπάση η δολιότης και η συκοφαντία του στόματός των.

Ψαλ. 139,11 - πεσοῦνται ἐπ᾿ αὐτοὺς ἄνθρακες, ἐν πυρὶ καταβαλεῖς αὐτούς, ἐν ταλαιπωρίαις οὐ μὴ ὑποστῶσιν.

Ψαλ. 139,11 - Θα πέσουν επάνω εις τα κεφάλια των αναμμένα κάρβουνα, θα τους ρίψης μέσα εις την φωτιάν, δεν θα ανθέξουν εις τας ταλαιπωρίας και τας τιμωρίας, που θα τους υποβάλης.

Ψαλ. 139,12 - ἀνὴρ γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν.

Ψαλ. 139,12 - Ανθρωπος, ο οποίος έχει εριστικήν και συκοφαντικήν την γλώσσαν, δεν θα κατευοδωθή εις την γην αυτήν. Τον άδικον άνθρωπον θα τον κυνηγήσουν και θα τον συλλάβουν, ωσάν θήραμα, και θα τον οδηγήσουν εις την καταστροφήν αι ταλαιπωρίαι και αι συμφοραί.

Ψαλ. 139,13 - ἔγνων ὅτι ποιήσει Κύριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν καὶ τὴν δίκην τῶν πενήτων.

Ψαλ. 139,13 - Από το φως της διδασκαλίας σου και από την προσωπικήν μου πείραν, έμαθα και επείσθην, ότι ο Κυριος θα υπερασπίση την δικαίαν υπόθεσιν των πτωχών και θα αποδώση το δίκαιον στους εγκαταλελειμμένους και πτωχούς.

Ψαλ. 139,14 - πλὴν δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

Ψαλ. 139,14 - Οσον όμως και αν εις μερικάς περιστάσεις επικρατή αδικία, οι δίκαιοι θα θριαμβεύσουν τελικώς, θα δοξολογήσουν το όνομά σου, Κυριε. Οι δε ευθείς και ειλικρινείς θα κατοικούν ασφαλείς μαζή σου, Κυριε.

ΨΑΛΜΟΣ 140 (Μασ. 141)

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

Ψαλ. 140,1 - Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ.

Ψαλ. 140,1 - Κυριε, πολλές φορές έκραξα προς σέ. Καμε δεκτήν την προσευχήν μου. Δώσε προσοχήν εις την φωνήν της δεήσεώς μου κάθε φοράν, που με κραυγήν ισχυράν απευθύνομαι προς σέ.

Ψαλ. 140,2 - κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή.

Ψαλ. 140,2 - Ας ανέλθη κατ'ευθείαν η προσευχή μου ως ευάρεστον ευώδες θυμίαμα ενώπιόν σου. Κατά την ώραν της προσευχής, η ανύψωσις

των χειρών μου προς σε ας γίνη δεκτή ως ευάρεστος εσπερινή θυσία.

Ψαλ. 140,3 - θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη μου.

Ψαλ. 140,3 - Θέσε, Κυριε, φρουράν στο στόμα μου, ώστε να ελέγχη και μη αφήνη να βγαίνουν όλα τα λόγια μου. Θέσε, Κυριε, θύραν, ώστε να περικλείη τα χείλη μου, δια να μη εξέρχωνται λόγοι κακοί από αυτά.

Ψαλ. 140,4 - μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Ψαλ. 140,4 - Μη επιτρέψης να παρεκκλίνη η καρδία μου εις λόγους και αποφάσεις πονηράς, ώστε να παρασυρθώ εις ανοήτους προφάσεις, δια να δικαιολογήσω ολοφάνερες αμαρτίες μου, κατά το παράδειγμα των ανθρώπων, οι οποίοι καταπατούν τον Νομον σου και εργάζονται το κακόν. Δεν θέλω να συναναστρέφομαι και να έχω επικοινωνίαν ούτε με τους εκλεκτούς άνδρας αυτών.

Ψαλ. 140,5 - παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει καὶ ἐλέγξει με, ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλήν μου· ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν·

Ψαλ. 140,5 - Ας με διαπαιδαγωγήση ο δίκαιος, έστω και με αυστηρότητα, την οποίαν όμως θα του εμπνέη η προς εμέ αγάπη του και συμπάθεια, και ας με ελέγξη. Μυρωμένον ευώδες έλαιον αμαρτωλού να μη αρωματίση ποτέ την κεφαλήν μου. Δεν ζηλεύω την ευημερίαν των αμαρτωλών, προσεύχομαι εξ αντιθέτου ποτέ να μη μετάσχω εις αυτήν.

Ψαλ. 140,6 - κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν· ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου ὅτι ἡδύνθησαν.

Ψαλ. 140,6 - Διότι οι πρόκριτοι και επίσημοι μεταξύ αυτών κατεποντίσθησαν εις την θάλασσαν πλησίον αποκρήμνων βράχων. Οι δίκαιοι θα ακούσουν τα λόγια μου αυτά και θα αισθανθούν γλυκείαν και δικαίαν ικανοποιησιν.

Ψαλ. 140,7 - ὡσεὶ πάχος γῆς ἐῤῥάγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὀστᾶ αὐτῶν παρὰ τὸν ᾅδην.

Ψαλ. 140,7 - Οπως οι βώλοι του παχέος χώματος όταν ρίπτωνται εις την γην, σπάζουν και διασκορπίζονται ως χώμα, έτσι θα διασκορπισθούν άταφα τα οστά των ασεβών ανθρώπων παραπλεύρως στο στόμα του άδου.

Ψαλ. 140,8 - ὅτι πρὸς σέ, Κύριε, Κύριε, οἱ ὀφθαλμοί μου· ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, μὴ ἀντανέλης τὴν ψυχήν μου.

Ψαλ. 140,8 - Θα τιμωρηθούν αυτοί, διότι εγώ προς σε, Κυριε Κυριε, έχω εστραμμένα τα μάτια μου. Εις σε έχω στηρίξει την ελπίδα μου. Μη επιτρέψης να αφαιρεθή η ζωη μου από τους πονηρούς ανθρώπους.

Ψαλ. 140,9 - φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος, ἧς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Ψαλ. 140,9 - Φυλαξέ με από τας παγίδας, τας οποίας αυτοί ολόγυρά μου έχουν στήσει και από τα προσκόμματα, τα οποία παρεμβάλλουν στον δρόμον μου αυτοί, που καταπατούν τον Νομον σου και εργάζονται το κακόν.

Ψαλ. 140,10 - πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρῳ αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοί· κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγὼ ἕως ἂν παρέλθω.

Ψαλ. 140,10 - Οι αμαρτωλοί θα πέσουν και θα περιπλακούν εις τα δίκτυα της δολιότητός των, τα οποία είχαν κατασκευάσει και στήσει δια τους άλλους. Εγώ όμως θα ζω μεμονωμένος, χωρισμένος από αυτούς, έως ότου προσπεράσω σώος και αβλαβής από τα πονηρά διαβούλιά των.

ΨΑΛΜΟΣ 141 (Μασ. 142)

Συνέσεως τῷ Δαυΐδ, ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ· προσευχή.

Ψαλ. 141,2 - Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

Ψαλ. 141,2 - Με θερμήν μεγαλόφωνον προσευχήν έκραξα προς τον Κυριον. Από τα βάθη της ψυχής μου τον παρεκάλεσα.

Ψαλ. 141,3 - ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλῖψίν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.

Ψαλ. 141,3 - Θα αφήσω να χυθή ενώπιον αυτού η δέησίς μου. Θα εξαγγείλω εμπρός εις αυτόν την θλίψιν της ψυχής μου.

Ψαλ. 141,4 - ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ σὺ ἔγνως τὰς τρίβους μου· ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ᾗ ἐπορευόμην, ἔκρυψαν παγίδα μοι.

Ψαλ. 141,4 - Τωρα, που εμπρός στους μεγάλους κινδύνους λιποψυχώ και κινδυνεύω να χάσω την ζωήν μου, συ, Κυριε, έχεις γνωρίσει και γνωρίζεις πόσον αθώα υπήρξεν η πορεία της ζωής μου. Ομως εις την ευθείαν αυτήν οδόν, την οποίαν εβάδισα και βαδίζω, έστησαν κρυφά παγίδα οι εχθροί μου, δια να με συλλάβουν.

Ψαλ. 141,5 - κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με· ἀπώλετο φυγὴ ἀπ᾿ ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχήν μου.

Ψαλ. 141,5 - Στρέφω τα βλέμματά μου προς τα δεξιά, παρατηρώ με προσοχήν και αγωνίαν, δια να εύρω βοηθόν, και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος να έχη επίγνωσιν του κινδύνου, που διατρέχω, και να δύναται να με βοηθήση. Εχάθηκε κάθε τρόπος διαφυγής από τον κίνδυνον αυτόν. Κανείς πλέον, ούτε από τους φίλους μου, δεν φροντίζει δια την σωτηρίαν της ζωής μου.

Ψαλ. 141,6 - ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, εἶπα· σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῇ ζώντων.

Ψαλ. 141,6 - Χωρίς καμμίαν πλέον βοήθειαν εκ μέρους των ανθρώπων κράζω με όλην μου την δύναμιν προς σε, Κυριε, και διακηρύττω· Συ είσαι η ελπίς μου· Συ είσαι η πολύτιμος κληρονομία μου εις την παρούσαν ζωήν.

Ψαλ. 141,7 - πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα· ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Ψαλ. 141,7 - Δώσε, λοιπόν, προσοχήν εις την δέησίν μου, διότι έχω κακοπαθήσει πολύ και αποκάμει. Σώσε με από εκείνους, οι οποίοι με καταδιώκουν ζητούντες την εξοντωσίν μου, διότι είναι πολύ ισχυρότεροι από εμέ.

Ψαλ. 141,8 - ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου· ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῷς μοι.

Ψαλ. 141,8 - Βγάλε με από την φυλακήν του σπηλαίου, ώστε ελεύθερος και γεμάτος ευγνωμοσύνην να δοξολογώ το άγιον Ονομά σου. Οι δίκαιοι θα περιμένουν να ίδουν την καλήν έκβασιν, την οποίαν συ ως αμοιβήν των ελπίδων μου θα δώσης.

ΨΑΛΜΟΣ 142 (Μασ. 143)

Τῷ Δαυΐδ, ὅτε κατεδίωκεν αὐτὸν Ἀβεσσαλὼμ ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Ψαλ. 142,1 - Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·

Ψαλ. 142,1 - Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου. Ακουσε την ικετευτικήν παράκλησίν μου εν ονόματι της φιλαληθείας σου και των υποσχέσεων, που μας έχεις δώσει. Εισάκουσόν μου εν ονόματι της δικαιοσύνης σου, η οποία απαιτεί την προστασίαν του κάθε αθώου.

Ψαλ. 142,2 - καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ψαλ. 142,2 - Μη θελήσης όμως να προβής εις λεπτομερή εξέτασιν της ζωής εμού του δούλου σου, διότι κανείς από τους ζώντας ανθρώπους επί της γης δεν θα ευρεθή τελείως αθώος και αναμάρτητος ενώπιόν σου.

Ψαλ. 142,3 - ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου, ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος·

Ψαλ. 142,3 - Ακουσε, λοιπόν, Κυριε, το δίκαιον αίτημά μου, διότι εχθρός αδίστακτος με καταδιώκει ζητών να μου αφαιρέση την ζωήν. Με εποδοπάτησε κάτω στο χώμα, με εξηυτέλισε, με έχει καθίσει στο χείλος του τάφου. Με έχει οδηγήσει στο στόμα του σκοτεινού άδου, όπου ευρίσκονται οι από αρχαιότατα χρόνια νεκροί.

Ψαλ. 142,4 - καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾿ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ψαλ. 142,4 - Από τας βαρείας αυτάς θλίψεις έχει καταληφθή από αθυμίαν το πνεύμα μου. Η καρδία μου εντός μου συνεχώς ταράσσεται.

Ψαλ. 142,5 - ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Ψαλ. 142,5 - Εις αυτήν την πολυώδυνον κατάστασιν ευρισκόμενος ενεθυμήθην παλαιάς ημέρας ειρήνης και ασφαλείας. Εβύθισα την σκέψιν μου εις τα έργα της ιδικής σου προστασίας, εμελέτησα καλώς τα έργα των χειρών σου.

Ψαλ. 142,6 - διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. (διάψαλμα).

Ψαλ. 142,6 - Από την μελέτην αυτήν τονωθείς εις την πίστιν και την ελπίδα προς σέ, ύψωσα ικετευτικάς τας χείράς μου προς σε και η ψυχή μου, ωσάν γη κατάξηρος, εζήτησε δρόσον και αναψυχήν από σέ.

Ψαλ. 142,7 - ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾿ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ψαλ. 142,7 - Οσον το δυνατόν ταχύτερον κάμε δεκτήν, Κυριε, την προσευχήν μου. Απέκαμα πλέον, ωλιγοψύχησε και κινδυνεύει να σβήση το πνεύμα μου. Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου από εμέ. Διότι τότε θα ομοιάσω πλέον με τους νεκρούς, οι οποίοι κατεβαίνουν οριστικώς εις τον τάφον.

Ψαλ. 142,8 - ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μου·

Ψαλ. 142,8 - Ευδόκησε, Κυριε, να ακούσω και να αισθανθώ λίαν πρωϊ, συντόμως, το έλεός σου, διότι εγώ εις σε μόνον έχω στηρίξει τας ελπίδας μου. Καμε γνωστήν εις εμέ, Κυριε, την οδόν, το άγιόν σου θέλημα, σύμφωνα προς το οποίον να ρυθμίσω την πορείαν της ζωής μου. Διότι προς σέε υψώνω και παραδίδω ολόκληρον την ψυχήν μου.

Ψαλ. 142,9 - ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κατέφυγον.

Ψαλ. 142,9 - Βγάλε με και ελευθέρωσέ με, Κυριε, από τους εχθρούς μου, διότι εγώ προς σε απ' αρχής και μέχρι σήμερον καταφεύγω.

Ψαλ. 142,10 - δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου· τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Ψαλ. 142,10 - Διδαξέ με, ποίον είναι το θέλημά σου και δος μου την αγαθήν διάθεσιν να το εφαρμόζω πάντοτε, διότι συ είσαι ο Θεός μου. Το Πνεύμά σου το αγαθόν αυτό θα με οδηγήση εις την ευθείαν και ευάρεστον εις σε οδόν.

Ψαλ. 142,11 - ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου·

Ψαλ. 142,11 - Ενεκεν του ονόματός σου, που σημαίνει έλεος και αγάπην, θα περιφρουρήσης και θα παρατείνης την ζωήν μου. Εν τη δικαιοσύνη σου θα βγάλης την ψυχήν μου από την βαρείαν θλίψιν, που οι εχθροί μου έχουν επιφέρει.

Ψαλ. 142,12 - καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σού εἰμι.

Ψαλ. 142,12 - Με το έλεός σου αυτό, που θα δείξης προς εμέ, θα εξολοθρεύσης τους εχθρούς μου, θα καταστρέψης όλους εκείνους, οι οποίοι θλίβουν την ζωήν μου, διότι εγώ είμαι ιδικός σου δούλος.

ΨΑΛΜΟΣ 143 (Μασ. 144)

Τῷ Δαυΐδ, πρὸς τὸν Γολιάθ.

Ψαλ. 143,1 - Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεός μου ὁ διδάσκων τὰς χεῖράς μου εἰς παράταξιν, τοὺς δακτύλους μου εἰς πόλεμον·

Ψαλ. 143,1 - Δοξασμένος ας είναι ο Κυριος και Θεός μου, ο οποίος διδάσκει τα χέρια μου να χειρίζονται την σπάθην κατά τας συμπλοκάς εις τας μάχας, και τα δάκτυλά μου να χρησιμοποιούν το τόξον κατά τους πολέμους.

Ψαλ. 143,2 - ἔλεός μου καὶ καταφυγή μου, ἀντιλήπτωρ μου καὶ ῥύστης μου, ὑπερασπιστής μου, καὶ ἐπ᾿ αὐτῷ ἤλπισα, ὁ ὑποτάσσων τὸν λαόν μου ὑπ᾿ ἐμέ.

Ψαλ. 143,2 - Αυτός είναι το έλεός μου, το καταφύγιόν μου, ο προστάτης μου και ο ελευθερωτής μου, ο υπερασπιστής μου, και εις αυτόν έχω στηρίξει τας ελπίδας μου· εις αυτόν, ο οποίος υποτάσσει ομονοημένον τον λαόν μου εις εμέ.

Ψαλ. 143,3 - Κύριε, τί ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι ἐγνώσθης αὐτῷ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι λογίζῃ αὐτῷ;

Ψαλ. 143,3 - Κυριε, τι είναι τάχα ο ευτελής άνθρωπος, ώστε να αποκαλύπτης και να καθιστάς τον εαυτόν σου γνωστόν εις αυτόν; Η ο υιός του ανθρώπου, ώστε να τον λογαριάζης και να τον λαμβάνης υπ όψιν σου;

Ψαλ. 143,4 - ἄνθρωπος ματαιότητι ὡμοιώθη, αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σκιὰ παράγουσι.

Ψαλ. 143,4 - Ο άνθρωπος είναι όμοιος προς το μάταιον και παροδικόν. Αι ημέραί του παρέρχονται ωσάν σκια.

Ψαλ. 143,5 - Κύριε, κλῖνον οὐρανοὺς καὶ κατάβηθι, ἅψαι τῶν ὀρέων, καὶ καπνισθήσονται.

Ψαλ. 143,5 - Συ όμως, Κυριε, που είσαι τόσον συγκαταβατικός προς ημάς τους ευτελείς ανθρώπους, χαμήλωσε τους ουρανούς και κατέβα. Εγγισε με τα χέρια σου τα βουνά και θα ανάψουν και θα γεμίσουν καπνόν.

Ψαλ. 143,6 - ἄστραψον ἀστραπὴν καὶ σκορπιεῖς αὐτούς, ἐξαπόστειλον τὰ βέλη σου καὶ συνταράξεις αὐτούς.

Ψαλ. 143,6 - Αστραψε αστραπήν επάνω από τους εχθρούς μου κα θα τους διασκορπίσης. Στείλε εναντίον των τα βέλη σου, και θα τους συγκλονίσης

Ψαλ. 143,7 - ἐξαπόστειλον τὴν χεῖρά σου ἐξ ὕψους, ἐξελοῦ με καὶ ῥῦσαί με ἐξ ὑδάτων πολλῶν, ἐκ χειρὸς υἱῶν ἀλλοτρίων,

Ψαλ. 143,7 - Απλωσε, Κυριε, το χέρι σου από το ουράνιον ύψος, βγάλε με και γλύτωσέ με από τα πολλά ορμητικά ύδατα, που απειλούν να με πνίξουν· από τα χέρια δηλαδή των αλλοεθνών ανθρώπων.

Ψαλ. 143,8 - ὧν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας.

Ψαλ. 143,8 - Αυτών, των οποίων το στόμα ελάλησε δόλια και ασύστατα πράγματα και η δεξιά των χειρ είναι όργανον αδικημάτων.

Ψαλ. 143,9 - ὁ Θεός, ᾠδὴν καινὴν ᾄσομαί σοι, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλῶ σοι

Ψαλ. 143,9 - Ω Θεέ μου, εις την νέαν αυτήν συντριβήν των εχθρών μου, θα ψάλλω εγώ προς σε νέον άσμα ευγνωμοσύνης. Με δεκάχορδον μουσικόν όργανον θα σε υμνολογήσω· σέ,

Ψαλ. 143,10 - τῷ διδόντι τὴν σωτηρίαν τοῖς βασιλεῦσι, τῷ λυτρουμένῳ Δαυΐδ τὸν δοῦλον αὐτοῦ ἐκ ῥομφαίας πονηρᾶς.

Ψαλ. 143,10 - ο οποίος ανέκαθεν δίδεις νίκας και σωτηρίαν στους βασιλείς· σέ, ο οποίος έσωσες εμέ, τον δούλον σου Δαυίδ από την θανατηφόρον ρομφαίαν του Γολιάθ.

Ψαλ. 143,11 - ῥῦσαί με καὶ ἐξελοῦ με ἐκ χειρὸς υἱῶν ἀλλοτρίων, ὧν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας.

Ψαλ. 143,11 - Απάλλαξέ με και τώρα και γλύτωσέ με από τα χέρια των αλλοεθνών, των οποίων το στόμα ελάλησε και λαλεί ψευδολογίας, η δε δεξιά των χειρ είναι όργανον αδικίας.

Ψαλ. 143,12 - ὧν οἱ υἱοὶ ὡς νεόφυτα ἱδρυμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν, αἱ θυγατέρες αὐτῶν κεκαλλωπισμέναι, περικεκοσμημέναι ὡς ὁμοίωμα ναοῦ,

Ψαλ. 143,12 - Αυτοί απολαμβάνουν σήμερον όλα τα αγαθά. Τα παιδιά των λόγω της νεότητός των όμοιάζουν σαν βλαστάρια καλώς ριζωμένα και θαλερά. Αι θυγατέρες των είναι καλλωπισμένες και στολισμένες με κοσμήματα στο σώμα των, ωσάν τα αγάλματα ειδωλολατρικού ναού.

Ψαλ. 143,13 - τὰ ταμιεῖα αὐτῶν πλήρη, ἐξερευγόμενα ἐκ τούτου εἰς τοῦτο, τὰ πρόβατα αὐτῶν πολύτοκα, πληθύνοντα ἐν ταῖς ἐξόδοις αὐτῶν,

Ψαλ. 143,13 - Αι αποθήκαι των είναι γεμάται από αγαθά. Υπερεκχυλίζουν από κάθε είδος· τα πρόβατά των είναι πολύτοκα. Πολλαπλασιάζονται αναρίθμητα στους βοσκοτόπους, όπου εξέρχονται προς βοσκήν.

Ψαλ. 143,14 - οἱ βόες αὐτῶν παχεῖς, οὐκ ἔστι κατάπτωμα φραγμοῦ, οὐδὲ διέξοδος, οὐδὲ κραυγὴ ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῶν,

Ψαλ. 143,14 - Τα βόϊδια των είναι παχέα. Κανένας από τους τοίχους των οικοδομών των δεν έχει κρημνισθή ούτε και έχει υποστή καμμίαν ρωγμήν. Δεν ακούεται κραυγή θρήνου και πόνου εις τας πλατείας των.

Ψαλ. 143,15 - ἐμακάρισαν τὸν λαόν, ᾧ ταῦτά ἐστι· μακάριος ὁ λαός, οὗ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ.

Ψαλ. 143,15 - Εκείνοι, οι οποίοι αγνοούν σε και το θέλημά σου, εκαλοτύχησαν τον λαόν, ο οποίος απολαμβάνει αυτά τα αγαθά. Αλλά εις την πραγματικότητα μακάριος είναι ο λαός εκείνος, του οποίου ο αληθινός Θεός είναι ο Θεός και Κυριος του.

ΨΑΛΜΟΣ 144 (Μασ. 145)

Αἰνέσεως τοῦ Δαυΐδ.

Ψαλ. 144,1 - Ὑψώσω σε, ὁ Θεός μου ὁ βασιλεύς μου, καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 144,1 - Θα διαλαλήσω το μεγαλείον σου, ω Θεέ μου και βασιληά μου. Θα δοξολογήσω το πάντιμον Ονομά σου πάντοτε και στον αιώνα του αιώνος.

Ψαλ. 144,2 - καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 144,2 - Καθε ημέραν θα σε δοξολογώ και θα υμνώ το Ονομά σου, πάντοτε και στους αιώνας των αιώνων.

Ψαλ. 144,3 - μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, καὶ τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔστι πέρας.

Ψαλ. 144,3 - Μέγας είναι ο Κυριος και άξιος να υμνήται πολύ, παρά πολύ, διότι η μεγαλωσύνη του είναι απεριόριστος και απροσμέτρητος.

Ψαλ. 144,4 - γενεὰ καὶ γενεὰ ἐπαινέσει τὰ ἔργα σου καὶ τὴν δύναμίν σου ἀπαγγελοῦσι.

Ψαλ. 144,4 - Καθε ερχομένη γενεά θα υμνή σε δια τα θαυμαστά έργα σου, και οι άνθρωποι θα διακηρύττουν πάντοτε την παντοδυναμίαν σου.

Ψαλ. 144,5 - τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἁγιωσύνης σου λαλήσουσι καὶ τὰ θαυμάσιά σου διηγήσονται.

Ψαλ. 144,5 - Την μεγαλοπρεπή λαμπρότητα της αγιότητός σου θα υμνούν και θα διηγούνται τα θαυμαστά σου έργα.

Ψαλ. 144,6 - καὶ τὴν δύναμιν τῶν φοβερῶν σου ἐροῦσι καὶ τὴν μεγαλωσύνην σου διηγήσονται.

Ψαλ. 144,6 - Την ακατανίκητον δύναμιν των φοβερών σου έργων εναντίον των αμετανοήτων ασεβών θα λέγουν μεταξύ των, και το απέραντον

μεγαλείον σου θα διηγούνται.

Ψαλ. 144,7 - μνήμην τοῦ πλήθους τῆς χρηστότητός σου ἐξερεύξονται καὶ τῇ δικαιοσύνῃ σου ἀγαλλιάσονται.

Ψαλ. 144,7 - Θα αφήνουν να εκχυθή από την καρδίαν των η ευγνώμων ανάμνησις των αναριθμήτων ευεργεσιών της καλωσύνης σου. Θα πλημμυρίζουν από αγαλλίασιν δια την δικαιοσύνην, την οποίαν συ εφαρμόζεις πάντοτε.

Ψαλ. 144,8 - οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.

Ψαλ. 144,8 - Οικτίρμων και εύσπλαγχνος είναι ο Κυριος, μακρόθυμος και πολυέλεος.

Ψαλ. 144,9 - χρηστὸς Κύριος τοῖς σύμπασι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ψαλ. 144,9 - Αγαθός και ευεργετικός είναι ο Κυριος προς όλους γενικώς, και τα ελέη αυτού απλώνονται εις όλα τα έργα της δημιουργίας του.

Ψαλ. 144,10 - ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντα τὰ ἔργα σου, καὶ οἱ ὅσιοί σου εὐλογησάτωσάν σε.

Ψαλ. 144,10 - Ας σε δοξολογήσουν, Κυριε, όλα τα δημιουργήματά σου, προ παντός δε ας ευλογήσουν το πάντιμον Ονομά σου οι αφωσιωμένοι εις σε πιστοί.

Ψαλ. 144,11 - δόξαν τῆς βασιλείας σου ἐροῦσι καὶ τὴν δυναστείαν σου λαλήσουσι

Ψαλ. 144,11 - Αυτοί θα διαλαλούν την ένδοξον βασιλείαν σου και θα διηγούνται την παντοδύναμον κυριαρχίαν σου,

Ψαλ. 144,12 - τοῦ γνωρίσαι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὴν δυναστείαν σου καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς βασιλείας σου.

Ψαλ. 144,12 - δια να καταστήσουν γνωστήν στους άλλους ανθρώπους την παντοδυναμίαν σου και την ανυπέρβλητον λαμπρότητα της βασιλείας σου.

Ψαλ. 144,13 - ἡ βασιλεία σου βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ψαλ. 144,13 - Η ιδική σου βασιλεία, Κυριε, είναι βασιλεία αιωνία και η κυριαρχία σου απλώνεται εις όλας τας γενεάς.

Ψαλ. 144,13[α] - πιστὸς Κύριος ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

Ψαλ. 144,13[α] - Ο Κυριος είναι πιστός τηρητής των υποσχέσεών του και άμωμος εις όλα αυτού τα έργα.

Ψαλ. 144,14 - ὑποστηρίζει Κύριος πάντας τοὺς καταπίπτοντας καὶ ἀνορθοῖ πάντας τοὺς κατεῤῥαγμένους.

Ψαλ. 144,14 - Ο Κυριος υποβαστάζει και στηρίζει όλους εκείνους, οι οποίοι κινδυνεύουν να πέσουν και να συντριβούν, και ανεγείρει αυτούς, οι οποίοι έχουν πέσει και συντριβή.

Ψαλ. 144,15 - οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σὲ ἐλπίζουσι, καὶ σὺ δίδως τὴν τροφὴν αὐτῶν ἐν εὐκαιρίᾳ.

Ψαλ. 144,15 - Οι οφθαλμοί όλων στρέφονται με ελπίδα βοηθείας προς σέ, διότι συ δίδεις την τροφήν των στον κατάλληλον χρόνον.

Ψαλ. 144,16 - ἀνοίγεις σὺ τὴν χεῖρά σου καὶ ἐμπιπλᾷς πᾶν ζῷον εὐδοκίας.

Ψαλ. 144,16 - Ανοίγεις συ τας παντοδυνάμους και πλουσιοδώρους χείρας σου και γεμίζεις κάθε ζωντανόν ον από όλα τα αγαθά, που του χρειάζονται.

Ψαλ. 144,17 - δίκαιος Κύριος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

Ψαλ. 144,17 - Ο Κυριος είναι δίκαιος εις όλους τους τρόπους της ενεργείας του και άμωμος και ακατηγόρητος εις όλα αυτού τα έργα.

Ψαλ. 144,18 - ἐγγὺς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ.

Ψαλ. 144,18 - Είναι πάντοτε κοντά εις εκείνους, οι οποίοι τον επικαλούνται με πίστιν, εις όλους όσοι τον επικαλούνται με ειλικρίνειαν καρδίας.

Ψαλ. 144,19 - θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιήσει καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται καὶ σώσει αὐτούς.

Ψαλ. 144,19 - Τα δίκαια θελήματα και αιτήματα αυτών, οι οποίοι τον ευλαβούνται, θα εκπληρώση ο Κυριος, θα κάμη δεκτήν την δέησιν των και θα τους σώση από τους διαφόρους κινδύνους.

Ψαλ. 144,20 - φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐξολοθρεύσει.

Ψαλ. 144,20 - Περιφρουρεί και φυλάσσει ο Κυριος όλους εκείνους, οι οποίοι τον αγαπούν. Εξ αντιθέτου δε θα παραδώση στον όλεθρον όλους τους αμαρτωλούς.

Ψαλ. 144,21 - αἴνεσιν Κυρίου λαλήσει τὸ στόμα μου· καὶ εὐλογείτω πᾶσα σὰρξ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλ. 144,21 - Υμνους δοξολογίας και ευγνωμοσύνης θα λέγη το στόμα μου διαρκώς προς τον Κυριον και κάθε άλλος άνθρωπος ας δοξολογή το άγιον Ονομά του πάντοτε και στους αιώνας των αιώνων.

ΨΑΛΜΟΣ 145 (146)

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

Ψαλ. 145,1 - Αἴνει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον·
Ψαλ. 145,1 - Ω ψυχή μου, δοξολόγησε τον Κυριον!
Ψαλ. 145,2 - αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.
Ψαλ. 145,2 - Θα δοξολογώ τον Κυριον καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου. Θα ψάλλω προς αυτόν ύμνους, έως ότου ζω.
Ψαλ. 145,3 - μὴ πεποίθατε ἐπ᾿ ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.
Ψαλ. 145,3 - Μη στηρίζετε την πεποίθησιν και την ελπίδα σας στους άρχοντας, στους υιούς των θνητών ανθρώπων, οι οποίοι δεν έχουν πάντοτε την δύναμιν να σας σώσουν.
Ψαλ. 145,4 - ἐξελεύσεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. καὶ ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολοῦνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ.
Ψαλ. 145,4 - Του καθενός από αυτούς, όσον ισχυρός και αν φαίνεται, το πνεύμα θα εξέλθη από το σώμα κατά την ώραν του θανάτου του. Και το σώμα του θα επιστρέψη εις την γην του. Κατά δε την ημέραν εκείνην του θανάτου θα χαθούν και θα διαλυθούν όλα τα σχέδιά του.
Ψαλ. 145,5 - μακάριος οὗ ὁ Θεὸς Ἰακὼβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπὶς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ
Ψαλ. 145,5 - Μακάριος όμως είναι εκείνος, ο οποίος έχει ως βοηθόν του τον Θεόν του Ιακώβ και ο οποίος στηρίζει τας ελπίδας του εις Κυριον τον Θεόν του.
Ψαλ. 145,6 - τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· τὸν φυλάσσοντα ἀλήθειαν εἰς τὸν αἰῶνα,
Ψαλ. 145,6 - Εις αυτόν, ο οποίος εδημιούργησε τον αυρανόν και την γην, την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτά. Αυτόν, ο οποίος τηρεί και φυλάσσει πιστώς τους λόγους και τας υποσχέσστου εις όλους τους αιώνας.
Ψαλ. 145,7 - ποιοῦντα κρῖμα τοῖς ἀδικουμένοις, διδόντα τροφὴν τοῖς πεινῶσι. Κύριος λύει πεπεδημένους,
Ψαλ. 145,7 - Αυτόν, ο οποίος κάμνει δικαίαν κρίσιν και αποδίδει το δίκαιον στους αδικουμένους. Διδει τροφήν στους πεινώντας. Ο Κυριος, αυτός λύει τα δεσμά των σιδηροδεμένων αιχμαλώτων και τους δίδει την ελευθερίαν.
Ψαλ. 145,8 - Κύριος σοφοῖ τυφλούς, Κύριος ἀνορθοῖ κατεῤῥαγμένους, Κύριος ἀγαπᾷ δικαίους,
Ψαλ. 145,8 - Ο Κυριος δίδει σοφίαν στους τυφλούς με το φως της αληθείας του. Ο Κυριος ανορθώνει τους ηθικώς και σωματικώς συντετριμμένους. Ο Κυριος αγαπά τους δικαίους.
Ψαλ. 145,9 - Κύριος φυλάσσει τοὺς προσηλύτους· ὀρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψεται καὶ ὁδὸν ἁμαρτωλῶν ἀφανιεῖ.

Ψαλ. 145,9 - Ο Κυριος περιφρουρεί και προστατεύει τους ξένους, αυτός θα αναλάβη υπό την προστασίαν του τα ορφανά και τας χήρας, και θα εξαφανίση τας πορείας των αμαρτωλών.
Ψαλ. 145,10 - βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.
Ψαλ. 145,10 - Ο Κυριος θα βασιλεύση στον αιώνα, ο Θεός σου, Σιών, εις όλας τας γενεάς των γενεών.

ΨΑΛΜΟΣ 146 (Μασ. 147,1-11)

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
Ψαλ. 146,1 - Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸν ψαλμός· τῷ Θεῷ ἡμῶν ἡδυνθείη αἴνεσις.
Ψαλ. 146,1 - Υμνείτε και δοξολογείτε τον Κυριον, διότι είναι ευχάριστον και ωφέλιμον να υμνή κανείς αυτόν. Είθε δε να γίνη γλυκύς και ευχάριστος ο ύμνος μας αυτός προς τον Θεόν μας.
Ψαλ. 146,2 - οἰκοδομῶν Ἱερουσαλὴμ ὁ Κύριος, καὶ τὰς διασπορὰς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπισυνάξει,
Ψαλ. 146,2 - Ας τον δοξολογήσωμεν, διότι ο Κυριος είναι αυτός που ανοικοδομεί την Ιερουσαλήμ. Αυτός συγκεντρώνει τους διασκορπισμένους Ισραηλίτας από τας ξένας χώρας εις την πατρίδα των.
Ψαλ. 146,3 - ὁ ἰώμενος τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν καὶ δεσμεύων τὰ συντρίμματα αὐτῶν,
Ψαλ. 146,3 - Θεραπεύει τους συντετριμμένους κατά την καρδίαν από το βάρος των θλίψεων. Ωσάν άριστος ιατρός επιδένει με θεραπευτικούς επιδέσμους τα συντρίμματα αυτών.
Ψαλ. 146,4 - ὁ ἀριθμῶν πλήθη ἄστρων, καὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν.
Ψαλ. 146,4 - Εχει καταμετρήσει και γνωρίζει τον απεριόριστον αριθμόν των αστέρων των διεσπαρμένων στον ουρανόν, ωσάν να έχη δώσει όνομα στον καθένα από αυτούς.
Ψαλ. 146,5 - μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀριθμός.
Ψαλ. 146,5 - Μέγας είναι ο Κυριος μας και μεγάλη η δύναμίς του και κανείς ποτέ δεν είναι εις θέσιν να καταμετρήση, να συλλάβη και να περιγράψη την άπειρον σοφίαν του.
Ψαλ. 146,6 - ἀναλαμβάνων πρᾳεῖς ὁ Κύριος, ταπεινῶν δὲ ἁμαρτωλοὺς ἕως τῆς γῆς.
Ψαλ. 146,6 - Ο Κυριος αναλαμβάνει υπό την προστασίαν του τους πράους, τους δε υπερηφάνους και αμαρτωλούς θα τους ταπεινώση και θα

τους ρίψη κάτω μέχρις εδάφους.

Ψαλ. 146,7 - ἐξάρξατε τῷ Κυρίῳ ἐν ἐξομολογήσει, ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ἐν κιθάρᾳ

Ψαλ. 146,7 - Αρχίσατε, λοιπόν, να δοξολογήτε τον Κυριον. Ψαλατε προς τιμήν του Θεού μας ύμνον με συνοδίαν κιθάρας.

Ψαλ. 146,8 - τῷ περιβάλλοντι τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, τῷ ἑτοιμάζοντι τῇ γῇ ὑετόν, τῷ ἐξανατέλλοντι ἐν ὄρεσι χόρτον καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων,

Ψαλ. 146,8 - Ψαλατε εις αυτόν, ο οποίος περιβάλλει τον ουρανόν με ευεργετικάς νεφέλας, και με αυτάς προετοιμάζει την βροχήν δια την γην. Και με την βροχήν κάμνει να βλαστήση, και εις αυτά ακόμη τα όρη, χορτάρι και χλόη δια την εξυπηρλέτησιν των ανθρώπων.

Ψαλ. 146,9 - διδόντι τοῖς κτήνεσι τροφὴν αὐτῶν καὶ τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκων τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν.

Ψαλ. 146,9 - Δοξολογήσατε αυτόν, ο οποίος παρέχει τροφήν εις τα κτήνη, όπως επίσης και εις τα μικρά πουλιά των κοράκων, τα οποία με τους κρωγμούς των φαίνεται σαν να τον επικαλούνται.

Ψαλ. 146,10 - οὐκ ἐν τῇ δυναστείᾳ τοῦ ἵππου θελήσει, οὐδὲ ἐν ταῖς κνήμαις τοῦ ἀνδρὸς εὐδοκεῖ·

Ψαλ. 146,10 - Δεν ευαρεστείται ο Κυριος ούτε και δίδει την νίκην στο ισχυρόν ιππικόν ούτε στους ταχείς και ισχυρούς πόδας του ανθρώπου.

Ψαλ. 146,11 - εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τοῖς φοβουμένοις αὐτὸν καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ψαλ. 146,11 - Ο Κυριος ευαρεστείται εις εκείνους, που τον ευλαβούνται· εις όλους αυτούς, που ελπίζουν στο έλεός του.

ΨΑΛΜΟΣ 147 (Μασ. 147,12-20)

- Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

Ψαλ. 147,1 - Ἐπαίνει, Ἱερουσαλήμ, τὸν Κύριον, αἴνει τὸν Θεόν σου, Σιών,

Ψαλ. 147,1 - Ω Ιερουσαλήμ, ψάλλε ύμνους και εγκώμια προς τον Κυριον! Δοξολόγει τον Θεόν σου, Σιών.

Ψαλ. 147,2 - ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί·

Ψαλ. 147,2 - Διότι εστερέωσε και έκαμε ισχυρούς τους μοχλούς, με τους οποίους κλείονται ασφαλώς αι πύλαι των νεοκτισμένων τειχών σου. Ο Κυριος ηυλόγησε τους υιούς σου, οι οποίοι ευρίσκονται εντός της περιοχής σου.

Ψαλ. 147,3 - ὁ τιθεὶς τὰ ὅριά σου εἰρήνην καὶ στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε·

Ψαλ. 147,3 - Αυτός εγκατέστησεν ειρήνην εις τα όριά σου, σε περιφρουρεί από τους εχθρούς σου και χορταίνει με εκλεκτόν σίτον τα τέκνα σου.

Ψαλ. 147,4 - ὁ ἀποστέλλων τὸ λόγιον αὐτοῦ τῇ γῇ, ἕως τάχους δραμεῖται ὁ λόγος αὐτοῦ·

Ψαλ. 147,4 - Αυτός αποστέλλει την παντοδύναμον ευεργετικήν προσταγήν του δια την καρποφορίαν της γης. Και η προσταγή του ταχύτατα θα τρέξη προς την γην και θα γίνη αμέσως έργον.

Ψαλ. 147,5 - διδόντος χιόνα αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον, ὁμίχλην ὡσεὶ σποδὸν πάσσοντος·

Ψαλ. 147,5 - Αυτός είναι που δίδει χιόνι ολόλευκο, ωσάν το μαλλί του προβάτου, ο οποίος σκορπίζει σαν στάκτην την ομίχλην.

Ψαλ. 147,6 - βάλλοντος κρύσταλλον αὐτοῦ ὡσεὶ ψωμούς, κατὰ πρόσωπον ψύχους αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται;

Ψαλ. 147,6 - Ριπτει την χάλαζαν με όσην ευκολίαν ημείς ρίπτομεν τα ψιχία του ψωμιού. Ποιός ημπορεί να υποστή και ανθέξη εμπρός στο ψύχος των πάγων και των χιόνων και των παγωμένων ορμητικών ανέμων;

Ψαλ. 147,7 - ἐξαποστελεῖ τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ τήξει αὐτά· πνεύσει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ῥυήσεται ὕδατα.

Ψαλ. 147,7 - Αυτός μόνος θα δώση προσταγήν και θα λυώσουν οι πάγοι και τα χιόνια, θα πνεύση δηλαδή ο ευεργετικός άνεμός του, θα λυώσουν τα χιόνια και οι πάγοι και θα ρεύσουν ύδατα, δια να ποτίσουν όρη και πεδιάδας.

Ψαλ. 147,8 - ὁ ἀπαγγέλλων τὸν λόγον αὐτοῦ τῷ Ἰακώβ, δικαιώματα καὶ κρίματα αὐτοῦ τῷ Ἰσραήλ.

Ψαλ. 147,8 - Αυτός απεκάλυψε και κατέστησε γνωστόν το άγιον θέλημά του στους απογόνους του Ιακώβ, τας εντολάς του και τα δίκαια προστάγματά του στον ισραηλιτικόν λαόν.

Ψαλ. 147,9 - οὐκ ἐποίησεν οὕτως παντὶ ἔθνει καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς.

Ψαλ. 147,9 - Δεν έπραξεν όμως το ίδιον και δια κάθε άλλο έθνος. Δεν εφανέρωσε εις όλα τα έθνη τα παραγγέλματά του και τας εντολάς του.

ΨΑΛΜΟΣ 148

Ἀλληλούϊα· Ἀγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

Ψαλ. 148,1 - Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ψαλ. 148,1 - Σεις οι άγγελοι αινείτε τον Κυριον επάνω από τους ουρανούς. Δολογείτε αυτόν μέχρι των ακρότατων περιοχών του ουρανού.

Ψαλ. 148,2 - αἰνεῖτε αὐτόν, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτόν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ.

Ψαλ. 148,2 - Δοξολογήσατε αυτόν όλοι οι άγγελοι. Αινέσατέ τον και υμνείτε τον συνεχώς όλαι αι ουράνιαι δυνάμεις του.

Ψαλ. 148,3 - αἰνεῖτε αὐτὸν ἥλιος καὶ σελήνη, αἰνεῖτε αὐτὸν πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.

Ψαλ. 148,3 - Δοξολογείτε αυτόν ο ήλιος, η σελήνη· δοξολογείτε αυτόν όλα τα άστρα και το φως.

Ψαλ. 148,4 - αἰνεῖτε αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

Ψαλ. 148,4 - Αινείτε αυτόν οι πνευματικοί ουρανοί, που εκτείνονται πέραν από τους αστρικούς ουρανούς. Ας επαινέση και δοξολογήση τον Κυριον το ύδωρ, το οποίον είναι αποθηκευμένον επάνω από τον ουρανόν.

Ψαλ. 148,5 - αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν.

Ψαλ. 148,5 - Τα πάντα ας δοξολογήσουν το όνομά του Κυρίου, διότι αυτός ένα μόνον λόγον είπε και εδημιουργήθησαν. Αυτός έδωσε διαταγήν και αμέσως εκτίσθησαν.

Ψαλ. 148,6 - ἔστησεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· πρόσταγμα ἔθετο, καὶ οὐ παρελεύσεται.

Ψαλ. 148,6 - Ενηρμόνισεν, εστερέωσε και έστησεν αυτά ασφαλή στον αιώνα και στον αιώνα του αιώνος. Εξέδωκε παντοδύναμον πρόσταγμα, το οποίον δεν πρόκειται να ακυρωθή.

Ψαλ. 148,7 - αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι·

Ψαλ. 148,7 - Δοξολογείτε τον Κυριον και από την γην, τα θαλάσσια κήτη και όλαι αι θάλασσαι.

Ψαλ. 148,8 - πῦρ, χάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ·

Ψαλ. 148,8 - Το πυρ της αστραπής, η χάλαζα, η χιών, οι πάγοι, ο ορμητικός άνεμος της καταιγίδος, όλα αυτά που κινούνται και εκτελούν την παντοδύναμον προσταγήν του.

Ψαλ. 148,9 - τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοί, ξύλα καρποφόρα καὶ πᾶσαι κέδροι·

Ψαλ. 148,9 - Αινείτε αυτόν τα όρη τα υψηλά και όλοι οι λόφοι, όλα τα καρποφόρα και όλα τα άγρια δένδρα, όπως είναι αι κέδροι.

Ψαλ. 148,10 - τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, ἑρπετὰ καὶ πετεινὰ πτερωτά·

Ψαλ. 148,10 - Τα άγρια θηρία της υπαίθρου και όλα τα κτήνη, τα ερπετά και όλα τα ιπτάμενα πτηνά.

Ψαλ. 148,11 - βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ πάντες λαοί, ἄρχοντες καὶ πάντες κριταὶ γῆς·

Ψαλ. 148,11 - Αινείτε αυτόν οι βασιλείς της γης και όλοι οι λαοί, οι άρχοντες και όλοι οι δικασταί των ανθρώπων.

Ψαλ. 148,12 - νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων·

Ψαλ. 148,12 - Οι νέοι άνδρες και αι παρθένοι, οι γεροντότεροι μαζή με τους νεωτέρους.

Ψαλ. 148,13 - αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνου· ἡ ἐξομολόγησις αὐτοῦ ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ.

Ψαλ. 148,13 - Ας υμνήσουν όλοι το όνομά του Κυρίου, διότι αυτού μόνον το Ονομα εμεγαλύνθη και εξυψώθη. Η δοξολογία του απλώνεται εις τυν ουρανόν και εις την γην.

Ψαλ. 148,14 - καὶ ὑψώσει κέρας λαοῦ αὐτοῦ· ὕμνος πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ, λαῷ ἐγγίζοντι αὐτῷ.

Ψαλ. 148,14 - Θα εξυψώση και θα ενισχύση ο Κυριος την δύναμιν του λαού του. Υμνος και δόξα θα αποδοθή εις όλους τους αφωσιωμένους προς αυτόν, στους απογόνους του Ισραήλ, στον λαόν, ο οποίος τον πλησιάζει με πίστιν και του είναι οικείος και αγαπητός.

ΨΑΛΜΟΣ 149

Ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 149,1 - Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν, ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

Ψαλ. 149,1 - Ψαλατε στον Κυριον καινούργιον άσμα δια τας πλουσίας αυτού ευλογίας, και ο αίνος αυτός ας ψαλή εις την συγκέντρωσιν των αφοσιωμένων δούλων του, των Ισραηλιτών.

Ψαλ. 149,2 - εὐφρανθήτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τῷ ποιήσαντι αὐτόν, καὶ οἱ υἱοὶ Σιὼν ἀγαλλιάσθωσαν ἐπὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῶν.

Ψαλ. 149,2 - Ας ευφρανθή ο ισραηλιτικός λαός δια τον Κυριον, ο οποίος ανέδειξεν αυτόν εκλεκτόν λαόν του, και οι κάτοικοι της Σιών ας ευφρανθούν, ας σκιρτήσουν από χαράν και αγαλλίασιν, διότι έχουν βασιλέα τον Θεόν.

Ψαλ. 149,3 - αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν χορῷ, ἐν τυμπάνῳ καὶ ψαλτηρίῳ ψαλάτωσαν αὐτῷ,

Ψαλ. 149,3 - Ας υμνολογήσουν το Ονομά του με ιερούς ευλαβείς χορούς υπό τον ήχον τύμπανων και με την συνοδείαν κιθάρας.

Ψαλ. 149,4 - ὅτι εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ καὶ ὑψώσει πραεῖς ἐν σωτηρίᾳ.

Ψαλ. 149,4 - Διότι ο Κυριος έδειξε και πάλιν και δεικνύει την ευμένειάν του προς τον λαόν του. Θα δοξάση και θα χαρίση σωτηρίαν στους πράους

και υπομονητικούς.
Ψαλ. 149,5 - καυχήσονται ὅσιοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.
Ψαλ. 149,5 - Θα καυχώνται οι αφωσιωμένοι δούλοι του δια την ένδοξον επιστροφήν των, θα πλημμυρίζουν από αγαλλίασιν δια την απελευθέρωσίν των και θα κατακλίνωνται πλήρεις χαράς και αγαλλιάσεως.
Ψαλ. 149,6 - αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν, καὶ ῥομφαῖαι δίστομοι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν
Ψαλ. 149,6 - Αι δοξολογίαι και τα εγκώμια του Θεού των θα υπάρχουν πάντοτε, και θα απαγγέλλωνται δια του λάρυγγός των. Ταυτοχρόνως όμως αι μεγάλαι δίστομοι ρομφαίαι θα ευρίσκωνται εις τα χέρια των,
Ψαλ. 149,7 - τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμοὺς ἐν τοῖς λαοῖς,
Ψαλ. 149,7 - δια να αντεπεξέλθουν εναντίον των εχθρικών λαών και να τιμωρήσουν αυτούς·
Ψαλ. 149,8 - τοῦ δῆσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ἐν πέδαις καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς,
Ψαλ. 149,8 - δια να δέσουν τους βασιλείς των εθνών με σιδηρά δεσμά και τους ενδόξους άρχοντάς των με σιδερένιες χειροπέδες,
Ψαλ. 149,9 - τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρῖμα ἔγγραπτον· δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.
Ψαλ. 149,9 - ώστε να εφαρμοσθή εναντίον αυτών η γραμμένη εις τας προφητείας δικαία απόφασίς του Θεού. Και η εκτέλεσις της δικαίας αυτής αποφάσεως θα είναι μεγάλη δόξα στους αφωσιωμένους του Ιουδαίους.

ΨΑΛΜΟΣ 150

Ἀλληλούϊα.
Ψαλ. 150,1 - Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ·
Ψαλ. 150,1 - Δοξολογείτε τον Κυριον εις τα άγια αυτού σκηνώματα, στον ναόν και το θυσιαστήριόν του. Αινείτε αυτόν όλοι όσοι ζήτε κάτω από το στερέωμα του ουρανού, έργον της παντοδυναμίας του.
Ψαλ. 150,2 - αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.
Ψαλ. 150,2 - Αινείτε αυτόν δια τα μεγάλα και θαυμαστά έργα του, που μαρτυρούν την παντοδυναμίαν του. Αινείτε αυτόν κατά την άπειρον αυτού μεγαλωσύνην και δόξαν.

Ψαλ. 150,3 - αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ·

Ψαλ. 150,3 - Αινείτε αυτόν με τον ήχον της σάλπιγγος, αινείτε αυτόν με λύραν και κιθάραν.

Ψαλ. 150,4 - αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ·

Ψαλ. 150,4 - Αινείτε αυτόν με τύμπανα και ιερούς χορούς, αινείτε αυτόν με έγχορδα και με άλλα μουσικά όργανα.

Ψαλ. 150,5 - αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ.

Ψαλ. 150,5 - Αινείτε αυτόν με κύμβαλα που αναδίδουν γλυκείς και ωραίους ήχους, αινείτε αυτόν με κύμβαλα που αλαλάζουν.

Ψαλ. 150,6 - πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον. ἀλληλούϊα.

Ψαλ. 150,6 - Καθε τι το οποίον αναπνέει, ας αινέση και ας δοξολογήση τον Κυριον. Αινείτε τον Κυριον.

ΨΑΛΜΟΣ 151

Οὗτος ὁ ψαλμὸς τοῦ Δαυΐδ ἐστι· καὶ ἔξωθεν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ψαλμῶν, ὅτε ἐμονομάχησε πρὸς τὸν Γολιάθ.

Ο ψαλμός αυτός συνετέθη από άγνωστον ποιητήν εις χρόνους μεταγενεστέρους του Δαυΐδ.

Μικρὸς ἤμην ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ νεώτερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου· ἐποίμαινον τὰ πρόβατα τοῦ πατρός μου.

Μικρός και άσημος ήμην μεταξύ των αδελφών μου. Νεώτερος κατά την ηλικίαν εις την οικίαν του πατρός μου. Δι' αυτό και έβοσκα τα πρόβατα του πατρός μου.

Ψαλ. 151,2 - αἱ χεῖρές μου ἐποίησαν ὄργανον, καὶ οἱ δάκτυλοί μου ἥρμοσαν ψαλτήριον.

Ψαλ. 151,2 - Τα χέρια μου κατεσκεύασαν μουσικόν όργανον και τα δάκτυλά μου συνηρμολόγησαν ψαλτήριον, δια να ανυμνολογώ τον Κυριον.

Ψαλ. 151,3 - καὶ τίς ἀναγγελεῖ τῷ Κυρίῳ μου; αὐτὸς Κύριος, αὐτὸς εἰσακούσει.

Ψαλ. 151,3 - Ποίος είναι ικανός και άξιος να ανυμνολογήση τον Κυριον; Αυτός όμως ο ίδιος ο Κυριος, αποβλέπων εις την αγαθήν διάθεσιν της καρδίας μου, θα κάμη ευμενώς δεκτόν τον ύμνον, που θα του ψάλω.

Ψαλ. 151,4 - αὐτὸς ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἦρέ με ἐκ τῶν προβάτων τοῦ πατρός μου καὶ ἔχρισέ με ἐν τῷ ἐλαίῳ τῆς χρίσεως αὐτοῦ.

Ψαλ. 151,4 - Αυτός έστειλε τον άγγελόν του και με επήρε έξαφνα από τα πρόβατα του πατρός μου και με έχρισε με το έλαιον, με το οποίον χρίονται οι βασιλείς.

Ψαλ. 151,5 - οἱ ἀδελφοί μου καλοὶ καὶ μεγάλοι, καὶ οὐκ εὐδόκησεν ἐν αὐτοῖς ὁ Κύριος.

Ψαλ. 151,5 - Οι αδελφοί μου ήσαν ωραίοι και εύσωμοι, αλλά δεν ευηρεστήθη εις αυτούς ο Κυριος.

Ψαλ. 151,6 - ἐξῆλθον εἰς συνάντησιν τῷ ἀλλοφύλῳ, καὶ ἐπικατηράσατό με ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτοῦ·

Ψαλ. 151,6 - Εξήλθον, δια να αντιμετωπίσω και μονομαχήσω με τον αλλόφυλον Γολιάθ, και εκείνος με κατηράσθη επικαλεσθείς εναντίον μου τα είδωλά του.

Ψαλ. 151,7 - ἐγὼ δέ, σπασάμενος τὴν παρ᾽ αὐτοῦ μάχαιραν, ἀπεκεφάλισα αὐτὸν καὶ ἦρα ὄνειδος ἐξ υἱῶν Ἰσραήλ.

Ψαλ. 151,7 - Εγώ όμως ανέσπασα την ιδικήν του μάχαιραν και τον απεκεφάλισα. Απεμάκρυνα δε έτσι και εξήλειψα την εντροπήν του ισραηλιτικού λαού.

ΙΩΒ

ΙΩΒ 1

Ιωβ. 1,1 - Ἄνθρωπος τις ἦν ἐν χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι, ᾧ ὄνομα Ἰώβ, καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀληθινός, ἄμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος.

Ιωβ. 1,1 - Εις την Αυσίτιδα χώραν εζούσεν ένας άνθρωπος ο οποίος ωνομάζετο Ιώβ. Ητο ευθύς και έντιμος, άμεμπτος, δίκαιος απέναντι όλων, ευσεβής προς τον Θεόν, απέφευγε κάθε πονηρόν πράγμα, κάθε αμαρτωλήν πράξιν.

Ιωβ. 1,2 - ἐγένοντο δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ καὶ θυγατέρες τρεῖς.

Ιωβ. 1,2 - Αυτός είχεν αποκτήσει επτά υιούς και τρεις θυγατέρας.

Ιωβ. 1,3 - καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλιαι, ζεύγη βοῶν πεντακόσια, θήλειαι ὄνοι νομάδες πεντακόσιαι, καὶ ὑπηρεσία πολλὴ σφόδρα καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐγενὴς τῶν ἀφ᾽ ἡλίου ἀνατολῶν.

Ιωβ. 1,3 - Είχε δε πλήθος ζώα εις την ιδιοκτησίαν του· επτά χιλιάδας πρόβατα, τρεις χιλιάδας καμήλους, πεντακόσια ζεύγη βοών, αγέλην από πεντακοσίας θηλείας όνους. Δια την επιστασίαν και βοσκήν όλων αυτών είχε μεγάλον αριθμόν υπηρετών. Καλός δε και πλούσιος καθώς ήτο, είχε κάμει μεγάλα έργα εις την χώραν του. Και έτσι ο άνθρωπος εκείνος ήτο ενας από τους πολύ διακεκριμένους ανθρώπους των ανατολικών εκείνων χωρών.

Ιωβ. 1,4 - συμπορευόμενοι δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους ἐποιοῦσαν πότον καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ᾽ αὐτῶν.

Ιωβ. 1,4 - Τα παιδιά του εσυνήθιζαν να μεταβαίνουν με την σειράν των στο σπίτι του καθ' ενός από αυτά και παρέθεταν συμπόσιον κάθε ημέραν. Παρελάμβαναν δε μαζή των και τας τρεις αδελφάς των να τρώγουν και να πίνουν μαζή των.

Ιωβ. 1,5 - καὶ ὡς ἂν συνετελέσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστελλεν Ἰὼβ καὶ ἐκαθάριζεν αὐτοὺς ἀνιστάμενος τὸ πρωΐ καὶ προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ μόσχον ἕνα περὶ ἁμαρτίας περὶ τῶν ψυχῶν αὐτῶν· ἔλεγε γὰρ Ἰώβ· μή ποτε οἱ υἱοί μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνενόησαν πρὸς Θεόν. οὕτως οὖν ἐποίει Ἰὼβ πάσας τὰς ἡμέρας.

Ιωβ. 1,5 - Οταν δε ετελείωναν αι ημέραι των συμποσίων, έστελλεν ο Ιωβ άνθρωπον, και εκαλούσε όλα τα τέκνα του και τα εκαθάριζε δια θυσιών προς τον Θεόν. Εσηκώνετο, δηλαδή, ενωρίς το πρωϊ και προσέφερε δι' αυτά θυσίας, αναλόγους με τον αριθμόν των. Προσέφερε και ένα μόσχον ως θυσίαν προς εξιλέωσιν των αμαρτιών των δια τας ψυχάς των. Εκανε δε τούτο ο Ιώβ, διότι εσκέπτετο και έλεγε· “μήπως τυχόν τα παιδιά μου

εσκέφθησαν κατά την ώραν των συμποσίων σκέψεις αμαρτωλάς και ημάρτησαν έτσι απέναντι του Θεού;" Ετσι εφέρετο και επορεύετο ο Ιώβ όλας τας ημέρας της ζωής του.

Ιωβ. 1,6 - Καὶ ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος ἦλθε μετ᾿ αὐτῶν.

Ιωβ. 1,6 - Καποιαν όμως ημέραν οι άγγελοι του Θεού παρουσιάσθησαν ενώπιον του Κυρίου. Μαζή δέ με αυτούς ήλθεν και ο διάβολος.

Ιωβ. 1,7 - καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν παραγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε· περιελθὼν τὴν γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ᾿ οὐρανὸν πάρειμι.

Ιωβ. 1,7 - Ο Κυριος είπεν στον διάβολον· "από που έχεις έλθει;" Ο διάβολος απεκρίθη και είπεν· "αφού περιήλθαν όλην την γην και περιεπάτησα εις ολόκληρον την υπό τον ουρανόν, ήλθα εδώ".

Ιωβ. 1,8 - καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ παιδός μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ᾿ αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἄμεμπτος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος;

Ιωβ. 1,8 - Ο Κυριος τον ηρώτησεν· "έστρεψες τον νουν σου και έδωσες προσοχήν στον δούλον μου τον Ιώβ, δια να ίδης ότι δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος αρετής όμοιος προς αυτόν επάνω εις την γην, άμεμπτος, ακέραιος, ευσεβής, ξένος και αμέτοχος προς κάθε πονηρόν και αμαρτωλόν έργον;"

Ιωβ. 1,9 - ἀπεκρίθη δὲ ὁ διάβολος καὶ εἶπεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου· μὴ δωρεὰν Ἰὼβ σέβεται τὸν Κύριον;

Ιωβ. 1,9 - Ο διάβολος απήντησε και ειπέ προς τον Κυριον· "μήπως δωρεάν και χωρίς αμοιβάς αυτός σέβεται σε τον Κυριον;

Ιωβ. 1,10 - οὐ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς.

Ιωβ. 1,10 - Οχι βέβαια. Συ, με την παντοδύναμον προστασίαν σου, ως με ασφαλή και απαραβίαστον φραγμόν, δεν περιεφρούρησες και περιφρουρείς τα περί αυτόν και όσα υπάρχουν εις την οικίαν του και όλα τα εξωτερικά του πράγματα ολόγυρα; Και επί πλέον όλα τα έργα των χειρών του τα έχεις ευλογήσει και εις μεγάλον αριθμόν έχεις πληθύνει τα ζώα του εις την χώραν του.

Ιωβ. 1,11 - ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου καὶ ἅψαι πάντων, ὧν ἔχει· ἦ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει.

Ιωβ. 1,11 - Αλλα άπλωσε το χέρι σου, έγγισε και αφαίρεσε όλα αυτά, που έχει, και τότε ασφαλώς θα δυσφορήση και θα σε βλασφημήση κατά πρόσωπον".

Ιωβ. 1,12 - τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ πάντα, ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρί σου, ἀλλ᾿ αὐτοῦ μὴ ἅψῃ. καὶ ἐξῆλθεν ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου. -

Ιωβ. 1,12 - Τοτε ο Κυριος είπεν στον διάβολον· “ιδού, όλα όσα έχει, τα παραδίδω εις την εξουσίαν σου. Αυτόν όμώς τον ίδιον δεν θα τον εγγίσης καθόλου”. Ο διάβολος έφυγεν από έμπροσθεν του Κυρίου.

Ιωβ. 1,13 - Καὶ ἦν ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰὼβ καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ ἔπινον οἶνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου.

Ιωβ. 1,13 - Μιαν, λοιπόν, ημέραν τα παιδιά και αι θυγατέρες του Ιώβ έτρωγαν εις κοινόν συμπόσιον εν τη οικία του μεγαλυτέρου αδελφού των.

Ιωβ. 1,14 - καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰὼβ καὶ εἶπεν αὐτῷ· τὰ ζεύγη τῶν βοῶν ἠροτρία, καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμεναι αὐτῶν,

Ιωβ. 1,14 - Τοτε ένας αγγελιαφόρος ήλθεν στον Ιώβ και του είπε· “τα ζευγάρια των βοϊδιών σου αροτριούσαν και αι θήλειαι όνοι έβοσκαν αμέρινοι εκεί πλησίον των.

Ιωβ. 1,15 - καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες ᾐχμαλώτευσαν αὐτὰς καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις· σωθεὶς δὲ ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ιωβ. 1,15 - Αίφνης επήλθον εναντίον αυτών λησταί και ήρπασαν τα βόϊδια και τας θηλυκάς όνους, αφού προηγουμένως έσφαξαν με τας μαχαίρας των τους δούλους σου. Εγώ μόνος διέφυγα την σφαγήν και σωθείς ήλθον εδώ, δια να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός”.

Ιωβ. 1,16 - ἔτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος καὶ εἶπε πρὸς Ἰώβ· πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας κατέφαγεν ὁμοίως· σωθεὶς δὲ ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ιωβ. 1,16 - Ενώ ακόμη αυτός ωμιλούσε, ήλθεν άλλος αγγελιαφόρος και είπε προς τον Ιώβ· “φωτιά έπεσεν από τον ουρανόν και έκαυσεν εξ ολοκλήρου τα πρόβατα, κατέφαγε δε και τους βοσκούς η φωτιά αυτή. Εγώ μόνος διεσώθην από την καταστροφήν και ήλθα να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός”.

Ιωβ. 1,17 - ἔτι τούτου λαλοῦντος ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος καὶ εἶπε πρὸς Ἰώβ· οἱ ἱππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν κεφαλὰς τρεῖς καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους καὶ ᾐχμαλώτευσαν αὐτὰς καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις· ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ιωβ. 1,17 - Ενῷ ακόμη αυτός ωμιλούσε, και παρείχε τας θλιβεράς πληροφορίας, ήλθεν άλλος αγγελιοφόρος και είπε προς τον Ιώβ· “έφιπποι λησταί χωρισμένοι εις τρία τμήματα, ήλθαν εναντίον μας και περικύκλωσαν τας καμήλους και τας ήρπασαν. Τους δούλους σου, που εφύλασσαν αυτάς,

εφόνευσάν με τας μαχαίρας των. Εγώ μόνος διέφυγα την σφαγήν και σωθείς ήλθα να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός”.

Ιωβ. 1,18 - ἔτι τούτου λαλοῦντος ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται λέγων τῷ Ἰώβ· τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ,

Ιωβ. 1,18 - Ενῷ και αυτός ακόμη ωμιλούσε, έρχεται άλλος αγγελιαφόρος αναγγέλλων προς τον Ιώβ· “καθ' ον χρόνον οι υιοί σου και αι θυγατέρες σου έτρωγαν και έπιναν εις την οικίαν του μεγαλυτέρου αυτών αδελφού,

Ιωβ. 1,19 - ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἐπῆλθεν ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἥψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παιδία σου, καὶ ἐτελεύτησαν· ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ιωβ. 1,19 - αιφνιδίως ήλθε μέγας βίαιος άνεμος από την έρημον επέπεσεν ορμητικός εις τας τέσσαρας γωνίας της οικίας, η δε οικία εκρημνίσθη επάνω εις τα παιδιά σου και εκείνα ετάφησαν κάτω από τα ερείπια. Εγώ δε μόνος από τους υπηρέτας εσώθην και ήλθα να σου αναγγείλω το θλιβερόν γεγονός”.

Ιωβ. 1,20 - Οὕτως ἀναστὰς Ἰὼβ ἔῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐκείρατο τὴν κώμην τῆς κεφαλῆς καὶ πεσὼν χαμαὶ προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ καὶ εἶπεν·

Ιωβ. 1,20 - Τοτε ηγέρθη ο Ιώβ, έσχισε τα ενδύματα του, εκούρεψε τα μαλλιά της κεφαλής του, έπεσε κάτω στο έδαφος, προσεκύνησε τον Κυριον και είπε·

Ιωβ. 1,21 - αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιωβ. 1,21 - “Εγώ γυμνός εβγήκα από την κοιλίαν της μητρός μου, γυμνός θα απέλθω από τον κόσμον αυτόν στον τάφον. Ο Κυριος έδωκε τα δώρα του, ο Κυριος τα αφήήρεσεν. Οπως στον Κυριον εφάνη αρεστόν, έτσι και έγινεν. Ας είναι δοξασμένον το όνομα του Κυρίου στους αιώνας των αιώνων”.

Ιωβ. 1,22 - Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰὼβ ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

Ιωβ. 1,22 - Εις όλας αυτάς τας συμφοράς, που επήλθον εναντίον του Ιωβ, αυτός καθόλου δεν ημάρτησεν ενώπιον του Κυρίου. Δεν περιέπεσεν εις καμμίαν απερισκεψίαν εναντίον του Θεού.

ΙΩΒ 2

Ιωβ. 2,1 - Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἔναντι Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν παραστῆναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου.

Ιωβ. 2,1 - Καποιαν άλλην ημέραν, όπως η προηγηθείσα, ήλθον οι άγγελοι του Θεού, να παρουσιασθούν ενώπιον του Κυρίου. Και ο διάβολος ήλθεν εν μέσω αυτών, να παρουσιασθή πάλιν ενώπιον του Κυρίου.

Ιωβ. 2,2 - καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν σὺ ἔρχῃ; τότε εἶπεν ὁ διάβολος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διαπορευθεὶς τὴν ὑπ᾿ οὐρανὸν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν πάρειμι.

Ιωβ. 2,2 - Ο Κυριος ηρώτησε τον διάβολον· "από που, συ ερχεσαι;" Τοτε ο διάβολος απήντησε προς τον Κυριον· "περιήλθα την υπό τον ουρανόν γην, περιεπάτησα μέσα εις ολόκληρον την οικουμένην και ιδού είμαι παρών έδώ".

Ιωβ. 2,3 - εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν διάβολον· προσέσχες οὖν τῷ θέραποντί μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ᾿ αὐτὸν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, ἄκακος, ἀληθινός, ἄμεμπτος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς κακοῦ; ἔτι δὲ ἔχετε ἀκακίας· σὺ δὲ εἶπας τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ διακενῆς ἀπολέσαι.

Ιωβ. 2,3 - Ο δε Κυριος είπε τότε προς τον διάβολον· "εδωσες λοιπόν προσοχήν στον δούλον μου τον Ιώβ και επείσθης εκ των πραγμάτων, ότι δεν υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων της γης άλλος όμοιος προς αυτόν, άκακος, ακέραιος, άμεμπτος, θεοσεβής, ο οποίος απέχει από κάθε κακόν; Ακόμη δε και εν μέσω αυτών των μεγάλων συμφορών κρατεί την αθωότητά και αγαθότητά του. Συ όμως είχες είπει ότι θα με εβλασφήμει, αν σε άφηνα να του κατάστρεψης όλα τα υπάρχοντά του".

Ιωβ. 2,4 - ὑπολαβὼν δὲ ὁ διάβολος εἶπε τῷ Κυρίῳ· δέρμα ὑπὲρ δέρματος· καὶ πάντα, ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει·

Ιωβ. 2,4 - Ο διάβολος λαβών τον λόγον είπε προς τον Κυριον· "δια να σώση κανείς το δέρμα του ευχαρίστως δίνει άλλο δέρμα. Ολα όσα έχει ο άνθρωπος ημπορεί να τα θυσιάση, αρκεί να διατηρήση έτσι την ζωήν του.

Ιωβ. 2,5 - οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χεῖρά σου ἅψαι τῶν ὀστῶν αὐτοῦ καὶ σαρκῶν αὐτοῦ· ἦ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει.

Ιωβ. 2,5 - Απλωσε όμως το χέρι σου, κτύπησέ τον εις τα κόκκαλά του και εις τας σάρκας του· τότε υπό το κράτος του ατομικού του πόνου, θα βλασφημήση αναισχύντως το πρόσωπόν σου".

Ιωβ. 2,6 - εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον.

Ιωβ. 2,6 - Ο Κυριος είπε τότε στον διάβολον· "ιδού· παραδίδω αυτόν εις την εξουσίαν σου, να του επιφέρης τα δείνα, που είπες. Πρόσεξε όμως να διαφυλάξης την ζωήν του".

Ιωβ. 2,7 - Ἐξῆλθε δὲ ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου καὶ ἔπαισε τὸν Ἰὼβ ἕλκει πονηρῷ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς.

Ιωβ. 2,7 - Ο διάβολος εβγήκεν από την παρουσίαν του Κυρίου και εκτύπησε τον Ιώβ με τρομεράς πληγάς, από κεφαλής μέχρι ποδών.

Ιωβ. 2,8 - καὶ ἔλαβεν ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύῃ, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως.

Ιωβ. 2,8 - Ο Ιώβ επήρε τότε ένα σύντριμμα από πήλινον αγγείον και έξυε τας πυορροούσας πληγάς του. Εκάθητο δε επάνω εις ένα σωρόν απεξηραμμένης κοπριάς έξω από την πόλιν μόνος.

Ιωβ. 2,9 - Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων·

Ιωβ. 2,9 - Αφού επέρασε πολύς χρόνος εις την κατάστασιν αυτήν, του είπε τότε η γυναίκα του· “Εως πότε θα δείχνης αυτήν την καρτερίαν λέγων·

Ιωβ. 2,9α - ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου;

Ιωβ. 2,9[α] - Θα περιμένω ολίγον ακόμη χρόνον και έχω την ελπίδα, ότι θα εύρω την θεραπείαν μου και θα απαλλαγώ από την όδυνηράν αυτήν κατάστασιν;

Ιωβ. 2,9β - ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισταί σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς, υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων·

Ιωβ. 2,9β - Ιδού όμως ότι η ανάμνησίς σου έσβησεν από την γην, διότι τα παιδιά και τα κορίτσια σου, πόνοι της κοιλίας μου, και κόποι της ζωής μου, εξηφανίσθησαν. Ματαίως, λοιπόν, εκοπίασα και υπεβλήθην εις τόσους κόπους δια να τα μεγαλώσω.

Ιωβ. 2,9γ - σύ τε αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων αἴθριος,

Ιωβ. 2,9γ - Συ δε ο ίδιος κάθεσαι επάνω εις την σαπίλαν των σκωλήκων και διανυκτερεύεις με πολλούς πόνους στο υπαιθρον.

Ιωβ. 2,9δ - κἀγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσεται, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων μου καὶ τῶν ὀδυνῶν, αἵ με νῦν συνέχουσιν· ἀλλὰ εἰπόν τι ῥῆμα πρὸς Κύριον καὶ τελεύτα.

Ιωβ. 2,9δ - Εγώ δε περιπλανώμαι, σαν καμμία υπηρέτρια και ζητιάνα, μεταβαίνουσα από τον ένα τόπον στον άλλον, από την μίαν οικίαν εις την άλλην και περιμένω πότε να δύση ο ήλιος, δια να αναπαυθώ από τους σωματικούς κόπους και τας ψυχικάς οδύνας, αι οποίαι τώρα με πιέζουν και με περισφίγγουν. Είπέ, λοιπόν, ένα λόγον εναντίον του Κυρίου και δώσε ένα τέλος εις την βασανισμένην σου ζωήν”.

Ιωβ. 2,10 - ὁ δὲ ἐμβλέψας εἶπεν αὐτῇ· ἵνα τί ὥσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν; ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰὼβ τοῖς χείλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Ιωβ. 2,10 - Ο Ιωβ παρετήρησεν αυτήν κατάματα και είπε· “διατί ωμίλησες κατ' αυτόν τον τρόπον, ως εάν είσαι μία από τας απερισκέπτους και ανοήτους γυναίκας; Εάν τα αγαθά ευχαρίστως εδέχθημεν από τα χέρια του Κυρίου, τας θλίψεις και τας συμφοράς δεν θα τας υπομείνωμεν;” Εις όλας αυτάς τας συμφοράς, που επέπεσαν εναντίον του, ο Ιώβ δεν ημάρτησε καθόλου και δεν εβγήκε λόγος παραπόνου από τα χείλη του εναντίον του Θεού.

Ιωβ. 2,11 - ἀκούσαντες δὲ οἱ τρεῖς φίλοι αὐτοῦ τὰ κακὰ πάντα τὰ ἐπελθόντα αὐτῷ, παρεγένοντο ἕκαστος ἐκ τῆς ἰδίας χώρας πρὸς αὐτόν· Ἐλιφὰζ ὁ Θαιμανῶν βασιλεύς, Βαλδὰδ ὁ Σαυχαίων τύραννος, Σωφὰρ ὁ Μιναίων βασιλεύς, καὶ παρεγένοντο πρὸς αὐτὸν ὁμοθυμαδόν, τοῦ παρακαλέσαι καὶ ἐπισκέψασθαι αὐτόν.

Ιωβ. 2,11 - Οι τρεις φίλοι του Ιώβ όταν επληροφορήθησαν όλας αυτάς τας συμφοράς, αι οποίαι επέπεσαν εναντίον του, εξεκίνησεν ο καθένας από την ίδικήν του χώραν και ήλθον προς αυτόν. Ο Ελιφάζ ο βασιλεύς Θαιμανών, ο Βαλδάδ ο άρχων των Σαυχαίων και ο Σωφάρ ο βασιλεύς των Μιναίων. Αυτοί λοιπόν ήλθον προς τον Ιώβ με μιαν ψυχήν και κατόπιν κοινής συμφωνίας, δια να τον επισκεφθούν και τον παρηγορήσουν.

Ιωβ. 2,12 - ἰδόντες δὲ αὐτὸν πόῤῥωθεν οὐκ ἐπέγνωσαν· καὶ βοήσαντες φωνῇ μεγάλῃ ἔκλαυσαν ῥήξαντες ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ στολήν. καὶ καταπασάμενοι γῆν

Ιωβ. 2,12 - Οταν δε από μακράν τον είδαν, δεν τον ανεγνώρισαν. Εβγαλαν μεγάλην οδυνηράν κραυγήν, έκλαυσαν και διέρρηξαν ο καθένας την στολήν του. Αφού δε έρριψαν χώμα εις τας κεφαλάς των, εις έκφρασιν της οδύνης των,

Ιωβ. 2,13 - παρεκάθισαν αὐτῷ ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐλάλησεν· ἑώρων γὰρ τὴν πληγὴν δεινὴν οὖσαν καὶ μεγάλην σφόδρα.

Ιωβ. 2,13 - εκάθησαν πλησίον του Ιώβ επί επτά ημέρας και επτά νύκτας, και κανείς από αυτούς δεν ήνοιξε το στόμα του να ομιλήση, διότι έβλεπαν κατάπληκτοι, ότι το κτύπημα ήτο πάρα πολύ οδυνηρόν και μεγάλο.

ΙΩΒ 3

Ιωβ. 3,1 - Μετὰ τοῦτο ἤνοιξεν Ἰὼβ τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ

Ιωβ. 3,1 - Επειτα από την επταήμερον αυτήν σιωπήν, ήνοιξεν ο Ιώβ το στόμα του και κατηράσθη την ημέραν, κατά την οποίαν εγεννήθη

Ιωβ. 3,2 - λέγων·

Ιωβ. 3,2 - λέγων·

Ιωβ. 3,3 - ἀπόλοιτο ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐγεννήθην, καὶ ἡ νὺξ ἐκείνη ᾗ εἶπαν· ἰδοὺ ἄρσεν.

Ιωβ. 3,3 - “είθε να εχάνετο και να μη υπήρχεν η ημέρα εκείνη, κατά την οποίαν εγεννήθηκα· και η νύκτα εκείνη, κατά την οποίαν είπαν με χαράν· Ιδού, αρσενικό παιδί εγεννήθη.

Ιωβ. 3,4 - ἡ νὺξ ἐκείνη εἴη σκότος, καὶ μὴ ἀναζητήσαι αὐτὴν ὁ Κύριος ἄνωθεν, μηδὲ ἔλθοι εἰς αὐτὴν φέγγος·

Ιωβ. 3,4 - Σκοτάδι ας ήτο η νύκτα εκείνη της γεννήσεώς μου και ας μη την αναζητούσε ο Κυριος από τον ουρανόν. Φως νυκτός και ημέρας ποτέ να μη την εφώτιζεν.

Ιωβ. 3,5 - ἐκλάβοι δὲ αὐτὴν σκότος καὶ σκιὰ θανάτου, ἐπέλθοι ἐπ᾽ αὐτὴν γνόφος. καταραθείη ἡ ἡμέρα

Ιωβ. 3,5 - Ας απλωθή εις αυτήν και ας την καταλάβη σκοτάδι και σκια θανάτου. Βαθύ και αδιάλυτον σκότος ας επιπέση εις αυτήν. Κατηραμένη ας είναι η ημέρα και η νύκτα της γεννήσεώς μου.

Ιωβ. 3,6 - καὶ ἡ νὺξ ἐκείνη, ἀπενέγκαιτο αὐτὴν σκότος· μὴ εἴη εἰς ἡμέρας ἐνιαυτοῦ, μηδὲ ἀριθμηθείη εἰς ἡμέρας μηνῶν·

Ιωβ. 3,6 - Είθε να την πάρη και να την κυριεύση το σκοτάδι. Ας μη υπάρξη και ας μη λογισθή μεταξύ των ημέρων του έτους, και ας μη αριθμηθή εις τας ημέρας των μηνών.

Ιωβ. 3,7 - ἀλλὰ ἡ νὺξ ἐκείνη εἴη ὀδύνη, καὶ μὴ ἔλθοι ἐπ᾽ αὐτὴν εὐφροσύνη μηδὲ χαρμονή·

Ιωβ. 3,7 - Αλλά η νύκτα εκείνη ας είναι γεμάτη από οδύνην, και καμμία χαρά και αγαλλίασις ας μη έλθη εις αυτήν.

Ιωβ. 3,8 - ἀλλὰ καταράσαιτο αὐτὴν ὁ καταρώμενος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ μέλλων τὸ μέγα κῆτος χειρώσασθαι.

Ιωβ. 3,8 - Ανθρωπος, που είναι ειδικός εις κατάρας, ας καταρασθή αυτήν την ημέραν· αυτός που με τας κατάρας του έχει την δύναμιν και την εξουσίαν να καθυποτάξη ακόμη και αυτό το μεγάλο κήτος της θαλάσσης.

Ιωβ. 3,9 - σκοτωθείη τὰ ἄστρα τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὑπομείναι καὶ εἰς φωτισμὸν μὴ ἔλθοι καὶ μὴ ἴδοι ἑωσφόρον ἀνατέλλοντα,

Ιωβ. 3,9 - Ας βυθισθούν στο σκοτάδι τα αστέρια της νυκτός εκείνης, ας απομείνουν, ας μη έλθουν στο φως και ας μη ίδουν την ανατολήν του πρωϊνού αστέρος, του εωσφόρου.

Ιωβ. 3,10 - ὅτι οὐ συνέκλεισε πύλας γαστρὸς μητρός μου· ἀπήλλαξε γὰρ ἂν πόνον ἀπὸ ὀφθαλμῶν μου.

Ιωβ. 3,10 - Καταρώμαι την νύκτα εκείνην, διότι δεν έκλεισε τας πύλας της κοιλίας της μητρός μου, ώστε να μη γεννηθώ. Εάν αυτό εγίνετο, θα με είχε απαλλάξει από κάθε πόνον, που αισθάνομαι τώρα και βλέπω με τα μάτια μου.

Ιωβ. 3,11 - διατί γὰρ ἐν κοιλίᾳ οὐκ ἐτελεύτησα, ἐκ γαστρὸς δὲ ἐξῆλθον καὶ οὐκ εὐθὺς ἀπωλόμην;

Ιωβ. 3,11 - Διατί δεν απέθανα, ενώ ακόμη ευρισκόμην εις την κοιλίαν της μητρός μου; Αλλά και διατί, όταν εβγήκα από την μητρικήν γαστέρα, δεν έπεσα αμέσως νεκρός, ώστε να χαθώ;

Ιωβ. 3,12 - ἱνατί δὲ συνήντησάν μοι γόνατα; ἱνατί δὲ μαστοὺς ἐθήλασα;

Ιωβ. 3,12 - Διατί δέ με συνήντησαν στοργικά τα γόνατα της μητρός μου; Διατί εθήλασα τους μητρικούς μαστούς;

Ιωβ. 3,13 - νῦν ἂν κοιμηθεὶς ἡσύχασα, ὑπνώσας δὲ ἀνεπαυσάμην

Ιωβ. 3,13 - Εάν αυτό εγίνετο, θα είχα ησυχάσει κοιμηθείς τον γλυκύν ύπνον του θανάτου. Θα είχα αναπαυθή από τα σημερινά δεινά παραδεδομένος εις ύπνον.

Ιωβ. 3,14 - μετὰ βασιλέων βουλευτῶν γῆς, οἳ ἐγαυριῶντο ἐπὶ ξίφεσιν,

Ιωβ. 3,14 - Ετσι θα ανεπαυόμην με βασιλείς, κυβερνήτας και κριτάς των ανθρώπων της γης, οι οποίοι και υπερηφανεύοντο δια τα νικηφόρα ξίφη των.

Ιωβ. 3,15 - ἢ μετὰ ἀρχόντων, ὧν πολὺς ὁ χρυσός, οἳ ἔπλησαν τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀργυρίου,

Ιωβ. 3,15 - Η μαζή με άρχοντας, οι οποίοι είχαν πολύν χρυσόν και είχαν γεμίσει τα σπίτια των από άργυρον.

Ιωβ. 3,16 - ἢ ὥσπερ ἔκτρωμα ἐκπορευόμενον ἐκ μήτρας μητρός, ἢ ὥσπερ νήπιοι, οἳ οὐκ εἶδον φῶς.

Ιωβ. 3,16 - Επί τέλους θα είχα την τύχην εκτρώματος, που βγαίνει πρόωρα από την μητρικήν κοιλίαν, η θα ήμουνα σαν ένα από τα έμβρυα, τα οποία γεννώνται νεκρά και δεν βλέπουν καθόλου το φως.

Ιωβ. 3,17 - ἐκεῖ ἀσεβεῖς ἐξέκαυσαν θυμὸν ὀργῆς, ἐκεῖ ἀνεπαύσαντο κατάκοποι τῷ σώματι·

Ιωβ. 3,17 - Εκεί, μέσα στον τάφον, οι ασεβείς έχασαν πλέον όλην την φωτιάν του θυμού των. Εκεί ανεπαύθησαν οι κατάκοποι σωματικώς και πνευματικώς.

Ιωβ. 3,18 - ὁμοθυμαδὸν δὲ οἱ αἰώνιοι οὐκ ἤκουσαν φωνὴν φορολόγου.

Ιωβ. 3,18 - Εκεί, τέως ευκατάστατοι και μη, όλοι ανεξαιρέτως δεν ακούουν την σκληράν και απειλητικήν φωνήν του σκληρού εισπράκτορος των φορών.

Ιωβ. 3,19 - μικρὸς καὶ μέγας ἐκεῖ ἐστι, καὶ θεράπων δεδοικὼς τὸν κύριον αὐτοῦ·

Ιωβ. 3,19 - Μικροί και μεγάλοι όλοι είναι ίσοι εκεί, και ο υπηρέτης ο οποίος εν τη ζωή εφοβείτο τον κύριόν του, είναι εκεί ίσος με αυτόν.

Ιωβ. 3,20 - ἱνατί γὰρ δέδοται τοῖς ἐν πικρίᾳ φῶς, ζωὴ δὲ ταῖς ἐν ὀδύναις ψυχαῖς;

Ιωβ. 3,20 - Προς τι όμως έχει δοθή η ζωή και το φως εις εκείνους, οι οποίοι επρόκειτο να διέλθουν με πικρίαν την ζωήν των; Και δεν εγκατελείποντο στο σκότος της ανυπαρξίας αυτοί, των οποίων η ζωή θα επερνούσεν εις οδύνας και θλίψεις;

Ιωβ. 3,21 - οἳ ἱμείρονται τοῦ θανάτου καὶ οὐ τυγχάνουσιν ἀνορύσσοντες ὥσπερ θησαυρούς,

Ιωβ. 3,21 - Αυτοί ποθούν σφοδρώς τον θάνατον και δεν τον ευρίσκουν. Οπως οι χρυσοθήραι ανασκάπτουν με λαχτάραν, δια να εύρουν χρυσόν, ετσι και αυτοί επιζητούν τον θάνατον.

Ιωβ. 3,22 - περιχαρεῖς δὲ ἐγένοντο ἐὰν κατατύχωσι.

Ιωβ. 3,22 - Σκιρτούν δε από χαράν, εάν επιτύχουν τον θάνατον και κατέλθουν στον τάφον.

Ιωβ. 3,23 - θάνατος ἀνδρὶ ἀνάπαυμα, συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς κατ᾿ αὐτοῦ·

Ιωβ. 3,23 - Ο θάνατος είναι ανάπαυσις δια τον άνθρωπον, διότι ο Κυριος δια του θανάτου θέτει τέρμα εις τας θλίψεις και περιπετείας αυτού.

Ιωβ. 3,24 - πρὸ γὰρ τῶν σίτων μου στεναγμός μοι ἥκει, δακρύω δὲ ἐγὼ συνεχόμενος φόβῳ·

Ιωβ. 3,24 - Πριν φάγω τροφήν, με καταλαμβάνει και με πνίγει ο στεναγμός. Χανεται η όρεξίς μου. Αναλύομαι εις δάκρυα, κυριεύομαι από φόβον νέων δεινών.

Ιωβ. 3,25 - φόβος γάρ, ὅν ἐφρόντισα, ἦλθέ μοι, καὶ ὃν ἐδεδοίκειν, συνήντησέ μοι,

Ιωβ. 3,25 - Διότι ο φόβος, τον οποίον εφρόντισα με κάθε τρόπον να αποφύγω, με κατέλαβε. Οσα είχα φοβηθή με συνήντησαν εις την ζωήν μου.

Ιωβ. 3,26 - οὔτε εἰρήνευσα οὔτε ἡσύχασα οὔτε ἀνεπαυσάμην, ἦλθε δέ μοι ὀργή.

Ιωβ. 3,26 - Ούτε ειρήνην, ούτε ησυχίαν, ούτε ανάπαυσιν έχω πλέον, διότι επήλθεν εναντίον μου η οργή του Κυρίου".

ΙΩΒ 4

Ιωβ. 4,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιφὰζ ὁ Θαιμανίτης λέγει·

Ιωβ. 4,1 - Ελαβε τότε τον λόγον ο Ελιφάζ, ο θαιμανίτης, και είπε·

Ιωβ. 4,2 - μὴ πολλάκις σοι λελάληται ἐν κόπῳ; ἰσχὺν δὲ ῥημάτων σου τίς ὑποίσει;

Ιωβ. 4,2 - "μήπως πολλές φορές άλλοτε σου έχουν λεχθή σκληροί και οδυνηροί λόγοι; Τωρα όμως ποιός ημπορεί να ανεχθή τους βαρείς λόγους

σου και να μη δώση απάντησιν;

Ιωβ. 4,3 - εἰ γὰρ σὺ ἐνουθέτησας πολλοὺς καὶ χεῖρας ἀσθενοῦς παρεκάλεσας,

Ιωβ. 4,3 - Διότι εάν συ άλλοτε πολλούς είχες νουθετήσει με τους λόγους σου και χέρια αδυνάτων και αποκαρδιωμένων ενίσχυσες,

Ιωβ. 4,4 - ἀσθενοῦντάς τε ἐξανέστησας ῥήμασι, γόνασί τε ἀδυνατοῦσι θάρσος περιέθηκας,

Ιωβ. 4,4 - τους αποκαμωμένους δε και αποκαρδιωμένους εσήκωσες επάνω θαρραλέως με τα λόγιά σου, και γόνατα παράλυτα από την απελπισίαν τα περιέβαλλες με θάρρος και δύναμιν,

Ιωβ. 4,5 - νῦν δὲ ἥκει ἐπὶ σὲ πόνος καὶ ἥψατό σου, σὺ ἐσπούδασας.

Ιωβ. 4,5 - τώρα, που έχει έλθει επάνω σου ο πόνος και η οδύνη και σε έπληξαν αι συμφοραί, συ εταράχθης και έσπευσες να εκφρασθής οχι ορθώς.

Ιωβ. 4,6 - πότερον οὐχ ὁ φόβος σού ἐστιν ἐν ἀφροσύνῃ καὶ ἡ ἐλπίς σου καὶ ἡ κακία τῆς ὁδοῦ σου;

Ιωβ. 4,6 - Τι τάχα συμβαίνει; Μηπως η παλαιά σου ευλάβεια και ο φόβος σου προς τον Θεόν παρεχώρησαν σήμερον την θέσιν των εις απερισκεψίαν; Και η ελπίς, που είχες προς τον Θεόν, δεν ήτο γνησία, όπως αποδεικνύεται από την σημερινήν ταλαιπωρίαν της ζωής σου; Η αμαρτία είναι αιτία των ταλαιπωριών μας.

Ιωβ. 4,7 - μνήσθητι οὖν, τίς καθαρὸς ὢν ἀπώλετο ἢ πότε ἀληθινοὶ ὁλόῤῥιζοι ἀπώλοντο;

Ιωβ. 4,7 - Ενθυμήσου, άλλωστε, ποίος άνθρωπος καθαρός από αμαρτίαν εχαθη η πότε πραγματικώς οι αληθινά ενάρετοι άνθρωποι εξερριζώθησαν και εχάθησαν;

Ιωβ. 4,8 - καθ᾿ ὃν τρόπον εἶδον τοὺς ἀροτριῶντας τὰ ἄτοπα, οἱ δὲ σπείροντες αὐτὰ ὀδύνας θεριοῦσιν ἑαυτοῖς.

Ιωβ. 4,8 - Μηπως ποτέ εχάθησαν οι ενάρετοι, όπως εγώ τουλάχιστον είδα να καταστρέφωνται μόνον εκείνοι, οι οποίοι σπείρουν ανομήματα και οι οποίοι θερίζουν καρπούς οδυνηρούς δια τον εαυτόν των.

Ιωβ. 4,9 - ἀπὸ προστάγματος Κυρίου ἀπολοῦνται, ἀπὸ δὲ πνεύματος ὀργῆς αὐτοῦ ἀφανισθήσονται.

Ιωβ. 4,9 - Αυτοί, με το πρόσταγμα του Κυρίου θα απολεσθούν, από το φύσημα της δικαίας οργής του θα εξαφανισθούν.

Ιωβ. 4,10 - σθένος λέοντος, φωνὴ δὲ λεαίνης, γαυρίαμα δὲ δρακόντων ἐσβέσθη·

Ιωβ. 4,10 - Και αν ακόμη έχουν την δύναμιν του λέοντος, θα καταστραφούν, διότι ο βρυχηθμός του λέοντος και η φωνή της λεαίνης και το τρομερόν ανατριχιαστικόν σφύριγμα των δρακόντων εσβέσθησαν και δεν τρομάζουν πλέον κανένα.

Ιωβ. 4,11 - μυρμηκολέων ὤλετο παρὰ τὸ μὴ ἔχειν βοράν, σκύμνοι δὲ λεόντων ἔλιπον ἀλλήλους.

Ιωβ. 4,11 - Ο άγριος και ύπουλος μυρμηκολέων εχάθη, διότι δεν είχε τροφήν, τα δε μικρά των λεόντων, επειδή έπαυσαν οι γονείς των να τους φέρουν λείαν, διεσκορπίσθησαν.

Ιωβ. 4,12 - εἰ δέ τι ῥῆμα ἀληθινὸν ἐγεγόνει ἐν λόγοις σου, οὐθὲν ἄν σοι τούτων κακὸν ἀπήντησε. πότερον οὐ δέξεταί μου τὸ οὖς ἐξαίσια παρ᾿ αὐτοῦ;

Ιωβ. 4,12 - Εάν, έστω, και ένας μόνον λόγος σου από όσους είπες ήτο αληθινός, καμμία συμφορά από αυτάς, που σε ευρήκαν, δεν θα σε προσέβαλε. Τι λοιπόν; Επρεπε η δεν έπρεπε να δεχθή το αυτί μου τα παράδοξα αυτά, που μου απεκαλύφθησαν από τον Κυριον;

Ιωβ. 4,13 - φόβοι δὲ καὶ ἠχὼ νυκτερινή, ἐπιπίπτων φόβος ἐπ᾿ ἀνθρώπους,

Ιωβ. 4,13 - Φοβοι και κάποιος ήχος κατά το διάστημα της νυκτός μου συνέβησαν. Φοβος, ο οποίος επιπίπτει και τρομάζει συνήθως τους ανθρώπους.

Ιωβ. 4,14 - φρίκη δέ μοι συνήντησε καὶ τρόμος καὶ μεγάλως μου τὰ ὀστᾶ διέσεισε,

Ιωβ. 4,14 - Φρίκη με κατέλαβε και τρόμος συνέσεισε και συνεκλόνισε πάρα πολύ τα κόκκαλά μου.

Ιωβ. 4,15 - καὶ πνεῦμα ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπῆλθεν, ἔφριξαν δέ μου τρίχες καὶ σάρκες.

Ιωβ. 4,15 - Καποιο πνεύμα επέρασεν από εμπρός μου, αι τρίχες μου ανωρθώθησαν, έφριξεν σαρξ μου.

Ιωβ. 4,16 - ἀνέστην, καὶ οὐκ ἐπέγνων· εἶδον, καὶ οὐκ ἦν μορφὴ πρὸ ὀφθαλμῶν μου, ἀλλ᾿ ἢ αὔραν καὶ φωνὴν ἤκουον·

Ιωβ. 4,16 - Εσηκώθην από τον ύπνον και δεν είδα τίποτε. Ηνοιξα διάπλατα τα μάτια μου, δια να ίδω, και δεν υπήρχε καμμία μορφή ενώπιόν μου. Ησθάνθην μόνον κάποιαν αύραν και ήκουσα κάποιαν φωνήν.

Ιωβ. 4,17 - τί γάρ; μὴ καθαρὸς ἔσται βροτὸς ἐναντίον τοῦ Κυρίου ἢ ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἄμεμπτος ἀνήρ;

Ιωβ. 4,17 - Και τι έλεγε; Μηπως υπάρχει άνθρωπος καθαρός από αμαρτίαν, ενώπιον του Κυρίου, η κανένας τελείως άμεμπτος εις όλα του τα έργα;

Ιωβ. 4,18 - εἰ κατὰ παίδων αὐτοῦ οὐ πιστεύει, κατὰ δὲ ἀγγέλων αὐτοῦ σκολιόν τι ἐπενόησε,

Ιωβ. 4,18 - Εφ' όσον εις την αρετήν και αυτών ακόμη των υπηρετών του, των αγγέλων του, δεν έχει εμπιστοσύνην ο Θεός ότι, δηλαδή, θα του παραμείνουν αιωνίως σταθεροί εις την προς αυτόν υπακοήν, εις βάρος δε

των αγγέλων του ευρήκε κάτι το αμαρτωλόν, εξ αιτίας του οποίου εκείνοι εξέπεσαν,

Ιωβ. 4,19 - τοὺς δὲ κατοικοῦντας οἰκίας πηλίνας, ἐξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἐσμεν, ἔπαισεν αὐτοὺς σητὸς τρόπον·

Ιωβ. 4,19 - πόσω μάλλον στους ανθρώπους, οι οποίοι κατοικούν μέσα σε σπίτια κτισμένα από λάσπη και οι ίδιοι είναι πλασμένοι από λάσπη και φθείρονται, όπως τα ενδύματα, τα οποία κατατρώγει ο σκόρος;

Ιωβ. 4,20 - καὶ ἀπὸ πρωΐθεν μέχρις ἑσπέρας οὐκέτι εἰσί, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἑαυτοῖς βοηθῆσαι ἀπώλοντο.

Ιωβ. 4,20 - Παντοτε επικρέμαται επάνω από αυτούς ο θάνατος. Δεν ημπορούν δε με την ιδικήν των δύναμιν, να διατηρηθούν εις την ζωήν ούτε μίαν ημέραν, από πρωΐας μέχρις εσπέρας, διότι είναι αδύνατοι και ανίκανοι να βοηθήσουν τον εαυτόν των και ετσι βαδίζουν προς την καταστροφήν.

Ιωβ. 4,21 - ἐνεφύσησε γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐξηράνθησαν, ἀπώλοντο παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτοὺς σοφίαν.

Ιωβ. 4,21 - Ο Κυριος έστειλεν εναντίον αυτών την ωργισμένην του πνοήν και εξηράνθησαν, όπως τα φυτά από τον καυστικόν λίβαν, εχάθησαν, διότι δεν είχον την κατά Θεόν σοφίαν".

ΙΩΒ 5

Ιωβ. 5,1 - Ἐπικάλεσαι δέ, εἴ τίς σοι ὑπακούσεται, ἢ εἴ τινα ἀγγέλων ἁγίων ὄψῃ·

Ιωβ. 5,1 - Καλεσε εις βοήθειάν σου, εάν υπάρχη κάποιος, ο οποίος θα σε ακούση και θα σπεύση να σε βοηθήση, η εάν θα σο εμφανισθή κανένας από τους αγίους αγγέλους. Κανείς δεν θα έλθη, διότι ευρίσκεσαι εν τω αδίκω.

Ιωβ. 5,2 - καὶ γὰρ ἄφρονα ἀναιρεῖ ὀργή, πεπλανημένον δὲ θανατοῖ ζῆλος,

Ιωβ. 5,2 - Τον ασύνετον και ασεβή τον φονεύει η ασυγκράτητος αγανάκτησίς του. Τον δε από την αμαρτίαν πλανώμενον τον θανατώνει ο φθόνος και το πάθος του.

Ιωβ. 5,3 - ἐγὼ δὲ ἑώρακα ἄφρονας ῥίζαν βάλλοντας, ἀλλ᾿ εὐθέως ἐβρώθη αὐτῶν ἡ δίαιτα.

Ιωβ. 5,3 - Εγώ, βέβαια, έχω ίδει ανθρώπους, που ζουν εις αφροσύνην και αμαρτίαν, να ριζοβολούν και να ευδοκιμούν. Αλλά πολύ γρήγορα διεβρώθη και κατεστράφη η κατοικία των και η ζωη των.

Ιωβ. 5,4 - πόῤῥω γένοιντο οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἀπὸ σωτηρίας, κολαβρισθείησαν δὲ ἐπὶ θύραις ἡσσόνων, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐξαιρούμενος·

Ιωβ. 5,4 - Δεν θα υπάρξη σωτηρία δια τα παιδιά των. Θα ποδοπατηθούν δε εμπρός εις τας πύλας ανθρώπων κατωτέρων και ασθενέστερων από

αυτούς. Και δεν θα υπάρχη κανείς να τους γλυτώση από την συμφοράν και τον όλεθρον.

Ιωβ. 5,5 - ἃ γὰρ ἐκεῖνοι συνήγαγον, δίκαιοι ἔδονται, αὐτοὶ δὲ ἐκ κακῶν οὐκ ἐξαίρετοι ἔσονται. ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχύς·

Ιωβ. 5,5 - Θα φύγουν από τα χέρια των, όσα οι ασεβείς συνεκέντρωσαν. Οι δίκαιοι θα τα φάγουν και θα τα απολαύσουν. Αυτοί δε οι ίδιοι οι ασεβείς δεν θα διαφύγουν τας συμφοράς. Η δύναμίς των και η δόξα των θα αναρροφηθή σαν από σίφωνα και θα εξαφανισθή

Ιωβ. 5,6 - οὐ γὰρ μὴ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς γῆς κόπος, οὐδὲ ἐξ ὀρέων ἀναβλαστήσει πόνος·

Ιωβ. 5,6 - Ο Θεός είναι, που αποστέλλει τας θλίψεις, διότι ποτέ δεν φυτρώνει μόνος του από την γην ο κόπος, ούτε από τα βουνά αυτομάτως βλαστάνει ο πόνος ωσάν το χορτάρι.

Ιωβ. 5,7 - ἀλλὰ ἄνθρωπος γεννᾶται κόπῳ, νεοσσοὶ δὲ γυπὸς τὰ ὑψηλὰ πέτονται.

Ιωβ. 5,7 - Αλλά ο άνθρωπος εξ αιτίας της αμαρτωλότητος, που τον έχει δηλητηριάσει, γεννάται, δια να κοπιάζη και πονή, και μόνον οι νεοσσοί του γυπός πετούν υψηλά.

Ιωβ. 5,8 - οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἐγὼ δεηθήσομαι Κυρίου, Κύριον δὲ τῶν πάντων δεσπότην ἐπικαλέσομαι,

Ιωβ. 5,8 - Παρ' όλον όμως τούτο, εγώ αν περιπέσω εις θλίψιν, θα παρακαλέσω θερμώς τον Κυριον, ναι τον Κυριον και κυρίαρχον των πάντων θα επικαλεσθώ με θερμήν προσευχήν·

Ιωβ. 5,9 - τὸν ποιοῦντα μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός·

Ιωβ. 5,9 - αυτόν, ο οποίος πράττει μεγάλα, ανεξιχνίαστα και ανεξερεύνητα από την ανθρωπίνην διάνοιαν, ένδοξα και έκτακτα, των οποίων δεν υπάρχει αριθμός.

Ιωβ. 5,10 - τὸν διδόντα ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ἀποστέλλοντα ὕδωρ ἐπὶ τὴν ὑπ᾿ οὐρανόν·

Ιωβ. 5,10 - Αυτόν, ο οποίος χορηγεί την ευεργετικήν βροχήν εις την γην και αποστέλλει το ύδωρ εις όλην την υπ' ουρανόν.

Ιωβ. 5,11 - τὸν ποιοῦντα ταπεινοὺς εἰς ὕψος, καὶ ἀπολωλότας ἐξεγείροντα·

Ιωβ. 5,11 - Ανορθώνει και τοποθετεί εις μέγα ύψος δόξης τους ταπεινούς ανθρώπους. Ανεγείρει και ενδυναμώνει αυτούς, που φαίνονται ότι είναι χαμένοι.

Ιωβ. 5,12 - διαλλάσσοντα βουλὰς πανούργων, καὶ οὐ μὴ ποιήσουσιν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἀληθές.

Ιωβ. 5,12 - Αυτόν, ο οποίος ματαιώνει και διαλύει τα πονηρά σχέδια των πανούργων ανθρώπων και των οποίων τα χέρια ποτέ δεν εκτείνονται, δια να

πράξουν το αληθές, το σύμφωνον προς το θέλημα του Κυρίου.
Ιωβ. 5,13 - ὁ καταλαμβάνων σοφοὺς ἐν τῇ φρονήσει, βουλὴν δὲ πολυπλόκων ἐξέστησεν·
Ιωβ. 5,13 - Αυτόν, που συλλαμβάνει τους καυχωμένους δια την σοφίαν των, ματαιώνει δε τα σχέδια και τας αποφάσεις των πονηρών ανθρώπων.
Ιωβ. 5,14 - ἡμέρας συναντήσεται αὐτοῖς σκότος, τὸ δὲ μεσημβρινὸν ψηλαφήσαισαν ἴσα νυκτί.
Ιωβ. 5,14 - Και έτσι αυτοί ομοιάζουν προς εκείνους, που κατά την διάρκειαν της ημέρας καταλαμβάνονται από το σκότος, κατά δε την μεσημβρίαν ψηλαφούν, όπως κατά την νεφελώδη σκοτεινήν νύκτα.
Ιωβ. 5,15 - ἀπόλοιντο δὲ ἐν πολέμῳ, ἀδύνατος δὲ ἐξέλθοι ἐκ χειρὸς δυνάστου·
Ιωβ. 5,15 - Θα νικηθούν και θα εξολοθρευθούν στον πόλεμόν των. Ο δε ασθενής και αδύνατος θα εξέλθη σώος και ελεύθερος από τα χέρια του τυράννου του.
Ιωβ. 5,16 - εἴη δὲ ἀδυνάτῳ ἐλπίς, ἀδίκου δὲ στόμα ἐμφραχθείη.
Ιωβ. 5,16 - Ελπίς δι' αυτόν τον αδύνατον θα είναι ο Θεός, το δε συκοφαντικόν στόμα του αδίκου θα φραχθή και θα κλείση.
Ιωβ. 5,17 - μακάριος δὲ ἄνθρωπος, ὃν ἤλεγξεν ὁ Κύριος, νουθέτημα δὲ Παντοκράτορος μὴ ἀπαναίνου·
Ιωβ. 5,17 - Τρισευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος, τον οποίον παιδαγωγικώς ετιμώρησεν ο Κυριος. Αυτήν δε την παιδαγωγίαν του Παντοκράτορος Κυρίου συ, ω άνθρωπε, μη την αποστραφής ποτέ.
Ιωβ. 5,18 - αὐτὸς γὰρ ἀλγεῖν ποιεῖ καὶ πάλιν ἀποκαθίστησιν· ἔπαισε, καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἰάσαντο.
Ιωβ. 5,18 - Ο Θεός, δια την πνευματικήν μας ωφέλειαν, μας κάμνει να πονούμεν, αλλά και πάλιν μας επαναφέρει εις την προτέραν ειρηνικήν κατάστασιν. Μας εκτύπησε με τας θλίψεις, αλλά με τα ίδια του τα χέρια μας εθεράπευσε.
Ιωβ. 5,19 - ἑξάκις ἐξ ἀναγκῶν σε ἐξελεῖται, ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ οὐ μὴ ἅψηταί σου κακόν.
Ιωβ. 5,19 - Πολλές φορές θα σε γλυτώση από τας ανάγκας και θλίψεις· και αν ακόμη επακολουθήσουν άλλαι, δεν θα σε εγγίση και δεν θα σε καταβάλη κάτι κακόν.
Ιωβ. 5,20 - ἐν λιμῷ ῥύσεταί σε ἐκ θανάτου, ἐν πολέμῳ δὲ ἐκ χειρὸς σιδήρου λύσει σε.
Ιωβ. 5,20 - Εις καιρόν λιμού θα σε γλυτώση από τον εκ πείνης θάνατον και εις καιρόν πολέμου θα λύση τα σιδηρά δεσμά της αιχμαλωσίας από τα χέρια σου.
Ιωβ. 5,21 - ἀπὸ μάστιγος γλώσσης σε κρύψει, καὶ οὐ μὴ φοβηθῇς ἀπὸ κακῶν ἐρχομένων.

Ιωβ. 5,21 - Θα σε προφυλάξη και θα σε σκεπάση από το μαστίγιον συκοφαντικής και αδίκου γλώσσης και δεν θα φοβηθής από οιονδήποτε επερχόμενον κακόν.

Ιωβ. 5,22 - ἀδίκων καὶ ἀνόμων καταγελάσῃ, ἀπὸ δὲ θηρίων ἀγρίων οὐ μὴ φοβηθῇς·

Ιωβ. 5,22 - Θα γελάς με τας απειλάς και τα πονηρά σχέδια των αδίκων και των παρανόμων, διότι θα βλέπης πόσον αδύνατοι είναι αυτοί εμπρός στον παντοδύναμον Θεόν. Και από αυτά ακόμη τα άγρια θηρία δεν έχεις να φοβηθής τίποτε,

Ιωβ. 5,23 - θῆρες γὰρ ἄγριοι εἰρηνεύσουσί σοι.

Ιωβ. 5,23 - διότι και τα αγρία θηρία θα είναι ειρηνικά μαζή σου.

Ιωβ. 5,24 - εἶτα γνώσῃ ὅτι εἰρηνεύσει σου ὁ οἶκος, ἡ δὲ δίαιτα τῆς σκηνῆς σου οὐ μὴ ἁμάρτῃ.

Ιωβ. 5,24 - Επειτα δέ, εφ' όσον θα είσαι άνθρωπος του Θεού, θα μάθης εξ αυτών τούτων των πραγμάτων, ότι το σπίτι σου θα ζη εν ειρήνη, διότι θα έχη την ευλογίαν του Θεού. Και από το σπίτι σου δεν θα λείψη τίποτε από εκείνα, που χρειάζονται προς διατροφήν σου.

Ιωβ. 5,25 - γνώσῃ δὲ ὅτι πολὺ τὸ σπέρμα σου, τὰ δὲ τέκνα σου ἔσται ὥσπερ τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ.

Ιωβ. 5,25 - Θα ίδης πολλούς απογόνους, τα δε παιδιά σου θα μεγαλώνουν, θα πληθύνονται, θα είναι θαλλερά ωσάν την πολυποίκιλον χλόην που φυτρώνει πολυπληθής στους αγρούς

Ιωβ. 5,26 - ἐλεύσῃ δὲ ἐν τάφῳ ὥσπερ σῖτος ὥριμος κατὰ καιρὸν θεριζόμενος ἢ ὥσπερ θιμωνία ἅλωνος καθ᾿ ὥραν συγκομισθεῖσα.

Ιωβ. 5,26 - Θα έλθης δε στον τάφον όχι προώρα, αλλά εις γήρας βαθύ, ωσάν τον μεστωμένον σίτον, που θερίζεται στον καιρόν του, ωσάν την θημωνιάν του αλωνιού. Που συγκομίζεται εις την ώραν της.

Ιωβ. 5,27 - ἰδοὺ ταῦτα οὕτως ἐξιχνιάσαμεν, ταῦτά ἐστιν ἃ ἀκηκόαμεν· σὺ δὲ γνῶθι σεαυτῷ εἴ τι ἔπραξας.

Ιωβ. 5,27 - Ιδού, αυτά έτσι τα ερευνήσαμεν και τα εμάθαμεν. Τα ιδια έχομεν ακούσει από τους προγόνους μας, από την παράδοσίν μας. Συ δε τώρα σκέψου τον εαυτόν σου και ερεύνησε, μήπως κάτι κακόν έπραξες.

ΙΩΒ 6

Ιωβ. 6,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 6,1 - Επῇρεν ακολούθως τον λόγον ο Ιώβ και είπεν·

Ιωβ. 6,2 - εἰ γάρ τις ἱστῶν στήσαι μου τὴν ὀργήν, τὰς δὲ ὀδύνας μου ἄραι ἐν ζυγῷ ὁμοθυμαδόν,

Ιωβ. 6,2 - “εάν κανείς θελήση να ζυγίση την θείαν εναντίον μου οργήν και μαζή με όλας τας οδύνας μου την τοποθετήση στον ένα δίσκον του ζυγού,

Ιωβ. 6,3 - καὶ δὴ ἄμμου παραλίας βαρυτέρα ἔσται. ἀλλ᾿ ὡς ἔοικε τὰ ῥήματά μού ἐστι φαῦλα·

Ιωβ. 6,3 - εις δε τον άλλον την άμμον της θαλάσσής, θα έβλεπεν ότι η θεία οργή και αι θλίψεις μου είναι βαρύτεροι από την άμμον, που υπάρχει εις την παραλίαν της θαλάσσης. Φαίνεται όμως ότι τα λόγια των παραπόνων μου είναι απρεπή και άσεμνά.

Ιωβ. 6,4 - βέλη γὰρ Κυρίου ἐν τῷ σώματί μού ἐστιν, ὧν ὁ θυμὸς αὐτῶν ἐκπίνει μου τὸ αἷμα· ὅταν ἄρξωμαι λαλεῖν, κεντοῦσί με.

Ιωβ. 6,4 - Τα βέλη όμώς του Κυρίου έχουν εμπηχθή στο σώμα μου και η δριμύτης των μου πίνει το αίμα. Οταν δε αρχίζω να ομιλώ, εκείνα με κεντούν οδινηρώς.

Ιωβ. 6,5 - τί γάρ; μὴ διακενῆς κεκράξεται ὄνος ἄγριος, ἀλλ᾿ ἢ τὰ σῖτα ζητῶν; εἰ δὲ καὶ ῥήξει φωνὴν βοῦς ἐπὶ φάτνης ἔχων τὰ βρώματα;

Ιωβ. 6,5 - Τι λοιπόν; Μηπως, τάχα, ο άγριος όνος φωνάζει αναιτίως, πάρα μόνο εάν πεινά και ζητή την τροφήν του; Μηπως το βόϊδι αφήνει την ισχυράν κραυγή του, όταν υπάρχη η τροφή του εις την φάτνην του; Οχι.

Ιωβ. 6,6 - εἰ βρωθήσεται ἄρτος ἄνευ ἁλός; εἰ δὲ καὶ ἔστι γεῦμα ἐν ῥήμασι κενοῖς;

Ιωβ. 6,6 - Μηπως τρώγετε ευχαρίστως ψωμί χωρίς άλατι; Οχι. Μηπως ημπορεί ποτέ να παρατεθή γεύμα με άδεια λόγια και χωρίς τρόφιμα;

Ιωβ. 6,7 - οὐ δύναται γὰρ παύσασθαί μου ἡ ὀργή· βρόμον γὰρ ὁρῶ τὰ σῖτά μου ὥσπερ ὀσμὴν λέοντος·

Ιωβ. 6,7 - Λέγω αυτά, διότι δεν ημπορεί να εξαλειφθή η αηδία και η δυσφορία, που μου προκαλούν τα φαγητά. Σαν βρώμην, με την οποίαν τρέφονται τα ζώα και οχι άνθρωποι βλέπω τας τροφάς μου και η μυρωδιά των μου προκαλεί αηδίαν, όπως η δυσώδης αποφορά του λέοντος.

Ιωβ. 6,8 - εἰ γὰρ δῴη καὶ ἔλθοι μου ἡ αἴτησις, καὶ τὴν ἐλπίδα μου δῴη ὁ Κύριος.

Ιωβ. 6,8 - Είθε να ευδοκήση ο Κυριος και εκπληρωθή το προ αυτόν αίτημά μου. Είθε να μου δώση ο Κυριος αυτό, που ποθώ και ελπίζω.

Ιωβ. 6,9 - ἀρξάμενος ὁ Κύριος τρωσάτω με, εἰς τέλος δὲ μή με ἀνελέτω.

Ιωβ. 6,9 - Ο Κυριος, ο οποίος ήρχισε να με κτυπά με τας θλίψεις, ας με κτυπήση ακόμη εφ' όσόν το θέλει. Αλλάα ας μη μου στείλη εν τέλει τον θάνατον.

Ιωβ. 6,10 - εἴη δέ μου πόλις τάφος, ἐφ᾿ ἧς ἐπὶ τειχέων ἡλλόμην ἐπ᾿ αὐτῆς, οὐ φείσομαι· οὐ γὰρ ἐψευσάμην ῥήματα ἅγια Θεοῦ μου.

Ιωβ. 6,10 - Είθε ο τάφος μου να είναι εντός της πόλεως, εις τα τείχη της οποίας ως παιδίον επηδούσα και έπαιζα. Δεν θα λυπηθώ τότε. Ζητώ τούτο,

διότι δεν εφέρθην με δολιότητα απέναντι του Θεού, ούτε διέψευσα με παραβάσεις της ζωής μου τα άγια λόγια του.

Ιωβ. 6,11 - τίς γάρ μου ἡ ἰσχύς, ὅτι ὑπομένω; ἢ τίς μου ὁ χρόνος, ὅτι ἀνέχεταί μου ἡ ψυχή;

Ιωβ. 6,11 - Επικαλούμαι τον θάνατον, διότι πόση και ποία είναι η δύναμις και η αντοχή μου, δια να υπομένω τόσα βάσανα; Επί πόσον χρόνον ακόμη η ψυχή μου θα ανέχεται την ταλαιπωρίαν αυτήν;

Ιωβ. 6,12 - μὴ ἰσχὺς λίθων ἡ ἰσχύς μου; ἢ αἱ σάρκες μού εἰσι χάλκεαι;

Ιωβ. 6,12 - Μηπως, τάχα, ο δύναμίς μου έχει την αντοχήν των λίθων η αι σάρκες μου είναι καμωμένες από χαλκόν, ώστε να είναι αναίσθητοι στον πόνον;

Ιωβ. 6,13 - ἢ οὐκ ἐπ᾿ αὐτῷ ἐπεποίθειν; βοήθεια δὲ ἀπ᾿ ἐμοῦ ἄπεστιν.

Ιωβ. 6,13 - Εις τον Κυριον δεν είχα έως τώρα στηρίξει την πεποίθησιν και την ελπίδα μου; Και όμως κάθε βοήθεια απεμακρύνθη από εμέ.

Ιωβ. 6,14 - ἀπείπατό με ἔλεος, ἐπισκοπὴ δὲ Κυρίου ὑπερεῖδέ με.

Ιωβ. 6,14 - Ευσπλαγχνία εκ μέρους Θεού και ανθρώπων με απηρνήθη. Η δε στοργική επίσκεψις του Κυρίου με παρέβλεψε.

Ιωβ. 6,15 - οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγύτατοί μου· ὥσπερ χειμάῤῥους ἐκλείπων ἢ ὥσπερ κῦμα παρῆλθόν με.

Ιωβ. 6,15 - Και οι πλέον στενοί συγγενείς μου δεν έρριψαν ούτε ένα βλέμμα συμπαθείας εις εμέ. Επέρασαν από εμπρός μου σαν τον χείμαρρον, που φεύγει γρήγορα και εγκαταλείπει την κοίτην του. Ωσάν το κύμα με αντιπαρήλθον.

Ιωβ. 6,16 - οἵτινές με διευλαβοῦντο, νῦν ἐπιπεπτώκασί μοι ὥσπερ χιὼν ἢ κρύσταλλος πεπηγώς·

Ιωβ. 6,16 - Εκείνοι που άλλοτε είχαν μεγάλον σεβασμόν και εκτίμησιν προς εμέ, με συνήντησαν τόσον κρύοι και παγωμένοι, όσον κρύο είναι το χιόνι και ο παγωμένος κρύσταλλος.

Ιωβ. 6,17 - καθὼς τακεῖσα θέρμης γενομένης οὐκ ἐπεγνώσθη ὅπερ ἦν,

Ιωβ. 6,17 - Οπως όταν από την θερμότητα του ηλίου λυώνη το χιόνι και δεν φαίνεται τι ήτο αυτό προηγουμένως,

Ιωβ. 6,18 - οὕτω κἀγὼ καταλείφθην ὑπὸ πάντων. ἀπωλόμην δὲ καὶ ἔξοικος ἐγενόμην.

Ιωβ. 6,18 - έτσι και εγώ εγκατελείφθην από όλους. Εχω χαθή πλέον δι' αυτούς και ευρίσκομαι μακράν από το σπίτι μου.

Ιωβ. 6,19 - ἴδετε ὁδοὺς Θαιμανῶν, ἀτραποὺς Σαβῶν, οἱ διορῶντες·

Ιωβ. 6,19 - Ιδέτε τας πορείας των Θαιμανών, ιδέτε τας δυσβάτους ατραπούς των Σαβαίων, πως πορευόμενοι δια μέσου καυστικών ερήμων τόπων ποθούν δροσερόν ύδωρ. Ετσι και εγώ επόθησα ως δροσερόν ύδωρ την παρηγορίαν.

Ιωβ. 6,20 - καὶ αἰσχύνην ὀφειλήσουσιν οἱ ἐπὶ πόλεσι καὶ χρήμασι πεποιθότες.

Ιωβ. 6,20 - Εκείνοι που στηρίζουν την πεποίθησίν των εις τας οχυράς πόλεις των και εις τα πλούτη των, θα πληρώσουν την πεποίθησιν των αυτήν με καταισχύνην.

Ιωβ. 6,21 - ἀτὰρ δὲ καὶ ὑμεῖς ἐπέβητέ μοι ἀνελεημόνως, ὥστε ἰδόντες τὸ ἐμὸν τραῦμα φοβήθητε·

Ιωβ. 6,21 - Τωρα δε και σεις οι φίλοι μου έχετε επιτεθή εναντίον μου χωρίς οίκτον, χωρίς ευσπλαγχνίαν, ώστε όταν είδατε την συμφοράν μου, κατελήφθητε από φόβον και τρόμον.

Ιωβ. 6,22 - τί γάρ; μή τι ὑμᾶς ᾔτησα ἢ τῆς παρ᾽ ὑμῶν ἰσχύος ἐπιδέομαι,

Ιωβ. 6,22 - Διατί αυτή η συμπεριφορά σας; Μηπως εγώ εζήτησα κάτι το υλικόν από σας, η ευρέθηκα εις ανάγκην και επεκαλέσθην την δύναμίν σας,

Ιωβ. 6,23 - ὥστε σῶσαί με ἐξ ἐχθρῶν ἢ ἐκ χειρὸς δυναστῶν ῥύσασθαί με;

Ιωβ. 6,23 - ώστε να με σώσετε από τους εχθρούς μου η να με γλυτώσετε από τας χείρας των τυράννων;

Ιωβ. 6,24 - διδάξατέ με, ἐγὼ δὲ κωφεύσω· εἴ τι πεπλάνημαι, φράσατέ μοι.

Ιωβ. 6,24 - Διδάξατέ με και πληροφορήσατέ με. Εγώ δε ωσάν κωφός δεν θα ανοίξω το στόμα μου. Εάν εις κάτι έχω πλανηθή, είπατέ το ελευθέρως.

Ιωβ. 6,25 - ἀλλ᾽ ὡς ἔοικε, φαῦλα ἀληθινοῦ ῥήματα, οὐ γὰρ παρ᾽ ὑμῶν ἰσχὺν αἰτοῦμαι·

Ιωβ. 6,25 - 'Αλλα, όπως φαίνεται, είναι απρεπή και άσχημα τα λόγια εκείνου, ο οποίος λέγει την αλήθειαν. Την αλήθειαν είπατε, διότι εγώ δεν ζήτω να με ενισχύσετε με την ιδικήν σας δύναμιν,

Ιωβ. 6,26 - οὐδὲ ἔλεγχος ὑμῶν ῥήμασί με παύσει, οὐδὲ γὰρ ὑμῶν φθέγμα ῥήματος ἀνέξομαι.

Ιωβ. 6,26 - ούτε όμως και ο έλεγχος τον οποίον ενδεχομένως απευθύνετε προς εμέ θα σταματήση τα λόγια των παραπόνων μου. Ούτε ένα λόγον ελεγκτικόν θα ανεχθώ, εφ' όσον δεν επιμαρτυρείται από τα πράγματα.

Ιωβ. 6,27 - πλὴν ὅτι ἐπ᾽ ὀρφανῷ ἐπιπίπτετε, ἐνάλλεσθε δὲ ἐπὶ φίλῳ ὑμῶν.

Ιωβ. 6,27 - Ετσι φερόμενοι επιτίθεσθε εναντίον μου, όπως εις ένα ανυπεράσπιστον ορφανόν παιδί. Με ορμήν πηδάτε εναντίον εμού του φίλου σας.

Ιωβ. 6,28 - νυνὶ δὲ εἰσβλέψας εἰς πρόσωπα ὑμῶν οὐ ψεύσομαι.

Ιωβ. 6,28 - Τωρα δε ατενίζων σας κατά πρόσωπον, δεν θα είπω ψέματα, αλλά την αλήθειαν.

Ιωβ. 6,29 - καθίσατε δὴ καὶ μὴ εἴη ἄδικον, καὶ πάλιν τῷ δικαίῳ συνέρχεσθε.

Ιωβ. 6,29 - Καθίσατε, λοιπόν, και μη εκτρέπεσθε εις αδίκους κρίσεις εναντίον μου,

Ιωβ. 6,30 - οὐ γάρ ἐστιν ἐν γλώσσῃ μου ἄδικον· ἢ ὁ λάρυγξ μου οὐχὶ σύνεσιν μελετᾷ;

Ιωβ. 6,30 - διότι εις την γλώσσαν μου δεν υπάρχει τίποτε το άδικον. Μηπως, τάχα, ο λάρυγξ μου δεν λέγει, όσα ο νους μου με σύνεσιν μελετά και αποδέχεται;

ΙΩΒ 7

Ιωβ. 7,1 - Πότερον οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὥσπερ μισθίου αὐθημερινοῦ ἡ ζωὴ αὐτοῦ;

Ιωβ. 7,1 - Τι λοιπόν; Τοπος δοκιμασιών και θλίψεων δεν είναι ο βίος του ανθρώπου εδώ εις την γην, και η ζωή του δεν ομοιάζει με την κοπιώδη και ταλαιπωρημένην ζωήν ενός ημερομισθίου εργάτου;

Ιωβ. 7,2 - ἢ ὥσπερ θεράπων δεδοικὼς τὸν Κύριον αὐτοῦ καὶ τετευχὼς σκιᾶς; ἢ ὥσπερ μισθωτὸς ἀναμένων τὸν μισθὸν αὐτοῦ;

Ιωβ. 7,2 - Η δεν είναι ο άνθρωπος σαν δούλος, που φοβείται τον Κυριον του και ο οποίος κάποιαν στιγμήν ευρήκε μίαν σκιάν, δια να αναπαυθή επ' ολίγον κάτω από αυτήν; Η δεν ομοιάζει με τον ημερομίσθιον εργάτην, ο οποίος περιμένει πότε να περάση η ημέρα της εργασίας του, δια να πάρη τον μισθόν του;

Ιωβ. 7,3 - οὕτως κἀγὼ ὑπέμεινα μῆνας κενούς, νύκτες δὲ ὀδυνῶν δεδομέναι μοί εἰσιν.

Ιωβ. 7,3 - Ετσι και εγώ επέρασα μήνας πολλούς εις θλίψιν και οδύνην ματαίως αναμένων λύτρωσιν. Νυκτες δε γεμάτες από πόνους μου έχουν δοθή, αντί άλλης παρηγορίας.

Ιωβ. 7,4 - ἐὰν κοιμηθῶ, λέγω· πότε ἡμέρα; ὡς δ᾿ ἂν ἀναστῶ, πάλιν· πότε ἑσπέρα; πλήρης δὲ γίνομαι ὀδυνῶν ἀπὸ ἑσπέρας ἕως πρωΐ.

Ιωβ. 7,4 - Οταν πίπτω να κοιμηθώ, λέγω πότε θα έλθη η ημέρα; Οταν δε εγείρωμαι από τον ύπνον, λέγω πάλιν, πότε θα έλθη η εσπέρα; Είμαι γεμάτος από οδύνας από το βράδυ έως το πρωϊ.

Ιωβ. 7,5 - φύρεται δέ μου τὸ σῶμα ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων, τήκω δὲ βώλακας γῆς ἀπὸ ἰχῶρος ξύων.

Ιωβ. 7,5 - Συμφύρεται και ζυμώνεται το σώμα μου με την σαπίλαν των σκωλήκων. Λυώνω δε σβώλους χώματα από τα αηδή υγρά, που ρέουν εκ των πληγών μου.

Ιωβ. 7,6 - ὁ δὲ βίος μού ἐστιν ἐλαφρότερος λαλιᾶς, ἀπόλωλε δὲ ἐν κενῇ ἐλπίδι.

Ιωβ. 7,6 - Η ζωη μου φεύγει πολύ γρήγορα και χάνεται, σαν να ήταν ελαφρότερα από την ομιλίαν του ανθρώπου. Εχάθη μέσα εις ματαίας και απραγματοποίητους ελπίδας.

Ιωβ. 7,7 - μνήσθητι οὖν ὅτι πνεῦμά μου ἡ ζωὴ καὶ οὐκέτι ἐπανελεύσεται ὀφθαλμός μου ἰδεῖν ἀγαθόν.

Ιωβ. 7,7 - Ενθυμήσου, λοιπόν, ότι η ζωη μου είναι σαν μία πνοή του ανέμου, που φεύγει γρήγορα. Οταν αποθάνω, δεν πρόκειται πλέον να επανέλθω έδω και να ίδη ο οφθαλμός μου τα αγαθά της γης.

Ιωβ. 7,8 - οὐ περιβλέψεταί με ὀφθαλμὸς ὁρῶντός με· οἱ ὀφθαλμοί σου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκέτι εἰμὶ

Ιωβ. 7,8 - Οταν αποθάνω, δεν θα με ίδη και δεν θα με περιεργασθή πλέον οφθαλμός ανθρώπου. Και οι ιδικοί σου οφθαλμοί, Κυριε, όταν με αναζητήσουν, δεν θα με εύρουν εδώ εις την γην. Διότι δεν θα υπάρχω πλέον εις αυτήν.

Ιωβ. 7,9 - ὥσπερ νέφος ἀποκαθαρθὲν ἀπ᾿ οὐρανοῦ. ἐὰν γὰρ ἄνθρωπος καταβῇ εἰς ᾄδην, οὐκέτι μὴ ἀναβῇ,

Ιωβ. 7,9 - Θα ομοιάσω και θα έχω την τύχην του νέφους, το οποίον διαλύεται και εξαφανίζεται τελείως από τον ουρανόν. Διότι, όταν ο άνθρωπος αποθάνη και καταβή στον σκοτεινόν άδην, δεν θα αναβή ποτέ από εκεί.

Ιωβ. 7,10 - οὐδ᾿ οὐ μὴ ἐπιστρέψῃ ἔτι εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, οὐδ᾿ οὐ μὴ ἐπιγνῷ αὐτὸν ἔτι ὁ τόπος αὐτοῦ.

Ιωβ. 7,10 - Ούτε και θα επιστρέψη πλέον στο σπίτι του, ούτε δε θα τον ίδη ο τόπος, στον οποίον είχε ζήσει και κατοικήσει.

Ιωβ. 7,11 - ἀτὰρ οὖν οὐδὲ ἐγὼ φείσομαι τῷ στόματί μου, λαλήσω ἐν ἀνάγκῃ ὤν, ἀνοίξω πικρίαν ψυχῆς μου συνεχόμενος.

Ιωβ. 7,11 - Τωρα, λοιπόν, και εγώ δεν θα λυπηθώ τα λόγια μου. Δεν θα περιφράξω το στόμα μου. Θα ομιλήσω, εις αυτήν την αγωνίαν της ψυχής ευρισκόμενος. Θα ανοίξω το στόμα μου και θα εκφράσω την πικρίαν της ψυχής μου, από την οποίαν κατέχομαι.

Ιωβ. 7,12 - πότερον θάλασσά εἰμι ἢ δράκων, ὅτι κατέταξας ἐπ᾿ ἐμὲ φυλακήν;

Ιωβ. 7,12 - Μηπως, τάχα, είμαι θάλασσα, της οποίας τα κύματα απειλούν να κατακλύσουν την γην, η είμαι θαλάσσιος δράκων, που απειλεί με καταστροφήν τα ψάρια της θαλάσσης; Ερωτώ, διότι έβαλες επάνω μου σκληράν φρουράν, δια να αγρυπνή εις την συνέχισιν του πόνου και της οδύνης μου.

Ιωβ. 7,13 - εἶπα ὅτι παρακαλέσει με ἡ κλίνη μου, ἀνοίσω δὲ πρὸς ἐμαυτὸν ἰδίᾳ λόγον τῇ κοίτῃ μου.

Ιωβ. 7,13 - Ενόμισα ότι η κλίνη μου θα κατεπράϋνε και θα παρηγορούσε τους πόνους μου, διότι εκεί στον εαυτόν μου επανερχόμενος και συγκεντρούμενος θα εύρισκα την παρηγορίαν μου.

Ιωβ. 7,14 - ἐκφοβεῖς με ἐνυπνίοις καὶ ὁράμασί με καταπλήσσεις.
Ιωβ. 7,14 - Εάν όμως επ' ολίγον κοιμηθώ, με φοβίζεις με τρομακτικά ενύπνια. Με συγκλονίζεις και με συντρίβεις με φοβερούς εφιάλτας.
Ιωβ. 7,15 - ἀπαλλάξεις ἀπὸ πνεύματός μου τὴν ψυχήν μου, ἀπὸ δὲ θανάτου τὰ ὀστᾶ μου·
Ιωβ. 7,15 - Αφαίρεσέ μου την αναπνοήν και απάλλαξέ με από αυτήν την ζωήν μου. Απάλλαξε δε από αυτόν τον καθημερινόν οδυνηρόν θάνατον τα κύκκαλά μου.
Ιωβ. 7,16 - οὐ γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζήσομαι, ἵνα μακροθυμήσω· ἀπόστα ἀπ᾿ ἐμοῦ, κενὸς γάρ μου ὁ βίος.
Ιωβ. 7,16 - Διότι δεν πρόκειται να ζήσω αιωνίως εδώ εις την γην, ώστε να υπομείνω την σημερινήν θλίψιν με την ελπίδα της λυτρώσεώς μου. Αφησέ με να αποθάνω τώρα. Η ζωη μου είναι άδεια και ανωφελής.
Ιωβ. 7,17 - τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι ἐμεγάλυνας αὐτὸν ἢ ὅτι προσέχεις τὸν νοῦν εἰς αὐτὸν
Ιωβ. 7,17 - Διότι τι είναι και τι αξίζει ο άνθρωπος, τον οποίον συ εδόξασες και στον οποίον με τόσην προσοχήν προσηλώνστον νουν;
Ιωβ. 7,18 - ἢ ἐπισκοπὴν αὐτοῦ ποιήσῃ ἕως τὸ πρωΐ καὶ εἰς ἀνάπαυσιν αὐτὸν κρινεῖς;
Ιωβ. 7,18 - Προνοείς δι' αυτόν καθ' εκάστην από το βράδυ έως το πρωϊ και κρίνεις αυτόν άξιον αναπαύσεως;
Ιωβ. 7,19 - ἕως τίνος οὐκ ἐᾷς με οὐδὲ προΐῃ με, ἕως ἂν καταπίω τὸν πτύελόν μου ἐν ὀδύνῃ;
Ιωβ. 7,19 - Εμέ όμως έως πότε δεν με αφήνεις να αποθάνω και δεν με απορρίπτεις στον άδην, αλλά με διατηρείς εις την ζωήν, μέχρις ότου στεγνώση και αυτό το στόμα μου από τον πόνον;
Ιωβ. 7,20 - εἰ ἐγὼ ἥμαρτον, τί δυνήσομαι πρᾶξαι, ὁ ἐπιστάμενος τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων; διατί ἔθου με κατεντευκτήν σου, εἰμὶ δὲ ἐπὶ σοὶ φορτίον;
Ιωβ. 7,20 - Εάν εγώ, Κυριε, ημάρτησα πές μου, τι πρέπει να κάμω, συ ο οποίος γνωρίζεις τας καρδίας των ανθρώπων; Διατί με τα κτυπήματά σου με κάμνεις να δυσφορώ και να παίρνω θέσιν σαν κατηγόρου εναντίον σου, να γίνωμαι δε εις σε καθημερινό φορτίον;
Ιωβ. 7,21 - καὶ διατί οὐκ ἐποιήσω τῆς ἀνομίας μου λήθην καὶ καθαρισμὸν τῆς ἁμαρτίας μου; νυνὶ δὲ εἰς γῆν ἀπελεύσομαι, ὀρθρίζων δὲ οὐκέτι εἰμί.
Ιωβ. 7,21 - Διατί δεν ελησμόνησες και δεν διέγραψες τας ανομίας μου και δεν με εκαθάρισες από τας αμαρτίας μου; Εγώ τώρα θα επιστρέψω εις την γην, ει τον άδην και δεν θα σηκώνομαι πλέον πρωϊ, δια να προσεύχωμαι εις σε και να σε δοξολογώ”.

ΙΩΒ 8

Ιωβ. 8,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης λέγει·
Ιωβ. 8,1 - Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και απαντών στον Ιώβ είπεν·
Ιωβ. 8,2 - μέχρι τίνος λαλήσεις ταῦτα, πνεῦμα πολυῤῥῆμον τοῦ στόματός σου;
Ιωβ. 8,2 - "έως πότε θα ομιλής κατ' αυτόν τον τρόπον και σαν ορμητικός άνεμος θα ξεχύνωνται τα λόγιά σου από το φλύαρον στόμα σου;
Ιωβ. 8,3 - μὴ ὁ Κύριος ἀδικήσει κρίνων ἢ ὁ τὰ πάντα ποιήσας ταράξει τὸ δίκαιον;
Ιωβ. 8,3 - Μηπως ο Κυριος θα δειχθή άδικος εις τας κρίσστου η αυτός που εδημιούργησε τα πάντα, θα διαταράξη την ηθικήν τάξιν και το δίκαιον;
Ιωβ. 8,4 - εἰ οἱ υἱοί σου ἥμαρτον ἐναντίον αὐτοῦ, ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ ἀνομίας αὐτῶν.
Ιωβ. 8,4 - Εάν τα παιδιά σου ημάρτησαν ενώπιον του Κυρίου, διατί παραπονείσαι; Ο Θεός τους έστειλε την τιμωρίαν σύμφωνα με τας ανομίας, που διέπραξαν.
Ιωβ. 8,5 - σὺ δὲ ὄρθριζε πρὸς Κύριον παντοκράτορα δεόμενος.
Ιωβ. 8,5 - Συ όμως πρέπει να σηκώνεσαι κάθε πρωϊ λίαν ενωρίς και να προσεύχεσαι προς Κυριον τον παντοκράτορα.
Ιωβ. 8,6 - εἰ καθαρὸς εἶ καὶ ἀληθινός, δεήσεως ἐπακούσεταί σου, ἀποκαταστήσει δέ σοι δίαιταν δικαιοσύνης·
Ιωβ. 8,6 - Εάν είσαι καθαρός και απηλλαγμένος από τας αμαρτίας πραγματικά ευσεβής άνθρωπος, ο Θεός εν τη δικαιοσύνη του θα σε αποκαταστήση και θα σου αποδώση τα αγαθά σου.
Ιωβ. 8,7 - ἔσται οὖν τὰ μὲν πρῶτά σου ὀλίγα, τὰ δὲ ἔσχατά σου ἀμύθητα.
Ιωβ. 8,7 - Ετσι δε η προηγουμένη ζωη σου και τα προηγούμενα αγαθά σου θα είναι ολίγα εν συγκρίσει προς εκείνα τα οποία θα σου δώση κατόπιν ο Θεός και τα οποία θα είναι αδιήγητα.
Ιωβ. 8,8 - ἐπερώτησον γὰρ γενεὰν πρώτην, ἐξιχνίασον δὲ κατὰ γένος πατέρων·
Ιωβ. 8,8 - Ρωτησε περί αυτών, που σου λέγω, την προγενεστέραν γενέαν μας. Εξέτασε και εξιχνίασε με προσοχήν μίαν εκάστην των γενεών των πιο απομεμακρυσμένων προγόνων μας,
Ιωβ. 8,9 - χθιζοὶ γάρ ἐσμεν καὶ οὐκ οἴδαμεν, σκιὰ γάρ ἐστιν ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ βίος.
Ιωβ. 8,9 - διότι ημείς είμεθα χθεσινοί άνθρωποι και επομένως δεν γνωρίζομεν πολλά. Σκια είναι η ζωή μας εδώ εις την γην και παρέρχεται

ταχέως.
Ιωβ. 8,10 - ἤ οὐχ οὗτοί σε διδάξουσι καὶ ἀναγγελοῦσι καὶ ἐκ καρδίας ἐξάξουσι ῥήματα;
Ιωβ. 8,10 - Οι πρόγονοί μας αυτοί δεν είναι εκείνοι, που θα σε διδάξουν τη αλήθειαν και θα σου αναγγείλουν συνετά πράγματα, βγαλμένα από τας καρδίαι των;
Ιωβ. 8,11 - μὴ θάλλει πάπυρος ἄνευ ὕδατος ἢ ὑψωθήσεται βούτομον ἄνευ πότου;
Ιωβ. 8,11 - Μηπως το παπύρι βάλλει και αναπτύσσεται χωρίς νερό η μήπως το ψαθί αυξάνει χωρίς να πίνη νερό;
Ιωβ. 8,12 - ἔτι ὂν ἐπὶ ῥίζης καὶ οὐ μὴ θερισθῇ, πρὸ τοῦ πιεῖν πᾶσα βοτάνη οὐχὶ ξηραίνεται;
Ιωβ. 8,12 - Ασφαλώς θα ξηρανθή, ενώ ακόμη ευρίσκεται εις την ρίζαν του, πριν θερισθή εφ' όσον δεν ποτίζεται. Το ίδιο και κάθε φυτόν δεν ξηραίνεται χωρίς το νερό;
Ιωβ. 8,13 - οὕτως τοίνυν ἔσται τὰ ἔσχατα πάντων τῶν ἐπιλανθανομένων τοῦ Κυρίου· ἐλπὶς γὰρ ἀσεβοῦς ἀπολεῖται.
Ιωβ. 8,13 - Αυτή θα είναι η τύχη και αυτά θα είναι τα τελευταία όλων των ανθρώπων, οι οποίοι λησμονούν τον Κυριον. Διότι η ελπίς του ασεβούς επάνω εις τα υλικά αγαθά και εις την δύναμίν του χάνεται.
Ιωβ. 8,14 - ἀοίκητος γὰρ αὐτοῦ ἔσται ὁ οἶκος, ἀράχνη δὲ αὐτοῦ ἀποβήσεται ἡ σκηνή.
Ιωβ. 8,14 - Ακατοίκητον θα μείνη το σπίτι του, σαν την αράχνην θα καταντήση η σκηνή και η κατοικία του.
Ιωβ. 8,15 - ἐὰν ὑπερείσῃ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὐ μὴ στῇ· ἐπιλαβομένου δὲ αὐτοῦ, οὐ μὴ ὑπομείνῃ·
Ιωβ. 8,15 - Εάν θελήση να βάλη αντερείσματα, δια να στηρίξη την οικίαν του, δεν θα σταθή. Εάν απλώση τα χέρια του και θελήση να την βαστάξη, δεν θα μπορέση να την κρατήση· θα πέση.
Ιωβ. 8,16 - ὑγρὸς γάρ ἐστιν ὑπὸ ἡλίου, καὶ ἐκ σαπρίας αὐτοῦ ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.
Ιωβ. 8,16 - Ο τρυφερός βλαστός, ο οποίος ευρίσκεται υπό την ευεργετικήν επίδρασιν του ηλίου, φυτρώνει τρεφόμενος από την αποσύνθεσιν του παλαιού φυτού.
Ιωβ. 8,17 - ἐπὶ συναγωγὴν λίθων κοιμᾶται, ἐν δὲ μέσῳ χαλίκων ζήσεται.
Ιωβ. 8,17 - Εχει ζωτικότητα, ώστε αναπτύσσεται εν μέσω λίθων και ανάμεσα από χαλίκια θα ζήση.
Ιωβ. 8,18 - ἐὰν καταπίῃ, ὁ τόπος ψεύσεται αὐτόν· οὐχ ἑώρακας τοιαῦτα,
Ιωβ. 8,18 - Εάν όμως κάποια άλλη δύναμις καταστρέψη τον βλαστόν, ο τόπος του δεν θα τον αναγνώριση ούτε θα τον ενθυμηθή πλέον. Δεν τα είδες και δεν τα έμαθες αυτά;

Ιωβ. 8,19 - ὅτι καταστροφὴ ἀσεβοῦς τοιαύτη, ἐκ δὲ γῆς ἄλλον ἀναβλαστήσει.

Ιωβ. 8,19 - Οτι, δηλαδή, τέτοια θα είναι και η καταστροφή του ασεβούς ανθρώπου και άλλος θα αναβλαστήση και θα έλθη κατόπιν στον τόπον του;

Ιωβ. 8,20 - ὁ γὰρ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσεται τὸν ἄκακον, πᾶν δὲ δῶρον ἀσεβοῦς οὐ δέξεται.

Ιωβ. 8,21 - Το στόμα των ευσεβών ανθρώπων, των ακεραίων και ενάρετων, θα γέμιση από γέλια και χαρές, τα δε χείλη των από δοξολογίας και ευχαριστίας προς τον Κυριον.

Ιωβ. 8,21 - ἀληθινῶν δὲ στόμα ἐμπλήσει γέλωτος, τὰ δὲ χείλη αὐτῶν ἐξομολογήσεως·

Ιωβ. 8,20 - Ο Κυριος όμως δεν θα αρνηθή και δεν θα αποκηρύξη ποτέ τον αθώον. Εξ αντιθέτου κανένα δώρον ασεβούς δεν θα δεχθή.

Ιωβ. 8,22 - οἱ δὲ ἐχθροὶ αὐτῶν ἐνδύσονται αἰσχύνην, δίαιτα δὲ ἀσεβοῦς οὐκ ἔσται.

Ιωβ. 8,22 - Οι εχθροί των θα φορέσουν σαν ένδυμα καταισχύνην και εξευτελισμόν, κατοικία δεν θα υπάρχη δια τους ασεβείς.

ΙΩΒ 9

Ιωβ. 9,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 9,1 - Ελαβε τον λόγον ο Ιωβ και είπεν·

Ιωβ. 9,2 - ἐπ᾿ ἀληθείας οἶδα, ὅτι οὕτως ἐστί· πῶς γὰρ ἔσται δίκαιος βροτὸς παρὰ Κυρίῳ;

Ιωβ. 9,2 - “αναγνωρίζω πολύ καλά και ομολογώ ότι έτσι έχουν τα πράγματα. Διότι πως είναι δυνατόν ένας θνητός άνθρωπος να είναι αναμάρτητος και δίκαιος ενώπιον του Κυρίου;

Ιωβ. 9,3 - ἐὰν γὰρ βούληται κριθῆναι αὐτῷ, οὐ μὴ ὑπακούσῃ αὐτῷ, ἵνα μὴ ἀντείπῃ πρὸς ἕνα λόγον αὐτοῦ ἐκ χιλίων·

Ιωβ. 9,3 - Εάν δε κανείς αρνηθή αυτήν την πραγματικότητα και θελήση να έλθη εις αντιδικιάν με τον Κυριον, δεν θα είναι εις θέσιν να αποκριθή και να φέρη αντίρρησιν ούτε εις ένα από τους χιλίους λόγους, που θα είπη εις κατηγορίαν του ο Κυριος.

Ιωβ. 9,4 - σοφὸς γάρ ἐστι διανοίᾳ, κραταιός τε καὶ μέγας. τίς σκληρὸς γενόμενος ἐναντίον αὐτοῦ ὑπέμεινεν;

Ιωβ. 9,4 - Αναυδος θα μείνη ο άνθρωπος, διότι ο Κυριος είναι ο πάνσοφος κατά τον νουν, παντοδύναμος και μέγας. Ποιός ποτέ, σκληρύνας τον εαυτόν του και αντιταχθείς προς τον Θεόν, ημπόρεσε να βαστάση την οργιών του;

Ιωβ. 9,5 - ὁ παλαιῶν ὄρη καὶ οὐκ οἴδασιν, ὁ καταστρέφων αὐτὰ ὀργῇ·

Ιωβ. 9,5 - Αυτός είναι που παλαιώνει και αχρηστεύει τα όρη, χωρίς εκείνα να αντιληφθούν τίποτε. Αυτός τα καταστρέφει επάνω εις την οργήν του.

Ιωβ. 9,6 - ὁ σείων τὴν ὑπ᾿ οὐρανὸν ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ στῦλοι αὐτῆς σαλεύονται·

Ιωβ. 9,6 - Αυτός είναι που σείει εκ θεμελίων και συγκλονίζει την υπό τον ουρανόν γην και διαταράσσει τους στύλους, επί των οποίων αυτή έχει θεμελιωθή.

Ιωβ. 9,7 - ὁ λέγων τῷ ἡλίῳ καὶ οὐκ ἀνατέλλει, κατὰ δὲ ἄστρων κατασφραγίζει·

Ιωβ. 9,7 - Ο Κυριος είναι που, όταν θέλη, διατάσσει τον ήλιον και δεν ανατέλλει. Προς τα άστρα δε έχει τόσην δύναμιν, ώστε να μπορή να κρατή αυτά κλεισμένα και σφραγισμένα.

Ιωβ. 9,8 - ὁ τανύσας τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ περιπατῶν ὡς ἐπ᾿ ἐδάφους ἐπὶ θαλάσσης·

Ιωβ. 9,8 - Αυτός είναι που με αποκλειστικά και μόνην την ιδικήν του δύναμιν απλώνει τον ουρανόν και βαδίζει επάνω εις την θάλασσαν, ως επάνω εις την ξηράν,

Ιωβ. 9,9 - ὁ ποιῶν Πλειάδα καὶ Ἕσπερον καὶ Ἀρκτοῦρον, καὶ ταμιεῖα νότου·

Ιωβ. 9,9 - Αυτός είναι που εδημιούργησε και διατηρεί εις την ύπαρξιν τους αστερισμούς της Πλειάδος, τον Εσπερον και τον Αρκτούρον του νοτίου ημισφαιρίου ως εάν είναι κλεισμένοι εις δωμάτια.

Ιωβ. 9,10 - ὁ ποιῶν μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Ιωβ. 9,10 - Αυτός είναι που κάμνει αναρίθμητα μεγάλα και ανεξερεύνητα έργα, ένδοξα και καταπληκτικά.

Ιωβ. 9,11 - ἐὰν ὑπερβῇ με, οὐ μὴ ἴδω· ἐὰν παρέλθῃ με, οὐδ᾿ ὧς ἔγνων.

Ιωβ. 9,11 - Εάν περάση ο Θεός εμπρός μου, δεν τον βλέπω καθόλου. Εάν διέλθη κοντά μου, ούτε καν και θα τον αντιληφθώ.

Ιωβ. 9,12 - ἐὰν ἀπαλλάξῃ, τίς ἀποστρέψει ἢ τίς ἐρεῖ αὐτῷ· τί ἐποίησας;

Ιωβ. 9,12 - Εάν θελήση να αφαιρέση κάτι, ποιός ημπορεί να τον εμποδίση; Η ποιός είναι εις θέσιν να είπη εις αυτόν· Διατί το έκαμες;

Ιωβ. 9,13 - αὐτὸς γὰρ ἀπέστραπται ὀργήν, ὑπ᾿ αὐτοῦ ἐκάμφθησαν κήτη τὰ ὑπ᾿ οὐρανόν.

Ιωβ. 9,13 - Διότι αυτός μόνος ημπορεί να αποτρέψη και ν' απομακρύνη την οργήν του. Κατω από την παντοδυναμίαν του κάμπτονται και αυτά τα κήτη, που υπάρχουν εις την θάλασσαν την υπό τον ουρανόν.

Ιωβ. 9,14 - ἐὰν δέ μου ὑπακούσηται, ἢ διακρινεῖ τὰ ῥήματά μου·

Ιωβ. 9,14 - Εάν θέλη, κάμνει δεκτήν την παράκλησίν μου. Εις την κρίσιν του επαφίενται τα παράπονά μου.

Ιωβ. 9,15 - ἐάν τε γὰρ ὦ δίκαιος, οὐκ εἰσακούσεταί μου, τοῦ κρίματος αὐτοῦ δεηθήομαι·
Ιωβ. 9,15 - Οσον και αν υποτεθή δτι είμαι δίκαιος, δεν σημαίνει ότι ο Θεός υποχρεούται να ακούση την προσευχήν μου. Εγώ όμως έχω την ανάγκην να τον ικετεύω ζητών το έλεός του.
Ιωβ. 9,16 - ἐάν τε καλέσω καὶ μὴ ὑπακούσῃ, οὐ πιστεύω ὅτι εἰσακήκοέ μου τῆς φωνῆς.
Ιωβ. 9,16 - Οταν όμως τον παρακαλώ και δεν κάνη δεκτήν την δέησίν μου, αμφιβάλλω αν έχη κάμει δεκτήν την φωνήν της προσευχής μου.
Ιωβ. 9,17 - μὴ γνόφῳ με ἐκτρίψῃ; πολλὰ δέ μου τὰ συντρίμματα πεποίηκε διακενῆς·
Ιωβ. 9,17 - Εάν παρουσιασθώ ενώπιόν του με αλαζονικήν πεποίθησιν εις την δικαιοσύνην μου, φοβούμαι, μήπως τελικώς με συντρίψη μέσα εις την καταιγίδα και το σκότος του θανάτου. Αλλωστε πολλά είναι τα συντρίμματα, που μου έχει επιφέρει, μολονότι εγώ νομίζω ότι χωρίς λόγον.
Ιωβ. 9,18 - οὐκ ἐᾷ γάρ με ἀναπνεῦσαι, ἐνέπλησε δέ με πικρίας.
Ιωβ. 9,18 - Είναι πολλά και δεν με αφήνει ούτε να αναπνεύσω και να ζωογονηθώ· με εγέμισε πικρίαν.
Ιωβ. 9,19 - ὅτι μὲν γὰρ ἰσχύι κρατεῖ· τίς οὖν κρίματι αὐτοῦ ἀντιστήσεται;
Ιωβ. 9,19 - Δια της παντοδυναμίας του κυριαρχεί στο σύμπαν και στους πάντας. Ποιός, λοιπόν, είναι δυνατόν να αντισταθή εις τας δικαίας κρίσεις και αποφάσστου;
Ιωβ. 9,20 - ἐὰν γὰρ ὦ δίκαιος, τὸ στόμα μου ἀσεβήσει· ἐάν τε ὦ ἄμεμπτος, σκολιὸς ἀποβήσομαι.
Ιωβ. 9,20 - Εάν τολμήσω να είπω, ότι είμαι αναμάρτητος και δίκαιος, το στόμα μου θα εκστομίση ασέβειαν. Εάν ισχυρισθώ ότι είμαι ακέραιος και άμεμπτος, θα φανώ σοφιστευόμενος και παραλογιζόμενος.
Ιωβ. 9,21 - εἴτε γὰρ ἠσέβησα, οὐκ οἶδα τῇ ψυχῇ, πλὴν ὅτι ἀφαιρεῖταί μου ἡ ζωή.
Ιωβ. 9,21 - 'Εαν υπέπεσα εις βαρύ τι αμάρτημα ενώπιον του Θεού, δεν το γνωρίζω. Ενα μόνον γνωρίζω, ότι σβήνει η ζωη μου.
Ιωβ. 9,22 - διὸ εἶπον· μέγα καὶ δυνάστην ἀπολλύει ὀργή,
Ιωβ. 9,22 - Δια τούτο και εγώ είπα· Τον μεγάλον και τον ισχυρόν εξ ίσου τους καταστρέφει η θεία οργή.
Ιωβ. 9,23 - ὅτι φαῦλοι ἐν θανάτῳ ἐξαισίῳ, ἀλλὰ δίκαιοι καταγελῶνται·
Ιωβ. 9,23 - Διότι οι φαύλοι υπόκεινται εις αποτροπιαστικόν θάνατον. Αλλά και οι δίκαιοι εμπαίζονται δια τα παθήματά των.
Ιωβ. 9,24 - παραδέδονται γὰρ εἰς χεῖρας ἀσεβοῦς. πρόσωπα κριτῶν αὐτῆς συγκαλύπτει· εἰ δὲ μὴ αὐτός ἐστι, τίς ἐστιν;
Ιωβ. 9,24 - Διότι και οι δίκαιοι παραδίδονται πολλές φορές εις τα χέρια των ασεβών. Ο δε Κυριος σκεπάζει και συγκαλύπτει τα πρόσωπα των

αδίκων κριτών της γης. Εάν δε δεν τα σκεπάζη ο Κυριος, ποίος είναι εκείνος που τα σκεπάζει και τα αποκρύπτει;

Ιωβ. 9,25 - ὁ δὲ βίος μού ἐστιν ἐλαφρότερος δρομέως· ἀπέδρασαν καὶ οὐκ εἴδοσαν.

Ιωβ. 9,25 - Ο χρόνος της ζωής μου είναι ελαφρότερος και ταχύτερος από τον δρομέα, που τρέχει γρήγορα. Επέρασαν, χωρίς να το καταλάβω, αι ημέραι της ζωής μου.

Ιωβ. 9,26 - ἢ καί ἐστι ναυσὶν ἴχνος ὁδοῦ ἢ ἀετοῦ πετομένου ζητοῦντος βοράν;

Ιωβ. 9,26 - Μηπως τα πλοία, καθώς διασχίζουν την θάλασσαν, αφήνουν οπίσω των ίχνος της διαβάσεώς των η ο αετός, που πετά στον αέρα και ζητεί την τροφήν του;

Ιωβ. 9,27 - ἐάν τε γὰρ εἴπω, ἐπιλήσομαι λαλῶν, συγκύψας τῷ προσώπῳ στενάξω.

Ιωβ. 9,27 - Εάν είπω· Θα λησμονήσω τα παθήματά μου, θα παύσω να ομιλώ τελείως δι' αυτά· τότε, αφού σκύψω με το πρόσωπόν μου προς τα κάτω, θα αναστενάξω.

Ιωβ. 9,28 - σείομαι πᾶσι τοῖς μέλεσιν, οἶδα γάρ ὅτι οὐκ ἀθῷόν με ἐάσεις.

Ιωβ. 9,28 - Συγκλονίζομαι εις όλα τα μέλη του σώματός μου. Διότι γνωρίζω, ότι δεν θα με καταστήσης αθώον και ανένοχον, και δεν θα με αφήσης δια τούτο ατιμώρητον.

Ιωβ. 9,29 - ἐπειδὴ δέ εἰμι ἀσεβής, διατί οὐκ ἀπέθανον;

Ιωβ. 9,29 - Αλλά αφού είμαι ασεβής, διατί να μη έχω αποθάνει έως τώρα;

Ιωβ. 9,30 - ἐὰν γὰρ ἀπολούσωμαι χιόνι καὶ ἀποκαθάρωμαι χερσὶ καθαραῖς,

Ιωβ. 9,30 - Εάν λουσθώ πνευματικώς και γίνω λευκότερος από το χιόνι και αν καθαρισθώ με χέρια ολοκάθαρα,

Ιωβ. 9,31 - ἱκανῶς ἐν ῥύπῳ με ἔβαψας, ἐβδελύξατο δέ με ἡ στολή·

Ιωβ. 9,31 - είμαι και πάλιν αρκετά ρυπαρός ενώπιόν σου, ώστε και αυτή η ενδυμασία μου να με συχαίνεται.

Ιωβ. 9,32 - οὐ γὰρ εἶ ἄνθρωπος κατ᾿ ἐμέ, ᾧ ἀντικρινοῦμαι, ἵνα ἔλθωμεν ὁμοθυμαδὸν εἰς κρίσιν.

Ιωβ. 9,32 - Διότι συ, Κυριε, δεν είσαι άνθρωπος, όπως εγώ, προς τον οποίον εγώ να αντιδικήσω και να ζητήσω να έλθωμεν μαζή εις αντιδικίαν.

Ιωβ. 9,33 - εἴθε ἦν ὁ μεσίτης ἡμῶν καὶ ἐλέγχων καὶ διακούων ἀνὰ μέσον ἀμφοτέρων·

Ιωβ. 9,33 - Είθε να υπήρχε κάποιο μεσάζον πρόσωπον μεταξύ μας, το οποίον να ημπορούσε να δικάση μεταξύ ημών, αφού ακούση και τους δύο.

Ιωβ. 9,34 - ἀπαλλαξάτω ἀπ᾿ ἐμοῦ τὴν ῥάβδον, ὁ δὲ φόβος αὐτοῦ μή με στροβείτω,

Ιωβ. 9,34 - Ας με απαλλάξη ο Κυριος από την ράβδον των συμφορών μου και ας μη με συγκλονίζη και ας μη με στροβιλίζη ο φόβος του.

Ιωβ. 9,35 - καὶ οὐ μὴ φοβηθῶ, ἀλλὰ λαλήσω· οὐ γὰρ οὕτω συνεπίσταμαι.

Ιωβ. 9,35 - Αφοβος δε τότε, θα ημπορώ να ομιλώ ελευθέρως, διότι εις την κατάστασιν, που ευρίσκομαι, δεν γνωρίζω τι να είπω.

ΙΩΒ 10

Ιωβ. 10,1 - Κάμνων τῇ ψυχῇ μου, στένων ἐπαφήσω ἐπ᾿ αὐτὸν τὰ ῥήματά μου· λαλήσω πικρίᾳ ψυχῆς μου συνεχόμενος

Ιωβ. 10,1 - Πασχων ψυχικώς, αποκαμωμένος και στενάζων συνεχώς θα αφήσω να πέσουν επάνω εις αυτόν τα λόγια μου. Θα ομιλήσω κατεχόμενος και πιεζόμενος από την πικρίαν της ψυχής μου·

Ιωβ. 10,2 - καὶ ἐρῶ πρὸς Κύριον· μή με ἀσεβεῖν δίδασκε· καὶ διατί με οὕτως ἔκρινας;

Ιωβ. 10,2 - και θα είπω προς τον Κυριον· Μη με διδάσκεις, Κυριε, εξ αιτίας των τιμωριών σου να παραπονούμαι και να φαίνωμαι ασεβής ενώπιόν σου. Διατί με έκρινες και με κατεδίκασες τόσον πολύ;

Ιωβ. 10,3 - ἦ καλόν σοι, ἐὰν ἀδικήσω, ὅτι ἀπείπω ἔργα χειρῶν σου, βουλῇ δὲ ἀσεβῶν προσέσχες;

Ιωβ. 10,3 - Είναι, τάχα, καλόν δια σέ, εάν υπό το βάρος των δοκιμασιών εκτραπώ εις άδικα παράπονα; Διότι συ έχεις απαρνηθή τους ευσεβείς, αυτά τα έργα των χειρών σου, έδωσες δε προσοχήν εις τας σκέψεις και τας αποφάσεις των ασεβών;

Ιωβ. 10,4 - ἦ ὥσπερ βροτὸς ὁρᾷ καθορᾷς ἢ καθὼς ὁρᾷ ἄνθρωπος βλέψῃ;

Ιωβ. 10,4 - Η βλέπεις και συ από του ύψους σου, όπως ο κάθε θνητός; Η καθώς βλέπει ο άνθρωπος, θα ίδης και συ;

Ιωβ. 10,5 - ἦ ὁ βίος σου ἀνθρώπινός ἐστιν ἢ τὰ ἔτη σου ἀνδρός;

Ιωβ. 10,5 - Μηπως ο βίος σου είναι σαν των ανθρώπων βραχύς η τα έτη σου είναι ολίγα, όσα είναι τα έτη ενός ανδρός;

Ιωβ. 10,6 - ὅτι ἀνεζήτησας τὴν ἀνομίαν μου καὶ τὰς ἁμαρτίας μου ἐξιχνίασας;

Ιωβ. 10,6 - Και δια την βραχύτητα αυτήν του βίου μου ανεζήτησες την ανομίαν μου και εφρόντισες επιμελώς να εύρης τας αμαρτίας μου και να με τιμωρήσης δι' αυτάς;

Ιωβ. 10,7 - οἶδας γὰρ ὅτι οὐκ ἠσέβησα· ἀλλὰ τίς ἐστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν σου ἐξαιρούμενος;

Ιωβ. 10,7 - Διότι γνωρίζεις ότι δεν υπήρξα ασεβής απεναντί σου. Αλλά ποιός είναι εκείνος, ο οποίος θα ημπορέση να με απαλλάξη από τας τιμωρίας των χειρών σου;

Ιωβ. 10,8 - αἱ χεῖρές σου ἔπλασάν με καὶ ἐποίησάν με, μετὰ ταῦτα μεταβαλών με ἔπαισας.

Ιωβ. 10,8 - Αυτά τα χέρια σου με έπλασαν. Με έφεραν εκ της ανυπαρξίας εις την ύπαρξιν. Κατόπιν όμως, σαν να μετέβαλες γνώμην και στάσιν, και με εκτύπησες.

Ιωβ. 10,9 - μνήσθητι ὅτι πηλόν με ἔπλασας, εἰς δὲ γῆν με πάλιν ἀποστρέφεις.

Ιωβ. 10,9 - Ενθυμήσου ότι από πηλόν μέ έπλασες και ώρισες να επιστρέφω πάλιν εις την γην.

Ιωβ. 10,10 - ἢ οὐχ ὥσπερ γάλα με ἤμελξας, ἐτύρωσας δέ με ἴσα τυρῷ;

Ιωβ. 10,10 - Μηπως η αρχή της υπάρξεώς μου δεν ήτο ρευστή, ωσάν το γάλα που αρμέγεται, και, όπως αυτό γίνεται έπειτα τυρός, έτσι και εις εμέ έδωκες κατόπιν στερεάν σύστασιν;

Ιωβ. 10,11 - δέρμα δὲ καὶ κρέας με ἐνέδυσας, ὀστέοις δὲ καὶ νεύροις με ἐνεῖρας.

Ιωβ. 10,11 - Με ενέδυσες με δέρμα και με κρέας. Εθεσες μέσα εις αυτά οστά και νεύρα.

Ιωβ. 10,12 - ζωὴν δὲ καὶ ἔλεος ἔθου παρ᾿ ἐμοί, ἡ δὲ ἐπισκοπή σου ἐφύλαξέ μου τὸ πνεῦμα.

Ιωβ. 10,12 - Μαζή με την ζωήν μου έδωκες συγχρόνως και το έλεός σου. Η δε άγρυπνος επίβλεψίς σου και πρόνοια μου εφύλαξαν την ζωήν από εκείνους, που την επεβουλεύοντο.

Ιωβ. 10,13 - ταῦτα ἔχων ἐν σεαυτῷ οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐθέν.

Ιωβ. 10,13 - Επειδή αυτά είχες μέσα εις την άπειρον τελειότητά σου, γνωρίζω ότι δύνασαι τα πάντα και τίποτε δεν είναι εις σε αδύνατον.

Ιωβ. 10,14 - ἐάν τε γὰρ ἁμάρτω, φυλάσσεις με, ἀπὸ δὲ ἀνομίας οὐκ ἀθῷόν με πεποίηκας.

Ιωβ. 10,14 - Εάν αμαρτήσω με βλέπεις, και από την αμαρτίαν μου δεν με αθωώνεις.

Ιωβ. 10,15 - ἐάν τε γὰρ ἀσεβήσω, οἴμοι· ἐὰν δὲ ὦ δίκαιος, οὐ δύναμαι ἀνακύψαι, πλήρης γὰρ ἀτιμίας εἰμί.

Ιωβ. 10,15 - Εάν διαπράξω ασεβείας, αλλοιμονόν μου! Εάν πάλιν γίνω και μείνω δίκαιος, δεν ημπορώ να σηκώσω το κεφάλι μου ενώπιόν σου, διότι και τότε θα είμαι γεμάτος από εξευτελισμόν και αθλιότητα.

Ιωβ. 10,16 - ἀγρεύομαι γὰρ ὥσπερ λέων εἰς σφαγήν, πάλιν γὰρ μεταβαλὼν δεινῶς με ὀλέκεις

Ιωβ. 10,16 - Συλλαμβάνομαι εις την παγίδα σαν τον υπερήφανον λέοντα, τον οποίον θέλουν να εξοντώσουν. Οταν ετσι με συλλάβης και αλλάξης την φιλάνθρωπόν σου διάθεσιν, με καταστρέφεις κατά ένα φοβερόν τρόπον.

Ιωβ. 10,17 - ἐπανακαινίζων ἐπ᾿ ἐμὲ τὴν ἔτασίν μου· ὀργῇ δὲ μεγάλῃ μοι ἐχρήσω, ἐπήγαγες δὲ ἐπ᾿ ἐμὲ πειρατήρια.

Ιωβ. 10,17 - Με υποβάλλεις εις νέαν εξέτασιν και έρευναν σχετικώς με τας πράξεις μου. Συνέπεια δε αυτής της εξετάσεως ακολουθεί, ότι με μεταχειρίζεσαι με μεγάλην οργήν και μου αποστέλλεις θλίψεις και δοκιμασίας.

Ιωβ. 10,18 - ἱνατί οὖν ἐκ κοιλίας με ἐξήγαγες, καὶ οὐκ ἀπέθανον, ὀφθαλμὸς δέ με οὐκ εἶδε,

Ιωβ. 10,18 - Διατί, λοιπόν, με έβγαλες από την κοιλίαν της μητρός μου, και δεν απέθανα πριν γεννηθώ, ώστε να μη με ίδη μάτι ανθρώπου;

Ιωβ. 10,19 - καὶ ὥσπερ οὐκ ὢν ἐγενόμην; διατί γὰρ ἐκ γαστρὸς εἰς μνῆμα οὐκ ἀπηλλάγην;

Ιωβ. 10,19 - Και διατί δεν έγινα, ως εάν δεν υπήρξα ποτε; Διατί επί τέλους δεν εγεννήθην νεκρός, ώστε να μεταβώ κατ' ευθείαν από την κοιλίαν της μητρός μου στο μνήμα;

Ιωβ. 10,20 - ἢ οὐκ ὀλίγος ἐστὶν ὁ χρόνος τοῦ βίου μου; ἔασόν με ἀναπαύσασθαι μικρὸν

Ιωβ. 10,20 - Βραχύς και ολίγος δεν είναι ο χρόνος της ζωής μου; Αφησέ με να αναπαυθώ ολίγον,

Ιωβ. 10,21 - πρὸ τοῦ με πορευθῆναι ὅθεν οὐκ ἀναστρέψω, εἰς γῆν σκοτεινὴν καὶ γνοφεράν,

Ιωβ. 10,21 - πριν μεταβώ εκεί, από όπου δεν θα επιστρέψω πλέον, εις τόπον, δηλαδή, σκοτεινόν και ζοφερόν·

Ιωβ. 10,22 - εἰς γῆν σκότους αἰωνίου, οὗ οὐκ ἔστι φέγγος, οὐδὲ ὁρᾶν ζωὴν βροτῶν.

Ιωβ. 10,22 - εις περιοχήν, που βασιλεύει αιώνιον σκοτάδι, όπου δεν υπάρχει ουδέ το ελάχιστον φέγγος και από όπου δεν ημπορεί κανείς να ίδη την ζωήν των θνητών ανθρώπων της γης.

ΙΩΒ 11

Ιωβ. 11,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Σωφὰρ ὁ Μιναῖος λέγει·

Ιωβ. 11,1 - Ελαβε τότε τον λόγον ο Σωφάρ ο Μιναίος και είπεν·

Ιωβ. 11,2 - ὁ τὰ πολλὰ λέγων, καὶ ἀντακούσεται· ἢ καὶ ὁ εὔλαλος οἴεται εἶναι δίκαιος; εὐλογημένος γεννητὸς γυναικὸς ὀλιγόβιος.

Ιωβ. 11,2 - “εκείνος, που λέγει πολλά και θα ακούση εις απάντησιν να του λέγωνται επίσης πολλά. Η μήπως αυτός, που ομιλεί με ευκολίαν και με

ρητορείαν πολλά, νομίζει ότι είναι δίκαιος; Ευλογημένος είναι ο υιός της γυναικός, ο οποίος έζησεν ολίγα χρόνια εδώ εις την γην.

Ιωβ. 11,3 - μὴ πολὺς ἐν ῥήμασι γίνου, οὐ γάρ ἐστιν ὁ ἀντικρινόμενός σοι·

Ιωβ. 11,3 - Μη λέγης πολλά λόγια και βαρετά, διότι τάχα δεν θα υπάρξη κανείς, που θα θελήση να σου απαντήση.

Ιωβ. 11,4 - μὴ γὰρ λέγε ὅτι καθαρός εἰμι τοῖς ἔργοις καὶ ἄμεμπτος ἐναντίον αὐτοῦ.

Ιωβ. 11,4 - Μη λέγης, ότι είμαι καθαρός εις τα έργα μου και άμεμπτος ενώπιον του Κυρίου.

Ιωβ. 11,5 - ἀλλὰ πῶς ἂν ὁ Κύριος λαλήσαι πρός σε, καὶ ἀνοίξει χείλη αὐτοῦ μετὰ σοῦ;

Ιωβ. 11,5 - Είσαι και συ ένοχος και σκέψου, πως ο Κυριος θα ωμιλούσε προς σε και πως θα ανοίξουν τα χείλη του, ώστε να συνδιαλεχθή μαζή σου;

Ιωβ. 11,6 - εἶτα ἀναγγελεῖ σοι δύναμιν σοφίας, ὅτι διπλοῦς ἔσται τῶν κατά σέ· καὶ τότε γνώσῃ ὅτι ἄξιά σοι ἀπέβη ἀπὸ Κυρίου ὧν ἡμάρτηκας.

Ιωβ. 11,6 - Επειτα, όταν ο Θεός ομιλήση με σέ, θα σου αναγγείλη την δύναμιν της σοφίας του και θα πεισθής ότι είναι απείρως ανώτερος από σε και τα ζητήματά σου. Τοτε δε θα γνωρίσης καλά, ότι τα παθήματά σου εκ μέρους του Κυρίου είναι ανάλογα προς εκείνα, τα οποία συ ημάρτησες.

Ιωβ. 11,7 - ἦ ἴχνος Κυρίου εὑρήσεις ἢ εἰς τὰ ἔσχατα ἀφίκου, ἃ ἐποίησεν ὁ Παντοκράτωρ;

Ιωβ. 11,7 - Μηπως και ημπορείς να εύρης τα ίχνη από τους πόδας του Κυρίου η να φθάσης έως εις τα πέρατα των έργων, τα οποία έκαμεν ο Παντοκράτωρ;

Ιωβ. 11,8 - ὑψηλὸς ὁ οὐρανός, καὶ τί ποιήσεις; βαθύτερα δὲ τῶν ἐν ᾅδου τί οἶδας;

Ιωβ. 11,8 - Εργον του είναι ο υψηλός ουρανός. Συ δε μέχρι που ημπορείς να φθάσης, η τι ημπορείς να κάμης; Τα ακρότατα των έργων του είναι βαθύτερα από των του άδου· τι γνωρίζεις συ από αυτά;

Ιωβ. 11,9 - ἢ μακρότερα μέτρου γῆς ἢ εὔρους θαλάσσης;

Ιωβ. 11,9 - Εκτείνονται πολύ πέραν από τα μέτρα της γης και από τα ευρύτερα όρια της θαλάσσης.

Ιωβ. 11,10 - ἐὰν δὲ καταστρέψῃ τὰ πάντα, τίς ἐρεῖ αὐτῷ· τί ἐποίησας;

Ιωβ. 11,10 - Εάν ο Κυριος θελήση και καταστρέψη τα πάντα, ποιός θα είπη εις αυτόν· Τι έκαμες;

Ιωβ. 11,11 - αὐτὸς γὰρ οἶδεν ἔργα ἀνόμων, ἰδὼν δὲ ἄτοπα οὐ παρόψεται.

Ιωβ. 11,11 - Διότι αυτός γνωρίζει πολύ καλά τα έργα των παρανόμων. Βλέπει τα άτοπα· δεν θα τα αντιπαρέλθη, ούτε θα τα αφήση ατιμώρητα.

Ιωβ. 11,12 - ἄνθρωπος δὲ ἄλλως νήχεται λόγοις, βροτὸς δὲ γεννητὸς γυναικὸς ἴσα ὄνῳ ἐρημίτῃ.

Ιωβ. 11,12 - Καθε άνθρωπος κολυμβά εις τα μάταια λόγια του. Καθε θνητός, που γεννάται από γυναίκα, ομοιάζει με όνον άγριον, ο οποίος μένει μόνος εις την έρημον.

Ιωβ. 11,13 - εἰ γὰρ σὺ καθαρὰν ἔθου τὴν καρδίαν σου, ὑπτιάζεις δὲ χεῖρας πρὸς αὐτόν,

Ιωβ. 11,13 - Διότι, εάν συ θεωρής ότι έχεις καθαράν την καρδίαν, ύψωσε τας χείρας σου προς τον Θεόν.

Ιωβ. 11,14 - εἰ ἄνομόν τί ἐστιν ἐν χερσί σου, πόῤῥω ποίησον αὐτὸ ἀπὸ σοῦ, ἀδικία δὲ ἐν διαίτῃ σου μὴ αὐλισθήτω.

Ιωβ. 11,14 - Εάν όμως υπάρχη κάποιο παράνομον έργον εις τα χέρια σου, απομάκρυνε το από σέ. Αδικία δε ας μη υπάρχη και ας μη παραμένη εις σε και εις την κατοικίαν σου.

Ιωβ. 11,15 - οὕτως γὰρ ἀναλάμψει σου τὸ πρόσωπον ὥσπερ ὕδωρ καθαρόν, ἐκδύσῃ δὲ ῥύπον, καὶ οὐ μὴ φοβηθῇς·

Ιωβ. 11,15 - Ετσι δε το πρόσωπόν σου θα αναλάμψη καθαρόν, ωσάν το υλοκάθαρον ύδωρ· θα αποβάλης δε κάθε ρύπον από την ψυχήν σου και δεν θα έχης να φοβηθής τίποτε.

Ιωβ. 11,16 - καὶ τὸν κόπον ἐπιλήσῃ ὥσπερ κῦμα παρελθὸν καὶ οὐ πτοηθήσῃ.

Ιωβ. 11,16 - Τοτε τας ταλαιπωρίας και τας θλίψεις σου θα λησμονήσης, όπως λησμονείται το κύμα που διέρχεται, και δεν θα έχης να πτοηθής από τίποτε.

Ιωβ. 11,17 - ἡ δὲ εὐχή σου ὥσπερ ἑωσφόρος, ἐκ δὲ μεσημβρίας ἀνατελεῖ σοι ζωή·

Ιωβ. 11,17 - Οι πόθοι και η ευχή σου θα είναι λαμπροί ωσάν το πρωϊνόν αστέρι, τον αυγερινόν. Η ζωη σου θα ανατείλη και θα λάμψη σαν το φως της μεσημβρίας.

Ιωβ. 11,18 - πεποιθώς τε ἔσῃ ὅτι ἔστι σοι ἐλπίς, ἐκ δὲ μερίμνης καὶ φροντίδος ἀναφανεῖταί σοι εἰρήνη.

Ιωβ. 11,18 - Θα ζης και θα βαδίζης με πεποίθησιν εις την ασφάλειάν σου, διότι θα ελπίζης στον Θεόν. Παρ' όλας δε τας μερίμνας και φροντίδας της ζωής σου, θα λάμπη και θα παραμένη εις σε η ειρήνη.

Ιωβ. 11,19 - ἡσυχάσεις γάρ, καὶ οὐ ἔσται ὁ πολεμῶν σε· μεταβαλόμενοι δὲ πολλοί σου δεηθήσονται.

Ιωβ. 11,19 - Θα απολαμβανηις ησυχίαν και ειρήνην, διότι κανείς δεν θα υπάρξη, που να σε επιβουλεύεται και να σε πολεμή. Πολλοί δε από αυτούς, οι ύποιοι σήμερον σε καταφρονούν, θα μεταβάλλουν στάσιν απέναντί σου και θα σε παρακαλούν ζητούντες την βοήθειάν σου.

Ιωβ. 11,20 - σωτηρία δὲ αὐτοὺς ἀπολείψει· ἡ γὰρ ἐλπὶς αὐτῶν ἀπώλεια, ὀφθαλμοὶ δὲ ἀσεβῶν τακήσονται.

Ιωβ. 11,20 - Δια τους ασεβείς όμως δεν θα υπάρχη σωτηρία, διότι η ελπίς αυτών στηρίζεται εις τα μάταια και αμαρτωλά και οχι στον Θεόν. Τα μάτια των ασεβών θα λυώσουν από την ματαίαν ελπίδα και προσμονήν".

ΙΩΒ 12

Ιωβ. 12,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 12,1 - Απαντών δε ο Ιώβ στον Σωφάρ και τους δύο άλλους είπεν·

Ιωβ. 12,2 - εἶτα ὑμεῖς ἐστε ἄνθρωποι· ἦ μεθ᾿ ὑμῶν τελευτήσει σοφία.

Ιωβ. 12,2 - "έπειτα από όλα αυτά, σεις λοιπόν, μόνον είσθε άνθρωποι σκεπτόμενοι και κανείς άλλος δεν υπάρχει έκτος από σας; Η όταν θα αποθάνετε, θα αποθάνη και θα λείψη μαζί σας και η σοφία;

Ιωβ. 12,3 - κἀμοὶ μὲν καρδία καθ᾿ ὑμᾶς ἐστι·

Ιωβ. 12,3 - Και εις εμέ υπάρχει διάνοια και κρίσις, ωσάν την ιδικήν σας.

Ιωβ. 12,4 - δίκαιος γὰρ ἀνὴρ καὶ ἄμεμπτος ἐγεννήθη εἰς χλεύασμα·

Ιωβ. 12,4 - Ενας δίκαιος και άμεμπτος άνθρωπος, όπως μου μαρτυρεί η συνείδησις ότι είμαι εγώ, εγεννήθηκε δια να χλευάζεται και να εμπαίζεται.

Ιωβ. 12,5 - εἰς χρόνον γὰρ τακτὸν ἡτοίμαστο πεσεῖν ὑπὸ ἄλλων, οἴκους τε αὐτοῦ ἐκπορθεῖσθαι ὑπὸ ἀνόμων. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ μηδεὶς πεποιθέτω πονηρὸς ὢν ἀθῷος ἔσεσθαι,

Ιωβ. 12,5 - Και επί πλέον εις ωρισμένον και συμφωνημένον από άλλους διώκτας του χρόνον, έχει ετοιμασθή δια να πέση, να κυριευθούν δε και ληστευθούν οι οίκοι του και η περιουσία του από τους παρανόμους. Αλλά κανείς, εφ' όσον είναι πονηρός, ας μη τρέφη την πεπλανημένην πεποίθησιν, ότι θα παραμείνη ατιμώρητος, ως εάν ήτο αθώος.

Ιωβ. 12,6 - ὅσοι παροργίζουσι τὸν Κύριον, ὡς οὐχὶ καὶ ἔτασις αὐτῶν ἔσται.

Ιωβ. 12,6 - Οσοι παροργίζουν μέ τας αμαρτίας των τον Κυριον και πιστεύουν ότι δεν θα γίνη δι' αυτούς ανάκρισις και δεν θα επιβληθή τιμωρία, πλανώνται.

Ιωβ. 12,7 - ἀλλὰ δὴ ἐρώτησον τετράποδα ἐάν σοι εἴπωσι, πετεινὰ δὲ οὐρανοῦ ἐάν σοι ἀπαγγείλωσιν·

Ιωβ. 12,7 - Σχετικώς όμως με την πανσοφίαν και παντοδυναμίαν του Θεού, ερώτησε λοιπόν, ω Σωφάρ, τα τετράποδα και ασφαλώς θα σου είπουν. Ερώτησε τα πτηνά του ουρανού και εκείνα θα σου απαντήσουν.

Ιωβ. 12,8 - ἐκδιήγησαι γῇ, ἐάν σοι φράσῃ, καὶ ἐξηγήσονταί σοι οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης.

Ιωβ. 12,8 - Ερώτησε και αυτήν την αναίσθητον γην, θα σου απαντήση, όπως και οι ιχθύες της θαλάσσης θα σου διηγηθούν τα μεγαλεία του Θεού.

Ιωβ. 12,9 - τίς οὖν οὐκ ἔγνω ἐν πᾶσι τούτοις ὅτι χεὶρ Κυρίου ἐποίησε ταῦτα;

Ιωβ. 12,9 - Ποιός λοιπόν άνθρωπος δεν γνωρίζει περί όλων αυτών, ότι η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου εδημιούργησεν όλα αυτά;

Ιωβ. 12,10 - εἰ μὴ ἐν χειρὶ αὐτοῦ ψυχὴ πάντων ζώντων καὶ πνεῦμα παντὸς ἀνθρώπου;

Ιωβ. 12,10 - Ερωτήσατε, δια να μάθετε, εάν δεν είναι εις την παντοδύναμον δεξιάν του Θεού η ζωή και η ύπαρξις όλων αυτών και η πνοή του κάθε ανθρώπου;

Ιωβ. 12,11 - οὖς μὲν γὰρ ῥήματα διακρίνει, λάρυγξ δὲ σῖτα γεύεται.

Ιωβ. 12,11 - Το μεν αυτί μόνον ακούει και ξεχωρίζει τους λόγους των άλλων, ο λάρυγξ μόνον δοκιμάζει την γεύσιν των φαγητών.

Ιωβ. 12,12 - ἐν πολλῷ χρόνῳ σοφία, ἐν δὲ πολλῷ βίῳ ἐπιστήμη.

Ιωβ. 12,12 - Η σοφία όμως δια μακρού χρόνου αποκτάται και η επιστήμη με την πείραν πολλών ετών ζωής γίνεται κτήμα.

Ιωβ. 12,13 - παρ᾿ αὐτῷ σοφία καὶ δύναμις, αὐτῷ βουλὴ καὶ σύνεσις.

Ιωβ. 12,13 - Εις τον Θεόν όμως υπάρχει η απόλυτος σοφία και δύναμις. Εις αυτόν υπάρχει η πλήρης και τελεία σύνεσις.

Ιωβ. 12,14 - ἐὰν καταβάλῃ, τίς οἰκοδομήσει; ἐὰν κλείσῃ κατ᾿ ἀνθρώπων, τίς ἀνοίξει;

Ιωβ. 12,14 - Εάν ο Κυριος κατακρημνίση εις ερείπια, ποιός θα ημπορέση ανθιστάμενος εις την δύναμίν του να ανοικοδομήσ; Εάν κλείση την θύραν εναντίον των ανθρώπων, ποίος θα έχη την δύναμιν να την ανοίξη;

Ιωβ. 12,15 - ἐὰν κωλύσῃ τὸ ὕδωρ, ξηρανεῖ τὴν γῆν· ἐὰν δὲ ἐπαφῇ, ἀπώλεσεν αὐτὴν καταστρέψας.

Ιωβ. 12,15 - Εάν εμποδίση το νερό και την βροχήν να πέσουν από τον ουρανόν, θα αποξηράνη την γην. Εάν δε αφήση ελεύθερα και αδέσμευτα τα ύδατα του ουρανού να πέσουν εις την γην, θα την καταστρέψη και θα την καταποντίση.

Ιωβ. 12,16 - παρ᾿ αὐτῷ κράτος καὶ ἰσχύς, αὐτῷ ἐπιστήμη καὶ σύνεσις.

Ιωβ. 12,16 - Πλησίον του, αχώριστα από αυτόν και ιδικά του, είναι η απόλυτος εξουσία και δύναμις. Εις αυτόν υπάρχει η τελεία γνώσις και η πλήρης σύνεσις και σοφία.

Ιωβ. 12,17 - διάγων βουλευτὰς αἰχμαλώτους, κριτὰς δὲ γῆς ἐξέστησε.

Ιωβ. 12,17 - Αυτός παίρνει ως αιχμαλώτους τους κυβερνήτας και τους συμβούλους των λαών και τους απομακρύνει εξευτελισμένους. Αυτός τους δικαστάς και κυβερνήτας της γης συγχύζει και μωραίνει.

Ιωβ. 12,18 - καθιζάνων βασιλεῖς ἐπὶ θρόνους καὶ περιέδησε ζώνῃ ὀσφύας αὐτῶν.

Ιωβ. 12,18 - Αυτός καθίζει επί θρόνου βασιλείς και αυτός δένει την μέσην των με δεσμά δουλείας.

Ιωβ. 12,19 - ἐξαποστέλλων ἱερεῖς αἰχμαλώτους, δυνάστας δὲ γῆς κατέστρεψε.

Ιωβ. 12,19 - Αυτός εξαποστέλλει ιερείς αιχμαλώτους, εκμηδενίζει δε και καταστρέφει τους ισχυρούς της γης.

Ιωβ. 12,20 - διαλλάσσων χείλη πιστῶν, σύνεσιν δὲ πρεσβυτέρων ἔγνω.

Ιωβ. 12,20 - Αυτός μεταβάλλει προς το καλύτερον τα χείλη και την ρητορείαν των ανθρώπων, που πιστεύουν εις την δύναμίν του. Αυτός έδωκε σύνεσιν στους πρεσβυτέρους.

Ιωβ. 12,21 - ἐκχέων ἀτιμίαν ἐπ᾿ ἄρχοντας, ταπεινοὺς δὲ ἰάσατο.

Ιωβ. 12,21 - Αυτός χύνει καταισχύνην και εξευτελισμόν εις τας κεφαλάς των αναξίων αρχόντων, τους δε ταπεινούς θεραπεύει από τα παθήματά των.

Ιωβ. 12,22 - ἀνακαλύπτων βαθέα ἐκ σκότους, ἐξήγαγε δὲ εἰς φῶς σκιὰν θανάτου.

Ιωβ. 12,22 - Αυτός αποκαλύπτει και φέρει στο φως τα κρυμμένα βαθειά στο σκοτάδι. Βγάζει δε εις φως και κάνει φανερά αυτά, που σκεπάζονται στο σκότος του θανάτου.

Ιωβ. 12,23 - πλανῶν ἔθνη καὶ ἀπολλύων αὐτά, καταστρωνύων ἔθνη καὶ καθοδηγῶν αὐτά.

Ιωβ. 12,23 - Παραχωρεί να πλανώνται αμαρτωλά έθνη και να καταστρέφωνται. Καταστρώνει δέ, αναδεικνύει και οδηγεί εις ακμήν και δόξαν άλλα έθνη.

Ιωβ. 12,24 - διαλλάσσων καρδίας ἀρχόντων γῆς, ἐπλάνησε δὲ αὐτοὺς ἐν ὁδῷ, ᾗ οὐκ ᾔδεισαν.

Ιωβ. 12,24 - Παραχωρεί να μεταβάλλωνται αι καρδίαι και αι διάνοιαι των αρχόντων της γης, επιτρέπει δε να παραπλανηθούν εις δρόμον, τον οποίον δεν έχουν γνωρίσει.

Ιωβ. 12,25 - ψηλαφήσαισαν σκότος καὶ μὴ φῶς, πλανηθείησαν δὲ ὥσπερ ὁ μεθύων.

Ιωβ. 12,25 - Θα προχωρούν ψηλαφητά στο σκοτάδι και οχι στο φως. Θα περιπλανώνται και θα παραπατούν, όπως ο μεθυσμένος.

ΙΩΒ 13

Ιωβ. 13,1 - Ἰδοὺ ταῦτα ἑώρακέ μου ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἀκήκοέ μου τὸ οὖς·

Ιωβ. 13,1 - Αυτά, δια τα οποία εκ'Αματε λόγον τα είδαν και τα ιδικά μου μάτια. Τα έχουν ακούσει και τα ιδικά μου αυτιά.

Ιωβ. 13,2 - καὶ οἶδα ὅσα καὶ ὑμεῖς ἐπίστασθε, καὶ οὐκ ἀσυνετώτερός εἰμι ὑμῶν.

Ιωβ. 13,2 - Γνωρίζω και εγώ όσα και σεις γνωρίζετε, και δεν είμαι κατώτερος από σας ως προς την σύνεσιν και την γνώσιν.

Ιωβ. 13,3 - οὐ μὴν δὲ ἀλλ᾿ ἐγὼ πρὸς Κύριον λαλήσω, ἐλέγξω δὲ ἐναντίον αὐτοῦ ἐὰν βούληται.

Ιωβ. 13,3 - Εγώ όμως θέλω να ομιλήσω προς τον Κυριον, να εξετάσω και να συζητήσω ενώπιον του, εάν θέλη, δι' αυτά τα οποία είπατε.

Ιωβ. 13,4 - ὑμεῖς δέ ἐστε ἰατροὶ ἄδικοι καὶ ἰαταὶ κακῶν πάντες.

Ιωβ. 13,4 - Σεις είσθε ιατροί ακατάρτιστοι και άδικοι και η προσφερομένη από όλους σας θεραπεία των κακών είναι ματαία και ατυχής.

Ιωβ. 13,5 - εἴη δὲ ὑμῖν κωφεῦσαι, καὶ ἀποβήσεται ὑμῖν εἰς σοφίαν.

Ιωβ. 13,5 - Είθε να εκρατούσατε το στόμα σας κλειστόν, ωσάν τον άνθρωπόν που δεν ακούει. Αυτή η σιωπή σας θα απέβαινε και θα εθεωρείτο σοφία προς τιμήν σας.

Ιωβ. 13,6 - ἀκούσατε ἔλεγχον τοῦ στόματός μου, κρίσιν δὲ χειλέων μου προσέχετε.

Ιωβ. 13,6 - Ακούσατε, λοιπόν, από το στόμα μου έλεγχον και επιτίμησιν. Προσέχετε εις την κρίσιν, η οποία εξέρχεται από τα χείλη μου.

Ιωβ. 13,7 - πότερον οὐκ ἔναντι Κυρίου λαλεῖτε, ἔναντι δὲ αὐτοῦ φθέγγεσθε δόλον;

Ιωβ. 13,7 - Τι λοιπόν; Εμπρός στον Θεόν δεν ομιλείτε; Εμπρός στον Κυριον τολμάτε να εκφράζετε δολιότητας και υποκρισίας;

Ιωβ. 13,8 - ἦ ὑποστελεῖσθε; ὑμεῖς δὲ αὐτοὶ κριταὶ γίνεσθε.

Ιωβ. 13,8 - Αλήθεια, δεν συστέλλεσθε; Δεν φοβείσθε; Τι λέγω; Γινεσθε σεις οι ίδιοι κριταί και παραμερίζετε τον Θεόν;

Ιωβ. 13,9 - καλόν γε, ἐὰν ἐξιχνιάσῃ ὑμᾶς· εἰ γὰρ τὰ πάντα ποιοῦντες προστεθήσεσθε αὐτῷ,

Ιωβ. 13,9 - Καλόν βέβαια και συμφέρον θα είναι δια σας, εάν ο Θεός σας εξετάση και εξερευνήση. Και αν ακόμη σεις πράττετε τα πάντα, δια να τεθήτε κοντά εις αυτόν,

Ιωβ. 13,10 - οὐθὲν ἧττον ἐλέγξει ὑμᾶς· εἰ δὲ καὶ κρυφῇ πρόσωπα θαυμάσεσθε,

Ιωβ. 13,10 - ουχ ήττον ο Θεός θα σας ελέγξη και θα σας τιμωρήση, εάν από απόκρυφα και μυστικά ελατήρια προσωποληπτήτε υπέρ προσώπων.

Ιωβ. 13,11 - πότερον οὐχὶ δεινὰ αὐτοῦ στροβήσει ὑμᾶς, φόβος δὲ παρ᾿ αὐτοῦ ἐπιπεσεῖται ὑμῖν;

Ιωβ. 13,11 - Λοιπόν, αι δίκαιαι τιμωρίαι πάρα του Θεού δεν θα σας περιτυλίξουν και στριφογυρίσουν και ο φόβος και τρόμος από αυτόν δεν θα επιπέση βαρύς επάνω σας;

Ιωβ. 13,12 - ἀποβήσεται δὲ ὑμῶν τὸ γαυρίαμα ἴσα σποδῷ, τὸ δὲ σῶμα πήλινον.

Ιωβ. 13,12 - Η αλαζονεία και η δόξα σας θα καταντήσουν ωσάν την στάκτην. Γνωρίζετε δε ότι το σώμα σας είναι από πηλόν, όπως και του κάθε ανθρώπου.

Ιωβ. 13,13 - κωφεύσατε, ἵνα λαλήσω καὶ ἀναπαύσωμαι θυμοῦ

Ιωβ. 13,13 - Τωρα, λοιπόν, σιωπήσατε. Μείνατε ωσάν κωφοί, δια να ομιλήσω εγώ προς σας και να ανακουφισθώ από τον θυμόν, ο οποίας με κατέχει.

Ιωβ. 13,14 - ἀναλαβὼν τὰς σάρκας μου τοῖς ὀδοῦσι, ψυχὴν δέ μου θήσω ἐν χειρί.

Ιωβ. 13,14 - Θα σφίξω με τα δόντια μου το σώμα μου, την δε ζωήν μου θα την θέσω και θα την κρατήσω στο χέρι μου.

Ιωβ. 13,15 - ἐάν με χειρώσηται ὁ δυνάστης, ἐπεὶ καὶ ἦρκται, ἦ μὴν λαλήσω καὶ ἐλέγξω ἐναντίον αὐτοῦ·

Ιωβ. 13,15 - Εάν πρόκειται να με συλλάβη και να με θανατώση ο παντοδύναμος Κυριος, διότι ήδη έχει αρχίσει να με ταλαιπωρή με τας θλίψεις, σας βεβαιώ ότι εγώ θα όμιλήσω. Θα υπερασπισώ την αθωότητά μου ενώπιον αυτού.

Ιωβ. 13,16 - καὶ τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν, οὐ γὰρ ἐναντίον αὐτοῦ δόλος εἰσελεύσεται.

Ιωβ. 13,16 - Η παρρησία μου αυτή θα αποβή εις ωφέλειαν και σωτηρίαν μου, διότι ενώπιον του Κυρίου δεν ημπορεί να εισχωρήση και να σταθή η δολιότης.

Ιωβ. 13,17 - ἀκούσατε ἀκούσατε τὰ ῥήματά μου, ἀναγγελῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων.

Ιωβ. 13,17 - Ακούσατε, ακούσατε τα λόγια μου, διότι θα ομιλήσω και θα τα αναγγείλω προς σας, εφ' όσον φυσικά σεις θα θελήσετε να με ακούσετε.

Ιωβ. 13,18 - ἰδοὺ ἐγὼ ἐγγύς εἰμι τοῦ κρίματός μου, οἶδα ἐγὼ ὅτι δίκαιος ἀναφανοῦμαι·

Ιωβ. 13,18 - Ιδού εγώ ευρίσκομαι πλησίον της δικαίας κρίσεως και αποφάσεως, που θα εκδοθή δι' εμέ. Γνωρίζω δε καλά και έχω την πεποίθησιν, ότι θα φανώ και θα αποδειχθώ δίκαιος.

Ιωβ. 13,19 - τίς γάρ ἐστιν ὁ κριθησόμενός μοι, ὅτι νῦν κωφεύσω καὶ ἐκλείψω;

Ιωβ. 13,19 - Διότι ποιός είναι εκείνος, ο οποίος θα με κρίνη και θα με κατακρίνη; Εάν παρουσιάση βασίμους κατηγορίας, εγώ θα μείνω ωσάν κωφός και θα δεχθώ ως τιμωρίαν τον εξαφανισμόν.

Ιωβ. 13,20 - δυοῖν δέ μοι χρήσῃ· τότε ἀπὸ τοῦ προσώπου σου οὐ κρυβήσομαι.

Ιωβ. 13,20 - Δυο όμως πράγματα παρακαλώ να μου παραχωρήσης, Κυριε, και τότε εγώ δεν θα αποκρυβώ από το πρόσωπόν σου, αλλά θα ομιλήσω άφοβα.

Ιωβ. 13,21 - τὴν χεῖρα ἀπ᾿ ἐμοῦ ἀπέχου, καὶ ὁ φόβος σου μή με καταπλησσέτω.

Ιωβ. 13,21 - Απομάκρυνε από εμέ την τιμωρόν χείρα σου και ας μη με κατατρομάζη ο φόβος, τον οποίον εμπνέει η παρουσία σου.

Ιωβ. 13,22 - εἶτα καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι· ἢ λαλήσεις, ἐγὼ δέ σοι δώσω ἀνταπόκρισιν.

Ιωβ. 13,22 - Επειτα θα με καλέσης, εγώ δε θα σε ακούσω με ευλάβειαν, η θα μου ομιλήσης, εγώ δε θα σου δώσω απάντησιν εις ο,τι θα με ερωτήσης.

Ιωβ. 13,23 - πόσαι εἰσὶν αἱ ἁμαρτίαι μου καὶ ἀνομίαι μου; δίδαξόν με τίνες εἰσί.

Ιωβ. 13,23 - Και πρώτα από όλα ερωτώ, Κυριε· πόσαι και ποίαι είναι αι αμαρτίαι μου και αι παραβάσστου νόμου σου, εις τας οποίας έχω υποπέσει; Διδαξέ με ποιές είναι αυτές.

Ιωβ. 13,24 - διατί ἀπ᾿ ἐμοῦ κρύπτῃ, ἥγησαι δέ με ὑπεναντίον σοι;

Ιωβ. 13,24 - Διατί, Κυριε, κρύβεσαι από εμέ; Μηπως νομίζεις ότι είμαι εχθρός σου;

Ιωβ. 13,25 - ἦ ὡς φύλλον κινούμενον ὑπὸ ἀνέμου εὐλαβηθήσῃ ἢ ὡς χόρτῳ φερομένῳ ὑπὸ πνεύματος ἀντίκεισαί μοι;

Ιωβ. 13,25 - Η δεν θα θελήσης να προφύλαξης εμέ, που ομοιάζω προς φύλλον, το οποίον κινείται εδώ και εκεί από τον άνεμον; Η είσαι δυσμενώς διατεθειμένος απέναντι εμού, ο οποίος ομοιάζω με ξηρό χορτάρι, που το σηκώνει και το παρασύρει ο άνεμος;

Ιωβ. 13,26 - ὅτι κατέγραψας κατ᾿ ἐμοῦ κακά, περιέθηκας δέ μοι νεότητος ἁμαρτίας,

Ιωβ. 13,26 - Εγραψες και εξέδωσες εναντίον μου βαρείας και οδυνηράς δι' εμέ αποφάσεις. Διότι μου κατελόγισες αμαρτίας νεότητός μου.

Ιωβ. 13,27 - ἔθου δέ μου τὸν πόδα ἐν κωλύματι, ἐφύλαξας δέ μου πάντα τὰ ἔργα, εἰς δὲ ῥίζας τῶν ποδῶν μου ἀφίκου·

Ιωβ. 13,27 - Εθεσες ακίνητα τα πόδια μου εις βασανιστικά δεσμά. Κατέγραψες δε λεπτομερώς όλα μου τα έργα, δια να μου ζητήσης λόγον. Εφθασες έως και εις αυτά τα πρώτα βήματα της ζωής και συμπεριφοράς μου.

Ιωβ. 13,28 - ὃ παλαιοῦται ἴσα ἀσκῷ ἢ ὥσπερ ἱμάτιον σητόβρωτον.

Ιωβ. 13,28 - Το σώμα μου έχει στεγνώσει και παληώσει, όπως το ασκί. Εχει καταστραφή σαν το ένδυμα, που το κατέφαγεν ο σκόρος.

ΙΩΒ 14

Ιωβ. 14,1 - Βροτὸς γὰρ γεννητὸς γυναικὸς ὀλιγόβιος καὶ πλήρης ὀργῆς

Ιωβ. 14,1 - Καθε θνητός, που γεννάται από γυναίκα, ζη ολίγα χρόνια γεμάτα από ταραχήν και βάσανον.

Ιωβ. 14,2 - ἢ ὥσπερ ἄνθος ἀνθῆσαν ἐξέπεσεν, ἀπέδρα δὲ ὥσπερ σκιὰ καὶ οὐ μὴ στῇ.

Ιωβ. 14,2 - Ομοιάζει με φυτόν, το οποίον ήνθησε και έπεσε κατόπιν μαραμμένον. Φεύγει γρήγορα, χωρίς να το καταλάβη, ωσάν σκια που χάνεται και δεν θα ημπορέση να σταθή.

Ιωβ. 14,3 - οὐχὶ καὶ τούτου λόγον ἐποιήσω καὶ τοῦτον ἐποίησας εἰσελθεῖν ἐν κρίματι ἐνώπιόν σου;

Ιωβ. 14,3 - Και συ, Κυριε, ο απειροτέλειος Θεός, ασχολείσαι με το μηδαμινόν αυτό ον, και μάλιστα συγκαταβαίνεις να έλθη εις αντιδικίαν μαζή σου και να δικασθή ενώπιόν σου;

Ιωβ. 14,4 - τίς γὰρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ῥύπου; ἀλλ᾽ οὐθείς,

Ιωβ. 14,4 - Αλλά ποίος είναι καθαρός από ηθικούς ρύπους; Κανείς,

Ιωβ. 14,5 - ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀριθμητοὶ δὲ μῆνες αὐτοῦ παρ᾽ αὐτοῦ· εἰς χρόνον ἔθου, καὶ οὐ μὴ ὑπερβῇ.

Ιωβ. 14,5 - έστω και αν μία ημέρα είναι η διάρκεια της ζωής του επί της γης. Μετρημένοι είναι οι μήνες της ζωής του πάρα Κυρίου. Τον έθεσες να ζήση ωρισμένον χρόνον και δεν θα ημπορέση να τον υπερβή.

Ιωβ. 14,6 - ἀπόστα ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἵνα ἡσυχάσῃ καὶ εὐδοκήσῃ τὸν βίον ὥσπερ ὁ μισθωτός.

Ιωβ. 14,6 - Απομάκρυνε από αυτόν την οργήν σου, Κυριε, δια να ζήση ήσυχος και να απολαύσ την ζωήν το, όπως ο μισθωτός εργάτης, ο οποίος μετά τον κόπον της ημέρας αναπαύεται στο σπίτι του.

Ιωβ. 14,7 - ἔστι γὰρ δένδρῳ ἐλπίς· ἐὰν γὰρ ἐκκοπῇ, ἔτι ἐπανθήσει, καὶ ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ οὐ μὴ ἐκλίπῃ·

Ιωβ. 14,7 - Εις κάθε δένδρον υπάρχει η ελπίς και η δυνατότης να αναβλαστήση, διότι εάν κοπή δύναται και πάλιν να βλαστήση και ο βλαστός του να μη λείψη εντελώς.

Ιωβ. 14,8 - ἐὰν γὰρ γηράσῃ ἐν γῇ ἡ ῥίζα αὐτοῦ, ἐν δὲ πέτρᾳ τελευτήσῃ τὸ στέλεχος αὐτοῦ,

Ιωβ. 14,8 - Διότι, εάν γηράση η ρίζα του μέσα εις την γην, και φανή ξηρός ο κορμός του στο βραχώδες έδαφός του,

Ιωβ. 14,9 - ἀπὸ ὀσμῆς ὕδατος ἀνθήσει, ποιήσει δὲ θερισμὸν ὥσπερ νεόφυτον.

Ιωβ. 14,9 - πάλιν στο κάτω μέρος του γηρασμένου στελέχους του ολίγη υγρασία ημπορεί να το κάμη να αναβλαστήση, να ανθίση, να δώση καρπόν προς συγκομιδήν ωσάν νεαρόν φυτόν.

Ιωβ. 14,10 - ἀνὴρ δὲ τελευτήσας ᾤχετο, πεσὼν δὲ βροτὸς οὐκέτι ἐστί·

Ιωβ. 14,10 - Ο άνθρωπος όμως, που απέθανεν, έφυγε πλέον οριστικώς και δεν γυρίζει πάλιν. Οταν ο θνητός πέση νεκρός, εκλίπει οριστικώς

ανάμεσα από τους ζωντανούς.

Ιωβ. 14,11 - χρόνῳ γὰρ σπανίζεται θάλασσα, ποταμὸς δὲ ἐρημωθεὶς ἐξηράνθη·

Ιωβ. 14,11 - Με την πάροδον του χρόνου ολόκληρος λίμνη εξατμίζεται και εξαφανίζεται. Και ποταμός, του οποίου εστείρευσαν τα νερά, ξηραίνεται, γίνεται έρημος.

Ιωβ. 14,12 - ἄνθρωπος δὲ κοιμηθεὶς οὐ μὴ ἀναστῇ, ἕως ἂν ὁ οὐρανὸς οὐ μὴ συῤῥαφῇ· καὶ οὐκ ἐξυπνισθήσονται ἐξ ὕπνου αὐτῶν.

Ιωβ. 14,12 - Ετσι και ο άνθρωπος, που κοιμάται τον ύπνον του θανάτου, δεν θα εξυπνήση. Εως ότου θα υπάρχη ο ουρανός, δεν θα συναρμολογηθούν και πάλιν τα μέλη του. Δεν θα εξυπνήσουν οι νεκροί από τον ύπνον του θανάτου των.

Ιωβ. 14,13 - εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾅδῃ με ἐφύλαξας, ἔκρυψας δέ με ἕως ἂν παύσηταί σου ἡ ὀργὴ καὶ τάξῃ μοι χρόνον, ἐν ᾧ μνείαν μου ποιήσῃ·

Ιωβ. 14,13 - Είθε να με εκρατούσες φυλακισμένον στον άδην, να με έκρυπτες εκεί, έως ότου κατευνασθή η οργή σου· και να μου ορίσης χρόνον, κατά τον οποίον θα ευδοκήσης να με ενθυμηθής.

Ιωβ. 14,14 - ἐὰν γὰρ ἀποθάνῃ ἄνθρωπος, ζήσεται συντελέσας ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ· ὑπομενῶ ἕως ἂν πάλιν γένωμαι.

Ιωβ. 14,14 - Διότι, όταν ο άνθρωπος αποθάνη, θα έχει πλέον συμπληρώσει τας ημέρας της ζωής του. Θα περιμένω, λοιπόν, εγώ με υπομονήν να ζήσω και πάλιν, αφού θα έχω αποθάνει.

Ιωβ. 14,15 - εἶτα καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι, τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ ἀποποιοῦ.

Ιωβ. 14,15 - Εάν συ με καλέσης εις την ζωήν, εγώ μετά χαράς θα σε υπακούσω. Τα έργα των χειρών σου, τα πλάσματά σου μη τα απαρνήσαι, Κυριε.

Ιωβ. 14,16 - ἠρίθμησας δέ μου τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ οὐ μὴ παρέλθῃ σε οὐδὲν τῶν ἁμαρτιῶν μου·

Ιωβ. 14,16 - Ηρίθμησες και ελεπτολόγησες όλα τα έργα της ζωής μου, Κυριε, και κανένα από τα αμαρτήματά μου δεν παρέβλεψες.

Ιωβ. 14,17 - ἐσφράγισας δέ μου τὰς ἀνομίας ἐν βαλλαντίῳ, ἐπεσημήνω δέ, εἴ τι ἄκρων παρέβην.

Ιωβ. 14,17 - Εκλεισες και εσφράγισες τας αμαρτίας μου, όπως ασφαλίζουν τα χρήματά των στο βαλάντιον οι πλούσιοι. Επεσήμανες ακόμη, ώστε να διακρίνεται καλά, εάν και κάτι, χωρίς να το θέλω, έχω παραβή.

Ιωβ. 14,18 - καὶ πλὴν ὄρος πῖπτον διαπεσεῖται, καὶ πέτρα παλαιωθήσεται ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς.

Ιωβ. 14,18 - Και το όρος ακόμη κάποτε οπωσδήποτε θα πέση και ο βράχος θα γηράση και θα παραμερίση από την θέσιν του.

Ιωβ. 14,19 - λίθους ἐλέαναν ὕδατα, καὶ κατέκλυσεν ὕδατα ὕπτια τοῦ χώματος τῆς γῆς· καὶ ὑπομονὴν ἀνθρώπου ἀπώλεσας.

Ιωβ. 14,19 - Εκαμαν λείους τους σκληρούς λίθους τα ύδατα, τα οποία περνούν επάνω των. Και τα νερά παρασύρουν τα υψώματα των χωμάτων καθώς απλώνονται επάνω και κατακλύζουν την πεδιάδα. Ετσι και συ, εν τη παντοδυναμία σου, εξαντλείς και αφανίζεις την υπομονήν του ανθρώπου.

Ιωβ. 14,20 - ὦσας αὐτὸν εἰς τέλος, καὶ ᾤχετο· ἐπέστησας αὐτῷ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐξαπέστειλας·

Ιωβ. 14,20 - Τον έσπρωξες, δια να καταστραφή εντελώς. Απέθανε και έφυγε. Εστρεψες και εστήριξες απειλητικόν επάνω του το πρόσωπόν σου και τον έστειλες μακράν από την παρούσαν ζωήν.

Ιωβ. 14,21 - πολλῶν δὲ γενομένων τῶν υἱῶν αὐτοῦ, οὐκ οἶδεν, ἐὰν δὲ ὀλίγοι γένωνται, οὐκ ἐπίσταται·

Ιωβ. 14,21 - Εάν οι απόγονοί του πληθυνθούν, δεν το μανθάνει· και εάν πάλιν μείνουν ολίγοι, δεν το γνωρίζει, αφού θα έχη αποθάνει.

Ιωβ. 14,22 - ἀλλ᾿ ἢ αἱ σάρκες αὐτοῦ ἤλγησαν, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπένθησεν.

Ιωβ. 14,22 - Το μόνον, που αισθάνεται και γνωρίζει, είναι ότι αι σάρκες του πονούν κατά τας τελευταίας εκείνας ώρας. Η δε ψυχή του πλημμυρίζει από πένθος.

ΙΩΒ 15

Ιωβ. 15,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιφὰζ ὁ Θαιμανίτης λέγει·

Ιωβ. 15,1 - Ελαβε τον λόγον ο Ελιφάζ ο θαιμανίτης και είπε·

Ιωβ. 15,2 - πότερον σοφὸς ἀπόκρισιν δώσει συνέσεως πνεῦμα καὶ ἐνέπλησε πόνον γαστρὸς

Ιωβ. 15,2 - “λοιπόν, και ο σοφός άνθρωπος θα δώση κενήν και αερώδη απάντησιν, διότι έχει γεμίσει την καρδίαν του με παράπονα,

Ιωβ. 15,3 - ἐλέγχων ἐν ῥήμασιν, οἷς οὐ δεῖ, καὶ ἐν λόγοις, οἷς οὐδὲν ὄφελος;

Ιωβ. 15,3 - ώστε να εκφράζεται με λόγια, τα οποία δεν έπρεπε ποτέ να χρησιμοποιή και εις τα οποία καμμία δεν υπάρχει ωφέλεια;

Ιωβ. 15,4 - οὐ καὶ σὺ ἀπεποιήσω φόβον, συνετελέσω δὲ ῥήματα τοιαῦτα ἔναντι τοῦ Κυρίου;

Ιωβ. 15,4 - Και συ, λοιπόν, απεμάκρυνες από την καρδίαν σου τον φόβον του Θεού και εξεστόμισες αυτά τα λόγια ενώπιον του Κυρίου;

Ιωβ. 15,5 - ἔνοχος εἶ ῥήμασι στόματός σου, οὐδὲ διέκρινας ῥήματα δυναστῶν.

Ιωβ. 15,5 - Είσαι ένοχος ενώπιον του Κυρίου δια τα λόγια, που διέφυγον από το στόμα σου, και δεν κατώρθωσες να διακρίνης, ότι τα λόγια αυτά είναι αλαζονικών και επηρμένων ανθρώπων, οι οποίοι ούτε τον Θεόν φοβούνται ούτε τους ανθρώπους εντρέπονται.

Ιωβ. 15,6 - ἐλέγξαι σε τὸ σὸν στόμα καὶ μὴ ἐγώ, τὰ δὲ χείλη σου καταμαρτυρήσουσί σου·

Ιωβ. 15,6 - Τα ίδιά σου τα λόγια θα σε καταδικάσουν και όχι εγώ. Τα χείλη σου είναι μάρτυρες κατηγορίας εναντίον σου.

Ιωβ. 15,7 - τί γάρ; μὴ πρῶτος ἀνθρώπων ἐγεννήθης; ἢ πρὸ θινῶν ἐπάγης;

Ιωβ. 15,7 - Τι λοιπόν; Μηπως συ εγεννήθης πρώτος από όλους τους ανθρώπους και τα γνωρίζεις όλα; Η μήπως, τυχόν, και έχεις δημιουργηθή, πριν ακόμη γίνουν τα όρη και οι λόφοι επί της γης, αρχαιότερος και από αυτόν τον Αδάμ;

Ιωβ. 15,8 - ἦ σύνταγμα Κυρίου ἀκήκοας, ἢ συμβούλῳ σοι ἐχρήσατο ὁ Θεός, εἰς δὲ σὲ ἀφίκετο σοφία;

Ιωβ. 15,8 - Η μήπως έχης ακούσει το άρρητον υπό του Θεού συντεταγμένον σχέδιον; Μηπως σε μετεχειρίσθη ο Θεός ως σύμδουλόν του; Εις σε δε επήλθε και επλημμύρισεν η σοφία, ώστε να θεωρής τον εαυτόν σου σοφώτερον από όλους τους άλλους;

Ιωβ. 15,9 - τί γὰρ οἶδας, ὃ οὐκ οἴδαμεν; ἢ τί συνίεις σύ, ὃ οὐ καὶ ἡμεῖς;

Ιωβ. 15,9 - Οχι βέβαια. Διότι τι περισσότερον γνωρίζεις συ, το οποίον ημείς δεν γνωρίζομεν; Η τι καταλαβαίνεις συ, το οποίον δεν ημπορούμεν και ημείς να εννοήσωμεν;

Ιωβ. 15,10 - καί γε πρεσβύτης καί γε παλαιὸς ἐν ἡμῖν, βαρύτερος τοῦ πατρός σου ἡμέραις.

Ιωβ. 15,10 - Ακόμη δε υπάρχει μεταξύ μας γέρων, παλαιός εις τα έτη και τας ημέρας, με βαρύτερον φορτίον ετών επί της ράχεώς του και από αυτόν τον πατέρα σου.

Ιωβ. 15,11 - ὀλίγα ὧν ἡμάρτηκας μεμαστίγωσαι, μεγάλως ὑπερβαλλόντως λελάληκας.

Ιωβ. 15,11 - Εχεις μαστιγωθή και τιμωρηθή από τον Θεόν ολιγώτερον, από όσον έχεις αμαρτήσει ενώπιόν του. Μεγάλα και αυθάδη λόγια είπες και δεν συναισθάνεσαι το πλήθος των αμαρτιών σου.

Ιωβ. 15,12 - τί ἐτόλμησεν ἡ καρδία σου, ἢ τί ὑπήνεγκαν οἱ ὀφθαλμοί σου;

Ιωβ. 15,12 - Τι ετόλμησεν η καρδία σου να εκστομιση ενώπιον του Θεού; Πως ετόλμησες και ύψωσες εγωιστϊκούς και αυθάδστους οφθαλμούς σου προς τον Θεόν;

Ιωβ. 15,13 - ὅτι θυμὸν ἔῤῥηξας ἔναντι Κυρίου, ἐξήγαγες δὲ ἐκ στόματος ῥήματα τοιαῦτα.

Ιωβ. 15,13 - Διατί εξερράγης εις θυμόν ενώπιον του Κυρίου, έβγαλες δε από το στόμα σου λόγους τέτοιους απρεπείς κατά της δικαιοσύνης και αγαθότητος του Θεού;

Ιωβ. 15,14 - τίς γὰρ ὢν βροτός, ὅτι ἔσται ἄμεμπτος, ἢ ὡς ἐσόμενος δίκαιος γεννητὸς γυναικός;

Ιωβ. 15,14 - Ημάρτησες βαρέως ενώπιον του Θεού, διότι ποιός άνθρωπος, ενώ είναι θνητός, ημπορεί να καυχηθή ότι θα είναι άμεμπτος και καθαρός; Ποιός που εγεννήθη από γυναίκα, ημπορεί να ισχυρισθή ότι είναι δίκαιος;

Ιωβ. 15,15 - εἰ κατὰ ἁγίων οὐ πιστεύει, οὐρανὸς δὲ οὐ καθαρὸς ἐναντίον αὐτοῦ;

Ιωβ. 15,15 - Εάν ο Θεός δεν μένει απόλυτα ικανοποιημένος από την αρετήν αγίων αγγέλων και δεν τους εμπιστεύεται πλήρως, εάν ο ουρανός, όπου κατοικούν οι άγγελοι, δεν είναι πλήρως καθαρός εν συγκρίσει προς την άπειρον αγιότητα του Θεού,

Ιωβ. 15,16 - ἔα δὲ ἐβδελυγμένος καὶ ἀκάθαρτος ἀνήρ, πίνων ἀδικίας ἴσα ποτῷ·

Ιωβ. 15,16 - πόσω μάλλον σιχαμερός και ακάθαρτος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος ρουφά καθημερινώς την αμαρτίαν σαν το νερό;

Ιωβ. 15,17 - ἀναγγελῶ δέ σοι, ἄκουέ μου· ἃ δὴ ἑώρακα, ἀναγγελῶ σοι,

Ιωβ. 15,17 - Θα σου διηγηθώ κάτι και άκουσέ με. Θα σου διηγηθώ εκείνα, τα οποία ήκουσα και είδα·

Ιωβ. 15,18 - ἃ σοφοὶ ἐροῦσι καὶ οὐκ ἔκρυψαν πατέρες αὐτῶν·

Ιωβ. 15,18 - αυτά, τα οποία είπαν άνδρες σοφοί και τα οποία οι πατέρες των δεν τα απέκρυψαν από αυτούς, αλλά τους τα μετέδωσαν.

Ιωβ. 15,19 - αὐτοῖς μόνοις ἐδόθη ἡ γῆ, καὶ οὐκ ἐπῆλθεν ἀλλογενὴς ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιωβ. 15,19 - Είναι καθαροί και αμιγείς από ξένας επιδράσεις, διότι εις την χώραν, που εδόθη εις αυτούς προς κατοικίαν των, δεν εγκατεστάθη κανένας ξένος μεταξύ των.

Ιωβ. 15,20 - πᾶς ὁ βίος ἀσεβοῦς ἐν φροντίδι, ἔτη δὲ ἀριθμητὰ δεδομένα δυνάστῃ,

Ιωβ. 15,20 - Ολόκληρος η ζωή του ασεβούς εκδαπανάται και ευρίσκεται συνεχώς υπό το κράτος της αγωνίας και της φροντίδος. Και αυτού ακόμη του ισχυρού κατά το σώμα και κατά την θέσιν αριθμημένα είναι τα έτη.

Ιωβ. 15,21 - ὁ δὲ φόβος αὐτοῦ ἐν ὠσὶν αὐτοῦ· ὅταν δοκῇ ἤδη εἰρηνεύειν, ἥξει αὐτοῦ ἡ καταστροφή.

Ιωβ. 15,21 - Ο φόβος, που τον συνέχει και τον κάμνει να αγωνιά, ευρίσκεται πάντοτε εις τα αυτιά του. Και όταν φαίνεται ότι έχεί πλέον ειρηνεύσει και ασφαλισθή, αιφνιδία θα εκσπάση εναντίον του η καταστροφή.

Ιωβ. 15,22 - μὴ πιστευέτω ἀποστραφῆναι ἀπὸ σκότους· ἐντέταλται γὰρ ἤδη εἰς χεῖρας σιδήρου,

Ιωβ. 15,22 - Ας μη απατά τον εαυτόν του πιστεύων ότι θα γυρίση κάποτε πίσω και θα αποφύγη το σκοτάδι της συμφοράς και οδύνης. Εχει εκδοθή εντολή και διαταγή από τον Θεόν να περιπέση εις την εξουσίαν σιδηράς μαχαίρας.

Ιωβ. 15,23 - κατατέτακται δὲ εἰς σῖτα γυψίν· οἶδε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὅτι μένει εἰς πτῶμα. ἡμέρα δὲ σκοτεινὴ αὐτὸν στροβήσει,

Ιωβ. 15,23 - Εχει πλέον καταταχθή μεταξύ εκείνων, που έχουν ορισθή ως τροφή στους γύπας. Και ο ίδιος το γνωρίζει πλέον καλά και το φρονεί, ότι η κατάληξίς του θα είναι να γίνη πτώμα. Ημέρᾳ μαύρη και σκοτεινή θα τον συνταράξη και θα τον στροβιλίση.

Ιωβ. 15,24 - ἀνάγκη δὲ καὶ θλῖψις αὐτὸν καθέξει ὥσπερ στρατηγὸς πρωτοστάτης πίπτων.

Ιωβ. 15,24 - Ανάγκη και θλίψις θα τον κυριεύση και θα πέση έξαφνα, όπως πίπτει ένας στρατηγός που πρωτοστατεί εις την μάχην και δεν ευρίσκει τρύπον διαφυγής.

Ιωβ. 15,25 - ὅτι ἦρκε χεῖρας ἐναντίον τοῦ Κυρίου, ἔναντι δὲ Κυρίου παντοκράτορος ἐτραχηλίασεν,

Ιωβ. 15,25 - Τούτο δέ, διότι εσήκωσε τα χέρια του εναντίον του Θεού, ύψωσε αυθάδη και αλαζονικόν τον τράχηλόν του εναντίον Κυρίου του παντοκράτορας.

Ιωβ. 15,26 - ἔδραμε δὲ ἐναντίον αὐτοῦ ὕβρει ἐν πάχει νώτου ἀσπίδος αὐτοῦ,

Ιωβ. 15,26 - Ετρεξεν ορμητικώς εναντίον του με υπερηφάνειαν και αλαζονείαν πιστεύων, ότι προφυλάσσεται και σκεπάζεται κάτω από την παχείαν και αδιαπέραστον ράχιν της ασπίδος του.

Ιωβ. 15,27 - ὅτι ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν στέατι αὐτοῦ καὶ ἐποίησε περιστόμιον ἐπὶ τῶν μηρίων.

Ιωβ. 15,27 - Διότι ήλειψε και εσκέπασε το πρόσωπόν του από λίπος και έκαμε ασφαλιστικούς περιδέσμους γύρω από τους παχυνθέντας μηρούς του.

Ιωβ. 15,28 - αὐλισθείη δὲ πόλεις ἐρήμους, εἰσέλθοι δὲ εἰς οἴκους ἀοικήτους· ἃ δὲ ἐκεῖνοι ἡτοίμασαν, ἄλλοι ἀποίσονται.

Ιωβ. 15,28 - Θα καταντήση να έχη ως κατοικίαν του πόλεις ερειπωμένος και ερημωμένας. Θα εισελθη εις ακατοίκητα σπίτια. Οσα εκείνοι οι ασεβείς ητοίμασαν, άλλοι θα τα λεηλατήσουν και θα τα μετακομίσουν.

Ιωβ. 15,29 - οὔτε μὴ πλουτισθῇ, οὔτε μὴ μείνῃ αὐτοῦ τὰ ὑπάρχοντα, οὐ μὴ βάλῃ ἐπὶ τὴν γῆν σκιὰν

Ιωβ. 15,29 - Ούτε και θα αποκτήση πλούτη ο ασεβής. Εάν δε και αποκτήση πολλά αγαθά, δεν θα μείνουν μόνιμον κτήμα του, αλλά θα

διασκορπισθούν. Θα είναι όμοιος με δένδρον, το οποίον πριν προλάβη να μεγαλώση και ρίψη σκιαν εις την γην, ξηραίνεται.

Ιωβ. 15,30 - οὐδὲ μὴ ἐκφύγῃ τὸ σκότος. τὸν βλαστὸν αὐτοῦ μαράναι ἄνεμος, ἐκπέσοι δὲ αὐτοῦ τὸ ἄνθος.

Ιωβ. 15,30 - Δεν θα διαφύγη τα σκοτάδια της δυστυχίας του· τον βλαστόν του θα τον μαράνη ο καυστικός άνεμος. Θα πέση το άνθος και δεν θα προφθάση να δέση εις καρπόν.

Ιωβ. 15,31 - μὴ πιστευέτω ὅτι ὑπομενεῖ, κενὰ γὰρ ἀποβήσεται αὐτῷ·

Ιωβ. 15,31 - Ας μη έχη πεποίθησιν ο ασεβής ότι θα παραμείνη και θα υπερνικήση την δυστυχίαν. Διότι κάθε προσπάθειά του θα αποβή ματαία.

Ιωβ. 15,32 - ἡ τομὴ αὐτοῦ πρὸ ὥρας φθαρήσεται, καὶ ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ οὐ μὴ πυκάσῃ·

Ιωβ. 15,32 - Θα τον κόψη και θα τον αρπάση προ της ώρας ο θάνατος, θα καταστροφή και δεν θα επιζήση. Ο βλαστός του δεν θα προλάβη να κάμη πυκνά φύλλα και διακλαδώσεις.

Ιωβ. 15,33 - τρυγηθείη δὲ ὡς ὄμφαξ πρὸ ὥρας, ἐκπέσοι δὲ ὡς ἄνθος ἐλαίας.

Ιωβ. 15,33 - Σαν το άγουρο σταφύλι θα τρυγηθή προ της ώρας του. Θα πέση, όπως πίπτει το άνθος της ελιάς.

Ιωβ. 15,34 - μαρτύριον γὰρ ἀσεβοῦς θάνατος, πῦρ δὲ καύσει οἴκους δωροδεκτῶν.

Ιωβ. 15,34 - Ενας τέτοιος δε πρόωρος και οδυνηρός θάνατος θα είναι τρανή μαρτυρία, ότι αυτός υπήρξεν ασεβής. Φωτιά θα κάψη τα σπίτια εκείνων, που δέχονται δώρα, δια να αθωώσουν τον ένοχον και δικάσουν τον αθώον.

Ιωβ. 15,35 - ἐν γαστρὶ δὲ λήψεται ὀδύνας, ἀποβήσεται δὲ ἑαυτῷ κενά, ἡ δὲ κοιλία αὐτοῦ ὑποίσει δόλον.

Ιωβ. 15,35 - Ενας τέτοιος ασεβής συλλαμβάνει εις την καρδίαν του οδυνηρά σχέδια εις βάρος των άλλων. Ολα όμως αυτά θα αποδειχθούν ανωφελή και μάταια δια τον εαυτόν του, η δε καρδία του θα βαστάζη δολιότητας και απάτας.

ΙΩΒ 16

Ιωβ. 16,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 16,1 - Ελαβε τον λόγον ο Ιωβ και είπε·

Ιωβ. 16,2 - ἀκήκοα τοιαῦτα πολλά, παρακλήτορες κακῶν πάντες.

Ιωβ. 16,2 - “πολλά σαν αυτά, που λέτε, έχω ακούσει έως τώρα. Ολοι σας είσθε κακοί παρηγορηταί.

Ιωβ. 16,3 - τί γάρ; μὴ τάξις ἐστὶ ῥήμασι πνεύματος; ἢ τί παρενοχλήσει σοι, ὅτι ἀποκρίνῃ;

Ιωβ. 16,3 - Σας ερωτώ, μήπως υπάρχει καμμία τάξις η κανένας συνειρμός εις τα λόγια του αέρος; Η τι θα σε στενοχωρήση να αποκρίνεσαι έτσι, όπως τώρα ομιλείς;

Ιωβ. 16,4 - κἀγὼ καθ᾿ ὑμᾶς λαλήσω, εἰ ὑπέκειτό γε ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἀντὶ τῆς ἐμῆς· εἶτ᾿ ἐναλοῦμαι ὑμῖν ῥήμασι, κινήσω δὲ καθ᾿ ὑμῶν κεφαλήν·

Ιωβ. 16,4 - Και εγώ θα ημπορούσα να ομιλώ προς σας, εάν σεις ευρίσκεσθε εις την θέσιν μου και εγώ ευρισκόμην εις την θέσιν σας. Επειτα θα εφορμούσα εναντίον σας με τα λόγια και θα εκινούσα εμπαικτικώς την κεφαλήν μου εναντίον σας.

Ιωβ. 16,5 - εἴη δὲ ἰσχὺς ἐν τῷ στόματί μου, κίνησιν δὲ χειλέων οὐ φείσομαι.

Ιωβ. 16,5 - Τοτε θα είχα μεγάλην δύναμιν στο στόμα μου, δεν θα ελυπόμουνα δε ούτε και θα περιώριζα τα λόγια των χειλέων μου.

Ιωβ. 16,6 - ἐὰν γὰρ λαλήσω, οὐκ ἀλγήσω τὸ τραῦμα· ἐὰν δὲ καὶ σιωπήσω, τί ἔλαττον τρωθήσομαι;

Ιωβ. 16,6 - Διότι όταν ωμιλούσα, δεν θα επονούσαν αι πληγαί μου, τας οποίας δεν θα είχα. Εάν δε εσιωπούσα, από τι είχα να πληγωθώ και βλαβώ;

Ιωβ. 16,7 - νῦν δὲ κατάκοπόν με πεποίηκε, μωρόν, σεσηπότα,

Ιωβ. 16,7 - Τωρα όμως ο Θεός με τας θλίψεις και τας δοκιμασίας του αυτάς με έχει κάμει καταβεβλημένον και αποκαρδιωμένον· μωρόν και με εξησθενημένας τας διανοητικάς μου δυνάμεις, άρρωστον και σάπιον.

Ιωβ. 16,8 - καὶ ἐπελάβου μου, εἰς μαρτύριον ἐγενήθη· καὶ ἀνέστη ἐν ἐμοὶ τὸ ψεῦδός μου, κατὰ πρόσωπόν μου ἀνταπεκρίθη.

Ιωβ. 16,8 - Με επιασε εις τα χέρια του ο Θεός και τα παθήματά μου έγιναν καταδικαστική μαρτυρία εις βάρος μου. Εσηκώθη εναντίον μου με ψευδολογίας ο φίλος μου, με κατηγόρησε κατά πρόσωπον εντόνως.

Ιωβ. 16,9 - ὀργῇ χρησάμενος κατέβαλέ με, ἔβρυξεν ἐπ᾿ ἐμὲ τοὺς ὀδόντας, βέλη πειρατῶν αὐτοῦ ἐπ᾿ ἐμοὶ ἔπεσεν.

Ιωβ. 16,9 - Οργήν εχρησιμοποίησεν εναντίον μου ο Κυριος. Με έρριξε κάτω, έτριξε τα δόντια του εναντίον μου. Τα λόγια του σαν βέλη πειρατών έπεσαν εναντίον μου και με κατετρύπησαν.

Ιωβ. 16,10 - ἀκίσιν ὀφθαλμῶν ἐνήλατο, ὀξεῖ ἔπαισέ με εἰς τὰ γόνατα, ὁμοθυμαδὸν δὲ κατέδραμον ἐπ᾿ ἐμοί·

Ιωβ. 16,10 - Επήδησεν ορμητικός εναντίον μου ενώ τα μάτια του, σαν να εξηκόντιζαν καρφιά εναντίον μου. Με οξείς και δριμείς πόνους εκτύπησε τα γόνατά μου. Ολοι οι εχθροί μου από κοινού και εκ συμφώνου επέπεσαν εναντίον μου.

Ιωβ. 16,11 - παρέδωκε γάρ με ὁ Κύριος εἰς χεῖρας ἀδίκων, ἐπὶ δὲ ἀσεβέσιν ἔῤῥιψέ με.

Ιωβ. 16,11 - Διότι ο Κυριος με παρέδωκεν εις τα χέρια των αδίκων. Με έρριψεν ανίκανον και ανυπεράσπιστον εν μέσω ασεβών.

Ιωβ. 16,12 - εἰρηνεύοντα διεσκέδασέ με, λαβών με τῆς κόμης διέτιλε, κατέστησέ με ὥσπερ σκοπόν.

Ιωβ. 16,12 - Ενῷ εζούσα ειρηνικός και ασφαλής, ο Κυριος με άρπαξε ατό τα μαλλιά της κεφαλής, με κατεμάδησε, με έβαλε στόχον των κτυπημάτων του.

Ιωβ. 16,13 - ἐκύκλωσάν με λόγχαις βάλλοντες εἰς νεφρούς μου, οὐ φειδόμενοι ἐξέχεαν εἰς τὴν γῆν τὴν χολήν μου·

Ιωβ. 16,13 - Οι εχθροί μου με περιεκύκλωσαν, με εκτυπούσαν με τας λόγχας, διετρυπούσαν τους νεφρούς μου, χωρίς να αισθάνωνται κανένα οίκτον έχυναν εις την γην την χολήν μου.

Ιωβ. 16,14 - κατέβαλόν με πτῶμα ἐπὶ πτώματι, ἔδραμον πρός με δυνάμενοι.

Ιωβ. 16,14 - Με κτυπήματα επάνω εις τα κτυπήματα με έρριψαν κάτω, έτρεξαν εναντίον μου οι δυνατοί και οι ισχυροί, ενώ εγώ ήμουν
αδύνατος.

Ιωβ. 16,15 - σάκκον ἔῤῥαψαν ἐπὶ βύρσης μου, τὸ δὲ σθένος μου ἐν γῇ ἐσβέσθη.

Ιωβ. 16,15 - Μου ερραψαν τρίχινον σάκκον, δια να φορέσω στο πληγιασμένο σώμα μου. Η δύναμίς μου έσβησε και έπεσε κατά γης.

Ιωβ. 16,16 - ἡ γαστήρ μου συγκέκαυται ἀπὸ κλαυθμοῦ, ἐπὶ δὲ βλεφάροις μου σκιά.

Ιωβ. 16,16 - Η καρδία μου και τα στήθη μου εφλογίζοντο από τους κλαυθμούς, εις δε τα βλέφαρά μου έχει πέσει πλέον η σκια του θανάτου.

Ιωβ. 16,17 - ἄδικον δὲ οὐδὲν ἦν ἐν χερσί μου, εὐχὴ δέ μου καθαρά.

Ιωβ. 16,17 - Και όμως καμμίαν αδικίαν δεν είχαν διαπράξει τα χέρια μου. Η δε προσευχή μου ήτο πολύ καθαρά και άδολος.

Ιωβ. 16,18 - γῆ, μὴ ἐπικαλύψῃ ἐφ᾿ αἵματι τῆς σαρκός μου, μηδὲ εἴη τόπος τῇ κραυγῇ μου.

Ιωβ. 16,18 - Ω γη, ας μη σκεπάσης με χώματα το αίμα, που εχύθη από το νεκρούμενον σώμα μου! Εις κανένα τόπον ας μη υπάρξη σημείον να σταματήση η κραυγή μου, αλλά ας αντηχή πανταχού.

Ιωβ. 16,19 - καὶ νῦν ἰδοὺ ἐν οὐρανοῖς ὁ μάρτυς μου, ὁ δὲ συνίστωρ μου ἐν ὑψίστοις.

Ιωβ. 16,19 - Ιδού, μάρτυς της αθωοτητός μου και της αδικίας, που έχει γίνει εις βάρος μου, είναι ο Θεός ο κατοικών στους ουρανούς. Αυτός, που γνωρίζει μαζή με εμέ την ζωήν και τας πράξεις μου, υπάρχει εν υψίστοις.

Ιωβ. 16,20 - ἀφίκοιτό μου ἡ δέησις πρὸς Κύριον, ἔναντι δὲ αὐτοῦ στάζοι μου ὁ ὀφθαλμός.

Ιωβ. 16,20 - Είθε να φθάση η δέησίς μου στον Κυριον. Είθε ενώπιον του και επί παρουσίά του να στάζουν τα δάκρυα, που χύνονται από τα μάτια μου.

Ιωβ. 16,21 - εἴη δὲ ἔλεγχος ἀνδρὶ ἔναντι Κυρίου καὶ υἱῷ ἀνθρώπου τῷ πλησίον αὐτοῦ.

Ιωβ. 16,21 - Είθε να κριθή και δικασθή κανείς ενώπιον του Κυρίου, όπως κρίνεται ενώπιον του ανθρώπου, που είναι κοντά του.

Ιωβ. 16,22 - ἔτη δὲ ἀριθμητὰ ἥκασιν, ὁδῷ δέ, ᾗ οὐκ ἐπαναστραφήσομαι, πορεύσομαι.

Ιωβ. 16,22 - Τα καθωρισμένα από τον Θεόν έτη της ζωής μου συνεπληρώθησαν. Θα βαδίσω λοιπόν την οδόν, από την οποίαν και δεν θα επιστρέψω πλέον εις την γην.

ΙΩΒ 17

Ιωβ. 17,1 - Ὀλέκομαι πνεύματι φερόμενος, δέομαι δὲ ταφῆς καὶ οὐ τυγχάνω.

Ιωβ. 17,1 - Χανομαι σ Αν το ελαφρόν αντικείμενον, που φέρεται από τον άνεμον. Θέλω να αποθάνω και να κατεβώ στον τάφον, αλλά δεν το επιτυγχάνω.

Ιωβ. 17,2 - λίσσομαι κάμνων, καὶ τί ποιήσας;

Ιωβ. 17,2 - Βασανιζόμενος και ταλαιπωρούμενος θερμώς παρακαλώ να απαλλαγώ από τα δεινά μου. Τι κακόν έχω πράξει, ώστε να βασανίζωμαι, δεν γνωρίζω.

Ιωβ. 17,3 - ἔκλεψαν δέ μου τὰ ὑπάρχοντα ἀλλότριοι. τίς ἐστιν οὗτος; τῇ χειρί μου συνδεθήτω.

Ιωβ. 17,3 - Με ελήστευσαν και έκλεψαν ξένοι τα υπάρχοντά μου. Ποιός είναι εκείνος, που θα με προστατευση; Ας απλώση λοιπόν χείρα βοηθείας εις εμέ, ας κρατήση εμέ τον εξησθενημένον και ταλαίπωρον.

Ιωβ. 17,4 - ὅτι καρδίαν αὐτῶν ἔκρυψας ἀπὸ φρονήσεως, διὰ τοῦτο οὐ μὴ ὑψώσῃς αὐτούς.

Ιωβ. 17,4 - Κυριε, από την καρδίαν των ασεβών ανθρώπων, που πολεμούν, απέκρυψες σύνεσιν και σοφίαν. Δια τούτο δε δεν θα τους υψώσης, αλλά θα τους καταισχύνης.

Ιωβ. 17,5 - τῇ μερίδι ἀναγγελεῖ κακίας, ὀφθαλμοὶ δὲ ἐφ᾿ υἱοῖς ἐτάκησαν.

Ιωβ. 17,5 - Ομοιαζουν προς εκείνον, ο οποίος καλεί άλλους εις διανομήν των κακών λαφύρων του, ενώ τα μάτια των παιδιών του έχουν λυώσει από την πείναν και την στέρησιν.

Ιωβ. 17,6 - ἔθου δέ με θρύλημα ἐν ἔθνεσι, γέλως δὲ αὐτοῖς ἀπέβην·

Ιωβ. 17,6 - Μολόγησαν δια τας συμφοράς μου με κατέστησε μεταξύ των εθνών ο Θεός. Εγινα περίγελως και εμπαιγμός εις αυτά.

Ιωβ. 17,7 - πεπώρωνται γὰρ ἀπὸ ὀργῆς οἱ ὀφθαλμοί μου, πεπολιόρκημαι μεγάλως ὑπὸ πάντων.

Ιωβ. 17,7 - Εσκληρύνθησαν και επετρώθησαν από την αγανάκτησιν τα μάτια μου εξ αιτίας των αδίκων εμπαιγμών. Εχω στενώς και αγρίως πολιορκηθή και πολεμηθή από όλους.

Ιωβ. 17,8 - θαῦμα ἔσχεν ἀληθινοὺς ἐπὶ τούτῳ, δίκαιος δὲ ἐπὶ παρανόμῳ ἐπαρασταίη·

Ιωβ. 17,8 - Ηπόρησαν και κατεπλάγησαν οι ενάρετοι άνθρωποι βλέποντες το κατάντημά μου. Οι δε δίκαιοι δυσφορούν και εξεγείρονται, όταν βλέπουν τον παράνομον να ευημερή.

Ιωβ. 17,9 - σχοίη δὲ πιστὸς τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν, καθαρὸς δὲ χεῖρας ἀναλάβοι θάρσος.

Ιωβ. 17,9 - Ο πιστός όμως ασκάνδαλιστος θα βαδίζη, ήρεμος τον δρόμον του. Ο δε καθαρός εις τα έργα των χειρών του, και από αυτάς ακόμη τας περιπετείας θα λαμβάνη θάρρος.

Ιωβ. 17,10 - οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ πάντες ἐρείδετε, καὶ δεῦτε δή, οὐ γὰρ εὑρίσκω ἐν ὑμῖν ἀληθές.

Ιωβ. 17,10 - Οχι μόνον αυτοί, αλλά και σεις επιμένετε εις τας ιδέας σας. Εμπρός, λοιπόν, εγώ δεν ευρίσκω αληθινάς τας σκέψεις σας.

Ιωβ. 17,11 - αἱ ἡμέραι μου παρῆλθον ἐν βρόμῳ, ἐράγη δὲ τὰ ἄρθρα τῆς καρδίας μου.

Ιωβ. 17,11 - Αι ημέραι μου έχουν περάσει με μεγάλην ταραχήν και θλίψιν. Εσπασαν αι αρθρώσεις της καρδίας μου, του σώματός μου.

Ιωβ. 17,12 - νύκτα εἰς ἡμέραν ἔθηκα, φῶς ἐγγὺς ἀπὸ προσώπου σκότους·

Ιωβ. 17,12 - Από τους πόνους δεν ημπορώ να κοιμηθώ και μετέβαλα την νύκτα εις ημέραν οδύνης. Και το φως της ημέρας μου φαίνεται, ότι ολίγον διαρκεί έως την αρχήν του σκότους.

Ιωβ. 17,13 - ἐὰν γὰρ ὑπομείνω, ᾅδης μου ὁ οἶκος, ἐν δὲ γνόφῳ ἔστρωταί μου ἡ στρωμνή.

Ιωβ. 17,13 - Οσην υπομονήν και αν δείξω εις την ζωήν μου, ο άδης θα είναι κατοικία μου. Εις το σκοτάδι δε του άδου έχει στρωθή το στρώμα μου, δια να αναπαυθώ.

Ιωβ. 17,14 - θάνατον ἐπεκαλεσάμην πατέρα μου εἶναι, μητέρα δέ μου καὶ ἀδελφὴν σαπρίαν.

Ιωβ. 17,14 - Τον θάνατον έχω επικαλεσθή ως πατέρα μου. Την αποσύνθεσιν δε και την σαπίλαν του τάφου επεκαλέσθην ως μητέρα μου και αδελφήν μου.

Ιωβ. 17,15 - ποῦ οὖν μου ἔτι ἐστὶν ἡ ἐλπίς; ἢ τὰ ἀγαθά μου ὄψομαι;

Ιωβ. 17,15 - Που λοιπόν υπάρχει ακόμη η ελπίς της σωτηρίας μου, και που ημπορώ να την στηρίξω; Μηπως πρόκειται, τάχα, να ζήσω, δια να ίδω

και πάλιν τα αγαθά μου;

Ιωβ. 17,16 - ἦ μετ᾿ ἐμοῦ εἰς ᾅδην καταβήσομαι, ἢ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ χώματος καταβησόμεθα;

Ιωβ. 17,16 - Μηπως αυτά θα κατεβούν μαζή μου στον άδην η θα κατεβούμε μαζή στον τάφον εντός του χώματος; Μονος μου προχωρώ προς τον τάφον και τον άδην.

ΙΩΒ 18

Ιωβ. 18,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης λέγει·

Ιωβ. 18,1 - Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και είπεν·

Ιωβ. 18,2 - μέχρι τίνος οὐ παύσῃ; ἐπίσχες, ἵνα καὶ αὐτοὶ λαλήσωμεν.

Ιωβ. 18,2 - “έως πότε συ θα ομιλής και δεν θα σταματήσης; Παύσε επιτέλους, δια να ομιλήσωμεν και ημείς.

Ιωβ. 18,3 - διατὶ δὲ ὥσπερ τετράποδα σεσιωπήκαμεν ἐναντίον σου;

Ιωβ. 18,3 - Διατί ωσάν να είμεθα ανόητα και άφωνα τετράποδα εκρατήσαμεν σιωπήν απέναντί σου;

Ιωβ. 18,4 - κέχρηταί σοι ὀργή· τί γάρ; ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, ἀοίκητος ἡ ὑπ᾿ οὐρανόν; ἢ καταστραφήσεται ὄρη ἐκ θεμελίων;

Ιωβ. 18,4 - Ευρίσκεσαι υπό το κράτος μεγάλης ταραχής, παραφέρεσαι. Τι λοιπόν; Εάν συ αποθάνης, θα μείνη η οικουμένη ακατοίκητος; Θα καταστραφούν τα όρη εκ θεμελίων;

Ιωβ. 18,5 - καὶ φῶς ἀσεβῶν σβεσθήσεται, καὶ οὐκ ἀποβήσεται αὐτῶν ἡ φλόξ·

Ιωβ. 18,5 - Το φως της ευτυχίας των ασεβών τελικώς θα σβήση και αυτή η φλόγα της ευημερίας των δεν πρόκειται να διατηρηθή επί πολύ.

Ιωβ. 18,6 - τὸ φῶς αὐτοῦ σκότος ἐν διαίτῃ, ὁ δὲ λύχνος ἐπ᾿ αὐτῷ σβεσθήσεται.

Ιωβ. 18,6 - Το φως της ευημερίας και ευτυχίας του ασεβούς θα μεταβληθή εις σκοτάδι δυστυχίας μέσα στο σπίτι του, και ο λύχνος της ζωής του θα σβεσθή και δεν θα τον φωτίζη πλέον.

Ιωβ. 18,7 - θηρεύσαισαν ἐλάχιστοι τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, σφάλαι δὲ αὐτοῦ ἡ βουλή.

Ιωβ. 18,7 - Ολίγοι ασήμαντοι και ευτελείς θα ληστεύσουν και θα αρπάξουν την περιουσίαν του. Θα ναυαγήσουν δε και θα αποδειχθούν εσφαλμένα τα πονηρά του σχέδια.

Ιωβ. 18,8 - ἐμβέβληται δὲ ὁ ποὺς αὐτοῦ ἐν παγίδι, ἐν δικτύῳ ἑλιχθείη.

Ιωβ. 18,8 - Θα πέσουν εις παγίδα τα πόδια του, θα περιτυλιχθούν εις δίκτυα, από τα οποία δεν θα ημπορέση να ελευθερωθή.

Ιωβ. 18,9 - ἔλθοισαν δὲ ἐπ᾽ αὐτὸν παγίδες, κατισχύσει ἐπ᾽ αὐτὸν διψῶντας.

Ιωβ. 18,9 - Θα στηθούν και θα πέσουν επάνω του παγίδες· και άνθρωποι διψώντες την καταστροφήν του θα υπερισχύσουν εναντίον του.

Ιωβ. 18,10 - κέκρυπται ἐν τῇ γῇ σχοινίον αὐτοῦ καὶ ἡ σύλληψις αὐτοῦ ἐπὶ τρίβων.

Ιωβ. 18,10 - Εχει κρυφθή εις την γην το σχοινί της παγίδος, που έστηθη δι' αυτόν. Θα συλληφθή, καθ' ον χρόνον αμέριμνος και ανύποπτος βαδίζει στον δρόμον.

Ιωβ. 18,11 - κύκλῳ ὀλέσαισαν αὐτὸν ὀδύναι, πολλοὶ δὲ περὶ πόδα αὐτοῦ ἔλθοισαν

Ιωβ. 18,11 - Καταστρεπτικαί και θανάσιμοι οδύναι θα τον περικυκλώσουν από όλα τα σημεία. Επίβουλοι θα έλθουν και θα μπλεχθούν στα πόδια του και θα τον ρίψουν κάτω.

Ιωβ. 18,12 - ἐν λιμῷ στενῷ. πτῶμα δὲ αὐτῷ ἡτοίμασται ἐξαίσιον.

Ιωβ. 18,12 - Θα περιέλθη εις μεγάλην πείναν. Εχει ετοιμασθή δι' αυτόν απαισία και τρομερά πτώσις και καταστροφή.

Ιωβ. 18,13 - βρωθείησαν αὐτοῦ κλῶνες ποδῶν, κατέδεται δὲ αὐτοῦ τὰ ὡραῖα θάνατος.

Ιωβ. 18,13 - Θα καταφαγωθούν τα καλάμια των ποδιών του από φθοροποιόν νόσον. Ο θάνατος θα καταφάγη την ωραιότητα του.

Ιωβ. 18,14 - ἐκραγείη δὲ ἐκ διαίτης αὐτοῦ ἴασις, σχοίη δὲ αὐτὸν ἀνάγκη αἰτίᾳ βασιλικῇ.

Ιωβ. 18,14 - Θα αποσπασθ·η και θα εκτιναχθή μακράν από το σπίτι του κάθε θεραπεία και άνεσις που είχε. Θα περιπέση δε εις αναπόφευκτον αθλιότητα κατόπιν κάποιας βασιλικής διαταγής.

Ιωβ. 18,15 - κατασκηνώσει ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ ἐν νυκτὶ αὐτοῦ, κατασπαρήσονται τὰ εὐπρεπῆ αὐτοῦ θείῳ.

Ιωβ. 18,15 - Θα κατοικήση ο ασεβής στο σπίτι του μέσα στο σκοτάδι της δυστυχίας και της αθλιότητος. Και όσα ωραία και ελκυστικά έχει, θα σκεπασθούν με θειάφι, δια να κατακαούν και αφανισθούν εξ ολοκλήρου.

Ιωβ. 18,16 - ὑποκάτωθεν αἱ ῥίζαι αὐτοῦ ξηρανθήσονται, καὶ ἐπάνωθεν ἐπιπεσεῖται θερισμὸς αὐτοῦ.

Ιωβ. 18,16 - Δεν θα αφήση απογόνους, διότι το δένδρον της ζωής του θα έχη καταστραφή έως εις τας ρίζας, αφού πρώτον πέση επάνω του η ολοκληρωτική κοπή των κλάδων του.

Ιωβ. 18,17 - τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπόλοιτο ἐκ γῆς, καὶ ὑπάρξει ὄνομα αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐξωτέρω.

Ιωβ. 18,17 - Η ανάμνησίς του θα χαθή από το πρόσωπον της γης, και το όνομα του δεν θα ακούεται ούτε ολίγον έξω από το σπίτι του.

Ιωβ. 18,18 - ἀπώσειεν αὐτὸν ἐκ φωτὸς εἰς σκότος.
Ιωβ. 18,18 - Θα τον εκδιώξουν και πετάξουν έξω από τυ φως της ευτυχίας στο σκοτάδι του πόνου και της θλίψεως.
Ιωβ. 18,19 - οὐκ ἔσται ἐπίγνωστος ἐν λαῷ αὐτοῦ, οὐδὲ σεσωσμένος ἐν τῇ ὑπ᾿ οὐρανὸν ὁ οἶκος αὐτοῦ,
Ιωβ. 18,19 - Αγνωστος θα παραμείνη ανάμεσα και εις αυτούς ακόμη τους συμπολίτας και ομοεθνείς του. Ο δε οίκος του δεν θα διατηρηθή πουθενά κάτω από την υπ' ουρανόν.
Ιωβ. 18,20 - ἀλλ᾿ ἐν τοῖς αὐτοῦ ζήσονται ἕτεροι. ἐπ᾿ αὐτῷ ἐστέναξαν ἔσχατοι, πρώτους δὲ ἔσχε θαῦμα.
Ιωβ. 18,20 - Ούτε αυτός ούτε και οι απόγονοι του θα ζήσουν εις τα αγαθά, που αυτός απέκτησε, αλλά οι άλλοι. Εστέναξαν από φρίκην οι νεώτεροί του δια το οικτρόν κατάντημά του, οι δε μεγαλύτεροι και σύγχρονοί του έμειναν κατάπληκτοι.
Ιωβ. 18,21 - οὗτοί εἰσιν οἱ οἶκοι ἀδίκων, οὗτος δὲ ὁ τόπος τῶν μὴ εἰδότων τὸν Κύριον.
Ιωβ. 18,21 - Αυτά είναι τα σπίτια των ασεβών και το κατάντημά των. Αυτός είναι ο τόπος των ανθρώπων, που δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον Κυριον και να συμμορφωθούν με το θέλημά του.

ΙΩΒ 19

Ιωβ. 19,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
Ιωβ. 19,1 - Ελαβε τον λόγον ο Ιώβ και είπεν·
Ιωβ. 19,2 - ἕως τίνος ἔγκοπον ποιήσετε ψυχήν μου καὶ καθαιρεῖτέ με λόγοις; γνῶτε μόνον ὅτι ὁ Κύριος ἐποίησέ με οὕτως·
Ιωβ. 19,2 - “έως πότε θα καταπονήτε την καρδίαν μου και θα με συντρίβετε με τα σκληρά σας λόγια; Μαθετε μόνον ότι ο Κυριος, και οχι αι πολλαί αμαρτίαι, με έφεραν εις αυτήν την κατάστασιν.
Ιωβ. 19,3 - καταλαλεῖτέ μου, οὐκ αἰσχυνόμενοί με ἐπίκεισθέ μοι.
Ιωβ. 19,3 - Σεις με κατηγορείτε και καταφέρεσθε εναντίον μου, και χωρίς να εντρέπεσθε και να λυπήσθε δια την κατάστασίν μου, μου επιτίθεσθε.
Ιωβ. 19,4 - ναὶ δὴ ἐπ᾿ ἀληθείας ἐγὼ ἐπλανήθην, παρ᾿ ἐμοὶ δὲ αὐλίζεται πλάνος λαλῆσαι ῥήματα, ἃ οὐκ ἔδει, τὰ δὲ ῥήματά μου πλανᾶται καὶ οὐκ ἐπὶ καιροῦ.
Ιωβ. 19,4 - Παραδέχομαι, έστω, και ομολογώ ότι εγώ επλανήθην. Κοντά μου μένει και συγκατοικεί αυτός, που με πλανά. Αυτός που με παρασύρει να λέγω λόγια, τα οποία δεν έπρεπε. Πλανημένα είναι τα λόγια μου, άκαιρα και απρεπή.
Ιωβ. 19,5 - ἔα δὲ ὅτι ἐπ᾿ ἐμοὶ μεγαλύνεσθε, ἐνάλλεσθε δέ μοι ὀνείδει.

Ιωβ. 19,5 - Αλλά εδώ είναι και το ιδικόν σας σφάλμα. Διότι σεις υψώνεσθε και μεγαλύνετε τον εαυτόν σας εναντίον μου. Εφορμάτε κατ' εμού με τους ονειδισμούς σας.

Ιωβ. 19,6 - γνῶτε οὖν ὅτι Κύριός ἐστιν ὁ ταράξας, ὀχύρωμα δὲ αὐτοῦ ἐπ᾿ ἐμὲ ὕψωσεν.

Ιωβ. 19,6 - Μαθετε, λοιπόν, ότι ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος με συνετάραξε με αυτάς τας θλίψεις. Υψωσε ολόγυρά μου οχυρωματικόν έργον, ώστε να μη μπορώ να εξέλθω από αυτό.

Ιωβ. 19,7 - ἰδοὺ γελῶ ὀνείδει καὶ οὐ λαλήσω· κεκράξομαι, καὶ οὐδαμοῦ κρίμα.

Ιωβ. 19,7 - Ιδού, λοιπόν, ότι και εγώ τώρα γελώ με τους ονειδισμούς σας και θα σιωπήσω. Δεν θα ομιλήσω. Αλλἀ και αν φωνάξω με όλην μου την δύναμιν, πουθενά δεν θα εύρω την δικαίωσίν μου.

Ιωβ. 19,8 - κύκλῳ περιῳκοδόμημαι, καὶ οὐ μὴ διαβῶ, ἐπὶ πρόσωπόν μου σκότος ἔθετο.

Ιωβ. 19,8 - Ολόγυρά μου έχει υψωθή τείχος, το οποίον δεν ημπορύ να υπερβώ. Εμπρός εις τα μάτια μου έβαλεν ο Κυριος το σκοτάδι της δυστυχίας.

Ιωβ. 19,9 - τὴν δὲ δόξαν ἀπ᾿ ἐμοῦ ἐξέδυσεν, ἀφεῖλε δὲ στέφανον ἀπὸ κεφαλῆς μου.

Ιωβ. 19,9 - Με απεγύμνωσεν από την δόξαν και το κύρος μου. Αφήρεσε από το κεφάλι μου τον στέφανον της υπολήψεώς μου.

Ιωβ. 19,10 - διέσπασέ με κύκλῳ καὶ ᾠχόμην· ἐξέκοψε δὲ ὥσπερ δένδρον τὴν ἐλπίδα μου.

Ιωβ. 19,10 - Εκοψεν ολόγυρά μου από όλας τας πλευράς κάθε σύνδεσμόν μου με τους άλλους ανθρώπους και ηναγκάσθην να φύγω, από εκεί που έμένα. Εκοψε δε και έρριξε κάτω ωσάν δένδρον την ελπίδα μου, δηλαδή τα παιδιά μου.

Ιωβ. 19,11 - δεινῶς δέ μοι ὀργῇ ἐχρήσατο, ἡγήσατο δέ με ὥσπερ ἐχθρόν.

Ιωβ. 19,11 - Επάνω εις την οργήν και τον θυμόν του με μετεχειρίσθη σκληρά. Με εθεώρησεν ως εχθρόν του.

Ιωβ. 19,12 - ὁμοθυμαδὸν δὲ ἦλθον τὰ πειρατήρια αὐτοῦ ἐπ᾿ ἐμοί, ταῖς ὁδοῖς μου ἐκύκλωσαν ἐγκάθετοι.

Ιωβ. 19,12 - Ολαι μαζή αι δοκιμασίαι του έπεσαν επάνω μου. Οι επίβουλοι και οι εχθροί μου ευρήκαν ευκαιρίαν και περιεκύκλωσαν τους δρόμους της ζωής μου.

Ιωβ. 19,13 - ἀπ᾿ ἐμοῦ ἀδελφοί μου ἀπέστησαν, ἔγνωσαν ἀλλοτρίους ἢ ἐμέ· φίλοι δέ μου ἀνελεήμονες γεγόνασιν.

Ιωβ. 19,13 - Οι αδελφοί μου και οι συγγενείς μου έφυγαν μακράν από εμέ. Εγνώρισαν και συνήψαν σχέσεις με ξένους και όχι με εμέ. Οι δε φίλοι

μου έγιναν άσπλαγχνοι απέναντί μου.
Ιωβ. 19,14 - οὐ προσεποιήσαντό με οἱ ἐγγύτατοί μου, καὶ οἱ εἰδότες μου τὸ ὄνομα ἐπελάθοντό μου.
Ιωβ. 19,14 - Ανθρωποι που ήσαν πολύ κοντά μου και με θεωρούσαν ιδικόν των, δεν με προσοικειώθησαν πλέον και δεν με επλησίασαν. Και εκείνοι, οποίοι εγνώριζαν πολύ καλά το όνομά μου, με ελησμόνησαν.
Ιωβ. 19,15 - γείτονες οἰκίας θεράπαιναί τέ μου, ἀλλογενὴς ἤμην ἐναντίον αὐτῶν.
Ιωβ. 19,15 - Ξένος, αλλοεθνής έγινα στους γείτονάς μου και εις αυτάς ακόμη τας υπηρετρίας, που ειργάζοντο μέσα στο σπίτι μου.
Ιωβ. 19,16 - θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσε· στόμα δέ μου ἐδέετο.
Ιωβ. 19,16 - Προσεκάλεσα τον άλλοτε υπηρέτην μου και δεν έδωσε σημασίαν εις την πρόσκλησίν μου. Δεν υπήκουσε. Ματαίως το στόμα μου τον παρακαλούσε προς κάποιαν βοήθειαν.
Ιωβ. 19,17 - καὶ ἱκέτευον τὴν γυναῖκά μου, προσεκαλούμην δὲ κολακεύων υἱοὺς παλλακίδων μου·
Ιωβ. 19,17 - Ματαίως παρακαλούσα θερμώς τη γυναίκα μου. Προσκαλούσα με κολακευτικούς λόγους τα παιδιά των παλλακίδων μου και δεν μου έδιναν σημασίαν.
Ιωβ. 19,18 - οἱ δὲ εἰς τὸν αἰῶνά με ἀπεποιήσαντο· ὅταν ἀναστῶ, κατ᾿ ἐμοῦ λαλοῦσιν.
Ιωβ. 19,18 - Ολοι αυτοί με απηρνήθησαν παντοτεινά. Οταν σηκωθώ δια να ζητήσω κάτι, η δια να τους ομιλήσω απλώς, αυτοί καταφέρονται εναντίον μου.
Ιωβ. 19,19 - ἐβδελύξαντό με οἱ ἰδόντες με· οὓς δὴ ἠγαπήκειν, ἐπανέστησάν μοι.
Ιωβ. 19,19 - Με εσιχάθηκαν εξ αιτίας των δοκιμασιών μου και μάλιστα αυτής της ασθενείας μου, όλοι όσοι με είδαν. Εκείνοι δέ, τους οποίους είχα αγαπήσει, εξηγέρθησαν και εστράφησαν εναντίον μου.
Ιωβ. 19,20 - ἐν δέρματί μου ἐσάπησαν αἱ σάρκες μου, τὰ δὲ ὀστᾶ μου ἐν ὀδοῦσιν ἔχεται.
Ιωβ. 19,20 - Αι σάρκες μου στο δέρμα και κάτω από το δέρμα εσάπησαν. Τα ούλα μου διεβρώθησαν και τα δόντια μου συνδέονται αμέσως με τα κόκκαλά μου.
Ιωβ. 19,21 - ἐλεήσατέ με, ἐλεήσατέ με, ὦ φίλοι, χεὶρ γὰρ Κυρίου ἡ ἁψαμένη μού ἐστι.
Ιωβ. 19,21 - Λυπηθήτε με, λυπηθήτε με και σπλαγχνισθήτε με σεις, οι φίλοι μου. Το χέρι του Κυρίου είναι αυτό, το οποίον έπεσε βαρύ επάνω μου και με εκτύπησε.

Ιωβ. 19,22 - διατί με διώκετε ὥσπερ καὶ ὁ Κύριος; ἀπὸ δὲ σαρκῶν μου οὐκ ἐμπίπλασθε;

Ιωβ. 19,22 - Διατί και σεις με καταδιώκετε, όπως και ο Κυριος; Δεν χορταίνετε από το θέαμα των σαπισμένων μου σαρκών;

Ιωβ. 19,23 - τίς γὰρ ἂν δοίη γραφῆναι τὰ ῥήματά μου, τεθῆναι δὲ αὐτὰ ἐν βιβλίῳ εἰς τὸν αἰῶνα;

Ιωβ. 19,23 - Ποιός, τάχα, θα ευρεθή να γράψη τα λόγια μου αυτά, να τα θέση μέσα στο βιβλίον και να διαφυλαχθούν εκεί αιωνίως;

Ιωβ. 19,24 - ἐν γραφείῳ σιδηρῷ καὶ μολίβῳ ἢ ἐν πέτραις ἐγγλυφῆναι;

Ιωβ. 19,24 - Να γραφούν με σιδερένια η μολύβδινη γραφίδα, να χαραχθούν επάνω εις τας πέτρας;

Ιωβ. 19,25 - οἶδα γὰρ ὅτι ἀένναός ἐστιν ὁ ἐκλύειν με μέλλων ἐπὶ γῆς,

Ιωβ. 19,25 - Θέλω να γραφούν και να μείνουν αυτά, διότι αιώνιος είναι εκείνος, ο οποίος μέλλει να με ελευθερώση από τα δείνα της επιγείου μου αυτής ζωής.

Ιωβ. 19,26 - ἀναστήσει δὲ τὸ δέρμα μου τὸ ἀναντλοῦν ταῦτα· παρὰ γὰρ Κυρίου ταῦτά μοι συνετελέσθη,

Ιωβ. 19,26 - Θα αναστήση το σώμα μου, το οποίον γεύεται εξαντλητικώς όλα αυτά τα δεινά. Διότι από τον Κυριον και παντοδύναμον Θεόν θα συντελεσθή αυτή η ανάστασις.

Ιωβ. 19,27 - ἃ ἐγὼ ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι, ἃ ὁ ὀφθαλμός μου ἑώρακε καὶ οὐκ ἄλλος, πάντα δέ μοι συντετέλεσθαι ἐν κόλπῳ.

Ιωβ. 19,27 - Αυτά τα οποία εγώ μέσα μου γνωρίζω πολύ καλά, τα γνωρίζω με το μάτι της ψυχής. Τα βλέπει ο οφθαλμός της πίστεως και κανείς άλλος. Ολα δε αυτά τα θεωρώ ήδη πραγματοποιηθέντα με την ελπίδα, που μου δίδει η πίστις μου, η οποία αναπαύεται εις την καρδίαν μου.

Ιωβ. 19,28 - εἰ δὲ καὶ ἐρεῖτε· τί ἐροῦμεν ἔναντι αὐτοῦ; καὶ ῥίζαν λόγου εὑρήσομεν ἐν αὐτῷ·

Ιωβ. 19,28 - Εάν όμως και κατόπιν αυτών, που σας απεκάλυψα, μου πήτε· Τι θα είπωμεν τώρα εναντίον του και ποίαν αιτίαν κατηγορίας θα εύρωμεν εις αυτόν;

Ιωβ. 19,29 - εὐλαβήθητε δὴ καὶ ὑμεῖς ἀπὸ ἐπικαλύμματος, θυμὸς γὰρ ἐπ᾿ ἀνόμους ἐπελεύσεται, καὶ τότε γνώσονται ποῦ ἐστιν αὐτῶν ἡ ὕλη.

ΙΩΒ 20

Ιωβ. 20,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Σωφὰρ ὁ Μιναῖος λέγει·

Ιωβ. 20,1 - Ελαβε τον λόγον ο Σωφάρ ο Μιναίος και είπε·

Ιωβ. 20,2 - οὐχ οὕτως ὑπελάμβανον ἀντερεῖν σε ταῦτα, καὶ οὐχὶ συνίετε μᾶλλον ἢ καὶ ἐγώ.

Ιωβ. 20,2 - “δεν επίστευα, ότι συ θα αντέλεγες έτσι και απαντών θα έλεγες αυτά τα λόγια. Δεν καταλαβαίνεις συ καλύτερον, παρ' όσον εγώ.

Ιωβ. 20,3 - παιδείαν ἐντροπῆς μου ἀκούσομαι, καὶ πνεῦμα ἐκ τῆς συνέσεως ἀποκρίνεταί μοι.

Ιωβ. 20,3 - Τας κατηγορίας σου, με τας οποίας ηθέλησες να με κάμης να εντραπώ, τας ήκουσα. Υπάρχει όμως και μέσα εις εμέ πνεύμα συνέσεως, που δίδει αποκρίσεις, δια να απαντήσω προς σέ.

Ιωβ. 20,4 - μὴ ταῦτα ἔγνως ἀπὸ τοῦ ἔτι, ἀφ᾿ οὗ ἐτέθη ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς;

Ιωβ. 20,4 - Μηπως αυτά, που θα πω, τα έμαθες συ από τα παλαιότατα χρόνια, από την εποχήν, που επλάσθη και ετοποθετήθη ο άνθρωπος επάνω εις την γην;

Ιωβ. 20,5 - εὐφροσύνη γὰρ ἀσεβῶν πτῶμα ἐξαίσιον, χαρμονὴ δὲ παρανόμων ἀπώλεια,

Ιωβ. 20,5 - Οτι δηλαδή η χαρά και η καλοζωΐα των ασεβών καταλήγει εις απαισίαν κατάπτωσιν. Η πολλή δε και θορυβώδης χαρά των παρανόμων θα είναι απώλειά των και καταστροφή·

Ιωβ. 20,6 - ἐὰν ἀναβῇ εἰς οὐρανὸν αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἡ δὲ θυσία αὐτοῦ νεφῶν ἅψηται·

Ιωβ. 20,6 - έστω και αν τα δώρα των ασεβών φθάσουν μέχρι του ουρανού ενώπιον του Θεού, ο δε καπνός της ανοίας των εγγίση τα σύννεφα. Η τιμωρία του Θεού θα εκσπάση κατά του ασεβούς.

Ιωβ. 20,7 - ὅταν γὰρ δοκῇ ἤδη κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπολεῖται· οἱ δὲ εἰδότες αὐτὸν ἐροῦσι· ποῦ ἐστιν;

Ιωβ. 20,7 - Διότι, όταν ο ασεβής πιστεύση ότι είναι καλά στερεωμένος επί της γης, τότε θα εκσπάση εναντίον του η οριστική καταστροφή. 'Εκεινοι δε οι οποίοι τον εγνώριζαν, θα πουν· Που είναι τώρα ο ασεβής;

Ιωβ. 20,8 - ὥσπερ ἐνύπνιον ἐκπετασθὲν οὐ μὴ εὑρεθῇ, ἔπτη δὲ ὥσπερ φάσμα νυκτερινόν.

Ιωβ. 20,8 - Ωσάν το όνειρον, που επέταξε και διελύθη, έτσι και αυτός δεν θα ευρεθή. Εφυγε και διελύθη σαν νυκτερινό φάντασμα.

Ιωβ. 20,9 - ὀφθαλμὸς παρέβλεψε καὶ οὐ προσθήσει, καὶ οὐκέτι προσνοήσει αὐτὸν ὁ τόπος αὐτοῦ.

Ιωβ. 20,9 - Τα μάτια, τα οποία έως τώρα, ίσως και με κάποιον φθόνον, τον έβλεπαν, δεν πρόκειται να τον ιδούν και πάλιν. Η χώρα, μέσα εις την οποίαν υπερήφανος και ευτυχισμένος αυτός εζούσε, δεν θα τον ξαναϊδή πλέον.

Ιωβ. 20,10 - τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ὀλέσαισαν ἥττονες, αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ πυρσεύσαισαν ὀδύνας.

Ιωβ. 20,10 - Τα παιδιά του θα τα εξολοθρεύσουν κατώτεροί του και ασθενέστεροί του. Με τα ίδια του τα χέρια θα ανάψη την φωτιά των πόνων και των θλίψεών του.

Ιωβ. 20,11 - ὀστᾶ αὐτοῦ ἐνεπλήσθησαν νεότητος αὐτοῦ, καὶ μετ᾿ αὐτοῦ ἐπὶ χώματος κοιμηθήσεται.

Ιωβ. 20,11 - Τα οστά του διαποτισμένα από ασθενείας των ασωτιών της νεότητός του θα ταφούν και αυτά μαζή του στο χώμα του τάφου.

Ιωβ. 20,12 - ἐὰν γλυκανθῇ ἐν στόματι αὐτοῦ κακία, κρύψει αὐτὴν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ·

Ιωβ. 20,12 - Οταν αισθανθή την ύπουλον γλυκύτητα της αμαρτίας στο στόμα του, θα την κρύψη κάτω από την γλώσσαν του δια να την απολαμβάνη, τάχα, όσον το δυνατόν μακρότερον.

Ιωβ. 20,13 - οὐ φείσεται αὐτῆς καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει αὐτὴν καὶ συνάξει αὐτὴν ἐν μέσῳ τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ,

Ιωβ. 20,13 - Με απληστίαν θα ρουφά την γλυκύτητα της αμαρτίας. Δεν θα την εγκαταλείψη. Θα την φέρη επιμελώς μέσα στον λάρυγγά του, δια να την απομυζά συνεχώς.

Ιωβ. 20,14 - καὶ οὐ μὴ δυνηθῇ βοηθῆσαι ἑαυτῷ· χολὴ ἀσπίδος ἐν γαστρὶ αὐτοῦ.

Ιωβ. 20,14 - Η δολία όμως αυτή γλυκύτης της αμαρτίας δεν θα ημπορέση να τον βοηθήση προς μίαν ευτυχισμένην ζωήν, αλλά θα γίνη μέσα εις την κοιλίαν του δηλητήριον οχιάς.

Ιωβ. 20,15 - πλοῦτος ἀδίκως συναγόμενος ἐξεμεθήσεται, ἐξ οἰκίας αὐτοῦ ἐξελκύσει αὐτὸν ἄγγελος,

Ιωβ. 20,15 - Πλούτος, ο οποίος συνήχθη και απεθησαυρίσθη με αδικίας, θα γίνη εμετός. Ο τιμωρός άγγελος θα τον σύρη και θα τον πετάξη έξω από το σπίτι του.

Ιωβ. 20,16 - θυμὸν δὲ δρακόντων θηλάσειεν, ἀνέλοι δὲ αὐτὸν γλῶσσα ὄφεως.

Ιωβ. 20,16 - Θα πίη το δηλητήριον φοβερών όφεων. Θα δηλητηρίαση και θα νεκρώση αυτόν γλώσσα φιδιού.

Ιωβ. 20,17 - μὴ ἴδοι ἄμελξιν νομάδων, μηδὲ νομὰς μέλιτος καὶ βουτύρου.

Ιωβ. 20,17 - Δεν θα ιδή το άρμεγμα εις τας αγέλας των ζώων του. Ούτε θα χαρή από την διανομήν μέλιτος και βουτύρου.

Ιωβ. 20,18 - εἰς κενὰ καὶ μάταια ἐκοπίασε, πλοῦτον ἐξ οὗ οὐ γεύσεται, ὥσπερ στρίφνος ἀμάσητος, ἀκατάποτος·

Ιωβ. 20,18 - Κούφια και μάταια εκοπίασε δι' όλα αυτά. Δεν θα απολαύση τα αδικοσυναγμένα πλούτη του. Τα πλούτη του θα ομοιάζουν σαν το σκληρόν και αμάσητον κρέας, που δεν καταπίνεται.

Ιωβ. 20,19 - πολλῶν γὰρ δυνατῶν οἴκους ἔθλασε, δίαιταν δὲ ἥρπασε, καὶ οὐκ ἔστησεν.

Ιωβ. 20,19 - Διότι αυτός πολλών πλουσίων και ισχυρών ανθρώπων έσπασε τα σπίτια. Αγαθά δια τα οποία δεν εκοπίασε, και σπίτι το οποίον ο ίδιος δεν οικοδόμησεν, ήρπασε, σαν να ήσαν ιδικά του.

Ιωβ. 20,20 - οὐκ ἔστιν αὐτοῦ σωτηρία τοῖς ὑπάρχουσιν, ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.

Ιωβ. 20,20 - Δεν θα υπάρξη δι' αυτόν ευτυχία και σωτηρία από τα πολλά υπάρχοντα του. Δεν θα εύρη χαράν και σωτηρίαν εις αυτά, τα οποία επεθύμησε και απέκτησε.

Ιωβ. 20,21 - οὐκ ἔστιν ὑπόλειμμα τοῖς βρώμασιν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο οὐκ ἀνθήσει αὐτοῦ τὰ ἀγαθά.

Ιωβ. 20,21 - Δεν θα υπάρξη κάποιο υπόλειμμα από τα τρόφιμα του. Δια τούτο δεν θα ανθήσουν και δεν θα καρποφορήσουν τα αγαθά του.

Ιωβ. 20,22 - ὅταν δὲ δοκῇ ἤδη πεπληρῶσθαι, θλιβήσεται, πᾶσα δὲ ἀνάγκη ἐπ᾿ αὐτὸν ἐπελεύσεται.

Ιωβ. 20,22 - Οταν δε πιστεύση ότι είναι γεμάτος και χορτάτος από τα αγαθά, τότε θα εκσπάση εναντίον του η θλίψις. Καθε στέρησις και ταλαιπωρία θα τον καταλάβη.

Ιωβ. 20,23 - εἴ πως πληρῶσαι γαστέρα αὐτοῦ, ἐπαποστεῖλαι ἐπ᾿ αὐτὸν θυμὸν ὀργῆς, νίψαι ἐπ᾿ αὐτὸν ὀδύνας·

Ιωβ. 20,23 - Θα φθάση εις τέτοιαν στέρησιν και ανάγκην, ώστε να διερωτάται, πως θα μπορέση να γεμίση την αδειανήν κοιλίαν του. Ο Κυριος θα εξαποστείλη εναντίον του τον θυμόν της μεγάλης οργής του, θα τον περιλούση με πόνους και θλίψεις.

Ιωβ. 20,24 - καὶ οὐ μὴ σωθῇ ἐκ χειρὸς σιδήρου, τρώσαι αὐτὸν τόξον χάλκειον·

Ιωβ. 20,24 - Δεν θα ημπορέση να διασωθή από χέρι, που κρατεί σιδηράν μάχαιραν. Θα τον τραυματίση και θα τον διαπεράση βέλος, που ρίπτεται από χάλκινον τόξον.

Ιωβ. 20,25 - διεξέλθοι δὲ διὰ σώματος αὐτοῦ βέλος, ἀστραπαὶ δὲ ἐν διαίταις αὐτοῦ· περιπατήσαισαν ἐπ᾿ αὐτῷ φόβοι,

Ιωβ. 20,25 - Το βέλος θα διατρυπήση το σώμα του από το ένα άκρον έως το άλλο. Θα του επιφέρη τραύμα διαμπερές. Αστραπαί και κεραυνοί θα πέσουν εις την ιδιοκτησιάν του. Φοβοι αλλεπάλληλοι θα χορεύουν μέσα του και θα τον τυραννούν.

Ιωβ. 20,26 - πᾶν δὲ σκότος αὐτῷ ὑπομείναι· κατέδεται αὐτὸν πῦρ ἄκαυστον, κακώσαι δὲ αὐτοῦ ἐπήλυτος τὸν οἶκον.

Ιωβ. 20,26 - Ολο το σκοτάδι θα κατοικήση εντός αυτού. Μεγάλη παντοτεινή άσβεστη φωτιά θα τον κατακαίη. Θα καταστρέψη το σπίτι του επιδρομεύς, που θα έχη έλθει αυτό ξένην περιοχήν.

Ιωβ. 20,27 - ἀνακαλύψαι δὲ αὐτοῦ ὁ οὐρανὸς τὰς ἀνομίας, γῆ δὲ ἐπανασταίη αὐτῷ.

Ιωβ. 20,27 - Θα αποκαλύψη δε και θα κάμη ολοφάνερες ο ουρανός τας έως τώρα αποκρύφους μεγάλας ανομίας του. Η δε γη θα επαναστάτήση εναντίον του εξ αιτίας των ανομιών του.

Ιωβ. 20,28 - ἑλκύσαι τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπώλεια εἰς τέλος, ἡμέρα ὀργῆς ἐπέλθοι αὐτῷ.

Ιωβ. 20,28 - Η ολοκληρωτική καταστροφή, σαν άλλος μαγνήτης, θα τραβήξη και θα εξολοθρεύση τον οίκον του. Θα επέλθη εναντίον του η ημέρα της οργής του Κυρίου.

Ιωβ. 20,29 - αὕτη ἡ μερὶς ἀνθρώπου ἀσεβοῦς παρὰ Κυρίου, καὶ κτῆμα ὑπαρχόντων αὐτῷ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου.

Ιωβ. 20,29 - Αυτό θα είναι το μερίδιον, που θα πάρη ο ασεβής από τον Κυριον. Αυτό θα είναι το κατάντημα των υπαρχόντων του από Εκείνον, ο οποίος επιβλέπει και παρακολουθεί τα πάντα, από τον Παντεπόπτην Θεόν.

ΙΩΒ 21

Ιωβ. 21,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 21,1 - Ελαβε τον λόγον ο Ιώβ και είπεν·

Ιωβ. 21,2 - ἀκούσατε ἀκούσατέ μου τῶν λόγων, ἵνα μὴ ᾖ μοι παρ᾿ ὑμῶν αὕτη ἡ παράκλησις.

Ιωβ. 21,2 - “ακούσατε, ακούσατε τα λόγια μου με προσοχήν, δια να μη είναι τέτοια, τόσον δηλαδή πικρά και καυστική η παρηγορία μου εκ μέρους σας.

Ιωβ. 21,3 - ἄρατέ με, ἐγὼ δὲ λαλήσω, εἶτ᾿ οὐ καταγελάσετέ μου.

Ιωβ. 21,3 - Βαστάξατέ με, υπομείνατέ με και εγώ θα ομιλήσω. Κατόπιν δε είμαι βέβαιος, ότι δεν θα με περιγελάσετε πλέον.

Ιωβ. 21,4 - τί γάρ; μὴ ἀνθρώπου μου ἡ ἔλεγξις; ἢ διατί οὐ θυμωθήσομαι;

Ιωβ. 21,4 - Μηπως, τάχα, από άνθρωπον υποφέρω και προς άνθρωπον απευθύνω τα παράπονά μου; Η αφού τόσον πολύ ταλαιπωρούμαι και πάσχω, διατί δεν θα δυσφορήσω και δεν θα αγανακτήσω;

Ιωβ. 21,5 - εἰσβλέψαντες εἰς ἐμὲ θαυμάσετε χεῖρα θέντες ἐπὶ σιαγόνι·

Ιωβ. 21,5 - Εάν με παρατηρήσετε με προσοχήν και κατανόησιν, θα καταληφθήτε από τρομεράν κατάπληξιν, άναυδοι και αμίλητοι θα στηρίξετε την σιαγόνα σας επάνω στο χέρι σας.

Ιωβ. 21,6 - ἐάν τε γὰρ μνησθῶ, ἐσπούδακα, ἔχουσι δέ μου τὰς σάρκας ὀδύναι.

Ιωβ. 21,6 - Διότι, εάν και εγώ ενθυμηθώ τι ήμουνα, και λάβω υπ' όψιν μου που κατήντησα, κυριεύομαι από τρόμον. Πονοι δε δυνατοί καταλαμβάνουν τας σάρκας μου και συγκλονίζουν το σώμα μου.

Ιωβ. 21,7 - διατὶ ἀσεβεῖς ζῶσι, πεπαλαίωνται δὲ καὶ ἐν πλούτῳ;

Ιωβ. 21,7 - Μου έρχονται δε αι σκέψεις· Διατί οι ασεβείς, αντί να τιμωρηθούν από τον Θεόν δια τας ασεβείας των, τουναντίον ζουν κατά κανόνα μακράν ζωήν, φθάνουν εις βαθύ γήρας και απολαμβάνουν τα αγαθά του πλούτου των;

Ιωβ. 21,8 - ὁ σπόρος αὐτῶν κατὰ ψυχήν, τὰ δὲ τέκνα αὐτῶν ἐν ὀφθαλμοῖς.

Ιωβ. 21,8 - Οι απόγονοί των προοδεύουν όπως θέλει η ψυχή των, βλέπουν δε τα τέκνα των ολόγυρά των και χαίρονται τα μάτια των.

Ιωβ. 21,9 - οἱ οἶκοι αὐτῶν εὐθηνοῦσι, φόβος δὲ οὐδαμοῦ, μάστιξ δὲ παρὰ Κυρίου οὐκ ἔστιν ἐπ᾿ αὐτοῖς.

Ιωβ. 21,9 - Τα σπίτια των είναι γεμάτα από αγαθά. Δεν υπάρχει κανένας φόβος πουθενά δι' αυτούς. Ούτε και καμμία τιμωρία στέλλεται εκ μέρους του Κυρίου εναντίον των.

Ιωβ. 21,10 - ἡ βοῦς αὐτῶν οὐκ ὠμοτόκησε, διεσώθη δὲ αὐτῶν ἐν γαστρὶ ἔχουσα καὶ οὐκ ἔσφαλε.

Ιωβ. 21,10 - Καμμία από τις αγελάδες των δεν αποβάλλει. Εγκυος διασώζεται κατά κανόνα από κάθε κίνδυνον, γεννά όμαλως και δεν αποτυγχάνει.

Ιωβ. 21,11 - μένουσι δὲ ὡς πρόβατα αἰώνια, τὰ δὲ παιδία αὐτῶν προσπαίζουσιν

Ιωβ. 21,11 - Η οικογένειά των με τα παιδιά των, ωσάν πρόβατα, ζη και ανανεώνεται. Τα δε παιδιά των χαρούμενα παίζουν ολόγυρά των.

Ιωβ. 21,12 - ἀναλαβόντες ψαλτήριον καὶ κιθάραν καὶ εὐφραίνονται φωνῇ ψαλμοῦ.

Ιωβ. 21,12 - Αυτοί δε αφού πάρουν μουσικά όργανα, ψαλτήριον και κιθάραν, διασκεδάζουν και γλεντούν με τα χαρούμενα τραγούδια των τη συνοδεία των μουσικών οργάνων.

Ιωβ. 21,13 - συνετέλεσαν δὲ ἐν ἀγαθοῖς τὸν βίον αὐτῶν, ἐν δὲ ἀναπαύσει ᾅδου ἐκοιμήθησαν.

Ιωβ. 21,13 - Ετσι διέρχονται την ζωήν των, φθάνουν στο τέλος του βίου των βυθισμένοι μέσα εις τα αγαθά, και αναπαυμένοι κοιμώνται τον ύπνον του θανάτου και κατέρχονται στον άδην.

Ιωβ. 21,14 - λέγει δὲ Κυρίῳ· ἀπόστα ἀπ᾿ ἐμοῦ, ὁδούς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι·

Ιωβ. 21,14 - Ασεβείς δε καθώς είναι, λέγει ο καθένας από αυτούς προς τον Θεόν· Φυγε μακράν από εμέ. Δεν θέλω να γνωρίσω τα θελήματά σου και τας εντολάς σου.

Ιωβ. 21,15 - τί ἱκανός, ὅτι δουλεύσομεν αὐτῷ; καὶ τίς ὠφέλεια, ὅτι ἀπαντήσομεν αὐτῷ;

Ιωβ. 21,15 - Ποίαν ωφέλειαν είναι ικανός να μας δώση ο Θεός, ώστε να γίνωμεν δούλοι εις αυτόν; Ποίαν ωφέλειαν έχομεν να αποκομίσωμεν, εάν σπεύσωμεν εις απάντησιν και υποταγήν προς αυτόν;

Ιωβ. 21,16 - ἐν χερσὶ γὰρ ἦν αὐτῶν τὰ ἀγαθά, ἔργα δὲ ἀσεβῶν οὐκ ἐφορᾷ.

Ιωβ. 21,16 - Αυτά σκέπτονται και λέγουν οι ασεβείς, διότι έχουν εις τα χέρια των άφθονα τα υλικά αγαθά και διότι φρονούν, ότι ο Θεός δεν επιβλέπει εις τα άνομα έργα των και δεν τιμωρεί τους ασεβείς δι' αυτά.

Ιωβ. 21,17 - οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἀσεβῶν λύχνος σβεσθήσεται, ἐπελεύσεται δὲ αὐτοῖς ἡ καταστροφή, ὠδῖνες δὲ αὐτοὺς ἕξουσιν ἀπὸ ὀργῆς.

Ιωβ. 21,17 - Δεν θα μείνουν όμως αιώνιοι και ατιμώρητοι. Ασφαλώς και ανυπερθέτως ο λύχνος της ζωής των, η ευτυχία και η χαρά των, θα σβήσουν και θα εκλείψουν. Θα επέλθη δε εναντίον αυτών η καταστροφή. Θα τους κυριεύσουν ισχυροί πόνοι και ωδίνες από την επερχομένην εναντίον των θείαν οργήν.

Ιωβ. 21,18 - ἔσονται δὲ ὥσπερ ἄχυρα ὑπ᾿ ἀνέμου ἢ ὥσπερ κονιορτός, ὃν ὑφείλετο λαῖλαψ.

Ιωβ. 21,18 - Θα γίνουν ωσάν τα άχυρα, τα οποία αφαρπάζει και διασκορπίζει ο άνεμος, η ωσάν κονιορτός, που τον αφήρπασε και τον διεσκόρπισεν η καταιγίς.

Ιωβ. 21,19 - ἐκλίποι υἱοὺς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ἀνταποδώσει πρὸς αὐτὸν καὶ γνώσεται.

Ιωβ. 21,19 - Θα εξανεμισθούν και θα χαθούν τα υπάρχοντά των. Τιποτε δεν θα απολειφθή δια τα παιδιά των. Διότι ο Κυριος θα τιμωρήση τον ασεβή εις την παρούσαν και εις την μέλλουσαν ζωήν. Και θα γνωρίση αυτός την δριμύτητα της θείας οργής.

Ιωβ. 21,20 - ἴδοισαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τὴν ἑαυτοῦ σφαγήν, ἀπὸ δὲ Κυρίου μὴ διασωθείη·

Ιωβ. 21,20 - Τα μάτια του ιδίου του ασεβούς πρέπει να ιδούν και θα ιδούν την φοβεράν εκ μέρους του Κυρίου τιμωρίαν και δεν θα διασωθή αυτός από την μάστιγα της οργής του Κυρίου.

Ιωβ. 21,21 - ὅτι τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐν οἴκῳ αὐτοῦ μετ᾿ αὐτοῦ, καὶ ἀριθμοὶ μηνῶν αὐτοῦ διῃρέθησαν.

Ιωβ. 21,21 - Αι συνέπειαι του παρανόμου θελήματός του και της ασεβούς ζωής του θα επιπέσουν επάνω εις αυτόν και στον οίκον του. Θα απολαύση

αυτά, που ειργάσθη. Και οι αριθμοί των μηνών της ζωής του θα διχοτομηθούν· δεν θα ολοκληρωθή η ζωή του.

Ιωβ. 21,22 - πότερον οὐχὶ ὁ Κύριός ἐστιν ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην; αὐτὸς δὲ φόνους διακρινεῖ;

Ιωβ. 21,22 - Λοιπόν ο Κυριος δεν είναι εκείνος ο οποίος μας διδάσκει σύνεσιν και επιστήμην και δικαιοσύνην; Αυτός, λοιπόν, δεν είναι Εκείνος, που κρίνει δικαίως τα εγκλήματα των ανθρώπων και τους φόνους, που διαπράττουν αυτοί;

Ιωβ. 21,23 - οὗτος ἀποθανεῖται ἐν κράτει ἁπλοσύνης αὐτοῦ, ὅλος δὲ εὐπαθῶν καὶ εὐθηνῶν·

Ιωβ. 21,23 - Και όμως αυτός ο ασεβής συμβαίνει να κρατή μέχρι τέλους την δύναμιν και τα πλούτη του, να αποθνήσκη δε εν μέσω απολαύσεων και της αφθονίας των αγαθών του.

Ιωβ. 21,24 - τὰ δὲ ἔγκατα αὐτοῦ πλήρη στέατος, μυελὸς δὲ αὐτοῦ διαχεῖται.

Ιωβ. 21,24 - Τα σπλάγχνα του είναι υγιή και γεμάτα από πάχος. Ο μυελός των οστέων του εκχειλίζει, χύνεται προς τα έξω και λιπαίνει το εσωτερικον του.

Ιωβ. 21,25 - ὁ δὲ τελευτᾷ ὑπὸ πικρίας ψυχῆς, οὐ φαγὼν οὐδὲν ἀγαθόν.

Ιωβ. 21,25 - Ο άλλος όμως, ο ευσεβής, συμβαίνει να αποθνήσκη με την πικρίαν εις την ψυχήν, χωρίς να έχη απολαύση τίποτε καλόν, κανένα αγαθόν της ζωής.

Ιωβ. 21 ,26 - ὁμοθυμαδὸν δὲ ἐπὶ γῆς κοιμῶνται, σαπρία δὲ αὐτοὺς ἐκάλυψεν.

Ιωβ. 21,26 - Αλλά, μαζή κοιμώνται και οι δύο τον ύπνον του θανάτου, η αποσύνθεσις δε και η σαπίλα του τάφου εκάλυψε και τους δύο.

Ιωβ. 21,27 - ὥστε οἶδα ὑμᾶς ὅτι τόλμῃ ἐπίκεισθέ μοι·

Ιωβ. 21,27 - Το συμπέρασμα είναι, ότι γνωρίζω καλά σας και τας ιδέας σας και ότι επιτίθεσθε εναντίον μου με θρασύτητα

Ιωβ. 21,28 - ὥστε ἐρεῖτε· ποῦ ἐστιν οἶκος ἄρχοντος; καὶ ποῦ ἐστιν ἡ σκέπη τῶν σκηνωμάτων τῶν ἀσεβῶν;

Ιωβ. 21,28 - και λέγετε· Που είναι ο οίκος του ασεβούς άρχοντος; Που είναι αι στέγαι των πολυαρίθμων κατοικιών, που είχαν οι ασεβείς;

Ιωβ. 21,29 - ἐρωτήσατε παραπορευομένους ὁδόν, καὶ τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ ἀπαλλοτριώσετε·

Ιωβ. 21,29 - Ερωτήσατε σχετικώς τους ταξιδιώτας, αυτούς που διέρχονται διαφόρους δρόμους πόλεων και χωρίων, και τας αξιοσημείωτους πληροφορίας που θα σας δώσουν μη τας απορρίπτετε.

Ιωβ. 21,30 - ὅτι εἰς ἡμέραν ἀπωλείας κουφίζεται ὁ πονηρός, εἰς ἡμέραν ὀργῆς αὐτοῦ ἀπαχθήσονται.

Ιωβ. 21,30 - Αυτοί θα σας πουν, ότι ο πονηρός μένει ανάλαφρος και αναπαυμένος μέχρι της ημέρας, κατά την οποίαν θα εκσπάση εναντίον του η καταστροφή. Θα έλθη η ημέρα της οργής του Κυρίου, κατά την οποίαν θα απαχθούν εις καταστροφήν οι ασεβείς.

Ιωβ. 21,31 - τίς ἀπαγγελεῖ ἐπὶ προσώπου αὐτοῦ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; καὶ αὐτὸς ἐποίησε, τίς ἀνταποδώσει αὐτῷ;

Ιωβ. 21,31 - Εφ' όσον όμως ζη ο ασεβής και κρατεί την δύναμίν του, ποιός θα τολμήση να τον ελέγξη κατά πρόσωπον και να του αναφέρη τα κακά, τα οποία αυτός επραγματοποίησεν εις την ζωήν του; Ποιός είναι ικανός να ανταποδώση εις αυτόν την δικαίαν τιμωρίαν δι' αυτά;

Ιωβ. 21,32 - καὶ αὐτὸς εἰς τάφους ἀπηνέχθη καὶ ἐπὶ σωρῶν ἠγρύπνησεν.

Ιωβ. 21,32 - Και όταν αποθάνη, θα οδηγηθή στον τάφον με πομπήν και δόξαν και από το άγαλμα, το οποίον θα του στήσουν, θα φαίνεται, ως εάν αγρυπνή και επιβλέπη εις πλήθος σκηνωμάτων νεκρών.

Ιωβ. 21,33 - ἐγλυκάνθησαν αὐτῷ χάλικες χειμάῤῥου, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ πᾶς ἄνθρωπος ἀπελεύσεται, καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀναρίθμητοι.

Ιωβ. 21,33 - Και εις αυτόν ακόμη τον άδην θα φαίνεται, ότι και τα χαλίκια του χειμάρρου του χαμογελούν. Υστερα βέβαια από αυτόν και κάθε άνθρωπος θα κατεβή εκεί στον άδην, όπως και προ αυτού έχουν κατεβή πολυάριθμοι.

Ιωβ. 21,34 - πῶς δὲ παρακαλεῖτέ με κενά; τὸ δὲ ἐμὲ καταπαύσασθαι ἀφ᾿ ὑμῶν οὐδέν.

Ιωβ. 21,34 - Πως λοιπόν σεις με παρηγορείτε με κούφια λόγια; Καμμίαν παρηγορίαν, καμμίαν ανάπαυσιν δεν μου φέρουν τα λόγια σας".

ΙΩΒ 22

Ιωβ. 22,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιφὰζ ὁ Θαιμανίτης λέγει·

Ιωβ. 22,1 - Ελαβε τον λόγον τότε ο Ελιφάζ ο Θαιμανίτης και είπε·

Ιωβ. 22,2 - πότερον οὐχὶ ὁ Κύριός ἐστιν ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην;

Ιωβ. 22,2 - "λοιπόν, ο Κυριος δεν είναι αυτός, που μας διδάσκει την σύνεσιν, την σοφίαν και την δικαιοσύνην;

Ιωβ. 22,3 - τί γὰρ μέλει τῷ Κυρίῳ, ἐὰν σὺ ἦσθα τοῖς ἔργοις ἄμεμπτος; ἢ ὠφέλεια, ὅτι ἁπλώσεις τὴν ὁδόν σου;

Ιωβ. 22,3 - Διότι επιτέλους τι ενδιαφέρον και τι συμφέρον έχει ο Κυριος, εάν συ υπήρξες άμεμπτος εις τα έργα σου; Η ποίαν ωφέλειαν έχει αυτός να αποκομίση, εάν συ έζησες με απλότητα και ακεραιότητα την ζωήν σου; Καμμίαν.

Ιωβ. 22,4 - ἢ λόγον σου ποιούμενος ἐλέγξει σε, καὶ συνεισελεύσεταί σοι εἰς κρίσιν;

Ιωβ. 22,4 - Η μήπως, διότι σε υπολογίζει, θα σε ελέγξη και θα σε τιμωρήση, και θα έλθη τρόπον τινά εις κρίσιν και αντιδικίαν μαζή σου;

Ιωβ. 22,5 - πότερον οὐχ ἡ κακία σού ἐστι πολλή, ἀναρίθμητοι δὲ σού εἰσιν αἱ ἁμαρτίαι;

Ιωβ. 22,5 - Σκέψου δεν είναι μεγάλη η κακία σου και ανυπολόγιστοι αι αμαρτίαι σου;

Ιωβ. 22,6 - ἠνεχύραζες δὲ τοὺς ἀδελφούς σου διακενῆς, ἀμφίασιν δὲ γυμνῶν ἀφείλου·

Ιωβ. 22,6 - Συ, δια το τίποτε, εζητούσες και έπαιρνες ενέχυρα από τους αδελφούς σου. Επαιρνες δε το μοναδικόν ένδυμα ανθρώπων, οι οποίοι δεν είχον άλλο να καλύψουν την γύμνωσίν των.

Ιωβ. 22,7 - οὐδὲ ὕδωρ διψῶντας ἐπότισας, ἀλλὰ πεινώντων ἐστέρησας ψωμόν·

Ιωβ. 22,7 - Δεν έδωκες ποτέ νερό στους διψώντας, και από αυτούς ακόμη τους πεινώντας αφαιρούσες το ψωμί.

Ιωβ. 22,8 - ἐθαύμασας δέ τινων πρόσωπον, ᾤκισας δὲ τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ιωβ. 22,8 - Εθαύμασες δε και ετίμησες μερικούς ανθρώπους, που κατείχαν αξιώματα και θέσεις, μολονότι ήσαν ασεβείς, και παρεχώρησες εις αυτούς τόπον να κατοικήσουν εις την χώραν σου. Ενῷ τους πτωχούς εις ουδέν τους υπελόγιζες.

Ιωβ. 22,9 - χήρας δὲ ἐξαπέστειλας κενάς, ὀρφανοὺς δὲ ἐκάκωσας.

Ιωβ. 22,9 - Εδιωξες τας χήρας με αδειανά τα χέρια, χωρίς να δώσης καμμίαν εις αυτάς βοήθειαν, και κατέθλιψες τα ορφανά.

Ιωβ. 22,10 - τοιγαροῦν ἐκύκλωσάν σε παγίδες, καὶ ἐσπούδασέ σε πόλεμος ἐξαίσιος.

Ιωβ. 22,10 - Εξ αιτίας, λοιπόν, αυτών, τα οποία έπραξες, σε περικύκλωσαν πολλαί παγίδες θλίψεων και καταστροφών, εξέσπασε δε εναντίον σου απροσδόκητος μεγάλος και φοβερός πόλεμος εκ μέρους των ανθρώπων.

Ιωβ. 22,11 - τὸ φῶς σοι σκότος ἀπέβη, κοιμηθέντα δὲ ὕδωρ σε ἐκάλυψε.

Ιωβ. 22,11 - Το φως της χαρούμενης ζωής σου έγινε σκοτάδι δυστυχίας και θλίψεως, και σε εσκέπασε το νερό της πλημμύρας, ενώ εκοιμάσο ήσυχος και αμέριμνος.

Ιωβ. 22,12 - μὴ οὐχὶ ὁ τὰ ὑψηλὰ ναίων ἐφορᾷ; τοὺς δὲ ὕβρει φερομένους ἐταπείνωσε;

Ιωβ. 22,12 - Μηπως ο Θεός, που κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών, δεν επιβλέπει τα όσα συμβαίνουν εις την γην; Μηπως αυτός δεν εταπείνωσεν εκείνους, που φέρονται με αλαζονείαν και θρασύτητα;

Ιωβ. 22,13 - καὶ εἶπας· τί ἔγνω ὁ ἰσχυρός; ἦ κατὰ τοῦ γνόφου κρινεῖ;
Ιωβ. 22,13 - Αλλά συ είπες· τι γνωρίζει ο παντοδύναμος; Μηπως είναι δυνατόν να διακρίνη δια μέσου των σκοτεινών νεφών όσα συμβαίνουν εις την γην και να αποδώση δικαιοσύνην;
Ιωβ. 22,14 - νεφέλη ἀποκρυφὴ αὐτοῦ, καὶ οὐχ ὁραθήσεται καὶ γῦρον οὐρανοῦ διαπορεύεται.
Ιωβ. 22,14 - Νεφέλη τον κρύπτει και έτσι ούτε κανείς θα τον ίδη ούτε αυτός βλέπει και ενδιαφέρεται δια κανένα. Αυτός απλώς και μόνον κάμνει τον περίπατόν του στον γύρον του ουρανού.
Ιωβ. 22,15 - μὴ τρίβον αἰώνιον φυλάξεις, ἣν ἐπάτησαν ἄνδρες δίκαιοι,
Ιωβ. 22,15 - Μηπως και συ θα βαδίσης τον παλαιόν δρόμον, τον οποίον επάτησαν και εβάδισαν άνθρωποι φαινομενικώς δίκαιοι, εις την πραγματικότητα δε αμαρτωλοί,
Ιωβ. 22,16 - οἳ συνελήφθησαν ἄωροι; ποταμὸς ἐπιῤῥέων οἱ θεμέλιοι αὐτῶν,
Ιωβ. 22,16 - οι οποίοι πρόωρα και εις νεαράν ηλικίαν περιέπεσαν εις όλεθρον και καταστροφήν; Τα θεμέλια της ζωής των και της νομιζομένης ευτυχίας των είναι ασταθή, ωσάν τα ρέοντα ύδατα του ποταμού.
Ιωβ. 22,17 - οἱ λέγοντες· Κύριος τί ποιήσει ἡμῖν; ἢ τί ἐπάξεται ἡμῖν ὁ Παντοκράτωρ;
Ιωβ. 22,17 - Αλαζονικώς δε αυτοί λέγουν· Τι θα μας κάμη ο Κυριος; Η ποίαν τιμωρίαν θα επιφέρη εναντίον μας ο Παντοκράτωρ;
Ιωβ. 22,18 - ὃς δὲ ἐνέπλησε τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀγαθῶν, βουλὴ δὲ ἀσεβῶν πόῤῥω ἀπ᾽ αὐτοῦ.
Ιωβ. 22,18 - Εν τούτοις αυτός ο καταφρονούμενος Θεός εγέμισε τα σπίτια των με αγαθά. Αλλ' αι σκέψεις και αι αποφάσεις των ασεβών είναι μακράν από αυτόν.
Ιωβ. 22,19 - ἰδόντες δίκαιοι ἐγέλασαν, ἄμεμπτος δὲ ἐμυκτήρισεν.
Ιωβ. 22,19 - Οι δίκαιοι όμως, όταν είδαν την επερχομένην καταστροφήν των ασεβών, ευχαριστήθησαν. Και ο άμεμπτος και ακέραιος εις την ζωήν και τα έργα του τους ελεεινολόγησε.
Ιωβ. 22,20 - εἰ μὴ ἠφανίσθη ἡ ὑπόστασις αὐτῶν, καὶ τὸ κατάλειμμα αὐτῶν καταφάγεται πῦρ.
Ιωβ. 22,20 - Διότι πράγματι εξηφανίσθησαν όλα τα υπάρχοντα των ασεβών και ο,τι από αυτά απέμεινε θα τα φάγη η φωτιά.
Ιωβ. 22,21 - γενοῦ δὴ σκληρός, ἐὰν ὑπομείνῃς· εἶτα ὁ καρπός σου ἔσται ἐν ἀγαθοῖς.
Ιωβ. 22,21 - Σφίξε, λοιπόν, με σκληρότητα τον εαυτόν σου. Δείξε ακλόνητον καρτερίαν και υπομονήν. Καρπός δε αυτών των προσπαθειών σου και της ακεραίας ζωής σου θα είναι τα πολυάριθμα αγαθά.

Ιωβ. 22,22 - ἔκλαβε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν καὶ ἀνάλαβε τὰ ῥήματα αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ σου.

Ιωβ. 22,22 - Δέξου, λοιπόν, και βάλε μέσα σου όλα όσα το στόμα του Θεού διακηρύττει. Βαλε τα λόγια του Κυρίου μέσα εις την καρδίαν σου.

Ιωβ. 22,23 - ἐὰν δὲ ἐπιστραφῇς καὶ ταπεινώσῃς σεαυτὸν ἔναντι Κυρίου, πόῤῥω ἐποίησας ἀπὸ διαίτης σου ἄδικον.

Ιωβ. 22,23 - Εάν δε επιστρέψης προς τον Κυριον με ειλικρινή μετάνοιαν και ταπεινώσης τον εαυτόν σου ενώπιον αυτού, τότε έδιωξες πλέον από την ζωήν σου κάθε αδικίαν και δυστυχίαν.

Ιωβ. 22,24 - θήσῃ ἐπὶ χώματι ἐν πέτρᾳ καὶ ὡς πέτρα χειμάῤῥου Σωφίρ.

Ιωβ. 22,24 - Τοτε θα στηρίξης την ζωήν και το σπίτι σου επάνω εις χώμα, που ευρίσκεται επί την πέτραν, και η πέτρα αυτή θα είναι χρυσή ωσάν τον χρυσόν, που κατεβάζει ο χείμαρρος της χώρας Σωφίρ.

Ιωβ. 22,25 - ἔσται οὖν σου ὁ Παντοκράτωρ βοηθὸς ἀπὸ ἐχθρῶν, καθαρὸν δὲ ἀποδώσει σε ὥσπερ ἀργύριον πεπυρωμένον.

Ιωβ. 22,25 - Τοτε ο Θεός ο Παντοκράτωρ θα είναι βοηθός σου εναντίον των εχθρών σου και θα σε καταστήση καθαρόν, όπως γίνεται ο άργυρος που καθαρίζεται δια του πυρός.

Ιωβ. 22,26 - εἶτα παῤῥησιασθήσῃ ἐναντίον Κυρίου ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἱλαρῶς·

Ιωβ. 22,26 - Επειτα θα έχης το θάρρος και την παρρησίαν ενώπιον του Κυρίου και θα σηκώνης τα βλέμματά σου στον ουρανόν, με ειρηνικόν και ιλαρόν το πρόσωπον.

Ιωβ. 22,27 - εὐξαμένου δέ σου πρὸς αὐτὸν εἰσακούσεταί σου, δώσει δέ σοι ἀποδοῦναι τὰς εὐχάς·

Ιωβ. 22,27 - Οταν δε προσεύχεσαι και κάνης τάματα εις αυτόν, θα ακούση την προσευχήν σου και θα σου δώση τα αγαθά, δια να εκπληρώσης το τάμα σου προς αυτόν.

Ιωβ. 22,28 - ἀποκαταστήσει δέ σοι δίαιταν δικαιοσύνης, ἐπὶ δὲ ὁδοῖς σου ἔσται φέγγος.

Ιωβ. 22,28 - Θα σε αποκαταστήση δε στερεόν και ακλόνητον ο Κυριος εις οικήμοτα δικαιοσύνης, εις ζωήν χαράς. Εις τους δρόμους δε της ζωής σου θα υπάρχη φως θείας καθοδηγήσεως και αγαλλιάσεως.

Ιωβ. 22,29 - ὅτι ἐταπείνωσας σεαυτόν, καὶ ἐρεῖς· ὑπερηφανεύσατο, καὶ κύφοντα ὀφθαλμοῖς σώσει.

Ιωβ. 22,29 - Αυτά θα πραγματοποιηθούν, διότι συ εταπείνωσες τον εαυτόν σου ενώπιον του Θεού και θα είπης· ότι όπως εκείνον που υπερηφανεύθη τον ετιμώρησεν ο Θεός, έτσι και εκείνον, που με ταπείνωσιν κύπτει τους οφθαλμούς και κεφαλήν κάτω, θα τον σώση και τον ανύψώση.

Ιωβ. 22,30 - ῥύσεται ἀθῷον, καὶ διασώθητι ἐν καθαραῖς χερσί σου.

Ιωβ. 22,30 - Θα προφυλάξη ο Θεός τον αθώον από κινδύνους και θλίψεις. Και συ θα διασωθής, εάν έχης καθαρά τα χέρια σου από κάθε αδικίαν.

ΙΩΒ 23

Ιωβ. 23,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
Ιωβ. 23,1 - Ο Ιώβ έλαβε τον λόγον και είπε·
Ιωβ. 23,2 - καὶ δὴ οἶδα ὅτι ἐκ χειρός μου ἡ ἔλεγξίς ἐστι, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ βαρεῖα γέγονεν ἐπ᾿ ἐμῷ στεναγμῷ.
Ιωβ. 23,2 - “λοιπόν γνωρίζω καλά το φρόνημά σας επί του προκειμένου. Νομίζετε, δηλαδή, ότι ασεβώς κατά του Θεού απευθύνω ελέγχον με υψωμένον το χέρι μου εις ένδειξιν διαμαρτυρίας και δι' αυτό βαρεία η χειρ του Θεού έχει πέσει επάνω μου ένεκα του στεναγμού και των παραπόνων μου.
Ιωβ. 23,3 - τίς δ᾿ ἄρα γνοίη ὅτι εὕροιμι αὐτὸν καὶ ἔλθοιμι εἰς τέλος;
Ιωβ. 23,3 - Ποιός όμως γνωρίζει, αν θα μπορέσω να συναντήσω τον Κυριον και αν η πορεία μου προς αυτόν θα κατευοδωθή στο τέλος.
Ιωβ. 23,4 - εἴποιμι δὲ ἐμαυτοῦ κρίμα, τὸ δὲ στόμα μου ἐμπλήσαι ἐλέγχων·
Ιωβ. 23,4 - Εάν τον εύρισκα, θα εξέθετα προς αυτόν την υπόθεσίν μου. Το δε στόμα μου θα εγεμιζεν από λόγους, που θα απεδείκνυαν την αθωότητά μου.
Ιωβ. 23,5 - γνοίην δὲ ἰάματα, ἅ μοι ἐρεῖ, αἰσθοίμην δέ τίνα μοι ἀπαγγελεῖ.
Ιωβ. 23,5 - Θα εγνώριζα δε και θα εδεχόμην την θεραπείαν, την οποίαν εκείνος θα μου έλεγε. Θα αισθανόμουν δε και θα εννοούσα καλώς εκείνα, που θα μου έλεγεν ο Κυριος.
Ιωβ. 23,6 - καὶ ἐν πολλῇ ἰσχύϊ ἐπελεύσεταί μοι, εἶτα ἐν ἀπειλῇ μοι οὐ χρήσεται·
Ιωβ. 23,6 - Θα εμφανισθή εις εμέ ως Θεός με άπειρον δύναμιν. Δεν θα κάμη όμως χρήσιν της απειλής εναντίον μου, δια να με αφήση έτσι να ομιλήσω ελεύθερα.
Ιωβ. 23,7 - ἀλήθεια γὰρ καὶ ἔλεγχος παρ᾿ αὐτοῦ, ἐξαγάγοι δὲ εἰς τέλος τὸ κρίμα μου·
Ιωβ. 23,7 - Διότι από αυτόν πηγάζει και προέρχεται η αλήθεια και ο δίκαιος έλεγχος. Είθε δε αυτός εν τη δικαιοσύνη και αλήθεια του να φέρη εις πέρας το δίκαιόν μου.
Ιωβ. 23,8 - εἰς γὰρ πρῶτα πορεύσομαι καὶ οὐκέτι εἰμί· τὰ δὲ ἐπ᾿ ἐσχάτοις τί οἶδα;

Ιωβ. 23,8 - Που, λοιπόν, θα τον συναντήσω; Θα πορευθώ κατ' ευθείαν εμπρός, αλλ' όσον και αν προχωρήσω, δεν θα ευρεθώ πλησίον του. Εάν πάλιν βαδίσω προς τα οπίσω, τι θα γνωρίζω δι' αυτόν;

Ιωβ. 23,9 - ἀριστερὰ ποιήσαντος αὐτοῦ καὶ οὐ κατέσχον· περιβαλεῖ δεξιά, καὶ οὐκ ὄψεται.

Ιωβ. 23,9 - Οταν αυτός έκαμε κάτι προς τα αριστερά, εγώ δεν το επρόλαβα. Θα γυρίση προς τα δεξιά, και πάλιν δεν θα τον ίδω. Οπου και αν στραφώ, όπου και αν βαδίσω, δεν θα ίδω τον Θεόν.

Ιωβ. 23,10 - εἶδε γὰρ ἤδη ὁδόν μου, διέκρινε δέ με ὥσπερ τὸ χρυσίον.

Ιωβ. 23,10 - Εκείνος όμως είδε και γνωρίζει την πορείαν της ζωής μου και με εκαθάρισεν, όπως τον χρυσόν καθαρίζει το πυρ της καμίνου.

Ιωβ. 23,11 - ἐξελεύσομαι δὲ ἐν ἐντάλμασιν αὐτοῦ, ὁδοὺς γὰρ αὐτοῦ ἐφύλαξα καὶ οὐ μὴ ἐκκλίνω

Ιωβ. 23,11 - Θα εξέλθω προς αυτόν βαδίζων και συμπεριφερόμενος σύμφωνα με τας εντολάς και τα προστάγματά του. Διότι εγώ και στο παρελθόν εφύλαξα τον δρόμον των εντολών του. Αλλά και στο μέλλον δεν θα παρεκκλίνω από αυτόν.

Ιωβ. 23,12 - ἀπὸ ἐνταλμάτων αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ παρέλθω, ἐν δὲ κόλπῳ μου ἔκρυψα ῥήματα αὐτοῦ.

Ιωβ. 23,12 - Δεν θα αντιπαρέλθω με αδιαφορίαν τα προστάγματά του. Εις το βάθος δε του εσωτερικού μου έκρυψα ως πολύτιμον θησαυρόν τους λόγους του.

Ιωβ. 23,13 - εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ἔκρινεν οὕτως, τίς ἐστιν ὁ ἀντειπὼν αὐτῷ; ὃ γὰρ αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἐποίησε.

Ιωβ. 23,13 - Εφ' όσον όμως αυτός έκρινε καλόν να ενεργήση έτσι προς εμέ, ποιός ημπορεί να του αντείπη; Διότι εκείνο που αυτός ηθέλησε, αυτό και έπραξε.

Ιωβ. 23,14 - διὰ τοῦτο ἐπ᾿ αὐτῷ ἐσπούδακα, νουθετούμενος δὲ ἐφρόντισα αὐτοῦ.

Ιωβ. 23,14 - Δια τούτο και εγώ με πολλήν σπουδήν και ενδιαφέρον ήκουσα αυτόν. Οταν δέ με το θέλημά του η με την παιδαγωγίαν του με ενουθετούσε, εφρόντιζα να πορεύωμαι σύμφωνα με το θέλημά του.

Ιωβ. 23,15 - ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ κατασπουδασθῶ· κατανοήσω καὶ πτοηθήσομαι ἐξ αὐτοῦ.

Ιωβ. 23,15 - Δια τούτο και θα τρέμω ενώπιον της παρουσίας του. Και εάν τον ίδω και τον κατανοήσω, θα καταληφθώ και θα συγκλονισθώ από φόβον μεγάλον εξ αιτίας του.

Ιωβ. 23,16 - Κύριος δὲ ἐμαλάκυνε τὴν καρδίαν μου, ὁ δὲ Παντοκράτωρ ἐσπούδασέ με·

Ιωβ. 23,16 - Ο Κυριος παρέλυσε την καρδίαν μου με την παρουσίαν του. Ο Παντοκράτωρ με κατετρόμαξε με τον αιφνιδιασμόν του.

Ιωβ. 23,17 - οὐ γὰρ ᾔδειν ὅτι ἐπελεύσεταί μοι σκότος, πρὸ προσώπου δέ μου ἐκάλυψε γνόφος.
Ιωβ. 23,17 - Διότι δεν εγνώριζα, ούτε μου επερασεν από τον νουν, ότι θα επέλθη εναντίον μου τόσον σκοτάδι οδύνης και πόνου. Τωρα όμως με έχει σκεπάσει πυκνό και αδιαπέραστο σκοτάδι.

ΙΩΒ 24

Ιωβ. 24,1 - Διατί δὲ Κύριον ἔλαθον ὧραι,
Ιωβ. 24,1 - Διατί φαίνεται σαν να εξέφυγαν από την προσοχήν του Κυρίου αι ημέραι δικαιοσύνης και ανταποδόσεως;
Ιωβ. 24,2 - ἀσεβεῖς δὲ ὅριον ὑπερέβησαν ποίμνιον σὺν ποιμένι ἁρπάσαντες;
Ιωβ. 24,2 - Δια τούτο και οι ασεβείς κατεπάτησαν τα όρια της ποίμνης και απεθρασύνθησαν, ώστε να αρπάσουν ποίμνιον ολόκληρον μαζή με τον ποιμένα;
Ιωβ. 24,3 - ὑποζύγιον ὀρφανῶν ἀπήγαγον καὶ βοῦν χήρας ἠνεχύρασαν.
Ιωβ. 24,3 - Ελήστευσαν και επήραν τα υποζύγια των ορφανών τέκνων. Και άλλοι επήραν το βόϊδι της χήρας ως ενέχυρον δια το χρέος της.
Ιωβ. 24,4 - ἐξέκλιναν ἀδυνάτους ἐξ ὁδοῦ δικαίας, ὁμοθυμαδὸν δὲ ἐκρύβησαν πρᾳεῖς γῆς.
Ιωβ. 24,4 - Εξηνάγκασαν με τας πιέσεις και τας απειλάς των πολλούς αδυνάτους να απομακρυνθούν από τον δρόμον του καθήκοντος και της δικαιοσύνης. Αλλοι δε φιλήσυχοι και πράοι ένεκα του τρόμου, που αυτοί τους ενεπνεαν, εκρύβησαν όλοι μαζή.
Ιωβ. 24,5 - ἀπέβησαν δὲ ὥσπερ ὄνοι ἐν ἀγρῷ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐξελθόντες τὴν ἑαυτῶν τάξιν· ἡδύνθη αὐτῷ ἄρτος εἰς νεωτέρους.
Ιωβ. 24,5 - Ωσάν άγριοι ατίθασοι όνοι εισώρμησαν στους αγρούς μου αντί εμού, δια να επιδοθούν στο ληστρικόν και καταστρεπτικόν έργον των. Δοκιμάζουν ηδονήν και ικανοποίησιν από τον άρτον και τα αγαθά, που αποκτούν και τα οποία δίδουν και εις τα τέκνα των.
Ιωβ. 24,6 - ἀγρὸν πρὸ ὥρας οὐκ αὐτῶν ὄντα ἐθέρισαν· ἀδύνατοι ἀμπελῶνας ἀσεβῶν ἀμισθὶ καὶ ἀσιτὶ εἰργάσαντο.
Ιωβ. 24,6 - Αγρόν, που δεν ήτο ιδικός των εθέρισαν προ της ώρας, δια να αρπάσουν τον σίτον. Αδύνατοι και απροστάτευτοι άνθρωποι, κάτω από την απειλήν και την βίαν, ειργάσθησαν χωρίς μισθόν και χωρίς φαγητόν στους αμπελώνας των ασεβών.
Ιωβ. 24,7 - γυμνοὺς πολλοὺς ἐκοίμησαν ἄνευ ἱματίων, ἀμφίασιν δὲ ψυχῆς αὐτῶν ἀφείλαντο.

Ιωβ. 24,7 - Απληστοι και άρπαγες ηνάγκασαν πολλούς να κοιμηθούν γυμνοί, χωρίς ενδύματα, διότι αφήρεσαν από αυτούς και το μοναδικόν των ένδυμα, με το οποίον επροστάτευαν την ζωήν των.

Ιωβ. 24,8 - ἀπὸ ψεκάδων ὀρέων ὑγραίνονται, παρὰ τὰ μὴ ἔχειν ἑαυτοὺς σκέπην, πέτραν περιεβάλοντο.

Ιωβ. 24,8 - Από τα παγωμένα σταλάγματα των βουνών και από την συνεχή βροχήν μουσκεύουν αυτοί, διότι δεν έχουν πλέον ρούχο να σκεπασθούν. Και αντί ενδυμάτων χρησιμοποιούν τα σπήλαια των βράχων.

Ιωβ. 24,9 - ἥρπασαν ὀρφανὸν ἀπὸ μαστοῦ, ἐκπεπτωκότα δὲ ἐταπείνωσαν.

Ιωβ. 24,9 - Παιδί ορφανόν από πατέρα το ήρπασαν από τον μητρικόν μαστόν, ξεπεσμένον δε και πτωχόν τον εξηυτέλισαν ακόμη περισσότερον.

Ιωβ. 24,10 - γυμνοὺς δὲ ἐκοίμησαν ἀδίκως, πεινώντων δὲ τὸν ψωμὸν ἀφείλαντο.

Ιωβ. 24,10 - Αδίστακτοι εις τας αδικίας των, ηνάγκασαν πολλούς να κοιμηθούν γυμνοί. Ηρπασαν το ψωμί από τους πεινασμένους.

Ιωβ. 24,11 - ἐν στενοῖς ἀδίκως ἐνήδρευσαν, ὁδὸν δὲ δικαίαν οὐκ ᾔδεισαν.

Ιωβ. 24,11 - Εστησαν ενέδρας εις στενάς διαβάσεις, δια να επιτεθούν αδίκως εναντίον των άλλων. Δεν εγνώρισαν και δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον δίκαιον δρόμον.

Ιωβ. 24,12 - οἳ ἐκ πόλεως καὶ οἴκων ἰδίων ἐξεβάλοντο, ψυχὴ δὲ νηπίων ἐστέναξε μέγα.

Ιωβ. 24,12 - Οι πτωχοί και αδύνατοι εξεδιώκοντο από τας πόλεις και τα σπίτια των. Ενεκα δε τούτου και αυτά ακόμη τα νήπια, τέκνα των θυμάτων, ανελύοντο εις θρήνους και εξέβαλλαν μεγάλους στεναγμούς.

Ιωβ. 24,13 - αὐτὸς δὲ διατί τούτων ἐπισκοπὴν οὐ πεποίηται; ἐπὶ γῆς ὄντων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν, ὁδὸν δὲ δικαιοσύνης οὐκ ᾔδεισαν, οὐδὲ ἀτραποὺς αὐτῶν ἐπορεύθησαν.

Ιωβ. 24,13 - Αυτός δε ο Κυριος, διατί δεν επρόσεξε τα εγκλήματα αυτά των ασεβών και δεν ανταπέδωσε κατά τα έργα των εις αυτούς; Ζουν εδώ εις την γην και δεν έρχονται εις καμμίαν επίγνωσιν και συναίσθησιν των εγκλημάτων των. Ποτέ δεν εγνώρισαν τους δρόμους της αρετής και της δικαιοσύνης. Ούτε δε εις τα στενά και δύσκολα δι' αυτούς μονοπάτια της δικαιοσύνης εβάδισαν.

Ιωβ. 24,14 - γνοὺς δὲ αὐτῶν τὰ ἔργα παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς σκότος, καὶ νυκτὸς ἔσται ὡς κλέπτης.

Ιωβ. 24,14 - Εγνώρισεν όμως ο Κυριος τας διαθέσεις και την ποιότητα αυτών και παρεχώρησεν, ώστε να εργάζωνται στο σκότος, όπως κάθε κλέπτης εργάζεται εις καιρόν νυκτός.

Ιωβ. 24,15 - καὶ ὀφθαλμὸς μοιχοῦ ἐφύλαξε σκότος λέγων· οὐ προνοήσει με ὀφθαλμός, καὶ ἀποκρυβὴν προσώπου ἔθετο.

Ιωβ. 24,15 - Ο πονηρός οφθαλμός του μοιχού περιμένει και παραφυλάττει να έλθη το σκοτάδι και λέγει· Δεν θα με ιδή, ούτε θα με παρακολουθήση κανένα μάτι. Υπό το προσωπείον της υποκρισίας και αθωότητος κρύπτει τον πραγματικόν εαυτόν του.

Ιωβ. 24,16 - διώρυξεν ἐν σκότει οἰκίας· ἡμέρας ἐσφράγισαν ἑαυτούς, οὐκ ἐπέγνωσαν φῶς.

Ιωβ. 24,16 - Οι άπληστοι και άρπαγες, όταν το σκότος είχε πέσει, ετρύπησαν και διέρρηξαν οικίας, δια να τας λεηλατήσουν. Κατά δε την ημέραν εκρύβησαν, εκλείσθησαν κάπου και δεν εγνώρισαν το φως.

Ιωβ. 24,17 - ὅτι ὁμοθυμαδὸν αὐτοῖς τὸ πρωΐ σκιὰ θανάτου, ὅτι ἐπιγνώσεται τάραχος σκιᾶς θανάτου.

Ιωβ. 24,17 - Διότι από όλους αυτούς το πρωϊνόν φως θεορείται σκια θανατηφόρος. Διότι τους εργάτας αυτούς του σκότους τους καταλαμβάνει μεγάλη ταραχή, ως τρομερά σκια θανάτου, το φως της ημέρας.

Ιωβ. 24,18 - ἐλαφρός ἐστιν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος, καταραθείη ἡ μερὶς αὐτῶν ἐπὶ γῆς, ἀναφανείη δὲ τὰ φυτὰ αὐτῶν

Ιωβ. 24,18 - Κατορθώνει βέβαια ο ασεβής να επιπλέη, σαν φελλός επάνω εις την επιφάνειαν του ύδατος. Είθε να είναι κατηραμένον το μερίδιόν του στους αγρούς. Αγρια δε φυτά και άκαρπα να βλαστάνουν

Ιωβ. 24,19 - ἐπὶ γῆς ξηρά· ἀγκαλίδα γὰρ ὀρφανῶν ἥρπασαν.

Ιωβ. 24,19 - και να ξηραίνωνται εις τα χωράφια των. Διότι ήρπασαν δεμάτια σίτου και κριθής από τα χέρια των ορφανών.

Ιωβ. 24,20 - εἶτ᾽ ἀνεμνήσθη αὐτοῦ ἡ ἁμαρτία, ὥσπερ δὲ ὁμίχλη δρόσου ἀφανὴς ἐγένετο· ἀποδοθείη δὲ αὐτῷ ἃ ἔπραξε, συντριβείη δὲ πᾶς ἄδικος ἴσα ξύλῳ ἀνιάτῳ.

Ιωβ. 24,20 - Επειτα όμως από τα εγκλήματα και τας αρπαγάς αυτών, η αμαρτία των ήλθεν ενώπιον του Θεού. Και ο αμαρτωλός εξηφανίσθη σαν την ομίχλην, η οποία υπό τας ακτίνας του ηλίου διαλύεται εις δρόσον. Θα ανταποδοθούν εις αυτόν τα κακά, τα οποία διέπραξε, και κάθε άδικος θα καταστραφή, σαν ένα δένδρον άκαρπον και σάπιον.

Ιωβ. 24,21 - στεῖραν δὲ οὐκ εὖ ἐποίησε καὶ γύναιον οὐκ ἠλέησε,

Ιωβ. 24,21 - Αυτός ούτε εις στείραν και απροστάτευτον γυναίκα δεν έκαμε ποτέ καλόν και κάθε άλλην γυναίκα εγκαταλελειμμένην και πτωχήν δεν εσπλαγχνίσθη.

Ιωβ. 24,22 - θυμῷ δὲ κατέστρεψεν ἀδυνάτους. ἀναστὰς τοιγαροῦν οὐ μὴ πιστεύσῃ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς.

Ιωβ. 24,22 - Επάνω στον σκληρόν και αδίστακτον θυμόν του κατέστρεψεν αδυνάτους. Λοιπόν, και όταν ακόμη είναι όρθιος και υγιής και θριαμβευτής, ας μη έχη πεποίθησιν δια την ασφάλειαν της ζωής του.

Ιωβ. 24,23 - μαλακισθεὶς μὴ ἐλπιζέτω ὑγιασθῆναι, ἀλλὰ πεσεῖται νόσῳ·

Ιωβ. 24,23 - Οταν δε ασθενήση, ας μη ελπίζη ότι θα θεραπευθή και θα αποκτήση πάλιν την υγείαν του. Διότι η ασθένειά του θα τον ρίψη κάτω και θα τον οδηγήση στον θάνατον.

Ιωβ. 24,24 - πολλοὺς γὰρ ἐκάκωσε τὸ ὕψωμα αὐτοῦ, ἐμαράνθη δὲ ὥσπερ μολόχη ἐν καύματι ἢ ὥσπερ στάχυς ἀπὸ καλάμης αὐτόματος ἀποπεσών.

Ιωβ. 24,24 - Επειδή πολλούς κατέθλιψε και εβασάνισέ με την σκληρότητα και αλαζονείαν του, θα μαρανθή, όπως μαραίνεται η μολόχα από την πολλήν θερμότητα, και θα πέση, όπως μερικές φορές πέφτει μόνον του το αποξηραμμένο στάχυ.

Ιωβ. 24,25 - εἰ δὲ μή, τίς ἐστιν ὁ φάμενος ψευδῆ με λέγειν καὶ θήσει εἰς οὐδὲν τὰ ῥήματά μου;

Ιωβ. 24,25 - Εάν αυτά δεν είναι έτσι, όπως τα λέγω, ποιός είναι αυτός, που θα ισχυρισθή ότι λέγω ψεύματα και εις ουδέν θα υπολογιση τα λόγια μου αυτά;

ΙΩΒ 25

Ιωβ. 25,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης λέγει·

Ιωβ. 25,1 - Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και είπε·

Ιωβ. 25,2 - τί γὰρ προοίμιον ἢ φόβος παρ᾿ αὐτοῦ ὁ ποιῶν τὴν σύμπασαν ἐν ὑψίστῳ;

Ιωβ. 25,2 - "ποίον άλλο προοίμιον της απαντήσεώς μου ταιριάζει ειμή μόνον ο φόβος τον οποίον εμπνέει Εκείνος, ο οποίος εδημιούργησεν, εξακολουθεί δε να κυβερνά και να συγκρατή την εν τοις υψίστοις δημιουργίαν;

Ιωβ. 25,3 - μὴ γάρ τις ὑπολάβοι ὅτι ἐστὶ παρέκλυσις πειραταῖς, ἐπὶ τίνας δὲ οὐκ ἐπελεύσεται ἔνεδρα παρ᾿ αὐτοῦ;

Ιωβ. 25,3 - Μηπως, τάχα, και νομίζει κανείς ότι θα βραδύνη και θα ματαιωθή η τιμωρός ενέργεια του Θεού και εναντίον αυτών ακόμη των αγρίων πειρατών, που λυμαίνονται τας θαλάσσας; Εναντίον δε ποίων, οσονδήποτε ισχυροί και αν είναι, δεν θα επέλθουν ολέθριοι ενέδραι από αυτόν τον Θεόν;

Ιωβ. 25,4 - πῶς γὰρ ἔσται δίκαιος βροτὸς ἔναντι Κυρίου; ἢ τίς ἂν ἀποκαθαρίσαι αὑτὸν γεννητὸς γυναικός;

Ιωβ. 25,4 - Ολοι είναι υπεύθυνοι απέναντι αυτού, διότι πως είναι δυνατόν να δικαιωθή θνητός άνθρωπος ενώπιον του Κυρίου; Η ποιός, γεννηθείς από γυναίκα και το βάρος του προπατορικού αμαρτήματος έχων, είναι δυνατόν να καθαρίση τον εαυτόν του;

Ιωβ. 25,5 - εἰ σελήνῃ συντάσσει, καὶ οὐκ ἐπιφαύσκει, ἄστρα δὲ οὐ καθαρὰ ἐναντίον αὐτοῦ.
Ιωβ. 25,5 - Εάν ο Θεός αντιπαραθέση τον εαυτόν του με την πανσέληνον, παύει αυτή να φωτίζη. Τα δε ολόλαμπρα άστρα δεν είναι καθαρά και φωτεινά ενώπιον του.
Ιωβ. 25,6 - ἔα δέ, ἄνθρωπος σαπρία καὶ υἱὸς ἀνθρώπου σκώληξ.
Ιωβ. 25,6 - Ποσω μάλλον ο άνθρωπος, ο οποίος είναι σαπίλα και αποσύνθεσις, και ο απόγονος ανθρώπου, που είναι ένας σκώληξ;

ΙΩΒ 26

Ιωβ. 26,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
Ιωβ. 26,1 - Απαντών κατόπιν ο Ιώβ είπε·
Ιωβ. 26,2 - τίνι πρόσκεισαι ἢ τίνι μέλλεις βοηθεῖν; πότερον, οὐχ ᾧ πολλὴ ἰσχὺς καὶ ᾧ βραχίων κραταιός ἐστι;
Ιωβ. 26,2 - “τίνος παίρνεις το μέρος; Η ποιόν θέλεις να βοηθήσης; Μηπως τον Θεόν, ο οποίος έχει απεριόριστον την δύναμιν και του οποίου ο βραχίων είναι δυνατός και ακατανίκητος;
Ιωβ. 26,3 - τίνι συμβεβούλευσαι; οὐχ ᾧ πᾶσα σοφία; τίνι ἐπακολουθήσεις; οὐχ ᾧ μεγίστη δύναμις;
Ιωβ. 26,3 - Τινος θέλεις συ να γίνης σύμβουλος; Μηπως εις αυτόν, εν τω οποίω υπάρχει η άπασα σοφία; Με το μέρος τίνος συντάσσεσαι και ποίον ακολουθείς, δια να τον βοηθήσης; Ουχί Εκείνον, ο οποίος έχει την μεγίστην δύναμιν;
Ιωβ. 26,4 - τίνι ἀνήγγειλας ῥήματα; πνοὴ δὲ τίνος ἐστὶν ἡ ἐξελθοῦσα ἐκ σοῦ;
Ιωβ. 26,4 - Εις ποίον απηύθυνες τους λόγους αυτούς; Αυτή δε η πνοη, που εβγήκε από το στόμα σου και εγινε λόγος, εις ποίον ανήκει;
Ιωβ. 26,5 - μὴ γίγαντες μαιωθήσονται ὑποκάτωθεν ὕδατος καὶ τῶν γειτόνων αὐτοῦ;
Ιωβ. 26,5 - Μηπως γιγάντια θηρία γεννώνται με περιποίησιν από τας μαίας εις τα βάθη των ωκεανών, και των γειτονικών προς αυτά περιοχών του άδου;
Ιωβ. 26,6 - γυμνὸς ὁ ᾅδης ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστι περιβόλαιον τῇ ἀπωλείᾳ.
Ιωβ. 26,6 - Γυμνός είναι ο άδης ενώπιόν του και εις την άβυσσον της απωλείας δεν υπάρχει κάλυμμα. Παντα είναι ολοφάνερα στο θείον του βλέμμα.
Ιωβ. 26,7 - ἐκτείνων βορέαν ἐπ᾽ οὐδέν, κρεμάζων γῆν ἐπὶ οὐδενός·

Ιωβ. 26,7 - Αυτός απλώνει το βόρειον ημισφαίριον του ουρανού με τα αμέτρητα πλήθη των αστέρων του και τα στηρίζει στο κενόν. Αυτός κρεμά την γην αιωρουμένην στο κενόν, χωρίς να την στηρίζη εις τίποτε.

Ιωβ. 26,8 - δεσμεύων ὕδωρ ἐν νεφέλαις αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐῤῥάγη νέφος ὑποκάτω αὐτοῦ·

Ιωβ. 26,8 - Αυτός συγκρατεί το νερο επάνω εις τα νέφη του και κανένα υδροφόρον νέφος δεν σπάζει κάτω από τον ουρανον και δεν εκχύνει τα ύδατα του, χωρίς την θέλησίν του.

Ιωβ. 26,9 - ὁ κρατῶν πρόσωπον θρόνου, ἐκπετάζων ἐπ᾿ αὐτὸν νέφος αὐτοῦ.

Ιωβ. 26,9 - Ο Κυριος σκεπάζει και κρατεί αόρατον τον ένδοξον θρόνον του, απλώνων επάνω από αυτόν τα νέφη του.

Ιωβ. 26,10 - πρόσταγμα ἐγύρωσεν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος μέχρι συντελείας φωτὸς μετὰ σκότους.

Ιωβ. 26,10 - Αυτός δια του προστάγματύς του έθεσεν όριον γύρω από την επιφάνειάν του ύδατος των θαλασσών, μέχρις ότου καταπαύση εναλλαγή φωτός και σκότους, μέχρι της συντελείας του κόσμου.

Ιωβ. 26,11 - στῦλοι οὐρανοῦ ἐπετάσθησαν καὶ ἐξέστησαν ἀπὸ τῆς ἐπιτιμήσεως αὐτοῦ.

Ιωβ. 26,11 - Τα υψηλά όρη, που φαίνονται σαν στύλοι υποβαστάζοντες τον ουρανόν, από την οργήν και την επιτίμησιν αυτού ανεπήδησαν και μετεκινήθησαν.

Ιωβ. 26,12 - ἰσχύϊ κατέπαυσε τὴν θάλασσαν, ἐπιστήμῃ δὲ ἔστρωσε τὸ κῆτος·

Ιωβ. 26,12 - Με την παντοδυναμίαν του κατέπαυσε την τρικυμίαν της θαλάσσης, κατεπράϋνε δε και έστρωσε κάτω καταπτοημένον το κήτος, που κατατρομάζει τους πάντας.

Ιωβ. 26,13 - κλεῖθρα δὲ οὐρανοῦ δεδοίκασιν αὐτόν, προστάγματι δὲ ἐθανάτωσε δράκοντα ἀποστάτην.

Ιωβ. 26,13 - Οι ασφαλισμένοι με απαραβίαστα κλείθρα ουρανοί τον φοβούνται. Με ένα δε απλούν πρόσταγμά του εθανάτωσε τον φοβερόν και τρομοκρατούντα τους πάντας δράκοντα.

Ιωβ. 26,14 - ἰδοὺ ταῦτα μέρη ὁδοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἰκμάδα λόγου ἀκουσόμεθα ἐν αὐτῷ· σθένος δὲ βροντῆς αὐτοῦ τίς οἶδεν ὁπότε ποιήσει;

Ιωβ. 26,14 - Αυτά δε όλα είναι ένα ελάχιστον μέρος των ενεργειών και των έργων του Θεού· και κάτι το ελάχιστον ημείς οι ασθενείς άνθρωποι ηκούσαμεν από την φωνήν του. Την παντοδύναμον όμως βροντήν της θείας του φωνής, ποιός θα ημπορέση ποτέ να την ακούση, όταν την κάμη να αντηχήση;».

ΙΩΒ 27

Ιωβ. 27,1 - Ἔτι δὲ προσθεὶς Ἰὼβ εἶπε τῷ προοιμίῳ·
Ιωβ. 27,1 - Ο Ιώβ προσέθεσεν ακόμη εις τα προηγουμένως λεχθέντα και τα εξής·
Ιωβ. 27,2 - ζῇ ὁ Θεός, ὃς οὕτω με κέκρικε, καὶ ὁ Παντοκράτωρ ὁ πικράνας μου τὴν ψυχήν.
Ιωβ. 27,2 - "Ορκίζομαι στον ζώντα θεόν, ο οποίος έκρινε καλόν έτσι να με θλίψη και να με παιδαγωγήση, στον Παντοκράτορα ο οποίος τόσον πολύ επίκρανε την ζωήν μου,
Ιωβ. 27,3 - ἦ μὴν ἔτι τῆς πνοῆς μου ἐνούσης, πνεῦμα δὲ θεῖον τὸ περιόν μοι ἐν ῥινί,
Ιωβ. 27,3 - ότι εφ' όσον υπάρχει μέσα μου αναπνοή, εφ' όσον το θείον αυτό εμφύσημα, η αναπνοή μου, εισέρχεται και εξέρχεται από τους ρώθωνάς μου,
Ιωβ. 27,4 - μὴ λαλήσειν τὰ χείλη μου ἄνομα, οὐδὲ ἡ ψυχή μου μελετήσει ἄδικα
Ιωβ. 27,4 - δεν πρόκειται τα χείλη μου να λαλήσουν παράνομα πράγματα, ούτε η ψυχή μου να μελετήση και αποδεχθή σκέψεις και αποφάσεις αδίκους.
Ιωβ. 27,5 - μή μοι εἴη δικαίους ὑμᾶς ἀποφῆναι, ἕως ἂν ἀποθάνω, οὐ γὰρ ἀπαλλάξω μου τὴν ἀκακίαν μου.
Ιωβ. 27,5 - Μη γένοιτο δε να παραδεχθώ και να είπω, ότι σεις δικαίως με κατηγορείτε ότι τάχα υποφέρω ως εξ αμαρτιών μου. Αυτό δεν θα το δεχθώ, έως ότου αποθάνω. Μέχρι της τελευταίας μου αναπνοής θα κρατώ και δεν θα αποβάλω την ακακίαν και αθωότητά μου.
Ιωβ. 27,6 - δικαιοσύνῃ δὲ προσέχων οὐ μὴν προῶμαι, οὐ γὰρ σύνοιδα ἐμαυτῷ ἄτοπα πράξας.
Ιωβ. 27,6 - Δεν θα εγκαταλείψω ούτε θα απαρνηθώ ποτέ την δικαιοσύνην μου, αλλά θα την κρατώ στερεά κοντά μου. Και ούτε θα παύσω να διακηρύττω την αθωότητά μου, διότι έχω την συνείδησιν ότι τίποτε το άτοπον δεν έπραξα.
Ιωβ. 27,7 - οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ εἴησαν οἱ ἐχθροί μου ὥσπερ ἡ καταστροφὴ τῶν ἀσεβῶν, καὶ οἱ ἐπ᾽ ἐμὲ ἐπανιστάμενοι, ὥσπερ ἡ ἀπώλεια τῶν παρανόμων.
Ιωβ. 27,7 - Οχι δε μόνον τούτο αλλά και εύχομαι, όπως οι αμαρτωλοί εχθροί μου, που με κατακρίνουν αδίκως, καταστραφούν. Και εκείνοι οι οποίοι εξανίστανται εναντίον μου, να απολεσθούν, όπως οι παράνομοι.
Ιωβ. 27,8 - καὶ τίς γάρ ἐστιν ἐλπὶς ἀσεβεῖ ὅτι ἐπέχει; πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον ἄρα σωθήσεται;

Ιωβ. 27,8 - Διότι, ποία άλλη ελπίς υπάρχει στον ασεβή έκτος από τα πλούτη, τα οποία παρανόμως απέκτησε και κατακρατεί; Εάν επικαλεσθή με κάποιαν πίστιν και ελπίδα τον Κυριον, τάχα θα σωθή;

Ιωβ. 27,9 - ἦ τὴν δέησιν αὐτοῦ εἰσακούσεται ὁ Θεός; ἢ ἐπελθούσης αὐτῷ ἀνάγκης

Ιωβ. 27,9 - Η μήπως ο Θεός θα ακούση και θα κάμη δεκτήν την δέησίν του; Η όταν επέλθη εναντίον του θλίψις και περιπέτεια,

Ιωβ. 27,10 - μὴ ἔχει τινὰ παῤῥησίαν ἔναντι αὐτοῦ; ἢ ὡς ἐπικαλεσαμένου αὐτοῦ εἰσακούσεται αὐτοῦ,

Ιωβ. 27,10 - μήπως θα έχη αυτός παρρησίαν ενώπιον του Θεού; Η μήπως ο Θεός θα ακούση και θα κάμη δεκτήν την προσευχήν του, όταν τον επικαλεσθή;

Ιωβ. 27,11 - ἀλλὰ δὴ ἀναγγελῶ ὑμῖν τί ἐστιν ἐν χειρὶ Κυρίου, ἅ ἐστι παρὰ Παντοκράτορι, οὐ ψεύσομαι.

Ιωβ. 27,11 - Αλλά θα αναγγείλω και θα καταστήσω γνωστόν εις σας, τι υπάρχει στο παντοδύναμον χέρι του Κυρίου· όσα είναι εις την πανσθενή εξουσίάν του Παντοκράτορας. Οχι ψεύδη, αλλά την καθαράν αλήθειαν θα είπω. Εγώ θα σας ομιλήσω την αλήθειαν του Θεού,

Ιωβ. 27,12 - ἰδοὺ πάντες οἴδατε ὅτι κενὰ κενοῖς ἐπιβάλλετε.

Ιωβ. 27,12 - διότι ιδού, σεις με όσα λέγετε, προσθέτετε αδειανά και κούφια λόγια επάνω εις τα κούφια.

Ιωβ. 27,13 - αὕτη ἡ μερὶς ἀνθρώπου ἀσεβοῦς παρὰ Κυρίου, κτῆμα δὲ δυναστῶν ἐλεύσεται παρὰ Παντοκράτορος ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιωβ. 27,13 - Ιδού ποίον είναι το μερίδιον και το κατάντημα του ασεβούς ανθρώπου εκ μέρους του Κυρίου. Αυτό είναι το απόκτημα, που από τον Παντοκράτορα θα έλθη στους εκβιαστάς και τυράννους.

Ιωβ. 27,14 - ἐὰν δὲ πολλοὶ γένωνται οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, εἰς σφαγὴν ἔσονται· ἐὰν δὲ καὶ ἀνδρωθῶσι, προσαιτήσουσιν·

Ιωβ. 27,14 - Εάν γίνουν πολλά και πληθυνθούν τα τέκνα των ασεβών, θα είναι προορισμένα δια την σφαγήν. Εάν δε και γίνουν άνδρες, θα καταντήσουν εις πτωχείαν, ώστε να επαιτούν δια να ζήσουν.

Ιωβ. 27,15 - οἱ δὲ περιόντες αὐτοῦ ἐν θανάτῳ τελευτήσουσι, χήρας δὲ αὐτῶν οὐδεὶς ἐλεήσει.

Ιωβ. 27,15 - Οσοι δε διαφύγουν τον βίαιον θάνατον του ασεβούς πατρός των, θα αποθάνουν από σκληράν και οδυνηράν ασθένειαν. Τας χήρας των δε κανείς δεν θα τας ευσπλαγχνισθή.

Ιωβ. 27,16 - ἐὰν συναγάγῃ ὥσπερ γῆν ἀργύριον, ἴσα δὲ πηλῷ ἑτοιμάσῃ χρυσίον,

Ιωβ. 27,16 - Εάν κανείς από αυτούς συγκεντρώση πολύ αργύριον ωσάν το χώμα της γης και συσσωρεύση χρυσόν ωσάν την λάσπην,

Ιωβ. 27,17 - ταῦτα πάντα δίκαιοι περιποιήσονται, τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ ἀληθινοὶ καθέξουσιν.
Ιωβ. 27,17 - όλα αυτά θα περιέλθουν εις την κυριότητα των δικαίων. Τα χρήματά του θα γίνουν κτήμα των ειλικρινών και εντίμων ανθρώπων.
Ιωβ. 27,18 - ἀπέβη δὲ οἱ οἶκος αὐτοῦ ὥσπερ σῆτες καὶ ὥσπερ ἀράχνη.
Ιωβ. 27,18 - Θα καταντήση δε το σπίτι του ασεβούς σαν τον σκόρον και σαν τον ιστόν της αράχνης.
Ιωβ. 27,19 - πλούσιος κοιμηθήσεται καὶ οὐ προσθήσει, ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διήνοιξε, καὶ οὐκ ἔστι.
Ιωβ. 27,19 - Ο ασεβής θα πέση να κοιμηθή πλούσιος την εσπέραν, και το πρωϊ θα εξυπνήση πτωχός. Δεν θα επανίδη τα πλούτη του. Καθώς θα ανοίξη το πρωϊ τα μάτια του, θα τα αναζήτηση και δεν θα υπάρχουν πλέον.
Ιωβ. 27,20 - συνήντησαν αὐτῷ ὥσπερ ὕδωρ αἱ ὀδύναι, νυκτὶ δὲ ὑφείλετο αὐτὸν γνόφος·
Ιωβ. 27,20 - Τον συνήντησαν και τον περιέβαλαν θλίψεις και πόνοι σαν πλημμύρα ύδατος. Κατά το διάστημα δε της νυκτός έξαφνα τον κατέλαβε και τον αφήρπασε σύννεφον σκοτεινόν.
Ιωβ. 27,21 - ἀναλήψεται δὲ αὐτὸν καύσων καὶ ἀπελεύσεται, καὶ λικμήσει αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ.
Ιωβ. 27,21 - Θα τον πάρη και θα τον σηκώση καυστικός άνεμος, θα φύγη από τον τόπον, θα τον σηκώση και θα τον λυχνίση σαν άχυρον μακράν από την κατοικίαν του.
Ιωβ. 27,22 - καὶ ἐπιῤῥίψει ἐπ᾿ αὐτὸν καὶ οὐ φείσεται, ἐκ χειρὸς αὐτοῦ φυγῇ φεύξεται.
Ιωβ. 27,22 - Ο Θεός θα ρίψη επάνω στον ασεβή τιμωρίας και πόνους, δεν θα τον λυπηθή. Αυτός δε θα καταβάλη κάθε προσπάθειαν να διαφύγη από την τιμωρόν χείρα του Θεού, αλλά ματαίως.
Ιωβ. 27,23 - κροτήσει ἐπ᾿ αὐτοὺς χεῖρας αὐτοῦ καὶ συριεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ.
Ιωβ. 27,23 - Θα επιδοκιμάση και θα χειροκρότηση ο Κυριος την τιμωρίαν των ασεβών. Με συριγμούς χλευασμού θα εκδιώξη τον ασεβή από τον τόπον στον οποίον εζούσεν ασφαλής.

ΙΩΒ 28

Ιωβ. 28,1 - Ἔστι γὰρ ἀργυρίῳ τόπος, ὅθεν γίνεται, τόπος δὲ χρυσίου, ὅθεν διηθεῖται.
Ιωβ. 28,1 - Υπάρχει ο τόπος, από όπου εξάγεται ο άργυρος, όπως επίσης και ο τόπος, από όπου εξάγεται και καθαρίζεται ο χρυσός.

Ιωβ. 28,2 - σίδηρος μὲν γὰρ ἐκ γῆς γίνεται, χαλκὸς δὲ ἴσα λίθῳ λατομεῖται.

Ιωβ. 28,2 - Επίσης είναι γνωστόν ότι ο σίδηρος εξάγεται από ωρισμένας περιοχάς της γης, ο δε χαλκός εξάγεται από τα λατομεία, όπως ο λίθος.

Ιωβ. 28,3 - τάξιν ἔθετο σκότει, καὶ πᾶν πέρας αὐτὸς ἐξακριβάζεται, λίθος σκοτία καὶ σκιὰ θανάτου.

Ιωβ. 28,3 - Με το φως της λυχνίας έθεσεν ο άνθρωπος τάξιν στο σκοτάδι των μεταλλωρυχείων και κάθε μέρος το διερευνά και εξακριβώνει, που εις τα σκότη κρύπτεται ο πολύτιμος λίθος και που η θανατηφόρος σκια.

Ιωβ. 28,4 - διακοπὴ χειμάῤῥου ἀπὸ κονίας, οἱ δὲ ἐπιλανθανόμενοι ὁδὸν δικαίαν ἠσθένησαν, ἐκ βροτῶν ἐσαλεύθησαν.

Ιωβ. 28,4 - Εις τα μέρη της γης τα διανοιχθέντα από τα ύδατα των χειμάρρων και εις την άμμον ερευνούν οι χρυσοθήραι. Λησμονούν και αντιπαρέρχονται με αοιαφορίαν τους συνηθισμένους δρόμους των ανθρώπων. Εκεί εις τα βάθη των μεταλλείων ταλαιπωρούνται και κατεξαντλούνται. Μετακινούνται και χωρίζονται από τους άλλους ανθρώπους.

Ιωβ. 28,5 - γῆ, ἐξ αὐτῆς ἐξελεύσεται ἄρτος, ὑποκάτω αὐτῆς ἐστράφη ὡσεὶ πῦρ.

Ιωβ. 28,5 - Η γη, από την καλλιεργουμένην επιφάνειαν της οποίας παίρνομεν τον άρτον, ανασκάπτεται από ημάς στο βάθος της σαν να καίεται από πυρ ηφαιστείου.

Ιωβ. 28,6 - τόπος σαπφείρου οἱ λίθοι αὐτῆς, καὶ χῶμα χρυσίον αὐτῷ.

Ιωβ. 28,6 - Τα λιθάρια της είναι τόπος, όπου ευρίσκονται οι πολύτιμοι λίθοι του σαπφείρου και το χώμα της, όπου υπάρχει ο χρυσός.

Ιωβ. 28,7 - τρίβος, οὐκ ἔγνω αὐτὴν πετεινόν, καὶ οὐ παρέβλεψεν αὐτὴν ὀφθαλμὸς γυπός·

Ιωβ. 28,7 - Τους δρόμους τους υπογείους, που υπάρχουν εις τα μεταλλεία, δεν τους εγνώρισε κανένα πτηνόν και το οξυδερκές μάτι του γυπός δεν τους είδε.

Ιωβ. 28,8 - καὶ οὐκ ἐπάτησαν αὐτὸν υἱοὶ ἀλαζόνων, οὐ παρῆλθεν ἐπ᾿ αὐτῆς λέων.

Ιωβ. 28,8 - Τολμηρά τέκνα ατιθάσων και αγρίων θηρίων δεν επάτησαν τους τόπους αυτούς, ούτε ο λέων ο βασιλεύς των ημπόρεσε να περάση από εκεί.

Ιωβ. 28,9 - ἐν ἀκροτόμῳ ἐξέτεινε χεῖρα αὐτοῦ, κατέστρεψε δὲ ἐκ ῥιζῶν ὄρη·

Ιωβ. 28,9 - Ο άνθρωπος όμως απλώνει τα χέρια του εις αποκρήμνους βράχους και τους κόπτει, ανασκάπτει δε και ανατρέπει εκ θεμελίων όρη.

Ιωβ. 28,10 - δίνας δὲ ποταμῶν διέῤῥηξε, πᾶν δὲ ἔντιμον εἶδέ μου ὁ ὀφθαλμός.

Ιωβ. 28,10 - Διετρύπησε βράχους, δια να αφήση δίοδον εις συστροφάς ποταμών. Πολλά δε πολύτιμα πράγματα ανευρεθέντα από τους ανθρώπους είδε το μάτι μου.

Ιωβ. 28,11 - βάθη δὲ ποταμῶν ἀνεκάλυψεν, ἔδειξε δὲ αὐτοῦ δύναμιν εἰς φῶς.

Ιωβ. 28,11 - Απεκάλυψε και ηρεύνησε τους βαθείς πυθμένας των ποταμών και γενικά έφερεν εις φως και κατέστησεν αισθητήν την δύναμίν του.

Ιωβ. 28,12 - ἡ δὲ σοφία πόθεν εὑρέθη; ποῖος δὲ τόπος ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης;

Ιωβ. 28,12 - Η πραγματική όμως και αληθινή σοφία από ποίον μέρος της γης ευρέθη; Ποίος δε είναι ο τόπος, όπου πηγάζει και εδράζεται η αληθινή επιστήμη;

Ιωβ. 28,13 - οὐκ οἶδε βροτὸς ὁδὸν αὐτῆς, οὐδὲ μὴ εὑρεθῇ ἐν ἀνθρώποις.

Ιωβ. 28,13 - Κανείς από τους θνητούς δεν γνωρίζει τον δρόμον, που οδηγεί εις αυτήν, ούτε και αυτή ευρέθη μεταξύ των ανθρώπων, που κατοικούν την γην.

Ιωβ. 28,14 - ἄβυσσος εἶπεν· οὐκ ἔνεστιν ἐν ἐμοί· καὶ ἡ θάλασσα εἶπεν· οὐκ ἔνεστι μετ᾿ ἐμοῦ.

Ιωβ. 28,14 - Αι άβυσσοι των ωκεανών λέγουν· Δεν είναι μέσα εις ημάς η σοφία. Η θάλασσα λέγει· Δεν είναι μαζή μου η σοφία.

Ιωβ. 28,15 - οὐ δώσει συγκλεισμὸν ἀντ᾿ αὐτῆς, καὶ οὐ σταθήσεται ἀργύριον ἀντάλλαγμα αὐτῆς·

Ιωβ. 28,15 - Τιποτε δεν είναι δυνατόν να δοθή εις αντιστάθμισμα αυτής. Ούτε είναι δυνατόν να ζυγισθή και δοθή χρυσός και άργυρος εις αντάλλαγμα και πληρωμήν αυτής.

Ιωβ. 28,16 - καὶ οὐ συμβασταχθήσεται χρυσίῳ Ὠφίρ, ἐν ὄνυχι τιμίῳ καὶ σαπφείρῳ·

Ιωβ. 28,16 - Δεν είναι δυνατόν να συγκριθή προς το χρυσίον Ωφίρ, προς τους πολυτίμους λίθους όνυχος και σαπφείρου.

Ιωβ. 28,17 - οὐκ ἰσωθήσεται αὐτῇ χρυσίον καὶ ὕαλος καὶ τὸ ἄλλαγμα αὐτῆς σκεύη χρυσᾶ·

Ιωβ. 28,17 - Η αληθινή σοφία δεν εξισώνεται κατά την αξίαν προς τον χρυσόν, προς το διαμάντι. Και τα πολύτιμα εκ χρυσού σκεύη δεν είναι δυνατόν να δοθούν ως αντάλλαγμα δι' αυτήν.

Ιωβ. 28,18 - μετέωρα καὶ γαβὶς οὐ μνησθήσεται, καὶ ἕλκυσον σοφίαν ὑπὲρ τὰ ἐσώτατα·

Ιωβ. 28,18 - Τα εκτιμώμενα από τους ανθρώπους πολύτιμα μέταλλα και τα κρύσταλλα ούτε καν και ημπορούν να μνημονευθούν ενώπιον αυτής. Την σοφίαν έλκυσέ την από τας πλέον βαθείας πηγάς.

Ιωβ. 28,19 - οὐκ ἰσωθήσεται αὐτῇ τοπάζιον Αἰθιοπίας, χρυσίῳ καθαρῷ οὐ συμβασταχθήσεται.

Ιωβ. 28,19 - Προς αυτήν δεν είναι δυνατόν να εξισωθή ούτε ο πολύτιμος λίθος της Αιθιοπίας, το τοπάζιον. Δεν ισοσταθμίζεται αυτή και δεν συγκρίνεται με τον καθαρόν χρυσόν.

Ιωβ. 28,20 - ἡ δὲ σοφία πόθεν εὑρέθη; ποῖος δὲ τόπος ἐστὶ τῆς συνέσεως;

Ιωβ. 28,20 - Που λοιπόν ευρίσκεται η σοφία; Ποίος δε είναι ο τόπος της συνέσεως και της αληθούς γνώσεως;

Ιωβ. 28,21 - λέληθε πάντα ἄνθρωπον καὶ ἀπὸ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ ἐκρύβη·

Ιωβ. 28,21 - Αυτό διαφεύγει την γνώσιν παντός ανθρώπου. Εχει αποκρυβή και από αυτά τα πετεινά, που διασχίζουν τους ουρανούς.

Ιωβ. 28,22 - ἡ ἀπώλεια καὶ ὁ θάνατος εἶπαν· ἀκηκόαμεν δὲ αὐτῆς τὸ κλέος.

Ιωβ. 28,22 - Η απώλεια και ο θάνατος, αυτός ούτος ο άδης, είπαν· Ηκούσαμεν μόνον την δόξαν της σοφίας, αλλά δεν γνωρίζομεν, που υπάρχει.

Ιωβ. 28,23 - ὁ Θεὸς εὖ συνέστησεν αὐτῆς τὴν ὁδόν, αὐτὸς δὲ οἶδε τὸν τόπον αὐτῆς·

Ιωβ. 28,23 - Ο Θεός είναι η πηγή πάσης σοφίας. Αυτός κατεσκεύασε καλώς τον δρόμον, δια του οποίου αυτή ξεχύνεται προς τα δημιουργήματά του. Αυτός γνωρίζει τον τόπον και την πηγήν της.

Ιωβ. 28,24 - αὐτὸς γὰρ τὴν ὑπ᾿ οὐρανὸν πᾶσαν ἐφορᾷ εἰδὼς τὰ ἐν τῇ γῇ πάντα, ἃ ἐποίησεν,

Ιωβ. 28,24 - Διότι αυτός επιβλέπει και κυβερνά ολόκληρον την οικουμένην την υπό τον ουρανον, και γνωρίζει άριστα και κάλλιστα όλα όσα υπάρχουν εις την γην, τα οποία αυτός εδημιούργησεν.

Ιωβ. 28,25 - ἀνέμων σταθμὸν ὕδατος μέτρα·

Ιωβ. 28,25 - Αυτός ζυγίζει τους ανέμους και μέτρά τα ύδατα.

Ιωβ. 28,26 - ὅτι ἐποίησεν οὕτως, ἰδὼν ἠρίθμησε καὶ ὁδὸν ἐν τινάγματι φωνάς·

Ιωβ. 28,26 - Οταν ο Κυριος εδημιούργησεν έτσι αυτά, τα είδε και ερρύθμισε τα μέτρα της πτώσεως των βροχών, της κατευθύνσεως των ανέμων και έθεσεν στον δρόμον, που πρέπει, τας εκτινασσομένας αστραπάς με τας βροντάς.

Ιωβ. 28,27 - τότε εἶδεν αὐτὴν καὶ ἐξηγήσατο αὐτήν, ἑτοιμάσας ἐξιχνίασεν.

Ιωβ. 28,27 - Τοτε ο Θεός είδε την δημιουργίαν του και προέβαλεν εις ημάς φανεράν την σοφίαν του, ενώ πρότερον ήτο αποκεκρυμμένη.

Ιωβ. 28,28 - εἶπε δὲ ἀνθρώπῳ· ἰδοὺ ἡ θεοσέβειά ἐστι σοφία, τὸ δὲ ἀπέχεσθαι ἀπὸ κακῶν ἐστιν ἐπιστήμη.

Ιωβ. 28,28 - Είπε δε ο Κυριος στον άνθρωπον· Ιδού πραγματική σοφία είναι το να σέβεται ο άνθρωπος τον Θεόν. Και επιστήμη είναι το να απέχη κανείς από τας κακάς πράξεις”.

ΙΩΒ 29

Ιωβ. 29,1 - Ἔτι δὲ προσθεὶς Ἰὼβ εἶπε τῷ προοιμίῳ·
Ιωβ. 29,1 - Είπεν ακόμη ο Ιώβ, προσθέτων εις όσα προηγουμένως είχεν είπει·
Ιωβ. 29,2 - τίς ἄν με θείη κατὰ μῆνα ἔμπροσθεν ἡμερῶν, ὧν με ὁ Θεὸς ἐφύλαξεν;
Ιωβ. 29,2 - “ποιός ημπορεί να με φέρη εις τας περασμένας ευτυχισμένας ημέρας κάποιου μηνός, κατά τας οποίας ο Θεός με προεφύλαττεν από θλίβεις και συμφοράς;
Ιωβ. 29,3 - ὡς ὅτε ηὔγει ὁ λύχνος αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς μου, ὅτε τῷ φωτὶ αὐτοῦ ἐπορευόμην ἐν σκότει·
Ιωβ. 29,3 - Τοτε ο λύχνος του Θεού έλαμπεν επάνω από την κεφαλήν σου, οπότε με το φως του εβάδιζα και εις αυτά τα σκότη·
Ιωβ. 29,4 - ὅτε ἤμην ἐπιβρίθων ὁδούς, ὅτε ὁ Θεὸς ἐπισκοπὴν ἐποιεῖτο τοῦ οἴκου μου·
Ιωβ. 29,4 - όταν έτρεχα στους δρόμους με νεανικήν δύναμιν και σφρίγος, ο δε Θεός με στοργήν επώπτευε και επρονοούσε τα του οίκου μου·
Ιωβ. 29,5 - ὅτε ἤμην ὑλώδης λίαν, κύκλῳ δέ μου οἱ παῖδες·
Ιωβ. 29,5 - όταν ήμην γεμάτος από υλικά αγαθά και γύρω μου ευτυχισμένα ήσαν τα παιδιά μου.
Ιωβ. 29,6 - ὅτε ἐχέοντο αἱ ὁδοί μου βουτύρῳ, τὰ δὲ ὄρη μου ἐχέοντο γάλακτι·
Ιωβ. 29,6 - Οταν το βούτυρον εχύνετο και έτρεχεν στους δρόμους, που επερνούσα, τα δε βουνά εβρέχοντο και ελούζοντο μέσα στο γάλα.
Ιωβ. 29,7 - ὅτε ἐξεπορευόμην ὄρθριος ἐν πόλει, ἐν δὲ πλατείαις ἐτίθετό μου ὁ δίφρος.
Ιωβ. 29,7 - Οταν λίαν πρωϊ ηγειρόμην και μετέβαινα εις την πόλιν και εις τας πλατείας της πόλεως, εστήνετο η τιμητική δι' εμέ καθέδρα.
Ιωβ. 29,8 - ἰδόντες με νεανίσκοι ἐκρύβησαν, πρεσβῦται δὲ πάντες ἔστησαν·
Ιωβ. 29,8 - Οταν με έβλεπαν οι νέοι από μακράν και δια λόγους συστολής εκρύπτοντο, οι δε πρεσβύτεροι κατά την ηλικίαν όλοι ίσταντο όρθιοι, μέχρις ότου καθήσω εγώ.
Ιωβ. 29,9 - ἁδροὶ δὲ ἐπαύσαντο λαλοῦντες, δάκτυλον ἐπιθέντες ἐπὶ στόματι.

Ιωβ. 29,9 - Οι επίσημοι δε και πρόκριτοι της πόλεως, όταν εγώ εφαινόμην, έπαυαν να συνομιλούν, φέροντες τον δάκτυλόν των στο στόμα των και επιβάλλοντες σιγήν στον εαυτόν των.

Ιωβ. 29,10 - οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐμακάρισάν με, καὶ γλῶσσα αὐτῶν τῷ λάρυγγι αὐτῶν ἐκολλήθη·

Ιωβ. 29,10 - Οσοι δέ με ήκουάν με επεδοκίμαζαν, με εμακάριζαν δια τας σοφάς συμβουλάς και γνώμας μου και εκολλούσε η γλώσσα των στον λάρυγγα των, ώστε να μη δύνανται, δια λόγους συστολής, να αρθρώσουν λέξιν.

Ιωβ. 29,11 - ὅτι οὖς ἤκουσε καὶ ἐμακάρισέ με, ὀφθαλμὸς δὲ ἰδών με ἐξέκλινε·

Ιωβ. 29,11 - Καθένας που με ήκουε, με εμακάριζε, και καθένας που με έβλεπε παρεμέριζε.

Ιωβ. 29,12 - διέσωσα γὰρ πτωχὸν ἐκ χειρὸς δυνάστου καὶ ὀρφανῷ, ᾧ οὐκ ἦν βοηθός, ἐβοήθησα.

Ιωβ. 29,12 - Και τούτο, διότι εγώ έσωζα τον πτωχόν από τα χέρια του καταδυναστεύοντος αυτόν και εβοηθούσα κάθε ορφανόν, δια το οποίον κανείς άλλος δεν υπήρχε να το βοηθήση.

Ιωβ. 29,13 - εὐλογία ἀπολλυμένου ἐπ᾿ ἐμὲ ἔλθοι, στόμα δὲ χήρας με εὐλόγησε.

Ιωβ. 29,13 - Αι ευχαί του κινδυνεύοντος και τον οποίον εγώ περιέσωζα, ήρχοντο προς εμέ. Το δε στόμα της χήρας ηύχετο πολλάς ευχάς δι' εμέ.

Ιωβ. 29,14 - δικαιοσύνην δὲ ἐνδεδύκειν, ἠμφιασάμην δὲ κρίμα ἴσα διπλοΐδι.

Ιωβ. 29,14 - Είχα ενδυθή την δικαιοσύνην ωσάν ένδυμα και ωσάν μανδύαν διπλοτυλισσόμενον στο σώμα μου εφορούσα την δικαίαν κρίσιν και απονομήν της δικαιοσύνης.

Ιωβ. 29,15 - ὀφθαλμὸς ἤμην τυφλῶν, ποὺς δὲ χωλῶν.

Ιωβ. 29,15 - Ημουνα ο οφθαλμός των τυφλών και το πόδι των χωλών.

Ιωβ. 29,16 - ἐγὼ ἤμην πατὴρ ἀδυνάτων, δίκην δὲ ἣν οὐκ ᾔδειν ἐξιχνίασα·

Ιωβ. 29,16 - Εγώ ήμουν ο πατήρ των αδυνάτων ανθρώπων, αγνώστους δε υποθέσεις ξένων ανθρώπων εξήταζα με πολύ ενδιαφέρον, δια να αποδώσω δικαιοσύνην.

Ιωβ. 29,17 - συνέτριψα δὲ μύλας ἀδίκων, ἐκ μέσου τῶν ὀδόντων αὐτῶν ἅρπαγμα ἐξήρπασα.

Ιωβ. 29,17 - Συνέτριψα τας ισχυράς σιαγόνας των αδίκων και από τα δόντια των ήρπασα, όσα εκείνοι είχαν αρπάσει αδικούντες τους άλλους.

Ιωβ. 29,18 - εἶπα δέ· ἡ ἡλικία μου γηράσει ὥσπερ στέλεχος φοίνικος, πολὺν χρόνον βιώσω·

Ιωβ. 29,18 - Κατά τας ευτυχισμένας δε εκείνας ημέρας είπα· Η ηλικία μου θα προχωρήση εις γήρας ωσάν τον κορμόν της χουρμαδιάς, θα ζήσω επί πολύν χρόνον ήρεμος και ειρηνικός.

Ιωβ. 29,19 - ἡ ῥίζα διήνοικται ἐπὶ ὕδατος, καὶ δρόσος αὐλισθήσεται ἐν τῷ θερισμῷ μου·

Ιωβ. 29,19 - Η ρίζα του δένδρου της ζωής μου είναι υγιής, καλοθρεμμένη και ισχυρά μέσα στο ύδωρ, και δρόσος θα υπάρχη κατά τους θερμούς μήνας του θερισμού των σιτηρών.

Ιωβ. 29,20 - ἡ δόξα μου κενὴ μετ᾿ ἐμοῦ, καὶ τὸ τόξον μου ἐν χειρὶ αὐτοῦ πορεύεται.

Ιωβ. 29,20 - Η δόξα μου δεν θα μειώνεται, αλλά θα ανανεώνεται και θα αυξάνη πάντοτε. Και το τόξον μου δια της χειρός του προστατεύοντός με Θεού θα επιτυγχάνη πάντοτε τον στόχον του.

Ιωβ. 29,21 - ἐμοῦ ἀκούσαντες προσέσχον, ἐσιώπησαν δὲ ἐπὶ τῇ ἐμῇ βουλῇ·

Ιωβ. 29,21 - Οταν με ήκουαν να ομιλώ, επρόσεχαν τους λόγους μου. Εσιωπούσαν δέ, όταν εξέφερα τας σκέψεις μου και την απόφασίν μου.

Ιωβ. 29,22 - ἐπὶ τῷ ἐμῷ ῥήματι οὐ προσέθεντο, περιχαρεῖς δὲ ἐγίνοντο ὁπόταν αὐτοῖς ἐλάλουν·

Ιωβ. 29,22 - Εις όσα εγώ ελεγα, δεν είχαν τίποτε να προσθέσουν εκείνοι. Εγέμιζαν δε από χαράν, όταν ωμιλούσα προς αυτούς προσωπικώς.

Ιωβ. 29,23 - ὥσπερ γῆ διψῶσα προσδεχομένη τὸν ὑετόν, οὕτως οὗτοι τὴν ἐμὴν λαλιάν.

Ιωβ. 29,23 - Ωσάν την γην, η οποία λόγω ξηρασίας διψά και περιμένει την ζωογόνον βροχήν, ετσι και εκείνοι επερίμεναν και ήκουαν την ομιλίαν μου.

Ιωβ. 29,24 - ἐὰν γελάσω πρὸς αὐτούς, οὐ μὴ πιστεύσωσι, καὶ φῶς τοῦ προσώπου μου οὐκ ἀπέπιπτεν·

Ιωβ. 29,24 - Οταν εμειδιούσα προς αυτούς και εγελούσα, δεν το επίστευαν, διότι δεν εθεωρούσαν τους εαυτούς των αξίους τέτοιας τιμής. Η αγαθότης δε και η ευμενεία του προσώπου μου δεν έπιπτε ποτέ στο κενόν, αλλά τας εδέχοντό με μεγάλην ευχαρίστησιν.

Ιωβ. 29,25 - ἐξελεξάμην ὁδὸν αὐτῶν καὶ ἐκάθισα ἄρχων καὶ κατεσκήνουν ὡσεὶ βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις ὃν τρόπον παθεινοὺς παρακαλῶν.

Ιωβ. 29,25 - Εξέλεξα και εταύτισα τον δρόμον της ζωής μου με την ζωήν των, εκάθισα μεταξύ των ωσάν άρχων. Κατεσκήνωσα και παρέμεινα ανάμεσα των βασιλεύς περιστοιχιζόμενος και φρουρούμενος από τους ελαφρώς ωπλισμένους στρατιώτας του. Εκάθησα, όπως κάθεται κανείς και παρηγορεί τους πάσχοντας και θλιβομένους.

ΙΩΒ 30

Ιωβ. 30,1 - Νυνὶ δὲ κατεγέλασάν μου ἐλάχιστοι, νῦν νουθετοῦσί με ἐν μέρει ὧν ἐξουδένουν τοὺς πατέρας αὐτῶν, οὓς οὐχ ἡγησάμην ἀξίους κυνῶν τῶν ἐμῶν νομάδων.

Ιωβ. 30,1 - Τωρα όμως με περιγελούν και οι νέοι ακόμη, άνθρωποι χωρίς κοινωνικήν αξίαν. Με νουθετούν εν τινί μέτρω εκείνοι, τους πατέρας των οποίων εγώ καταφρονούσα και δεν τους εθεωρούσα αξίους να συγκρίνω ούτε με τους κύνας των ποιμνίων μου.

Ιωβ. 30,2 - καί γε ἰσχὺς χειρῶν αὐτῶν ἱνατί μοι; ἐπ᾽ αὐτοὺς ἀπώλετο συντέλεια.

Ιωβ. 30,2 - Και πράγματι, εις τι θα μου ήτο χρήσιμος η δύναμις των χειρών των; Εις τίποτε. Διότι είχε χαθή και δεν υπήρχε πλέον εις αυτούς η σύνεσις και η δύναμις εις επιτέλεσιν και ολοκλήρωσιν καλού έργου.

Ιωβ. 30,3 - ἐν ἐνδείᾳ καὶ λιμῷ ἄγονος· οἱ φεύγοντες ἄνυδρον ἐχθὲς συνοχὴν καὶ ταλαιπωρίαν,

Ιωβ. 30,3 - Ξηροί και άγονοι κατήντησαν, λόγω της πτωχείας και της πείνης των. Αυτοί έφυγαν προς χώραν προ πολλού καιρού άνυδρον και ξηράν και συνήντησαν εις αυτήν στενοχωρίαν και ταλαιπωρίαν·

Ιωβ. 30,4 - οἱ περικυκλοῦντες ἅλιμα ἐπὶ ἠχοῦντι, οἵτινες ἅλιμα ἦν αὐτῶν τὰ σῖτα, ἄτιμοι δὲ καὶ πεφαυλισμένοι, ἐνδεεῖς παντὸς ἀγαθοῦ, οἳ καὶ ῥίζας ξύλων ἐμασσῶντο ὑπὸ λιμοῦ μεγάλου.

Ιωβ. 30,4 - οι περιπλανώμενοι εις αλμυρούς παραλίους τόπους, όπου βοΐζουν τα κύματα της θαλάσσης και οι οποίοι ως μόνην των τροφήν είχαν τα αλμυρά εκεί χόρτα. Ασημοι δε και εξευτελισμένοι και εις αγρίαν κατάστασιν, στερούμενοι κάθε αγαθόν, και οι οποίοι ένεκα της μεγάλης πείνης των εμασσούσαν και αυτάς ακόμη τας ρίζας των δένδρων·

Ιωβ. 30,5 - ἐπανέστησάν μοι κλέπται,

Ιωβ. 30,5 - αυτοί επανεστάτησαν εναντίον μου, δια να με κλέπτουν.

Ιωβ. 30,6 - ὧν οἱ οἶκοι αὐτῶν ἦσαν τρῶγλαι πετρῶν,

Ιωβ. 30,6 - Αυτοί των οποίων τα σπίτια ήσαν τρώγλαι εις τα σπήλαια των βράχων.

Ιωβ. 30,7 - ἀνὰ μέσον εὐήχων βοήσονται· οἳ ὑπὸ φρύγανα ἄγρια διῃτῶντο,

Ιωβ. 30,7 - Ανάμεσα στους αντηχούντας βράχους εφώναζαν ο ένας τον άλλον. Κατω από ξηρούς αγρίους θάμνους χώνονται και κατοικούν.

Ιωβ. 30,8 - ἀφρόνων υἱοὶ καὶ ἀτίμων, ὄνομα καὶ κλέος ἐσβεσμένον ἀπὸ γῆς.

Ιωβ. 30,8 - Είναι παιδιά ανθρώπων, που δεν έχουν φρόνησιν και δεν απολαμβάνουν τιμήν· με σβησμένον εντελώς το όνομα και την δόξαν των

από την γην.

Ιωβ. 30,9 - νυνὶ δὲ κιθάρα ἐγώ εἰμι αὐτῶν, καὶ ἐμὲ θρύλλημα ἔχουσιν·

Ιωβ. 30,9 - Τωρα όμως εγώ έγινα κιθάρα, με την οποίαν παίζουν και διασκεδάζουν. Με έχουν ως διασκεδαστικόν μολόγημα εις τας συζητήσεις των.

Ιωβ. 30,10 - ἐβδελύξαντο δέ με ἀποστάντες μακρὰν ἀπὸ δὲ τοῦ προσώπου μου οὐκ ἐφείσαντο πτύελον.

Ιωβ. 30,10 - Με εσιχάθησαν και απεμακρύνθησαν από εμένα. Δεν εδίστασαν δε να με πτύσουν κατά πρόσωπον με το σάλιο των εις έκφρασιν της καταφρονήσεώς των.

Ιωβ. 30,11 - ἀνοίξας γὰρ φαρέτραν αὐτοῦ ἐκάκωσέ με, καὶ χαλινὸν τοῦ προσώπου μου ἐξαπέστειλαν.

Ιωβ. 30,11 - Ολα δε αυτά, διότι ο Θεός ήνοιξε την φαρέτραν του, που περιείχε ταλαιπωρίας και πόνους δι' εμέ, και με εβασάνισε. Αυτοί δε οι άνθρωποι απέβαλαν κάθε χαλινόν και έγιναν θρασείς εναντίον μου.

Ιωβ. 30,12 - ἐπὶ δεξιῶν βλαστοῦ ἐξανέστησαν, πόδα αὐτῶν ἐξέτειναν καὶ ᾠδοποίησαν ἐπ᾿ ἐμὲ τρίβους ἀπωλείας αὐτῶν.

Ιωβ. 30,12 - Ιστανται αυτοί οι ευτελείς πλαγίως από εμέ εις τα δεξιά, απλώνουν τα πόδια των, δια να σκοντάψω, και με ωθούν προς δρόμους ολέθρου και καταστροφής.

Ιωβ. 30,13 - ἐξετρίβησαν τρίβοι μου, ἐξέδυσαν γάρ μου τὴν στολήν· βέλεσιν αὐτοῦ κατηκόντισέ με,

Ιωβ. 30,13 - Κατεστράφησαν οι δρόμοι μου, από τους οποίους θα ημπορούσα να διαφύγω τον όλεθρον. Διότι αυτοί με απεγύμνωσαν από τα αρχοντικά μου ενδύματα και από την δύναμίν μου. Ο δε Θεός με ηκόντισε και με επληγωσε με τα βέλη του.

Ιωβ. 30,14 - κέχρηται δέ μοι ὡς βούλεται, ἐν ὀδύναις πέφυρμαι.

Ιωβ. 30,14 - Με εχρησιμοποίησεν, όπως αυτός ηθέλησεν, ώστε να είμαι ζυμωμένος με τας οδύνας και τας ταλαιπωρίας.

Ιωβ. 30,15 - ἐπιστρέφονταί μου αἱ ὀδύναι, ᾤχετό μου ἡ ἐλπὶς ὥσπερ πνεῦμα καὶ ὥσπερ νέφος ἡ σωτηρία μου.

Ιωβ. 30,15 - Οι πόνοι μου διαρκώς επανέρχονται και εφορμούν εναντίον μου. Εχει χαθή κάθε ελπίς σωτηρίας, ωσάν τον άνεμον ο οποίος έρχεται και φεύγει. Η σωτηρία μου εχάθη ωσάν το παροδικόν νέφος.

Ιωβ. 30,16 - καὶ νῦν ἐπ᾿ ἐμὲ ἐκχυθήσεται ἡ ψυχή μου, ἔχουσι δέ με ἡμέραι ὀδυνῶν·

Ιωβ. 30,16 - Και τώρα έχει πλέον ατονήσει η ψυχή μου, ώστε υπάρχει φόβος να χυθή προς τα έξω και να σβήση. Ημέραι δε δυστυχίας και οδύνης με έχουν στενώς περικυκλώσει.

Ιωβ. 30,17 - νυκτί δέ μου τὰ ὀστᾶ συγκέχυται, τὰ δὲ νεῦρά μου διαλέλυται.

Ιωβ. 30,17 - Κατά την νύκτα τα κόκκαλά μου, εξ αιτίας των πόνων, φαίνονται ότι έχουν εξαρθρωθή και ανακατεύονται τα νευρά μου από την πολλήν εξάντλησιν, σαν να έχουν διαλυθή.

Ιωβ. 30,18 - ἐν πολλῇ ἰσχύϊ ἐπελάβετό μου τῆς στολῆς, ὥσπερ τὸ περιστόμιον τοῦ χιτῶνός μου περιέσχε με.

Ιωβ. 30,18 - Ενεκα της δριμύτητος και της εκτάσεως της ασθενείας μου, το ένδυμά μου με έχει ισχυρώς περισφίξει. Κολλά επάνω στο πληγωμένο σώμα μου και με σφίγγει, όπως το περιλαίμιον του χιτώνος μου.

Ιωβ. 30,19 - ἥγησαι δέ με ἴσα πηλῷ, ἐν γῇ καὶ σποδῷ μου ἡ μερίς·

Ιωβ. 30,19 - Ω Κυριε, με την ασθένειαν αυτήν με έφερες εις τέτοιαν θέσιν, ώστε να φαίνωμαι σαν λάσπη. Το χώμα και η στάχτη είναι ο τόπος μου.

Ιωβ. 30,20 - κέκραγα δὲ πρός σε καὶ οὐκ ἀκούεις μου, ἔστησαν δὲ καὶ κατενόησάν με·

Ιωβ. 30,20 - Εφώναξα και φωνάζω, Κυριε, προς σέ. Δεν με ήκουσες και ούτε με ακούεις. Οι εχθροί μου εστάθησαν και κατενόησαν την καταφρόνησίν σου προς εμέ.

Ιωβ. 30,21 - ἐπέβης δέ μοι ἀνελεημόνως, χειρὶ κραταιᾷ με ἐμαστίγωσας·

Ιωβ. 30,21 - Επέπεσες επάνω μου ασπλάγχνως, και με χείρα δυνατήν με εμαστίγωσας.

Ιωβ. 30,22 - ἔταξας δέ με ἐν ὀδύναις, καὶ ἀπέῤῥιψάς με ἀπὸ σωτηρίας.

Ιωβ. 30,22 - Με κατέταξες και με άφησες να ζω εν μέσω αδιηγήτων βασάνων. Με επεταξες μακρυά από την σωτηρίαν.

Ιωβ. 30,23 - οἶδα γὰρ ὅτι θάνατός με ἐκτρίψει, οἰκία γὰρ παντὶ θνητῷ γῆ.

Ιωβ. 30,23 - Γνωρίζω, βέβαια, ότι ο θάνατος θα με κατασυντρίψη και θα με αφανίση. Διότι οριστική κατοικία δια κάθε άνθρωπον είναι η γη με τους τάφους της.

Ιωβ. 30,24 - εἰ γὰρ ὄφελον δυναίμην ἐμαυτὸν χειρώσασθαι, ἢ δεηθείς γε ἑτέρου, καὶ ποιήσει μοι τοῦτο.

Ιωβ. 30,24 - Μηπως, τάχα, έτσι που κατήντησα, πρέπει με τα ίδια μου τα χέρια να θέσω τέρμα εις την ζωήν μου, η να παρακαλέσω κάποιον άλλον να με θανατώση;

Ιωβ. 30,25 - ἐγὼ δὲ ἐπὶ παντὶ ἀδυνάτῳ ἔκλαυσα, ἐστέναξα ἰδὼν ἄνδρα ἐν ἀνάγκαις.

Ιωβ. 30,25 - Εγώ δέ, ο οποίος ασπλάγχνως σήμερα έχω εγκαταλειφθή από όλους, όταν έβλεπα βασανιζόμενον αδύνατον άνθρωπον, έκλαια και εστέναζα δια την δυστυχίαν του.

Ιωβ. 30,26 - ἐγὼ δὲ ἐπέχων ἀγαθοῖς, ἰδοὺ συνήντησάν μοι μᾶλλον ἡμέραι κακῶν.

Ιωβ. 30,26 - Ενῷ λοιπόν εγώ, ως εκ της αγαθότητάς μου και της συμπαραστάσεως προς τους άλλους, επερίμενα ως αμοιβήν μου αγαθά,

απροσδοκήτως είδα να έρχωνται εναντίον μου ημέραι συμφορών.
Ιωβ. 30,27 - ἡ κοιλία μου ἐξέζεσε καὶ οὐ σιωπήσεται, προέφθασάν με ἡμέραι πτωχείας.
Ιωβ. 30,27 - Η κοιλία μου βράζει και δεν θα σταματήση τον βρασμόν και την φλεγμονήν της. Με κατέλαβαν ημέραι στερήσεως και δυστυχίας.
Ιωβ. 30,28 - στένων πεπόρευμαι ἄνευ φιμοῦ, ἕστηκα δὲ ἐν ἐκκλησίᾳ κεκραγώς.
Ιωβ. 30,28 - Στενάζω, περιπατώ, πηγαίνω έδω και εκεί χωρίς φίμωτρον στο στόμα μου, δια να εμποδίζη τους στεναγμούς μου. Πηγαίνω εις τας συνάξστου λαού, φωνάζω δυνατά και ζητώ βοήθειαν.
Ιωβ. 30,29 - ἀδελφὸς γέγονα σειρήνων, ἑταῖρος δὲ στρουθῶν.
Ιωβ. 30,29 - Εγινα αδελφός νυκτοβίων ωρυομένων ζώων. Συντροφος στρουθοκαμήλων, που εκβάλλουν αγρίας κραυγάς.
Ιωβ. 30,30 - τὸ δὲ δέρμα μου ἐσκότωται μεγάλως, τὰ δὲ ὀστᾶ μου ἀπὸ καύματος.
Ιωβ. 30,30 - Το δέρμα μου έχει μαυρίσει από τας πληγάς και τα αίματα. Τα δε κόκκαλά μου εκάησαν από τον πυρετόν της ασθενείας μου.
Ιωβ. 30,31 - ἀπέβη δὲ εἰς πένθος μου ἡ κιθάρα, ὁ δὲ ψαλμός μου εἰς κλαυθμὸν ἐμοί.
Ιωβ. 30,31 - Η κιθάρα έγινε δι' εμέ όργανον, που παίζονται πένθιμα μοιρολόγια. Το τραγούδι μου θρήνος και κλαυθμός μου.

ΙΩΒ 31

Ιωβ. 31,1 - Διαθήκην ἐθέμην τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ οὐ συνήσω ἐπὶ παρθένον.
Ιωβ. 31,1 - Συμβόλαιον έκαμα και νόμον έθεσα εις τα μάτια μου, ώστε ποτέ να μη παρατηρώ με πονηράν επιθυμίαν τας παρθένους.
Ιωβ. 31,2 - καὶ τί ἐμέρισεν ὁ Θεὸς ἄνωθεν καὶ κληρονομία ἱκανοῦ ἐξ ὑψίστων;
Ιωβ. 31,2 - Τι εξεχώρισεν ως μερίδιον ο Θεός από τον ουρανόν και ποία η κληροδοσία προς τους αμαρτωλούς εκ μέρους του δυνατού Κυρίου, που κατοικεί εν υψίστοις;
Ιωβ. 31,3 - οὐχὶ ἀπώλεια τῷ ἀδίκῳ καὶ ἀπαλλοτρίωσις τοῖς ποιοῦσιν ἀνομίαν;
Ιωβ. 31,3 - Καταστροφή και όλεθρος δεν επιφυλάσσεται στους αμαρτωλούς αυτούς και αποξένωσις από τον Θεόν στους διαπράττοντας παρανόμους πράξεις;
Ιωβ. 31,4 - οὐχὶ αὐτὸς ὄψεται ὁδόν μου καὶ πάντα τὰ διαβήματά μου ἐξαριθμήσεται;

Ιωβ. 31,4 - Αυτός όμως ο δίκαιος μισθαποδότης, ο Κυριος, δεν θα ίδη τους δρόμους της ζωής μου, την καλήν συμπεριφοράν μου, και δεν θα λογαριάση τα διαβήματά μου;

Ιωβ. 31,5 - εἰ δὲ ἤμην πεπορευμένος μετὰ γελοιαστῶν, εἰ δὲ καὶ ἐσπούδασεν ὁ πούς μου εἰς δόλον·

Ιωβ. 31,5 - Εάν εγώ επορεύθην και συνεταυτίσθην με ασώτους και με αγύρτας, εάν τα βήματά μου επάτησαν ποτέ εις δολίους δρόμους

Ιωβ. 31,6 - ἕσταμαι γὰρ ἐν ζυγῷ δικαίῳ, οἶδε δὲ ὁ Κύριος τὴν ἀκακίαν μου.

Ιωβ. 31,6 - -ο ζυγός μου ήτο πάντοτε δίκαιος και γνωρίζει ο Κυριος την αθωότητά μου.

Ιωβ. 31,7 - εἰ ἐξέκλινεν ὁ πούς μου ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰ δὲ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἐπηκολούθησεν ἡ καρδία μου, εἰ δὲ καὶ ταῖς χερσί μου ἡψάμην δώρων,

Ιωβ. 31,7 - Εάν οι πόδες μου παρεξέκλιναν από την θείαν οδόν, εάν η καρδία μου ηκολούθησε και έπραξε σύμφωνα με όσα πονηρά δύναται να ίδη ο οφθαλμός μου, εάν και με τα χέρια μου απλώς και μόνον έθιξα δώρα, δια να δείξω προσωποληψίαν κατά την απονομήν της δικαιοσύνης,

Ιωβ. 31,8 - σπείραιμι ἄρα καὶ ἄλλοι φάγοισαν, ἄῤῥιζος δὲ γενοίμην ἐπὶ γῆς.

Ιωβ. 31,8 - είθε εγώ μεν να σπείρω πάντοτε, άλλοι δε να τρώγουν όσα εγώ έχω σπείρει. Είθε να μη ριζώσω ποτέ εις την γην.

Ιωβ. 31,9 - εἰ ἐξηκολούθησεν ἡ καρδία μου γυναικὶ ἀνδρὸς ἑτέρου, εἰ καὶ ἐγκάθετος ἐγενόμην ἐπὶ θύραις αὐτῆς,

Ιωβ. 31,9 - Εάν εδελεάσθη και ειλκύσθη η καρδία μου από την γυναίκα ξένου ανδρός, εάν εις κατάλληλον θέσιν τοποθετημένος παρεμόνευσα εις τας θύρας της ζητών να εύρω ευκαιρίαν να εισέλθω στο σπίτι της,

Ιωβ. 31,10 - ἀρέσαι ἄρα καὶ ἡ γυνή μου ἑτέρῳ, τὰ δὲ νήπιά μου ταπεινωθείη·

Ιωβ. 31,10 - τότε ας αρέση και ας ελκυσθή η γυναίκα μου εις άλλον άνδρα, ώστε να πάθω και εγώ τα ιδία και τα μικρά μου τα παιδιά να εξευτελισθούν με την διαγωγήν αυτήν της μητρός των.

Ιωβ. 31,11 - θυμὸς γὰρ ὀργῆς ἀκατάσχετος τὸ μιᾶναι ἀνδρὸς γυναῖκα·

Ιωβ. 31,11 - Τα λέγω αυτά, διότι ασυγκράτητος επέρχεται από τον Θεόν η οργή, όταν κανείς μολύνη την γυναίκα ξένου ανδρός.

Ιωβ. 31,12 - πῦρ γάρ ἐστι καιόμενον ἐπὶ πάντων τῶν μερῶν, οὗ δ᾿ ἂν ἐπέλθῃ ἐκ ῥιζῶν ἀπώλεσεν.

Ιωβ. 31,12 - Το αμαρτημα τούτο είναι άσβεστη φωτιά, που κατακαίει επάνω εις όλα τα μέρη· που δε θα επιπέση, εξολοθρεύει εκ θεμελίων.

Ιωβ. 31,13 - εἰ δὲ καὶ ἐφαύλισα κρίμα θεράποντός μου ἢ θεραπαίνης, κρινομένων αὐτῶν πρός με,

Ιωβ. 31,13 - Εάν δε κατεφρόνησα και κατεπάτησα το δίκαιον των υπηρετών η υπηρετριών μου, όταν είχον διαφοράς μαζή μου,

Ιωβ. 31,14 - τί γὰρ ποιήσω, ἐὰν ἔτασίν μου ποιῆται ὁ Κύριος; ἐὰν δὲ καὶ ἐπισκοπήν, τίνα ἀπόκρισιν ποιήσομαι;

Ιωβ. 31,14 - τότε τι θα κάμω εγώ, όταν ο Κυριος με δικάση; Οταν με επισκεφθή, δια να με κρίνη, ποίαν απόκρισιν και απολογίαν έχω να δώσω;

Ιωβ. 31,15 - πότερον οὐχ ὡς καὶ ἐγὼ ἐγενόμην ἐν γαστρί, καὶ ἐκεῖνοι γεγόνασι; γεγόναμεν δὲ ἐν τῇ αὐτῇ κοιλίᾳ.

Ιωβ. 31,15 - Τι λοιπόν; Δεν έλαβα και εγώ ύπαρξιν εις την κοιλίαν της μητρός μου, όπως και εκείνοι; Εχομεν λάβει ύπαρξιν εις την αυτήν κοιλίαν και εγεννήθημεν κατά τον ίδιον τρόπον.

Ιωβ. 31,16 - ἀδύνατοι δὲ χρείαν, ἥν ποτε εἶχον, οὐκ ἀπέτυχον, χήρας δὲ τὸν ὀφθαλμὸν οὐκ ἐξέτηξα.

Ιωβ. 31,16 - Αδύνατοι δε και πτωχοί άνθρωποι, όταν ευρέθησαν εις κάποιαν ανάγκην, δεν εστερήθησαν από την βοήθειάν μου. Τους οφθαλμούς της χήρας δεν τους αφήκα να μαραθούν και να λυώσουν, όταν ικετευτικοί απηυθύνοντο προς εμέ.

Ιωβ. 31,17 - εἰ δὲ καὶ τὸν ψωμόν μου ἔφαγον μόνος καὶ οὐχὶ ὀρφανῷ μετέδωκα·

Ιωβ. 31,17 - Εάν έφαγα το ψωμί μόνος μου και δεν έδωκα από αυτό στο ορφανόν, ας με τιμωρήση ο Θεός.

Ιωβ. 31,18 - ὅτι ἐκ νεότητός μου ἐξέτρεφον ὡς πατήρ, καὶ ἐκ γαστρὸς μητρός μου ὡδήγησα·

Ιωβ. 31,18 - Διότι από την νεαράν μου ακόμη ηλικίαν έτρεφα τον πεινώντα και το ορφανόν, ωσάν πατήρ. Και εκ γενετής έχων την αγαθήν διάθεσιν ωδηγούσα αυτούς.

Ιωβ. 31,19 - εἰ δὲ καὶ ὑπερεῖδον γυμνὸν ἀπολλύμενον καὶ οὐκ ἠμφίασα αὐτόν,

Ιωβ. 31,19 - Εάν δε και εγύρισα αλλού τα μάτια μου, δια να μη ίδω κάποιον γυμνόν, ο οποίος λόγω της γυμνότητός του εκινδύνευε να αποθάνη, και δεν τον ενεδυσα,

Ιωβ. 31,20 - ἀδύνατοι δὲ εἰ μὴ εὐλόγησάν με, ἀπὸ δὲ κουρᾶς ἀμνῶν μου ἐθερμάνθησαν οἱ ὦμοι αὐτῶν·

Ιωβ. 31,20 - αδύνατοι δε και πτωχοί εάν δεν με ηυλόγησαν, διότι δεν τους εβοήθησα, και δεν εθερμάνθησαν οι ώμοι των από τα ενδύματα που υφάνθησαν από την κουράν των προβάτων μου,

Ιωβ. 31,21 - εἰ ἐπῇρα ὀρφανῷ χεῖρα, πεποιθὼς ὅτι πολλή μοι βοήθεια περίεστιν,

Ιωβ. 31,21 - εάν εσήκωσα απειλητικήν και αρπακτικήν την χείρα μου εναντίον του ορφανού, διότι είχα την πεποίθησιν ότι πολλή προσωποληπτική

βοήθεια εκ μέρους των κριτών θα μου παρείχετο, εάν εδικαζόμην, εάν εις όλα αυτά είμαι ένοχος,

Ιωβ. 31,22 - ἀποσταίη ἄρα ὁ ὦμός μου ἀπὸ τῆς κλειδός, ὁ δὲ βραχίων μου ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος συντριβείη.

Ιωβ. 31,22 - είθε να εξαρθρωθή ο ώμος μου από τα κόκκαλα της κλειδός, να συντριβή δε από τον αγκώνα ο βροχίων μου.

Ιωβ. 31,23 - φόβος γὰρ Κυρίου συνέσχε με, ἀπὸ τοῦ λήμματος αὐτοῦ οὐχ ὑποίσω.

Ιωβ. 31,23 - Δεν διέπραξα τοιαύτας παρανομίας, διότι ο φόβος του Κυρίου με συγκρατούσε πάντοτε και διότι δεν ημπορούσα να υποφέρω την καταδικαστικήν απόφασιν του Θεού.

Ιωβ. 31,24 - εἰ ἔταξα χρυσίον εἰς χοῦν μου, εἰ δὲ καὶ λίθῳ πολυτελεῖ ἐπεποίθησα,

Ιωβ. 31,24 - Ποτέ δεν έκρυψα εις αποθησαυρισμόν και ασφάλειαν έντος της γης το χρυσίον, ποτέ δεν εστήριξα την ελπίδα μου στους πολυτίμους λίθους.

Ιωβ. 31,25 - εἰ δὲ καὶ εὐφράνθην πολλοῦ πλούτου μοι γενομένου, εἰ δὲ καὶ ἐπ᾿ ἀναριθμήτοις ἐθέμην χεῖρά μου·

Ιωβ. 31,25 - Ποτέ δεν εδοκίμασα υλοφρονα χαράν και αγαλλίασιν δια τον πλούτον, τον οποίον απέκτησα, ποτέ δεν άπλωσα το χέρι μου εις απόκτησιν αναρίθμητου πλούτου.

Ιωβ. 31,26 - ἦ οὐχ ὁρῶ μὲν ἥλιον τὸν ἐπιφαύσκοντα ἐκλείποντα, σελήνην δὲ φθίνουσαν; οὐ γὰρ ἐπ᾿ αὐτοῖς ἐστιν.

Ιωβ. 31,26 - Η δεν βλέπω και εγώ τον ήλιον να ανατέλλη λαμπρώς και να δύη με τόσην μεγαλοπρέπειαν, την δε σελήνην όλονέν να φθίνη, μέχρις ότου παρουσιασθή νέα; Ούτε και εις αυτά τα ουράνια σώματα δεν αξίζει να στηρίζεται κανείς.

Ιωβ. 31,27 - καὶ εἰ ἠπατήθη λάθρᾳ ἡ καρδία μου, εἰ δὲ χεῖρά μου ἐπιθεὶς ἐπὶ στόματί μου ἐφίλησα,

Ιωβ. 31,27 - Δεν επλανήθη, έστω και χωρίς να το θέλω, ποτέ η καρδία μου, ώστε αφού φέρω το χέρι μου στο στόμα μου και το φιλήσω να αποστείλω έτσι προς αυτά λατρευτικόν φίλημα ως προς θεούς.

Ιωβ. 31,28 - καὶ τοῦτό μοι ἄρα ἀνομία ἡ μεγίστη λογισθείη, ὅτι ἐψευσάμην ἐναντίον Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

Ιωβ. 31,28 - Εάν κάτι τέτοιο ποε έπραξα, ας μου καταλογισθή ενώπιον του Κυρίου ως η πλέον μεγάλη παράβασις του θείου νόμου· διότι εψεύσθην ενώπιον Κυρίου του Υψίστου και ηρνήθην αυτόν λατρεύσας είδωλα.

Ιωβ. 31,29 - εἰ δὲ καὶ ἐπιχαρὴς ἐγενόμην πτώματι ἐχθρῶν μου καὶ εἶπεν ἡ καρδία μου· εὖγε,

Ιωβ. 31,29 - Ακόμη δε εάν εδοκίμασα χαιρεκακίαν δια την πτώσιν και συντριβήν των εχθρών μου και είπεν η καρδία μου, “εύγε, εύγε, καλά να

πάθη”,
Ιωβ. 31,30 - ἀκούσαι ἄρα τὸ οὖς μου τὴν κατάραν μου, θρυλληθείην δὲ ἄρα ὑπὸ λαοῦ μου κακούμενος.
Ιωβ. 31,30 - ας ακούση το αυτί μου την ίδια κατάρα, που έκαμα δια τον εχθρόν μου, και ας με εύρουν τόσα κακά, ώστε η δυστυχία μου να γίνη θρύλος και μολόγημα μεταξύ του λαού μου.
Ιωβ. 31,31 - εἰ δὲ καὶ πολλάκις εἶπον αἱ θεράπαιναί μου· τίς ἂν δῴη ἡμῖν τῶν σαρκῶν αὐτοῦ πλησθῆναι; λίαν μου χρηστοῦ ὄντος·
Ιωβ. 31,31 - Μηπως, τάχα, αι υπηρετριαί μου είπαν και επανέλαβαν, ποιός τάχα θα μας δώση να χορτάσωμεν από το πλούσιον τραπέζι, που παραθέτει αυτός δια τον εαυτόν του; Δεν το είπαν, διότι εγώ ήμουνα πολύ καλός και ευεργετικός απέναντί των.
Ιωβ. 31,32 - ἔξω δὲ οὐκ ηὐλίζετο ξένος, ἡ δὲ θύρα μου παντὶ ἐλθόντι ἀνέῳκτο.
Ιωβ. 31,32 - Ποτέ δεν αφήκα ξένον να κοιμηθή έξω στο ύπαιθρον. Η θύρα του σπιτιού μου ήτο ανοικτή εις κάθε ερχόμενον.
Ιωβ. 31,33 - εἰ δὲ καὶ ἁμαρτῶν ἀκουσίως ἔκρυψα τὴν ἁμαρτίαν μου,
Ιωβ. 31,33 - Εάν δε και μου έτυχε να αμαρτήσω, χωρίς να το θέλω, και έκρυψα την αμαρτίαν μου, ας με τιμωρήση ο Θεός.
Ιωβ. 31,34 - οὐ γὰρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους τοῦ μὴ ἐξαγορεῦσαι ἐνώπιον αὐτῶν· εἰ δὲ καὶ εἴασα ἀδύνατον ἐξελθεῖν θύραν μου κόλπῳ κενῷ,
Ιωβ. 31,34 - Ποτέ όμως δεν υπεστάλην και δεν εντράπηκα τον πολύν λαόν, ώστε να μη ομολογήσω ενώπιον αυτών το πταίσμα μου. Ποτέ δεν αφήκα κανένα πτωχόν να βγη από το σπίτι μου με αδειανά τα χέρια.
Ιωβ. 31,35 - τίς δῴη ἀκούοντά μου; χεῖρα δὲ Κυρίου εἰ μὴ ἐδεδοίκειν, συγγραφὴν δέ, ἣν εἶχον κατά τινος,
Ιωβ. 31,35 - Ποιός θα μου δώση, τάχα, άνθρωπον να ακούση αυτά, που λέγω; Θα παρεκάλουν τον Θεόν να με ακούση, εάν δεν εφοβούμην την παντοδύναμον δεξιάν του. Εάν είχα εις τα χέρια μου γραμμάτιον οφειλής κάποιου προς εμέ,
Ιωβ. 31,36 - ἐπ᾽ ὤμοις ἂν περιθέμενος στέφανον ἀνεγίνωσκον,
Ιωβ. 31,36 - το περιέφερα στον ώμόν μου, το έβαζα ως στέφανον στο κεφάλι μου και το ανεγίνωσκον,
Ιωβ. 31,37 - καὶ εἰ μὴ ῥήξας αὐτὴν ἀπέδωκα, οὐθὲν λαβὼν παρὰ χρεωφειλέτου·
Ιωβ. 31,37 - κατόπιν δε το έσχιζα και το έδιδα εις αυτόν, χωρίς να πάρω τίποτε, από όσα μου ώφειλε.
Ιωβ. 31,38 - εἰ ἐπ᾽ ἐμοί ποτε ἡ γῆ ἐστέναξεν, εἰ δὲ καὶ οἱ αὔλακες αὐτῆς ἔκλαυσαν ὁμοθυμαδόν,
Ιωβ. 31,38 - Εάν η γη και οι καλλιεργούντες αυτήν εστέναξαν εξ αιτίας εμού και των αδικιών μου, εάν τα αυλάκια με τα οποία εποτίζετο και εκείνοι

που τα ήνοιγαν έκλαυσαν από συμφώνου, διότι, τάχα, τους αδικούσα,

Ιωβ. 31,39 - εἰ δὲ καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἔφαγον μόνος ἄνευ τιμῆς, εἰ δὲ καὶ ψυχὴν κυρίου τῆς γῆς ἐκβαλὼν ἐλύπησα,

Ιωβ. 31,39 - εάν εκράτησα δια τον εαυτόν μου και έφαγα μόνος μου τα διάφορα εισοδήματα της γης, και μάλιστα χωρίς να καταβάλλω τα ημερομίσθια στους εργάτας, εάν δε και ελύπησα οποιονδήποτε κάτοχον της γης εκδιώξας αυτόν από αυτήν, δια να την καταλάβω εγώ,

Ιωβ. 31,40 - ἀντὶ πυροῦ ἄρα ἐξέλθοι μοι κνίδη, ἀντὶ δὲ κριθῆς βάτος. καὶ ἐπαύσατο Ἰὼβ ῥήμασιν.

Ιωβ. 31,40 - είθε αντί του σίτου, που έσπειρα, να φυτρώσουν τσουκνίδες, αντί του κριθαριού να φυτρώσουν βάτοι”. Αυτά είπεν ο Ιώβ και έπαυσε να ομιλή.

ΙΩΒ 32

Ιωβ. 32,1 - Ἡσύχασαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς φίλοι αὐτοῦ ἔτι ἀντειπεῖν Ἰώβ, ἦν γὰρ Ἰὼβ δίκαιος ἐναντίον αὐτῶν.

Ιωβ. 32,1 - Ησύχασαν, εσιώπησαν οι τρεις φίλοι του Ιώβ και δεν αντεπαν εις αυτόν, διότι ο Ιώβ επέμενε να παρουσιάζεται ενώπιον αυτών ότι ήτο δίκαιος.

Ιωβ. 32,2 - ὠργίσθη δὲ Ἐλιοὺς ὁ τοῦ Βαραχιὴλ ὁ Βουζίτης ἐκ τῆς συγγενείας Ῥὰμ τῆς Αὐσίτιδος χώρας· ὠργίσθη δὲ τῷ Ἰὼβ σφόδρα, διότι ἀπέφηνεν ἑαυτὸν δίκαιον ἐναντίον Κυρίου.

Ιωβ. 32,2 - Εν τούτοις ο Ελιούς, ο υιός του Βαραχιήλ ο Βουζίτης, από την συγγένειαν του Ραμ της Αυσίτιδος χώρας, ωργίσθη. Ωργίσθη πολύ εναντίον του Ιώβ, διότι παρουσίασεν αυτός τον εαυτόν του δίκαιον ενώπιον του Κυρίου.

Ιωβ. 32,3 - καὶ κατὰ τῶν τριῶν δὲ φίλων ὠργίσθη σφόδρα, διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα Ἰὼβ καὶ ἔθεντο αὐτὸν εἶναι ἀσεβῆ.

Ιωβ. 32,3 - Ωργίσθη επίσης πολύ και εναντίον των τριών φίλων του Ιώβ, διότι δεν ημπόρεσαν αυτοί να δώσουν καταλλήλους αντιθέτους απαντήσεις στους ισχυρισμούς του Ιώβ και τον εθεώρησαν πάντες ως ασεβή.

Ιωβ. 32,4 - Ἐλιοὺς δὲ ὑπέμεινε δοῦναι ἀπόκρισιν Ἰώβ, ὅτι πρεσβύτεροι αὐτοῦ εἰσιν ἡμέραις.

Ιωβ. 32,4 - Ο Ελιούς, προκειμένου να δώση απάντησιν στον Ιώβ, επερίμενε να σιωπήσουν οι άλλοι τρεις, διότι αυτοί ήσαν μεγαλύτεροί του κατά την ηλικίαν.

Ιωβ. 32,5 - καὶ εἶδεν ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόκρισις ἐν στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐθυμώθη ὀργῇ αὐτοῦ.

Ιωβ. 32,5 - Οταν είδεν ότι οι τρεις αυτοί άνδρες δεν είχαν πλέον απάντησιν να δώσουν προς τον Ιώβ, ωργίσθη πολύ εναντίον αυτών.

Ιωβ. 32,6 - ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς ὁ τοῦ Βαραχιὴλ ὁ Βουζίτης εἶπε· νεώτερος μέν εἰμι τῷ χρόνῳ, ὑμεῖς δέ ἐστε πρεσβύτεροι· διὸ ἡσύχασα φοβηθεὶς τοῦ ὑμῖν ἀναγγεῖλαι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιστήμην.

Ιωβ. 32,6 - Ελαβε λοιπόν τον λόγον ο Ελιούς, ο υιός του Βαραχιήλ ο Βουζίτης και είπεν· “εγώ είμαι νεώτερος ως προς την ηλικίαν, σεις δε είσθε μεγαλύτεροί μου. Δι αυτό και δια λόγους σεβασμού εσιώπησα και δεν εφανέρωσα εις σας την γνώμην μου επί των ζητημάτων αυτών.

Ιωβ. 32,7 - εἶπα δὲ ὅτι οὐχ ὁ χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν, ἐν πολλοῖς δὲ ἔτεσι οἴδασι σοφίαν,

Ιωβ. 32,7 - Εσκέφθην ότι σεις, σαν μεγαλύτεροί μου, έπρεπε να έχετε τον λόγον. Είπα όμως ότι δεν είναι ο χρόνος ούτε και η μεγάλη ηλικία, που κάνουν τον άνθρωπον να ομιλή ορθώς. Ούτε με τα πολλά χρόνια οι άνθρωποι γνωρίζουν την αληθινήν σοφίαν.

Ιωβ. 32,8 - ἀλλὰ πνεῦμά ἐστιν ἐν βροτοῖς, πνοὴ δὲ Παντοκράτορός ἐστιν ἡ διδάσκουσα·

Ιωβ. 32,8 - Αλλά εκείνο, που κάμνει τον άνθρωπον σοφόν, είναι το πνεύμα που υπάρχει στους ανθρώπους, η λογική ικανότης, η έμπνευσις εκ μέρους του Παντοκράτορος. Αυτή είναι, που διδάσκει και φωτίζει τον άνθρωπον.

Ιωβ. 32,9 - οὐχ οἱ πολυχρόνιοί εἰσι σοφοί, οὐδ᾿ οἱ γέροντες οἴδασι κρίμα.

Ιωβ. 32,9 - Δεν είναι σοφοί όσοι έχουν ζήσει πολλά χρόνια, ούτε οι γέροντες γνωρίζουν και κρίνουν ορθώς, εάν δεν έχουν την έμπνευσιν του Θεού.

Ιωβ. 32,10 - διὸ εἶπα· ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελῶ ὑμῖν ἃ οἶδα.

Ιωβ. 32,10 - Δι' αυτό και σας λέγω· ακούσατέ με, και θα σας είπω αυτά, τα οποία γνωρίζω.

Ιωβ. 32,11 - ἐνωτίζεσθέ μου τὰ ῥήματα· ἐρῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων, ἄχρις οὗ ἐτάσητε λόγους,

Ιωβ. 32,11 - Ακούσατε τα λόγια μου, διότι θα ομιλήσω προς σας, εφ' όσον θα έχετε την διάθεσιν να με ακούσετε και μέχρις ότου ερευνήσετε και ελέγξετε τους λόγους μου.

Ιωβ. 32,12 - καὶ μέχρι ὑμῶν συνήσω. καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν τῷ Ἰὼβ ἐλέγχων ἀνταποκρινόμενος ῥήματα αὐτοῦ ἐξ ὑμῶν,

Ιωβ. 32,12 - Εγώ μέχρι τέλους, οπότε σεις επαύσατε να ομιλήτε, παρηκολούθησα και κατενόησα όσα είπατε. Και φρονώ, ότι κανείς από σας δεν ήλεγξε τον Ιώβ απαντών ορθώς και αληθινά εις τα λόγια του.

Ιωβ. 32,13 - ἵνα μὴ εἴπητε· εὕρομεν σοφίαν Κυρίῳ προσθέμενοι·

Ιωβ. 32,13 - Τούτο δε κατά παραχώρησιν Θεού, δια να μη είπετε ότι ημείς ευρήκαμεν σοφίαν και με πολλήν σοφίαν απηντήσαμεν στον Ιωβ τεθέντες με το μέρος του Κυρίου.

Ιωβ. 32,14 - ἀνθρώπῳ δὲ ἐπετρέψατε λαλῆσαι τοιαῦτα ῥήματα.

Ιωβ. 32,14 - Ετσι όμως εδώσατε ευκαιρίαν και αφορμήν εις άνθρωπον, στον Ιώβ, να είπη τέτοια λόγια, τα οποία εξεστόμισεν”.

Ιωβ. 32,15 - ἐπτοήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἔτι, ἐπαλαίωσαν ἐξ αὐτῶν λόγους.

Ιωβ. 32,15 - Οι τρεις φίλοι κατεπλάγησαν, απεγοητεύθησαν και δεν απήντησαν πλέον. Ελειψαν οι λόγοι από το στόμα των.

Ιωβ. 32,16 - ὑπέμεινα, οὐ γὰρ ἐλάλησαν· ὅτι ἔστησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.

Ιωβ. 32,16 - “Επερίμενα σιωπών να ομιλήσουν και πάλιν. Δεν έβγαλα από το στόμα μου κανένα λόγον. Τωρα όμως θα ομιλήσω, διότι αυτοί έπαυσαν πλέον να απαντούν στον Ιώβ”.

Ιωβ. 32,17 - ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς λέγει· πάλιν λαλήσω·

Ιωβ. 32,17 - Επειτα από μικράν διακοπήν, ωμίλησε και πάλιν ο Ελιούς ειπών· “πάλιν θα ομιλήσω,

Ιωβ. 32,18 - πλήρης γάρ εἰμι ῥημάτων, ὀλέκει γάρ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρός·

Ιωβ. 32,18 - διότι είμαι γεμάτος από σκέψεις και απόψεις. Με πιέζει μέσα μου το πνεύμα, δια να ομιλήσω.

Ιωβ. 32,19 - ἡ δὲ γαστήρ μου ὥσπερ ἀσκὸς γλεύκους ζέων δεδεμένος ἢ ὥσπερ φυσητὴρ χαλκέως ἐῤῥηγώς.

Ιωβ. 32,19 - Το εσωτερικόν μου, ο νους και η καρδία μου, από το πλήθος αυτό των σκέψεων, ομοιάζει με δεμένον ασκόν, μέσα στον οποίον βράζει ο μούστος, ώστε κινδυνεύει να διαρραγή. Η ομοιάζει προς φυσερό χαλκωματά, που από την πίεσιν του πολλού αέρος έχει διαρραγή.

Ιωβ. 32,20 - λαλήσω, ἵνα ἀναπαύσωμαι ἀνοίξας τὰ χείλη·

Ιωβ. 32,20 - Θα ομιλήσω, δια να δώσω επιτέλους και κάποιαν ανάπαυσιν στον εαυτόν μου. Θα ανοίξω το στόμα μου.

Ιωβ. 32,21 - ἄνθρωπον γὰρ οὐ μὴ αἰσχυνθῶ, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ βροτὸν οὐ μὴ ἐντραπῶ·

Ιωβ. 32,21 - Θα ομιλήσω ελεύθερα χωρίς να εντραπώ άνθρωπον, ούτε δε και απέναντι οποιουδήποτε θνητού θα υποσταλώ από του να είπω την αλήθειαν.

Ιωβ. 32,22 - οὐ γὰρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπα· εἰ δὲ μή, καὶ ἐμὲ σῆτες ἔδονται.

Ιωβ. 32,22 - Διότι δεν ηξεύρω και δεν εσυνήθισα να καταπλήσσωμαι ενώπιον προσώπων και να κολακεύω ανθρώπους. Εάν δε τυχόν και δείξω τέτοιαν προσωποληψίαν, είθε να με καταφάγουν τα σκουλήκια.

ΙΩΒ 33

Ιωβ. 33,1 - Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον, Ἰώβ, τὰ ῥήματά μου καὶ λαλιὰν ἐνωτίζου μου·
Ιωβ. 33,1 - Ακουσε, λοιπόν, και συ Ιώβ τα λόγια μου. Δώσε προσοχήν εις αυτά, τα οποία θα είπω.
Ιωβ. 33,2 - ἰδοὺ γὰρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά μου.
Ιωβ. 33,2 - Ιδού, ήνοιξα το στόμα μου και η γλώσσα πλέον θα αρχίση να ομιλή.
Ιωβ. 33,3 - καθαρά μου ἡ καρδία ῥήμασι, σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρὰ νοήσει.
Ιωβ. 33,3 - Από καθαράν και απροκατάληπτον καρδίαν θα εξέλθουν τα λόγια μου. Τα δε συνετά λόγια, που θα βγουν από τα χείλη μου, θα είναι καθαρά και ξάστερα, ώστε εύκολα να τα κατανόηση κανείς.
Ιωβ. 33,4 - πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσάν με, πνοὴ δὲ Παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά με.
Ιωβ. 33,4 - Το Πνεύμα του Θεού με εδημιούργησε, η πνοή δε και η έμπνευσις Κυρίου του Παντοκράτορας είναι αυτή, που που με διδάσκει.
Ιωβ. 33,5 - ἐὰν δύνῃ, δός μοι ἀπόκρισιν πρὸς ταῦτα· ὑπόμεινον, στῆθι κατ᾿ ἐμὲ καὶ ἐγὼ κατὰ σέ.
Ιωβ. 33,5 - Εάν βέβαια ημπορρής, δος μου ελεύθερα απάντησιν εις αυτά. Μονον δείξε υπομονήν καθ' ον χρόνον θα ομιλώ. Στάσου σταθερά απέναντί μου, όπως και εγώ θα σταθώ απέναντί σου.
Ιωβ. 33,6 - ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς καὶ ἐγώ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηρτίσμεθα.
Ιωβ. 33,6 - Είμεθα και οι δυο ίσοι. Από πηλόν έχεις πλασθή συ, όπως και εγώ. Από την ίδια λάσπη έχομεν πλασθή και απαρτισθή και οι δυο μας.
Ιωβ. 33,7 - οὐχ ὁ φόβος μού σε στροβήσει, οὐδὲ ἡ χείρ μου βαρεῖα ἔσται ἐπὶ σοί.
Ιωβ. 33,7 - Δεν θέλω να σε ταράξη ο φόβος μου, ούτε και το χέρι μου να πέση βαρύ επάνω σου.
Ιωβ. 33,8 - πλὴν εἶπας ἐν ὠσί μου, φωνὴν ῥημάτων σου ἀκήκοα,
Ιωβ. 33,8 - Πρέπει όμως να ομιλήσω, διότι με τα ίδια μου τα αυτιά άκουσα όσα είπες. Τους λόγους της ιδικής σου φωνής ήκουσα,
Ιωβ. 33,9 - διότι λέγεις· καθαρός εἰμι οὐχ ἁμαρτών, ἄμεμπτός εἰμι, οὐ γὰρ ἠνόμησα.
Ιωβ. 33,9 - διότι διεκήρυξες· Εγώ είμαι καθαρός, δεν έχω αμαρτήσει, είμαι άμεμπτος, δεν παρέβην τον νόμον του Κυρίου.
Ιωβ. 33,10 - μέμψιν δὲ κατ᾿ ἐμοῦ εὗρεν, ἥγηται δέ με ὥσπερ ὑπεναντίον·

Ιωβ. 33,10 - Ο Κυριος όμως εύρεν εναντίον μου μομφήν και κατηγορίαν. Με εθεώρησεν ως εχθρόν του.

Ιωβ. 33,11 - ἔθετο δὲ ἐν ξύλῳ τὸν πόδα μου, ἐφύλαξε δέ μου πάσας τὰς ὁδούς·

Ιωβ. 33,11 - Εκλεισεν στο βασανιστικόν ξύλον τα πόδια μου, ώστε να μη μπορώ να κινηθώ. Εφρούρησε όλους τους δρόμους, από τους οποίους, τυχόν, θα διηρχόμην.

Ιωβ. 33,12 - πῶς γὰρ λέγεις· δίκαιός εἰμι, καὶ οὐκ ἐπακήκοέ μου; αἰώνιος γάρ ἐστιν ὁ ἐπάνω βροτῶν.

Ιωβ. 33,12 - Πως λέγεις· είμαι δίκαιος και όμως ο Κυριος δεν με έχει εισακούσει; Αιώνιος είναι ο Κυριος, ανώτερος από όλους τους θνητούς της γης. Με απεριόριστα δικαιώματα επάνω όλων.

Ιωβ. 33,13 - λέγεις δέ· διατί τῆς δίκης μου οὐκ ἐπακήκοέ μου πᾶν ῥῆμα;

Ιωβ. 33,13 - Συ λέγεις· Διατί, όταν ο Κυριος με εδίκαζε, δεν είχεν ακούσει κανένα από τους λόγους υπερασπίσεώς μου, που είπα;

Ιωβ. 33,14 - ἐν γὰρ τῷ ἅπαξ λαλῆσαι ὁ Κύριος, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ

Ιωβ. 33,14 - Αβάσιμον το παράπονόν σου, διότι ο Κυριος απαντά και πρώτην και δεύτερον φοράν, κατά τον ένα η τον άλλον τρόπον.

Ιωβ. 33,15 - ἐνύπνιον, ἢ ἐν μελέτῃ νυκτερινῇ, ὡς ὅταν ἐπιπίπτῃ δεινὸς φόβος ἐπ᾿ ἀνθρώπους ἐπὶ νυσταγμάτων ἐπὶ κοίτης.

Ιωβ. 33,15 - Παραδείγματος χάριν με ενύπνιον η με σκέψεις και μελέτας, που προκαλούν στους ανθρώπους νυκτεριναί οπτασίαι, όταν κατά τον ύπνον των επιπίπτη μεγάλος φόβος στους ανθρώπους· κατά τας ώρας, που νυσταγμένοι απλώνονται εις την κλίνην των.

Ιωβ. 33,16 - τότε ἀνακαλύπτει νοῦν ἀνθρώπων, ἐν εἴδεσι φόβου τοιούτοις αὐτοὺς ἐξεφόβησεν

Ιωβ. 33,16 - Τοτε αποκαλύπτει και φωτίζει τον νουν των ανθρώπων και αφού τους καταπλήξη και τους εκφοβίση με τέτοια είδη φόβων, αποκαλύπτει και εντυπώνει εις αυτούς την αλήθειαν·

Ιωβ. 33,17 - ἀποστρέψαι ἄνθρωπον ἀπὸ ἀδικίας, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ πτώματος ἐῤῥύσατο.

Ιωβ. 33,17 - με κύριον σκοπόν να απομακρύνη τον άνθρωπον από την αμαρτίαν, το δε σώμα του και τον όλον εαυτόν του να τον γλυτώση από σοβαράς και θανασίμους πτώσεις.

Ιωβ. 33,18 - ἐφείσατο δὲ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀπὸ θανάτου καὶ μὴ πεσεῖν αὐτὸν ἐν πολέμῳ.

Ιωβ. 33,18 - Να λυπηθή και προφυλάξη την ζωήν του από τον θάνατον και να τον περιφρουρήση, ώστε να μη πέση νεκρός κατά τον πόλεμον.

Ιωβ. 33,19 - πάλιν δὲ ἤλεγξεν αὐτὸν ἐπὶ μαλακίᾳ ἐπὶ κοίτης καὶ πλῆθος ὀστῶν αὐτοῦ ἐνάρκησε·

Ιωβ. 33,19 - Ο Κυριος, οχι μόνον με όνειρα και οπτασίες καθοδηγεί τον άνθρωπον, αλλά και τον θλίβει και τον παιδαγωγεί δια μέσου των θλίψεων, εξαπλώνων αυτόν ασθενή επάνω εις την κλίνην του, ώστε να αδρανούν όλα τα κόκκαλά του.

Ιωβ. 33,20 - πᾶν δὲ βρωτὸν σίτου οὐ μὴ δύνηται προσδέξασθαι καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ βρῶσιν ἐπιθυμήσει,

Ιωβ. 33,20 - Κατά το διάστημα της ασθενείας του και εξ αιτίας της ασθενείας του, κάθε φαγώσιμον δεν ημπορεί να το δεχθή και να το φάγη. Η ψυχή του θα επιθυμή τροφήν, αλλά δεν θα έχη όρεξιν να την φάγη,

Ιωβ. 33,21 - ἕως ἂν σαπῶσιν αὐτοῦ αἱ σάρκες καὶ ἀποδείξῃ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ κενά·

Ιωβ. 33,21 - μέχρις ότου από την ασθένειαν και την ασιτίαν εξαντληθή ο άνθρωπος, πέσουν τα πάχη και αι πολλαί σάρκες και φανέρωση η ασθένεια του τα κόκκαλά του ολοφάνερα κάτω από το δέρμα.

Ιωβ. 33,22 - ἤγγισε δὲ εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἡ δὲ ζωὴ αὐτοῦ ἐν ᾅδη.

Ιωβ. 33,22 - Ετσι δε η ψυχή του πλησιάζει προς τον θάνατον και η ζωή του εγγίζει στον άδην.

Ιωβ. 33,23 - ἐὰν ὦσι χίλιοι ἄγγελοι θανατηφόροι, εἷς αὐτῶν οὐ μὴ τρώσῃ αὐτόν· ἐὰν νοήσῃ τῇ καρδίᾳ ἐπιστραφῆναι πρὸς Κύριον, ἀναγγείλῃ δὲ ἀνθρώπῳ τὴν ἑαυτοῦ μέμψιν, τὴν δὲ ἄνοιαν αὐτοῦ δείξῃ,

Ιωβ. 33,23 - Εάν υπάρχουν πάρα την κλίνην του χίλιοι άγγελοι από εκείνους, που έχουν ως έργον και αποστολήν να φέρουν τον θάνατον, κανείς από αυτούς δεν θα τον πληγώση και δεν θα τον θανατώση, αρκεί μόνον αυτός να συναισθανθή με την καρδία του και επιστρέψη δια της μετανοίας προς τον Κυριον, ομολογηση δε εις κάθε άνθρωπον την αξίαν μομφής και καταδίκης συμπεριφοράν του, δείξη δε φανερά την ασύνετον διαγωγήν του απέναντι του Θεού.

Ιωβ. 33,24 - ἀνθέξεται τοῦ μὴ πεσεῖν εἰς θάνατον, ἀνανεώσει δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα ὥσπερ ἀλοιφὴν ἐπὶ τοίχου, τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐμπλήσει μυελοῦ·

Ιωβ. 33,24 - Τοτε ο Θεός θα τον βαστάση και θα τον στήριξη, ώστε να μη πέση νεκρός. Θα ανανεώση δε αυτού το σώμα, όπως ανανεώνεται ο ασπριζόμενος τοίχος. Τα δε οστά του θα γεμίσουν από μυελόν.

Ιωβ. 33,25 - ἁπαλυνεῖ δὲ αὐτοῦ τὰς σάρκας ὥσπερ νηπίου, ἀποκαταστήσει δὲ αὐτὸν ἀνδρωθέντα ἐν ἀνθρώποις.

Ιωβ. 33,25 - Τας εξηντλημένας και απεξηραμμένας σάρκας του θα τας θεραπεύση και θα τας καταστήση απαλας ο Κυριος, όπως του μικρού παιδιού. Θα αποκαταστήση δε αυτόν νέον άνδρα μεταξύ των άλλων ανθρώπων.

Ιωβ. 33,26 - εὐξάμενος δὲ πρὸς Κύριον, καὶ δεκτὰ αὐτῷ ἔσται, εἰσελεύσεται προσώπῳ ἱλαρῷ σὺν ἐξηγορίᾳ· ἀποδώσει δὲ ἀνθρώποις

δικαιοσύνην.

Ιωβ. 33,26 - Οταν δε ευχηθή και απευθύνη δεήσεις προς τον Κυριον, θα γίνουν δεκτά τα αιτήματά του. Θα παρουσιασθή ενώπιον του Κυρίου με πρόσωπον ιλαρόν και χαρωπόν εκφράζων δοξολογίας και ευχαριστίας προς τον Θεόν. Εις τους αποδεχομένους κατ' αυτόν τον τρόπον την συνετήν παιδαγωγίαν, θα αποδώση ο Κυριος την δικαίωσιν και την αμοιβήν των δικαίων.

Ιωβ. 33,27 - εἶτα τότε ἀπομέμψεται ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτῷ λέγον· οἷα συνετέλουν καὶ οὐκ ἄξια ἤτασέ με ὧν ἥμαρτον.

Ιωβ. 33,27 - Επειτα, υπό το φως της δικαιώσεως, ο άνθρωπος θα κατηγορήση ο ίδιος τον εαυτόν του λέγων· Ποία και πόσα έργα άξια κατακρίσεως δεν διέπραξα ενώπιον του Κυρίου, και ο Κυριος δεν με ετιμώρησεν ανάλογα με τας αμαρτίας μου!

Ιωβ. 33,28 - σῶσον ψυχήν μου τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς διαφθοράν, καὶ ἡ ζωή μου φῶς ὄψεται.

Ιωβ. 33,28 - Σώσε, Κυριε, την ζωήν μου, δια να μη κατέλθω εις την φθοράν του τάφου και του άδου. Διότι με την ιδικήν σου χάριν και δύναμιν η ζωη μου θα ίδη πάλιν το φως της χαράς.

Ιωβ. 33,29 - ἰδοὺ ταῦτα πάντα ἐργᾶται ὁ ἰσχυρὸς ὁδοὺς τρεῖς μετὰ ἀνδρός.

Ιωβ. 33,29 - Ιδού, όλα αυτά εργάζεται ο παντοδύναμος Κυριος. Πολλάς μεθόδους προς σωτηρίαν χρησιμοποιεί δι' ένα έκαστον άνθρωπον.

Ιωβ. 33,30 - καὶ ἐῤῥύσατο τὴν ψυχήν μου ἐκ θανάτου, ἵνα ἡ ζωή μου ἐν φωτὶ αἰνῇ αὐτόν.

Ιωβ. 33,30 - Και έτσι ο δια μέσου των θλίψεων και των άλλων ενεργειών του Θεού παιδαγωγηθείς και σωθείς άνθρωπος, αναφωνεί· εγλύτωσεν ο Θεός την ζωήν μου από τον θάνατον, ώστε η ζωη μου στο φως του παρόντος βίου να είναι γεμάτη από δοξολογίας προς αυτόν.

Ιωβ. 33,31 - ἐνωτίζου, Ἰώβ, καὶ ἄκουέ μου· κώφευσον, καὶ ἐγώ εἰμι λαλήσω.

Ιωβ. 33,31 - Ανοιξε τα αυτιά σου, Ιώβ, και άκουσε αυτά, που σου λέγω. Σιώπα ως εάν είσαι κωφός. Εγώ είμαι εκείνος, που θα ομιλήσω.

Ιωβ. 33,32 - εἰ εἰσί σοι λόγοι, ἀποκρίθητί μοι· λάλησον, θέλω γὰρ δικαιωθῆναί σε.

Ιωβ. 33,32 - Εάν όμως έχης λόγους να αποκριθής, απάντησέ μου. Ομίλησε, διότι θέλω να ακούσω τας δικαιολογίας σου και να σου αποδώσω το δίκαιον.

Ιωβ. 33,33 - εἰ μή, σὺ ἄκουσόν μου· κώφευσον καὶ διδάξω σε σοφίαν.

Ιωβ. 33,33 - Εάν όμως και δεν έχης τίποτε να είπης, άκουσέ με, σιώπα και εγώ θα διδάξω εις σε την αληθινήν σοφίαν”.

ΙΩΒ 34

Ιωβ. 34,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς λέγει·
Ιωβ. 34,1 - Συνεχίζων τον λόγον ο Ελιούς είπεν·
Ιωβ. 34,2 - ἀκούσατέ μου, σοφοί· ἐπιστάμενοι, ἐνωτίζεσθε τὸ καλόν·
Ιωβ. 34,2 - "ακούσατε αυτά, που θα σας είπω, όσοι είσθε σοφοί. Βαλετε εις τα αυτιά σας το καλόν σεις, που γνωρίζετε πολλά.
Ιωβ. 34,3 - ὅτι οὖς λόγους δοκιμάζει, καὶ λάρυγξ γεύεται βρῶσιν.
Ιωβ. 34,3 - Οτι, όπως ακριβώς ο λάρυγξ γεύεται το φαγητόν και μας πληροφορεί περί αυτού, ετσι και η ακοή, όργανον της διανοίας, κρίνει και ξεχωρίζει το ορθόν από το πεπλανημένον.
Ιωβ. 34,4 - κρίσιν ἑλώμεθα ἑαυτοῖς, γνῶμεν ἀνὰ μέσον ἑαυτῶν ὅ,τι καλόν.
Ιωβ. 34,4 - Ας εκλέξωμεν, λοιπόν, μαζή δια τον εαυτόν μας την δικαίαν κρίσιν και ας μάθωμεν να συζητούμεν μεταξύ μας ο,τι είναι καλόν και ορθόν.
Ιωβ. 34,5 - ὅτι εἴρηκεν Ἰώβ· δίκαιός εἰμι, ὁ Κύριος ἀπήλλαξέ μου τὸ κρίμα,
Ιωβ. 34,5 - Ας εξετάσωμεν αυτό, που είπεν ο Ιώβ· Είμαι δίκαιος, και παρ' όλα αυτά ο Κυριος δεν μου απέδωσε το δίκαιόν μου.
Ιωβ. 34,6 - ἐψεύσατο δὲ τῷ κρίματί μου, βίαιον τὸ βέλος μου ἄνευ ἀδικίας.
Ιωβ. 34,6 - Διέψευσε την γνώμην μου περί της αθωότητός μου, με έκρινεν ως ψεύστην. Χωρίς να πράξω κάτι το άδικον, έρριψε με ορμήν το βέλος της η θεία οργή του και με επλήγωσε βαθειά!
Ιωβ. 34,7 - τίς ἀνὴρ ὥσπερ Ἰώβ, πίνων μυκτηρισμὸν ὥσπερ ὕδωρ,
Ιωβ. 34,7 - Ποιός, λοιπόν, άλλος άνθρωπος ευρίσκεται στοιαύτην οδύνην και κατάπτωση, όπως ο Ιώβ, ο οποίος καθημερινώς, σαν με νερό, ποτίζεται με περιφρόνησιν από τους ανθρώπους,
Ιωβ. 34,8 - οὐχ ἁμαρτὼν οὐδὲ ἀσεβήσας ἢ ὁδοῦ κοινωνήσας μετὰ ποιούντων τὰ ἄνομα τοῦ πορευθῆναι μετὰ ἀσεβῶν;
Ιωβ. 34,8 - χωρίς να έχη αμαρτήσει ούτε και ασεβήσει, όπως ο ίδιος βεβαιώνει, χωρίς να έχη συμμετάσχει εις πονηρά έργα, η να έχη περιπατήσει μαζή με όλλους στον δρόμον των εργαζομένων τας παρανομίας και γενικώς στον δρόμον των ασεβών;
Ιωβ. 34,9 - μὴ γὰρ εἴπῃς, ὅτι οὐκ ἔσται ἐπισκοπὴ ἀνδρὸς καὶ ἐπισκοπὴ αὐτῷ παρὰ Κυρίου.
Ιωβ. 34,9 - Ας μη είπης συ, που με ακούεις, ότι δεν υπάρχει επίβλεψις και πρόνοια δια τον άνθρωπον εκ μέρους του Κυρίου.
Ιωβ. 34,10 - διό, συνετοὶ καρδίας ἀκούσατέ μου· μή μοι εἴη ἔναντι Κυρίου ἀσεβῆσαι καὶ ἔναντι Παντοκράτορος ταράξαι τὸ δίκαιον·

Ιωβ. 34,10 - Δια τούτο ακούσατέ μου σεις, οι συνετοί και νοήμονες άνδρες. Ποτέ να μη δώση ο Θεός και είπω λόγια ασεβή απέναντι του Κυρίου και να διαστρέψω απέναντι του Παντοκράτορας το δίκαιον και την δικαίαν κρίσιν.

Ιωβ. 34,11 - ἀλλὰ ἀποδιδοῖ ἀνθρώπῳ καθὰ ποιεῖ ἕκαστος αὐτῶν, καὶ ἐν τρίβῳ ἀνδρὸς εὑρήσει αὐτόν.

Ιωβ. 34,11 - Αλλά ανταποδίδει και θα ανταποδιδή ο Κυριος στον κάθε άνθρωπον ανάλογά με τα έργα, που πράττει αυτός. Θα συναντήση και θα κρίνη αυτόν σύμφωνα με την πορείαν της ζωής του.

Ιωβ. 34,12 - οἴει δὲ τὸν Κύριον ἄτοπα ποιήσειν; ἢ ὁ Παντοκράτωρ ταράξει κρίσιν, ὃς ἐποίησε τὴν γῆν;

Ιωβ. 34,12 - Εχεις την γνώμην, ότι είναι δυνατόν ποτέ ο Κυριος να πράξη κάτι το άτοπον; Η ο Παντοκράτωρ, που εδημιούργησε και κυβερνά τον κόσμον, θα διαταράξη το δίκαιον; Ποτέ στον αιώνα τον άπαντα.

Ιωβ. 34,13 - τίς δέ ἐστιν ὁ ποιῶν τὴν ὑπ᾿ οὐρανὸν καὶ τὰ ἐνόντα πάντα;

Ιωβ. 34,13 - Ποιός είναι εκείνος, που εδημιούργησε όλην την υπ' ουρανόν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν; Ο Θεός.

Ιωβ. 34,14 - εἰ γὰρ βούλοιτο συνέχειν καὶ τὸ πνεῦμα παρ᾿ αὐτῷ κατασχεῖν,

Ιωβ. 34,14 - Εάν ο Κυριος ήθελε να αναστείλη και να δεσμεύση τον ζωογόνον αέρα, που αναπνέομεν,

Ιωβ. 34,15 - τελευτήσει πᾶσα σάρξ ὁμοθυμαδόν, πᾶς δὲ βροτὸς εἰς γῆν ἀπελεύσεται, ὅθεν καὶ ἐπλάσθη.

Ιωβ. 34,15 - κάθε ζωντανός οργανισμός θα απέθνησκεν αμέσως. Ολοι δε οι θνητοί θα κατήρχοντο στον τάφον νεκροί, εις την γην από την οποίαν επλάσθησαν.

Ιωβ. 34,16 - εἰ δὲ μὴ νουθετῇ, ἄκουε ταῦτα, ἐνωτίζου φωνὴν ῥημάτων.

Ιωβ. 34,16 - Εάν συ, ω Ιώβ, δεν δέχεσαι νουθεσίας και συμβουλάς, άκουσε τώρα αυτά· Δώσε προσοχήν στους λόγους μου.

Ιωβ. 34,17 - ἰδὲ σὺ τὸν μισοῦντα ἄνομα καὶ τὸν ὀλλύντα τοὺς πονηροὺς ὄντα αἰώνιον δίκαιον.

Ιωβ. 34,17 - Ιδέ συ, που νομίζεις ότι ο Κυριος σε αδικεί, και μάθε ότι ο Θεός μισεί τα παράνομα πράγματα, καταστρέφει και εξολοθρεύει τους πονηρούς. Είναι αιωνίως ο απολύτως δίκαιος.

Ιωβ. 34,18 - ἀσεβὴς ὁ λέγων βασιλεῖ· παρανομεῖς, ἀσεβέστατε, τοῖς ἄρχουσιν·

Ιωβ. 34,18 - Είναι κατά την γνώμην σου ασεβής εκείνος, που ελεύθερα ημπορεί να πη στον παραβαίνοντα τον νόμον βασιλέα· “Παρανομείς” και θα αποκαλέση κάθε παρεκτρέπομενον άρχοντα, “ασεβέστατε”!

Ιωβ. 34,19 - ὃς οὐκ ἐπῃσχύνθη πρόσωπον ἐντίμου, οὐδὲ οἶδε τιμὴν θέσθαι ἁδροῖς θαυμασθῆναι πρόσωπα αὐτῶν.

Ιωβ. 34,19 - Αυτός που δεν επτοήθη και δεν υπεστάλη ενώπιον ενδόξου και ισχυρού ανθρώπου, ούτε γνωρίζει να αποδίδη τιμάς και κολακείας και να εκφράζεται με θαυμασμόν δια τους παρανομούντος μεγάλους.

Ιωβ. 34,20 - κενὰ δὲ αὐτοῖς ἀποβήσεται τὸ κεκραγέναι καὶ δεῖσθαι ἀνδρός· ἐχρήσαντο γὰρ παρανόμως ἐκκλινομένων ἀδυνάτων.

Ιωβ. 34,20 - Εξ αντιθέτου δέ, δια μερικούς κόλακας θα αποδειχθή ότι είναι μάταιον να κράζουν προς τους ισχυρούς της ημέρας και να ζητούν την βοήθειαν εκ μέρους αυτών. Διότι εφέρθησαν και οι ίδιοι παρανόμως, παρεθεώρησαν τους αδυνάτους και κατεπάτησαν το δίκαιόν των.

Ιωβ. 34,21 - αὐτὸς γὰρ ὁρατής ἐστιν ἔργων ἀνθρώπων, λέληθε δὲ αὐτὸν οὐδὲν ὧν πράσσουσιν,

Ιωβ. 34,21 - Διεψεύσθησαν αι προσδοκίαι των, διότι ο Θεός επιβλέπει και παρακολουθεί τα έργα των ανθρώπων. Τιποτε δεν διαφεύγει την προσοχήν του από αυτά, που πράττουν οι άνθρωποι.

Ιωβ. 34,22 - οὐδὲ ἔσται τόπος τοῦ κρυβῆναι τοὺς ποιοῦντας τὰ ἄνομα·

Ιωβ. 34,22 - Ούτε δε και υπάρχει τόπος, δια να κρυβούν αυτοί, που διαπράττουν τας παρανομίας.

Ιωβ. 34,23 - ὅτι οὐκ ἀπ᾿ ἄνδρα θήσει ἔτι·

Ιωβ. 34,23 - Και δεν ημπορεί ο παράνομος να στηρίζη τας ελπίδας του εις την βοήθειαν του οιουδήποτε ανθρώπου.

Ιωβ. 34,24 - ὁ γὰρ Κύριος πάντας ἐφορᾷ ὁ καταλαμβάνων ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός·

Ιωβ. 34,24 - Διότι ο Κυριος επιβλέπει όλους και δεν πλανάται ποτέ. Κατανοεί και τα πλέον ανεξιχνίαστα από τους ανθρώπους πράγματα, ένδοξα και εξαίρετα, τα οποία δεν είναι δυνατόν κανείς να εξαριθμήση.

Ιωβ. 34,25 - ὁ γνωρίζων αὐτῶν τὰ ἔργα καὶ στρέψει νύκτα καὶ ταπεινωθήσονται.

Ιωβ. 34,25 - Ο Κυριος γνωρίζει τα έργα των. Ανατρέπει αυτούς κατά την νύκτα και τους
ταπεινώνει.

Ιωβ. 34,26 - ἔσβεσε δὲ ἀσεβεῖς, ὁρατοὶ δὲ ἐναντίον αὐτοῦ,

Ιωβ. 34,26 - Εσβησε το φως των ασεβών ο Κυριος και τους εξηφάνισε, διότι ορατοί ήσαν ενώπιόν του αυτοί και τα έργα των·

Ιωβ. 34,27 - ὅτι ἐξέκλιναν ἐκ νόμου Θεοῦ, δικαιώματα δὲ αὐτοῦ οὐκ ἐπέγνωσαν

Ιωβ. 34,27 - διότι παρεξέκλιναν από τον νόμον του Θεού, δεν ανεγνώρισαν και δεν ετήρησαν τας εντολάς του·

Ιωβ. 34,28 - τοῦ ἐπαγαγεῖν ἐπ᾿ αὐτὸν κραυγὴν πενήτων, καὶ κραυγὴν πτωχῶν εἰσακούσεται.

Ιωβ. 34,28 - και έγιναν έτσι αιτία και αφορμή να φθάση προς αυτόν η κραυγή των αδικουμένων πενήτων, να εισακουσθή η κραυγή των πτωχών

και αδυνάτων.

Ιωβ. 34,29 - καὶ αὐτὸς ἡσυχίαν παρέξει, καὶ τίς καταδικάσεται; καὶ κρύψει πρόσωπον, καὶ τίς ὄψεται αὐτόν; καὶ κατὰ ἔθνους καὶ κατὰ ἀνθρώπου ὁμοῦ

Ιωβ. 34,29 - Οταν δε ο Θεός δώση ειρήνην και δικαίωσιν εις κάποιον, ποιός θα ημπορέση να εκφέρη καταδικαστικήν απόφασιν; Οταν δε από αγανάκτησιν κρύψη και αποστρέψη το πρόσωπόν του, ποιός θα ημπορέση να τον ίδη; Αυτός είναι κριτής ολοκλήρου έθνους, όπως επίσης και του ενός μόνον ανθρώπου.

Ιωβ. 34,30 - βασιλεύων ἄνθρωπον ὑποκριτὴν ἀπὸ δυσκολίας λαοῦ.

Ιωβ. 34,30 - Αυτός παραχωρεί ως βασιλέα άνθρωπον δόλιον και ιδιοτελή, ένεκα της κακότητος του λαού.

Ιωβ. 34,31 - ὅτι πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ὁ λέγων· εἴληφα, οὐκ ἐνεχυράσω·

Ιωβ. 34,31 - Αυτά δι' εκείνον, που λέγει προς τον ισχυρόν Θεόν· “Εχω έως τώρα πάρει από σε τιμωρίας. Δεν θα ζητήσω εγγύησιν και ενέχυρον, που να με ασφαλίζη από άλλους.

Ιωβ. 34,32 - ἄνευ ἐμαυτοῦ ὄψομαι, σὺ δεῖξόν μοι, εἰ ἀδικίαν εἰργασάμην, οὐ μὴ προσθήσω.

Ιωβ. 34,32 - Είμαι ανίκανος από τον εαυτόν μου να ίδω το ορθόν. Συ, ο ισχυρός, δείξε μου, αν διέπραξα κάποιον αδικίαν και εγώ υπιόσχομαι να μη την επαναλάβω στο μέλλον”.

Ιωβ. 34,33 - μὴ παρὰ σοῦ ἀποτίσει αὐτήν; ὅτι ἀπώσῃ, ὅτι σὺ ἐκλέξῃ, καὶ οὐκ ἐγώ· καὶ τί ἔγνως, λάλησον.

Ιωβ. 34,33 - Μηπως σύμφωνα με την ιδικήν σου εκτίμησιν και με την ιδικήν σου γνώμην θα κανονίση ο Θεός την τιμωρίαν; Αλλά συ την τιμωρίαν, που θα επιτρέψη ο Θεός, θα την απωθήσης, διότι έχεις την απαίτησιν να εκλέξης συ, και οχι εγώ ο Θεός. Επάνω εις αυτά τα μεγάλα θέματα τι γνωρίζεις, και τι γνώμην έχεις, ω Ιώβ; Ομίλησε.

Ιωβ. 34,34 - διὸ συνετοὶ καρδίας ἐροῦσι ταῦτα, ἀνὴρ δὲ σοφὸς ἀκήκοέ μου τὸ ῥῆμα.

Ιωβ. 34,34 - Διότι αυτά, που είπαμε, είναι αληθινά και σοφά. Ανδρες δε συνετοί θα είπουν τα ίδια. Καθε σοφός άνθρωπος θα ακούση και θα δεχθή τα λόγια μου αυτά.

Ιωβ. 34,35 - Ἰὼβ δὲ οὐκ ἐν συνέσει ἐλάλησε, τὰ ῥήματα αὐτοῦ οὐκ ἐν ἐπιστήμῃ.

Ιωβ. 34,35 - Το συμπέρασμα, είναι, ότι ο Ιώβ δεν ωμίλησε με σύνεσιν. Τα λόγια του δεν ήσαν λόγια σοφίας και επιστήμης.

Ιωβ. 34,36 - οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ μάθε, Ἰώβ, μὴ δῷς ἔτι ἀνταπόκρισιν, ὥσπερ οἱ ἄφρονες,

Ιωβ. 34,36 - Δεν αρκεί όμως να παραδεχθής αυτό, που είπα. Αλλά μάθε, ω Ιώβ, ακόμη να μη δώσης πλέον ανταπόκρισιν εις τας δοκιμασίας σου,

όπως οι άφρονες, αυτοί που είναι εστερημένοι της αληθινής σοφίας.

Ιωβ. 34,37 - ἵνα μὴ προσθῶμεν ἐφ᾿ ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἀνομία δὲ ἐφ᾿ ἡμῖν λογισθήσεται, πολλὰ λαλούντων ῥήματα ἐναντίον τοῦ Κυρίου.

Ιωβ. 34,37 - Τούτο δε και δια να μη προσθέσωμεν με τα ασύνετα λόγια μας και άλλας αμαρτίας εις τας μέχρι σήμερον διαπραχθείσας παρανομίας μας. Ασφαλώς δε θα καταλογισθή εις βάρος μας ως ανομία, όταν λέγωμεν τέτοια λόγια εναντίον του Κυρίου".

ΙΩΒ 35

Ιωβ. 35,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς λέγει·

Ιωβ. 35,1 - Συνέχισε πάλιν τον λόγον ο Ελιούς και είπε·

Ιωβ. 35,2 - τί τοῦτο ἡγήσω ἐν κρίσει; σὺ τίς εἶ ὅτι εἶπας· δίκαιός εἰμι ἔναντι Κυρίου;

Ιωβ. 35,2 - "διατί είχες αυτό το φρόνημα και αντιδικούσες προς τον Θεόν; Ποιός είσαι συ, ο οποίος ετόλμησες να είπης· είμαι δίκαιος απέναντι του Κυρίου;

Ιωβ. 35,3 - ἐγώ σοι δώσω ἀπόκρισιν καὶ τοῖς τρισὶ φίλοις σου.

Ιωβ. 35,3 - Εγώ θα απαντήσω εις σε και στους τρεις φίλους σου.

Ιωβ. 35,4 - ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἰδέ, κατάμαθε δὲ νέφη ὡς ὑψηλὰ ἀπὸ σοῦ.

Ιωβ. 35,4 - Σηκωσε τα βλέμματά σου στον ουρανόν, παρατήρησε και πρόσεξε τα νέφη, πόσον υψηλά από σε είναι. Επάνω δε από αυτά, εις τα απροσμέτρητα ύψη, υπάρχει ο θρόνος του Παντοκράτορας.

Ιωβ. 35,5 - εἰ ἥμαρτες, τί πράξεις; εἰ δὲ καὶ πολλὰ ἠνόμησας, τί δύνασαι ποιῆσαι;

Ιωβ. 35,5 - Εάν ημάρτησες, τι κακόν νομίζεις ότι έκαμες στον Θεόν; Εάν δε και πολλάς ανομίας διέπραξες, τι δύνασαι να κάμνης εναντίον του Θεού;

Ιωβ. 35,7 - ἐπεὶ δὲ οὖν δικαιος εἶ, τί δώσεις αὐτῷ; ἢ τί ἐκ χειρός σου λήψεται;

Ιωβ. 35,7 - Εάν δε και είσαι δίκαιος, τι, τάχα, έχεις να προσφέρης στον Θεόν; Η από τι έχει ανάγκην και τι ημπορεί να πάρη από τα χέρια σου ο Θεός;

Ιωβ. 35,8 - ἀνδρὶ τῷ ὁμοίῳ σου ἡ ἀσέβειά σου, καὶ υἱῷ ἀνθρώπου ἡ δικαιοσύνη σου.

Ιωβ. 35,8 - Η ασέβειά σου ημπορεί να αποβή επιβλαβής εις άνθρωπον όμοιον με σέ. Οπως εξ αντιθέτου και η δικαιοσύνη σου ημπορεί να ωφελήση υιόν ανθρώπου, όπως είσαι συ.

Ιωβ. 35,9 - ἀπὸ πλήθους συκοφαντούμενοι κεκράξονται, βοήσονται ἀπὸ βραχίονος πολλῶν.

Ιωβ. 35,9 - Θα κραυγάσουν δυνατά εκείνοι, οι οποίοι συκοφαντούνται και αδικούνται από πλήθος διαβολέων. Θα βοήσουν εκείνοι, που καταπιέζονται από βραχίονας πολλών τυράννων.
Ιωβ. 35,10 - καὶ οὐκ εἶπε· ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας με, ὁ κατατάσσων φυλακὰς νυκτερινάς,
Ιωβ. 35,10 - Και όμως κανείς από αυτούς δεν είπε· που είναι ο Θεός, ο οποίος με εδημιούργησε; Ο κατανέμων φρουράς κατά το διάστημα της νυκτός εις ασφάλειαν των ανθρώπων.
Ιωβ. 35,11 - ὁ διορίζων με ἀπὸ τετραπόδων γῆς, ἀπὸ δὲ πετεινῶν οὐρανοῦ;
Ιωβ. 35,11 - Αυτός, ο οποίός με εξεχώρισε τιμητικώς από τα τετράποδα της γης και από τα πτηνά του ουρανού!
Ιωβ. 35,12 - ἐκεῖ κεκράξονται, καὶ οὐ μὴ εἰσακούσῃ καὶ ἀπὸ ὕβρεως πονηρῶν.
Ιωβ. 35,12 - Θα κράξουν με όλην των την δύναμιν οι συκοφαντούμενοι και καταπιεζόμενοι. Ο Θεός όμως δεν θα ακούση τας διαμαρτυρίας εξ αιτίας της αλαζονείας των πονηρών αυτών ανθρώπων.
Ιωβ. 35,13 - ἄτοπα γὰρ οὐ βούλεται ἰδεῖν ὁ Κύριος, αὐτὸς γὰρ ὁ Παντοκράτωρ
Ιωβ. 35,13 - Διότι ο Θεός δεν θέλει να ίδη και αποστρέφεται τα άτοπα. Εν τούτοις αυτός ο ίδιος ο Παντοκράτωρ
Ιωβ. 35,14 - ὁρατής ἐστι τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα καὶ σώσει με. κρίθητι δὲ ἐναντίον αὐτοῦ, εἰ δύνασαι αὐτὸν αἰνέσαι, ὥς ἐστι.
Ιωβ. 35,14 - είναι θεατής και αυτόπτης μάρτυς εκείνων, οι οποίοι διαπράττουν τας παρανομίας. Από τα χέρια όμως αυτών θα με σώση. Ανάθεσε εις αυτόν το δίκαιόν σου. Περίμενε την δικαίαν του κρίσιν και σκέψου, εάν θα ημπορέσης να τον υμνήσης και να τον δοξολογήσης, όπως πράγματι του αξίζει.
Ιωβ. 35,15 - καὶ νῦν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπισκεπτόμενος ὀργὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔγνω παράπτωμά τι σφόδρα·
Ιωβ. 35,15 - Διότι και τώρα ο Κυριος δεν εκδηλώνει, την οργήν αυτού, κατά των παρανομούντων. Δι' αυτό και φαίνεται, σαν να μη γνωρίζη και να μη λογαριάζη ούτε και το μεγαλύτερον παράπτωμα.
Ιωβ. 35,16 - καὶ Ἰὼβ ματαίως ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐν ἀγνωσίᾳ ῥήματα βαρύνει.
Ιωβ. 35,16 - Δια τούτο και ο Ιώβ ανοίγει το στόμα του εις μάταια παράπονα. Ευρισκόμενος δε εν αγνοία της σοφίας και μακροθυμίας του Θεού λέγει πολλά και βαρειά λόγια”.

ΙΩΒ 36

Ιωβ. 36,1 - Προσθεὶς δὲ ἔτι Ἐλιοὺς λέγει·
Ιωβ. 36,1 - Ο Ελιούς συνεχίζων τον λόγον του προσέθεσε·
Ιωβ. 36,2 - μεῖνόν με μικρὸν ἔτι, ἵνα διδάξω σε· ἔτι γὰρ ἐν ἐμοί ἐστι λέξις.
Ιωβ. 36,2 - “κάμε ακόμη ολίγην υπομονήν, δια να σε διδάξω περισσότερα. Υπάρχουν έντος μου και άλλα νοήματα, τα οποία και θα πω.
Ιωβ. 36,3 - ἀναλαβὼν τὴν ἐπιστήμην μου μακράν, ἔργοις δέ μου δίκαια ἐρῶ ἐπ᾿ ἀληθείας
Ιωβ. 36,3 - Θα πάρω την σοφίαν και γνώσιν μου από παλαιότερα χρόνια. Αναντίρρητα θα είναι τα γεγονότα, τα οποία εγώ με κάθε αλήθειαν και ειλικρίνειαν θα εκθέσω.
Ιωβ. 36,4 - καὶ οὐκ ἄδικα ῥήματα ἀδίκως συνιεῖς.
Ιωβ. 36,4 - Συνεπώς δεν θα ακούσης ούτε θα εννοήσης άδικα και ασύστατα λόγια, χωρίς καμμίαν ωφέλειαν.
Ιωβ. 36,5 - γίνωσκε δὲ ὅτι ὁ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσηται τὸν ἄκακον. δυνατὸς ἰσχύϊ καρδίας
Ιωβ. 36,5 - Μαθε, λοιπόν, ότι ο Κυριος ουδέποτε θα αποστραφή και θα απαρνηθή τον άδολον και αθώον. Αυτός είναι άπειρος εις δύναμιν, εις σύνεσιν και σοφίαν.
Ιωβ. 36,6 - ἀσεβῆ οὐ μὴ ζωοποιήσει καὶ κρίμα πτωχῶν δώσει.
Ιωβ. 36,6 - Ποτέ δε εξ άλλου δεν θα δώση ζωήν πράγματι ευτυχισμένην στον ασεβή. Παντοτε αποδίδει και θα αποδίδη το δίκαιον στον αδικούμενον πτωχόν.
Ιωβ. 36,7 - οὐκ ἀφελεῖ ἀπὸ δικαίου ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ μετὰ βασιλέων εἰς θρόνον καὶ καθιεῖ αὐτοὺς εἰς νῖκος, καὶ ὑψωθήσονται.
Ιωβ. 36,7 - Δεν θα αποστρέψη τους οφθαλμούς του και την προστασίαν του από τον δίκαιον. Θα υψώση και θα καθίση τους δικαίους μαζή με τους βασιλείς εις θρόνον ένδοξον. Θα τους ενθρονίση νικητάς, και αυτοί έτσι θα δοξασθούν.
Ιωβ. 36,8 - καὶ οἱ πεπεδημένοι ἐν χειροπέδαις συσχεθήσονται ἐν σχοινίοις πενίας,
Ιωβ. 36,8 - Οι ασεβείς όμως θα είναι σαν αλυσοδεμένοι, θα δεθούν σφιγκτά σαν με άθραυστα σχοινιά στενοχωριών και στερήσεων.
Ιωβ. 36,9 - καὶ ἀναγγελεῖ αὐτοῖς τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ὅτι ἰσχύσουσιν.
Ιωβ. 36,9 - Θα καταστήση ο Θεός γνωστά εις αυτούς και ολοφάνερα τα αμαρτωλά των έργα και τα παραπτώματά των, διότι εις την διάπραξιν αυτών απεδείχθησαν αδίστακτοι και ισχυροί.
Ιωβ. 36,10 - ἀλλὰ τοῦ δικαίου εἰσακούσεται· καὶ εἶπεν ὅτι ἐπιστραφήσονται ἐξ ἀδικίας.

Ιωβ. 36,10 - Αλλά του δικαίου την δέησιν θα την ακούση ευμενώς και θα την κάμη δεκτήν. Και, όπως έχει υποσχεθή, θα θεωρήση δικαίους και εκείνους, οι οποίοι εν μετάνοια θα επιστρέψουν από την αδικίαν των.

Ιωβ. 36,11 - ἐὰν ἀκούσωσι καὶ δουλεύσωσι, συντελέσουσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν ἐν εὐπρεπείαις.

Ιωβ. 36,11 - Εκείνοι από τους ανθρώπους, οι οποίοι θα ακούσουν την φωνήν του Κυρίου, θα υποταχθούν εις αυτόν και θα εφαρμόσουν τας εντολάς του, θα τελειώσουν τας ημέρας των μέσα εις τα αγαθά και τα έτη της ζωής των θα είναι έντιμα και ευτυχισμένα.

Ιωβ. 36,12 - ἀσεβεῖς δὲ οὐ διασῴζει παρὰ τὸ μὴ βούλεσθαι αὐτοὺς εἰδέναι τὸν Κύριον καὶ διότι νουθετούμενοι ἀνήκοοι ἦσαν.

Ιωβ. 36,12 - Τους ασεβείς όμώς ο Κυριος δεν θα τους περισώση ούτε θα τους απαλλάξη από τας δυστυχίας, διότι αυτοί δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον Κυριον και διότι, όταν ακόμη ενουθετούντο, παρέμεναν ανυπάκοοι.

Ιωβ. 36,13 - καὶ ὑποκριταὶ καρδίᾳ τάξουσι θυμόν· οὐ βοήσονται, ὅτι ἔδησεν αὐτούς.

Ιωβ. 36,13 - Επίσης οι δόλιοι και υποκριταί κρύπτουν μέσα εις την καρδίαν των τον θυμόν και την κακίαν των. Σκληρυμμένοι εις την κακίαν των, δεν θα βοήσουν με την προσευχήν των προς τον Κυριον, όταν θα τους έχη δέσει με τας αλυσίδας των θλίψεων.

Ιωβ. 36,14 - ἀποθάνοι τοίνυν ἐν νεότητι ἡ ψυχὴ αὐτῶν, ἡ δὲ ζωὴ αὐτῶν τιτρωσκομένη ὑπὸ ἀγγέλων,

Ιωβ. 36,14 - Αυτοί, λοιπόν, θα αποθάνουν προ καιρού, κατά τα χρόνια της νεότητός των, η δε βραχεία ζωη, που θα ζήσουν επί της γης, θα βασανίζεται πληττομένη από εκδικητάς αγγέλους.

Ιωβ. 36,15 - ἀνθ᾿ ὧν ἔθλιψαν ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατον, κρίμα δὲ πρᾳέων ἐκθήσει.

Ιωβ. 36,15 - Διότι έθλιψαν και κατεπίεσαν τον ασθενή, τον αδύνατον, τον πτωχόν. Εξ αντιθέτου ο Κυριος θα φανερώση το δίκαιον των πράων και ησύχων ανθρώπων.

Ιωβ. 36,16 - καὶ προσέτι ἠπάτησέ σε ἐκ στόματος ἐχθροῦ· ἄβυσσος, κατάχυσις ὑποκάτω αὐτῆς, καὶ κατέβη τράπεζά σου πλήρης πιότητος.

Ιωβ. 36,16 - Επί πλέον σε εκάλυψε και σε προεφύλαξε από έχθρικον στόμα, έτοιμον να σε καταπίη. Αβυσσος ηπλώνετο ενώπιόν σου, κάτω από την οποίαν εχύνετο και έρεεν ορμητικώς το νερό. Αντί δε να καταποντισθής εις αυτήν, όπως εφοβήθης, κατέβηκε δια σε ητοιμασμένη τράπεζα, γεμάτη από άφθονα και εύγευστα φαγητά.

Ιωβ. 36,17 - οὐχ ὑστερήσει δὲ ἀπὸ δικαίων κρίμα,

Ιωβ. 36,17 - Δεν θα παραβλέψη ούτε και θα καθυστερήση ο Θεός το δίκαιον των ευσεβών ανθρώπων.

Ιωβ. 36,18 - θυμὸς δὲ ἐπ᾿ ἀσεβεῖς ἔσται δι᾿ ἀσέβειαν δώρων, ὧν ἐδέχοντο ἐπ᾿ ἀδικίαις.

Ιωβ. 36,18 - Ο θυμός του όμως θα εκσπάση εναντίον των ασεβών δια την ασέβειαν, που έδειξαν, με τα δώρα που εδέχοντο εις ανταμοιβήν των αδίκων αποφάσεών των, όταν έκριναν ως δικασταί.

Ιωβ. 36,19 - μή σε ἐκκλινάτω ἑκὼν ὁ νοῦς δεήσεως ἐν ἀνάγκῃ ὄντων ἀδυνάτων, καὶ πάντας τοὺς κραταιοῦντας ἰσχύν.

Ιωβ. 36,19 - Ποτέ ας μη γυρίση αλλού θεληματικά ο νους και η προσοχή σου, όταν ασθενείς και αδύνατοι άνθρωποι ευρισκόμενοι εις ανάγκην σε παρακαλούν να τους βοηθήσης. Και μη πτοηθής, μη υποσταλής ενώπιον ανθρώπων, που διαθέτουν δύναμιν και επιρροήν.

Ιωβ. 36,20 - μὴ ἐξελκύσῃς τὴν νύκτα τοῦ ἀναβῆναι λαοὺς ἀντ᾿ αὐτῶν·

Ιωβ. 36,20 - Μη αναβάλης την βοήθειαν προς τους πτωχούς και την απόδοσιν δικαίου προς τους αδικουμένους έως την νύκτα και κατόπιν τους διώξης ισχυριζόμενος ότι περιμένεις πολλούς άλλους.

Ιωβ. 36,21 - ἀλλὰ φύλαξαι μὴ πράξῃς ἄτοπα· ἐπὶ τούτων γὰρ ἐξείλω ἀπὸ πτωχείας.

Ιωβ. 36,21 - Πρόσεξε να μη διαπράξης ποτέ άτοπα έργα. Αποφεύγων αυτά θα γλυτώσης από την αθλιότητα και την δυστυχίαν.

Ιωβ. 36,22 - ἰδοὺ ὁ Ἰσχυρὸς κραταιώσει ἐν ἰσχύϊ αὐτοῦ· τίς γάρ ἐστι κατ᾿ αὐτὸν δυνάστης;

Ιωβ. 36,22 - Ιδού, ο Κυριος είναι πανίσχυρος και με την άπειρον δύναμίν του επιβάλλεται απολύτως. Ποιός εξουσιαστής του επιγείου και ουρανίου κόσμου είναι όμοιος με αυτόν;

Ιωβ. 36,23 - τίς δέ ἐστιν ὁ ἐτάζων αὐτοῦ τὰ ἔργα; ἢ τίς ὁ εἰπών· ἔπραξεν ἄδικα;

Ιωβ. 36,23 - Ποιός είναι εκείνος, ο οποίος ημπορεί να κρίνη και να ελέγξη τα έργα του; Ποιός ημπορεί ποτέ να είπη προς αυτόν· Διέπραξες αδικίαν;

Ιωβ. 36,24 - μνήσθητι, ὅτι μεγάλα ἐστὶν αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὧν ἦρξαν ἄνδρες.

Ιωβ. 36,24 - Εχε πάντοτε στον νουν και εις την καρδίαν ότι ιδικά του έργα είναι και τα μεγάλα έργα, δια των οποίων μεγάλοι άνδρες έγιναν άρχοντες.

Ιωβ. 36,25 - πᾶς ἄνθρωπος εἶδεν ἐν ἑαυτῷ, ὅσοι τιτρωσκόμενοί εἰσι βροτοί.

Ιωβ. 36,25 - Αντιθέτως, κάθε άνθρωπος εξετάζων τον εαυτόν του πείθεται ότι είναι αδύνατος. Ποσοι και πόσοι θνητοί πληγώνονται συνεχώς και αποθνήσκουν!

Ιωβ. 36,26 - ἰδοὺ ὁ Ἰσχυρὸς πολύς, καὶ οὐ γνωσόμεθα· ἀριθμὸς ἐτῶν αὐτοῦ, καὶ ἀπέραντος.

Ιωβ. 36,26 - Ιδού, ο Παντοδύναμος είναι μέγας και πολύς και δεν είμεθα εις θέσιν ημείς να τον γνωρίσωμεν εις όλην αυτού την άπειρον τελειότητα. Ο

αριθμός των ετών αυτού είναι άπειρος.
Ιωβ. 36,27 - ἀριθμηταὶ δὲ αὐτῷ σταγόνες ὑετοῦ, καὶ ἐπιχυθήσονται ὑετῷ εἰς νεφέλην·
Ιωβ. 36,27 - Εν τη παντοδυναμία του έχει την δυνατότητα και αυτάς τας σταγόνας της βροχής να μετρήση, τας σταγόνας αι οποίαι χύνονται ασυγκράτητοι δια της βροχής από τα σύννεφα.
Ιωβ. 36,28 - ῥυήσονται παλαιώματα, ἐσκίασε δὲ νέφη ἐπὶ ἀμυθήτων βροτῶν.
Ιωβ. 36,28 - Θα ρεύσουν, όπως από παλαιότατα έτη τα νερά από τα νέφη, θα πλημμυρίσουν και θα εκχειλίσουν απεξηραμμένοι χείμαρροι. Τα νέφη σκεπάζουν εις τόσην μεγάλην έκτασιν τον ορίζοντα, ώστε ρίπτουν την σκιαν των εις αναρίθμητα πλήθη ανθρώπων.
Ιωβ. 36,28α - ὥραν ἔθετο κτήνεσιν, οἴδασι δὲ κοίτης τάξιν.
Ιωβ. 36,28[α] - Ο Θεός είναι εκείνος, που ώρισεν ώραν εργασίας και ώραν αναπαύσεως και εις αυτά τα κτήνη. Γνωρίζουν δε αυτά την ωρισμένην ώραν, που θα κοιτασθούν εις την φάτνην των.
Ιωβ. 36,28β - ἐπὶ τούτοις πᾶσιν οὐκ ἐξίσταταί σου ἡ διάνοια οὐδὲ διαλλάσσεταί σου ἡ καρδία ἀπὸ σώματος;
Ιωβ. 36,28β - Ενώπιον όλων αυτών των θαυμάτων είναι να μη μείνη εκστατική η διάνοια του ανθρώπου, και να μη διασαλευθή πάλλουσα ισχυρώς η καρδία σου, ως εάν θέλη να ορμήση έξω από το σώμα σου;
Ιωβ. 36,29 - καὶ ἐὰν συνῇ ἀπεκτάσεις νεφέλης, ἰσότητα σκηνῆς αὐτοῦ,
Ιωβ. 36,29 - Σκέψου, εάν είναι δυνατόν να εννοήσης τας απεριορίστους εκτάσεις της νεφέλης, που καταλαμβάνει τον ορίζοντα, ώστε να αποτελή τρόπον τινά τον θρόνον του επί των νεφών καθήμενου Θεού!
Ιωβ. 36,30 - ἰδοὺ ἐκτενεῖ ἐπ᾽ αὐτὸν ἠδὼ καὶ ῥιζώματα τῆς θαλάσσης ἐκάλυψεν·
Ιωβ. 36,30 - Και ιδού, αφού εκσπάση μεγάλη θύελλα, έπειτα θα δώση εις όλον τον ουρανόν το γλυκύ ουράνιον τόξον, το οποίον θα σκεπάση και αυτάς τας ρίζας της θαλάσσης.
Ιωβ. 36,31 - ἐν γὰρ αὐτοῖς κρινεῖ λαούς, δώσει τροφὴν τῷ ἰσχύοντι.
Ιωβ. 36,31 - Και με τα μεγαλοπρεπή αυτά φυσικά φαινόμενα κρίνει και τιμωρεί ο Θεός τους λαούς, που απομακρύνονται από αυτόν. Οπως επίσης με τα ίδια αυτά φυσικά φαινόμενα δίδει τροφήν εις πλήθος ανθρώπων.
Ιωβ. 36,32 - ἐπὶ χειρῶν ἐκάλυψε φῶς καὶ ἐνετείλατο περὶ αὐτῆς ἐν ἀπαντῶντι·
Ιωβ. 36,32 - Εις τα χέρια του κρύπτει το φως της αστραπής και του κεραυνού. Διδει εντολήν εις την νεφέλην πότε θα εκραγή ο κεραυνός εναντίον εκείνου, που εξεγείρεται κατά του Θεού.

Ιωβ. 36,33 - ἀναγγελεῖ περὶ αὐτοῦ φίλον αὐτοῦ Κύριος, κτῆσις καὶ περὶ ἀδικίας.

Ιωβ. 36,33 - Δια του φαινομένου αυτού ειδοποιεί και προαναγγέλλει ο Κυριος στον φίλον του περί της προσεχούς τιμωρίας του ανθρώπου, ο οποίος απέκτησεν αδίκως περιουσίαν.

ΙΩΒ 37

Ιωβ. 37,1 - Καὶ ἀπὸ ταύτης ἐταράχθη ἡ καρδία μου καὶ ἀπεῤῥύη ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς.

Ιωβ. 37,1 - Από την καταιγίδα και την αστραπήν αυτήν εταράχθη η καρδία μου. Σαν να έφυγε και να έπεσεν έξω από τον τόπον της.

Ιωβ. 37,2 - ἄκουε ἀκοὴν ἐν ὀργῇ θυμοῦ Κυρίου, καὶ μελέτη ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.

Ιωβ. 37,2 - Ακουε την από την οργήν και τον θυμόν του Κυρίου εκρηγνυμένην βροντήν· αυτή είναι φωνή, που εξέρχεται από το στόμα του Κυρίου.

Ιωβ. 37,3 - ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ ἐπὶ πτερύγων τῆς γῆς.

Ιωβ. 37,3 - Κατω από τα σύννεφα και εις όλον το στερέωμα της ατμοσφαίρας εξαπολύεται η αστραπή, που μαρτυρεί την δύναμίν του, και το φως της απλώνεται έως εις τα άκρα της γης.

Ιωβ. 37,4 - ὀπίσω αὐτοῦ βοήσεται φωνῇ, βροντήσει ἐν φωνῇ ὕβρεως αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀνταλλάξει αὐτούς, ὅτι ἀκούσει φωνὴν αὐτοῦ.

Ιωβ. 37,4 - Μετά την αστραπήν θα επακολουθήση η φωνή της βροντής. Θα βροντήση με φωνήν υπερήφανον και μεγαλοπρεπή. Δεν θα αποτρέψη τους κρότους της αστραπής, διότι θα υπακούσουν εις την ιδικήν του φωνήν.

Ιωβ. 37,5 - βροντήσει ὁ ἰσχυρὸς ἐν φωνῇ αὐτοῦ θαυμάσια· ἐποίησε γὰρ μεγάλα ἃ οὐκ ᾔδειμεν,

Ιωβ. 37,5 - Θα βροντήση ο Παντοδύναμος με την βροντεράν του φωνήν κατά τρόπον θαυμαστόν, διότι αυτός έκαμε και κάμνει μεγάλα έργα, τα οποία ημείς δεν ημπορούμεν να γνωρίσωμεν.

Ιωβ. 37,6 - συντάσσων χιόνι· γίνου ἐπὶ γῆς, καὶ χειμὼν ὑετός, καὶ χειμὼν ὑετῶν δυναστείας αὐτοῦ.

Ιωβ. 37,6 - Αυτός διατάσσει το χιόνι και του λέγει· Πηγαινε, κατέβα εις την γην! Κατά διαταγήν ιδικήν του γίνεται επίσης η χειμερινή βροχή. Πιπτουν αι άφθοναι βροχαί του χειμώνος.

Ιωβ. 37,7 - ἐν χειρὶ παντὸς ἀνθρώπου κατασφραγίζει, ἵνα γνῷ πᾶς ἄνθρωπος τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν.

Ιωβ. 37,7 - Με τα χιόνια όμως και μέ τις βροχές δένει τα χέρια των ανθρώπων και καταπαύουν αι γεωργικαί εργασίαι, δια να μάθη ο άνθρωπος την αδυναμίαν του.

Ιωβ. 37,8 - εἰσῆλθε δὲ θηρία ὑπὸ τὴν σκέπην, ἡσύχασαν δὲ ἐπὶ κοίτης.

Ιωβ. 37,8 - Και αυτά ακόμη τα θηρία εισέρχονται εις κάποιον σκέπην, δια να ησυχάσουν εις τας φωλεάς των.

Ιωβ. 37,9 - ἐκ ταμιείων ἐπέρχονται ὀδύναι, ἀπὸ δὲ ἀκρωτηρίων ψῦχος,

Ιωβ. 37,9 - Από τα αποταμιευμένα ύδατα επάνω εις τα νέφη του ουρανού επέρχονται μεγάλαι καταστροφαί και οδύνες εξ αιτίας αυτών. Από τα άκρα δε του βορρά προέρχεται το ψύχος.

Ιωβ. 37,10 - καὶ ἀπὸ πνοῆς ἰσχυροῦ δώσει πάγος, οἰακίζει δὲ τὸ ὕδωρ ὡς ἐὰν βούληται·

Ιωβ. 37,10 - Με την παγωμένην πνοήν του ισχυρού βορρά δημιουργεί την παγωνιά, στρέφει και καθοδηγεί το νερό, όπου και όπως ούτος θέλει.

Ιωβ. 37,11 - καὶ ἐκλεκτὸν καταπλάσσει νεφέλη, διασκορπιεῖ νέφος φῶς αὐτοῦ.

Ιωβ. 37,11 - Με το εκλεκτόν αγαθόν, με το νερό, καταρτίζει και συγκροτεί την νεφέλην, η οποία, πριν διαλυθή εις βροχήν, διασκορπίζει το φως των αστραπών της.

Ιωβ. 37,12 - καὶ αὐτὸς κυκλώματα διαστρέψει, ἐν θεεβουλαθὼθ εἰς ἔργα αὐτῶν. πάντα ὅσα ἂν ἐντείληται αὐτοῖς, ταῦτα συντέτακται παρ᾿ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς,

Ιωβ. 37,12 - Ο ίδιος ο Θεός πηδαλιουχεί και κατευθύνει από εδώ και από εκεί τα περιδινούμενα νέφη, ώστε αυτά να εξυπηρετούν εις τα έργα των ανθρώπων. Ολα όσα διατάξη εις αυτά, πραγματοποιούνται. Εκτελούνται όλαι αι διαταγαί του επί της γης,

Ιωβ. 37,13 - ἐὰν εἰς παιδείαν, ἐὰν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, ἐὰν εἰς ἔλεος εὑρήσει αὐτόν.

Ιωβ. 37,13 - είτε προς παιδαγωγικήν τιμωρίαν του ανθρώπου είτε προς καρποφορίαν της γης, όταν ευρίσκη τον άνθρωπον άξιον του ελέους του.

Ιωβ. 37,14 - ἐνωτίζου ταῦτα, Ἰώβ· στῆθι νουθετούμενος δύναμιν Κυρίου.

Ιωβ. 37,14 - Ακουε αυτά μετά προσοχής Ιώβ. Στάσου να δεχθής συμβουλάς και νουθεσίας δια την δύναμιν του Κυρίου.

Ιωβ. 37,15 - οἴδαμεν ὅτι ὁ Θεὸς ἔθετο ἔργα αὐτοῦ φῶς ποιήσας ἐκ σκότους.

Ιωβ. 37,15 - Γνωρίζομεν, ότι ο Θεός επραγματοποίησε όλα τα έργα του με τάξιν και σοφίαν, όπως π. χ. να αναλάμπη φως από τα σκοτεινά νέφη.

Ιωβ. 37,16 - ἐπίσταται δὲ διάκρισιν νεφῶν, ἐξαίσια δὲ πτώματα πονηρῶν.

Ιωβ. 37,16 - Αυτός γνωρίζει να διαλύη τα νέφη εις καταστρεπτικάς βροχοπτώσεις προς τιμωρίαν των πονηρών ανθρώπων.

Ιωβ. 37,17 - σοῦ δὲ ἡ στολὴ θερμή, ἡσυχάζεται δὲ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ιωβ. 37,17 - Τα ενδύματά σου γίνονται θερμά, όταν πνέη θερμός άνεμος η όταν επικρατή ησυχία επάνω εις την γην.

Ιωβ. 37,18 - στερεώσεις μετ᾿ αὐτοῦ εἰς παλαιώματα, ἰσχυραὶ ὡς ὅρασις ἐπιχύσεως.

Ιωβ. 37,18 - Ακλόνητα θεμέλια αυτός πραγματοποιεί, ώστε να παραμένουν αδιάσειστα, καίτοι παλαιωμένα, ισχυρά, όπως οι χυτοί χάλκινοι καθρέπται.

Ιωβ. 37,19 - διατί; δίδαξόν με, τί ἐροῦμεν αὐτῷ· καὶ παυσώμεθα πολλὰ λέγοντες.

Ιωβ. 37,19 - Πως και διατί συμβαίνουν όλα αυτά; Θα ερωτήση κανείς. Διδαξέ με συ, ω Ιώβ, τι θα απαντήσωμεν εις αυτόν. Και ετσι θα παύσωμεν να λέγωμεν πολλά εκτεινόμενοι και εις άλλα φυσικά φαινόμενα.

Ιωβ. 37,20 - μὴ βίβλος ἢ γραμματεύς μοι παρέστηκεν, ἵνα ἄνθρωπον ἑστηκὼς κατασιωπήσω;

Ιωβ. 37,20 - Μηπως και έχω ενώπιόν μου κανένα βιβλίον η κάποιον γραμματέα, δια να μας εξηγήση αυτά και έτσι εγώ σιωπών να αποστομώσω οιονδήποτε συζητητήν;

Ιωβ. 37,21 - πᾶσι δὲ οὐχ ὁρατὸν τὸ φῶς, τηλαυγές ἐστιν ἐν τοῖς παλαιώμασιν, ὥσπερ τὸ παρ᾿ αὐτοῦ ἐπὶ νεφῶν.

Ιωβ. 37,21 - Εις όλους δεν είναι οράτον τα αισθητόν φως, που λάμπει από μακράν και εις μακράν έκτασιν επάνω στον ουρανόν, τον στερεωμένον από παλαιότατα χρόνια, όπως επίσης και το φως της αστραπής, που κρύπτεται μέσα εις τα νέφη και το οποίον προέρχεται από τον Θεόν;

Ιωβ. 37,22 - ἀπὸ βοῤῥᾶ νέφη χρυσαυγοῦντα· ἐπὶ τούτοις μεγάλη ἡ δόξα καὶ τιμὴ Παντοκράτορος.

Ιωβ. 37,22 - Από τα μέρη του βορρά ανυψώνονται στον ουρανόν σύννεφα, που λάμπουν σαν το χρυσάφι. Ασυγκρίτως όμως περισσότερον από αυτά λάμπει η μεγάλη δόξα και η μεγαλοπρέπεια του παντοκράτορας Θεού.

Ιωβ. 37,23 - καὶ οὐχ εὑρίσκομεν ἄλλον ὅμοιον τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ· ὁ τὰ δίκαια κρίνων, οὐκ οἴει ἐπακούειν αὐτόν;

Ιωβ. 37,23 - Και δεν ευρίσκομεν άλλον, ούτε στον ουρανόν ούτε εις την γην, όμοιον με αυτόν κατά την δύναμιν. Αυτός, λοιπόν, που κρίνει δικαίως και αποδίδει το δίκαιον, δεν νομίζεις, ότι ακούει και κάνει δεκτήν την δέησιν των αδικουμένων, οι οποίοι κράζουν προς αυτόν;

Ιωβ. 37,24 - διὸ φοβηθήσονται αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι, φοβηθήσονται δὲ αὐτὸν καὶ οἱ σοφοὶ καρδίᾳ.

Ιωβ. 37,24 - Δια τούτο ακριβώς αυτόν θα φοβηθούν όλοι οι άνθρωποι, ιδιαιτέρως δε θα ευλαβηθούν και θα φοβηθούν αυτόν οι σοφοί κατά την καρδίαν”.

ΙΩΒ 38

Ιωβ. 38,1 - Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι Ἐλιοὺν τῆς λέξεως εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἰὼβ διὰ λαίλαπος καὶ νεφῶν·

Ιωβ. 38,1 - Οταν έπαυσεν ο Ελιούς να ομιλή, είπεν ο Κυριος δια μέσου της λαίλαπος και των νερών·

Ιωβ. 38,2 - τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἴεται κρύπτειν;

Ιωβ. 38,2 - “ποιός είναι αυτός, ο οποίος με τας εξηγήσεις που δίδει συσκοτίζει και αποκρύπτει τας ιδικάς μου βουλάς, κρατεί δε εις την καρδίαν του λόγους αστηρίκτους και νομίζει ότι εγώ είμαι εκείνος, που κρύπτω τας βουλάς μου;

Ιωβ. 38,3 - ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι.

Ιωβ. 38,3 - Ζώσε, λοιπόν, την μέσην σου ως ανήρ πολεαιστής και πάρε θάρρος, διότι εγώ θα σε ερωτήσω, συ δε δος μου απόκρισιν.

Ιωβ. 38,4 - ποῦ ἦς ἐν τῷ θεμελιοῦν με τὴν γῆν; ἀπάγγειλον δέ μοι εἰ ἐπίστῃ σύνεσιν.

Ιωβ. 38,4 - Που ήσουνα, όταν εγώ εθεμελίωνα την γην; Απάντησέ μου, εάν έχης σύνεσιν.

Ιωβ. 38,5 - τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ᾽ αὐτῆς;

Ιωβ. 38,5 - Ποιός έθεσε τα μέτρα αυτής; Πές μου, εάν το γνωρίζης. Ποιός, όταν αυτή οικοδομείτο, έβαλε νήμα στάθμης δια την ακρίβειαν της οικοδομής;

Ιωβ. 38,6 - ἐπὶ τίνος οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασι; τίς δέ ἐστιν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ᾽ αὐτῆς;

Ιωβ. 38,6 - Επάνω δε εις ποίαν βάσιν έχουν εμπηχθή στερεά οι κρίκοι αυτής; Ποιός είναι εκείνος, που έβαλε τον ακρογωνιαίον θεμέλιον λίθον, δια να την υποβαστάζη στερεάν και ακλόνητον;

Ιωβ. 38,7 - ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ᾔνεσάν με φωνῇ μεγάλῃ πάντες ἄγγελοί μου.

Ιωβ. 38,7 - Οταν εδημιουργήθησαν τα άστρα, οι άγγελοί μου με εδοξολόγησαν με μεγάλην φωνήν.

Ιωβ. 38,8 - ἔφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῆς ἐκπορευομένη.

Ιωβ. 38,8 - Εγώ έφραξα με πύλας τας ακτάς της θαλάσσης, όταν αυτή δημιουργουμένη και εξερχομένη από το χάος εφαίνετο, ως εάν εξήρχετο από την κοιλίαν της μητρός της με την βοήθειαν μαίας.

Ιωβ. 38,9 - ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίασιν, ὁμίχλῃ δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα.
Ιωβ. 38,9 - Τα νέφη του ουρανού τα έθεσα ως ενδυμασίαν της, με ομίχλην δέ, που μερικές φορές απλώνεται εις την επιφάνειάν της, την εσπαργάνωσα.
Ιωβ. 38,10 - ἐθέμην δὲ αὐτῇ ὅρια, περιθεὶς κλεῖθρα καὶ πύλας.
Ιωβ. 38,10 - Εθεσα εις αυτήν όρια, διότι ετοποθέτησα ολόγυρα κλειδιά και πύλας.
Ιωβ. 38,11 - εἶπα δὲ αὐτῇ· μέχρι τούτου ἐλεύσῃ καὶ οὐχ ὑπερβήσῃ, ἀλλ᾿ ἐν σεαυτῇ συντριβήσεταί σου τὰ κύματα.
Ιωβ. 38,11 - Είπα δε εις αυτήν· Εως στο σημείον αυτό θα έλθης και δεν θα το υπερβής. Αλλά τα κύματά σου θα συντριβούν μέσα σου, μέσα εις τα όρια, που εγώ σου εχάραξα.
Ιωβ. 38,12 - ἦ ἐπὶ σοῦ συντέταχα φέγγος πρωϊνόν; ἑωσφόρος δὲ εἶδε τὴν ἑαυτοῦ τάξιν
Ιωβ. 38,12 - Η μήπως επί της ιδικής σου εποχής εγώ έχω τακτοποιήσει τον ήλιον, ο οποίος από της πρωΐας στέλλει το φως του; Επί των ημερών σου δε ο αυγερινός είδε την τακτικήν και κανονικήν πορείαν του,
Ιωβ. 38,13 - ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς;
Ιωβ. 38,13 - ώστε να απλώνη το ορθρινόν φως έως εις τα άκρα της γης, να αποκαλύπτη δε και να διασκορπίζη από αυτήν τους ασχημονούντας ασεβείς, τους ανθρώπους του σκότους;
Ιωβ. 38,14 - ἦ σὺ λαβὼν γῆν πηλὸν ἔπλασας ζῷον καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπί γῆς;
Ιωβ. 38,14 - Η μήπως συ επήρες από την γην χώμα, έφτιασες πηλόν και έπλασες ον ζων, τον άνθρωπον, έδωσες εις αυτόν λογικόν και ομιλίαν και τον έθεσες κυρίαρχον επάνω εις την γην;
Ιωβ. 38,15 - ἀφεῖλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερηφάνων συνέτριψας;
Ιωβ. 38,15 - Αφῄρεσες συ το φως από τους ασεβείς και συνέτριψες τον προς την αδικίαν εκτεινόμενον βραχίονα των υπερηφάνων;
Ιωβ. 38,16 - ἦλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἴχνεσιν ἀβύσσου περιεπάτησας;
Ιωβ. 38,16 - Κατήλθες συ στον βυθόν της θαλάσσης, όπου υπάρχουν αι πηγαί της, εις δε τους πυθμένας των θαλασσών περιεπάτησες;
Ιωβ. 38,17 - ἀνοίγονταί δέ σοι φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ ᾅδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν;
Ιωβ. 38,17 - Ανοίγονται ενώπιόν σου με φόβον αι κατάκλειστοι πύλαι της περιοχής, όπου κυριαρχεί ο θάνατος, οι δε θυρωροί του άδου, όταν σε είδαν, ετρόμαξαν και υπεστάλησαν;

Ιωβ. 38,18 - νενουθέτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ᾿ οὐρανόν; ἀνάγγειλον δή μοι, πόση τίς ἐστι;

Ιωβ. 38,18 - Εχεις γνωρίσει, πόσον είναι το πλάτος της κάτω από τον ουρανόν εκτεινομένης γης; Είπέ μου, λοιπόν, πόση είναι η έκτασις της;

Ιωβ. 38,19 - ἐν ποίᾳ δὲ γῇ αὐλίζεται τὸ φῶς; σκότους δὲ ποῖος ὁ τόπος;

Ιωβ. 38,19 - Εις ποίον δε τόπον της γης κατοικεί το φως κατά το διάστημα της νυκτός; Ποίος δε είναι ο τόπος, όπου διαμένει το σκότος;

Ιωβ. 38,20 - εἰ ἀγάγοις με εἰς ὅρια αὐτῶν; εἰ δὲ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν;

Ιωβ. 38,20 - Ημπορείς να με οδήγησης εις τα σύνορα των; Μηπως γνωρίζστους δρόμους των;

Ιωβ. 38,21 - οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγέννησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σου πολύς;

Ιωβ. 38,21 - Μηπως και γνωρίζστούτο, διότι τότε που εδημιουργείτο το φως και εξεχώριζα αυτό από το σκότος, είχες και συ γεννηθή, ο δε αριθμός των ετών σου είναι μεγάλος;

Ιωβ. 38,22 - ἦλθες δὲ ἐπὶ θησαυροὺς χιόνος, θησαυροὺς δὲ χαλάζης ἑώρακας;

Ιωβ. 38,22 - Εχεις έλθει συ εις τα μέρη, όπου είναι αποταμιευμένοι οι θησαυροί της χιόνος; Εχεις δε ίδει και τους θησαυρούς της χαλάζης;

Ιωβ. 38,23 - ἀπόκειται δέ σοι εἰς ὥραν ἐχθρῶν εἰς ἡμέραν πολέμων καὶ μάχης;

Ιωβ. 38,23 - Μηπως αυτά είναι εκεί φυλαγμένα, δια να τα χρησιμοποίησης συ εις ώραν μάχης, εις ημέραν πολέμων εναντίον των εχθρών σου;

Ιωβ. 38,24 - πόθεν δὲ ἐκπορεύεται πάχνη ἢ διασκεδάννυται νότος εἰς τὴν ὑπ᾿ οὐρανόν;

Ιωβ. 38,24 - Από που έρχεται η πάχνης; Η πως ο νότιος άνεμος σκορπίζεται εις την υπό τον ουρανόν γην;

Ιωβ. 38,25 - τίς δὲ ἡτοίμασεν ὑετῷ λάβρῳ ῥύσιν, ὁδὸν δὲ κυδοιμῶν

Ιωβ. 38,25 - Ποίος δε ητοίμασεν άφθονον ροήν των υδάτων με μεγάλην βροχήν, όπως επίσης και τον δρόμον εις τας βροντάς, που την συνοδεύουν,

Ιωβ. 38,26 - τοῦ ὑετίσαι ἐπὶ γῆν, οὗ οὐκ ἀνήρ, ἔρημον, οὗ οὐχ ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐν αὐτῇ,

Ιωβ. 38,26 - δια να ποτίση με την βροχήν αυτήν την γην εκεί, που δεν υπάρχει άνθρωπος, να την καλλιεργήση εις ερήμους περιοχάς, όπου δεν κατοικεί κανείς,

Ιωβ. 38,27 - τοῦ χορτάσαι ἄβατον καὶ ἀοίκητον καὶ τοῦ ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης;

Ιωβ. 38,27 - δια να χορτάση την διψασμένην απάτητον και ακατοίκητον περιοχήν, ώστε αυτή να βλαστήση πλουσίαν χλόην;

Ιωβ. 38,28 - τίς ἐστιν ὑετοῦ πατήρ; τίς δέ ἐστιν ὁ τετοκὼς βώλους δρόσου,
Ιωβ. 38,28 - Ποιός από τους ανθρώπους είναι ο πατήρ της βροχής; Ποιός δε είναι εκείνος, ο οποίος έχει γεννήσει τας χονδράς σταγόνας της δρόσου;
Ιωβ. 38,29 - ἐκ γαστρὸς δέ τίνος ἐκπορεύεται ὁ κρύσταλλος; πάχνην δὲ ἐν οὐρανῷ τίς τέτοκεν,
Ιωβ. 38,29 - Από την κοιλίαν δε ποίου βγαίνει και εκπορεύεται ο πάγος; Την πάχνην στον ουρανόν ποιός την έχει γεννήσει,
Ιωβ. 38,30 - ἣ καταβαίνει ὥσπερ ὕδωρ ῥέον; πρόσωπον ἀσεβοῦς τίς ἔπτηξε;
Ιωβ. 38,30 - η οποία πάχνη κατεβαίνει εις την γην ωσάν το νερό που τρέχει; Ποιός δε ετρομοκράτησε τον ασεβή και τον έκαμε να συσταλή καταπτοημένος;
Ιωβ. 38,31 - συνῆκας δὲ δεσμὸν Πλειάδος καὶ φραγμὸν Ὠρίωνος ἤνοιξας;
Ιωβ. 38,31 - Μηπως εξεύρεις με ποίον είδος δεσμού είναι δεμένα μεταξύ των τα άστρα της Πλειάδος η μήπως μπορείς να διάσπασης τον δεσμόν των αστέρων του Ωρίωνος;
Ιωβ. 38,32 - ἦ διανοίξεις μαζουρὼθ ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ Ἕσπερον ἐπὶ κόμης αὐτοῦ ἄξεις αὐτά;
Ιωβ. 38,32 - Η μήπως συ θα διανοίξης και θα καθορίσης στο καθένα από τα ζώδια τον δρόμον, που πρέπει να ακολουθήση, δια να καταλάβη τον τόπον του εις την ωρισμένην εκάστοτε εποχήν; Μηπως και ημπορείς να αρπάξης, σαν από την κόμην του, τον Εσπερον, δια να τον μεταφέρης, όπου θέλεις;
Ιωβ. 38,33 - ἐπίστασαι δὲ τροπὰς οὐρανοῦ ἢ τὰ ὑπ᾿ οὐρανὸν ὁμοθυμαδὸν γινόμενα;
Ιωβ. 38,33 - Γνωρίζεις δε τους νόμους, σύμφωνα με τους οποίους γίνονται αι μετακινήσεις των αστέρων του ουρανού, η όλα ομού τα υπό τον ουρανόν γινόμενα φυσικά φαινόμενα;
Ιωβ. 38,34 - καλέσεις δὲ νέφος φωνῇ, καὶ τρόμῳ ὕδατος λάβρου ὑπακούσεταί σου;
Ιωβ. 38,34 - Ημπορείς να καλέσης και να διατάξης τα νέφη με την φωνήν σου και εκείνα με τρόμον να σε υπακούσουν και να μεταβληθούν εις ορμητικήν βροχήν;
Ιωβ. 38,35 - ἀποστελεῖς δὲ κεραυνοὺς καὶ πορεύσονται; ἐροῦσι δέ σοι· τί ἐστι;
Ιωβ. 38,35 - Ημπορείς να διατάξης και να στείλης τους κεραυνούς, όπου θέλεις, και εκείνοι σύμφωνα με την διαταγήν σου να πορευθούν; Θα πουν μήπως, ευπειθείς εις σέ· Τι συμβαίνει; Διάταξε και υπακούομεν.

Ιωβ. 38,36 - τίς δὲ ἔδωκε γυναιξὶν ὑφάσματος σοφίαν ἢ ποικιλτικὴν ἐπιστήμην;

Ιωβ. 38,36 - Ποίος έδωσεν εις τας γυναίκας σοφίαν και επιδεξιότητα, ώστε να κατασκευάζουν υφάσματα η καλαισθητικήν ικανότητα, ώστε να κεντούν θαυμαστά ποικίλματα;

Ιωβ. 38,37 - τίς δὲ ὁ ἀριθμῶν νέφη σοφίᾳ, οὐρανὸν δὲ εἰς γῆν ἔκλινε;

Ιωβ. 38,37 - Ποίος είναι εκείνος, που αριθμεί τα νέφη και κατέχει την ακριβή γνώσιν περί αυτών, κάμνει δε τον ουρανόν να κλίνη μέχρι της γης;

Ιωβ. 38,38 - κέχυται δὲ ὥσπερ γῆ κονία, κεκόλληκα δὲ αὐτὸν ὥσπερ λίθῳ κύβον.

Ιωβ. 38,38 - Ποτε γίνεται ωσάν κονιορτός η ομίχλη, απλώνεται και σκεπάζει την γην, και πότε την κάμνω να σκληρύνεται σαν λίθος μεταβαλλομένη εις πάγον και εις χάλαζάν με ακριβή γεωμετρικά σχήματα;

Ιωβ. 38,39 - θηρεύσεις δὲ λέουσι βοράν, ψυχὰς δὲ δρακόντων ἐμπλήσεις;

Ιωβ. 38,39 - Ημπορείς συ να θηρεύσης δια τους λέοντας τροφήν; Είσαι εις θέσιν να χορτάσης την πείναν των δρακόντων;

Ιωβ. 38,40 - δεδοίκασι γὰρ ἐν κοίταις αὐτῶν, κάθηνται δὲ ἐν ὕλαις ἐνεδρεύοντες.

Ιωβ. 38,40 - Διότι αυτοί φοβούνται και ανησυχούν δια την τροφήν των μέσα εις τας φωλεάς των, παραμονεύουν δε εις τας λόχμας, δια να συλλάβουν την λείαν των.

Ιωβ. 38,41 - τίς δὲ ἡτοίμασε κόρακι βοράν; νεοσσοὶ γὰρ αὐτοῦ πρὸς Κύριον κεκράγασι πλανώμενοι, τὰ σῖτα ζητοῦντες.

Ιωβ. 38,41 - Ποιός ητοίμασε τροφήν δια τον κόρακα; Διότι και αυτά τα μικρά πουλιά του κόρακος, καθώς πετούν από δω και από εκεί, φωνάζουν προς τον Κυριον και ζητούν την απαραίτητον δι' αυτά τροφήν.

ΙΩΒ 39

Ιωβ. 39,1 - Εἰ ἔγνως καιρὸν τοκετοῦ τραγελάφων πέτρας, ἐφύλαξας δὲ ὠδῖνας ἐλάφων;

Ιωβ. 39,1 - Μηπως συ εγνώρισες και ώρισες τον χρόνον του τοκετού των αγρίων αιγών, που ζουν στους αποκρήμνους βράχους; Μηπως συ φροντίζεις και παρακολουθείς το κοιλοπόνημα των ελάφων;

Ιωβ. 39,2 - ἠρίθμησας δὲ μῆνας αὐτῶν πλήρεις τοκετοῦ αὐτῶν, ὠδῖνας δὲ αὐτῶν ἔλυσας;

Ιωβ. 39,2 - Μηπως εγνώρισες ακριβώς επί πόσους μήνας θα κυοφορήσουν; Κατεπράϋνες δε και έλυσες τους πόνους των κατά τους τοκετούς αυτών;

Ιωβ. 39,3 - ἐξέθρεψας δὲ αὐτῶν τὰ παιδία ἔξω φόβου; ὠδῖνας δὲ αὐτῶν ἐξαποστελεῖς;
Ιωβ. 39,3 - Συ έθρεψες και ανέθρεψες τα νεογνά των, ασφαλή από κάθε φόβον και από κάθε κίνδυνον της ζωής των; Μηπως διέλυσες και έδιωξες μακράν από τας μητέρας των τους πόνους του τοκετου των;
Ιωβ. 39,4 - ἀποῤῥήξουσι τὰ τέκνα αὐτῶν, πληθυνθήσονται ἐν γεννήματι· ἐξελεύσονται, καὶ οὐ μὴ ἀνακάμψουσιν αὐτοῖς.
Ιωβ. 39,4 - Θα αποδιώξουν δε αυταί στον κατάλληλον καιρόν τα τέκνα των, ώστε αυτά να μεγαλώσουν και να πληθυνθούν μέσα εις τα γεννήματα των αγρών. Θα βγουν έξω από τας φωλεάς των και δεν θα επιστρέψουν πλέον στους γονείς των.
Ιωβ. 39,5 - τίς δέ ἐστιν ὁ ἀφεὶς ὄνον ἄγριον ἐλεύθερον, δεσμοὺς δὲ αὐτοῦ τίς ἔλυσεν;
Ιωβ. 39,5 - Ποίος είναι εκείνος που αφήκεν ελεύθερον τον άγριον όνον, ποιός κατήργησε τα σχοινιά, με τα οποία θα εδένετο;
Ιωβ. 39,6 - ἐθέμην δὲ τὴν δίαιταν αὐτοῦ ἔρημον, καὶ τὰ σκηνώματα αὐτοῦ ἁλμυρίδα·
Ιωβ. 39,6 - Εγώ ώρισα ως κατοικίαν του την έρημον περιοχήν και τους αλμυρούς τόπους ως διαμονήν του.
Ιωβ. 39,7 - καταγελῶν πολυοχλίας πόλεως, μέμψιν δὲ φορολόγου οὐκ ἀκούων,
Ιωβ. 39,7 - Εμπαίζων δε αυτός και καταφρονών τον θόρυβον της πολυανθρώπου πόλεως, μη ακούων την ωργισμένην φωνήν οδηγού,
Ιωβ. 39,8 - κατασκέψεται ὄρη νομὴν αὐτοῦ καὶ ὀπίσω παντὸς χλωροῦ ζητεῖ.
Ιωβ. 39,8 - παρατηρεί με προσοχήν και ερευνά τα βουνά δια την ανεύρεσιν της τροφής του, και την αναζητεί εκεί, όπου υπάρχει τρυφερά χλόη.
Ιωβ. 39,9 - βουλήσεται δέ σοι μονόκερως δουλεῦσαι ἢ κοιμηθῆναι ἐπὶ φάτνης σου;
Ιωβ. 39,9 - Μηπως θα θελήση ποτέ ο ρινόκερως, να σε υπηρετήση η να κοιμηθή στον σταύλον σου;
Ιωβ. 39,10 - δήσεις δὲ ἐν ἱμᾶσι ζυγὸν αὐτοῦ ἢ ἑλκύσει σου αὔλακας ἐν πεδίῳ;
Ιωβ. 39,10 - Θα ημπορέσης να τον δέσης με λουριά στον ζυγόν του, ώστε να σύρη το άροτρον, δια να ανοίξη αυλάκια στον αγρόν;
Ιωβ. 39,11 - πέποιθας δὲ ἐπ᾿ αὐτῷ, ὅτι πολλὴ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, ἐπαφήσεις δὲ αὐτῷ τὰ ἔργα σου;
Ιωβ. 39,11 - Εχεις, βέβαια, πεποίθησιν εις αυτόν, διότι μεγάλη είναι η δύναμίς του. Θα τον αφήσης όμως να εκτρελέση τα βαρειά έργα της

καλλιεργειάς σου;

Ιωβ. 39,12 - πιστεύσεις δὲ ὅτι ἀποδώσει σοι τὸν σπόρον, εἰσοίσει δέ σου τὸν ἅλωνα;

Ιωβ. 39,12 - Θα εμπιστευθής δε εις αυτόν την κατευόδωσιν της σποράς και την καλλιέργειαν των αγρών σου, ώστε να σου αποδώση το εισόδημα, το οποίον θα συγκεντρώσης στο αλώνι σου;

Ιωβ. 39,13 - πτέρυξ τερπομένων νεέλασα, ἐὰν συλλάβῃ ἀσίδα καὶ νέσσα·

Ιωβ. 39,13 - Καμαρώνει και τέρπεται η στρουθοκάμηλος δια το ωραίον της πτέρωμα, το οποίον φυσικά είναι ωραιότερον από τα πτερά του πελαργού και του ιέρακος.

Ιωβ. 39,14 - ὅτι ἀφήσει εἰς γῆν τὰ ᾠὰ αὐτῆς καὶ ἐπὶ χοῦν θάλψει

Ιωβ. 39,14 - Εν τούτοις στερείται αυτή της στοργής του πελαργού προς τα παιδιά της δι' αυτό και θα αφήση τα αυγά της εις την γην, εις την άμμον, δια να τα ζεστάνη και τα εκκολάψη αυτή.

Ιωβ. 39,15 - καὶ ἐπελάθετο ὅτι ποὺς σκορπιεῖ καὶ θηρία ἀγροῦ καταπατήσει·

Ιωβ. 39,15 - Δεν έλαβεν υπ' όψιν, ότι πόδια ανθρώπων, που βυθίζονται εις την άμμον, θα τα διασκορπίσουν και τα θηρία του αγρού θα τα καταπατήσουν.

Ιωβ. 39,16 - ἀπεσκλήρυνε τὰ τέκνα ἑαυτῆς, ὥστε μὴ ἑαυτήν, εἰς κενὸν ἐκοπίασεν ἄνευ φόβου·

Ιωβ. 39,16 - Φέρεται με σκληρότητα προς τα τέκνα της, ως εάν αυτά δεν ήσαν ιδικά της. Και ως εάν μάτην εκοπίασε, δεν φοβείται μήπως χαθούν τα τέκνα της.

Ιωβ. 39,17 - ὅτι κατεσιώπησεν αὐτῇ ὁ Θεὸς σοφίαν καὶ οὐκ ἐπεμέρισεν αὐτῇ ἐν τῇ συνέσει.

Ιωβ. 39,17 - Συμβαίνει δε αυτό, διότι ο Θεός απεσιώπησε και δεν την εδίδαξε την σοφίαν της στοργής, δεν κατεμέρισεν εις αυτήν σύνεσιν.

Ιωβ. 39,18 - κατὰ καιρὸν ἐν ὕψει ὑψώσει, καταγελάσεται ἵππου καὶ τοῦ ἐπιβάτου αὐτοῦ.

Ιωβ. 39,18 - Εις ώρας όμως κινδύνου θα υψώση τα ωραία πτερά της και θα τρέχη τόσον γρήγορα, ώστε θα κατανικήση και θα καταγελάση οιονδήποτε ίππον και τον ιππέα, που επιβαίνει εις αυτόν.

Ιωβ. 39,19 - ἦ σὺ περιέθηκας ἵππῳ δύναμιν, ἐνέδυσας δὲ τραχήλῳ αὐτοῦ φόβον;

Ιωβ. 39,19 - Μηπως συ περιέβαλες με δύναμιν τον ίππον και ενέδυσες τον τράχηλόν του με ευκινησίαν, που εμπνέει φόβον;

Ιωβ. 39,20 - περιέθηκας δὲ αὐτῷ πανοπλίαν, δόξαν δὲ στηθέων αὐτοῦ τόλμῃ;

Ιωβ. 39,20 - Συ τον περιέβαλες με τόλμην, ως με πανοπλίαν; Συ του ενέβαλες εις τα στήθη τόλμην και θάρρος;

Ιωβ. 39,21 - ἀνορύσσων ἐν πεδίῳ γαυριᾷ, ἐκπορεύεται δὲ εἰς πεδίον ἐν ἰσχύϊ·

Ιωβ. 39,21 - Ανυπόμονος σκάπτει με τα πόδια του το έδαφος, όπου στέκεται, επιπίπτει δέ με ασυγκράτητον ορμήν στο πεδίον της μάχης.

Ιωβ. 39,22 - συναντῶν βασιλεῖ καταγελᾷ καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ ἀπὸ σιδήρου·

Ιωβ. 39,22 - Εάν συναντήση σιδηρόφρακτον και περιφρουρούμενον βασιλέα, τον καταφρονεί και τον εμπαίζει, και δεν πτοείται ούτε και γυρίζει πίσω ενώπιον σιδηρών όπλων, μαχαιρών και τόξων.

Ιωβ. 39,23 - ἐπ᾿ αὐτῷ γαυριᾷ τόξον καὶ μάχαιρα,

Ιωβ. 39,23 - Επάνω εις αυτόν κάθεται υπερήφανα ο ιππεύς και χρησιμοποιεί το τόξον και την μάχαιράν του.

Ιωβ. 39,24 - καὶ ὀργῇ ἀφανιεῖ τὴν γῆν καὶ οὐ μὴ πιστεύσει, ἕως ἂν σημάνῃ σάλπιγξ·

Ιωβ. 39,24 - Από τον θυμόν του, όταν τον υποχρεώνουν να περιμένη, κατασκάπτει και εξαφανίζει με τα πόδια του την γην· δεν θα μείνη ήσυχος, έως ότου η σάλπιγξ θα δώση το σύνθημα της επιθέσεως.

Ιωβ. 39,25 - σάλπιγγος δὲ σημαινούσης λέγει· εὖγε. πόῤῥωθεν δὲ ὀσφραίνεται πολέμου σὺν ἅλματι καὶ κραυγῇ.

Ιωβ. 39,25 - Οταν δε η σάλπιγξ σημάνη εξόρμησιν, ικανοποιείται και φαίνεται σαν να λέγη· Εύγε! Από μακρυά οσφραίνεται τον πόλεμον και τρέχει με μεγάλα άλματα εκεί, που ακούονται πολεμικαί κραυγαί.

Ιωβ. 39,26 - ἐκ δὲ τῆς σῆς ἐπιστήμης ἕστηκεν ἱέραξ, ἀναπετάσας τὰς πτέρυγας, ἀκίνητος, καθορῶν τὰ πρὸς νότον;

Ιωβ. 39,26 - Μηπως από την ιδικήν σου σοφίαν, έμαθε το γεράκι να στέκεται στον αέρα ακίνητον απλώνοντας τας πτέρυγας του, και στρέφει το βλέμμα του προς τον νότον, όπου πρόκειται να πετάξη;

Ιωβ. 39,27 - ἐπὶ δὲ σῷ προστάγματι ὑψοῦται ἀετός, γὺψ δὲ ἐπὶ νοσσιᾶς αὐτοῦ καθεσθεὶς αὐλίζεται

Ιωβ. 39,27 - Κατόπιν ιδικής σου διαταγής πετά προς μεγάλα ύψη ο αετός, ο δε γυψ διέρχεται την νύκτα επί της φωλεάς του, εις την οποίαν θα καθίση

Ιωβ. 39,28 - ἐπ᾿ ἐξοχῇ πέτρας καὶ ἀποκρύφῳ;

Ιωβ. 39,28 - και η οποία είναι κτισμένη εις απότομον και απόκρυφον προεξοχήν βράχου;

Ιωβ. 39,29 - ἐκεῖσε ὢν ζητεῖ τὰ σῖτα, πόῤῥωθεν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ σκοπεύουσι·

Ιωβ. 39,29 - Ενῷ δε είναι εκεί, αναζητεί την τροφήν του, διότι βλέπουν από μακρυά τα μάτια του προς τα μέρη εκείνα όπου ευρίσκεται το θήραμά του.

Ιωβ. 39,30 - νεοσσοὶ δὲ αὐτοῦ φύρονται ἐν αἵματι, οὗ δ᾽ ἂν ὦσι τεθνεῶτες, παραχρῆμα εὑρίσκονται.
Ιωβ. 39,30 - Τα πουλιά του, από τας πρώτας ημέρας της ζωής των, ζυμώνονται με το αίμα των κατασπαρασσομένων ζώων· όπου δε και αν υπάρχουν θνησιμαία, εκεί αμέσως ευρίσκονται και αυτά”.

ΙΩΒ 40

Ιωβ. 40,1 - Καὶ ἀπεκρίθη Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἰὼβ καὶ εἶπε·
Ιωβ. 40,1 - Απηυθύνθη ακόμη ο Θεός από το νέφος προς τον σιωπώντα Ιώβ και είπε·
Ιωβ. 40,2 - μὴ κρίσιν μετὰ ἱκανοῦ ἐκκλινεῖ, ἐλέγχων δὲ Θεὸν ἀποκριθήσεται αὐτήν;
Ιωβ. 40,2 - “μήπως και θα ημπορέση κανείς να αποφύγη να κριθή με εμέ τον παντοδύναμον; Οταν δε εκφράζη παράπονα και ελέγχους προς τον Θεόν, ημπορεί να αποκριθή δια την επίκρισίν του αυτήν;”.
Ιωβ. 40,3 - ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει τῷ Κυρίῳ·
Ιωβ. 40,3 - Απαντών ευλαβως ο Ιώβ είπε προς τον Κυριον·
Ιωβ. 40,4 - τί ἔτι ἐγὼ κρίνομαι, νουθετούμενος καὶ ἐλέγχων Κύριον, ἀκούων τοιαῦτα οὐθὲν ὤν; ἐγὼ δὲ τίνα ἀπόκρισιν δῶ πρὸς ταῦτα; χεῖρα θήσω ἐπὶ στόματί μου·
Ιωβ. 40,4 - “προς τι εγώ και τώρα, που νουθετούμαι από τον Κυριον, να παραπονεθώ συμβουλεύων και ελέγχων τον Κυριον εγώ, ο οποίος δεν είμαι τίποτε; Ποίαν δε απάντησιν θα δώσω εγώ εις αυτά; Θα βάλω το χέρι μου στο στόμα μου, δια να το κλείσω και να σιωπήσω πλέον.
Ιωβ. 40,5 - ἅπαξ λελάληκα, ἐπὶ δὲ τῷ δευτέρῳ οὐ προσθήσω.
Ιωβ. 40,5 - Μια φορά ωμίλησα κατά ανόητον τρόπον· δεν πρέπει και δευτέραν φοράν κατά τον αυτόν τρόπον να ομιλήσω”.
Ιωβ. 40,6 - ἔτι δὲ ὑπολαβὼν ὁ Κύριος εἶπε τῷ Ἰὼβ ἐκ τοῦ νέφους·
Ιωβ. 40,6 - Λαβών πάλιν ο Κυριος τον λόγον είπε προς τον Ιώβ από το νέφος·
Ιωβ. 40,7 - μή, ἀλλὰ ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ μοι ἀπόκριναι·
Ιωβ. 40,7 - “μη σταματάς την συζήτησιν, αλλά ζώσε ως ανδρείος ανήρ την οσφύν σου, διότι εγώ θα σε ερωτήσω, συ δέ, εάν ημπορής απάντησέ μου.
Ιωβ. 40,8 - μὴ ἀποποιοῦ μου τὸ κρίμα. οἴει δέ με ἄλλως σοι κεχρηματικέναι ἢ ἵνα ἀναφανῇς δίκαιος;
Ιωβ. 40,8 - Μη αρνείσαι και δεν ημπορείς να αρνηθής την δικαίαν απόφασίν μου και ενέργειαν σχετικώς πρυς σέ. Νομίζεις ότι δι' άλλον λόγον

ενήργησα εγώ δια σέ, ει μη μόνον δια να αναδειχθής δίκαιος;

Ιωβ. 40,9 - ἦ βραχίων σοί ἐστι κατὰ τοῦ Κυρίου, ἢ φωνῇ κατ᾽ αὐτὸν βροντᾷς;

Ιωβ. 40,9 - Μηπως ο ιδικός σου βραχίων είναι τόσον ισχυρός, ώστε να υψωθή και να συγκριθή με τον παντοδύναμον βραχίονα του Κυρίου; Η η φωνή σου ομοιάζει με την φωνήν του, η οποία είναι ως η βροντή;

Ιωβ. 40,10 - ἀνάλαβε δὴ ὕψος καὶ δύναμιν, δόξαν δὲ καὶ τιμὴν ἀμφίασαι.

Ιωβ. 40,10 - Σηκωσε, λοιπόν, το ανάστημά σου, πάρε επάνω σου την δύναμίν σου, ενδύσου δόξαν και τιμήν,

Ιωβ. 40,11 - ἀπόστειλον δὲ ἀγγέλους ὀργῇ, πάντα δὲ ὑβριστὴν ταπείνωσον·

Ιωβ. 40,11 - στείλε, αν ημπορής, τους αγγέλους σου με εντολήν και οργήν, ταπείνωσε δε κάθε αλαζόνα και ασεβή.

Ιωβ. 40,12 - ὑπερήφανον δὲ σβέσον, σῆψον δὲ ἀσεβεῖς παραχρῆμα,

Ιωβ. 40,12 - Σβήσε και εξάλειψε από προσώπου της γης κάθε υπερήφανον. Φέρε αμέσως σήψιν και αποσύνθεσιν στους ασεβείς.

Ιωβ. 40,13 - κρύψον δὲ εἰς γῆν ὁμοθυμαδόν, τὰ δὲ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας ἔμπλησον·

Ιωβ. 40,13 - Θαψε τους και κρύψε τους όλους μαζή εις την γην, τα δε πρόσωπά των γέμισέ τα από καταισχύνην και εξευτελισμόν.

Ιωβ. 40,14 - ὁμολογήσω ὅτι δύναται ἡ δεξιά σου σῶσαι.

Ιωβ. 40,14 - Τοτε θα διακηρύξω και εγώ, ότι η δεξιά σου δύναται να σε σώση από κινδύνους.

Ιωβ. 40,15 - ἀλλὰ δὴ ἰδοὺ θηρία παρά σοι, χόρτον ἴσα βουσὶν ἐσθίουσιν.

Ιωβ. 40,15 - Ιδού όμως ότι θηρία μεγάλα πλησίον σου τρώγουν τον χόρτον ωσάν βόϊδια.

Ιωβ. 40,16 - ἰδοὺ δὴ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐπ᾽ ὀσφύϊ, ἡ δὲ δύναμις αὐτοῦ ἐπ᾽ ὀμφαλοῦ γαστρός·

Ιωβ. 40,16 - Ιδού εις ένα από αυτά, στον ιπποπόταμον, η δύναμίς του ευρίσκεται εις την οσφύν του και την καθιστά ισχυράν και αλύγιστον. Μαλιστα δε η δύναμίς του είναι στον ομφαλόν της κοιλίας του.

Ιωβ. 40,17 - ἔστησεν οὐρὰν ὡς κυπάρισσον, τὰ δὲ νεῦρα αὐτοῦ συμπέπλεκται·

Ιωβ. 40,17 - Υψώνει την ουράν του, που είναι υψηλή και ευθεία όπως το κυπαρίσσι. Τα νεύρα του συμπλέκονται μεταξύ των.

Ιωβ. 40,18 - αἱ πλευραὶ αὐτοῦ πλευραὶ χάλκειαι, ἡ δὲ ῥάχις αὐτοῦ σίδηρος χυτός.

Ιωβ. 40,18 - Τα πλευρά του είναι ισχυρά ωσάν χαλκός και η ράχις του είναι ωσάν χυτός σίδηρος.

Ιωβ. 40,19 - τοῦτ᾽ ἔστιν ἀρχὴ πλάσματος Κυρίου, πεποιημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

Ιωβ. 40,19 - Το θηρίον δηλαδή αυτό, ο ιπποπόταμος, είναι θαυμαστόν πλάσμα του Κυρίου. Δημιούργημα τόσον ισχυρόν, ώστε μόνον υπό των αγγέλων του Θεού είναι δυνατόν να περιπαίζεται.

Ιωβ. 40,20 - ἐπελθὼν δὲ ἐπ᾽ ὄρος ἀκρότομον ἐποίησε χαρμονὴν τετράποσιν ἐν τῷ ταρτάρῳ.

Ιωβ. 40,20 - Οταν δια την ανεύρεσιν της τροφής του εξέρχεται από τον ποταμόν και ανέρχεται εις απόκρημνον λόφον, που έχει χλόην, προκαλεί χαράν εις τα τετράποδα, τα οποία ευρίσκονται κάτω εις την πεδιάδα.

Ιωβ. 40,21 - ὑπὸ παντοδαπὰ δένδρα κοιμᾶται, παρὰ πάπυρον καὶ κάλαμον καὶ βούτομον.

Ιωβ. 40,21 - Κοιμάται κάτω από διάφορα δένδρα, πλησίον στο παπύρι, εις τα καλάμια και εις τα ψαθιά.

Ιωβ. 40,22 - σκιάζονται δὲ ἐν αὐτῷ δένδρα μεγάλα σὺν ῥαδάμνοις καὶ κλῶνες ἀγροῦ.

Ιωβ. 40,22 - Ριπτούν επάνω εις αυτόν την σκιαν των δένδρα μεγάλα και τρυφερά βλαστάρια και κλώνοι, που υψώνονται στους αγρούς.

Ιωβ. 40,23 - ἐὰν γένηται πλήμμυρα, οὐ μὴ αἰσθηθῇ· πέποιθεν ὅτι προσκρούσει ὁ Ἰορδάνης εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

Ιωβ. 40,23 - Εάν πλημμυρίση ο ποταμός, αυτός δεν θα αισθανθή τίποτε. Εχει πεποίθησιν εις την δύναμίν του και όταν ακόμα προσκρούση στο στόμα του ο Ιορδάνης ποταμός.

Ιωβ. 40,24 - ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ δέξεται αὐτόν, ἐνσκολιευόμενος τρήσει ῥῖνα.

Ιωβ. 40,24 - Εάν ημπορή κανείς, ας τον συλλάβη φανερά ενεργών. Η ας διατρυπήση, αν ημπορή, το ρύγχος του χρησιμοποιών προς τούτο παγιδευτικά μέσα.

Ιωβ. 40,25 - ἄξεις δὲ δράκοντα ἐν ἀγκίστρῳ, περιθήσεις δὲ φορβαίαν περὶ ῥῖνα αὐτοῦ;

Ιωβ. 40,25 - Ημπορείς συ να συλλάβης τον δράκοντα τον μεγάλον, τον κροκόδειλον, με άγκιστρον, να βάλης δε γύρω από το ρύγχος του χαλινάρι;

Ιωβ. 40,26 - εἰ δήσεις κρίκον ἐν τῷ μυκτῆρι αὐτοῦ, ψελλίῳ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ;

Ιωβ. 40,26 - Μηπως και ημπορείς να δέσης κρίκον στους ρώθωνάς του, να τρυπήσης δε το χείλος του και να του περάσής χαλκάν;

Ιωβ. 40,27 - λαλήσει δέ σοι δεήσει, ἱκετηρίᾳ μαλακῶς;

Ιωβ. 40,27 - Μηπως αυτός τρέμων την δύναμίν σου θα σου ομιλήση ικετευτικά, μαλακά και ήρεμα;

Ιωβ. 40,28 - θήσεται δὲ μετὰ σοῦ διαθήκην; λήψῃ δὲ αὐτὸν δοῦλον αἰώνιον;

Ιωβ. 40,28 - Μηπως και θα θελήση να συνάψη μαζή σου σύμφωνον φιλίας; Μηπως και έχεις την δύναμιν να τον πάρής και να τον κρατήσης παντοτεινόν δούλον σου;

Ιωβ. 40,29 - παίξῃ δὲ ἐν αὐτῷ ὥσπερ ὀρνέῳ ἢ δήσεις αὐτὸν ὥσπερ στρουθίον παιδίῳ;

Ιωβ. 40,29 - Θα παίξης, τάχα, μαζή του όπως παίζεις με ένα πουλί η ημπορείς να τον δέσης, όπως δένεις ένα σπουργίτην, που τον δίνεις στο παιδί για να παίζη;

Ιωβ. 40,30 - ἐνσιτοῦνται δὲ ἐν αὐτῷ ἔθνη, μεριτεύονται δὲ αὐτὸν Φοινίκων ἔθνη;

Ιωβ. 40,30 - Τρέφονται από τας σάρκας του έθνη, οι δε εμπορικοί λαοί των Φοινίκων κόπτουν αυτόν εις μεγάλα τεμάχια και τον εμπορεύονται.

Ιωβ. 40,31 - πᾶν δὲ πλωτὸν συνελθὸν οὐ μὴ ἐνέγκωσι βύρσαν μίαν οὐρᾶς αὐτοῦ καὶ ἐν πλοίοις ἁλιέων κεφαλὴν αὐτοῦ.

Ιωβ. 40,31 - Οποιοδήποτε πλοίον και αν έλθη, δεν θα ημπορέσή ούτε το δέρμα της ουράς του να σηκώση. Και εις τα πλοιάρια των αλιέων δεν θα καταστή δυνατόν να φέρουν ζωντανήν την κεφαλήν του.

Ιωβ. 40,32 - ἐπιθήσεις δὲ αὐτῷ χεῖρα μνησθεὶς πόλεμον τὸν γινόμενον ἐν σώματι αὐτοῦ, καὶ μηκέτι γινέσθω.

Ιωβ. 40,32 - Εάν δε τολμήσης και βάλης το χέρι σου επάνω εις αυτόν, θα ενθυμηθής τον αγώνα, που γίνεται στο σώμα του, και θα είπης· Ποτέ πλέον να μη γίνη τέτοιος αγών κατά του κροκοδείλου.

ΙΩΒ 41

Ιωβ. 41,1 - Οὐχ ἑώρακας αὐτόν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις τεθαύμακας;

Ιωβ. 41,1 - Δεν έχεις ίδει το μέγα αυτό θηρίον; Δεν έχεις δοκιμάσει δέος και θαυμασμόν, όταν ήκουσες να ομιλούν δι' αυτό;

Ιωβ. 41,2 - οὐ δέδοικας ὅτι ἡτοίμασταί μοι; τίς γάρ ἐστιν ὁ ἐμοὶ ἀντιστάς;

Ιωβ. 41,2 - Δεν φοβείσαι λοιπόν και εμέ, ο οποίος έχω δημιουργήσει αυτό το θηρίον; Διότι ποιός είναι εκείνος, ο οποίος μου αντεστάθη ποτέ έως τώρα;

Ιωβ. 41,3 - ἢ τίς ἀντιστήσεταί μοι καὶ ὑπομενεῖ, εἰ πᾶσα ἡ ὑπ᾽ οὐρανὸν ἐμή ἐστιν;

Ιωβ. 41,3 - Και ποιός είναι δυνατόν να μου αντισταθή στο μέλλον και να μείνη ακλόνητος αφού όλη η κάτω από τον ουρανόν γη και τα εν αυτή είναι ιδικά μου;

Ιωβ. 41,4 - οὐ σιωπήσομαι δι᾽ αὐτόν, καὶ λόγον δυνάμεως ἐλεήσει τὸν ἴσον αὐτῷ.

Ιωβ. 41,4 - Δεν θα παύσω ακόμη να κάνω λόγον δια το μέγα αυτό θηρίον. Εξ αιτίας της τρομεράς δυνάμεώς του, καθένας θα λυπηθή εκείνον, που επιτίθεται εναντίον του, διότι θα τον βλέπη εκτιθέμενον εις μέγαν θανάσιμον κίνδυνον.

Ιωβ. 41,5 - τίς ἀποκαλύψει πρόσωπον ἐνδύσεως αὐτοῦ, εἰς δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἂν εἰσέλθοι;

Ιωβ. 41,5 - Ποιός ημπορεί να αφαίρεση και να ξεσκεπάση το κάλυμμα της επενδύσεως του; Ποιός δε ημπορεί να εισχωρήση εις τας πτυχάς του θώρακός του;

Ιωβ. 41,6 - πύλας προσώπου αὐτοῦ τίς ἀνοίξει; κύκλῳ ὀδόντων αὐτοῦ φόβος.

Ιωβ. 41,6 - Ποιός ημπορεί να ανοίξη την πύλην του στόματός του, τας φοβεράς δηλαδή σιαγόνας του; Γυρω από τας σιαγόνας αυτάς είναι οι τρομεροί οδόντες του, οι οποίοι εμπνέουν φόβον.

Ιωβ. 41,7 - τὰ ἔγκατα αὐτοῦ ἀσπίδες χάλκεαι, σύνδεσμος δὲ αὐτοῦ ὥσπερ σμυρίτης λίθος·

Ιωβ. 41,7 - Τα εσωτερικά του προφυλάσσονται σαν από χαλκίνας ασπίδας, αι δε ηνωμέναι μεταξύ των φολίδες του δέρματός του είναι σαν να έχουν κατασκευασθή από σμυρίτην λίθον.

Ιωβ. 41,8 - εἷς τοῦ ἑνὸς κολλῶνται, πνεῦμα δὲ οὐ μὴ διέλθῃ αὐτόν·

Ιωβ. 41,8 - Η μία φολίς συνδέεται τόσον στενά με την άλλην, ώστε ούτε η πνοή ανέμου δεν ημπορεί να περάσή δια μέσου αυτών.

Ιωβ. 41,9 - ἀνὴρ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ προσκολληθήσεται, συνέχονται καὶ οὐ μὴ ἀποσπασθῶσιν.

Ιωβ. 41,9 - Σαν αδέλφια προσκολλάται η μία με την άλλην, συνδέονται στενότατα και δεν είναι δυνατόν να αποσπασθούν και να ξεχωρίσουν ούτε από μεταξύ των ούτε από το σώμα του κροκοδείλου.

Ιωβ. 41,10 - ἐν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκεται φέγγος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶδος Ἑωσφόρου.

Ιωβ. 41,10 - Καθώς πταρνίζεται, τα σταγονίδια του πταρμού του ακτινοβολούν το φως, τα δε μάτια του ομοιάζουν με τον Αυγερινόν.

Ιωβ. 41,11 - ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύονται ὡς λαμπάδες καιόμεναι καὶ διαῤῥιπτοῦνται ὡς ἐσχάραι πυρός.

Ιωβ. 41,11 - Από το στόμα του εξέρχονται σαν αναμμένες λαμπάδες και εξαφανίζονται ολόγυρά του ωσάν εστίαι φωτιάς.

Ιωβ. 41,12 - ἐκ μυκτήρων αὐτοῦ ἐκπορεύεται καπνὸς καμίνου καιομένης πυρὶ ἀνθράκων.

Ιωβ. 41,12 - Τα σταγονίδια που εκτοξεύονται από τους ρώθωνάς του ομοιάζουν με εξερχόμενον καπνόν καμίνου, η οποία καίεται με αναμμένα κάρβουνα.

Ιωβ. 41,13 - ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἄνθρακες, φλὸξ δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται.

Ιωβ. 41,13 - Η εκπνοή αυτού είναι σαν αναμμένα κάρβουνα, φλόγα δε εκπορεύεται από το στόμα του.

Ιωβ. 41,14 - ἐν δὲ τραχήλῳ αὐτοῦ αὐλίζεται δύναμις, ἔμπροσθεν αὐτοῦ τρέχει ἀπώλεια.

Ιωβ. 41,14 - Εις τον τράχηλόν του εδράζεται η δύναμίς του και έμπροσθέν του απλώνεται όλεθρος και καταστροφή.

Ιωβ. 41,15 - σάρκες δὲ σώματος αὐτοῦ κεκόλληνται· καταχέει ἐπ᾿ αὐτόν, οὐ σαλευθήσεται.

Ιωβ. 41,15 - Αι σάρκες του σώματός του είναι στενά κολλημέναι μεταξύ των και σκληραί, ώστε εάν κανείς ρίψη εναντίον του βέλη ούτε που θα τα αισθανθή και ούτε θα σαλευθή.

Ιωβ. 41,16 - ἡ καρδία αὐτοῦ πέπηγεν ὡς λίθος, ἕστηκε δὲ ὥσπερ ἄκμων ἀνήλατος.

Ιωβ. 41,16 - Η καρδία του είναι σκληρή όπως το λιθάρι· στέκεται άκαμπτη και αλύγιστη σαν το αμόνι.

Ιωβ. 41,17 - στραφέντος δὲ αὐτοῦ, φόβος θηρίοις τετράποσιν ἐπὶ γῆς ἁλλομένοις.

Ιωβ. 41,17 - Εάν βγη από το νερό και στραφή προς την ξηράν, φόβος και τρόμος θα πέση εις τα θηρία της υπαίθρου, τα οποία φεύγουν ενώπιόν του με πηδήματα.

Ιωβ. 41,18 - ἐὰν συναντήσωσιν αὐτῷ λόγχαι, οὐδὲν μὴ ποιήσωσι δόρυ καὶ θώρακα·

Ιωβ. 41,18 - Λογχαι εάν πέσουν με ορμήν επάνω του, δεν τον θίγουν καθόλου. Ούτε το δόρυ και οι θωρακισμένοι πολεμισταί ημπορούν να του κάμουν τίποτε.

Ιωβ. 41,19 - ἥγηται μὲν γὰρ σίδηρον ἄχυρα, χαλκὸν δὲ ὥσπερ ξύλον σαθρόν.

Ιωβ. 41,19 - Αυτός θεωρεί τα σιδερένια όπλα σαν άχυρα, τα δε χάλκινα σαν σάπιο ξύλο.

Ιωβ. 41,20 - οὐ μὴ τρώσῃ αὐτὸν τόξον χάλκεον, ἥγηται μὲν πετροβόλον χόρτον·

Ιωβ. 41,20 - Το χάλκινον τόξον δεν ημπορεί να του επιφέρη καμμίαν πληγήν, την δε σφενδόνην που εκσφενδονίζει λίθους, την θεωρεί σαν το χορτάρι.

Ιωβ. 41,21 - ὡς καλάμη ἐλογίσθησαν σφῦραι, καταγελᾷ δὲ σεισμοῦ πυρφόρου.

Ιωβ. 41,21 - Τα σιδερένια σφυριά τα θεωρεί σαν την ανάλαφρη καλαμιά. Καταφρονεί δε τα πυρφόρα βέλη, που εκσφενδονίζονται εναντίον του.

Ιωβ. 41,22 - ἡ στρωμνὴ αὐτοῦ ὀβελίσκοι ὀξεῖς, πᾶς δὲ χρυσὸς θαλάσσης ὑπ᾿ αὐτὸν ὥσπερ πηλὸς ἀμύθητος.

Ιωβ. 41,22 - Κοιμάται με άνεσιν επάνω σε μυτερά καρφιά, όλος δε ο κάτω από αυτόν χρυσός της θαλάσσης θεωρείται σαν λάσπη άνευ αξίας.

Ιωβ. 41,23 - ἀναζεῖ τὴν ἄβυσσον ὥσπερ χαλκεῖον, ἥγηται δὲ τὴν θάλασσαν ὥσπερ ἐξάλειπτρον,

Ιωβ. 41,23 - Αναταράσσει και κάμνει σαν να βράζουν τα ύδατα, όπως το φυσερό του σιδηρουργείου. Ευχαριστείται δε εις την θάλασσαν, ως εάν αυτή είναι λεκάνη λουτρού καθαριότητος.

Ιωβ. 41,24 - τὸν δὲ τάρταρον τῆς ἀβύσσου ὥσπερ αἰχμάλωτον· ἐλογίσατο ἄβυσσον εἰς περίπατον.

Ιωβ. 41,24 - Τα βάθη των θαλασσών είναι υπό την εξουσίαν του ως αιχμάλωτα. Περίπατον δε ευχάριστον θεωρεί τον ωκεανον.

Ιωβ. 41,25 - οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς ὅμοιον αὐτῷ πεποιημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων μου·

Ιωβ. 41,25 - Δεν υπάρχει άλλο θηρίον επάνω εις την γην όμοιον με τον κροκόδειλον, ο οποίος είναι έτσι φτιασμένος, ώστε μόνον από τους αγγέλους μου είναι δυνατόν να εμπαίζεται.

Ιωβ. 41,26 - πᾶν ὑψηλὸν ὁρᾷ, αὐτὸς δὲ βασιλεὺς πάντων τῶν ἐν τοῖς ὕδασιν.

Ιωβ. 41,26 - Βλέπει απτόητος όλα τα υψηλά, βασιλεύει δε εις όλα τα ζώα, που υπάρχουν μέσα εις τα ύδατα”.

ΙΩΒ 42

Ιωβ. 42,1 - Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει τῷ Κυρίῳ·

Ιωβ. 42,1 - Ελαβε τον λόγον τότε ο Ιώβ και είπε προς τον Κυριον·

Ιωβ. 42,2 - οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν.

Ιωβ. 42,2 - “γνωρίζω πλέον πολύ καλά, Κυριε, ότι συ δύνασαι τα πάντα, τίποτε δε δεν είναι αδύνατον εις σέ.

Ιωβ. 42,3 - τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δὲ ῥημάτων, καὶ σὲ οἴεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι ἃ οὐκ ᾔδειν, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην;

Ιωβ. 42,3 - Ποίος δε είναι δυνατόν να κρύψη από σε τας σκέψεις και αποφάσστου; Ποιός δε είναι εκείνος, που τσιγκουνευόμενος και συγκρατών μέσα τα λόγια του νομίζει ότι δύναται να τα αποκρύψη από σέ; Ποίος όμως άλλος, εκτός από σέ, θα μου ανήγγελλεν αυτά, που δεν εγνώριζα, τα μεγάλα και αξιοθαύμαστα, που δεν ήξευρα;

Ιωβ. 42,4 - ἄκουσον δέ μου, Κύριε, ἵνα κἀγὼ λαλήσω· ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ με δίδαξον.

Ιωβ. 42,4 - Ακουσε δε εμέ, Κυριε, δια να τολμήσω να ομιλήσω και εγώ προς σέ. Θα σε ερωτήσω, συ δε δίδαξέ με.

Ιωβ. 42,5 - ἀκοὴν μὲν ὠτὸς ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμός μου ἑώρακέ σε·

Ιωβ. 42,5 - Μέχρι τώρα με τα αυτιά μου μόνον ήκουα περί σου και των μεγαλείων σου. Τωρα όμως σε είδα με τα ίδια μου τα μάτια.

Ιωβ. 42,6 - διὸ ἐφαύλισα ἐμαυτὸν καὶ ἐτάκην, ἥγημαι δὲ ἐμαυτὸν γῆν καὶ σποδόν.

Ιωβ. 42,6 - Δια τούτο ελεεινολόγησα και εξουθένωσα τον εαυτόν μου, έλυωσα από ψυχικήν συντριβήν, αισθάνομαι ότι είμαι πράγματι χώμα και στάκτη”.

Ιωβ. 42,7 - ἐγένετο δὲ μετὰ τὸ λαλῆσαι τὸν Κύριον πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα τῷ Ἰώβ, εἶπεν ὁ Κύριος Ἐλιφὰζ τῷ Θαιμανίτῃ· ἥμαρτες σὺ καὶ οἱ δύο φίλοι σου· οὐ γὰρ ἐλαλήσατε ἐνώπιόν μου ἀληθὲς οὐδὲν ὥσπερ ὁ θεράπων μου Ἰώβ.

Ιωβ. 42,7 - Οταν ο Κυριος είπεν όλους αυτούς τους λόγους προς τον Ιώβ, απευθυνόμενος προς Ελιφάζ τον Θαιμανίτην είπεν· “ημάρτησες συ και οι δύο φίλοι σου, διότι δεν ωμιλήσατε ενώπιόν μου τίποτε το αληθές και σύμφωνον προς την βουλήν μου, όπως ο δούλος μου ο Ιώβ.

Ιωβ. 42,8 - νῦν δὲ λάβετε ἑπτὰ μόσχους καὶ ἑπτὰ κριοὺς καὶ πορεύθητε πρὸς τὸν θεράποντά μου Ἰώβ, καὶ ποιήσει κάρπωσιν ὑπὲρ ὑμῶν. Ἰὼβ δὲ ὁ θεράπων μου εὔξεται περὶ ὑμῶν, ὅτι εἰ μὴ πρόσωπον αὐτοῦ λήψομαι· εἰ μὴ γὰρ δι᾿ αὐτόν, ἀπώλεσα ἂν ὑμᾶς· οὐ γὰρ ἐλαλήσατε ἀληθὲς κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰώβ.

Ιωβ. 42,8 - Λαβετε λοιπόν τώρα επτά μόσχους και επτά κριους και πηγαίνετε προς τον δούλον μου τον Ιώβ και θα προσφέρη αυτός αυτά ολοκαύτωμα δια σας. Ο δούλος μου ο Ιώβ θα προσευχηθή δια σας και εγώ αυτόν και την δέησίν του θα λάβω υπ' όψιν μου και θα συγχωρήσω το αμάρτημά σας. Εάν δεν ήτο προς χάριν αυτού, θα σας κατέστρεφα. Διότι ομιλούντες, όπως ωμιλήσατε, εναντίον του δούλου μου του Ιώβ, δεν είπατε το αληθές”.

Ιωβ. 42,9 - ἐπορεύθη δὲ Ἐλιφὰζ ὁ Θαιμανίτης καὶ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης καὶ Σωφὰρ ὁ Μιναῖος καὶ ἐποίησαν καθὼς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Κύριος, καὶ ἔλυσε τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῖς διὰ Ἰώβ.

Ιωβ. 42,9 - Επήγαν πράγματι ο Ελιφάζ ο Θαιμανίτης, Βαλδάδ ο Σιαυχίτης και Σωφάρ ο Μιναίος και έπραξαν, όπως τους είχε διατάξει ο Κυριος. Ο δε Κυριος συνεχώρησε και διέλυσε την αμαρτίαν των προς χάριν του Ιώβ.

Ιωβ. 42,10 - ὁ δὲ Κύριος ηὔξησε τὸν Ἰώβ· εὐξαμένου δὲ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἀφῆκεν αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν. ἔδωκε δὲ ὁ Κύριος διπλᾶ ὅσα ἦν ἔμπροσθεν Ἰὼβ εἰς διπλασιασμόν.

Ιωβ. 42,10 - Ο Κυριος εδόξασε και επί του σημείου αυτού τον Ιώβ. Οταν αυτός προσηυχήθη δια τους φίλους του, ο Κυριος συνεχώρησε την αμαρτίαν εκείνων. Εις δε τον Ιώβ έδωσε τα διπλάσια, από όσα προηγουμένως είχεν.

Ιωβ. 42,11 - ἤκουσαν δὲ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ πάντα τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ καὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν καὶ πάντες ὅσοι ἤδεισαν αὐτὸν ἐκ πρώτου· φαγόντες δὲ καὶ πιόντες παρ᾿ αὐτῷ παρεκάλεσαν αὐτόν, καὶ ἐθαύμασαν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐπήγαγεν ἐπ᾿ αὐτῷ ὁ Κύριος. ἔδωκε δὲ αὐτῷ ἕκαστος ἀμνάδα μίαν καὶ τετράδραχμον χρυσοῦ καὶ ἀσήμου.

Ιωβ. 42,11 - Επληροφορήθησαν δε όλοι οι αδελφοί του και αι αδελφαί του όλα όσα είχαν συμβή εις αυτόν και ήλθαν πάντες προς αυτόν, όσοι τον είχαν γνωρίσει και προηγουμένως. Αφού δε έφαγαν και έπιαν στο σπίτι μαζή του, τον παρηγόρησαν αλλά και τον εθαύμασαν δι' όλα όσα επέφερεν εις αυτόν ο Κυριος. Εκαστος δε από αυτούς έδωκεν στον Ιώβ ως δώρον μίαν αρνάδα, ένα χρυσούν τετράδραχμον και ακατέργαστον άργυρον.

Ιωβ. 42,12 - ὁ δὲ Κύριος εὐλόγησε τὰ ἔσχατα Ἰὼβ ἢ τὰ ἔμπροσθεν· ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι ἑξακισχίλιαι, ζεύγη βοῶν χίλια, ὄνοι θήλειαι νομάδες χίλιαι.

Ιωβ. 42,12 - Ο δε Κυριος ευλόγησε τα μετά ταύτα έτη του Ιώβ πλουσιώτερον και περισσότερον από τα προηγηθέντα χρόνια του. Ανήλθον δε τα κτήνη του, τα πρόβατά του εις δεκατέσσαρες χιλιάδες, αι κάμηλοί του εις εξ χιλιάδες, τα ζεύγη των βοϊδιών του εις χίλια, αι θηλυκαί όνοι, που έβοσκαν εις κοπάδια, ανήλθον εις χιλίας.

Ιωβ. 42,13 - γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ καὶ θυγατέρες τρεῖς·

Ιωβ. 42,13 - Απέκτησε δε αυτός επτά υιούς και τρεις θυγατέρας.

Ιωβ. 42,14 - καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην Ἡμέραν, τὴν δὲ δευτέραν Κασίαν, τὴν δὲ τρίτην Ἀμαλθαίας κέρας.

Ιωβ. 42,14 - Και εκάλεσε την μεν πρώτην Ημέραν, εις συμβολισμόν της νέας χαρμοσύνου περιόδου που ανέτειλε δια τον Ιώβ. Την δευτέραν Κασίαν, ευάρεστον ως το αρωματώδες φυτόν, την τρίτην εκάλεσεν Αμαλθαίας κέρας, εις δήλωσιν της νέας υπεραφθονίας των αγαθών του.

Ιωβ. 42,15 - καὶ οὐχ εὑρέθησαν κατὰ τὰς θυγατέρας Ἰὼβ βελτίους αὐτῶν ἐν τῇ ὑπ᾿ οὐρανόν· ἔδωκε δὲ αὐταῖς ὁ πατὴρ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς.

Ιωβ. 42,15 - Καθ' όλην δε την υπό τον ουρανόν οικουμένην δεν ευρέθησαν ωσάν τας θυγατέρας του Ιώβ καλύτεραι και ωραιότεροι.

Απέκτησε δε τόσα πολλά ο Ιωβ, ώστε έδωκε και εις τας τρεις αυτάς θυγατέρας του κληρονομίαν μεγάλην μεταξύ των αδελφών των.

Ιωβ. 42,16 - ἔζησε δὲ Ἰὼβ μετὰ τὴν πληγὴν ἔτη ἑκατὸν ἑβδομήκοντα, τὰ δὲ πάντα ἔτη ἔζησε διακόσια τεσσαράκοντα· καὶ εἶδεν Ἰὼβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενεάν.

Ιωβ. 42,16 - Εζησε δε ο Ιώβ μετά την θλίψιν της ασθενείας του εκατόν εδδομήκοντα έτη. Ολα δε τα έτη της ζωής του Ιωβ ανήλθον εις διακόσια τεσσαράκοντα. Και είδεν ο Ιώβ τα παιδιά του και τα παιδιά των παιδιών του μέχρι τετάρτης γενεάς.

Ιωβ. 42,17 - καὶ ἐτελεύτησεν Ἰὼβ πρεσβύτερος καὶ πλήρης ἡμερῶν.

Ιωβ. 42,17 - Εξεδήμησε δε ο Ιώβ γέρων και πλήρης ημερών.

Ιωβ. 42,17α - γέγραπται δὲ αὐτὸν πάλιν ἀναστήσεσθαι μεθ᾽ ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν.

Ιωβ. 42,17^{α} - Εχει δε γραφή ότι θα αναστήση πάλιν αυτόν ο Κυριος μαζή με όλους εκείνους, τους οποίους θα αναστήση κατά την μέλλουσαν ζωήν.

Ιωβ. 42,17β - Οὗτος ἑρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου ἐν μὲν γῇ κατοικῶν τῇ Αὐσίτιδι, ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τῆς Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας, προϋπῆρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα Ἰωβάβ.

Ιωβ. 42,17β - Δια τον Ιώβ πληροφορούμεθα από την εις την Συριακήν γλώσσαν μετάφρασιν της Βιβλου, ότι κατοικούσε εις την χώραν Αυσίτιδα, η οποία ευρίσκετο εις τα σύνορα Ιδουμαίας και Αραβίας. Το δε προηγούμενον όνομα του ήτο Ιωβαδ.

Ιωβ. 42,17γ - λαβὼν δὲ γυναῖκα Ἀράβισσαν γεννᾷ υἱόν, ᾧ ὄνομα Ἐννών· ἦν δὲ αὐτὸς πατρὸς μὲν Ζαρὲ ἐκ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν υἱός, μητρός δὲ Βοσόῤῥας, ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ.

Ιωβ. 42,17γ - Επῇρε δε και μίαν γυναίκα εξ Αραβίας, από την οποίαν απέκτησεν υιόν, ονομασθέντα Εννών. Ο πατήρ του Ιώβ ήτο ο Ζαρέ, απόγονος της πατριαρχικής οικογενείας του Ησαύ. Η μητέρα του ωνομάζετο Βοσόρρα, ώστε αυτός ως εγγονός του Ησαύ ήτο πέμπτος απόγονος από τον Αβραάμ.

Ιωβ. 42,17δ - καὶ οὗτοι οἱ βασιλεῖς οἱ βασιλεύσαντες ἐν Ἐδώμ, ἧς καὶ αὐτὸς ἦρξε χώρας· πρῶτος Βαλὰκ ὁ τοῦ Βεώρ, καὶ ὄνομα τῇ πόλει αὐτοῦ Δενναβά· μετὰ δὲ Βαλὰκ Ἰωβὰβ ὁ καλούμενος Ἰώβ· μετὰ δὲ τοῦτον Ἀσὼμ ὁ ὑπάρχων ἡγεμὼν ἐκ τῆς Θαιμανίτιδος χώρας· μετὰ δὲ τοῦτον Ἀδὰδ υἱὸς Βαράδ, ὁ ἐκκόψας Μαδιὰμ ἐν τῷ πεδίῳ Μωάβ, καὶ ὄνομα τῇ πόλει αὐτοῦ Γεθθαίμ.

Ιωβ. 42,17δ - Οι βασιλείς, οι οποίοι εβασίλευσαν εις την χώραν της Ιδουμαίας, της οποίας άρχων και βασιλεύς υπήρξεν και ο Ιώβ, ήσαν οι εξής· Πρώτος ο Βαλάκ υιός του Βεώρ. Το δε όνομα της πόλεώς του ήτο Δενναβά. Μετά τον Βαλάκ εβασίλευσεν ο Ιωβάβ, δηλαδή ο Ιώβ. Επειτα από αυτόν ο

Ασώμ, ο ηγεμών που κατήγετο από την Θαιμανίτιδα χώραν. Επειτα από αυτόν εβασίλευσεν ο Αδάδ, ο υιός του Βαράδ, ο οποίος εξωλόθρευσε τους Μαδιανίτας εις την πεδιάδα της Μωάβ. Η δε πόλις του ωνομάζετο Γεθθαίμ.

Ιωβ. 42,17ε - οἱ δὲ ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν φίλοι, Ἐλιφὰζ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν, Θαιμανῶν βασιλεύς, Βαλδὰδ ὁ Σαυχαίων τύραννος, Σωφὰρ ὁ Μιναίων βασιλεύς.

Ιωβ. 42,17ε - Οι φίλοι του Ιώβ, που είχαν ελθει εις επίσκεψίν του ήσαν· Ελιφάζ από τους απογόνους του Ησαύ, βασιλεύς των Θαιμανών, ο Βαλδάδ αρχών των Σαυχαίων και ο Σωφάρ ο βασιλεύς των Μιναίων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 1

Παρ. 1,1 - Παροιμίαι Σολομῶντος υἱοῦ Δαυίδ, ὃς ἐβασίλευσεν ἐν Ἰσραήλ,
Παρ. 1,1 - Οσα ακολουθούν είναι παροιμίαι, παραβολαί και γνωμικά και αποφθέγματα του Σολομώντος, υιού του Δαυίδ, ο οποίος υπήρξε βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού.
Παρ. 1,2 - γνῶναι σοφίαν καὶ παιδείαν νοῆσαί τε λόγους φρονήσεως
Παρ. 1,2 - Σκοπόν έχουν αι παροιμίαι αυταί να καταστήσουν γνωστήν την θείαν σοφίαν και την ωφέλιμον δια την ψυχήν εκ μέρους του Θεού παιδαγωγίαν και να κάμουν τον άνθρωπον ικανόν να κατανόηση τους λόγους, δια των οποίων θα αποκτήση φρόνησιν και σύνεσιν.
Παρ. 1,3 - δέξασθαί τε στροφὰς λόγων νοῆσαί τε δικαιοσύνην ἀληθῆ καὶ κρίμα κατευθύνειν,
Παρ. 1,3 - Ακόμη δε να δώσουν εις αυτόν την ικανότητα, ώστε να κατανοή και να αποκρούη την απάτην των περίτεχνων λόγων και τα υποκρυπτόμενα αυτών νοήματα, να εννοήση και δεχθή την αληθινήν δικαιοσύνην του Θεού, ώστε να είναι εις θέσιν να εκφέρη δικαίας κρίσεις και αποφάσεις.
Παρ. 1,4 - ἵνα δῷ ἀκάκοις πανουργίαν, παιδὶ δὲ νέῳ αἴσθησίν τε καὶ ἔννοιαν·
Παρ. 1,4 - Σκοπός επίσης των παροιμιών είναι, να δώση στους αδόλους και απονηρεύτους σύνεσιν και ευφυΐαν, εις δε τον νεαρόν κατά την ηλικίαν συναίσθησιν και γνώσιν του καλού και κακού.
Παρ. 1,5 - τῶνδε γὰρ ἀκούσας σοφὸς σοφώτερος ἔσται, ὁ δὲ νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται.
Παρ. 1,5 - Αλλά και αυτός ακόμη ο σοφός, όταν ακούση τας παροιμίας αυτάς, θα γίνη περισσότερον σοφός. Ο δε εκ φύσεως ευφυής και συνετός θα αποκτήση περισσοτέραν σύνεσιν και ικανότητα, ώστε ορθώς να διακυβερνά την ζωήν του και τους άλλους.
Παρ. 1,6 - νοήσει τε παραβολὴν καὶ σκοτεινὸν λόγον ῥήσεις τε σοφῶν καὶ αἰνίγματα.
Παρ. 1,6 - Με τας σοφάς αυτάς παροιμίας καθένας θα είναι εις θέσιν να εννοή παραβολήν και δυσνόητον λόγον, όπως επίσης ρητά και γνωμικά των σοφών και αινιγματώδεις εκφράσεις, υπό τας οποίας κρύπτεται κάποιο βαθύτερον νόημα.
Παρ. 1,7 - Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσι αὐτήν· εὐσέβεια δὲ εἰς Θεὸν ἀρχὴ αἰσθήσεως, σοφίαν δὲ καὶ παιδείαν ἀσεβεῖς ἐξουθενήσουσιν.

Παρ. 1,7 - Αρχή και θεμέλιον πάσης σοφίας είναι ο σεβασμός και ο φόβος προς τον Θεόν. Η δε σύνεσις είναι κατ' εξοχήν ωφέλιμος εις εκείνους, ο οποίοι εφαρμόζουν τα σοφά προστάγματα της εις την ζωήν των. Η προς τον Θεόν ευσέβεια είναι η αρχή και το θεμέλιον της αληθινής σοφίας και γνώσεως. Οι ασεβείς όμως, δι' ο και ασύνετοι, θα περιφρονήσουν την θείαν σοφίαν και παιδαγωγίαν.

Παρ. 1,8 - ἄκουε, υἱέ, παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμοὺς μητρός σου·

Παρ. 1,8 - Συ όμως, υιέ, άκουε μετά προσοχής και υπάκουε προθύμως εις την διδασκαλίαν και παιδαγωγίαν του πατρός σου. Ποτέ δε να μη αποστροφής και απορρίψης τας στοργικάς παραγγελίας και τους θεσμούς της μητρός σου.

Παρ. 1,9 - στέφανον γὰρ χαρίτων δέξῃ σῇ κορυφῇ καὶ κλοιὸν χρύσεον περὶ σῷ τραχήλῳ.

Παρ. 1,9 - Διότι, εάν προθύμως δεχθής την παιδαγωγίαν των γονέων σου, θα τιμηθής, θα δεχθής εις την κεφολήν σου στέφανον από τας χαρίτας των αρετών και περί τον λαιμόν σου περιδέραιον χρυσούν, ασυγκρίτως πολυτιμότερον από κάθε άλλο κόσμημα.

Παρ. 1,10 - υἱέ, μή σε πλανήσωσιν ἄνδρες ἀσεβεῖς, μηδὲ βουληθῇς,

Παρ. 1,10 - Παιδί μου, πρόσεχε να μη σε παραπλανήσουν προς το κακόν ασεβείς άνθρωποι και ποτέ να μη συγκατατεθής εις τας αμαρτωλάς αυτών σκέψεις και προτάσεις.

Παρ. 1,11 - ἐὰν παρακαλέσωσί σε λέγοντες· ἐλθὲ μεθ᾿ ἡμῶν, κοινώνησον αἵματος, κρύψωμεν δὲ εἰς γῆν ἄνδρα δίκαιον ἀδίκως,

Παρ. 1,11 - Εάν παρουσιασθούν ως φίλοι σου και σε προσκαλέσουν και σου είπουν· “έλα μαζή μας, λάβε μέρος και συ στο αίμα, το οποίον θα χύσωμεν· ας θανατώσωμεν αδίκως άνδρα δίκαιον και το πτώμα του ας το κρύψωμεν βαθειά στον τάφον.

Παρ. 1,12 - καταπίωμεν δὲ αὐτὸν ὥσπερ ᾄδης ζῶντα καὶ ἄρωμεν αὐτοῦ τὴν μνήμην ἐκ γῆς·

Παρ. 1,12 - Ζωντανόν ας τον καταπίωμεν, όπως ο άδης. Ας σβήσωμεν το όνομα του και την ανάμνησίν του από τους ανθρώπους της γης, ώστε κανείς πλέον να μη τον ενθυμήται.

Παρ. 1,13 - τὴν κτῆσιν αὐτοῦ τὴν πολυτελῆ καταλαβώμεθα, πλήσωμεν δὲ οἴκους ἡμετέρους σκύλων·

Παρ. 1,13 - Ας βάλωμεν χέρι και ας κάμωμεν ιδικήν μας την μεγάλην περιουσίαν του, ας γεμίσωμεν δε τα σπίτια μας από λάφυρα, τα οποία θα αρπάσωμεν από τους άλλους με τας ληστείας και τα εγκλήματά μας.

Παρ. 1,14 - τὸν δὲ σὸν κλῆρον βάλε ἐν ἡμῖν, κοινὸν δὲ βαλάντιον κτησώμεθα πάντες, καὶ μαρσίππιον ὓν γενηθήτω ἡμῖν.

Παρ. 1,14 - Οσα χρήματα και κτήματα έχεις κληρονομήσει από τον πατέρα σου βάλε τα εδώ μαζή με τα ιδικά μας. Ταύτισε την τύχην σου μαζή μας και ας έχωμεν όλοι ένα κοινόν βαλάντιον, ένα κοινόν δερμάτινον σάκκον, όπου θα αποταμιεύωμεν, όσα θα αρπάζωμεν”.

Παρ. 1,15 - μὴ πορευθῇς ἐν ὁδῷ μετ᾿ αὐτῶν, ἔκλινον δὲ τὸν πόδα σου ἐκ τῶν τρίβων αὐτῶν·

Παρ. 1,15 - Παιδί μου, πρόσεξε, μη πορευθής στον ίδιον δρόμον μαζή των, αλλά άλλαξε πορείαν, λοξοδρόμησε μακρυά από τους δρόμους εκείνων.

Παρ. 1,16 - οἱ γὰρ πόδες αὐτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι καὶ ταχινοὶ τοῦ ἐκχέαι αἷμα·

Παρ. 1,16 - Διότι τα πόδια εκείνων τρέχουν ταχέως πάντοτε προς το κακόν, σπεύδουν να χύσουν αίματα αθώων ανθρώπων.

Παρ. 1,17 - οὐ γὰρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίκτυα πτερωτοῖς.

Παρ. 1,17 - Εχε δε υπ' όψιν σου και τούτο· ότι, όπως δεν στήνονται χωρίς σκοπόν δίκτυα, αλλά δια να συλλάβουν λαίμαργα ασύνετα πουλιά, ετσι και αυτοί θα συλληφθούν εις παγίδα, και δεν θα μείνουν ατιμώρητοι, αν οχι από τους ανθρώπους, πάντως όμως από τον Θεόν. Θα συλληφθούν εις τα δίκτυα της παρανομίας των.

Παρ. 1,18 - αὐτοὶ γὰρ οἱ φόνου μετέχοντες θησαυρίζουσιν ἑαυτοῖς κακά, ἡ δὲ καταστροφὴ ἀνδρῶν παρανόμων κακή.

Παρ. 1,18 - Διότι αυτοί, οι οποίοι συμμετέχουν στο έγκλημα, από κοινού δε και εκ συστάσεως διαπράττουν φόνον, συσσωρεύουν εναντίον των πολλά κακά, η δε καταστροφή των παρανόμων ανθρώπων θα είναι τρομερά.

Παρ. 1,19 - αὗται αἱ ὁδοί εἰσι πάντων τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα· τῇ γὰρ ἀσεβείᾳ τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν ἀφαιροῦνται.

Παρ. 1,19 - Εις αυτά τα ολέθρια αποτελέσματα οδηγούν όλους τους εργάτας της παρανομίας αι οδοί των. Δια της παρανομίας των καταστρέφουν οι ιδιοί και την ζωήν και την ψυχήν των.

Παρ. 1,20 - Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παῤῥησίαν ἄγει·

Παρ. 1,20 - Αντιθέτως προς τους εργάτας του σκότους και τας δολιότητάς των, η σοφία του Θεού εξυμνείται δημοσία στους δρόμους από όσους την έχουν γνωρίσει και δεχθή, και με παρρησίαν ακούεται η διδασκαλία της εις τας πλατείας.

Παρ. 1,21 - ἐπ᾿ ἄκρων τειχέων κηρύσσεται, ἐπὶ δὲ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει, ἐπὶ δὲ πύλαις πόλεως θαῤῥοῦσα λέγει·

Παρ. 1,21 - Το κήρυγμά της διαλαλείται από τας υψηλάς επάλξεις των τειχών, ώστε να ακούεται από όλους. Παραστέκει εις τας θύρας των αρχόντων, δια να τους καθιστά σοφούς και συνετούς εις τα έργα των. Παρευρίσκεται εις τας πύλας της πόλεως, όπου γίνονται συγκεντρώσεις δια

την λύσιν μεγάλων ζητημάτων, απευθύνεται προς όλους και με θάρρος πολύ λέγει;

Παρ. 1,22 - ὅσον ἂν χρόνον ἄκακοι ἔχωνται τῆς δικαιοσύνης, οὐκ αἰσχυνθήσονται· οἱ δὲ ἄφρονες, τῆς ὕβρεως ὄντες ἐπιθυμηταί, ἀσεβεῖς γενόμενοι ἐμίσησαν αἴσθησιν

Παρ. 1,22 - “Οσον χρόνον οι άδολοι και άκακοι άνθρωποι κρατούν και ακολουθούν τον βίον της δικαιοσύνης και της αρετής, δεν πρόκειται να. εντροπιασθούν. Εξ αντιθέτου οι αμαρτωλοί, οι καταφρονηταί της θείας σοφίας, επειδή επεθύμησαν την αλαζονικήν και γεμάτην επιδείξεις ζωήν, κατήντησαν εις βάθος ασεβείας και εμίσησαν την αληθινήν και σώζουσαν γνώσιν του Θεού.

Παρ. 1,23 - καὶ ὑπεύθυνοι ἐγένοντο ἐλέγχοις, ἰδοὺ προήσομαι ὑμῖν ἐμῆς πνοῆς ῥῆσιν, διδάξω δὲ ὑμᾶς τὸν ἐμὸν λόγον.

Παρ. 1,23 - Δι' αυτό και έγιναν υπεύθυνοι και άξιοι ελέγχων και τιμωριών. Ιδού όμως ότι εγώ η σοφία, θα σας παρουσιάσω τα λόγια της ιδικής μου εμπνεύσεως. Θα σας διδάξω τους ιδικούς μου λόγους.

Παρ. 1,24 - ἐπειδὴ ἐκάλουν καὶ οὐχ ὑπηκούσατε καὶ ἐξέτεινα λόγους καὶ οὐ προσείχετε,

Παρ. 1,24 - Επειδή είδα, ότι μολονότι σας εκαλούσα και σεις δεν υπηκούσατε, εγώ η σοφία σας ωμίλησα εις εντονώτερον ύφος, εμάκρυνα τον λόγον μου προς σας. Σεις όμως και πάλιν δεν εδίδατε καμμίαν προσοχήν·

Παρ. 1,25 - ἀλλὰ ἀκύρους ἐποιεῖτε ἐμὰς βουλάς, τοῖς δὲ ἐμοῖς ἐλέγχοις οὐ προσείχετε,

Παρ. 1,25 - αλλά τουναντίον εθεωρείτε χωρίς αξίαν και σημασίαν τας σύμβουλάς μου. Εις δε τους ελέγχους μου δεν εδίδατε καμμίαν προσοχήν·

Παρ. 1,26 - τοιγαροῦν κἀγὼ τῇ ὑμετέρᾳ ἀπωλείᾳ ἐπιγελάσομαι, καταχαροῦμαι δὲ ἡνίκα ἔρχηται ὑμῖν ὄλεθρος,

Παρ. 1,26 - δια τούτο, λοιπόν, και εγώ θα γελάσω με την απώλειάν σας, θα χαρώ πάρα πολύ, όταν θα επέρχεται εναντίον σας ο όλεθρος.

Παρ. 1,27 - καὶ ὡς ἂν ἀφίκηται ὑμῖν ἄφνω θόρυβος, ἡ δὲ καταστροφὴ ὁμοίως καταιγίδι παρῇ, καὶ ὅταν ἔρχηται ὑμῖν θλῖψις καὶ πολιορκία ἢ ὅταν ἔρχηται ὑμῖν ὄλεθρος.

Παρ. 1,27 - Και όταν αιφνιδίως εγερθή εναντίον σας ταραχή, ο δε όλεθρός σας ως καταστρεπτική καταιγίς επιπέση επάνω σας, όταν σας βρη θλίψις μεγάλη η πολιορκία της πόλεως σας από τους εχθρούς, όταν θα βλέπετε και σεις να έρχεται αναπόφευκτος ο όλεθρός σας,

Παρ. 1,28 - ἔσται γὰρ ὅταν ἐπικαλέσησθέ με, ἐγὼ δὲ οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· ζητήσουσί με κακοί, καὶ οὐχ εὑρήσουσιν·

Παρ. 1,28 - τότε θα συμβή τούτο· θα με επικαλεσθήτε, εγώ όμως δεν θα ακούσω την επίκλησίν σας. Θα με ζητήσουν ως βοηθόν των και στήριγμά

των οι κακοί εις τας δυσκόλους των περιστάσεις, και δεν θα με εύρουν ως λυτρωτήν και σωτήρα των.

Παρ. 1,29 - ἐμίσησαν γὰρ σοφίαν, τὸν δὲ λόγον τοῦ Κυρίου οὐ προείλαντο,

Παρ. 1,29 - Διότι εμίσησαν την θείαν σοφίαν, τον δε λόγον του Κυρίου δεν τον επροτίμησαν, αλλά τον απέρριψαν.

Παρ. 1,30 - οὐδὲ ἤθελον ἐμαῖς προσέχειν βουλαῖς, ἐμυκτήριζον δὲ ἐμοὺς ἐλέγχους.

Παρ. 1,30 - Ούτε ήθελον να δώσουν προσοχήν εις τα θελήματά μου. Εξ αντιθέτου περιέπαιζαν και εχλεύαζαν τους ελέγχους, τους οποίους προς σωτηρίαν των απηύθυνα.

Παρ. 1,31 - τοιγαροῦν ἔδονται τῆς ἑαυτῶν ὁδοῦ τοὺς καρποὺς καὶ τῆς ἑαυτῶν ἀσεβείας πλησθήσονται·

Παρ. 1,31 - Δια τούτο θα φάγουν τους καρπούς της κακής των ζωής και συμπεριφοράς. Θα απολαύσουν τα επίχειρα της κακίας των. Θα πλημμυρίσουν και θα πνιγούν μέσα εις τας οδυνηράς συνεπείας της ασεβείας των.

Παρ. 1,32 - ἀνθ᾿ ὧν γὰρ ἠδίκουν νηπίους, φονευθήσονται, καὶ ἐξετασμὸς ἀσεβεῖς ὀλεῖ.

Παρ. 1,32 - Επειδή ηδίκησαν τους αφελείς και αγαθούς ανθρώπους, θεία φοβερά κρίσις θα εξολοθρεύση τους ασεβείς.

Παρ. 1,33 - ὁ δὲ ἐμοῦ ἀκούων κατασκηνώσει ἐπ᾿ ἐλπίδι καὶ ἡσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντὸς κακοῦ.

Παρ. 1,33 - Εκείνος όμως, που ακούει και υπακούει εις εμέ, την σοφίαν, θα ζη με σταθεράν την ελπίδα του εις την παντοδύναμον προστασίαν του Υψιστου και θα διατηρή την γαλήνην του εις κάθε περίστασιν, χωρίς φόβον από κανένα κακόν".

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 2

Παρ. 2,1 - Υἱέ, ἐὰν δεξάμενος ῥῆσιν ἐμῆς ἐντολῆς κρύψῃς παρὰ σεαυτῷ,

Παρ. 2,1 - Παιδί μου, εάν παραδεχθής τα λόγια των εντολών μου και τα φυλάξης με προσοχήν ως θησαυρόν μέσα εις την καρδίαν σου,

Παρ. 2,2 - ὑπακούσεται σοφίας τὸ οὖς σου, καὶ παραβαλεῖς καρδίαν σου εἰς σύνεσιν, παραβαλεῖς δὲ αὐτὴν ἐπὶ νουθέτησιν τῷ υἱῷ σου.

Παρ. 2,2 - τότε το αυτί σου θα προσέξη και θα ακούση τα λόγια της θείας σοφίας και θα τα βάλης μέσα στον νουν και την καρδίαν σου, δια να σε αναδείξουν συνετόν, και θα τα χρησιμοποιής δια να δίδης ορθάς συμβουλάς και νουθεσίας στον υιόν σου.

Παρ. 2,3 - ἐὰν γὰρ τὴν σοφίαν ἐπικαλέσῃ καὶ τῇ συνέσει δῷς φωνήν σου, τὴν δὲ αἴσθησιν ζητήσῃς μεγάλῃ τῇ φωνῇ,

Παρ. 2,3 - Διότι, εάν με φλογερόν πόθον επικαλεσθής την θείαν σοφίαν και φωνάξης την σύνεσιν να έλθη εις σέ, αναζητήσης δε και επικαλεσθής με μεγάλην φωνήν την γνώσιν της θείας αληθείας,

Παρ. 2,4 - καὶ ἐὰν ζητήσῃς αὐτὴν ὡς ἀργύριον καὶ ὡς θησαυροὺς ἐξερευνήσῃς αὐτήν,

Παρ. 2,4 - και αν την αναζητήσης με τόσον ζήλον, με όσον αναζητεί κανείς την εύρεσιν χρημάτων, εάν ερευνήσης δι' αυτήν με όσον ενδιαφέρον ερευνούν δια πολλούς και μεγάλους θησαυρούς,

Παρ. 2,5 - τότε συνήσεις φόβον Κυρίου καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὑρήσεις.

Παρ. 2,5 - τότε θα αισθανθής και θα κατανοήσης τον φόβον του Κυρίου· θα εύρης και θα αποκτήσης, όσον είναι δυνατόν εις την ανθρωπίνην διάνοιαν, την αληθινήν και ανειπισφαλή γνώσιν περί του Θεού.

Παρ. 2,6 - ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνῶσις καὶ σύνεσις·

Παρ. 2,6 - Διότι ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος χαρίζει την σοφίαν και από αυτόν πηγάζει και εκχύνεται η γνώσις της αληθείας και η σύνεσις.

Παρ. 2,7 - καὶ θησαυρίζει τοῖς κατορθοῦσι σωτηρίαν, ὑπερασπιεῖ τὴν πορείαν αὐτῶν

Παρ. 2,7 - Η σοφία αυτή προσφέρει και αποταμιεύει θησαυρόν στους ευθείς ανθρώπους, εις αυτούς που έχουν υγιές και ηρωϊκόν το φρόνημα, δηλαδή τους χαρίζει την σωτηρίαν, προστατεύει δε και υπερασπίζει τους δρόμους της ζωής των.

Παρ. 2,8 - τοῦ φυλάξαι ὁδοὺς δικαιωμάτων καὶ ὁδὸν εὐλαβουμένων αὐτὸν διαφυλάξει.

Παρ. 2,8 - Τους ενισχύει, ώστε να τηρήσουν και να φυλάξουν τας εντολάς του. Ο δε Θεός θα προφυλάξη από κάθε κίνδυνον την ζωήν εκείνων, που τον ευλαβούνται.

Παρ. 2,9 - τότε συνήσεις δικαιοσύνην καὶ κρίμα καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθούς.

Παρ. 2,9 - Οταν δε αποκτήσης την θείαν σοφίαν, τότε θα εννοήσης την αληθινήν δικαιοσύνην και θα είσαι εις θέσιν να κρίνης δικαίως. Θα επιτύχης δέ, ώστε να κατορθώσης όλας τας αγαθάς πράξεις.

Παρ. 2,10 - ἐὰν γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξῃ,

Παρ. 2,10 - Διότι, εάν η σοφία έλθη και κατασκηνώση εις την διάνοιάν σου, θεωρήσης δε και παραδεχθής την από την γνώσιν του νόμου του Θεού σύνεσιν και διάκρισιν ως καλήν και ωφέλιμον,

Παρ. 2,11 - βουλὴ καλὴ φυλάξει σε, ἔννοια δὲ ὁσία τηρήσει σε,

Παρ. 2,11 - τότε απόφασις αγαθή και συνετή θα σε προφυλάξη από τας αμαρτωλάς εκτροπάς· σκέψις δε αγία θα σε διατηρή εν τη αρετή και πλησίον του Θεού,

Παρ. 2,12 - ἵνα ῥύσηταί σε ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς καὶ ἀπὸ ἀνδρὸς λαλοῦντος μηδὲν πιστόν.

Παρ. 2,12 - δια να σε γλυτώση έτσι από τον ολέθριον δρόμον και από άνθρωπον, ο οποίος δεν λέγει ποτέ κάτι το αληθινόν και αξιόπιστον.

Παρ. 2,13 - ὢ οἱ ἐγκαταλείποντες ὁδοὺς εὐθείας τοῦ πορεύεσθαι ἐν ὁδοῖς σκότους·

Παρ. 2,13 - Αλλοίμονον όμως εις εκείνους, οι οποίοι αφήνουν τας ευθείας οδούς του Κυρίου, δια να πορευθούν και βαδίσουν τους αμαρτωλούς δρόμους του σκότους και της απωλείας!

Παρ. 2,14 - οἱ εὐφραινόμενοι ἐπὶ κακοῖς καὶ χαίροντες ἐπὶ διαστροφῇ κακῇ·

Παρ. 2,14 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι ευφραίνονται δια τα κακά, που διαπράττουν οι ίδιοι η οι άλλοι, και χαίρουν δια την προς το κακόν διαστροφήν αυτών και των άλλων·

Παρ. 2,15 - ὧν αἱ τρίβοι σκολίαι καὶ καμπύλαι αἱ τροχιαὶ αὐτῶν

Παρ. 2,15 - αυτοί, των οποίων οι δρόμοι είναι διεστραμμένοι και αι πορείαι των κυκλικαί εν τη δολιότητί των,

Παρ. 2,16 - τοῦ μακράν σε ποιῆσαι ἀπὸ ὁδοῦ εὐθείας καὶ ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης.

Παρ. 2,16 - ώστε να απομακρύνουν και σε από την ευθείαν οδόν και να σε αποξενώσουν από την ορθήν και δίκαιον φρόνησιν.

Παρ. 2,17 - υἱέ, μή σὲ καταλάβῃ κακὴ βουλή, ἡ ἀπολιποῦσα διδασκαλίαν νεότητος καὶ διαθήκην θείαν ἐπιλελησμένη·

Παρ. 2,17 - Παιδί μου, πρόσεχε να μη σε κυριεύση και σε υποδουλώση κακή και διεστραμμένη θέλησις, η οποία έχει αρνηθή και εγκαταλείψει την διδασκαλίαν που συ ήκουσες και παρέλαβες κατά την νεότητά σου και η οποία θέλησις ελησμόνησε τον θείον νόμον.

Παρ. 2,18 - ἔθετο γὰρ παρὰ τῷ θανάτῳ τὸν οἶκον αὐτῆς καὶ παρὰ τῷ ᾅδῃ μετὰ τῶν γηγενῶν τοὺς ἄξονας αὐτῆς.

Παρ. 2,18 - Αυτή η παράνομος και κακή βουλή έχει στήσει το σπίτι της κοντά στον θάνατον, την δε πορείαν και κατάληξίν της με τους υλόφρονας ανθρώπους, των οποίων το κατάντημα είναι ο άδης.

Παρ. 2,19 - πάντες οἱ πορευόμενοι ἐν αὐτῇ οὐκ ἀναστρέψουσιν, οὐδὲ μὴ καταλάβωσι τρίβους εὐθείας· οὐ γὰρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνιαυτῶν ζωῆς.

Παρ. 2,19 - Ολοι, όσοι βαδίζουν τους δρόμους της κακής βουλής και μένουν αμετανόητοι, δεν θα επιστρέψουν προς τον Θεόν, δεν θα εισέλθουν

εις την ευθείαν οδόν. Τέτοιοι δέ που είναι δεν πρόκειται να ζήσουν επί έτη πολλά εις την γην, ώστε να έχουν ευκαιρίας μετανοίας και διορθώσεως·

Παρ. 2,20 - εἰ γὰρ ἐπορεύοντο τρίβους ἀγαθάς, εὕροσαν ἂν τρίβους δικαιοσύνης λείας.

Παρ. 2,20 - εάν είχαν την καλήν διάθεσιν και εβάδιζαν τους ορθούς δρόμους, θα έβρισκαν τους ομαλούς δρόμους της δικαιοσύνης και αρετής.

Παρ. 2,21 - χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς, ἄκακοι δὲ ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ὅτι εὐθεῖς κατασκηνώσουσι γῆν, καὶ ὅσιοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ.

Παρ. 2,21 - Εξ αντιθέτου, καλοί και ενάρετοι άνθρωποι θα κατοικήσουν μονίμως και επί μακρόν εις την γην και οι άκακοι θα απομείνουν ως κύριοι εις αυτήν. Διότι οι τίμιοι και ειλικρινείς θα κατοικήσουν εις την γην και οι όσιοι και καθαροί κατά την καρδίαν θα παραμείνουν εις αυτήν.

Παρ. 2,22 - ὁδοὶ ἀσεβῶν ἐκ γῆς ὀλοῦνται, οἱ δὲ παράνομοι ἐξωσθήσονται ἀπ᾿ αὐτῆς.

Παρ. 2,22 - Οι δρόμοι όμως των ασεβών θα εξαφανισθούν από την γην, οι δε παράνομοι θα ριφθούν έξω από αυτήν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 3

Παρ. 3,1 - Υἱέ, ἐμῶν νομίμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ῥήματά μου τηρείτω σὴ καρδία·

Παρ. 3,1 - Παιδί μου, μη λησμονής τους νόμους μου. Ο δε νους και η καρδία σου ας φυλάττουν τους λόγους μου ως θησαυρούς.

Παρ. 3,2 - μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς καὶ εἰρήνην προσθήσουσί σοι.

Παρ. 3,2 - Διότι αυτά θα σου χαρίσουν μακροβιότητα, θα προσθέσουν χρόνια ζωής ειρηνικής και ευτυχισμένης.

Παρ. 3,3 - ἐλεημοσύναι καὶ πίστεις μὴ ἐκλιπέτωσάν σε, ἄφαψαι δὲ αὐτὰς ἐπὶ σῷ τραχήλῳ, καὶ εὑρήσεις χάριν·

Παρ. 3,3 - Αι ελεημοσύναι ποός τους ανθρώπους και η πίστις προς τον Θεόν, ποτέ ας μη σε αφήσουν. Να τας δέσης σαν περιλαίμιον, που θα εφάπτεται στον λαιμόν σου, να τας χάραξης εις την καρδίαν σου, και να είσαι βέβαιος ότι θα εύρης χάριν παρά Θεώ και ανθρώποις.

Παρ. 3,4 - καὶ προνοοῦ καλὰ ἐνώπιον Κυρίου καὶ ἀνθρώπων.

Παρ. 3,4 - Σκέψου και φρόντιζε, ώστε η διαγωγή σου να είναι καλή και αξιέπαινος ενώπιον Θεού και ανθρώπων.

Παρ. 3,5 - ἴσθι πεποιθὼς ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ ἐπὶ Θεῷ ἐπὶ δὲ σῇ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρου·

Παρ. 3,5 - Εχε σταθεράν πίστιν και ακλόνητον πεποίθησιν με όλην σου την ψυχήν στον Θεόν. Μη αλαζονεύεσαι δια τας πολλάς γνώσεις και δια την

σοφίαν σου.

Παρ. 3,6 - ἐν πάσαις ὁδοῖς σου γνώριζε αὐτήν, ἵνα ὀρθοτομῇ τὰς ὁδούς σου, ὁ δὲ πούς σου μὴ προσκόψῃ.

Παρ. 3,6 - Εις όλην σου την ζωήν και συμπεριφοράν να έχης πάντοτε υπ' όψιν σου την θείαν σοφίαν, δια να σε καθοδηγή ορθώς εις τας ενεργείας σου και να μη σκοντάψουν ποτέ τα πόδια σου.

Παρ. 3,7 - μὴ ἴσθι φρόνιμος παρὰ σεαυτῷ, φοβοῦ δὲ τὸν Θεὸν καὶ ἔκκλινε ἀπὸ παντὸς κακοῦ·

Παρ. 3,7 - Μη σχηματίσης το φρόνημα ότι είσαι συνετός και μη εμπιστεύεσαι εις την σοφίαν σου, αλλά να φοβήσαι τον Θεόν. Απόφευγε κάθε κακόν και λοξοδρόμει μακράν, όταν το αντικρύζης.

Παρ. 3,8 - τότε ἴασις ἔσται τῷ σώματί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου.

Παρ. 3,8 - Οταν έτσι πορεύεσαι, θα απολαμβάνης υγείαν και ευεξίαν στο σώμα σου, ανανέωσιν δε και ανάπαυσιν εις τα κόκκαλά σου.

Παρ. 3,9 - τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων καὶ ἀπάρχου αὐτῷ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης,

Παρ. 3,9 - Τιμα τον Θεόν με θυσίας από τους ιδικούς σου δικαίους κόπους, και δίδε εις αυτόν πάντοτε τας απαρχάς από τους καρπούς, τους οποίους απέκτησες με δικαιοσύνην και τιμιότητα·

Παρ. 3,10 - ἵνα πίμπληται τὰ ταμιεῖά σου πλησμονῆς σίτῳ, οἴνῳ δὲ αἱ ληνοί σου ἐκβλύζωσιν.

Παρ. 3,10 - δια να γεμίζουν έτσι αι αποθήκαι σου από αφθονίαν σίτου και να αναβλύζη σαν από πηγήν πλούσιος ο μούστος από τα πατητήρια των σταφυλών σου.

Παρ. 3,11 - Υἱέ, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος·

Παρ. 3,11 - Παιδί μου, μη παραμελής και μη αδιαφορής εις την παιδαγωγίαν του Κυρίου και μη λιποψυχής, όταν δια το καλόν σου επιτιμάσαι από αυτόν.

Παρ. 3,12 - ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται.

Παρ. 3,12 - Διότι εκείνον, τον οποίον ο Κυριος αγαπά, τον παιδαγωγεί με θλίψεις και σαν στοργικός πατέρας μαστιγώνει με διαφόρους δοκιμασίας κάθε τέκνον του, το οποίον αναγνωρίζει και παραδέχεται ως ιδικόν του.

Παρ. 3,13 - μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν·

Παρ. 3,13 - Τρισευτυχισμένος και από τον Θεόν ευλογημένος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος ευρήκε την αληθή σοφίαν, και κάθε θνητός, ο οποίος εγνώρισε και απέκτησε την από τον Θεόν χορηγουμένην φρόνησιν και σύνεσιν.

Παρ. 3,14 - κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς.

Παρ. 3,14 - Διότι είναι ασυγκρίτως καλύτερον να αγοράζη και αποκτά κανείς την σοφίαν, παρά θησαυρούς χρυσού και αργύρου.

Παρ. 3,15 - τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν, οὐκ ἀντιτάξεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὔγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστι.

Παρ. 3,15 - Αύτη είναι ασυγκρίτως πολυτιμοτέρα από τους αδάμαντας και τους άλλους πολυτελείς λίθους και εναντίον αυτής δεν ημπορεί να, αντιπαραταχθή κανένα απολύτως πονηρόν πράγμα. Η σοφία γίνεται γνωστή εις όλους εκείνους, οι οποίοι την πλησιάζουν με αγαθήν διάθεσιν. Και κάθε τι από όσα οι άνθρωποι θεωρούν πολύτιμα, δεν ημπορεί να αντιπαραβληθή προς αυτήν.

Παρ. 3,16 - μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ.

Παρ. 3,16 - Είναι δε πολυτιμοτέρα από οποιονδήποτε πλούτον και θησαυρόν, διότι εις την δεξιάν της κρατεί και προσφέρει μακροβιότητα. Εις δε την αριστεράν της κρατεί και προσφέρει πλούτον και δόξαν. Από το στόμα της εξέρχεται πάντοτε λόγος δικαιοσύνης και αρετής. Εις δε την γλώσσαν της φέρει και εκφράζει τον νόμον του Θεού, αλλά και το έλεος του Θεού.

Παρ. 3,17 - αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ·

Παρ. 3,17 - Οι δρόμοι, στους οποίους οδηγεί, είναι καλοί και αγαθοί. Ολαι δε αι πορείαι της είναι ειρηνικαί και ειρηνοφόροι.

Παρ. 3,18 - ξύλον ζωῆς ἐστι πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ᾿ αὐτὴν ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλής.

Παρ. 3,18 - Η σοφία είναι το δένδρον της ζωής δι' όλους εκείνους, που την κρατούν σφιγκτά· δι' όσους δε στηρίζονται σταθερά εις αυτήν, ως επ' αυτού του Κυρίου, είναι στήριγμα ασφαλές.

Παρ. 3,19 - ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἡτοίμασε δὲ οὐρανοὺς φρονήσει·

Παρ. 3,19 - Ο Θεός δια της ενυποστάτου σοφίας, δια του Μονογενούς δηλαδή Υιού του, έθεσε τα θεμέλια της γης και με άπειρον σύνεσιν κατεσκεύασε τους ουρανούς.

Παρ. 3,20 - ἐν αἰσθήσει ἄβυσσοι ἐῤῥάγησαν, νέφη δὲ ἐῤῥύησαν δρόσους.

Παρ. 3,20 - Με την άπειρον αυτού γνώσιν και αγαθότητα, εξεχύθησαν τα ύδατα των θαλασσών και των υπογείων δεξαμενών εις την γην, από δε τα νέφη έρρευσαν δροσερά τα ύδατα των βροχών.

Παρ. 3,21 - Υἱέ, μὴ παραῤῥυῇς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλὴν καὶ ἔννοιαν,

Παρ. 3,21 - Υιέ μου, πρόσεχε μη παρεκκλίνης από τον δρόμον μου και παρασυρθής στον ολισθηρόν κατήφορον της απωλείας. Φυλαξε την ιδικήν μου συμβουλήν και οδηγίαν,

Παρ. 3,22 - ἵνα ζήσῃ ἡ ψυχή σου, καὶ χάρις ᾖ περὶ σῷ τραχήλῳ. ἔσται δὲ ἴασις ταῖς σαρξί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀστέοις,

Παρ. 3,22 - δια να διατηρηθή επί μακρόν χρόνον η ζωη σου εις την γην. Η δε εύνοια του Θεού και η εκτίμησις εκ μέρους των ανθρώπων, ως πολύτιμον κόσμημα θα περιβάλλη τον τράχηλόν σου. Τοτε θα έχης υγείαν σωματικήν, ευεξίαν δε και αναγέννησιν εις τα οστά σου,

Παρ. 3,23 - ἵνα πορεύῃ πεποιθὼς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδούς σου, ὁ δὲ πούς σου οὐ μὴ προσκόψῃ·

Παρ. 3,23 - δια να πορεύεσαι ετσι με πεποίθησιν και ειρήνην εις όλους τους δρόμους της ζωής σου, τα δε πόδια σου δεν θα σκοντάπτουν.

Παρ. 3,24 - ἐὰν γὰρ κάθῃ, ἄφοβος ἔσῃ, ἐὰν δὲ καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσεις·

Παρ. 3,24 - Οταν θα κάθεσαι κατά την ημέραν, δεν θα έχης κανένα φόβον. Οταν δε κατά την νύκτα θα κοιμάσαι, ο ύπνος σου θα είναι γλυκύς, ειρηνικός και ξεκούραστος.

Παρ. 3,25 - καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὁρμὰς ἀσεβῶν ἐπερχομένας·

Παρ. 3,25 - Δεν θα φοβηθής από κάτι, που έρχεται να σε τρομάξη, ούτε από τας εναντίον σου εφορμήσεις και εφόδους των ασεβών ανθρώπων.

Παρ. 3,26 - ὁ γὰρ Κύριος ἔσται ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ σαλευθῇς.

Παρ. 3,26 - Διότι ο Κυριος θα ευρίσκεται εις όλας τας πορείας της ζωής σου και θα στερεώση ασφαλείς τους πόδας σου, ώστε να μη κλονισθής και πέσης.

Παρ. 3,27 - μὴ ἀπόσχῃ εὖ ποιεῖν ἐνδεῆ, ἡνίκα ἂν ἔχῃ ἡ χείρ σου βοηθεῖν·

Παρ. 3,27 - Μη αποφύγης, δι' έλλειψιν αγάπης, να βοηθήσης τον πτωχόν, εφ' όσον ημπορεί το χέρι σου να δώση βοήθειαν.

Παρ. 3,28 - μὴ εἴπῃς· ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, αὔριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὖ ποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα.

Παρ. 3,28 - Ποτέ να μη του είπης “ξαναέλα αύριον να σου δώσω”, εφ' όσον ημπορείς να κάμης το καλόν αμέσως. Διότι δεν γνωρίζεις τι θα παρουσιάσ δια σε και δι' εκείνον η αυριανή ημέρα.

Παρ. 3,29 - μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακὰ παροικοῦντα καὶ πεποιθότα ἐπὶ σοί.

Παρ. 3,29 - Μη χαλκεύης πονηρά σχέδια και μηχανορραφίας εναντίον του φίλου σου, που είναι μάλιστα και γείτονάς σου, και έχει εμπιστοσύνην εις σέ.

Παρ. 3,30 - μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, μήτι σε ἐργάσηται κακόν.

Παρ. 3,30 - Μη ευχαριστήσαι και μη επιδιώκης εχθρότητας εναντίον άλλων ανθρώπων χωρίς λόγον και αιτίαν, δια να μη σου δημιουργήση αυτή η εχθρότης πειρασμούς και ταλαιπωρίας.

Παρ. 3,31 - μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὀνείδη, μηδὲ ζηλώσῃς τὰς ὁδοὺς αὐτῶν·

Παρ. 3,31 - Μη θελήσης να κάμης ιδικά σου τα επονείδιστα έργα και ελαττώματα των κακών ανθρώπων. Μηδέ να ζηλεύσης τας πορείας της ζωής των.

Παρ. 3,32 - ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδριάζει.

Παρ. 3,32 - Διότι ενώπιον του Κυρίου είναι ακάθαρτος κάθε παράνομος. Δι αυτό και δεν ευχαριστείται αυτός εις την συντροφιάν των δικαίων.

Παρ. 3,33 - κατάρα Θεοῦ ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται.

Παρ. 3,33 - Η κατάρα του Θεού είναι πάντοτε μέσα εις τα μέγαρα των ασεβών, ενώ τα αγροτικά και πτωχά σπίτια των δικαίων ευλογούνται από τον Κυριον.

Παρ. 3,34 - Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσιν χάριν.

Παρ. 3,34 - Ο Κυριος αντιτάσσεται εναντίον των υπερηφάνων, εις δε τους ταπεινούς δίδει την ευμένειαν και προστασίαν του.

Παρ. 3,35 - δόξαν σοφοὶ κληρονομήσουσιν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ὕψωσαν ἀτιμίαν.

Παρ. 3,35 - Οι κατά Θεόν σοφοί θα κληρονομήσουν και θα αποκτήσουν δόξαν παρά Θεού και ανθρώπων. Αντιθέτως όμως οι ασεβείς θα συσσωρεύσουν εις βάρος των φανερόν τον εξευτελισμόν και την καταισχύνην.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 4

Παρ. 4,1 - Ἀκούσατε, παῖδες, παιδείαν πατρὸς καὶ προσέχετε γνῶναι ἔννοιαν·

Παρ. 4,1 - Παιδιά μου, ακούστε με προσοχήν την διδασκαλίαν του πατρός σας και προσέχετε, ώστε να εννοήτε το ορθόν εις κάθε πτερίστασιν.

Παρ. 4,2 - δῶρον γὰρ ἀγαθὸν δωροῦμαι ὑμῖν, τὸν ἐμὸν νόμον μὴ ἐγκαταλίπητε.

Παρ. 4,2 - Διότι εγώ χαρίζω πνευματικήν δωρεάν και εντολήν, κατ' εξοχήν ωφέλιμον εις σας· να μη αφήσετε ποτε τον θείον νόμον.

Παρ. 4,3 - υἱὸς γὰρ ἐγενόμην κἀγὼ πατρὶ ὑπήκοος καὶ ἀγαπώμενος ἐν προσώπῳ μητρός,

Παρ. 4,3 - Διότι και εγώ ήμουνα, κάποτε παιδί υπάκουον στον πατέρα μου και αγαπητόν εις την μητέρα μου.

Παρ. 4,4 - οἳ ἐδίδασκόν με καὶ ἔλεγον· ἐρειδέτω ὁ ἡμέτερος λόγος εἰς σὴν καρδίαν· φύλασσε ἐντολάς, μὴ ἐπιλάθῃ

Παρ. 4,4 - Αυτοί οι γονείς μου με εδίδασκαν και με συνεβούλευαν. “Ας εντυπωθή ο λόγος μας εις την καρδίαν σου. Φυλασσε πάντοτε τας εντολάς του Θεού. Μη τας λησμονήσης ποτέ.

Παρ. 4,5 - μηδὲ παρίδῃς ῥῆσιν ἐμοῦ στόματος,

Παρ. 4,5 - Μη παραβλέψης και μη αδιαφορήσης εις τα στοργικά λόγια του στόματος εμού του πατρός σου.

Παρ. 4,6 - μηδὲ ἐγκαταλίπῃς αὐτήν, καὶ ἀνθέξεταί σου· ἐράσθητι αὐτῆς, καὶ τηρήσει σε·

Παρ. 4,6 - Μη εγκαταλείψης ποτέ αυτήν την διδασκαλίαν μου και αυτή θα σε υποστηρίξη, ώστε να μη πέσης. Αγάπησε με πάθος αυτήν και αυτή θα σε προφυλάξη από πτώσεις και κινδύνους.

Παρ. 4,8 - περιχαράκωσον αὐτήν, καὶ ὑψώσει σε· τίμησον αὐτήν, ἵνα σε περιλάβῃ,

Παρ. 4,8 - Περιφρούρησέ την, κράτησέ την ανόθευτον και ασφαλή και αυτή θα σε δοξάση. Τιμησέ την και αυτή θα σε περιλάβη εις την αγκάλην της με στοργήν,

Παρ. 4,9 - ἵνα δῷ τῇ σῇ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων, στεφάνῳ δὲ τρυφῆς ὑπερασπίσῃ σου.

Παρ. 4,9 - δια να χαρίση στο κεφάλι σου στέφανον από χάριτας και αρετάς. Αυτό δε το στεφάνι, θα είναι χαρά και ευχαρίστησις δια σέ, θα σε υπερασπίζη και θα σε προστατεύη εις όλην σου την ζωήν”.

Παρ. 4,10 - Ἄκουε, υἱέ, καὶ δέξαι ἐμοὺς λόγους, καὶ πληθυνθήσεται ἔτη ζωῆς σου, ἵνα σοι γένωνται πολλαὶ ὁδοὶ βίου·

Παρ. 4,10 - Και η σοφία προσθέτει· Ακουσε, παιδί μου, και δέξαι τα λόγια μου και τα έτη της ζωής σου θα πληθυνθούν. Θα ανοιχθούν δε ενώπιόν σου πολλοί δρόμοι, τρόποι ζωής ευτυχισμένης και ειρηνικής.

Παρ. 4,11 - ὁδοὺς γὰρ σοφίας διδάσκω σε, ἐμβιβάζω δέ σε τροχιαῖς ὀρθαῖς.

Παρ. 4,11 - Διότι εγώ θα σε διδάξω σοφούς τρόπους και πορείας της ζωής σου και θα σε βάζω να προχωρής πάντοτε εις δρόμους ευθείς, ομαλούς και ασφαλείς.

Παρ. 4,12 - ἐὰν γὰρ πορεύῃ, οὐ συγκλεισθήσεταί σου τὰ διαβήματα, ἐὰν δὲ τρέχῃς οὐ κοπιάσεις.

Παρ. 4,12 - Οταν δε προχωρής ετσι εις την ζωήν σου, δεν θα εμποδίζωνται τα βήματά σου, θα βαδίζης με άνεσιν. Εάν δε και τρέχης εις υπερπήδησιν εμποδίων, δεν θα κοπιάσης.

Παρ. 4,13 - ἐπιλαβοῦ ἐμῆς παιδείας, μὴ ἀφῇς, ἀλλὰ φύλαξον αὐτὴν σεαυτῷ εἰς ζωήν σου.

Παρ. 4,13 - Κράτησε καλά και κάμε κτήμα σου την ιδικήν μου παιδαγωγίαν και μη την αφήσης, αλλά φύλαξέ την προς το συμφέρον σου, δια να έχης μακράν και ευτυχισμένην ζωήν.

Παρ. 4,14 - ὁδοὺς ἀσεβῶν μὴ ἐπέλθῃς, μηδὲ ζηλώσῃς ὁδοὺς παρανόμων·

Παρ. 4,14 - Μη ακολουθήσης τους δρόμους και τους τρόπους της συμπεριφοράς των αμαρτωλών, ούτε να ζηλέψης τας οδούς των παρανόμων.

Παρ. 4,15 - ἐν ᾧ ἂν τόπῳ στρατοπεδεύσωσι, μὴ ἐπέλθῃς ἐκεῖ, ἔκκλινον δὲ ἀπ᾿ αὐτῶν καὶ παράλλαξον.

Παρ. 4,15 - Μη μεταβής εις τόπον, όπου αυτοί θα κατασκηνώσουν, αλλά λοξοδρόμησε μακράν από αυτούς και στρέψε αλλού την πορείαν της ζωής σου.

Παρ. 4,16 - οὐ γὰρ μὴ ὑπνώσωσιν, ἐὰν μὴ κακοποιήσωσιν, ἀφῄρηται ὁ ὕπνος αὐτῶν, καὶ οὐ κοιμῶνται·

Παρ. 4,16 - Διότι οι ασεβείς δεν θα κλείσουν μάτι, εάν δεν κάμουν το κακόν. Εξ αιτίας των ελέγχων της συνειδήσεώς των και της νοσηράς επιθυμίας των δια το κακόν, ο ύπνος έχει χαθή από αυτούς και δεν κοιμώνται.

Παρ. 4,17 - οἵδε γὰρ σιτοῦνται σῖτα ἀσεβείας, οἴνῳ δὲ παρανόμῳ μεθύσκονται.

Παρ. 4,17 - Διότι αυτοί τρώγουν τροφός, τας οποίας απέκτησαν μα αδικίας, και μεθύουν με κρασί, το οποίον επήραν με τας παρανομίας των.

Παρ. 4,18 - αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι, προπορεύονται καὶ φωτίζουσιν, ἕως κατορθώσῃ ἡ ἡμέρα·

Παρ. 4,18 - Εξ αντιθέτου όμως η ζωή και η συμπεριφορά των δικαίων και εναρέτων ανθρώπων είναι ολόλαμπρος ωσάν το φως. Βαδίζουν εμπρός οι δίκαιοι και φωτίζουν με το παράδειγμά των και με τα λόγια των πάντοτε, έως ότου έλθη η ημέρα της πλήρους λαμπρότητος και δόξης των.

Παρ. 4,19 - αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν ἀσεβῶν σκοτειναί, οὐκ οἴδασι πῶς προσκόπτουσιν.

Παρ. 4,19 - Οι δρόμοι όμως και η συμπεριφορά των ασεβών είναι σκοτεινοί και σκοντάπτουν αυτοί συνεχώς, χωρίς και οι ίδιοι να καταλάβουν πως.

Παρ. 4,20 - Υἱέ, ἐμῇ ῥήσει πρόσεχε, τοῖς δὲ ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς,

Παρ. 4,20 - Παιδί μου, πρόσεχε εις τα λόγια μου. Πλησίασε και βάλε το αυτί σου κοντά στους λόγους μου,

Παρ. 4,21 - ὅπως μὴ ἐκλίπωσί σε αἱ πηγαί σου, φύλασσε αὐτὰς ἐν καρδίᾳ·

Παρ. 4,21 - δια να μη στειρεύσουν και χαθούν αι ζωογόνοι αυταί των λόγων μου πηγαί σου, φύλαξε αυτάς, ως πολύτιμον θησαυρόν, εις την καρδίαν σου,

Παρ. 4,22 - ζωὴ γάρ ἐστι τοῖς εὑρίσκουσιν αὐτὰς καὶ πάσῃ σαρκὶ ἴασις.

Παρ. 4,22 - διότι αι ζωογόνοι αυταί πηγαί της θείας αληθείας και σοφίας γίνονται αιτία ευτυχισμένης ζωής εις εκείνους, που τας ευρίσκουν, και αποβαίνουν δια πάντα άνθρωπον ριζική και αποτελεσματική θεραπεία από κάθε κακόν.

Παρ. 4,23 - πάσῃ φυλακῇ τήρει σὴν καρδίαν, ἐκ γὰρ τούτων ἔξοδοι ζωῆς.

Παρ. 4,23 - Με κάθε προσοχήν και επαγρύπνησιν φύλαττε την καρδίαν σου, διότι από το περιεχόμενόν της αναβλύζουν τρόποι ζωής.

Παρ. 4,24 - περίελε σεαυτοῦ σκολιὸν στόμα καὶ ἄδικα χείλη μακρὰν ἀπὸ σοῦ ἄπωσαι.

Παρ. 4,24 - Αφαίρεσε και πέταξε από τον εαυτόν σου το δόλιον και διεστραμμένον στόμα. Πέταξε μακρυά από σε τα χείλη, που λαλούν αδικίας εναντίον των άλλων.

Παρ. 4,25 - οἱ ὀφθαλμοί σου ὀρθὰ βλεπέτωσαν, τὰ δὲ βλέφαρά σου νευέτω δίκαια.

Παρ. 4,25 - Τα μάτια σου ας βλέπουν πάντοτε το ορθόν και δίκαιον και αυτά ακόμη τα νεύματα των βλεφάρων σου ας είναι δίκαια.

Παρ. 4,26 - ὀρθὰς τροχιὰς ποίει σοῖς ποσὶ καὶ τὰς ὁδούς σου κατεύθυνε.

Παρ. 4,26 - Ευθείς και φωτισμένους κάμε τους δρόμους, στους οποίους βαδίζουν τα πόδια σου, και ευθείας να έχης πάντοτε τας πορείας της ζωής σου.

Παρ. 4,27 - μὴ ἐκκλίνῃς εἰς τὰ δεξιὰ μηδὲ εἰς τὰ ἀριστερά, ἀπόστρεψον δὲ σὸν πόδα ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς· ὁδοὺς γὰρ τὰς ἐκ δεξιῶν οἶδεν ὁ Θεός, διεστραμμέναι δέ εἰσιν αἱ ἐξ ἀριστερῶν· αὐτὸς δὲ ὀρθὰς ποιήσει τὰς τροχιάς σου, τὰς δὲ πορείας σου ἐν εἰρήνῃ προάξει.

Παρ. 4,27 - Μη παρεκκλίνης ούτε εις τα δεξιά ούτε εις τα αριστερά. Αλλά βάδιζε την ευθείαν οδόν. Απομάκρυνε δε τα πόδια σου από τον δρόμον του κακού. Διότι ο Κυριος και Θεός γνωρίζει και επιδοκιμάζει μόνον τας δεξιάς, τας ευθείας και αγαθάς οδούς. Αι δε προς τα αριστερά οδοί είναι διεστραμμέναι. Αυτός ούτος ο Κυριος θα χαράξη ευθείας οδούς ενώπιόν σου, θα σε βοηθήση να τας ακολουθήσης και θα σε οδηγή εν ειρήνη στους δρόμους της ζωής σου.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 5

Παρ. 5,1 - Υἱέ, ἐμῇ σοφίᾳ πρόσεχε, ἐμοῖς δὲ λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς,

Παρ. 5,1 - Παιδί μου, δώσε προσοχήν εις τας ίδικάς μου σοφάς συμβουλάς. Κλίνε και τέντωσε το αυτί σου εις τα λόγια μου,

Παρ. 5,2 - ἵνα φυλάξῃς ἔννοιαν ἀγαθήν· αἴσθησις δὲ ἐμῶν χειλέων ἐντέλλεταί σοι.

Παρ. 5,2 - δια να πάρης έτσι και διατηρήσης ορθήν και ωφέλιμον γνώσιν. Η ορθή και ωφέλιμος αυτή γνώσις, που εξέρχεται από τα χείλη μου, σου δίδει την εντολήν·

Παρ. 5,3 - μὴ πρόσεχε φαύλῃ γυναικί· μέλι γὰρ ἀποστάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνης, ἣ πρὸς καιρὸν λιπαίνει σὸν φάρυγγα,

Παρ. 5,3 - Μη δίδης προσοχήν εις φαύλην και ανήθικον γυναίκα, διότι από τα δόλια χείλη της πόρνης γυναικός στάζει μέλι, το οποίον προς στιγμήν μόνον γλυκαίνει τον φάρυγγά σου·

Παρ. 5,4 - ὕστερον μέντοι πικρότερον χολῆς εὑρήσεις καὶ ἠκονημένον μᾶλλον μαχαίρας διστόμου.

Παρ. 5,4 - έπειτα όμως θα εύρης αυτό πικρότερον από την χολήν και ακονισμένον περισσότερον από δίκοπον μαχαίρι, ώστε να σφάζη τους ασυνέτους.

Παρ. 5,5 - τῆς γὰρ ἀφροσύνης οἱ πόδες κατάγουσι τοὺς χρωμένους αὐτῇ μετὰ θανάτου εἰς τὸν ᾅδην, τὰ δὲ ἴχνη αὐτῆς οὐκ ἐρείδεται·

Παρ. 5,5 - Διότι τα πόδια των αφρόνων εκείνων, οι οποίοι συγχρωτίζονται με την γυναίκα αυτήν, τους οδηγούν στον θάνατον και στον άδην. Τα βήματά των δεν είναι ασφαλή, αλλά διαρκώς γλυστρούν στον κατήφορον του κακού.

Παρ. 5,6 - ὁδοὺς γὰρ ζωῆς οὐκ ἐπέρχεται, σφαλεραὶ δὲ αἱ τροχιαὶ αὐτῆς καὶ οὐκ εὔγνωστοι.

Παρ. 5,6 - Διότι η αφροσύνη δεν ακολουθεί και δεν οδηγεί εις δρόμους ζωής και σωτηρίας. Τα δε μονοπάτια της είναι εις εσφαλμένας κατευθύνσεις, δυσδιάκριτα δε από εκείνους, που τα ακολουθούν.

Παρ. 5,7 - νῦν οὖν, υἱέ, ἄκουέ μου καὶ μὴ ἀκύρους ποιήσῃς ἐμοὺς λόγους.

Παρ. 5,7 - Συ, λοιπόν, παιδί μου, άκουσε τώρα τας σύμβουλάς μου· μη θεωρήσης και μη καταφρονήσης ως αναξίους προσοχής και σημασίας τους λόγους μου.

Παρ. 5,8 - μακρὰν ποίησον ἀπ᾽ αὐτῆς σὴν ὁδόν, μὴ ἐγγίσῃς πρὸς θύραις οἴκων αὐτῆς,

Παρ. 5,8 - Απομάκρυνε από την πονηράν αυτήν γυναίκα την πορείαν σου. Μη πλησίασης ποτέ εις τας θύρας του οίκου της,

Παρ. 5,9 - ἵνα μὴ πρόῃ ἄλλοις ζωήν σου καὶ σὸν βίον ἀνελεήμοσιν·

Παρ. 5,9 - δια να μη παραδώσης την ζωήν σου εις ξένους και την περιουσίαν σου εις τα χέρια ασπλάγχνων.

Παρ. 5,10 - ἵνα μὴ πλησθῶσιν ἀλλότριοι σῆς ἰσχύος, οἱ δὲ σοὶ πόνοι εἰς οἴκους ἀλλοτρίων ἔλθωσι

Παρ. 5,10 - Δια να μη πλουτήσουν και χορτάσουν ξένοι από την ιδικήν σου δύναμιν και να μη περιέλθουν οι καρποί των κόπων σου εις οίκον ξένων ανθρώπων.

Παρ. 5,11 - καὶ μεταμεληθήσῃ ἐπ᾿ ἐσχάτων, ἡνίκα ἂν κατατριβῶσι σάρκες σώματός σου,

Παρ. 5,11 - Και δια να μη μεταμεληθής ανωφελώς στο τέλος της ζωής σου, όταν πλέον θα έχουν κατατριβή και φθαρή αι σάρκες του σώματός σου από την παραστρατημένην ζωήν.

Παρ. 5,12 - καὶ ἐρεῖς· πῶς ἐμίσησα παιδείαν, καὶ ἐλέγχους ἐξέκλινεν ἡ καρδία μου;

Παρ. 5,12 - Και θα ευρεθής τότε εις την ανάγκην να είπης· “πως εμίσησα την παιδαγωγίαν του Κυρίου και η καρδία μου παρεξέκλινεν από τους δικαίους και σωτηρίους ελέγχους;

Παρ. 5,13 - οὐκ ἤκουον φωνὴν παιδεύοντός με καὶ διδάσκοντός με, οὐδὲ παρέβαλλον τὸ οὖς μου·

Παρ. 5,13 - Δεν ήκουα και δεν υπήκουα εις την φωνήν του παιδαγωγού μου και του διδασκάλου μου. Δεν έκλινα και δεν επλησίαζα το αυτί μου εις τας συμβουλάς του.

Παρ. 5,14 - παρ᾿ ὀλίγον ἐγενόμην ἐν παντὶ κακῷ ἐν μέσῳ ἐκκλησίας καὶ συναγωγῆς.

Παρ. 5,14 - Ολίγον έλλειψε να φθάσω εις την πληρότητα όλων των κακών, να εκτεθώ εις την αποδοκιμασίαν ενώπιον συναθροίσεως πολλού λαού,εν μέσω συναγωγής ανθρώπων”!

Παρ. 5,15 - πῖνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς.

Παρ. 5,15 - Παιδί μου, πίνε νερό από τα ιδικά σου δοχεία και από το νερό, που βγαίνει από το ιδικόν σου φρέαρ. Ζήσε την ζωήν σου με σωφροσύνην με την νόμιμον σύζυγόν σου.

Παρ. 5,16 - μὴ ὑπερεκχείσθω σοι ὕδατα ἐκ τῆς σῆς πηγῆς, εἰς δὲ σὰς πλατείας διαπορευέσθω τὰ σὰ ὕδατα·

Παρ. 5,16 - Ας μη υπερεκχειλίζουν και χύνωνται τα νερά της ιδικής σου πηγής εις ξένας περιοχάς, αλλά εις τας ιδικάς σου πλατείας ας περνούν και ας ποτίζουν τα νερά σου. Μη τρέχης εις ξένας γυναίκας, αλλά απόλαυσε την χαράν της ζωής σου στο σπίτι σου με την νόμιμον σύζυγόν σου.

Παρ. 5,17 - ἔστω σοι μόνῳ ὑπάρχοντα, καὶ μηδεὶς ἀλλότριος μετασχέτω σοι·

Παρ. 5,17 - Τα υπάρχοντά σου ας ανήκουν εις σε και μόνον, κανένας δε άλλος ας μη γίνεται μέτοχος των αγαθών της οικογενειακής σου ζωής. Πρόσεχε να μη σε εκμεταλλεύωνται φαύλαι γυναίκες και πονηροί άνθρωποι.

Παρ. 5,18 - ἡ πηγή σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοι ἰδία, καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναικὸς τῆς ἐκ νεότητός σου.

Παρ. 5,18 - Η πηγή του νερού σου ας ανήκη εις σε και μόνον και να ευφραίνεσαι με την γυναίκα, που επήρες ως σύζυγον εκ νεότητός σου.

Παρ. 5,19 - ἔλαφος φιλίας καὶ πῶλος σῶν χαρίτων ὁμιλείτω σοι· ἡ δὲ ἰδία ἡγείσθω σου καὶ συνέστω σοι ἐν παντὶ καιρῷ, ἐν γὰρ τῇ ταύτης φιλίᾳ συμπεριφερόμενος πολλοστὸς ἔσῃ.

Παρ. 5,19 - Ως προς αξιαγάπητον έλαφον και χαριτωμένον πουλαράκι ας είναι η αγάπη σου και η αναστροφή σου προς αυτήν. Αυτήν και μόνην να θεωρής ανωτέραν από οιανδήποτε άλλην και ας είναι μαζή σου εις όλας τας περιστάσστου βίου σου, διότι ζων με τον σύνδεσμον της αγάπης σου προς αυτήν, θα γίνης μέγας και ευτυχής.

Παρ. 5,20 - μὴ πολὺς ἴσθι πρὸς ἀλλοτρίαν, μηδὲ συνέχου ἀγκάλαις τῆς μὴ ἰδίας·

Παρ. 5,20 - Μη συναναστρέφεσαι και μη υποδουλώνεσαι εις άλλην γυναίκα, μη καταδεχθής να σε σφίγγουν αι αγκάλαι γυναικός, που δεν σου ανήκει.

Παρ. 5,21 - ἐνώπιον γάρ εἰσι τῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμῶν ὁδοὶ ἀνδρός, εἰς δὲ πάσας τὰς τροχιὰς αὐτοῦ σκοπεύει.

Παρ. 5,21 - Διότι όλαι αι πράξεις και οι δρόμοι της ζωής του κάθε ανδρός ευρίσκονται ολοφάνεροι ενώπιον των οφθαλμών του Θεού. Ο Θεός παρατηρεί με ακρίβειαν όλας τας ενεργείας του κάθε ανθρώπου.

Παρ. 5,22 - παρανομίαι ἄνδρα ἀγρεύουσι, σειραῖς δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται·

Παρ. 5,22 - Αι παρανομίαι παγιδεύουν και συλλαμβάνουν, σαν μέσα σε δίκτυον, τον κακόν άνδρα. Καθε δε πονηρός άνθρωπος περισφίγγεται συνεχώς από τας επαναλαμβανομένας αμαρτίας του, αι οποίαι καταντούν δι' αυτόν τυραννικόν πάθος.

Παρ. 5,23 - οὗτος τελευτᾷ μετὰ ἀπαιδεύτων, ἐκ δὲ πλήθους τῆς ἑαυτοῦ βιότητος ἐξεῤῥίφη καὶ ἀπώλετο δι᾽ ἀφροσύνην.

Παρ. 5,23 - Ο ανήθικος θα αποθάνη και θα συγκαταταχθή με τους ακαλλιεργήτους ψυχικώς ανθρώπους. Εξ αιτίας δε του πλήθους των σφαλμάτων της εξάλλου ζωής του ερρίφθη έξω από την μακαρίαν ζωήν και εχάθηκε δια την αφροσύνην του.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 6

Παρ. 6,1 - Υἱέ, ἐὰν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, παραδώσεις σὴν χεῖρα ἐχθρῷ·
Παρ. 6,1 - Παιδί μου, εάν δώσης εγγύησιν δια κάποιο χρέος φίλου σου η γνωστού σου, θα δώσης το χέρι σου στον εχθρόν σου, δια να σε πιάση.
Παρ. 6,,2 - παγὶς γὰρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἴδια χείλη, καὶ ἁλίσκεται χείλεσιν ἰδίου στόματος.
Παρ. 6,2 - Διότι παγίδα τρομερά γίνεται στον άνθρωπον το δικό του το στόμα, με το οποίον έδωσε την εγγύησιν. Πιάνεται δε εις την παγίδα αυτήν με τα χείλη του, τα οποία έδωσαν την υπόσχεσιν.
Παρ. 6,3 - ποίει, υἱέ, ἃ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι, καὶ σώζου· ἥκεις γὰρ εἰς χεῖρας κακῶν διὰ σὸν φίλον. ἴσθι μὴ ἐκλυόμενος, παρόξυνε δὲ καὶ τὸν φίλον σου, ὃν ἐνεγγυήσω.
Παρ. 6,3 - Πράττε, παιδί μου, αυτά, που εγώ σου παραγγέλλω, και έτσι θα σώζης τον εαυτόν σου. Διότι άλλως θα έχης πέσει εις τα χέρια κακοποιών εξ αιτίας της εγγυήσεως, που έδωσες δια τον φίλον σου. Μη χάνης όμως το θάρρος σου και μη παραλύης εξ αιτίας της ακρίτου εγγυήσεώς σου, αλλά να ενοχλής διαρκώς δια το χρέος τον φίλον σου, δια τον οποίον συ έδωσες εγγύησιν.
Παρ. 6,4 - μὴ δῷς ὕπνον σοῖς ὄμμασι, μηδὲ ἐπινυστάξῃς σοῖς βλεφάροις,
Παρ. 6,4 - Μη δώσης ύπνον εις τα μάτια σου, ούτε να νυστάξουν και κλείσουν τα βλέφαρά σου, να μη ησυχάσης έως ότου απαλλαγής από την εγγύησιν αυτήν ·
Παρ. 6,5 - ἵνα σώζῃ ὥσπερ δορκὰς ἐκ βρόχων καὶ ὥσπερ ὄρνεον ἐκ παγίδος.
Παρ. 6,5 - δια να γλυτώσης έτσι, όπως η δορκάς γλυτώνει με την οξυδέρκειάν της από τους βρόχους, όπως το πουλί πετά ψηλά και σώζεται από την παγίδα.
Παρ. 6,6 - Ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα, ὦ ὀκνηρέ, καὶ ζήλωσον ἰδὼν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ γενοῦ ἐκείνου σοφώτερος·
Παρ. 6,6 - Συ δέ, ω οκνηρέ άνθρωπε, πήγαινε στον μύρμηκα και, αφού ίδης τους τρόπους της ζωής του και την εργατικότητά του, να του ζηλεύσης και να του μιμηθής την εργατικότητα. Μάλλον δε συ, ο λογικός άνθρωπος, να γίνης περισσότερον από εκείνον εργατικός.
Παρ. 6,,7 - ἐκείνῳ γὰρ γεωργίου μὴ ὑπάρχοντος, μηδὲ τὸν ἀναγκάζοντα ἔχων, μηδὲ ὑπὸ δεσπότην ὤν,
Παρ. 6,7 - Διότι στον μύρμηκα μολονότι δεν υπάρχουν χωράφια προς καλλιέργειαν και δεν έχει κανένα, που να τον εξαναγκάζη προς εργασίαν, και δεν ευρίσκεται υπό τας διαταγάς αυθέντου,

Παρ. 6,8 - ἑτοιμάζεται θέρους τὴν τροφὴν πολλήν τε ἐν τῷ ἀμητῷ ποιεῖται τὴν παράθεσιν.

Παρ. 6,8 - εν τούτοις ετοιμάζει κατά το διάστημα του θέρους την τροφήν δι' όλον το έτος. Και κατά την εποχήν του θερισμού κάμνει μεγάλην εναποθήκευσιν τροφών.

Παρ. 6,8α - ἢ πορεύθητι πρὸς τὴν μέλισσαν καὶ μάθε ὡς ἐργάτις ἐστὶ τήν τε ἐργασίαν ὡς σεμνὴν ποιεῖται·

Παρ. 6,8α - Η πήγαινε προς την μέλισσαν και μάθε, πόσον εργατική και φιλόπονος είναι και πόσην μεγάλην σημασίαν και τιμήν αποδίδει εις την εργασίαν.

Παρ. 6,8β - ἧς τοὺς πόνους βασιλεῖς καὶ ἰδιῶται πρὸς ὑγίειαν προσφέρονται· ποθεινὴ δέ ἐστι πᾶσι καὶ ἐπίδοξος·

Παρ. 6,8β - Της μελίσσης τους κόπους, δηλαδή το μέλι, βασιλείς και ιδιώται το τρώγουν ευχαρίστως ως προσφερόμενον και εις εξυπηρέτησιν της υγείας των. Είναι δε η μέλισσα εις όλους προσφιλής και τιμημένη.

Παρ. 6,8γ - καί περ οὖσα τῇ ῥώμῃ ἀσθενής, τὴν σοφίαν τιμήσασα προήχθη.

Παρ. 6,8γ - Αν και κατά την σωματικήν δύναμιν και αντοχήν είναι ασθενής, εν τούτοις ετιμήθη και εδοξάσθη, διότι επροτίμησε την με τόσην σοφίαν επιτελουμένην εργασίαν της.

Παρ. 6,9 - ἕως τίνος, ὀκνηρέ, κατάκεισαι; πότε δὲ ἐξ ὕπνου ἐγερθήσῃ;

Παρ. 6,9 - Εως πότε, ω οκνηρέ, θα κατάκεισαι ξαπλωμένος στο κρεββάτι; Εως πότε θα κοιμάσαι; Ποτε δε θα σηκωθής από τον ύπνον σου;

Παρ. 6,10 - ὀλίγον μὲν ὑπνοῖς, ὀλίγον δὲ κάθησαι, μικρὸν δὲ νυστάζεις, ὀλίγον δὲ ἐναγκαλίζῃ χερσὶ στήθη·

Παρ. 6,10 - Ολίγην ώραν κοιμάσαι, ολίγην ώραν νυστάζεις, ολίγον αγκαλιάζεις τα στήθη σου με σταυρωμένα τα χέρια σου.

Παρ. 6,11 - εἶτ᾿ ἐμπαραγίνεταί σοι ὥσπερ κακὸς ὁδοιπόρος ἡ πενία καὶ ἡ ἔνδεια ὥσπερ ἀγαθὸς δρομεύς.

Παρ. 6,11 - Και μένεις έτσι αργός και ράθυμος. Επειτα δε από την ράθυμον αυτήν ζωήν, θα έλθη κοντά σου και θα σε ακολουθήση ως κακός συνοδοιπόρος η φτώχεια· η δε ανέχεια ως γρήγορος δρομεύς θα σε συνοδεύη εις την ζωήν σου.

Παρ. 6,11α - ἐὰν δὲ ἄοκνος ᾖς, ἥξει ὥσπερ πηγὴ ὁ ἀμητός σου, ἡ δὲ ἔνδεια ὥσπερ κακὸς δρομεὺς ἀπαυτομολήσει.

Παρ. 6,11α - Εάν όμως είσαι εργατικός, ο θερισμός σου θα είναι πλούσιος ως αστείρευτος πηγή ύδατος. Η δε φτώχεια και η δυστυχία σαν κακός και ανεπιθύμητος πλέον συνοδοιπόρος θα δραπετεύση και θα φύγη από κοντά σου.

Παρ. 6,12 - Ἀνὴρ ἄφρων καὶ παράνομος πορεύεται ὁδοὺς οὐκ ἀγαθάς·

Παρ. 6,12 - Ο ασύνετος και παράνομος άνθρωπος δεν βαδίζει εις δρόμους καλούς, δεν ζη και δεν συμπεριφέρεται ορθώς.

Παρ. 6,13 - ὁ δ᾽ αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει δὲ ποδί, διδάσκει δὲ ἐννεύμασι δακτύλων.

Παρ. 6,13 - Αυτός κάνει δόλια νοήματα με τα μάτια, σημάδια με τα πόδια του και με τα κινήματα των δακτύλων του· συνεννοείται και δίνει κατευθύνσεις προς το κακόν εις κακούς ανθρώπους.

Παρ. 6,14 - διεστραμμένῃ καρδίᾳ τεκταίνεται κακά, ἐν παντὶ καιρῷ ὁ τοιοῦτος ταραχὰς συνίστησι πόλει.

Παρ. 6,14 - Διεστραμμένη από το κακόν καρδία σχεδιάζει πάντοτε κακά εις βάρος των άλλων. Και εις κάθε έποχην ο άνθρωπος αυτός προκαλεί και δημιουργεί ταραχάς εις την πόλιν.

Παρ. 6,15 - διὰ τοῦτο ἐξαπίνης ἔρχεται ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ, διακοπὴ καὶ συντριβὴ ἀνίατος·

Παρ. 6,15 - Δια τούτο δε επέρχεται εναντίον του εκ μέρους του Θεού ξαφνική η καταστροφή του. Αυτή δε η κατάπτωσις και συντριβή του θα είναι αθεράπευτος.

Παρ. 6,16 - ὅτι χαίρει πᾶσιν, οἷς μισεῖ ὁ Θεός, συντρίβεται δὲ δι᾽ ἀκαθαρσίαν ψυχῆς.

Παρ. 6,16 - Διότι αυτός χαίρει δι' όλα εκείνα, τα οποία μισεί ο Θεός. Παραλύει όμως και συντρίβεται εξ αιτίας της αμαρτωλής και ακαθάρτου ψυχής του.

Παρ. 6,17 - ὀφθαλμὸς ὑβριστοῦ, γλῶσσα ἄδικος, χεῖρες ἐκχέουσαι αἷμα δικαίου

Παρ. 6,17 - Αυτός έχει βλέμμα αλαζονικόν, γλώσσαν που εκτοξεύει αδίκους λόγους, χέρια που χύνουν το αίμα του δικαίου·

Παρ. 6,18 - καὶ καρδία τεκταινομένη λογισμοὺς κακοὺς καὶ πόδες ἐπισπεύδοντες κακοποιεῖν.

Παρ. 6,18 - πονηρόν νουν και καρδίαν, που σκέπτονται και σχεδιάζουν το κακόν, πόδια που τρέχουν γρήγορα, δια να διαπράξουν κάθε κακότητα.

Παρ. 6,19 - ἐκκαίει ψεύδη μάρτυς ἄδικος καὶ ἐπιπέμπει κρίσεις ἀνὰ μέσον ἀδελφῶν.

Παρ. 6,19 - Επινοεί και θέτει εις κυκλοφορίαν καυτερά ψεύδη ο ψευδομάρτυς εις τα δικαστήρια και ενσπείρει φιλονεικίας και διχονοίας μεταξύ αδελφών.

Παρ. 6,20 - Υἱέ, φύλασσε νόμους πατρός σου καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμοὺς μητρός σου·

Παρ. 6,20 - Παιδί μου, φύλασσε πάντοτε καλά σαν νόμους θείους, όσα ο πατέρας σου σου λέγει, και μη πετάξης και καταφρονήσης ποτέ τας συμβουλάς της μητρός σου.

Παρ. 6,21 - ἄφαψαι δὲ αὐτοὺς ἐπὶ σῇ ψυχῇ διαπαντὸς καὶ ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ τραχήλῳ.

Παρ. 6,21 - Βαλε τους και κόλλησέ τους καλά μέσα εις την ψυχήν σου, για να μένουν πάντοτε, και σαν παντοτεινόν περιλαίμιον βάλε τους γύρω από τον τράχηλόν σου.

Παρ. 6,22 - ἡνίκα ἂν περιπατῇς, ἐπάγου αὐτὴν καὶ μετὰ σοῦ ἔστω· ὡς δ᾿ ἂν καθεύδῃς, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγειρομένῳ συλλαλῇ σοι.

Παρ. 6,22 - Οταν περιπατή, φέρε μαζή σου την εντολήν των, και ας είναι μαζή σου ως διαρκής σύντροφός σου. Οταν θα κοιμάσαι, αυτή ας σε συμπαραστέκη, ώστε όταν θα σηκωθής από τον ύπνον σου, αυτή ας συνομιλή προς το καλόν μαζή σου.

Παρ. 6,23 - ὅτι λύχνος ἐντολὴ νόμου καὶ φῶς, ὁδὸς ζωῆς καὶ ἔλεγχος καὶ παιδεία

Παρ. 6,23 - Διότι αι θείαι εντολαί είναι λύχνος και φως δια τον άνθρωπον. Είναι δρόμος και τρόπος προς μίαν ειρηνικήν ζωήν, σωτήριος έλεγχος, αγαθή και ωφέλιμος παιδαγωγία,

Παρ. 6,24 - τοῦ διαφυλάσσειν σὲ ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου καὶ ἀπὸ διαβολῆς γλώσσης ἀλλοτρίας.

Παρ. 6,24 - δια να σε προφυλάσση από το δέλεαρ υπανδρευμένης γυναικός και από συκοφαντίας ξένης και εχθρικής γλώσσης.

Παρ. 6,25 - μή σε νικήσῃ κάλλους ἐπιθυμία, μηδὲ ἀγρευθῇς σοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ συναρπασθῇς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων·

Παρ. 6,25 - Πρόσεχε να μη σε νικήση η επιθυμία γυναικείου κάλλους, δια να μη παγιδευθής και συλληφθής εις τα δίκτυα της παρανομίας με τα ίδια σου τα μάτια, ούτε να συναρπασθής από την χαυνότητα των ψιμυθιωμένων βλεφάρων της.

Παρ. 6,26 - τιμὴ γὰρ πόρνης ὅση καὶ ἑνὸς ἄρτου, γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει.

Παρ. 6,26 - Διότι η τιμή μιας πόρνης είναι μηδαμινή, όση και ενός άρτου. Η δε υπανδρευομένη φαύλη γυναίκα στήνει παγίδας, δια να συλλάβη και αποπλανήση εντίμους άνδρας.

Παρ. 6,27 - ἀποδήσει τις πῦρ ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ ἱμάτια οὐ κατακαύσει;

Παρ. 6,27 - Είναι δυνατόν να σφίξη κανείς την φωτιάν εις την αγκάλην του, και να μη καύση τα ενδύματά του;

Παρ. 6,28 - ἢ περιπατήσει τις ἐπ᾿ ἀνθράκων πυρός, τοὺς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει;

Παρ. 6,28 - Η είναι δυνατόν να περιπατήση επάνω εις αναμμένα κάρβουνα και να μη κατακαύση τα πόδια του;

Παρ. 6,29 - οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὕπανδρον, οὐκ ἀθῳωθήσεται, οὐδὲ πᾶς ὁ ἁπτόμενος αὐτῆς.

Παρ. 6,29 - Ετσι και εκείνος, που θα έλθη εις σχέσεις με υπανδρευμένην γυναίκα, δεν θα θεωρηθή ποτέ αθώος και δεν θα μείνη ατιμώρητος. Και καθένας ο οποίος, έστω και αν απλώς την εγγίση, δεν θα μείνη βέβαια αμόλυντος.

Παρ. 6,30 - οὐ θαυμαστὸν ἐὰν ἁλῷ τις κλέπτων, κλέπτει γὰρ ἵνα ἐμπλήσῃ τὴν ψυχὴν πεινῶν·

Παρ. 6,30 - Δεν είναι καθόλου παράδοξον, να συλληφθή κανείς την ώραν που κλέπτει, διότι κλέπτει επειδή πεινά, δια να χορτάση την κοιλίαν του.

Παρ. 6,31 - ἐὰν δὲ ἁλῷ, ἀποτίσει ἑπταπλάσια καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δοὺς ῥύσεται ἑαυτόν.

Παρ. 6,31 - Εάν δε και συλληφθή, θα πληρώση επτά φορές περισότερα εκείνων, που έκλεψε. Είναι δε διατεθειμένος εν ανάγκη και όλην του την περιουσίαν να δώση, δια να απαλλαγή από την τιμωρίαν

Παρ. 6,32 - ὁ δὲ μοιχὸς δι᾿ ἔνδειαν φρενῶν ἀπώλειαν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ περιποιεῖται,

Παρ. 6,32 - Ο μοιχός όμως, εξ αιτίας της αφροσύνης του, ετοιμάζει και επιφέρει καταστροφήν εις την ζωήν του.

Παρ. 6,33 - ὀδύνας τε καὶ ἀτιμίας ὑποφέρει, τὸ δὲ ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

Παρ. 6,33 - Θα υποφέρη πόνους και ευτελισμούς και ατιμώσεις. Η εντροπή δε και η καταισχύνη του δεν θα εξαλειφθή ποτέ στον αιώνα.

Παρ. 6,34 - μεστὸς γὰρ ζήλου θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς· οὐ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως,

Παρ. 6,34 - Διότι ο θυμός του ανδρός της μοιχαλίδος γυναικός θα είναι γεμάτος από ζηλότυπον εκδίκησιν εναντίον μοιχού. Δεν θα τον λυπηθή, όταν θα δικάζεται ενώπιον του δικαστηρίου.

Παρ. 6,35 - οὐκ ἀνταλλάξεται οὐδενὸς λύτρου τὴν ἔχθραν, οὐδὲ μὴ διαλυθῇ πολλῶν δώρων.

Παρ. 6,35 - Αδιάλλακτος εις την εχθρότητά του, με κανένα λύτρον δεν θα δεχθή να ανταλλάξη το εναντίον εκείνου μίσος του, ούτε να διαλύση την έχθραν, έστω και αν του προσφερθούν πολλά δώρα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 7

Παρ. 7,1 - Υἱέ, φύλασσε ἐμοὺς λόγους, τὰς δὲ ἐμὰς ἐντολὰς κρύψον παρὰ σεαυτῷ. υἱέ, τίμα τὸν Κύριον, καὶ ἰσχύσεις, πλὴν δὲ αὐτοῦ μὴ φοβοῦ ἄλλον.

Παρ. 7,1 - Παιδί μου, φύλαττε τους λόγους μου, και κρύψε ως πολύτιμον θησαυρόν μέσα εις την καρδίαν σου τας εντολάς μου. Παιδί μου, να σέβεσαι

τον Κυριον και θα απόκτησης έτσι δύναμιν. Εκτός δε από αυτόν μη φοβήσαι κανένα άλλον.

Παρ. 7,2 - φύλαξον ἐμὰς ἐντολάς, καὶ βιώσεις, τοὺς δὲ ἐμοὺς λόγους ὥσπερ κόρας ὀμμάτων·

Παρ. 7,2 - Φυλαττε τας εντολάς μου και θα ζήσης ειρηνικός και ασφαλής. Πρόσεξε δε και φύλαξε τα λόγιά μου, όπως προφυλάσσεις την κόρην των οφθαλμών σου.

Παρ. 7,3 - περίθου δὲ αὐτοὺς σοῖς δακτύλοις, ἐπίγραψον δὲ ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς καρδίας σου.

Παρ. 7,3 - Φορεσέ τα ωσάν δακτυλίδια εις τα δάκτυλά σου. Γράψε τα εις όλον το πλάτος της καρδίας σου.

Παρ. 7,4 - εἶπον τὴν σοφίαν σὴν ἀδελφὴν εἶναι, τὴν δὲ φρόνησιν γνώριμον περιποίησαι σεαυτῷ·

Παρ. 7,4 - Ονόμασε την σοφίαν αδελφήν σου, και περίβαλε την με αδελφικήν αγάπην. Την δε σύνεσιν και ορθοφροσύνην κατάστησέ την στενήν γνώριμόν σου. Απόκτησέ την ως ιδικήν σου περιουσίαν,

Παρ. 7,5 - ἵνα σε τηρήσῃ ἀπὸ γυναικὸς ἀλλοτρίας καὶ πονηρᾶς, ἐάν σε λόγοις τοῖς πρὸς χάριν ἐμβάλληται.

Παρ. 7,5 - δια να σε προφυλάξη και σε διατηρήση καθαρόν από ξένην πονηράν και φαύλην γυναίκα, όταν αυτή με γλυκόλογα θα σου επιτίθεται.

Παρ. 7,6 - ἀπὸ γὰρ θυρίδος ἐκ τοῦ οἴκου αὐτῆς εἰς τὰς πλατείας παρακύπτουσα,

Παρ. 7,6 - Διότι αυτή σκύβει διαρκώς από το παράθυρον της οικίας της και παρατηρεί εις τας πλατείας.

Παρ. 7,7 - ὃν ἂν ἴδῃ τῶν ἀφρόνων τέκνων νεανίαν ἐνδεῆ φρενῶν,

Παρ. 7,7 - Οποιον δε τυχόν θα ιδή από τους νεαρούς απερισκέπτους, κανένα άμυαλον νεανίαν,

Παρ. 7,8 - παραπορευόμενον παρὰ γωνίαν ἐν διόδοις οἴκων αὐτῆς καὶ λαλοῦντα

Παρ. 7,8 - να διέρχεται από τον δρόμον και την γωνίαν του σπιτιού της, να σιγοτραγουδή και να μονολογή

Παρ. 7,9 - ἐν σκότει ἑσπερινῷ, ἡνίκα ἂν ἡσυχία νυκτερινὴ ᾖ καὶ γνοφώδης,

Παρ. 7,9 - εις βραδυνό σκοτάδι, που αρχίζει η νυκτερινή ησυχία να επικρατή η να πέφτη η ομίχλη,

Παρ. 7,10 - ἡ δὲ γυνὴ συναντᾷ αὐτῷ, εἶδος ἔχουσα πορνικόν, ἣ ποιεῖ νέων ἐξίπτασθαι καρδίας.

Παρ. 7,10 - τότε αυτή η γυναίκα πηγαίνει να τον συναντήση με προκλητικόν πορνικόν στολισμόν και τρόπον. Ετσι δε σκανδαλίζει και εξάπτει τας πονηράς επιθυμίας της καρδίας των νέων.

Παρ. 7,11 - ἀνεπτερωμένη δέ ἐστι καὶ ἄσωτος, ἐν οἴκῳ δὲ οὐχ ἡσυχάζουσιν οἱ πόδες αὐτῆς·

Παρ. 7,11 - Κινείται δε σαν να έχη πτερά η άσωτος αυτή γυναίκα, δια να αρπάση τα θύματά της. Τα πόδια της ποτέ δεν ησυχάζουν στο σπίτι της, διότι πάντοτε τρέχει εις αναζήτησιν των θυμάτων της.

Παρ. 7,12 - χρόνον γάρ τινα ἔξω ῥέμβεται, χρόνον δὲ ἐν πλατείαις παρὰ πᾶσαν γωνίαν ἐνεδρεύει.

Παρ. 7,12 - Αλλοτε μεν ρεμβάζει και καταστρώνει δόλια σχέδια, άλλοτε δε πάλιν ενεδρεύει εις κάθε γωνίαν, δια να συλλάβη τα θύματά της.

Παρ. 7,13 - εἶτα ἐπιλαβομένη ἐφίλησεν αὐτόν, ἀναιδεῖ δὲ προσώπῳ προσεῖπεν αὐτῷ·

Παρ. 7,13 - Και αφού συναντήση τον ασύνετον νεαρόν, τον αγκαλιάζει, τον φιλεί με μεγάλην αδιαντροπιάν και λέγει προς αυτόν·

Παρ. 7,14 - θυσία εἰρηνική μοί ἐστι, σήμερον ἀποδίδωμι τὰς εὐχάς μου·

Παρ. 7,14 - “Σημερα, επειδή εισηκούσθησαν αι προσευχαί μου, προσέφερα θυσίαν ευχαριστίας προς τον Θεόν και εξεπλήρωσα έτσι τα τάματά μου.

Παρ. 7,15 - ἕνεκα τούτου ἐξῆλθον εἰς συνάντησίν σοι, ποθοῦσα τὸ σὸν πρόσωπον εὕρηκά σε.

Παρ. 7,15 - Δια τούτο εβγήκα από το σπίτι μου να σε συναντήσω. Επειδή επόθησα το ωραίον πρόσωπόν σου και ιδού σε ευρήκα.

Παρ. 7,16 - κειρίαις τέτακα τὴν κλίνην μου, ἀμφιτάποις δὲ ἔστρωκα τοῖς ἀπ᾿ Αἰγύπτου·

Παρ. 7,16 - Με κορδέλλες έχω στολίσει το κρεββάτι μου, το έχω στρώσει με κροσσωτούς, και από τας δύο πλευράς, τάπητας της Αιγύπτου.

Παρ. 7,17 - διέῤῥαγκα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ, τὸν δὲ οἶκόν μου κινναμώμῳ·

Παρ. 7,17 - Με αρωματικόν ερυθροκίτρινον κρόκον έχω ραντίσει το κρεββάτι μου και όλην μου την οικίαν την ερράντισα με το άρωμα της κανέλλας.

Παρ. 7,18 - ἐλθὲ καὶ ἀπολαύσωμεν φιλίας ἕως ὄρθρου, δεῦρο καὶ ἐγκυλισθῶμεν ἔρωτι·

Παρ. 7,18 - Ελα, λοιπόν, να απολαύσωμεν την φιλίαν μας έως εις τα ξημερώματα. Ελα να κυλισθώμεν μέσα στον έρωτά μας.

Παρ. 7,19 - οὐ γὰρ πάρεστιν ὁ ἀνήρ μου ἐν οἴκῳ, πεπόρευται δὲ ὁδὸν μακρὰν

Παρ. 7,19 - Ο σύζυγός μου απουσιάζει, δεν ευρίσκεται στο σπίτι. Εχει αναχωρήσει για μακρυνό ταξίδι.

Παρ. 7,20 - ἔνδεσμον ἀργυρίου λαβὼν ἐν χειρὶ αὐτοῦ, δι᾿ ἡμερῶν πολλῶν ἐπανήξει εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Παρ. 7,20 - Επῆρε εις τα χέρια του βαλάντιον γεμάτο χρήματα και ύστερα από πολλάς ημέρας θα επανέλθη στο σπίτι του”.

Παρ. 7,21 - ἀπεπλάνησε δὲ αὐτὸν πολλῇ ὁμιλίᾳ βρόχοις τε τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτόν.

Παρ. 7,21 - Ετσι δε η δολία και φαύλη αυτή γυναίκα τον απεπλάνησε με τα παραπλανητικά γλυκόλογά της. Ωσάν με δίκτυα, που βγήκαν από τα χείλη της, εξεγέλασε τον ανόητον νέον και τον έκαμε να εξοκείλη προς το κακόν, όπως πέφτει έξω το πλοίον και ναυαγεί εις την βραχώδη ακτήν.

Παρ. 7,22 - ὁ δὲ ἐπηκολούθησεν αὐτῇ κεπφωθείς, ὥσπερ δὲ βοῦς ἐπὶ σφαγὴν ἄγεται καὶ ὥσπερ κύων ἐπὶ δεσμοὺς

Παρ. 7,22 - Αυτός δέ, ωσάν το ηλίθιον θαλασσοπούλι κέπφος που παρασύρεται από τον άνεμον, την ηκολούθησεν ανοήτως. Ετσι δε σύρεται ο ταλαίπωρος ωσάν το βόϊδι που οδηγείται προς το σφαγείον, και ωσάν το σκυλί το δεμένο από την αλυσίδα του.

Παρ. 7,23 - ἢ ὡς ἔλαφος τοξεύματι πεπληγὼς εἰς τὸ ἧπαρ, σπεύδει δὲ ὥσπερ ὄρνεον εἰς παγίδα, οὐκ εἰδὼς ὅτι περὶ ψυχῆς τρέχει.

Παρ. 7,23 - Η ωσάν ελάφι, το οποίον επληγώθη με τόξον στο συκώτι, σπεύδει ο ταλαίπωρος αυτός νέος, ωσάν το πτηνόν εις την παγίδα, χωρίς να γνωρίζη ότι διατρέχει άμεσον τον κίνδυνον να χάση και ζωήν και ψυχήν.

Παρ. 7,24 - νῦν οὖν, υἱέ, ἄκουέ μου καὶ πρόσεχε ῥήμασι στόματός μου·

Παρ. 7,24 - Τωρα, λοιπόν, παιδί μου, άκουσέ με, πρόσεξε τα λόγια του στόματός μου.

Παρ. 7,25 - μὴ ἐκκλινάτω εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἡ καρδία σου,

Παρ. 7,25 - Ας μη παρασυρθή και ας μη ακολουθήση η καρδία σου τους δρόμούς της φαύλης αυτής γυναικός.

Παρ. 7,26 - πολλοὺς γὰρ τρώσασα καταβέβληκε, καὶ ἀναρίθμητοί εἰσιν οὓς πεφόνευκεν·

Παρ. 7,26 - Διότι αυτή πολλούς, αφού τους επλήγωσε, τους έρριξε κάτω. Αναρίθμητοι δε είναι εκείνοι, τους οποίους έχει φονεύσει.

Παρ. 7,27 - ὁδοὶ ᾄδου ὁ οἶκος αὐτῆς κατάγουσαι εἰς τὰ ταμιεῖα τοῦ θανάτου.

Παρ. 7,27 - Το σπίτι της είναι δρόμος του άδου, που κρημνίζει τα θύματά της εις τας σκοτεινάς περιοχάς του θανάτου.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 8

Παρ. 8,1 - Σὺ τὴν σοφίαν κηρύξεις, ἵνα φρόνησίς σοι ὑπακούσῃ·

Παρ. 8,1 - Συ όμως, παιδί μου, θα διαλαλής έργω και λόγω την θείαν σοφίαν, δια να είναι πάντοτε εις την διάθεσίν σου η σωφροσύνη και η σύνεσις.

Παρ. 8,2 - ἐπὶ γὰρ τῶν ὑψηλῶν ἄκρων ἐστίν, ἀνὰ μέσον δὲ τῶν τρίβων ἕστηκε·

Παρ. 8,2 - Διότι η σοφία αυτή είναι ολοφάνερη. Ευρίσκεται εις πανύψηλα μέρη. Στέκεται στο μέσον των δρόμων, που διέρχονται οι άνθρωποι. Ευρίσκεται παντού.

Παρ. 8,3 - παρὰ γὰρ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει, ἐν δὲ εἰσόδοις ὑμνεῖται.

Παρ. 8,3 - Εις τας πύλας των ανακτόρων, όπου βασιλείς και άρχοντες κάθηνται δικασταί, παραστέκει μαζή τώω· και εις τας εισόδους των πόλεων, όπου πλήθη λαού συγκεντρώνονται, επαινείται και εγκωμιάζεται.

Παρ. 8,4 - Ὑμᾶς, ὦ ἄνθρωποι, παρακαλῶ, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων·

Παρ. 8,4 - Αυτή η θεία σοφία ομιλεί και διακηρύττει· “σας, ω άνθρωποι, παρακαλώ, απευθύνω την πρόσκλησίν μου προς σας τους απογόνους των ανθρώπων.

Παρ. 8,5 - νοήσατε, ἄκακοι, πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν.

Παρ. 8,5 - Σεις, οι αθώοι και άκακοι, μάθετε σύνεσιν και σεις, που είσθε ακαλλιέργητοι ψυχικώς, βάλετε νουν.

Παρ. 8,6 - εἰσακούσατέ μου, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὀρθά·

Παρ. 8,6 - Ακούσατέ με και δεχθήτε τα λόγια μου, διότι θα σας είπω πράγματα σεμνά. Από την καρδίαν μου θα βγάλω και με το στόμα μου θα εκφράσω ορθά και ωφέλιμα διδάγματα.

Παρ. 8,7 - ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ φάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χείλη ψευδῆ.

Παρ. 8,7 - Διότι η καρδία μου θα μελετήση και ο φάρυγξ μου θα διαλαλήση την αλήθειαν. Είναι δε αηδιαστικά και σιχαμερά ενώπιόν μου τα χείλη, που ψεύδονται.

Παρ. 8,8 - μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν οὐδὲ στραγγαλιῶδες·

Παρ. 8,8 - Ολα τα λόγια του στόματός μου είναι ποτισμένα με την δικαιοσύνην. Δεν υπάρχει τίποτε το διεστραμμένον και επιλήψιμον εις αυτά.

Παρ. 8,9 - πάντα ἐνώπια τοῖς συνιοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν.

Παρ. 8,9 - Ολα είναι καθαρά και φανερά εις εκείνους, που έχουν την καλήν διάθεσιν, ορθά εις εκείνους, οι οποίοι αναζητούν και ευρίσκουν την ηθικήν γνώσιν και διάκρισιν.

Παρ. 8,10 - λάβετε παιδείαν καὶ μὴ ἀργύριον, καὶ γνῶσιν ὑπὲρ χρυσίον δεδοκιμασμένον·

Παρ. 8,10 - Εκλέξατε και πάρετε ως θησαυρόν σας την θείαν σοφίαν και διαπαιδαγώγησιν και οχι το αργύριον. Την γνώσιν της αληθινής σοφίας

περισστερον από τον ολοκάθαρον γνήσιον χρυσόν.

Παρ. 8,11 - κρείσσων γὰρ σοφία λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστιν.

Παρ. 8,11 - Διότι η θεία σοφία είναι ασυγκρίτως προτιμοτέρα και από τους πλέον πολυτελείς λίθους. Οιονδήποτε δε πολύτιμον αντικείμενον δεν είναι αντάξιον αυτής.

Παρ. 8,12 - ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκήνωσα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην.

Παρ. 8,12 - Εγώ, η θεία σοφία, εγκαθιστώ εις την καρδίαν των καλοπροαιρέτων ανθρώπων ορθάς σκέψεις και αγαθήν θέλησιν. Την αληθή γνώσιν και επιστήμην εγώ την προσκαλώ να εγκατοικήση εις αυτούς.

Παρ. 8,13 - φόβος Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβριν τε καὶ ὑπερηφανίαν καὶ ὁδοὺς πονηρῶν· μεμίσηκα δὲ ἐγὼ διεστραμμένας ὁδοὺς κακῶν.

Παρ. 8,13 - Εκείνος που εμπνεόμενος από εμέ ευλαβείται και φοβείται τον Κυριον, μισεί την αδικίαν, όπως επίσης την αλαζονείαν, την έπαρσιν και γενικώς τους τρόπους ζωής των πονηρών ανθρώπων. Εγώ η ίδια έχω μισήσει και μισώ τας διεστραμμένας οδούς των πονηρών ανθρώπων.

Παρ. 8,14 - ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς·

Παρ. 8,14 - Ιδική μου είναι η ορθή συμβουλή και κρίσις. Ιδική μου δε και η ασφάλεια των ανθρώπων. Ιδική μου είναι η συνεσις και ιδική μου είναι η δύναμις, ώστε παντού εγώ να υπερισχύω.

Παρ. 8,15 - δι᾿ ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι καὶ οἱ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην·

Παρ. 8,15 - Χαρις εις εμέ οι βασιλείς βασιλεύουν και κυβερνούν ειρηνικώς και ορθώς. Οι δε άρχοντες των λαών, φωτιζόμενοι από εμέ, συντάσσουν και εκδίδουν αποφάσεις και νόμους δικαίους.

Παρ. 8,16 - δι᾿ ἐμοῦ μεγιστᾶνες μεγαλύνονται, καὶ τύραννοι δι᾿ ἐμοῦ κρατοῦσι γῆς.

Παρ. 8,16 - Δι' εμού οι μεγιστάνες γίνονται μεγάλοι και ένδοξοι, και οι μονάρχαι με τον ιδικόν μου φωτισμόν κυριαρχούν και κυβερνούν ορθώς τας χώρας.

Παρ. 8,17 - ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὑρήσουσι χάριν.

Παρ. 8,17 - Εγώ αγαπώ εκείνους, οι οποίοι με αγαπούν. Οσοι δέ με αναζητούν, με ευρίσκουν. Ετσι δε αποκτούν χάριν εκ μέρους του Θεού, και δόξαν εκ μέρους των ανθρώπων.

Παρ. 8,18 - πλοῦτος καὶ δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει καὶ κτῆσις πολλῶν καὶ δικαιοσύνη.

Παρ. 8,18 - Εις εμέ υπάρχει και ανήκει ο πλούτος και η δόξα. Δι εμού επιτυγχάνεται η απόκτησις πολλών αγαθών και της αρετής.

Παρ. 8,19 - βέλτιον ἐμὲ καρπίζεσθαι ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον, τὰ δὲ ἐμὰ γεννήματα κρείσσω ἀργυρίου ἐκλεκτοῦ.

Παρ. 8,19 - Είναι καλύτερον να δρέπη κανείς και απολαμβάνη τους ιδικούς μου καρπούς, παρά να θησαυρίζη χρυσόν και πολυτίμους λίθους. Τα ιδικά μου δώρα είναι ασυγκρίτως ανώτερα, από τον πλέον εκλεκτόν και ανόθευτον άργυρον.

Παρ. 8,20 - ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ καὶ ἀνὰ μέσον τρίβων δικαιοσύνης ἀναστρέφομαι,

Παρ. 8,20 - Περιπατώ πάντοτε στους δρόμους της αρετής, αναστρέφομαι διαρκώς και ευρίσκομαι στους δρόμους της δικαιοσύνης·

Παρ. 8,21 - ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὕπαρξιν καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν. ἐὰν ἀναγγείλω ὑμῖν τὰ καθ᾿ ἡμέραν γινόμενα, μνημονεύσω τὰ ἐξ αἰῶνος ἀριθμῆσαι.

Παρ. 8,21 - δια να μοιράζω εις όσους με αγαπούν αληθινόν πλούτον· να γεμίζω τα θησαυροφυλάκιά των με πλήθος αγαθών. Ακούσατέ με, λοιπόν, με προσοχήν, εάν αναγγείλω εις σας όλα όσα αγαθά έργα κάθε ημέραν γίνονται από εμέ. Θα σας υπενθυμίσω επί πλέον ένα προς ένα, όσα δια μέσου των αιώνων έχουν γίνει.

Παρ. 8,22 - Κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ εἰς ἔργα αὐτοῦ,

Παρ. 8,22 - Εμέ, την ενυπόστατον Σοφίαν, τον Υιόν και Λογον, ο Θεός και πατήρ μου, με εγέννησεν άναρχον προ πάντων των αιώνων. Και με κατέστησεν εν χρόνω δημιουργόν του σύμπαντος κόσμου.

Παρ. 8,23 - πρὸ τοῦ αἰῶνος ἐθεμελίωσέ με ἐν ἀρχῇ, πρὸ τοῦ τὴν γῆν ποιῆσαι

Παρ. 8,23 - Προαιωνίως, προ πάσης δημιουργίας, πριν ακόμη δημιουργηθή η γη, με ώρισε θεμέλιον και αρχήν των πάντων.

Παρ. 8,24 - καὶ πρὸ τοῦ τὰς ἀβύσσους ποιῆσαι, πρὸ τοῦ προελθεῖν τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων,

Παρ. 8,24 - Και πριν δημιουργήση τους ωκεανούς και τας θαλάσσας, πριν ακόμη αρχίσουν αι πηγαί να αναβλύζουν το ύδωρ επί της γης,

Παρ. 8,25 - πρὸ τοῦ ὄρη ἑδρασθῆναι, πρὸ δὲ πάντων βουνῶν γεννᾷ με.

Παρ. 8,25 - πριν εδραιωθούν αμετακίνητα τα όρη τα υψηλά εις τας θέσεις των και τα βουνά, με εγέννησε προαιωνίως και ανάρχως.

Παρ. 8,26 - Κύριος ἐποίησε χώρας καὶ ἀοικήτους καὶ ἄκρα οἰκούμενα τῆς ὑπ᾿ οὐρανόν.

Παρ. 8,26 - Ο Κυριος εδημιούργησε τας χώρας, που κατοικούνται και τας ακατοίκητους περιοχάς και τα πέρατα της οικουμένης, η οποία εκτείνεται κάτω από τον ουρανόν.

Παρ. 8,27 - ἡνίκα ἡτοίμαζε τὸν οὐρανόν, συμπαρήμην αὐτῷ, καὶ ὅτε ἀφώριζε τὸν ἑαυτοῦ θρόνον ἐπ᾿ ἀνέμων·

Παρ. 8,27 - Οταν εδημιουργούσε και ενηρμόνιζε το ουράνιον σύμπαν, ήμουν εγώ μαζή με αυτόν, όπως και όταν ώριζε και εστήριζε τον θρόνον του επί πτερύγων ανέμων·

Παρ. 8,28 - ἡνίκα ἰσχυρὰ ἐποίει τὰ ἄνω νέφη, καὶ ὡς ἀσφαλεῖς ἐτίθει πηγὰς τῆς ὑπ᾿ οὐρανὸν

Παρ. 8,28 - και όταν εστερέωνε επάνω στον ουρανόν τα ελαφρότατα νέφη, δια να κρατούν τους ωκεανούς των υδάτων και εξησφάλιζεν ετσι τας πηγάς των υδάτων κάτω εις την γην.

Παρ. 8,29 - καὶ ἰσχυρὰ ἐποίει τὰ θεμέλια τῆς γῆς,

Παρ. 8,29 - Οταν ισχυρά και ακλόνητα έκαμνε τα θεμέλια της γης,

Παρ. 8,30 - ἤμην παρ᾿ αὐτῷ ἁρμόζουσα. ἐγὼ ἤμην ᾗ προσέχαιρε, καθ᾿ ἡμέραν δὲ εὐφραινόμην ἐν προσώπῳ αὐτοῦ ἐν παντὶ καιρῷ,

Παρ. 8,30 - εγώ ευρισκόμην πλησίον του και ενηρμόνιζα τα πάντα. Εγώ υπήρξα πάντοτε δι' αυτόν η μόνιμος χαρά και μακαριότης του. Προαιωνίως δέ, και ειδικώτερα κατά το διάστημα της δημιουργίας, εγώ απήλαυα την χαράν και την τέρψιν του προσώπου του·

Παρ. 8,31 - ὅτε ἐνευφραίνετο τὴν οἰκουμένην συντελέσας, καὶ ἐνευφραίνετο ἐν υἱοῖς ἀνθρώπων.

Παρ. 8,31 - μάλιστα δε τότε, που είχεν αποπερατώσει την δημιουργίαν και την οικουμένην, και ηυφραίνετο βλέπων τα πάντα καλά λίαν. Και επί πάσι τούτοις ηυφραίνετο βλέπων τους υιούς των ανθρώπων της γης.

Παρ. 8,32 - νῦν οὖν, υἱέ, ἄκουέ μου καὶ μακάριοι, οἳ ὁδούς μου φυλάσσοντες,

Παρ. 8,32 - Τωρα, λοιπόν, παιδί μου, άκουε και βάλε μέσα εις την καρδιά σου αυτά τα οποία εγώ, η ενυπόστατος Σοφία, σε εδίδαξα. Και έχε υπ' όψιν σου ότι είναι μακάριοι αυτοί, που σαν παιδιά μου φυλάσσουν τας εντολάς μου.

Παρ. 8,33 - ἀκούσατε παιδείαν καὶ σοφίσθητε καὶ μὴ ἀποφραγῆτε.

Παρ. 8,33 - Ακούσατε, λοιπόν, όλοι την παιδαγωγούσαν και μορφώνουσαν σοφίαν και γίνετε πραγματικώς σοφοί. Μη φράσσετε τα ώτα σας και μη κλείετε την καρδιά σας εις την θείαν σοφίαν.

Παρ. 8,34 - μακάριος ἀνήρ, ὃς εἰσακούεταί μου, καὶ ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει ἀγρυπνῶν ἐπ᾿ ἐμαῖς θύραις καθ᾿ ἡμέραν, τηρῶν σταθμοὺς ἐμῶν εἰσόδων·

Παρ. 8,34 - Τρισευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος θα ακούση και θα υπακούση εις εμέ, θα φυλάξη τας εντολάς μου και άγρυπνος κάθε ημέραν στο κατώφλι των θυρών του ναού μου θα παρακολουθώ με προσοχήν τας εισόδους μου.

Παρ. 8,35 - αἱ γὰρ ἔξοδοί μου ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἑτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου.

Παρ. 8,35 - Διότι αι πορείαι μου και αι κατευθύνσεις μου οδηγούν εις μακαρίαν ζωήν. Δι' αυτόν, που τας ακολουθεί, ετοιμάζεται πλουσιοπάροχος ευμένεια εκ μέρους του Κυρίου.

Παρ. 8,36 - οἱ δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς ἐμὲ ἀσεβοῦσιν εἰς τὰ ἑαυτῶν ψυχάς, καὶ οἱ μισοῦντές με ἀγαπῶσι θάνατον.

Παρ. 8,36 - Εξ αντιθέτου, όσοι αμαρτάνουν απέναντί μου, ασεβούν εις την πραγματικότητα και βλάπτουν την αθάνατον ψυχήν των· και όσοι με μισούν και με αποστρέφονται αγαπούν τον θάνατον.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 9

Παρ. 9,1 - Ἡ σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον καὶ ὑπήρεισε στύλους ἑπτά·

Παρ. 9,1 - Η σοφία οικοδόμησε δια τον εαυτόν της οίκον, τον οποίον εστήριξεν εις επτά, εις πολλούς στερεούς και ακλόνητους στύλους

Παρ. 9,2 - ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν·

Παρ. 9,2 - Δια την πλουσίαν τράπεζαν, την οποίαν θα παρέθετε στους συνδαιτυμόνας της, έσφαξε τα σφάγιά της και εγέμισε μεγάλον οινοδοχείον με τον οίνον της και ητοίμασε την πλουσίαν τράπεζάν της.

Παρ. 9,3 - ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα λέγουσα·

Παρ. 9,3 - Και αφού τα πάντα ητοιμάσθησαν, έστειλε τους υπηρέτας της, τους κήρυκας της αληθείας, προσκαλούσα με μεγαλειώδες έντονον κήρυγμα να προσέλθουν, όσοι ήθελαν, να πίουν από τον έκλεκτον οίνον του οινοδοχείου της. Και έλεγεν·

Παρ. 9,4 - ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρός με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν·

Παρ. 9,4 - “εκείνος, που δεν έχει αποκτήσει σοφίαν και σύνεσιν, ας έλθη προς εμέ”. Και εις εκείνους, οι οποίοι είναι πτωχοί από απόψεως νοητικών ικανοτήτων, είπεν·

Παρ. 9,5 - ἔλθετε φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων καὶ πίετε οἶνον, ὃν ἐκέρασα ὑμῖν·

Παρ. 9,5 - “ελάτε να φάγετε από τους άρτους μου και να πίετε από το κρασί, το οποίον εγώ σας έχω κεράσει,

Παρ. 9,6 - ἀπολείπετε ἀφροσύνην, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, καὶ κατορθώσατε ἐν γνώσει σύνεσιν.

Παρ. 9,6 - Αφήσατε την ανοησίαν και απερισκεψίαν, εις την οποίαν σας προσκαλεί η αμαρτία, και ελάτε μαζή μου, δια να βασιλεύσετε με εμέ

αιωνίως. Ζητήσατε και επιδιώξατε την φρόνησιν, που εγώ παρέχω, και αγωνισθήτε, δια να επιτύχετε να γίνετε εν γνώσει συνετοί.

Παρ. 9,7 - Ὁ παιδεύων κακοὺς λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ μωμήσεται ἑαυτόν.

Παρ. 9,7 - Εκείνος που θα θελήση να παιδαγωγήση τους αμετανοήτως κακούς, θα εξευτελισθή και θα υβρισθή από αυτούς. Εκείνος που θέλει να υποδείξη τα σφάλματα και να ελέγξη τον κακόν, θα επισύρη συκοφαντίας και αδίκους κατηγορίας εναντίον του.

Παρ. 9,8 - μὴ ἔλεγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε.

Παρ. 9,8 - Μη ελέγχης, λοιπόν, τους κακούς, δια να μη σε μισήσουν. Ελεγχε και υπόδειξε το ορθόν στον συνετόν και μυαλωμένον, και αυτός θα σε αγαπήση.

Παρ. 9,9 - δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι.

Παρ. 9,9 - Με τας υποδείξεις σου δίδε στον σοφόν αφορμήν διορθώσεώς του και βελτιώσεως, και θα γίνη σοφώτερος και συνετώτερος. Καμε γνωστάς στον δίκαιον τας ατελείας του και αυτός ευγνωμόνως θα δέχεται ακόμη προθυμότερον τας συμβουλάς σου.

Παρ. 9,10 - ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ ἁγίων σύνεσις, τὸ δὲ γνῶναι νόμον διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς·

Παρ. 9,10 - Αρχή και θεμέλιον της αληθινής σοφίας είναι η ευλάβεια και ο φόβος του Κυρίου. Ποθος δε και θέλησις των αγίων είναι η κατά Θεόν σύνεσις. Η δε κατανόησις του θείου νόμου είναι δείγμα καλοπροαίρετου και φωτισμένης διανοίας.

Παρ. 9,11 - τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεταί σοι ἔτη ζωῆς σου.

Παρ. 9,11 - Με αυτόν τον τρόπον, με την ευλάβειαν και υπακοήν σου προς τον Θεόν, θα ζήσης πολύν χρόνον και θα προστεθούν εις σε εκ μέρους του Θεού πολλά χρόνια ζωής.

Παρ. 9,12 - υἱέ, ἐὰν σοφὸς γένῃ σεαυτῷ, σοφὸς ἔσῃ καὶ τοῖς πλησίον· ἐὰν δὲ κακὸς ἀποβῇς, μόνος ἂν ἀντλήσεις κακά. ὃς ἐρείδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, οὗτος ποιμαίνει ἀνέμους, ὁ δ᾿ αὐτὸς διώξεται ὄρνεα πετόμενα· ἀπέλιπε γὰρ ὁδοὺς τοῦ ἑαυτοῦ ἀμπελῶνος, τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται· διαπορεύεται δὲ δι᾿ ἀνύδρου ἐρήμου καὶ γῆν διατεταγμένην ἐν διψώδεσι, συνάγει δὲ χερσὶν ἀκαρπίαν.

Παρ. 9,12 - Παιδί μου, εάν γίνης κατά Θεόν σοφός, θα είσαι καλός δια τον εαυτόν σου, καλός δε και δια τον πλησίον σου. Εάν όμως γίνης κακός, τας συνεπείας και τας οδύνας της κακίας σου θα τας συσσωρεύης μόνος σου επάνω σου. Οποιος στηρίζεται στο ψεύδος, ποιμαίνει ανέμους, ματαιοπονεί. Αυτός είναι σαν να κυνηγά πουλιά, που πετούν στον αέρα και είναι άπιαστα.

Αδίκως κοπιάζει. Ο οκνηρός και ασύνετος, που εγκατέλειψε τον δρόμον, ο οποίος οδηγεί στο αμπέλι του, και περιεπλανήθη μακράν των δρόμων, που οδηγούν στον ιδικόν του αγρόν, όπου είχε καθήκον να εργασθή, αυτός βαδίζει ετσι δια μέσου μιας ερήμου και ανύδρου περιοχής, δια μέσου ενός τόπου, που ευρίσκεται εις ξηράς και διψασμένος περιοχάς, μαζεύει με τα χέρια του ακαρπίαν, δηλαδή το τίποτε.

Παρ. 9,13 - Γυνὴ ἄφρων καὶ θρασεῖα ἐνδεὴς ψωμοῦ γίνεται, ἣ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνην.

Παρ. 9,13 - Η ασύνετος, η διεφθαρμένη και η αδιάντροπος γυναίκα φθάνει μέχρι του σημείου να στερήται και από αυτό το ψωμί της και να πεινάς. Αυτή δεν ξέρει, τι θα πη εντροπή και σεμνότης.

Παρ. 9,14 - ἐκάθισεν ἐπὶ θύραις τοῦ ἑαυτῆς οἴκου, ἐπὶ δίφρου ἐμφανῶς ἐν πλατείαις,

Παρ. 9,14 - Εκάθησεν εμπρός από την θύραν του σπιτιού της, επάνω εις υψηλόν κάθισμα, ώστε να φαίνεται από τους άνδρας, που ευρίσκονται εις τας πλατείας,

Παρ. 9,15 - προσκαλουμένη τοὺς παριόντας καὶ κατευθύνοντας ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν·

Παρ. 9,15 - προσκαλεί αυτούς, που διέρχονται και βαδίζουν κατ' ευθείαν τον δρόμον των, λέγουσα·

Παρ. 9,16 - ὅς ἐστιν ὑμῶν ἀφρονέστατος, ἐκκλινάτω πρός με καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα·

Παρ. 9,16 - “όποιος από σας είναι ανοητότατος και ηλίθιος, ας έλθη κοντά μου. Και αυτούς, οι οποίοι στερούνται και της στοιχειώδους συνέσεως και γνώσεως προτρέπω και τους λέγω·

Παρ. 9,17 - ἄρτων κρυφίων ἡδέως ἅψασθε καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ.

Παρ. 9,17 - πιάστε και πάρτε στα χέρια σας το κρυφό ψωμί μου και τα απηγορευμένα φαγητά μου. Πιέτε το νοστιμώτατο κλεμμένο νερό μου”!

Παρ. 9,18 - ὁ δὲ οὐκ οἶδεν ὅτι γηγενεῖς παρ᾿ αὐτῇ ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον ᾅδου συναντᾷ.

Παρ. 9,18 - Ο άνδρας, που ελκύεται από τα λόγια της και πηγαίνει κοντά της, δεν γνωρίζει ότι οι υλόφρονες και σαρκολάτραι ευρίσκουν εκεί την απώλειαν, και ότι η συνάντησίς της είναι παγίδα, η οποία οδηγεί εις τας εισοδους του άδου.

Παρ. 9,18α - ἀλλὰ ἀποπήδησον, μὴ χρονίσῃς ἐν τῷ τόπῳ, μηδὲ ἐπιστήσῃς τὸ σὸν ὄμμα πρὸς αὐτήν·

Παρ. 9,18α - Συ όμως εκτινάξου με μεγάλα πηδήματα μακράν από αυτήν και μη σταματήσης ουδέ επ' ελάχιστον χρόνον στον τόπον εκείνον. Ούτε δε και να προσηλώσης το βλέμμα σου προς αυτήν.

Παρ. 9,18β - οὕτως γὰρ διαβήσῃ ὕδωρ ἀλλότριον καὶ ὑπερβήσῃ ποταμὸν ἀλλότριον·

Παρ. 9,18β - Ετσι όταν συμπεριφερθής και πράξης, θα περάσης, χωρίς να εγγίσης το ξένον και απηγορευμένον αυτό νερό. Θα διαβής τον επικίνδυνον αυτόν ξένον ποταμόν ασφαλής.

Παρ. 9,18γ - ἀπὸ δὲ ὕδατος ἀλλοτρίου ἀπόσχου καὶ ἀπὸ πηγῆς ἀλλοτρίας μὴ πίῃς,

Παρ. 9,18γ - Κράτησε τον εαυτόν σου μακρυά από τα ξένα δολερά ύδατα της αμαρτωλής χαράς και μη πίης νερό από ξένην πηγήν. Μην θελήσης να απολαύσης χαράν με αμαρτωλήν γυναίκα,

Παρ. 9,18δ - ἵνα πολὺν ζήσῃς χρόνον, προστεθῇ δέ σοι ἔτη ζωῆς.

Παρ. 9,18δ - δια να ζήσης ετσι επί πολύν χρόνον και να προστεθούν εις σε πολλά έτη.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 10

Παρ. 10,1 - Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων λύπη τῇ μητρί.

Παρ. 10,1 - Ο συνετός και ενάρετος υιός ευφραίνει τον πατέρα του. Εξ αντιθέτου το άμυαλο και άστοργο παιδί είναι λύπη και πικρία δια την μητέρα του.

Παρ. 10,2 - οὐκ ὠφελήσουσι θησαυροὶ ἀνόμους, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἐκ θανάτου.

Παρ. 10,2 - Οι θησαυροί, που απεκτήθησαν με παρανομίας, δεν έχουν να ωφελήσουν τίποτε τους παρανόμους ανθρώπους. Εξ αντιθέτου η ελεημοσύνη και γενικώτερον η αρετή θα σώση τον άνθρωπον από την καταστροφήν και τον πνευματικόν θάνατον.

Παρ. 10,3 - οὐ λιμοκτονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν, ζωὴν δὲ ἀσεβῶν ἀνατρέψει.

Παρ. 10,3 - Ο Κυριος δεν θα επιτρέψη να πεθάνη από την πείναν ο δίκαιος. Την καλοζωΐαν όμως και ευημερίαν των ασεβών θα την αναποδογυρίση και θα την εξαφανίση

Παρ. 10,4 - πενία ἄνδρα ταπεινοῖ, χεῖρες δὲ ἀνδρείων πλουτίζουσιν. 4α υἱὸς πεπαιδευμένος σοφὸς ἔσται, τῷ δὲ ἄφρονι διακόνῳ χρήσεται.

Παρ. 10,4 - Η πτωχεία εξευτελίζει τον οκνηρόν και ράθυμον. Εξ αντιθέτου τα χέρια των εργατικών ανθρώπων φέρουν πλούτη.

Παρ. 10,5 - διεσώθη ἀπὸ καύματος υἱὸς νοήμων, ἀνεμόφθορος δὲ γίνεται ἐν ἀμητῷ υἱὸς παράνομος.

Παρ. 10,5 - Ο φρόνιμος και εξυπνος υιός γνωρίζει να προφυλάσσεται από τας παγίδας της αμαρτίας, όπως από την ηλίασιν εν καιρώ θέρους. Ο

ασύνετος όμως και παράνομος υιός γίνεται δυστυχής και άθλιος, σαν το μαραμμένον φυτόν κατά τον καιρόν του θερισμού, το οποίον κατέστρεψεν ο καυστικος λίβας.

Παρ. 10,6 - εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβῶν καλύψει πένθος ἄωρον.

Παρ. 10,6 - Η ευλογία του Θεού πλουσία κατέρχεται εις την κεφαλήν του εναρέτου. Το δε στόμα των ασεβών θα το σκεπάση πρόωρα η σιγή του θανάτου.

Παρ. 10,7 - μνήμη δικαίων μετ᾿ ἐγκωμίων, ὄνομα δὲ ἀσεβοῦς σβέννυται.

Παρ. 10,7 - Η ανάμνησις των δικαίων συνοδεύεται πάντοτε από επαίνους και εγκώμια, ενώ το όνομα του ασεβούς θα σβήση δια παντός.

Παρ. 10,8 - σοφὸς καρδίᾳ δέξεται ἐντολάς, ὁ δὲ ἄστεγος χείλεσι σκολιάζων ὑποσκελισθήσεται.

Παρ. 10,8 - Ο κατά Θεόν παιδαγωγημένος και μορφωμένος, ο σοφός, δέχεται συμβουλάς εκ μέρους των άλλων. Εκείνος όμως που έχει απύλωτον και αχαλίνωτον το στόμα του και λέγει πονηρά και διεστραμμένα, θα καταφρονηθή από τους άλλους.

Παρ. 10,9 - ὃς πορεύεται ἁπλῶς, πορεύεται πεποιθώς, ὁ δὲ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, γνωσθήσεται.

Παρ. 10,9 - Οποιος πορεύεται με αθωότητα και ευθύτητα, προχωρεί με πεποίθησιν και θάρρος, διότι δεν θα καταισχυνθή. Εξ αντιθέτου εκείνος, του οποίου οι δρόμοι της ζωής είναι δόλιοι και διεστραμμένοι, θα γίνη μίαν ημέραν γνωστός και θα καταφρονηθή.

Παρ. 10,10 - ὁ ἐννεύων ὀφθαλμοῖς μετὰ δόλου, συνάγει ἀνδράσι λύπας, ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παῤῥησίας, εἰρηνοποιεῖ.

Παρ. 10,10 - Εκείνος που κάνει με τα μάτια του νοήματα συγκατανεύσεως, ανειλικρινή όμως και δόλια, συσσωρεύει πικρίας και λύπας στους ανθρώπους. Εξ αντιθέτου εκείνος ο οποίος ελέγχει φανερά και μετά θάρρους, αποκαθιστά ειρήνην στον ίδιον τον άνθρωπον και στους ανθρώπους μεταξύ των.

Παρ. 10,11 - πηγὴ ζωῆς ἐν χειρὶ δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβοῦς καλύψει ἀπώλεια.

Παρ. 10,11 - Εις το χέρι του δικαίου υπάρχει η πηγή της ζωής, της καλωσύνης και της αγάπης. Εξ αντιθέτου το πονηρόν στόμα του ασεβούς θα το σκεπάση η απώλεια και ο όλεθρος.

Παρ. 10,12 - μῖσος ἐγείρει νεῖκος, πάντας δὲ τοὺς μὴ φιλονεικοῦντας καλύπτει φιλία.

Παρ. 10,12 - Το μίσος προκαλεί και δημιουργεί φιλονεικίας και έριδας, όλους δε εκείνους που δεν φιλονεικούν, τους στεγάζει και τους συνδέει φιλία και αγάπη.

Παρ. 10,13 - ὃς ἐκ χειλέων προφέρει σοφίαν, ῥάβδῳ τύπτει ἄνδρα ἀκάρδιον.

Παρ. 10,13 - Οποιος βγάζει από τα χείλη του σοφούς κατά Θεόν λόγους, είναι σαν να κτυπά με ράβδον τον ψυχικώς ακαλλιέργητον άνθρωπον.

Παρ. 10,14 - σοφοὶ κρύψουσιν αἴσθησιν, στόμα δὲ προπετοῦς ἐγγίζει συντριβῇ.

Παρ. 10,14 - Οι πραγματικά σοφοί αποταμιεύουν και κρύπτουν εντός των την γνώσιν, δια να την χρησιμοποιήσουν εκεί που πρέπει, ενώ το στόμα του απερίσκεπτου, που επιπολαίως πετάει τα λόγια του, οδηγεί εις πλήρη συντριβήν.

Παρ. 10,15 - κτῆσις πλουσίων πόλις ὀχυρά, συντριβὴ δὲ ἀσεβῶν πενία.

Παρ. 10,15 - Η περιουσία των ευσεβών πλουσίων μένει σταθερά ωσάν την ωχυρωμένην πόλιν, τους ασεβείς όμως, και αν πλουτήσουν, θα τους συντρίψη εν τέλει η φτώχεια.

Παρ. 10,16 - ἔργα δικαίων ζωὴν ποιεῖ, καρποὶ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτίας.

Παρ. 10,16 - Τα έργα των δικαίων καθιστούν την ζωήν αυτών των ιδίων και των άλλων ευτυχισμένην, ενώ οι καρποί των ασεβών είναι αι ψυχοκτόνοι αμαρτίαι.

Παρ. 10,17 - ὁδοὺς δικαίας ζωῆς φυλάσσει παιδεία, παιδεία δὲ ἀνεξέλεγκτος πλανᾶται.

Παρ. 10,17 - Η κατά Θεόν διαπαιδαγώγησις και μόρφωσις διατηρεί ορθάς τας πορείας της ζωής μας. Εξ αντιθέτου η κακή ανατροφή, η χωρίς υποδείξεις και ελέγχους παιδαγωγία οδηγεί εις ολεθρίας πλάνας.

Παρ. 10,18 - καλύπτουσιν ἔχθραν χείλη δίκαια, οἱ δὲ ἐκφέροντες λοιδορίας ἀφρονέστατοί εἰσιν.

Παρ. 10,18 - Και αν υπάρχη κάποια εχθρότης εις την καρδίαν των δικαίων ανθρώπων, το στόμα των δεν την εκφράζει, αλλά την σκεπάζει. Εξ αντιθέτου αυτοί, οι οποίοι εκστομίζουν λόγους υβριστικούς, είναι αφρονέστατοι και ανοητότατοι.

Παρ. 10,19 - ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξῃ ἁμαρτίαν, φειδόμενος δὲ χειλέων νοήμων ἔσῃ.

Παρ. 10,19 - Από την πολυλογίαν δεν θα ξεφύγης την αμαρτίαν, ενώ εάν προσέχης τα χείλη σου και είσαι λιγοστός εις τα λόγια σου, θα φανής συνετός και φρόνιμος.

Παρ. 10,20 - ἄργυρος πεπυρωμένος γλῶσσα δικαίου, καρδία δὲ ἀσεβοῦς ἐκλείψει.

Παρ. 10,20 - Η γλώσσα του δικαίου είναι καθαρά ωσάν τον άργυρον, που έχει καθαρισθή δια του πυρός, ενώ η καρδία του ασεβούς είναι διεφθαρμένη και θα εξαφανισθή.

Παρ. 10,21 - χείλη δικαίων ἐπίσταται ὑψηλά, οἱ δὲ ἄφρονες ἐν ἐνδείᾳ τελευτῶσιν.

Παρ. 10,21 - Τα χείλη των δικαίων γνωρίζουν να ομιλούν δι' υψηλά και σοφά νοήματα. Ενῷ οι αμαρτωλοί και ασύνετοι πεθαίνουν μέσα εις την πνευματικήν των γυμνότητα και πτωχείαν.

Παρ. 10,22 - εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· αὕτη πλουτίζει, καὶ οὐ μὴ προστεθῇ αὐτῇ λύπη ἐν καρδίᾳ.

Παρ. 10,22 - Η ευλογία του Κυρίου πλουσία κατέρχεται εις την κεφαλήν του δικαίου. Αυτή τον κάμνει πλούσιον και χάρις εις αυτήν δεν θα κατακυριεύση λύπη την καρδίαν του.

Παρ. 10,23 - ἐν γέλωτι ἄφρων πράσσει κακά, ἡ δὲ σοφία ἀνδρὶ τίκτει φρόνησιν.

Παρ. 10,23 - Με ανόητα γέλια ο ασύνετος διαπράττει τα πονηρά αυτού έργα. Η σοφία όμως χαρίζει στον άνθρωπον σύνεσιν και διάκρισιν, πως να φέρεται εις τας διαφόρους περιστάσεις.

Παρ. 10,24 - ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβὴς περιφέρεται, ἐπιθυμία δὲ δικαίου δεκτή.

Παρ. 10,24 - Μέσα εις την φθοράν και τον όλεθρον κινείται συνεχώς ο ασεβής. Οι ευγενείς όμως και ιεροί πόθοι του δικαίου γίνονται δεκτοί από τον Θεόν και εκπληρώνονται.

Παρ. 10,25 - παραπορευομένης καταιγίδος ἀφανίζεται ἀσεβής, δίκαιος δὲ ἐκκλίνας σώζεται εἰς τὸν αἰῶνα.

Παρ. 10,25 - Οταν εκσπά καταιγίς κινδύνων και περιπετειών ο ασεβής δεν γνωρίζει πως να προφυλαχθή και καταστρέφεται. Εξ αντιθέτου ο δίκαιος, χάρις στον παρά του Θεού φωτισμόν, ευρίσκει τρόπον σωτηρίας, παρεκκλίνει από τον κίνδυνον και σώζεται πάντοτε.

Παρ. 10,26 - ὥσπερ ὄμφαξ ὀδοῦσι βλαβερὸν καὶ καπνὸς ὄμμασιν, οὕτως παρανομία τοῖς χρωμένοις αὐτῇ.

Παρ. 10,26 - Οπως το άγουρο σταφύλι είναι βλαβερόν δια τα δόντια και ο καπνός δια τα μάτια, έτσι είναι βλαβερά και η παρανομία, δι' όλους τους ανθρώπους οι οποίοι την διαπράττουν.

Παρ. 10,27 - φόβος Κυρίου προστίθησιν ἡμέρας, ἔτη δὲ ἀσεβῶν ὀλιγωθήσεται.

Παρ. 10,27 - Η ευσέβεια προς τον Θεόν χαρίζει μακροβιότητα. Εξ αντιθέτου τα έτη της ζωής των ασεβών θα είναι ολίγα.

Παρ. 10,28 - ἐγχρονίζει δικαίοις εὐφροσύνη, ἐλπὶς δὲ ἀσεβῶν ἀπολεῖται.

Παρ. 10,28 - Η χαρά και η ευφροσύνη παραμένει επί πολύν χρόνον στους δικαίους. Η ελπίς όμως των ασεβών δια μίαν καλυτέραν ζωήν, θα μείνη ανεκπλήρωτος, θα χαθή και θα εξαφανισθή.

Παρ. 10,29 - ὀχύρωμα ὁσίου φόβος Κυρίου, συντριβὴ δὲ τοῖς ἐργαζομένοις κακά.

Παρ. 10,29 - Η ευλάβεια και ο σεβασμός του δικαίου προς τον Κυριον είναι δι' αυτόν απόρθητον οχύρωμα. Εκείνοι όμως, που διαπράττουν τα κακά, θα καταστραφούν.

Παρ. 10,30 - δίκαιος εἰς τὸν αἰῶνα οὐκ ἐνδώσει, ἀσεβεῖς δὲ οὐκ οἰκήσουσι γῆν.

Παρ. 10,30 - Ο δίκαιος ποτε δεν θα μετακινηθή από την θέσιν του, δεν θα εκδιωχθή από τον οίκον, από το πάτριον εδαφος· ενώ οι ασεβείς εξ αντιθέτου θα ξερριζωθούν, δεν θα κατοικήσουν μονίμως εις αυτό.

Παρ. 10,31 - στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται.

Παρ. 10,31 - Το στόμα του δικαίου στάζει, ωσάν γλυκύ μέλι, την σοφίαν πάντοτε. Η γλώσσα όμως του πονηρού και αδίκου θα εξολοθρευθή.

Παρ. 10,32 - χείλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποστρέφεται.

Παρ. 10,32 - Τα χείλη των δικαίων στάζουν πάντοτε χάριτας Θεού, ενώ το στόμα των ασεβών προκαλεί την αηδίαν και αποστροφήν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 11

Παρ. 11,1 - Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ.

Παρ. 11,1 - Δολιες ζυγαριές, που ζυγίζουν άδικα, είναι αποκρουστικές και μισητές ενώπιον του Κυρίου. Ζυγια δε ορθά και σωστά είναι δεκτά και ευλογημένα από τον Θεόν.

Παρ. 11,2 - οὗ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν

Παρ. 11,2 - Οπου θα εισέλθη και θα κυριαρχήση υπερηφάνεια, εκεί θα ακολουθήση ο εξευτελισμός και η ταπείνωσις. Η διάνοια δε των αληθινά ταπεινών ανθρώπων μελετά ορθά και συνετά και το στόμα των εκφράζει σοφά λόγια. Η τελειότης των εναρέτων ανθρώπων θα οδηγή αυτούς με ασφάλειαν, ενώ αυτούς, που παραβαίνουν τον θείον νόμον, η υποδούλωσις και η αποτυχία θα τους έχουν λάφυρόν των.

Παρ. 11,3 - ἀποθανὼν δίκαιος ἔλιπε μετάμελον, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια.

Παρ. 11,3 - Ο δίκαιος όταν αποθάνη, αφήνει όπισθέν του λύπην δια τον θάνατόν του· ο όλεθρος όμως των ασεβών γίνεται αμέσως και μετά χαράς δεκτός.

Παρ. 11,4 - ούκ ωφελήσει υπάρχοντα έν ημέρα θυμού, δικαιοσύνη δε ρύσεται από θανάτου.

Παρ. 11,4 - Δεν θα ωφελήσουν τα πλουτή, όταν εκσπάση η θεία οργή. Ενῷ η αρετή θα σώση τον άνθρωπον από πολλά δεινά και από τον αιώνιον θάνατον.

Παρ. 11,5 - δικαιοσύνη ἀμώμους ὀρθοτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ.

Παρ. 11,5 - Η αρετή χαράσσει άψογον και ευθείαν την οδόν των ανθρώπων. Η ασέβεια όμως περιπίπτει και περιπλέκεται μέσα εις πολλάς αδικίας.

Παρ. 11,6 - δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀπωλείᾳ αὐτῶν ἁλίσκονται παράνομοι.

Παρ. 11,6 - Η αρετή λυτρώνει τους ευσυνειδήτους και εντίμους ανθρώπους. Ενῷ οι παραβάται του θείου νόμου συλλαμβάνονται εις την παγίδα της απωλείας και του ολέθρου.

Παρ. 11,7 - τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται.

Παρ. 11,7 - Οταν τελευτήση ο δίκαιος άνθρωπος, δεν χάνεται η ελπίς της σωτηρίας του· εξ αντιθέτου δε εκείνα δια τα οποία εκαυχώντο οι ασεβείς, ο πλούτος, η δύναμις και η δόξα των, εξαφανίζονται εξ ολοκλήρου.

Παρ. 11,8 - δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ᾽ αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής.

Παρ. 11,8 - Ο δίκαιος διαφεύγει τας παγίδας, που του στήνουν ως πονηροί θηρευταί οι ασεβείς, αντ' αυτού δε συλλαμβάνεται εις την παγίδα και παραδίδεται ο ασεβής.

Παρ. 11,9 - ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἴσθησις δὲ δικαίων εὔοδος.

Παρ. 11,9 - Οι ασεβείς με τα δόλια λόγιοι των στήνουν παγίδας δια τους συμπολίτας των· ενώ οι δίκαιοι με την συνετήν συμπεριοοράν των καθιστούν ομαλούς τους δρόμους της ζωής των άλλων.

Παρ. 11,10 - ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωσε πόλις,

Παρ. 11,10 - Με τα συνετά λόγια και τα ενάρετα έργα των δικαίων ανορθώνονται και προοδεύουν αι πόλεις. Οταν οι ασεβείς καταστρέφωνται, επικρατεί χαρά και αγαλλίασις. Με τας ευλογίας, που δίδει ο Θεός στους ειλικρινείς και εντίμους, θα δοξασθή και θα προοδεύση η πόλις.

Παρ. 11,11 - στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατεσκάφη.

Παρ. 11,11 - Με τα ψευδή, τα πονηρά και τα φαύλα λόγια, που εξέρχονται από τα στόματα των ασεβών, ανασκάπτεται εκ θεμελίων και καταστρέφεται η πόλις.

Παρ. 11,12 - μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Παρ. 11,12 - Ο ασύνετος και ανόητος περιγελά τους συμπολίτας του, ενώ ο φρόνιμος ανήρ μένει ήσυχος, διότι γνωρίζει να συγκρατή την γλώσσαν του.

Παρ. 11,13 - ἀνὴρ δίγλωσσος ἀποκαλύπτει βουλὰς ἐν συνεδρίῳ, πιστὸς δὲ πνοῇ κρύπτει πράγματα.

Παρ. 11,13 - Ο διπρόσωπος και ακριτόμυθος άνθρωπος φανερώνει τας απορρήτους αποφάσεις των συμβουλίων, ενώ ο εχέμυθος και αξιόπιστος δεν εκφράζει, αλλά αποκρύπτει επιμελώς τας μυστικάς συζητήσεις και αποφάσεις.

Παρ. 11,14 - οἷς μὴ ὑπάρχει κυβέρνησις, πίπτουσιν ὥσπερ φύλλα, σωτηρία δὲ ὑπάρχει ἐν πολλῇ βουλῇ.

Παρ. 11,14 - Οι άνθρωποι, από τους οποίους λείπει η συνετή διακυβέρνησις, πίπτουν όπως τα μαραμμένα φύλλα των δένδρων. Η σωτηρία δε κατορθώνεται δια μέσου πολλής σκέψεως και μελέτης.

Παρ. 11,15 - πονηρὸς κακοποιεῖ ὅταν συμμίξῃ δικαίῳ, μισεῖ δὲ ἦχον ἀσφαλείας.

Παρ. 11,15 - Ο πονηρός άνθρωπος, προσεταιριζόμενος τον δίκαιον και κρυπτόμενος όπισθεν του κύρους εκείνου, διαπράττει ευχερέστερον το κακόν. Μισεί δε κάθε φωνήν ανθρώπου και ήχον σάλπιγγας, δια του οποίου θα ειδοποιηθούν οι άλλοι και θα ασφαλισθούν από αυτόν.

Παρ. 11,16 - γυνὴ εὐχάριστος ἐγείρει ἀνδρὶ δόξαν, θρόνος δὲ ἀτιμίας γυνὴ μισοῦσα δίκαια. πλούτου ὀκνηροὶ ἐνδεεῖς γίνονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐρείδονται πλούτῳ.

Παρ. 11,16 - Γυνή κοσμημένη με ηθικά χαρίσματα γίνεται αφορμή και αιτία δόξης δια τον σύζυγόν της. Εξ αντιθέτου η γυναίκα, η οποία μισεί και αποστρέφεται την δικαιοσύνην και την αρετήν, γίνεται αιτία και εστία καταφρονήσεως και εξευτελισμού δια τον άνδρα της. Οι οκνηροί, κατασωτεύοντες τα όσα έχουν, απογυμνώνονται από τα πλούτη των. Εξ αντιθέτου δε οι εργατικοί και δραστήριοι πλουτίζουν και στηρίζονται ασφαλείς εις τα πλούτη των.

Παρ. 11,17 - τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ποιεῖ ἀνὴρ ἐλεήμων, ἐξολλύει δὲ αὐτοῦ σῶμα ὁ ἀνελεήμων.

Παρ. 11,17 - Ο άνθρωπος, που ελεεί τους άλλους, κάμνει εις την πραγματικότητα μεγάλο καλόν στον εαυτόν του, εις την ψυχήν και το σώμα του. Ο δε άσπλαγχνος και ανελεήμων καταστρέφει την επίγειον ζωήν του και την ψυχήν του.

Παρ. 11,18 - ἀσεβεῖς ποιεῖ ἔργα ἄδικα, σπέρμα δὲ δικαίων μισθὸς ἀληθείας.

Παρ. 11,18 - Ο ασεβής διαπράττει έργα άδικα και μάταια χωρίς καμμίαν ωφέλειαν δια τον εαυτόν του. Οσα όμως έργα καλά σπείρουν και πραγματοποιήσουν οι δίκαιοι, θα είναι δι' αυτούς αληθινή μισθαποδοσία και ανταμοιβή.

Παρ. 11,19 - υἱὸς δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωήν, διωγμὸς δὲ ἀσεβοῦς εἰς θάνατον.

Παρ. 11,19 - Ανθρωπος δίκαιος θα ζήση ευτυχισμένην ζωήν, ο ασεβής όμως, ο οποίος επιδιώκει το κακόν, θα καταλήξη στον όλεθρον.

Παρ. 11,20 - βδέλυγμα Κυρίῳ διεστραμμέναι ὁδοί, προσδεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν.

Παρ. 11,20 - Οι διεστραμμένοι τρόποι ζωής του ασεβούς είναι αποκρουστικοί και μισητοί ενώπιον του Κυρίου. Εξ αντιθέτου είναι αγαπητοί εις αυτόν οι ακέραιοι και άμωμοι εις όλας τας εκδηλώσεις της ζωής των.

Παρ. 11,21 - χειρὶ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται, ὁ δὲ σπείρων δικαιοσύνην λήψεται μισθὸν πιστόν.

Παρ. 11,21 - Εκείνος που δίδει το χέρι του στο χέρι του άλλου και συνάπτει συμφωνίαν δια την πραγματοποίησιν αδίκων έργων, δεν θα μείνη ατιμώρητος παρά Θεού και ανθρώπων. Οποιος όμως σκορπίζει παντού τα έργα της αρετής θα πάρη τον πρέποντα μισθόν.

Παρ. 11,22 - ὥσπερ ἐνώτιον ἐν ῥινὶ ὑός, οὕτως γυναικὶ κακόφρονι κάλλος.

Παρ. 11,22 - Ο,τι είναι το χρυσό σκουλαρίκι εις την μύτην του χοίρου, κάτι τέτοιο είναι και το κάλλος εις την ασύνετον και με αμαρτωλά φρονήματα γυναίκα.

Παρ. 11,23 - ἐπιθυμία δικαίων πᾶσα ἀγαθή, ἐλπὶς δὲ ἀσεβῶν ἀπολεῖται.

Παρ. 11,23 - Ολαι αι επιθυμίαι των δικαίων είναι αγαθαί και θα πραγματοποιηθούν εκ μέρους του Θεού. Καθε δε πονηρά ελπίς των ασεβών ανθρώπων, διότι είναι κακή, θα καταστραφή.

Παρ. 11,24 - εἰσὶν οἳ τὰ ἴδια σπείροντες πλείονα ποιοῦσιν, εἰσὶ δὲ καὶ οἳ συνάγοντες ἐλαττονοῦνται.

Παρ. 11,24 - Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι σκορπίζουν απλόχερα τα αγαθά των δια την εξυπηρέτησιν των άλλων και με την ευλογίαν του Θεού αποκτούν πολύ περισσότερα. Υπάρχουν δε εξ αντιθέτου και άλλοι, οι οποίοι, αν και διαρκώς συγκεντρώνουν υλικά αγαθά με παρανόμους τρόπους, πάντοτε στερούνται.

Παρ. 11,25 - ψυχὴ εὐλογουμένη πᾶσα ἁπλῆ, ἀνὴρ δὲ θυμώδης οὐκ εὐσχήμων.

Παρ. 11,25 - Ο ευθύς, ο άκακος άνθρωπος έχει πάντοτε τας ευλογίας εκ μέρους του Θεού και τον έπαινον εκ μέρους των ανθρώπων. Ανθρωπος όμως, που αποθηριώνεται από τον θυμόν, έχει αποκρουστικήν συμπεριφοράν και κακήν την εμφάνισιν.

Παρ. 11,26 - ὁ συνέχων σῖτον ὑπολείποιτο αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν, εὐλογίαν δὲ εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος.

Παρ. 11,26 - Δι' εκείνον, που συνάγει και κρύπτει το σιτάρι εν καιρώ λιμού, με τον σκοπον να το πωλήση πανάκριβα, όλοι εύχονται να του το

λεηλατήσουν ξένοι επιδρομείς και εχθροί. Η ευλογία δε του Θεού χορηγείται πλουσία εις εκείνον που δίδει και στους άλλους.

Παρ. 11,27 - τεκταινόμενος ἀγαθὰ ζητεῖ χάριν ἀγαθήν, ἐκζητοῦντα δὲ κακά, καταλήψεται αὐτόν.

Παρ. 11,27 - Αυτός που σκέπτεται πάντοτε και πράττει το καλόν, επιδιώκει και ευρίσκει πολλήν χάριν εκ μέρους του Θεού. Εκείνον όμως, ο οποίος επιζητεί να πράττη τα κακά εις βάρος των άλλων, αυτά τα κακά θα επιπέσουν επί της κεφαλής του και θα τον συντρίψουν.

Παρ. 11,28 - ὁ πεποιθὼς ἐπὶ πλούτῳ οὗτος πεσεῖται, ὁ δὲ ἀντιλαμβανόμενος δικαίων οὗτος ἀνατελεῖ.

Παρ. 11,28 - Εκείνος, που έχει πεποίθησιν και ελπίδα στον πλούτον του, θα πέση και θα καταστραφή. Εκείνος όμως, που βοηθεί και υποστηρίζει τους αναξιοπαθούντας δικαίους, αυτός θα ανατείλη ωσάν λαμπρός ήλιος.

Παρ. 11,29 - ὁ μὴ συμπεριφερόμενος τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ κληρονομήσει ἄνεμον, δουλεύσει δὲ ἄφρων φρονίμῳ.

Παρ. 11,29 - Εκείνος, που δεν ζη και δεν συμπεριφέρεται καλά μέσα στο σπίτι του, θα κληρονομήση αέρα, θα γίνη δηλαδή πτωχός. Ο άμυαλος και ασύνετος θα καταντήση δούλος στον συνετόν.

Παρ. 11,30 - ἐκ καρποῦ δικαιοσύνης φύεται δένδρον ζωῆς, ἀφαιροῦνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων.

Παρ. 11,30 - Από τους καρπούς και τα έργα της δικαιοσύνης φυτρώνει και μεγεθύνεται το δένδρον της μακράς και ευτυχισμένης ζωής· ενώ η ζωή των παρανόμων ανδρών αφαιρείται πρόωρα.

Παρ. 11,31 - εἰ ὁ μὲν δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποὺ φανεῖται;

Παρ. 11,31 - Εάν όμως και αυτός ακόμη ο δίκαιος μόλις και μετά βίας σώζεται, ο ασεβής και ο αμαρτωλός πως θα τολμήση να παρουσιασθή ενώπιον του Θεού;

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 12

Παρ. 12,1 - Ὁ ἀγαπῶν παιδείαν, ἀγαπᾷ αἴσθησιν, ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχους ἄφρων.

Παρ. 12,1 - Εκείνος ο οποίος αγαπά την κατά Θεόν παιδείαν και μόρφωσιν, αγαπά την αληθινήν γνώσιν και ορθήν διάκρισιν. Οποιος όμως μισεί και αποστρέφεται τους ελέγχους, είναι ανόητος και ασύνετος.

Παρ. 12,2 - κρείσσων ὁ εὑρὼν χάριν παρὰ Κυρίῳ, ἀνὴρ δὲ παράνομος παρασιωπηθήσεται.

Παρ. 12,2 - Πολύ καλύτερος από όλους είναι ο άνθρωπος, που ευρήκε και έλαβε χάριν δια της ευσεβείας του από τον Κυριον. Ο δε παράνομος

άνθρωπος θα λησμονηθή από τον Θεόν και τους ανθρώπους.

Παρ. 12,3 - οὐ κατορθώσει ἄνθρωπος ἐξ ἀνόμου, αἱ δὲ ῥίζαι τῶν δικαίων οὐκ ἐξαρθήσονται.

Παρ. 12,3 - Κανείς άνθρωπος δεν θα προκόψη και δεν θα κατευοδωθή με τας παρανομίας του. Αι ρίζαι όμως των δικαίων μένουν στερεαί στο έδαφος, ώστε και αυτοί και οι απόγονοί των να μη χαθούν.

Παρ. 12,4 - γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· ὥσπερ δὲ ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπόλλυσι γυνὴ κακοποιός.

Παρ. 12,4 - Γυνή εργατική, δράστηρία και ενάρετος, είναι στέφανος δόξης δια τον άνδρα της. Εξ αντιθέτου η κακότροπος γυναίκα καταστρέφει τον άνδρα της, όπως ο σκώληξ κατατρώγει το ξύλον.

Παρ. 12,5 - λογισμοὶ δικαίων κρίματα, κυβερνῶσι δὲ ἀσεβεῖς δόλους.

Παρ. 12,5 - Αι σκέψεις, αι κρίσεις και αι αποφάσεις των δικαίων είναι πάντοτε ορθαί, ενώ οι ασεβείς μηχανεύονται και πρωτοστατούν εις δόλια σχέδια.

Παρ. 12,6 - λόγοι ἀσεβῶν δόλιοι, στόμα δὲ ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς.

Παρ. 12,6 - Οι λόγοι των ασεβών είναι πάντοτε γεμάτοι δολιότητα και επιβουλήν. Το στόμα όμως των ειλικρινών και εντίμων ανθρώπων λέγει πάντοτε την αλήθειαν, η οποία και τους λυτρώνει από τας δολιότητας των κακών.

Παρ. 12,7 - οὗ ἐὰν στραφῇ ὁ ἀσεβής, ἀφανίζεται, οἶκοι δὲ δικαίων παραμένουσι.

Παρ. 12,7 - Οπου και αν στραφή και καταφύγη ο ασεβής, τελικώς θα καταστραφή, ενώ οι οίκοι των δικαίων παραμένουν σώοι και ασφαλείς.

Παρ. 12,8 - στόμα συνετοῦ ἐγκωμιάζεται ὑπὸ ἀνδρός, νωθροκάρδιος δὲ μυκτηρίζεται.

Παρ. 12,8 - Το στόμα του συνετού, δια τα σοφά και φρόνιμα λόγια του, επαινείται και εγκωμιάζεται από κάθε φρόνιμον άνδρα. Ενῷ ο δια την ραθυμίαν και αμαρτωλότητα αυτού νωθρός εις την σκέψιν και βραδύνους εμπαίζεται.

Παρ. 12,9 - κρείσσων ἀνὴρ ἐν ἀτιμίᾳ δουλεύων ἑαυτῷ ἢ τιμὴν ἑαυτῷ περιτιθεὶς καὶ προσδεόμενος ἄρτου.

Παρ. 12,9 - Καλύτερος και προτιμότερος είναι ο άνθρωπος, ο έστω και κοινωνικώς κατώτερος, ο οποίος όμως με την έντιμον εργασίαν του εξυπηρετεί τον εαυτόν του και την οικογένειάν του, παρά μωροκενόδοξος, ο οποίος με τίτλους ευγενείας άνευ αξίας επιζητεί δόξαν, καθ' ον χρόνον στερείται και αυτού του επιουσίου άρτου.

Παρ. 12,10 - δίκαιος οἰκτείρει ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν ἀνελεήμονα.

Παρ. 12,10 - Ο δίκαιος και ενάρετος άνθρωπος πονεί και ενδιαφέρεται και δι' αυτά ακόμη τα ζώα του. Τα σπλάγχνα όμως των ασεβών είναι άπονα και

σκληρά προς πάντας και προς πάντα.

Παρ. 12,11 - ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐμπλησθήσεται ἄρτων, οἱ δὲ διώκοντες μάταια ἐνδεεῖς φρενῶν.

Παρ. 12,11 - Εκείνος που καλλιεργεί με επιμονήν και ενδιαφέρον τους αγρούς του, θα χορτάση ψωμί. Οσοι όμως επιζητούν μάταια και ακατόρθωτα πράγματα και καταστρώνουν μεγάλα απραγματοποίητα σχέδια, αυτοί είναι ανόητοι και θα πεινάσουν.

Παρ. 12,11α - ὅς ἐστιν ἡδὺς ἐν οἴνων διατριβαῖς, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ὀχυρώμασι καταλείψει ἀτιμίαν.

Παρ. 12,11α - Οποιος ευχαριστείται και γλυκαίνεται να συχνάζη εις τα οινοπωλεία και να μεθά αυτός θα κληροδοτήση στο σπίτι του εξευτελισμόν και έντροπήν.

Παρ. 12,12 - ἐπιθυμίαι ἀσεβῶν κακαί, αἱ δὲ ῥίζαι τῶν εὐσεβῶν ἐν ὀχυρώμασι.

Παρ. 12,12 - Αι επιθυμίαι των ασεβών είναι πάντοτε κακαί και οδηγούν εις την καταστροφήν, ενώ αι ρίζαι των ευσεβών είναι απλωμέναι ασφαλείς και αμετακίνητοι. Αυτοί και οι απόγονοί των θα ευδοκιμήσουν.

Παρ. 12,13 - δι᾿ ἁμαρτίαν χειλέων ἐμπίπτει εἰς παγίδας ἁμαρτωλός, ἐκφεύγει δὲ ἐξ αὐτῶν δίκαιος.

Παρ. 12,13 - Ο αμαρτωλός εξ αιτίας των ψευδολογιών και των άλλων δολίων λόγων του περιπίπτει και συλλαμβάνεται εις παγίδας. Ο ενάρετος όμως άνθρωπος, που προσέχει τα λόγια του, διαφεύγει από αυτάς τας παγίδας.

Παρ. 12,13α - ὁ βλέπων λεῖα ἐλεηθήσεται, ὁ δὲ συναντῶν ἐν πύλαις ἐκθλίψει ψυχάς.

Παρ. 12,13α - Εκείνος, που έχει ήρεμον και γλυκύ το βλέμμα, εφελκύει την συμπάθειαν εκ μέρους των άλλων. Ο φίλερις όμως και φιλόδικος, που τρέχει εις τα δικαστήρια δια να συναντηθή εκεί με τους αντιδίκους του, θα δημιουργήση εις εκείνους και στον εαυτόν του στενόχωρον ψυχικήν κατάστασιν.

Παρ. 12,14 - ἀπὸ καρπῶν στόματος ψυχὴ ἀνδρὸς πλησθήσεται ἀγαθῶν, ἀνταπόδομα δὲ χειλέων αὐτοῦ δοθήσεται αὐτῷ.

Παρ. 12,14 - Από τα καλά λόγια, που σαν ωραίοι καρποί βγαίνουν από το στόμα του εντίμου και δικαίου, θα γεμίση η ζωή του από αγαθά. Σαν μισθός δε των χειλέων του θα δοθή εις αυτόν χάρις εκ μέρους του Θεού και η υπόληψις εκ μέρους των ανθρώπων.

Παρ. 12,15 - ὁδοὶ ἀφρόνων ὀρθαὶ ἐνώπιον αὐτῶν, εἰσακούει δὲ συμβουλίας σοφός.

Παρ. 12,15 - Οι ανόητοι και μωροκενόδοξοι θεωρούν ορθάς τας πορείας της ζωής των, ενώ εις την πραγματικότητα είναι διεστραμμένοι και ολέθριαι.

Ο σοφός όμως άνθρωπος ακούει τας συμβουλάς των άλλων και δέχεται υποδείξεις.

Παρ. 12,16 - ἄφρων αὐθημερὸν ἐξαγγέλλει ὀργὴν αὐτοῦ, κρύπτει δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀτιμίαν ἀνὴρ πανοῦργος.

Παρ. 12,16 - Ο ασύνετος, υπό το κράτος των πρώτων εντυπώσεων, εκσπά αμέσως εις οργήν, επιβλαβή δια τον εαυτόν του και δια τους άλλους. Ενῷ ο συνετός και μυαλωμένος άνθρωπος συγκρατεί την οργήν του, διότι την θεωρεί ταπείνωσιν αι εξευτελισμόν.

Παρ. 12,17 - ἐπιδεικνυμένην πίστιν ἀπαγγέλλει δίκαιος, ὁ δὲ μάρτυς τῶν ἀδίκων δόλιος.

Παρ. 12,17 - Αποδεδειγμένην, καθαράν και αξιόπιστον μαρτυρίαν καταθέτει ο δίκαιος ενώπιον του δικαστηρίου, ενώ ο ψευδομάρτυς καταθέτει ψευδείς και δολίας μαρτυρίας.

Παρ. 12,18 - εἰσὶν οἳ λέγοντες τιτρώσκουσι μαχαίρᾳ, γλῶσσαι δὲ σοφῶν ἰῶνται.

Παρ. 12,18 - Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι με τα λόγια των πληγώνουν ωσάν με μαχαίρι. Αι ομιλίαι όμως των συνετών και εναρέτων ανθρώπων παρηγορούν και θεραπεύουν τας πληγωμένας και πονεμένας καρδίας.

Παρ. 12,19 - χείλη ἀληθινὰ κατορθοῖ μαρτυρίαν, μάρτυς δὲ ταχὺς γλῶσσαν ἔχει ἄδικον.

Παρ. 12,19 - Τα χείλη του εντίμου και αληθινού μάρτυρος, ο οποίος ομιλεί με σύνεσιν και περίσκεψιν, καταθέτουν ακλόνητον και κατοχυρωμένην μαρτυρίαν. Εξ αντιθέτου μάρτυς ταχύς, επιπόλαιος και απερίσκεπτος, καταθέτει συνήθως επιπολαίαν και άδικον μαρτυρίαν.

Παρ. 12,20 - δόλος ἐν καρδίᾳ τεκταινομένου κακά, οἱ δὲ βουλόμενοι εἰρήνην εὐφρανθήσονται.

Παρ. 12,20 - Δολιότης υπάρχει εις την καρδίαν του πονηρού, ο οποίος μηχανεύεται και αποφασίζει κακά. Οσοι όμως επιθυμούν και επιδιώκουν την ειρήνήν του Θεού, θα την επιτύχουν και θα ευφρανθούν.

Παρ. 12,21 - οὐκ ἀρέσει τῷ δικαίῳ οὐδὲν ἄδικον, οἱ δὲ ἀσεβεῖς πλησθήσονται κακῶν.

Παρ. 12,21 - Εις τον ενάρετον άνθρωπον τίποτε το άδικον δεν είναι ευάρεστον. Οι ασεβείς όμως θα γεμίσουν από κακίας σύμφωνα με τας επιθυμίας της πονηράς καρδίας των.

Παρ. 12,22 - βδέλυγμα Κυρίῳ χείλη ψευδῆ, ὁ δὲ ποιῶν πίστεις δεκτὸς παρ᾿ αὐτῷ.

Παρ. 12,22 - Αποκρουστικά και μισητά είναι ενώπιον του Κυρίου τα χείλη, τα οποία ψεύδονται. Οποιος όμως φέρεται με ειλικρίνειαν και αξιοπιστίαν είναι αγαπητός και ευπρόσδεκτος στον Θεόν.

Παρ. 12,23 - ἀνὴρ συνετὸς θρόνος αἰσθήσεως, καρδία δὲ ἀφρόνων συναντήσεται ἀραῖς.

Παρ. 12,23 - Ο συνετός άνθρωπος είναι ωσάν θρόνος, επί του οποίου βασιλεύει η αλήθεια και η ορθή διάκρισις, ενώ η καρδία των αμαρτωλών και ασυνέτων θα συναντήση και θα πλημμυρίση από κατάρας.

Παρ. 12,24 - χεὶρ ἐκλεκτῶν κρατήσει εὐχερῶς, δόλιοι δὲ ἔσονται ἐν προνομῇ.

Παρ. 12,24 - Τα χέρια των εντίμων και συνετών ανθρώπων θα υπερισχύσουν και θα κυριαρχήσουν εύκολα επάνω στους άλλους. Οι δόλιοι όμως και οι ασύνετοι θα είναι υποχείριοι και υπηρέται των άλλων.

Παρ. 12,25 - φοβερὸς λόγος καρδίαν ταράσσει ἀνδρὸς δικαίου, ἀγγελία δὲ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν.

Παρ. 12,25 - Λογια απειλητικά, ειδήσεις θλιβεραί συγκινούν και ταράσσουν την καρδίαν του δικαίου ανθρώπου, έστω και αν δεν αναφέρωνται εις αυτόν προσωπικώς. Αι αγαθαί όμως αγγελίαι, όπως είναι ο λόγος του Θεού, τον ευχαριστούν και τον χαροποιούν.

Παρ. 12,26 - ἐπιγνώμων δίκαιος ἑαυτοῦ φίλος ἔσται, αἱ δὲ γνῶμαι τῶν ἀσεβῶν ἀνεπιεικεῖς. ἁμαρτάνοντας καταδιώξεται κακὰ ἡ δὲ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσει αὐτούς.

Παρ. 12,26 - Ο συνετός και ειλικρινής και ευσεβής άνθρωπος κάμνει καλόν πρώτα πρώτα στον εαυτόν του, ενώ αι γνώμαι, αι αποφάσεις και αι πράξεις των ασεβών είναι ξέναι προς την αρετήν της επιεικείας. Τιμωρίαι εκ μέρους του Θεού και συμφοραί εκ μέρους αυτών των ιδίων θα καταδιώξουν τους αμαρτωλούς, διότι ο δρόμος των ασεβών τους παραπλά και τους οδηγεί στον όλεθρον.

Παρ. 12,27 - οὐκ ἐπιτεύξεται δόλιος θήρας, κτῆμα δὲ τίμιον ἀνὴρ καθαρός.

Παρ. 12,27 - Ο δόλιος άνθρωπος δεν θα επιτύχη εις τας επιχειρήσστου, ενώ ο δίκαιος και καθαρός από δολιότητας και αμαρτίας είναι πολύτιμον απόκτημα δια την κοινωνίαν, αξιαγάπητος στον Θεόν.

Παρ. 12,28 - ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωή, ὁδοὶ δὲ μνησικάκων εἰς θάνατον.

Παρ. 12,28 - Εις τους δρόμους της αρετής υπάρχει η αληθινή και ευχάριστος ζωη, ενώ οι δρόμοι των μνησικάκων και εμπαθών ανθρώπων οδηγούν στον θάνατον.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 13

Παρ. 13,1 - Υἱὸς πανοῦργος ὑπήκοος πατρί, υἱὸς δὲ ἀνήκοος ἐν ἀπωλείᾳ.

Παρ. 13,1 - Υιός ευφυής και φρόνιμος υπακούει στον πατέρα του και προοδεύει, ενώ ο ανυπάκουος βαδίζει προς τον όλεθρον.

Παρ. 13,2 - ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φάγεται ἀγαθός, ψυχαὶ δὲ παρανόμων ὀλοῦνται ἄωροι.

Παρ. 13,2 - Ο ενάρετος άνθρωπος θα απολαύση τα αγαθά, που απέκτησέ με την δικαίαν και τιμίαν του εργασίαν, ενώ οι παράνομοι θα καταστραφούν με πρόωρον θάνατον

Παρ. 13,3 - ὃς φυλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, ὁ δὲ προπετὴς χείλεσι πτοήσει ἑαυτόν.

Παρ. 13,3 - Εκείνος που προσέχει τα λόγια του, προφυλάσσει την ζωήν του από πολλά κακά. Ο επιπόλαιος όμως και απερίσκεπτος εις τα λόγια του θα δημιουργήση στον εαυτόν του πολλούς φόβους και μεγάλας περιπετείας.

Παρ. 13,4 - ἐν ἐπιθυμίαις ἐστὶ πᾶς ἀεργός, χεῖρες δὲ ἀνδρείων ἐν ἐπιμελείᾳ.

Παρ. 13,4 - Καθε οκνηρός και κακός είναι γεμάτος με πάσης φύσεως επιθυμίας και όνειρα απραγματοποίητα. Τουναντίον αι χείρες των εργατικών ανθρώπων εργάζονταί με επιμέλειαν και δραστηριότητα.

Παρ. 13,5 - λόγον ἄδικον μισεῖ δίκαιος, ἀσεβὴς δὲ αἰσχύνεται καὶ οὐχ ἕξει παῤῥησίαν.

Παρ. 13,5 - Ο δίκαιος αποστρέφεται με μίσος κάθε λόγον, ο οποίος εκφράζει αδικίαν. Ο ασεβής όμως σκέπτεται και πράττει έργα, τα οποία τον καταισχύνουν και τον εξευτελίζουν. Δια τούτο δεν έχει το ηθικόν σθένος να παρουσιασθή ούτε ενώπιον των ανθρώπων, ούτε ενώπιον του Θεού.

Παρ. 13,7 - εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἑαυτοὺς μηδὲν ἔχοντες, καί εἰσιν οἱ ταπεινοῦντες ἑαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ.

Παρ. 13,7 - Υπάρχουν άνθρωποι κενόδοξοι και καυχησιολόγοι, οι οποίοι παρουσιάζουν τον εαυτόν των πλούσιον, ενώ είναι πάμπτωχοι. Υπάρχουν όμως και άλλοι, που φέρονται με ταπεινοφροσύνην, ενώ έχουν πολύν πλούτον.

Παρ. 13,8 - λύτρον ἀνδρὸς ψυχῆς ὁ ἴδιος πλοῦτος, πτωχὸς δὲ οὐχ ὑφίσταται ἀπειλήν.

Παρ. 13,8 - Ο πλούτος δίδεται, όταν παραστή ανάγκη, ως λύτρον, δια να σώση την ζωήν του πλουσίου. Ο πτωχός όμως δεν υπόκειται εις τέτοιας απειλάς και κινδύνους εκ μέρους ληστών, που ζητούν λύτρα.

Παρ. 13,9 - φῶς δικαίοις διαπαντός, φῶς δὲ ἀσεβῶν σβέννυται.

Παρ. 13,9 - Εις τους δικαίους ανθρώπους υπάρχει πάντοτε το παρά του Θεού φως της χαράς. Αλλά το φως της ζωής των ασεβών, αν υπάρξη, είναι προσωρινόν, ταχέως σβήνεται και χάνεται.

Παρ. 13,9[α] - ψυχαὶ δόλιαι πλανῶνται ἐν ἁμαρτίαις, δίκαιοι δὲ οἰκτείρουσι καὶ ἐλεοῦσι.

Παρ. 13,9α - Αι δόλιαι και πονηραί ψυχαί ζουν περιπλανώμενοι μέσα εις τους λαβυρίνθους της αμαρτίας, ενώ οι δίκαιοι ζουν ευχάριστα, συγχρόνως δε συμπαθούν και ελεούν και τους άλλους.

Παρ. 13,10 - κακὸς μεθ᾿ ὕβρεως πράσσει κακά, οἱ δὲ ἑαυτῶν ἐπιγνώμονες σοφοί.

Παρ. 13,10 - Ο αμετανόητος κακός άνθρωπος διαπράττει με θρασύτητα το κακόν και καυχάται δι' αυτό. Οσοι όμως έχουν αυτογνωσίαν είναι σοφοί και ταπεινόφρονες.

Παρ. 13,11 - ὕπαρξις ἐπισπουδαζομένη μετὰ ἀνομίας ἐλάσσων γίνεται, ὁ δὲ συνάγων ἑαυτῷ μετ᾿ εὐσεβείας πληθυνθήσεται· δίκαιος οἰκτείρει καὶ κιχρᾷ.

Παρ. 13,11 - Περιουσία, η οποία αποκτάται και αυξάνεται με παράνομα μέσα και εις ολίγον χρονικόν διάστημα, σύντομα θα ολιγοστεύση και θα εξαφανισθή. Εκείνος όμως ο οποίος συγκεντρώνει αγαθά και πλουτίζει κατά τρόπον δίκαιον και νόμιμον, θα γεμίση πράγματι από τας ευλογίας και τα αγαθά του Κυρίου. Ο δίκαιος λυπείται τους πτωχούς, τους στερουμένους και τους πάσχοντας, ελεεί και δανείζει.

Παρ. 13,12 - κρείσσων ἐναρχόμενος βοηθῶν καρδίᾳ τοῦ ἐπαγγελλομένου καὶ εἰς ἐλπίδα ἄγοντος· δένδρον γὰρ ζωῆς ἐπιθυμία ἀγαθή.

Παρ. 13,12 - Καλύτερος και ανώτερος είναι εκείνος, ο οποίος αρχίζει αμέσως να βοηθή τους άλλους με όλην του την καρδιά, από εκείνον που δίδει υποσχέσεις μόνον και ελπίδας δια βοήθειαν στο μέλλον. Διότι η αγαθή επιθυμία προς βοήθειαν των άλλων, η οποία πραγματοποιείται αμέσως, είναι δένδρον γεμάτο ζωήν.

Παρ. 13,13 - ὃς καταφρονεῖ πράγματος, καταφρονηθήσεται ὑπ᾿ αὐτοῦ· ὁ δὲ φοβούμενος ἐντολήν, οὗτος ὑγιαίνει.

Παρ. 13,13 - Εκείνος που καταφρονεί τον λόγον του Θεού και εκτρέπεται εις κακάς πράξεις, θα καταφρονηθή και θα καταδικασθή δι' αυτάς από τον Θεόν. Εκείνος όμως που σέβεται και τηρεί την εντολήν του Θεού, αυτός είναι υγιής ψυχικώς, θα έχη ζωήν και υγείαν.

Παρ. 13,13α - υἱῷ δολίῳ οὐδὲν ἔσται ἀγαθόν, οἰκέτῃ δὲ σοφῷ εὔοδοι ἔσονται πράξεις, καὶ κατευθυνθήσεται ἡ ὁδὸς αὐτοῦ.

Παρ. 13,13α - Εις τον δόλιον και κακόν υιόν κανένα αγαθόν δεν θα υπάρχη μονίμως. Εις τον υπηρέτην όμως τον συνετόν και έντιμον όλαι αι ενέργειαί του θα ευοδώνωνται και η πορεία της ζωής του θα κατευθύνεται και θα κυβερνάται από τον Θεόν.

Παρ. 13,14 - νόμος σοφοῦ πηγὴ ζωῆς, ὁ δὲ ἄνους ὑπὸ παγίδος θανεῖται.

Παρ. 13,14 - Ο νόμος του Θεού είναι πηγή ζωής δια τον σοφόν, ενώ ο άμυαλος και αμαρτωλός συλλαμβάνεται από παγίδα θανάτου.

Παρ. 13,15 - σύνεσις ἀγαθὴ δίδωσι χάριν, τὸ δὲ γνῶναι νόμον διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς, ὁδοὶ δὲ καταφρονούντων ἐν ἀπωλείᾳ.

Παρ. 13,15 - Η αγαθή σύνεσις, που χορηγείται από τον Θεόν, δίδει χάριν στον άνθρωπον, τον κάμνει δε συμπαθή και στους άλλους. Δια να γνωρίση όμως κανείς τον νόμον του Θεού, πρέπει να έχη καθαράν και καλοπροαίρετον καρδίαν και διάνοιαν. Αι πορείαι αυτών, που καταφρονούν τον θείον νόμον, οδηγούν στον όλεθρον.

Παρ. 13,16 - πᾶς πανοῦργος πράσσει μετὰ γνώσεως, ὁ δὲ ἄφρων ἐξεπέτασεν ἑαυτοῦ κακίαν.

Παρ. 13,16 - Καθε συνετός και έξυπνος άνθρωπος ενεργεί με περίσκεψιν κρίνων ορθώς πρόσωπα και πράγματα, ενώ ο ασύνετος ξεπετά και φανερώνει απερίσκεπτος την κακίαν του και δημιουργεί στον εαυτόν του ζητήματα.

Παρ. 13,17 - βασιλεὺς θρασὺς ἐμπεσεῖται εἰς κακά, ἄγγελος δὲ σοφὸς ῥύσεται αὐτόν.

Παρ. 13,17 - Βασιλεύς θρασύς και ασύνετος θα περιπέση εις πολλά κακά και θα εμπλέκεται εις πολλάς δυσκολίας. Ενας όμως συνετός σύμβουλος είναι δυνατόν να προλάβη τα λάθη του και να τον σώση από πολλάς περιπετείας.

Παρ. 13,18 - πενίαν καὶ ἀτιμίαν ἀφαιρεῖται παιδεία, ὁ δὲ φυλάσσων ἐλέγχους δοξασθήσεται.

Παρ. 13,18 - Η ορθή διαπεδαγώγησις και υγιής μόρφωσις διώχνει από την ζωήν την πτωχείαν και την καταφρόνησιν. Και εκείνος ο οποίος δέχεται τας υγιείς υποδείξεις και συμμορφώνεται με αυτάς, θα δοξασθή και θα τιμηθή από τους ανθρώπους.

Παρ. 13,19 - ἐπιθυμίαι εὐσεβῶν ἡδύνουσι ψυχήν, ἔργα δὲ ἀσεβῶν μακρὰν ἀπὸ γνώσεως.

Παρ. 13,19 - Αγιαι επιθυμίαι και ιεροί πόθοι των ευσεβών τέρπουν και γλυκαίνουν την ψυχήν των, ενώ τα έργα των ασεβών είναι μακράν από το θέλημα του Θεού και δημιουργούν πικρίαν και απογοήτευσιν.

Παρ. 13,20 - ὁ συμπορευόμενος σοφοῖς σοφὸς ἔσται, ὁ δὲ συμπορευόμενος ἄφροσι γνωσθήσεται.

Παρ. 13,20 - Εκείνος που συναναστρέφεται με σοφούς και εναρέτους, θα γίνη και αυτός σοφός και ενάρετος. Εξ αντιθέτου εκείνος ο οποίος συναναστρέφεται με αμαρτωλούς, θα γίνη και θα γνωσθή εις την κοινωνίαν ως όμοιός των, ενας από αυτούς.

Παρ. 13,21 - ἁμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, τοὺς δὲ δικαίους καταλήψεται ἀγαθά.

Παρ. 13,21 - Εκείνους που συστηματικά και αμετανόητα διαπράττουν το κακόν, θα τους κυνηγούν συνεχώς προς τιμωρίαν των αι δυστυχίαι και αι θλίψεις, ενώ τους εναρέτους θα τους συναντούν στον δρόμον της ζωής των και θα τους περιβάλλουν τα αγαθά.

Παρ. 13,22 - ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν, θησαυρίζεται δὲ δικαίοις πλοῦτος ἀσεβῶν.

Παρ. 13,22 - Ο ενάρετος και ευσεβής άνθρωπος, θα αφήση κληρονομίαν οχι μοναχά εις τα παιδιά του αλλά και εις τα παιδιά των παιδιών του. Ο πλούτος δε των ασεβών ανθρώπων θησαυρίζεται, δια να περιέλθη εις τα χέρια των δικαίων.

Παρ. 13,23 - δίκαιοι ποιήσουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλά, ἄδικοι δὲ ἀπολοῦνται συντόμως.

Παρ. 13,23 - Οι δίκαιοι θα ζήσουν επί πολλά έτη έχοντες και απολαμβάνοντες τον πλούτον των, οι δε άδικοι θα καταστραφούν πολύ σύντομα.

Παρ. 13,24 - ὃς φείδεται τῆς βακτηρίας μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δὲ ἀγαπῶν ἐπιμελῶς παιδεύει.

Παρ. 13,24 - Ο πατέρας, ο οποίος λυπείται και δεν τιμωρεί με την παιδαγωγικήν ράβδον τον υιόν του, είναι το ίδιο ως εάν τον μισή. Εκείνος όμως που αγαπά με αληθινήν αγάπην το παιδί του, το διαπαιδαγωγεί και το ανατρέφει με πολλήν επιμέλειαν, με στοργήν αλλά και με αυστηρότητα.

Παρ. 13,25 - δίκαιος ἔσθων ἐμπιπλᾷ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ψυχαὶ δὲ ἀσεβῶν ἐνδεεῖς.

Παρ. 13,25 - Ο δίκαιος, όταν τρώγη, χορταίνει και ικανοποιεί την ψυχήν του ευχαριστών τον Θεόν. Αι ψυχαί των ασεβών εξ αιτίας της αμαρτωλότητός των είναι σαν πτωχαί. Ποτέ δεν ευχαριστούνται εις χορτασμόν, έστω και αν έχουν πολλά και νόστιμα φαγητά.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 14

Παρ. 14,1 - Σοφαὶ γυναῖκες ᾠκοδόμησαν οἴκους, ἡ δὲ ἄφρων κατέσκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς.

Παρ. 14,1 - Συνεταί και ενάρετοι γυναίκες έκτισαν με την νοικοκυρωσύνην των και ανέδειξαν τα σπίτια των και την οικογενειάν των, ενώ η άμυαλος και σπάταλος γυναίκα εξεθεμελίωσε με τα ίδια της τα χέρια το σπίτι της.

Παρ. 14,2 - ὁ πορευόμενος ὀρθῶς φοβεῖται τὸν Κύριον, ὁ δὲ σκολιάζων ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἀτιμασθήσεται.

Παρ. 14,2 - Εκείνος που ζη και φέρεται με τιμιότητα και δικαιοσύνην, σέβεται και φοβείται τον Θεόν, ενώ εκείνος ο οποίος βαδίζει διεστραμμένας οδούς, θα κατεξευτελισθή.

Παρ. 14,3 - ἐκ στόματος ἀφρόνων βακτηρία ὕβρεως, χείλη δὲ σοφῶν φυλάσσει αὐτούς.

Παρ. 14,3 - Από το στόμα των ασυνέτων ανθρώπων εξέρχονται λόγοι αλαζονικοί και υβριστικοί, οι οποίοι κτυπούν τους άλλους ωσάν με ρόπαλον, ενώ τα χείλη των συνετών και φρονίμων αυτών, που προσέχουν εις τα λόγια των, τους προφυλάσσουν από κακάς συνεπείας.

Παρ. 14,4 - οὗ μή εἰσι βόες, φάτναι καθαραί· οὗ δὲ πολλὰ γεννήματα, φανερὰ βοὸς ἰσχύς.

Παρ. 14,4 - Οπου δεν υπάρχουν βοϊδια, αι φάτναι είναι καθαραί, όπου όμως βλέπεις γεννήματα και εισοδήματα, εκεί γίνεται φανερά η αξία του βοϊδιού.

Παρ. 14,5 - μάρτυς πιστὸς οὐ ψεύδεται, ἐκκαίει δὲ ψευδῆ μάρτυς ἄδικος.

Παρ. 14,5 - Ο ευσυνείδητος και φιλαλήθης μάρτυς ποτέ δεν θα είπη και δεν θα καταθέση ψεύδη, ενώ ο ψευδομάρτυς με τας ψευδολογίας του ανάπτει πυρκαϊάς, που κατακαίουν τον πλησίον.

Παρ. 14,6 - ζητήσεις σοφίαν παρὰ κακοῖς καὶ οὐχ εὑρήσεις, αἴσθησις δὲ παρὰ φρονίμοις εὐχερής.

Παρ. 14,6 - Θα αναζητήσης σοφίαν και σύνεσιν μεταξύ των κακών ανθρώπων και δεν θα την εύρης. Εις τους φρόνιμους όμως και συνετούς ανθρώπους θα συναντήσης εύκολα την αληθινήν γνώσιν και την δικαίαν διάκρισιν.

Παρ. 14,7 - πάντα ἐναντία ἀνδρὶ ἄφρονι, ὅπλα δὲ αἰσθήσεως χείλη σοφά.

Παρ. 14,7 - Εις τον ασύνετον άνθρωπον, που δεν υπάρχει φρόνησις δια να τον κυβηρνήση, έρχονται όλα αντίθετα και ανάποδα, ενώ τα χείλη του σοφού είναι δι' αυτόν ωσάν όπλα, που εκφράζουν και υπερασπίζουν την αληθινήν γνώσιν.

Παρ. 14,8 - σοφία πανούργων ἐπιγνώσεται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, ἄνοια δὲ ἀφρόνων ἐν πλάνῃ.

Παρ. 14,8 - Η ευφυΐα και η σύνεσις των κατά Θεόν σοφών ανθρώπων γνωρίζει και καθοδηγεί αυτούς στο πως πρέπει να φέρωνται. Αντιθέτως η αμυαλωσύνη των αφρόνων τους οδηγεί εις την πλάνην και στον όλεθρον.

Παρ. 14,9 - οἰκίαι παρανόμων ὀφειλήσουσι καθαρισμόν, οἰκίαι δὲ δικαίων δεκταί.

Παρ. 14,9 - Τα σπίτια, αι οικογένειαι των παρανόμων ανθρώπων πρέπει να υποβληθούν εις κάθαρσιν δια της μετανοίας, ενώ αι οικίαι και αι οικογένειαι των δικαίων είναι καθαραί και ευάρεστοι ενώπιον του Θεού.

Παρ. 14,10 - καρδία ἀνδρὸς αἰσθητική, λυπηρὰ ψυχὴ αὐτοῦ· ὅταν δὲ εὐφραίνηται, οὐκ ἐπιμίγνυται ὕβρει.

Παρ. 14,10 - Ο ψυχικώς υγιής άνθρωπος έχει ευαίσθητον την καρδίαν, η δε ψυχή του πονεί εις τας θλίψεις τας ιδικάς του και των άλλων. Οταν δε του

έρχωνται ευνοϊκαι περιστάσεις και ευφραίνεται εξ αυτών, δεν κυριεύεται από το πνεύμα της αλαζονείας.

Παρ. 14,11 - οἰκίαι ἀσεβῶν ἀφανισθήσονται, σκηναὶ δὲ κατορθούντων στήσονται.

Παρ. 14,11 - Αι οίκιαι των ασεβών θα εξαφανισθούν, αι σκηναί όμως των δικαίων, έστω και αν είναι πτωχαί, θα μένουν όρθιαι και ασάλευτοι.

Παρ. 14,12 - ἔστιν ὁδός, ἣ δοκεῖ παρὰ ἀνθρώποις ὀρθὴ εἶναι, τὰ δὲ τελευταῖα αὐτῆς ἔρχεται εἰς πυθμένα ᾄδου.

Παρ. 14,12 - Υπάρχουν τρόποι ζωής, τους οποίους μερικοί άνθρωποι θεωρούν ως ορθούς, ενώ εις την πραγματικότητα είναι λανθασμένοι και αμαρτωλοί. Το τέρμα όμως αυτών των οδών φθάνει εις τα βάθη του άδου.

Παρ. 14,13 - ἐν εὐφροσύναις οὐ προσμίγνυται λύπη, τελευταῖα δὲ χαρὰ εἰς πένθος ἔρχεται.

Παρ. 14,13 - Εις τας τέρψεις και διασκεδάσστου ανθρώπου δεν αναμιγνύεται και δεν φαίνεται να έχη μέρος η λύπη. Εις το τέλος όμως η ευφροσύνη αυτή, εφ' όσον στηρίζεται επί της αμαρτίας, οδηγεί στο πένθος.

Παρ. 14,14 - τῶν ἑαυτοῦ ὁδῶν πλησθήσεται θρασυκάρδιος, ἀπὸ δὲ τῶν διανοημάτων αὐτοῦ ἀνὴρ ἀγαθός.

Παρ. 14,14 - Ο θρασύς και σκληρόκαρδος άνθρωπος θα χορτάση από τας ολεθρίας συνεπείας της διαγωγής του, θα απολαύση τα επίχειρα της κακίας του. Εξ αντιθέτου ο αγαθός άνθρωπος θα ευχαριστηθή και θα χαρή από τας συνεπείας των καλών σκέψεων και αποφάσεών του.

Παρ. 14,15 - ἄκακος πιστεύει παντὶ λόγῳ, πανοῦργος δὲ ἔρχεται εἰς μετάνοιαν.

Παρ. 14,15 - Ο απονήρευτος και αφελής άνθρωπος δίδει εμπιστοσύνην εις κάθε λόγον, τον οποίον θα ακούση. Ο έξυπνος όμως και συνετός, και αν προς στιγμήν πιστεύση όλα όσα ακούση, τα επανεξετάζει· και αν δεν τα εύρη ορθά αλλάσσει γνώμην.

Παρ. 14,16 - σοφὸς φοβηθεὶς ἐξέκλινεν ἀπὸ κακοῦ, ὁ δὲ ἄφρων ἑαυτῷ πεποιθὼς μίγνυται ἀνόμῳ.

Παρ. 14,16 - Ο συνετός και μυαλωμένος άνθρωπος, επειδή φοβείται το κακόν και τας συνεπείας του, αποφεύγει την συναναστροφήν με τους κακούς, ενώ ο αμυαλος, επειδή έχει αυτοπεποίθησιν, επικοινωνεί και συναναστρέφεται με τους καταπατούντας τον θείον νόμον.

Παρ. 14,17 - ὀξύθυμος πράσσει μετὰ ἀβουλίας, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει.

Παρ. 14,17 - Ο οξύθυμος, επειδή σκοτίζεται από τον θυμόν και δεν είναι κύριος του εαυτού του, εκτρέπεται εις απερισκέπτους πράξεις. Ο φρόνιμος όμως και κύριος του εαυτού του άνθρωπος πολλά ανέχεται και ενεργεί μετά συνέσεως.

Παρ. 14,18 - μεριοῦνται ἄφρονες κακίαν, οἱ δὲ πανοῦργοι κρατήσουσιν αἰσθήσεως.

Παρ. 14,18 - Μερίδιον και κτήμα των θα έχουν οι άφρονες την κακότητα, οι δε ευφυείς και συνετοί θα έχουν ως κτήμα των την αληθινήν γνώσιν και την ηθικήν διάκρισιν.

Παρ. 14,19 - ὀλισθήσουσι κακοὶ ἔναντι ἀγαθῶν, καὶ ἀσεβεῖς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων.

Παρ. 14,19 - Οι κακοί θα γλυστρήσουν και θα πέσουν ενώπιον των αγαθών ανθρώπων, και οι ασεβείς θα γίνουν υπηρέται εις τας θύρας των δικαίων.

Παρ. 14,20 - φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχούς, φίλοι δὲ πλουσίων πολλοί.

Παρ. 14,20 - Ψευδείς και ιδιοτελείς φίλοι θα μισήσουν και θα εγκαταλείψουν τους φίλους των, εάν εκείνοι πτωχύνουν. Οι φίλοι όμως των πλουσίων, δηλαδή οι κόλακες, είναι πολλοί, επειδή αποβλέπουν εις την εκμετάλλευσιν εκείνων.

Παρ. 14,21 - ὁ ἀτιμάζων πένητας ἁμαρτάνει, ἐλεῶν δὲ πτωχοὺς μακαριστός.

Παρ. 14,21 - Οποιος εξευτελίζει και καταφρονεί τον πτωχόν, διαπράττει αμαρτίαν, ενώ εκείνος που ελεεί τους πτωχούς, είναι αξιομακάριστος και αξιέπαινος.

Παρ. 14,22 - πλανώμενοι τεκταίνουσι κακά, ἔλεον δὲ καὶ ἀλήθειαν τεκταίνουσιν ἀγαθοί. οὐκ ἐπίστανται ἔλεον καὶ πίστιν τέκτονες κακῶν, ἐλεημοσύναι δὲ καὶ πίστεις παρὰ τέκτοσιν ἀγαθοῖς.

Παρ. 14,22 - Εκείνοι που περπτλανώνται στο σκότος της αμαρτίας, καταστρώνουν πονηρά σχέδια και παίρνουν κακάς αποφάσεις εις βάρος των άλλων, ενώ οι πράγματι αγαθοί άνθρωποι καταρτίζουν αγαθά σχέδια και παίρνουν ειλικρινείς αποφάσεις εις βοήθειαν των άλλων. Οι σχεδιάζοντες και επιδιώκοντες το κακόν, δεν γνωρίζουν την ευσπλαγχνίαν και την ευθύτητα. Ευσπλαγχνία όμως και τιμιότης και αξιοπιστία υπάρχουν στους εργάτας του καλού.

Παρ. 14,23 - ἐν παντὶ μεριμνῶντι ἔνεστι περισσόν, ὁ δὲ ἡδὺς καὶ ἀνάλγητος ἐν ἐνδείᾳ ἔσται.

Παρ. 14,23 - Εις κάθε εργατικόν και τίμιον άνθρωπον υπάρχει πλεόνασμα αγαθών; Ο φιλήδονος όμως και αναίσθητος θα ευρίσκεται πάντοτε εις στέρησιν και πτωχείαν.

Παρ. 14,24 - στέφανος σοφῶν πλοῦτος αὐτῶν, ἡ δὲ διατριβὴ ἀφρόνων κακή.

Παρ. 14,24 - Στέφανος των σοφών είναι ο πλούτος, όχι μόνον ο υλικός αλλά και ο πνευματικός, ενώ η αναστροφή και επιδίωξις των ασυνέτων είναι κακή και με κακάς συνεπείας.

Παρ. 14,25 - ῥύσεται ἐκ κακῶν ψυχὴν μάρτυς πιστός, ἐκκαίει δὲ ψεύδη δόλιος.

Παρ. 14,25 - Από πολλά δεινά και άδικον καταδίκην ενας αξιόπιστος μάρτυς θα απαλλάξη τον αθώον. Τουναντίον ο ψευδής και δόλιος μάρτυς θα προσπαθήση να ανάψη πυρκαϊάν με τας ψευδολογίας του.

Παρ. 14,26 - ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπὶς ἰσχύος, τοῖς δὲ τέκνοις αὐτοῦ καταλείπει ἔρεισμα.

Παρ. 14,26 - Εκείνος που σέβεται και φοβείται τον Κυριον, έχει βέβαιον την ελπίδα ότι θα αποκτήση δύναμιν υλικήν και πνευματικήν. Εις δε τα τέκνα του θα αφήση ακλόνητον θεμέλιον, ώστε και εκείνα να προοδεύσουν.

Παρ. 14,27 - πρόσταγμα Κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ δὲ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος θανάτου.

Παρ. 14,27 - Αι εντολαί του Κυρίου είναι πηγή της ζωής μας, διότι μας προφυλάσσουν και μας αποτρέπουν από τας παγίδας του θανάτου.

Παρ. 14,28 - ἐν πολλῷ ἔθνει δόξα βασιλέως, ἐν δὲ ἐκλείψει λαοῦ συντριβὴ δυνάστου.

Παρ. 14,28 - Η δόξα και η δύναμις του κάθε βασιλέως στηρίζεται στο πλήθος του λαού του. Οταν όμως λείψη ο λαός, θα συντριβή και ο ίδιος ο βασιλεύς.

Παρ. 14,29 - μακρόθυμος ἀνὴρ πολὺς ἐν φρονήσει, ὁ δὲ ὀλιγόψυχος ἰσχυρῶς ἄφρων.

Παρ. 14,29 - Ο πράος, ο υπομονητικός και με αυτοκυριαρχίαν άνθρωπος έχει πολλήν φρόνησιν. Ενῷ ο μικρόψυχος και ευέξαπτος είναι παρά πολύ ανόητος.

Παρ. 14,30 - πραΰθυμος ἀνὴρ καρδίας ἰατρός, σὴς δὲ ὀστέων καρδία αἰσθητική.

Παρ. 14,30 - Ο πράος και υπομονητικός άνθρωπος είναι ο καλύτερος ιατρός των πόνων της καρδίας των άλλων. Σκουλήκι δέ που κατατρώγει τα κόκκαλα των ανθρώπων, είναι η ευερέθιστος και εύθικτος καρδία.

Παρ. 14,31 - ὁ συκοφαντῶν πένητα παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν, ὁ δὲ τιμῶν αὐτὸν ἐλεεῖ πτωχόν.

Παρ. 14,31 - Εκείνος που συκοφαντεί και εκμεταλλεύεται τον πτωχόν, εξοργίζει τον Θεόν, ο οποίος έπλασε τον πτωχόν. Εκείνος δέ που τιμά και σέβεται τον Θεόν, ελεεί τον πτωχόν ως τέκνον του Θεού.

Παρ. 14,32 - ἐν κακίᾳ αὐτοῦ ἀπωσθήσεται ἀσεβής, ὁ δὲ πεποιθὼς τῇ ἑαυτοῦ ὁσιότητι δίκαιος.

Παρ. 14,32 - Ο αμαρτωλός άνθρωπος από αυτήν ταύτην την κακίαν του θα σπρωχθή και θα κατακρημνισθή εις την απώλειαν. Εκείνος όμως ο οποίος στηρίζεται εις την αρετήν και την αγνότητα της καρδίας, θα είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού και ευλογημένος.

Παρ. 14,33 - ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ ἀνδρὸς ἀναπαύσεται σοφίᾳ, ἐν δὲ καρδίᾳ ἀφρόνων οὐ διαγινώσκεται.

Παρ. 14,33 - Η αληθινή και προς την αρετήν οδηγούσα σοφία κατοικεί και αναπαύεται εις την αγαθήν καρδίαν του ανθρώπου. Εις την καρδίαν όμως των κακών ανθρώπων είναι άγνωστος η κατά Θεόν σοφία.

Παρ. 14,34 - δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι.

Παρ. 14,34 - Η δικαιοσύνη εξυψώνει και αναδεικνύει ένα έθνος, ενώ αι αμαρτίαι ελαττώνουν και εξολοθρεύουν ολοκλήρους φυλάς.

Παρ. 14,35 - δεκτὸς βασιλεῖ ὑπηρέτης νοήμων, τῇ δὲ ἑαυτοῦ εὐστροφίᾳ ἀφαιρεῖται ἀτιμίαν.

Παρ. 14,35 - Ευπρόσδεκτος είναι στον σοφόν βασιλέα ένας συνετός σύμβουλος, διότι με την πνευματικήν αυτού ικανότητα και ευστροφίαν τον προφυλάσσει από αποτυχίας και εξευτελισμούς.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 15

Παρ. 15,1 - Ὀργὴ ἀπόλλυσι καὶ φρονίμους, ἀπόκρισις δὲ ὑποπίπτουσα ἀποστρέφει θυμόν, λόγος δὲ λυπηρὸς ἐγείρει ὀργάς.

Παρ. 15,1 - Ο θυμός και η οργή καταστρέφει και αυτούς ακόμη τους φρόνιμους. Απάντησις δε μετά ταπεινοφροσύνης και πραότητος αναχαιτίζει τον θυμόν. Λογος όμως εξερεθιστικός προκαλεί και εξεγείρει θυμούς.

Παρ. 15,2 - γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, στόμα δὲ ἀφρόνων ἀναγγέλλει κακά.

Παρ. 15,2 - Η γλώσσα των συνετών ανθρώπων γνωρίζει και λέγει τα ορθά και πρέποντα, ενώ το στόμα των ασυνέτων και ανοήτων διαλαλεί διαρκώς λόγια κακά και αναιδή.

Παρ. 15,3 - ἐν παντὶ τόπῳ ὀφθαλμοὶ Κυρίου, σκοπεύουσι κακούς τε καὶ ἀγαθούς.

Παρ. 15,3 - Εις κάθε μέρος της υλικής και πνευματικής δημιουργίας τα μάτια του Θεού παρατηρούν τα πάντα. Εποπτεύουν τους καλούς και τους αγαθούς εις όλας αυτών τας καταστάσεις και ενεργείας.

Παρ. 15,4 - ἴασις γλώσσης δένδρον ζωῆς, ὁ δὲ συντηρῶν αὐτὴν πλησθήσεται πνεύματος,

Παρ. 15,4 - Η θεραπεία, την οποίαν προσφέρει η γλυκεία και ευλαβής γλώσσα, ομοιάζει προς πλουσιόκαρπον δένδρον ζωής. Οποιος προσέχει και συγκρατεί την γλώσσαν του, θα γέμιση από το Πνεύμα του Θεού.

Παρ. 15,5 - ἄφρων μυκτηρίζει παιδείαν πατρός, ὁ δὲ φυλάσσων ἐντολὰς πανουργότερος.

Παρ. 15,5 - Ο ασύνετος εμπαίζει και καταφρονεί την στοργικήν παιδαγωγίαν του πατρός. Εκείνος όμως ο οποίος ακούει με προσοχήν και

τηρεί τας πατρικάς εντολάς, αναδεικνύεται εξυπνότερος και συνετώτερος.

Παρ. 15,6 - ἐν πλεοναζούσῃ δικαιοσύνῃ ἰσχὺς πολλή, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ὁλόῤῥιζοι ἐκ γῆς ἀπολοῦνται. οἴκοις δικαίων ἰσχὺς πολλή, καρποὶ δὲ ἀσεβῶν ἀπολοῦνται.

Παρ. 15,6 - Οπου υπάρχει μεγάλη και πολύπλευρος αρετή, εκεί υπάρχει πολλή δύναμις και πρόοδος. Οι ασεβείς όμως σύρριζα θα εξολοθρευθούν από την γην. Εις τας οικίας και τας οικογενείας των δικαίων υπάρχει πολλή δύναμις πλούτου και αρετής. Τα δε πλούτη των ασεβών θα καταστραφούν.

Παρ. 15,7 - χείλη σοφῶν δέδεται αἰσθήσει, καρδία δὲ ἀφρόνων οὐκ ἀσφαλεῖς.

Παρ. 15,7 - Τα χείλη των σοφών και ευσεβών είναι στενά συνδεδεμένα και αχώριστα με την αληθή γνώσιν και σοφίαν, ενώ αι καρδίαι των ασυνέτων δεν έχουν σταθερόν στήριγμα αλλ' εκτρέπονται απ' έδω και από εκεί.

Παρ. 15,8 - θυσίαι ἀσεβῶν βδέλυγμα Κυρίῳ, εὐχαὶ δὲ κατευθυνόντων δεκταὶ παρ᾽ αὐτῷ.

Παρ. 15,8 - Αι θυσίαι των ασεβών είναι αποκρουστικαί και μισηταί από τον Κυριον. Αι προσευχαί όμως και τα τάματα αυτών, που συμμορφώνονται προς το θείον θέλημα, είναι ευάρεστα και ευπρόσδεκτα από τον Θεόν.

Παρ. 15,9 - βδέλυγμα Κυρίῳ ὁδοὶ ἀσεβοῦς, διώκοντας δὲ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ.

Παρ. 15,9 - Αποκρουστικαί και μισηταί ενώπιον του Κυρίου είναι αι πορείαι της ζωής του ασεβούς. Εξ αντιθέτου δε ο Κυριος αγαπά εκείνους, οι οποίοι επιδιώκουν την αρετήν.

Παρ. 15,10 - παιδεία ἀκάκου γνωρίζεται ὑπὸ τῶν παριόντων, οἱ δὲ μισοῦντες ἐλέγχους τελευτῶσιν αἰσχρῶς.

Παρ. 15,10 - Η κατά Θεόν μόρφωσις του αγαθού και απονηρεύτου ανθρώπου γίνεται αμέσως γνωστή και από αυτούς ακόμη τους περαστικούς. Οσοι όμως μισούν και αποστρέφονται τους δικαίους ελέγχους, αποθνήσκουν κατά τρόπον επονείδιστον και εξευτελιστικόν.

Παρ. 15,11 - ᾅδης καὶ ἀπώλεια φανερὰ παρὰ τῷ Κυρίῳ· πῶς οὐχὶ καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων;

Παρ. 15,11 - Αφού αυτός ούτος ο άδης και η χώρα της απωλείας των αμαρτωλών είναι ολοφάνερα ενώπιον του Κυρίου, πως δεν είναι φανεραί ενώπιόν του και αι καρδίαι των ανθρώπων;

Παρ. 15,12 - οὐκ ἀγαπήσει ἀπαίδευτος τοὺς ἐλέγχοντας αὐτόν, μετὰ δὲ σοφῶν οὐχ ὁμιλήσει.

Παρ. 15,12 - Ο απαίδευτος και ανεπίδεκτος μαθήσεως άνθρωπος δεν θα αγαπήση ποτέ αυτούς που τον ελέγχουν προς διόρθωσίν του. Με σοφούς και ενάρετους ανθρώπους δεν θα θελήση ποτέ να συναναστροφή.

Παρ. 15,13 - καρδίας εὐφραινομένης πρόσωπον θάλλει, ἐν δὲ λύπαις οὔσης σκυθρωπάζει.

Παρ. 15,13 - Οταν η καρδία χαίρη και ευφραίνεται από την αρετήν, το πρόσωπον είναι θαλλερόν και χαρούμενον. Οταν όμως η καρδία ευρίσκεται υπό το κράτος λύπης, το πρόσωπον αποκτά μελαγχολικήν και σκυθρωπήν όψιν.

Παρ. 15,14 - καρδία ὀρθὴ ζητεῖ αἴσθησιν, στόμα δὲ ἀπαιδεύτων γνώσεται κακά.

Παρ. 15,14 - Η καλή και αγαθή καρδία ζητεί να αποκτήση την αληθινήν γνώσιν και σοφίαν. Εξ αντιθέτου το στόμα των ψυχικώς ακαλλιεργήτων και απαιδεύτων ανθρώπων θα γνωρίζη και θα εκφράζη κακά μόνον νοήματα και έργα.

Παρ. 15,15 - πάντα τὸν χρόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κακῶν προσδέχονται κακά, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἡσυχάζουσι διαπαντός.

Παρ. 15,15 - Οι πονηροί άνθρωποι καθ' όλον τον χρόνον της ζωής των στρέφουν περιδεείς ολόγυρα τους οφθαλμούς των, αναμένοντες να εκσπάσουν εναντίον των τιμωρίαι και συμφοραί. Εξ αντιθέτου οι αγαθοί ζουν καθ' όλον το διάστημα της ζωής των με ησυχίαν και ειρήνην.

Παρ. 15,16 - κρεῖσσον μικρὰ μερὶς μετὰ φόβου Κυρίου ἢ θησαυροὶ μεγάλοι μετὰ ἀφοβίας.

Παρ. 15,16 - Είναι καλύτερον και προτιμότερον να έχη κανείς μικράν περιουσίαν με φόβον Κυρίου, παρά να έχη πολλούς και μεγάλους θησαυρούς άνευ φόβου Θεού.

Παρ. 15,17 - κρείσσων ξενισμὸς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν ἢ παράθεσις μόσχων μετὰ ἔχθρας.

Παρ. 15,17 - Καλύτερα και προτιμότερα είναι φιλοξενία με λάχανα, η οποία διαπνέεται από φιλίαν και χάριν, παρά φιλοξενία με πλούσια φαγητά, από κρέας μόσχου, η οποία διαποτίζεται από εχθρότητα και μίσος.

Παρ. 15,18 - ἀνὴρ θυμώδης παρασκευάζει μάχας, μακρόθυμος δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν καταπραΰνει.

Παρ. 15,18 - Ο ευερέθιστος και θυμώδης άνθρωπος υπεγείρει και προκαλεί φιλονεικίας και μάχας, ενώ ο πράος και υπομονητικός προλαμβάνει και κατασιγάζει και την μέλλουσαν να εκραγή φιλονεικίαν.

Παρ. 15,18α - μακρόθυμος ἀνὴρ κατασβέσει κρίσεις, ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐγείρει μᾶλλον.

Παρ. 15,18^{α} - Ο πράος και υπομονητικός άνθρωπος θα κατασβέση τας φιλονεικίας και τας έριδας και θα προλάβη δικαστικούς αγώνας, ενώ ο ασεβής μάλλον τας προκαλεί και τας ανάπτει.

Παρ. 15,19 - ὁδοὶ ἀεργῶν ἐστρωμέναι ἀκάνθαις, αἱ δὲ τῶν ἀνδρείων τετριμμέναι.

Παρ. 15,19 - Οι δρόμοι της ζωής των οκνηρών και αέργων ανθρώπων είναι στρωμένοι με αγκάθια, με θλίψεις και δυσκολίας. Ενῷ οι δρόμοι των εργατικών και δραστηρίων είναι ομαλοί και ευκολοπεριπάτητοι.

Παρ. 15,20 - υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων μυκτηρίζει μητέρα αὐτοῦ.

Παρ. 15,20 - Ο σοφός και συνετός υιός δίδει χαράν πολλήν και ευφροσύνην στον πατέρα του, ο δε ασύνετος καταφρονεί και περιπαίζει την μητέρα του.

Παρ. 15,21 - ἀνοήτου τρίβοι ἐνδεεῖς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται.

Παρ. 15,21 - Οι τρόποι ζωής και ενεργείας του ασυνέτου είναι παράλογοι, ενώ ο συνετός και φρόνιμος ανήρ πορεύεται την ορθήν κατεύθυνσιν.

Παρ. 15,22 - ὑπερτίθενται λογισμοὺς οἱ μὴ τιμῶντες συνέδρια, ἐν δὲ καρδίαις βουλευομένων μένει βουλή.

Παρ. 15,22 - Οι ασύνετοι άνθρωποι αναβάλλουν να εκπληρώσουν τας αποφάσεις, που έλαβαν τα συνέδρια, διότι εν τη υψηλοφροσύνη των τα υποτιμούν. Εις τας καρδίας όμως των συνετών αρχόντων γίνεται αποδεκτή η απόφασις, την οποίαν τους υποβάλλουν οι σύμβουλοί των και τίθεται εις εφαρμογήν.

Παρ. 15,23 - οὐ μὴ ὑπακούσῃ ὁ κακὸς αὐτῇ, οὐδὲ μὴ εἴπῃ καίριόν τι καὶ καλὸν τῷ κοινῷ.

Παρ. 15,23 - Ο κακός όμως άρχων δεν θα συμμορφωθή και δεν θα υπακούση εις την απόφασιν των καλών συμβούλων του. Δεν θα είπη ποτέ κάτι το αξιόλογον και επωφελές δια τον λαόν.

Παρ. 15,24 - ὁδοὶ ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνας ἐκ τοῦ ᾅδου σωθῇ.

Παρ. 15,24 - Αι σκέψεις και τα νοήματα του συνετού ανθρώπου είναι πορεία ζωής και ετσι αυτός παρεκκλίνει από εσφαλμένας οδούς και σώζεται από τον θάνατον και τον άδην.

Παρ. 15,25 - οἴκους ὑβριστῶν κατασπᾷ Κύριος, ἐστήρισε δὲ ὅριον χήρας.

Παρ. 15,25 - Τα αρχοντικά σπίτια των αλαζόνων και υπερηφάνων κατακρημνίζει ο Κυριος, προστατεύει όμως τα σύνορα του αγρού της χήρας εναντίον εκείνων, που τα επιβουλεύονται.

Παρ. 15,26 - βδέλυγμα Κυρίῳ λογισμὸς ἄδικος, ἁγνῶν δὲ ῥήσεις σεμναί.

Παρ. 15,26 - Αποκρουστικαί και μισηταί είναι ενώπιον του Κυρίου αι άδικοι σκέψεις και αποφάσεις, ενώ οι λόγοι των αγνών ανθρώπων, καθ' ο σεμνοί, είναι αρεστοί στον Κυριον.

Παρ. 15,27 - ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δώρων λήψεις σώζεται. (Μασ. ΙΣΤ, 6)

Παρ. 15,27 - Ο δικαστής, που δωροδοκείται, καταστρέφει κατά πρώτον και κύριον λόγον τον εαυτόν του. Εξ αντιθέτου ο δικαστής, ο οποίος αποστρέφεται και μισεί τα δώρα, σώζεται από πολλάς οδυνηράς συνεπείας.

Παρ. 15,27α - ἐλεημοσύναις καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἁμαρτίαι, τῷ δὲ φόβῳ Κυρίου ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακοῦ.

Παρ. 15,27$^{\alpha}$ - Με ελεημοσύνας, με την εντιμότητα και την αξιοπιστίαν καθαρίζονται αι αμαρτίαι των ανθρώπων και με τον φόβον του Κυρίου αποφεύγει κάθε ευσεβής άνθρωπος το κακόν.

Παρ. 15,28 - καρδίαι δικαίων μελετῶσι πίστεις, στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκρίνεται κακά. (Μασ. Ι, 7)

Παρ. 15,28 - Η διάνοια και η καρδία των δικαίων μελετά αληθείς και αξιοπίστους μαρτυρίας, ενώ το στόμα των ασεβών δίδει ψευδείς και πονηράς αποκρίσεις.

Παρ. 15,28$^{\alpha}$ - δεκταὶ παρὰ Κυρίῳ ὁδοὶ ἀνθρώπων δικαίων, διὰ δὲ αὐτῶν καὶ οἱ ἐχθροὶ φίλοι γίνονται.

Παρ. 15,28$^{\alpha}$ - Ευπρόσδεκτοι είναι ενώπιον του Κυρίου αι πορείαι της ζωής των ευσεβών ανθρώπων, με τους καλούς των δε τρόπους κάμνουν και τους εχθρούς των ακόμη φίλους.

Παρ. 15,29 - μακρὰν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν, εὐχαῖς δὲ δικαίων ἐπακούει. (Μασ. ΙΣΤ,8)

Παρ. 15,29 - Ο Θεός ευρίσκεται πολύ μακράν και δεν ακούει τους ασεβείς ανθρώπους. Προσέχει όμως τας προσευχάς των ευσεβών ανθρώπων.

Παρ. 15,29α - κρείσσων ὀλίγη λῆψις μετὰ δικαιοσύνης ἢ πολλὰ γεννήματα μετὰ ἀδικίας.

Παρ. 15,29$^{\alpha}$ - Είναι καλύτερα και προτιμότερα ολίγα κέρδη με δικαιοσύνην, παρά πολλά υλικά αγαθά με αδικίαν.

Παρ. 15,29β - καρδία ἀνδρὸς λογιζέσθω δίκαια, ἵνα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διορθωθῇ τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Παρ. 15,29β - Ο νους του ανθρώπου πρέπει να σκέπτεται και η καρδία αύτού να δέχεται το δίκαιον, το σύμφωνον με το θέλημα του Θεού, δια να ευοδωθούν αι πορείαι και αι ενέργειαι αυτού.

Παρ. 15,30 - θεωρῶν ὀφθαλμὸς καλὰ εὐφραίνει καρδίαν, φήμη δὲ ἀγαθὴ πιαίνει ὀστᾶ.

Παρ. 15,30 - Ο άδολος οφθαλμός, όταν βλέπη τα θαυμάσια της δημιουργίας η και καλά έργα των ανθρώπων, ευφραίνει την καρδίαν. Ονομα δε καλόν και υπόληψις μεταξύ των ανθρώπων λιπαίνει και τονώνει τα οστά και κάμνει χαρούμενον τον άνθρωπον.

Παρ. 15,32 - ὃς ἀπωθεῖται παιδείαν, μισεῖ ἑαυτόν, ὁ δὲ τηρῶν ἐλέγχους ἀγαπᾷ ψυχὴν αὐτοῦ.

Παρ. 15,32 - Εκείνος που αποστρέφεται και απορρίπτει την αληθινήν παιδαγωγίαν και μόρφωσιν, μισεί τον εαυτόν του. Εκείνος όμως, ο οποίος ακούει με προσοχήν και τηρεί με προθυμίαν τους ορθούς ελέγχους, που του γίνονται, αγαπά την ψυχήν του.

Παρ. 15,33 - φόβος Θεοῦ παιδεία καὶ σοφία, καὶ ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ.

Παρ. 15,33 - Η ευλάβεια και ο φόβος προς τον Θεόν έχει ως καρπόν την αληθινήν παιδείαν και σοφίαν. Και ο κατά Θεόν ευπαίδευτος από αυτήν την ζωήν θα αρχιση να δοξάζεται.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 16

Παρ. 16,1 - Πάντα τὰ ἔργα τοῦ ταπεινοῦ φανερὰ παρὰ τῷ Θεῷ, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρᾳ κακῇ ὀλοῦνται.

Παρ. 16,1 - Ολα τα έργα του ταπεινόφρονος και τα πλέον μυστικά είναι ολοφάνερα ενώπιον του Θεού. Οι ασεβείς όμως και τα έργα των κατά την ημέραν της οργής του Θεοϋ θα εξολοθρευθούν.

Παρ. 16,5 - ἀκάθαρτος παρὰ Θεῷ πᾶς ὑψηλοκάρδιος, χειρὶ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως οὐκ ἀθῳωθήσεται.

Παρ. 16,5 - Ακάθαρτος είναι ενώπιον του Κυρίου κάθε επηρμένος και υπερήφανος. Και εκείνος ο οποίος έδωσε το χέρι του στο χέρι άλλου, δια να επιβεβαιώση έτσι την αδικίαν, που θα διαπράξη, δεν θα θεωρηθή αθώος ούτε και θα αποφύγη την δικαίαν τιμωρίαν.

Παρ. 16,7 - ἀρχὴ ὁδοῦ ἀγαθῆς τὸ ποιεῖν τὰ δίκαια, δεκτὰ δὲ παρὰ Θεῷ μᾶλλον ἢ θύειν θυσίας.

Παρ. 16,7 - Η αρχή και το θεμέλιον της εναρέτου ζωής είναι το να πράττη πάντοτε ο άνθρωπος το δίκαιον, το σύμφωνον με το θέλημα του Θεού. Τα έργα δε της αρετής και της δικαιοσύνης είναι περισσότερον ευπρόσδεκτα στον Θεόν από την προσφοράν θυσιών.

Παρ. 16,8 - ὁ ζητῶν τὸν Κύριον εὑρήσει γνῶσιν μετὰ δικαιοσύνης, οἱ δὲ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτὸν εὑρήσουσιν εἰρήνην. (Μασ. 4)

Παρ. 16,8 - Εκείνος, ο οποίος ζητεί να εύρη τον Κυριον, θα αποκτήση την αληθινήν γνώσιν και την αρετήν. Οσοι ειλικρινώς ζητούν τον Κυριον, θα εύρουν και θα απολαύσουν ψυχικήν ειρήνην.

Παρ. 16,9 - πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μετὰ δικαιοσύνης· φυλάσσεται δὲ ὁ ἀσεβὴς εἰς ἡμέραν κακήν.

Παρ. 16,9 - Ολα τα έργα του Κυρίου γίνονται πάντοτε μετά δικαιοσύνης. Εάν δε ο ασεβής δεν τιμωρήται, φυλάσσεται δια να τιμωρηθή κατά την ημέραν της οργής του Κυρίου.

Παρ. 16,10 - μαντεῖον ἐπὶ χείλεσι βασιλέως, ἐν δὲ κρίσει οὐ μὴ πλανηθῇ τὸ στόμα αὐτοῦ.

Παρ. 16,10 - Μαντείον αληθείας υπάρχει εις τα χείλη του συνετού βασιλέως. Κατά δε την ώραν, που δικάζει, δεν θα πλανηθή, ώστε το στόμα αυτού να εκφέρη πεπλανημένην απόφασιν.

Παρ. 16,11 - ῥοπὴ ζυγοῦ δικαιοσύνη παρὰ Κυρίῳ, τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ στάθμια δίκαια.

Παρ. 16,11 - Ζυγαριά ακριβοδικαία είναι η δικαιοσύνη του Θεού. Αι δε αποφάσεις και αι κρίσστου είναι δίκαιαι, όπως τα ακριβή ζύγια.

Παρ. 16,12 - βδέλυγμα βασιλεῖ ὁ ποιῶν κακά, μετὰ γὰρ δικαιοσύνης ἑτοιμάζεται θρόνος ἀρχῆς.

Παρ. 16,12 - Αποκρουστικός και μισητός είναι, και πρέπει να είναι, στον συνετόν βασιλέα εκείνος, που διαπράττει κακά έργα. Διότι η βάσις και η δύναμις του βασιλικού θρόνου είναι η δικαιοσύνη.

Παρ. 16,13 - δεκτὰ βασιλεῖ χείλη δίκαια, λόγους δὲ ὀρθοὺς ἀγαπᾷ.

Παρ. 16,13 - Ευπρόσδεκτα είναι ενώπιον του συνετού βασιλέως τα χείλη, που εκφράζουν το ορθόν και το δίκαιον. Αγαπᾷ δε ο βασιλεύς τους αληθινούς και συνετούς λόγους.

Παρ. 16,14 - θυμὸς βασιλέως ἄγγελος θανάτου, ἀνὴρ δὲ σοφὸς ἐξιλάσεται αὐτόν.

Παρ. 16,14 - Η οργή όμως του βασιλέως εναντίον κάποιου είναι προάγγελος θανατικής καταδίκης δι' εκείνον. Ο συνετός όμως και σοφός σύμβουλος θα φροντίση να εξευμενίση και να καταπραΰνη τον εξωργισμένον βασιλέα.

Παρ. 16,15 - ἐν φωτὶ ζωῆς υἱὸς βασιλέως, οἱ δὲ προσδεκτοὶ αὐτῷ ὥσπερ νέφος ὄψιμον.

Παρ. 16,15 - Ο βασιλεύς και ο υιός του βασιλέως πρέπει να ευρίσκεται πάντοτε μέσα στο φως της εναρέτου ζωής. Οι δε σοφοί και συνετοί σύμβουλοι γίνονται ευπρόσδεκτοι εις αυτόν, όπως ευπρόσδεκτος γίνεται η οψιμος βροχή νέφους.

Παρ. 16,16 - νοσσιαὶ σοφίας αἱρετώτεραι χρυσίου, νοσσιαί δὲ φρονήσεως αἱρετώτεραι ὑπὲρ ἀργύριον.

Παρ. 16,16 - Αι φωλεαί της σοφίας, οι τόποι όπου ζουν και συσκέπτονται οι κατά Θεόν ενάρετοι, είναι πολυτιμότεροι από τον χρυσόν. Αι φωλεαί αυταί της συνέσεως και φρονήσεως είναι πολυτιμότεραι από το αργύριον.

Παρ. 16,17 - τρίβοι ζωῆς ἐκκλίνουσιν ἀπὸ κακῶν, μῆκος δὲ βίου ὁδοὶ δικαιοσύνης. ὁ δεχόμενος παιδείαν ἐν ἀγαθοῖς ἔσται, ὁ δὲ φυλάσσων ἐλέγχους σοφισθήσεται. ὅς φυλάσσει τὰς ἑαυτοῦ ὁδούς, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, ἀγαπῶν δὲ ζωὴν αὐτοῦ φείσεται στόματος αὐτοῦ.

Παρ. 16,17 - Δρόμοι εναρέτου ζωής απομακρύνουν και προφυλάσσουν από συμφοράς. Οι δρόμοι της δικαιοσύνης χαρίζουν μακρότητα ζωής. Εκείνος ο οποίος δέχεται την θείαν παιδαγωγίαν και μόρφωσιν, θα ζήση και θα μείνη εν μέσω αγαθών. Εκείνος που ακούει και τηρεί τους ορθούς ελέγχους, θα γίνη σοφός. Εκείνος που προσέχει τους τρόπους της ζωής και της ενεργείας του, περιφρουρεί την ψυχήν του. Εκείνος που αγαπά την ειρηνικήν και χαρούμενην ζωήν, φυλάσσει προσεκτικά το στόμα του, ώστε να μη λαλή κατά τρόπον ενοχλητικόν και απερίσκεπτον.

Παρ. 16,18 - πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη.

Παρ. 16,18 - Προ πάσης συντριβής προηγείται αλαζονεία και υπερηφάνεια. Προ πάσης δε καταστρεπτικής πτώσεως υπάρχει η κακοφροσύνη.

Παρ. 16,19 - κρείσσων πραΰθυμος μετὰ ταπεινώσεως ἢ ὃς διαιρεῖται σκῦλα μετὰ ὑβριστῶν.

Παρ. 16,19 - Καλύτερος και προτιμότερος είναι ο πράος και ο ταπεινόφρων η εκείνος ο οποίος ύστερα από νίκην μοιράζει τα λάφυρα με τους αλαζονικούς και υπερηφάνους συμμάχους του.

Παρ. 16,20 - συνετὸς ἐν πράγμασιν εὑρετὴς ἀγαθῶν, πεποιθὼς δὲ ἐπὶ Θεῷ μακαριστός.

Παρ. 16,20 - Εκείνος ο οποίος φέρεται με σύνεσιν εις τας περιστάσεις και υποθέσεις της ζωής του, θα εύρη το αγαθόν και την ευτυχίαν. Εκείνος που στηρίζει τας ελπίδας του στον Θεόν, είναι αξιέπαινος και αξιομακάριστος.

Παρ. 16,21 - τοὺς σοφοὺς καὶ συνετοὺς φαύλους καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκεῖς ἐν λόγῳ πλείονα ἀκούσονται.

Παρ. 16,21 - Οι χωρίς την κατά Θεόν μόρφωσιν και ζωήν άνθρωποι ονομάζουν τους σοφούς και συνετούς ασημάντους και ανοήτους. Οι γλυκομίλητοι όμως και φιλομαθείς θα ακούσουν και θα μάθουν πολύ περισσότερα καλά και συνετά από τους σοφούς.

Παρ. 16,22 - πηγὴ ζωῆς ἔννοια τοῖς κεκτημένοις, παιδεία δὲ ἀφρόνων κακή.

Παρ. 16,22 - Η σύνεσις και η φρόνησις, δι' όσους την έχουν ως κτήμα των, είναι πηγή ζωής. Ενῷ η παιδαγωγία των αφρόνων είναι κακή και επιβλαβής δια τους ιδίους.

Παρ. 16,23 - καρδία σοφοῦ νοήσει τὰ ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος, ἐπὶ δὲ χείλεσι φορέσει ἐπιγνωμοσύνην.

Παρ. 16,23 - Ο νους και η καρδία του αληθινά σοφού θα σκεφθή και θα μελετήση όσα λόγια πρόκειται να βγουν από το στόμα του. Κατανοεί δε και γνωρίζει, όσα θα προφέρουν τα χείλη του.

Παρ. 16,24 - κηρία μέλιτος λόγοι καλοί, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἴασις ψυχῆς.

Παρ. 16,24 - Οι καλοί λόγοι είναι γλυκείς και ωφέλιμοι, όπως η κηρήθρα. Αυτή δε η γλυκύτης των καλών λόγων είναι θεραπεία και παρηγορία της ψυχής.

Παρ. 16,25 - εἰσὶν ὁδοὶ δοκοῦσαι εἶναι ὀρθαὶ ἀνδρί, τὰ μέντοι τελευταῖα αὐτῶν βλέπει εἰς πυθμένα ᾅδου.

Παρ. 16,25 - Υπάρχουν πορείαι της ζωής, αι οποίαι θεωρούνται ορθαί και ωφέλιμοι στους ανθρώπους, αλλ' αι οποίαι καταλήγουν εν τέλει εις τα βάθη του άδου.

Παρ. 16,26 - ἀνὴρ ἐν πόνοις πονεῖ ἑαυτῷ καὶ ἐκβιάζεται τὴν ἀπώλειαν ἑαυτοῦ, ὁ μέντοι σκολιὸς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ στόματι φορεῖ τὴν ἀπώλειαν.

Παρ. 16,26 - Καθε εργατικός άνθρωπος κοπιάζει δια τον εαυτόν του, δια να αποδιώξη την από την πείναν καταστροφήν του. Ο διεστραμμένος όμως και αργόσχολος φέρει ο ίδιος στο στόμα του τον όλεθρόν του.

Παρ. 16,27 - ἀνὴρ ἄφρων ὀρύσσει ἑαυτῷ κακά, ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων θησαυρίζει πῦρ.

Παρ. 16,27 - Ο άμυαλος άνθρωπος σκάπτει με τα ίδια του τα χέρια τον λάκκον της δυστυχίας του. Και επάνω εις τα χείλη του αποθησαυρίζει πυρ, το οποίον θα τον κατακαύση.

Παρ. 16,28 - ἀνὴρ σκολιὸς διαπέμπεται κακά, καὶ λαμπτῆρα δόλου πυρσεύει κακοῖς καὶ διαχωρίζει φίλους.

Παρ. 16,28 - Ο διεστραμμένος άνθρωπος διασκορπίζει ολόγυρά του την δυστυχίαν, και με το αναμμένο δαυλί της δολιότητός του ανάπτει πυρκαϊάς κακών γύρω του. Χωρίζει δέ με τας διαβολάς και συκοφαντίας του φίλους αγαπητούς.

Παρ. 16,29 - ἀνὴρ παράνομος ἀποπειρᾶται φίλων καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ὁδοὺς οὐκ ἀγαθάς.

Παρ. 16,29 - Ανθρωπος παράνομος αποπειράται κακά εναντίον των φίλων του και τους παρασύρει εις δρόμους πονηρούς και ολεθρίους.

Παρ. 16,30 - στηρίζων δὲ ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διαλογίζεται διεστραμμένα, ὁρίζει δὲ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ πάντα τὰ κακά· οὗτος κάμινός ἐστι κακίας.

Παρ. 16,30 - Προσηλώνει ατενώς το βλέμμα του εις κάποιον στόχον του, σκέπτεται διεστραμμένα και με τα χείλη του εκφράζει και καθορίζει όλα τα κακά σχέδιά του. Αυτός είναι αναμμένο καμίνι κακίας.

Παρ. 16,31 - στέφανος καυχήσεως γῆρας, ἐν δὲ ὁδοῖς δικαιοσύνης εὑρίσκεται.

Παρ. 16,31 - Το έντιμον και καλόν γήρας είναι στέφανος δόξης και καυχήσεως. Τέτοιο γήρας όμως επιτυγχάνεται στους δρόμους της αρετής.

Παρ. 16,32 - κρείσσων ἀνὴρ μακρόθυμος ἰσχυροῦ, ὁ δὲ κρατῶν ὀργῆς κρείσσων καταλαμβανομένου πόλιν.

Παρ. 16,32 - Καλύτερος και προτιμότερος είναι ανήρ υπαμονητικός και πράος από τον ισχυρόν. Εκείνος δε ο οποίος κυριαρχεί επί του εαυτού του

και συγκρατεί την οργήν του, είναι καλύτερος από εκείνον που καταλαμβάνει πόλιν.

Παρ. 16,33 - εἰς κόλπους ἐπέρχεται πάντα τοῖς ἀδίκοις, παρὰ δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια.

Παρ. 16,33 - Ολα τα κακά, τα οποία κάμνουν οι ασεβείς, επέρχονται εναντίον αυτών των ιδίων. Μονον δε το ορθόν και το δίκαιον ευλογείται και παρέχεται από τον Θεόν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 17

Παρ. 17,1 - Κρείσσων ψωμὸς μεθ᾿ ἡδονῆς ἐν εἰρήνη ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης.

Παρ. 17,1 - Καλύτερον και προτιμότερον είναι ξηρό ψωμί με χαρουμένη και ειρηνική καρδιά, με ομόνοια και αγάπη, παρά σπίτι φιλονεικιών, έστω και γεμάτο από αγαθά και σφαχτά, τα οποία απεκτήθησαν με αδικίας.

Παρ. 17,2 - οἰκέτης νοήμων κρατήσει δεσποτῶν ἀφρόνων, ἐν δὲ ἀδελφοῖς διελεῖται μέρη.

Παρ. 17,2 - Ο έξυπνος και συνετός υπηρέτης θα γίνη κύριος στους ανοήτους κυρίους του. Μεταξύ δε των παιδιών, υιών των κυρίων του, θα πάρη και αυτός μερίδιον.

Παρ. 17,3 - ὥσπερ δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος καὶ χρυσός, οὕτως ἐκλεκταὶ καρδίαι παρὰ Κυρίῳ.

Παρ. 17,3 - Οπως καθαρίζεται ο άργυρος και ο χρυσός με τη φωτιά στο καμίνι, κατά παρόμοιον τρόπον και αι εκλεκταί καρδίαι δια μέσου της παιδαγωγίας του Κυρίου γίνονται αγναί και καθαραί.

Παρ. 17,4 - κακὸς ὑπακούει γλώσσης παρανόμων, δίκαιος δὲ οὐ προσέχει χείλεσι ψευδέσιν.

Παρ. 17,4 - Ο κακός, ο ρέπων προς το κακόν, ευχαριστείται να ακούη και να υπακούη στους πονηρούς λόγους των παρανόμων. Ο ευσεβής όμως άνθρωπος καμμίαν προσοχήν δεν δίδει εις χείλη, που λέγουν ψεύδη.

Παρ. 17,5 - ὁ καταγελῶν πτωχοῦ παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν, ὁ δὲ ἐπιχαίρων ἀπολλυμένῳ οὐκ ἀθῳωθήσεται· ὁ δὲ ἐπισπλαγχνιζόμενος ἐλεηθήσεται.

Παρ. 17,5 - Εκείνος που εμπαίζει τον πτωχόν δια την πτωχείαν του, εξοργίζει τον ποιητήν και δημιουργόν αυτού. Εκείνος που χαιρεκακεί, όταν βλέπη τον συνάνθρωπόν του να καταστρέφεται, δεν θα θεωρηθή αθώος ούτε και θα μείνη ατιμώρητος. Εκείνος όμως ο οποίος ευσπλαγχνίζεται και ελεεί, θα ελεηθή εκ μέρους του Θεού.

Παρ. 17,6 - στέφανος γερόντων τέκνα τέκνων, καύχημα δὲ τέκνων πατέρες αὐτῶν.

Παρ. 17,6 - Δοξα και καμάρι των γερόντων είναι τα καλά παιδιά και τα εγγόνια των. Τιμή δε και καύχημα των τέκνων είναι οι καλοί πρόγονοί των.

Παρ. 17,6α - τοῦ πιστοῦ ὅλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων, τοῦ δὲ ἀπίστου οὐδὲ ὀβολός.

Παρ. 17,6α - Του αξιοπίστου και ευσυνείδητου όλα τα χρήματα του κόσμου είναι ιδικά του, διότι όλοι τον εμπιστεύονται. Εις δε τον αναξιόπιστον ούτε ένα οβολόν δεν εμπιστεύονται.

Παρ. 17,7 - οὐχ ἁρμόσει ἄφρονι χείλη πιστά, οὐδὲ δικαίῳ χείλη ψευδῆ.

Παρ. 17,7 - Δεν ταιριάζουν και ούτε δυνατόν είναι να υπάρξουν στον άφρονα χείλη, τα οποία θα λέγουν αξιοπίστους λόγους. Οπως επίσης δεν ταιριάζουν και ούτε υπάρχουν στον δίκαιον χείλη, τα οποία λέγουν ψεύδη.

Παρ. 17,8 - μισθὸς χαρίτων ἡ παιδεία τοῖς χρωμένοις, οὗ δ᾽ ἂν ἐπιστρέψῃ εὐοδωθήσεται.

Παρ. 17,8 - Η αληθινή μόρφωσις, δι' όσους την έχουν και την χρησιμοποιούν, είναι πηγή τέρψεων πνευματικών. Οπουδήποτε δε και αν στραφή ο κατά Θεόν μορφωμένος άνθρωπος, θα κατευοδωθή εις τας ενεργείας του.

Παρ. 17,9 - ὃς κρύπτει ἀδικήματα, ζητεῖ φιλίαν, ὃς δὲ μισεῖ κρύπτειν, διΐστησι φίλους καὶ οἰκείους.

Παρ. 17,9 - Εκείνος που παραβλέπει και σκεπάζει με αγάπην τα σφάλματα και τας αδυναμίας του άλλου, ζητεί και αποκτά φίλους. Αντιθέτως εκείνος ο οποίος δεν σκεπάζει αλλά διασαλπίζει αυτά, απομακρύνει από κοντά του και αυτούς ακόμη τους φίλους και οικείους του, διότι τους γίνεται αποκρουστικός.

Παρ. 17,10 - συντρίβει ἀπειλὴ καρδίαν φρονίμου, ἄφρων δὲ μαστιγωθεὶς οὐκ αἰσθάνεται.

Παρ. 17,10 - Και μία μόνη απειλή συντρίβει την ευαίσθητον καρδίαν του συνετού και φρονίμου ανθρώπου. Ο άφρων όμως, και όταν ακόμη μαστιγώνεται, μένει αναίσθητος.

Παρ. 17,11 - ἀντιλογίας ἐγείρει πᾶς κακός, ὁ δὲ Κύριος ἄγγελον ἀνελεήμονα ἐκπέμψει αὐτῷ.

Παρ. 17,11 - Αντίστασιν στο θέλημα του Θεού και αντιλογίας μεταξύ των ανθρώπων εγείρει και προβάλλει ο κακός άνθρωπος. Δια τούτο ο Κυριος θα στείλη εναντίον του άσπλαγχνον άγγελον να τον τιμωρήση.

Παρ. 17,12 - ἐμπεσεῖται μέριμνα ἀνδρὶ νοήμονι, οἱ δὲ ἄφρονες διαλογιοῦνται κακά.

Παρ. 17,12 - Εις τους ώμους του μυαλωμένου και συνετού ανδρός επιφορτίζονται μέριμναι και φροντίδες δια τους άλλους. Ενώ οι ασύνετοι και αργόσχολοι σκέπτονται πάντοτε το κακόν.

Παρ. 17,13 - ὃς ἀποδίδωσι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, οὐ κινηθήσεται κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

Παρ. 17,13 - Εκείνος ο οποίος ανταποδίδει κακά αντί αγαθών και των ευεργεσιών, που έλαβε, αυτός θα ευρίσκεται πάντοτε υπό το κράτος θλίψεων, διότι τα κακά και η θεία τιμωρία δεν θα απομακρυνθούν από τον οίκον του.

Παρ. 17,14 - ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις ἀρχὴ δικαιοσύνης, προηγεῖται δὲ τῆς ἐνδείας στάσις καὶ μάχη.

Παρ. 17,14 - Η δικαιοσύνη και γενικώτερον η αρετή δίδουν κύρος και βαρύτητα εις τα λόγια του δικαίου. Οπου όμως υπάρχει φιλονεικία και μάχη, εκεί επακολουθεί η φτώχεια.

Παρ. 17,15 - ὃς δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον, ἄδικον δὲ τὸν δίκαιον, ἀκάθαρτος καὶ βδελυκτὸς παρὰ Θεῷ.

Παρ. 17,15 - Ο δικαστής, ο οποίος κρίνει και καταδικάζει τον δίκαιον ως άδικον, τον δε άδικον ανακηρύσσει δίκαιον, ακάθαρτος, αποκρουστικός και μισητός είναι ενώπιον του Κυρίου.

Παρ. 17,16 - ἱνατί ὑπῆρξε χρήματα ἄφρονι; κτήσασθαι γὰρ σοφίαν ἀκάρδιος οὐ δυνήσεται.

Παρ. 17,16 - Τι χρησιμεύουν τα χρήματα στον άμυαλον άνθρωπον; Διότι με αυτά δεν θα κατορθώση ποτέ να αποκτήση σοφίαν άνθρωπος, που δεν έχει καρδίαν επιδεκτικήν.

Παρ. 17,16[α] - ὃς ὑψηλὸν ποιεῖ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ζητεῖ συντριβήν, ὁ δὲ σκολιάζων τοῦ μαθεῖν ἐμπεσεῖται εἰς κακά.

Παρ. 17,16[α] - Εκείνος ο οποίος για λόγους εγωϊσμού και παρά την οικονομικήν του αδυναμίαν κτίζει υψηλό το σπίτι του, επιζητεί μόνος του την πτωχείαν και συντριβήν. Οποιος δε δυστροπεί και αποφεύγει να γνωρίση το θέλημα του Θεού θα περιπέση εις πολλά κακά.

Παρ. 17,17 - εἰς πάντα καιρὸν φίλος ὑπαρχέτω σοι, ἀδελφοὶ δὲ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν· τούτου γὰρ χάριν γεννῶνται.

Παρ. 17,17 - Εις κάθε περίστασιν και εις όλον τον χρόνον της ζωής σου φρόντιζε να έχης κάποιον φίλον. Εις δε τας ανάγκας και περιπετείας της ζωής ας σου είναι χρήσιμοι και βοηθοί οι αδελφοί σου, διότι δι' αυτόν τον σκοπόν γεννώνται.

Παρ. 17,18 - ἀνὴρ ἄφρων ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ, ὡς καὶ ὁ ἐγγυώμενος ἐγγύῃ τῶν ἑαυτοῦ φίλων.

Παρ. 17,18 - Ο άμυαλος άνθρωπος καμαρώνει και χειροκροτεί τον εαυτόν του και μένει ευχαριστημένος από τον εαυτόν του, όπως ακριβώς και εκείνος ο οποίος επιπολαίως σκεπτόμενος δίδει εγγύησιν δια τους φίλους του.

Παρ. 17,19 - φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις, [ὑψῶν δὲ θύραν αὐτοῦ ζητεῖ συντριβήν].

Παρ. 17,19 - Οποιος αγαπά τας αμαρτίας, χαίρει εις τας έριδας και τας φιλονεικίας. Εκείνος που δια λόγους επιδείξεως κατασκευάζει υψηλόν και αρχοντικόν το σπίτι του, επιζητεί μόνος την συντριβήν του.

Παρ. 17,20 - ὁ δὲ σκληροκάρδιος οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς. ἀνὴρ εὐμετάβολος γλώσσῃ ἐμπεσεῖται εἰς κακά,

Παρ. 17,20 - Ο σκληρόκαρδος και αμετανόητος δεν θέλει να συναντάται με τους αγαθούς ανθρώπους. Ανθρωπος ασταθής εις τα λόγια του, αυτός που λέγει και ξελέγει, θα περιπέση εις πολλά κακά.

Παρ. 17,21 - καρδία δὲ ἄφρονος ὀδύνη τῷ κεκτημένῳ αὐτήν. οὐκ εὐφραίνεται πατὴρ ἐπὶ υἱῷ ἀπαιδεύτῳ, υἱὸς δὲ φρόνιμος εὐφραίνει μητέρα αὐτοῦ.

Παρ. 17,21 - Η καρδία του άφρονος φέρει πόνους και θλίψεις εις αυτόν τον ίδιον, που την έχει. Ο πατέρας δεν ευχαριστείται και δεν χαίρει δια τον αμόρφωτον και αγροίκον υιόν του. Εξ αντιθέτου ο φρόνιμος και συνετός υιός ευφραίνει και χαροποιεί την μητέρα του.

Παρ. 17,22 - καρδία εὐφραινομένη εὐεκτεῖν ποιεῖ, ἀνδρὸς δὲ λυπηροῦ ξηραίνεται τὰ ὀστᾶ.

Παρ. 17,22 - Οταν η καρδία ευφραίνεται, ο όλος άνθρωπος αισθάνεται ευεξίαν. Εξ αντιθέτου όταν ο άνθρωπος ευρίσκεται υπό το κράτος συνεχούς λύπης, αισθάνεται να ξηραίνωνται τα οστά του.

Παρ. 17,23 - λαμβάνοντος δῶρα ἀδίκως ἐν κόλποις οὐ κατευοδοῦνται ὁδοί, ἀσεβὴς δὲ ἐκκλίνει ὁδοὺς δικαιοσύνης.

Παρ. 17,23 - Οταν κάποιος παίρνη κρυφίως δώρα, δια να αδικήση τον δίκαιον, δεν θα κατευοδωθούν αι πορείαι της ζωής του. Ο δε ασεβής ξεφεύγει και παρεκτρέπεται, επί ζημία του εαυτού του, από τας οδούς της δικαιοσύνης και της ευθυκρισίας.

Παρ. 17,24 - πρόσωπον συνετὸν ἀνδρὸς σοφοῦ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἄφρονος ἐπ᾽ ἄκρα γῆς.

Παρ. 17,24 - Το πρόσωπον του σοφού ανθρώπου εκφράζει σύνεσιν και συστολήν, ενώ τα μάτια του άφρονος γυρίζουν απερίσκεπτα προς όλα τα σημεία της γης.

Παρ. 17,25 - ὀργὴ πατρὶ υἱὸς ἄφρων καὶ ὀδύνη τῇ τεκούσῃ αὐτόν.

Παρ. 17,25 - Την οργήν του πατρός προκαλεί και εξεγείρει ο ασύνετος νέος, και οδύνην επιφέρει εις την γεννήσασαν αυτόν μητέρα.

Παρ. 17,26 - ζημιοῦν ἄνδρα δίκαιον οὐ καλόν, οὐδὲ ὅσιον ἐπιβουλεύειν δυνάσταις δικαίοις.

Παρ. 17,26 - Δεν είναι καθόλου καλόν να επιβάλλωνται πρόστιμα στον άνδρα, ο οποίος έχει το δίκαιον με το μέρος του. Ούτε είναι πρέπον και ειπιτετραμμένον να επιβουλεύεται κανείς δικαίους άρχοντας.

Παρ. 17,27 - ὃς φείδεται ῥῆμα προέσθαι σκληρόν, ἐπιγνώμων, μακρόθυμος δὲ ἀνὴρ φρόνιμος.

Παρ. 17,27 - Εκείνος, ο οποίος προσέχει να μη βγάζη από το στόμα του λόγια δηκτικά και προσβλητικά, είναι συνετός και γνωστικός άνθρωπος. Ο υπομονητικός και πράος είναι άνθρωπος φρόνιμος.

Παρ. 17,28 - ἀνοήτῳ ἐπερωτήσαντι σοφίαν σοφία λογισθήσεται, ἐνεὸν δέ τις ἑαυτὸν ποιήσας δόξει φρόνιμος εἶναι.

Παρ. 17,28 - Και αυτός ακόμη ο αμόρφωτος, όταν ερωτά τους σοφούς δια να μάθη κάτι, θα φαίνεται και θα θεωρήται φρόνιμος και σοφός. Αλλά και εκείνος ο οποίος θα σιωπά και θα κάμνη τον βωβόν, θα θεωρηθή από τους άλλους επίσης φρόνιμος, χωρίς όμως και να είναι.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 18

Παρ. 18,1 - Προφάσεις ζητεῖ ἀνὴρ βουλόμενος χωρίζεσθαι ἀπὸ φίλων, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ ἐπονείδιστος ἔσται.

Παρ. 18,1 - Προφάσεις ζητεί εκείνος, ο οποίος θέλει και επιδιώκει να χωρισθή από τους φίλους του. Αυτός όμως θα είναι πάντοτε άξιος κατακρίσεως και χλευασμού.

Παρ. 18,2 - οὐ χρείαν ἔχει σοφίας ἐνδεὴς φρενῶν, μᾶλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνῃ.

Παρ. 18,2 - Ο ασύνετος και άμυαλος άνθρωπος, σκοτισμένος από τον εγωϊσμόν του, δεν αισθάνεται την ανάγκην να συμβουλευθή σοφούς. Δι' αυτό και σύρεται τήδε κακείσε από την αμυαλωσύνην του.

Παρ. 18,3 - ὅταν ἔλθῃ ἀσεβὴς εἰς βάθος κακῶν, καταφρονεῖ, ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ ἀτιμία καὶ ὄνειδος.

Παρ. 18,3 - Οταν ο ασεβής και χωρίς φόβον Θεού άνθρωπος πάρη τον κατήφορον και ολισθήση εις βάθος κακών, αναίσχυντος πλέον και πωρωμένος καταφρονεί τους πάντας. Δια τούτο επέρχεται εναντίον του ο εξευτελισμός και η καταισχύνη.

Παρ. 18,4 - ὕδωρ βαθὺ λόγος ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ποταμὸς δὲ ἀναπηδύει καὶ πηγὴ ζωῆς.

Παρ. 18,4 - Ο λόγος, που αναβλύζει από την καρδίαν του συνετού ανθρώπου, είναι τόσον βαθύς και ωφέλιμος, όπως το ανεξάντλητον ύδωρ ενός βαθέος φρέατος. Ποταμός δε αναβλύζει από την ψυχήν του και πηγή ύδατος ζωής από το στόμα του.

Παρ. 18,5 - θαυμάσαι πρόσωπον ἀσεβοῦς οὐ καλόν, οὐδὲ ὅσιον ἐκκλίνειν τὸ δίκαιον ἐν κρίσει.

Παρ. 18,5 - Το να θαυμάζη κανείς το πρόσωπον και την ζωήν του ασεβούς δεν είναι ορθόν· ούτε δε και είναι πρέπον και σύμφωνον προς το

θέλημα του Θεού να διαστρέφη κανείς το δίκαιον κατά την ώραν της δίκης.

Παρ. 18,6 - χείλη ἄφρονος ἄγουσιν αὐτὸν εἰς κακά, τὸ δὲ στόμα αὐτοῦ τὸ θρασὺ θάνατον ἐπικαλεῖται.

Παρ. 18,6 - Τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα του ασύνετου, τον οδηγούν εις πειρασμούς και καταστροφάς. Το δε θρασύ του στόμα με τα προκλητικά του λόγια είναι, σαν να προκαλή εναντίον του τον θάνατον.

Παρ. 18,7 - στόμα ἄφρονος συντριβὴ αὐτῷ, τὰ δὲ χείλη αὐτοῦ παγὶς τῇ ψυχῇ αὐτοῦ.

Παρ. 18,7 - Το στόμα του άφρονος είναι η καταστροφή του και τα λόγια των χειλέων του είναι παγίς, όπου συλλαμβάνεται και καταστρέφεται η ζωή του.

Παρ. 18,8 - ὀκνηροὺς καταβάλλει φόβος, ψυχαὶ δὲ ἀνδρογύνων πεινάσουσιν.

Παρ. 18,8 - Οι οκνηροί και απρόθυμοι εις την εργασίαν καταβάλλονται από φόβον, οι δε θηλυπρεπείς και μαλθακοί θα πεινάσουν.

Παρ. 18,9 - ὁ μὴ ἰώμενος ἑαυτὸν ἐν τοῖς ἔργοις αὑτοῦ ἀδελφός ἐστι τοῦ λυμαινομένου ἑαυτόν.

Παρ. 18,9 - Εκείνος ο οποίος δεν καταπολεμεί την οκνηρίαν και δεν προσπαθεί να εξυπηρετήση τον εαυτόν του με την εργατικότητά του, αυτός είναι όμοιος με εκείνον, που οδηγεί τον εαυτόν του στον όλεθρον.

Παρ. 18,10 - ἐκ μεγαλωσύνης ἰσχύος ὄνομα Κυρίου, αὐτῷ δὲ προσδραμόντες δίκαιοι ὑψοῦνται.

Παρ. 18,10 - Το όνομα του Κυρίου είναι όνομα μεγαλοπρεπείας και παντοδυναμίας. Εις αυτό όταν καταφεύγουν οι δίκαιοι, υψώνονται και δοξάζοναι.

Παρ. 18,11 - ὕπαρξις πλουσίου ἀνδρὸς πόλις ὀχυρά, ἡ δὲ δόξα αὐτῆς μέγα ἐπισκιάζει.

Παρ. 18,11 - Η περιουσία του ευσεβούς πλουσίου είναι ασφαλής, όπως η οχυρά πόλις· η δόξα δε αυτής τον επισκιάζει και τον επαναπαύει.

Παρ. 18,12 - πρὸ συντριβῆς ὑψοῦται καρδία ἀνδρός, καὶ πρὸ δόξης ταπεινοῦται.

Παρ. 18,12 - Η υψηλοφροσύνη της καρδίας προηγείται από την συντριβήν του αλαζόνος, όπως και η ταπεινοφροσύνη προηγείται από την δόξαν του ταπεινού.

Παρ. 18,13 - ὃς ἀποκρίνεται λόγον πρὶν ἀκοῦσαι, ἀφροσύνη αὐτῷ ἐστι καὶ ὄνειδος.

Παρ. 18,13 - Εκείνος ο οποίος δίδει απάντησιν, πριν ακούση τι του λέγουν, είναι ασύνετος και εντροπιάζεται.

Παρ. 18,14 - θυμὸν ἀνδρὸς πραΰνει θεράπων φρόνιμος, ὀλιγόψυχον δὲ ἄνδρα τίς ὑποίσει;

Παρ. 18,14 - Τον θυμόν ενός οργισμένου κυρίου ημπορεί να καταπραΰνη και διαλύση ένας συνετός υπηρέτης. Τον μικρόψυχον όμως και λεπτολόγον άνθρωπον ποιός ημπορεί να τον υποφέρη;

Παρ. 18,15 - καρδία φρονίμου κτᾶται αἴσθησιν, ὦτα δὲ σοφῶν ζητεῖ ἔννοιαν.

Παρ. 18,15 - Ο νους και η καρδιά του συνετού ανθρώπου ζητεί και αποκτά συνεχώς την αληθινήν γνώσιν. Τα αυτιά δε των σοφών ευχαριστούνται να ακούουν υψηλάς εννοίας.

Παρ. 18,16 - δόμα ἀνθρώπου ἐμπλατύνει αὐτὸν καὶ παρὰ δυνάσταις καθιζάνει αὐτόν.

Παρ. 18,16 - Το δώρον, που με αγάπην και φιλίαν προσφέρει κανείς, ανοίγει εμπρός του πλατείς τους δρόμους της προόδου και επιτυχίας, και τον βάζει να καθήση κοντά εις άρχοντας και επισήμους.

Παρ. 18,17 - δίκαιος ἑαυτοῦ κατήγορος ἐν πρωτολογίᾳ, ὡς δ᾽ ἂν ἐπιβάλῃ ὁ ἀντίδικος ἐλέγχεται.

Παρ. 18,17 - Ο δίκαιος, όταν παρασυρθή εις κάποιαν αδικίαν, πρώτος θα κατηγορήση τον εαυτόν του ενώπιον του δικαστηρίου, διότι εάν τον προλάβη ο κατήγορός του και τον ελέγξη, η θέσις του θα επιβαρυνθή.

Παρ. 18,18 - ἀντιλογίας παύει σιγηρός, ἐν δὲ δυναστείαις ὁρίζει.

Παρ. 18,18 - Η άφωνος κλήρωσις καταπαύει αντιθέσεις και φιλονεικίας. Και κατά τας διαφωνίας των αρχόντων ο ανασυρόμενος κλήρος ορίζει το ορθόν.

Παρ. 18,19 - ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὑψηλή, ἰσχύει δὲ ὥσπερ τεθεμελιωμένον βασίλειον.

Παρ. 18,19 - Αδελφός, όταν με αγάπην βοηθήται από τον αδελφόν, είναι ωσάν ωχυρωμένη και απόρθητος πόλις, κτισμένη επάνω εις υψηλόν μέρος. Είναι δε ισχυρός ωσάν το ασάλευτον ανάκτορον, που έχει θεμελιωθή εις στερεόν έδαφος.

Παρ. 18,20 - ἀπὸ καρπῶν στόματος ἀνὴρ πίμπλησι κοιλίαν αὐτοῦ, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειλέων αὐτοῦ ἐμπλησθήσεται.

Παρ. 18,20 - Από τα λόγια του, ωσάν από άλλους καρπούς, θα γεμίση κάθε άνθρωπος την ψυχήν του. Από τα λόγια του τα καλά η κακά θα πλημμυρίση και θα χορτάση ο ίδιος.

Παρ. 18, 21 - θάνατος καὶ ζωὴ ἐν χειρὶ γλώσσης, οἱ δὲ κρατοῦντες αὐτῆς ἔδονται τοὺς καρποὺς αὐτῆς.

Παρ. 18,21 - Εις την εξουσίαν της γλώσσης είναι ο θάνατος και η ζωη. Οσοι κατορθώνουν να συγκρατούν την γλώσσαν των, θα φάγουν τους γλυκείς και θρεπτικούς αυτής καρπούς.

Παρ. 18,22 - ὃς εὗρε γυναῖκα ἀγαθήν, εὗρε χάριτας, ἔλαβε δὲ παρὰ Θεοῦ ἱλαρότητα.

Παρ. 18,22 - Εκείνος, που με τον φωτισμόν του Θεού ευρήκε σύζυγον ενάρετον, επέτυχε πολλάς ωφελείας και κέρδη. Επῆρε από τον ίδιον τον Θεόν ήρεμον και ευχέριστον ζωήν.

Παρ. 18,22α - ὃς ἐκβάλλει γυναῖκα ἀγαθήν, ἐκβάλλει τὰ ἀγαθά, ὁ δὲ κατέχων μοιχαλίδα ἄφρων καὶ ἀσεβής.

Παρ. 18,22[α] - Οποιος όμως διώχνει την ενάρετον σύζυγόν του, διώχνει μαζή με αυτήν και τα αγαθά. Εκείνος δε ο οποίος κρατεί πλησίον του και συζή με μοιχαλίδα, είναι ασύνετος και ασεβής ενώπιον του Θεού.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 19

Παρ. 19,3 - Ἀφροσύνη ἀνδρὸς λυμαίνεται τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, τὸν δὲ Θεὸν αἰτιᾶται τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Παρ. 19,3 - Η απερισκεψία του ανθρώπου καταστρέφει τας πορείας της ζωής του. Αυτός δε εσωτερικώς κατηγορεί τον Θεόν ως αίτιον του ολέθρου του.

Παρ. 19,4 - πλοῦτος προστίθησι φίλους πολλούς, ὁ δὲ πτωχὸς καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπάρχοντος φίλου λείπεται.

Παρ. 19,4 - Ο πλούτος προσθέτει πολλούς φίλους, ανειλικρινείς κατά κανόνα και κόλακας, ο πτωχός όμως άνθρωπος εγκαταλείπεται πολλάκις και από αυτόν τον υπάρχοντα μοναδικόν φίλον του.

Παρ. 19,5 - μάρτυς ψευδὴς οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται, ὁ δὲ ἐγκαλῶν ἀδίκως οὐ διαφεύξεται.

Παρ. 19,5 - Ο ψευδομάρτυς δεν θα μείνη ατιμώρητος, αν οχι παρά των ανθρώπων, ασφαλώς όμως από τον Θεόν. Αλλά και εκείνος ο οποίος εισάγει εις δίκην τον αθώον, δεν θα διαφύγη την παρά του Θεού τιμωρίαν.

Παρ. 19,6 - πολλοὶ θεραπεύουσι πρόσωπα βασιλέων, πᾶς δὲ ὁ κακὸς γίνεται ὄνειδος ἀνδρί.

Παρ. 19,6 - Πολλοί είναι εκείνοι, οι οποίοι υπηρετούν τους βασιλείς, ένας όμως κακός αυλικός υπηρέτης γίνεται αιτία εξευτελισμού του βασιλέως.

Παρ. 19,7 - πᾶς, ὃς ἀδελφὸν πτωχὸν μισεῖ, καὶ φιλίας μακρὰν ἔσται. ἔννοια ἀγαθὴ τοῖς εἰδόσιν αὐτὴν ἐγγιεῖ, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος εὑρήσει αὐτήν. ὁ πολλὰ κακοποιῶν τελεσιουργεῖ κακίαν, ὃς δὲ ἐρεθίζει λόγους οὐ σωθήσεται.

Παρ. 19,7 - Εκείνος που μισεί τον πτωχόν αδελφόν του, θα είναι μακράν και θα στερηθή από κάθε φιλίαν, δηλαδή ο κακός αδελφός είναι απαράδεκτος στους άλλους ως φίλος. Η καλή και συνετή γνώσις θα πλησίαση εκείνους, οι οποίοι γνωρίζουν την αξίαν της και την επιζητούν. Καθε δε συνετός και φρόνιμος ανήρ θα την αναζητήση και θα την εύρη. Εκείνος ο οποίος συνεχώς διαπράττει πολλά κακά, και έχει συνηθίσει και

προχωρεί μέχρι τέλους εις την διάπραξιν του κακού, όπως και αυτός που με τα λόγια του εξερεθίζει εις φιλονεικίας και μάχας τους άλλους, εν τέλει δεν θα κατορθώσουν να διασωθούν.

Παρ. 19,8 - ὁ κτώμενος φρόνησιν ἀγαπᾷ ἑαυτόν, ὃς δὲ φυλάσσει φρόνησιν, εὑρήσει ἀγαθά.

Παρ. 19,8 - Εκείνος ο οποίος συνεχώς προσπαθεί να αποκτά σοφίαν και σύνεσιν, αυτός πράγματι αγαπά τον εαυτόν του. Εκείνος δε ο οποίος διαφυλάττει και τηρεί την φρόνησιν, θα εύρη ασφαλώς αγαθά, υλικά και πνευματικά.

Παρ. 19,9 - μάρτυς ψευδὴς οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται, ὃς δ᾿ ἂν ἐκκαύσῃ κακίαν, ἀπολεῖται ὑπ᾿ αὐτῆς.

Παρ. 19,9 - Κανείς ψευδομάρτυς δεν θα μείνη ατιμώρητος, αν οχι από τους ανθρώπους βεβαίως όμως από τον Θεόν. Εκείνος δε ο οποίος ανάπτει πυρκαϊάς κακίας, θα εξολοθρευθή από αυτήν ταύτην την κακίαν.

Παρ. 19,10 - οὐ συμφέρει ἄφρονι τρυφή, καὶ ἐὰν οἰκέτης ἄρξηται μεθ᾿ ὕβρεως δυναστεύειν.

Παρ. 19,10 - Εις τον άμυαλον και ασύνετον δεν συμφέρει η τρυφηλή ζωή και τα άφθονα υλικά. Οπως επίσης εάν ένας δούλος ανελθη εις τα ανώτατα αξιώματα, θα κυβερνά με αλαζονείαν και έπαρσιν, πράγμα το οποίον δεν συμφέρει ούτε αυτόν ούτε τους άλλους.

Παρ. 19,11 - ἐλεήμων ἀνὴρ μακροθυμεῖ, τὸ δὲ καύχημα αὐτοῦ ἐπέρχεται παρανόμοις.

Παρ. 19,11 - Ο ελεήμων και γεμάτος καλωσύνην ανήρ είναι υπομονητικός και πράος, έστω και αν συναντά την αχαριστίαν. Οπωσδήποτε όμως ο έπαινος και η δόξα του δια τας καλωσύνας του θα πέση επάνω στους παρανόμους και θα τους αποστομώση.

Παρ. 19,12 - βασιλέως ἀπειλὴ ὁμοία βρυγμῷ λέοντος, ὥσπερ δὲ δρόσος ἐπὶ χόρτῳ, οὕτως τὸ ἱλαρὸν αὐτοῦ.

Παρ. 19,12 - Η απειλή του βασιλέως είναι ομοία με τον βρυχηθμόν του λέοντος, εξ αντιθέτου δε η ιλαρότης και η καλωσύνη του προσώπου του ομοιάζει με την δρόσον, η οποία σταλάζει ζωογόνος στο χορτάρι.

Παρ. 19,13 - αἰσχύνη πατρὶ υἱὸς ἄφρων· οὐχ ἁγναὶ εὐχαὶ ἀπὸ μισθώματος ἑταίρας.

Παρ. 19,13 - Ο αμυαλος και ασύνετος υιός είναι εντροπή δια τον πατέρα. Ταματα προερχόμενα από χρήματα πωλουμένης πόρνης δεν είναι καθαρά και ευπρόσδεκτα ενώπιον του Κυρίου.

Παρ. 19,14 - οἶκον καὶ ὕπαρξιν μερίζουσι πατέρες παισί, παρὰ δὲ Κυρίου ἁρμόζεται γυνὴ ἀνδρί.

Παρ. 19,14 - Οι μεν γονείς διαμοιράζουν εις τα παιδιά των τα σπίτια και την άλλην περιουσίαν· εκ μέρους όμως του Κυρίου ταιριάζεται η καλή γυναίκα προς τον άνδρα, ως ανεκτίμητος δι' αυτόν περιουσία.

Παρ. 19,15 - δειλία κατέχει ἀνδρόγυνον, ψυχὴ δὲ ἀεργοῦ πεινάσει.

Παρ. 19,15 - Δειλία καταλαμβάνει τον θηλυπρεπή και μαλθακόν, ο δε οκνηρός, που αποφεύγει την εργασίαν, θα πεινάση.

Παρ. 19,16 - ὃς φυλάσσει ἐντολήν, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ ὁδῶν ἀπολεῖται.

Παρ. 19,16 - Εκείνος ο οποίος φυλάττει τας εντολάς του Θεού, διατηρεί επί μακρόν την ζωήν του και προφυλάσσει την ψυχήν του. Εκείνος όμως που αδιαφορεί δια την διαγωγήν του και τον τρόπον της ζωής του, θα εξολοθρευθή.

Παρ. 19,17 - δανείζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει αὐτῷ.

Παρ. 19,17 - Οποιος ελεεί τον πτωχόν δανείζει τον Θεόν. Ανάλογα δέ με την ελεημοσύνην του θα λάβη και εκ μέρους του Θεού την ανταπόδοσιν.

Παρ. 19,18 - παίδευε υἱόν σου, οὕτως γὰρ ἔσται εὔελπις, εἰς δὲ ὕβριν μὴ ἐπαίρου τῇ ψυχῇ σου.

Παρ. 19,18 - Παιδαγώγει και μόρφωνε το παιδί σου με σύνεσιν, με στοργήν και με αυστηρότητα. Διότι έτσι θα υπάρξουν πολλαί καλαί ελπίδες προόδου και επιτυχίας του εις την ζωήν. Προτίμα την κατά Θεόν μόρφωσιν του παιδιού σου, και μη αλαζονεύεσαι δι' αυτόν η δια την περιουσίαν, την οποίαν τυχόν θα του αφήσης.

Παρ. 19,19 - κακόφρων ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται· ἐὰν δὲ λοιμεύηται, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσθήσει.

Παρ. 19,19 - Ο κακόμυαλος άνθρωπος θα υποστή πολλάς τιμωρίας. Εάν δέ, σαν άλλη καταστρεπτική επιδημία, σκορπίζη το κακόν και την συμφοράν, θα διακινδυνεύση να χάση και αυτήν την ζωήν του.

Παρ. 19,20 - ἄκουε, υἱέ, παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς γένῃ ἐπ᾿ ἐσχάτων σου.

Παρ. 19,20 - Ακουε, παιδί μου, και συμμορφώσου προς την παιδαγωγίαν του πατρός σου, δια να γίνης και να μείνης σοφός μέχρι των γηρατείων σου.

Παρ. 19,21 - πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει.

Παρ. 19,21 - Πολλοί και διάφοροι και παροδικοί λογισμοί και σχέδια πλημμυρίζουν την καρδίαν του ανθρώπου. Αλλά η βουλή του Κυρίου μένει πάντοτε η ιδία, αγαθή και ωφέλιμος.

Παρ. 19,22 - καρπὸς ἀνδρὶ ἐλεημοσύνη, κρείσσων δὲ πτωχὸς δίκαιος ἢ πλούσιος ψεύστης.

Παρ. 19,22 - Εις κάθε άνθρωπον η ελεημοσύνη είναι καρπός ωφέλιμος δι' αυτόν τον ίδιον. Προτιμότερος και καλύτερος είναι ο δίκαιος πτωχός από τον ψεύστην πλούσιον.

Παρ. 19,23 - φόβος Κυρίου εἰς ζωὴν ἀνδρί, ὁ δὲ ἄφοβος αὐλισθήσεται ἐν τόποις, οὗ οὐκ ἐπισκοπεῖται γνῶσις.

Παρ. 19,23 - Ο φόβος και η ευλάβεια προς τον Κυριον οδηγεί τον άνθρωπον εις την αληθινήν και μακαρίαν ζωήν. Εκείνος όμως που δεν φοβείται τον Θεόν, θα κατοικήση εις τόπους, όπου δεν υπάρχει η αληθινή γνώσις αλλ' επικρατεί το σκότος της πλάνης.

Παρ. 19,24 - ὁ ἐγκρύπτων εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ χεῖρας ἀδίκως, οὐδὲ τῷ στόματι οὐ μὴ προσαγάγῃ αὐτάς.

Παρ. 19,24 - Ο οκνηρός, που κρύβει και σταυρώνει τα χέρια του στο στήθος του από τεμπελιά, με αυτά τα χέρια του δεν θα προσφέρη τροφήν στο στόμα του.

Παρ. 19,25 - λοιμοῦ μαστιγουμένου, ἄφρων πανουργότερος γίνεται· ἐὰν δὲ ἐλέγχῃς ἄνδρα φρόνιμον, νοήσει αἴσθησιν.

Παρ. 19,25 - Οταν ο διεφθαρμένος και επιβλαβής εις την κοινωνίαν άνθρωπος τιμωρήται με μαστιγία, και αυτός ακόμη ο ασύνετος βλέπων την τιμωρίαν γίνεται προσεκτικός. Εάν ελέγχης άνδρα συνετόν, θα αντιληφθή το σφάλμα του και θα διορθωθή.

Παρ. 19,26 - ὁ ἀτιμάζων πατέρα καὶ ἀπωθούμενος μητέρα αὐτοῦ καταισχυνθήσεται καὶ ἐπονείδιστος ἔσται.

Παρ. 19,26 - Εκείνός που εξευτελίζει και υβρίζει τον πατέρα του, όπως και αυτός που σπρώχνει με αναίδειαν και ασέβειαν την μητέρα του, θα κατεντροπιασθή και θα γίνη επονείδιστος εν μέσω της κοινωνίας.

Παρ. 19,27 - υἱὸς ἀπολειπόμενος φυλάξαι παιδείαν πατρὸς μελετήσει ῥήσεις κακάς.

Παρ. 19,27 - Παιδί, που θα καταφρονήση και θα παραμελήση την πατρικήν παιδαγωγίαν, αυτό θα στρέψη την προσοχήν και το ενδιαφέρον του εις τας πονηράς εισηγήσεις και προτροπάς κακών ανθρώπων.

Παρ. 19,28 - ὁ ἐγγυώμενος παῖδα ἄφρονα καθυβρίσει δικαίωμα, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταπίεται κρίσεις.

Παρ. 19,28 - Ο γονεύς, ο οποίος δίδει εγγύησιν δια το παιδί του το άμυαλο και ασύνετον, κατεξευτελίζει και προσβάλλει το δικαίωμα και την θέσιν του ως πατρός. Τα στόματα των ασεβών καταπίνουν τους νόμους της δικαιοσύνης· δηλαδή καταπατούν τους νόμους, παραβαίνουν τον λόγον, που έδωσαν.

Παρ. 19,29 - ἑτοιμάζονται ἀκολάστοις μάστιγες, καὶ τιμωρίαι ὁμοίως ἄφροσιν.

Παρ. 19,29 - Ποιναί βαρείαι ετοιμάζονται δια τους διεφθαρμένους και ανήθικους, όπως επίσης τιμωρίαι επιφυλάσσονται και δια τους άφρονας, που παρεκτρέπονται.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 20

Παρ. 20,1 - Ἀκόλαστον οἶνος καὶ ὑβριστικὸν μέθη, πᾶς δὲ ἄφρων τοιούτοις συμπλέκεται.

Παρ. 20,1 - Ο πολύς οίνος οδηγεί εις την ακολασίαν, η δε μέθη εις την μωράν αλαζονείαν και την αδιαντροπιάν. Καθε μικρόμυαλος εις αυτά περιπλέκεται και εξευτελίζεται.

Παρ. 20,2 - οὐ διαφέρει ἀπειλὴ βασιλέως θυμοῦ λέοντος, ὁ δὲ παροξύνων αὐτὸν ἁμαρτάνει εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν.

Παρ. 20,2 - Η απειλή του βασιλέως και γενικώτερον του ισχυρού δεν διαφέρει από τον θυμόν του εξηγριωμένου λέοντος. Οποιος τον εξερεθίζει, εκθέτει εις κίνδυνον την ιδίαν του ζωήν.

Παρ. 20,3 - δόξα ἀνδρὶ ἀποστρέφεσθαι λοιδορίας, πᾶς δὲ ἄφρων τοιούτοις συμπλέκεται.

Παρ. 20,3 - Μεγάλη τιμή και δόξα είναι δια τον άνθρωπον να αποφεύγη τας ύβρεις και τους εμπαιγμούς εναντίον των άλλων. Καθε όμως ασύνετος περιπλέκεται εις αυτά τα κακά.

Παρ. 20,4 - ὀνειδιζόμενος ὀκνηρὸς οὐκ αἰσχύνεται, ὡσαύτως καὶ ὁ δανειζόμενος σῖτον ἐν ἀμήτῳ.

Παρ. 20,4 - Ο οκνηρός δεν εντρέπεται, όταν γίνεται αντικείμενον εξευτελισμών και ονειδισμών εκ μέρους των άλλων. Ομοίως δεν εντρέπεται και εκείνος, που ζητεί δάνεια εις καιρόν, κατά τον οποίον οι άλλοι θερίζουν και συγκομίζουν.

Παρ. 20,5 - ὕδωρ βαθὺ βουλὴ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἐξαντλήσει αὐτήν.

Παρ. 20,5 - Ωσάν το ανεξάντλητο νερό, που υπάρχει στο βαθύ πηγάδι, είναι αι συνεταί γνώμαι και αποφάσεις, που υπάρχουν εις την καρδίαν του φρονίμου ανδρός. Ο δε συνετός και φρόνιμος θα αντλήση μέχρι τέλους αυτάς και θα τας χρησιμοποίηση, όπου πρέπει.

Παρ. 20,6 - μέγα ἄνθρωπος καὶ τίμιον ἀνὴρ ἐλεήμων, ἄνδρα δὲ πιστὸν ἔργον εὑρεῖν.

Παρ. 20,6 - Μεγάλο πράγμα αυτό το δημιούργημα του Θεού, που λέγεται άνθρωπος. Πολύτιμος όμως είναι ο ελεήμων. Το να εύρης όμως ένα άνθρωπον πιστόν εις τα έργα και εις τα λόγια, είναι πολύ δύσκολον.

Παρ. 20,7 - ὃς ἀναστρέφεται ἄμωμος ἐν δικαιοσύνῃ, μακαρίους τοὺς παῖδας αὐτοῦ καταλείψει.

Παρ. 20,7 - Ο γονεύς, ο οποίος ζη και συμπεριφέρεται με αρετήν και έχει άμεμπτον παράδειγμα, θα αφήση ευτυχισμένα τα παιδιά του.

Παρ. 20,8 - ὅταν βασιλεὺς δίκαιος καθίσῃ ἐπὶ θρόνου, οὐκ ἐναντιοῦται ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ πᾶν πονηρόν.

Παρ. 20,8 - Οταν επί του θρόνου καθίση ενας βασιλεύς ενάρετος και συνετός, δεν ημπορεί να σταθή ενώπιον των οφθαλμών του κανένα πονηρόν και κανείς πονηρός.

Παρ. 20,9 - τίς καυχήσεται ἁγνὴν ἔχειν τὴν καρδίαν; ἢ τίς παῤῥησιάσεται καθαρὸς εἶναι ἀπὸ ἁμαρτιῶν;

Παρ. 20, 9 - Ποιός από τους ανθρώπους ημπορεί να καυχηθή ότι έχει αγνήν και καθαράν την καρδίαν από τον ρυπον της αμαρτίας; Η ποιός ημπορεί να είπη με παρρησίαν, ότι εγώ είμαι καθαρός από κάθε αμαρτίαν; Κανείς.

Παρ. 20,20 - κακολογοῦντος πατέρα ἢ μητέρα σβεσθήσεται λαμπτήρ, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὄψονται σκότος.

Παρ. 20,20 - Θα σβήση η φλόγα της ζωής εκείνου, ο οποίος κακολογεί τον πατέρα του η την μητέρα του. Θα σβήσουν και θα καλυφθούν από το σκοτάδι αι κόραι των οφθαλμών του, ώστε να μη μπορή να βλέπη.

Παρ. 20,21 - μερὶς ἐπισπουδαζομένη ἐν πρώτοις, ἐν τοῖς τελευταίοις οὐκ εὐλογηθήσεται.

Παρ. 20,21 - Μερίδιον από την πατρικήν κληρονομίαν, το οποίον αρπάζεται βιαίως και προ καιρού, δεν πρόκειται εν τέλει να έχη την ευλογίαν του Θεού.

Παρ. 20,22 - μὴ εἴπῃς· τίσομαι τὸν ἐχθρόν, ἀλλ᾿ ὑπόμεινον τὸν Κύριον, ἵνα σοι βοηθήσῃ.

Παρ. 20,22 - Μη είπης ότι θα εκδικηθώ και θα τιμωρήσω τον εχθρόν μου. Αλλά δείξε υπομονήν απέναντι του Κυρίου, και εις αυτόν ανάθεσε την αποδόσιν του δικαίου σου, δια να σε βοηθήση και σε προστατεύση.

Παρ. 20,10 - στάθμιον μέγα καὶ μικρὸν καὶ μέτρα δισσά, ἀκάθαρτα ἐνώπιον Κυρίου καὶ ἀμφότερα καὶ ὁ ποιῶν αὐτά.

Παρ. 20,10 - Ζυγια δόλια, μεγαλύτερα του κανονικού δια την αγοράν και μικρότερα του κανονικού δια την πώλησιν, και διπλά μέτρα χωρητικότητος δια τα υγρά προϊόντα, και τα δύο είναι ακάθαρτα ενώπιον του Κυρίου, όπως επίσης και εκείνος, ο οποίος τα κατασκευάζει και τα χρησιμοποιεί.

Παρ. 20,11 - ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτοῦ συμποδισθήσεται νεανίσκος μετὰ ὁσίου, καὶ εὐθεῖα ἡ ὁδὸς αὐτοῦ.

Παρ. 20,11 - Ο νέος, ο οποίος συμπορεύεται και ακολουθεί τους τρόπους ζωής του οσίου, του ενάρετου, θα υποστή βαθείαν την αγαθήν επίδρασιν από το καλό παράδειγμα εκείνου και θα είναι ευθεία η πορεία της ζωής του.

Παρ. 20,12 - οὖς ἀκούει καὶ ὀφθαλμὸς ὁρᾷ· Κυρίου ἔργα καὶ ἀμφότερα.

Παρ. 20,12 - Το αυτί ακούει και το μάτι βλέπει και τα δύο όμως είναι έργα του Θεού και εις δόξαν Θεού και δια το καλόν του ανθρώπου πρέπει να χρησιμοποιούνται.

Παρ. 20,13 - μὴ ἀγάπα καταλαλεῖν, ἵνα μὴ ἐξαρθῇς· διάνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἐμπλήσθητι ἄρτων.

Παρ. 20,13 - Μη ευχαριστήσαι στο να κατακρίνης άλλους, δια να μη σε αποπέμψουν εκ μέσου αυτών εκείνοι και καταστραφής. Ανοιξε τα μάτια σου

καλά, ώστε να διακρίνης και να ακολουθής πάντοτε το ορθόν και το πρέπον, και τότε θα χορτάσης από αγαθά.

Παρ. 20,23 - βδέλυγμα Κυρίῳ δισσὸν στάθμιον, καὶ ζυγὸς δόλιος οὐ καλὸν ἐνώπιον αὐτοῦ.

Παρ. 20,23 - Αποκρουστικά και μισητά είναι ενώπιον του Κυρίου τα διπλά ζύγια, όπως επίσης δεν είναι αρεστή και καλή ενώπιον του Κυρίου η ψεύτικη ζυγαριά.

Παρ. 20,24 - παρὰ Κυρίου εὐθύνεται τὰ διαβήματα ἀνδρί, θνητὸς δὲ πῶς ἂν νοήσαι τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ;

Παρ. 20,24 - Από το πανάγαθον Θεόν κατευθύνονται αι πορείαι της ζωής και τα γεγονότα του βίου του ανθρώπου. Ο δε θνητός και πτωχός εις την νόησιν άνθρωπος πως είναι δυνατόν εξ εαυτού να κατανοήση τους δρόμους της ζωής, που πρέπει να βαδίση;

Παρ. 20,25 - παγὶς ἀνδρὶ ταχύ τι τῶν ἰδίων ἁγιάσαι, μετὰ γὰρ τὸ εὔξασθαι μετανοεῖν γίνεται.

Παρ. 20,25 - Το να σπεύδη κανείς να τάξη απερισκέπτως κάτι από όσα του ανήκουν, είναι δυνατόν να του δημιουργήση κίνδυνον και παγίδα, διότι μετά το τάξιμο συμβαίνει οι απερίσκεπτοι να μετανοούν δι' αυτό.

Παρ. 20,26 - λικμήτωρ ἀσεβῶν βασιλεὺς σοφός, καὶ ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς τροχόν.

Παρ. 20,26 - Ο σοφός βασιλεύς λιχνίζει και ξεχωρίζει από τους καλούς τους κακοποιούς και τους ασεβείς· και αυτός θα επιβάλλη εις αυτούς την δύναμιν και τας κυρώσστου νόμου.

Παρ. 20,27 - φῶς Κυρίου πνοὴ ἀνθρώπων, ὃς ἐρευνᾷ ταμιεῖα κοιλίας.

Παρ. 20,27 - Φως Κυρίου, καθοδηγητικόν εις την ζωήν του ανθρώπου, είναι η ζωογόνος πνοη, την οποίαν ο δημιουργός του ενέπνευσε. Ο Θεός ερευνά και βλέπει ολοκάθαρα όλα όσα είναι αποκεκρυμμένα και αποταμιευμένα εις την καρδίαν και το εσωτερικόν του ανθρώπου.

Παρ. 20,28 - ἐλεημοσύνη καὶ ἀλήθεια φυλακὴ βασιλεῖ, καὶ περικυκλώσουσιν ἐν δικαιοσύνῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Παρ. 20,28 - Η ελεημοσύνη και η αλήθεια, όπως και γενικώτερον η αρετή, είναι η ασφαλής φρουρά η στηρίζουσα τον βασιλέα. Αυταί αι αρεταί θα περικυκλώσουν και θα ασφαλίσουν με δικαιοσύνην τον θρόνον του.

Παρ. 20,29 - κόσμος νεανίαις σοφία, δόξα δὲ πρεσβυτέρων πολιαί.

Παρ. 20,29 - Στολισμός δια τους νέους είναι η σοφία και η σύνεσις. Δοξα δε των γερόντων είναι τα άσπρα μαλλιά, τα οποία μαρτυρούν πείραν, σύνεσιν και αρετήν.

Παρ. 20,30 - ὑπώπια καὶ συντρίμματα συναντᾷ κακοῖς, πληγαὶ δὲ εἰς ταμιεῖα κοιλίας.

Παρ. 20,30 - Μωλωπίσματα στο πρόσωπον από κτυπήματα, και συντρίμματα οστών θα συναντήσουν τους κακούς εις την πορείαν της ζωής

των. Πληγαί δε και ασθένειαι οδυνηραί θα απλωθούν έως τα βάθη του εσωτερικού των.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 21

Παρ. 21,1 - Ὥσπερ ὁρμὴ ὕδατος, οὕτως καρδία βασιλέως ἐν χειρὶ Θεοῦ· οὗ ἐὰν θέλων νεύσῃ, ἐκεῖ ἔκλινεν αὐτήν.
Παρ. 21,1 - Οπως το ορμητικόν ρεύμα του νερού έτσι και η καρδιά του βασιλέως ευρίσκεται υπό την εξουσίαν του Θεού. Και όπου αυτός θέλει να την κατευθύνη, εκεί με ένα του νεύμα την γυρίζει και την στρέφει.
Παρ. 21,2 - πᾶς ἀνὴρ φαίνεται ἑαυτῷ δίκαιος, κατευθύνει δὲ καρδίας Κύριος.
Παρ. 21,2 - Καθε άνθρωπος νομίζει τον εαυτόν του ότι είναι δίκαιος, αλλά ο Κυριος είναι εκείνος ο οποίος γνωρίζει, κυβερνά και κατευθύνει τας καρδίας των ανθρώπων εις την αρετήν.
Παρ. 21,3 - ποιεῖν δίκαια καὶ ἀληθεύειν ἀρεστὰ παρὰ Θεῷ μᾶλλον ἢ θυσιῶν αἷμα.
Παρ. 21,3 - Το να πράττη κανείς δίκαια έργα και το να λέγη πάντοτε την αλήθειαν, είναι αυτά περισσότερον ευάρεστα και ευπρόσδεκτα στον Θεόν από τα αίματα θυσιών ζώων.
Παρ. 21,4 - μεγαλόφρων ἐν ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία.
Παρ. 21,4 - Εκείνος που έχει μεγάλην ιδέαν δια τον εαυτόν του, είναι αλαζονικός, θρασύς και σκληρός εις την καρδίαν. Οι ασεβείς θεωρούν ως φως και χαράν της ζωής των την αμαρτίαν.
Παρ. 21,6 - ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα γλώσσῃ ψευδεῖ μάταια διώκει καὶ ἔρχεται ἐπὶ παγίδας θανάτου.
Παρ. 21,6 - Εκείνος που με ψευδολογίας και απάτας συνάγει θησαυρούς, κοπιάζει ματαίως. Βαδίζει, χωρίς να αντιλαμβάνεται, εις θανασίμους δι' αυτόν παγίδας.
Παρ. 21,7 - ὄλεθρος ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται, οὐ γὰρ βούλονται πράσσειν τὰ δίκαια.
Παρ. 21,7 - Ωσάν ανεπιθύμητος κακότροπος ξένος θα εγκατασταθή και θα φιλοξενήται εις τα σπίτια των ασεβών ο όλεθρος, διότι αυτοί δεν θέλουν να πράττουν το ορθόν και το αγαθόν.
Παρ. 21,8 - πρὸς τοὺς σκολιοὺς σκολιὰς ὁδοὺς ἀποστέλλει ὁ Θεός, ἁγνὰ γὰρ καὶ ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.
Παρ. 21,8 - Δια τους διεστραμμένους ανθρώπους επιτρέπει ο Θεός να περιπλέκωνται εις διεστραμμένας και καταστρεπτικάς δι' αυτούς οδούς, διότι τα έργα του Κυρίου είναι αγνά και δίκαια και στοιαύτα μόνον ευαρεστείται.

Παρ. 21,9 - κρεῖσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου ἢ ἐν κεκονιαμένοις μετὰ ἀδικίας καὶ ἐν οἴκῳ κοινῷ.

Παρ. 21,9 - Προτιμότερον είναι να κατοική κανείς μόνος του σε κάποια γωνιά έξω στο ύπαιθρον, παρά να κατοική με άλλους εις φρεσκοασβεστωμένους και περιποιημένους οίκους, οι οποίοι έχουν κτισθή με αδικίας.

Παρ. 21,10 - ψυχὴ ἀσεβοῦς οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ᾽ οὐδενὸς τῶν ἀνθρώπων.

Παρ. 21,10 - Ανθρωπος ασεβής απέναντι του Θεού και άδικος προς τους άλλους ανθρώπους δεν θα εύρη συμπάθειαν και έλεος από κανένα.

Παρ. 21,11 - ζημιουμένου ἀκολάστου πανουργότερος γίνεται ὁ ἄκακος, συνίων δὲ σοφὸς δέξεται γνῶσιν.

Παρ. 21,11 - Οταν τιμωρήται ο ανήθικος και διεφθαρμένος άνθρωπος, ο αγαθός γίνεται περισσότερον προσεκτικός. Ο δε σοφός, ο οποίος κατανοεί ορθώς πρόσωπα και πράγματα, θα αποκτήση μεγαλυτέραν γνώσιν από τα παθήματα του διεφθαρμένου.

Παρ. 21,12 - συνίει δίκαιος καρδίας ἀσεβῶν καὶ φαυλίζει ἀσεβεῖς ἐν κακοῖς.

Παρ. 21,12 - Ο δίκαιος αντιλαμβάνεται σαφώς εκείνα, που υπάρχουν εις τας καρδίας των ασεβών. Δεν τους μακαρίζει, αλλά τους ελεεινολογεί, διότι ευρίσκονται εις την αθλίαν αυτήν κατάστασιν.

Παρ. 21,13 - ὃς φράσσει τὰ ὦτα αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐπακοῦσαι ἀσθενοῦς, καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ εἰσακούων.

Παρ. 21,13 - Εκείνος που κλείει τα αυτιά του, δια να μη ακούση την παράκλησιν ενός πτωχού, ενός αδυνάτου και ασθενούς, θα ευρεθή και αυτός εις την ανάγκην να επικαλεσθή και ζητήση δοήθειαν των άλλων και δεν θα υπάρξη κανείς να τον ακούση.

Παρ. 21,14 - δόσις λάθριος ἀνατρέπει ὀργάς, δώρων δὲ ὁ φειδόμενος θυμὸν ἐγείρει ἰσχυρόν.

Παρ. 21,14 - Ενα φιλοδώρημα, που προσφέρεται με διάκρισιν, κρυφίως και χωρίς θόρυβον, προλαμβάνει, πολλές φορές την οργήν του άλλου. Οποιος δε λυπηθή να προσφέρη ένα τέτοιο φιλοδώρημα, υπεγείρει μεγάλον θυμόν.

Παρ. 21,15 - εὐφροσύνη δικαίων ποιεῖν κρίμα, ὅσιος δὲ ἀκάθαρτος παρὰ κακούργοις.

Παρ. 21,15 - Ευχαρίστησις και χαρά των δικαίων είναι να αποδίδουν και να εφαρμόζουν το δίκαιον. Αυτός όμως ο ενάρετος θεωρείται ακάθαρτος εκ μέρους των κακοποιών.

Παρ. 21,16 - ἀνὴρ πλανώμενος ἐξ ὁδοῦ δικαιοσύνης ἐν συναγωγῇ γιγάντων ἀναπαύσεται.

Παρ. 21,16 - Ανθρωπος, ο οποίος παρεπλανήθη και απεμακρύνθη από την οδόν της δικαιοσύνης, εβάδισε δε και βαδίζει τους δρόμους της κακίας, είναι σαν να θέλη να εύρη ανάπαυσιν και χαράν εις συγκέντρωσιν κακούργων γιγάντων.

Παρ. 21,17 - ἀνὴρ ἐνδεὴς ἀγαπᾷ εὐφροσύνην, φιλῶν οἶνον καὶ ἔλαιον εἰς πλοῦτον·

Παρ. 21,17 - Εκείνος, που αγαπά την καλοπέρασιν και τα πλούσια τραπέζια, θα μείνη φτωχός. Οπως επίσης εκείνος, που αγαπά τον οίνον και τα λιπαρά φαγητά, δεν θα πλουτήση.

Παρ. 21,18 - περικάθαρμα δὲ δικαίου ἄνομος.

Παρ. 21,18 - Δια τον δίκαιον ακάθαρτος πρέπει να θεωρήται ο ασεβής και η πορεία της ζωής του.

Παρ. 21,19 - κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῇ ἐρήμῳ ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου καὶ γλωσσώδους καὶ ὀργίλου.

Παρ. 21,19 - Είναι καλύτερον και προτιμότερον να κατοική κανείς μόνος του εις την έρημον, παρά μαζή με γυναίκα φιλόνεικον, γλωσσού και θυμώδη.

Παρ. 21,20 - θησαυρὸς ἐπιθυμητὸς ἀναπαύσεται ἐπὶ στόματος σοφοῦ, ἄφρονες δὲ ἄνδρες καταπίονται αὐτόν.

Παρ. 21, 20 - Αξιοθαύμαστοι και αξιαγάπητοι είναι οι θησαυροί της σοφίας και της αρετής, που αναπαύονται στο στόμα του σοφού. Οι άφρονες όμως καταφρονούν και καταπνίγουν μέσα των και καταφρονούν κάθε τέτοιον θησαυρόν.

Παρ. 21,21 - ὁδὸς δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης εὑρήσει ζωὴν καὶ δόξαν.

Παρ. 21,21 - Ο δρόμος της δικαιοσύνης και της ελεημοσύνης οδηγεί τον άνθρωπον εις μακράν και ένδοξον ζωήν.

Παρ. 21,22 - πόλεις ὀχυρὰς ἐπέβη σοφὸς καὶ καθεῖλε τὸ ὀχύρωμα, ἐφ᾿ ᾧ ἐπεποίθεισαν οἱ ἀσεβεῖς.

Παρ. 21,22 - Ο σοφός στρατηγός, με την σύνεσιν και την στρατηγικήν αυτού ικανότητα, εκυρίευσεν ωχυρωμένας πόλεις και εκρήμνισεν οχυρώματα, δια τα οποία οι ασεβείς είχαν την πεποίθησιν, ότι είναι απόρθητα.

Παρ. 21,23 - ὃς φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Παρ. 21,23 - Εκείνος, που προσέχει το στόμα του και την γλώσσαν του, προφυλάσσει την ψυχήν του από πολλάς θλίψεις και στενοχωρίας.

Παρ. 21,24 - θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζὼν λοιμὸς καλεῖται, ὃς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος.

Παρ. 21,24 - Ο θρασύς και ο αυθάδης, ο αλαζονικός και επηρμένος, παρομοιάζεται και καλείται μολυσματική καταστρεπτική επιδημία, πανούκλα.

Εκείνος δέ που μνησικακεί, είναι παράνομος, διότι καταπατεί τον νόμον της αγάπης.

Παρ. 21,25 - ἐπιθυμίαι ὀκνηρὸν ἀποκτείνουσιν, οὐ γὰρ προαιροῦνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιεῖν τι.

Παρ. 21,25 - Αι πολλαί επιθυμίαι, τα φαντασιώδη σχέδια, εξοντώνουν τον οκνηρόν, διότι τα χέρια του δεν προθυμοποιούνται να κάμουν κάτι, ώστε να επαρκέση αυτός εις τας ανάγκας του.

Παρ. 21,26 - ἀσεβὴς ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακάς, ὁ δὲ δίκαιος ἐλεᾷ καὶ οἰκτείρει ἀφειδῶς.

Παρ. 21,26 - Ο ασεβής κυριαρχείται όλην την ημέραν από κακάς ιδιοτελείς επιθυμίας, ενώ ο δίκαιος ελεεί και ευσπλαγχνίζετσι και προσφέρει πλουσίαν την βοήθειάν του.

Παρ. 21,27 - θυσίαι ἀσεβῶν βδέλυγμα Κυρίῳ, καὶ γὰρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς.

Παρ. 21,27 - Αι θυσίαι των ασεβών είναι αποκρουστικαί και μισηταί ενώπιον του Κυρίου, διότι προσφέρονται και προέρχονται από αδικίας και από καρδίας παρανόμους.

Παρ. 21,28 - μάρτυς ψευδὴς ἀπολεῖται, ἀνὴρ δὲ ὑπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει.

Παρ. 21,28 - Ο ψευδομάρτυς βαδίζει προς την καταστροφήν και τον όλεθρον. Ο μάρτυς όμως, ο οποίος υπακούει στον νόμον του Θεού και τηρεί αυτόν, θα λαλήση την αλήθειαν.

Παρ. 21,29 - ἀσεβὴς ἀνὴρ ἀναιδῶς ὑφίσταται προσώπῳ, ὁ δὲ εὐθὴς αὐτὸς συνίει τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ.

Παρ. 21,29 - Ο ασεβής άνθρωπος με αναιδές πρόσωπον υφίσταται ελέγχους και παρατηρήσεις, ο δε ειλικρινής και ενάρετος είναι συνετός εις την συμπεριφοράν του.

Παρ. 21,30 - οὐκ ἔστι σοφία, οὐκ ἔστιν ἀνδρεία, οὐκ ἔστι βουλὴ πρὸς τὸν ἀσεβῆ.

Παρ. 21,30 - Δεν υπάρχει σοφία, δεν υπάρχει ανδρεία, δεν υπάρχει συνετή και φωτισμένη σκέψις και αποφασις εις άνθρωπον ασεβή.

Παρ. 21,31 - ἵππος ἑτοιμάζεται εἰς ἡμέραν πολέμου, παρὰ δὲ Κυρίου ἡ βοήθεια.

Παρ. 21,31 - Δι' ημέραν πολέμου ετοιμάζεται το ιππικόν. Από τον Κυριον όμως θα σταλή η βοήθεια δια την κατόρθωσιν της νίκης.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 22

Παρ. 22,1 - Αἱρετώτερον ὄνομα καλὸν ἢ πλοῦτος πολύς, ὑπὲρ δὲ ἀργύριον καὶ χρυσίον χάρις ἀγαθή,

Παρ. 22,1 - Προτιμότερον είναι το καλόν όνομα, η καλή υπόληψις, από τον πολύν πλούτον. Ανωτέρα δε από το αργύριον και τους άλλους θησαυρούς είναι η αγαθή και ευμενής διάθεσις της καρδίας.

Παρ. 22,2 - πλούσιος καὶ πτωχὸς συνήντησαν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους δὲ ὁ Κύριος ἐποίησε.

Παρ. 22,2 - Πλούσιοι και πτωχοί υπάρχουν και ζουν πάντοτε κοντά ο ένάς με τον άλλον. Και τους δύο ο Κυριος τους έκαμε.

Παρ. 22,3 - πανοῦργος ἰδὼν πονηρὸν τιμωρούμενον κραταιῶς αὐτὸς παιδεύεται, οἱ δὲ ἄφρονες παρελθόντες ἐζημιώθησαν.

Παρ. 22,3 - Ο συνετός άνθρωπος, όταν βλέπη τον κακόν να τιμωρήται και μάλιστα αυστηρώς, παιδαγωγείται ο ίδιος και συνετίζεται περισσότερον. Οι δε άφρονες, αντιπαρερχόμενοι με αδιαφορίαν κάτι τέτοια γεγονότα, βλάπτονται οι ίδιοι.

Παρ. 22,4 - γενεὰ σοφίας φόβος Κυρίου καὶ πλοῦτος καὶ δόξα καὶ ζωή.

Παρ. 22,4 - Καρπός της αληθινής σοφίας είναι ο φόβος του Κυρίου. Είναι επί πλέον ο πλούτος, η δόξα και η ζωη.

Παρ. 22,5 - τρίβολοι καὶ παγίδες ἐν ὁδοῖς σκολιαῖς, ὁ δὲ φυλάσσων τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀφέξεται αὐτῶν.

Παρ. 22,5 - Τριβόλια, αγκάθια και παγίδες είναι σκορπισμένα στους δρόμους των διεστραμμένων ανθρώπων. Εκείνος όμως που θέλει να προφυλάξη την ψυχήν του από αυτά θα φύγη μακρυά από τους διεστραμμένους δρόμους των πονηρών.

Παρ. 22,7 - πλούσιοι πτωχῶν ἄρξουσι, καὶ οἰκέται ἰδίοις δεσπόταις δανειοῦσι.

Παρ. 22,7 - Οι πλούσιοι με την δύναμιν του χρήματός των θα γίνουν άρχοντες των πτωχών. Δεν αποκλείεται όμως τέτοιοι άδικοι πλούσιοι να ξεπέσουν και να πτωχύνουν, ώστε να ζητήσουν και να πάρουν δάνεια από τους τέως υπηρέτας των.

Παρ. 22,8 - ὁ σπείρων φαῦλα θερίσει κακά, πληγὴν δὲ ἔργων αὐτοῦ συντελέσει.

Παρ. 22,8 - Εκείνος που σπείρει φαυλότητας, θα θερίση αναρίθμητα κακά. Συνέπεια δε και κατάντημα των πονηρών του έργων θα είναι αι τιμωρίαι, τας οποίας θα υποστή εκ μέρους Θεού και ανθρώπων.

Παρ. 22,8α - ἄνδρα ἱλαρὸν καὶ δότην εὐλογεῖ ὁ Θεός, ματαιότητα δὲ ἔργων αὐτοῦ συντελέσει.

Παρ. 22,8α - Ο Θεός στέλλει τας ευλογίας του εις άνθρωπον πράον, γλυκύν και ελεήμονα. Θα εξαλείψη δε κάθε μάταιον έργον, το οποίον ενδεχομένως αυτός έχει διαπράξει.

Παρ. 22,9 - ὁ ἐλεῶν πτωχὸν αὐτὸς διατραφήσεται, τῶν γὰρ ἑαυτοῦ ἄρτων ἔδωκε τῷ πτωχῷ.

Παρ. 22,9 - Εκείνος που ελεεί τον πτωχόν, θα διατραφή πλουσίως από τον Θεόν και δεν θα πεινάση. Τούτο δέ, διότι έδωκεν στον πτωχόν και πεινώντα από το ίδιο του το ψωμί.

Παρ. 22,9α - νίκην καὶ τιμὴν περιποιεῖται ὁ δῶρα δούς, τὴν μέντοι ψυχὴν ἀφαιρεῖται τῶν κεκτημένων.

Παρ. 22,9α - Κερδίζει και αποκτά νίκην και δόξαν εκείνος, που δίδει φιλοδωρήματα, διότι έτσι απαλλάσσει την ψυχήν του από την προσκόλλησιν προς τα αγαθά, τα οποία έχει.

Παρ. 22,10 - ἔκβαλε ἐκ συνεδρίου λοιμόν, καὶ συνεξελεύσεται αὐτῷ νεῖκος· ὅταν γὰρ καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ, πάντας ἀτιμάζει.

Παρ. 22,10 - Διώξε από τας συγκεντρώσστον αυθάδη και εριστικόν και μαζή με αυτόν θα εξέλθη και θα φύγη η φιλονεικία. Διότι όταν ένας τέτοιος παρακάθηται εις συνέδριον, τους πάντας εξουθενώνει με την αυθάδειάν του.

Παρ. 22,11 - ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι· χείλεσι ποιμαίνει βασιλεύς.

Παρ. 22,11 - Ο Κυριος αγαπά τας αφωσιωμένας εις αυτόν καρδίας, δεκτοί δε εις αυτόν γίνονται πάντοτε όλοι οι άμεμπτοι και καθαροί. Ο βασιλεύς με τα συνετά και καλά λόγια του, και οχι με την βίαν, πρέπει να κυβερνά τον λαόν.

Παρ. 22,12 - οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ Κυρίου διατηροῦσιν αἴσθησιν, φαυλίζει δὲ λόγους παράνομος.

Παρ. 22,12 - Οι οφθαλμοί του Κυρίου άγρυπνοι πάντοτε παρακολουθούν και γνωρίζουν τα πάντα. Ο παράνομος άνθρωπος, αδιαφορεί δια την παρουσίαν αυτήν του Θεού και καταφρονεί τα θεία λόγια.

Παρ. 22,13 - προφασίζεται καὶ λέγει ὀκνηρός· λέων ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν δὲ ταῖς πλατείαις φονευταί.

Παρ. 22,13 - Ο οκνηρός, δια να μη κινηθή από την θέσιν του, επινοεί τας πλέον γελοίας προφάσεις και λέγει· “στους δρόμους είναι ληοντάρι, εις δε τας πλατείας ενεδρεύουν δολοφόνοι”!

Παρ. 22,14 - βόθρος βαθὺς στόμα παρανόμου, ὁ δὲ μισηθεὶς ὑπὸ Κυρίου ἐμπεσεῖται εἰς αὐτόν.

Παρ. 22,14 - Βοθρος βαθύς και βρωμερός είναι το στόμα εκείνου, που παραβαίνει τον νόμον του Θεού. Εκείνος δέ που θα μισηθή και θα εγκαταλειφθή από τον Κυριον, θα πέση μέσα εις αυτόν.

Παρ. 22,14α - εἰσὶν ὁδοὶ κακαὶ ἐνώπιον ἀνδρός, καὶ οὐκ ἀγαπᾷ τοῦ ἀποστρέψαι ἀπ᾿ αὐτῶν· ἀποστρέφειν δὲ δεῖ ἀπὸ ὁδοῦ σκολιᾶς καὶ κακῆς.

Παρ. 22,14α - Υπάρχουν δρόμοι κακοί, τρόποι της ζωής πονηροί, ενώπιον του ανθρώπου, τους οποίους και βλέπει. Εν τούτοις δεν αγαπά και δεν θέλει να απομακρυνθή από αυτούς. Και όμως ο καθένας πρέπει να απομακρύνεται και να φεύγη από την διεστραμμένην και κακήν οδόν.

Παρ. 22,15 - ἄνοια ἐξῆπται καρδίας νέου, ῥάβδος δὲ καὶ παιδεία μακρὰν ἀπ᾽ αὐτοῦ.

Παρ. 22,15 - Απερισκεψία και επιπολαιότης φλογίζει και εξάπτει την καρδίαν του νέου. Η δε παιδαγωγική ράβδος και η αυστηρά διαπαιδαγώγησις αποκρούονται και αποφεύγονται από αυτόν.

Παρ. 22,16 - ὁ συκοφαντῶν πένητα πολλὰ ποιεῖ τὰ ἑαυτοῦ· δίδωσι δὲ πλουσίῳ ἐπ᾽ ἐλάσσονι.

Παρ. 22,16 - Ο πλεονέκτης πλούσιος με απάτας και δολιότητας αδικεί τον πτωχόν και αυξάνει την περιουσίαν του. Αλλά πολλές φορές αναγκάζεται να δίδη εις άλλον πλουσιώτερόν του, και έτσι βλέπει να ελαττώνεται η περιουσία του.

Παρ. 22,17 - Λόγοις σοφῶν παράβαλλε σὸν οὖς καὶ ἄκουε ἐμὸν λόγον, τὴν δὲ σὴν καρδίαν ἐπίστησον, ἵνα γνῷς, ὅτι καλοί εἰσι·

Παρ. 22,17 - Πλησίασε και τέντωσε το αυτί σου, να ακούσης λόγια σοφών και εναρέτων. Ακουε τα λόγια μου. Καμε προσεκτικόν τον νουν σου εις αυτά, που σε διδάσκω, δια να καταλάβης ότι οι λόγοι μου αυτοί είναι καλοί και ωφέλιμοι.

Παρ. 22,18 - καὶ ἐὰν ἐμβάλῃς αὐτοὺς εἰς τὴν καρδίαν σου, εὐφρανοῦσί σε ἅμα ἐπὶ σοῖς χείλεσιν,

Παρ. 22,18 - Και εάν αυτούς τους λόγους τους βάλης και τους κλείσης ως πολύτιμον θησαυρόν εις την καρδίαν σου, ώστε να κανονίζουν την ζωήν σου, ανερχόμενοι εις τα χείλη σου θα σου δημιουργούν χαράν και ικανοποίησιν.

Παρ. 22,19 - ἵνα σου γένηται ἐπὶ Κύριον ἡ ἐλπὶς καὶ γνωρίσῃ σοι τὴν ὁδόν σου.

Παρ. 22,19 - Ταύτα πράττων θα αποκτήσης σταθεράν την ελπίδα σου επί τον Κυριον. Ο δε Κυριος θα σε φωτίση και θα σε καθοδήγηση να γνωρίσης και ακολουθήσης την ευθείαν και καλήν πορείαν στον βίον σου.

Παρ. 22,20 - καὶ σὺ δὲ ἀπόγραψαι αὐτὰ σεαυτῷ τρισσῶς εἰς βουλὴν καὶ γνῶσιν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς καρδίας σου.

Παρ. 22,20 - Και συ γράψε εντός σου αυτούς τους λόγους τρεις φορές, εις τρεις θέσεις της ψυχής σου. Εις την θέλησίν σου, δια να είναι αγαθή, εις την γνώσιν σου, δια να είναι αληθής, στο πλάτος της καρδίας σου ώστε να πλημμυρίζουν ολόκληρον την ψυχήν σου.

Παρ. 22,21 - διδάσκω οὖν σε ἀληθῆ λόγον καὶ γνῶσιν ἀγαθὴν ὑπακούειν, τοῦ ἀποκρίνεσθαί σε λόγους ἀληθείας τοῖς προβαλλομένοις σοι.

Παρ. 22,21 - Σε διδάσκω, λοιπόν, λόγια αληθινά, γνώσιν αγαθήν και ωφέλιμον, εις την οποίαν να υπακούης, ώστε να είσαι εις θέσιν να απαντάς με λόγια αληθινά εις εκείνους, οι οποίοι σου προβάλλουν αντιρρήσεις η και απορίας.

Παρ. 22,22 - Μὴ ἀποβιάζου πένητα, πτωχὸς γάρ ἐστι, καὶ μὴ ἀτιμάσῃς ἀσθενῆ ἐν πύλαις·

Παρ. 22,22 - Μη αρπάζης από τον πτωχόν· μη τον εκβιάζης να σου πληρώση οπωσδήποτε το χρέος του, διότι αυτός είναι πτωχός και αδύνατος. Μη τον σύρης και τον εξευτελίσης εις τα δικαστήρια, που συνεδριάζουν πλησίον εις τας πύλας των πόλεων.

Παρ. 22,23 - ὁ γὰρ Κύριος κρινεῖ αὐτοῦ τὴν κρίσιν, καὶ ῥύσῃ σὴν ἄσυλον ψυχήν.

Παρ. 22,23 - Διότι ο ίδιος ο Κυριος θα αναλάβη την υπεράσπισιν και θα δικάση την υπόθεσιν του πτωχού. Αυτά όταν σκέπτεσαι, θα σώσης αβλαβή την ψυχήν σου.

Παρ. 22,24 - μὴ ἴσθι ἑταῖρος ἀνδρὶ θυμώδει, φίλῳ δὲ ὀργίλῳ μὴ συναυλίζου,

Παρ. 22,24 - Μη γίνεσαι σύντροφος και μη συνεταιρίζεσαι με άνθρωπον θυμώδη. Μη συγκατοικής και μη συναναστρέφεσαι με φίλον ευέξαπτον·

Παρ. 22,25 - μήποτε μάθῃς τῶν ὁδῶν αὐτοῦ καὶ λάβῃς βρόχους τῇ σῇ ψυχῇ.

Παρ. 22,25 - μήπως τυχόν και συ μάθης και ακολουθήσης τον τρόπον της ζωής εκείνων και βάλης βρόχους γύρω από τον λαιμόν σου και περιπέσης εις μεγάλας περιπετείας και κινδύνους.

Παρ. 22 ,26 - μὴ δίδου σεαυτὸν εἰς ἐγγύην αἰσχυνόμενος πρόσωπον·

Παρ. 22,26 - Μη δίδης τον εαυτόν σου εγγυητήν λόγω εντροπής και συστολής απέναντι κάποιου γνωστού σου προσώπου.

Παρ. 22,27 - ἐὰν γὰρ μὴ ἔχῃς πόθεν ἀποτίσῃς, λήψονται τὸ στρῶμα τὸ ὑπὸ τὰς πλευράς σου.

Παρ. 22,27 - Διότι εάν δεν θα έχης από που να πληρώσης την εγγύησιν, θα σου πάρουν και αυτό τούτο το στρώμα, που το βάζεις κάτω από το σώμα σου, δια να αναπαυθής.

Παρ. 22,28 - μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου.

Παρ. 22,28 - Μη μετακινής τα παλαιότατα σύνορα των αγρών, τα οποία έθεσαν οι πρόγονοί σου.

Παρ. 22,29 - ὁρατικὸν ἄνδρα καὶ ὀξὺν ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ βασιλεῦσι δεῖ παρεστάναι καὶ μὴ παρεστάναι ἀνδράσι νωθροῖς.

Παρ. 22,29 - Ο διορατικός άνθρωπος, που ενεργεί με ετοιμότητα αντιλήψεως και δραστηριότητα εις τα έργα του, είναι πρέπον να παραστέκεται κοντά στους βασιλείς, δια να τους καθοδηγή και να μη χάνεται υπηρετών νωθρούς και οκνηρούς ανθρώπους.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 23

Παρ. 23,1 - Ἐὰν καθίσῃς δειπνεῖν ἐπὶ τραπέζης δυναστῶν, νοητῶς νόει τὰ παρατιθέμενά σοι

Παρ. 23,1 - Εάν παρακαθήσης στο τραπέζι αρχόντων η πλουσίων, δια να συμφάγης με αυτούς, πρόσεξε πολύ εις τα φαγητά, που παραθέτουν ενώπιόν σου.

Παρ. 23,2 - καὶ ἐπίβαλλε τὴν χεῖρά σου, εἰδὼς ὅτι τοιαῦτά σε δεῖ παρασκευάσαι· εἰ δὲ ἀπληστότερος εἶ,

Παρ. 23,2 - Απλωνε το χέρι σου με κάποιον περίσκεψιν και συστολήν, έχων υπ' όψιν σου ότι και συ, όταν θελήσης να ανταποδώσης το γεύμα, κάτι τέτοια φαγητά είσαι υποχρεωμένος να παρασκευάσης. Εάν δε είσαι λαίμαργος και άπληστος εις τα φαγητά,

Παρ. 23,3 - μὴ ἐπιθύμει τῶν ἐδεσμάτων αὐτοῦ, ταῦτα γὰρ ἔχεται ζωῆς ψευδοῦς.

Παρ. 23,3 - μη αφήσης να κινηθής από την επιθυμίαν των ωραίων φαγητών, διότι αυτά πιθανόν να προέρχωνται από αδικίας και πάντως δίδουν ψευδή αντίληψιν περί της ζωής.

Παρ. 23,4 - μὴ παρεκτείνου πένης ὢν πλουσίῳ, τῇ δὲ σῇ ἐννοίᾳ ἀπόσχου.

Παρ. 23,4 - Μη απλώνεσαι και μη αμιλλάσαι να φθάσης τον πλούσιον, ενώ συ είσαι φτωχός. Απομάκρυνε τον νουν σου από αυτά.

Παρ. 23,5 - ἐὰν ἐπιστήσῃς τὸ σὸν ὄμμα πρὸς αὐτόν, οὐδαμοῦ φανεῖται· κατεσκεύασται γὰρ αὐτῷ πτέρυγες ὥσπερ ἀετοῦ, καὶ ὑποστρέφει εἰς τὸν οἶκον τοῦ προεστηκότος αὐτοῦ.

Παρ. 23,5 - Εάν προσηλώσης το μάτι σου εις αυτόν τον πλούσιον και ελπίσης εις βοήθειάν του, αυτός θα σε εγκαταλείψη και θα γίνη άφαντος. Διότι ο πλούσιος παίρνει πτερά αετού και φεύγει βιαστικά προς τον οίκον άλλου, ανωτέρου από αυτόν πλουσίου.

Παρ. 23,6 - μὴ συνδείπνει ἀνδρὶ βασκάνῳ, μηδὲ ἐπιθύμει τῶν βρωμάτων αὐτοῦ·

Παρ. 23,6 - Μη συντρώγης με φθονερόν άνθρωπον, ούτε και να επιθυμήσης τα ποικίλα φαγητά, που σου παραθέτει.

Παρ. 23,7 - ὃν τρόπον γὰρ εἴ τις καταπίοι τρίχα, οὕτως ἐσθίει καὶ πίνει.

Παρ. 23,7 - Οπως εκείνος που έχει καταπιεί μίαν τρίχα και είναι έτοιμος να κάμη εμετόν, ετσι από την πολλήν του στενοχωρίαν τρώγει και πίνει και ο φθονερός άνθρωπος, όταν σε βλέπη απέναντί του.

Παρ. 23,8 - μηδὲ πρός σε εἰσαγάγῃς αὐτὸν καὶ φάγῃς τὸν ψωμόν σου μετ᾿ αὐτοῦ· ἐξεμέσει γὰρ αὐτὸν καὶ λυμανεῖται τοὺς λόγους σου τοὺς καλούς.

Παρ. 23,8 - Ούτε και συ να τον προσκαλέσης στο σπίτι σου και να φάγης μαζή με αυτόν το λιτόν φάγητόν σου. Διότι θα αηδιάση και θα κάμη εμετόν το φαγητόν σου. Θα χλευάση δε και θα εμπαίξη τα ευγενή και περιποιητικά σου δι' αυτόν λόγια.

Παρ. 23,9 - εἰς ὦτα ἄφρονος μηδὲν λέγε, μήποτε μυκτηρίσῃ τοὺς συνετοὺς λόγους σου.

Παρ. 23,9 - Εις τα αυτιά του ανόητου και ασυνέτου μη λέγης τίποτε, μήπως τυχόν και περιφρονήση τα σοφά και συνετά λόγια σου.

Παρ. 23,10 - μὴ μεταθῇς ὅρια αἰώνια, εἰς δὲ κτῆμα ὀρφανῶν μὴ εἰσέλθῃς·

Παρ. 23,10 - Μη μεταθέσης τα παλαιά σύνορα των αγρών σου και μη εισέλθης να καταπατήσης το κτήμα των ορφανών.

Παρ. 23,11 - ὁ γὰρ λυτρούμενος αὐτοὺς Κύριος κραταιός ἐστι καὶ κρινεῖ τὴν κρίσιν αὐτῶν μετὰ σοῦ.

Παρ. 23,11 - Διότι εκείνος ο οποίος γλυτώνει τους ορφανούς και ανυπερασπίστους από τα χέρια των απλήστων και αρπάγων είναι αυτός αυτός ο παντοδύναμος και δίκαιος Κυριος, ο οποίος θα αναλάβη να δικάση την διαφοράν μεταξύ εκείνων και σου.

Παρ. 23,12 - δὸς εἰς παιδείαν τὴν καρδίαν σου, τὰ δὲ ὦτά σου ἑτοίμασον λόγοις αἰσθήσεως.

Παρ. 23,12 - Δώσε με προθυμίαν την καρδιά και τον νουν σου εις την σοφήν παιδαγωγίαν του Κυρίου και ετοίμασε τα αυτιά σου, να ακούσουν και δεχθούν λόγια θείου φωτισμού.

Παρ. 23,13 - μὴ ἀπόσχῃ νήπιον παιδεύειν, ὅτι ἐὰν πατάξῃς αὐτὸν ῥάβδῳ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ·

Παρ. 23,13 - Μη αποφεύγης και μη διστάζης να διαπαιδαγωγής το ανήλικο παιδί σου, διότι και αν ακόμη ευρεθής εις την ανάγκην να το κτυπήσης με την ράβδον, δεν πρόκειται να αποθάνη.

Παρ. 23,14 - σὺ μὲν γὰρ πατάξεις αὐτὸν ῥάβδῳ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ θανάτου ῥύσῃ.

Παρ. 23,14 - Διότι συ μεν θα κτυπήσης το σώμα του με την ράβδον, θα σώσης όμως την ψυχήν του από τον θάνατον.

Παρ. 23,15 - υἱέ, ἐὰν σοφὴ γένηταί σου ἡ καρδία, εὐφρανεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν,

Παρ. 23,15 - Παιδί μου, εάν η καρδία και ο νους σου γίνη σοφός και συνετός, θα δώσης χαράν και ευφροσύνην και εις την ιδικήν μου καρδίαν.

Παρ. 23,16 - καὶ ἐνδιατρίψει λόγοις τὰ σὰ χείλη πρὸς τὰ ἐμὰ χείλη, ἐὰν ὀρθὰ ὦσι.

Παρ. 23,16 - Και τα χείλη σου, τα οποία θα λέγουν τα ορθά και τα πρέποντα, είναι σαν να ομιλούν τα ιδικά μου χείλη.

Παρ. 23,17 - μὴ ζηλούτω ἡ καρδία σου ἁμαρτωλούς, ἀλλὰ ἐν φόβῳ Κυρίου ἴσθι ὅλην τὴν ἡμέραν·

Παρ. 23,17 - Ας μη ζηλεύη και ας μη ποθή η καρδιά σου τους αμαρτωλούς και τας πορείας της ζωής των. Αλλά να ζης με τον φόβον του

Κυρίου όλην την ημέραν.

Παρ. 23,18 - ἐὰν γὰρ τηρήσῃς αὐτά, ἔσται σοι ἔκγονα, ἡ δὲ ἐλπίς σου οὐκ ἀποστήσεται.

Παρ. 23,18 - Λοιπόν, εάν αυτά δεχθής και τηρήσης, θα έχης ευλογίας από τον Θεόν, θα αποκτήσης απογόνους και η ελπίς σου ποτέ δεν θα διαψευσθή.

Παρ. 23,19 - ἄκουε, υἱέ, καὶ σοφὸς γίνου, καὶ κατεύθυνε ἐννοίας σῆς καρδίας·

Παρ. 23,19 - Ακουε, παιδί μου, και γίνε με όσα θα ακούσης σοφός και συνετός. Κατεύθυνε δε πάντοτε τας γνώσεις και τας επιθυμίας της καρδίας σου προς το αγαθόν.

Παρ. 23,20 - μὴ ἴσθι οἰνοπότης, μηδὲ ἐκτείνου συμβουλαῖς κρεῶν τε ἀγορασμοῖς·

Παρ. 23,20 - Μη γίνης οινοπότης, μη απλώνεσαι και μη συναναστρέφεσαι με ανθρώπους, προς αγοράν κρεάτων από κοινού (με ρεφενέ) και παράθεσιν κοινής τραπέζης.

Παρ. 23, 21 - πᾶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει, καὶ ἐνδύσεται διεῤῥηγμένα καὶ ῥακώδη πᾶς ὑπνώδης.

Παρ. 23,21 - Διότι κάθε μέθυσος και πορνοκόπος θα καταντήση εις πτωχείαν, όπως επίσης και κάθε τεμπέλης, που αγαπά τον ύπνον, πολύ γρήγορα θα φορέση ρουχα ξεσχισμένα και κουρελιασμένα.

Παρ. 23,22 - ἄκουε, υἱέ, πατρὸς τοῦ γεννήσαντός σε καὶ μὴ καταφρόνει ὅτι γεγήρακέ σου ἡ μήτηρ.

Παρ. 23,22 - Ακουε, παιδί μου, τον πατέρα σου, που σε εγέννησε, και μη καταφρονής την μητέρα σου, διότι έχει γηράσει.

Παρ. 23,23 - ἀλήθειαν κτῆσαι καὶ μὴ ἀπώσῃ σοφίαν καὶ παιδείαν καὶ σύνεσιν.

Παρ. 23,23 - Προσπάθησε να αποκτήσης την αλήθειαν, μη διώχνης μακρυά την σοφίαν, την αληθινήν μόρφωσιν και την σύνεσιν.

Παρ. 23,24 - καλῶς ἐκτρέφει πατὴρ δίκαιος, ἐπὶ δὲ υἱῷ σοφῷ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.

Παρ. 23,24 - Ο ενάρετος πατέρας ανατρέφει ορθώς τα τέκνα του με στοργήν και σύνεσιν και ευφραίνεται η ψυχή του δια τα σοφά και ενάρετα παιδιά, που αναδεικνύει.

Παρ. 23,25 - εὐφραινέσθω ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπὶ σοί, καὶ χαιρέτω ἡ τεκοῦσά σε.

Παρ. 23,25 - Ας ευφραίνεται δια σε ο στοργικός πατέρας σου και η μητέρα σου, ιδιαιτέρως ας χαίρη μάλιστα ακόμη περισσότερον η καρδιά εκείνης, που σε εγέννησε.

Παρ. 23,26 - δός μοι, υἱέ, σὴν καρδίαν, οἱ δὲ σοὶ ὀφθαλμοὶ ἐμὰς ὁδοὺς τηρείτωσαν·

Παρ. 23,26 - Δος μου εξ ολοκλήρου, παιδί μου, την καρδιά σου, και τα μάτια σου ας προσέχουν, ώστε να γνωρίζης και να βαδίζης τους ιδικούς μου δρόμους.

Παρ. 23,27 - πίθος γὰρ τετρημένος ἐστὶν ἀλλότριος οἶκος, καὶ φρέαρ στενὸν ἀλλότριον·

Παρ. 23,27 - Τρύπιο πιθάρι είναι το ξένο αμαρτωλό σπίτι, που όσα και αν εξοδεύσης δεν θα ημπορέσης να το γεμίσης. Στενό είναι το ξένο πηγάδι, από το οποίον δεν θα μπορέσης να βγης.

Παρ. 23,28 - οὗτος γὰρ συντόμως ἀπολεῖται, καὶ πᾶς παράνομος ἀναλωθήσεται.

Παρ. 23,28 - Εχε υπ' όψιν σου ότι αυτός ο αμαρτωλός οίκος συντόμως θα καταλήξη εις καταστροφήν και όλεθρον και μαζή του θα αφανισθή και κάθε παραβάτης του θείου νόμου.

Παρ. 23,29 - τίνι οὐαί; τίνι θόρυβος; τίνι κρίσεις; τίνι δὲ ἀηδίαι καὶ λέσχαι; τίνι συντρίμματα διακενῆς; τίνος πελιδνοὶ οἱ ὀφθαλμοί;

Παρ. 23,29 - Εις ποιόν ταιριάζει το αλλοίμονον; Ποιός αναταράσσεται, θορυβείται και φιλονεικεί; Ποιός συχνάζει εις τα δικαστήρια και εισάγεται εις δίκας; Ποιός προκαλεί την αηδίαν με τους εμετούς και τας μωρολογίας του και χάνει τον καιρόν του εις φλυαρίας και ανοησίας; Εις ποιόν πληγαί και συντρίμματα χωρίς λόγον; Τινος είναι ωχρά και κινδυνεύουν να σβήσουν τα μάτια;

Παρ. 23,30 - οὐ τῶν ἐγχρονιζόντων ἐν οἴνοις; οὐ τῶν ἰχνευόντων ποῦ πότοι γίνονται;

Παρ. 23,30 - Δεν είναι εκείνων, οι οποίοι περνούν τον καιρόν των κοντά εις τα κρασιά; Δεν είναι εκείνων, που ανιχνεύουν να βρουν, που γίνονται συγκεντρώσεις δια ποτόν και διασκεδάσεις;

Παρ. 23,31 - μὴ μεθύσκεσθε ἐν οἴνοις, ἀλλὰ ὁμιλεῖτε ἀνθρώποις δικαίοις καὶ ὁμιλεῖτε ἐν περιπάτοις· ἐὰν γὰρ εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια δῷς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὕστερον περιπατήσεις γυμνότερος ὑπέρου.

Παρ. 23,31 - Μη πίνετε οίνον, ώστε να μεθάτε, αλλά να συναναστρέφεσθε με ανθρώπους εναρέτους και να συνομιλήτε στους περιπάτους σας με αυτούς επί σοβαρών και μορφωτικών θεμάτων. Διότι εάν ρίχνης τα μάτια σου και δώσης την καρδιά σου εις τας φιάλας του κρασιού και τα ποτήρια, τελευταία θα καταντήσης να γυρίζης γυμνότερος από το γουδοχέρι.

Παρ. 23,32 - τὸ δὲ ἔσχατον ὥσπερ ὑπὸ ὄφεως πεπληγὼς ἐκτείνεται, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κεράστου διαχεῖται αὐτῷ ὁ ἰός.

Παρ. 23,32 - Το δε κατάντημα του μεθύσου, όταν γίνη αλκολικός, είναι σαν να δαγκώθηκε από δηλητηριώδες φίδι. Τεντώνεται και παραλύει ο οργανισμός του, σαν να εχύθη μέσα του δηλητήριον από φίδι με κέρατα.

Παρ. 23,33 - οἱ ὀφθαλμοί σου ὅταν ἴδωσιν ἀλλοτρίαν, τὸ στόμα σου τότε λαλήσει σκολιά,

Παρ. 23,33 - Οταν ευρίσκεσαι εις κατάστασιν μέθης και τα μάτια σου ιδούν μίαν ξένην και άγνωστον γυναίκα, ανάψουν δε μέσα σου επιθυμίαι πονηραί, τότε το στόμα σου θα είπη χυδαία λόγια δι' αυτήν.

Παρ. 23,34 - καὶ κατακείσῃ ὥσπερ ἐν καρδίᾳ θαλάσσης καὶ ὥσπερ κυβερνήτης ἐν πολλῷ κλύδωνι.

Παρ. 23,34 - Και θα κατάκεισαι και θα τρικλίζης, ως εάν ευρίσκεσαι μέσα εις τρικυμιώδη θάλασσαν και σαν κυβερνήτης πλοίου μέσα εις μεγάλην θαλασσοταραχήν.

Παρ. 23,35 - ἐρεῖς δέ· τύπτουσί με καὶ οὐκ ἐπόνεσα, καὶ ἐνέπαιξάν μοι, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν· πότε ὄρθρος ἔσται, ἵνα ἐλθὼν ζητήσω μεθ᾿ ὧν συνελεύσομαι;

Παρ. 23,35 - Οταν δε συνέλθης, θα λέγης με έκπληξιν· με εκτύπησαν και δεν επόνεσα, με εχλεύασαν και εγώ δεν εκατάλαβα τίποτε. Κυριευμένος δε από το πάθος του κρασιού, θα πης· πότε θα ξημερώση, δια να πάω να συναντήσω πάλιν εκείνους, με τους οποίους θα κάμω παρέα στο καπηλειό;

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 24

Παρ. 24,1 - Υἱέ, μὴ ζηλώσῃς κακοὺς ἄνδρας μηδὲ ἐπιθυμήσῃς εἶναι μετ᾿ αὐτῶν·

Παρ. 24,1 - Παιδί μου, μη ζηλέψης ποτέ τους κακούς ανθρώπους και την παραστρατημένην ζωήν των. Μη επιθυμήσης συναναστροφήν με αυτούς.

Παρ. 24,2 - ψευδῆ γὰρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ πόνους τὰ χείλη αὐτῶν λαλεῖ.

Παρ. 24,2 - Διότι το ψεύδος και την αμαρτίαν έχουν ως θησαυρόν και μελέτην της καρδίας των. Τα δε χείλη των εκστομίζουν λόγια, που προξενούν θλίψεις και στενοχωρίας.

Παρ. 24,3 - μετὰ σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος καὶ μετὰ συνέσεως ἀνορθοῦται.

Παρ. 24,3 - Με την αληθινήν σοφίαν, με την ευλάβειαν και τον φόβον δηλαδή του Θεού, θεμελιώνεται και κτίζεται ένα σπίτι· με την σύνεσιν δε ανορθώνεται και προοδεύει η οικογένεια.

Παρ. 24,4 - μετὰ αἰσθήσεως ἐμπίπλανται ταμιεῖα ἐκ παντὸς πλούτου τιμίου καὶ καλοῦ.

Παρ. 24,4 - Με την ορθήν και δικαίαν γνώσιν γεμίζουν αι αποθήκαι του σπιτιού από κάθε τίμιον και καλόν πλούτον.

Παρ. 24,5 - κρείσσων σοφὸς ἰσχυροῦ καὶ ἀνὴρ φρόνησιν ἔχων γεωργίου μεγάλου.

Παρ. 24,5 - Είναι καλύτερος και προτιμότερος ο σοφός από τον ισχυρόν, και ο άνθρωπος ο οποίος έχει σύνεσιν από εκείνον που έχει μεγάλο αγρόκτημα.

Παρ. 24,6 - μετὰ κυβερνήσεως γίνεται πόλεμος, βοήθεια δὲ μετὰ καρδίας βουλευτικῆς.

Παρ. 24,6 - Με καλήν στρατηγικήν και διακυβέρνησιν διεξάγεται ο επιτυχής πόλεμος. Αποτελεσματική δε βοήθεια δια την κατόρθωσιν της νίκης έρχεται από νουν συνετόν.

Παρ. 24,7 - σοφία καὶ ἔννοια ἀγαθὴ ἐν πύλαις σοφῶν· σοφοὶ οὐκ ἐκκλίνουσιν ἐκ στόματος Κυρίου,

Παρ. 24,7 - Η σοφία, η αληθής γνώσις και η ορθοφροσύνη υπάρχουν εις τας πύλας των πόλεων, που κατοικούν οι σοφοί. Οι αληθινά σοφοί δεν εκτρέπονται και δεν παρεκκλίνουν από όσα έχει λαλήσει το στόμα του Κυρίου.

Παρ. 24,8 - ἀλλὰ λογίζονται ἐν συνεδρίοις. ἀπαιδεύτοις συναντᾷ θάνατος,

Παρ. 24,8 - Καίτοι ο καθένας από αυτούς είναι σοφός, εν τούτοις συσκέπτονται εις κοινάς συνεδριάσεις. Τους αμορφώτους κατά Θεόν και αδιορθώτους θα τους συναντήση ασφαλώς ο πρόωρος θάνατος.

Παρ. 24,9 - ἀποθνήσκει δὲ ἄφρων ἐν ἁμαρτίαις. ἀκαθαρσία δὲ ἀνδρὶ λοιμῷ

Παρ. 24,9 - Ο ασύνετος και αμετανόητος αποθνήσκει με τας αμαρτίας αυτού. Μεγάλη ακαθαρσία υπάρχει στον ψυχικώς διεφθαρμένον άνθρωπον.

Παρ. 24,10 - ἐμμολυνθήσεται ἐν ἡμέρᾳ κακῇ καὶ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ἕως ἂν ἐκλίπῃ.

Παρ. 24,10 - Αμετανόητος καθώς είναι θα μολύνεται ολοέν και περισσότερον και θα διαφθείρεται, θα περιπίπτη συνεχώς εις ημέρας κακάς, εις ημέρας θλίψεως και οδύνης, έως ότου λείψη από την γην.

Παρ. 24,11 - ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον καὶ ἐκπρίου κτεινομένους, μὴ φείσῃ·

Παρ. 24,11 - Μη διστασης να σώσης ανθρώπους, που οδηγούνται εις εκτέλεσιν, και μη τσιγκουνευθής τα χρήματα, δια να εξαγοράσης εκείνους, που πρόκειται να φονευθούν.

Παρ. 24,12 - ἐὰν δὲ εἴπῃς, οὐκ οἶδα τοῦτον, γίνωσκε ὅτι Κύριος καρδίας πάντων γινώσκει, καὶ ὁ πλάσας πνοὴν πᾶσιν, αὐτὸς οἶδε πάντα, ὃς ἀποδίδωσιν ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Παρ. 24,12 - Εάν, προκειμένου να δικαιολογήσης την σκληροκαρδίαν σου, πης δεν ξέρω αυτόν τον αθώον που οδηγείται εις την εκτέλεσιν, μάθε ότι ο Κυριος, που έπλασε καρδίας και έδωσε πνοήν εις πάντα, γνωρίζει πολύ καλά τας καρδίας όλων των ανθρώπων, άρα δε και την ιδικήν σου. Γνωρίζει τα πάντα και αυτός ανταποδίδει στον καθένα ανάλογα με τα έργα του.

Παρ. 24,13 - φάγε μέλι, υἱέ, ἀγαθὸν γὰρ κηρίον, ἵνα γλυκανθῇ σου ὁ φάρυγξ·

Παρ. 24,13 - Παιδί μου, φάγε μέλι, διότι η κηρήθρα είναι καλή και ωφέλιμος. Φαγε μέλι, δια να γλυκανθή ο φάρυγξ σου.

Παρ. 24,14 - οὕτως αἰσθήσῃ σοφίαν τῇ σῇ ψυχῇ· ἐὰν γὰρ εὕρῃς, ἔσται καλὴ ἡ τελευτή σου, καὶ ἐλπίς σε οὐκ ἐγκαταλείψει.

Παρ. 24,14 - Οπως όμως γλυκαίνεται ο φάρυγξ με το μέλι, έτσι θα αισθανθής γλυκύτητα μέσα εις την καρδίαν σου από την αληθινήν σοφίαν. Διότι εάν την αναζητήσης και την αποκτήσης, θα ευτυχήσης. Και αυτός ακόμη ο θάνατός σου θα είναι ωραίος. Δεν θα σε εγκαταλείψη δέ ποτέ η ελπίς της αιωνίου σωτηρίας.

Παρ. 24,15 - μὴ προσαγάγῃς ἀσεβῆ νομῇ δικαίων μηδὲ ἀπατηθῇς χορτασίᾳ κοιλίας·

Παρ. 24,15 - Μη φέρης τον ασεβή στον τόπον, όπου κατοικούν και διαιτώνται οι δίκαιοι. Μη απατηθής δε εκ του γεγονότος, ότι σε εχόρτασε με καλά φαγητά.

Παρ. 24,16 - ἑπτάκις γὰρ πεσεῖται δίκαιος καὶ ἀναστήσεται, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἀσθενήσουσιν ἐν κακοῖς.

Παρ. 24,16 - Πολλές φορές είναι δυνατόν να πέση και να ατυχήση ο δίκαιος, αλλά με την βοήθειαν του Θεού θα ανορθωθή πάλιν. Οι ασεβείς όμως θα εξασθενήσουν και θα εξαντληθούν μέσα εις τα κακά και εις την κακότητά των, θα πέσουν και δεν θα ημπορέσουν να ανορθωθούν.

Παρ. 24,17 - ἐὰν πέσῃ ὁ ἐχθρός σου, μὴ ἐπιχαρῇς αὐτῷ, ἐν δὲ τῷ ὑποσκελίσματι αὐτοῦ μὴ ἐπαίρου·

Παρ. 24,17 - Εάν πέση ο εχθρός σου, μη χαιρεκακήσης δια το πέσιμό του. Και αν με τριχλοποδιάν ανατροπή, συ να μη αλαζονευθής απέναντί του.

Παρ. 24,18 - ὅτι ὄψεται Κύριος καὶ οὐκ ἀρέσει αὐτῷ, καὶ ἀποστρέψει τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἀπ᾿ αὐτοῦ.

Παρ. 24,18 - Διότι ο παντεπόπτης Κυριος θα ίδη αυτό και δεν θα ευχαριστηθή από την διαγωγήν σου και θα απομακρύνη τον θυμόν του από τον εχθρόν σου.

Παρ. 24,19 - μὴ χαῖρε ἐπὶ κακοποιοῖς, μηδὲ ζήλου ἁμαρτωλούς·

Παρ. 24,19 - Μη χαίρης και μη ζηλεύης ανθρώπους, οι οποίοι διαπράττουν το κακόν. Μη ζηλεύης τους αμαρτωλούς και την ζωήν των.

Παρ. 24,20 - οὐ γὰρ μὴ γένηται ἔκγονα πονηρῷ, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν σβεσθήσεται.

Παρ. 24,20 - Διότι ο αμετανόητος αμαρτωλός δεν θα αφήση απογόνους, η δε φλόγα της ζωής και η λάμψις της δόξης των ασεβών θα σβήση πολύ σύντομα.

Παρ. 24,21 - φοβοῦ τὸν Θεόν, υἱέ, καὶ βασιλέα καὶ μηθετέρῳ αὐτῶν ἀπειθήσῃς·

Παρ. 24,21 - Παιδί μου, να σέβεσαι τον Θεόν και τον βασιλέα, εις κανένα δε από αυτούς να μη δείξης παρακοήν και απείθειαν.

Παρ. 24,22 - ἐξαίφνης γὰρ τίσονται τοὺς ἀσεβεῖς, τὰς δὲ τιμωρίας ἀμφοτέρων τίς γνώσεται; (Μασ. ΚΘ, 27)

Παρ. 24,22 - Διότι αιφνιδίως και εις ώραν, που οι ασεβείς δεν περιμένουν, θα τους τιμωρήσουν. Ποιός δε ξέρει, ποίου είδους τιμωρίας θα επιβάλουν και οι δύο εις αυτούς; (Μασορ. κθ' 27)

Παρ. 24,22α - λόγον φυλασσόμενος υἱὸς ἀπωλείας ἐκτὸς ἔσται, δεχόμενος δὲ ἐδέξατο αὐτόν.

Παρ. 24,22[α] - Ο τηρών την εντολήν του Θεού θα είναι μακράν και απηλλαγμένος από κάθε τιμωρίαν. Διότι με όλην του την προθυμίαν και την καρδίαν εδέχθη τον λόγον αυτόν.

Παρ. 24,22β - μηδὲν ψεῦδος ἀπὸ γλώσσης βασιλεῖ λεγέσθω, καὶ οὐδὲν ψεῦδος ἀπὸ γλώσσης αὐτοῦ οὐ μὴ ἐξέλθῃ.

Παρ. 24,22β - Κανένα ψέμα ας μη λεχθή από το στόμα σου προς τον βασιλέα η τον άρχοντα. Και αυτός έτσι θα είναι ειλικρινής απέναντί σου και ποτέ δεν θα σου είπη ψεύδη.

Παρ. 24,22γ - μάχαιρα γλῶσσα βασιλέως καὶ οὐ σαρκίνη, ὃς δ᾿ ἂν παραδοθῇ, συντριβήσεται·

Παρ. 24,22γ - Η γλώσσα του βασιλέως είναι μαχαίρι σκληρό και οχι μαλακό και σαρκώδες. Εκείνος ο οποίος θα παραδοθή εις αυτήν, θα εξολοθρευθή.

Παρ. 24,22δ - ἐὰν γὰρ ὀξυνθῇ ὁ θυμὸς αὐτοῦ, σὺν νεύροις ἀνθρώπους ἀναλίσκει,

Παρ. 24,22δ - Οταν ανάψη ο θυμός του βασιλέως, καταναλίσκει και εξαφανίζει το σώμα μαζή και τα νεύρα των ανθρώπων. Κατατρώγει τα κόκκαλα των ανθρώπων και σαν παμφάγος φλόγα κατακαίει το παν και δεν αφήνει ούτε ίχνος κρέατος, τροφήν δια τους νεοσσούς των αετών. (Μασορ. Λ' 1).

Παρ. 24,22ε - καὶ ὀστᾶ ἀνθρώπων κατατρώγει, καὶ συγκαίει ὥσπερ φλόξ, ὥστε ἄβρωτα εἶναι νεοσσοῖς ἀετῶν.

Παρ. 24,22[ε] - Παιδί μου, να ευλαβηθής τα λόγια μου και αφού τα δεχθής, να μετανοήσης δια σφάλματα, τα οποία ενδεχομένως διέπραξες. Αυτά τα λέγω εγώ ο διδάσκαλος εις εκείνους, οι οποίοι πιστεύουν στον Θεόν και αφού τα είπω, θα παύσω να ομιλώ.

Παρ. 24,23 - Ταῦτα δὲ λέγω ὑμῖν τοῖς σοφοῖς ἐπιγινώσκειν· αἰδεῖσθαι πρόσωπον ἐν κρίσει οὐ καλόν.

Παρ. 24,23 - (Μασορ. ΚΔ' 23). Αυτά τα λέγω προς γνώσιν εις σας τους συνετούς δικαστάς. Δεν είναι δίκαιον και ορθόν να υποστέλλεσθε από πρόσωπα κατά την διεξαγωγήν της δίκης.

Παρ. 24,24 - ὁ εἰπὼν τὸν ἀσεβῆ· δίκαιός ἐστιν, ἐπικατάρατος λαοῖς ἔσται καὶ μισητὸς εἰς ἔθνη·

Παρ. 24,24 - Ο δικαστής, που θα εκδώση απόφασιν ότι ο άδικος είναι δίκαιος, αυτός θα είναι κατηραμένος μεταξύ των λαών και μισητός εις τα έθνη.

Παρ. 24,25 - οἱ δὲ ἐλέγχοντες βελτίους φανοῦνται, ἐπ᾿ αὐτοὺς δὲ ἥξει εὐλογία·

Παρ. 24,25 - Οσοι όμως κρίνουν και δικάζουν ανεπηρέαστα και με δικαιοσύνην, θα αναδεικνύωνται ως δικασταί ολονέν και καλύτεροι, και εις αυτούς θα έρχεται η ευλογία του Θεού.

Παρ. 24,26 - χείλη δὲ φιλήσουσιν ἀποκρινόμενα λόγους ἀγαθούς.

Παρ. 24,26 - Και οι άνθρωποι θα εκτιμήσουν και θα αγαπήσουν τον δικαστήν, του οποίου το στόμα βγάζει δικαίας αποφάσεις.

Παρ. 24,27 - ἑτοίμαζε εἰς τὴν ἔξοδον τὰ ἔργα σου καὶ παρασκευάζου εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ πορεύου κατόπισθέν μου καὶ ἀνοικοδομήσεις τὸν οἶκον σου.

Παρ. 24,27 - Φρόντίζε πάντοτε να αποπερατώνης τα έργα σου, να ετοιμάζεσαι πάντοτε προκειμένου να πορευθής εις καλλιέργειαν του αγρού σου. Ελᾶ κοντά από εμέ, ακολούθησε τον δρόμον, τον οποίον εγώ σου χαράσσω, και έτσι θα ημπορέσης να κτίσης το σπίτι σου και να αναδείξης την οικογένειάν σου.

Παρ. 24,28 - μή ἴσθι ψευδὴς μάρτυς ἐπὶ σὸν πολίτην, μηδὲ πλατύνου σοῖς χείλεσι.

Παρ. 24,28 - Ποτέ να μη γίνης ψευδομάρτυς υπέρ η κατά του συμπολίτου σου, ούτε να μεγαλοποιής τα γεγονότα, που καταθέτεις.

Παρ. 24,29 - μὴ εἴπῃς· ὃν τρόπον ἐχρήσατό μοι, χρήσομαι αὐτῷ, τίσομαι δὲ αὐτὸν ἅ με ἠδίκησεν.

Παρ. 24,29 - Ποτέ, ούτε προκειμένου περί του εχθρού σου, να μη είπης· Κατά τον τρόπον, που μου εφέρθη, θα του φερθώ και εγώ. Θα τον εκδικηθώ δι' όσα με έχει αδικήσει!

Παρ. 24,30 - ὥσπερ γεώργιον ἀνὴρ ἄφρων, καὶ ὥσπερ ἀμπελὼν ἄνθρωπος ἐνδεὴς φρενῶν·

Παρ. 24,30 - Ο ασύνετος άνθρωπος ομοιάζει με ένα χωράφι και ο φτωχός από μυαλό με ένα αμπελώνα.

Παρ. 24,31 - ἐὰν ἀφῇς αὐτόν, χερσωθήσεται καὶ χορτομανήσει ὅλος καὶ γίνεται ἐκλελειμμένος, οἱ δὲ φραγμοὶ τῶν λίθων αὐτοῦ κατασκάπτονται.

Παρ. 24,31 - Εάν αφήσης αυτόν ακαλλιέργητον και απεριποίητον θα μεταβληθή εις χέρσον έκτασιν, θα γεμίση ολόκληρος από άγρια χόρτα, θα μένη έρημος και εγκαταλελειμμένος, οι δε ξηρότοιχοι, που του εχρησίμευαν ως φράχτες, θα πέσουν και θα κατασκαφούν.

Παρ. 24,32 - ὕστερον ἐγὼ μετενόησα, ἐπέβλεψα τοῦ ἐκλέξασθαι παιδείαν,

Παρ. 24,32 - Υστερα από αυτά εγώ μετενόησα, και απεφάσισα να εκλέξω την πραγματικήν παιδαγωνίαν και μόρφωσιν.

Παρ. 24,33 - ὀλίγον νυστάζω, ὀλίγον δὲ καθυπνῶ, ὀλίγον δὲ ἐναγκαλίζομαι χερσὶ στήθη·

Παρ. 24,33 - Ο οκνηρός λέγει· Νυστάζω ολίγον, ας κοιμηθώ ολίγον. Σταυρώνω τα χέρια μου εις τα στήθη, κυριαρχούμενος από υπνηλίαν και νωθρότητα.

Παρ. 24,34 - ἐὰν δὲ τοῦτο ποιῇς, ἥξει προπορευομένη ἡ πενία σου καὶ ἡ ἔνδειά σου ὥσπερ ἀγαθὸς δρομεύς.

Παρ. 24,34 - Εάν και συ πράξης ο,τι και ο οκνηρός, θα σε προφθάση και θα σε καταλάβη η φτώχεια, η δε ανάγκη θα έλθη σαν ταχύς δρομεύς.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 25

Παρ. 25,1 - Αὗται αἱ παιδεῖαι Σολομῶντος αἱ ἀδιάκριτοι, ἃς ἐξεγράψαντο οἱ φίλοι Ἐζεκίου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

Παρ. 25,1 - Αι κατωτέρω ανάλεκτοι ηθοπλαστικαί παροιμίαι και τα αποφθέγματα του Σολομώντος είναι αυτά που κατέγραψαν οι φίλοι του Εζεκίου, βασιλέως της Ιουδαίας.

Παρ. 25,2 - Δόξα Θεοῦ κρύπτει λόγον, δόξα δὲ βασιλέως τιμᾷ πράγματα.

Παρ. 25,2 - Ανέκφραστα από τον ανθρώπινον λόγον και ανεξερεύνητα από τον νουν είναι τα ένδοξα έργα του Θεού. Δοξα δε και τιμή δι' ένα βασιλέα είναι να ερευνά και να εκτιμά κατ' αξίαν πρόσωπα και πράγματα.

Παρ. 25,3 - οὐρανὸς ὑψηλός, γῆ δὲ βαθεῖα, καρδία δὲ βασιλέως ἀνεξέλεγκτος.

Παρ. 25,3 - Ο ουρανός που εκτείνεται εις απεριόριστα ύψη και η γη, με τα απροσμέτρητα αυτής βάθη, μένουν ανεξερεύνητα. Ετσι και η καρδία του βασιλέως είναι δι' όλους ανεξερεύνητος και ανεξέλεγκτος.

Παρ. 25,4 - τύπτε ἀδόκιμον ἀργύριον, καὶ καθαρισθήσεται καθαρὸν ἅπαν·

Παρ. 25,4 - Κατεργάσου με το σφυρί και την κάμινον του πυρός τον ακάθαρτον άργυρον και θα καθαρισθή ολόκληρος από κάθε περιττόν σώμα.

Παρ. 25,5 - κτεῖνε ἀσεβεῖς ἐκ προσώπου βασιλέως, καὶ κατορθώσει ἐν δικαιοσύνῃ ὁ θρόνος αὐτοῦ.

Παρ. 25,5 - Κατά παρόμοιον τρόπον παράδωσε εις θανατικήν εκτέλεσιν τους ασεβείς συμβούλους, που ευρίσκονται πλησίον του βασιλέως, και τότε ο θρόνος αυτού θα στερεωθή και θα θριαμβεύση δια της δικαιοσύνης.

Παρ. 25,6 - μὴ ἀλαζονεύου ἐνώπιον βασιλέως, μηδὲ ἐν τόποις δυναστῶν ὑφίστασο·

Παρ. 25,6 - Μη αλαζονεύεσαι ενώπιον των βασιλέων δια την δύναμίν σου η τον πλούτον σου και μη προσέρχεσαι απρόσκλητος στους τόπους, όπου συγκεντρώνονται οι ισχυροί.

Παρ. 25,7 - κρεῖσσον γάρ σοι τὸ ῥηθῆναι· ἀνάβαινε πρός με ἢ ταπεινῶσαί σε ἐν προσώπῳ δυνάστου. ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου, λέγε.

Παρ. 25,7 - Είναι προτιμότερον δια σε ο βασιλεύς η ο άρχων να σου πη· “Ελα πλησίον μου”, παρά να σε ταπεινώση ενώπιον άλλου άρχοντος επισημοτέρου από σέ. Λέγε μόνον όσα βλέπουν τα μάτια σου και μη δίδης πάντοτε εμπιστοσύνην εις όσα ακούουν τα αυτιά σου.

Παρ. 25,8 - μὴ πρόσπιπτε εἰς μάχην ταχέως, ἵνα μὴ μεταμεληθῇς ἐπ᾿ ἐσχάτων. ἡνίκα ἄν σε ὀνειδίσῃ ὁ σὸς φίλος,

Παρ. 25,8 - Μη ορμάς εύκολα και ασύνετα εις φιλονεικίας, δια να μη μεταμεληθής κατόπιν, και μάλιστα όταν εντόνως σε κατηγορήση ο φίλος σου.

Παρ. 25,9 - ἀναχώρει εἰς τὰ ὀπίσω μὴ καταφρόνει,

Παρ. 25,9 - Μαθε να υποχωρής, δια να προλαμβάνης και απαλύνης τας φιλονεικίας, και να μη καταφρονής κανένα·

Παρ. 25,10 - μή σε ὀνειδίσῃ μὲν ὁ φίλος, ἡ δὲ μάχη σου καὶ ἡ ἔχθρα οὐκ ἀπέσται, ἀλλὰ ἔσται σοι ἴση θανάτῳ.

Παρ. 25,10 - μήπως και αυτός ο φίλος σου τεθή αντιμέτωπός σου και σε κατακρίνη. Η δε φιλονεικία και έχθρα δεν θα απομακρυνθή ποτέ από κοντά σου, αλλά ωσάν άλλος θάνατος θα σε παρακολουθή μέχρι τέλους.

Παρ. 25,10[α] - χάρις καὶ φιλία ἐλευθεροῖ, ἃς τήρησον σεαυτῷ, ἵνα μὴ ἐπονείδιστος γένῃ, ἀλλὰ φύλαξον τὰς ὁδούς σου εὐσυναλλάκτως.

Παρ. 25,10[α] - Η χάρις και η φιλία απαλλάσσουν και ελευθερώνουν την ψυχήν από πολλάς οδυνηράς καταστάσεις. Την χάριν, λοιπόν, και εν φιλίαν κράτησέ την καλά στον εαυτόν σου, δια να μη γίνης μισητός και αξιοκατάκριτος. Πρόσεχε τας πορείας της ζωής σου και προσπάθει να είσαι συμβιβαστικός και διαλλακτικός προς όλους.

Παρ. 25,11 - μῆλον χρυσοῦν ἐν ὁρμίσκῳ σαρδίου, οὕτως εἰπεῖν λόγον.

Παρ. 25,11 - Οπως ωραίον και ταιριαστόν είναι ένα χρυσό μήλο εις περιδέραιον από σαρδίους πολύτιμους λίθους, ετσι και ενας συνετός και καλός λόγος, που λέγεται εις την πρέπουσαν περίστασιν.

Παρ. 25,12 - εἰς ἐνώτιον χρυσοῦν καὶ σάρδιον πολυτελὲς δέδεται, λόγος σοφὸς εἰς εὐήκοον οὖς.

Παρ. 25,12 - Οπως εις ένα χρυσό σκουλαρίκι δένεται και ταιριάζεται ο πολυτελής σάρδιος λίθος, έτσι ωραίος και ελκυστικός είναι και ενας συνετός λόγος, όταν λέγεται εις αυτί προσεκτικόν.

Παρ. 25,13 - ὥσπερ ἔξοδος χιόνος ἐν ἀμήτῳ κατὰ καῦμα ὠφελεῖ, οὕτως ἄγγελος πιστὸς τοὺς ἀποστείλαντας αὐτόν· ψυχὰς γὰρ τῶν αὐτῷ χρωμένων ὠφελεῖ.

Παρ. 25,13 - Οπως η προσφορά πάγου εις καιρόν θερισμού, οπότε επικρατεί μεγάλο καύμα, δροσίζει και αναψύχει, έτσι και ένας ευσυνείδητος και αξιόπιστος αγγελιαφόρος με τας καλάς ειδήσστου εις εκείνους, που τον έστειλαν. Διότι αναπαύει, ευχαριστεί και ωφελεί τας καρδίας αυτών, που τον εχρησιμοποίησαν ως αγγελιαφόρον.

Παρ. 25,14 - ὥσπερ ἄνεμοι καὶ νέφη καὶ ὑετοὶ ἐπιφανέστατα, οὕτως ὁ καυχώμενος ἐπὶ δόσει ψευδεῖ.

Παρ. 25,14 - Οπως ολοφάνεροι είναι οι άνεμοι και τα σύννεφα και αι βροχαί, που πρόκειται να πέσουν, αλλά δεν πίπτουν, ετσι ολοφάνερος γίνεται και εκείνος, ο οποίος καυχάται ψευδώς δια δωρεάς, τας οποίας δεν έκαμε.

Παρ. 25,15 - ἐν μακροθυμίᾳ εὐοδία βασιλεῦσι, γλῶσσα δὲ μαλακὴ συντρίβει ὀστᾶ.

Παρ. 25,15 - Με την υπομονήν και μακροθυμίαν κατευοδώνονται αι υποθέσεις μας κοντά στους βασιλείς. Ετσι και γλώσσα μαλακή και ηπία συντρίβει οστά, κάμπτει δηλαδή και τας μεγαλυτέρας δυσκολίας και αντιστάσεις.

Παρ. 25,16 - μέλι εὑρὼν φάγε τὸ ἱκανόν, μήποτε πλησθεὶς ἐξεμέσῃς.

Παρ. 25,16 - Οταν εύρης μέλι, φάγε το αρκετόν, όσον σου χρειάζεται. Μη φάγης όμως πολύ, παραχορτάσης και το κάμης εμετόν.

Παρ. 25,17 - σπάνιον εἴσαγε σὸν πόδα πρὸς σεαυτοῦ φίλον, μήποτε πλησθείς σου μισήσῃ σε.

Παρ. 25,17 - Κατά αραιά διαστήματα να επισκέπτεσαι τον φίλον σου στο σπίτι του, μήπως εκείνος σε χορτάση, σε βαρεθή και σε αποστροφή.

Παρ. 25,18 - ῥόπαλον καὶ μάχαιρα καὶ τόξευμα ἀκιδωτόν, οὕτως καὶ ἀνὴρ ὁ καταμαρτυρῶν τοῦ φίλου αὐτοῦ μαρτυρίαν ψευδῆ.

Παρ. 25,18 - Ο ψευδομάρτυς, ο οποίος μάλιστα καταθέτει ψευδομαρτυρίαν εναντίον του φίλου του, ομοιάζει με σκληρόν ρόπαλον, με κοφτερό μαχαίρι, με αιχμηρόν βέλος.

Παρ. 25,19 - ὁδὸς κακοῦ καὶ ποὺς παρανόμου ὀλεῖται ἐν ἡμέρᾳ κακῇ.

Παρ. 25,19 - Η πορεία της ζωής του κακού και τα πόδια του παρανόμου ανθρώπου, θα εξολοθρευθούν κατά την ημέραν, που θα εκσπάση η δικαία οργή του Θεού.

Παρ. 25,20 - ὥσπερ ὄξος ἕλκει ἀσύμφορον, οὕτως προσπεσὸν πάθος ἐν σώματι καρδίαν λυπεῖ.

Παρ. 25,20 - Οπως το ξύδι είναι επιβλαβές και προκαλεί πόνον ριπτόμενον εις ανοικτήν πληγήν, ετσι και μια απροσδόκητος σωματική ασθένεια φέρει λύπην εις την καρδίαν.

Παρ. 25,20[α] - ὥσπερ σὴς ἐν ἱματίῳ καὶ σκώληξ ξύλῳ, οὕτως λύπη ἀνδρὸς βλάπτει καρδίαν.

Παρ. 25,20[α] - Οπως ο σκόρος εις τα ιμάτια και το σκουλήκι στο ξύλον, ετσι και η λύπη του ανθρώπου κατατρώγει την καρδίαν του.

Παρ. 25,21 - ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν, ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν·

Παρ. 25,21 - Εάν πεινά ο εχθρός σου, δίδε εις αυτόν να φάγη. Εάν διψά, δόσε εις αυτόν να πίη.

Παρ. 25,22 - τοῦτο γὰρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὁ δὲ Κύριος ἀνταποδώσει σοι ἀγαθά.

Παρ. 25,22 - Διότι, όταν ετσι φέρεσαι και πράττης απέναντι του εχθρού σου, συσσωρεύεις άνθρακας αναμμένους επάνω εις την κεφαλήν του. Ο δε Θεός θα σου ανταποδώση αγαθά και θα σε αμείψη δια την ανεξικακίαν και καλωσύνην σου αυτήν.

Παρ. 25,23 - ἄνεμος Βορέας ἐξεγείρει νέφη, πρόσωπον δὲ ἀναιδὲς γλῶσσαν ἐρεθίζει.

Παρ. 25,23 - Ο βορηάς σηκώνει και παρασύρει σύννεφα. Ετσι και ενας άνθρωπος αδιάκριτος και αναιδής ερεθίζει τους άλλους, ώστε να ομιλήσουν και εκείνοι κατά τρόπον οργίλον και πικρόν.

Παρ. 25,24 - κρεῖσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας δώματος ἢ μετὰ γυναικὸς λοιδόρου ἐν οἰκίᾳ κοινῇ.

Παρ. 25,24 - Είναι προτιμότερον να κατοική κανείς μόνος του εις μίαν στενόχωρη και φτωχική γωνία ταράτσας, παρά να συνοική εις οικίαν μαζή με υβρεολογον και κακόγλωσσον γυναίκα.

Παρ. 25,25 - ὥσπερ ὕδωρ ψυχρὸν ψυχῇ διψώσῃ προσηνές, οὕτως ἀγγελία ἀγαθὴ ἐκ γῆς μακρόθεν.

Παρ. 25,25 - Οπως το δροσερό νερό είναι ευχάριστον και φέρει αναψυχήν εις ένα διψασμένον, έτσι και μια ευχάριστος είδησις, η οποία έρχεται από αγαπητόν μας πρόσωπον ευρισκόμενον εις τα ξένα.

Παρ. 25,26 - ὥσπερ εἴ τις πηγὴ φράσσοι καὶ ὕδατος ἔξοδον λυμαίνοιτο, οὕτως ἄκοσμον δίκαιον πεπτωκέναι ἐνώπιον ἀσεβοῦς.

Παρ. 25,26 - Οπως είναι επιζήμιον, όταν βουλώνη κανείς μίαν πηγήν και παρακωλύη την ελευθέραν έξοδον του ύδατος, έτσι είναι απρεπές και επιβλαβές να πέση ο δίκαιος εις την εξουσίαν του ασεβούς.

Παρ. 25,27 - ἐσθίειν μέλι πολὺ οὐ καλόν, τιμᾶ δὲ χρὴ λόγους ἐνδόξους.

Παρ. 25,27 - Το να τρώγη κανείς πολύ μέλι δεν είναι καλόν και ωφέλιμον. Εξ αντιθέτου όμως, πρέπει να ακούη κανείς απλήστως, και να τιμά και να δέχεται τους λόγους εναρέτων ανθρώπων.

Παρ. 25,28 - ὥσπερ πόλις τὰ τείχει καταβεβλημένη καὶ ἀτείχιστος, οὕτως ἀνὴρ ὃς οὐ μετὰ βουλῆς τι πράσσει.

Παρ. 25,28 - Οπως μια πόλις, που έχει τα τείχη της κρημνισμένα και μένει κατ' ουσίαν ατείχιστος, είναι εκτεθειμένη και πρόχειρος στους εχθρούς, έτσι και ένας άνθρωπος, ο οποίος πράττει κάτι, χωρίς προηγουμένως να εξετάση και να σκεφθή, γίνεται γελοίος στους άλλους.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 26

Παρ. 26,1 - Ὥσπερ δρόσος ἐν ἀμήτῳ καὶ ὥσπερ ὑετὸς ἐν θέρει, οὕτως οὐκ ἔστιν ἄφρονι τιμή.
Παρ. 26,1 - Οπως σπανιοτάτη είναι η πυκνή δροσιά κατά τον θερισμόν και η βροχή κατά την έποχήν του θέρους, έτσι ανύπαρκτος είναι τιμή και υπόληψις στον ασύνετον.
Παρ. 26,2 - ὥσπερ ὄρνεα πέταται καὶ στρουθοί, οὕτως ἀρὰ ματαία οὐκ ἐπελεύσεται οὐδενί.
Παρ. 26,2 - Οπως, όταν πετούν και φεύγουν τα πουλιά και τα στρουθία, δεν αφήνουν ίχνη, έτσι και άδική κατάρα δεν θα επέλθη εναντίον ουδενός.
Παρ. 26,3 - ὥσπερ μάστιξ ἵππῳ καὶ κέντρον ὄνῳ, οὕτως ῥάβδος ἔθνει παρανόμῳ.
Παρ. 26,3 - Οπως είναι απαραίτητον το μαστίγιον δια τον ίππον και το κεντρί δια τον όνον, έτσι είναι απαραίτητος η ράβδος της τιμωρίας εναντίον αδίκου και ασεβούς έθνους.
Παρ. 26,4 - μὴ ἀποκρίνου ἄφρονι πρὸς τὴν ἐκείνου ἀφροσύνην, ἵνα μὴ ὅμοιος γένῃ αὐτῷ·
Παρ. 26,4 - Μη απαντάς προς άμυαλον και αυθάδη άνθρωπον με τον τρόπον, με τον οποίον εκείνος εν τη αφροσύνη του σου ομιλεί, δια να μη ομοιάσης με αυτόν.
Παρ. 26,5 - ἀλλὰ ἀποκρίνου ἄφρονι κατὰ τὴν ἀφροσύνην αὐτοῦ, ἵνα μὴ φαίνηται σοφός παρ᾿ ἑαυτῷ.
Παρ. 26,5 - Αλλά να απαντάς στον άμυαλον με τρόπον συνετόν και ανάλογον προς την αμυαλωσύνην του, δια να συναισθανθή ότι είναι ανόητος, ώστε να μη αυτοθαυμάζεται και θεωρεί τον εαυτόν του σοφόν.
Παρ. 26,6 - ἐκ τῶν ὁδῶν ἑαυτοῦ ὄνειδος ποιεῖται ὁ ἀποστείλας δι᾿ ἀγγέλου ἄφρονος λόγον.
Παρ. 26,6 - Θα εντροπιασθή δια τον τρόπον της ενεργείας του εκείνος, ο οποίος αποστέλλει μίαν αγγελίαν με άμυαλον και ασύνετον άνθρωπον.
Παρ. 26,7 - ἀφελοῦ πορείαν σκελῶν καὶ παρανομίαν ἐκ στόματος ἀφρόνων.
Παρ. 26,7 - Ματαίωσε τας ανοήτους πορείας των ασυνέτων και πρόλαβε τας ανοησίας, που βγαίνουν από το στόμα των. Μη τους αναθέτης εμπιστευτικάς και σοβαράς υποθέσεις.

Παρ. 26,8 - ὃς ἀποδεσμεύει λίθον ἐν σφενδόνῃ, ὅμοιός ἐστι τῷ διδόντι ἄφρονι δόξαν.

Παρ. 26,8 - Εκείνος που δίδει εξουσίαν και δόξαν εις ασύνετον και άμυαλον, ομοιάζει με εκείνον που ρίπτει με την σφενδόνην λίθον εις την τύχην.

Παρ. 26,9 - ἄκανθαι φύονται ἐν χειρὶ μεθύσου, δουλεία δὲ ἐν χειρὶ τῶν ἀφρόνων.

Παρ. 26,9 - Οδυνηρά αγκάθια δυστυχίας φυτρώνουν και διατρυπούν τα χέρια του μεθύσου. Κατά παρόμοιον τρόπον και ο ασύνετος με τα ίδια του τα χέρια καλλιεργεί υποδούλωσιν του εαυτού του.

Παρ. 26,10 - πολλὰ χειμάζεται πᾶσα σάρξ ἀφρόνων· συντρίβεται γὰρ ἡ ἔκστασις αὐτῶν.

Παρ. 26,10 - Πολύ υποφέρει και ταλαιπωρείται το σώμα των ασυνέτων ανθρώπων, διότι τα όνειρά των και τα μεγάλα των σχέδια συντρίβονται και διαλύονται.

Παρ. 26,11 - ὥσπερ κύων ὅταν ἐπέλθῃ ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον καὶ μισητὸς γένηται, οὕτως ἄφρων τῇ ἑαυτοῦ κακίᾳ ἀναστρέψας ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἁμαρτίαν.

Παρ. 26,11 - Οπως το σκυλί, που επιστρέφει και τρώγει το ξέραμά του, είναι σιχαμερόν και αποκρουστικόν, έτσι σιχαμερός ενώπιον Θεού και ανθρώπων γίνεται ο ασύνετος, ο οποίος επιστρέφει εις τας πονηράς και αμαρτωλάς αυτού συνηθείας.

Παρ. 26,11α - ἔστιν αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν, καί ἐστιν αἰσχύνη δόξα καὶ χάρις.

Παρ. 26,11[α] - Υπάρχει εντροπή, οποία είναι αξιοκατάκριτος αμαρτία. Υπάρχει όμως αιδημοσύνη και συστολή, η οποία είναι δια τον άνθρωπον δόξα και χάρις.

Παρ. 26,12 - εἶδον ἄνδρα δόξαντα παρ᾿ αὑτῷ σοφὸν εἶναι, ἐλπίδα μέντοι ἔσχε μᾶλλον ἄφρων αὐτοῦ.

Παρ. 26,12 - Είδα ένα άνθρωπον, ο οποίος εφαντάσθη τον εαυτόν του ότι είναι, σοφός· μεγαλυτέρα ελπίς διορθώσεως υπάρχει δι' ένα άφρονα, παρά δια τον αυτοθαυμαζόμενον δοκησίσοφον.

Παρ. 26,13 - λέγει ὀκνηρὸς ἀποστελλόμενος εἰς ὁδόν· λέων ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν δὲ ταῖς πλατείαις φονευταί.

Παρ. 26,13 - Ο οκνηρός, όταν αποσταλή εις κάποιαν εργασίαν, προφασίζεται και λέγει· Λιοντάρι υπάρχει στους δρόμους, εις δε τας πλατείας ενεδρεύουν δολοφόνοι!

Παρ. 26,14 - ὥσπερ θύρα στρέφεται ἐπὶ τοῦ στρόφιγγος, οὕτως ὀκνηρὸς ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ.

Παρ. 26,14 - Οπως η θύρα στρέφεται γύρω από τους στρόφιγγάς της και δεν μετακινείται από τόπου εις τόπον, έτσι και ο οκνηρός στριφογυρίζει επάνω στο κρεββάτι του και δεν εξέρχεται προς εργασίαν.

Παρ. 26,15 - κρύψας ὀκνηρὸς τὴν χεῖρα ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ, οὐ δυνήσεται ἐπενεγκεῖν ἐπὶ στόμα.

Παρ. 26,15 - Ο οκνηρός, που κρατεί συνεχώς άπρακτα και σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος του, δεν θα ημπορέση ποτέ με αυτά να φέρη τροφήν στο στόμα του, διότι δεν εργάζεται δια την απόκτησίν της.

Παρ. 26,16 - σοφώτερος ἑαυτῷ ὀκνηρὸς φαίνεται τοῦ ἐν πλησμονῇ ἀποκομίζοντος ἀγγελίαν.

Παρ. 26,16 - Ο οκνηρός φαντάζεται τον εαυτόν του σοφώτερον και αξιοπρεπέστερον από τον υπηρέτην, ο οποίος μεταφέρει αγγελίας του κυρίου του, αμείβεται και ζη χορταστικά, χωρίς να του λείπη τίποτε.

Παρ. 26,17 - ὥσπερ ὁ κρατῶν κέρκου κυνός, οὕτως ὁ προεστὼς ἀλλοτρίας κρίσεως.

Παρ. 26,17 - Οπως εκείνος που κρατεί την ουράν ξένου σκυλιού, κινδυνεύει να δαγκωθή, έτσι και αυτός που επεμβαίνει απρόσκλητος εις φιλονεικίας και διαμάχας άλλων.

Παρ. 26,18 - ὥσπερ οἱ ἰώμενοι προβάλλουσι λόγους εἰς ἀνθρώπους, ὁ δὲ ἀπαντήσας τῷ λόγῳ πρῶτος ὑποσκελισθήσεται,

Παρ. 26,18 - Οπως οι φρενοβλαβείς, που υποβάλλονται εις θεραπείαν, απευθύνουν εμπαικτικά και προσβλητικά λόγια εις ανθρώπους, και εκείνος που θα θελήση πρώτος να απαντήση εις αυτούς, θα εξευτελισθή και θα ντροπιαστή,

Παρ. 26,19 - οὕτως πάντες οἱ ἐνεδρεύοντες τοὺς ἑαυτῶν φίλους, ὅταν δὲ ὁραθῶσι, λέγουσι ὅτι παίζων ἔπραξα.

Παρ. 26,19 - Ετσι με τους φρενοβλαβείς, εν τη ανοησία των, ομοιάζουν και όλοι εκείνοι, που στήνουν ενέδρας εις βάρος των φίλων των και όταν αποκαλυφθούν λέγουν, ότι χάριν αστειότητος έπραξα αυτό.

Παρ. 26,20 - ἐν πολλοῖς ξύλοις θάλλει πῦρ, ὅπου δὲ οὐκ ἔστι δίθυμος, ἡσυχάζει μάχη.

Παρ. 26,20 - Με τα πολλά τα ξύλα μεγαλώνει και αναλάμπει περισσότερον η φωτιά. Οπου όμως δεν υπάρχει δίβουλος και εριστικός άνθρωπος, εκεί είναι άγνωστος η φιλονεικία και επικρατεί ησυχία.

Παρ. 26,21 - ἐσχάρα ἄνθραξι καὶ ξύλα πυρί, ἀνὴρ δὲ λοίδορος εἰς ταραχὴν μάχης.

Παρ. 26,21 - Η εσχάρα ξανάβει και ζωηρεύει τα κάρβουνα και τα ξύλα δυναμώνουν τη φωτιά. Ετσι ο υβριστής και κακολόγος άνθρωπος εξεγείρει φιλονεικίας και μάχας, όπου ευρίσκεται.

Παρ. 26,22 - λόγοι κερκώπων μαλακοί, οὗτοι δὲ τύπτουσιν εἰς ταμιεῖα σπλάγχνων.

Παρ. 26,22 - Οι κολακευτικοί και παραπειστικοί λόγοι των απατεώνων είναι γλυκείς και ευπρόσδεκτοι. Πληγώνουν όμως βαθύτατα τον άνθρωπον εις την ψυχήν και την καρδίαν.

Παρ. 26,23 - ἀργύριον διδόμενον μετὰ δόλου, ὥσπερ ὄστρακον ἡγητέον. χείλη λεῖα καρδίαν καλύπτει λυπηράν.

Παρ. 26,23 - Χρήμα, που δίδεται με πονηρίαν και προς δολίους σκοπούς, πρέπει να θεωρήται ως όστρακον χωρίς καμμίαν αξίαν. Το γλυκόλογον στόμα καλύπτει πολλάκις επίβουλον και φαρμακεράν καρδίαν.

Παρ. 26,24 - χείλεσι πάντα ἐπινεύει ἀποκλαιόμενος ἐχθρός, ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ τεκταίνεται δόλους.

Παρ. 26,24 - Ο εχθρός, όταν ευρεθή εις δύσκολον θέσιν και έχη την ανάγκην σου, με τα χείλη του συμφωνεί εις όσα συ λέγεις, και ψευδοσυγκινούμενος κλαίει. Μέσα όμως εις την καρδίαν του συλλαμβάνει και μηχανεύεται δόλια και επιβλαβή σχέδια.

Παρ. 26,25 - ἐάν σου δέηται ὁ ἐχθρὸς μεγάλῃ τῇ φωνῇ, μὴ πεισθῇς, ἑπτὰ γάρ εἰσι πονηρίαι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ.

Παρ. 26,25 - Εάν ο εχθρός σου με δάκρυα και με μεγάλην φωνήν σε παρακαλή, μη πεισθής, διότι πολυάριθμοι πονηρίαι και δολιότητες υπάρχουν μέσα εις την ψυχήν του.

Παρ. 26,26 - ὁ κρύπτων ἔχθραν συνίστησι δόλον, ἐκκαλύπτει δὲ τὰς ἑαυτοῦ ἁμαρτίας εὔγνωστος ἐν συνεδρίοις.

Παρ. 26,26 - Εκείνος που συγκαλύπτει την έχθραν του και δεν την φανερώνει, ετοιμάζει δολίαν επίθεσιν και αυτός ακόμη ο πασίγνωστος δια τας δολιότητάς του, προσπαθεί να συγκαλύψη τας αμαρτίας του εις συγκέντρωσιν λαού.

Παρ. 26,27 - ὁ ὀρύσσων βόθρον τῷ πλησίον ἐμπεσεῖται εἰς αὐτόν, ὁ δὲ κυλίων λίθον ἐφ᾿ ἑαυτὸν κυλίει.

Παρ. 26,27 - Εκείνος που σκάβει λάκκον δια τον άλλον, θα πέση ο ίδιος μέσα εις αυτόν. Και εκείνος που κυλίει λίθον, δια να συνθλίψη τον άλλον, θα δεχθή τον ίδιον τον λίθον επάνω στον εαυτόν του και θα συντριβή,

Παρ. 26,28 - γλῶσσα ψευδὴς μισεῖ ἀλήθειαν, στόμα δὲ ἄστεγον ποιεῖ ἀκαταστασίας.

Παρ. 26,28 - Ο ψευδολόγος άνθρωπος αποστρέφεται και μίσει την αλήθειαν. Το δε αφρούρητον και απύλωτον στόμα δημιουργεί ταραχάς και ακαταστασίας μεταξύ των ανθρώπων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 27

Παρ. 27,1 - Μὴ καυχῶ τὰ εἰς αὔριον, οὐ γὰρ γινώσκεις τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα.

Παρ. 27,1 - Μη καυχάσαι δια την αύριον και γενικώτερον δια το μέλλον, διότι δεν γνωρίζεις τι θα σου παρουσίαση η αυριανή ημέρα.

Παρ. 27,2 - ἐγκωμιαζέτω σε ὁ πέλας καὶ μὴ τὸ σὸν στόμα, ἀλλότριος καὶ μὴ τὰ σὰ χείλη.

Παρ. 27,2 - Ας σε επαινή ο άλλος, ο πλησίον, και οχι το ιδικόν σου στόμα, ο ξένος και όχι τα ιδικά σου χείλη.

Παρ. 27,3 - βαρὺ λίθος καὶ δυσβάστακτον ἄμμος, ὀργὴ δὲ ἄφρονος βαρυτέρα ἀμφοτέρων.

Παρ. 27,3 - Βαρύς είναι ο λίθος, δυσβάστακτος η άμμος· η οργή όμως του ασυνέτου ανθρώπου είναι βαρύτερη και από τα δύο.

Παρ. 27,4 - ἀνελεήμων θυμὸς καὶ ὀξεῖα ὀργή, ἀλλ᾽ οὐδένα ὑφίσταται ζῆλος.

Παρ. 27,4 - Ασπλαγχνος και σκληρός είναι ο θυμός, οξεία και κοπτερή, ωσάν μαχαίρι, η οργή. Τιποτε όμως δεν ημπορεί να συγκριθή προς την αγριότητα της ζηλοτυπίας και του φθόνου.

Παρ. 27,5 - κρείσσους ἔλεγχοι ἀποκεκαλυμμένοι κρυπτομένης φιλίας.

Παρ. 27,5 - Καλύτεροι και προτιμότεροι είναι οι έλεγχοι, που γίνονται φανερά και ξάστερα, παρά μία φιλία, που δεν τολμά νο φανερώση και να ελέγξη σφάλματα,

Παρ. 27,6 - ἀξιοπιστότστερά εἰσι τραύματα φίλου ἢ ἑκούσια φιλήματα ἐχθροῦ.

Παρ. 27,6 - Περισσότερον ευπρόσδεκτα και ωφέλιμα είναι τα τραύματα,- παρατηρήσεις και έλεγχοι,- που προέρχονται από ένα φίλον παρά τα φαινομενικώς αυθόρμητα, πράγματι δε δόλια φιλήματα- ψευδείς έπαινοι και κολακείαι- ενός εχθρού.

Παρ. 27,7 - ψυχὴ ἐν πλησμονῇ οὖσα κηρίοις ἐμπαίζει, ψυχῇ δὲ ἐνδεεῖ καὶ τὰ πικρὰ γλυκέα φαίνεται.

Παρ. 27,7 - Ανθρωπος, που είναι μι το παραπάνω χορτασμένος από όλα, περιφρονεί και αυτήν ακόμη την κηρήθραν. Εις ένα όμως πεινασμένον και τα πικρά ακόμη φαίνονται γλυκά και νόστιμα.

Παρ. 27,8 - ὥσπερ ὅταν ὄρνεον καταπετασθῇ ἐκ τῆς ἰδίας νοσσιᾶς, οὕτως ἄνθρωπος δουλοῦται ὅταν ἀποξενωθῇ ἐκ τῶν ἰδίων τόπων.

Παρ. 27,8 - Οπως ένα πτηνόν, που περιπλανάται μακρυά από τη φωληά του, έτσι και ένας άνθρωπος, που φεύγει από την πατρίδα του εις ξένους τόπους, δεν ευρίσκει ανάπαυσιν, υπάρχει δε φόβος να καταντήση δούλος.

Παρ. 27,9 - μύροις καὶ οἴνοις καὶ θυμιάμασι τέρπεται καρδία, καταῤῥήγνυται δὲ ὑπὸ συμπτωμάτων ψυχή.

Παρ. 27,9 - Τέρπεται και ευχαριστείται ο άνθρωπος εις τα αρώματα, στους καλούς οίνους, εις τα ευώδη θυμιάματα. Αντιθέτως δε συντρίβεται η ψυχή από τας συμφοράς και τα ατυχήματα.

Παρ. 27,10 - φίλον σὸν ἢ φίλον πατρῷον μὴ ἐγκαταλίπῃς, εἰς δὲ τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ σου μὴ εἰσέλθῃς ἀτυχῶν· κρείσσων φίλος ἐγγὺς ἢ ἀδελφὸς μακρὰν οἰκῶν.

Παρ. 27,10 - Προσωπικόν σου φίλον, όπως και πατρικόν σου φίλον μη τον εγκαταλείψης. Εις καιρόν δε δυστυχίας και ατυχημάτων σου μη μεταβής στο σπίτι του αδελφού σου. Προτιμότερος και επωφελέστερος είναι ο φίλος σου, που κατοικεί κοντά σου, παρά ο αδελφός σου, ο οποίος ευρίσκεται μακράν.

Παρ. 27,11 - σοφὸς γίνου, υἱέ, ἵνα σου εὐφραίνηται ἡ καρδία, καὶ ἀπόστρεψον ἀπὸ σοῦ ἐπονειδίστους λόγους.

Παρ. 27,11 - Απόκτησε, παιδί μου, σοφίαν και σύνεσιν, δια να ευφραίνεται πάντοτε η καρδία σου. Γυρισε δε το πρόσωπόν σου αλλού και διώξε μακρυά τας επονειδίστους συμβουλάς των άλλων.

Παρ. 27,12 - πανοῦργος κακῶν ἐπερχομένων ἀπεκρύβη, ἄφρονες δὲ ἐπελθόντες ζημίαν τίσουσιν.

Παρ. 27,12 - Ο έξυπνος και συνετός άνθρωπος, όταν βλέπη να επέρχωνται τα κακά, παραμερίζει, κρύπτεται και προφυλάσσεται. Οι άμυαλοι όμως δια λόγους επιδείξεως εφορμούν και εκτίθενται στον κίνδυνον, δια να συναντήσουν έτσι βλάβας και συμφοράς.

Παρ. 27,13 - ἀφελοῦ τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, παρῆλθε γὰρ ὑβριστής, ὅστις τὰ ἀλλότρια λυμαίνεται.

Παρ. 27,13 - Ο επηρμένος καταφρονητής του Θεού και των ανθρώπων περνάει αλαζονικά υπερηφανευόμενος με ξένα ενδύματα, τα οποία έχει αρπάξει. Αφαίρεσέ του το ένδυμα, δια να ταπεινωθή.

Παρ. 27,14 - ὃς ἂν εὐλογῇ φίλον τὸ πρωΐ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καταρωμένου οὐδὲν διαφέρειν δόξει.

Παρ. 27,14 - Εκείνος ο οποίος κάθε πρωϊ επαινεί με το παραπάνω και κολακεύει τον φίλον του, δεν διαφέρει από άνθρωπον, ο οποίος τον καταράται.

Παρ. 27,15 - σταγόνες ἐκβάλλουσιν ἄνθρωπον ἐν ἡμέρᾳ χειμερινῇ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ὡσαύτως καὶ γυνὴ λοίδορος ἐκ τοῦ ἰδίου οἴκου.

Παρ. 27,15 - Σταγόνες βροχής, που πίπτουν μέσα στο σπίτι, κάνουν τον άνθρωπον να βγη έξω από αυτό, έστω και αν είναι χειμώνας. Ετσι και γυναίκα κακόγλωσσος και υβρεολόγος αναγκάζει τον άνδρα της, να φύγη από το σπίτι.

Παρ. 27,16 - Βορέας σκληρὸς ἄνεμος, ὀνόματι δὲ ἐπιδέξιος καλεῖται.

Παρ. 27,16 - Ο βορηάς είναι άγριος και ορμητικός άνεμος. Εν τούτοις κατ' ευφημισμόν λέγεται επιδέξιος, ικανός και καλότυχος!

Παρ. 27,17 - σίδηρος σίδηρον ὀξύνει, ἀνὴρ δὲ παροξύνει πρόσωπον ἑταίρου.

Παρ. 27,17 - Ο σίδηρος κάνει οξύν και κοπτερόν τον άλλον σίδηρον, ετσι δε ενας οργίλος και ασύνετος άνθρωπος παροξύνει και εξερεθίζει τυν σύντροφόν του.

Παρ. 27,18 - ὃς φυτεύει συκῆν φάγεται τοὺς καρποὺς αὐτῆς, ὃς δὲ φυλάσσει τὸν ἑαυτοῦ κύριον, τιμηθήσεται.

Παρ. 27,18 - Οποιος φυτεύει συκιά, θα φάγη βέβαια από τους καρπούς της. Και όποιος σέβεται και προφυλάσσει τον κύριόν του από διαφόρους παγίδας και κινδύνους, θα ανταμειφθή και θα τιμηθή από αυτόν.

Παρ. 27,19 - ὥσπερ οὐκ ὅμοια πρόσωπα προσώποις, οὕτως οὐδὲ αἱ διάνοιαι τῶν ἀνθρώπων.

Παρ. 27,19 - Οπως δεν ομοιάζουν μεταξύ των τα πρόσωπα των ανθρώπων, ετσι δεν ομοιάζουν αι διάνοιαι και αι καρδίαι των.

Παρ. 27,20 - ᾅδης καὶ ἀπώλεια οὐκ ἐμπίμπλανται, ὡσαύτως καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἄπληστοι.

Παρ. 27,20 - Ο άδης και ο τόπος της απωλείας, η κόλασις, δεν χορταίνουν ποτέ. Ετσι και τα μάτια των ανθρώπων είναι αχόρταστα.

Παρ. 27,20[α] - βδέλυγμα Κυρίῳ στηρίζων ὀφθαλμόν, καὶ οἱ ἀπαίδευτοι ἀκρατεῖς γλώσσῃ.

Παρ. 27,20[α] - Αποκρουστικός και μισητός ενώπιον του Κυρίου είναι εκείνος, ο οποίος στηρίζει με επιμονήν το μάτι του εις αμαρτωλά και μάταια πράγματα. Το ίδιο είναι και οι απαιδαγώγητοι και οι αμόρφωτοι, οι οποίοι δεν συγκρατούν την γλώσσαν των.

Παρ. 27,21 - δοκίμιον ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πύρωσις, ἀνὴρ δὲ δοκιμάζεται διὰ στόματος ἐγκωμιαζόντων αὐτόν.

Παρ. 27,21 - Ο άργυρος και ο χρυσός εις την φωτιάν της καμίνου δοκιμάζονται. Και ο άνθρωπος δοκιμάζεται από την στάσιν, που παίρνει στους επαίνους εκείνων που τον εγκωμιάζουν.

Παρ. 27,21[α] - καρδία ἀνόμου ἐκζητεῖ κακά, καρδία δὲ εὐθὴς ἐκζητεῖ γνῶσιν.

Παρ. 27,21[α] - Η καρδία του ασεβούς και καταφρονητού του θείου νόμου επιδιώκει πάντοτε παρανομίας. Η ευθεία όμως ψυχή ζητεί και ανευρίσκει την θείαν γνώσιν, την αλήθειαν.

Παρ. 27,22 - ἐὰν μαστιγοῖς ἄφρονα ἐν μέσῳ συνεδρίου ἀτιμάζων, οὐ μὴ περιέλῃς τὴν ἀφροσύνην αὐτοῦ.

Παρ. 27,22 - Εάν μαστιγώσης ένα ασύνετον εν μέσω συνεδρίου και τον διαπομπεύσης, δεν θα αφαιρέσης την αμυαλωσύνην του.

Παρ. 27,23 - γνωστῶς ἐπιγνώσῃ ψυχὰς ποιμνίου σου καὶ ἐπιστήσεις καρδίαν σου σαῖς ἀγέλαις·

Παρ. 27,23 - Προσπάθησε να γνωρίσης καλά τον αριθμόν και το ειδός του ποιμνίου σου. Δώσε την καρδία σου και φρόντισε με επιμέλειαν δια τα

κοπάδια σου. Το ιδιο πρέπει να κάνη ο ποιμήν και κυβερνήτης των λογικών προβάτων.

Παρ. 27,24 - ὅτι οὐκ εἰς τὸν αἰῶνα ἀνδρὶ κράτος καὶ ἰσχύς, οὐδὲ παραδίδωσιν ἐκ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Παρ. 27,24 - Διότι η εξουσία και τα αξιώματα δεν μένουν ισόβια στον άνθρωπον, ούτε και παραδίδονται κληρονομικώς από την μίαν γενεάν εις την άλλην.

Παρ. 27,25 - ἐπιμελοῦ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ χλωρῶν καὶ κερεῖς πόαν, καὶ σύναγε χόρτον ὀρεινόν,

Παρ. 27,25 - Φρόντισε δια τα χλοερά λειβάδια σου και θα κόψης πολύ χορτάρι. Μαζευε ακόμη χορτάρι και από τα ορεινά μέρη,

Παρ. 27,26 - ἵνα ἔχῃς πρόβατα εἰς ἱματισμόν· τίμα πεδίον, ἵνα ὦσί σοι ἄρνες.

Παρ. 27,26 - δια να έχης τα μέσα να θρέψης πρόβατα, ώστε από μαλλί των να κατασκευάζης ενδύματα. Αγάπα τα λειβάδια σου και να τα περιποιήσαι, δια να θρέψης και να έχης αρνιά.

Παρ. 27,27 - υἱέ, παρ᾿ ἐμοῦ ἔχεις ῥήσεις ἰσχυρὰς εἰς τὴν ζωήν σου καὶ εἰς τὴν ζωὴν σῶν θεραπόντων.

Παρ. 27,27 - Παιδί μου, επήρες και έχεις από εμέ πολυτιμοτάτος συμβουλάς δια την ζωήν σου, όπως και δια την ζωήν των υπηρετών σου.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 28

Παρ. 28,1 - Φεύγει ἀσεβὴς μηδενὸς διώκοντος, δίκαιος δὲ ὥσπερ λέων πέποιθε.

Παρ. 28,1 - Φεύγει πανικόβλητος ο ασεβής, χωρίς να υπάρχη κανείς, που να τον καταδιώκη. Ο δε δίκαιος, ωσάν λέων απτόητος, μένει ακλόνητος εις ώραν κινδύνου έχων πεποίθησιν στο δίκαιον του και την συμπαράστασιν του Θεού.

Παρ. 28,2 - δι᾿ ἁμαρτίας ἀσεβῶν κρίσεις ἐγείρονται, ἀνὴρ δὲ πανοῦργος κατασβέσει αὐτάς.

Παρ. 28,2 - Εξ αιτίας των αμαρτιών και παρανομιών, τας οποίας διαπράττουν οι ασεβείς, συγκροτούνται δικαστήρια και γίνονται δίκαι. Αλλά ο εξυπνος και συνετός άνθρωπος θα κατασβήση τας αιτίας και θα προλάβη τας δίκας.

Παρ. 28,3 - ἀνδρεῖος ἐν ἀσεβείαις συκοφαντεῖ πτωχούς. ὥσπερ ὑετὸς λάβρος καὶ ἀνωφελής,

Παρ. 28,3 - Ο ασεβής άνθρωπος, θρασύς και εκβιαστής, καταπιέζει τους πτωχούς και αδυνάτους. Οπως η ορμητική βροχή είναι ανωφελής μάλλον δε και επιβλαβής,

Παρ. 28,4 - οὕτως οἱ ἐγκαταλείποντες τὸν νόμον ἐγκωμιάζουσιν ἀσέβειαν, οἱ δὲ ἀγαπῶντες τὸν νόμον περιβάλλουσιν ἑαυτοῖς τεῖχος.

Παρ. 28,4 - έτσι και αυτοί, που εγκαταλείπουν και καταπατούν τον νόμον του Θεού, επαινούν την ασέβειαν, δια να δικαιολογήσουν τον εαυτόν των. Εκείνοι όμως, που αγαπούν και τηρούν τον νόμον του Θεού, είναι σαν να ανεγείρουν ολόγυρά των τείχος απόρθητον.

Παρ. 28,5 - ἄνδρες κακοὶ οὐ νοήσουσι κρίμα, οἱ δὲ ζητοῦντες τὸν Κύριον συνήσουσιν ἐν παντί.

Παρ. 28,5 - Οι κακοί άνθρωποι δεν ημπορούν να εννοήσουν και να εκφέρουν δίκαιον κρίσιν. Οσοι όμως επιζητούν και ευρίσκουν τον Κυριον, θα γίνουν σοφοί και θα κρίνουν ορθώς εις όλα τα ζητήματα.

Παρ. 28,6 - κρείσσων πτωχὸς πορευόμενος ἐν ἀληθείᾳ, πλουσίου ψευδοῦς.

Παρ. 28,6 - Ανώτερος και προτιμότερος είναι ο πτωχός, ο οποίος πορεύεται τον δρόμον της αληθείας και της αρετής, από τον ψευδολόγον πλούσιον.

Παρ. 28,7 - φυλάσσει νόμον υἱὸς συνετός, ὃς δὲ ποιμαίνει ἀσωτίαν ἀτιμάζει πατέρα.

Παρ. 28,7 - Ο φρόνιμος και συνετός υιός τηρεί τον νόμον του Θεού και τας συμβουλάς του πατρός του. Ενῷ εκείνος, που βόσκει εις κάθε ασωτίαν, εξευτελίζει τον πατέρα του.

Παρ. 28,8 - ὁ πληθύνων τὸν πλοῦτον αὐτοῦ μετὰ τόκων καὶ πλεονασμῶν, τῷ ἐλεῶντι πτωχοὺς συνάγει αὐτόν.

Παρ. 28,8 - Εκείνος που αυξάνει τον πλούτον του, δανείζων με υπερόγκους τόκους και με αχόρταστον επιθυμίαν, εις την πραγματικότητα τα μαζεύει δι' εκείνον, που ελεεί τους πτωχούς.

Παρ. 28,9 - ὁ ἐκκλίνων τὸ οὖς αὐτοῦ μὴ εἰσακοῦσαι νόμου, καὶ αὐτὸς τὴν προσευχὴν αὐτοῦ ἐβδέλυκται.

Παρ. 28,9 - Βδελυκτή και αποκρουστική είναι ενώπιον του Θεού η προσευχή εκείνου, ο οποίος γυρίζει αλλού το αυτί του, δια να μη ακούση και δεχθή τον θείον νόμον.

Παρ. 28,10 - ὃς πλανᾷ εὐθεῖς ἐν ὁδῷ κακῇ, εἰς διαφθορὰν αὐτὸς ἐμπεσεῖται· οἱ δὲ ἄνομοι διελεύσονται ἀγαθά, καὶ οὐκ εἰσελεύσονται εἰς αὐτά.

Παρ. 28,10 - Ανθρωπος, ο οποίος παραπλανά τους ειλικρινείς και αθώους εις δρόμους ζωής κακούς, αυτός θα περιπέση εις όλεθρον και καταστροφήν. Οι παραβάται του θείου νόμου θα περάσουν πλησίον από τα αγαθά, δεν θα εισέλθουν όμως εις αυτά, δια να τα απολαύσουν.

Παρ. 28,11 - σοφὸς παρ᾿ ἑαυτῷ ἀνὴρ πλούσιος, πένης δὲ νοήμων καταγνώσεται αὐτοῦ.

Παρ. 28,11 - Ο επηρμένος δια τα πλούτη του πλούσιος έχει μεγάλην ιδέαν δια τον εαυτόν του και τον θεωρεί σοφόν. Ο μυαλωμένος όμως και ενάρετος πτωχός έχει την ικανότητα, να διακριβώση σφάλματα και να διατυπώση κατηγορίας εναντίον αυτού.

Παρ. 28,12 - διὰ βοήθειαν δικαίων πολλὴν γίνεται δόξα, ἐν δὲ τόποις ἀσεβῶν ἁλίσκονται ἄνθρωποι.

Παρ. 28,12 - Με την βοήθειαν, που παρέχουν οι δίκαιοι, μεγάλη δόξα έρχεται εις αυτούς και εις την πατρίδα των. Εκεί όμως που ζουν και κυριαρχούν οι ασεβείς, συλλαμβάνονται και φυλακίζονται πολλοί άνθρωποι.

Παρ. 28,13 - ὁ ἐπικαλύπτων ἀσέβειαν ἑαυτοῦ οὐκ εὐοδωθήσεται, ὁ δὲ ἐξηγούμενος ἐλέγχους ἀγαπηθήσεται.

Παρ. 28,13 - Εκείνος, που σκεπάζει τα αμαρτήματά του και δεν τα παραδέχεται ούτε τα ομολογεί δεν θα ευοδωθή εις τα έργα του. Εξ αντιθέτου εκείνος, που τα ομολογεί και είναι πρόθυμος να δεχθή ελέγχους, θα αγαπηθή από τον Θεόν.

Παρ. 28,14 - μακάριος ἀνήρ, ὃς καταπτήσσει πάντα δι᾽ εὐλάβειαν, ὁ δὲ σκληρὸς τὴν καρδίαν ἐμπεσεῖται κακοῖς.

Παρ. 28,14 - Ευτυχής είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος εις όλας τας περιπτώσεις της ζωής του, από πολλήν προς τον Θεόν ευλάβειαν φοβείται μήπως παρασυρθή εις αμαρτίαν. Ο δε σκληροκάρδιος και θρασύς θα περιπέση εις πολλάς συμφοράς.

Παρ. 28,15 - λέων πεινῶν καὶ λύκος διψῶν, ὃς τυραννεῖ, πτωχὸς ὤν, ἔθνους πενιχροῦ.

Παρ. 28,15 - Ο πτωχός και άσημος, όταν αναλάβη την εξουσίαν επί ενός αδυνάτου και πτωχού έθνους, γίνεται σκληρός και επιθετικός, σαν τον πεινασμένον λέοντα και τον διψασμένον λύκον.

Παρ. 28,16 - βασιλεὺς ἐνδεὴς προσόδων μέγας συκοφάντης, ὁ δὲ μισῶν ἀδικίαν μακρὸν χρόνον ζήσεται.

Παρ. 28,16 - Ασεβής βασιλεύς με πτωχά εισοδήματα καταντά μεγάλος εκβιαστής και ληστής του λαού του. Εξ αντιθέτου ευσεβής βασιλεύς, έστω και πτωχός, που μισεί όμως την αδικίαν, θα βασιλεύση επί πολύν χρόνον στον λαόν του, διότι είναι αγαπητός.

Παρ. 28,17 - ἄνδρα τὸν ἐν αἰτίᾳ φόνου ὁ ἐγγυώμενος, φυγὰς ἔσται καὶ οὐκ ἐν ἀσφαλείᾳ.

Παρ. 28,17 - Εκείνος, που αναλαμβάνει και προστατεύει άνθρωπον καταδιωκόμενον δια φόνον, θα καταντήση ο ίδιος φυγάς και εξόριστος και δεν θα αισθάνεται τον εαυτόν του εν ασφαλεία.

Παρ. 28,17α - παίδευε υἱὸν καὶ ἀγαπήσει σε, καὶ δώσει κόσμον τῇ σῇ ψυχῇ· οὐ μὴ ὑπακούσει ἔθνει παρανόμῳ.

Παρ. 28,17[α] - Παιδαγώγησε και μόρφωσε τον υιόν σου μέ στοργήν και με αυστηρότητα και θα σε αγαπήση. Θα είναι στόλισμα και δόξα εις σέ. Δεν θα υπακούση και δεν θα παρασυρθή εις συμβουλάς παρανόμων ανθρώπων και λαών.

Παρ. 28,18 - ὁ πορευόμενος δικαίως βεβοήθηται, ὁ δὲ σκολιαῖς ὁδοῖς πορευόμενος ἐμπλακήσεται.

Παρ. 28,18 - Εκείνος, που πορεύεται με δικαιοσύνην και τιμιότητα, θα έχη ασφαλή και βεβαίαν την βοήθειαν από τον Θεόν. Ενῷ εκείνος, που βαδίζει σκολιούς και διεστραμμένους δρόμους, θα περιπέση εις παγίδας, θα εμπλακή εις δίκτυα συμφορών.

Παρ. 28,19 - ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν πλησθήσεται ἄρτων, ὁ δὲ διώκων σχολὴν πλησθήσεται πενίας.

Παρ. 28,19 - Εκείνος, που εργάζεται με επιμέλειαν τους αγρούς του, θα χορτάση από ψωμί και από αλλά αγαθά. Εκείνος όμως, που επιδιώκει πονηρίαν και νωθρότητα, θα γεμίση από πτωχείαν και στέρησιν.

Παρ. 28,20 - ἀνὴρ ἀξιόπιστος πολλὰ εὐλογηθήσεται, ὁ δὲ κακὸς οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται.

Παρ. 28,20 - Ανθρωπος έντιμος και αξιόπιστος θα έχη πολλάς ευλογίας εκ μέρους του Θεού, επαίνους δε εκ μέρους των ανθρώπων. Ενῷ ο κακός δεν θα μείνη ατιμώρητος.

Παρ. 28,21 - ὃς οὐκ αἰσχύνεται πρόσωπα δικαίων, οὐκ ἀγαθός· ὁ τοιοῦτος ψωμοῦ ἄρτου ἀποδώσεται ἄνδρα.

Παρ. 28,21 - Ο δικαστής, που δεν σέβεται και δεν εκτιμά τους δικαίους και το δίκαιόν των, αλλά μεροληπτεί εναντίον των εις την απόδοσιν δικαιοσύνης, είναι ανέντιμος και ανάξιος δικαστής. Αυτός, διεφθαρμένος ψυχικώς, είναι ικανός για ένά κομμάτι ψωμί να καταδικάση αθώον.

Παρ. 28,22 - σπεύδει πλουτεῖν ἀνὴρ βάσκανος, καὶ οὐκ οἶδεν ὅτι ἐλεήμων κρατήσει αὐτοῦ.

Παρ. 28,22 - Σπεύδει ο άπληστος και φθονερός άνθρωπος να αποκτήση πλούτη, δεν γνωρίζει όμως ότι ο ελεήμων θα κυριαρχήση επάνω εις αυτόν και θα πάρη υπό την εξουσίαν του τα πλούτη του.

Παρ. 28,23 - ὁ ἐλέγχων ἀνθρώπου ὁδοὺς χάριτας ἕξει μᾶλλον τοῦ γλωσσοχαριτοῦντος.

Παρ. 28,23 - Περισσότερον άξιος ευγνωμοσύνης και ευχαριστιών είναι ο άνθρωπος, ο οποίος έχει το θάρρος να ελέγχη προς διόρθωσιν, από εκείνον ο οποίος έχει γλώσσαν με χαριτωμένα αστεία και ευχάριστα, ανωφελή όμως, λόγια.

Παρ. 28,24 - ὃς ἀποβάλλεται πατέρα ἢ μητέρα, καὶ δοκεῖ μὴ ἁμαρτάνειν, οὗτος κοινωνός ἐστιν ἀνδρὸς ἀσεβοῦς.

Παρ. 28,24 - Εκείνος, που διώχνει από το σπίτι του τον πατέρα του η την μητέρα του και έχει την ιδέαν ότι δεν αμαρτάνει, είναι εις την πραγματικότητα όμοιος με τον άνθρωπον εκείνον, που φέρεται με ασέβειαν και αχαριστίαν απέναντι του Θεού.

Παρ. 28,25 - ἄπιστος ἀνὴρ κρίνει εἰκῇ, ὃς δὲ πέποιθεν ἐπὶ Κύριον ἐν ἐπιμελείᾳ ἔσται.

Παρ. 28,25 - Ο άπιστος προς τον Θεόν άνθρωπος κρίνει με επιπολαιότητα, εικήι και ως έτυχεν. Ενῷ εκείνος, ο οποίος πιστεύει στον Θεόν, κρίνει με πολλήν προσοχήν και επιμέλειαν.

Παρ. 28,26 - ὃς πέποιθε θρασείᾳ καρδίᾳ, ὁ τοιοῦτος ἄφρων· ὃς δὲ πορεύεται σοφίᾳ σωθήσεται.

Παρ. 28,26 - Εκείνος, που έχει πεποίθησιν και στηρίζεται εις θρασείαν και σκληράν καρδίαν, είναι ασύνετος. Εκείνος όμως που προχωρεί στον δρόμον της ζωής του με σύνεσιν θα σωθή.

Παρ. 28,27 - ὃς δίδωσι πτωχοῖς, οὐκ ἐνδεηθήσεται, ὃς δὲ ἀποστρέφει τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ, ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ ἔσται.

Παρ. 28,27 - Οποιος δίδει στους φτωχούς, δεν θα στερηθή και δεν θα φτωχύνη. Εξ αντιθέτου εκείνος, ο οποίος με ασπλαγχνίαν γυρίζει το μάτι του μακρυά από τον πτωχόν, θα περιέλθη εις μεγάλην ανέχειαν και πτωχείαν.

Παρ. 28,28 - ἐν τόποις ἀσεβῶν στένουσι δίκαιοι, ἐν δὲ τῇ ἐκείνων ἀπωλείᾳ πληθυνθήσονται δίκαιοι.

Παρ. 28,28 - Εις χώρας, όπου κυριαρχούν οι ασεβείς, υποφέρουν και στενάζουν οι δίκαιοι. Οταν όμως εξαφανισθούν οι ασεβείς, τότε θα πληθυνθούν και θα ευτυχήσουν οι δίκαιοι.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 29

Παρ. 29,1 - Κρείσσων ἀνὴρ ἐλέγχων ἀνδρὸς σκληροτραχήλου, ἐξαπίνης γὰρ φλεγομένου αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἴασις.

Παρ. 29,1 - Καλύτερος και προτιμότερος είναι ο άνθρωπος, που δέχεται ελέγχους, παρά ο σκληροτράχηλος και ασύνετος εις ελέγχους. Διότι, όταν εις αυτόν, ωσάν φωτιά εξ ουρανού, πέση η οργή του Θεού, δεν υπάρχει πλέον καμμία θεραπεία.

Παρ. 29,2 - ἐγκωμιαζομένων δικαίων εὐφρανθήσονται λαοί, ἀρχόντων δὲ ἀσεβῶν στένουσιν ἄνδρες.

Παρ. 29,2 - Οταν επαινούνται οι δίκαιοι άρχοντες, ευφραίνονται οι λαοί των. Οταν όμως οι άρχοντες είναι ασεβείς, στενάζουν και υποφέρουν οι λαοί.

Παρ. 29,3 - ἀνδρὸς φιλοῦντος σοφίαν εὐφραίνεται πατὴρ αὐτοῦ, ὃς δὲ ποιμαίνει πόρνας, ἀπολεῖ πλοῦτον.

Παρ. 29,3 - Ανθρωπος, ο οποίος αγαπά την σοφίαν και την αρετήν, ευφραίνει τον πατέρα του. Εκείνος δε ο οποίος συναγελάζεται με αμαρτωλάς γυναίκας, χάνει τον πατρικόν πλούτον.

Παρ. 29,4 - βασιλεὺς δίκαιος ἀνίστησι χώραν, ἀνὴρ δὲ παράνομος κατασκάπτει.

Παρ. 29,4 - Ο δίκαιος βασιλεύς ανορθώνει και αναδεικνύει την χώραν του, ενώ εξ αντιθέτου ο καταφρονητής του θείου νόμου άνθρωπος, την ανασκάπτει εκ θεμελίων.

Παρ. 29,5 - ὃς παρασκευάζεται ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ἑαυτοῦ φίλου δίκτυον, περιβάλλει αὐτὸ τοῖς ἑαυτοῦ ποσίν.

Παρ. 29,5 - Εκείνος ο οποίος προπαρασκευάζεται να ρίψη το δίκτυόν του εναντίον του φίλου του, εις την πραγματικότητα περιπλέκει τα ιδικά του πόδια και συλλαμβάνεται στο δίκτυον της πανουργίας του.

Παρ. 29,6 - ἁμαρτάνοντι ἀνδρὶ μεγάλη παγίς, δίκαιος δὲ ἐν χαρᾷ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἔσται.

Παρ. 29,6 - Μεγάλαι παγίδες και συμφοραί συναντούν τον αμαρτωλόν άνθρωπον. Ενῷ ο δίκαιος θα ευρίσκεται πάντοτε εις χαράν και ευφροσύνην.

Παρ. 29,7 - ἐπίσταται δίκαιος κρίνειν πενιχροῖς, ὁ δὲ ἀσεβὴς οὐ νοεῖ γνῶσιν, καὶ πτωχῷ οὐχ ὑπάρχει νοῦς ἐπιγνώμων.

Παρ. 29,7 - Ο δίκαιος δικαστής γνωρίζει να κρίνη και να αποδίδη το δίκαιον και στους φτωχούς και αδυνάτους. Εξ αντιθέτου, ο ασεβής δικαστής δεν έχει σαφή και ορθήν γνώσιν. Δεν έχει δε την διάθεσιν να γνωρίση καλά τον πτωχόν και το δίκαιόν του.

Παρ. 29,8 - ἄνδρες ἄνομοι ἐξέκαυσαν πόλιν, σοφοὶ δὲ ἀπέστρεψαν ὀργήν.

Παρ. 29,8 - Ασεβείς και παράνομοι άνθρωποί με τα εγκλήματά των και τας διαβολάς των ήναψαν πυρκαϊάν εις την πόλιν. Ενῷ οι σοφοί και ενάρετοι με την σύνεσίν των απεμάκρυναν την οργήν από αυτήν.

Παρ. 29,9 - ἀνὴρ σοφὸς κρινεῖ ἔθνη, ἀνὴρ δὲ φαῦλος ὀργιζόμενος καταγελᾶται καὶ οὐ καταπτήσσει.

Παρ. 29,9 - Ο συνετός και ενάρετος άνθρωπος είναι εις θέσιν να κρίνη και θα κρίνη έθνη. Ο φαύλος όμως και οργίλος περιπίπτει εις πλήθος σφαλμάτων, δια τα οποία εμπαίζεται. Και όμως δεν πτοείται από τας εναντίον του κρίσεις.

Παρ. 29,10 - ἄνδρες αἱμάτων μέτοχοι μισοῦσιν ὅσιον, οἱ δὲ εὐθεῖς ἐκζητήσουσι ψυχὴν αὐτοῦ.

Παρ. 29,10 - Εγκληματίαι και φονείς μισούν και αποστρέφονται τον αφωσιωμένον στον Θεόν. Ενῷ οι ειλικρινείς και οι ακέραιοι ενδιαφέρονται και υπερασπίζουν την ζωήν εκείνου.

Παρ. 29,11 - ὅλον τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἐκφέρει ἄφρων, σοφὸς δὲ ταμιεύεται κατὰ μέρος.

Παρ. 29,11 - Ο ασύνετος αφήνει ασυγκράτητον τον θυμόν του. Ο σοφός όμως τον δεσμεύει και τον συγκρατεί εις τα βάθη της ψυχής του.

Παρ. 29,12 - βασιλέως ὑπακούοντος λόγον ἄδικον, πάντες οἱ ὑπ᾿ αὐτὸν παράνομοι.

Παρ. 29,12 - Οταν ενας βασιλεύς ακούη και υιοθετή αδίκους κατηγορίας και εκτρέπεται εις παρανομίας, τότε και όλοι οι υπήκοοί του, μιμούμενοι αυτόν, θα γίνουν παράνομοι.

Παρ. 29,13 - δανειστοῦ καὶ χρεωφειλέτου ἀλλήλοις συνελθόντων, ἐπισκοπὴν ἀμφοτέρων ποιεῖται ὁ Κύριος.

Παρ. 29,13 - Οταν ο δανειστής και χρεωφειλέτης συναντηθούν μεταξύ των, δια να τακτοποιήσουν τα ζητήματά των, βλέπει και τους δύο και τους παρακολουθεί ο Κυριος.

Παρ. 29,14 - βασιλέως ἐν ἀληθείᾳ κρίνοντος πτωχούς, ὁ θρόνος αὐτοῦ εἰς μαρτύριον κατασταθήσεται.

Παρ. 29,14 - Οταν ένας βασιλεύς κρίνη με αλήθειαν και δικαιοσύνην και αυτούς ακόμη τους πτωχούς, ο θρόνος του θα γίνη ένδοξος και περίβλεπτος.

Παρ. 29,15 - πληγαὶ καὶ ἔλεγχοι διδόασι σοφίαν, παῖς δὲ πλανώμενος αἰσχύνει γονεῖς αὐτοῦ.

Παρ. 29,15 - Αι σωματικαί παιδαγωγικαί τιμωρίαι και οι μορφωτικοί έλεγχοι δίδουν σοφίαν και αρετήν στο παιδί. Υιός δέ, που εγκαταλείπει το πατρικό σπίτι και περιπλανάται έδω και εκεί, καταισχύνει και κατεντροπιάζει τους γονείς του.

Παρ. 29,16 - πολλῶν ὄντων ἀσεβῶν πολλαὶ γίνονται ἁμαρτίαι, οἱ δὲ δίκαιοι ἐκείνων πιπτόντων κατάφοβοι γίνονται.

Παρ. 29,16 - Οταν πληθύνωνται οι ασεβείς, πληθύνονται αι αμαρτίαι και τα εγκλήματα. Οταν όμως τιμωρούνται οι ασεβείς, τότε και αυτοί οι δίκαιοι στερεώνονται περισσότερον εις την ευλάβειαν και τον φόβον του Θεού.

Παρ. 29,17 - παίδευε υἱόν σου, καὶ ἀναπαύσει σε, καὶ δώσει κόσμον τῇ ψυχῇ σου.

Παρ. 29,17 - Παιδαγώγησε και μόρφωσε καλά το παιδί σου και αυτό θα δώση ανάπαυσιν και στολισμόν εις την ζωήν σου.

Παρ. 29,18 - οὐ μὴ ὑπάρξῃ ἐξηγητὴς ἔθνει παρανόμῳ, ὁ δὲ φυλάσσων τὸν νόμον μακαριστός.

Παρ. 29,18 - Μέσα εις ένα παράνομον λαόν δεν θα υπάρξη εξηγητής των θείων λόγων, διότι θα είναι ανεπιθύμητος. Εκείνος όμως, ο οποίος τηρεί τον θείον νόμον, είναι αξιομακάριστός.

Παρ. 29,19 - λόγοις οὐ παιδευθήσεται οἰκέτης σκληρός· ἐὰν γὰρ καὶ νοήσῃ, ἀλλ᾿ οὐχ ὑπακούσεται.

Παρ. 29,19 - Ο σκληρός και ανυπότακτος δούλος δεν παιδαγωγείται και δεν συμμορφώνεται με σύμβουλάς. Και εάν ακόμη εννοήση το ορθόν, δεν θα έχη την διάθεσιν να υπακούση εις αυτό.

Παρ. 29,20 - ἐὰν ἴδῃς ἄνδρα ταχὺν ἐν λόγοις, γίνωσκε ὅτι ἐλπίδα ἔχει μᾶλλον ὁ ἄφρων αὐτοῦ.

Παρ. 29,20 - Εάν ίδης άνδρα ταχύν και απερίσκεπτον στους λόγους του, μάθε ότι έχει μεγαλυτέρας ελπίδας επιτυχίας από αυτόν ενας ασύνετος και αμυαλος.

Παρ. 29,21 - ὃς κατασπαταλᾷ ἐκ παιδός, οἰκέτης ἔσται, ἔσχατον δὲ ὀδυνηθήσεται ἐφ᾿ ἑαυτῷ.

Παρ. 29,21 - Εκείνος, που από τα παιδικά του χρόνια κατασπαταλά τα χρήματα, θα καταντήση σύντομα πτωχός και θα γίνη δούλος. Και στο τέλος θα δοκιμάση πολλάς συμφοράς και οδύνας.

Παρ. 29,22 - ἀνὴρ θυμώδης ὀρύσσει νεῖκος, ἀνὴρ δὲ ὀργίλος ἐξώρυξεν ἁμαρτίαν.

Παρ. 29,22 - Ο θυμώδης άνθρωπος βγάζει και σκορπά ολόγυρά του φιλονεικίας και έριδας. Ο δε οργίλος βγάζει από μέσα του, σαν από μεταλλείον κακών, αμαρτίας.

Παρ. 29,23 - ὕβρις ἄνδρα ταπεινοῖ, τοὺς δὲ ταπεινόφρονας ἐρείδει δόξῃ Κύριος.

Παρ. 29,23 - Η υψηλοφροσύνη και αλαζονεία εξευτελίζουν τον άνθρωπον. Τους ταπεινόφρονας όμως θα στηρίξη ο Κυριος εις αναφαίρετον δόξαν.

Παρ. 29,24 - ὃς μερίζεται κλέπτῃ, μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν· ἐὰν δὲ ὅρκου προτεθέντος ἀκούσαντες μὴ ἀναγγείλωσι,

Παρ. 29,24 - Εκείνος, που μοιράζεται με τον κλέπτην κλοπιμαία, εις την πραγματικότητα μισεί και βλάπτει την ψυχήν του. Εάν δε κάτι τέτοιοι άνθρωποι υποβληθούν εις όρκον, δεν θα αναγγείλουν την αλήθειαν,

Παρ. 29,25 - φοβηθέντες καὶ αἰσχυνθέντες ἀνθρώπους ὑπεσκελίσθησαν· ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ Κυρίῳ εὐφρανθήσεται. ἀσέβεια ἀνδρὶ δίδωσι σφάλμα, ὃς δὲ πέποιθεν ἐπὶ τῷ δεσπότῃ, σωθήσεται.

Παρ. 29,25 - διότι φοβούνται και εντρέπονται τους ανθρώπους. Ετσι δε θα πεδικλωθούν, θα πέσουν και θα εξευτελισθούν. Εκείνος όμως, που έχει πίστιν και πεποίθησιν στον Θεόν, θα ευφρανθή. Η ασέβεια οδηγεί τον άνθρωπον εις πτώσεις και σφάλματα. Ενῷ εκείνος, που πιστεύει στον παντοδύναμον Θεόν, θα σωθή.

Παρ. 29,26 - πολλοὶ θεραπεύουσι πρόσωπα ἡγουμένων, παρὰ δὲ Κυρίου γίνεται τὸ δίκαιον ἀνδρί.

Παρ. 29,26 - Πολλοί κολακεύουν και παρακαλούν τους εκάστοτε ισχυρούς, δια να επιτύχουν εις κάποιον έργον των. Το δίκαιον όμως και η πραγματική επιτυχία αποδίδεται στον άνθρωπον εκ μέρους του Κυρίου.

Παρ. 29,27 - βδέλυγμα δικαίοις ἀνὴρ ἄδικος, βδέλυγμα δὲ ἀνόμῳ κατευθύνουσα ὁδός.

Παρ. 29,27 - Μισητός και αποκρουστικός είναι στους δικαίους κάθε άδικος· όπως επίσης μισητή και αποκρουστική είναι στον παράνομον η ευθεία οδός.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 30

<u>Σημείωση</u>

Στήν κανονική διάταξη τοῦ κειμένου τῶν Ο΄ τό κεφάλαιο Λ παρεμβάλλεται στό κεφάλαιο ΚΔ (οἱ στίχοι 1-14 μετά τόν στίχο 22ε τοῦ ΚΔ, καί οἱ ὑπόλοιποι στίχοι ἀμέσως μετά τό τέλος τοῦ ΚΔ).

Παρ. 30,1 - Τοὺς ἐμοὺς λόγους, υἱέ, φοβήθητι, καὶ δεξάμενος αὐτοὺς μετανόει· τάδε λέγει ὁ ἀνὴρ τοῖς πιστεύουσι Θεῷ, καὶ παύομαι·

Παρ. 30,1 - Παιδί μου, να ευλαβηθής τα λόγια μου διά σφάλματα, τα οποία ενδεχομένως διέπραξες. Αυτά τα λέγω εγώ ο διδάσκαλος εις εκείνους, οι οποίοι πιστεύουν εις τον Θεόν και αφού τά ειπώ, θα παύσω να ομιλώ.

Παρ. 30,2 - ἀφρονέστατος γάρ εἰμι ἁπάντων ἀνθρώπων, καὶ φρόνησις ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοί·

Παρ. 30,2 - Εγώ το αντιλαμβάνομαι και το φρονώ, ότι από απόψεως ανθρωπίνης γνώσεως είμαι ο περισσότερον αμόρφωτος μεταξύ όλων των ανθρώπων. Καμμία γνώσις ανθρωπίνη δεν υπήρχεν εις εμέ.

Παρ. 30,3 - Θεὸς δεδίδαχέ με σοφίαν, καὶ γνῶσιν ἁγίων ἔγνωκα.

Παρ. 30,3 - Αλλά ο Θεός με εδίδαξε την αληθινήν σοφίαν. Και ετσι εγώ εγνώρισα και κατενόησα την γνώσιν και σοφίαν των αγίων.

Παρ. 30,4 - τίς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κατέβη; τίς συνήγαγεν ἀνέμους ἐν κόλπῳ; τίς συνέστρεψεν ὕδωρ ἐν ἱματίῳ; τίς ἐκράτησε πάντων τῶν ἄκρων τῆς γῆς; τί ὄνομα αὐτῷ, ἢ τί ὄνομα τοῖς τέκνοις αὐτοῦ;

Παρ. 30,4 - Ποιός ανέβηκεν στον ουρανόν; Και ποιός κατέβηκεν από εκεί εις την γην; Μονον ο Θεός ο πανταχού παρών. Ποιός ημπορεί να συμμαζεύση τους ανέμους εις τυν κόλπον του; Ποιός έχει την δύναμιν να συμμαζέψη και να τύλιξη το νερό μέσα εις ιμάτιον; Ποιός εκυριάρχησε και κυριαρχεί στον ουρανόν και την γην από το ένα άκρον έως στο άλλο; Ποιό είναι το όνομά του, με το οποίον να τον καλέσω; Η πως ονομάζονται τα τέκνα του, τα δημιουργήματά του; Αυτός και μόνος τα γνωρίζει.

Παρ. 30,5 - πάντες γὰρ λόγοι Θεοῦ πεπυρωμένοι, ὑπερασπίζει δὲ αὐτὸς τῶν εὐλαβουμένων αὐτόν.

Παρ. 30,5 - Διότι όλοι οι λόγοι του Θεού είναι ολοκάθαροι σαν το χρυσάφι, που βγαίνει από το καμίνι της φωτιάς. Ο Κυριος υπερασπίζει και

προστατεύει πάντοτε εκείνους, οι οποίοι τον ευλαβούνται.

Παρ. 30,6 - μὴ προσθῇς τοῖς λόγοις αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἐλέγξῃ σε καὶ ψευδὴς γένῃ.

Παρ. 30,6 - Πρόσεξε να μη προσθέσης τίποτε εις τας εντολάς του Κυρίου, δια να μη σε ελέγξη και σε αποδείξη ότι είσαι ψευδολόγος.

Παρ. 30,7 - δύο αἰτοῦμαι παρὰ σοῦ, μὴ ἀφέλῃς μου χάριν πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με·

Παρ. 30,7 - Κυριε, δύο πράγματα έχω να ζητήσω από σέ. Πρώτον να μη αφαιρέσης από εμέ την χάριν σου, πριν αποθάνω, αλλά να την αφήσης παντοτεινά μαζή μου.

Παρ. 30,8 - μάταιον λόγον καὶ ψευδῆ μακράν μου ποίησον, πλοῦτον δὲ καὶ πενίαν μή μοι δῷς, σύνταξόν δέ μοι τὰ δέοντα καὶ τὰ αὐτάρκη,

Παρ. 30,8 - Δεύτερον να απομακρύνης από εμέ ματαιολογίας, απάτας και ψευδολογίας. Δεν θέλω δε να μου δώσης ούτε πολύν πλούτον, ούτε πτωχείαν. Δος μου τα απαραίτητα, όσα είναι αρκετά και όσα μου χρειάζονται δια την συντήρησίν μου.

Παρ. 30,9 - ἵνα μὴ πλησθεὶς ψευδὴς γένωμαι καὶ εἴπω· τίς με ὁρᾷ; ἢ πενηθεὶς κλέψω καὶ ὀμόσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Παρ. 30,9 - Δεν θέλω να έχω πολύν πλούτον, διότι φοβούμαι, μήπως μέσα εις τα άφθονα αυτά αγαθά αποδειχθώ ψευδής απέναντι των ανθρώπων και είπω· ποιός με βλέπει; Δεν θέλω πάλιν πτωχείαν, διότι φοβούμαι, μήπως επάνω εις την στέρησιν και την πείναν κλέψω και ορκισθώ ψευδώς στο όνομα του Κυρίου.

Παρ. 30,10 - μὴ παραδῷς οἰκέτην εἰς χεῖρας δεσπότου, μήποτε καταράσηταί σε καὶ ἀφανισθῇς.

Παρ. 30,10 - Μη παραδώσης δούλον, που ζητεί την προστασίαν σου, εις τα χέρια του κυρίου του, δια να μη σε καταρασθή ο ταλαίπωρος αυτός δούλος και καταστραφής.

Παρ. 30,11 - ἔκγονον κακὸν πατέρα καταρᾶται, τὴν δὲ μητέρα οὐκ εὐλογεῖ.

Παρ. 30,11 - Κακόν και κακοαναθρεμμένον παιδί καταράται τον πατέρα του, δεν επαινεί δε και δεν τιμά την μητέρα του.

Παρ. 30,12 - ἔκγονον κακὸν δίκαιον ἑαυτὸν κρίνει. τὴν δ᾿ ἔξοδον αὐτοῦ οὐκ ἀπένιψεν.

Παρ. 30,12 - Κακόν και κακοαναθρεμμένον παιδί θεωρεί τον εαυτόν του δίκαιον και καθαρόν, ενώ δεν έχει πλύνει ούτε τον αφεδρώνα του.

Παρ. 30,13 - ἔκγονον κακὸν ὑψηλοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, τοῖς δὲ βλεφάροις αὐτοῦ ἐπαίρεται.

Παρ. 30,13 - Κακόν και κακοαναθρεμμένον παιδί έχει αλαζονικά τα μάτια του, σηκώνει υψηλά τα βλέφαρά του και υπερηφανεύεται.

Παρ. 30,14 - ἔκγονον κακὸν μαχαίρας τοὺς ὀδόντας ἔχει καὶ τὰς μύλας τομίδας, ὥστε ἀναλίσκειν καὶ κατεσθίειν τοὺς ταπεινοὺς ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τοὺς πένητας αὐτῶν ἐξ ἀνθρώπων.

Παρ. 30,14 - Κακόν και κακοαναθρεμμένον παιδί έχει τα δόντια του σαν μαχαίρια και τας οδοντοστοιχίας του στόματός του σαν κοπίδια, ώστε ασυνειδήτως να καταναλίσκη και να κατατρώγη από τους ανθρώπους της γης τους αδυνάτους, τους ασήμους και τους πτωχούς.

Παρ. 30,15 - Τῇ βδέλλῃ τρεῖς θυγατέρες ἦσαν ἀγαπήσει ἀγαπώμεναι, καὶ αἱ τρεῖς αὗται οὐκ ἐνεπίμπλασαν αὐτήν, καὶ ἡ τετάρτη οὐκ ἠρκέσθη εἰπεῖν· ἱκανόν.

Παρ. 30,15 - (Μασορ. Λ' 15). Η βδέλλα είχε τρεις πολυαγαπημένος θυγατέρας. Αλλά και αι τρεις δεν ημπορούσαν να την χορτάσουν και η τετάρτη επίσης θυγάτηρ της δεν κατώρθωσε να κάμη την μητέρα της να πη· Είναι αρκετόν, φθάνει.

Παρ. 30,16 - ᾅδης καὶ ἔρως γυναικὸς καὶ γῆ οὐκ ἐμπιπλαμένη ὕδατος καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ οὐ μὴ εἴπωσιν· ἀρκεῖ·

Παρ. 30,16 - Ετσι αχόρταστος είναι ο άδης, ο έρως της γυναικός και η ξηρά γη, η οποία δεν χορταίνει από το νερό της βροχής. Οπως επίσης η θάλασσα και η φωτιά ποτέ δεν θα πουν· Φθάνει, η μεν δια το νερό, η δε δια την καύσιμον ύλην.

Παρ. 30,17 - ὀφθαλμὸν καταγελῶντα πατρὸς καὶ ἀτιμάζοντα γῆρας μητρός, ἐκκόψαισαν αὐτὸν κόρακες ἐκ τῶν φαράγγων καὶ καταφάγοισαν αὐτὸν νεοσσοὶ ἀετῶν.

Παρ. 30,17 - Τα μάτια των υιών εκείνων, που περιγελούν τον πατέρα και κατεξευτελίζουν τα γηρατεία της μητρός των, οι κόρακες από τα φαράγγια θα τα βγάλουν, θα τα καταφάγουν τα νέα πουλιά των αετών.

Παρ. 30,18 - τρία δέ ἐστι ἀδύνατά μοι νοῆσαι, καὶ τὸ τέταρτον οὐκ ἐπιγινώσκω·

Παρ. 30,18 - Τρία πράγματα μου είναι αδύνατον να τα εννοήσω. Το δε τέταρτον ακόμη περισσότερον μου μένει ακατάληπτον.

Παρ. 30,19 - ἴχνη ἀετοῦ πετομένου καὶ ὁδοὺς ὄφεως ἐπὶ πέτρας καὶ τρίβους νηὸς ποντοπορούσης καὶ ὁδοὺς ἀνδρὸς ἐν νεότητι.

Παρ. 30,19 - Πρώτον τα ίχνη του αετού, που πετά στον αέρα, τον δρόμον του φιδιού που σέρνεται εις τις πέτρες, τους δρόμους του πλοίου που πλέει εις την θάλασσαν, και το περισσότερον ακατάληπτον τας εκτροπάς του νέου ανθρώπου.

Παρ. 30,20 - τοιαύτη ὁδὸς γυναικὸς μοιχαλίδος, ἥ, ὅταν πράξῃ, ἀπονιψαμένη, οὐδέν φησι πεπραχέναι ἄτοπον.

Παρ. 30,20 - Τέτοιος είναι ο δρόμος και ο τρόπος της μοιχαλίδος γυναικός, η οποία, όταν διαπράξη το αμάρτημα, νίπτεται και διαλαλεί, ότι

τίποτε το άτοπον δεν έχει διαπράξει.

Παρ. 30,21 - διὰ τριῶν σείεται ἡ γῆ, τὸ δὲ τέταρτον οὐ δύναται φέρειν·

Παρ. 30,21 - Τρία γεγονότα είναι που συγκλονίζουν την γην, το τέταρτον όμως δεν είναι δυνατόν να το υποφέρη κανείς.

Παρ. 30,22 - ἐὰν οἰκέτης βασιλεύσῃ καὶ ἄφρων πλησθῇ σιτίων

Παρ. 30,22 - Πρώτον· εάν ένας κακός δούλος ανέλθη στον βασιλικόν θρόνον. Δεύτερον· εάν ενας ασύνετος άνθρωπος χορτάση από υλικά αγαθά.

Παρ. 30,23 - καὶ οἰκέτις ἐὰν ἐκβάλῃ τὴν ἑαυτῆς κυρίαν καὶ μισητὴ γυνὴ ἐὰν τύχῃ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ.

Παρ. 30,23 - Τρίτον· εάν μία δούλη διώξη την κυρίαν της από την οικίαν του συζύγου. Και τέταρτον εάν μία γυναίκα αξιομίσητος δια την διαγωγήν και τον χαρακτήρα της, πάρη σύζυγον εναρετον.

Παρ. 30,24 - τέσσαρα δὲ ἐλάχιστα ἐπὶ τῆς γῆς, ταῦτα δέ ἐστι σοφώτερα τῶν σοφῶν·

Παρ. 30,24 - Τέσσερα είναι τα πιο μικρά από απόψεως σώματος επάνω εις την γην. Αυτά όμως είναι σοφώτερα και από τους σοφούς.

Παρ. 30,25 - οἱ μύρμηκες, οἷς μὴ ἔστιν ἰσχὺς καὶ ἑτοιμάζονται θέρους τὴν τροφήν·

Παρ. 30,25 - Πρώτον οι μύρμηκες, στους οποίους δεν υπάρχει αξιόλογος σωματική δύναμις, και όμως αυτοί σοφώτατα ετοιμάζουν κατά το διάστημα του θέρους την τροφήν των

δι' όλον το έτος.

Παρ. 30,26 - καὶ οἱ χοιρογρύλλιοι, ἔθνος οὐκ ἰσχυρόν, οἳ ἐποιήσαντο ἐν πέτραις τοὺς ἑαυτῶν οἴκους·

Παρ. 30,26 - Δεύτερον· οι ακανθόχοιροι, οι οποίοι δεν αποτελούν ομάδας ισχυράς, με όπλα αμύνης και επιθέσεως, και οι οποίοι εν τούτοις, έχουν κατά ένα τρόπον σοφόν εκλέξει ως κατοικίαν των τους βράχους, όπου ζουν ασφαλείς.

Παρ. 30,27 - ἀβασίλευτόν ἐστιν ἡ ἀκρὶς καὶ στρατεύει ἀφ᾿ ἑνὸς κελεύσματος εὐτάκτως·

Παρ. 30,27 - Τρίτον· αι ακρίδες αι οποίαι δεν είναι ωργανωμέναι εις βασίλειον, δεν έχουν βασιλέα. Και όμως εκστρατεύουν με τάξιν εις τας επιδρομάς, που κάνουν, ώστε να νομίζη κανείς, ότι έχουν επικεφαλής ένα, που τους διατάσσει.

Παρ. 30,28 - καὶ καλαβώτης χερσὶν ἐρειδόμενος καὶ εὐάλωτος ὢν κατοικεῖ ἐν ὀχυρώμασι βασιλέως.

Παρ. 30,28 - Τέταρτον· η οικιακή σαύρα, το μολυντήρι, που στηρίζεται μόνον εις τας χείρας του είναι άοπλον και ευκολότατα καταβάλλεται και εν τούτοις κατοικεί εις τα ωχυρωμένα ανάκτορα του βασιλέως.

Παρ. 30,29 - τρία δέ ἐστιν, ἃ εὐόδως πορεύεται, καὶ τέταρτον, ὃ καλῶς διαβαίνει·

Παρ. 30,29 - Τρία ζώα υπάρχουν, τα οποία βαδίζουν με ασφάλειαν και μεγαλοπρέπειαν και τέταρτον, το οποίον επίσης κατά ωραίον τρόπον διαβαίνει.

Παρ. 30,30 - σκύμνος λέοντος ἰσχυρότερος κτηνῶν, ὃς οὐκ ἀποστρέφεται οὐδὲ καταπτήσσει κτῆνος,

Παρ. 30,30 - Το μικρό ληοντάρι, το οποίον είναι ισχυρότερον από όλα τα ζώα και δεν γυρίζει πίσω προ ουδενός άλλου ζώου ούτε και φοβείται κανένα άλλο ζώον.

Παρ. 30,31 - καὶ ἀλέκτωρ ἐμπεριπατῶν θηλείαις εὔψυχος καὶ τράγος ἡγούμενος αἰπολίου καὶ βασιλεὺς δημηγορῶν ἐν ἔθνει.

Παρ. 30,31 - Δεύτερον· ο πετεινός, όταν μάλιστα περιπατή γενναίος και μεγαλοπρεπής μεταξύ των ορνίθων. Τρίτον· ο τράγος όταν προπορεύεται του ποιμνίου. Τέταρτον και ωραιότερον· ο βασιλεύς όταν δημηγορή προς τον λαόν.

Παρ. 30,32 - ἐὰν πρόῃ σεαυτὸν ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἐκτείνῃς τὴν χεῖρά σου μετὰ μάχης, ἀτιμασθήσῃ.

Παρ. 30,32 - Εάν αφεθής εις διασκέδασιν τρώγων και πίνων και απλώσης απειλητικόν το χέρι σου προς συμπλοκήν με κάποιον άλλον, θα εξευτελισθής.

Παρ. 30,33 - ἄμελγε γάλα, καὶ ἔσται βούτυρον· ἐὰν δὲ ἐκπιέζῃς μυκτῆρας, ἐξελεύσεται αἷμα· ἐὰν δὲ ἐξέλκῃς λόγους, ἐξελεύσονται κρίσεις καὶ μάχαι.

Παρ. 30,33 - Αρμεξε και κτύπησε το γάλα και θα βγάλης βούτυρον. Εάν πιέσης πολύ τον ρώθωνά σου, θα βγάλη αίμα. Ετσι, εάν αφήνης να βγαίνουν οπό το στόμα σου λόγοι απρεπείς και προκλητικοί, θα προέλθουν από αυτούς φιλονεικίαι, συμπλοκαί και δικαστικαί περιπέτειαι.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ 31

Σημείωση: Στην κανονικη διαταξη του κειμενου τον Ο΄ οἱ στιχοι 1-9 του κεφαλαιου ΛΑ παρεμβαλλονται αμεσως πριν το κεφαλαιο ΚΕ, και οι υπολοιποι στιχοι αμεσως μετα τό τελος του κεφαλαιου Λ.

Παρ. 31,1 - Οἱ ἐμοὶ λόγοι εἴρηνται ὑπὸ Θεοῦ, βασιλέως χρηματισμός, ὃν ἐπαίδευσεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

Παρ. 31, - (Μασορ. ΛΑ' 1). Τα λόγιά μου αυτά έχουν λεχθή από τον Θεόν. Είναι αποκαλυπτικόν κήρυγμα ενός βασιλέως, τον οποίον επαιδαγώγησε κατά Θεόν η μητέρα του.

Παρ. 31,2 - τί, τέκνον, τηρήσεις; τί; ῥήσεις Θεοῦ. πρωτογενές, σοὶ λέγω, υἱέ· τί τέκνον ἐμῆς κοιλίας; τί τέκνον ἐμῶν εὐχῶν;

Παρ. 31,2 - Τέκνον μου, τι πρέπει οπωσδήποτε να τηρήσης; Τι; Λογια Θεού. Πρωτοτόκόν μου τέκνον, εις σε απευθύνομαι και λέγω αυτά. Τι πρέπει να τηρήσης, παιδί των σπλάγχνων μου; Τι πρέπει να προσέχης εις την ζωήν σου, παιδί των προσευχών μου και των ταμάτων, που έχω κάμει προς τον Θεόν; Ακουσέ με.

Παρ. 31,3 - μὴ δῷς γυναιξὶ σὸν πλοῦτον, καὶ τὸν σὸν νοῦν καὶ βίον εἰς ὑστεροβουλίαν.

Παρ. 31,3 - Μη παραδώσης και μη εμπιστευθής τον πλούτον σου εις γυναίκας, διότι ύστερα θα μεταμεληθής πικρά δια την κατασώτευσιν του νου και της περιουσίας σου.

Παρ. 31,4 - μετὰ βουλῆς πάντα ποίει, μετὰ βουλῆς οἰνοπότει· οἱ δυνάσται θυμώδεις εἰσίν, οἶνον δὲ μὴ πινέτωσαν,

Παρ. 31, 4 - Κατόπιν πολλής ερεύνης και περισκέψεως να προχωρής εις την πραγματοποίησιν των έργων σου. Πινε οίνον, αλλά μετά συνέσεως. Πολλοί άρχοντες είναι ευερέθιστοι και θυμώδεις, δια τούτο ας μη πίνουν οίνον,

Παρ. 31,5 - ἵνα μὴ πιόντες ἐπιλάθωνται τῆς σοφίας καὶ ὀρθὰ κρῖναι οὐ μὴ δύνωνται τοὺς ἀσθενεῖς.

Παρ. 31,5 - ίνα μη πίνοντες και εις μέθην ερχόμενοι χάσουν την σύνεσιν και την ευθυκρισίαν και δεν είναι εις θέσιν να κρίνουν και να δικάσουν ορθώς και να αποδώσουν το δίκαιον στους αδυνάτους ανθρώπους.

Παρ. 31,6 - δίδοτε μέθην τοῖς ἐν λύπαις καὶ οἶνον πίνειν τοῖς ἐν ὀδύναις,

Παρ. 31,6 - Δώστε όμως ολίγον οίνον εις εκείνους, οι οποίοι ευρίσκονται υπό το κράτος πολλών θλίψεων και ας πίνουν ολίγον οίνον, όσοι κατέχονται από πόνους και οδύνας,

Παρ. 31,7 - ἵνα ἐπιλάθωνται τῆς πενίας καὶ τῶν πόνων μὴ μνησθῶσιν ἔτι.

Παρ. 31,7 - δια να λησμονήσουν την πτωχείαν των και να μη ενθυμούνται πλέον τους πόνους των.

Παρ. 31,8 - ἄνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντας ὑγιῶς.

Παρ. 31,8 - Ανοιγε το στόμα σου, δια να εκφράζη πάντοτε τον λόγον του Θεού. Κρίνε και δίκαζε τους πάντας ορθώς και δικαίως.

Παρ. 31,9 - ἄνοιγε σὸν στόμα καὶ κρῖνε δικαίως, διάκρινε δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ.

Παρ. 31,8 - Ανοιγε το στόμα σου, δια να εκφράζη πάντοτε τον λόγον του Θεού. Κρίνε και δίκαζε τους πάντας ορθώς και δικαίως.

Παρ. 31,10 - Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὑρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη.

Παρ. 31,10 - (Μασορ. ΛΑ' 10). Γυναίκα νοικοκυράν και δραστηρίαν ποιός θα ημπορέση να βρη; Είναι ασυγκρίτος ανωτέρα και από τους πλέον πολύτιμους λίθους.

Παρ. 31,11 - θαρσεῖ ἐπ᾿ αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει·

Παρ. 31,11 - Εις αυτήν έχει πεποίθησιν και στηρίζεται με θάρρος η καρδία του ανδρός της. Διότι αυτή και το σπίτι της δεν πρόκειται να στερηθούν ποτέ από υλικά αγαθά.

Παρ. 31,12 - ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον.

Παρ. 31,12 - Καθ' όλον της τον βίον εργάζεται δια το καλόν του ανδρός της.

Παρ. 31,13 - μηρυομένη ἔρια καὶ λίνον ἐποίησεν εὔχρηστον ταῖς χερσὶν αὐτῆς.

Παρ. 31,13 - Υφαίνει νήματα μάλλινα και λινά και κατασκευάζει με τα ίδια της τα χέρια πράγματα χρήσιμα δια το σπίτι.

Παρ. 31,14 - ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλοῦτον.

Παρ. 31,14 - Ομοιάζει με το πλοίον, το οποίον μεταφέρει εμπορεύματα από μακρυνάς περιοχάς. Ετσι και αυτή συγκεντρώνει τον πλούτον της δια το καλόν του σπιτιού.

Παρ. 31,15 - καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίναις.

Παρ. 31,15 - Εξυπνᾷ πολύ πρωϊ, νύχτα. Ετοιμάζει και δίδει τροφάς στους ανθρώπους του σπιτιού της, κανονίζει δε τα έργα των υπηρετριών.

Παρ. 31,16 - θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα.

Παρ. 31,16 - Οταν εύρη κάποιο καλο χωράφι, το αγοράζει και με τους κόπους των χειρών της το καλλιεργεί, το φυτεύει, το μεταβάλλει εις αγρόκτημα αποδοτικόν.

Παρ. 31,17 - ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον.

Παρ. 31,17 - Αφού ζώση, καλά την μέσην της, εργάζεται με τα χέρια της έντονα και με ζήλον στο έργον της.

Παρ. 31,18 - ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα.

Παρ. 31,18 - Εδοκίμασε και απέκτησε προσωπικήν πείραν, ότι είναι καλόν να εργάζεται κανείς. Δια τούτο και ο λύχνος της δεν σβήνει καθ' όλον το διάστημα της νυκτός.

Παρ. 31,19 - τοὺς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον.

Παρ. 31,19 - Απλώνει τα χέρια της εις όλα, όσα συμφέρουν και εξυπηρετούν το σπίτι. Ειδικώτερα τα χέρια της τα στηρίζει στο αδράχτι, το οποίον και συνεχώς εργάζεται.

Παρ. 31,20 - χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ.

Παρ. 31,20 - Αλλά ανοίγει τα χέρια της και απλώχερα δίδει στους πτωχούς. Διδει στον στερούμενον από τον καρπόν των χειρών της.

Παρ. 31,21 - οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ᾿ αὐτῆς ἐνδεδυμένοι εἰσί.

Παρ. 31,21 - Ο σύζυγος της, εάν απουσιάση επί τι χρονικόν διάστημα, δεν ανησυχεί και δεν μεριμνά δια τα έργα και τα πράγματα του σπιτιού. Διότι όλοι οι εν τω οίκω της είναι καλά ενδεδυμένοι.

Παρ. 31,22 - δισσὰς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα.

Παρ. 31,22 - Διπλάς χλαίνας έκαμε δια τον σύζυγον της. Λινά λευκά ενδύματα και ενδύματα ποδφυρά ητοίμασε δια τον εαυτόν της.

Παρ. 31,23 - περίβλεπτος δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν γερόντων κατοίκων τῆς γῆς.

Παρ. 31,23 - Περίβλεπτος και αξιοθαύμαστος γίνεται ο σύζυγός της εις τας πύλας των τειχών της πόλεως, όταν παρακάθηται εις συνέδριον με τους γεροντότερους άνδρας της χώρας.

Παρ. 31,24 - σινδόνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι, περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις.

Παρ. 31,24 - Αυτή κατασκευάζει σινδόνας, τας οποίας πωλεί στους Φοίνικας. Κατασκευάζει και ζώνας, τας οποίας πωλεί στους Χαναναίους.

Παρ. 31,25 - ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις.

Παρ. 31,25 - Ετσι αυτή με την εργασίαν και την καλήν συμπεριφοράν της αποκτά δύναμιν και ευπρεπή εμφάνισιν. Ευφραίνεται όλας τας ημέρας της ζωής της και πολύ περισσότερον θα ευφρανθή κατά τας ημέρας των γηρατείων της.

Παρ. 31,26 - στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως καὶ ἐννόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς.

Παρ. 31,26 - Ανοίγει το στόμα της, δια να ομιλή πάντοτε μετά προσοχής, σύμφωνα με τον νόμον του Θεού· έχει θέσει τάξιν εις τα λόγια του στόματός της.

Παρ. 31,27 - στεγναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, σῖτα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγε.

Παρ. 31,27 - Το σπίτι της είναι στεγνό, χωρίς υγρασίαν και σταλάγματα της βροχής· είναι αναπαυτικό. Ψωμί οκνηρίας και τεμπελιάς δεν έφαγε ποτέ.

Παρ. 31,28 - τὸ στόμα δὲ ἀνοίγει σοφῶς καὶ νομοθέσμως, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη αὐτῆς ἀνέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἐπλούτησαν, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ᾔνεσεν αὐτήν.

Παρ. 31,28 - Ανοίγει το στόμα της και ομιλεί με σοφίαν και σύνεσιν, σύμφωνα με τους θείους και ανθρωπίνους νόμους. Ευλογήθηκε από τον Θεόν φιλανθρωπία και η καλωσύνη της. Και χάρις εις την ευλογίαν του Κυρίου ανέστησε τα τέκνα της. Αυτά επλούτησαν και ο σύζυγός της την επήνεσε και της είπε·

Παρ. 31,29 - Πολλαὶ θυγατέρες ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλαὶ ἐποίησαν δύναμιν, σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ ὑπερῇρας πάσας.

Παρ. 31,29 - “Ω σύντροφε της ζωής μου, πολλαί γυναίκες απέκτησαν πλούτον με την ικανότητά των, πολλαί απέκτησαν δύναμιν μέσα εις την κοινωνίαν, συ όμως έχεις ξεπεράσει όλας”.

Παρ. 31,30 - ψευδεῖς ἀρέσκειαι καὶ μάταιον κάλλος γυναικός· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνείτω.

Παρ. 31,30 - Αι φιλαρέσκειαι της γυναικός είναι ψεύτικα πράγματα και το κάλλος της είναι προσωρινόν και παροδικόν. Διότι μόνον η συνετή και φρονιμος γυναίκα ευλογείται από τον Θεόν. Ας υμνά δε αυτή και ας δοξάζη τον φόβον του Κυρίου.

Παρ. 31,31 - δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνείσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Παρ. 31,31 - Επαινέσατε και σεις μίαν τέτοιαν δραστηρίαν και σοφήν γυναίκα. Δικαιον είναι και ο σύζυγός της να εγκωμιάζεται δι' αυτήν εις τας πύλας των τειχών της πόλεως, όπου γίνονται αι συγκεντρώσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 1

Εκκλ. 1,1 - Ῥήματα ἐκκλησιαστοῦ υἱοῦ Δαβὶδ βασιλέως Ἰσραὴλ ἐν Ἱερουσαλήμ.

Εκκλ. 1,1 - Λογοι του Σολομώντος, υιού του Δαυίδ βασιλέως του ισραηλιτικού λαού μ Ε πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ, ο οποίος Σολομών εκλήθη Εκκλησιαστής, διότι είχε συγκαλέσει εις ηθικοθρησκευτικήν συγκέντρωσιν τους Ισραηλίτας.

Εκκλ. 1,2 - Ματαιότης ματαιοτήτων, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.

Εκκλ. 1,2 - Εντελώς, μάταια και ανωφελή, είπεν ο Εκκλησιαστής, ότι είναι όλα όσα δεν σχετίζονται με τον Θεόν και το θέλημά του. Ματαιότης ματαιοτήτων, όλα ανεξαιρέτως τα επίγεια είναι μάταια.

Εκκλ. 1,3 - τίς περισσεία τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, ᾧ μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον;

Εκκλ. 1,3 - Ποίον κέρδος και ποία ωφέλεια απομένει στον άνθρωπον ύστερα από τον μεγάλον μόχθον, τον οποίον καταβάλλει καθ' όλον το διάστημα της επιγείου ζωής του;

Εκκλ. 1,4 - γενεὰ πορεύεται καὶ γενεὰ ἔρχεται, καὶ ἡ γῆ εἰς τὸν αἰῶνα ἕστηκε.

Εκκλ. 1,4 - Η μία ανθρωπίνη γενεά πορεύεται και φεύγει, άλλη δε έρχεται και την διαδέχεται. Η γη όμως ωσάν εις αιώνια θεμέλια εστηριγμένη μένει πάντοτε.

Εκκλ. 1,5 - καὶ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ δύνει ὁ ἥλιος καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ ἕλκει.

Εκκλ. 1,5 - Ο ήλιος ανατέλλει, ο ήλιος δύει και πάλιν επανέρχεται στον τόπον, από τον οποίον ανέτειλεν, ως εάν κάποια δύναμις τον ελκύη.

Εκκλ. 1,6 - αὐτὸς ἀνατέλλων ἐκεῖ πορεύεται πρὸς νότον καὶ κυκλοῖ πρὸς βοῤῥᾶν· κυκλοῖ κυκλῶν, πορεύεται τὸ πνεῦμα, καὶ ἐπὶ κύκλους αὐτοῦ ἐπιστρέφει τὸ πνεῦμα.

Εκκλ. 1,6 - Ο ήλιος ανατέλλει εκεί προς τα βορειοανατολικά και διαγράφων τας κυκλικάς τροχιάς του προχωρεί προς τον νότον και πάλιν επανέρχεται εις την βορειοανατολικήν περιοχήν. Ο άνεμος επίσης διαγράφει κύκλους εν τη πορεία του. Διανύει ταχέως τον δρόμον του και επανέρχεται πάλιν στους κύκλους του.

Εκκλ. 1,7 - πάντες οἱ χείμαῤῥοι πορεύονται εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἐμπιπλαμένη· εἰς τὸν τόπον, οὗ οἱ χείμαῤῥοι πορεύονται, ἐκεῖ αὐτοὶ ἐπιστρέφουσι τοῦ πορευθῆναι.

Εκκλ. 1,7 - Ολοι οι ποταμοί χύνονται εις την θάλασσαν και η θάλασσα ποτέ δεν γεμίζει. Με την εξάτμισιν δε και την βροχήν οι ποταμοί επανέρχονται στον τόπον, από τον οποίον πηγάζουν. Εκεί πάλιν γυρίζουν.

Εκκλ. 1,8 - πάντες οἱ λόγοι ἔγκοποι· οὐ δυνήσεται ἀνὴρ τοῦ λαλεῖν, καὶ οὐ πλησθήσεται ὀφθαλμὸς τοῦ ὁρᾶν, καὶ οὐ πληρωθήσεται οὖς ἀπὸ ἀκροάσεως.

Εκκλ. 1,8 - Ολα τα λόγια των ανθρώπων προκαλούν κόπωσιν και ανίαν. Ο άνθρωπος δεν ημπορεί να εύρη ικανοποίησιν και ανάπαυσιν ούτε εις τα ιδικά του ούτε εις των άλλων τα λόγια. Το μάτι δεν χορταίνει να βλέπη και το αυτί δεν γεμίζει ποτέ, όσα και αν ακούση.

Εκκλ. 1,9 - τί τὸ γεγονός; αὐτὸ τὸ γενησόμενον· καὶ τὶ τό πεποιημένον; αὐτὸ τὸ ποιηθησόμενον· καί οὐκ ἔστι πᾶν πρόσφατον ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 1,9 - Ποίον είναι αυτό που έχει ήδη γίνει εν τη ροή του χρόνου; Αυτό το γεγονός θα γίνη και στο μέλλον. Ποιό είναι αυτό, που έχει πραγματοποιηθή και λάβει ύπαρξιν; Αυτό θα πραγματοποιηθή και στο μέλλον. Τιποτε το νέον δεν υπάρχει κάτω από τον ήλιον.

Εκκλ. 1,10 - ὃς λαλήσει καὶ ἐρεῖ· ἰδὲ τοῦτο κενόν ἐστιν, ἤδη γέγονεν ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς γενομένοις ἀπὸ ἔμπροσθεν ἡμῶν.

Εκκλ. 1,10 - Εις εκείνον, ο οποίος θα είπη· “ιδού αυτό είναι νέον”, θα του δοθή απάντησις· “αυτό έχει ήδη γίνει κατά τους παρελθόντος αιώνας εις τας γενεάς, αι οποίαι υπήρξαν και έζησαν προ ημών”.

Εκκλ. 1,11 - οὐκ ἔστι μνήμη τοῖς πρώτοις, καί γε τοῖς ἐσχάτοις γενομένοις οὐκ ἔσται αὐτῶν μνήμη μετὰ τῶν γενησομένων εἰς τὴν ἐσχάτην.

Εκκλ. 1,11 - Τα παρελθόντα γεγονότα λησμονούνται, αλλά και δια τα πρόσφατα δεν θα υπάρχη ανάμνησις· όπως επίσης και δι' εκείνα, τα οποία θα συμβούν στο απώτερον μέλλον.

Εκκλ. 1,12 - Ἐγὼ ἐκκλησιαστὴς ἐγενόμην βασιλεὺς ἐπὶ Ἰσραὴλ ἐν Ἱερουσαλήμ·

Εκκλ. 1,12 - Εγώ, ο Εκκλησιαστής, έγινα βασιλεύς στον λαόν του Ισραήλ με πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ.

Εκκλ. 1,13 - καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου τοῦ ἐκζητῆσαι καὶ τοῦ κατασκέψασθαι ἐν τῇ σοφίᾳ περὶ πάντων τῶν γινομένων ὑπὸ τὸν οὐρανόν· ὅτι περισπασμὸν πονηρὸν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῦ περισπάσθαι ἐν αὐτῷ.

Εκκλ. 1,13 - Επεδόθην με όλην μου την ψυχήν και την διάνοιαν να ερευνήσω κατά βάθος με την σοφίαν μου και να γνωρίσω όλα τα επίγεια, όσα έγιναν και γίνονται υπό τον ουρανόν. Και το συμπέρασμά μου είναι, ότι ο Θεός παρεχώρησε μεγάλην καταπόνησιν και ταλαιπωρίαν στους ανθρώπους, ώστε να καταπονούνται αυτοί εις τας ασχολίας των.

Εκκλ. 1,14 - εἶδον σὺν πάντα τὰ ποιήματα τὰ πεποιημένα ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἰδοὺ τὰ πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 1,14 - Ηρεύνησα λοιπόν εγώ όλα τα έργα, που έχουν γίνει εις την γην κάτω από τον ήλιον. Και ιδού ότι όλα αυτά είναι ματαιότης, κυνηγητό ανέμου και ματαιοπονία.

Εκκλ. 1,15 - διεστραμμένον οὐ δυνήσεται ἐπικοσμηθῆναι, καὶ ὑστέρημα οὐ δυνήσεται ἀριθμηθῆναι.

Εκκλ. 1,15 - Το στραβό και ανάποδο δεν είναι δυνατόν να γίνη ευθυτενές και ωραίον. Αι δε ατέλειαι και ελλείψεις είναι τόσον μεγάλαι, ώστε δεν ημπορούν να υπολογισθούν

Εκκλ. 1,16 - ἐλάλησα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου τῷ λέγειν· ἰδοὺ ἐγὼ ἐμεγαλύνθην καὶ προσέθηκα σοφίαν ἐπὶ πᾶσιν, οἳ ἐγένοντο ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔδωκα καρδίαν μου τοῦ γνῶναι σοφίαν καὶ γνῶσιν.

Εκκλ. 1,16 - Εκαμα εγώ ακόμη αυτάς τας σκέψεις και είπα στον εαυτόν μου· “ιδού, έγινα μεγάλος. Εδοξάσθην μεταξύ των ανθρώπων. Και ως προς την σοφίαν εξεπέρασα όλους εκείνους, οι οποίοι είχον ζήσει προ εμού εις την Ιερουσαλήμ. Εδωκα την ψυχήν μου και την διάνοιάν μου στο να γνωρίσω την ανθρωπίνην σοφίαν και γνώσιν.

Εκκλ. 1,17 - καὶ καρδία μου εἶδε πολλά, σοφίαν καὶ γνῶσιν, παραβολὰς καὶ ἐπιστήμην ἔγνων ἐγώ, ὅτι καί γε τοῦτό ἐστι προαίρεσις πνεύματος·

Εκκλ. 1,17 - Η ψυχή και ο νους μου εγνώρισαν πολλά. Απέκτησα σοφίαν και γνώσιν. Εμαθα εγώ διδακτικάς παροιμίας και επιστήμην”. Είδα όμως επάνω εις τα πράγματα ότι όλα αυτά δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ορμή του παρερχομένου ανέμου.

Εκκλ. 1,18 - ὅτι ἐν πλήθει σοφίας πλῆθος γνώσεως, καὶ ὁ προστιθεὶς γνῶσιν προσθήσει ἄλγημα.

Εκκλ. 1,18 - Εις την πολλήν σοφίαν υπάρχει βεβαίως και πολλή γνώσις. Οποιος όμως θέλει να πλουτίση αυτάς τας γνώσστου, θα προσθέση στον εαυτόν του κόπον και πόνον και απογοήτευσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 2

Εκκλ. 2,1 - Εἶπον ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· δεῦρο δὴ πειράσω σε ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ ἰδὲ ἐν ἀγαθῷ· καὶ ἰδοὺ καί γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 2,1 - Είπα εγώ τότε από μέσα μου στον εαυτόν μου· “αφού εις την σοφίαν και την επιστήμην δεν υπάρχει ικανοποίησις, έλα λοιπόν, θα σε κάμω να δοκιμάσης την ηδονήν και την ευχαρίστησιν. Να απολαύσης κάθε υλικόν αγαθόν”. Αυτό και έγινε. Ιδού όμως ότι η υλική αυτή απόλαυσις ήτο καθαρά ματαιότης.

Εκκλ. 2,2 - τῷ γέλωτι εἶπα περιφοράν, καὶ τῇ εὐφροσύνῃ· τί τοῦτο ποιεῖς;

Εκκλ. 2,2 - Δια τα πολλά και ατελείωτα γέλια είπα ότι είναι παράφορα και ανοησία. Εις δε την αμαρτωλήν διασκέδασιν είπα· “διατί το κάνεις αυτό;”

Εκκλ. 2,3 - καὶ κατεσκεψάμην εἰ ἡ καρδία μου ἑλκύσει ὡς οἶνον τὴν σάρκα μου -καὶ καρδία μου ὡδήγησεν ἐν σοφίᾳ- καὶ τοῦ κρατῆσαι ἐπ᾿ εὐφροσύνην, ἕως οὗ ἴδω ποῖον τὸ ἀγαθὸν τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ὃ ποιήσουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀριθμὸν ἡμερῶν ζωῆς αὐτῶν.

Εκκλ. 2,3 - Επειτα εσκέφθην πολύ. Και λογικώς σκεπτόμενος επεδίωξα κατά την απόλαυσιν των υλικών αγαθών να συγκρατήσω τον εαυτόν μου εις τα όρια της λογικής και να μη παρασυρθώ από τας ηδονάς, όπως ελκύεται ο άνθρωπος από το κρασί, δια να ίδω ποίον είναι το αγαθόν, το οποίον οι άνθρωποι πρέπει να πράξουν καθ' όλας τας ημέρας της επιγείου ζωής των.

Εκκλ. 2,4 - ἐμεγάλυνα ποίημά μου, ᾠκοδόμησά μοι οἴκους. ἐφύτευσά μοι ἀμπελῶνας,

Εκκλ. 2,4 - Επεδίωξα λοιπόν τα μεγάλα έργα. Εκτισα οικοδομάς μεγαλοπρεπείς. Εφύτευσα δια τον εαυτόν μου αμπελώνας.

Εκκλ. 2,5 - ἐποίησά μοι κήπους καὶ παραδείσους καὶ ἐφύτευσα ἐν αὐτοῖς ξύλον πᾶν καρποῦ·

Εκκλ. 2,5 - Περιέκλεισα κήπους και δενδροκήπους και εφύτευσα εις αυτούς δένδρα καρποφόρα παντός είδους.

Εκκλ. 2,6 - ἐποίησά μοι κολυμβήθρας ὑδάτων τοῦ ποτίσαι ἀπ᾿ αὐτῶν δρυμὸν βλαστῶντα ξύλα·

Εκκλ. 2,6 - Διέταξα και εκτίσθησαν δεξαμεναί υδάτων, δια να ποτίζωνται από αυτάς όλα τα χλοερά δένδρα του δάσους.

Εκκλ. 2,7 - ἐκτησάμην δούλους καὶ παιδίσκας, καὶ οἰκογενεῖς ἐγένοντό μοι, καί γε κτῆσις βουκολίου καὶ ποιμνίου πολλὴ ἐγένετό μοι ὑπὲρ πάντας τοὺς γενομένους ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ·

Εκκλ. 2,7 - Ηγόρασα ως κτήμα μου δούλους και δούλας. Και τα παιδιά, που αυτοί εγέννησαν εις τα ανάκτορά μου, έγιναν ιδικά μου. Απέκτησα μεγάλα κοπόδια βοϊδιών και προβάτων, περισσότερα από όσα είχαν αποκτήσει όλοι εκείνοι, που υπήρξαν προ εμού εις την Ιερουσαλήμ.

Εκκλ. 2,8 - συνήγαγόν μοι καί γε ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ περιουσιασμοὺς βασιλέων καὶ τῶν χωρῶν· ἐποίησά μοι ᾄδοντας καὶ ᾀδούσας καὶ ἐντρυφήματα υἱῶν ἀνθρώπων, οἰνοχόον καὶ οἰνοχόας·

Εκκλ. 2,8 - Συνεκέντρωσα δια τον εαυτόν μου άργυρον και χρυσόν, θησαυρούς και περιουσίας βασιλέων και ολοκλήρων περιοχών. Είχα προς διασκέδασίν μου τραγουδιστάς και τραγουδιστρίας. Εκαμα ιδικάς μου και εγνώρισα όλας τας διασκεδάσεις και απολαύσεις των ανθρώπων. Είχα οινοχόους και οινοχόας, δια να με κερνούν κρασί.

Εκκλ. 2,9 - καὶ ἐμεγαλύνθην καὶ προσέθηκα παρὰ πάντας τοὺς γενομένους ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ· καί γε σοφία μου ἐστάθη μοι.

Εκκλ. 2,9 - Εφθασα εις μεγαλείον και δόξαν και εξεπέρασα όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι προ έμού είχαν ζήσει εις την Ιερουσαλήμ. Εν μέσω όμως όλων αυτών των μεγαλείων και των απολαύσεων η σοφία μου μου συμπαρεστάθη, ώστε να μη εκτραπώ ανεπανορθώτως.

Εκκλ. 2,10 - καὶ πᾶν, ὃ ᾔτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐκ ἀφεῖλον ἀπ᾿ αὐτῶν, οὐκ ἀπεκώλυσα τὴν καρδίαν μου ἀπὸ πάσης εὐφροσύνης, ὅτι καρδία μου εὐφράνθη ἐν παντὶ μόχθῳ μου, καὶ τοῦτο ἐγένετο μερίς μου ἀπὸ παντὸς μόχθου.

Εκκλ. 2,10 - Καθε τι, το οποίον επεθύμησαν οι οφθαλμοί μου, δεν τους το εστέρησα και δεν ημπόδισα την καρδίαν μου να απολαύση κάθε τέρψιν και χαράν. Η καρδία μου απήλαυσεν όλα τα αγαθά των ταλαιπωριών και των κόπων μου. Αυτό άλλωστε υπήρξε και το κέρδος όλων των κόπων της ζωής μου.

Εκκλ. 2,11 - καὶ ἐπέβλεψα ἐγὼ ἐν πᾶσι ποιήμασί μου, οἷς ἐποίησαν αἱ χεῖρές μου, καὶ ἐν μόχθῳ, ᾧ ἐμόχθησα τοῦ ποιεῖν, καὶ ἰδοὺ τὰ πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος, καὶ οὐκ ἔστι περισσεία ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 2,11 - Και έπειτα από όλας αυτάς τας τέρψεις και τας απολαύσεις έρριψα εγώ ένα βλέμμα εις όλα όσα έπραξα, εις όλα όσα κατεσκεύασαν τα χέριά μου, εις όλα όσα με κόπον και ταλαιπωρίαν ηγωνίσθην να αποκτήσω, και έβγαλα το συμπέρασμα, ότι όλα αυτά είναι ματαιότης. Κούφια ορμή παρερχομένου ανέμου και ότι δεν υπάρχει κανένα μόνιμον κέρδος, καμμία ωφέλεια κάτω από τον ήλιον.

Εκκλ. 2,12 - καὶ ἐπέβλεψα ἐγὼ τοῦ ἰδεῖν σοφίαν καὶ περιφορὰν καί ἀφροσύνην· ὅτι τίς ἄνθρωπος, ὃς ἐπελεύσεται ὀπίσω τῆς βουλῆς τὰ ὅσα ἐποίησεν αὐτήν;

Εκκλ. 2,12 - Ερριψα εγώ το βλέμμα μου, δια να ίδω και γνωρίσω τι διαφέρει η σοφία από την παραφοράν και μωρίαν των ανθρώπων. Διότι ποιός άνθρωπος εις όλον του τον βίον ακολουθεί την σοφίαν και την σύνεσιν εις τας πράξεις, τας οποίας αυτή εμπνέει και ενεργεί;

Εκκλ. 2,13 - καὶ εἶδον ἐγὼ ὅτι ἐστὶ περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, ὡς περισσεία τοῦ φωτὸς ὑπὲρ τὸ σκότος.

Εκκλ. 2,13 - Από την παρατήρησιν και εξέτασιν αυτήν είδον εγώ, ότι υπάρχει μεγάλη υπεροχή της σοφίας απέναντι της αφροσύνης, όση υπεροχή υπάρχει στο φως απέναντι του σκότους.

Εκκλ. 2,14 - τοῦ σοφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐν κεφαλῇ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄφρων ἐν σκότει πορεύεται· καὶ ἔγνων καί γε ἐγὼ ὅτι συνάντημα ἓν συναντήσεται τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς.

Εκκλ. 2,14 - Οι οφθαλμοί του σοφού ανθρώπου ευρίσκονται ανοικτοί πάντοτε εις την κεφαλήν του, ώστε να βλέπη που πορεύεται και τι πράττει. Ενῷ στον ασύνετον δεν υπάρχουν οφθαλμοί και βαδίζει μέσα στο σκότος. Εν τούτοις εγώ κατενόησα, ότι, παρά την διαφοράν αυτήν, ο σοφός και ο μωρός θα έχουν μίαν κοινήν συνάντησιν· θα συναντηθούν και οι δύο στον θάνατον.

Εκκλ. 2,15 - καὶ εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεταί μοι, καὶ ἱνατί ἐσοφισάμην ἐγώ; τότε περισσὸν ἐλάλησα ἐν καρδίᾳ μου, διότι ὁ ἄφρων ἐκ περισσεύματος λαλεῖ, ὅτι καί γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 2,15 - Εσκέφθην, λοιπόν, εγώ εσωτερικώς και είπα στον εαυτόν μου. “Αφού, όπως θα αποθάνη ο μωρός, θα αποθάνω και εγώ, διατί τότε εκοπίασα να αποκτήσω σοφίαν;” Εσκέφθην τότε πιο πολύ από μέσα μου και είπα· “ο άφρων ομιλεί ανοησίας από το περίσσευμα της καρδίας του και η ιδική μου σοφία είναι άραγε ματαιότης.

Εκκλ. 2,16 - ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ μετὰ τοῦ ἄφρονος εἰς τὸν αἰῶνα, καθότι ἤδη αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι τὰ πάντα ἐπελήσθη· καὶ πῶς ἀποθανεῖται ὁ σοφὸς μετὰ τοῦ ἄφρονος;

Εκκλ. 2,16 - Διότι τόσον η ανάμνησις του σοφού όσον και η ανάμνησις του μωρού δεν θα μείνη αιωνία. Καθοτι αι ημέραι και οι χρόνοι, που θα ακολουθήσουν, θα κάμουν να λησμονηθούν τα πάντα. Και πως, λοιπόν, ο σοφός πεθαίνει και λησμονείται, όπως και ο ανόητος;”

Εκκλ. 2,17 - καὶ ἐμίσησα σὺν τὴν ζωήν, ὅτι πονηρὸν ἐπ᾿ ἐμὲ τὸ ποίημα τὸ πεποιημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 2,17 - Αηδίασα εγώ την επίγειον ζωήν, διότι κατ' εμέ είναι ταλαιπωρία και ματαιότης κάθε έργον, που γίνεται κάτω από τον ήλιον εις την γην, διότι όλα είναι μάταια και κούφια, σαν πνοή διερχομένου ανέμου.

Εκκλ. 2,18 - καὶ ἐμίσησα ἐγὼ σὺν πάντα μόχθον μου, ὃν ἐγὼ κοπιῶ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι ἀφίω αὐτὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ γινομένῳ μετ᾿ ἐμέ·

Εκκλ. 2,18 - Και απεστράφην εγώ όλας τας ταλαιπωρίας και τους κόπους μου, στους οποίους υπεβλήθην ζων εις την γην κάτω από τον ήλιον, διότι αυτούς τους κόπους μου τους αφήνω στον άγνωστόν μου άνθρωπον, ο οποίος θα με διαδεχθή.

Εκκλ. 2,19 - καὶ τίς οἶδεν εἰ σοφὸς ἔσται ἢ ἄφρων; καὶ εἰ ἐξουσιάζεται ἐν παντὶ μόχθῳ μου, ᾧ ἐμόχθησα καὶ ᾧ ἐσοφισάμην ὑπὸ τὸν ἥλιον; καί γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 2,19 - Και ποιός γνωρίζει, εάν αυτός θα είναι σοφός η ασύνετος; Και εάν αυτός θα εξουσιάζη και θα διαχειρίζεται καλώς τα αγαθά των κόπων μου, δια τα οποία εγώ σκληρά ειργάσθην και δια της σοφίας μου τα απέκτησα ζων κάτω από τον ήλιον; Και αυτό βεβαίως είναι ματαιότης.

Εκκλ. 2,20 - καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ τοῦ ἀποτάξασθαι τὴν καρδίαν μου ἐν παντὶ μόχθῳ μου, ᾧ ἐμόχθησα ὑπὸ τὸν ἥλιον,

Εκκλ. 2,20 - Εγύρισα τότε και απεφάσισα να κάμω την καρδίαν μου, να απαρνηθή όλους τους κόπους μου, στους οποίους υπεβλήθην ζων εις την γην.

Εκκλ. 2,21 - ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι μόχθος αὐτοῦ ἐν σοφίᾳ καὶ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀνδρείᾳ, καὶ ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἐμόχθησεν ἐν αὐτῷ, δώσει αὐτῷ μερίδα αὐτοῦ. καί γε τοῦτο ματαιότης καὶ πονηρία μεγάλη·

Εκκλ. 2,21 - Διότι εσκέφθην, ότι υπάρχει άνθρωπος, όπως εγώ, ο οποίος με κάθε σοφίαν και γνώσιν και δραστηριότητα εκοπίασε δια την απόκτησιν αγαθών, και άνθρωπος ο οποίος δεν εκοπίασε δι' αυτά. Και ο πρώτος θα αφήση στον δεύτερον τα αγαθά του ως κληρονομίαν του. Αυτό βέβαια είναι μάταιον και πολύ καταθλιπτικόν.

Εκκλ. 2,22 - ὅτι γίνεται τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ καὶ ἐν προαιρέσει καρδίας αὐτοῦ, ᾧ αὐτὸς μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 2,22 - Διότι τι απομένει στον άνθρωπον από όλον τον κόπον του, στον οποίον υπεβλήθη κάτω οπό τον ήλιον και από όλην την διάθεσιν της καρδίας του;

Εκκλ. 2,23 - ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἀλγημάτων καὶ θυμοῦ περισπασμὸς αὐτοῦ, καί γε ἐν νυκτὶ οὐ κοιμᾶται ἡ καρδία αὐτοῦ· καί γε τοῦτο ματαιότης ἐστίν.

Εκκλ. 2,23 - Διότι όλαι αι ημέραι της ζωής του ανθρώπου είναι ταλαιπωρία και κόπος και πόνος και ανησυχία, κατά δε την νύκτα δεν ησυχάζει ο νους και η καρδία του εξ αιτίας των μεριμνών του. Αυτό είναι ματαιότης.

Εκκλ. 2,24 - οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ, ὃ φάγεται καὶ ὃ πίεται καὶ ὃ δείξει τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ἐν μόχθῳ αὐτοῦ. καί γε τοῦτο εἶδον ἐγὼ ὅτι ἀπὸ χειρὸς τοῦ Θεοῦ ἐστιν·

Εκκλ. 2,24 - Και λοιπόν δεν υπάρχει δια τον άνθρωπον άλλο αγαθόν, ειμή μόνον εκείνο το οποίον θα φάγη και θα πίη και το οποίον θα προσφέρη προς τέρψιν και ευχαρίστησιν εις την ψυχήν του· αγαθόν, το οποίον απέκτησε με τον κόπον του. Εγώ αυτό είδον και εξηκρίβωσα επάνω εις τα πράγματα, ότι αυτό το αγαθόν έχει δοθή από το χέρι του Θεού στον άνθρωπον.

Εκκλ. 2,25 - ὅτι τίς φάγεται καὶ τίς πίεται πάρεξ αὐτοῦ;

Εκκλ. 2,25 - Διότι, πράγματι, ποιός ημπορεί να φάγη και να πίη κάτι χωρίς την θέλησιν του Θεού;

Εκκλ. 2,26 - ὅτι τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἀγαθῷ πρὸ προσώπου αὐτοῦ ἔδωκε σοφίαν καὶ γνῶσιν καὶ εὐφροσύνην· καί τῷ ἁμαρτάνοντι ἔδωκε περισπασμὸν τοῦ προσθεῖναι καὶ τοῦ συναγαγεῖν, τοῦ δοῦναι τῷ ἀγαθῷ

πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· ὅτι καί γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 2,26 - Διότι ο Θεός στον άνθρωπον, που τον βλέπει αγαθόν, έδωσε σοφίαν και γνώσιν και χαράν. Εις δε τον αμαρτωλόν έδωσεν αγωνιώδη απασχόλησιν, δια να θησαυρίζη και να συγκεντρώνη υλικά αγαθά, ώστε να αφήση αυτά στον άνθρωπον τον αγαθόν ενώπιον του Θεού. Αλλά και αυτά είναι ματαιότης. Κούφια πνοή του ανέμου, που έρχεται και παρέρχεται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 3

Εκκλ. 3,1 - Τοῖς πᾶσι χρόνος καὶ καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Εκκλ. 3,1 - Εις όλα υπάρχει ο κατάλληλος καιρός δια να πραγματοποιηθή δε κάθε έργον κάτω από τον ουρανόν, πρέπει να δοθή η κατάλληλος ευκαιρία.

Εκκλ. 3,2 - καιρὸς τοῦ τεκεῖν καὶ καιρὸς τοῦ ἀποθανεῖν, καιρὸς τοῦ φυτεῦσαι καὶ καιρὸς τοῦ ἐκτῖλαι τὸ πεφυτευμένον,

Εκκλ. 3,2 - Υπάρχει ωρισμένος καιρός, που όταν συμπληρωθή, θα γίνη ο τοκετός και ωρισμένος καιρός του θανάτου, ωρισμένος ο καιρός της φυτεύσεως και ωρισμένος ο καιρός, που θα εκριζωθή το φυτευθέν.

Εκκλ. 3,3 - καιρὸς τοῦ ἀποκτεῖναι καὶ καιρὸς τοῦ ἰάσασθαι, καιρὸς τοῦ καθελεῖν καὶ καιρὸς τοῦ οἰκοδομεῖν,

Εκκλ. 3,3 - Υπάρχει ωρισμένος καιρός, που θα διαταχθή η εκτέλεσίς του ενόχου, όπως και ωρισμένος καιρός να αποτραπή ο θάνατος και να του χαρισθή η ζωη. Καιρός δια να κρημνίση ο άνθρωπος, και καιρός, δια να ανοικοδόμηση.

Εκκλ. 3,4 - καιρὸς τοῦ κλαῦσαι καὶ καιρὸς τοῦ γελάσαι, καιρὸς τοῦ κόψασθαι καὶ καιρὸς τοῦ ὀρχήσασθαι,

Εκκλ. 3,4 - Υπάρχει ωρισμένος καιρός, δια να κλαύση κανείς, και ωρισμένος καιρός δια να γελάση. Ωρισμένος καιρός δια θρήνους και κοπετούς, και ωρισμένος καιρός δια να χορεύση κανείς και εκδηλώση την χαράν του.

Εκκλ. 3,5 - καιρὸς τοῦ βαλεῖν λίθους καὶ καιρὸς τοῦ συναγαγεῖν λίθους, καιρὸς τοῦ περιλαβεῖν καὶ καιρὸς τοῦ μακρυνθῆναι ἀπὸ περιλήψεως,

Εκκλ. 3,5 - Υπάρχουν περιστάσεις, που θα πετά κανείς τους λίθους ως αχρήστους, και άλλοτε που θα μαζεύη λίθους προς οικοδομήν. Αλλοτε πάλιν θα εναγκαλίζεται και άλλοτε θα απομακρύνεται από τας περιπτύξεις.

Εκκλ. 3,6 - καιρὸς τοῦ ζητῆσαι καὶ καιρὸς τοῦ ἀπολέσαι, καιρὸς τοῦ φυλάξαι καὶ καιρὸς τοῦ ἐκβαλεῖν,

Εκκλ. 3,6 - Υπάρχει καιρός, κατά τον οποίον θα αναζητήση κανείς και θα εύρη, και καιρός κατά τον οποίον θα χάση. Αλλοτε θα αποθηκεύη και θα βάλη κατά μέρος τα συναχθέντα, και άλλοτε θα βγάλη αυτά από την αποθήκην και θα τα εξοδεύση.

Εκκλ. 3,7 - καιρὸς τοῦ ῥῆξαι καὶ καιρὸς τοῦ ῥάψαι, καιρὸς τοῦ σιγᾶν καὶ καιρὸς τοῦ λαλεῖν,

Εκκλ. 3,7 - Είναι καιρός κατά τον οποίον θα διαρρήξη κανείς τα ενδύματα του εις ένδειξιν πένθους και αποδοκιμασίας, και πάλιν είναι καιρός κατά τον οποίον θα ράψη τα ρούχα του. Καιρός σιωπής και καιρός, κατά τον οποίον έχει το δικαίωμα κανείς να ομιλήση.

Εκκλ. 3,8 - καιρὸς τοῦ φιλῆσαι καὶ καιρὸς τοῦ μισῆσαι, καιρὸς πολέμου καὶ καιρὸς εἰρήνης.

Εκκλ. 3,8 - Καιρός να αγαπήση και καιρός να μισήση. Καιρός προς πόλεμον και καιρός προς σύναψιν ειρήνης.

Εκκλ. 3,9 - τίς περισσεία τοῦ ποιοῦντος ἐν οἷς αὐτὸς μοχθεῖ;

Εκκλ. 3,9 - Ποίον λοιπόν, κέρδος απομένει εις εκείνον, ο οποίος πράττει όσα ανωτέρω ελέχθησαν, και δια τα οποία κοπιάζει εις όλην του την ζωήν; Κανένα.

Εκκλ. 3,10 - εἶδον σὺν πάντα τὸν περισπασμόν, ὃν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῦ περισπᾶσθαι ἐν αὐτῷ.

Εκκλ. 3,10 - Είδα εγώ και επρόσεξα ακόμη όλην την ταλαιπωρίαν και προσπάθειαν, που έδωκεν ο Θεός στους ανθρώπους, ώστε να περισπώνται συνεχώς με αυτήν.

Εκκλ. 3,11 - σύμπαντα, ἃ ἐποίησε, καλὰ ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καί γε σὺν τὸν αἰῶνα ἔδωκεν ἐν καρδίᾳ αὐτῶν, ὅπως μὴ εὕρῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ ποίημα, ὃ ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἀπ᾿ ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους.

Εκκλ. 3,11 - Τα σύμπαντα όμως, όσα εδημιούργησεν ο Θεός στον κατάλληλον καιρόν των, είναι καλά λίαν. Και την αίσθησιν του χρόνου έδωκεν ο Θεός εις την διάνοιαν των ανθρώπων. Δεν επέτρεψεν όμως ο Θεός και ούτε ημπορεί ο άνθρωπος να κατανοήση το έργον του Θεού απ' αρχής μέχρι τέλους, το σχέδιον της δημιουργίας και το νόημα της Ιστορίας.

Εκκλ. 3,12 - ἔγνων ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἐν αὐτοῖς, εἰ μὴ τοῦ εὐφρανθῆναι καὶ τοῦ ποιεῖν ἀγαθὸν ἐν ζωῇ αὐτοῦ.

Εκκλ. 3,12 - Κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι δεν υπάρχει άλλη ευτυχία στον άνθρωπον, ειμή το να απολαμβάνη εν μέτρω τα υλικά αγαθά και να πράττη το καλόν και την ευεργεσίαν καθ' όλον το διάστημα της ζωής του.

Εκκλ. 3,13 - καί γε πᾶς ἄνθρωπος, ὃς φάγεται καὶ πίεται καὶ ἴδῃ ἀγαθὸν ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, δόμα Θεοῦ ἐστιν.

Εκκλ. 3,13 - Ευτυχής είναι ακόμη ο άνθρωπος ο οποίος θα φάγη και θα πίη και θα ίδη τα αγαθά εκ των κόπων του. Ας έχη όμως υπ' όψιν του, ότι αυτό είναι δωρεά του Θεού.

Εκκλ. 3,14 - ἔγνων ὅτι πάντα, ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεός, αὐτὰ ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα· ἐπ᾿ αὐτῷ οὐκ ἔστι προσθεῖναι, καὶ ἀπ᾿ αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀφελεῖν, καὶ ὁ Θεὸς ἐποίησεν, ἵνα φοβηθῶσιν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ.

Εκκλ. 3,14 - Εγνώρισα εγώ, και γνωρίζω καλά, ότι όλα τα δημιουργήματα, που έκαμεν ο Θεός είνα αμετάβλητα και παραμένουν αιώνια. Εις κάθε έργον του Θεού δεν ημπορεί κανείς ούτε να προσθέση ούτε να αφαιρέση κάτι. Ο Θεός τα εδημιούργησε κατά τέτοιον τρόπον, ώστε οι άνθρωποι, όταν τα βλέπουν, να σέβωνται αυτόν και να υποτάσσωνται στο θέλημά του.

Εκκλ. 3,15 - τὸ γενόμενον ἤδη ἐστί, καὶ ὅσα τοῦ γίνεσθαι, ἤδη γέγονε, καὶ ὁ Θεὸς ζητήσει τὸν διωκόμενον.

Εκκλ. 3,15 - Εκείνο το οποίον έχει ήδη γίνει, υπάρχει. Εκείνο το οποίον μέλλει να γίνη, ενώπιον του Θεού είναι ωσάν να έχη γίνει. Ο δε Θεός της δικαιοσύνης θα αναζητήση και θα υπερασπίση αυτόν, που αδίκως καταδιώκεται.

Εκκλ. 3,16 - Καὶ ἔτι εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον τόπον τῆς κρίσεως, ἐκεῖ ὁ ἀσεβής, καὶ τόπον τοῦ δικαίου, ἐκεῖ ὁ ἀσεβής.

Εκκλ. 3,16 - Είδα ακόμη εγώ κάτω από τον ήλιον επάνω εις την γην τα δικαστήρια. Και εκεί εκάθητο ο ασεβής ως κριτής, δια να δικάση. Είδα ότι στον τόπον, όπου έπρεπε να κάθεται ο δίκαιος, εκάθητο ο ασεβής.

Εκκλ. 3,17 - καὶ εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· σὺν τὸν δίκαιον καὶ σὺν τὸν ἀσεβῆ κρινεῖ ὁ Θεός, ὅτι καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι καὶ ἐπὶ παντὶ τῷ ποιήματι ἐκεῖ.

Εκκλ. 3,17 - Εσκέφθην, λοιπόν, εγώ από μέσα μου και είπα· “ο Θεός θα κρίνη δικαίως τον δίκαιον και τον ασεβή, διότι δια κάθε πράγμα και δια κάθε έργον θα έλθη ο κατάλληλος καιρός· της αμοιβής η της τιμωρίας”.

Εκκλ. 3,18 - εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου περὶ λαλιᾶς υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι διακρινεῖ αὐτοὺς ὁ Θεός, καὶ τοῦ δεῖξαι ὅτι αὐτοὶ κτήνη εἰσί.

Εκκλ. 3,18 - Εσκέφθην εγώ από μέσα μου και είπα· ότι ο Θεός θα ξεχωρίση τότε τους ανθρώπους και θα φανερώση, ότι οι αμαρτωλοί άνθρωποι δεν διαφέρουν από τα κτήνη, παρά μόνον κατά την λαλιάν.

Εκκλ. 3,19 - καί γε αὐτοῖς συνάντημα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνάντημα τοῦ κτήνους, συνάντημα ἓν αὐτοῖς· ὡς ὁ θάνατος τούτου, οὕτως καὶ ὁ θάνατος τούτου, καὶ πνεῦμα ἓν τοῖς πᾶσι· καὶ τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; οὐδέν, ὅτι πάντα ματαιότης.

Εκκλ. 3,19 - Διότι το τέλος όλων των ανθρώπων και το τέλος του κτήνους είναι το ίδιο. Θα συναντηθούν στον θάνατον. Οπως είναι ο θάνατος του ζώου, ετσι είναι και ο σωματικός θάνατος του ανθρώπου. Και εις όλους, ανθρώπους και ζώα, φαίνεται, σαν να υπάρχη το ίδιο πνεύμα. Και επομένως από απόψεως φυσιολογικής τι εκέρδησεν ο άνθρωπος περισσότερον από το κτήνος; Τιποτε, διότι όλα είναι μάταια.

Εκκλ. 3,20 - τὰ πάντα εἰς τόπον ἕνα· τὰ πάντα ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χοός, καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέψει εἰς τὸν χοῦν.

Εκκλ. 3,20 - Τα πάντα, ζώα και άνθρωποι, θα καταντήσουν εις ένα τόπον· εις την γην. Ολα εγιναν από το χώμα και όλα θα επιστρέψουν στο χώμα.

Εκκλ. 3,21 - καὶ τίς οἶδε τὸ πνεῦμα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου, εἰ ἀναβαίνει αὐτὸ ἄνω, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κτήνους, εἰ καταβαίνει αὐτὸ κάτω εἰς τὴν γῆν;

Εκκλ. 3,21 - Και ποιός, αλήθεια, βάσει μόνον της ανθρωπίνης σοφίας, γνωρίζει, αν η ψυχή του ανθρώπου μετά τον θάνατον ανεβαίνη προς τα επάνω στον ουρανόν και η πνοή του κτήνους κατεβαίνει κάτω εις την γην;

Εκκλ. 3,22 - καὶ εἶδον ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν εἰ μὴ ὃ εὐφρανθήσεται ὁ ἄνθρωπος ἐν ποιήμασιν αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸ μερὶς αὐτοῦ· ὅτι τίς ἄξει αὐτὸν τοῦ ἰδεῖν ἐν ᾧ ἐὰν γένηται μετ᾿ αὐτόν;

Εκκλ. 3,22 - Είδον επάνω εις τα πράγματα και κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι δεν υπάρχει αγαθόν εις τα έργα και τους κόπους του ανθρώπου, ειμή μόνον εκείνο το οποίον θα απολαμβάνη κατά το διάστημα της ζωής του. Αυτή είναι η κληρονομία του και το μερίδιόν του. Διότι ποιός άλλος άνθρωπος είναι δυνατόν να οδηγήση αυτόν, δια να μάθη, τι θα του συμβή μετά τον θάνατον, δηλαδή εις την μέλλουσαν ζωήν;

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 4

Εκκλ. 4,1 - Καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ καὶ εἶδον σὺν πάσας τὰς συκοφαντίας τὰς γενομένας ὑπὸ τὸν ἥλιον· καὶ ἰδοὺ δάκρυον τῶν συκοφαντουμένων, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς παρακαλῶν, καὶ ἀπὸ χειρὸς συκοφαντούντων αὐτοῖς ἰσχύς, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς παρακαλῶν.

Εκκλ. 4,1 - Περιήλθον με τον νουν την οικουμένην και είδα όλας τας καταδυναστεύσεις, αι οποίαι έγιναν και γίνονται κάτω από τον ήλιον. Είδα τα δάκρυα των καταδυναστευομένων και δεν υπήρχε κανείς να τους βοηθήση και να τους παρηγορήση. Ο εκβιασμός και η καταδυνάστευσις αυτών προέρχεται εκ μέρους ισχυρών, αλλά αδίκων, ανθρώπων. Και δεν ευρίσκεται κανείς, ο οποίος να τους ενισχύση και παρηγορήση.

Εκκλ. 4,2 - καὶ ἐπῄνεσα ἐγὼ σὺν πάντας τοὺς τεθνηκότας τοὺς ἤδη ἀποθανόντας ὑπὲρ τοὺς ζῶντας, ὅτι αὐτοὶ ζῶσιν ἕως τοῦ νῦν·

Εκκλ. 4,2 - Και εμακάρισα εγώ τότε όλους τους νεκρούς, αυτούς οι οποίοι έχουν ήδη αποθάνει, περισσότερον από τους ζωντανούς, διότι αυτοί ζουν ακόμη μέχρι τώρα.

Εκκλ. 4,3 - καὶ ἀγαθὸς ὑπὲρ τοὺς δύο τούτους ὅστις οὔπω ἐγένετο, ὃς οὐκ εἶδε σὺν τὸ ποίημα τὸ πονηρὸν τὸ πεποιημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 4,3 - Και εκ των δύο τούτων ευτυχέστερος είναι εκείνος, που δεν εγεννήθη ακόμη και δεν έλαβε πείραν των αδικιών, αι οποίαι γίνονται ανά την

υφήλιον.

Εκκλ. 4,4 - Καὶ εἶδον ἐγὼ σὺν πάντα τὸν μόχθον καὶ σὺν πᾶσαν ἀνδρείαν τοῦ ποιήματος, ὅτι αὐτὸ ζῆλος ἀνδρὸς ἀπὸ τοῦ ἑταίρου αὐτοῦ· καί γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 4,4 - Είδα επίσης εγώ όλον τον μόχθον και όλην την δραστηριότητα των ανθρώπων δια τα έργα των. Και διεπίστωσα, ότι η δραστηριότης αυτή προκαλεί ζηλοφθονίαν και ανταγωνισμόν του ενός ανθρώπου εναντίον του άλλου. Και αυτό ακριβώς είναι ματαιότης· πνοή ανέμου που φεύγει.

Εκκλ. 4,5 - ὁ ἄφρων περιέβαλε τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἔφαγε τὰς σάρκας αὐτοῦ.

Εκκλ. 4,5 - Ο άμυαλος και τεμπέλης εσταύρωσε τα χέρια του και από την πείναν έλυωσαν αι σάρκες του.

Εκκλ. 4,6 - ἀγαθὸν πλήρωμα δρακὸς ἀναπαύσεως ὑπὲρ πληρώματα δύο δρακῶν μόχθου καὶ προαιρέσεως πνεύματος.

Εκκλ. 4,6 - Προτιμότερον εγώ θεωρώ μία χούφταν γεμάτην με αγαθά, αλλά με κάποιαν άνεσιν αποκτηθέντα, παρά δύο χούφτες αγαθών, που απεκτήθησαν με μόχθον και απληστίαν ψυχής.

Εκκλ. 4,7 - Καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ καὶ εἶδον ματαιότητα ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 4,7 - Περιήλθον εγώ τας κοινωνίας και είδα άλλας ματαιότητας ανά την υφηλιον.

Εκκλ. 4,8 - ἔστιν εἷς, καὶ οὐκ ἔστι δεύτερος, καί γε υἱὸς καί γε ἀδελφὸς οὐκ ἔστιν αὐτῷ· καὶ οὐκ ἔστι πειρασμὸς τῷ παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, καί γε ὀφθαλμὸς αὐτοῦ οὐκ ἐμπίπλαται πλούτου. καί τίνι ἐγὼ μοχθῶ καὶ στερίσκω τὴν ψυχήν μου ἀπὸ ἀγαθωσύνης; καί γε τοῦτο ματαιότης καὶ περισπασμὸς πονηρός ἐστι.

Εκκλ. 4,8 - Ευρίσκεται ένας και μόνος άνθρωπος, δεν έχει δεύτερον από την αυτήν στέγην, δεν υπάρχει εις αυτόν ούτε παιδί ούτε αδελφός· και εν τούτοις οι μόχθοι του είναι απεριόριστοι. Το μάτι του δεν χορταίνει από πλούτον και υλικά αγαθά. Ποτέ δεν εσκέφθη και δεν είπε· “δια ποίον, λοιπόν, εγώ κοπιάζω και στερώ την ζωήν μου από τα υλικά αγαθά;” Η άσβεστος αυτή επιθυμία των υλικών αγαθών είναι ματαία και καταθλιπτική προσπάθεια.

Εκκλ. 4,9 - ἀγαθοὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα, οἷς ἐστιν αὐτοῖς μισθὸς ἀγαθὸς ἐν μόχθῳ αὐτῶν·

Εκκλ. 4,9 - Ευτυχέστεροι και εξυπηρετικώτεροι, δια τον εαυτόν των είναι οι δύο από τον ένα. Διότι εις αυτούς, λόγω της συνεργασίας των, υπάρχει ο μισθός και η ανταμοιβή των κόπων των.

Εκκλ. 4,10 - ὅτι ἐὰν πέσωσιν, ὁ εἷς ἐγερεῖ τὸν μέτοχον αὐτοῦ, καὶ οὐαὶ αὐτῷ τῷ ἑνί, ὅταν πέσῃ καὶ μὴ ᾖ δεύτερος ἐγεῖραι αὐτόν.

Εκκλ. 4,10 - Εάν δε πέσουν, ο ένας θα τρέξη να σηκώση τον σύντροφόν του. Αλλοίμονον όμως στον ένα, όταν πέση και δεν θα είναι κανείς άλλος να τον σηκώση.

Εκκλ. 4,11 - καί γε ἐὰν κοιμηθῶσι δύο, καὶ θέρμη αὐτοῖς· καὶ ὁ εἷς πῶς θερμανθῇ;

Εκκλ. 4,11 - Εάν κοιμηθούν και οι δυό μαζή, θα ζεσταθούν· ο ενας μόνος του πως θα ζεσταθή;

Εκκλ. 4,12 - καὶ ἐὰν ἐπικραταιωθῇ ὁ εἷς, οἱ δύο στήσονται κατέναντι αὐτοῦ, καὶ τὸ σπαρτίον τὸ ἔντριτον οὐ ταχέως ἀποῤῥαγήσεται.

Εκκλ. 4,12 - Και εάν παρουσιασθή εχθρός ικανός να επικρατήση εναντίον του ενός εξ αυτών, οι δύο μαζή θα αντιπαραταχθούν εναντίον του. Τριπλά στριμμένον σχοινίον δεν σπάζει εύκολα.

Εκκλ. 4,13 - Ἀγαθὸς παῖς πένης καὶ σοφὸς ὑπὲρ βασιλέα πρεσβύτερον καὶ ἄφρονα, ὃς οὐκ ἔγνω τοῦ προσέχειν ἔτι·

Εκκλ. 4,13 - Είναι ανώτερος ενας νεαρός και πτωχός, αλλά συνετός, άνθρωπος από βασιλέα γέροντα αλλά άμυαλον, ο οποίος δεν έμαθε να δίδη προσοχήν εις τας ορθάς υποδείξεις.

Εκκλ. 4,14 - ὅτι ἐξ οἴκου τῶν δεσμίων ἐξελεύσεται τοῦ βασιλεῦσαι, ὅτι καί γε ἐν βασιλείᾳ αὐτοῦ ἐγενήθη πένης.

Εκκλ. 4,14 - Ο νεαρός αλλά συνετός άνθρωπος, έστω και αν εγεννήθη εις τα δεσμά της δουλείας, δύναται να εξέλθη από αυτήν και να γίνη βασιλεύς, καίτοι κατά τα διάστημα της βασιλείας του ασυνέτου βασιλέως αυτός είχε γεννηθή πτωχός.

Εκκλ. 4,15 - εἶδον σὺν πάντας τοὺς ζῶντας τοὺς περιπατοῦντας ὑπὸ τὸν ἥλιον μετὰ τοῦ νεανίσκου τοῦ δευτέρου, ὃς στήσεται ἀντ᾿ αὐτοῦ·

Εκκλ. 4,15 - Είδα εγώ όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι ζουν εις την περιοχήν εκείνην να συντάσσωνται και να περικυκλώνουν τον δεύτερον, δηλαδή τον νεαρόν συνετόν άνθρωπον, ο οποίος έγινε βασιλεύς αντί του πρώτου.

Εκκλ. 4,16 - οὐκ ἔστι περασμὸς τῷ παντὶ λαῷ, τοῖς πᾶσιν, ὅσοι ἐγένοντο ἔμπροσθεν αὐτῶν· καί γε οἱ ἔσχατοι οὐκ εὐφρανθήσονται ἐν αὐτῷ· ὅτι καί γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 4,16 - Αναρίθμητα ήσαν τα πλήθη του λαού, που επροπορεύοντο έμπροσθεν από αυτόν και τον επευφημούσαν. Κατόπιν όμως οι μεταγενέστεροι δεν θα είναι ευχαριστημένοι με αυτόν. Θα έχη σβήσει ο ενθουσιασμός των· και τούτο είναι ματαιότης και κυνήγημα κενού αέρος.

Εκκλ. 4,17 - Φύλαξον τὸν πόδα σου, ἐν ᾧ ἐὰν πορεύῃ εἰς οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀκούειν· ὑπὲρ δόμα τῶν ἀφρόνων θυσία σου, ὅτι οὐκ εἰσὶν εἰδότες τοῦ ποιῆσαι κακόν.

Εκκλ. 4,17 - Πρόσεξε καλά, όταν βαδίζης προς τον ναόν του Θεού πλησίαζε να ακούης και να υπακούης στον νόμον του Κυρίου. Η θυσία σου

ας είναι ανωτέρα από τα δώρα των αμαρτωλών, οι οποίοι δεν έχουν συναίσθησιν, όταν πράττουν το κακόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 5

Εκκλ. 5,1 - Μὴ σπεῦδε ἐπὶ στόματί σου, καὶ καρδία σου μὴ ταχυνάτω τοῦ ἐξενέγκαι λόγον πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σὺ ἐπὶ τῆς γῆς. διὰ τοῦτο ἔστωσαν οἱ λόγοι σου ὀλίγοι.
Εκκλ. 5,1 - Ας μη σπεύδη το στόμα σου να ομιλήση, και η καρδία σου ας μη βιάζεται να βγάζη λόγια, όταν ευρίσκεσαι ενώπιον του Κυρίου. Διότι ο Θεός, ενώπιον του οποίου παρίστασαι, είναι επάνω στον ουρανόν άπειρος και μέγας. Και συ είσαι κάτω εις την γην μικρός. Δι' αυτό τα λόγια σου ενώπιον του Θεού ας είναι ολίγα και συνετά.
Εκκλ. 5,2 - ὅτι παραγίνεται ἐνύπνιον ἐν πλήθει πειρασμοῦ καὶ φωνὴ ἄφρονος ἐν πλήθει λόγων.
Εκκλ. 5,2 - Διότι όπως τα όνειρα τα παράλογα και ανόητα κατά κανόνα οφείλονται εις τας πολλάς βιοτικάς μερίμνας, έτσι και η προσευχή του άφρονος είναι ανόητος πολυλογία.
Εκκλ. 5,3 - καθὼς ἂν εὔξῃ εὐχὴν τῷ Θεῷ, μὴ χρονίσῃς τοῦ ἀποδοῦναι αὐτήν, ὅτι οὐκ ἔστι θέλημα ἐν ἄφροσι· σὺ οὖν ὅσα ἐὰν εὔξῃ, ἀπόδος.
Εκκλ. 5,3 - Οταν κατά την προσευχήν σου κάμης κάποιο τάξιμον στον Θεόν, μη βραδύνης να το εκπληρώσης. Διότι ο Θεός δεν ευαρεστείται στους αμυάλους, οι οποίοι τάζουν και δεν εκπληρώνουν το τάξιμό των. Συ όμως όσα θα τάξης πρέπει και να τα δόσης στον Θεόν.
Εκκλ. 5,4 - ἀγαθὸν τὸ μὴ εὔξασθαί σε ἢ τὸ εὔξασθαί σε καὶ μὴ ἀποδοῦναι.
Εκκλ. 5,4 - Προτιμότερον είναι να μη τάξης τίποτε, παρά να τάξης και να μη το εκπληρώσης.
Εκκλ. 5,5 - μὴ δῷς τὸ στόμα σου τοῦ ἐξαμαρτῆσαι τὴν σάρκα σου καὶ μὴ εἴπῃς πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἄγνοιά ἐστιν, ἵνα μὴ ὀργισθῇ ὁ Θεὸς ἐπὶ φωνῇ σου καὶ διαφθείρῃ τὰ ποιήματα χειρῶν σου.
Εκκλ. 5,5 - Μη αφήσης το στόμα σου κατά την ώραν της προσευχής να διαπράξη απέναντί σου το σφάλμα και να προβή εις μεγάλο τάξιμο, δια το οποίον δικαιολογούμενος ενώπιον του Θεού θα είπης ότι εξ αγνοίας έταξες ανεκπλήρωτον τάξιμον, δια να μη οργισθή ο Θεός εξ αιτίας της ακρίτου προσευχής σου και καταστρέψη τα έργα των χειρών σου.
Εκκλ. 5,6 - ὅτι ἐν πλήθει ἐνυπνίων καὶ ματαιοτήτων καὶ λόγων πολλῶν, ὅτι σὺ τὸν Θεὸν φοβοῦ.
Εκκλ. 5,6 - Οπως τα πλήθη των ονείρων είναι ματαιότης, έτσι και τα πολλά λόγια κατά την ώραν της προσευχής. Συ όμως πρέπει να ευλαβήσαι

τον Θεόν και να προσεύχεσαι με σύνεσιν και φόβον.

Εκκλ. 5,7 - Ἐὰν συκοφαντίαν πένητος καὶ ἁρπαγὴν κρίματος καὶ δικαιοσύνης ἴδῃς ἐν χώρᾳ, μὴ θαυμάσῃς ἐπὶ τῷ πράγματι· ὅτι ὑψηλὸς ἐπάνω ὑψηλοῦ φυλάξαι, καὶ ὑψηλοὶ ἐπ᾿ αὐτοῖς.

Εκκλ. 5,7 - Εάν εις κάποιαν χώραν ίδης καταδυνάστευσιν πτωχού, κατάχρησιν και καταπάτησιν δικαιοσύνης, μη έκπλαγής δια το γεγονός αυτό. Διότι επάνω από τον ισχυρόν, που αδικεί τον πένητα, υπάρχει άλλος ισχυρότερος και άλλοι ακόμη ισχυρότεροι επάνω από αυτούς, οι οποίοι αδικούν και καταπιέζουν τους κατωτέρους των.

Εκκλ. 5,8 - καὶ περισσεία γῆς ἐπὶ παντί ἐστι, βασιλεὺς τοῦ ἀγροῦ εἰργασμένου.

Εκκλ. 5,8 - Είναι όμως πλεονέκτημα και συμφέρον δια μίαν εύφορον και καλλιεργημένην χώραν να έχη βασιλέα σοφόν και δίκαιον.

Εκκλ. 5,9 - Ἀγαπῶν ἀργύριον οὐ πλησθήσεται ἀργυρίου· καὶ τίς ἠγάπησεν ἐν πλήθει αὐτῶν γένημα; καί γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 5,9 - Εκείνος που αγαπά με πάθος τα χρήματα, δεν θα χορτάση ποτέ από χρήματα. Και ποίον κέρδος απεκόμισε κανείς από τα πολλά πλούτη και τους τόκους αυτών; Και αυτό το χρήμα είναι ματαιότης.

Εκκλ. 5,10 - ἐν πλήθει ἀγαθωσύνης ἐπληθύνθησαν ἔσθοντες αὐτήν· καὶ τί ἀνδρεία τῷ παρ᾿ αὐτῆς ὅτι ἀλλ᾿ ἢ τοῦ ὁρᾶν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ;

Εκκλ. 5,10 - Οπου υπάρχουν πολλά υλικά αγαθά, εκεί θα υπάρχουν και πολλοί, οι οποίοι θα τα κατατρώγουν. Και κατά τι θα ωφελήται ο κύριος των αγαθών αυτών; Θα βλέπη μόνον με τα μάτια του τους άλλους, να απολαμβάνουν τα ιδικά του αγαθά.

Εκκλ. 5,11 - γλυκὺς ὕπνος τοῦ δούλου εἰ ὀλίγον καὶ εἰ πολὺ φάγεται· καὶ τῷ ἐμπλησθέντι τοῦ πλουτῆσαι οὐκ ἔστιν ἀφίων αὐτὸν τοῦ ὑπνῶσαι.

Εκκλ. 5,11 - Ο ύπνος του δούλου είναι γλυκύς και αναπαυτικός, εάν είτε ολίγον είτε πολύ φάγη. Εκείνος όμως ο οποίος έχει γεμίσει από πλήθος υλικών αγαθών, δεν δύναται εξ αιτίας των φροντίδων του πλούτου, να εύρη γλυκύν ύπνον.

Εκκλ. 5,12 - ἔστιν ἀῤῥωστία, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, πλοῦτον φυλασσόμενον τῷ παρ᾿ αὐτοῦ εἰς κακίαν αὐτῷ,

Εκκλ. 5,12 - Υπάρχει όμως και ένα άλλο κακόν, το οποίον εγώ είδα. Μια άλλη αρρώστια κάτω από τον ήλιον. Και αυτό είναι ο πλούτος, που φυλάσσεται και ο οποίος επιφυλάσσει βλάβας εις εκείνον, που τον έχει.

Εκκλ. 5,13 - καὶ ἀπολεῖται ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος ἐν περισπασμῷ πονηρῷ, καὶ ἐγέννησεν υἱόν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν χειρὶ αὐτοῦ οὐδέν.

Εκκλ. 5,13 - Και ο πλούτος εκείνος θα χαθή εις μίαν κακήν ώραν. Ο δε τέως πλούσιος εγέννησε παιδί και δεν θα αφήση τίποτε από τα πλούτη του εις τα χέρια αυτού.

Εκκλ. 5,14 - καθὼς ἐξῆλθεν ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς αὐτοῦ γυμνός, ἐπιστρέψει τοῦ πορευθῆναι ὡς ἥκει, καὶ οὐδὲν οὐ λήψεται ἐν μόχθῳ αὐτοῦ, ἵνα πορευθῇ ἐν χειρὶ αὐτοῦ.

Εκκλ. 5,14 - Καθε άνθρωπος εβγήκε γυμνός από την κοιλίαν της μητρός του. Ετσι και γυμνός, όπως ήλθε, θα επιστρέψη εις την γην. Τιποτε από τους κόπους του δεν θα πάρη εις τα χέρια του, όταν πορευθή στον τάφον του.

Εκκλ. 5,15 - καί γε τοῦτο πονηρὰ ἀῤῥωστία· ὥσπερ γὰρ παρεγένετο, οὕτως καὶ ἀπελεύσεται, καὶ τίς ἡ περισσεία αὐτοῦ, ᾗ μοχθεῖ εἰς ἄνεμον;

Εκκλ. 5,15 - Τούτο δέ, η ιδιοτελής συγκέντρωσις μεγάλου πλούτου, είναι φοβερά αρρώστια, μεγάλη συμφορά. Διότι όπως γυμνός ήλθεν ο άνθρωπος στον κόσμον, έτσι και γυμνός θα απέλθη από αυτόν. Ποιά λοιπόν η ωφέλειά του από τα αγαθά των κόπων του, τα οποία διεσκόρπισεν ο άνεμος;

Εκκλ. 5,16 - καί γε πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἐν σκότει καὶ ἐν πένθει καὶ θυμῷ πολλῷ καὶ ἀῤῥωστίᾳ καὶ χόλῳ.

Εκκλ. 5,16 - Ολαι αι ημέραι της ζωής του αχορτάστου πλουσίου είναι βυθισμέναι στο σκότος, εις την λύπην εξ αιτίας του πλούτου του. Διέρχεται αυτάς με ταραχήν και οδύνην και πικρίαν.

Εκκλ. 5,17 - ᾿Ἰδοὺ εἶδον ἐγὼ ἀγαθόν, ὅ ἐστι καλόν, τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν καὶ τοῦ ἰδεῖν ἀγαθωσύνην ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, ᾧ ἐὰν μοχθῇ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀριθμὸν ἡμερῶν ζωῆς αὐτοῦ, ὧν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός· ὅτι αὐτὸ μερὶς αὐτοῦ.

Εκκλ. 5,17 - Ιδού όμως ποίον καλόν εγώ ευρήκα ως ευτυχίαν του ανθρώπου. Να φάγη και να πίη, να απολαύση τα υλικά αγαθά, τα οποία με τον δίκαιον κόπον του απέκτησεν εντίμως εργαζόμενος υπό τον ήλιον όλας τας ημέρας της ζωής του, τας οποίας του εχάρισεν ο Θεός. Αυτό θα είναι το μερίδιόν του και το κέρδος του.

Εκκλ. 5,18 - καί γε πᾶς ἄνθρωπος, ᾧ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς πλοῦτον καὶ ὑπάρχοντα καὶ ἐξουσίασεν αὐτῷ φαγεῖν ἀπ᾿ αὐτοῦ καὶ λαβεῖν τὸ μέρος αὐτοῦ καὶ τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν μόχθῳ αὐτοῦ, τοῦτο δόμα Θεοῦ ἐστιν.

Εκκλ. 5,18 - Εις άνθρωπον στον οποίον ο Θεός έδωκε πλούτον και αγαθά και του έδωκε συγχρόνως το δικαίωμα να τρώγη από αυτά, να τα κατέχη χωρίς αγωνιώδεις μερίμνας και να χαίρεται τα αγαθά των κόπων του, αυτό είναι δώρον του Θεού.

Εκκλ. 5,19 - ὅτι οὐ πολλὰ μνησθήσεται τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ· ὅτι ὁ Θεὸς περισπᾷ αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας αὐτοῦ.

Εκκλ. 5,19 - Αυτός ο άνθρωπος είναι ευτυχής, διότι δεν θα βασανίζεται με πλήθος προβλημάτων καθ' όλας τας ημέρας της ζωής του. Και τούτο, διότι ο Θεός του εδωσεν αυτήν την ευχάριστον απασχόλησιν. Να ευφραίνεται η καρδιά του με τα αγαθά του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 6

Εκκλ. 6,1 - Ἔστι πονηρία, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ πολλή ἐστιν ἐπὶ τὸ ἄνθρωπον·

Εκκλ. 6,1 - Υπάρχει ένα κακόν, που είδα εγώ εις την γην κάτω από τον ήλιον, και αυτό είναι, πολύ μεγάλο και καταθλίβει τους ανθρώπους·

Εκκλ. 6,2 - ἀνήρ, ᾧ δώσει αὐτῷ ὁ Θεὸς πλοῦτον καὶ ὑπάρχοντα καὶ δόξαν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑστερῶν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀπὸ πάντων, ὧν ἐπιθυμήσει, καὶ οὐκ ἐξουσιάσει αὐτῷ ὁ Θεὸς τοῦ φαγεῖν ἀπ᾿ αὐτοῦ, ὅτι ἀνὴρ ξένος φάγεται αὐτόν· τοῦτο ματαιότης καὶ ἀῤῥωστία πονηρά ἐστι.

Εκκλ. 6,2 - να υπάρξη δηλαδή ενας άνθρωπος, στον οποίον ο Θεός να δώση πλούτον, υλικά αγαθά και δόξαν, να μη στερήται από τίποτε, όσα επιθυμεί η ψυχή του, και όμως να μη επιτρέψη ο Θεός εις αυτόν να απολαύση τα αγαθά του, να φάγη και να χορτάση από αυτά· αλλά να παραχωρήση ο Θεός να του τα φάγη άλλος άνθρωπος, ξένος. Αυτό είναι ματαιότης, αρρώστια κακή δια τον άνθρωπον.

Εκκλ. 6,3 - ἐὰν γεννήσῃ ἀνὴρ ἑκατὸν καὶ ἔτη πολλὰ ζήσεται, καὶ πλῆθος ὅ,τι ἔσονται αἱ ἡμέραι ἐτῶν αὐτοῦ, καὶ ψυχὴ αὐτοῦ οὐ πλησθήσεται ἀπὸ τῆς ἀγαθωσύνης, καί γε ταφὴ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, εἶπα· ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτὸν τὸ ἔκτρωμα,

Εκκλ. 6,3 - Εάν ένας πλούσιος άνθρωπος αποκτήση έστω και εκατόν παιδιά και ζήση πολλά έτη και αι ημέραι της ζωής του είναι πάρα πολλαί, αλλά δεν θα η μπορέση να χορτάση και απολαύση η ψυχή του τα αγαθά του, εις δε το τέλος ούτε κηδείαν και ταφήν δεν θα του κάμουν, τότε εγώ είπα προτιμότερον από αυτόν είναι το έκτρωμα,

Εκκλ. 6,4 - ὅτι ἐν ματαιότητι ἦλθε καὶ ἐν σκότει πορεύεται, καὶ ἐν σκότει ὄνομα αὐτοῦ καλυφθήσεται.

Εκκλ. 6,4 - το οποίον εγεννήθη παράκαιρα, μετέβη αμέσως στο σκότος του θανάτου και η ύπαρξίς του θα καλυφθή από το σκότος του άδου.

Εκκλ. 6,5 - καί γε ἥλιον οὐκ εἶδε καὶ οὐκ ἔγνω, ἀνάπαυσις τούτῳ ὑπὲρ τοῦτον.

Εκκλ. 6,5 - Αυτό το έκτρωμα δεν είδε τον ήλιον, δεν εγνώρισε τον εαυτόν του και τον κόσμον, και όμως ανεπαύθη καλύτερον από τον άνθρωπον εκείνον.

Εκκλ. 6,6 - καὶ εἰ ἔζησε χιλίων ἐτῶν καθόδους καὶ ἀγαθωσύνην οὐκ εἶδε, μὴ οὐκ εἰς τόπον ἕνα πορεύεται τὰ πάντα;

Εκκλ. 6,6 - Και αν ακόμη ο πολύτεκνος πλούσιος έζησε χίλια έτη, δεν απήλαυσεν όμώς τα αγαθά του, τι το όφελος; Μηπως στον ίδιον τόπον του θανάτου δεν πηγαίνουν όλοι, και ο χιλιόχρονος πλούσιος και το έκτρωμα;

Εκκλ. 6,7 - Πᾶς μόχθος ἀνθρώπου εἰς στόμα αὐτοῦ, καί γε ἡ ψυχὴ οὐ πληρωθήσεται.

Εκκλ. 6,7 - Καθε άπληστος άνθρωπος κοπιάζει και μοχθεί δι' ένα σκοπόν· να φάγη και να πίη. Και όμως η ψυχή του ποτέ δεν χορταίνει.

Εκκλ. 6,8 - ὅτι τίς περισσεία τῷ σοφῷ ὑπὲρ τὸν ἄφρονα; διότι ὁ πένης οἶδε πορευθῆναι κατέναντι τῆς ζωῆς.

Εκκλ. 6,8 - Ποία όμως είναι η υπεροχή του σοφού απέναντι του ασυνέτου; Ο σοφός, και αν ακόμη είναι πτωχός, γνωρίζει πως να πορεύεται τον δρόμον της ζωής του· ενώ ο ασύνετος το αγνοεί.

Εκκλ. 6,9 - ἀγαθὸν ὅραμα ὀφθαλμῶν ὑπὲρ πορευόμενον ψυχῇ· καί γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 6,9 - Προτιμότερον είναι το αγαθόν, το οποίον έχει κανείς τώρα ενώπιον των οφθαλμών του και το απολαμβάνει, παρά το μελλοντικόν, το οποίον φαντάζεται και προσμένει η ψυχή του. Αυτό είναι ματαιότης και κυνήγημα ανέμου.

Εκκλ. 6,10 - Εἴ τι ἐγένετο, ἤδη κέκληται ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἐγνώσθη ὅ ἐστιν ἄνθρωπος, καὶ οὐ δυνήσεται κριθῆναι μετὰ τοῦ ἰσχυροτέρου ὑπὲρ αὐτόν·

Εκκλ. 6,10 - Εκείνο που αποτελεί γεγονός και έχει λάβει ύπαρξιν, επήρεν επίσης και το όνομά του. Είναι γνωστή η ασθενής φύσις του ανθρώπου και δεν θα η μπορέση αυτός να αντιμετρηθή με τον ισχυρότερόν του, δηλαδή με τον Θεόν.

Εκκλ. 6,11 - ὅτι εἰσὶ λόγοι πολλοὶ πληθύνοντες ματαιότητα. τί περισσὸν τῷ ἀνθρώπῳ;

Εκκλ. 6,11 - Επομένως κάθε συζήτησις και αντιλογία των ανθρώπων προς τον Θεόν είναι ανωφελής και επιβλαβής. Ποία, λοιπόν, η ωφέλεια του ανθρώπου, ώστε να ομιλή έτσι προς τον Θεόν; Καμμία.

Εκκλ. 6,12 - ὅτι τίς οἶδεν ἀγαθὸν τῷ ἀνθρώπῳ ἐν τῇ ζωῇ ἀριθμὸν ζωῆς ἡμερῶν ματαιότητος αὐτοῦ; καὶ ἐποίησεν αὐτὰ ἐν σκιᾷ· ὅτι τίς ἀπαγγελεῖ τῷ ἀνθρώπῳ, τί ἔσται ὀπίσω αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ἥλιον;

Εκκλ. 6,12 - Διότι ποιός γνωρίζει ακριβώς, τι είναι αγαθόν και συμφέρον στον άνθρωπον κατά τας ημέρας της ματαίας αυτού επιγείου ζωής; Αι ημέραι του παρέρχονται ωσάν σκια και ποιός θα αναγγείλη στον άνθρωπον, τι θα συμβή έπειτα από αυτόν εδώ εις την γην κάτω από τον ήλιον;

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 7

Εκκλ. 7,1 - Ἀγαθὸν ὄνομα ὑπὲρ ἔλαιον ἀγαθὸν καὶ ἡμέρα τοῦ θανάτου ὑπὲρ ἡμέραν γεννήσεως.

Εκκλ. 7,1 - Το καλόν όνομα είναι προτιμότερον και από το καλύτερον μύρον. Και από την ημέραν της γεννήσεως είναι προτιμοτέρα η ημέρα του θανάτου, διότι είναι εκδημία προς την αιωνιότητα.

Εκκλ. 7,2 - ἀγαθὸν πορευθῆναι εἰς οἶκον πένθους ἢ ὅτι πορευθῆναι εἰς οἶκον πότου, καθότι τοῦτο τέλος παντὸς ἀνθρώπου, καὶ ὁ ζῶν δώσει ἀγαθὸν εἰς καρδίαν αὐτοῦ.

Εκκλ. 7,2 - Προτιμότερον και ωφελιμώτερον είναι να επισκεφθή κανείς σπίτι, όπου υπάρχει πένθος, παρά να μεταβή εις οίκον, όπου παρατίθεται συμπόσιον. Διότι ο θάνατος είναι η κατάληξις του κάθε ανθρώπου. Και ο άνθρωπος, που ευρίσκεται εν τη ζωή, ας δεχθή αυτάς τας σκέψεις και θα δώση έτσι κάτι αγαθόν εις την καρδίαν του.

Εκκλ. 7,3 - ἀγαθὸν θυμὸς ὑπὲρ γέλωτα, ὅτι ἐν κακίᾳ προσώπου ἀγαθυνθήσεται καρδία.

Εκκλ. 7,3 - Η σοβαρότης είναι προτιμοτέρα από τον γέλωτα. Διότι με την σοβαράν όψιν του προσώπου και του ήθους χαρή η καρδία.

Εκκλ. 7,4 - καρδία σοφῶν ἐν οἴκῳ πένθους, καὶ καρδία ἀφρόνων ἐν οἴκῳ εὐφροσύνης.

Εκκλ. 7,4 - Η ψυχή και ο νους των συνετών ανθρώπων σκέπτεται το σπίτι, που πενθεί, και μορφώνεται στον αγαθόν. Ο νους όμως των ασυνέτων τρέχει στους τόπους της ασωτίας και της διασκεδάσεως.

Εκκλ. 7,5 - ἀγαθὸν τὸ ἀκοῦσαι ἐπιτίμησιν σοφοῦ ὑπὲρ ἄνδρα ἀκούοντα ᾆσμα ἀφρόνων·

Εκκλ. 7,5 - Καλύτερος ειναι εκείνος, που ακούει παρατήρησιν και επίπληξιν εκ μέρους ενός σοφού και ευσεβούς ανθρώπου, από εκείνον ο οποίος ακούει τραγούδια ανοήτων.

Εκκλ. 7,6 - ὡς φωνὴ ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως γέλως τῶν ἀφρόνων· καί γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 7,6 - Ωσάν το τρίξιμο, που κάνουν τα αγκάθια, τα οποία καίονται κάτω από το καζάνι, έτσι είναι η διασκέδασις και το γέλιο των αφρόνων. Και αυτό βεβαίως είναι ματαιότης.

Εκκλ. 7,7 - ὅτι ἡ συκοφαντία περιφέρει σοφὸν καὶ ἀπόλλυσι τὴν καρδίαν εὐτονίας αὐτοῦ.

Εκκλ. 7,7 - Η καταδυνάστευσις και η εκμετάλλευσις κάμνει και αυτόν τον σοφόν να παραφέρεται, και την καρδίαν του να χάνη την γενναιότητά της.

Εκκλ. 7,8 - ἀγαθὴ ἐσχάτη λόγων ὑπὲρ ἀρχὴν αὐτοῦ, ἀγαθὸν μακρόθυμος ὑπὲρ ὑψηλὸν πνεύματι.

Εκκλ. 7,8 - Προτιμοτέρα είναι η καλή έκβασις των λόγων, παρά η αρχή των. Προτιμότερος είναι ο υπομονητικός και μακρόθυμος άνθρωπος, από τον εγωϊστήν και υψηλόφρονα.

Εκκλ. 7,9 - μὴ σπεύσῃς ἐν πνεύματί σου τοῦ θυμοῦσθαι, ὅτι θυμὸς ἐν κόλπῳ ἀφρόνων ἀναπαύσεται.

Εκκλ. 7,9 - Μη σπεύδης να ταραχθής και οργισθής, διότι ο θυμός εγκαθίσταται μονίμως εις την καρδίαν των ανοήτων ανθρώπων, των οποίων και αποτελεί χαρακτηριστικόν γνώρισμα.

Εκκλ. 7,10 - μὴ εἴπῃς· τί ἐγένετο ὅτι αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἦσαν ἀγαθαὶ ὑπὲρ ταύτας; ὅτι οὐκ ἐν σοφίᾳ ἐπηρώτησας περὶ τούτου.

Εκκλ. 7,10 - Μη είπης με νοσταλγίαν, τι συνέβη ώστε αι περασμέναι ημέραι ήσαν καλύτεροι από αυτάς τας σημερινάς; Η ερώτησίς σου αυτή δεν είναι σοφή και συνετή.

Εκκλ. 7,11 - ἀγαθὴ σοφία μετὰ κληρονομίας καὶ περισσεία τοῖς θεωροῦσι τὸν ἥλιον·

Εκκλ. 7,11 - Η σοφία είναι καλή και ωφέλιμος, όταν έχη μαζή της ως κληρονομίαν και υλικά αγαθά. Αυτό είναι πλεονέκτημα, δι' όσους βλέπουν τον ήλιον, δι' όσους ζουν.

Εκκλ. 7,12 - ὅτι ἐν σκιᾷ αὐτῆς ἡ σοφία ὡς σκιὰ ἀργυρίου, καὶ περισσεία γνώσεως τῆς σοφίας ζωοποιήσει τὸν παρ᾿ αὐτῆς.

Εκκλ. 7,12 - Διότι η σοφία εν τη σκια της είναι όπως η σκέπη και η σκια του αργυρίου. Ο πλούτος της γνώσεως και της σοφίας θα διατηρήση εις την ζωήν τον κάτοχόν του.

Εκκλ. 7,13 - ἰδὲ τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ· ὅτι τίς δυνήσεται τοῦ κοσμῆσαι ὃν ἂν ὁ Θεὸς διαστρέψῃ αὐτόν;

Εκκλ. 7,13 - Κυτταξε με προσοχήν τα έργα του Θεού, διότι ποιός θα ημπορή να διορθώση και καλλύνη αυτό, που φαίνεται εις ημάς ότι ο Θεός το έκαμεν άσχημον και κυρτόν;

Εκκλ. 7,14 - ἐν ἡμέρᾳ ἀγαθωσύνης ζῆθι ἐν ἀγαθῷ καὶ ἐν ἡμέρᾳ κακίας ἰδέ· καί γε σὺν τούτῳ συμφώνως τοῦτο ἐποίησεν ὁ Θεὸς περὶ λαλιᾶς, ἵνα μὴ εὕρῃ ἄνθρωπος ὀπίσω αὐτοῦ οὐδέν.

Εκκλ. 7,14 - Κατά τας ημέρας της αφθονίας ζήσε απολαμβάνων τα αγαθά. Κατά τας ημέρας της δυστυχίας ίδε και σκέψου, ότι ο Θεός έχει κάμει τούτο εν συναρτήσει και συμφωνία προς το άλλο. Ωστε ο άνθρωπος να μη γνωρίζη τίποτε δι' εκείνα, τα οποία θα επακολουθήσουν στο μέλλον.

Εκκλ. 7,15 - Σὺν τὰ πάντα εἶδον ἐν ἡμέραις ματαιότητός μου. ἔστι δίκαιος ἀπολλύμενος ἐν δικαίῳ αὐτοῦ, καί ἐστιν ἀσεβὴς μένων ἐν κακίᾳ αὐτοῦ.

Εκκλ. 7,15 - Ολα αυτά τα είδα και τα διεπίστωσα κατά τας ημέρας της ματαίας και προσωρινής ζωής μου. Υπάρχει δίκαιος, ο οποίος καταστρέφεται, καίτοι εξακολουθεί να ευρίσκεται εν τω δικαίω. Και υπάρχει ασεβής, ο οποίος ευδοκιμεί, μολονότι παραμένει εις την ζωήν της ασωτίας και της αμαρτίας.

Εκκλ. 7,16 - μὴ γίνου δίκαιος πολύ, μηδὲ σοφίζου περισσά, μήποτε ἐκπλαγῇς.

Εκκλ. 7,16 - Μη γίνεσαι πάρα πολύ δίκαιος και μη κάμνης πολύ τον σοφόν, δια να μη ευρεθής προ δυσαρέστων εκπλήξεων.

Εκκλ. 7,17 - μὴ ἀσεβήσῃς πολὺ καὶ μὴ γίνου σκληρός, ἵνα μὴ ἀποθάνῃς ἐν οὐ καιρῷ σου.

Εκκλ. 7,17 - Να μη γίνης πολύς κακός και σκληρός, δια να μη χαθής προώρως από την ζωήν.

Εκκλ. 7,18 - ἀγαθὸν τὸ ἀντέχεσθαί σε ἐν τούτῳ, καί γε ἀπὸ τούτου μὴ μιάνῃς τὴν χεῖρά σου, ὅτι φοβουμένοις τὸν Θεὸν ἐξελεύσεται τὰ πάντα.

Εκκλ. 7,18 - Καλόν είναι τούτο· να κρατής και να μένης στο αγαθόν, και να μη μολύνης το χέρι σου εις τας εντεύθεν και εκείθεν ακρότητας. Διότι στους φοβουμένους τον Θεόν τα πάντα θα λάβουν καλήν έκβασιν.

Εκκλ. 7,19 - Ἡ σοφία βοηθήσει τῷ σοφῷ ὑπὲρ δέκα ἐξουσιάζοντας τοὺς ὄντας ἐν τῇ πόλει·

Εκκλ. 7,19 - Η αληθινή σοφία, η σοφία του Θεού, θα βοηθήση τον άνθρωπον περισσότερον από δέκα άρχοντας, που υπάρχουν εις την πόλιν.

Εκκλ. 7,20 - ὅτι ἄνθρωπος οὐκ ἔστι δίκαιος ἐν τῇ γῇ, ὅς ποιήσει ἀγαθὸν καὶ οὐχ ἁμαρτήσεται.

Εκκλ. 7,20 - Δεν υπάρχει δε δίκαιος άνθρωπος εις την γην, ο οποίος θα πράξη αποκλειστικά και μόνον το αγαθόν και δεν θα παρασυρθή εις αμαρτίαν.

Εκκλ. 7,21 - καί γε εἰς πάντας λόγους, οὓς λαλήσουσιν ἀσεβεῖς, μὴ θῇς καρδίαν σου, ὅπως μὴ ἀκούσῃς τοῦ δούλου σου καταρωμένου σε·

Εκκλ. 7,21 - Μη δώσης προσοχήν εις όλα τα λόγια, τα οποία ασεβείς άνθρωποι θα είπουν εναντίον σου, δια να μη ακούσης λόγω της ευθιξίας σου, και αυτόν ακόμη τον δούλον σου, να σε καταράται.

Εκκλ. 7,22 - ὅτι πλειστάκις πονηρεύσεταί σε καὶ καθόδους πολλὰς κακώσει καρδίαν σου, ὅτι ὡς καί γε σὺ κατηράσω ἑτέρους.

Εκκλ. 7,22 - Διότι πολλές φορές θα σε ελέγξη η καρδία σου δια πονηράς σκέψεις και πράξεις, επειδή και συ κατέκρινες τους άλλους.

Εκκλ. 7,23 - Πάντα ταῦτα ἐπείρασα ἐν τῇ σοφίᾳ· εἶπα· σοφισθήσομαι,

Εκκλ. 7,23 - Ολα αυτά τα εξήτασα και τα ήλεγξα λεπτομερώς με την σοφίαν μου και είπα από μέσα μου· “έτσι θα γίνω περισσότερον σοφός”.

Εκκλ. 7,24 - καὶ αὐτὴ ἐμακρύνθη ἀπ᾿ ἐμοῦ μακρὰν ὑπὲρ ὃ ἦν, καὶ βαθὺ βάθος, τίς εὑρήσει αὐτό;

Εκκλ. 7,24 - Η σοφία όμως έφυγε περισσότερον μακράν από εμέ, από ο,τι ήτο προηγουμένως. Εγινε βάθος βαθύ και ποιός ημπορεί να εξερευνήση αυτό το βάθος της;

Εκκλ. 7,25 - ἐκύκλωσα ἐγώ, καὶ ἡ καρδία μου τοῦ γνῶναι καὶ τοῦ κατασκέψασθαι καὶ τοῦ ζητῆσαι σοφίαν καὶ ψῆφον καὶ τοῦ γνῶναι ἀσεβοῦς ἀφροσύνην καὶ ὀχληρίαν καὶ περιφοράν.

Εκκλ. 7,25 - Εστράφην εγώ κύκλω στους περί εμέ και η καρδία μου επεδόθη στο να γνωρίση, να σκεφθή εις βάθος, να αναζητήση και εύρη την σοφίαν· να βγάλω συμπεράσματα και να γνωρίσω την αφροσύνην του ασεβούς, την πικρίαν και την παραφοράν του.

Εκκλ. 7,26 - καὶ εὑρίσκω ἐγὼ αὐτὴν καὶ ἐρῶ πικρότερον ὑπὲρ θάνατον, σὺν τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐστὶ θήρευμα καὶ σαγῆναι καρδία αὐτῆς, δεσμὸς εἰς χεῖρας αὐτῆς· ἀγαθὸς πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ ἐξαιρεθήσεται ἀπ᾽ αὐτῆς, καὶ ἁμαρτάνων συλληφθήσεται ἐν αὐτῇ.

Εκκλ. 7,26 - Ευρήκα αυτήν την αφροσύνην και ως συμπέρασμα λέγω τούτο· η πονηρά γυναίκα είναι πικροτέρα και από αυτόν τον θάνατον. Είναι παγίς δια τον άνδρα. Η καρδία της είναι παγίς και δίκτυον δι' αυτόν και τα χέρια της είναι αλυσίδες. Ο ευσεβής ενώπιον του Θεού θα γλυτώση από αυτήν, ενώ ο αμαρτωλός θα συλληφθή εις τα δίκτυά της.

Εκκλ. 7,27 - ἰδὲ τοῦτο εὗρον, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, μία τῇ μιᾷ τοῦ εὑρεῖν λογισμόν,

Εκκλ. 7,27 - Ιδού ότι ευρήκα αυτό, λέγει ο Εκκλησιαστής, αντιπαραβάλλων την μίαν περίπτωσιν προς την άλλην, δια να καταλήξω εις αυτό το συμπέρασμα.

Εκκλ. 7,28 - ὃν ἐπεζήτησεν ἡ ψυχή μου καὶ οὐχ εὗρον· καὶ ἄνθρωπον ἕνα ἀπὸ χιλίων εὗρον καὶ γυναῖκα ἐν πᾶσι τούτοις οὐχ εὗρον.

Εκκλ. 7,28 - Αυτό το οποίον απ' αρχής ηρεύνησε να εύρη η διάνοιά μου, δεν το ευρήκε. Ευρήκα άνδρα καλόν μεταξύ χιλίων, γυναίκα όμως καλήν μεταξύ όλων δεν ευρήκα.

Εκκλ. 7,29 - πλὴν ἰδὲ τοῦτο εὗρον, ὃ ἐποίησεν ὁ Θεὸς σὺν τὸν ἄνθρωπον εὐθῆ, καὶ αὐτοὶ ἐζήτησαν λογισμοὺς πολλούς.

Εκκλ. 7,29 - Ιδού όμως ότι ευρήκα και κάτι άλλο· ότι δηλαδη ο Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπον ευθύν αγαθόν. Οι άνθρωποι όμως εξέκλιναν εις πολλούς πονηρούς λογισμούς και πονηράς επιθυμίας και διέφθειραν τον εαυτόν των.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 8

Εκκλ. 8,1 - Τίς οἶδε σοφούς; καὶ τίς οἶδε λύσιν ῥήματος; σοφία ἀνθρώπου φωτιεῖ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἀναιδὴς προσώπῳ αὐτοῦ μισηθήσεται.

Εκκλ. 8,1 - Ποιός γνωρίζει σοφούς ανθρώπους; Και ποιός από αυτούς τους σοφούς ημπορεί να δώση απάντησιν και λύσιν εις αυτό το ερώτημα, εις

αυτήν την απορίαν; Η σοφία φωτίζει και λάμπει στο πρόσωπον του συνετού ανθρώπου. Ο αδιάντροπος όμως κατά την εμφάνισιν και την συμπεριφοράν γίνεται μισητός και αποκρουστικός, διότι του ελλείπει η σύνεσις και η σοφία.

Εκκλ. 8,2 - στόμα βασιλέως φύλαξον καὶ περὶ λόγου ὅρκου Θεοῦ μὴ σπουδάσῃς.

Εκκλ. 8,2 - Πρόσεχε τας διαταγάς, που εξέρχονται από το στόμα του βασιλέως, διότι δι' αυτάς έδωσες ενώπιον του Θεού όρκον, ότι δηλαδή θα τας τηρήσης.

Εκκλ. 8,3 - ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πορεύσῃ, μὴ στῇς ἐν λόγῳ πονηρῷ· ὅτι πᾶν ὃ ἐὰν θελήσῃ, ποιήσει,

Εκκλ. 8,3 - Παραμέρισε από εμπρός του και μη πάρης καμμίαν πονηράν απόφασιν εναντίον του, διότι ο βασιλεύς εκείνο, που θα θελήση να κάμη, θα το κάμη.

Εκκλ. 8,4 - καθὼς βασιλεὺς ἐξουσιάζων, καὶ τίς ἐρεῖ αὐτῷ· τί ποιεῖς;

Εκκλ. 8,4 - Σαν βασιλεύς που είναι, έχει μεγάλην εξουσίαν. Ποιός δε ημπορεί να είπη εις αυτόν· “τι είναι αυτό που κάνεις;”

Εκκλ. 8,5 - ὁ φυλάσσων ἐντολὴν οὐ γνώσεται ῥῆμα πονηρόν, καὶ καιρὸν κρίσεως γινώσκει καρδία σοφοῦ·

Εκκλ. 8,5 - Ακόμη περισσότερον εκείνος, ο οποίος προσέχει και τηρεί τας εντολάς του βασιλέως του Θεού, δεν θα δοκιμάση κάτι το κακόν. Η καρδία του συνετού ανθρώπου τον πληροφορεί, ότι υπάρχει καιρός κρίσεως δια κάθε άνθρωπον.

Εκκλ. 8,6 - ὅτι παντὶ πράγματί ἐστι καιρὸς καὶ κρίσις, ὅτι γνῶσις τοῦ ἀνθρώπου πολλὴ ἐπ᾽ αὐτὸν·

Εκκλ. 8,6 - Δια κάθε έργον ανθρώπου υπάρχει ο κατάλληλος καιρός της κρισεως διότι η περί του ανθρώπου γνώσις του Θεού είναι πλουσία και πλήρης.

Εκκλ. 8,7 - ὅτι οὐκ ἔστι γινώσκων τί τό ἐσόμενον ὅτι καθὼς ἔσται τίς ἀναγγελεῖ αὐτῷ;

Εκκλ. 8,7 - Δεν υπάρχει, δε κανείς από τους ανθρώπους, που να γνωρίζη τι θα γίνη στο μέλλον· και ποιός δύναται να αναγγείλη αυτό στον άνθρωπον;

Εκκλ. 8,8 - οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ἐξουσιάζων ἐν πνεύματι τοῦ κωλῦσαι σὺν τὸ πνεῦμα· καὶ οὐκ ἔστιν ἐξουσία ἐν ἡμέρᾳ θανάτου, καὶ οὐκ ἔστιν ἀποστολὴ ἐν ἡμέρᾳ πολέμου, καὶ οὐ διασώσει ἀσέβεια τὸν παρ᾽ αὐτῆς.

Εκκλ. 8,8 - Δεν υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος να έχη τέτοιαν δύναμιν πνεύματος, ώστε να εμποδίση τον θάνατον, να εμποδίση την εκδημίαν του πνεύματός του. Καμμίαν δύναμιν και εξουσίαν δεν έχει ο άνθρωπος ως προς την ημέραν του θανάτου του. Και δεν υπάρχει καμμία υπεκφυγή και εξαίρεσις κατά την τελευταίαν μάχην της ζωής προς τον θάνατον. Η δε ασέβεια δεν ημπορεί κατά κανένα λόγον και τρόπον να σώση τον ασεβή άνθρωπον.

Εκκλ. 8,9 - καὶ σὺν πᾶν τοῦτο εἶδον καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου εἰς πᾶν τὸ ποίημα, ὃ πεποίηται ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὰ ὅσα ἐξουσιάσατο ὁ ἄνθρωπος ἐν ἀνθρώπῳ τοῦ κακῶσαι αὐτόν.

Εκκλ. 8,9 - Ηρεύνησα και εγνώρισα όλα αυτά. Με την ψυχήν και την διάνοιάν μου εμελέτησα όλα, όσα έχουν γίνει κάτω από τον ήλιον, και μάλιστα τας καταπιέσεις και καταδυναστεύσεις ενός ανθρώπου εναντίον άλλου ανθρώπου, ώστε να βλάψη αυτόν.

Εκκλ. 8,10 - καὶ τότε εἶδον ἀσεβεῖς εἰς τάφους εἰσαχθέντας, καὶ ἐκ τοῦ ἁγίου, καὶ ἐπορεύθησαν καὶ ἐπῃνέθησαν ἐν τῇ πόλει, ὅτι οὕτως ἐποίησαν· καί γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 8,10 - Καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου είδα επίσης ασεβείς άρχοντας, που είχον μεγάλας ιερατικάς θέσεις, να κηδεύωνται και ενταφιάζωνται με τιμάς. Και μολονότι αυτοί, καθ' ον χρόνον εζούσαν διέπραξαν ασεβείας, ενκωμιάσθησαν εις την πόλιν, διότι τάχα έπραξαν πολλά καλά έργα. Αυτό όμως είναι ψευδολογία και ματαιότης.

Εκκλ. 8,11 - ὅτι οὐκ ἔστι γινομένη ἀντίῤῥησις ἀπὸ τῶν ποιούντων τὸ πονηρὸν ταχύ· διὰ τοῦτο ἐπληροφορήθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρόν.

Εκκλ. 8,11 - Επειδή δεν γίνεται έλεγχος και δεν επακολουθεί άμεσος τιμωρία εκείνων, οι οποίοι διαπράττουν το πονηρόν, δια τούτο ενεθαρρύνθη και επείσθη η καρδία των ανθρώπων αυτών στο να διαπράττη αφόβως το κακόν.

Εκκλ. 8,12 - ὃς ἥμαρτεν, ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἀπὸ τότε καὶ ἀπὸ μακρότητος αὐτῶν· ὅτι καί γε γινώσκω ἐγὼ ὅτι ἐστὶν ἀγαθὸν τοῖς φοβουμένοις τὸν Θεόν, ὅπως φοβῶνται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ.

Εκκλ. 8,12 - Καίτοι ο αμαρτωλός ημάρτησε και διέπραξε το κακόν απ' αρχής και καθ' όλον το διάστημα της ζωής του, χωρίς να τιμωρηθή, παρ' όλον τούτο εγώ γνωρίζω ότι τα αγαθά και η ευτυχία υπάρχουν εις εκείνους, που φοβούνται τον Θεόν. Τούτο δε το λέγω και το διακηρύσσω, δια να μάθουν και άλλοι να ευλαβούνται και να σέβωνται τον Θεόν.

Εκκλ. 8,13 - καὶ ἀγαθὸν οὐκ ἔσται τῷ ἀσεβεῖ, καὶ οὐ μακρυνεῖ ἡμέρας ἐν σκιᾷ ὃς οὐκ ἔστι φοβούμενος ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εκκλ. 8,13 - Εις τον ασεβή δεν υπάρχει ούτε και θα υπάρξη ευτυχία. Δεν θα ίδη ημέρας μακράς εν ησυχία εκείνος, ο οποίος δεν φοβείται τον Θεόν.

Εκκλ. 8,14 - ἔστι ματαιότης, ἣ πεποίηται ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι εἰσί δίκαιοι ὅτι φθάνει ἐπ᾿ αὐτοὺς ὡς ποίημα τῶν ἀσεβῶν, καὶ εἰσὶν ἀσεβεῖς ὅτι φθάνει πρὸς αὐτοὺς ὡς ποίημα τῶν δικαίων· εἶπα ὅτι καί γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 8,14 - Συμβαίνει ένα παράδοξον και εκ πρώτης όψεως αντιφατικόν γεγονός εδώ εις την γην· ότι δηλαδή υπάρχουν πολλοί δίκαιοι, στους οποίους επέρχονται όσα θα άπρεπε να επέλθουν εναντίον των ασεβών. Και

υπάρχουν εξ αντιθέτου ασεβείς, οι οποίοι απολαμβάνουν αυτά τα οποία έπρεπε να απολαύσουν οι δίκαιοι. Είπα λοιπόν και εγώ ότι αυτό είναι ένα πράγμα παράδοξον και άπρεπον.

Εκκλ. 8,15 - καὶ ἐπῄνεσα ἐγὼ σὺν τὴν εὐφροσύνην, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι εἰ μὴ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν καὶ τοῦ εὐφρανθῆναι, καὶ αὐτὸ συμπροσέσται αὐτῷ ἐν μόχθῳ αὐτοῦ ἡμέρας ζωῆς αὐτοῦ, ὅσας ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 8,15 - Δια τούτο εγώ εξεθείασα και επροτίμησα την ευτυχίαν. Διότι δεν υπάρχει άλλο αγαθόν στον άνθρωπον κάτω από τον ήλιον παρά μόνον το να φάγη, το να πίη και το πως θα ευφρανθή. Αυτή δε η ευφροσύνη θα του συμπαρασταθή εις τας πλήρεις κόπου και ταλαιπωρίας ημέρας της ζωής του, όσας βέβαια ο Θεός θα του χαρίση κάτω από τον ήλιον.

Εκκλ. 8,16 - Ἐν οἷς ἔδωκα τὴν καρδίαν μου τοῦ γνῶναι τὴν σοφίαν καὶ τοῦ ἰδεῖν τὸν περισπασμὸν τὸν πεποιημένον ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτὶ ὕπνον ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ οὐκ ἔστι βλέπων.

Εκκλ. 8,16 - Ακόμη δε εγώ επάνω εις τα πράγματα με όλην μου την ψυχήν και την καρδίαν επεχείρησα να γνωρίσω σαφώς και να κατανοήσω τους κόπους και τας ταλαιπωρίας των ανθρώπων επί της γης και την αιτίαν αυτών. Διότι κάθε συνετός άνθρωπος αγρυπνεί ημέραν και νύκτα δια την λύσιν αυτού του προβλήματος.

Εκκλ. 8,17 - καὶ εἶδον σὺν πάντα τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ δυνήσεται ἄνθρωπος τοῦ εὑρεῖν σὺν τὸ ποίημα τὸ πεποιημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον. ὅσα ἂν μοχθήσῃ ἄνθρωπος τοῦ ζητῆσαι, καὶ οὐχ εὑρήσει· καί γε ὅσα ἂν εἴπῃ σοφὸς τοῦ γνῶναι, οὐ δυνήσεται τοῦ εὑρεῖν.

Εκκλ. 8,17 - Παρετήρησα, λοιπόν, ότι όλα όσα συμβαίνουν εις την ζωήν του ανθρώπου και όλα τα έργα του Θεού, όσα γενικώς γίνονται υπό τον ήλιον, δεν θα ημπορέση ο άνθρωπος να τα κατανοήση, να τα ερμηνεύση και να τα αιτιολόγηση πλήρως. Οσον και αν κοπιάση ο άνθρωπος εις την έρευνάν του, δεν θα εύρη λύσιν. Και αυτός ακόμη ο σοφός όσα και αν είπη ότι γνωρίζει επάνω στο ζήτημα αυτό, δεν θα εύρη και δεν θα παρουσιάση την απολύτως ικανοποιητικήν λύσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 9

Εκκλ. 9,1 - Ὅτι σύμπαν τοῦτο ἔδωκα εἰς καρδίαν μου, καὶ καρδία μου σὺν πᾶν εἶδε τοῦτο, ὡς οἱ δίκαιοι καὶ οἱ σοφοὶ καὶ αἱ ἐργασίαι αὐτῶν ἐν χειρὶ τοῦ Θεοῦ, καί γε ἀγάπην καί γε μῖσος οὐκ ἔστιν εἰδὼς ὁ ἄνθρωπος· τὰ πάντα πρὸ προσώπου αὐτῶν, ματαιότης ἐν τοῖς πᾶσι.

Εκκλ. 9,1 - Εις όλα τα περί εμέ έστρεψα την προσοχήν μου. Ολα τα εμελέτησεν ο νους και η καρδία μου και είδα τούτο· ότι δηλαδή οι δίκαιοι και

οι σοφοί, όπως επίσης και τα έργα των, ευρίσκονται βεβαίως στο χέρι και την προστασίαν του Θεού. Ο άνθρωπος όμως δεν γνωρίζει εις βάθος και πλάτος ούτε την αγάπην και τας συνεπείας της, ούτε το μίσος και τας συνεπείας του. Ολα είναι άγνωστα και ενδεχόμενα ενώπιόν των. Ματαιότης, λοιπόν, υπάρχει εις όλα τα πράγματα.

Εκκλ. 9,2 - συνάντημα ἓν τῷ δικαίῳ καὶ τῷ ἀσεβεῖ, τῷ ἀγαθῷ καὶ τῷ κακῷ καὶ τῷ καθαρῷ καὶ τῷ ἀκαθάρτῳ καὶ τῷ θυσιάζοντι καὶ τῷ μὴ θυσιάζοντι· ὡς ὁ ἀγαθός, ὡς ὁ ἁμαρτάνων· ὡς ὁ ὀμνύων, καθὼς ὁ τὸν ὅρκον φοβούμενος.

Εκκλ. 9,2 - Κοινή συνάντησις και κοινή τύχη επιφυλάσσεται στον δίκαιον και στον ασεβή, στον αγαθόν και στον κακόν, στον νομικώς καθαρόν και στον νομικώς ακάθαρτον· εις εκείνον ο οποίος προσφέρει θυσίας, και εις εκείνον ο οποίος δεν θυσιάζει τίποτε. Οπως ο αγαθός, έτσι και εκείνος που καταπατεί το θέλημα του Θεού. Οπως εκείνος που ορκίζεται ψευδώς, έτσι και εκείνος που ευλαβείται και φοβείται τον όρκον.

Εκκλ. 9,3 - τοῦτο πονηρὸν ἐν παντὶ πεποιημένῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι συνάντημα ἓν τοῖς πᾶσι· καί γε καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐπληρώθη πονηροῦ, καὶ περιφέρεια ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἐν ζωῇ αὐτῶν, καὶ ὀπίσω αὐτῶν πρὸς τοὺς νεκρούς.

Εκκλ. 9,3 - Είναι άδικον και σκανδαλώδες να έχουν όλοι και όλα την αυτήν τύχην, και κοινή συνάντησις να υπάρχη δι' όλους τους ανθρώπους. Ενεκα τούτου εγέμισεν από κακόν και επωρώθη η καρδία του ανθρώπου. Παραφέρεται και ορμά προς το κακόν η καρδία των ανθρώπων, εν όσω ζουν, και αποθνήσκοντες κατευθύνονται προς τους νεκρούς στον άδην.

Εκκλ. 9,4 - ὅτι τίς ὃς κοινωνεῖ πρός πάντας τοὺς ζῶντας; ἔστιν ἐλπίς, ὅτι ὁ κύων ὁ ζῶν, αὐτὸς ἀγαθὸς ὑπὲρ τὸν λέοντα τὸν νεκρόν.

Εκκλ. 9,4 - Διότι ποιός είναι εκείνος, ο οποίος επικοινωνεί με όλους τους ανθρώπους, που ζουν εις την γην; Αυτός που ζη· αυτός έχει την ελπίδα της επικοινωνίας. Οταν όμως αποθάνη, χάνει την επικοινωνιάν του προς την γην. Διότι ένα ζωντανό σκυλί είναι ανώτερο από ένα λέοντα μεγαλοπρεπή, αλλά νεκρόν.

Εκκλ. 9,5 - ὅτι οἱ ζῶντες γνώσονται ὅτι ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ νεκροὶ οὐκ εἰσὶ γινώσκοντες οὐδέν· καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἔτι μισθός, ὅτι ἐπελήσθη ἡ μνήμη αὐτῶν·

Εκκλ. 9,5 - Οι ζωντανοί γνωρίζουν, ότι οπωσδήποτε θα αποθάνουν. Οι νεκροί δεν γνωρίζουν τίποτε σχετικώς με τους ζωντανούς. Εις τους νεκρούς δεν υπάρχει πλέον πιθανότης αμοιβής, όπως υπήρχε, όταν ευρίσκοντο εις την γην. Αλλά και αυτή η ανάμνησίς των ελησμονήθη μεταξύ των ανθρώπων.

Εκκλ. 9,6 - καί γε ἀγάπη αὐτῶν καί γε μῖσος αὐτῶν καί γε ζῆλος αὐτῶν ἤδη ἀπώλετο, καί γε μερὶς οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἔτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐν παντὶ τῷ

πεποιημένῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 9,6 - Η αγάπη των και τα μίση των, όπως και η μεταξύ των ζηλοφθονία, έχουν ήδη εξαφανισθή και δεν έχουν αυτοί καμμίαν πλέον συμμετοχήν εις κάθε τι, το οποίον συμβαίνει εις την υφήλιον.

Εκκλ. 9,7 - Δεῦρο φάγε ἐν εὐφροσύνῃ τὸν ἄρτον σου καὶ πίε ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ οἶνόν σου, ὅτι ἤδη εὐδόκησεν ὁ Θεὸς τὰ ποιήματά σου.

Εκκλ. 9,7 - Ελα, λοιπόν, άνθρωπε, φάγε με ευχαρίστησιν τα φαγητά σου και πίε με καλή καρδία τον οίνόο σου, διότι ο Θεός ηθέλησε και ηυλόγησε τα έργα των χειρών σου.

Εκκλ. 9,8 - ἐν παντὶ καιρῷ ἔστωσαν ἱμάτιά σου λευκά, καὶ ἔλαιον ἐπὶ κεφαλῆς σου μὴ ὑστερησάτω.

Εκκλ. 9,8 - Παντοτε να ενδύεσαι με λευκά ωραία ενδύματα, και το μυρωμένον έλαιον ας μη λείψη από την κεφαλήν σου.

Εκκλ. 9,9 - καὶ ἰδὲ ζωὴν μετὰ γυναικός, ἧς ἠγάπησας, πάσας τὰς ἡμέρας ζωῆς ματαιότητός σου τὰς δοθείσας σοι ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι αὐτὸ μερίς σου ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ ἐν τῷ μόχθῳ σου, ᾧ σὺ μοχθεῖς ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 9,9 - Γνώρισε και απόλαυσε την καλήν ζωήν με την γυναίκα, την οποίαν ηγάπησες, καθ' όλας τας ημέρας της προσκαίρου αυτής ζωής σου, αι οποίαι σου εδόθησαν να ζης εις την γην υπό τον ήλιον. Διότι τα αγαθά αυτά σου εδόθησαν ως μερίδιον και κληρονομία σου από τον Θεόν. Αυτά, δια τα οποία και συ ειργάσθης με κόπον και μόχθον εις την γην.

Εκκλ. 9,10 - πάντα, ὅσα ἂν εὕρῃ ἡ χείρ σου τοῦ ποιῆσαι, ὡς ἡ δύναμίς σου ποίησον, ὅτι οὐκ ἔστι ποίημα καὶ λογισμὸς καὶ γνῶσις καὶ σοφία ἐν ᾅδῃ, ὅπου σὺ πορεύῃ ἐκεῖ.

Εκκλ. 9,10 - Ολα όσα είναι του χεριού σου και ημπορείς να τα κάμης, κάμε τα με όλην σου την δραστηριότητα. Διότι στον άδην, όπου και συ κατευθύνεσαι, όπως όλοι οι άνθρωποι, δεν υπάρχει δυνατότης δια κανένα έργον, ούτε δια σχέδιον, ούτε γνώσις και σοφία, όπως υπάρχει εις την γην.

Εκκλ. 9,11 - Ἐπέστρεψα καὶ εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον ὅτι οὐ τοῖς κούφοις ὁ δρόμος καὶ οὐ τοῖς δυνατοῖς ὁ πόλεμος καί γε οὐ τῷ σοφῷ ἄρτος καί γε οὐ τοῖς συνετοῖς πλοῦτος καί γε οὐ τοῖς γινώσκουσι χάρις, ὅτι καιρὸς καὶ ἀπάντημα συναντήσεται τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς.

Εκκλ. 9,11 - Παλιν εγώ παρετήρησα με προσοχήν εις την γην κάτω από τον ήλιον και είδα ότι πολλές φορές δεν υπερέχουν στον δρόμον οι ταχείς τους πόδας και ελαφροί, ούτε η νίκη δίδεται κατά τους πολέμους στους δυνατούς, άκομη δε και ο άρτος δεν δίδεται στον σοφόν ούτε ο πλούτος στον συνετόν· ούτε αναγνωρίζεται καμμία χάρις και εκτίμησις στους έχοντας γνώσιν. Υπάρχουν περιστάσεις, κατά τας ο ποίας αυτοί θα συναντήσουν δυσκολίας και εναντιότητας.

Εκκλ. 9,12 - ὅτι καί γε οὐκ ἔγνω ὁ ἄνθρωπος τὸν καιρὸν αὐτοῦ· ὡς οἱ ἰχθύες οἱ θηρευόμενοι ἐν ἀμφιβλήστρῳ κακῷ καὶ ὡς ὄρνεα τὰ θηρευόμενα ἐν παγίδι, ὡς αὐτὰ παγιδεύονται οἱ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς καιρὸν πονηρόν, ὅταν ἐπιπέσῃ ἐπ᾿ αὐτοὺς ἄφνω.

Εκκλ. 9,12 - Ο άνθρωπος, βεβαίως, δεν γνωρίζει, τι θα του συμβή κατά τας ημέρας της ζωής του. Οπως τα ψάρια συλλαμβάνονται στο ολέθριον δι' αυτά δίκτυον, όπως τα πτηνά συλλαμβάνονται εις την παγίδα, έτσι και οι άνθρωποι παγιδεύονται εις κάποιαν μοιραίαν και κακήν στιγμήν, όταν επέλθη εναντίον των αιφνίδιος ο κίνδυνος, ο θάνατος.

Εκκλ. 9,13 - Καί γε τοῦτο εἶδον σοφίαν ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ μεγάλη ἐστὶ πρός με·

Εκκλ. 9,13 - Είδα ακόμη και κάτι άλλο, που συμβαίνει εις την γην υπό τον ήλιον, και το οποίον κατ' εμέ είναι μεγάλη σοφία.

Εκκλ. 9,14 - πόλις μικρὰ καὶ ἄνδρες ἐν αὐτῇ ὀλίγοι, καὶ ἔλθῃ ἐπ᾿ αὐτὴν βασιλεὺς μέγας καὶ κυκλώσῃ αὐτὴν καὶ οἰκοδομήσῃ ἐπ᾿ αὐτὴν χάρακας μεγάλους·

Εκκλ. 9,14 - Εναντίον μιας μικράς πόλεως, μέσα εις την οποίαν οι υπερασπισταί της άνδρες ήσαν ολίγοι, επήλθεν ενας μεγάλος βασιλεύς. Την περιεκύκλωσε, ανήγειρε γύρω από αυτήν χαρακώματα και ετοποθέτησε μεγάλας πολιορκητικάς μηχανάς.

Εκκλ. 9,15 - καὶ εὕρῃ ἐν αὐτῇ ἄνδρα πένητα σοφόν, καὶ διασώσει αὐτὸς τὴν πόλιν ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ· καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἐμνήσθη σὺν τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πένητος ἐκείνου.

Εκκλ. 9,15 - Ευρέθηκε όμως μέσα εις την πόλιν αυτήν νέας άνθρωπος πτωχός και άσημος, συνετός όμως, και διέσωσε την πόλιν με την ικανότητά του. Αυτόν όμως τον πτωχόν, αλλά σοφόν, άνθρωπον κανείς κατόπιν δεν τον ενεθυμήθη

Εκκλ. 9,16 - καὶ εἶπα ἐγώ· ἀγαθὴ σοφία ὑπὲρ δύναμιν, καὶ σοφία τοῦ πένητος ἐξουδενωμένη, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ οὐκ εἰσὶν ἀκουόμενοι.

Εκκλ. 9,16 - Είπα, λοιπόν, τότε εγώ από μέσα μου· “ανωτέρα πάντων η σοφία από την δύναμιν”, έστω και αν είδα να καταφρονήται η σοφία του πτωχού αυτού ανθρώπου και οι λόγοι του να μη εισακούωνται πλέον.

Εκκλ. 9,17 - λόγοι σοφῶν ἐν ἀναπαύσει ἀκούονται ὑπὲρ κραυγὴν ἐξουσιαζόντων ἐν ἀφροσύναις.

Εκκλ. 9,17 - Οι λόγοι πάντως των σοφών ακούονται με ηρεμίαν και ευχαριστησιν, και προτιμώνται από τας κραυγάς των αρχόντων, οι οποίοι ασκούν την εξουσίαν των ασυνέτως.

Εκκλ. 9,18 - ἀγαθὴ σοφία ὑπὲρ σκεύη πολέμου, καὶ ἁμαρτάνων εἷς ἀπολέσει ἀγαθωσύνην πολλήν.

Εκκλ. 9,18 - Προτιμοτέρα είναι η σοφία και από αυτά τα πολεμικά μέσα, ενώ ενας αμαρτωλός και ασύνετος είναι δυνατόν να καταστρέψη πολλήν και

πολλών την ευτυχίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 10

Εκκλ. 10,1 - Μυῖαι θανατοῦσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου ἡδύσματος· τίμιον ὀλίγον σοφίας ὑπὲρ δόξαν ἀφροσύνης μεγάλην,

Εκκλ. 10,1 - Μυίγες, που εψόφησαν μέσα εις μυρωμένον έλαιον, το κανούν βρώμικον. Προτιμοτέρα είναι έστω και ολίγη σοφία, από την μεγάλην δόξαν των αφρόνων.

Εκκλ. 10,2 - καρδία σοφοῦ εἰς δεξιὸν αὐτοῦ, καὶ καρδία ἄφρονος εἰς ἀριστερὸν αὐτοῦ·

Εκκλ. 10,2 - Η καρδία του σοφού είναι πάντοτε εις τα δεξιά του, σκέπτεται, δηλαδή, τα ορθά και τα δίκαια. Η καρδία του ασυνέτου είναι εις τα αριστερά, σκέπτεται μωρά και επιβλαβή.

Εκκλ. 10,3 - καί γε ἐν ὁδῷ ὅταν ἄφρων πορεύηται, καρδία αὐτοῦ ὑστερήσει, καὶ ἃ λογιεῖται πάντα ἀφροσύνη ἐστίν.

Εκκλ. 10,3 - Και εις την πορείαν της καθημερινής του ζωής ο ασύνετος υστερεί εις ορθοφροσύνην, διότι όλα όσα συλλογίζεται είναι ανόητα και ασύνετα.

Εκκλ. 10,4 - ἐὰν πνεῦμα τοῦ ἐξουσιάζοντος ἀναβῇ ἐπὶ σέ, τόπον σου μὴ ἀφῇς, ὅτι ἴαμα καταπαύσει ἁμαρτίας μεγάλας.

Εκκλ. 10,4 - Εάν η οργή ενός άρχοντος εκσπάση και στραφή εναντίον σου, μη ταραχθής και μη δώσης αφορμήν, διότι η ηρεμία θα καταπαύση και θα προλάβη μεγάλα κακά.

Εκκλ. 10,5 - ἔστι πονηρία, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὡς ἀκούσιον ὃ ἐξῆλθεν ἀπὸ προσώπου ἐξουσιάζοντος·

Εκκλ. 10,5 - Είδα εγώ και ένα άλλο κακόν κάτω από τον ήλιον εις την γην· το γεγονός ότι ενας άρχων απερισκέπτως εξουσιάζει και διατάσσει.

Εκκλ. 10,6 - ἐδόθη ὁ ἄφρων ἐν ὕψεσι μεγάλοις, καὶ πλούσιοι ἐν ταπεινῷ καθήσονται.

Εκκλ. 10,6 - Εις τους ασυνέτους δίδονται μερικές φορές υψηλά αξιώματα, ενώ αντιθέτως οι πλούσιοι κατά την γνώσιν και την σοφίαν κάθονται χαμηλότερα.

Εκκλ. 10,7 - εἶδον δούλους ἐφ᾿ ἵππους καὶ ἄρχοντας πορευομένους ὡς δούλους ἐπὶ τῆς γῆς.

Εκκλ. 10,7 - Είδα δούλους να κάθωνται επάνω εις μεγαλοπρεπείς ίππους, και πρώην άρχοντας να βαδίζουν με τα πόδια εις την γην ωσάν δούλοι.

Εκκλ. 10,8 - ὁ ὀρύσσων βόθρον εἰς αὐτὸν ἐμπεσεῖται, καὶ καθαιροῦντα φραγμόν, δήξεται αὐτὸν ὄφις.

Εκκλ. 10,8 - Εκείνος, που σκάπτει λάκκον δια τον άλλον, θα πέση ο ίδιος μέσα εις αυτόν. Εκείνον ο οποίος κρημνίζει αδίκως τον ξηρότοιχον από τον αγρόν του γείτονός του, δεν αποκλείεται να τον δαγκώση το φίδι.

Εκκλ. 10,9 - ἐξαίρων λίθους διαπονηθήσεται ἐν αὐτοῖς, σχίζων ξύλα κινδυνεύσει ἐν αὐτοῖς.

Εκκλ. 10,9 - Εκείνος που βγάζει και μεταφέρει λίθους, θα καταπονηθή. Και εκείνος που με το τσεκούρι σχίζει ξύλα, κινδυνεύει να κτυπηθή, αν δεν προσέξη.

Εκκλ. 10,10 - ἐὰν ἐκπέσῃ τὸ σιδήριον, καὶ αὐτὸς πρόσωπον ἐτάραξε, καὶ δυνάμεις δυναμώσει, καὶ περισσεία τοῦ ἀνδρείου σοφία.

Εκκλ. 10,10 - Εάν πεταχθή το σίδερο από το στυλιάρι, θα τρομάξη ο ξυλοκόπος και θα στενοχωρηθή και θα καταβάλη προσπαθείας να διορθώση το τσεκούρι του. Αυτό είναι σοφία και δραστηριότης του επιμελούς ξυλοκόπου.

Εκκλ. 10,11 - ἐὰν δάκῃ ὄφις ἐν οὐ ψιθυρισμῷ, καὶ οὐκ ἔστι περισσεία τῷ ἐπᾴδοντι.

Εκκλ. 10,11 - Εάν ενας οφιοδαμαστής δαγκωθή από το φίδι του, διότι δεν είπεν όπως έπρεπε τους μαγικούς ψιθυρισμούς, τίποτε πλέον δεν τον ωφελούν οι ψιθυρισμοί αυτοί.

Εκκλ. 10,12 - λόγοι στόματος σοφοῦ χάρις, καὶ χείλη ἄφρονος καταποντιοῦσιν αὐτόν·

Εκκλ. 10,12 - Τα λόγια του σοφού δίδουν ευχαρίστησιν και χαράν. Ενῷ τα λόγια του άφρονος θα καταποντίσουν και αυτόν τον ίδιον.

Εκκλ. 10,13 - ἀρχὴ λόγων στόματος αὐτοῦ ἀφροσύνη, καὶ ἐσχάτη στόματος αὐτοῦ περιφέρεια πονηρά,

Εκκλ. 10,13 - Απ' αρχής τα λόγια του άφρονος είναι αμυαλωσύνη, και έως τέλος είναι κακή και ανόητος παραφορά.

Εκκλ. 10,14 - καὶ ὁ ἄφρων πληθύνει λόγους, οὐκ ἔγνω ἄνθρωπος τί τὸ γενόμενον, καὶ τί τὸ ἐσόμενον, ὅτι ὀπίσω αὐτοῦ, τίς ἀναγγελεῖ αὐτῷ;

Εκκλ. 10,14 - Ο ασύνετος λέγει πάρα πολλά λόγια, είναι φλύαρος. Ο άνθρωπος δεν γνωρίζει ποιό είναι αυτό που τώρα γίνεται, τι είναι εκείνο που θα γίνη στο μέλλον, διότι δεν υπάρχει και κανείς να του αποκαλύψη αυτά.

Εκκλ. 10,15 - μόχθος τῶν ἀφρόνων κοπώσει αὐτούς, ὃς οὐκ ἔγνω τοῦ πορευθῆναι εἰς πόλιν.

Εκκλ. 10,15 - Ο κόπος της εργασίας καταδάλλει εύκολα τους ασυνέτους και ραθύμους. Ο άμυαλος και τεμπέλης δεν είναι ικανός ούτε εις την πόλιν να μεταβή, διότι φοβείται την κούρασιν.

Εκκλ. 10,16 - οὐαί σοι, πόλις, ἧς ὁ βασιλεύς σου νεώτερος καὶ οἱ ἄρχοντές σου πρωΐ ἐσθίουσι.

Εκκλ. 10,16 - Αλλοίμονον εις σέ, πόλις, η οποία έχεις βασιλέα νεαρόν και άπειρον και της οποίας οι άρχοντες παρακάθηνται από πρωΐας εις συμπόσια.

Εκκλ. 10,17 - μακαρία σύ, γῆ, ἧς ὁ βασιλεύς σου υἱὸς ἐλευθέρων καὶ οἱ ἄρχοντές σου πρὸς καιρὸν φάγονται ἐν δυνάμει καὶ οὐκ αἰσχυνθήσονται.

Εκκλ. 10,17 - Ευτυχισμένη είσαι συ, η χώρα, που έχεις βασιλέα υιόν ελευθέρων και ευσεβών ανθρώπων, οι δε άρχοντές σου τρώγουν με μέτρον εις την κατάλληλον ώραν. Αυτοί, βασιλεύς και άρχοντες, δεν θα εντροπιασθούν ποτέ.

Εκκλ. 10,18 - ἐν ὀκνηρίαις ταπεινωθήσεται ἡ δόκωσις, καὶ ἐν ἀργίᾳ χειρῶν στάξει ἡ οἰκία.

Εκκλ. 10,18 - Από την οκνηρίαν του οικοδεσπότου και των εργατών θα πέση η ξυλίνη σκέπη του σπιτιού. Και εξ αιτίας της τεμπελιάς των χειρών των η οικία θα σταλάζη.

Εκκλ. 10,19 - εἰς γέλωτα ποιοῦσιν ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον τοῦ εὐφρανθῆναι ζῶντας, καὶ τοῦ ἀργυρίου ταπεινώσει ἐπακούσεται τὰ πάντα.

Εκκλ. 10,19 - Οι ασύνετοι άρχοντες κατά το διάστημα της ζωής των παραθέτουν πλούσια φαγητά και οίνον και πολύτιμα μύρα, δια να ευφραίνωνται, και γελούν. Με το αργύριόν των προσπαθούν να ταπεινώσουν και ταπεινώνουν τους πάντας και τα πάντα.

Εκκλ. 10,20 - καί γε ἐν συνειδήσει σου βασιλέα μὴ καταράσῃ, καὶ ἐν ταμιείοις κοιτώνων σου μὴ καταράσῃ πλούσιον· ὅτι πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀποίσει σὺν τὴν φωνήν σου, καὶ ὁ ἔχων τὰς πτέρυγας ἀπαγγελεῖ λόγον σου.

Εκκλ. 10,20 - Συ όμως ούτε από μέσα σου μη σκεφθής και είπης κάτι κακόν εναντίον του βασιλέως· και στο εσωτερικώτερον δωμάτιόν σου, τον κοιτώνα σου, μη κατακρίνης τον πλούσιον άρχοντα. Διότι κάποιο πουλί του ουρανού θα μεταφέρη την κατηγορίαν σου προς αυτόν. Ο πτερωτός αυτός αγγελιαφόρος θα αναγγείλη εις εκείνον τα επικριτικά λόγια σου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 11

Εκκλ. 11,1 - Ἀπόστειλον τὸν ἄρτον σου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ὕδατος, ὅτι ἐν πλήθει ἡμερῶν εὑρήσεις αὐτόν·

Εκκλ. 11,1 - Σπείρε το σιτάρι σου κατά το φθινόπωρον στον καιρόν των βροχών. Επειτα δε από ωρισμένον χρόνον θα μαζεύσης αυτό πολύ περισσότερον.

Εκκλ. 11,2 - δὸς μερίδα τοῖς ἑπτὰ καί γε τοῖς ὀκτώ, ὅτι οὐ γινώσκεις τί ἔσται πονηρὸν ἐπὶ τὴν γῆν.

Εκκλ. 11,2 - Μοίρασε το ψωμί σου εις πολλούς και εις ακόμη περισσοτέρους, που πεινούν. Διότι δεν γνωρίζεις, ποιά δυστυχία ημπορεί αργότερα να εύρη και σε τον ίδιον εις την γην αυτήν.

Εκκλ. 11,3 - ἐὰν πλησθῶσι τὰ νέφη ὑετοῦ, ἐπὶ τὴν γῆν ἐκχέουσι· καὶ ἐὰν πέσῃ ξύλον ἐν τῷ νότῳ καὶ ἐὰν ἐν τῷ βοῤῥᾷ, τόπῳ, οὗ πεσεῖται τὸ ξύλον, ἐκεῖ ἔσται.

Εκκλ. 11,3 - Εάν πυκνωθούν τα νέφη και γεμίσουν τον ουρανόν, θα αναλυθούν εις βροχήν. Εάν ένα δένδρον φυτευθή οπουδήποτε εις την γην, είτε στον βορράν είτε στον νότον, εκεί θα υπάρχη, εκεί θα καρποφορή.

Εκκλ. 11,4 - τηρῶν ἄνεμον οὐ σπερεῖ, καὶ βλέπων ἐν ταῖς νεφέλαις οὐ θερίσει.

Εκκλ. 11,4 - Εκείνος που προσέχει πολύ τους ανέμους και λεπτολογεί, ποτέ δεν θα σπείρη. Και εκείνος ο οποίος συνεχώς παρατηρεί τα σύννεφα, ποτέ δεν θα θερίση.

Εκκλ. 11,5 - ἐν οἷς οὐκ ἔστι γινώσκων τίς ἡ ὁδὸς τοῦ πνεύματος. ὡς ὀστᾶ ἐν γαστρὶ κυοφορούσης, οὕτως οὐ γνώσῃ τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ, ὅσα ποιήσει σὺν τὰ πάντα.

Εκκλ. 11,5 - Οπως ο άνθρωπος δεν γνωρίζει την κίνησιν και την κατεύθυνσιν του ανέμου, δεν γνωρίζει πως διαμορφώνεται το σώμα και τα οστά του εμβρύου μέσα εις την κοιλίαν της μητρός του, έτσι δεν είναι εις θέσιν να γνωρίζη και τα θεία δημιουργήματα· πως, δηλαδή, ο Θεός εδημιούργησε και κυβερνά τα πάντα.

Εκκλ. 11,6 - ἐν τῷ πρωΐ σπεῖρον τὸ σπέρμα σου, καὶ εἰς ἑσπέραν μὴ ἀφέτω ἡ χείρ σου, ὅτι οὐ γινώσκεις ποῖον στοιχήσει, ἢ τοῦτο ἢ τοῦτο, καὶ ἐὰν τὰ δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀγαθά.

Εκκλ. 11,6 - Σπείρε το σιτάρι σου κατά το διάστημα της ημέρας, και κατά την εσπέραν ακόμη ας μη σταματήση το χέρι σου να σπέρνη. Διότι δεν γνωρίζεις, ποιοί σπόροι θα ευδοκιμήσουν αυτοί η εκείνοι η και οι δυο μαζή.

Εκκλ. 11,7 - καὶ γλυκὺ τὸ φῶς καὶ ἀγαθὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ βλέπειν σὺν τὸν ἥλιον·

Εκκλ. 11,7 - Ωραίον και γλυκύ είναι το φως. Ευχάριστον στους οφθαλμούς να βλέπουν τον ήλιον, ευχάριστος η ζωή δια τον άνθρωπον.

Εκκλ. 11,8 - ὅτι καὶ ἐὰν ἔτη πολλὰ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἐν πᾶσιν αὐτοῖς εὐφρανθήσεται καὶ μνησθήσεται τὰς ἡμέρας τοῦ σκότους, ὅτι πολλαὶ ἔσονται· πᾶν τὸ ἐρχόμενον ματαιότης.

Εκκλ. 11,8 - Και εάν πολλά χρόνια ζήση ο άνθρωπος εις την γην, κατά το διάστημα όλων αυτών των ετών θα ευφρανθή. Θα ενθυμήται όμως και τας σκοτεινάς ημέρας του θανάτου, αι οποίαι θα είναι πολλαί, απροσμέτρητοι. Αλλά κάθε τι, που συμβαίνει εις την ζωήν μας, είναι μάταιον και παροδικόν.

Εκκλ. 11,9 - Εὐφραίνου, νεανίσκε, ἐν νεότητί σου, καὶ ἀγαθυνάτω σε ἡ καρδία σου ἐν ἡμέραις νεότητός σου, καὶ περιπάτει ἐν ὁδοῖς καρδίας σου ἄμωμος καὶ μὴ ἐν ὁράσει ὀφθαλμῶν σου καὶ γνῶθι ὅτι ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἄξει σε ὁ Θεὸς ἐν κρίσει.

Εκκλ. 11,9 - Απόλαυσε λοιπόν, νεαρέ, την νεότητά σου, ας ευφρανθή η καρδιά σου κατά τας ημέρας της νεότητός σου· βάδιζε όμως τας οδούς, τας οποίας υπαγορεύει εις σε η καρδία σου, χωρίς εκτροπάς, χωρίς ψεγάδια. Μη παρασύρεσαι από τας πρώτας εντυπώσεις των οφθαλμών σου. Εχε δε υπ' όψιν σου, ότι ο Θεός, ο οποίος σε βλέπει, θα σε κρίνη δι' όλα τα έργα σου.

Εκκλ. 11,10 - καὶ ἀπόστησον θυμὸν ἀπὸ καρδίας σου καὶ παράγαγε πονηρίαν ἀπὸ σαρκός σου, ὅτι ἡ νεότης καὶ ἡ ἄνοια ματαιότης.

Εκκλ. 11,10 - Διώξε τον θυμόν από την καρδίαν σου. Διωξε από κοντά σου τας πονηράς επιθυμίας, διότι η νεότης και η αμυαλωσύνη είναι ματαιότης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 12

Εκκλ. 12,1 - Καὶ μνήσθητι τοῦ κτίσαντός σε ἐν ἡμέραις νεότητός σου, ἕως ὅτου μὴ ἔλθωσιν ἡμέραι τῆς κακίας καὶ φθάσωσιν ἔτη, ἐν οἷς ἐρεῖς· οὐκ ἔστι μοι ἐν αὐτοῖς θέλημα·

Εκκλ. 12,1 - Κατά τα έτη της νεότητός σου, και πάντοτε, να ενθυμήσαι τον δημιουργόν σου, δια να μη έλθουν ημέραι πόνου και ταλαιπωρίας του γήρατος και φθάσουν έτη, κατά τα οποία θα πης· “δεν έχω πλέον την θέλησιν και την δύναμιν δι'αυτά τα πράγματα, δια τον σεβασμόν και την υπακοήν προς τον Θεόν”.

Εκκλ. 12,2 - ἕως οὗ μὴ σκοτισθῇ ὁ ἥλιος καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, καὶ ἐπιστρέψωσι τὰ νέφη ὀπίσω τοῦ ὑετοῦ·

Εκκλ. 12,2 - Να ενθυμήσαι τον πλάστην σου, πριν σκοτισθούν δια σε ο ήλιος, το φως, η σελήνη και οι αστέρες, και επανέλθουν έπειτα βαρυφορτωμένα πάλιν τα σύννεφα της βροχής και παραταθή ο χειμώνας της ζωής σου.

Εκκλ. 12,3 - ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἐὰν σαλευθῶσι φύλακες τῆς οἰκίας καὶ διαστραφῶσιν ἄνδρες τῆς δυνάμεως, καὶ ἤργησαν αἱ ἀλήθουσαι, ὅτι ὠλιγώθησαν, καὶ σκοτάσουσιν αἱ βλέπουσαι ἐν ταῖς ὀπαῖς·

Εκκλ. 12,3 - Κατά τας ημέρας των γηρατείων σου θα τρέμουν οι φύλακες του σώματός σου, τα χέρια σου, θα κυρτωθούν οι ώμοί σου και θα αδυνατίσουν τα πόδια σου, τα οποία σαν ισχυροί άνδρες σε συγκρατούσαν. Τα δόντια σου, τα οποία άλλοτε άλεθαν τας τροφάς θα βραδύνουν στο άλεσμά των. Εμειναν άλλωστε λιγοστά, τα περισσότερα έπεσαν. Αι κόραι

των οφθαλμών σου, αι οποίαι από τις κόγχες των, σαν από παράθυρα, βλέπουν, θα καλυφθούν από το σκοτάδι.

Εκκλ. 12,4 - καὶ κλείσουσι θύρας ἐν ἀγορᾷ, ἐν ἀσθενείᾳ φωνῆς τῆς ἀληθούσης, καὶ ἀναστήσεται εἰς φωνὴν τοῦ στρουθίου, καὶ ταπεινωθήσονται πᾶσαι αἱ θυγατέρες τοῦ ᾄσματος·

Εκκλ. 12,4 - Τοτε τα θυρόφυλλα του στόματός σου, τα χείλη και αι σιαγόνες σου, θα κλεισθούν και θα παύσουν να αγορεύουν. Η φωνή του στόματός σου θα αδυνατήση, θα γίνη λεπτή σαν το λάλημα του στρουθίου. Τα αυτιά και η γλώσσα σου, όργανα άλλοτε του τραγουδιού σου, θα αδυνατήσουν.

Εκκλ. 12,5 - καὶ ἀπὸ ὕψους ὄψονται, καὶ θάμβοι ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ἀνθήσῃ τὸ ἀμύγδαλον, καὶ παχυνθῇ ἡ ἀκρίς, καὶ διασκεδασθῇ ἡ κάππαρις, ὅτι ἐπορεύθη ὁ ἄνθρωπος εἰς οἶκον αἰῶνος αὐτοῦ, καὶ ἐκύκλωσαν ἐν ἀγορᾷ οἱ κοπτόμενοι·

Εκκλ. 12,5 - Θα βλέπουν τα γεροντικά μάτια με φόβον τον ανήφορον και θα θαμπώνουν στον δρόμον. Θα ανθηση η αμυγδαλιά, θα ασπρίση δηλαδή το κεφάλι του γέροντος. Τα ευκίνητα άλλοτε, ωσάν ακρίδες, πόδια του, θα γίνουν δυσκίνητα. Η όρεξις δια τα φαγητά και τας απολαύσεις της ζωής θα μειωθή στο ελάχιστον. Και ο άνθρωπος θα οδηγηθή πλέον εις την τελευταίαν επίγειον κατοικίαν του, τον τάφον. Θα τον περιστοιχίζουν πενθούντες οι οικείοι του και οι πληρωμένοι μοιρολογηταί.

Εκκλ. 12,6 - ἕως ὅτου μὴ ἀνατραπῇ τὸ σχοινίον τοῦ ἀργυρίου, καὶ συντριβῇ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσίου, καὶ συντριβῇ ὑδρία ἐπὶ τῇ πηγῇ, καὶ συντροχάσῃ ὁ τροχὸς ἐπὶ τὸν λάκκον,

Εκκλ. 12,6 - Λοιπόν, να ενθυμήσαι τον Πλάστην σου, πριν το πολύτιμον ασημένιο νήμα της ζωής σου κοπή, πριν συντριβή το χρυσό ανθοδοχείον του βίου σου, πριν σπάση η υδρία εις την πηγήν και το μαγγάνι ξεδιπλωθή και κινηθή ολοταχώς μέσα στο πηγάδι.

Εκκλ. 12,7 - καὶ ἐπιστρέψῃ ὁ χοῦς ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς ἦν, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Θεόν, ὃς ἔδωκεν αὐτό.

Εκκλ. 12,7 - Και τότε θα επιστρέψη πλέον το χώμα, το σώμα δηλαδή, εις την γην, όπου και όπως ήτο πριν πλασθή. Η ψυχή όμως θα επανέλθη στον Θεόν, ο οποίος την έπλασε και την έδωκε.

Εκκλ. 12,8 - ματαιότης ματαιοτήτων, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, τὰ πάντα ματαιότης.

Εκκλ. 12,8 - Και πάλιν ο Εκκλησιαστής λέγει και επαναλαμβάνει· ματαιότης ματαιοτήτων τα πάντα είναι ματαιότης.

Εκκλ. 12,9 - Καὶ περισσὸν ὅτι ἐγένετο ἐκκλησιαστὴς σοφός, ὅτι ἐδίδαξε γνῶσιν σὺν τὸν λαόν, καὶ οὖς ἐξιχνιάσεται κόσμιον παραβολῶν.

Εκκλ. 12,9 - Σοφός με το παραπάνω έγινεν ο Εκκλησιαστής, την δε σοφίαν του αυτήν και γνώσιν την εδίδαξεν στον λαόν. Καθε δε αυτί

ανθρώπου ημπορεί, εάν θέλη, να εξερευνήση και εξιχνιάση τον πλούτον των ωραίων αυτών παραβολών.

Εκκλ. 12,10 - πολλὰ ἐζήτησεν ἐκκλησιαστὴς τοῦ εὑρεῖν λόγους θελήματος καὶ γεγραμμένον εὐθύτητος, λόγους ἀληθείας.

Εκκλ. 12,10 - Πολλάς ερεύνας και αναζητήσεις έκαμεν ο Εκκλησιαστής, δια να εύρη ωραίους και ευαρέστους λόγους, και να καταγράψη τους λόγους αυτούς της σοφίας και αληθείας με ακρίβειαν και ευθύτητα.

Εκκλ. 12,11 - Λόγοι σοφῶν ὡς τὰ βούκεντρα καὶ ὡς ἧλοι πεφυτευμένοι, οἳ παρὰ τῶν συνθεμάτων ἐδόθησαν ἐκ ποιμένος ἑνὸς

Εκκλ. 12,11 - Οι λόγοι των σοφών ομοιάζουν ωσάν την βουκέντραν, που κεντούν εις κίνησιν και εργασίαν. Ομοιάζουν με καρφωμένα καρφιά δια την ψυχήν του ακροατού. Οι σοφοί αυτοί λόγοι αποτελούν συλλογήν· τους έχει δε εμπνεύσει ο ενας και μοναδικός ποιμήν, ο Θεός.

Εκκλ. 12,12 - καὶ περισσὸν ἐξ αὐτῶν. υἱὲ μου, φύλαξαι, τοῦ ποιῆσαι βιβλία πολλά· οὐκ ἔστι περασμός, καὶ μελέτη πολλὴ κόπωσις σαρκός.

Εκκλ. 12,12 - Είναι αυτοί αρκετοί. Παιδί μου, πρόσεξε, δια να σε οδηγήσουν εις την ορθήν αντίληψιν της ζωής και του καθήκοντος. Παιδί μου, πρόσεξε να μη μαζέψης πολλά βιβλία. Δεν τελειώνουν αυτά ποτέ. Και μη λησμονής, ότι η πολλή μελέτη είναι καταπόνησις του πνεύματος και του σώματος.

Εκκλ. 12,13 - Τέλος λόγου, τὸ πᾶν ἄκουε· τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ φύλασσε, ὅτι τοῦτο πᾶς ὁ ἄνθρωπος.

Εκκλ. 12,13 - Ας κατακλείσωμεν τον λόγον μας με το σύνθημα· Ολα τα λόγια αυτά άκουέ τα· να φοβήσαι τον Θεόν, να τηρής τας εντολάς του, διότι εις αυτό έγκειται η αξία και ο προορισμός παντός ανθρώπου.

Εκκλ. 12,14 - ὅτι σύμπαν τὸ ποίημα ὁ Θεὸς ἄξει ἐν κρίσει, ἐν παντὶ παρεωραμένῳ, ἐὰν ἀγαθὸν καὶ ἐὰν πονηρόν.

Εκκλ. 12,14 - Και μη λησμονής ότι ο Θεός θα κρίνη όλας ανεξαιρέτως τας πράξεις των ανθρώπων, όσον απόκρυφοι και λησμονημένοι αν είναι αυταί· τόσον τας καλάς όσον και τας κακάς.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ 1

Ασ. Ασ. 1,1 - ᾎσμα ᾀσμάτων, ὅ ἐστι τῷ Σαλωμών.
Ασ. Ασ. 1,1 - Το άσμα των ασμάτων, το κατ' εξοχήν ωραίον αυτό άσμα είναι του Σολομώντος.
Ασ. Ασ. 1,2 - Φιλησάτω με ἀπὸ φιλημάτων στόματος αὐτοῦ, ὅτι ἀγαθοὶ μαστοί σου ὑπὲρ οἶνον,
Ασ. Ασ. 1,2 - Ας με φιλήση ο αγαπημένος μου με τα φιλήματα του ιδικού του στόματος, διότι αι ιδικαί του θωπείαι είναι ωραιότεραι και από τον πλέον εκλεκτόν οίνον.
Ασ. Ασ. 1,3 - καὶ ὀσμὴ μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα· μῦρον ἐκκενωθὲν ὄνομά σου. διὰ τοῦτο νεάνιδες ἠγάπησάν σε,
Ασ. Ασ. 1,3 - Η ευωδία των ιδικών σου μύρων είναι περισσότερον ευάρεστος, από όλα τα αρώματα του κόσμου. Το όνομά σου είναι σαν το μύρον, που άδειασε από σφραγισμένον δοχείον. Δια τούτο αι παρθένοι νεάνιδες σε ηγάπησαν με όλην των την καρδίαν.
Ασ. Ασ. 1,4 - εἵλκυσάν σε, ὀπίσω σου εἰς ὀσμὴν μύρων σου δραμοῦμεν. εἰσήνεγκέ με ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ταμιεῖον αὐτοῦ. ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν σοί· ἀγαπήσομεν μαστούς σου ὑπὲρ οἶνον· εὐθύτης ἠγάπησέ σε.
Ασ. Ασ. 1,4 - Ειλκύσθησαν από σέ. Θα τρέξωμεν οπίσω σου μεθυσμέναι από την ευωδίαν των ιδικών σου μύρων. Ο βασιλεύς μου με εισήγαγεν εις τα ιδιαίτερα αυτού εσωτερικά διαμερίσματα. Θα χαρώμεν και θα ευφρανθώμεν μαζή σου. Θα αγαπήσωμεν τας ευαρέστους και ηδονικάς θωπείας σου περισσότερον από τον εκλεκτόν οίνον. Καθε ευθεία καρδία σε ηγάπησε και σε αγαπά.
Ασ. Ασ. 1,5 - μέλαινά εἰμι ἐγὼ καὶ καλή, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, ὡς σκηνώματα Κηδάρ, ὡς δέῤῥεις Σαλωμών.
Ασ. Ασ. 1,5 - Ω θυγατέρες, της Ιερουσαλήμ! Είμαι πολύ μελαγχροινή εγώ, όπως αι σκηναί των κατοίκων Κηδάρ. Είμαι όμως ωραία, όπως τα πολύτιμα εκ δέρματος παραπετάσματα του ωραίου ανακτόρου του Σολομώντος.
Ασ. Ασ. 1,6 - μὴ βλέψητέ με ὅτι ἐγώ εἰμι μεμελανωμένη, ὅτι παρέβλεψέ με ὁ ἥλιος· υἱοὶ μητρός μου ἐμαχέσαντο ἐν ἐμοί, ἔθεντό με φυλάκισσαν ἐν ἀμπελῶσιν· ἀμπελῶνα ἐμὸν οὐκ ἐφύλαξα.
Ασ. Ασ. 1,6 - Μη με κυττάζετε με περιέργειαν, που είμαι μελαγχροινή. Διότι ο ήλιος έπεσε καυστικός επάνω μου και με εμαύρισε. Οι αδελφοί μου εχολώθησαν εναντίον μου και εφιλονείκησαν και με έστειλαν να φυλάττω τους αμπελώνας. Εγώ όμως από την αγάπην προς αυτόν δεν εφύλαξα τον αμπελώνα μου· αδιαφόρησα δι' αυτόν.

Ασ. Ασ. 1,7 - ἀπάγγειλόν μοι ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχή μου, ποῦ ποιμαίνεις, ποῦ κοιτάζεις ἐν μεσημβρίᾳ, μήποτε γένωμαι ὡς περιβαλλομένη ἐπ᾿ ἀγέλαις ἑταίρων σου.

Ασ. Ασ. 1,7 - Πές μου συ, τον οποίον έχει αγαπήσει η ψυχή μου, που βόσκεις τα πρόβατά σου; Που πλαγιάζεις και αναπαύεσαι κατά τας μεσημβρινάς ώρας; Πές μου, που είσαι, για να μη περιπλανηθώ αναζητούσα σε εις τα ποίμνια των συντρόφων σου ποιμένων.

Ασ. Ασ. 1,8 - ἐὰν μὴ γνῷς σεαυτήν, ἡ καλὴ ἐν γυναιξίν, ἔξελθε σὺ ἐν πτέρναις τῶν ποιμνίων καὶ ποίμαινε τὰς ἐρίφους σου ἐπὶ σκηνώμασι τῶν ποιμένων.

Ασ. Ασ. 1,8 - Εάν συ, η ωραία μεταξύ όλων των γυναικών, εάν συ δεν γνωρίζης τον εαυτόν σου, έβγα και ακολούθησε τα ίχνη των ποιμνίων. Βοσκε τα ερίφιά σου ανάμεσα εις τας κατασκηνώσεις των άλλων ποιμένων και κάπου θα εύρης αυτόν, που αναζητείς.

Ασ. Ασ. 1,9 - τῇ ἵππῳ μου ἐν ἅρμασι Φαραὼ ὡμοίωσά σε, ἡ πλησίον μου.

Ασ. Ασ. 1,9 - Με την μεγαλοπρεπή και υπερήφανον φορβάδα μου, ζευγμένην στο άρμα του Φαραώ, εγώ παρομοιάσει σέ, ω καλή μου και σύντροφέ μου.

Ασ. Ασ. 1,10 - τί ὡραιώθησαν σιαγόνες σου ὡς τρυγόνος, τράχηλός σου ὡς ὁρμίσκοι;

Ασ. Ασ. 1,10 - Ποσον ωραίαι είναι αι παρειαί σου και αι σιαγόνες σου. Ομοιάζουν με τας σιαγόνας των τρυγόνων. Ο δε τράχηλός σου είναι ωραιότατος, ωσάν στολισμόν πολυτίμων κοσμημάτων.

Ασ. Ασ. 1,11 - ὁμοιώματα χρυσίου ποιήσομέν σοι μετὰ στιγμάτων τοῦ ἀργυρίου.

Ασ. Ασ. 1,11 - Κοσμήματα χρυσού διάστικτα με άργυρον θα κατασκευάσωμεν δια τον λαιμόν σου.

Ασ. Ασ. 1,12 - ἕως οὗ ὁ βασιλεὺς ἐν ἀνακλίσει αὐτοῦ, νάρδος μου ἔδωκεν ὀσμὴν αὐτοῦ.

Ασ. Ασ. 1,12 - Καθ' ον χρόνον ο βασιλεύς μου είναι ανακεκλιμένος, παρά την πλουσίαν τράπεζάν του, ο νάρδος μου ανέδιδε το ευάρεστον άρωμά του.

Ασ. Ασ. 1,13 - ἀπόδεσμος τῆς στακτῆς ἀδελφιδός μου ἐμοί, ἀνὰ μέσον τῶν μαστῶν μου αὐλισθήσεται.

Ασ. Ασ. 1,13 - Σαν θήκη γεμάτη από ευώδη στακτήν είναι δι' εμέ ο πολυαγαπημένος αδελφός μου. Θα αναπαύεται ανάμεσα στους μαστούς μου, επάνω από την καρδιά μου.

Ασ. Ασ. 1,14 - βότρυς τῆς κύπρου ἀδελφιδός μου ἐμοί, ἐν ἀμπελῶσιν Ἐγγαδδί.

Ασ. Ασ. 1,14 - Ωσάν το ανθισμένο κλήμα, που ευωδιάζει εις τα αμπέλια της Εγγαδδί, είναι ο αγαπημένος αδελφός της ψυχής μου.

Ασ. Ασ. 1,15 - ἰδοὺ εἶ καλή, ἡ πλησίον μου, ἰδοὺ εἶ καλή, ὀφθαλμοί σου περιστεραί.

Ασ. Ασ. 1,15 - Ιδού, σύντροφέ μου, είσαι ωραία. Ιδού, είσαι ωραία. Οι οφθαλμοί σου είναι ωσάν τα περιστέρια.

Ασ. Ασ. 1,16 - ἰδοὺ εἶ καλός, ὁ ἀδελφιδός μου, καί γε ὡραῖος· πρὸς κλίνῃ ἡμῶν σύσκιος,

Ασ. Ασ. 1,16 - Ιδού, και συ είσαι ωραίος, αδελφέ της ψυχής μου· πολύ ωραίος. Είσαι επάνω εις την κλίνην σου σαν κάτω από παχύσκιον δένδρον.

Ασ. Ασ. 1,17 - δοκοὶ οἴκων ἡμῶν κέδροι, φατνώματα ἡμῶν κυπάρισσοι.

Ασ. Ασ. 1,17 - Τα δοκάρια του σπιτιού μας είναι αρωματικαί κέδροι και τα κουφώματά μας ξύλα κυπαρίσσου.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ 2

Ασ. Ασ. 2,1 - Ἐγώ ἄνθος τοῦ πεδίου, κρίνον τῶν κοιλάδων.

Ασ. Ασ. 2,1 - Εγώ είμαι το άνθος της πεδιάδος, το κρίνον των κοιλάδων.

Ασ. Ασ. 2,2 - ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν, οὕτως ἡ πλησίον μου ἀνὰ μέσον τῶν θυγατέρων.

Ασ. Ασ. 2,2 - Πράγματι ωσάν κρίνον ανάμεσα εις τα αγκάθια, έτσι είναι η καλή μου ανάμεσα εις τας άλλας παρθένους νεάνιδας.

Ασ. Ασ. 2,3 - ὡς μῆλον ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ δρυμοῦ, οὕτως ἀδελφιδός μου ἀνὰ μέσον τῶν υἱῶν· ἐν τῇ σκιᾷ αὐτοῦ ἐπεθύμησα καὶ ἐκάθισα, καὶ καρπὸς αὐτοῦ γλυκὺς ἐν λάρυγγί μου.

Ασ. Ασ. 2,3 - Ωσάν καρποφόρος μηλιά ανάμεσα εις τα άκαρπα δένδρα του δάσους, έτσι είναι ο αδελφός της ψυχής μου ανάμεσα στους άλλους νέους. Την σκιαν αυτού του δένδρου εγώ επεθύμησα και κάτω από αυτό εκάθισα. Ο καρπός του είναι γλυκύς στον λάρυγγά μου.

Ασ. Ασ. 2,4 - εἰσαγάγετέ με εἰς οἶκον τοῦ οἴνου, τάξατε ἐπ᾿ ἐμὲ ἀγάπην.

Ασ. Ασ. 2,4 - Οδηγήσατέ με στον οίκον, όπου παρατίθεται το συμπόσιον των γάμων μας. Διδάξατέ με και καταστήσατε σταθερωτάτην την προς τον νυμφίον μου αγνήν αγάπην μου.

Ασ. Ασ. 2,5 - στηρίσατέ με ἐν μύροις, στοιβάσατέ με ἐν μήλοις, ὅτι τετρωμένη ἀγάπης ἐγώ.

Ασ. Ασ. 2,5 - Είμαι πληγωμένη από την αγάπην του. Στηρίξατέ με με μύρα. Σωριάστε μπροστά μου μήλα· η ευωδία των αρωμάτων και η βρώσις των μήλων θα με στηρίξη.

Ασ. Ασ. 2,6 - εὐώνυμος αὐτοῦ ὑπὸ τὴν κεφαλήν μου, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ περιλήψεταί με.

Ασ. Ασ. 2,6 - Το αριστερό του χέρι είναι κάτω από την κεφαλήν μου και το δεξί του χέρι ας με εναγκαλισθή.

Ασ. Ασ. 2,7 - ὥρκισα ὑμᾶς, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, ἐν δυνάμεσι καὶ ἐν ἰσχύσεσι τοῦ ἀγροῦ, ἐὰν ἐγείρητε καὶ ἐξεγείρητε τὴν ἀγάπην, ἕως οὗ θελήσῃ.

Ασ. Ασ. 2,7 - Ω θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, σας εξορκίζω εις τας θαυμαστάς δυνάμεις της φύσεως, εις την ωραιότητα των αγρών και των πεδιάδων μη εξυπνήσετε και μη ανησυχήσετε την αγάπην μου. Αφήσατέ την να κοιμηθή και αναπαυθή, όσον θέλει.

Ασ. Ασ. 2,8 - Φωνὴ ἀδελφιδοῦ μου· ἰδοὺ οὗτος ἥκει πηδῶν ἐπὶ τὰ ὄρη, διαλλόμενος ἐπὶ τοὺς βουνούς.

Ασ. Ασ. 2,8 - Ακούω την φωνήν του αγαπημένου μου. Ιδού, αυτός έρχεται πηδών επάνω εις τα όρη, υπερπηδά τα βουνά και όλα τα εμπόδια.

Ασ. Ασ. 2,9 - ὅμοιός ἐστιν ἀδελφιδός μου τῇ δορκάδι ἢ νεβρῷ ἐλάφων ἐπὶ τὰ ὄρη Βαιθήλ. ἰδοὺ οὗτος ὀπίσω τοῦ τοίχου ἡμῶν παρακύπτων διὰ τῶν θυρίδων, ἐκκύπτων διὰ τῶν δικτύων.

Ασ. Ασ. 2,9 - Ο αδελφός αυτός της ψυχής μου ομοιάζει με ζαρκάδι η με μικρό ελάφι, εις τα όρη της Βαιθήλ. Ιδού, έφθασε ευρίσκεται έξω από τον τοίχον του σπιτιού μου. Κυπτει από τας θυρίδας· προσπαθεί δια μέσου των δικτυωτών να ίδη με στοργήν.

Ασ. Ασ. 2,10 - ἀποκρίνεται ἀδελφιδός μου, καὶ λέγει μοι· ἀνάστα, ἐλθὲ ἡ πλησίον μου, καλή μου, περιστερά μου,

Ασ. Ασ. 2,10 - Ο αδελφός της καρδιάς μου αποκρίνεται εις εμέ και μου λέγει· σήκω, έλα κοντά μου, συ η σύντροφός μου, η καλή μου, το περιστέρι μου.

Ασ. Ασ. 2,11 - ὅτι ἰδοὺ ὁ χειμὼν παρῆλθεν, ὁ ὑετὸς ἀπῆλθεν, ἐπορεύθη ἑαυτῷ,

Ασ. Ασ. 2,11 - Ελα· ο χειμώνας επέρασεν, αι βροχαί έφυγαν στον τόπον των.

Ασ. Ασ. 2,12 - τὰ ἄνθη ὤφθη ἐν τῇ γῇ, καιρὸς τῆς τομῆς ἔφθακε, φωνὴ τῆς τρυγόνος ἠκούσθη ἐν τῇ γῇ ἡμῶν,

Ασ. Ασ. 2,12 - Τα άνθη έκαμαν την εμφάνισίν των εις την γην. Ο καιρός του κλαδεύματος έχει φθάσει. Η φωνή της τρυγόνος ξανακούστηκε πάλιν εις την χώραν μας.

Ασ. Ασ. 2,13 - ἡ συκῆ ἐξήνεγκεν ὀλύνθους αὐτῆς, αἱ ἄμπελοι κυπρίζουσιν, ἔδωκαν ὀσμήν. ἀνάστα, ἐλθέ, ἡ πλησίον μου, καλή μου, περιστερά μου, καὶ ἐλθέ,

Ασ. Ασ. 2,13 - Η συκιά έβγαλε τους ολύνθους της. Αι άμπελοι ανθίζουν και σκορπίζουν την ευωδίαν των. Σηκω, έλα συ η σύντροφός μου, η καλή μου, η περιστερά μου, έλα

Ασ. Ασ. 2,14 - σὺ περιστερά μου, ἐν σκέπῃ τῆς πέτρας, ἐχόμενα τοῦ προτειχίσματος· δεῖξόν μοι τὴν ὄψιν σου, καὶ ἀκούτισόν με τὴν φωνήν σου,

ὅτι ἡ φωνή σου ἡδεῖα, καὶ ἡ ὄψις σου ὡραία.

Ασ. Ασ. 2,14 - συ το περιστέρι μου, που με συστολήν είσαι κρυμμένη κάτω από τον βράχον, κοντά στο τείχος. Δείξε μου την ωραίαν σου μορφήν. Καμε με να ακούσω την φωνήν σου, διότι η φωνή σου είναι γλυκεία και η όψις σου ωραία.

Ασ. Ασ. 2,15 - πιάσατε ἡμῖν ἀλώπεκας μικροὺς ἀφανίζοντας ἀμπελῶνας, καὶ αἱ ἄμπελοι ἡμῶν κυπρίζουσιν.

Ασ. Ασ. 2,15 - Πιάστε μας τα μικρά αλεπουδάκια, που καταστρέφουν τους αμπελώνας μας, τώρα που είναι αυτοί επάνω στο άνθος των.

Ασ. Ασ. 2,16 - ἀδελφιδός μου ἐμοί, κἀγὼ αὐτῷ, ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρίνοις,

Ασ. Ασ. 2,16 - Ο αγαπητός μου είναι για μένα και εγώ είμαι γι αυτόν. Αυτός είναι ο ποιμήν στα στολισμένα με κρίνους λειδάδια.

Ασ. Ασ. 2,17 - ἕως οὗ διαπνεύσῃ ἡ ἡμέρα καὶ κινηθῶσιν αἱ σκιαί. ἀπόστρεψον, ὁμοιώθητι σύ, ἀδελφιδέ μου, τῷ δόρκωνι ἢ νεβρῷ ἐλάφων ἐπὶ ὄρη κοιλωμάτων.

Ασ. Ασ. 2,17 - Εως ότου σβήση η ημέρα και αρχίσουν να πέφτουν οι σκιές της νυκτός γύρισε, αγαπημένε μου, κοντά μου. Μοιάσε με το ζαρκάδι και το νεαρό ελάφι, που τρέχει στις χαράδρες των ορέων.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ 3

Ασ. Ασ. 3,1 - Ἐπὶ κοίτην μου ἐν νυξὶν ἐζήτησα ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχή μου· ἐζήτησα αὐτὸν καὶ οὐχ εὗρον αὐτόν· ἐκάλεσα αὐτόν, καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μου.

Ασ. Ασ. 3,1 - Επάνω εις την κλίνην μου κατά την νύκτα ανεζήτησα εκείνον, τον οποίον ηγάπησε και επόθησεν η ψυχή μου. Τον ανεζήτησα, και δεν τον ευρήκα. Τον εκάλεσα, αλλά δεν άκουσε την φωνήν μου.

Ασ. Ασ. 3,2 - ἀναστήσομαι δὴ καὶ κυκλώσω ἐν τῇ πόλει, ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ἐν ταῖς πλατείαις, καὶ ζητήσω ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχή μου. ἐζήτησα αὐτὸν καὶ οὐχ εὗρον αὐτόν.

Ασ. Ασ. 3,2 - Θα σηκωθώ από την κλίνην μου, θα τριγυρίσω την πόλιν, τας αγοράς και τας πλατείας, και θα αναζητήσω εκείνον, που έχει αγαπήσει η ψυχή μου. Αλλά τον ανεζήτησα παντού, και δεν τον ευρήκα.

Ασ. Ασ. 3,3 - εὕροσάν με οἱ τηροῦντες, οἱ κυκλοῦντες ἐν τῇ πόλει. μὴ ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχή μου ἴδετε;

Ασ. Ασ. 3,3 - Με συνήντησαν οι φύλακες, που περιπολούν την πόλιν, και τους ηρώτησα μήπως είδατε εκείνον, τον οποίον αγαπά η καρδιά μου;

Ασ. Ασ. 3,4 - ὡς μικρὸν ὅτε παρῆλθον ἀπ᾿ αὐτῶν, ἕως οὗ εὗρον ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχή μου· ἐκράτησα αὐτὸν καὶ οὐκ ἀφῆκα αὐτόν, ἕως οὗ

εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς οἶκον μητρός μου καὶ εἰς ταμιεῖον τῆς συλλαβούσης με.

Ασ. Ασ. 3,4 - Απεμακρύνθην ολίγον από αυτούς. Συνέχισα την αναζήτησίν μου, έως ότου ευρήκα εκείνον, τον οποίον ηγάπησεν η ψυχή μου. Τον εκράτησα με τα χέρια μου, δεν τον αφήκα, έως ότου τον έφερα μέσα στο σπίτι της μητρός μου, στο εσωτερικόν δωμάτιον εκείνης, που με έχει γεννήσει.

Ασ. Ασ. 3,5 - ὥρκισα ὑμᾶς, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσι τοῦ ἀγροῦ, ἐὰν ἐγείρητε καὶ ἐξεγείρητε τὴν ἀγάπην, ἕως ἂν θελήσῃ.

Ασ. Ασ. 3,5 - Θυγατέρες Ιερουσαλήμ, σας εξόρκισα και σας εξορκίζω εις τας μυστηριώδεις και ζωογόνους δυνάμεις της φύσεως και των αγρών, να μη εξυπνήσετε, να μη ανησυχήσετε την αγάπην μου. Αφήσατέ την να κοιμηθή, όσον θέλει.

Ασ. Ασ. 3,6 - Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου ὡς στελέχη καπνοῦ τεθυμιαμένη σμύρναν καὶ λίβανον ἀπὸ πάντων κονιορτῶν μυρεψοῦ;

Ασ. Ασ. 3,6 - Ποιά είναι αυτή, που ανεβαίνει από την έρημον σαν ανάερη στήλη θυμιάματος σμύρνας και λιβάνου και όλων των ευωδών ουσιών, που κατασκευάζει ο μυροποιός;

Ασ. Ασ. 3,7 - ἰδοὺ ἡ κλίνη τοῦ Σαλωμών, ἑξήκοντα δυνατοὶ κύκλῳ αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραήλ,

Ασ. Ασ. 3,7 - Ιδού το μεγαλοπρεπές φορείον του Σολομώντος. Εξήντα δυνατοί άνδρες από τους ισχυρούς του Ισραήλ ολόγυρα από αυτό.

Ασ. Ασ. 3,8 - πάντες κατέχοντες ῥομφαίαν, δεδιδαγμένοι πόλεμον, ἀνὴρ ῥομφαία αὐτοῦ ἐπὶ μηρὸν αὐτοῦ ἀπὸ θάμβους ἐν νυξί.

Ασ. Ασ. 3,8 - Ολοι κρατούν ρομφαίαν. Εχουν γυμνασθή στον πόλεμον. Ο καθένας τους φέρει ζωσμένην την ρομφαίαν και κρεμασμένην στον μηρόν του, έτοιμος να την χρησιμοποίηση δια κάθε αιφνίδιον νυκτερινόν κίνδυνον.

Ασ. Ασ. 3,9 - φορεῖον ἐποίησεν ἑαυτῷ ὁ βασιλεὺς Σαλωμὼν ἀπὸ ξύλων τοῦ Λιβάνου·

Ασ. Ασ. 3,9 - Κατεσκεύασεν ο Σολομών φορείον δια τον εαυτόν του από τα ευώδη ξύλα του Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 3,10 - στύλους αὐτοῦ ἐποίησεν ἀργύριον καὶ ἀνάκλιτον αὐτοῦ χρύσεον· ἐπίβασις αὐτοῦ πορφυρᾶ, ἐντὸς αὐτοῦ λιθόστρωτον, ἀγάπην ἀπὸ θυγατέρων Ἱερουσαλήμ.

Ασ. Ασ. 3,10 - Οι κίονες του φορείου του είναι αργυροί, το ανάκλιντρον ολόχρυσον, τα στηρίγματα αυτού ολοπόρφυρα. Μέσα στο φορείον κεντητόν, ψηφιδωτόν, λαμπρόν δάπεδον, έργον και δώρον της αγάπης των θυγατέρων της Ιερουσαλήμ.

Ασ. Ασ. 3,11 - θυγατέρες Σιών, ἐξέλθατε καὶ ἴδετε ἐν τῷ βασιλεῖ Σαλωμὼν ἐν τῷ στεφάνῳ, ᾧ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ

νυμφεύσεως αὐτοῦ καὶ ἐν ἡμέρᾳ εὐφροσύνης καρδίας αὐτοῦ.

Ασ. Ασ. 3,11 - Θυγατέρες της Σιών, εβγάτε και ίδετε τον βασιλέα Σολομώντα φέροντα εις την κεφαλήν του στεφανον, με τον οποίον τον εστεφάνωσεν η μητέρα του κατά την ημέραν του γάμου του, κατά την ημέραν που ηγαλλίασε και ευφράνθη η καρδία του.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ 4

Ασ. Ασ. 4,1 - Ἰδοὺ εἶ καλή, ἡ πλησίον μου, ἰδοὺ εἶ καλή. ὀφθαλμοί σου περιστεραὶ ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου. τρίχωμά σου ὡς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν, αἳ ἀπεκαλύφθησαν ἀπὸ τοῦ Γαλαάδ.

Ασ. Ασ. 4,1 - Ιδού, είσαι ωραία συ, η σύντροφος της ζωής μου. Είσαι ωραία. Τα μάτια σου είναι ωσάν δύο περιστέρια, πίσω από την διαφανή καλύπτραν του προσώπου σου. Αι τρίχες της κεφαλής σου μοιάζουν με τας αγέλας των αιγών, αι οποίαι εφάνησαν, να έρχωνται σαν κύματα από την Γαλαάδ.

Ασ. Ασ. 4,2 - ὀδόντες σου ὡς ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων, αἳ ἀνέβησαν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, αἱ πᾶσαι διδυμεύουσαι, καὶ ἀτεκνοῦσα οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς.

Ασ. Ασ. 4,2 - Τα δόντια σου είναι λευκά, ωσάν τας αγέλας των φρεσκοκουρεμένων προβάτων, που εξήλθαν μόλις προ ολίγου αυτό το λουτρόν. Ολαι με δίδυμα, κανένα από αυτά δεν μένει στείρον.

Ασ. Ασ. 4,3 - ὡς σπαρτίον τὸ κόκκινον χείλη σου, καὶ ἡ λαλιά σου ὡραία, ὡς λέπυρον ῥοᾶς μῆλόν σου ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου.

Ασ. Ασ. 4,3 - Τα χείλη σου είναι ωσάν το κόκκινο σειρίτι, και η λαλιά σου ωραία. Καθε παρειά σου, πίσω από την διαφανή καλύπτραν του προσώπου σου, μοιάζει με ροδαλόν ήμισυ τμήμα ροδιού.

Ασ. Ασ. 4,4 - ὡς πύργος Δαυῒδ τράχηλός σου, ὁ ᾠκοδομημένος εἰς θαλπιώθ· χίλιοι θυρεοὶ κρέμανται ἐπ᾿ αὐτόν, πᾶσαι βολίδες τῶν δυνατῶν.

Ασ. Ασ. 4,4 - Ο τράχηλός σου μοιάζει σαν τον ωραίον υψηλόν πύργον του Δαβίδ, ο οποίος έχει οικοδομηθή εις περίοπτον θέσιν. Χιλιαι μεγάλαι ασπίδες κρέμονται από αυτόν· πλήθος βέλη και ακόντια δια τους στρατιώτας.

Ασ. Ασ. 4,5 - δύο μαστοί σου ὡς δύο νεβροὶ δίδυμοι δορκάδος οἱ νεμόμενοι ἐν κρίνοις.

Ασ. Ασ. 4,5 - Οι δύο μαστοί σου μοιάζουν σαν δυό νεβρούς, δίδυμα ζαρκάδια, που βόσκουν ανάμεσα εις τα κρίνα.

Ασ. Ασ. 4,6 - ἕως οὗ διαπνεύσῃ ἡμέρα καὶ κινηθῶσιν αἱ σκιαί, πορεύσομαι ἐμαυτῷ πρὸς τὸ ὄρος τῆς σμύρνης καὶ πρὸς τὸν βουνὸν τοῦ Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,6 - Μέχρις ότου αρχίση να σβήνη η ημέρα και να πίπτουν αι σκιαι της νυκτός, θα μεταβώ εγώ στον λόφον της σμύρνας, προς το βουνό

του Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,7 - ὅλη καλὴ εἶ, πλησίον μου, καὶ μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν σοί.

Ασ. Ασ. 4,7 - Συντροφέ μου, όλη είσαι ωραία. Δεν υπάρχει κανένα ψεγάδι εις σέ.

Ασ. Ασ. 4,8 - δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου, νύμφη, δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου· ἐλεύσῃ καὶ διελεύσῃ ἀπὸ ἀρχῆς πίστεως, ἀπὸ κεφαλῆς Σανὶρ καὶ Ἑρμών, ἀπὸ μανδρῶν λεόντων, ἀπὸ ὀρέων παρδάλεων.

Ασ. Ασ. 4,8 - Ελα κοντά μου από τον Λιβανον, ω νύμφη μου. Φυγε από τον Λιβανον και έλα. Ελα προσπέρασε την υψηλήν κορυφήν του βουνού, την κορυφήν του Σανίρ και του Ερμών, όπου υπάρχουν τα κρησφύγετα των λεόντων, το όρη όπου φωληάζουν αι παρδάλεις.

Ασ. Ασ. 4,9 - ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἀδελφή μου νύμφη· ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἑνὶ ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου, ἐν μιᾷ ἐνθέματι τραχήλων σου.

Ασ. Ασ. 4,9 - Αδελφή μου και νύμφη μου, αιχμαλώτισες την καρδίαν μας. Με ένα βλέμμα των οφθαλμών σου αιχμαλώτισες τας καρδίας μας· με ένα από τα κοσμήματα του τραχήλου σου.

Ασ. Ασ. 4,10 - τί ἐκαλλιώθησαν μαστοί σου, ἀδελφή μου νύμφη; τί ἐκαλλιώθησαν μαστοί σου ἀπὸ οἴνου, καὶ ὀσμὴ ἱματίων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα;

Ασ. Ασ. 4,10 - Νυμφη και αδελφή μου, διατί είναι τόσον ωραία τα στήθη σου; Διατί οι μαστοί σου είναι μεθυστικώτεροι από τον οίνον και η ευωδία των ενδυμάτων σου ανωτέρα από όλα τα αρώματα;

Ασ. Ασ. 4,11 - κηρίον ἀποστάζουσι χείλη σου, νύμφη· μέλι καὶ γάλα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν σου, καὶ ὀσμὴ ἱματίων σου ὡς ὀσμὴ Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,11 - Μέλι κηρήθρας στάζουν τα χείλη σου, ω νύμφη μου. Μέλι και γάλα ρέουν, οι γλυκείς λόγοι σου, κάτω από την γλώσσαν σου. Το άρωμα των ιματίων σου είναι ωσάν την ευωδίαν του Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,12 - κῆπος κεκλεισμένος, ἀδελφή μου νύμφη, κῆπος κεκλεισμένος, πηγὴ ἐσφραγισμένη.

Ασ. Ασ. 4,12 - Αδελφή μου και νύμφη μου, σεμνή και ωραία, είσαι κήπος κλεισμένος, κήπος κλεισμένος και πηγή εσφραγισμένη.

Ασ. Ασ. 4,13 - ἀποστολαί σου παράδεισος ῥοῶν μετὰ καρποῦ ἀκροδρύων, κύπροι μετὰ νάρδων,

Ασ. Ασ. 4,13 - Τα βλαστάνοντα στον κήπον σου, είναι ωσάν ωραίες ροδιές με κρεμασμένους τους καρπούς των εις τα ακρινά βλαστάρια των. Μοιάζουν με ανθισμένο αμπέλι και νάρδους.

Ασ. Ασ. 4,14 - νάρδος καὶ κρόκος, κάλαμος καὶ κιννάμωμον μετὰ πάντων ξύλων τοῦ Λιβάνου, σμύρνα ἀλὼθ μετὰ πάντων πρώτων μύρων.

Ασ. Ασ. 4,14 - Αρωματικός νάρδος και κρόκος ανθούν εκεί, κανέλλα και κιννάμωμον και όλα τα δένδρα του Λιβάνου, η αρωματική σμύρνα, η αλόη

και όλα τα εξαίρετα μύρα.

Ασ. Ασ. 4,15 - πηγὴ κήπου καὶ φρέαρ ὕδατος ζῶντος καὶ ῥοιζοῦντος ἀπὸ τοῦ Λιβάνου.

Ασ. Ασ. 4,15 - Μέσα στον κήπον υπάρχει φρέαρ και πηγή, που αναβλύζει ολοδροσον νερό· καταρράκτης, που με βουητό κατεβαίνει από τον Λιβανον.

Ασ. Ασ. 4,16 - Ἐξεγέρθητι, βοῤῥᾶ, καὶ ἔρχου, νότε, διάπνευσον κῆπόν μου, καὶ ῥευσάτωσαν ἀρώματά μου· καταβήτω ἀδελφιδός μου εἰς κῆπον αὐτοῦ καὶ φαγέτω καρπὸν ἀκροδρύων αὐτοῦ.

Ασ. Ασ. 4,16 - Σηκω άνεμε του βορρά, έλα και συ άνεμε του νότου, πνεύσατε στον κήπον μου. Ας διαλυθούν παντού τα αρώματά μου, ας κατεβή ο αγαπητός μου στον κήπον μου και ας φάγη τους ωρίμους καρπούς, που κρέμονται από τους βλαστούς των δένδρων μου.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ 5

Ασ. Ασ. 5,1 - Εἰσῆλθον εἰς κῆπόν μου, ἀδελφή μου νύμφη, ἐτρύγησα σμύρναν μου μετὰ ἀρωμάτων μου, ἔφαγον ἄρτον μου μετὰ μέλιτός μου, ἔπιον οἶνόν μου μετὰ γάλακτός μου· φάγετε, πλησίοι, καὶ πίετε καὶ μεθύσθητε, ἀδελφοί.

Ασ. Ασ. 5,1 - Εισήλθον σαν νοικοκύρης στον κήπον σου, νύμφη και αδελφή μου. Ετρύγησα μόνος μου την σμύρναν μου με τα πολλά της αρώματα. Εφαγα άρτον και μέλι, έπια τον οίνον μου και το γάλα μου και σεις φίλοι μου φάγετε, πίετε, χορτάσατε, ευφρανθήτε, αδελφοί μου.

Ασ. Ασ. 5,2 - Ἐγὼ καθεύδω καὶ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ. φωνὴ ἀδελφιδοῦ μου κρούει ἐπὶ τὴν θύραν. Ἄνοιξόν μοι, ἀδελφή μου, ἡ πλησίον μου, περιστερά μου, τελεία μου, ὅτι ἡ κεφαλή μου ἐπλήσθη δρόσου καὶ οἱ βόστρυχοί μου ψεκάδων νυκτός.

Ασ. Ασ. 5,2 - Εγώ κοιμώμαι, αλλά η καρδιά μου αγρυπνεί. Ακούεται η φωνή του αγαπητού μου, κρούει την θύραν μου. Ανοιξε αδελφή μου, σύντροφέ μου, περιστερά μου, συ η κατά πάντα ωραία μου, διότι το κεφάλι μου εγέμισε από την δρόσον και οι βόστρυχοί μου από τας σταγόνας της νυκτός.

Ασ. Ασ. 5,3 - Ἐξεδυσάμην τὸν χιτῶνά μου, πῶς ἐνδύσομαι αὐτόν; ἐνιψάμην τοὺς πόδας μου, πῶς μολυνῶ αὐτούς;

Ασ. Ασ. 5,3 - Εγώ έχω βγάλει ήδη τον χιτώνα μου, πως να τον φορέσω και πάλιν; Επλυνα τους πόδας μου, πως να τους λερώσω πάλιν;

Ασ. Ασ. 5,4 - ἀδελφιδός μου ἀπέστειλε χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀπῆς, καὶ ἡ κοιλία μου ἐθροήθη ἐπ᾿ αὐτόν.

Ασ. Ασ. 5,4 - Ο αγαπητός μου άπλωσε το χέρι του από κάποιαν οπήν, δια να ανοίξη την θύραν μου, και η καρδιά μου συνεκινήθη από αυτόν και

εθερμάνθη.

Ασ. Ασ. 5,5 - ἀνέστην ἐγὼ ἀνοῖξαι τῷ ἀδελφιδῷ μου, χεῖρές μου ἔσταξαν σμύρναν, δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη ἐπὶ χεῖρας τοῦ κλείθρου.

Ασ. Ασ. 5,5 - Εσηκώθην εγώ, δια να ανοίξω στον αγαπημένον μου αδελφόν. Τα χέρια μου έσταζαν από ευώδη σμύρναν, τα δάκτυλά μου έσταζαν σμύρναν εις την λαβήν του κλειδιού της θύρας.

Ασ. Ασ. 5,6 - ἤνοιξα ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῷ μου· ἀδελφιδός μου παρῆλθε. ψυχή μου ἐξῆλθεν ἐν λόγῳ αὐτοῦ. ἐζήτησα αὐτὸν καὶ οὐχ εὗρον αὐτόν, ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μου.

Ασ. Ασ. 5,6 - Ανοιξα εγώ στον αγαπημένον μου αδελφόν. Αλλά ο αγαπητός μου είχε περάσει και φύγει. Η ψυχή μου σαν να έσβησε μέσα μου από το γεγονός αυτό. Δεν τον είδα. Τον ανεζήτησα και δεν τον ευρήκα. Τον εφώναξα με το όνομά του και εκείνος δεν μου απήντησεν.

Ασ. Ασ. 5,7 - εὕροσάν με οἱ φύλακες οἱ κυκλοῦντες ἐν τῇ πόλει, ἐπάταξάν με, ἐτραυμάτισάν με· ἦραν τὸ θέριστρόν μου ἀπ᾿ ἐμοῦ φύλακες τῶν τειχέων.

Ασ. Ασ. 5,7 - Εξήλθα από το σπίτι, δια να τον αναζητήσω. Με συνήντησαν οι περιπολούντες νυχτοφύλακες εις την πόλιν, με εκτύπησαν, με ετραυμάτισαν, αφήρεσαν την καλύπτραν του προσώπου μου οι φύλακες των τειχών της πόλεως.

Ασ. Ασ. 5,8 - ὥρκισα ὑμᾶς, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσι τοῦ ἀγροῦ· ἐὰν εὕρητε τὸν ἀδελφιδόν μου, τί ἀπαγγείλητε αὐτῷ; ὅτι τετρωμένη ἀγάπης ἐγώ εἰμι.

Ασ. Ασ. 5,8 - Ω θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, σας εξορκίζω εις τας δυνάμεις της φύσεως και εις τας ωραιότητας του αγρού, εάν συναντήσετε τον αγαπημένον μου αδελφόν, τι θα αναγγείλετε εις αυτόν; Είπατέ του, ότι είμαι εγώ πληγωμένη από την αγάπην του.

Ασ. Ασ. 5,9 - Τί ἀδελφιδός σου ἀπὸ ἀδελφιδοῦ, ἡ καλὴ ἐν γυναιξί; τί ἀδελφιδός σου ἀπὸ ἀδελφιδοῦ, ὅτι οὕτως ὥρκισας ἡμᾶς;

Ασ. Ασ. 5,9 - Τι διαφέρει ο αγαπητός σου από άλλους αγαπητούς νέους, ω ωραία μεταξύ των γυναικών; Τι διάφορα χαρακτηριστικά έχει ο αγαπητός σου από άλλον αγαπητόν, ώστε να μας εξορκιζης κατ' αυτόν τον τρόπον;

Ασ. Ασ. 5,10 - Ἀδελφιδός μου, λευκὸς καὶ πυῤῥός, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων·

Ασ. Ασ. 5,10 - Ο αγαπημένος μου αδελφός είναι λευκός και ροδαλός, εκλεκτός και περίβλεπτος μεταξύ μυριάδων νέων.

Ασ. Ασ. 5,11 - κεφαλὴ αὐτοῦ χρυσίον καιφάζ, βόστρυχοι αὐτοῦ ἐλάται, μέλανες ὡς κόραξ·

Ασ. Ασ. 5,11 - Η κεφαλή του είναι χρυσός καθαρός. Πυκνοί και κυματιστοί οι βόστρυχοί του, ωσάν το πυκνόφυλλον έλατον, μαύροι ωσάν τον κόρακα.

Ασ. Ασ. 5,12 - ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς περιστεραὶ ἐπὶ πληρώματα ὑδάτων λελουσμέναι ἐν γάλακτι, καθήμεναι ἐπὶ πληρώματα·

Ασ. Ασ. 5,12 - Τα μάτια του μοιάζουν σαν περιστέρια, που κάθονται κοντά εις δεξαμενάς γεμάτας νερό, ολόλευκα σαν λουσμένα με γάλα.

Ασ. Ασ. 5,13 - σιαγόνες αὐτοῦ ὡς φιάλαι τοῦ ἀρώματος φύουσαι μυρεψικά· χείλη αὐτοῦ κρίνα στάζοντα σμύρναν πλήρη·

Ασ. Ασ. 5,13 - Σαν φιάλαι αρώματος αι δύο παρειαί του, από τας οποίας φυτρώνει το γένειόν του σαν πρασιά αρωματωδών φυτών. Τα χείλη του ομοιάζουν με τα κρίνα, που αποστάζουν πολύτιμον ανόθευτον σμύρναν.

Ασ. Ασ. 5,14 - χεῖρες αὐτοῦ τορευταὶ χρυσαῖ πεπληρωμέναι Θαρσίς· κοιλία αὐτοῦ πυξίον ἐλεφάντινον ἐπὶ λίθου σαπφείρου·

Ασ. Ασ. 5,14 - Ωραίαι και σαν να έχουν τορναρισθή με τόρνον αι χείρες του, χρυσαί ωσάν το χρυσίον Θαρσίς. Το σώμα του σαν από ελεφαντοστούν, διάστικτον με πολιτίμους λίθους σαπφείρου.

Ασ. Ασ. 5,15 - κνῆμαι αὐτοῦ στῦλοι μαρμάρινοι τεθεμελιωμένοι ἐπὶ βάσεις χρυσᾶς· εἶδος αὐτοῦ ὡς Λίβανος, ἐκλεκτὸς ὡς κέδροι·

Ασ. Ασ. 5,15 - Αι κνήμαι του μαρμάρινοι στύλοι, που στηρίζονται εις χρυσάς βάσεις. Η όλη του εμφάνισις ωραία, όπως ο Λιβανος. Είναι εκλεκτός μεταξύ όλων των ανθρώπων, όπως η κέδρος μεταξύ των άλλων δένδρων.

Ασ. Ασ. 5,16 - φάρυγξ αὐτοῦ γλυκασμοὶ καὶ ὅλος ἐπιθυμία· οὗτος ἀδελφιδός μου καὶ οὗτος πλησίον μου, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ.

Ασ. Ασ. 5,16 - Οι λόγοι του λάρυγγός του γλυκείς. Είναι εξ ολοκλήρου εράσμιος και ποθητός. Θυγατέρες Ιερουσαλήμ, τέτοιος είναι ο αγαπημένος μου αδελφός, τέτοιος είναι ο σύντροφός μου.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ 6

Ασ. Ασ. 6,1 - Ποῦ ἀπῆλθεν ὁ ἀδελφιδός σου, ἡ καλὴ ἐν γυναιξί; ποῦ ἀπέβλεψεν ὁ ἀδελφιδός σου; καὶ ζητήσομεν αὐτὸν μετὰ σοῦ.

Ασ. Ασ. 6,1 - Αι θυγατέρες της Ιερουσαλήμ την ερωτούν· Που επήγεν ο αγαπημένος σου αδελφός, ω ωραία μεταξύ των γυναικών; Ποίαν κατεύθυνσιν επήρεν ο αδελφός σου; Πές μας, δια να τον αναζητήσωμεν μαζή με σένα και τον ανεύρωμεν.

Ασ. Ασ. 6,2 - Ἀδελφιδός μου κατέβη εἰς κῆπον αὐτοῦ εἰς φιάλας τοῦ ἀρώματος ποιμαίνειν ἐν κήποις καὶ συλλέγειν κρίνα.

Ασ. Ασ. 6,2 - Ο αγαπητός μου κατέβη στον κήπον του, εις τας πρασιάς των αρωματικών ανθέων. Περιπατεί στους κήπους, συλλέγει κρίνα.

Ασ. Ασ. 6,3 - ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῷ μου, καὶ ἀδελφιδός μου ἐμοί, ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρίνοις.

Ασ. Ασ. 6,3 - Εγώ ανήκω στον αγαπημένον μου αδελφόν και εκείνος ανήκει εις εμέ. Αυτός είναι, που ποιμαίνει τα πρόβατά του μέσα εις τα κρίνα.

Ασ. Ασ. 6,4 - Καλὴ εἶ, ἡ πλησίον μου, ὡς εὐδοκία, ὡραία ὡς Ἱερουσαλήμ, θάμβος ὡς τεταγμέναι.

Ασ. Ασ. 6,4 - Ωραία είσαι συ, σύντροφέ μου, ωσάν ευάρεστος και καλή επιθυμία, ωραία, όπως η Ιερουσαλήμ. Εμπνέεις θαυμασμόν ωσάν τας παρατεταγμένας προς πόλεμον στρατιωτικάς δυνάμεις.

Ασ. Ασ. 6,5 - ἀπόστρεψον ὀφθαλμούς σου ἀπεναντίον μου, ὅτι αὐτοὶ ἀνεπτέρωσάν με. τρίχωμά σου ὡς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν, αἳ ἀνεφάνησαν ἀπὸ τοῦ Γαλαάδ.

Ασ. Ασ. 6,5 - Γυρισε αλλού, μακράν από εμέ τα μάτια σου, διότι αυτά με την μαγείαν των με ανεπτέρωσαν. Αι τρίχες της κεφαλής σου ομοιάζουν με κοπάδια αιγών, που έχουν αναφανή από την περιοχήν του Γαλαάδ.

Ασ. Ασ. 6,6 - ὀδόντες σου ὡς ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων, αἳ ἀνέβησαν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, αἱ πᾶσαι διδυμεύουσαι, καὶ ἀτεκνοῦσα οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς.

Ασ. Ασ. 6,6 - Τα ολόλευκα δόντια σου ομοιάζουν με κοπάδια φρεσκοκουρευμένων λευκών προβάτων, τα οποία μόλις τώρα εβγήκαν από το λουτρόν και είναι καθαρά και λευκά. Ολαι αι αμνάδες έχουν δίδυμα, καμμία στείρα δεν υπάρχει ανάμεσα εις αυτάς.

Ασ. Ασ. 6,7 - ὡς σπαρτίον τὸ κόκκινον χείλη σου καὶ ἡ λαλιά σου ὡραία, ὡς λέπυρον τῆς ῥοᾶς μῆλόν σου ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου.

Ασ. Ασ. 6,7 - Ωσάν κόκκινο σειρήτι τα χείλη σου, ωραία και γεμάτη χάριν η λαλιά σου. Καθε παρειά σου, πίσω από την διαφανή καλύπτραν, φαίνεται σαν το ροδοκκόκινο ήμισυ ροδιού.

Ασ. Ασ. 6,8 - ἑξήκοντά εἰσι βασίλισσαι, καὶ ὀγδοήκοντα παλλακαί, καὶ νεάνιδες ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Ασ. Ασ. 6,8 - Εξήκοντα βασίλισσαι είναι δια τους βασιλείς του κόσμου και ογδόηκοντα σύζυγοι δευτέρας σειράς και αναρίθμητοι άλλαι νεάνιδες προσφέρονται εις αυτούς.

Ασ. Ασ. 6,9 - μία ἐστὶ περιστερά μου, τελεία μου, μία ἐστὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς, ἐκλεκτή ἐστι τῇ τεκούσῃ αὐτήν. εἴδοσαν αὐτὴν θυγατέρες καὶ μακαριοῦσιν αὐτήν, βασίλισσαι καί γε παλλακαὶ καὶ αἰνέσουσιν αὐτήν.

Ασ. Ασ. 6,9 - Δι' εμέ όμως, μία είναι η περιστερά μου, η απολύτως τελεία δι' εμέ, η μοναχοκόρη της μητρός σου, η εκλεκτή και δι' εκείνην που σε εγέννησε. Την είδαν αι άλλαι νεάνιδες, την εμακάρισαν και την μακαρίζουν. Και αυταί ακόμη αι βασίλισσαι και αι δευτέρας σειράς σύζυγοι των βασιλέων θα την εγκωμιάζουν και θα λέγουν·

Ασ. Ασ. 6,10 - τίς αὕτη ἡ ἐκκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος, καλὴ ὡς σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος, θάμβος ὡς τεταγμέναι;

Ασ. Ασ. 6,10 - Ποιά είναι αυτή η οποία προβάλλει ωσάν ολοκάθαρη πρωΐα, ωραία όπως η σελήνη, εκλεκτή όπως ο ήλιος, θαυμαστή, όπως αι

παρατεταγμέναι προς μάχην στρατιωτικαί δυνάμεις;

Ασ. Ασ. 6,11 - Εἰς κῆπον καρύας κατέβην ἰδεῖν ἐν γεννήμασι τοῦ χειμάῤῥου, ἰδεῖν εἰ ἤνθισεν ἡ ἄμπελος, ἐξήνθησαν αἱ ῥοαί· ἐκεῖ δώσω τοὺς μαστούς μου σοί.

Ασ. Ασ. 6,11 - Και εκείνη λέγει· Κατέβηκα στο περιβόλι, όπου υπάρχουν οι καρυδιές· κατέβηκα, δια να ιδώ όσα βλαστάνουν εις τας όχθας των ρυακίων. Να παρατηρήσω, εάν έχουν ανθίσει τα αμπέλια και οι ροδιές. Εκεί, ω νυμφίε μου, θα σου προσφέρω τους εναγκαλισμούς μου.

Ασ. Ασ. 6,12 - οὐκ ἔγνω ἡ ψυχή μου· ἔθετό με ἅρματα Ἀμιναδάβ.

Ασ. Ασ. 6,12 - Χωρίς να το εννοήση η ψυχή μου, σαν να με εκάθισεν εις τα ταχύτατα άρματα των ευγενών και επισήμων.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ 7

Ασ. Ασ. 7,1 - Ἐπίστρεφε, ἐπίστρεφε, ἡ Σουλαμῖτις· ἐπίστρεφε, ἐπίστρεφε, καὶ ὀψόμεθα ἐν σοί, τί ὄψεσθε ἐν τῇ Σουλαμίτιδι; ἡ ἐρχομένη ὡς χοροὶ τῶν παρεμβολῶν.

Ασ. Ασ. 7,1 - Γυρισε πίσω, επίστρεψε προς ημάς, ω Σουλαμίτις. Ξαναγύρισε, κύτταξέ μας και ημείς θα ίδωμεν το ωραίον σου πρόσωπον. Τι θα ίδετε εις εμέ εις μίαν ασήμαντον Σουλαμίτιδα; Συ, καθώς έρχεσαι με τόσην χάριν και μεγαλοπρέπειαν, ομοιάζεις με χορούς ουρανίων ταξιαρχιών.

Ασ. Ασ. 7,2 - ὡραιώθησαν διαβήματά σου ἐν ὑποδήμασί σου, θύγατερ Ναδάβ· ῥυθμοὶ μηρῶν ὅμοιοι ὁρμίσκοις, ἔργον τεχνίτου·

Ασ. Ασ. 7,2 - Ωραίον είναι το βάδισμά σου με τα εύμορφα υποδήματά σου ω κόρη αρχόντων! Καλλιτεχνικόν ρυθμόν και αρμονίαν έχουν οι μηροί σου, όμοιοι με περιδέραιον, ωσάν κομψοτέχνημα μεγάλου τεχνίτου.

Ασ. Ασ. 7,3 - ὀμφαλός σου κρατὴρ τορευτὸς μὴ ὑστερούμενος κράμα· κοιλία σου θημωνία σίτου πεφραγμένη ἐν κρίνοις·

Ασ. Ασ. 7,3 - Ο τορνευτός ομφαλός σου ομοιάζει με κοσμημένον κύπελλον από το οποίον δεν λείπει ποτέ ο οίνος. Η κοιλία σου ομοιάζει με θημωνιάν σίτου, φραγμένην με κρίνα.

Ασ. Ασ. 7,4 - δύο μαστοί σου, ὡς δύο νεβροὶ δίδυμοι δορκάδος·

Ασ. Ασ. 7,4 - Οι δύο μαστοί σου ομοιάζουν σαν δίδυμα μικρά ζαρκάδια.

Ασ. Ασ. 7,5 - ὁ τράχηλός σου ὡς πύργος ἐλεφάντινος· οἱ ὀφθαλμοί σου ὡς λίμναι ἐν Ἐσεβών, ἐν πύλαις θυγατρὸς πολλῶν· μυκτήρ σου ὡς πύργος τοῦ Λιβάνου σκοπεύων πρόσωπον Δαμασκοῦ·

Ασ. Ασ. 7,5 - Ο τράχηλός σου ωσάν πύργον από ελεφαντοστούν, τα μάτια σου, αστραφτερά και ολοκάθαρα, όπως αι δεξάμεναί αι παρά τας πύλας της Εσεβών, πόλεως πολλών κατοίκων. Η μύτη σου ωσάν πύργος του Λιβάνου εστραμμένου προς την Δαμασκόν.

Ασ. Ασ. 7,6 - κεφαλή σου ἐπὶ σὲ ὡς Κάρμηλος, καὶ πλόκιον κεφαλῆς σου ὡς πορφύρα, βασιλεὺς δεδεμένος ἐν παραδρομαῖς.

Ασ. Ασ. 7,6 - Η κεφαλή σου επάνω στο σώμα σου ομοιάζει σαν το όρος Καρμηλον. Αι πλεξίδες της κεφαλής σου ακτινοβολούν ωσάν πορφύρα και αυτός ο βασιλεύς, όταν διέρχεται εμπρός σου, είναι σαν να δένεται με αυτάς.

Ασ. Ασ. 7,7 - τί ὡραιώθης καὶ τὶ ἡδύνθης ἀγάπη, ἐν τρυφαῖς σου;

Ασ. Ασ. 7,7 - Ποσον ωραία γίνεσαι, αγάπη μου! Ποσον ηδονική εις τας τρυφερότητάς σου!

Ασ. Ασ. 7,8 - τοῦτο μέγεθός σου, ὡμοιώθης τῷ φοίνικι καὶ οἱ μαστοί σου τοῖς βότρυσιν.

Ασ. Ασ. 7,8 - Το ανάστημά σου ομοιάζει με φοίνικα και οι μαστοί σου με σταφύλια αμπέλου.

Ασ. Ασ. 7,9 - εἶπα· ἀναβήσομαι ἐπὶ τῷ φοίνικι, κρατήσω τῶν ὕψεων αὐτοῦ, καὶ ἔσονται δὴ μαστοί σου ὡς βότρυες τῆς ἀμπέλου καὶ ὀσμὴ ῥινός σου ὡς μῆλα

Ασ. Ασ. 7,9 - Είπα· θα αναβώ επάνω στον φοίνικα, θα φθάσω εις τα υψη αυτού, και οι μαστοί σου θα είναι πλησίον μου ωσάν σταφύλια αμπέλου, και η ευωδία της ρινός σου ως ευωδία μήλων.

Ασ. Ασ. 7,10 - καὶ ὁ λάρυγξ σου ὡς οἶνος ὁ ἀγαθός, πορευόμενος τῷ ἀδελφιδῷ μου εἰς εὐθύτητα, ἱκανούμενος χείλεσί μου καὶ ὀδοῦσιν.

Ασ. Ασ. 7,10 - Ο γλυκύλαλος λάρυγξ σου ως εκλεκτός οίνος, Ο οποίος, προσθέτει η νύμφη, θα ρέη προς το στόμα του αγαπητού μου κατ' ευθείαν, ικανός να τον ευφραίνη με τα χείλη μου και με τους οδόντας μου.

Ασ. Ασ. 7,11 - Ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῷ μου, καὶ ἐπ᾿ ἐμὲ ἡ ἐπιστροφὴ αὐτοῦ.

Ασ. Ασ. 7,11 - Εγώ ανήκω στον αγαπημένον μου αδελφόν και η σφόδρα επιθυμία εκείνου επιστρέφει προς εμέ.

Ασ. Ασ. 7,12 - ἐλθέ, ἀδελφιδέ μου, ἐξέλθωμεν εἰς ἀγρόν, αὐλισθῶμεν ἐν κώμαις·

Ασ. Ασ. 7,12 - Ελα αγαπητέ μου, ας εξέλθωμεν στους αγρούς, ας κατοικήσωμεν εις τας κώμας.

Ασ. Ασ. 7,13 - ὀρθρίσωμεν εἰς ἀμπελῶνας, ἴδωμεν εἰ ἤνθησεν ἡ ἄμπελος, ἤνθησεν ὁ κυπρισμός, ἤνθησαν αἱ ῥοαί· ἐκεῖ δώσω τοὺς μαστούς μου σοί.

Ασ. Ασ. 7,13 - Πρωϊ ας εγερθώμεν, δια να περιπατήσωμεν στους αμπελώνας· να ίδωμεν, εάν έχη ανθίσει η άμπελος, αν έκαμαν την εμφάνισίν των τα τρυφερά άνθη, αν άνθισαν οι ροδιές. Εκεί εγώ θα δώσω εις σε όλους τους εναγκαλισμούς μου, θα εκδηλώσω όλας τας αγνάς μου προς σε διαθέσεις.

Ασ. Ασ. 7,14 - οἱ μανδραγόραι ἔδωκαν ὀσμήν, καὶ ἐπὶ θύραις ἡμῶν πάντα ἀκρόδρυα, νέα πρὸς παλαιά, ἀδελφιδέ μου, ἐτήρησά σοι.

Ασ. Ασ. 7,14 - Οι μανδραγόραι αναδίδουν την ευωδίαν των και επάνω από τας θύρας της καλύβης μας κρέμονται διάφοροι εξαίρετοι καρποί, νέοι και παλαιοί, τους οποίους εγώ, αγαπημένε μου αδελφέ, εφύλαξα δια σέ.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ 8

Ασ. Ασ. 8,1 - Τίς δῴη σε, ἀδελφιδέ μου, θηλάζοντα μαστούς μητρός σου; εὑροῦσά σε ἔξω φιλήσω σε, καί γε οὐκ ἐξουδενώσουσί μοι.

Ασ. Ασ. 8,1 - Και αν ήσουνα αδελφός μου ομογάλακτος, που θα εθήλαζες τους μαστούς της ίδιας μητρός, και σε εύρισκα έξω, θα σε εφιλούσα και κανείς δεν θα με κατηγορούσε δι' αυτό.

Ασ. Ασ. 8,2 - παραλήψομαί σε, εἰσάξω σε εἰς οἶκον μητρός μου καὶ εἰς ταμιεῖον τῆς συλλαβούσης με· ποτιῶ σε ἀπὸ οἴνου τοῦ μυρεψικοῦ, ἀπὸ νάματος ῥοῶν μου.

Ασ. Ασ. 8,2 - Δεν είμαι όμως αδελφή σου. Δια τούτο θα σε παρώ ως νυμφίον μου. Θα σε οδηγήσω στον οίκον της μητρός μου, στο εσωτερικώτερον δωμάτιον αυτής, η οποία με συνέλαβε και με εγέννησεν. Εκεί θα σε ποτίζω με ευώδη οίνον, με το νάμα από τα ρόϊδια μου.

Ασ. Ασ. 8,3 - εὐώνυμος αὐτοῦ ὑπὸ τὴν κεφαλήν μου, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ περιλήψεταί με.

Ασ. Ασ. 8,3 - Εκεί το αριστερό χέρι του αγαπητού μου θα ευρίσκεται κάτω από την κεφαλήν μου και το δεξιό του θα με εναγκαλίζεσαι.

Ασ. Ασ. 8,4 - ὥρκισα ὑμᾶς, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσι τοῦ ἀγροῦ ἐὰν ἐγείρητε καὶ ἐὰν ἐξεγείρητε τὴν ἀγάπην, ἕως ἂν θελήσῃ.

Ασ. Ασ. 8,4 - Σας εξορκίζω, θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, εις τας δυνάμεις της φύσεως, εις τας ωραιότητας του αγρού, μη ανησυχήσετε, μη εξυπνήσετε την αγάπην μου. Αφήσατε την να κοιμηθή όσον θέλει.

Ασ. Ασ. 8,5 - Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη, ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδόν αὐτῆς; ὑπὸ μῆλον ἐξήγειρά σε· ἐκεῖ ὠδίνησέ σε ἡ μήτηρ σου, ἐκεῖ ὠδίνησέ σε ἡ τεκοῦσά σε.

Ασ. Ασ. 8,5 - Ποιά είναι αυτή που ανεβαίνει από την έρημον, στολισμένη σαν με ολόλευκα άνθη στηριζομένη στον αγαπητόν της; Κατω από την μηλιά σε εξυπνησα. Εκεί ευρήκαν την μητέρα σου αι ωδίνες του τοκετού. Εκεί έπιασαν πόνοι του τοκετού εκείνην, που σε εγέννησε.

Ασ. Ασ. 8,6 - θές με ὡς σφραγῖδα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, ὡς σφραγῖδα ἐπὶ τὸν βραχίονά σου· ὅτι κραταιὰ ὡς θάνατος ἀγάπη, σκληρὸς ὡς ᾅδης ζῆλος· περίπτερα αὐτῆς περίπτερα πυρός, φλόγες αὐτῆς·

Ασ. Ασ. 8,6 - Βαλε με ωσάν σφραγίδα μέσα εις την καρδιάν σου, δια να με αισθάνεσαι μαζή σου πάντοτε. Ωσάν σφραγίδα στον βραχίονά σου, δια να

με βλέπης. Διότι η αγάπη είναι εξ ίσου ισχυρά, όπως και ο θάνατος. Η φλόγα της αχόρταστη, όπως αχόρταστος είναι ο άδης. Οι γύρω ακτινοβόλοι σπινθηρισμοί της ωσάν τα σπινθοβολήματα του πυρός. Αι φλόγες αυτής ωσάν το πυρ.

Ασ. Ασ. 8,7 - ὕδωρ πολὺ οὐ δυνήσεται σβέσαι τὴν ἀγάπην, καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσιν αὐτήν. ἐὰν δῷ ἀνὴρ πάντα τὸν βίον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐξουδενώσει ἐξουδενώσουσιν αὐτόν.

Ασ. Ασ. 8,7 - Οσον πολύ και αν είναι το νερό, δεν ημπορεί να σβήση την φλόγα της αγάπης. Και αυτοί ακόμα οι ποταμοί δεν μπορούν να την πλημυρίσουν και να την πνίξουν. Εάν πλημμυρισμένος από αγάπην ο άνδρας δώση όλην την περιουσίαν του, δια να την εξαγόραση, θα τον ελεινολογήσουν και θα τον εξευτελίσουν οι άλλοι. Διότι η αγάπη δεν αγοράζεται.

Ασ. Ασ. 8,8 - ἀδελφὴ ἡμῶν μικρὰ καὶ μαστοὺς οὐκ ἔχει· τί ποιήσωμεν τῇ ἀδελφῇ ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἐὰν λαληθῇ ἐν αὐτῇ;

Ασ. Ασ. 8,8 - Οι αδελφοί της νύμφης έλεγαν κάποτε δι' αυτήν· η αδελφή μας είναι μικρή, μαστούς δεν έχει. Τι θα κάνωμεν δια την αδελφήν μας κατά την ημέραν, κατά την οποίαν ήθελε γίνει λόγος εις αυτήν δια γάμον;

Ασ. Ασ. 8,9 - εἰ τεῖχός ἐστιν, οἰκοδομήσωμεν ἐπ᾿ αὐτὴν ἐπάλξεις ἀργυρᾶς· καὶ εἰ θύρα ἐστί, διαγράψωμεν ἐπ᾿ αὐτὴν σανίδα κεδρίνην.

Ασ. Ασ. 8,9 - Εάν αυτή φανή στους πειρασμούς ως τείχος απόρθητον, θα οικοδομήσωμεν επάνω εις αυτήν αργυράς επάλξεις προς βράβευσίν της. Εάν όμώς φανή ως ανοικτή θύρα δια τον οιονδήποτε, θα την περικλείσωμεν και θα την περιορίσωμεν με σανίδας κέδρου.

Ασ. Ασ. 8,10 - ἐγὼ τεῖχος, καὶ μαστοί μου ὡς πύργοι· ἐγὼ ἤμην ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτῶν ὡς εὑρίσκουσα εἰρήνην.

Ασ. Ασ. 8,10 - Εγώ πράγματι υπήρξα τείχος απόρθητον και οι μαστοί μου ωσάν πύργοι απλησίαστοι. Ετσι εγώ ήμουνα άσπιλος και ηρωϊκή ενώπιον των αδελφών μου και ενώπιον του Σολομώντος. Και δια τούτο ευρήκα τώρα την ειρήνην και την χαράν κοντά στον νυμφίον μου.

Ασ. Ασ. 8,11 - ἀμπελὼν ἐγενήθη τῷ Σαλωμὼν ἐν Βεελαμών· ἔδωκε τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ τοῖς τηροῦσιν, ἀνὴρ οἴσει ἐν καρπῷ αὐτοῦ χιλίους ἀργυρίου.

Ασ. Ασ. 8,11 - Αμπελον απέκτησεν ο Σολομών εις Βεελαμών και παρέδωκεν αυτήν στους φύλακας και τους αμπελουργούς. Καθε αμπελουργός θα δίδη στον Σολομώντα από τους καρπούς του αμπελώνος χιλίους αργυρούς σίκλους.

Ασ. Ασ. 8,12 - ἀμπελών μου ἐμὸς ἐνώπιόν μου· οἱ χίλιοι Σαλωμὼν καὶ οἱ διακόσιοι τοῖς τηροῦσι τὸν καρπὸν αὐτοῦ.

Ασ. Ασ. 8,12 - Ο ιδικός μου όμως αμπελών είναι πάντοτε ενώπιόν μου. Ας έχη ο Σολομών τους χιλίους αργυρούς σίκλους και αυτοί που καλλιεργούν

το αμπέλι, ας κρατούν δια τον εαυτό των τους διακοσίους σίκλους. Δι' εμέ είναι αρκετός ο νυμφίος μου.

Ασ. Ασ. 8,13 - ὁ καθήμενος ἐν κήποις, ἑταῖροι προσέχοντες τῇ φωνῇ σου· ἀκούτισόν με·

Ασ. Ασ. 8,13 - Συ, που αναπαύεσαι στους κήπους, ψάλε. Φιλοι, προσέξατε το άσμα του καθήμενου στους κήπους. Ψαλε δια να ακούσω και εγώ την φωνήν σου.

Ασ. Ασ. 8,14 - φύγε, ἀδέλφιδέ μου, καὶ ὁμοιώθητι τῇ δορκάδι ἢ τῷ νεβρῷ τῶν ἐλάφων ἐπὶ ὄρη τῶν ἀρωμάτων.

Ασ. Ασ. 8,14 - Και η νύμφη ψάλλει. Ζαρκάδι γίνε, ελαφάκι γίνε. Τρέξε, αγαπημένε μου αδελφέ, εις τα βουνά, όπου μοσχομυρίζει ο αέρας. Και εγώ μαζή σου.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 1

Σοφ. Σολ. 1,1 - Ἀγαπήσατε δικαιοσύνην, οἱ κρίνοντες τὴν γῆν, φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, καὶ ἐν ἁπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν·

Σοφ. Σολ. 1,1 - Σεις οι άρχοντες και κριταί των λαών της γης αγαπήσατε την δικαιοσύνην, υπό την στενήν και την ευρείαν σημασίαν της λέξεως. Σκεφθήτε ορθά περί του Κυρίου, με ειλικρινή και αγαθήν διάθεσίν· με απλότητα και άδολον καρδίαν αναζητήσατε αυτόν.

Σοφ. Σολ. 1,2 - ὅτι εὑρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν, ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ.

Σοφ. Σολ. 1,2 - Διότι ο Κυριος ευρίσκεται εν μέσω των ανθρώπων, που δεν ανθίστανται στο θέλημά του. Εμφανίζεται εις εκείνους, οι οποίοι δεν απιστούν προς αυτόν.

Σοφ. Σολ. 1,3 - σκολιοὶ γὰρ λογισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις ἐλέγχει τοὺς ἄφρονας.

Σοφ. Σολ. 1,3 - Διότι τα διεστραμμένα φρονήματα και συναισθήματα της καρδίας χωρίζουν τους ανθρώπους από τον Θεόν. Και η καταφρονουμένη θεία του δύναμις τιμωρεί στον κατάλληλον καιρόν τους άφρονας καταφρονητάς της.

Σοφ. Σολ. 1,4 - ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι κατάχρεῳ ἁμαρτίας·

Σοφ. Σολ. 1,4 - Εις κακότροπον ψυχήν, που μηχανεύεται πάντοτε το πονηρόν, δεν θα εισέλθη η σοφία του Θεού και εις σώμα καταχρεωμένον με τας πολλάς αμαρτίας δεν θα κατοικήση η θεία σοφία.

Σοφ. Σολ. 1,5 - ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείας φεύξεται δόλον καὶ ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας.

Σοφ. Σολ. 1,5 - Διότι το Αγιον Πνεύμα, το οποίον παιδαγωγεί και μορφώνει τους ανθρώπους, αποφεύγει τας δολίας ψυχάς, φεύγει και ίσταται μακράν από ασυνέτους ανθρώπους, που σκέπτονται το πονηρόν και οι οποίοι θα τιμωρηθούν, όταν έλθη η ώρα να κριθούν αι αδικίαι των.

Σοφ. Σολ. 1,6 - φιλάνθρωπον γὰρ πνεῦμα σοφία καὶ οὐκ ἀθῳώσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθὴς καὶ τῆς γλώσσης ἀκουστής·

Σοφ. Σολ. 1,6 - Η θεία σοφία είναι πνεύμα πλήρες αγάπης προς τους ανθρώπους· αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα αφήση ατιμώρητον και θα αναγνωρίση ως αθώον τον βλάσφημον, ο οποίος με τα λόγια του κατεφέρετο κατά του Θεού. Διότι ο Θεός είναι ο ακριβής μάρτυς των συναισθημάτων του,

ο παρατηρητής των σκέψεων του πονηρού ανθρώπου, και ακούει τα λόγια, που βγαίνουν από την γλώσσαν του.

Σοφ. Σολ. 1,7 - ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην, καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γνῶσιν ἔχει φωνῆς.

Σοφ. Σολ. 1,7 - Τα πάντα βλέπει ο Θεός, διότι το Πνεύμα του Κυρίου πληροί με την θείαν παρουσίαν του όλην την οικουμένην. Συγκρατεί και κυβερνά τα σύμπαντα και γνωρίζει όλα, όσα λέγονται από τους ανθρώπους.

Σοφ. Σολ. 1,8 - διὰ τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ λάθῃ, οὐδὲ μὴ παροδεύσῃ αὐτὸν ἐλέγχουσα ἡ δίκη.

Σοφ. Σολ. 1,8 - Δια τούτο και κανείς από εκείνους, που ομλούν και πράττουν άδικα, δεν θα διαφύγη την προσοχήν και την γνώσιν του Κυρίου. Αυτόν δεν θα τον προσπεράση ατιμώρητον η τα πάντα ελέγχουσα και το δίκαιον αποδίδουσα θεία δίκη.

Σοφ. Σολ. 1,9 - ἐν γὰρ διαβουλίοις ἀσεβοῦς ἐξέτασις ἔσται, λόγων δὲ αὐτοῦ ἀκοὴ πρὸς Κύριον ἥξει εἰς ἔλεγχον ἀνομημάτων αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 1,9 - Διότι και αυτά τα πλέον μυστικά και απόκρυφα διαβούλια των ασεβών ανθρώπων θα εξετασθούν και θα κριθούν. Και όσα αυτοί οι ασεβείς εκστομίζουν, φθάνουν προς τον Κυριον, δια να υποβληθούν εις ελέγχον και τιμωρηθούν αι παρανομίαι των.

Σοφ. Σολ. 1,10 - ὅτι οὖς ζηλώσεως ἀκροᾶται τὰ πάντα, καὶ θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται.

Σοφ. Σολ. 1,10 - Διότι το προσεκτικόν και ζηλοτύπως παρακολουθούν τα πάντα αυτί του Θεού ακούει τας ασεβείας των. Δεν μένει εις αυτό άγνωστος και κρύφος ούτε ο ελαφρότερος ψίθυρος γογγυσμού εναντίον του.

Σοφ. Σολ. 1,11 - φυλάξασθε τοίνυν γογγυσμὸν ἀνωφελῆ καὶ ἀπὸ καταλαλιᾶς φείσασθε γλώσσης· ὅτι φθέγμα λαθραῖον κενὸν οὐ πορεύσεται, στόμα δὲ καταψευδόμενον ἀναιρεῖ ψυχήν.

Σοφ. Σολ. 1,11 - Αποφύγετε, λοιπόν, κάθε ασεβή γογγυσμόν κατά του Θεού και φυλάξατε την γλώσσαν σας από την κατάκρισιν εναντίον των ενεργειών του Θεού. Διότι και πλέον απόκρυφος φράσις δεν θα πέση στο κενόν, χωρίς να επισύρη την δικαίαν τιμωρίαν. Στόμα δέ, που εκτοξεύει ψεύδη κατά του Θεού, θα επιφέρη θάνατον εις την ψυχήν.

Σοφ. Σολ. 1,12 - μὴ ζηλοῦτε θάνατον ἐν πλάνῃ ζωῆς ὑμῶν, μηδὲ ἐπισπᾶσθε ὄλεθρον ἔργοις χειρῶν ὑμῶν·

Σοφ. Σολ. 1,12 - Μη, πλανώμενοι εις την καθημερινήν πορείαν της ζωής σας, ελκύετε ακαίρως επάνω σας τον θάνατον. Μη με τα πονηρά έργα των χειρών σας σύρετε επάνω σας την καταστροφήν.

Σοφ. Σολ. 1,13 - ὅτι ὁ Θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ᾿ ἀπωλείᾳ ζώντων.

Σοφ. Σολ. 1,13 - Διότι δεν είναι ο Θεός, που έκαμε τον θάνατον, ούτε και ευχαριστείται δια τον όλεθρον των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 1,14 - ἔκτισε γὰρ εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα, καὶ σωτήριοι αἱ γενέσεις τοῦ κόσμου, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς φάρμακον ὀλέθρου οὔτε ᾅδου βασίλειον ἐπὶ γῆς.

Σοφ. Σολ. 1,14 - Αυτός εδημιούργησε τα πάντα, δια να υπάρχουν. Απ' αρχής έκτισε τα σύμπαντα, δια να ζουν και να διασώζωνται από κάθε καταστροφήν. Δεν υπήρχεν εις αυτά το δηλητήριον του ολέθρου και της καταστροφής· ούτε το βασίλειον του άδου είχεν ενθρονισθή επί της γης·

Σοφ. Σολ. 1,15 - δικαιοσύνη γὰρ ἀθάνατός ἐστιν.

Σοφ. Σολ. 1,15 - διότι η δικαιοσύνη, η αρετή, μένει αθάνατος.

Σοφ. Σολ. 1,16 - Ἀσεβεῖς δὲ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς λόγοις προσεκαλέσαντο αὐτόν, φίλον ἡγησάμενοι αὐτὸν ἐτάκησαν καὶ συνθήκην ἔθεντο πρὸς αὐτόν, ὅτι ἄξιοί εἰσι τῆς ἐκείνου μερίδος εἶναι.

Σοφ. Σολ. 1,16 - Αλλά οι ασεβείς με τα ίδια των τα χέρια και με τα λόγια των επέσυραν εναντίον των τον θάνατον. Τον εθεώρησαν φίλον των και έλυωσαν κάτω από το βάρος της αμαρτίας. Συνήψαν συνθήκην με αυτόν και υπεδουλώθησαν. Ετσι εδείχθησαν, ότι είναι άξια θύματα και κτήματα του θανάτου.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 2

Σοφ. Σολ. 2,1 - Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς· ὀλίγος ἐστὶ καὶ λυπηρὸς ὁ βίος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τελευτῇ ἀνθρώπου, καὶ οὐκ ἐγνώσθη ὁ ἀναλύσας ἐξ ᾅδου.

Σοφ. Σολ. 2,1 - Οι ασεβείς, εσφαλμένως εσκέφθησαν και είπαν από μέσα των· “βραχεία, γεμάτη λύπες και κόπους είναι η ζωή μας. Δεν υπάρχει δε ελπίς, ότι θα ζήσωμεν πέραν από τον τάφον. Αλλωστε κανείς δεν επανήλθεν από τον άδην, δια να γνωστοποίηση εις ημάς τα εκεί.

Σοφ. Σολ. 2,2 - ὅτι αὐτοσχεδίως ἐγεννήθημεν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐσόμεθα ὡς οὐχ ὑπάρξαντες· ὅτι καπνὸς ἡ πνοὴ ἐν ῥισὶν ἡμῶν, καὶ ὁ λόγος σπινθὴρ ἐν κινήσει καρδίας ἡμῶν,

Σοφ. Σολ. 2,2 - Αυτομάτως και τυχαίως εγεννήθημεν στον κόσμον. Μετά δε τον θάνατον θα επανέλθωμεν εις τέτοιαν κατάστασιν, ως εάν ποτέ δεν υπήρξαμεν. Καπνός, που διαλύεται, είναι η πνοή των ρωθώνων μας· ο δε λόγος μας σαν σπινθήρ, ο οποίος προέρχεται από τας επιθυμίας και τας κινήσεις της καρδίας μας

Σοφ. Σολ. 2,3 - οὗ σβεσθέντος τέφρα ἀποβήσεται τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα διαχυθήσεται ὡς χαῦνος ἀήρ.

Σοφ. Σολ. 2,3 - Οταν δε ο λόγος μας σβήση και λήξη η ζωή μας, το σώμα μας θα γίνη στάκτη. Και αυτό, που λέγομεν πνεύμα, θα διαλυθή ωσάν κούφιος άνεμος.

Σοφ. Σολ. 2,4 - καὶ τὸ ὄνομα ἡμῶν ἐπιλησθήσεται ἐν χρόνῳ, καὶ οὐθεὶς μνημονεύσει τῶν ἔργων ἡμῶν· καὶ παρελεύσεται ὁ βίος ἡμῶν ὡς ἴχνη νεφέλης καὶ ὡς ὁμίχλη διασκεδασθήσεται διωχθεῖσα ὑπὸ ἀκτίνων ἡλίου καὶ ὑπὸ θερμότητος αὐτοῦ βαρυνθεῖσα.

Σοφ. Σολ. 2,4 - Το όνομα μας, καθώς θα παρέρχεται ο χρόνος, θα λησμονηθή και κανείς δεν θα ενθυμήται τα έργα μας. Η ζωη μας θα περάση σαν το σύννεφο, που δεν αφήνει ίχνη, σαν την ομίχλην που διασκορπίζεται, διωκομένη από τας αχτίνας του ηλίου και διαλυομένη από την θερμότητα αυτού.

Σοφ. Σολ. 2,5 - σκιᾶς γὰρ πάροδος ὁ βίος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναποδισμὸς τῆς τελευτῆς ἡμῶν, ὅτι κατεσφραγίσθη, καὶ οὐδείς ἀναστρέφει.

Σοφ. Σολ. 2,5 - Σαν σκια περνά ο βίος μας και καμμία επιστροφή δεν υπάρχει από τον θάνατον, διότι η ζωή ετερματίσθη και εσφραγίσθη οριστικώς, και κανείς δεν επιστρέφει έπειτα από τον θάνατον εις αυτήν.

Σοφ. Σολ. 2,6 - δεῦτε οὖν καὶ ἀπολαύσωμεν τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ χρησώμεθα τῇ κτίσει ὡς ἐν νεότητι σπουδαίως.

Σοφ. Σολ. 2,6 - Εμπρός, λοιπόν, ας απολαύσωμεν τα αγαθά, που υπάρχουν γύρω μας, όσον ημπορούμεν περισσότερον, και σαν με νεανικήν ορμήν ας χαρώμεν τον κόσμον.

Σοφ. Σολ. 2,7 - οἴνου πολυτελοῦς καὶ μύρων πλησθῶμεν, καὶ μὴ παροδευσάτω ἡμᾶς ἄνθος ἀέρος.

Σοφ. Σολ. 2,7 - Ας μεθύσωμεν από τον πλέον ακριβόν οίνον, ας λουσθώμεν με αρώματα και ας μη αφήσωμεν να περάση, χωρίς να το απολαύσωμεν, κανένα από τα άνθη της ανοίξεως.

Σοφ. Σολ. 2,8 - στεψώμεθα ῥόδων κάλυξι πρὶν ἢ μαρανθῆναι.

Σοφ. Σολ. 2,8 - Ας στεφανώσωμεν το κεφάλι μας με τριαντάφυλλα πριν η αυτά μαρανθούν.

Σοφ. Σολ. 2,9 - μηδεὶς ἡμῶν ἄμοιρος ἔστω τῆς ἡμετέρας ἀγερωγίας, πανταχῇ καταλίπωμεν σύμβολα τῆς εὐφροσύνης, ὅτι αὕτη ἡ μερὶς ἡμῶν καὶ ὁ κλῆρος οὗτος.

Σοφ. Σολ. 2,9 - Κανείς από ημάς ας μη μείνη αμέτοχος από τας μεγαλοπρεπείς απολαύσεις μας. Πανταχού δε ας αφήσωμεν τα ίχνη των διασκεδάσεων, διότι αυτή η ευφροσύνη και διασκέδασίς μας είναι το μερίδιόν μας και η κληρονομία μας επάνω εις την γην.

Σοφ. Σολ. 2,10 - καταδυναστεύσωμεν πένητα δίκαιον, μὴ φεισώμεθα χήρας, μηδὲ πρεσβύτου ἐντραπῶμεν πολιὰς πολυχρονίους.

Σοφ. Σολ. 2,10 - Ας καταπιέσωμεν και ας εκμεταλλευθώμεν τον πτωχόν δίκαιον. Ας μη λυπηθώμεν την αδύνατη χήρα, ας μη εντραπώμεν τα πολυχρόνια άσπρα μαλλιά του γέροντος.

Σοφ. Σολ. 2,11 - ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχὺς νόμος τῆς δικαιοσύνης, τὸ γὰρ ἀσθενὲς ἄχρηστον ἐλέγχεται.

Σοφ. Σολ. 2,11 - Η δύναμίς μας ας είναι δι' ημάς ο νόμος της δικαιοσύνης μας, διότι η αδυναμία αποδεικνύεται επάνω εις τα πράγματα άχρηστος και επιβλαβής.

Σοφ. Σολ. 2,12 - ἐνεδρεύσωμεν δὲ τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ὀνειδίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα νόμου καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν·

Σοφ. Σολ. 2,12 - Ας στήσωμεν ενέδρας και παγίδας, δια να συλλάβωμεν τον δίκαιον, διότι δεν ημπορούμεν να τον χρησιμοποιήσωμεν, όπως θέλομεν. Εναντιώνεται εις τα έργα μας, μας κατακρίνει με δριμύτητα ως παραβάτας του θείου νόμου. Μας δυσφημίζει χαρακτηρίζων ως εσφαλμένην την αγωγήν μας και την νοοτροπίαν μας.

Σοφ. Σολ. 2,13 - ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει·

Σοφ. Σολ. 2,13 - Αυτοπροβάλλεται, ως εάν αυτός και μόνος έχη γνώσιν του Θεού και του θείου θελήματος, και ονομάζει τον εαυτόν του τέκνον και δούλον του Κυρίου.

Σοφ. Σολ. 2,14 - ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν· βαρύς ἐστιν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος,

Σοφ. Σολ. 2,14 - Εχει γίνει καθημερινός έλεγχός μας, της νοοτροπίας και της συμπεριφοράς μας. Είναι βαρύς και ανυπόφορος και που τον βλέπομεν μόνον.

Σοφ. Σολ. 2,15 - ὅτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμέναι αἱ τρίβοι αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 2,15 - Διότι η ζωή του δεν είναι ομοία με την ζωήν των άλλων ανθρώπων. Διαφορετικοί οι δρόμοι και οι τρόποι του βίου του.

Σοφ. Σολ. 2,16 - εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν· μακαρίζει ἔσχατα δικαίων καὶ ἀλαζονεύεται πατέρα Θεόν.

Σοφ. Σολ. 2,16 - Εχομεν θεωρηθή από αυτόν ως κίβδηλα νομίσματα και απομακρύνεται από τους δρόμους της ζωής μας, σαν από ακαθαρσίας. Θεωρεί μακαρίαν την ζωήν και την τελευτήν των δικαίων ανθρώπων και αλαζονεύεται λέγων, ότι έχει πατέρα τον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 2,17 - ἴδωμεν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 2,17 - Λοιπόν, ας τον υποβάλωμεν εις δοκιμασίας και ας ίδωμεν, εάν αι διακηρύξστου αυταί εκφράζουν τας αληθινάς πεποιθήσστου. Ας θέσωμεν εις δοκιμασίαν μέχρι και θανάτου την ζωήν του.

Σοφ. Σολ. 2,18 - εἰ γάρ ἐστιν ὁ δίκαιος υἱὸς Θεοῦ, ἀντιλήψεται αὐτοῦ καὶ ῥύσεται αὐτὸν ἐκ χειρὸς ἀνθεστηκότων.

Σοφ. Σολ. 2,18 - Διότι, εάν ο δίκαιος αυτός είναι, όπως ισχυρίζεται, υιός του Θεού, τότε ο Κυριος θα τον προστατεύση και θα τον γλυτώση από τα χέρια των θανασίμων εχθρών του.

Σοφ. Σολ. 2,19 - ὕβρει καὶ βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπικείκειαν αὐτοῦ καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 2,19 - Θα τον υβρίσωμεν, θα τον εξευτελίσωμεν, θα τον υποβάλωμεν εις βασανισμούς, δια να ίδωμεν την ηρεμίαν και μακροθυμίαν του, δια να ελέγξωμεν την ανεξικακίαν του.

Σοφ. Σολ. 2,20 - θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν, ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 2,20 - Ας τον καταδικάσωμεν και ας τον εκτελέσωμεν με σκληρόν και εξευτελιστικόν θάνατον και τότε θα ίδωμεν, αν πράγματι θα τον επισκεφθή και θα τον προστατεύση ο Θεός, όπως αυτός ισχυρίζεται”.

Σοφ. Σολ. 2,21 - Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν,

Σοφ. Σολ. 2,21 - Αυτά τα πονηρά εσκέφθησαν οι ασεβείς και επλανήθησαν, διότι τους έχει τυφλώσει πλέον εξ ολοκλήρου η κακία των.

Σοφ. Σολ. 2,22 - καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ μισθὸν ἤλπισαν ὁσιότητος, οὐδὲ ἔκριναν γέρας ψυχῶν ἀμώμων.

Σοφ. Σολ. 2,22 - Δεν εγνώρισαν τα μυστήρια του Θεού, την δικαιοσύνην και την πρόνοιάν του, δεν επίστευσαν εις την δικαίαν ανταμοιβήν, που περιμένει τους οσίους. Δεν είχαν φωτισμένην την κρίσιν, δια να εννοήσουν τα βραβεία του Θεού εις τας ψυχάς των δικαίων.

Σοφ. Σολ. 2,23 - ὅτι ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπ᾿ ἀφθαρσίᾳ καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἰδιότητος ἐποίησεν αὐτόν·

Σοφ. Σολ. 2,23 - Ο Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπον άφθαρτον και αθάνατον. Τον έπλασε σύμφωνα με την ιδικήν του εικόνα.

Σοφ. Σολ. 2,24 - φθόνῳ δέ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον,

Σοφ. Σολ. 2,24 - Αλλά εξ αιτίας του φθόνου του διαβόλου εισήλθε και εκυριάρχησεν ο θάνατος στον κόσμον.

Σοφ. Σολ. 2,25 - πειράζουσι δὲ αὐτὸν οἱ τῆς ἐκείνου μερίδος ὄντες.

Σοφ. Σολ. 2,25 - Και οι ασεβείς, οι οποίοι ανήκουν εις την παράταξιν του διαβόλου, πειράζουν σήμερον και θέτουν υπό δοκιμασίαν τον δίκαιον.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 3

Σοφ. Σολ. 3,1 - Δικαίων δὲ ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος.

Σοφ. Σολ. 3,1 - Η ζωή όμως των δικαίων ευρίσκεται κάτω από το παντοδύναμον προστατευτικόν χέρι του Θεού, και καμμιά θλίψις και βάσανος δεν θα τους εγγίση, χωρίς ο Θεός να το επιτρέψη.

Σοφ. Σολ. 3,2 - ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν

Σοφ. Σολ. 3,2 - Εις τα μάτια των αφρόνων ο θάνατός των εθεωρήθη ως αφανισμός και μηδένισις και η έξοδός των από τον κόσμον αυτόν ως οδύνη και τιμωρία·

Σοφ. Σολ. 3,3 - καί ἡ ἀφ᾽ ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ.

Σοφ. Σολ. 3,3 - η αναχώρησίς των από την ζωήν αυτήν ως όλεθρος και απώλεια. Εκείνοι όμως υπάρχουν και ζουν εν ειρήνη.

Σοφ. Σολ. 3,4 - καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν καλασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης·

Σοφ. Σολ. 3,4 - Διότι και εάν ακόμη εις τα μάτια των ανθρώπων και εκ μέρους των ανθρώπων πάσχουν και θλίβωνται, έχουν αυτοί σταθεράν και ακλόνητον την πεποίθησίν των εις την αθάνατον και μακαρίαν ζωήν.

Σοφ. Σολ. 3,5 - καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ·

Σοφ. Σολ. 3,5 - Και εάν ολίγον ταλαιπωρηθούν και βασανισθούν εις την παρούσαν ζωήν, θα λάβουν μεγάλας αμοιβάς και βραβεία εις την αιωνιότητα. Διότι ο ίδιος ο Κυριος έθεσεν αυτούς υπό δοκιμασίαν δια των θλίψεων και τους εύρεν αξίους να βραβευθούν και να αμειφθούν από αυτόν.

Σοφ. Σολ. 3,6 - ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς.

Σοφ. Σολ. 3,6 - Τους εδοκίμασεν, όπως ο χρυσοχόος δοκιμάζει και καθαρίζει τον χρυσόν δια του πυρός, και τους εδέχθη ευαρέστως, όπως δέχεται τα προσφερόμενα ολοκαυτώματα των θυσιών.

Σοφ. Σολ. 3,7 - καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται·

Σοφ. Σολ. 3,7 - Αυτοί, όταν ο παντοδύναμος και πανάγαθος Κυριος τους επισκεφθή, θα λάμψουν και σαν σπινθήρες εις τις καλαμιές θα διατρέχουν λαμπρά τας κοινωνίας των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 3,8 - κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοφ. Σολ. 3,8 - Αυτοί θα αναδειχθούν κριταί και δικασταί των ασεβών ανθρώπων. Θα κυριαρχήσουν επάνω στους λαούς, διότι ο Κυριος θα είναι βασιλεύς των στους αιώνας των αιώνων.

Σοφ. Σολ. 3,9 - οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 3,9 - Οσοι έχουν στηριγμένην ακλόνητον την πεποίθησίν των στον Θεόν, θα γνωρίσουν και θα κατανοήσουν την αλήθειαν· και οι πιστοί με αγάπην θα υπομένουν τας δοκιμασίας και θα παραμένουν πλησίον του Θεού, διότι η θεία χάρις και το έλεος δίδονται στους οσίους του Θεού και η στοργική του εποπτεία και προστασία στους εκλεκτούς του.

Σοφ. Σολ. 3,10 - Οἱ δὲ ἀσεβεῖς καθὰ ἐλογίσαντο ἕξουσιν ἐπιτιμίαν, οἱ ἀμελήσαντες τοῦ δικαίου καὶ τοῦ Κυρίου ἀποστάντες.

Σοφ. Σολ. 3,10 - Οι δε ασεβείς, σύμφωνα με τας αμαρτωλάς αυτών επιθυμίας και σκέψεις και πράξεις, θα πάρουν την δικαίαν τιμωρίαν· αυτοί, που κατεφρόνησαν τον δίκαιον και απεμακρύνθησαν από τον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 3,11 - σοφίαν γὰρ καὶ παιδείαν ὁ ἐξουθενῶν ταλαίπωρος, καὶ κενὴ ἡ ἐλπὶς αὐτῶν, καὶ οἱ κόποι ἀνόνητοι καὶ ἄχρηστα τὰ ἔργα αὐτῶν·

Σοφ. Σολ. 3,11 - Διότι εκείνος, που εξουθενώνει και καταφρονεί την θείαν σοφίαν και παιδαγωγίαν, είναι ταλαίπωρος και δυστυχής. Η ελπίδα των προς μίαν άνετον και χαρμόσυνον ζωήν είναι κούφια και ανόητος. Οι κόποι των ανωφελείς, τα έργα των άχρηστα.

Σοφ. Σολ. 3,12 - αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἄφρονες, καί πονηρὰ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἐπικατάρατος ἡ γένεσις αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 3,12 - Αι γυναίκες των άμυαλοι και ασύνετοι, όπως αυτοί, και τα τέκνα των ασεβή και αμαρτωλά· κατηραμένοι θα είναι και οι απόγονοί των.

Σοφ. Σολ. 3,13 - ὅτι μακαρία στεῖρα ἡ ἀμίαντος, ἥτις οὐκ ἔγνω κοίτην ἐν παραπτώματι, ἕξει καρπόν ἐν ἐπισκοπῇ ψυχῶν,

Σοφ. Σολ. 3,13 - Εξ αντιθέτου είναι μακαρία η ενάρετος εκείνη γυναίκα, η οποία, έστω και αν έμεινε στείρα, δεν εμολύνθη από άλλον άνδρα. Δεν εγνώρισεν άλλον άνδρα εις την κλίνην της, ώστε να παρασυρθή εις την αμαρτίαν. Αυτή, ως καρπόν της αρετής της, θα έχη την αμοιβήν της, όταν ο Κυριος εν τη αγαθότητί του επισκεφθή την ζωήν των δικαίων.

Σοφ. Σολ. 3,14 - καὶ εὐνοῦχος ὁ μὴ ἐργασάμενος ἐν χειρὶ ἀνόμημα, μηδὲ ἐνθυμηθεὶς κατὰ τοῦ Κυρίου πονηρά, δοθήσεται γὰρ αὐτῷ τῆς πίστεως χάρις ἐκλεκτὴ καὶ κλῆρος ἐν ναῷ Κυρίου θυμηρέστερος.

Σοφ. Σολ. 3,14 - Και αυτός ακόμη ο ευνούχος, ο οποίος όμως δεν διέπραξε παρανομίαν τινά με το χέρι του, ούτε εσκέφθη κάτι το πονηρόν εναντίον του Κυρίου, θα βραβευθή δια την αξιοπιστίαν του, διότι θα δοθή εις αυτόν εκλεκτή δωρεά, τιμητική και ευχάριστος θέσις στον ναόν του Κυρίου.

Σοφ. Σολ. 3,15 - ἀγαθῶν γὰρ πόνων καρπὸς εὐκλεής, καὶ ἀδιάπτωτος ἡ ῥίζα τῆς φρονήσεως.

Σοφ. Σολ. 3,15 - Διότι ένδοξος καρπός προέρχεται πάντοτε από τους καλούς και σύμφωνα προς το θέλημα του Θεού κόπους. Ζωντανή δε και συνεχώς καρποφόρος παραμένει η ρίζα της ορθοφροσύνης και συνέσεως.

Σοφ. Σολ. 3,16 - τέκνα δὲ μοιχῶν ἀτέλεστα ἔσται, καὶ ἐκ παρανόμου κοίτης σπέρμα ἀφανισθήσεται.

Σοφ. Σολ. 3,16 - Εξ αντιθέτου τα τέκνα των μοιχών ποτέ δεν θα προοδεύσουν. Παιδιά παρανόμου κλίνης σύντομα θα εξολοθρευθούν.

Σοφ. Σολ. 3,17 - ἐάν τε γὰρ μακρόβιοι γένωνται, εἰς οὐθὲν λογισθήσονται, καὶ ἄτιμον ἐπ᾿ ἐσχάτων τὸ γῆρας αὐτῶν·

Σοφ. Σολ. 3,17 - Και εάν ακόμη ζήσουν μακρόν βίον, δεν θα έχουν εκ μέρους των ανθρώπων καμμίαν υπόληψιν και εκτίμησιν. Και αυτό ακόμη το γήρας των θα είναι καταφρονημένον και ανυπόληπτον.

Σοφ. Σολ. 3,18 - ἐάν τε ὀξέως τελευτήσωσιν, οὐχ ἕξουσιν ἐλπίδα, οὐδὲ ἐν ἡμέρᾳ διαγνώσεως παραμύθιον·

Σοφ. Σολ. 3,18 - Εάν αποθάνουν ενωρίς, δεν θα έχουν καμμίαν ελπίδα εις την μετά θάνατον ζωήν. Ούτε και καμμίαν ελπίδα και παρηγορίαν, όταν ο Κυριος φανερώση τα κρυπτά των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 3,19 - γενεᾶς γὰρ ἀδίκου χαλεπὰ τὰ τέλη.

Σοφ. Σολ. 3,19 - Διότι γενεάς πονηράς και ασεβούς τρομερά θα είναι τα τέλη της επιγείου ζωής και η πέραν του τάφου ζωη.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 4

Σοφ. Σολ. 4,1 - Κρείσσων ἀτεκνία μετὰ ἀρετῆς· ἀθανασία γάρ ἐστιν ἐν μνήμῃ αὐτῆς, ὅτι καὶ παρὰ Θεῷ γινώσκεται καὶ παρὰ ἀνθρώποις·

Σοφ. Σολ. 4,1 - Από την πολυτεκνίαν των ασεβών προτιμοτέρα είναι η ατεκνία μετά αρετής. Διότι η μνήμη της αρετής παραμένει αθάνατος, αναγνωρίζεται ως καλή και επαινετή εκ μέρους Θεού και ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 4,2 - παροῦσάν τε μιμοῦνται αὐτὴν καὶ ποθοῦσιν ἀπελθοῦσαν· καὶ ἐν τῷ αἰῶνι στεφανηφοροῦσα πομπεύει τὸν τῶν ἀμιάντων ἄθλων ἀγῶνα νικήσασα.

Σοφ. Σολ. 4,2 - Οι άνθρωποι, όταν την βλέπουν εν τω προσώπω και τω βίω του εναρέτου, την μιμούνται. Οταν δε ο ενάρετος εκδημήση, επιθυμούν να ευρίσκετο πλησίον των πάντοτε. Ο ενάρετος, στεφανωμένος με δόξαν εις την αιωνίαν ζωήν, θριαμβεύει, διότι ενίκησε και κατώρθωσεν άθλους στον αγώνα της αρετής χωρίς κανένα ψεγάδι.

Σοφ. Σολ. 4,3 - πολύγονον δὲ ἀσεβῶν πλῆθος οὐ χρησιμεύσει, καὶ ἐκ νόθων μοσχευμάτων οὐ δώσει ῥίζαν εἰς βάθος, οὐδὲ ἀσφαλῆ βάσιν ἑδράσει·

Σοφ. Σολ. 4,3 - Η πολυτεκνία των ασεβών και το πλήθος των απογόνων των εις τίποτε δεν χρησιμεύει. Οι νόθοι υιοί δεν θα ριζώσουν εις βάθος. Δεν θα θεμελιωθούν εις ασφαλή βάσιν· θα εξαφανισθούν.

Σοφ. Σολ. 4,4 - κἂν γὰρ ἐν κλάδοις πρὸς καιρὸν ἀναθάλῃ, ἐπισφαλῶς βεβηκότα ὑπὸ ἀνέμου σαλευθήσεται καὶ ὑπὸ βίας ἀνέμων ἐκριζωθήσεται.

Σοφ. Σολ. 4,4 - Αλλά και αν μερικοί κλάδοι των προς καιρόν αναθάλουν και βλαστήσουν, επειδή το όλον δένδρον δεν έχει ριζώσει βαθειά και δεν στηρίζεται εις ασφαλή θεμέλια, θα συγκλονίζεται από τον άνεμον, και στο τέλος από την ισχυράν πνοήν των ανέμων θα ξερριζωθή.

Σοφ. Σολ. 4,5 - περικλασθήσονται κλῶνες ἀτέλεστοι, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῶν ἄχρηστος, ἄωρος εἰς βρῶσιν καὶ εἰς οὐθὲν ἐπιτήδειος·

Σοφ. Σολ. 4,5 - Ασχημάτιστα και άκαρπα θα σπάσουν τα κλωνάρια των. Αλλά και αν προλάβουν να δέσουν καρπόν, αυτός θα είναι άχρηστος, άωρος προς βρώσιν και ακατάλληλος δι' οιανδήποτε χρήσιν.

Σοφ. Σολ. 4,6 - ἐκ γὰρ ἀνόμων ὕπνων τέκνα γεννώμενα μάρτυρές εἰσι πονηρίας κατὰ γονέων ἐν ἐξετασμῷ αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 4,6 - Τα τέκνα, τα οποία γεννώνται από παρανόμους νυκτερινάς συναντήσεις ασεβών γονέων, θα είναι μάρτυρες κατηγορίας εναντίον της πονηρίας των γονέων των κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα κριθούν αυτοί.

Σοφ. Σολ. 4,7 - Δίκαιος δὲ ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται·

Σοφ. Σολ. 4,7 - Ο δίκαιος όμως, και εάν ακόμη συμβή να αποθάνη πρόωρα, θα εισελθη εις την αιωνίαν ανάπαυσιν.

Σοφ. Σολ. 4,8 - γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται·

Σοφ. Σολ. 4,8 - Τιμημένον και ένδοξον γήρας δεν είναι το πολυχρόνιον, ούτε προσμετράται η αξία του ανθρώπου σύμφωνα με τον αριθμόν των ετών του.

Σοφ. Σολ. 4,9 - πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος.

Σοφ. Σολ. 4,9 - Λευκά και τιμημένα άσπρα μαλλιά δια τον άνθρωπον είναι οχι τα πολλά έτη, αλλά η σύνεσις. Και δεν είναι καθ' εαυτήν σεβαστή γεροντική ηλικία, αλλά εκείνη που έχει ως χαρακτηριστικόν της γνώρισμα τον άγιον και ακηλίδωτον βίον.

Σοφ. Σολ. 4,10 - εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη·

Σοφ. Σολ. 4,10 - Ο δίκαιος, επειδή έγινεν ευάρεστος στον Θεόν, ηγαπήθη από αυτόν και ενώ εζούσε μεταξύ των αμαρτωλών, χωρίς να παρασυρθή εις την αμαρτίαν, μετετέθη εις την άλλην ζωήν.

Σοφ. Σολ. 4,11 - ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 4,11 - Ηρπάγη από τον Θεόν, δια να μη του αλλάξη η κακία την σύνεσιν και δια να μη εξαπατήση και αποπλανήση την ψυχήν του η δολιότης της αμαρτίας.

Σοφ. Σολ. 4,12 - βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον.

Σοφ. Σολ. 4,12 - Διότι η έλξις και η μαγεία της φαυλότητας επισκοτίζει την ορθοφροσύνην και τον καλόν βίον. Ρεμβασμοί δε του νου εις αμαρτωλάς περιοχάς βλάπτουν και διαστρέφουν την αθώαν και άκακον καρδίαν.

Σοφ. Σολ. 4,13 - τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς,

Σοφ. Σολ. 4,13 - Ο δίκαιος, τελειοποιηθείς εις μικρόν χρονικόν διάστημα, είναι ωσάν να συνεπλήρωσε πολλά χρόνια εναρέτου ζωής.

Σοφ. Σολ. 4,14 - ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον,

Σοφ. Σολ. 4,14 - Ετσι δε η ψυχή του έγινεν ευάρεστος στον Κυριον. Δια τούτο έσπευσε και έφυγε σύντομα ανάμεσα από τας πονηρίας των ανθρώπων. Οι ασεβείς όμως άνθρωποι, όταν είδαν την πρόωρον εκδημίαν του, δεν κατενόησαν την αιτίαν της, δεν έβαλαν στο μυαλό των τον σκοπόν, δια τον οποίον ανηρπάγη ο δίκαιος.

Σοφ. Σολ. 4,15 - ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 4,15 - Διότι η αγαθή επίσκεψις του Θεού προς τους εκλεκτούς και αφοσιωμένους εις αυτόν είναι χάρις και έλεος.

Σοφ. Σολ. 4,16 - κατακρινεῖ δὲ δίκαιος καμὼν τοὺς ζῶντας ἀσεβεῖς καὶ νεότης τελεσθεῖσα ταχέως πολυετὲς γῆρας ἀδίκου·

Σοφ. Σολ. 4,16 - Ο δίκαιος, ο οποίος εκοπίασεν στον αγώνα της αρετής, θα γίνη κριτής αυτών, που ζουν με ασέβειαν. Και ενάρετος νεότης, που έλαβε σύντομον τέλος, θα κρίνη το αμαρτωλόν γήρας.

Σοφ. Σολ. 4,17 - ὄψονται γὰρ τελευτὴν σοφοῦ καὶ οὐ νοήσουσι τί ἐβουλεύσατο περὶ αὐτοῦ καὶ εἰς τί ἠσφαλίσατο αὐτὸν ὁ Κύριος.

Σοφ. Σολ. 4,17 - Οι ασεβείς όμως θα ίδουν την πρόωρον τελευτήν του κατά Θεόν σοφού και δεν θα κατανοήσουν, τι εσκέφθη δι' αυτόν ο Θεός και πως τον επροστάτευσε, και τον εξησφάλισεν εις την αιωνιότητα ο Κυριος.

Σοφ. Σολ. 4,18 - ὄψονται καὶ ἐξουθενήσουσιν, αὐτοὺς δὲ ὁ Κύριος ἐκγελάσεται

Σοφ. Σολ. 4,18 - Θα ίδουν τον πρόωρον θάνατον των δικαίων και θα τους εξουθενώσουν. Ο Κυριος όμως θα γελάση εμπαικτικώς εις βάρος των ασεβών.

Σοφ. Σολ. 4,19 - καὶ ἔσονται μετὰ τοῦτο εἰς πτῶμα ἄτιμον καὶ εἰς ὕβριν ἐν νεκροῖς δι᾿ αἰῶνος, ὅτι ῥήξει αὐτοὺς ἀφώνους πρηνεῖς καὶ σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται καὶ ἔσονται ἐν ὀδύνῃ, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολεῖται.

Σοφ. Σολ. 4,19 - Επειτα από αυτά πτώμα περιφρονημένον και ακάθαρτον θα καταντήσουν κατά τον θάνατόν των οι ασεβείς. Αιώνιος εμπαιγμός θα είναι αυτοί ανάμεσα στους νεκρούς. Διότι ο Κυριος θα τους συντρίψη. Θα τους ρίψη στο έδαφος πρηνείς και αφώνους, θα τους συγκλονίση εκ

θεμελίων. Ερημος και άκαρπος θα μείνη η γενεά των ωσάν το χέρσον έδαφος. Μέσα στον άδην θα ευρίσκωνται εις πόνον και θλίψιν και αυτή ακόμη η ανάμνησίς των θα αφανισθή εις την γην.

Σοφ. Σολ. 4,20 - ἐλεύσονται ἐν συλλογισμῷ ἁμαρτημάτων αὐτῶν δειλοί, καὶ ἐλέγξει αὐτοὺς ἐξεναντίας τὰ ἀνομήματα αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 4,20 - Εκεί, δειλοί και τρομαγμένοι, θα ενθυμηθούν τα αμαρτήματά των, όταν ο Κυριος ως δικαιοκρίτης ελέγξη ενώπιόν των τας παρανομίας των.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 5

Σοφ. Σολ. 5,1 - Τότε στήσεται ἐν παῤῥησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτὸν καὶ τῶν ἀθετούντων τοὺς πόνους αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 5,1 - Τοτε, κατά την ημέραν εκείνην της κρίσεως, θα σταθή με πολύ θάρρος ο δίκαιος ενώπιον εκείνων, οι οποίοι τον έθλιψαν και κατεπάτησαν τους κόπους του.

Σοφ. Σολ. 5,2 - ἰδόντες ταραχθήσονται φόβῳ δεινῷ καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς σωτηρίας.

Σοφ. Σολ. 5,2 - Εκείνοι, όταν θα τον ίδουν, θα ταραχθούν, θα καταληφθούν από δεινόν φόβον, θα καταπλαγούν δια την απροσδόκητον σωτηρίαν του.

Σοφ. Σολ. 5,3 - ἐροῦσιν ἐν ἑαυτοῖς μετανοοῦντες καὶ διὰ στενοχωρίαν πνεύματος στενάξονται καὶ ἐροῦσιν·

Σοφ. Σολ. 5,3 - Μεταμελούμενοι δε δια την ελεεινήν συμπεριφοράν των απέναντι εκείνου και υπό το κράτος μεγάλης ψυχικής αγωνίας ευρισκόμενοι, θα αναστενάξουν και θα πουν.

Σοφ. Σολ. 5,4 - οὗτος ἦν ὃν ἔσχομέν ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς παραβολὴν ὀνειδισμοῦ οἱ ἄφρονες· τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μανίαν καὶ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ ἄτιμον.

Σοφ. Σολ. 5,4 - “Αυτός δεν είναι εκείνος, τον οποίον ημείς οι ασύνετοι και μωροί περιεγελούσαμεν και τον είχαμε καταστήσει εμπαικτικήν παροιμίαν; Ενομίσαμεν ότι όλη του η ζωή ήτο μία τρέλλα, και ότι η τελευτή του υπήρξε καταφρονεμένη και άδοξος.

Σοφ. Σολ. 5,5 - πῶς κατελογίσθη ἐν υἱοῖς Θεοῦ καὶ ἐν ἁγίοις ὁ κλῆρος αὐτοῦ ἐστιν;

Σοφ. Σολ. 5,5 - Πως όμως τώρα έχει καταταχθή μεταξύ των υιών του Θεού, η δε θέσις του και η κληρονομία του ευρίσκεται μεταξύ των αγίων;

Σοφ. Σολ. 5,6 - ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος οὐκ ἀνέτειλεν ἡμῖν·

Σοφ. Σολ. 5,6 - Αρα ημείς επλανήθημεν από τον δρόμον της αληθείας, και το φως της θείας δικαιοσύνης δεν έλαμψεν εις ημάς. Ο δε ήλιος της πνευματικής γνώσεως δεν ανέτειλεν δι' ημάς.

Σοφ. Σολ. 5,7 - ἀνομίας ἐνεπλήσθημεν τρίβοις καὶ ἀπωλείας καὶ διωδεύσαμεν ἐρήμους ἀβάτους, τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἔγνωμεν.

Σοφ. Σολ. 5,7 - Εχορτάσαμεν μέσα στους δρόμους της παρανομίας και της απωλείας. Διήλθομεν χώρας ερήμους και αδιαβάτους, αλλά τον δρόμον του Κυρίου δεν τον εγνωρίσαμεν.

Σοφ. Σολ. 5,8 - τί ὠφέλησεν ἡμᾶς ἡ ὑπερηφανία; καὶ τί πλοῦτος μετὰ ἀλαζονίας συμβέβληται ἡμῖν;

Σοφ. Σολ. 5,8 - Εις τι, λοιπόν, μας ωφέλησεν η υπερηφάνειά μας; Κατά τι συνέβαλεν εις την ευτυχίαν μας ο πλούτος μετά της αλαζονείας μας;

Σοφ. Σολ. 5,9 - παρῆλθεν ἐκεῖναι πάντα ὡς σκιὰ καὶ ὡς ἀγγελία παρατρέχουσα·

Σοφ. Σολ. 5,9 - Ως σκια πλέον επέρασαν όλα εκείνα και ως μία φευγαλέα φήμη, η οποία έρχεται, φεύγει και λησμονείται.

Σοφ. Σολ. 5,10 - ὡς ναῦς διερχομένη κυμαινόμενον ὕδωρ, ἧς διαβάσης οὐκ ἔστιν ἴχνος εὑρεῖν, οὐδὲ ἀτραπὸν τρόπιος αὐτῆς ἐν κύμασιν·

Σοφ. Σολ. 5,10 - Ωσάν πλοίον, που διέρχεται το κυματίζον νερό της θαλάσσης και του οποίου ίχνος της διαβάσεώς του δεν είναι δυνατόν να ευρεθή ούτε δρόμος από τον οποίον επέρασεν η καρίνα του ανάμεσα από τα κύματα.

Σοφ. Σολ. 5,11 - ἢ ὡς ὀρνέου διαπτάντος ἀέρα οὐθὲν εὑρίσκεται τεκμήριον πορείας, πληγῇ δὲ ταρσῶν μαστιζόμενον πνεῦμα κοῦφον καὶ σχιζόμενον βίᾳ ῥοίζου, κινουμένων πτερύγων διωδεύθη, καὶ μετὰ τοῦτο οὐχ εὑρέθη σημεῖον ἐπιβάσεως ἐν αὐτῷ·

Σοφ. Σολ. 5,11 - Η ωσάν ένα πτηνόν, όταν πετά και διασχίζη τον αέρα, χωρίς να αφήνη κανένα ίχνος της πορείας του. Με τα ισχυρά κινήματα των πτερών του κτυπά τον ελαφρόν άνεμον, σχίζει αυτόν ορμητικώς και με συριγμόν, κινεί τας πτέρυγάς του και διέρχεται δια μέσου αυτού, και έπειτα δεν ευρίσκεται πλέον κανένα σημείον της διαβάσεώς του δια του αέρος.

Σοφ. Σολ. 5,12 - ἢ ὡς βέλους βληθέντος ἐπὶ σκοπόν, τμηθεὶς ὁ ἀὴρ εὐθέως εἰς ἑαυτὸν ἀνελύθη ὡς ἀγνοῆσαι τὴν δίοδον αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 5,12 - Η ωσάν βέλος, το οποίον εξετοξεύθη εναντίον ωρισμένου στόχου και διέσχισε κατ' ευθείαν γραμμήν τον αέρα, ο οποίος όμως μετά την διάβασιν του βέλους επανέρχεται εις την προτέραν του κατάστασιν, ώστε να είναι άγνωστος η δίοδος του βέλους.

Σοφ. Σολ. 5,13 - οὕτως καὶ ἡμεῖς γεννηθέντες ἐξελίπομεν καὶ ἀρετῆς μὲν σημεῖον οὐδὲν ἔσχομεν δεῖξαι, ἐν δὲ τῇ κακίᾳ ἡμῶν κατεδαπανήθημεν.

Σοφ. Σολ. 5,13 - Ετσι και ημείς· εγεννήθημεν και απεθάνομεν και κανένα σημείον αρετής δεν έχομεν να παρουσιάσωμεν. Κατεδαπανήσαμεν την ζωήν

και τας δυνάμεις μας εις την κακίαν μας!”

Σοφ. Σολ. 5,14 - ὅτι ἐλπὶς ἀσεβοῦς ὡς φερόμενος χνοῦς ὑπὸ ἀνέμου καὶ ὡς πάχνη ὑπὸ λαίλαπος διωχθεῖσα λεπτὴ καὶ ὡς καπνὸς ὑπό ἀνέμου διεχύθη καὶ ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε.

Σοφ. Σολ. 5,14 - Η έλπίς του ασεβούς προς ευτυχίαν και επιτυχίαν ομοιάζει με το χνούδι, που το παρασύρει ο άνεμος, με την λεπτήν πάχνην, την οποίαν καταδιώκει λαίλαψ· με τον καπνόν που τον διασκορπίζει ο άνεμος. Η μνήμη του ομοιάζει με την ανάμνησιν ενός διαβάτου, ο οποίος δια μίαν μόνην ημέραν κατέλυσεν εις ξενοδοχείον και κατόπιν έφυγεν.

Σοφ. Σολ. 5,15 - Δίκαιοι δὲ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ.

Σοφ. Σολ. 5,15 - Οι δίκαιοι όμως ζουν αιωνίως και η δικαία ανταμοιβή των ευρίσκεται εις τα χέρια του Κυρίου. Ο Υψιστος πάντοτε φροντίζει δι' αυτούς εις την παρούσαν και την μέλλουσαν ζωήν.

Σοφ. Σολ. 5,16 - διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 5,16 - Δια τούτο και θα λάβουν από τα χέρια του Κυρίου την ένδοξον βασιλείαν των ουρανών, το βασιλικόν διάδημα του αιωνίου κάλλους. Διότι ο Κυριος με την προστατευτικήν δεξιάν του θα τους σκεπάση και με τον ακατανίκητον βραχίονά του θα τους υπερασπίση εναντίον των εχθρών των.

Σοφ. Σολ. 5,17 - λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν·

Σοφ. Σολ. 5,17 - Ο Κυριος θα λάβη ως πανοπλίαν του την δικαίαν του οργήν και θα χρησιμοποίηση ως όπλα εναντίον των εχθρών του και αυτάς τας δυνάμεις της φύσεως.

Σοφ. Σολ. 5,18 - ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον·

Σοφ. Σολ. 5,18 - Θα ενδυθή ως ακατανίκητον και αδιαπέραστον θώρακα την δικαιοσύνην και θα φορέση ως περικεφαλαίαν την αντικειμενικήν και δικαίον κρίσιν του.

Σοφ. Σολ. 5,19 - λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα,

Σοφ. Σολ. 5,19 - Ως ασπίδα ακαταμάχητον θα ενδυθή την αγιότητά του,

Σοφ. Σολ. 5,20 - ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας.

Σοφ. Σολ. 5,20 - και ως καλοακονισμένην ρομφαίαν θα χρησιμοποίηση την δικαίον οργήν του. Μαζί του δε εναντίον των παραφρόνων αυτών ασεβών ανθρώπων θα πολεμήσουν όλαι αι δυνάμεις της φύσεως.

Σοφ. Σολ. 5,21 - πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπί σκοπὸν ἁλοῦνται,

Σοφ. Σολ. 5,21 - Οι κεραυνοί, σαν εύστοχα αποτελεσματικά βλήματα, θα εκσφενδονισθούν εναντίον των ασεβών, και σαν από καλοτεντωμένον τόξον, ανάμεσα από τα νέφη θα εκσφενδονισθούν και θα πλήξουν τους ασεβείς.

Σοφ. Σολ. 5,22 - καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. ἀγανακτήσει κατ᾿ αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως.

Σοφ. Σολ. 5,22 - Ωσάν από σφενδόνην θα εκσφενδονισθή από τον ουρανόν πολλή και μεγάλη χάλαζα, θα αγανακτήση και θα στραφή εναντίον των και αυτό το ύδωρ της θαλάσσης. Οι δε ποταμοί ίμέ αιφνιδίας πλημμύρας θα κατακλύσουν και θα πνίξουν αυτούς.

Σοφ. Σολ. 5,23 - ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν.

Σοφ. Σολ. 5,23 - Εναντίον αυτών των ασεβών θα εκσπάση υρμητικός άνεμος· και φοβερά λαίλαψ θα τους λιχνίση και θα τους διασκορπίση προς όλα τα σημεία. Η παρανομία θα ερημώση βέβαια, όλην την γην και η κακουργία των ασεβών θα ανατρέψη θρόνους αρχόντων επί της γης· αλλά αυτό θα είναι το τέλος των ασεβών ανθρώπων.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 6

Σοφ. Σολ. 6,1 - Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς.

Σοφ. Σολ. 6,1 - Ακούσατε λοιπόν αυτά, βασιλείς, και συνετισθήτε. Μαθετε καλά σεις οι δικασταί όλης της οικουμένης.

Σοφ. Σολ. 6,2 - ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν·

Σοφ. Σολ. 6,2 - Ακούσατε σεις, οι οποίοι κυριαρχείτε στους λαούς και οι οποίοι αλαζονεύεσθε δια την εξουσίαν, που έχετε επάνω εις πλήθη εθνών.

Σοφ. Σολ. 6,3 - ὅτι ἐδόθη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου, ὃς ἐξετάσει ὑμῶν τὰ ἔργα καὶ τὰς βουλὰς διερευνήσει·

Σοφ. Σολ. 6,3 - Μαθετε ότι εκ μέρους του Κυρίου έχει δοθή εις σας η εξουσία, και η κυριαρχία σας επάνω στους λαούς από τον Υψιστον, ο οποίος θα εξετάση και θα ελέγξη τα έργα σας και θα ερευνήση τας σκέψεις και τας αποφάσεις σας.

Σοφ. Σολ. 6,4 - ὅτι ὑπηρέται ὄντες τῆς αὐτοῦ βασιλείας οὐκ ἐκρίνατε ὀρθῶς, οὐδὲ ἐφυλάξατε νόμον, οὐδὲ κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθητε.

Σοφ. Σολ. 6,4 - Θα σας ελέγξη, διότι αν και είσθε υπηρέται του ιδικού του βασιλείου, δεν εκρίνατε και δεν εδικάσατε ορθώς. Δεν ετηρήσατε τον νόμον του Θεού και δεν εβαδίσατε ούτε εζήσατε σύμφωνα με το θείον θέλημα.

Σοφ. Σολ. 6,5 - φρικτῶς καὶ ταχέως ἐπιστήσεται ὑμῖν, ὅτι κρίσις ἀπότομος ἐν τοῖς ὑπερέχουσι γίνεται.

Σοφ. Σολ. 6,5 - Φρικτή και ταχεία θα επιπέση εναντίον σας η τιμωρία, διότι τρομερά πάντοτε και αιφνίδια είναι η τιμωρία των παρανόμων αρχόντων.

Σοφ. Σολ. 6,6 - ὁ γὰρ ἐλάχιστος συγγνωστός ἐστιν ἐλέους, δυνατοὶ δὲ δυνατῶς ἐτασθήσονται·

Σοφ. Σολ. 6,6 - Διότι οι άσημοι και απλοϊκοί άνθρωποι είναι άξιοι συγγνώμης και ελέους εκ μέρους του Θεού. Οι άρχοντες όμως θα κριθούν και θα δικασθούν με αυστηρότητα.

Σοφ. Σολ. 6,7 - οὐ γὰρ ὑποστελεῖται πρόσωπον ὁ πάντων δεσπότης, οὐδὲ ἐντραπήσεται μέγεθος, ὅτι μικρὸν καὶ μέγαν αὐτὸς ἐποίησεν ὁμοίως τε προνοεῖ περὶ πάντων·

Σοφ. Σολ. 6,7 - Διότι δεν θα υποστείλη το πρόσωπόν του ο Δεσπότης του σύμπαντος, ούτε θα υποσταλή προ του μεγέθους της εξουσίας των αρχόντων. Διότι αυτός εδημιούργησε και τους μικρούς και τους μεγάλους και αυτός επίσης προνοεί δι' όλους.

Σοφ. Σολ. 6,8 - τοῖς δὲ κραταιοῖς ἰσχυρὰ ἐφίσταται ἔρευνα.

Σοφ. Σολ. 6,8 - Αυστηρά και λεπτομερής έρευνα και εξέτασις επιφυλάσσεται δια τους ισχυρούς.

Σοφ. Σολ. 6,9 - πρὸς ὑμᾶς οὖν, ὦ τύραννοι, οἱ λόγοι μου, ἵνα μάθητε σοφίαν καὶ μὴ παραπέσητε·

Σοφ. Σολ. 6,9 - Προς σας λοιπόν, ω άρχοντες της γης, απευθύνονται οι λόγοι μου αυτοί, δια να μάθετε την αληθινήν σοφίαν και να μη παραπέσετε στους δρόμους της παρανομίας.

Σοφ. Σολ. 6,10 - οἱ γὰρ φυλάξαντες ὁσίως τὰ ὅσια ὁσιωθήσονται, καὶ οἱ διδαχθέντες αὐτὰ εὑρήσουσιν ἀπολογίαν.

Σοφ. Σολ. 6,10 - Διότι όσοι με ευσέβειαν ετήρησαν το άγιον θέλημα του Θεού, θα γίνουν άγιοι. Και όσοι εδιδάχθησαν και απεδέχθησαν την θείαν σοφίαν, θα εύρουν και θα έχουν απολογίαν κατά την ημέραν της κρίσεως.

Σοφ. Σολ. 6,11 - ἐπιθυμήσατε οὖν τῶν λόγων μου, ποθήσατε καὶ παιδευθήσεσθε.

Σοφ. Σολ. 6,11 - Ας ανάψη, λοιπόν, εις σας η επιθυμία των λόγων μου αυτών. Ποθήσατε την σοφίαν μου και δι' αυτής θα παιδαγωγηθήτε και θα μορφωθήτε.

Σοφ. Σολ. 6,12 - Λαμπρὰ καὶ ἀμάραντός ἐστιν ἡ σοφία και εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτὴν καὶ εὑρίσκεται ὑπὸ τῶν ζητούντων αὐτήν,

Σοφ. Σολ. 6,12 - Λαμπρά και αιωνία είναι η σοφία. Με ευκολίαν γίνεται αντιληπτή και κατανοητή, από όσους την αγαπούν. Και εύκολα ανευρίσκεται από εκείνους, που την αναζητούν.

Σοφ. Σολ. 6,13 - φθάνει τοὺς ἐπιθυμοῦντας προγνωσθῆναι.

Σοφ. Σολ. 6,13 - Καταφθάνει αυτούς, που επιθυμούν να την γνωρίσουν και την κατανοήσουν.

Σοφ. Σολ. 6,14 - ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτὴν οὐ κοπιάσει, πάρεδρον γὰρ εὑρήσει τῶν πυλῶν αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 6,14 - Εκείνος ο οποίος από το γλυκοχάραμα, από αυτήν ακόμη την ανατολήν της ζωής του προσέρχεται προς αυτήν, δεν θα κοπιάση, διότι η θεία σοφία θα στήση την έδραν της εις τας πύλας του οίκου του.

Σοφ. Σολ. 6,15 - τὸ γὰρ ἐνθυμηθῆναι περὶ αὐτῆς φρονήσεως τελειότης, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι᾽ αὐτὴν ταχέως ἀμέριμνος ἔσται·

Σοφ. Σολ. 6,15 - Το να σκέπτεται κανείς και μελετά αυτήν είναι δείγμα μεγάλης συνέσεως. Και εκείνος που αγρυπνεί δια την απόκτησίν της, πολύ γρήγορα θα απαλλαγή από τας καταθλιπτικάς μερίμνας και θα έχη ειρηνικήν την ζωήν.

Σοφ. Σολ. 6,16 - ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὕτη περιέρχεται ζητοῦσα καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς καὶ ἐν πάσῃ ἐπινοίᾳ ὑπαντᾷ αὐτοῖς.

Σοφ. Σολ. 6,16 - Η ίδια η σοφία του Θεού περιέρχεται αδώ και εκεί και αναζητεί τους αξίους της. Ολόλαμπρη και ευμενής παρουσιάζεται στους δρόμους της ζωής των, και εις κάθε σκέψιν των τους βοηθεί πάντοτε.

Σοφ. Σολ. 6,17 - ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἡ ἀληθεστάτη παιδείας ἐπιθυμία, φροντὶς δὲ παιδείας ἀγάπη,

Σοφ. Σολ. 6,17 - Διότι αρχή της κατά Θεόν σοφίας είναι η ειλικρινής επιθυμία της μορφώσεως, φροντίς δε και σκοπός, στον οποίον κατατείνει η παιδεία, είναι η αγάπη του Θεού.

Σοφ. Σολ. 6,18 - ἀγάπη δέ τήρησις νόμων αὐτῆς, προσοχὴ δὲ νόμων βεβαίωσις ἀφθαρσίας,

Σοφ. Σολ. 6,18 - Της αγάπης δε εκδήλωσις είναι η τήρησις των νόμων της θείας σοφίας. Η προσεκτική δε τήρησις των θείων νόμων είναι η βεβαία εγγύησις της πέραν του τάφου αθανασίας.

Σοφ. Σολ. 6,19 - ἀφθαρσία δὲ ἐγγὺς εἶναι ποιεῖ Θεοῦ.

Σοφ. Σολ. 6,19 - Η δε αθανασία κάμνει τον άνθρωπον να ευρίσκεται πάντοτε πλησίον του αιωνίου Θεού.

Σοφ. Σολ. 6,20 - ἐπιθυμία ἄρα σοφίας ἀνάγει ἐπὶ βασιλείαν.

Σοφ. Σολ. 6,20 - Αρα η ειλικρινής επιθυμία και η απόκτησις της θείας σοφίας ανεβάζουν τον άνθρωπον εις την βασιλείαν του Θεού.

Σοφ. Σολ. 6,21 - εἰ οὖν ἥδεσθε ἐπὶ θρόνοις καὶ σκήπτροις, τύραννοι λαῶν, τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε.

Σοφ. Σολ. 6,21 - Εάν λοιπόν σεις, άρχοντες των λαών, ευχαριστήσθε εις θρόνους και εις σκήπτρα, τιμήσατε και αγαπήσατε την θείαν σοφίαν, δια να βασιλεύσετε στους αιώνας.

Σοφ. Σολ. 6,22 - τί δέ ἐστι σοφία καὶ πῶς ἐγένετο, ἀπαγγελῶ καὶ οὐκ ἀποκρύψω ὑμῖν μυστήρια, ἀλλὰ ἀπ᾿ ἀρχῆς γενέσεως ἐξιχνιάσω καὶ θήσω εἰς τὸ ἐμφανὲς τὴν γνῶσιν αὐτῆς καὶ οὐ μὴ παροδεύσω τὴν ἀλήθειαν.

Σοφ. Σολ. 6,22 - Τι δε είναι αυτή η σοφία και πως έγινε, θα σας το αναγγείλω και δεν θα κρύψω από σας τα μυστήρια του Θεού. Αλλα θα φέρω αυτά εις φως από την αρχήν της δημιουργίας, θα καταστήσω φανεράν την γνώσιν αυτής και δεν θα αντιπαρέλθω την θείαν αλήθειαν.

Σοφ. Σολ. 6,23 - οὔτε μὴν φθόνῳ τετηκότι συνοδεύσω, ὅτι οὗτος οὐ κοινωνήσει σοφίᾳ.

Σοφ. Σολ. 6,23 - Δεν θα συμπεριπατήσω ούτε θα συναναστραφώ με άνθρωπον, που τον λυώνει ο φθόνος, διότι αυτός δεν θέλει να έχη καμμίαν επικοινωνίαν και σχέσιν με την σοφίαν.

Σοφ. Σολ. 6,24 - πλῆθος δὲ σοφῶν σωτηρία κόσμου, καὶ βασιλεὺς φρόνιμος εὐστάθεια δήμου.

Σοφ. Σολ. 6,24 - Το πλήθος των κατά Θεόν σοφών είναι ασφάλεια και σωτηρία δια τον κόσμον. Ο δε κατά Θεόν συνετός βασιλεύς αποτελεί εγγύησιν της σταθερότητος του λαού του.

Σοφ. Σολ. 6,25 - ὥστε παιδεύσθε τοῖς ῥήμασί μου, καὶ ὠφεληθήσεσθε.

Σοφ. Σολ. 6,25 - Ωστε παιδαγωγηθήτε και μορφωθήτε με τα λόγια της σοφίας μου και θα αποκομίσετε μεγάλην ωφέλειαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 7

Σοφ. Σολ. 7,1 - Εἰμὶ μὲν κἀγὼ θνητὸς ἄνθρωπος ἴσος ἅπασι καὶ γηγενοῦς ἀπόγονος πρωτοπλάστου· καὶ ἐν κοιλίᾳ μητρὸς ἐγλύφην σὰρξ

Σοφ. Σολ. 7,1 - Και εγώ, που σας ομιλώ αυτήν την στιγμήν, είμαι άνθρωπος θνητός, όμοιος και ίσος με όλους τους άλλους ανθρώπους. Απόγονος του πρώτου ανθρώπου, που επλάσθη από το χώμα. Εις την κοιλίαν της μητρός μου έλαβα την ανθρωπίνην σάρκα και μορφήν,

Σοφ. Σολ. 7,2 - δεκαμηνιαίῳ χρόνῳ παγεὶς ἐν αἵματι ἐκ σπέρματος ἀνδρὸς καὶ ἡδονῆς ὕπνῳ συνελθούσης.

Σοφ. Σολ. 7,2 - Εις δεκάμηνον χρονικόν διάστημα επήρα την σταθεράν μορφήν του ανθρώπου μέσα στο μητρικόν αίμα από το σπέρμα του ανδρός, κατά την ηδονικήν σαρκικήν συνάντησιν επί κλίνης.

Σοφ. Σολ. 7,3 - καὶ ἐγώ δὲ γενόμενος ἔσπασα τὸν κοινὸν ἀέρα καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοιοπαθῆ κατέπεσον γῆν, πρώτην φωνὴν τὴν ὁμοίαν πᾶσιν ἴσα κλαίων·

Σοφ. Σολ. 7,3 - Και εγώ, όταν εγεννήθην, έσπασα με το κλάμα μου τον κοινόν αέρα, τον οποίον και ανέπνευσα. Επεσα και ευρέθην εις την ομοίαν με όλους τους ανθρώπους γην. Αφήκα την πρώτην φωνήν ομοίαν προς την των άλλων ανθρώπων και έκλαια, όπως εκείνοι.

Σοφ. Σολ. 7,4 - ἐν σπαργάνοις ἀνετράφην καὶ ἐν φροντίσιν·

Σοφ. Σολ. 7,4 - Ανετράφην, όπως οι άλλοι, τυλιγμένος εις τα σπάργανα και με τας φροντίδας των άλλων.

Σοφ. Σολ. 7,5 - οὐδεὶς γὰρ βασιλεὺς ἑτέραν ἔσχε γενέσεως ἀρχήν,

Σοφ. Σολ. 7,5 - Κανείς, ούτε και ο βασιλεύς ακόμη, δεν επήρε διαφορετικήν αρχήν της γεννήσεως και της υπάρξεώς του.

Σοφ. Σολ. 7,6 - μία δὲ πάντων εἴσοδος εἰς τὸν βίον, ἔξοδός τε ἴση.

Σοφ. Σολ. 7,6 - Μια και η αυτή είναι η είσοδος όλων των ανθρώπων εις την ζωήν, η ιδία δε έξοδος επιφυλάσσεται δι' αυτούς, ο θάνατος.

Σοφ. Σολ. 7,7 - διὰ τοῦτο ηὐξάμην, καὶ φρόνησις ἐδόθη μοι· ἐπεκαλεσάμην, καὶ ἦλθέ μοι πνεῦμα σοφίας.

Σοφ. Σολ. 7,7 - Γνωρίζω, λοιπόν, την είσοδόν μου στον κόσμον, όπως και την έξοδόν μου από αυτόν. Προσηυχήθην στον Θεόν, εζήτησα σοφίαν και σύνεσιν και μου εδόθη. Τον παρεκάλεσα, και ήλθεν εις εμέ πνεύμα σοφίας.

Σοφ. Σολ. 7,8 - προέκρινα αὐτὴν σκήπτρων καὶ θρόνων καὶ πλοῦτον οὐδὲν ἡγησάμην ἐν συγκρίσει αὐτῆς·

Σοφ. Σολ. 7,8 - Αυτήν επροτίμησα από βασιλικά σκήπτρα και θρόνους και εμπρός εις αυτήν ως ένα τίποτε εθεώρησα τα πλούτη του κόσμου.

Σοφ. Σολ. 7,9 - οὐδὲ ὡμοίωσα αὐτῇ λίθον ἀτίμητον, ὅτι ὁ πᾶς χρυσὸς ἐν ὄψει αὐτῆς ψάμμος ὀλίγη, καὶ ὡς πηλὸς λογισθήσεται ἄργυρος ἐναντίον αὐτῆς.

Σοφ. Σολ. 7,9 - Ούτε προς ανεκτίμητον αδάμαντα δεν παρομοίωσα αυτήν, διότι όλος ο χρυσός εν συγκρίσει προς την σοφίαν είναι σαν λίγη άμμος, και ο άργυρος ωσάν λάσπη θεωρείται ενώπιον αυτής.

Σοφ. Σολ. 7,10 - ὑπὲρ ὑγίειαν καὶ εὐμορφίαν ἠγάπησα αὐτὴν καὶ προειλόμην αὐτὴν ἀντὶ φωτὸς ἔχειν, ὅτι ἀκοίμητον τὸ ἐκ ταύτης φέγγος.

Σοφ. Σολ. 7,10 - Την έχω αγαπήσει περισσότερον και από αυτήν ακόμη την υγείαν και από το κάλλος. Την επροτίμησα περισσότερον και από το φως. Διότι εις την πραγματικότητα το φως, που ακτινοβολεί η σοφία, είναι άσβεστον και αιώνιον.

Σοφ. Σολ. 7,11 - ἦλθε δέ μοι τὰ ἀγαθὰ ὁμοῦ πάντα μετ᾿ αὐτῆς καὶ ἀναρίθμητος πλοῦτος ἐν χερσὶν αὐτῆς.

Σοφ. Σολ. 7,11 - Αλλά μαζή με την σοφίαν ήλθαν εις εμέ και όλα μαζή τα αγαθά. Διότι εις τα χέρια αυτής υπάρχει ανυπολόγιστος πλούτος.

Σοφ. Σολ. 7,12 - εὐφράνθην δὲ ἐπὶ πᾶσιν, ὅτι αὐτῶν ἡγεῖται σοφία, ἠγνόουν δὲ αὐτὴν γενέτιν εἶναι τούτων.

Σοφ. Σολ. 7,12 - Ηυφράνθην δε εις όλα τα υλικά και πνευματικά αγαθά, διότι η σοφία προπορεύεται και αυτά την ακολουθούν. Πριν δε αποκτήσω την σοφίαν, δεν εγνώριζα ότι αυτή είναι η μήτηρ όλων τούτων των αγαθών.

Σοφ. Σολ. 7,13 - ἀδόλως τε ἔμαθον ἀφθόνως τε μεταδίδωμι, τὸν πλοῦτον αὐτῆς οὐκ ἀποκρύπτομαι·

Σοφ. Σολ. 7,13 - Με αγνότητα και προς καθαρούς σκοπούς έμαθα την σοφίαν· χωρίς φθόνον την μεταδίδω. Δεν αποκρύπτω τον ανεκτίμητον αυτής πλούτον.

Σοφ. Σολ. 7,14 - ἀνεκλιπὴς γὰρ θησαυρός ἐστιν ἀνθρώποις, ὃν οἱ χρησάμενοι πρὸς Θεὸν ἐστείλαντο φιλίαν διὰ τὰς ἐκ παιδείας δωρεὰς συσταθέντες.

Σοφ. Σολ. 7,14 - Η σοφία είναι ανεξάντλητος θησαυρός δια τους ανθρώπους, τον οποίον αυτοί, όταν καταλλήλως και προθύμως χρησιμοποιούν, συνάπτουν φιλίαν προς τον Θεόν, διότι αυτοσυνιστώνται και γίνονται δεκτοί από αυτόν χάρις εις τας μεγάλας δωρεάς, τας οποίας έχουν λάβει δια της ορθής παιδείας.

Σοφ. Σολ. 7,15 - Ἐμοὶ δὲ δῴη ὁ Θεὸς εἰπεῖν κατὰ γνώμην καὶ ἐνθυμηθῆναι ἀξίως τῶν δεδομένων, ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγός ἐστι καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής.

Σοφ. Σολ. 7,15 - Εύχομαι δε να μου δώση ο Θεός ικανότητα να εκφράσω τον θαυμασμόν μου δια την σοφίαν, και με ευγνωμοσύνην να ενθυμούμαι πάντοτε τας δωρεάς του Θεού, διότι αυτός είναι ο οδηγός και χορηγός της σοφίας, ο παιδαγωγός και διορθωτής των σοφών.

Σοφ. Σολ. 7,16 - ἐν γὰρ χειρὶ αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ λόγοι ἡμῶν πᾶσά τε φρόνησις καὶ ἐργατειῶν ἐπιστήμη.

Σοφ. Σολ. 7,16 - Διότι εις τα χέρια αυτού ευρισκόμεθα και ημείς και οι λόγοι μας, η σύνεσίς μας όπως και η επιστήμη των διαφόρων έργων.

Σοφ. Σολ. 7,17 - αὐτὸς γάρ μοι ἔδωκε τῶν ὄντων γνῶσιν ἀψευδῆ εἰδέναι σύστασιν κόσμου καὶ ἐνέργειαν στοιχείων,

Σοφ. Σολ. 7,17 - Αυτός μου έχει δώσει την αληθή γνώσιν των όντων, ώστε να γνωρίσω πως συνεστήθη ο κόσμος και πως ενεργούν τα επί μέρους στοιχεία της φύσεως.

Σοφ. Σολ. 7,18 - ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μεσότητα χρόνων, τροπῶν ἀλλαγὰς καὶ μεταβολὰς καιρῶν,

Σοφ. Σολ. 7,18 - Να γνωρίσω την αρχήν, το μέσον και το τέλος των χρόνων, την αλλαγήν του ηλιοστασίου και τας μεταβολάς των εποχών του έτους.

Σοφ. Σολ. 7,19 - ἐνιαυτῶν κύκλους καὶ ἀστέρων θέσεις,

Σοφ. Σολ. 7,19 - Τους κύκλους των ετών και τας θέσεις των αστέρων.

Σοφ. Σολ. 7,20 - φύσεις ζῴων καὶ θυμοὺς θηρίων, πνευμάτων βίας καὶ διαλογισμοὺς ἀνθρώπων, διαφορὰς φυτῶν καὶ δυνάμεις ῥιζῶν,

Σοφ. Σολ. 7,20 - Τας φύσεις των ζώων, τα ένστικτα των θηρίων τας ορμάς των ανέμων, τους διαλογισμούς των ανθρώπων, τας διαφοράς, που υπάρχουν μεταξύ των φυτών και τας δυνάμεις των ριζών.

Σοφ. Σολ. 7,21 - ὅσα τέ ἐστι κρυπτὰ καὶ ἐμφανῆ ἔγνων· ἡ γὰρ πάντων τεχνῖτις ἐδίδαξέ με σοφία.

Σοφ. Σολ. 7,21 - Χαρις εις την θείαν σοφίαν εγώ εγνώρισα όλα τα απόκρυφα και φανερά όντα και τας ιδιότητας αυτών. Η σοφία, η οποία εκ του μηδενός εδημιούργησε και κατευθύνει τα πάντα, με εδίδαξε αυτά.

Σοφ. Σολ. 7,22 - Ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον, μονογενές, πολυμερές, λεπτόν, εὐκίνητον, τρανόν, ἀμόλυντον, σαφές, ἀπήμαντον, φιλάγαθον, ὀξύ, ἀκώλυτον, εὐεργετικόν,

Σοφ. Σολ. 7,22 - Αυτή δε η σοφία του Θεού έχει πνεύμα απολύτου νοήσεως, άγιον, μοναδικόν στον ουράνιον και επίγειον κόσμον, πολυτρόπων ενεργειών, άϋλον, ευκίνητον, απειρομέγεθες, αμόλυντον, σαφές, απρόσβλητον και άτρωτον από οιανδήποτε ατέλειαν. Διεισδυτικόν, ευεργετικόν, πνεύμα, το οποίον υπερνικά όλα τα εμπόδια και αγαπά πάντοτε το αγαθόν.

Σοφ. Σολ. 7,23 - φιλάνθρωπον, βέβαιον, ἀσφαλές, ἀμέριμνον, παντοδύναμον, πανεπίσκοπον καὶ διὰ πάντων χωροῦν πνευμάτων νοερῶν καθαρῶν λεπτοτάτων.

Σοφ. Σολ. 7,23 - Αυτό είναι φιλάνθρωπον, σταθερόν, αλάθητον, από καμμίαν δεν πιέζεται μέριμναν, παντοδύναμον, εποπτεύει και κατευθύνει τα πάντα. Εισχωρεί εις όλα τα πνεύματα αγγέλων και ανθρώπων, τα νοερά, τα καθαρά, τα λεπτότατα.

Σοφ. Σολ. 7,24 - πάσης γὰρ κινήσεως κινητικώτερον σοφία, διήκει δὲ καὶ χωρεῖ διὰ πάντων διὰ τὴν καθαρότητα·

Σοφ. Σολ. 7,24 - Η σοφία έχει την απόλυτον εξ εαυτής κίνησιν, απείρως ανωτέρα από κάθε τι, το οποίον κινείται εις την γην και τον ουρανόν. Χαρις εις την απόλυτον αυτής καθαρότητα εισδύει και προχωρεί δια μέσου όλων των επιγείων και των ουρανίων προσώπων και πραγμάτων.

Σοφ. Σολ. 7,25 - ἀτμὶς γάρ ἐστι τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως καὶ ἀπόῤῥοια τῆς τοῦ Παντοκράτορος δόξης εἰλικρινής· διὰ τοῦτο οὐδὲν μεμιαμμένον εἰς αὐτὴν παρεμπίπτει.

Σοφ. Σολ. 7,25 - Διότι αυτή είναι πνοη, τρόπον τινά, του παντοδυνάμου Θεού, ολοκάθαρον απαύγασμα της δόξης του παντοκράτορας. Δια τούτο τίποτε το μολυσμένον δεν υπεισέρχεται εις αυτήν και δεν την μολύνει.

Σοφ. Σολ. 7,26 - ἀπαύγασμα γάρ ἐστι φωτὸς ἀϊδίου καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 7,26 - Αυτή είναι το φωτεινόν απαύγασμα του θείου, αμεταβλήτου, αιωνίου φωτός· ολοκάθαρον κάτοπτρον της ενεργείας του Θεού, είκών και έκφρασις της αγαθότητας του Θεού.

Σοφ. Σολ. 7,27 - μία δὲ οὖσα πάντα δύναται καὶ μένουσα ἐν αὐτῇ τὰ πάντα καινίζει καὶ κατὰ γενεὰς εἰς ψυχὰς ὁσίας μεταβαίνουσα φίλους Θεοῦ καὶ προφήτας κατασκευάζει·

Σοφ. Σολ. 7,27 - Και ενώ είναι μία μόνον, δύναται να κάμη τα πάντα ως παντοδύναμος. Μένει καθ' εαυτήν αναλλοίωτος και ανακαινίζει τα πάντα. Από γενεάς εις γενεάν μεταβαίνει και ενθρονίζεται εις ψυχάς οσίας. Παιδαγωγεί και μορφώνει φίλους Θεού και προφήτας.

Σοφ. Σολ. 7,28 - οὐθὲν γὰρ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς εἰ μὴ τὸν σοφίᾳ συνοικοῦντα.

Σοφ. Σολ. 7,28 - Κανένα άλλο λογικόν ον δεν αγαπά ο Θεός, ειμή μόνον εκείνο, το οποίον συγκατοικεί με την θείαν σοφίαν.

Σοφ. Σολ. 7,29 - ἔστι γὰρ αὕτη εὐπρεπεστέρα ἡλίου καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄστρων θέσιν, φωτὶ συγκρινομένη, εὑρίσκεται προτέρα·

Σοφ. Σολ. 7,29 - Αυτή είναι ωραιοτέρα και λαμπροτρα από τον ήλιον, ανωτέρα από όλα τα αστρικά σύμπαντα, συγκρινομένη δε προς το φως υπερέχει και προηγείται από αυτό.

Σοφ. Σολ. 7,30 - τοῦτο μὲν γὰρ διαδέχεται νύξ, σοφίας δὲ οὐ κατισχύει κακία.

Σοφ. Σολ. 7,30 - Διότι το μεν υλικόν φως το διαδέχεται η νύκτα· κανένα όμως σκότος και καμμία σκια κακίας δεν ημπορεί να κυριαρχήση εις την θείαν σοφίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 8

Σοφ. Σολ. 8,1 - Διατείνει δὲ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας εὐρώστως καὶ διοικεῖ τὰ πάντα χρηστῶς.

Σοφ. Σολ. 8,1 - Η θεία σοφία επεκτείνει μετά δυνάμεως την κυριαρχίαν της από το ένα άκρον του κόσμου έως το άλλο, και διοικεί τα πάντα με ευεργετικήν καλωσύνην και αγαθότητα.

Σοφ. Σολ. 8,2 - Ταύτην ἐφίλησα καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς.

Σοφ. Σολ. 8,2 - Αυτήν εγώ ηγάπησα με όλην μου την δύναμιν. Την ανεζήτησα από αυτά ακόμα τα νεανικά μου χρόνια. Επεθύμησα να την λάβω σύζυγόν μου. Εγινα εραστής του κάλλους της.

Σοφ. Σολ. 8,3 - εὐγένειαν δοξάζει συμβίωσιν Θεοῦ ἔχουσα, καὶ ὁ πάντων δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν·

Σοφ. Σολ. 8,3 - Η αιωνία συμβίωσίς της μετά του Θεού κάμνει να ακτινοβολή η ευγένεια της καταγωγής της. Ο Κυριος και Δεσπότης του σύμπαντος την έχει αγαπήσει προαιωνίως και την αγαπά πάντοτε.

Σοφ. Σολ. 8,4 - μύστις γάρ ἐστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης καὶ αἱρετὶς τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 8,4 - Αυτή κατέχει πλήρως εις βάθος και πλάτος την άπειρον γνώσιν του Θεού και χειραγωγεί προς αυτήν τους ανθρώπους. Αυτή επιλέγει τα έργα, τα οποία ο Θεός δημιουργεί.

Σοφ. Σολ. 8,5 - εἰ δὲ πλοῦτός ἐστιν ἐπιθυμητὸν κτῆμα ἐν βίῳ, τί σοφίας πλουσιώτερον τῆς τὰ πάντα ἐργαζομένης;

Σοφ. Σολ. 8,5 - Εάν ο πλούτος είναι δια τον βίον πολύ επιθυμητόν αγαθόν, πόσω μάλλον η σοφία είναι τιμιώτερον και πολύ περισσότερον επιθυμητόν αγαθόν, η σοφία η οποία κατεργάζεται πάντα τα αγαθά;

Σοφ. Σολ. 8,6 - εἰ δὲ φρόνησις ἐργάζεται, τίς αὐτῆς τῶν ὄντων μᾶλλόν ἐστι τεχνῖτις;

Σοφ. Σολ. 8,6 - Εάν η διάνοια και η σύνεσις των ανθρώπων εργάζεται αγαθά, πόσω μάλλον η σοφία του Θεού είναι η τεχνίτις, που κατεργάζεται όλα γενικώς τα καλά έργα;

Σοφ. Σολ. 8,7 - καὶ εἰ δικαιοσύνην ἀγαπᾷ τις, οἱ πόνοι ταύτης εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην γὰρ καὶ φρόνησιν ἐκδιδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδέν ἐστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις.

Σοφ. Σολ. 8,7 - Εάν δε κανείς επιθυμή την κατά το δυνατόν δικαιοσύνην, την αρετήν, ας σκεφθή ότι οι καρποί της σοφίας είναι ακριβώς αι αρεταί. Διότι αυτή διδάσκει την σωφροσύνην και την σύνεσιν, την δικαιοσύνην και την ανδρείαν, αρετάς από τας οποίας δεν υπάρχει τίποτε άλλο χρησιμώτερον στον βίον των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 8,8 - εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων.

Σοφ. Σολ. 8,8 - Επιθυμεί κανείς πολλήν γνώσιν και πείραν; Ας σκεφθή, ότι η σοφία γνωρίζει τα αρχαία, προβλέπει και προαναγγέλλει τα μέλλοντα, κάτεχε καλώς τους πολυπλόκους και δυσνοήτους λόγους, τας λύσεις των γριφωδών φράσεων. Γνωρίζει ακριβώς και προαναγγέλλει μεγάλα και μικρά, θαυμαστά πάντοτε, γεγονότα. Οπως επίσης διαδοχάς εποχών και χρόνων.

Σοφ. Σολ. 8,9 - ἔκρινα τοίνυν ταύτην ἀγαγέσθαι πρὸς συμβίωσιν, εἰδὼς ὅτι ἔσται μοι σύμβουλος ἀγαθῶν καὶ παραίνεσις φροντίδων καὶ λύπης.

Σοφ. Σολ. 8,9 - Εκρινα, λοιπόν, εγώ ορθόν και απεφάσισα αυτήν να πάρω ως σύντροφον της ζωής μου, δια να ζήσω μαζή της όλον μου τον βίον, διότι γνωρίζω καλά ότι αυτή θα είναι πολύτιμος σύμβουλός μου εις κάθε καλόν, όπως επίσης θαρραλέα προτροπή και παρηγορία εις τας φροντίδας και τας λύπας της ζωής.

Σοφ. Σολ. 8,10 - ἕξω δι᾿ αὐτὴν δόξαν ἐν ὄχλοις καὶ τιμὴν παρὰ πρεσβυτέροις ὁ νέος·

Σοφ. Σολ. 8,10 - Χαρις εις αυτήν και δια μέσου αυτής θα αποκτήσω δόξαν μεταξύ του λαού, εκτίμησιν δε και υπόληψιν μεταξύ των πρεσβυτέρων από αυτήν ακόμη την νεότητά μου.

Σοφ. Σολ. 8,11 - ὀξὺς εὑρεθήσομαι ἐν κρίσει καὶ ἐν ὄψει δυναστῶν θαυμασθήσομαι·

Σοφ. Σολ. 8,11 - Χαρις εις αυτήν θα αποκτήσω οξύτητα διανοίας και ευθύτητα κρίσεως εις τας δίκας, ενώπιον δε των μεγάλων της γης θα είμαι αξιοθαύμαστος.

Σοφ. Σολ. 8,12 - σιγῶντά με περιμενοῦσι καὶ φθεγγομένῳ προσέξουσι καὶ λαλοῦντος ἐπί πλεῖον χεῖρα ἐπιθήσουσιν ἐπὶ στόμα αὐτῶν.

Σοφ. Σολ. 8,12 - Οταν σιωπώ, θα με περιμένουν να ομιλήσω· και όταν εγώ θα ομιλώ, θα με προσέχουν. Και όταν παρατείνω την ομιλίαν μου επί πολύ, εκείνοι θα θέτουν το χέοι των στο στόμα των, δηλούντες ότι πρέπει όλοι να σιωπήσουν, δια να με ακούσουν.

Σοφ. Σολ. 8,13 - ἕξω δι᾿ αὐτὴν ἀθανασίαν καὶ μνήμην αἰώνιον τοῖς μετ᾿ ἐμὲ ἀπολείψω.

Σοφ. Σολ. 8,13 - Χαρις εις αυτήν θα αποκτήσω την αθανασίαν και θα αφήσω αιωνίαν μνήμην εις εκείνους, οι οποίοι θα ελθουν υστέρα από εμέ.

Σοφ. Σολ. 8,14 - διοικήσω λαούς, καὶ ἔθνη ὑποταγήσεταί μοι·

Σοφ. Σολ. 8,14 - Από αυτήν φωτιζόμενος και χειραγωγούμενος θα διοικήσω λαούς, έθνη δε ξένα θα υποταχθούν εις εμέ.

Σοφ. Σολ. 8,15 - φοβηθήσονταί με ἀκούσαντες τύραννοι φρικτοί, ἐν πλήθει φανοῦμαι ἀγαθὸς καὶ ἐν πολέμῳ ἀνδρεῖος.

Σοφ. Σολ. 8,15 - Φοβεροί δε και σκληροί τύραννοι θα με φοβούνται, και μόνον το όνομά μου όταν ακούουν. Μεταξύ του λαού θα είμαι και θα φαίνομαι ευμενής και ευεργετικός, εις δε τους πολέμους ανδρείος.

Σοφ. Σολ. 8,16 - εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκόν μου προσαναπαύσομαι αὐτῇ· οὐ γὰρ ἔχει πικρίαν ἡ συναναστροφή αὐτῆς, οὐδὲ ὀδύνην ἡ συμβίωσις αὐτῆς, ἀλλὰ εὐφροσύνην καὶ χαράν.

Σοφ. Σολ. 8,16 - Οταν επιστρέφω στον οίκον μου, θα αναπαύωμαι ειρηνικός και χαρούμενος πλησίον της. Διότι η συναναστροφή με την σοφίαν δεν έχει καμμίαν πικρίαν, και η συμβίωσις με αυτήν δεν προκαλεί καμμίαν λύπην και θλίψιν. Αλλά, τουναντίον, φέρει ευφροσύνην και χαράν.

Σοφ. Σολ. 8,17 - ταῦτα λογισάμενος ἐν ἐμαυτῷ καὶ φροντίσας ἐν καρδίᾳ μου ὅτι ἐστιν ἀθανασία ἐν συγγενείᾳ σοφίας

Σοφ. Σολ. 8,17 - Αυτά εσκέφθην επανειλημμένως από μέσα μου, και με σοβαρότητα τα εμελέτησα με την διάνοιαν και την καρδίαν μου, ότι δηλαδή εις την μετά της σοφίας ένωσιν και συμβίωσιν υπάρχει η αθανασία,

Σοφ. Σολ. 8,18 - καὶ ἐν φιλίᾳ αὐτῆς τέρψις ἀγαθὴ καὶ ἐν πόνοις χειρῶν αὐτῆς πλοῦτος ἀνεκλιπὴς καὶ ἐν συγγυμνασίᾳ ὁμιλίας αὐτῆς φρόνησις καὶ

εὔκλεια ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς, περιῄειν ζητῶν ὅπως λάβω αὐτὴν εἰς ἐμαυτόν.

Σοφ. Σολ. 8,18 - εις την φιλίαν της η αγνή τέρψις, στους κόπους των χειρών της ανεξάντλητος ο πλούτος, εις την καλλιέργειαν των μετ' αυτής σχέσεων υπάρχει η σύνεσις, δόξα δε εις την συμμετοχήν και αποδοχήν των λόγων της. Ταύτα, λοιπόν, αφού εσκέφθην εγύριζα και αναζητούσα αυτήν, δια να λάβω ως σύζυγόν μου εις όλον το διάστημα της ζωής μου.

Σοφ. Σολ. 8,19 - παῖς δὲ ἤμην εὐφυὴς ψυχῆς τε ἔλαχον ἀγαθῆς,

Σοφ. Σολ. 8,19 - Από αυτής ακόμη της παιδικής μου ηλικίας ήμην ευφυής, έλαβα δε ως δώρον από τον Θεόν ψυχήν αγαθήν·

Σοφ. Σολ. 8,20 - μᾶλλον δὲ ἀγαθὸς ὢν ἦλθον εἰς σῶμα ἀμίαντον.

Σοφ. Σολ. 8,20 - μάλλον δέ, επειδή ακριβώς ήμουν αγαθός, ήλθα εις σώμα άρτιον και ακηλίδωτον.

Σοφ. Σολ. 8,21 - γνοὺς δὲ ὅτι οὐκ ἄλλως ἔσομαι ἐγκρατής, ἐὰν μὴ ὁ Θεὸς δῷ -καὶ τοῦτο δ᾿ ἦν φρονήσεως τὸ εἰδέναι τίνος ἡ χάρις- ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ καὶ εἶπον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου.

Σοφ. Σολ. 8,21 - Επειδή δε εγνώρισα καλά, ότι δεν είναι δυνατόν κατ' άλλον τρόπον να αποκτήση κανείς την σοφίαν, εάν ο Θεός δεν του την δώση- και αυτό είναι τεκμήριον συνέσεως, το να γνωρίζης από ποιόν προέρχεται αυτή η δωρεά,- επλησίασα τον Κυριον και τον παρεκάλεσα με όλην μου την καρδίαν και είπα·

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 9

Σοφ. Σολ. 9,1 - Θεὲ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου

Σοφ. Σολ. 9,1 - Θεέ των προγόνων μου, Κυριε του ελέους, συ ο οποίος δια μόνου του λόγου σου εδημιούργησες τα σύμπαντα

Σοφ. Σολ. 9,2 - καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατεσκεύσασας ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων

Σοφ. Σολ. 9,2 - και με την θείαν σου σοφίαν έπλασες τον άνθρωπον, στον οποίον έδωσες το προσόν να είναι κύριος όλων των δημιουργημάτων σου,

Σοφ. Σολ. 9,3 - καὶ διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐν εὐθύτητι ψυχῆς κρίσιν κρίνῃ,

Σοφ. Σολ. 9,3 - να επιβλέπη και κυβερνά τον κόσμον με αφοσίωσιν προς σε και με δικαιοσύνην προς τους ανθρώπους και να εκδίδη κατά τας δίκας δικαίας αποφάσεις με ευθύτητα και αντικειμενικότητα καρδίας,

Σοφ. Σολ. 9,4 - δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν καὶ μή με ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων σου.

Σοφ. Σολ. 9,4 - δος μου την σοφίαν, η οποία παρακάθεται εις θρόνον κοντά στον ιδικόν σου θρόνον και μη με αποδοκιμάσης από την τάξιν των δούλων σου.

Σοφ. Σολ. 9,5 - ὅτι ἐγὼ δοῦλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου, ἄνθρωπος ἀσθενὴς καὶ ὀλιγοχρόνιος καὶ ἐλάσσων ἐν συνέσει κρίσεως καὶ νόμων·

Σοφ. Σολ. 9,5 - Διότι εγώ είμαι ιδικός σου δούλος, υιός της ιδικής σου δούλης, της μητρός μου. Ανθρωπος αδύνατος, του οποίου ο βίος είναι βραχύς επί της γης, μικρός και αδύνατος εις ορθάς κρίσεις και εις την γνώσιν των ιδικών σου νόμων.

Σοφ. Σολ. 9,6 - κἂν γάρ τις ᾖ τέλειος ἐν υἱοῖς ἀνθρώπων, τῆς ἀπὸ σοῦ σοφίας ἀπούσης, εἰς οὐδὲν λογισθήσεται.

Σοφ. Σολ. 9,6 - Και εάν, έστω, υπάρξη κανείς τέλειος μεταξύ των άλλων ανθρώπων, όταν από αυτόν απρυσιαζη η σοφία σου, είναι ένα τίποτε ενώπιον σου και ενώπιον των ορθοφρονούντων ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 9,7 - σύ με προείλω βασιλέα λαοῦ σου καὶ δικαστὴν υἱῶν σου καί θυγατέρων·

Σοφ. Σολ. 9,7 - Συ, με εξέλεξες ως βασιλέα του λαού σου, με κατέστησες δικαστήν μεταξύ των υιών σου και των θυγατέρων σου.

Σοφ. Σολ. 9,8 - εἶπας οἰκοδομῆσαι ναὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ σου καὶ ἐν πόλει κατασκηνώσεώς σου θυσιαστήριον, μίμημα σκηνῆς ἁγίας, ἣν προητοίμασας ἀπ᾿ ἀρχῆς.

Σοφ. Σολ. 9,8 - Συ είπες να ανοικοδομήσω ναόν στο άγιόν σου όρος και θυσιαστήριον εις την πόλιν, όπου έστησες την σκηνήν σου, όμοιον προς την άγιον Σκηνήν του Μαρτυρίου σου, την οποίαν απ' αρχής συ είχες προετοιμάσει.

Σοφ. Σολ. 9,9 - καὶ μετὰ σοῦ ἡ σοφία ἡ εἰδυῖα τὰ ἔργα σου καὶ παροῦσα, ὅτε ἐποίεις τὸν κόσμον, καὶ ἐπισταμένη τί ἀρεστὸν ἐν ὀφθαλμοῖς σου καὶ τί εὐθὲς ἐν ἐντολαῖς σου.

Σοφ. Σολ. 9,9 - Μαζή με σε είναι πάντοτε η σοφία, η οποία εγνώριζεν απολύτως και γνωρίζει όλα τα έργα σου, και η οποία ήτο παρούσα, όταν συ εκ του μηδενός εδημιουργούσες τον κόομον, και εγνώριζε τι είναι ευάρεστον ενώπιον των οφθαλμών σου και σύμφωνον με τας αγίας εντολάς σου.

Σοφ. Σολ. 9,10 - ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίων οὐρανῶν καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου πέμψον αὐτήν, ἵνα συμπαροῦσά μοι κοπιάσῃ καὶ γνῶ τί εὐάρεστόν ἐστι παρά σοί.

Σοφ. Σολ. 9,10 - Αυτήν, λοιπόν, την θείαν σοφίαν σου στείλε εις εμέ τον δούλον σου από τους αγίους ουρανούς και από τον θρόνον της δόξης σου, δια να ευρίσκεται πάντοτε κοντά μου και κοπιάζη μαζή μου, ώστε εγώ να γνωρίσω ακριβώς τι είναι ευάρεστον ενώπιόν σου.

Σοφ. Σολ. 9,11 - οἶδε γὰρ ἐκείνη πάντα καὶ συνίει καὶ ὁδηγήσει με ἐν ταῖς πράξεσί μου σωφρόνως καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς·

Σοφ. Σολ. 9,11 - Η σοφία σου γνωρίζει τα πάντα και αυτή θα με οδηγήση συνετώς εις τας πορείας του βίου μου. Θα με περιφρουρήση και θα με προστατεύση το φως της ιδικής της δόξης.

Σοφ. Σολ. 9,12 - καὶ ἔσται προσδεκτὰ τὰ ἔργα μου, καὶ διακρινῶ τὸν λαόν σου δικαίως καὶ ἔσομαι ἄξιος θρόνων πατρός μου.

Σοφ. Σολ. 9,12 - Χαρις εις αυτήν θα είναι ευπρόσδεκτα από σε τα έργα μου. Και εγώ θα κυβερνώ και θα δικάζω τον λαόν σου με δικαιοσύνην. Θα αναδειχθώ άξιος των θρόνων του πατρός μου Δαβίδ.

Σοφ. Σολ. 9,13 - τίς γὰρ ἄνθρωπος γνώσεται βουλὴν Θεοῦ; ἢ τίς ἐνθυμηθήσεται τί θέλει ὁ Κύριος;

Σοφ. Σολ. 9,13 - Ποιός άνθρωπος είναι εις θέσιν εξ εαυτού να γνωρίση τας βούλας του Θεού; Η ποιός ημπορεί εξ εαυτού να συλλάβη και να κατανοήση το θέλημα του Κυρίου;

Σοφ. Σολ. 9,14 - λογισμοὶ γὰρ θνητῶν δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι ἡμῶν.

Σοφ. Σολ. 9,14 - Διότι αι σκέψεις των ανθρώπων είναι ταλαντευόμεναι και ασταθείς και αι επινοήσεις της διανοίας μας εσφαλμέναι.

Σοφ. Σολ. 9,15 - φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχήν, καὶ βρίθει τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν πολυφρόντιδα.

Σοφ. Σολ. 9,15 - Διότι το φθαρτόν τούτο σώμα μας βαρύνει την ψυχήν και επισκοτίζει την κρίσιν της. Η χωματένια αυτή κατοικία της ψυχής μας καταπονείται με τας πολλάς μερίμνας του νου.

Σοφ. Σολ. 9,16 - καὶ μόλις εἰκάζομεν τὰ ἐπὶ γῆς καί τὰ ἐν χερσὶν εὑρίσκομεν μετὰ πόνου· τὰ δὲ ἐν οὐρανοῖς τίς ἐξιχνίασε;

Σοφ. Σολ. 9,16 - Μολις δε και μετά βίας διατυπώνομεν εικασίας και συνάγομεν συμπεράσματα δια τα επί της γης πράγματα και φαινόμενα. Μετά κόπου δε και δυσκολίας ευρίσκομεν αυτά, που εξαρτώνται από τα χέρια μας. Τα όσα όμως υπέροχα υπάρχουν επάνω στους ουρανούς, ποιός εκ των ανθρώπων είναι εις θέσιν να εξιχνιάση;

Σοφ. Σολ. 9,17 - βουλὴν δέ σου τίς ἔγων, εἰ μὴ σὺ ἔδωκας σοφίαν καὶ ἔπεμψας τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα ἀπὸ ὑψίστων;

Σοφ. Σολ. 9,17 - Ποιός εγνώρισε την ιδικήν σου βουλήν, ειμή μόνον εκείνος, στον οποίον συ έδωκες σοφίαν και έπεμψες το Αγιόν σου Πνεύμα από τους υψίστους ουρανούς;

Σοφ. Σολ. 9,18 - καὶ οὕτως διωρθώθησαν αἱ τρίβοι τῶν ἐπὶ γῆς, καὶ τὰ ἀρεστά σου ἐδιδάχθησαν ἄνθρωποι,

Σοφ. Σολ. 9,18 - Ετσι δέ με την ιδικήν σου σοφίαν διωρθώθησαν και διορθώνονται αι πορείαι των ανθρώπων επί της γης. Και οι άνθρωποι δι' αυτής έχουν διδαχθή και διδάσκονται τα ευάρεστα ενώπιόν σου.

Σοφ. Σολ. 9,19 - καὶ τῇ σοφίᾳ ἐσώθησαν.

Σοφ. Σολ. 9,19 - Με την ιδικήν σου σοφίαν εσώθησαν και θα σωθούν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 10

Σοφ. Σολ. 10,1 - Αὕτη πρωτόπλαστον πατέρα κόσμου μόνον κτισθέντα διεφύλαξε καὶ ἐξείλατο αὐτὸν ἐκ παραπτώματος ἰδίου

Σοφ. Σολ. 10,1 - Η θεία σοφία διεφύλαξε τον πρωτόπλαστον, τον Αδάμ, εκείνον τον οποίον ο Θεός έπλασε, δια να είναι ο πρώτος μέσα στον κόσμον. Τον διεφύλαξεν από την πλήρη καταστροφήν και τον έβγαλεν από την ιδικήν του πτώσιν.

Σοφ. Σολ. 10,2 - ἔδωκέ τε αὐτῷ ἰσχὺν κρατῆσαι ἁπάντων.

Σοφ. Σολ. 10,2 - Εδωκεν εις αυτόν την δύναμιν, να κυριαρχή και να εξουσίαζη επί όλων των δημιουργημάτων της γης.

Σοφ. Σολ. 10,3 - ἀποστάς δὲ ἀπ᾽ αὐτῆς ἄδικος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, ἀδελφοκτόνοις συναπώλετο θυμοῖς·

Σοφ. Σολ. 10,3 - Οταν δε ο αμαρτωλός, ο αδελφοκτόνος Καϊν, κυριαρχούμενος από την θανάσιμον αυτού οργήν, απεμακρύνθη από την θείαν σοφίαν και εφόνευσε τον αδελφόν του, εξ αιτίας της αδελφοκτόνου αυτής οργής του κατεστράφη ο ίδιος.

Σοφ. Σολ. 10,4 - δι᾽ ὃν κατακλυζομένην γῆν πάλιν διέσωσε σοφία, δι᾽ εὐτελοῦς ξύλου τὸν δίκαιον κυβερνήσασα.

Σοφ. Σολ. 10,4 - Οταν δε εξ αιτίας αυτού και των απογόνων του η γη κατεκλύσθη από τα ύδατα του κατακλυσμού, πάλιν η σοφία διέσωσε τον άνθρωπον. Κατηύθυνε, δι' ενός ευτελούς ξύλου, τον δίκαιον Νώε εις σωτηρίαν.

Σοφ. Σολ. 10,5 - αὕτη καὶ ἐν ὁμονοίᾳ πονηρίας ἐθνῶν συγχυθέντων ἔγνω τὸν δίκαιον καὶ ἐτήρησεν αὐτὸν ἄμεμπτον Θεῷ καὶ ἐπὶ τέκνου σπλάγχνοις ἰσχυρὸν ἐφύλαξεν.

Σοφ. Σολ. 10,5 - Αυτή, όταν από συμφώνου τα έθνη εξέκλιναν εις τας πονηρίας και επήλθε πλήρης σύγχυσις μεταξύ των, εξεχώρισε και διετήρησε τον δίκαιον, τον Αβραάμ, άμεμπτον ενώπιον του Θεού και του έδωσεν ισχύν καρδίας, όταν επρόκειτο να θυσιάση το τέκνον του, τον Ισαάκ, τον καρπόν των σπλάγχνων του.

Σοφ. Σολ. 10,6 - αὕτη δίκαιον ἐξαπολλυμένων ἀσεβῶν ἐῤῥύσατο φυγόντα πῦρ καταβάσιον Πενταπόλεως·

Σοφ. Σολ. 10,6 - Αυτή, όταν κατεστρέφοντο οι ασεβείς Σοδομίται, διεφύλαξε τον δίκαιον Λωτ, ο οποίος έτσι διέφυγε το πυρ, που είχε κατεβή εκ του ουρανού εναντίον των πέντε εκείνων αμαρτωλών πόλεων.

Σοφ. Σολ. 10,7 - ἧς ἔτι μαρτύριον τῆς πονηρίας καπνιζομένη καθέστηκε χέρσος, καὶ ἀτελέσιν ὥραις καρποφοροῦντα φυτά, ἀπιστούσης ψυχῆς μνημεῖον ἑστηκυῖα στήλη ἁλός.

Σοφ. Σολ. 10,7 - Εις παντοτεινόν δε μαρτύριον της πονηρίας των πέντε εκείνων πόλεων, είναι η έρημος χώρα των, η οποία και καπνίζει ακόμη. Τα θαμνώδη δε αυτής φυτά, μάρτυρες της καταστροφής της, καρποφορούν προώρως εις ακαταλλήλους εποχάς, στήλη άλατος υψώνεται εις ανάμνησιν μιας ψυχής η οποία έδειξεν απιστίαν και ανυπακοήν στον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 10,8 - σοφίαν γὰρ παροδεύσαντες οὐ μόνον ἐβλάβησαν τοῦ μὴ γνῶναι τὰ καλά, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφροσύνης ἀπέλιπον τῷ βίῳ μνημόσυνον, ἵνα ἐν οἷς ἐσφάλησαν μηδὲ λαθεῖν δυνηθῶσι.

Σοφ. Σολ. 10,8 - Διότι όσοι κατεφρόνησαν και παρεμέρισαν την σοφίαν, όχι μόνον ετιμωρήθησαν, ώστε να μη γνωρίσουν τα καλά της, αλλά αφήκαν στους απαγόνους των τέτοιαν ανάμνησιν της αφροσύνης των, ώστε να μη μείνουν άγνωστοι αυτοί και τα σφάλματα, τα οποία διέπραξαν.

Σοφ. Σολ. 10,9 - σοφία δὲ τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐῤῥύσατο.

Σοφ. Σολ. 10,9 - Η σοφία έχει απαλάξει από τους μόχθους και τας ταλαιπωρίας εκείνους, οι οποίοι την εδέχθησαν και την υπηρέτησαν.

Σοφ. Σολ. 10,10 - αὕτη φυγάδα ὀργῆς ἀδελφοῦ δίκαιον ὡδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις· ἔδειξεν αὐτῷ βασιλείαν Θεοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ γνῶσιν ἁγίων· εὐπόρησεν αὐτὸν ἐν μόχθοις καί ἐπλήθυνε τοὺς πόνους αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 10,10 - Αυτή τον δίκαιον Ιακώβ φεύγοντα εις ξένην χώραν, δια να διαφύγη την οργήν του αδελφού του Ησαύ, τον ωδήγησεν εις ευθείς δρόμους. Του έδειξε την βασιλείου του Θεού, του έδωσε γνώσιν αγίων πραγμάτων. Ευλόγησε με πλούσια αγαθά τους μόχθους του και επλήθυνε τα προϊόντα των κόπων του.

Σοφ. Σολ. 10,11 - ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτὸν παρέστη καὶ ἐπλούτισεν αὐτόν·

Σοφ. Σολ. 10,11 - Αυτή του παρεστάθη προστάτις και τον επροφύλαξεν από την πλεονεξίαν ισχυρών ανθρώπων, του Λαβαν και των περί αυτόν, και τον κατέστησε πλούσιον.

Σοφ. Σολ. 10,12 - διεφύλαξεν αὐτὸν ἀπὸ ἐχθρῶν, καὶ ἀπὸ ἐνεδρευόντων ἠσφαλίσατο καὶ ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτῷ, ἵνα γνῷ, ὅτι παντὸς δυνατωτέρα ἐστὶν εὐσέβεια.

Σοφ. Σολ. 10,12 - Τον διεφύλαξεν από τας επιθέσεις των εχθρών του, τον έσωσεν ασφαλή από εκείνους, οι οποίοι του έστησαν παγίδας στον δρόμον του. Και εις κάποιον μεγάλον αγώνα, που ενίκησε, τον εβράβευσε, δια να μάθη, ότι η ευσέβεια είναι ισχυροτέρα από όλα.

Σοφ. Σολ. 10,13 - αὕτη πραθέντα δίκαιον οὐκ ἐγκατέλιπεν, ἀλλὰ ἐξ ἁμαρτίας ἐῤῥύσατο αὐτόν·

Σοφ. Σολ. 10,13 - Η σοφία δεν εγκατέλειψε τον δίκαιον Ιωσήφ, όταν επωλήθη από τους αδελφούς του ως δούλος, αλλά τουναντίον τον εγλύτωσε και από την αμαρτίαν της συζύγου του Πετεφρή.

Σοφ. Σολ. 10,14 - συγκατέβη αὐτῷ εἰς λάκκον καὶ ἐν δεσμοῖς οὐκ ἀφῆκεν αὐτόν, ἕως ἤνεγκεν αὐτῷ σκῆπτρα βασιλείας καὶ ἐξουσίαν τυραννούντων αὐτοῦ· ψευδεῖς τε ἔδειξε τοὺς μωμησαμένους αὐτὸν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ δόξαν αἰώνιον.

Σοφ. Σολ. 10,14 - Η σοφία κατέβη μαζή του εις την φυλακήν, και εις τα δεσμά αυτά της φυλακής δεν τον εγκατέλειψε· μέχρις ότου έδωσεν εις αυτόν βασιλικά σκήπτρα, εξουσίαν επί εκείνων, οι οποίοι προηγουμένως τον ετυραννούσαν. Η σοφία απέδειξε ψεύστας εκείνους, οι οποίοι τον είχαν κατηγορήσει, και έδωκεν εις αυτόν δόξαν αιωνίαν.

Σοφ. Σολ. 10,15 - αὕτη λαὸν ὅσιον καὶ σπέρμα ἄμεμπτον ἐῤῥύσατο ἐξ ἔθνους θλιβόντων·

Σοφ. Σολ. 10,15 - Αυτή ένα λαόν όσιον και ακατηγόρητον τον απήλλαξεν από το έθνος των Αιγυπτίων, οι οποίοι τους κατατυραννούσαν.

Σοφ. Σολ. 10,16 - εἰσῆλθεν εἰς ψυχὴν θεράποντος Κυρίου καὶ ἀντέστη βασιλεῦσι φοβεροῖς ἐν τέρασι καὶ σημείοις.

Σοφ. Σολ. 10,16 - Η σοφία εισήλθε και κατώκησεν εις την ψυχήν του Μωϋσέως, του δούλου του Κυρίου, και αυτή αντεστάθη εναντίον του τρομερού Φαραώ με πλήθος φοβερών σημείων και τεράτων.

Σοφ. Σολ. 10,17 - ἀπέδωκεν ὁσίοις μισθὸν κόπων αὐτῶν, ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν ὁδῷ θαυμαστῇ καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σκέπην ἡμέρας καὶ εἰς φλόγα ἄστρων τὴν νύκτα.

Σοφ. Σολ. 10,17 - Εδωκεν στους αγίους, στους Ισραηλίτας, τον μισθόν των κόπων των και τους ωδήγησε θαυματουργικώς καθ' όλην την πορείαν των από την Γεσέμ έως την Χαναάν. Εγινε σκέπη και προφύλαξις δι' αυτούς καθ' όλην την ημέραν από τας φλογεράς ακτίνας του ηλίου, φως δε αστρικόν κατά το διάστημα της νυκτός.

Σοφ. Σολ. 10,18 - διεβίβασεν αὐτοὺς θάλασσαν ἐρυθρὰν καὶ διήγαγεν αὐτοὺς δι᾿ ὕδατος πολλοῦ·

Σοφ. Σολ. 10,18 - Αυτή τους επέρασε δια μέσου της Ερυθράς Θαλάσσης και τους ωδήγησε δια μέσου πολλών υδάτων.

Σοφ. Σολ. 10,19 - τοὺς δὲ ἐχθροὺς αὐτῶν κατέκλυσε καὶ ἐκ βάθους ἀβύσσου ἀνέβρασεν αὐτούς.

Σοφ. Σολ. 10,19 - Τους δε εχθρούς των, τους Αιγυπτίους, τους έπνιξε μέσα στον κατακλυσμόν των υδάτων και κατόπιν από τα βάθη των θαλασσών τους εξέβρασε.

Σοφ. Σολ. 10,20 - διὰ τοῦτο δίκαιοι ἐσκύλευσαν ἀσεβεῖς καὶ ὕμνησαν, Κύριε, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν σου, τήν τε ὑπέρμαχόν σου χεῖρα ᾔνεσαν ὁμοθυμαδόν·

Σοφ. Σολ. 10,20 - Χαρις εις την θαυματουργικήν αυτήν απόφασιν της θείας σοφίας, οι δίκαιοι Ισραηλίται ελεηλάτησαν τους ασεβείς εχθρούς των και εδοξολόγησαν, Κυριε, το άγιόν σου Ονομα, και την ακατανίκητον δεξιάν σου υμνολόγησαν όλοι μαζή.

Σοφ. Σολ. 10,21 - ὅτι ἡ σοφία ἤνοιξε στόμα κωφῶν καὶ γλώσσας νηπίων ἔθηκε τρανάς.

Σοφ. Σολ. 10,21 - Διότι η σοφία ήνοιξε το στόμα και τα αυτιά των κωφαλάλων και κατέστησε ρήτορας τας γλώσσας των νηπίων ανθρώπων.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 11

Σοφ. Σολ. 11,1 - Εὐώδωσε τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν χειρὶ προφήτου ἁγίου.

Σοφ. Σολ. 11,1 - Η σοφία του Θεού κατευώδωσε τα έργα των Ισραηλιτν δια του αγίου προφήτου, του Μωϋσέως.

Σοφ. Σολ. 11,2 - διώδευσαν ἔρημον ἀοίκητον καὶ ἐν ἀβάτοις ἔπηξαν σκηνάς·

Σοφ. Σολ. 11,2 - Διεπέρασαν χάρις εις αυτήν την ακατοίκητον έρημον και έστησαν τας σκηνάς των εις χώρας αδιαβάτους και απροσπελάστους.

Σοφ. Σολ. 11,3 - ἀντέστησαν πολεμίοις καὶ ἠμύναντο ἐχθρούς.

Σοφ. Σολ. 11,3 - Αντεστάθησαν εναντίον πολεμίων και απέκρουσαν τους εχθρούς των.

Σοφ. Σολ. 11,4 - ἐδίψησαν καὶ ἐπεκαλέσαντό σε, καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκ πέτρας ἀκροτόμου ὕδωρ καὶ ἴαμα δίψης ἐκ λίθου σκληροῦ.

Σοφ. Σολ. 11,4 - Εδίψησαν, επεκαλέσθησαν δε την σοφίαν και εδόθη εις αυτούς νερό από απότομον βράχον, και έτσι έσβησαν την δίψαν των με νερό, το οποίον ανέβλυσεν από σκληρόν βράχον.

Σοφ. Σολ. 11,5 - δι᾿ ὧν γὰρ ἐκολάσθησαν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, διὰ τούτων αὐτοὶ ἀποροῦντες εὐεργετήθησαν.

Σοφ. Σολ. 11,5 - Δια του ύδατος, δια του μέσου δηλαδή εκείνου με το οποίον ετιμωρήθησαν οι εχθροί των οι Αιγύπτιοι, με το ίδιο οι Ισροηλίται, όταν το εστερήθησαν, ευεργετήθησαν από τον Θεόν.

Σοφ. Σολ. 11,6 - ἀντὶ μὲν πηγῆς ἀεννάου ποταμοῦ αἵματι λυθρώδει ταραχθέντος

Σοφ. Σολ. 11,6 - Ενῷ δηλαδή τα ύδατα του αστειρεύτου ποταμού, του Νείλου, ανετάραξες και έγιναν θολά από αίμα ακάθαρτον εις τιμωρίαν των Αιγυπτίων

Σοφ. Σολ. 11,7 - εἰς ἔλεγχον νηπιοκτόνου διατάγματος, ἔδωκας αὐτοῖς δαψιλὲς ὕδωρ ἀνελπίστως,

Σοφ. Σολ. 11,7 - δια το νηπιοκτόνον διάταγμα του Φαραώ, συ ο ίδιος έδωκες στους Ισραηλίτας, παρά πάσαν ελπίδα, άφθονον δροσερόν ύδωρ.

Σοφ. Σολ. 11,8 - δείξας διὰ τοῦ τότε δίψους πῶς τοὺς ὑπεναντίους ἐκόλασας.

Σοφ. Σολ. 11,8 - Και έτσι έδειξες εις αυτούς δια της δίψης, με την οποίαν επί ολίγας ώρας εταλαιπωρήθησαν, πως και πόσον ετιμώρησες τους εχθρούς των, τους Αιγυπτίους.

Σοφ. Σολ. 11,9 - ὅτε γὰρ ἐπειράσθησαν, καί περ ἐν ἐλέει παιδευόμενοι, ἔγνωσαν πῶς ἐν ὀργῇ κρινόμενοι ἀσεβεῖς ἐβασανίζοντο·

Σοφ. Σολ. 11,9 - Διότι όταν οι Ισραηλίται εταλαιπωρήθησαν από την δίψαν, αν και αυτό ήτο παιδαγωγία δια του θείου ελέους, έμαθαν πόσον εβασανίζοντο οι ασεβείς εκείνοι, όταν ετιμωρούντο με την οργήν του Θεού δια δίψης.

Σοφ. Σολ. 11,10 - τούτους μὲν γὰρ ὡς πατὴρ νουθετῶν ἐδοκίμασας, ἐκείνους δὲ ὡς ἀπότομος βασιλεὺς καταδικάζων ἐξήτασας.

Σοφ. Σολ. 11,10 - Διότι τους μεν Ισραηλίτας ωσάν πατήρ παιδαγωγών και συμβουλεύων τους ετιμώρησας εις διόρθωσιν, εκείνους όμως, τους Αιγυπτίους, τους έκρινες και τους ετιμώρησες ως βασιλεύς δίκαιος και αυστηρός.

Σοφ. Σολ. 11,11 - καὶ ἀπόντες δὲ καὶ παρόντες ὁμοίως ἐτρύχοντο·

Σοφ. Σολ. 11,11 - Ολοι οι Αιγύπτιοι, παρόντες και απόντες, κατά τον ίδιον τρόπον εβασανίζοντο.

Σοφ. Σολ. 11,12 - διπλῆ γὰρ αὐτοὺς ἔλαβε λύπη· καὶ στεναγμὸς μνημῶν τῶν παρελθόντων.

Σοφ. Σολ. 11,12 - Διότι διπλή λύπη τους είχε καταλάβει κατά την εποχήν εκείνην. Εστέναζαν αφ' ενός μεν ενθυμούμενοι τας παρελθούσας θλίψεις,

Σοφ. Σολ. 11,13 - ὅτε γὰρ ἤκουσαν διὰ τῶν ἰδίων κολάσεων εὐεργετουμένους αὐτούς, ᾔσθοντο τοῦ Κυρίου·

Σοφ. Σολ. 11,13 - αφ' ετέρου δέ, όταν ήκουαν ότι οι Ισραηλίται ευηργετούντο, δια των ιδίων μέσων, δια των οποίων αυτοί εβασανίζοντο. Τοτε ησθάνθησαν ότι ο Κυριος ήτο βοηθός των Ισραηλιτών, τιμωρός δε αυτών των ιδίων.

Σοφ. Σολ. 11,14 - ὃν γὰρ ἐν ἐκθέσει πάλαι ῥιφέντα ἀπεῖπον χλευάζοντες, ἐπὶ τέλει τῶν ἐκβάσεων ἐθαύμασαν, οὐχ ὅμοια δικαίοις διψήσαντες.

Σοφ. Σολ. 11,14 - Εκείνον δε τον Μωϋσήν, τον οποίον άλλοτε οι Αιγύπτιοι είχον γελοιοποιήσει και απορρίψει με χλευασμόν, στο τέλος των θαυμαστών αυτών γεγονότων τον εθαύμασαν, όταν δηλαδή υπέφεραν και αυτοί από την

δίψαν άλλα πολύ διαφορετικά παρ' όσον υπέφεραν οι δίκαιοι Ισραηλίται εις την έρημον.

Σοφ. Σολ. 11,15 - ἀντὶ δὲ λογισμῶν ἀσυνέτων ἀδικίας αὐτῶν, ἐν οἷς πλανηθέντες ἐθρήσκευον ἄλογα ἑρπετὰ καὶ κνώδαλα εὐτελῆ, ἐπαπέστειλας αὐτοῖς πλῆθος ἀλόγων ζώων εἰς ἐκδίκησιν,

Σοφ. Σολ. 11,15 - Εις τιμωρίαν δε των ασυνέτων και αμαρτωλών λογισμών των, από τους οποίους πλανηθέντες επίστευσαν και ελάτρευσαν ως θεούς άλογα, ερπετά και ευτελή ζώα, έστειλες εναντίον αυτών πλήθος από άλογα ζώα, βατράχους, σκνίπες και ακρίδες,

Σοφ. Σολ. 11,16 - ἵνα γνῶσιν ὅτι δι᾿ ὧν τις ἁμαρτάνει, διὰ τούτων κολάζεται.

Σοφ. Σολ. 11,16 - δια να μάθουν ότι με εκείνα δια των οποίων κανείς αμαρτάνει, με τα ίδια και τιμωρείται.

Σοφ. Σολ. 11,17 - οὐ γὰρ ἠπόρει ἡ παντοδύναμός σου χεὶρ καὶ κτίσασα τὸν κόσμον ἐξ ἀμόρφου ὕλης ἐπιπέμψαι αὐτοῖς πλῆθος ἄρκων ἢ θρασεῖς λέοντας

Σοφ. Σολ. 11,17 - Δεν ήτο βέβαια δύσκολον εις την παντοδύναμον δεξιάν σου, η οποία εδημιούργησε και διεμόρφωσε τον κόσμον από την άμορφον πρωταρχικήν ύλην, να στείλης εναντίον αυτών πλήθος άρκτων η αγρίους λέοντας

Σοφ. Σολ. 11,18 - ἢ νεοκτίστους θυμοῦ πλήρεις θῆρας ἀγνώστους ἤτοι πυρπνόον φυσῶντας Ῥσθμα ἢ βρόμους λικμωμένους καπνοῦ ἢ δεινοὺς ἀπ᾿ ὀμμάτων σπινθῆρας ἀστράπτοντας,

Σοφ. Σολ. 11,18 - η νεοδημιούργητα άγνωστα έως τότε θηρία, τα οποία να βγάζουν ως αναπνοήν φωτιά η να εκπνέουν δυσώδη καπνόν η να εκτοξεύουν από τα μάτια των φοβερούς απαστράπτοντας σπινθήρας·

Σοφ. Σολ. 11,19 - ὧν οὐ μόνον ἡ βλάβη ἠδύνατο συνεκτρῖψαι αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ἡ ὄψις ἐκφοβήσασα διολέσαι.

Σοφ. Σολ. 11,19 - φοβερά θηρία, τα οποία θα ηδύναντο, όχι μόνον να καταστρέψουν τους ασεβείς με φοβεράν φθοράν και βλάβην, άλλα και με μονήν την φοβεράν όψιν των θα ηδύναντο να τους εκφοβίσουν και να τους εξολοθρεύσουν.

Σοφ. Σολ. 11,20 - καὶ χωρὶς δὲ τούτων, ἑνὶ πνεύματι πεσεῖν ἐδύναντο ὑπὸ τῆς δίκης διωχθέντες καὶ λικμηθέντες ὑπὸ πνεύματος δυνάμεώς σου· ἀλλὰ πάντα μέτρῳ καὶ ἀριθμῷ καὶ σταθμῷ διέταξας.

Σοφ. Σολ. 11,20 - Εκτός όμως αυτών θα ημπορούσαν εκείνα τα ζώα με ένα απλούν φύσημα να τους ρίξουν κάτω νεκρούς, διότι τους κατεδίωκεν η θεία δίκη. Και είχαν λιχνισθή και διασκορπισθή από το φύσημα της παντοδυναμίας σου. Δεν έκαμες όμως τίποτε από αυτά, αλλά εκανόνισες τα πάντα με μέτρον, με ρυθμόν, με ακριβές ζύγισμα.

Σοφ. Σολ. 11,21 - τὸ γὰρ μεγάλως ἰσχύειν πάρεστί σοι πάντοτε, καὶ κράτει βραχίονός σου τίς ἀντιστήσεται;

Σοφ. Σολ. 11,21 - Διότι η άπειρος δύναμίς σου ευρίσκεται πάντοτε κοντά σου. Εις δε την κυριαρχίαν της παντοδυνάμου δεξιάς σου ποιός ημπορεί να αντισταθή;

Σοφ. Σολ. 11,22 - ὅτι ὡς ῥοπὴ ἐκ πλαστίγγων ὅλος ὁ κόσμος ἐναντίον σου καὶ ὡς ῥανὶς δρόσου ὀρθρινὴ κατελθοῦσα ἐπὶ γῆν.

Σοφ. Σολ. 11,22 - Διότι όλος ο κόσμος ενώπιόν σου είναι σαν μία απλή κλίσις πλάστιγγας και σαν σταγόνα πρωϊνής δρόσου, η οποία κατεβαίνει εις την γην.

Σοφ. Σολ. 11,23 - ἐλεεῖς δὲ πάντας, ὅτι πάντα δύνασαι, καὶ παρορᾷς ἁμαρτήματα ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν.

Σοφ. Σολ. 11,23 - Συ ελεείς όλους, διότι δύνασαι τα πάντα, παραβλέπεις δε τα αμαρτήματα των ανθρώπων, δια να οδηγήσης αυτούς εις μετάνοιαν.

Σοφ. Σολ. 11,24 - ἀγαπᾷς γὰρ τὰ ὄντα πάντα καὶ οὐδὲν βδελύσσῃ, ὧν ἐποίησας· οὐδὲ γὰρ ἂν μισῶν τι κατεσκεύασας.

Σοφ. Σολ. 11,24 - Αγαπάς όλα τα δημιουργήματα και κανένα από εκείνα, τα οποία εδημιούργησες, δεν το αποστρέφεσαι. Διότι ουδέποτε θα εδημιούργεις κάτι, εάν αυτό το εμισούσες.

Σοφ. Σολ. 11,25 - πῶς δὲ ἔμεινεν ἄν τι, εἰ μὴ σὺ ἠθέλησας ἢ τὸ μὴ κληθὲν ὑπὸ σοῦ διετηρήθη;

Σοφ. Σολ. 11,25 - Πως δε ήτο δυνατόν να παραμείνη, κάτι υπάρχον, αν συ δεν το ηθέλησες; Η πως θα ήτο δυνατόν να διατηρηθή κάτι, το οποίον συ δεν το έφερες εις ύπαρξιν;

Σοφ. Σολ. 11,26 - φείδῃ δὲ πάντων, ὅτι σά ἐστι, δέσποτα φιλόψυχε.

Σοφ. Σολ. 11,26 - Σπλαγχνίζεσαι και λυπείσαι τα πάντα, διότι όλα είναι ιδικά σου, Κυριε· ανήκουν εις σέ, ο οποίος αγαπάς τας ψυχάς μας.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 12

Σοφ. Σολ. 12,1 - Τὸ γὰρ ἄφθαρτόν σου πνεῦμά ἐστιν ἐν πᾶσι.

Σοφ. Σολ. 12,1 - Αγαπᾷς, Κυριε, τα πάντα, διότι το αιώνιον άφθαρτον Πνεύμα σου ευρίσκεται εις όλα τα κτίσματα.

Σοφ. Σολ. 12,2 - διὸ τοὺς παραπίπτοντας κατ᾿ ὀλίγον ἐλέγχεις καὶ ἐν οἷς ἁμαρτάνουσιν ὑπομιμνήσκων νουθετεῖς, ἵνα ἀπαλλαγέντες τῆς κακίας πιστεύσωσιν ἐπὶ σέ, Κύριε.

Σοφ. Σολ. 12,2 - Δια τούτο τους αμαρτάνοντας τιμωρείς ελαφρώς και με επιείκειαν και δι' εκείνων, με τα οποία αμαρτάνουν, τους υπενθυμίζεις το καθήκον των, τους συμβουλεύεις να απαλλαγούν από την κακότητα και να πιστεύσουν εις σέ, Κυριε.

Σοφ. Σολ. 12,3 - καὶ γὰρ τοὺς παλαιοὺς οἰκήτορας τῆς ἁγίας σου γῆς μισήσας

Σοφ. Σολ. 12,3 - Τους παλαιούς κατοίκους τους- ειδωλολάτρας- της αγίας χώρας σου εμίσησες, Κυριε,

Σοφ. Σολ. 12,4 - ἐπὶ τῷ ἔχθιστα πράσσειν ἔργα φαρμακειῶν καὶ τελετὰς ἀνοσίους

Σοφ. Σολ. 12,4 - διότι είχαν επιδοθή να πράττουν τα απαίσια έργα της μαγείας και τας ανιέρους τελετάς.

Σοφ. Σολ. 12,5 - τέκνων τε φονέας ἀνελεήμονας καὶ σπλαγχνοφάγων ἀνθρωπίνων σαρκῶν θοῖναν καὶ αἵματος, ἐκ μέσου μύστας θιάσου

Σοφ. Σολ. 12,5 - Εις τας τελετάς εκείνας αυτοί, σκληροί και ανελεήμονες, εφόνευον τα τέκνα των, παρεκάθηντο ανάμεσα εις οπαδούς ειδωλολατρικών μυστηριακών τελετών, εις συμπόσια κατά τα οποία έτρωγαν σπλάγχνα ανθρώπων, ανθρωπίνας σάρκας και αίμα.

Σοφ. Σολ. 12,6 - καὶ αὐθέντας γονεῖς ψυχῶν ἀβοηθήτων, ἐβουλήθης ἀπολέσαι διὰ χειρῶν πατέρων ἡμῶν,

Σοφ. Σολ. 12,6 - Οι σκληροί αυτοί γονείς ήσαν φονείς των ανυπεράσπιστων αθώων παιδιών των και συ, λοιπόν, απεφάσισες να εξοντώσης αυτούς με τα χέρια των προγόνων μας.

Σοφ. Σολ. 12,7 - ἵνα ἀξίαν ἀποικίαν δέξηται Θεοῦ παίδων ἡ παρὰ σοὶ πασῶν τιμιωτάτη γῆ.

Σοφ. Σολ. 12,7 - Τούτο δέ, ίνα η τιμιωτάτη ενώπιόν σου αυτή χώρα καθαρθή από το μόλυσμα των ειδωλολατρών και γίνη αξία, να δεχθή τους ανθρώπους σου οι οποίοι είχαν μεταναστεύσει από την Αίγυπτον.

Σοφ. Σολ. 12,8 - ἀλλὰ καὶ τούτων ὡς ἀνθρώπων ἐφείσω ἀπέστειλάς τε προδρόμους τοῦ στρατοπέδου σου σφῆκας, ἵνα αὐτοὺς κατὰ βραχὺ ἐξολοθρεύσωσιν.

Σοφ. Σολ. 12,8 - Εν τούτοις και αυτούς τους ειδωλολάτρας τους ελυπήθης ως ανθρώπους και έστειλες ως προδρόμους του ισραηλιτικού λαού σφήκας, δια να τους καταστρέψουν ολίγον κατ' ολίγον.

Σοφ. Σολ. 12,9 - οὐκ ἀδυνατῶν ἐν παρατάξει ἀσεβεῖς δικαίοις ὑποχειρίους δοῦναι ἢ θηρίοις δεινοῖς ἢ λόγῳ ἀποτόμῳ ὑφ᾿ ἓν ἐκτρῖψαι,

Σοφ. Σολ. 12,9 - Τούτο δε οχι, διότι ήτο αδύνατον εις σε δια πολέμου και μάχης να καταστήστης τους ασεβείς αυτούς υποχειρίους στους δικαίους, η να τους παραδώσης εις φοβερά θηρία, η να τους καταστρέψης με μίαν οργίλην διαταγήν σου·

Σοφ. Σολ. 12,10 - κρίνων δὲ κατὰ βραχὺ ἐδίδους τόπον μετανοίας, οὐκ ἀγνοῶν ὅτι πονηρὰ ἡ γένεσις αὐτῶν καὶ ἔμφυτος ἡ κακία αὐτῶν καὶ ὅτι οὐ μὴ ἀλλαγῇ ὁ λογισμὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

Σοφ. Σολ. 12,10 - αλλά, εν τη αγαθότητί σου, έκρινες καλόν ολίγον κατ' ολίγον να τους τιμωρής και παρείχες έτσι καιρόν και τόπον μετανοίας εις αυτούς, αν και εγνώριζες, ότι η γενεά των ήτο πονηρά και διεφθαρμένη. Εμφυτος υπήρχε μέσα των η κακία και ότι δεν επρόκειτο ποτέ να αλλάξη η νοοτροπία των.

Σοφ. Σολ. 12,11 - σπέρμα γὰρ ἦν κατηραμένον ἀπ᾽ ἀρχῆς, οὐδὲ εὐλαβούμενός τινα ἐφ᾽ οἷς ἡμάρτανον ἄδειαν ἐδίδους.

Σοφ. Σολ. 12,11 - Διότι οι Χαναναίοι ήσαν γενεά κατηραμένη ευθύς εξ αρχής και κανένα εξ αυτών απολύτως δεν εφοβείσο, ώστε υποχωρών να δίδης εις αυτούς την άδειαν δι' εκείνα, τα οποία ημάρταναν.

Σοφ. Σολ. 12,12 - τίς γὰρ ἐρεῖ· τί ἐποίησας; ἢ τίς ἀντιστήσεται τῷ κρίματί σου; τίς δὲ ἐγκαλέσει σοι κατὰ ἐθνῶν ἀπολωλότων, ἃ σὺ ἐποίησας; ἢ τίς εἰς κατάστασίν σοι ἐλεύσεται ἔκδικος κατὰ ἀδίκων ἀνθρώπων;

Σοφ. Σολ. 12,12 - Διότι, ποιός θα πη εις σέ, τι έκαμες; Η ποιός θα αντισταθή και θα φέρη αντίρρησιν εις την δικαίαν σου απόφασιν; Ποιός δέ ποτέ θα σε κατηγορήση δια την καταστροφήν των εθνών, τα οποία συ εδημιούργησες; Η ποιός θα αντιδικήση ενώπιόν σου εις υπεράσπισιν των ασεβών ανθρώπων;

Σοφ. Σολ. 12,13 - οὔτε γὰρ Θεός ἐστι πλὴν σοῦ, ᾧ μέλει περὶ πάντων, ἵνα δείξῃς ὅτι οὐκ ἀδίκως ἔκρινας,

Σοφ. Σολ. 12,13 - Οχι· δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην σου, ο οποίος να φροντίζη περί όλων των πραγμάτων, δια να δείξης εις αυτόν ότι δικαίως και ορθώς έκρινες και εδίκασες.

Σοφ. Σολ. 12,14 - οὔτε βασιλεὺς ἢ τύραννος ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεταί σοι περὶ ὧν ἐκόλασας.

Σοφ. Σολ. 12,14 - Ούτε κανένας βασιλεύς η άρχων θα ημπορέση ποτέ, να σε κυττάξη κατάματα και να υποστηρίξη εκείνους, τους οποίους συ ετιμώρησες.

Σοφ. Σολ. 12,15 - δίκαιος δὲ ὢν δικαίως τὰ πάντα διέπεις, αὐτὸν τὸν μὴ ὀφείλοντα κολασθῆναι καταδικάσαι ἀλλότριον ἡγούμενος τῆς σῆς δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 12,15 - Ακριβώς δέ, διότι είσαι ο απολύτως δίκαιος, δικαίως τα πάντα επιβλέπεις και κυβερνάς. Ετσι εκείνον, ο οποίος δεν είναι υπεύθυνος τιμωρίας, τον θεωρείς απηλλαγμένον της ιδικής σου καταδικαστικής δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 12,16 - ἡ γὰρ ἰσχύς σου δικαιοσύνης ἀρχή, καὶ τὸ πάντων σε δεσπόζειν πάντων φείδεσθαι ποιεῖ.

Σοφ. Σολ. 12,16 - Διότι η δύναμίς σου είναι αρχή και θεμέλιον της δικαιοσύνης. Και το γεγονός ότι συ είσαι ο Κυριος των πάντων, σε κάμνει να λυπήσαι όλους.

Σοφ. Σολ. 12,17 - ἰσχὺν γὰρ ἐνδείκνυσαι ἀπιστούμενος ἐπὶ δυνάμεως τελειότητι καὶ ἐν τοῖς εἰδόσι τὸ θράσος ἐξελέγχεις.

Σοφ. Σολ. 12,17 - Δεικνύεις όμως την ισχύν σου εις εκείνους, οι οποίοι απιστούν εις την τελειότητα της δυνάμεώς σου. Τιμωρείς δε την θρασύτητα εκείνων, οι οποίοι γνωρίζουν, αλλά αρνούνται, την δύναμίν σου.

Σοφ. Σολ. 12,18 - σὺ δὲ δεσπόζων ἰσχύος ἐν ἐπιεικείᾳ κρίνεις καὶ μετὰ πολλῆς φειδοῦς διοικεῖς ἡμᾶς· πάρεστι γάρ σοι, ὅταν θέλῃς, τὸ δύνασθαι.

Σοφ. Σολ. 12,18 - Συ, ο οποίος δια της απείρου δυνάμεώς σου κυριαρχείς επί πάντων, κρίνεις με επιείκειας, και με πολλήν συμπάθειαν κυβερνάς και κατευθύνεις όλους μας. Διότι είναι παρούσα πάντοτε εις σε η παντοδυναμία, ώστε, όταν θέλης, να την χρησιμοποιής.

Σοφ. Σολ. 12,19 - Ἐδίδαξας δέ σου τὸν λαὸν διά τῶν τοιούτων ἔργων, ὅτι δεῖ τὸν δίκαιον εἶναι φιλάνθρωπον· καὶ εὐέλπιδας ἐποίησας τοὺς υἱούς σου ὅτι δίδως ἐπὶ ἁμαρτήμασι μετάνοιαν.

Σοφ. Σολ. 12,19 - Δια μέσου δε αυτών των έργων σου εδίδαξες τον λαόν σου, ότι πρέπει ο δίκαιος να είναι και φιλάνθρωπος. Εκαμες τα παιδιά σου να έχουν αγαθάς και εις σε στηριγμένας τας ελπίδας των, διότι συ δίδεις καιρόν μετανοίας και παρέχεις άφεσιν εις τα αμαρτήματα των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 12,20 - εἰ γὰρ ἐχθροὺς παίδων σου καὶ ὀφειλομένους θανάτῳ μετὰ τοσαύτης ἐτιμώρησας προσοχῆς καὶ διέσεως, δοὺς χρόνους καὶ τόπον, δι᾿ ὧν ἀπαλλαγῶσι τῆς κακίας,

Σοφ. Σολ. 12,20 - Διύτι εάν τους εχθρούς των δούλων σου, οι οποίοι εξ αιτίας των αμαρτιών των ήσαν άξιοι θανάτου και εξοντώσεως, με τόσην προσοχήν και επιείκειαν τους ετιμώρησες, αφού προηγουμένως παρεχώρησες εις αυτούς χρόνον και καιρόν δια να μετανοήσουν και απαλλαγούν από τας κακίας,

Σοφ. Σολ. 12,21 - μετὰ πόσης ἀκριβείας ἔκρινας τοὺς υἱούς σου, ὧν τοῖς πατράσιν ὅρκους καὶ συνθήκας ἔδωκας ἀγαθῶν ὑποσχέσεων;

Σοφ. Σολ. 12,21 - με πόσην, λοιπόν, καλωσύνην και επιείκειαν έκρινες και θα κρίνης τα παιδιά σου, με τους προπάτορας των οποίων συνήψες συνθήκας και υπεσχέθης με όρκους πλούσια αγαθά;

Σοφ. Σολ. 12,22 - Ἡμᾶς οὖν παιδεύων τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν ἐν μυριότητι μαστιγοῖς, ἵνα σου τὴν ἀγαθότητα μεριμνῶμεν κρίνοντες, κρινόμενοι δὲ προσδοκῶμεν ἔλεος.

Σοφ. Σολ. 12,22 - Ενῷ δε ημάς μας παιδαγωγής δια των ελαφρών θλίψεων, μαστιγώνεις πολλαπλασίως τους εχθρούς μας, δια να σκεπτώμεθα την καλωσύνην σου, όταν αφ' ενός μεν ημείς κρίνωμεν τους άλλους, αφ' ετέρου δε πρόκειται να κριθώμεν αυτό σε και να ελπίζωμεν έτσι στο έλεός σου.

Σοφ. Σολ. 12,23 - ὅθεν καὶ τοὺς ἐν ἀφροσύνῃ ζωῆς βιώσαντας ἀδίκους διὰ τῶν ἰδίων ἐβασάνισας βδελυγμάτων·

Σοφ. Σολ. 12,23 - Ιδού, λοιπόν, διατί τους ασεβείς, οι οποίοι επέρασαν την ζωήν των μέσα εις τας αφροσύνας της αμαρτίας, τους ετιμώρησες με τα ιδικά των ειδωλολατρικά βδελύγματα.

Σοφ. Σολ. 12,24 - καὶ γὰρ τῶν πλάνης ὁδῶν μακρότερον ἐπλανήθησαν, θεοὺς ὑπολαμβάνοντες τὰ καὶ ἐν ζῴοις τῶν ἐχθρῶν ἄτιμα, νηπίων δίκην ἀφρόνων ψευσθέντες.

Σοφ. Σολ. 12,24 - Διότι αυτοί επλανήθησαν βαδίσαντες πολύ μακρότερον από κάθε οδόν πλάνης, διότι εθεώρουν ως θεούς τα ζώα τα σιχαμερά και απεχθή μεταξύ και αυτών ακόμη των ζώων, και παρεπλανήθησαν ετσι σαν μικρά ανόητα παιδιά.

Σοφ. Σολ. 12,25 - διὰ τοῦτο ὡς παισὶν ἀλογίστοις τὴν κρίσιν εἰς ἐμπαιγμὸν ἔπεμψας.

Σοφ. Σολ. 12,25 - Δια τούτο, ως εάν επρόκειτο να κρίνης ανόητα παιδιά, έστειλες εις αυτούς μίαν μικράν παιδικήν τιμωρίαν.

Σοφ. Σολ. 12,26 - οἱ δὲ παιγνίοις ἐπιτιμήσεως μὴ νουθετηθέντες ἀξίαν Θεοῦ κρίσιν πειράσουσιν.

Σοφ. Σολ. 12,26 - Επειδή όμως εκείνοι δεν εσυνετίσθησαν με την μικράν και ως είδος παιγνιδιού τιμωρίαν, που τους έστειλες, εδοκίμασαν και θα δοκιμάσουν ανταξίαν της αμελείας των την δικαίαν κρίσιν του Θεού.

Σοφ. Σολ. 12,27 - ἐφ᾽ οἷς γὰρ αὐτοὶ πάσχοντες ἠγανάκτουν, ἐπὶ τούτοις, οὓς ἐδόκουν θεούς, ἐν αὐτοῖς κολαζόμενοι, ἰδόντες ὃν πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι Θεὸν ἐπέγνωσαν ἀληθῆ· διὸ καὶ τὸ τέρμα τῆς καταδίκης ἐπ᾽ αὐτοὺς ἐπῆλθεν.

Σοφ. Σολ. 12,27 - Διότι αυτοί υπέφεραν και κατεθλίβοντο από τα πράγματα εκείνα, τα οποία εθεωρούσαν ως θεούς, ετιμωρούντο δε εξ, αυτών και είδαν και ανεγνώρισαν ως αληθινόν Θεόν εκείνον, τον οποίον παλαιότερα είχον αρνηθή. Και επιτέλους επήλθεν εναντίον αυτών η τελική καταδίκη.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 13

Σοφ. Σολ. 13,1 - Μάταιοι μὲν γὰρ πάντες ἄνθρωποι φύσει, οἷς παρῆν Θεοῦ ἀγνωσία καὶ ἐκ τῶν ὁρωμένων ἀγαθῶν οὐκ ἴσχυσαν εἰδέναι τὸν ὄντα οὔτε τοῖς ἔργοις προσχόντες ἐπέγνωσαν τὸν τεχνίτην·

Σοφ. Σολ. 13,1 - Ανόητοι και ευτελείς κατά βάθος είναι οι άνθρωποι, στους οποίους επικρατεί άγνοια Θεού και οι οποίοι δεν κατώρθωσαν από τα δρώμενα ωραία δημιουργήματα να γνωρίσουν τον ένα και μόνον υπάρχοντα Θεόν, και, επειδή δεν επρόσεξαν τα έργα του, δεν επίστευσαν στον καλλιτέχνην της δημιουργίας.

Σοφ. Σολ. 13,2 - ἀλλ᾿ ἢ πῦρ ἢ πνεῦμα ἢ ταχινὸν ἀέρα ἢ κύκλον ἄστρων ἢ βίαιον ὕδωρ ἢ φωστῆρας οὐρανοῦ πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν.

Σοφ. Σολ. 13,2 - Αλλά εθεώρησαν θεούς, κυβερνήτας και άρχοντας του κόσμου, το πυρ η τον άνεμον η τον λεπτόν και ευκίνητον αέρα η τους κύκλους των αστέρων η το ορμητικόν νερό, η τους φωστήρας του ουρανού, τον ήλιον και την σελήνην.

Σοφ. Σολ. 13,3 - ὧν εἰ μὲν τῇ καλλονῇ τερπόμενοι ταῦτα θεοὺς ὑπελάμβανον, γνώτωσαν πόσῳ τούτων ὁ δεσπότης ἐστὶ βελτίων, ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἔκτισεν αὐτά·

Σοφ. Σολ. 13,3 - Εάν μέν, λοιπόν, οι ειδωλολάτραι τερπόμενοι από την ωραιότητα των δημιουργημάτων αυτών τα εθεώρησαν ως θεούς, ας μάθουν πόσον καλύτερος και ανώτερος είναι ο κυρίαρχος και δημιουργός αυτών· διότι η πηγή και η αιτία του κάλλους, ο Θεός, εδημιούργησεν αυτά.

Σοφ. Σολ. 13,4 - εἰ δὲ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν ἐκπλαγέντες νοησάτωσαν ἀπ᾿ αὐτῶν πόσῳ ὁ κατασκευάσας αὐτὰ δυνατώτερός ἐστιν·

Σοφ. Σολ. 13,4 - Εάν δε η δύναμις και η δραστηριότης αυτών τους κατέπληξεν, ας εννοήσουν από τα δημιουργήματα αυτά πόσον απείρως ισχυρότερος είναι εκείνος, που τα κατεσκεύασε.

Σοφ. Σολ. 13,5 - ἐκ γὰρ μεγέθους καλλονῆς κτισμάτων ἀναλόγως ὁ γενεσιουργὸς αὐτῶν θεωρεῖται.

Σοφ. Σολ. 13,5 - Διότι από το μεγαλείον και την καλλονήν των δημιουργημάτων ανάγεται κανείς εις την θεώρησιν του Θεού, κατ' αναλογίαν.

Σοφ. Σολ. 13,6 - ἀλλ᾿ ὅμως ἐπὶ τούτοις ἔστι μέμψις ὀλίγη, καὶ γὰρ αὐτοὶ τάχα πλανῶνται Θεὸν ζητοῦντες καὶ θέλοντες εὑρεῖν·

Σοφ. Σολ. 13,6 - Αλλ' όμως η μορφή και η κατηγορία εναντίον αυτών των ειδωλολατρών είναι μικρά, διότι αυτοί αναζητούντες και θέλοντες να εύρουν τον Θεόν πλανώνται.

Σοφ. Σολ. 13,7 - ἐν γὰρ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἀναστρεφόμενοι διερευνῶσι καὶ πείθονται τῇ ὄψει, ὅτι καλὰ τὰ βλεπόμενα.

Σοφ. Σολ. 13,7 - Εν τούτοις είναι ένοχοι και ασύγγνωστοι, διότι ζώντες ανάμεσα εις τα θαυμαστά έργα του Θεού τα διερευνούν και πείθονται με τα ίδια των τα μάτια, ότι είναι καλά και ωραία αυτά, που βλέπουν.

Σοφ. Σολ. 13,8 - πάλιν δὲ οὐδ᾿ αὐτοὶ συγγνωστοί·

Σοφ. Σολ. 13,8 - Ωστε και αυτοί οι ίδιοι δεν είναι άξιοι πλήρους συγγνώμης δια την απιστίαν των.

Σοφ. Σολ. 13,9 - εἰ γὰρ τοσοῦτον ἴσχυσαν εἰδέναι, ἵνα δύνωνται στοχάσασθαι τὸν αἰῶνα, τὸν τούτων δεσπότην πῶς τάχιον οὐχ εὗρον;

Σοφ. Σολ. 13,9 - Διότι εάν κατώρθωσαν τόσον πολύ να προχωρήσουν εις γνώσιν, ώστε να δύνανται να γνωρίσουν τον κόσμον, πόσον ευκολώτερα και ταχύτερα θα έπρεπε να έχουν εύρει τον Δημιουργόν του κόσμου;

Σοφ. Σολ. 13,10 - Ταλαίπωροι δὲ καὶ ἐν νεκροῖς αἱ ἐλπίδες αὐτῶν, οἵτινες ἐκάλεσαν θεοὺς ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, χρυσὸν καὶ ἄργυρον τέχνης ἐμμελέτημα καὶ ἀπεικάσματα ζῴων ἢ λίθον ἄχρηστον χειρὸς ἔργον ἀρχαίας.

Σοφ. Σολ. 13,10 - Ταλαίπωροι δε είναι αυτοί και έχουν θέσει τας ελπίδας των εις τα νεκρά και άψυχα είδωλα. Αυτοί οι οποίοι ωνόμασαν θεούς των έργα χειρών ανθρώπων, καμωμένα από χρυσόν και άργυρον, κατειργασμένα με τέχνην, διάφορα ομοιώματα ζώων η κάποιον ανωφελή λίθον, γλυπτόν κάποιας αρχαίας χειρός.

Σοφ. Σολ. 13,11 - εἰ δὲ καί τις ὑλοτόμος τέκνων εὐκίνητον φυτὸν ἐκπρίσας περιέξυσεν εὐμαθῶς πάντα τὸν φλοιὸν αὐτοῦ καὶ τεχνησάμενος εὐπρεπῶς κατεσκεύασε χρήσιμον σκεῦος εἰς ὑπηρεσίαν ζωῆς,

Σοφ. Σολ. 13,11 - Ας πάρωμεν ένα ξυλοκόπον, ένα ξυλουργόν. Αυτός επριόνισεν έναν κατάλληλον ξύλινον κορμόν. Εξυσεν αυτόν ολόγυρα και αφήρεσε με τέχνην όλον τον φλοιόν. Επειτα επεξειργάσθη με δεξιότητα τον κορμόν και κατεσκεύασε κάποιον χρήσιμον σκεύος δια την εξυπηρέτησιν της καθημερινής ζωής του.

Σοφ. Σολ. 13,12 - τὰ δὲ ἀποβλήματα τῆς ἐργασίας εἰς ἑτοιμασίαν τροφῆς ἀναλώσας ἐνεπλήσθη·

Σοφ. Σολ. 13,12 - Τα ξύλινα δε και περιττά πλέον αποκόμματα από την εργασίαν του αυτήν, τα εχρησιμοποίησεν στο πυρ, δια να παρασκευάση την τροφήν. Εφαγε και εχόρτασεν.

Σοφ. Σολ. 13,13 - τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπόβλημα εἰς οὐθὲν εὔχρηστον, ξύλον σκολιὸν καὶ ὄζοις συμπεφηκός, λαβὼν ἔγλυψεν ἐν ἐπιμελείᾳ ἀργίας αὐτοῦ καὶ ἐμπειρίᾳ συνέσεως ἐτύπωσεν αὐτό, ἀπείκασεν αὐτὸ εἰκόνι ἀνθρώπου

Σοφ. Σολ. 13,13 - Ενα όμως από τα ξύλινα αυτά απορρίματα, εντελώς άχρηστον, ξύλον στραβόν και γεμάτον από ρόζους το επήρε και κατά τας ώρας, που δεν είχεν άλλην απασχόλησιν, το εσκάλισε και με την σοφήν του πείραν έδωσεν εις αυτό ένα ωρισμένον τύπον. Το εμορφοποίησε σύμφωνα με την εικόνα του ανθρώπου,

Σοφ. Σολ. 13,14 - ἢ ζῴῳ τινὶ εὐτελεῖ ὡμοίωσεν αὐτό, καταχρίσας μίλτῳ καὶ φύκει ἐρυθήνας χρόαν αὐτοῦ, καὶ πᾶσαν κηλῖδα τὴν ἐν αὐτῷ καταχρίσας

Σοφ. Σολ. 13,14 - η του έδωσε την μορφήν ενός ευτελούς ζώου. Το ήλειψε με μίλτον (βαφή κοκκίνη) και με κατάλληλα φύκια του έδωκε ερυθρόν χρώμα εις την επιφάνειάν του και εσκέπασεν έτσι κάθε κηλίδα του.

Σοφ. Σολ. 13,15 - καὶ ποιήσας αὐτῷ αὐτοῦ ἄξιον οἴκημα, ἐν τοίχῳ ἔθηκεν αὐτὸ ἀσφαλισάμενος σιδήρῳ.

Σοφ. Σολ. 13,15 - Αφού δε έκτισε δι' αυτό ένα αντάξιον οίκον, ένα ναόν, το έθεσεν στον τοίχον και το εστερέωσεν ασφαλώς με σίδηρον, δια να μη πέση κάτω στο έδαφος.

Σοφ. Σολ. 13,16 - ἵνα μὲν οὖν μὴ καταπέσῃ, προενόησεν αὐτοῦ εἰδὼς ὅτι ἀδυνατεῖ ἑαυτῷ βοηθῆσαι· καὶ γάρ ἐστιν εἰκὼν καὶ χρείαν ἔχει βοηθείας.

Σοφ. Σολ. 13,16 - Κατ' αυτόν τον τρόπον, δηλαδή, επρονόησεν, ώστε αυτό να μη πέση κατά γης γνωρίζων ότι δεν δύναται αυτό να βοηθήση τον εαυτόν του, διότι είναι απλώς κάποια άψυχος εικών και έχει ανάγκην βοηθείας.

Σοφ. Σολ. 13,17 - περὶ δὲ κτημάτων καὶ γάμων αὐτοῦ καὶ τέκνων προσευχόμενος, οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν καὶ περὶ μὲν ὑγιείας τὸ ἀσθενὲς ἐπικαλεῖται,

Σοφ. Σολ. 13,17 - Ενῷ λοιπόν τέτοιο είναι το άψυχον κατασκεύασμα, εν τούτοις προσεύχεται προς αυτό και το παρακαλεί δια τα κτήματά του, δια τους γάμους του και δια τα τέκνα του. Και δεν εντρέπεται να ομιλή στο άψυχον αυτό είδωλον και να επικαλήται το ασθενές αυτό κατασκεύασμα των χειρών του περί της υγείας.

Σοφ. Σολ. 13,18 - περὶ δὲ ζωῆς τὸν νεκρὸν ἀξιοῖ, περὶ δὲ ἐπικουρίας τὸ ἀπειρότατον ἱκετεύει, περὶ δὲ ὁδοιπορίας τὸ μηδὲ βάσει χρῆσθαι δυνάμενον,

Σοφ. Σολ. 13,18 - Να αξιώνη και να ελπίζη ζωήν από τον νεκρόν· να ικετεύη το εντελώς ανίσχυρον αυτό ξόανον και να ζητή βοήθειαν εις τα ταξίδια του από αυτό, το οποίον είναι ανίκανον να χρησιμοποιήση τα πόδια του.

Σοφ. Σολ. 13,19 - περὶ δὲ πορισμοῦ καὶ ἐργασίας καὶ χειρῶν ἐπιτυχίας τὸ ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν εὐδράνειαν αἰτεῖται.

Σοφ. Σολ. 13,19 - Δια την επιτυχίαν δε των εργασιών του και την εξασφάλισιν των μέσων της συντηρήσεώς του, ζητεί δύναμιν και δραστηριότητα από εκείνο, που δεν ημπορεί ουδέ επ' ελάχιστον να κινήση τα χέρια του.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 14

Σοφ. Σολ. 14,1 - Πλοῦν τις πάλιν στελλόμενος καὶ ἄγρια μέλλων διοδεύειν κύματα, τοῦ φέροντος αὐτὸν πλοίου σαθρότερον ξύλον ἐπιβοᾶται.

Σοφ. Σολ. 14,1 - Εάν πάλιν κανείς πρόκειται να επιχειρήση θαλασσινόν ταξίδι και μέλλει να διασχίση άγρια κύματα, επικαλείται εις βοήθειάν του ένα ξύλινον είδωλον, ασυγκρίτως αδυνατώτερον από το πλοίον, επί του οποίου αυτός επιβαίνει.

Σοφ. Σολ. 14,2 - ἐκεῖνο μὲν γὰρ ὄρεξις πορισμῶν ἐπενόησε, τεχνῖτις δὲ σοφίᾳ κατεσκεύασεν·

Σοφ. Σολ. 14,2 - Του μεν πλοίου το σχέδιον και την κατασκευήν ενέπνευσεν η επιθυμία του κέρδους, η δε τεχνίτρα σοφία το κατεσκεύασεν.

Σοφ. Σολ. 14,3 - ἡ δὲ σή, πάτερ, διακυβερνᾷ πρόνοια, ὅτι ἔδωκας καὶ ἐν θαλάσσῃ ὁδὸν καὶ ἐν κύμασι τρίβον ἀσφαλῆ,

Σοφ. Σολ. 14,3 - Ομως, Πατερ, η ιδική σου πρόνοια κυβερνά και κατευθύνει το πλοίον τούτο, διότι συ είσαι εκείνος, που ήνοιξες λεωφόρους εις την θάλασσαν και ασφαλή δρόμον επάνω εις τα κύματα,

Σοφ. Σολ. 14,4 - δεικνὺς ὅτι δύνασαι ἐκ παντὸς σώζειν, ἵνα κἂν ἄνευ τέχνης τις ἐπιβῇ.

Σοφ. Σολ. 14,4 - και έτσι δείχνεις ότι συ δύνασαι από κάθε κίνδυνον να σώζης τον άνθρωπον, ώστε αυτός, και αν δεν έχη ναυτικήν πείραν και τέχνην, να ημπορή να επιβιβάζεται στο πλοίον δια το ταξίδι του.

Σοφ. Σολ. 14,5 - θέλεις δὲ μή ἀργὰ εἶναι τὰ τῆς σοφίας σου ἔργα, διὰ τοῦτο καὶ ἐλαχίστῳ ξύλῳ πιστεύουσιν ἄνθρωποι ψυχὰς καὶ διελθόντες κλύδωνα σχεδίᾳ διεσώθησαν.

Σοφ. Σολ. 14,5 - Δεν θέλεις τα έργα της ιδικής σου σοφίας να είναι άκαρπα και άσκοπα. Δια τούτο και οι άνθρωποι τολμούν, εμπιστευόμενοι την ζωήν των εις ένα μικρότατον ξύλον, να αντικρύζουν με θάρρος και να διασχίζουν την τρικυμίαν, έστω και επί μιας ξυλίνης σχεδίας, και να σώζωνται με αυτήν.

Σοφ. Σολ. 14,6 - καὶ ἀρχῆς γὰρ ἀπολλυμένων ὑπερηφάνων γιγάντων, ἡ ἐλπὶς τοῦ κόσμου ἐπὶ σχεδίας καταφυγοῦσα ἀπέλιπεν αἰῶνι σπέρμα γενέσεως τῇ σῇ κυβερνηθεῖσα χειρί.

Σοφ. Σολ. 14,6 - Κατά τας αρχάς του κόσμου, όταν δια του κατακλυσμού κατεστρέφοντο οι υπερήφανοι και αμαρτωλοί γίγαντες, ολίγοι άνθρωποι, που ήσαν έλπίς του κόσμου, ο Νωε και οι περί αυτόν, αφού κατέφυγαν εις την ξυλίνην κιβωτόν, η οποία εκυβερνάτο από το ιδικόν σου χέρι, εσώθησαν και αφήκαν στον κόσμον σπέρμα μιας νέας γενεάς.

Σοφ. Σολ. 14,7 - εὐλόγηται γὰρ ξύλον, δι᾿ οὗ γίνεται δικαιοσύνη·

Σοφ. Σολ. 14,7 - Διότι είναι ευλογημένον το ξύλον, το οποίον χρησιμοποιείται δι' έργον δίκαιον.

Σοφ. Σολ. 14,8 - τὸ χειροποίητον δέ, ἐπικατάρατον αὐτὸν καὶ ὁ ποιήσας αὐτό, ὅτι ὁ μὲν εἰργάζετο, τὸ δὲ φθαρτὸν θεὸς ὠνομάσθη.

Σοφ. Σολ. 14,8 - Το ξύλινον όμως είδωλον είναι επικατάρατον και αυτό και εκείνος, ο οποίος το κατεσκεύασε. Κατηραμένος ο άνθρωπος, διότι το κατεσκεύασε, κατηραμένον το ξύλινον αυτό είδωλον, διότι, αν και φθαρτόν, ωνομάσθη Θεός!

Σοφ. Σολ. 14,9 - ἐν ἴσῳ γὰρ μισητὰ Θεῷ καὶ ὁ ἀσεβῶν καὶ ἡ ἀσέβεια αὐτοῦ·

Σοφ. Σολ. 14,9 - Είναι εξ ίσου μισητός στον Θεόν ο ασεβής και τα ασεβή αυτού έργα.

Σοφ. Σολ. 14,10 - καὶ γὰρ τὸ πραχθὲν σὺν τῷ δράσαντι κολασθήσεται.

Σοφ. Σολ. 14,10 - Δια τούτο ακριβώς και το κατασκευασθέν αμαρτωλόν έργον θα καταδικασθή μαζή με τον δημιουργόν του.

Σοφ. Σολ. 14,11 - διὰ τοῦτο καὶ ἐν εἰδώλοις ἐθνῶν ἐπισκοπὴ ἔσται, ὅτι ἐν κτίσματι Θεοῦ εἰς βδέλυγμα ἐγενήθησαν καὶ εἰς σκάνδαλα ψυχαῖς ἀνθρώπων καὶ εἰς παγίδα ποσὶν ἀφρόνων.

Σοφ. Σολ. 14,11 - Δια τούτο ο Κυριος θα επισκεφθή, δια να τιμωρήση τα είδωλα των ειδωλολατρικών εθνών, διότι ανάμεσα εις τα δημιουργήματα του Θεού ευρέθησαν και τα βδελυρά αυτά είδωλα, σκάνδαλα δια να πίπτουν ψυχαί ανθρώπων και παγίς απωλείας δια τα πόδια των ασυνέτων.

Σοφ. Σολ. 14,12 - Ἀρχὴ γὰρ πορνείας ἐπίνοια εἰδώλων, εὕρεσις δὲ αὐτῶν φθορὰ ζωῆς.

Σοφ. Σολ. 14,12 - Διότι αρχή και αιτία της αποστασίας από τον Θεόν και γενικώς της αμαρτωλότητος είναι η επινόησις των ειδώλων. Η εφεύρεσις αυτών είναι καταστροφή της ζωής των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 14,13 - οὔτε γὰρ ἦν ἀπ᾿ ἀρχῆς, οὔτε εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται·

Σοφ. Σολ. 14,13 - Τα είδωλα αυτά και η ειδωλολατρεία γενικώτερον ούτε απ' αρχής υπήρχαν ούτε και στον αιώνα τον άπαντα θα παραμείνουν.

Σοφ. Σολ. 14,14 - κενοδοξίᾳ γὰρ ἀνθρώπων εἰσῆλθεν εἰς κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο σύντομον αὐτῶν τέλος ἐπενοήθη.

Σοφ. Σολ. 14,14 - Λογω του εγωϊσμού και της ματαιοδοξίας των ανθοωπων εισήλθεν η ειδωλολατρεία στον κόσμον και δια τούτο επιφυλάσσεται στους ειδωλολάτρας ένα σύντομον και απότομον τέλος.

Σοφ. Σολ. 14,15 - ἀώρῳ γὰρ πένθει τρυχόμενος πατήρ, τοῦ ταχέως ἀφαιρεθέντος τέκνου εἰκόνα ποιήσας, τὸν τότε νεκρὸν ἄνθρωπον νῦν ὡς Θεὸν ἐτίμησε καὶ παρέδωκε τοῖς ὑποχειρίοις μυστήρια καὶ τελετάς.

Σοφ. Σολ. 14,15 - Ιδού πως ήρχισεν η ειδωλολατρεία· ένας πατέρας ταλαιπωρούμενος και βασανιζόμενος από τον πρόωρον θάνατον του παιδιού του κατεσκεύασεν εικόνα αυτού του τέκνου του, το οποίον λίαν ενωρίς ανηρπάγη εκ μέσου της οικογενείας του. Τον τότε λοιπόν νεκρόν άνθρωπον τον ετίμησε τώρα ως θεόν, και εθεσμοθέτησε δια τους ανθρώπους, που είχεν υπό την δικαιοδοσίαν του, μυστηριακάς υπέρ εκείνου τελετάς.

Σοφ. Σολ. 14,16 - εἶτα ἐν χρόνῳ κρατυνθὲν τὸ ἀσεβὲς ἔθος ὡς νόμος ἐφυλάχθη, καὶ τυράννων ἐπιταγαῖς ἐθρησκεύετο τὰ γλυπτά,

Σοφ. Σολ. 14,16 - Κατόπιν δέ, καθώς επερνούσε ο καιρός, ενισχύθη και επεκράτησεν αυτή η άσεβής συνήθεια, ετηρήθη ως νόμος και δια βασιλικών διαταγών ελατρεύθησαν έτσι τα είδωλα.

Σοφ. Σολ. 14,17 - οὓς ἐν ὄψει μὴ δυνάμενοι τιμᾶν ἄνθρωποι διὰ τὸ μακρὰν οἰκεῖν, τὴν πόῤῥωθεν ὄψιν ἀνατυπωσάμενοι, ἐμφανῆ εἰκόνα τοῦ τιμωμένου βασιλέως ἐποίησαν, ἵνα τὸν ἀπόντα ὡς παρόντα κολακεύωσι διὰ τῆς σπουδῆς.

Σοφ. Σολ. 14,17 - Επειτα οι άνθρωποι θέλουν να τιμήσουν μερικούς προσωπικώς, επειδή όμως εκείνοι κατοικούν μακράν και δεν ημπορούν να τους τιμήσουν, όπως θέλουν, απετύπωσαν την μορφήν των, κατεσκεύασαν φανεράν και θεατήν εις όλους την εικόνα του τιμωμένου βασιλέως και ετσι χάρις στον ζήλον των αυτόν εκολάκευαν τον απόντα με τιμητικήν προσκύνησιν, ως εάν ήτο εκεί παρών.

Σοφ. Σολ. 14,18 - εἰς ἐπίτασιν δὲ θρησκείας καὶ τοὺς ἀγνοοῦντας ἡ τοῦ τεχνίτου προετρέψατο φιλοτιμία·

Σοφ. Σολ. 14,18 - Εις ενίσχυσιν δε αυτής της ειδωλολατρικής θρησκείας και προς επέκτασίν της στους αγνοούντας συνετέλεσε και η φιλοδοξία του καλλιτέχνου των ειδώλων.

Σοφ. Σολ. 14,19 - ὁ μὲν γὰρ τάχα τῷ κρατοῦντι βουλόμενος ἀρέσαι, ἐξεβιάσατο τῇ τέχνῃ τὴν ὁμοιότητα ἐπὶ τὸ κάλλιον·

Σοφ. Σολ. 14,19 - Διότι ο μεν καλλιτέχνης, επιθυμών προφανώς να φανή αρεστός στον βασιλέα, διέθεσε και εξεδαπάνησε όλην αυτού την καλλιτεχνικήν δεξιότητα, δια να κάμη το άγαλμα όσον το δυνατόν ωραιότερον.

Σοφ. Σολ. 14,20 - τὸ δὲ πλῆθος ἐφελκόμενον διὰ τὸ εὔχαρι τῆς ἐργασίας, τὸν πρὸ ὀλίγου τιμηθέντα ἄνθρωπον νῦν σέβασμα ἐλογίσαντο.

Σοφ. Σολ. 14,20 - Ο δε λαός ελκυόμενος από το καλλιτεχνικόν αυτό έργον του τεχνίτου παρασύρεται, ώστε να θεωρήση τώρα ως θεόν αυτόν, που προ ολίγου ετίμα ως άνθρωπον.

Σοφ. Σολ. 14,21 - καὶ τοῦτο ἐγένετο τῷ βίῳ εἰς ἔνεδρον, ὅτι ἢ συμφορᾷ ἢ τυραννίδι δουλεύσαντες ἄνθρωποι τὸ ἀκοινώνητον ὄνομα λίθοις καὶ ξύλοις περιέθεσαν.

Σοφ. Σολ. 14,21 - Αυτό όμως το άγαλμα εγινε δια την ζωήν των ανθρώπων παγίς και σκάνδαλον. Διότι οι άνθρωποι είτε επειδή περιέπεσαν εις κάποιαν συμφοράν, από την οποίαν δεν έβλεπαν λύτρωσιν, είτε διότι εξηναγκάσθησαν από κάποιον τύραννον, απέδωσαν το ανέκφραστον όνομα του Θεού εις λίθους και εις ξύλα.

Σοφ. Σολ. 14,22 - Εἶτ᾿ οὐκ ἤρκεσε τὸ πλανᾶσθαι περὶ τὴν τοῦ Θεοῦ γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ μεγάλῳ ζῶντες ἀγνοίας πολέμῳ τὰ τοσαῦτα κακὰ εἰρήνην προσαγορεύουσιν.

Σοφ. Σολ. 14,22 - Επειτα, ως εάν δεν ήτο αρκετόν δι' αυτούς να πλανώνται εις την περί του αληθινού Θεού γνώσιν, περιέπεσαν και εις άλλα κακά. Ζώντες εξ αιτίας της αγνοίας των αυτής εις διαρκή πόλεμον με τον εαυτόν των και με τους άλλους, ονομάζουν ειρήνην τας τόσας και τέτοιας συμφοράς των.

Σοφ. Σολ. 14,23 - ἢ γὰρ τεκνοφόνους τελετὰς ἢ κρύφια μυστήρια ἢ ἐμμανεῖς ἐξ ἄλλων θεσμῶν κώμους ἄγοντες,

Σοφ. Σολ. 14,23 - Αυτοί, εκτρεπόμενοι εις αηδείς τελετάς, θυσίας των τέκνων των η εις κρυφάς μυστηριώδεις λατρείας η εις εξάλλους οργιαστικάς ευωχίας ξένων θεοτήτων,

Σοφ. Σολ. 14,24 - οὔτε βίους οὔτε γάμους καθαροὺς ἔτι φυλάσσουσιν, ἕτερος δ᾽ ἕτερον ἢ λοχῶν ἀναιρεῖ ἢ νοθεύων ὀδυνᾷ.

Σοφ. Σολ. 14,24 - ούτε ζωήν ούτε γάμους καθαρούς κατορθώνουν να διατηρήσουν, αλλά επιβουλεύεται ο ενας τον άλλον είτε φονεύων αυτόν κρυφίως είτε καταδολιευόμενος τον βυθίζει εις οδύνην.

Σοφ. Σολ. 14,25 - πάντας δ᾽ ἐπιμὶξ ἔχει αἷμα καὶ φόνος, κλοπὴ καὶ δόλος, φθορά, ἀπιστία, ταραχή, ἐπιορκία, θόρυβος ἀγαθῶν,

Σοφ. Σολ. 14,25 - Παντες δε και πανταχού οι ειδωλολάτραι φύρδην μίγδην είναι ένοχοι δι' αίματα και φόνους, δια κλοπάς και δολιότητας, δια διαφθοράν και δι' ανειλικρίνειαν, δια ταραχήν και επιορκίαν, δια δημιουργίαν ταραχών εις βάρος των δικαίων και φιλησύχων ανθρώπων,

Σοφ. Σολ. 14,26 - χάριτος ἀμνησία, ψυχῶν μιασμός, γενέσεως ἐναλλαγή, γάμων ἀταξία, μοιχεία καὶ ἀσέλγεια.

Σοφ. Σολ. 14,26 - δια λησμοσύνην ευεργεσιών, δια μιάσματα ψυχικά και σοδομικάς αμαρτίας, αταξίας γάμων, μοιχείας και ασελγείας.

Σοφ. Σολ. 14,27 - ἡ γὰρ τῶν ἀνωνύμων εἰδώλων θρησκεία παντὸς ἀρχὴ κακοῦ καὶ αἰτία καὶ πέρας ἐστίν·

Σοφ. Σολ. 14,27 - Διότι η θρησκεία των ειδώλων, των οποίων ούτε τα ονόματα δεν πρέπει να αναφέρη κανείς, είναι η πηγή, η αιτία και η ολοκλήρωσις παντός κακού.

Σοφ. Σολ. 14,28 - ἢ γὰρ εὐφραινόμενοι μεμήνασιν ἢ προφητεύουσι ψευδῆ ἢ ζῶσιν ἀδίκως ἢ ἐπιορκοῦσι ταχέως·

Σοφ. Σολ. 14,28 - Διότι οι ειδωλολάτραι η κατά τα συμπόσιά των περιπίπτουν και καταλήγουν εις μανίαν, η διδάσκουν και προαναγγέλουν ψευδολογίας, η ζουν αδικούντες ο ενας τον άλλον, η καταπατούν αμέσως τους όρκους, που δίδουν.

Σοφ. Σολ. 14,29 - ἀψύχοις γὰρ πεποιθότες εἰδώλοις κακῶς ὀμόσαντες, ἀδικηθῆναι οὐ προσδέχονται.

Σοφ. Σολ. 14,29 - Ακριβώς διότι πιστεύουν εις τα άψυχα είδωλα δεν φοβούνται, μήπως τιμωρηθούν από αυτά, όταν ορκισθούν ψευδώς.

Σοφ. Σολ. 14,30 - ἀμφότερα δὲ αὐτοὺς μετελεύσεται τὰ δίκαια, ὅτι κακῶς ἐφρόνησαν περὶ Θεοῦ προσχόντες εἰδώλοις καὶ ἀδίκως ὤμοσαν ἐν δόλῳ καταφρονήσαντες ὁσιότητος·

Σοφ. Σολ. 14,30 - Αλα οπωσδήποτε θα εκσπάση εναντίον των τιμωρία δια τα δύο αυτά κακά. Πρώτον μεν διότι ψευδές φρόνημα περί του Θεού εμόρφωσαν και παρεδέχθησαν, δεύτερον δε διότι ψευδώς ωρκίσθησαν και δια της δολίας αυτής πράξεώς των κατεφρόνησαν την αγιότητα.

Σοφ. Σολ. 14,31 - οὐ γὰρ ἡ τῶν ὀμνυομένων δύναμις, ἀλλ᾽ ἡ τῶν ἁμαρτανόντων δίκη ἐπεξέρχεται ἀεὶ τὴν τῶν ἀδίκων παράβασιν.

Σοφ. Σολ. 14,31 - Διότι δεν είναι η δύναμις των ειδώλων, επί των οποίων αυτοί ωρκίσθησαν που θα τους τιμωρήση, άλλα η θεία δίκη, η επιφυλασσομένη εναντίον των αμαρτωλών και η οποία πάντοτε επέρχεται εναντίον των ασεβών δια τας παραβάσεις των.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 15

Σοφ. Σολ. 15,1 - Σὺ δὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν χρηστὸς καὶ ἀληθής, μακρόθυμος καὶ ἐν ἐλέει διοικῶν τὰ πάντα.

Σοφ. Σολ. 15,1 - Συ όμως ο Θεός μας είσαι αγαθός, αληθής, μακρόθυμος, κυβερνάς και κατευθύνεις τα πάντα μέ την άπειρον ευσπλαγχνιάν σου.

Σοφ. Σολ. 15,2 - καὶ γὰρ ἐὰν ἁμάρτωμεν, σοί ἐσμεν, εἰδότες σου τὸ κράτος· οὐχ ἁμαρτησόμεθα δέ, εἰδότες ὅτι σοὶ λελογίσμεθα.

Σοφ. Σολ. 15,2 - Δια τούτο, και αν παρασυρθώμεν εις αμαρτίας, είμεθα ιδικοί σου, διότι αναγνωρίζομεν την παντοδυναμίαν σου, συναισθανόμενοι δε και γνωρίζοντες καλά ότι ανήκομεν εις σέ, δεν θα αμαρτήσωμεν.

Σοφ. Σολ. 15,3 - τὸ γὰρ ἐπίστασθαί σε ὁλόκληρος δικαιοσύνη, καὶ εἰδέναι τὸ κράτος σου ῥίζα ἀθανασίας.

Σοφ. Σολ. 15,3 - Διότι το να έχη κανείς επίγνωσιν σου του αληθινού Θεού είναι όλαι ομού αι αρεταί, όπως επίσης και το να αναγνωρίζη την παντοδύναμον κυριαρχίαν σου είναι η ρίζα της αθανασίας.

Σοφ. Σολ. 15,4 - οὔτε γὰρ ἐπλάνησεν ἡμᾶς ἀνθρώπων κακότεχνος ἐπίνοια, οὐδὲ σκιαγράφων πόνος ἄκαρπος, εἶδος σπιλωθὲν χρώμασι διηλλαγμένοις,

Σοφ. Σολ. 15,4 - Δεν μας έχει παραπλανήσει η επινόησις της κακής ειδωλολατρικής τέχνης ούτε ο μάταιος κόπος των ειδωλολατρών ζωγράφων, ούτε κανένα πράγμα μολυσμένον, που έχει κατασκευασθή με διάφορα χρώματα.

Σοφ. Σολ. 15,5 - ὧν ὄψις ἄφροσιν εἰς ὄνειδος ἔρχεται, ποθεῖ τε νεκρᾶς εἰκόνος εἶδος ἄπνουν.

Σοφ. Σολ. 15,5 - Η μορφή αυτών των αντικειμένων οδηγεί τους ασυνέτους εις καταισχύνην. Διότι ο ειδωλολάτρης αισθάνεται κάποιον χαράν δι' ένα πράγμα, που είναι νεκρόν, δια μίαν εικόνα που δεν έχει πνοήν.

Σοφ. Σολ. 15,6 - κακῶν ἐρασταὶ ἄξιοί τε τοιούτων ἐλπίδων, καὶ οἱ δρῶντες καὶ οἱ ποθοῦντες καὶ οἱ σεβόμενοι.

Σοφ. Σολ. 15,6 - Επιθυμηταί κακών, άξιοι τοιούτων μωρών ελπίδων, είναι τόσον εκείνοι, οι οποίοι κατασκευάζουν τα είδωλα, όσον επίσης και εκείνοι, οι

οποίοι τα αγαπούν και τα σέβονται.

Σοφ. Σολ. 15,7 - Καὶ γὰρ κεραμεὺς ἁπαλὴν γῆν θλίβων ἐπίμοχθον πλάσσει πρὸς ὑπηρεσίαν ἡμῶν ἓν ἕκαστον· ἀλλ᾿ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἀνεπλάσατο τά τε τῶν καθαρῶν ἔργων δοῦλα σκεύη τά τε ἐναντία, πάνθ᾿ ὁμοίως· τούτων δὲ ἑκατέρου τίς ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ χρῆσις, κριτὴς ὁ πηλουργός·

Σοφ. Σολ. 15,7 - Ο κεραμοποιός ζυμώνει τον μαλακόν πηλόν με κόπον και κατασκευάζει κάθε δοχείον προς χρήσιν μας. Από τον αυτόν πηλόν κατεσκεύασε κατάλληλα δοχεία δια την εξυπηρέτησιν των καθαρών έργων μας, όπως και αντιθέτως άλλα δι' ακαθάρτους χρήσεις· όλα με τον αυτόν τρόπον κατεργαζόμενος. Δια την χρήσιν όμως του καθενός από αυτά θα κρίνη ο κεραμοποιός.

Σοφ. Σολ. 15,8 - καὶ κακόμοχθος θεὸν μάταιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πλάσσει πηλοῦ, ὃς πρὸ μικροῦ γῆς γεννηθεὶς μετ᾿ ὀλίγον πορεύεται ἐξ ἧς ἐλήφθη, τὸ τῆς ψυχῆς ἀπαιτηθεὶς χρέος.

Σοφ. Σολ. 15,8 - Ετσι και ο ειδωλολάτρης αγαλματοποιός αυτός, ο οποίος εγεννήθη από την γην. Επειτα δε από ολίγον θα επανέλθη εις την γην, από την οποίαν ελήφθη, όταν φθάση η στιγμή να πληρώση και αυτός το κοινόν χρέος της ζωής του· ο κακώς, λοιπόν, μοχθών αυτός ειδωλολάτρης, πλάσσει από τον ίδιον πηλόν ένα μάταιον και ανύπαρκτον θεόν.

Σοφ. Σολ. 15,9 - ἀλλ᾿ ἔστιν αὐτῷ φροντὶς οὐχ ὅτι μέλλει κάμνειν, ἀλλ᾿ ὅτι βραχυτελῆ βίον ἔχει, ἀλλ᾿ ἀντερείδεται μέν χρυσουργοῖς καὶ ἀργυροχόοις, χαλκοπλάστας τε μιμεῖται καὶ δόξαν ἡγεῖται ὅτι κίβδηλα πλάσσει.

Σοφ. Σολ. 15,9 - Δεν σκέπτεται δε αυτός, ότι καταταλαιπωρείται έτσι εργαζόμενος και ότι πρόκειται να αποθάνη, ούτε ότι ο βίος του είναι βραχύς, αλλά συναγωνίζεται εις κατασκευήν ειδώλων τους χρυσοχόους και αργυροχόους, μιμείται τους χαλκουργούς και θεωρεί δόξαν του, ότι κατασκευάζει αγάλματα ψευδών θεών.

Σοφ. Σολ. 15,10 - σποδὸς ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ γῆς εὐτελεστέρα ἡ ἐλπὶς αὐτοῦ, πηλοῦ τε ἀτιμότερος ὁ βίος αὐτοῦ,

Σοφ. Σολ. 15,10 - Στάκτη είναι η καρδία του. Μηδαμινωτέρα από το χώμα η ελπίς του. Αθλιεστέρα η ζωή του από την λάσπην.

Σοφ. Σολ. 15,11 - ὅτι ἠγνόησε τὸν πλάσαντα αὐτὸν καὶ τὸν ἐμπνεύσαντα αὐτῷ ψυχὴν ἐνεργοῦσαν καὶ ἐμφυσήσαντα πνεῦμα ζωτικόν·

Σοφ. Σολ. 15,11 - Διότι παρεμέρισε και ηγνόησε τον πλάστην του και Θεόν, ο οποίος έπνευσεν εις αυτόν ψυχήν δραστηρίαν και ενεφύσησεν εις αυτόν πνεύμα ζωής.

Σοφ. Σολ. 15,12 - ἀλλ᾿ ἐλογίσαντο παίγνιον εἶναι τὴν ζωὴν ἡμῶν καὶ τὸν βίον πανηγυρισμὸν ἐπικερδῆ· δεῖν γάρ φησιν ὅθεν δή, κἂν ἐκ κακοῦ, πορίζειν.

Σοφ. Σολ. 15,12 - Αλλά εθεώρησε σαν ένα παιγνίδι την ζωήν μας, και τον βίον σαν μια επικερδή πανήγυριν. Κατι τέτοιοι λέγουν, ότι πρέπει από οπουδήποτε και με οποιοδήποτε μέσον να κερδίζουν, έστω και δια του κακού.

Σοφ. Σολ. 15,13 - οὗτος γὰρ παρὰ πάντας οἶδεν ὅτι ἁμαρτάνει, ὕλης γεώδους εὔθραυστα σκεύη καὶ γλυπτὰ δημιουργῶν.

Σοφ. Σολ. 15,13 - Ο πηλουργός αυτός κατασκευαστής των ειδώλων γνωρίζει περισσότερον παντός άλλου ότι αμαρτάνει, διότι κατασκευάζει πρόστυχα, εύθραυστα οικιακά σκεύη από την λάσπην και αγάλματα ψευδών θεών.

Σοφ. Σολ. 15,14 - πάντες δ᾿ ἀφρονέστατοι καὶ τάλαντες ὑπὲρ ψυχὴν νηπίου οἱ ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ σου καταδυναστεύσαντες αὐτόν,

Σοφ. Σολ. 15,14 - Ολοι αυτοί είναι αφρονέστατοι και αθλιέστεροι και από την ψυχήν νηπίου ακόμη, εχθροί του λαού σου, οι οποίοι καταδυναστεύουν και εκμεταλλεύονται αυτόν.

Σοφ. Σολ. 15,15 - ὅτι καὶ πάντα εἴδωλα τῶν ἐθνῶν ἐλογίσαντο θεούς, οἷς οὔτε ὀμμάτων χρῆσις εἰς ὅρασιν οὔτε ῥῖνες εἰς συνολκὴν ἀέρος οὔτε ὦτα ἀκούειν οὔτε δάκτυλοι χειρῶν εἰς ψηλάφησιν, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἀργοὶ πρὸς ἐπίβασιν.

Σοφ. Σολ. 15,15 - Διότι εθεώρησαν ως θεούς όλα των εθνών τα είδωλα, τα οποία ούτε εφθαλμούς έχουν δια να βλέπουν, ούτε ρίνας δια να αναπνέουν τον αέρα, ούτε αυτιά δια να ακούουν, ούτε δάκτυλα χειρών δια να ψηλαφούν. Οι δε πόδες των είναι ακίνητοι, ανίκανοι να βαδίσουν.

Σοφ. Σολ. 15,16 - ἄθρωπος γὰρ ἐποίησεν αὐτούς, καὶ τὸ πνεῦμα δεδανεισμένος ἔπλασεν αὐτούς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ὅμοιον ἄνθρωπος ἰσχύει πλάσαι Θεόν.

Σοφ. Σολ. 15,16 - Διότι άνθρωπος είναι εκείνος, που τα κατασκεύασεν. Ανθρωπος, που έχει λάβει ως δάνειον εκ μέρους του Θεού το πνεύμα, έπλασσεν αυτούς τους ειδωλικούς θεούς. Διότι κανείς άνθρωπος δεν είναι ικανός να τεχνουργήση ένα θεόν, ο οποίος να του ομοιάζη.

Σοφ. Σολ. 15,17 - θνητὸς δὲ ὢν νεκρὸν ἐργάζεται χερσὶν ἀνόμοις· κρείττων γάρ ἐστι τῶν σεβασμάτων αὐτοῦ, ὧν αὐτὸς μὲν ἔζησεν, ἐκεῖνα δὲ οὐδέποτε.

Σοφ. Σολ. 15,17 - Θνητός ων ο άνθρωπος νεκρόν είδωλον κατεσκεύασεν, έργον των παρανόμων χειρών του. Αυτός εις την πραγματικότητα είναι ανώτερος από τα είδωλα, τα οποία σέβεται, διότι αυτός έζησε κάποτε, εκείνα όμως ποτέ δεν έζησαν.

Σοφ. Σολ. 15,18 - καὶ τὰ ζῷα δὲ τὰ ἔχθιστα σέβονται· ἀνοίᾳ γὰρ συγκρινόμενα τῶν ἄλλων ἐστὶ χείρονα·

Σοφ. Σολ. 15,18 - Οι ειδωλολάτραι Αιγύπτιοι φθάνουν μέχρι του σημείου να σέβωνται ως θεούς και μερικά από τα πλέον απαίσια ζώα, τα οποία

συγκρινόμενα προς τα άλλα ζώα είναι χειρότερα και ανοητότερα.

Σοφ. Σολ. 15,19 - οὐδ᾿ ὅσον ἐπιποθῆσαι ὡς ἐν ζῴων ὄψει καλὰ τυγχάνει, ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ ἔπαινον καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 15,19 - Αυτά δε είναι τόσον αποκρουστικά εις την όψιν, ώστε να μη εμπνέουν κανένα ευάρεστον συναίσθημα, όπως συμβαίνει με άλλα ωραία ζώα. Αυτά δεν έχουν εκ μέρους του Θεού ούτε έπαινον ούτε ευλογίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 16

Σοφ. Σολ. 16,1 - Διὰ τοῦτο δ᾿ ὁμοίων ἐκολάσθησαν ἀξίως καὶ διὰ πλήθους κνωδάλων ἐβασανίσθησαν.

Σοφ. Σολ. 16,1 - Δια τούτο ακριβώς κατά λόγον δικαιοσύνης οι ειδωλολάτραι Αιγύπτιοι ετιμωρήθησαν με όμοια προς τα λατρευόμενα από αυτούς ζώα, από πλήθος δηλαδή μικρών και μεγάλων επιβλαβών και σιχαμερών σκωλήκων και ζώων.

Σοφ. Σολ. 16,2 - ἀνθ᾿ ἧς κολάσεως εὐεργετήσας τὸν λαόν σου, εἰς ἐπιθυμίαν ὀρέξεως ξένην γεῦσιν, τροφὴν ἡτοίμασας ὀρτυγομήτραν,

Σοφ. Σολ. 16,2 - Αντιθέτως προς την τιμωρίαν αυτήν των ειδωλολατρών, συ, ευεργετών τον λαόν σου, όταν επείνασαν εις την έρημον τους έδωσες παράδοξον τροφήν, ητοίμασες τροφήν δι' αυτούς από ορτύκια.

Σοφ. Σολ. 16,3 - ἵνα ἐκεῖνοι μὲν ἐπιθυμοῦντες τροφὴν διὰ τὴν εἰδέ χθειαν τῶν ἐπαπεσταλμένων καὶ τὴν ἀναγκαίαν ὄρεξιν ἀποστρέφωνται, αὐτοὶ δὲ ἐπ᾿ ὀλίγον ἐνδεεῖς γενόμενοι καὶ ξένης μετάσχωσι γεύσεως.

Σοφ. Σολ. 16,3 - Ενῷ εκείνοι οι ειδωλολάτραι, παρά την πείναν και επιθυμίαν τροφής, που είχαν, βλέποντες τα αηδή αυτά ζώα, που απεστάλησαν εις τιμωρίαν εναντίον των, έχαναν και αυτήν ακόμα την όρεξιν προς τροφήν. Εξ αντιθέτου όμώς οι Ισραηλίται εστερήθησαν επ' ολίγον διάστημα και επείνασαν, έφαγαν όμως κατόπιν θαυματουργικώς δοθείσαν εις αυτούς τροφήν.

Σοφ. Σολ. 16,4 - ἔδει γὰρ ἐκείνοις μὲν ἀπαραίτητον ἔνδειαν ἐπελθεῖν τυραννοῦσι, τούτοις δὲ μόνον δειχθῆναι πῶς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν ἐβασανίζοντο.

Σοφ. Σολ. 16,4 - Επρεπε κατά λόγον δικαιοσύνης να επέλθη αυτή η στέρησις εναντίον εκείνων, που είχαν τυραννήσει τον λαόν σου, εις δε τους ισραηλίτας να καταδειχθή δια του γεγονότος αυτού, πως οι εχθροί των εβασανίζοντο.

Σοφ. Σολ. 16,5 - Καὶ γὰρ ὅτε αὐτοῖς δεινὸς ἐπῆλθε θηρίων θυμὸς δήγμασί τε σκολιῶν διεφθείροντο ὄφεων, οὐ μέχρι τέλους ἔμεινεν ἡ ὀργή σου·

Σοφ. Σολ. 16,5 - Διότι, και όταν επήλθον εναντίον των εξηρεθισμένα φοβερά θηρία, δηλητηριώδη φίδια, και αυτοί εθανατώνοντο με τα δήγματα των ελισσομένων και συστρεφομένων αυτών όφεων, δεν παρέμεινεν η οργή σου μέχρι τέλους εναντίον αυτών.

Σοφ. Σολ. 16,6 - εἰς νουθεσίαν δὲ πρὸς ὀλίγον ἐταράχθησαν, σύμβουλον ἔχοντες σωτηρίας εἰς ἀνάμνησιν ἐντολῆς νόμου σου·

Σοφ. Σολ. 16,6 - Συνεταράχθησαν οι Ισραηλίται επί ολίγον διάστημα, αλλά προς νουθεσίαν των, διότι έτσι απέκτησαν ένα σύμβολον, ένα σημείον σωτηρίας, δια να ενθυμούνται τας εντολάς του Νομου σου.

Σοφ. Σολ. 16,7 - ὁ γὰρ ἐπιστραφεὶς οὐ διὰ τὸ θεωρούμενον ἐσώζετο, ἀλλὰ διὰ σὲ τὸν πάντων σωτῆρα.

Σοφ. Σολ. 16,7 - Διότι εκείνος ο οποίος εστρέφετο και έβλεπε το σημείον τούτο, τον χάλκινον όφιν, εσώζετο οχι βέβαια κατά τρόπον μαγικόν, από αυτό καθ' εαυτό του σύμβολον, αλλά από σέ, ο οποίος είσαι ο σωτήρ όλων των ανθρώπων.

Σοφ. Σολ. 16,8 - καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἔπεισας τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, ὅτι σὺ εἶ ὁ ῥυόμενος ἐκ παντὸς κακοῦ·

Σοφ. Σολ. 16,8 - Και με το γεγονός τούτο, όπως και με όλα τα προηγούμενα, έπεισες τους εχθρούς μας, ότι συ είσαι ο μόνος, που ελευθερώνεις και σώζεις από κάθε κακόν τους ανθρώπους.

Σοφ. Σολ. 16,9 - οὓς μὲν γαρ ἀκρίδων καὶ μυιῶν ἀπέκτεινε δήγματα, καὶ οὐχ εὑρέθη ἴαμα τῇ ψυχῇ αὐτῶν, ὅτι ἄξιοι ἦσαν ὑπὸ τοιούτων κολασθῆναι·

Σοφ. Σολ. 16,9 - Εκείνους, τους εχθρούς μας, τους εφόνευον τα δήγματα των ακρίδων και των μυιών και δεν ευρέθη καμμία θεραπεία εις περιφρούρησιν της ζωής των, διότι ήσαν άξιοι να τιμωρηθούν από τα σιχαμερά και επικίνδυνα έντομα.

Σοφ. Σολ. 16,10 - τοὺς δὲ υἱούς σου οὐδὲ ἰοβόλων δρακόντων ἐνίκησαν ὀδόντες, τὸ ἔλεος γάρ σου ἀντιπαρῆλθε καὶ ἰάσατο αὐτούς.

Σοφ. Σολ. 16,10 - Τα τέκνα σου όμως, τους Ισραηλίτας, δεν τους κατενίκησαν και δεν τους εξωλόθρευσαν οι οδόντες των φαρμακερών εκείνων και μεγάλων όφεων, διότι το έλεός σου τους επεσκέφθη και τους εθεράπευσεν.

Σοφ. Σολ. 16,11 - εἰς γὰρ ὑπόμνησιν τῶν λογίων σου ἐνεκεντρίζοντο καὶ ὀξέως διεσώζοντο, ἵνα μὴ εἰς βαθεῖαν ἐμπεσόντες λήθην ἀπερίσπαστοι γένωνται τῆς σῆς εὐεργεσίας.

Σοφ. Σολ. 16,11 - Η αιτία δε και ο σκοπός, που εδαγκώνοντο από τα φίδια και αμέσως εθεραπεύοντο, ήτο να ενθυμούνται τας εντολάς σου και να μη περιπέσουν εις λησμοσύνην των λόγων σου και αποκλεισθούν έτσι από τας ευεργεσίας σου.

Σοφ. Σολ. 16,12 - καὶ γὰρ οὔτε βοτάνη οὔτε μάλαγμα ἐθεράπευσεν αὐτούς, ἀλλὰ ὁ σός, Κύριε, λόγος ὁ πάντα ἰώμενος.

Σοφ. Σολ. 16,12 - Ούτε κανένα θεραπευτικόν χορτάρι ούτε κανένα κατάπλασμα δεν τους εθεράπευσε τότε, αλλά ο ιδικός σου παντοδύναμος λόγος, Κυριε, ο οποίος θεραπεύει τα πάντα.

Σοφ. Σολ. 16,13 - σὺ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις καὶ κατάγεις εἰς πύλας ᾅδου καὶ ἀνάγεις.

Σοφ. Σολ. 16,13 - Διότι συ, Κυριε, έχεις την απόλυτον εξουσίαν της ζωής και του θανάτου και συ κατεβάζεις εις τας πύλας του άδου και ανεβάζεις από έκεί τους ανθρώπους.

Σοφ. Σολ. 16,14 - ἄνθρωπος δὲ ἀποκτέννει μὲν τῇ κακίᾳ αὐτοῦ, ἐξελθὸν δὲ πνεῦμα οὐκ ἀναστρέφει οὐδὲ ἀναλύει ψυχὴν παραληφθεῖσαν.

Σοφ. Σολ. 16,14 - Ο άνθρωπος εν τη κακία αυτού φονεύει τον συνάνθρωπόν του. Η ψυχή δέ, που εξέρχεται από τον φονευθέντα, δεν επιστρέφει. Ο φονεύσας δεν ημπορεί να απελευθερώση την ψυχήν, την οποίαν παρέλαβε πλέον ο άδης.

Σοφ. Σολ. 16,15 - Τὴν δὲ σὴν χεῖρα φυγεῖν ἀδύνατόν ἐστιν·

Σοφ. Σολ. 16,15 - Την ιδικήν σου όμως παντοδύναμον χείρα κανείς δεν ημπορεί να διαφύγη.

Σοφ. Σολ. 16,16 - ἀρνούμενοι γάρ σε εἰδέναι ἀσεβεῖς, ἐν ἰσχύϊ βραχίονός σου ἐμαστιγώθησαν, ξένοις ὑετοῖς καὶ χαλάζαις καὶ ὄμβροις διωκόμενοι ἀπαραιτήτοις καὶ πυρὶ καταναλισκόμενοι.

Σοφ. Σολ. 16,16 - Οι ασεβείς, οι οποίοι ηρνήθησαν να σε γνωρίσουν και σε αναγνωρίσουν ως Θεόν των, ετιμωρήθησαν με την δύναμιν της παντοδυνάμου δεξιάς σου καταδιωκόμενοι από παράδοξα και ανερμήνευτα νερά, από χαλάζας και βροχάς, γινόμενοι παρανάλωμα και της φωτιάς.

Σοφ. Σολ. 16,17 - τὸ γὰρ παραδοξότατον, ἐν τῷ πάντα σβεννύντι ὕδατι πλεῖον ἐνήργει τὸ πῦρ, ὑπέρμαχος γὰρ ὁ κόσμος ἐστὶ δικαίων·

Σοφ. Σολ. 16,17 - Και το εκτάκτως παράδοξον είναι, ότι μέσα στο νερό, όπου τα πάντα σβήνονται, η φωτιά έπαιρνε ακόμη μεγαλυτέραν δραστηριότητα, διότι πράγματι το σύμπαν μάχεται υπέρ των δικαίων.

Σοφ. Σολ. 16,18 - ποτὲ μὲν γὰρ ἡμεροῦτο φλόξ, ἵνα μὴ καταφλέξῃ τὰ ἐπ᾽ ἀσεβεῖς ἀπεσταλμένα ζῷα, ἀλλ᾽ αὐτοὶ βλέποντες ἴδωσιν, ὅτι Θεοῦ κρίσει ἐλαύνονται·

Σοφ. Σολ. 16,18 - Μερικές φορές η φλόγα του πυρός ωλιγόστευε, δια να μη κατακαύση τα ζώα, που εστέλλοντο εις τιμωρίαν των ασεβών, και δια να τους κάμη να εννοήσουν από αυτό το θέαμα ότι η δικαιοσύνη του Θεού ήτο εκείνη, που τους κατεδίωκε και τους ετιμωρούσε.

Σοφ. Σολ. 16,19 - ποτὲ δὲ καὶ μεταξὺ ὕδατος ὑπὲρ τὴν πυρὸς δύναμιν φλέγει, ἵνα ἀδίκου γῆς γεννήματα διαφθείρῃ.

Σοφ. Σολ. 16,19 - Αλλοτε όμώς το πυρ μέσα στο νερό ήναπτε και εδυνάμωνεν ακόμη περισσότερον την φλόγα του, δια να καταστρέψη τα προϊόντα της αδίκου γης.

Σοφ. Σολ. 16,20 - ἀνθ᾿ ὧν ἀγγέλων τροφὴν ἐψώμισας τὸν λαόν σου καὶ ἕτοιμον ἄρτον αὐτοῖς ἀπ᾿ οὐρανοῦ ἔπεμψας ἀκοπιάτως πᾶσαν ἡδονὴν ἰσχύοντα καὶ πρὸς πᾶσαν ἁρμόνιον γεῦσιν·

Σοφ. Σολ. 16,20 - Ενῷ, λοιπόν, έτσι συ ο δίκαιος Θεός ετιμωρούσες τους ειδωλολάτρας εχθρούς του λαού σου, εξ αντιθέτου επροστάτευσες και έθρεψες τον λαόν σου με τροφήν αγγέλων, τους έστειλες δηλαδή έτοιμον άρτον από τον ουρανόν, χωρίς αυτοί να κοπιάσουν. Αρτον ικανόν να τους δώση κάθε ευχαρίστησιν και κατάλληλον προς κάθε όρεξιν.

Σοφ. Σολ. 16,21 - ἡ μὲν γὰρ ὑπόστασίς σου τὴν σὴν γλυκύτητα πρὸς τέκνα ἐνεφάνισε, τῇ δὲ τοῦ προσφερομένου ἐπιθυμίᾳ ὑπηρετῶν πρὸς ὅ τις ἐβούλετο μετεκιρνᾶτο.

Σοφ. Σολ. 16,21 - Η ουσία και η ωραία γεύσις του παρουσίαζε και εμαρτυρούσε την ιδικήν σου γλυκύτητα προς τα τέκνα σου· η δε ικανότης του να προσαρμόζεται και να ανταποκρίνεται προς την όρεξιν εκείνου, ο οποίος τον έτρωγε, τον εκανε να μεταβάλλεται εις ο,τι ο καθένας επιθυμούσε.

Σοφ. Σολ. 16,22 - χιὼν δὲ καὶ κρύσταλλος ὑπέμεινε πῦρ καὶ οὐκ ἐτήκετο, ἵνα γνῶσιν ὅτι τοὺς τῶν ἐχθρῶν καρποὺς κατέφθειρε πῦρ φλεγόμενον ἐν τῇ χαλάζῃ καὶ ἐν τοῖς ὑετοῖς διαστράπτον·

Σοφ. Σολ. 16,22 - Αυτό το μάννα, που έμοιαζε ωσάν χιόνι και κρύσταλλον, αντείχε εις την φωτιά και δεν έλυωνε, δια να μάθουν οι Ισραηλίται επάνω εις τα πράγματα, ότι η φωτιά κατέστρεψε μόνον των εχθρών τους καρπούς, έκαιεν ανάμεσα εις την χάλαζαν και απήστραπτεν εν μέσω των βροχών.

Σοφ. Σολ. 16,23 - τοῦτο πάλιν δ᾿ ἵνα τραφῶσι δίκαιοι, καὶ τῆς ἰδίας ἐπιλελῆσθαι δυνάμεως.

Σοφ. Σολ. 16,23 - Ως προς δε το μάννα εφαίνετο ότι το πυρ ελησμονούσε και έχανε την καυστικήν του δύναμιν. Τούτο δέ, δια να τραφούν οι δίκαιοι Ισραηλίται.

Σοφ. Σολ. 16,24 - ἡ γὰρ κτίσις σοι τῷ ποιήσαντι ὑπηρετοῦσα ἐπιτείνεται εἰς κόλασιν κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ ἀνίεται εἰς εὐεργεσίαν ὑπὲρ τῶν εἰς σὲ πεποιθότων.

Σοφ. Σολ. 16,24 - Διότι η κτίσις, υπηρετούσα πάντοτε σε τον δημιουργόν της, άλλοτε αυξάνει τας δυνάμεις της, δια να τιμωρηθούν οι ασεβείς, και άλλοτε τας μειώνει, δια να ευεργετηθούν και ωφεληθούν εκείνοι, οι οποίοι πιστεύουν και υπακούουν εις σέ.

Σοφ. Σολ. 16,25 - διὰ τοῦτο καὶ τότε εἰς πάντα μεταλλευομένη τῇ παντοτρόφῳ σου δωρεᾷ ὑπηρέτει πρὸς τὴν τῶν δεομένων θέλησιν,

Σοφ. Σολ. 16,25 - Δια τούτο η φύσις μετεβάλλετο τότε και προσηρμόζετο σύμφωνα προς τας διαταγάς, που έδινεν η τους πάντας και τα πάντα διατρέφουσα χάρις σου, ώστε να εξυπηρετή αυτούς, που ευρίσκοντο εις διαφόρους ανάγκας,

Σοφ. Σολ. 16,26 - ἵνα μάθωσιν οἱ υἱοί σου, οὓς ἠγάπησας, Κύριε, ὅτι οὐχ αἱ γενέσεις τῶν καρπῶν τρέφουσιν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ῥῆμά σου τοὺς σοὶ πιστεύοντας διατηρεῖ.

Σοφ. Σολ. 16,26 - δια να μάθουν έτσι τα παιδιά σου, οι Ισραηλίται, τους οποίους ηγάπησες, Κυριε, ότι δεν τρέφει τον άνθρωπον η καρποφορία της γης, αλλά ο ιδικός σου λόγος συντηρεί εκείνους, που πιστεύουν και υπακούουν εις σέ.

Σοφ. Σολ. 16,27 - τὸ γὰρ ὑπὸ πυρὸς μὴ φθειρόμενον ἁπλῶς ὑπὸ βραχείας ἀκτῖνος ἡλίου θερμαινόμενον ἐτήκετο,

Σοφ. Σολ. 16,27 - Διότι το μάννα, το οποίον δεν κατεστρέφετο από την φωτιάν, εν τούτοις, όταν εθερμαίνετο μόνον από κάποιον ακτίνα του ηλίου επ' ολίγον χρόνον, διελύετο.

Σοφ. Σολ. 16,28 - ὅπως γνωστὸν ᾖ ὅτι δεῖ φθάνειν τὸν ἥλιον ἐπ᾿ εὐχαριστίαν σου καὶ πρὸς ἀνατολὴν φωτὸς ἐντυγχάνειν σοι.

Σοφ. Σολ. 16,28 - Τούτο δέ, δια να γνωρίσουν και μάθουν οι Ισραηλίται, να προφθάνουν την ανατολήν του ηλίου με ευχαριστίας των προς σε και να έρχωνται εις συνάντησιν και λατρείαν σου κατά την ανατολήν του φωτός.

Σοφ. Σολ. 16,29 - ἀχαρίστου γὰρ ἐλπὶς ὡς χειμέριος πάχνη τακήσεται καὶ ῥυήσεται ὡς ὕδωρ ἄχρηστον.

Σοφ. Σολ. 16,29 - Διότι η ελπίς του αχαρίστου λυώνει ωσάν την χειμερινήν πάχνην, που θα την κτυπήση ο ήλιος, και διαρρέει και χάνεται σαν το αχρησιμοποίητον ύδωρ.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 17

Σοφ. Σολ. 17,1 - Μεγάλαι γάρ σου αἱ κρίσεις καὶ δυσδιήγητοι· διὰ τοῦτο ἀπαίδευτοι ψυχαὶ ἐπλανήθησαν.

Σοφ. Σολ. 17,1 - Μεγάλαι Οντως και ανεξιχνίαστοι είναι, Κυριε, αι κρίσεις σου. Δια τούτο οι ακαλλιέργητοι κατά την ψυχήν επλανήθησαν σχετικώς με αυτάς και με σέ.

Σοφ. Σολ. 17,2 - ὑπειληφότες γὰρ καταδυναστεύειν ἔθνος ἅγιον ἄνομοι, δέσμιοι σκότους καὶ μακρᾶς πεδῆται νυκτὸς κατακλεισθέντες ὀρόφοις, φυγάδες τῆς αἰωνίου προνοίας ἔκειντο.

Σοφ. Σολ. 17,2 - Οι παράνομοι δηλαδή άνθρωποι, οι Αιγύπτιοι, νομίσαντες ότι θα κατορθώσουν να καταδυναστεύσουν έθνος αγίων, έγιναν οι ίδιοι δέσμιοι του σκότους· φυλακισμένοι εις μακράν νύκτα, κατάκλειστοι κάτω από τας στέγας των οικιών των, εξόριστοι και εστερημένοι από την αιωνίαν σου πρόνοιαν.

Σοφ. Σολ. 17,3 - λανθάνειν γὰρ νομίζοντες ἐπὶ κρυφαίοις ἁμαρτήμασιν, ἀφεγγεῖ λήθης παρακαλύμματι ἐσκορπίσθησαν, θαμβούμενοι δεινῶς καὶ

ἰνδάλμασιν ἐκταρασσόμενοι·

Σοφ. Σολ. 17,3 - Διότι, νομίζοντες ότι θα μείνουν άγνωστοι αυτοί και τα απόκρυφα αμαρτήματά των κάτω από το σκοτεινόν σκέπασμα της λήθης, διεσκορπίσθησαν εις διάφορα μέρη περιδεείς και κατάπληκτοι, τρομοκρατούμενοι από φαντάσματα.

Σοφ. Σολ. 17,4 - οὐδὲ γὰρ ὁ κατέχων αὐτοὺς μυχὸς ἀφόβως διεφύλασσεν, ἦχοι δὲ καταράσσοντες αὐτοὺς περιεκόμπουν, καὶ φάσματα ἀμειδήτοις κατηφῆ προσώποις ἐνεφανίζετο.

Σοφ. Σολ. 17,4 - Ούτε τα πλέον απόκρυφα και εσωτερικά καταφύγιά των δεν τους εγλύτωσαν από τον φόδον των, διότι ήχοι τρομακτικοί αντηχούσαν ολόγυρά των και σκυθρωπά φαντάσματα με βλοσυρά πρόσωπα ενεφανίζοντο εις αυτούς.

Σοφ. Σολ. 17,5 - καὶ πυρὸς μὲν οὐδεμία βία κατίσχυε φωτίζειν, οὔτε ἄστρων ἔκλαμπροι φλόγες καταυγάζειν ὑπέμενον τὴν στυγνὴν ἐκείνην νύκτα.

Σοφ. Σολ. 17,5 - Καμμία δε δύναμις πυρός δεν ήτο ικανή να δώση κάποιο φως στο σκοτάδι εκείνο, ούτε αι λαμπραί ακτινοβολίαι των αστέρων είχαν την δύναμιν να φωτίσουν την τρομεράν εκείνην νύκτα.

Σοφ. Σολ. 17,6 - διεφαίνετο δ᾽ αὐτοῖς μόνον αὐτομάτη πυρὰ φόβου πλήρης, ἐκδειματούμενοι δὲ τῆς μὴ θεωρουμένης ἐκείνης ὄψεως ἡγοῦντο χείρω τὰ βλεπόμενα.

Σοφ. Σολ. 17,6 - Ακαθόριστον δε κάποιο φως διεφαίνετο αναμεταξύ των, το οποίον ήναπτε μόνον του, γεμάτο όμως φόβον δι' αυτούς. Και οι άνθρωποι περιδεείς και τρομοκρατημένοι εκ του γεγονότος ότι δεν ηδύναντο να βλέπουν καθαρά τα γύρω των πρόσωπα, εξελάμβαναν τα διάφορα αντικείμενα χειρότερα από ο,τι εις την πραγματικότητα ήσαν.

Σοφ. Σολ. 17,7 - μαγικῆς δὲ ἐμπαίγματα κατέκειτο τέχνης, καὶ τῆς ἐπί φρονήσει ἀλαζονείας ἔλεγχος ἐφύβριστος·

Σοφ. Σολ. 17,7 - Αι απάται δε της μαγικής τέχνης των Αιγυπτίων μάγων είχαν πέσει πλέον κάτω, ανίκανοι να αποτρέψουν το κακόν. Και η αλαζονεία των μάγων δια την σοφίαν των απεδείχθη γελοία.

Σοφ. Σολ. 17,8 - οἱ γὰρ ὑπισχνούμενοι δείματα καὶ ταραχὰς ἀπελαύνειν ψυχῆς νοσούσης, οὗτοι καταγέλαστον εὐλάβειαν ἐνόσουν.

Σοφ. Σολ. 17,8 - Διότι οι μάγοι, οι οποίοι ισχυρίζοντο και έδιδαν υποσχέσεις, ότι είναι εις θέσιν να διώξουν από την ασθενούσαν ψυχήν φόβους και ταραχάς, αυτοί οι ιδιοί ήσαν ασθενείς ψυχικώς κυριευμένοι από καταγέλαστον φόβον.

Σοφ. Σολ. 17,9 - καὶ γὰρ εἰ μηδὲν αὐτοὺς ταραχῶδες ἐφόβει, κνωδάλων παρόδοις καὶ ἑρπετῶν συριγμοῖς ἐκσεσοβημένοι, διώλλυντο ἔντρομοι καὶ τὸν μηθαμόθεν φευκτὸν ἀέρα προσιδεῖν ἀρνούμενοι.

Σοφ. Σολ. 17,9 - Διότι και εάν ακόμη κανένα συγκλονιστικόν φάντασμα δεν υπήρχε, δια να φοβηθούν, ήσαν όμως περιδεείς, επερνούσαν ενώπιόν των σιχαμερά ζωΰφια και ερπετά συρίζοντα και απέθνησκαν από τον τρόμον των αρνούμενοι ένεκα του φόβου των να αντικρύσουν και αυτόν τον σκοτεινόν αέρα της τριημέρου νυκτός, την οποίαν κατ' ουδένα τρόπον άλλωστε ημπορούσαν να αποφύγουν.

Σοφ. Σολ. 17,10 - δειλὸν γὰρ ἰδίως πονηρία μαρτυρεῖ καταδικαζομένη, ἀεὶ δὲ προσείληφε τὰ χαλεπὰ συνεχομένη τῇ συνειδήσει·

Σοφ. Σολ. 17,10 - Διότι η κακότης και η ενοχή, όταν ελεγχθή και φανερωθή, κάμνει τον άνθρωπον δειλόν και περιδεή, καταπιεζομένη δε από τους ελέγχους της συνειδήσεως κάμνει χειρότερα τα υπάρχοντα κακά.

Σοφ. Σολ. 17,11 - οὐθὲν γάρ ἐστι φόβος εἰ μὴ προδοσία τῶν ἀπὸ λογισμοῦ βοηθημάτων.

Σοφ. Σολ. 17,11 - Διότι ο φόβος δεν είναι τίποτε άλλο, ειμή μία κατάστασις, κατά την οποίαν μας εγκαταλείπει και αυτή η βοήθεια της διανοίας μας.

Σοφ. Σολ. 17,12 - ἔνδοθεν δὲ οὖσα ἥττων ἡ προσδοκία, πλείονα λογίζεται τὴν ἄγνοιαν τῆς παρεχούσης τὴν βάσανον αἰτίας.

Σοφ. Σολ. 17,12 - Οταν δε μειωθή μέσα μας η ελπίς, τότε ο φόβος εξ αιτίας της αγνοίας μας μας κάνει να θεωρούμεν χειρότερα τα κακά, παρ' όσον εις την πραγματικότητα είναι.

Σοφ. Σολ. 17,13 - οἱ δὲ τὴν ἀδύνατον ὄντως νύκτα καὶ ἐξ ἀδυνάτου ᾅδου μυχῶν ἐπελθοῦσαν, τὸν αὐτὸν ὕπνον κοιμώμενοι,

Σοφ. Σολ. 17,13 - Οι Αιγύπτιοι δε κατά την ακατανίκητον και τα πάντα καταβαλούσαν εκείνην τριήμερον νύκτα, η οποία από τα έγκατα του αδυσωπήτου άδου προήλθεν, περιπεσόντες εις ένα όμοιον με εκείνην σκοτεινόν τεταραγμένον ύπνον,

Σοφ. Σολ. 17,14 - τὰ μὲν τέρασιν ἠλαύνοντο φαντασμάτων, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς παρελύοντο προδοσίᾳ· αἰφνίδιος γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀπροσδόκητος φόβος ἐπῆλθεν.

Σοφ. Σολ. 17,14 - άλλοι μεν από αυτούς κατεδιώκοντο από φοβερά φαντάσματα, ενώ άλλοι είχαν παραλύσει από την ατονίαν της ψυχής των, από έλλειψιν ηθικού σθένους. Διότι αιφνίδιος και απροσδόκητος φόβος επήλθεν εναντίον των και τους κατεκυρίευσε.

Σοφ. Σολ. 17,15 - εἶθ᾽ οὕτως, ὃς δήποτ᾽ οὖν ἦν ἐκεῖ καταπίπτων, ἐφρουρεῖτο εἰς τὴν ἀσίδηρον εἱρκτὴν κατακλεισθείς·

Σοφ. Σολ. 17,15 - Ετσι εις αυτήν την κατάστασιν των οποιοσδήποτε από αυτούς κατέπιπτεν εκεί εις την γην, ήτο ως εάν είχε κλεισθή εις μίαν φυλακήν χωρίς εξωτερικά σίδηρα. Τον παρέλυε και τον έκαμνεν ακίνητον ο φόβος.

Σοφ. Σολ. 17,16 - εἴ τε γὰρ γεωργὸς ἦν τις ἢ ποιμὴν ἢ τῶν κατ᾽ ἐρη μίαν ἐργάτης μόχθων, προληφθεὶς τὴν δυσάλυκτον ἔμενεν ἀνάγκην,

Σοφ. Σολ. 17,16 - Εάν κανείς ήτο γεωργός η βοσκός η εργάτης μακράν των πόλεων, μόλις κατελήφθη από το τριήμερον αυτό σκότος, έμενε κατ' ανάγκην εκεί, όπου ευρίσκετο.

Σοφ. Σολ. 17,17 - μιᾷ γὰρ ἁλύσει σκότους πάντες ἐδέθησαν· εἴτε πνεῦμα συρίζον ἢ περὶ ἀμφιλαφεῖς κλάδους ὀρνέων ἦχος εὐμελὴς ἢ ῥυθμὸς ὕδατος πορευομένου βίᾳ ἢ κτύπος ἀπηνὴς καταῤῥιπτομένων πετρῶν,

Σοφ. Σολ. 17,17 - Διότι όλοι, όπου και αν είχαν ευρεθή, είχαν δεθή με την ιδίαν αλυσίδα του σκότους. Ο άνεμος, ο οποίος εσύριζε, το αρμονικόν λάλημα των πτηνών στους πλουσίους κλάδους των δένδρων, η βοή του ύδατος που έρρεε με ορμήν, η οι τρομεροί κτύποι των καταρριπτομένων βράχων,

Σοφ. Σολ. 17,18 - ἢ σκιρτώντων ζώων δρόμος ἀθεώρητος ἢ ὠρυομένων ἀπηνεστάτων θηρίων φωνὴ ἢ ἀντανακλωμένη ἐκ κοιλοτάτων ὀρέων ἠχώ, παρέλυεν αὐτοὺς ἐκφοβοῦντα.

Σοφ. Σολ. 17,18 - η η αόρατος αλλά θορυβώδης πορεία των ζώων που επηδούσαν, η αι φωναί τρομερών και ωρυομένων αγρίων θηρίων η ο αντίλαλος που αντηχούσεν εις τας κοιλάδας των ορέων, όλα αυτά τους ετρόμαζαν και τους παρέλυαν.

Σοφ. Σολ. 17,19 - ὅλος γὰρ ὁ κόσμος λαμπρῷ καταλάμπετο φωτὶ καὶ ἀνεμποδίστοις συνείχετο ἔργοις·

Σοφ. Σολ. 17,19 - Και ταύτα, όταν όλος ο άλλος κόσμος κατελαμπρύνετο από το λαμπρότατον φως και οι άνθρωποι ησχολούντο ανεμπόδιστα με τα έργα των.

Σοφ. Σολ. 17,20 - μόνοις δὲ ἐκείνοις ἐπετέτατο βαρεῖα νύξ, εἰκὼν τοῦ μέλλοντος αὐτοὺς διαδέχεσθαι σκότους, ἑαυτοῖς δὲ ἦσαν βαρύτεροι σκότους.

Σοφ. Σολ. 17,20 - Μονον δε στους Αιγυπτίους είχεν επικρατήσει και επιταθή βαρεία νύκτα, εικών του σκότους, το οποίον τους επεφυλάσσετο. Αλλά πιο πολύ και από το τριήμερον σκοτάδι είχαν καταβαρυνθή οι Αιγύπτιοι από την εσωτερικήν των ψυχικήν αγωνίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 18

Σοφ. Σολ. 18,1 - Τοῖς δὲ ὁσίοις σου μέγιστον ἦν φῶς· ὧν φωνὴν μὲν ἀκούοντες, μορφὴν δὲ οὐχ ὁρῶντες, ὅτι μὲν οὐ κἀκεῖνοι ἐπεπόνθεισαν, ἐμακάριζον,

Σοφ. Σολ. 18,1 - Ομως στους εκλεκτούς σου, Κυριε, εις τους Ισραηλίτας, υπήρχε πλουσιώτατον το φως. Οι Αιγύπτιοι ήκουαν τας φωνάς των Ισραηλιτών, χωρίς όμως να βλέπουν τα πρόσωπά των, και τους εμακάριζαν, διότι δεν υπέφεραν από τας συμφοράς, από τας οποίας αυτοί έπασχον.

Σοφ. Σολ. 18,2 - ὅτι δὲ οὐ βλάπτουσι προηδικημένοι, ηὐχαρίστουν καὶ τοῦ διενεχθῆναι χάριν ἐδέοντο.

Σοφ. Σολ. 18,2 - Κατά βάθος δε οι Αιγύπτιοι τους ευγνωμονούσαν, διότι οι Ισραηλίται, αν και προηγουμένως είχαν αδικηθή, δεν εσκέφθησαν να τους βλάψουν. Τους παρακαλούσαν δε οι Αιγύπτιοι να τους συγχωρήσουν δια την προηγουμένην εχθρικήν συμπεριφοράν απέναντί των.

Σοφ. Σολ. 18,3 - ἀνθ᾿ ὧν πυριφλεγῆ στῦλον, ὁδηγὸν μὲν ἀγνώστου ὁδοιπορίας, ἥλιον δὲ ἀβλαβῆ φιλοτίμου ξενιτείας παρέσχες.

Σοφ. Σολ. 18,3 - Αντί δέ, Κυριε, του τριημέρου σκότους, που έστειλες κατά των Αιγυπτίων, εδωκες στους Ισραηλίτας ένα στύλον πυρός να τους οδηγή στον άγνωστον δρόμον των και ήλιον καθόλου ενοχλητικόν κατά το διάστημα της ενδόξου δια μέσου αγνώστου ερήμου πορείας των.

Σοφ. Σολ. 18,4 - ἄξιοι μὲν γὰρ ἐκεῖνοι στερηθῆναι φωτὸς καὶ φυλακισθῆναι ἐν σκότει, οἱ κατακλείστους φυλάξαντες τοὺς υἱούς σου, δι᾿ ὧν ἤμελλε τὸ ἄφθαρτον νόμου φῶς τῷ αἰῶνι δίδοσθαι.

Σοφ. Σολ. 18,4 - Και οι μεν Αιγύπτιοι εκείνοι ήσαν άξιοι να στερηθούν από το φως και να φυλακισθούν μέσα στο σκοτάδι· αυτοί οι οποίοι εκράτησαν κατάκλειστα τα παιδιά σου, δια των οποίων επρόκειτο να μεταδοθή εις όλον τον κόσμον το αιώνιον φως του Νομου σου.

Σοφ. Σολ. 18,5 - Βουλευσαμένους δ᾿ αὐτοὺς τὰ τῶν ὁσίων ἀποκτεῖναι νήπια καὶ ἑνὸς ἐκτεθέντος τέκνου καὶ σωθέντος, εἰς ἔλεγχον τὸ αὐτῶν ἀφείλω πλῆθος τέκνων καὶ ὁμοθυμαδὸν ἀπώλεσας ἐν ὕδατι σφοδρῷ.

Σοφ. Σολ. 18,5 - Επειδή δε εκείνοι απεφάσισαν και εφόνευαν τα γεννώμενα άρρενα παιδιά των ευσεβών Ισραηλιτών, ένα δε μόνον από αυτά εξετέθη και εσώθη από τον θάνατον, προς τιμωρίαν των εξησφάλισες πλήθος τέκνων των, και όλους αυτούς μαζή κατεπόντισες στους όγκους των υδάτων της Ερυθράς θαλάσσης.

Σοφ. Σολ. 18,6 - ἐκείνη ἡ νὺξ προεγνώσθη πατράσιν ἡμῶν, ἵνα ἀσφαλῶς εἰδότες οἷς ἐπίστευσαν ὅρκοις ἐπευθυμήσωσι.

Σοφ. Σολ. 18,6 - Η τρομερά δε εκείνη νύκτα του θανάτου των Αιγυπτίων πρωτοτόκων προανηγγέλθη στους πατέρας μας, δια να έχουν αυτοί θάρρος και ευθυμίαν, γνωρίζοντες καλώς εις ποίας σπουδαιοτάτας ενόρκους υποσχέσστου Θεού είχαν πιστεύσει.

Σοφ. Σολ. 18,7 - προσεδέχθη δὲ ὑπὸ λαοῦ σου σωτηρία μὲν δικαίων, ἐχθρῶν δὲ ἀπώλεια·

Σοφ. Σολ. 18,7 - Ετσι δε κατά την νύκτα εκείνην επερίμενεν ο λαός σου και είδε αφ' ενός μεν την σωτηρίαν των δικαίων, αφ' ετέρου δε την απώλειαν των εχθρών σου.

Σοφ. Σολ. 18,8 - ᾧ γὰρ ἐτιμωρήσω τοὺς ὑπεναντίους, τοῦτο ἡμᾶς προσκαλεσάμενος ἐδόξασας.

Σοφ. Σολ. 18,8 - Δια του μέσου δε εκείνου, του ύδατος, με το οποίον ετιμώρησες τους εχθρούς, με το αυτό νερό μας εκάλεσες κοντά σου και μας εσκάπασες με δόξαν.

Σοφ. Σολ. 18,9 - κρυφῇ γὰρ ἐθυσίαζον ὅσιοι παῖδες ἀγαθῶν καὶ τὸν τῆς θειότητος νόμον ἐν ὁμονοίᾳ διέθεντο τῶν αὐτῶν ὁμοίως καὶ ἀγαθῶν καὶ κινδύνων μεταλήψεσθαι τοὺς ἁγίους, πατέρων ἤδη προαναμέλποντες αἴνους.

Σοφ. Σολ. 18,9 - Κρυφίως από τους Αιγυπτίους οι ευσεβείς, τέκνα ευσεβών γονέων, προσέφεραν εις σε θυσίαν τον πασχάλιον αμνόν, και με πλήρη ομοφωνίαν και συγκατάθεσιν εδέχθησαν την θείαν εντολήν, να μετέχουν όλοι οι άγιοι αυτοί Ισραηλίται στους κοινούς κινδύνους και εις τα κοινά αγαθά ψάλλοντες εκ των προτέρων, με βεβαιότητα δια την σωτηρίαν των, τους ύμνους των Πατέρων.

Σοφ. Σολ. 18,10 - ἀντήχει δ᾿ ἀσύμφωνος ἐχθρῶν βοή, καὶ οἰκτρὰ διεφέρετο θρηνουμένων παίδων·

Σοφ. Σολ. 18,10 - Και καθ' ον χρόνον αυτοί υμνολογούσαν τον Θεόν, αντηχούσαν εξ αντιθέτου αι παράφωνοι κραυγαί και η βοή των Αιγυπτίων, πανάθλιος δε και φρικτός διεχύνετο ο θρήνος δια τα θανατωθέντα πρωτότοκά των.

Σοφ. Σολ. 18,11 - ὁμοίᾳ δὲ δίκῃ δοῦλος ἅμα δεσπότῃ κολασθεὶς καὶ δημότης βασιλεῖ τὰ αὐτὰ πάσχων,

Σοφ. Σολ. 18,11 - Με την αυτήν ποινήν ετιμωρήθη τότε και ο δούλος και ο κύριος τα ίδια έπαθε και ο άνθρωπος του λαού και ο βασιλεύς.

Σοφ. Σολ. 18,12 - ὁμοθυμαδὸν δὲ πάντες ἐν ἑνὶ ὀνόματι θανάτου νεκροὺς εἶχον ἀναριθμήτους· οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ θάψαι οἱ ζῶντες ἦσαν ἱκανοί, ἐπεὶ πρὸς μίαν ῥοπὴν ἡ ἐντιμοτέρα γένεσις αὐτῶν διέφθαρτο.

Σοφ. Σολ. 18,12 - Ολοι μαζή με το αυτό είδος του θανάτου είχαν αναριθμήτους νεκρούς. Δεν επαρκούσαν δε οι ζώντες να θάπτουν τους νεκρούς, διότι εις μίαν και μόνην στιγμήν είχε καταστροφή η εκλεκτή γενεά των πρωτοτόκων των.

Σοφ. Σολ. 18,13 - πάντα γὰρ ἀπιστοῦντες διὰ τὰς φαρμακείας ἐπὶ τῷ τῶν πρωτοτόκων ὀλέθρῳ, ὡμολόγησαν Θεοῦ υἱὸν λαὸν εἶναι.

Σοφ. Σολ. 18,13 - Οι Αιγύπτιοι μετά τον θάνατον των πρωτοτόκων των, απαρνηθέντες πλέον την πίστιν εις τας μαγείας των μάγων ωμολόγησαν, ότι οι Ισραηλίται είναι υιοί του Θεού.

Σοφ. Σολ. 18,14 - ἡσύχου γὰρ σιγῆς περιεχούσης τὰ πάντα καὶ νυκτὸς ἐν ἰδίῳ τάχει μεσαζούσης,

Σοφ. Σολ. 18,14 - Ενῷ δε απόλυτος σιγή εσκέπαζε τα πάντα και η νύκτα εν τη ταχεία πορεία του χρόνου ευρίσκετο στο μέσον, στο μεσονύκτιον,

Σοφ. Σολ. 18,15 - ὁ παντοδύναμός σου λόγος ἀπ᾿ οὐρανῶν ἐκ θρόνων βασιλειῶν ἀπότομος πολεμιστὴς εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας ἥλατο γῆς,

Σοφ. Σολ. 18,15 - αίφνης ο παντοδύναμος λόγος σου επήδησεν από τους ουρανούς και από τους βασιλικούς σου θρόνους, ωσάν άγριος πολεμιστής, στο μέσον της προοριζομένης προς όλεθρον χώρας.

Σοφ. Σολ. 18,16 - ξίφος ὀξὺ τὴν ἀνυπόκριτον ἐπιταγήν σου φέρων, καὶ στὰς ἐπλήρωσε τὰ πάντα θανάτου· καὶ οὐρανοῦ μὲν ἥπτετο, βεβήκει δ᾿ ἐπὶ γῆς.

Σοφ. Σολ. 18,16 - Κρατών δε ωσάν ακονισμένον οξύ ξίφος την αμετάκλητον διαταγήν σου, εστάθη όρθιος και εγέμισε τα πάντα με τον θάνατον. Γιγας ακατανίκητος ήγγιζε μεν τον ουρανόν, επατούσε δε επάνω εις την γην.

Σοφ. Σολ. 18,17 - τότε παραχρῆμα φαντασίαι μὲν ὀνείρων δεινῶς ἐξετάραξαν αὐτούς, φόβοι δὲ ἐπέστησαν ἀδόκητοι,

Σοφ. Σολ. 18,17 - Ενῷ δε εκείνοι εκοιμώντο, φαντάσματα ονείρων τους ετάραξαν κατά τρόπον φοβερόν, αναπάντεχοι δε φόβοι έπεσαν επάνω των και τους εκυρίευσαν.

Σοφ. Σολ. 18,18 - καὶ ἄλλος ἀλλαχῇ ῥιφεὶς ἡμίθνητος δι᾿ ἣν ἔθνησκεν αἰτίαν ἐνεφάνιζεν·

Σοφ. Σολ. 18,18 - Αλλος δε εδώ και άλλος εκεί έπιπτεν ημιθανής και με την τραγικήν του κατάστασιν εμαρτυρούσε την αιτίαν, δια την οποίαν απέθνησκε.

Σοφ. Σολ. 18,19 - οἱ γὰρ ὄνειροι θορυβήσαντες αὐτοὺς τοῦτο προεμήνυσαν, ἵνα μὴ ἀγνοοῦντες δι᾿ ὃ κακῶς πάσχουσιν ἀπόλωνται.

Σοφ. Σολ. 18,19 - Διότι τα τρομερά όνειρα, που τους είχαν καταταράξει, αυτά το ανήγγειλαν· την αιτίαν δηλαδή του θανατικού, ώστε να μη αποθάνουν, χωρίς να γνωρίζουν, δια ποίαν αιτίαν είχαν κτυπηθή τόσον σκληρώς.

Σοφ. Σολ. 18,20 - Ἥψατο δὲ καὶ δικαίων πεῖρα θανάτου, καὶ θραῦσις ἐν ἐρήμῳ ἐγένετο πλήθους. ἀλλ᾿ οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἡ ὀργή·

Σοφ. Σολ. 18,20 - Βεβαίως η πικρά δοκιμασία του θανάτου ήγγισε και τους δικαίους. Θραύσις πολυαρίθμων Ισραηλιτών έγινεν εκεί εις την έρημον. Αλλά δεν διήρκεσεν επί πολύ η οργή η ιδική σου.

Σοφ. Σολ. 18,21 - σπεύσας γὰρ ἀνὴρ ἄμεμπτος προεμάχησε τὸ τῆς ἰδίας λειτουργίας ὅπλον, προσευχὴν καὶ θυμιάματος ἐξιλασμὸν κομίσας, ἀντέστη τῷ θυμῷ καὶ πέρας ἐπέθηκε τῇ συμφορᾷ, δεικνὺς ὅτι σός ἐστι θεράπων.

Σοφ. Σολ. 18,21 - Διότι ένας ανήρ άμεμπτος, σπεύδων εις σωτηρίαν των Ισραηλιτών, έλαβεν όπλον από την ιδικήν σου υπηρεσίαν, ηγωνίσθη υπέρ των Ισραηλιτών και προσέφερε προς εξιλέωσίν των προσευχήν και θυμίαμα.

Κατ' αυτόν τον τρόπον αντεστάθη εις την θείαν οργήν και έθεσε τέρμα εις την συμφοράν του λαού. Εδειξε δε ετσι εις όλους, ότι είναι ιδικός σου υπηρέτης.

Σοφ. Σολ. 18,22 - ἐνίκησε δὲ τὸν ὄχλον οὐκ ἰσχύϊ τοῦ σώματος, οὐχ ὅπλων ἐνεργείᾳ, ἀλλὰ λόγῳ τὸν κολάζοντα ὑπέταξεν, ὅρκους πατέρων καὶ διαθήκας ὑπομνήσας.

Σοφ. Σολ. 18,22 - Αυτός δε κατενίκησε την αναταραχήν του όχλου οχι με την σωματικήν του δύναμιν ούτε με την χρήσιν των όπλων· αλλά με την δύναμιν της προσευχής του εξημένισε τον τιμωρόν Θεόν υπενθυμίσας εις αυτόν τους όρκους και τας διαθήκας, που είχε κάμει με τους προγόνους των.

Σοφ. Σολ. 18,23 - σωρηδὸν γὰρ ἤδη πεπτωκότων ἐπ᾿ ἀλλήλων νεκρῶν, μεταξὺ στάς, ἀνέκοψε τὴν ὀργὴν καὶ διέσχισε τὴν πρὸς τοὺς ζῶντας ὁδόν.

Σοφ. Σολ. 18,23 - Ενῷ δηλαδή οι νεκροί έπιπταν σωρηδόν ο ένας επάνω στον άλλον, παρενετέθη αυτός όρθιος και έφραξε στον εξολοθρευτήν άγγελον τον δρόμον του προς τους ζωντανούς.

Σοφ. Σολ. 18,24 - ἐπὶ γὰρ ποδήρους ἐνδύματος ἦν ὅλος ὁ κόσμος, καὶ πατέρων δόξαι ἐπὶ τετραστίχου λίθου γλυφῆς, καὶ μεγαλωσύνη σου ἐπὶ διαδήματος κεφαλῆς αὐτοῦ.

Σοφ. Σολ. 18,24 - Επάνω στον ποδήρη χιτώνα του υπήρχεν όλος ο στολισμός. Τα δε ένδοξα ονόματα των Πατέρων ήσαν χαραγμένα επάνω εις πολυτίμους λίθους, τακτοποιημένους εις τέσσαρας στίχους. Και το μεγαλείον σου έλαμπεν επάνω στο διάδημα της κεφαλής του.

Σοφ. Σολ. 18,25 - τούτοις εἶξεν ὁ ὀλοθρεύων, ταῦτα δὲ ἐφοβήθησαν· ἦν γὰρ μόνη ἡ πεῖρα τῆς ὀργῆς ἱκανή.

Σοφ. Σολ. 18,25 - Εμπρός εις τα ιερά αυτά διάσημα υπεχώρησεν ο εξολοθρευτής άγγελος. Αυτά του ενέπνευσαν φόβον. Αλλωστε η δοκιμασία, την οποίαν έστειλεν η δικαία θεία οργή σου, ήτο πλέον αρκετή δια τους Ισραηλίτας.

ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ 19

Σοφ. Σολ. 19,1 - Τοῖς δὲ ἀσεβέσι μέχρι τέλους ἀνελεήμων θυμὸς ἐπέστη· προῄδει γὰρ αὐτῶν καὶ τὰ μέλλοντα,

Σοφ. Σολ. 19,1 - Εις τους ασεβείς όμως Αιγυπτίους είχεν επιπέσει ανελέητος και ανυποχώρητος ο δίκαιος θυμός του. Διότι ο Κυριος προέβλεπε και τα μέλλοντα κακά, που αυτοί θα διέπραττον.

Σοφ. Σολ. 19,2 - ὅτι αὐτοὶ ἐπιτρέψαντες τοῦ ἀπιέναι καὶ μετὰ σπουδῆς προπέμψαντες αὐτούς, διώξουσι μεταμεληθέντες.

Σοφ. Σολ. 19,2 - Διότι αυτοί, αν και επέτρεψαν στους Ισραηλίτας να αναχωρήσουν, και μετά σπουδής μάλιστα τους προέπεμψαν, εν τούτοις μεταμεληθέντες δια την αναχώρησιν αυτών τους κατεδίωξαν.

Σοφ. Σολ. 19,3 - ἔτι γὰρ ἐν χερσὶν ἔχοντες τὰ πένθη καὶ προσοδυρόμενοι τάφοις νεκρῶν, ἕτερον ἐπεσπάσαντο λογισμὸν ἀνοίας καὶ οὓς ἱκετεύοντες ἐξέβαλον, τούτους ὡς φυγάδες ἐδίωκον.

Σοφ. Σολ. 19,3 - Και ενώ ακόμη ήσαν ενώπιόν των πρόσφατα τα πένθη δια τον θάνατον των πρωτοτόκων των και ωδύροντο κοντά στους τάφους των ιδικών των, επενόησαν και απεδέχθησαν μίαν ανόητον και τρελλήν σκέψιν, και ήρχισαν να καταδιώκουν ως δραπέτας εκείνους, τους οποίους οι ίδιοι με ικεσίας και παρακλήσστους είχαν προ ολίγου παρακαλέσει να φύγουν.

Σοφ. Σολ. 19,4 - εἷλκε γὰρ αὐτοὺς ἡ ἀξία ἐπὶ τοῦτο τὸ πέρας ἀνάγκη καὶ τῶν συμβεβηκότων ἀμνηστίαν ἐνέβαλεν, ἵνα τὴν λείπουσαν ταῖς βασάνοις προαναπληρώσωσι κόλασιν,

Σοφ. Σολ. 19,4 - Σαν κάποια δικαία και αναπόφευκτος απόφασις τους έσυρε εις αυτήν την ακρότητα και τους ενέβαλε αμνησίαν των παρελθόντων γεγονότων. Τούτο δέ, δια να ολοκληρωθή η τιμωρία των και να μη μείνουν ατελή τα βάσανά των.

Σοφ. Σολ. 19,5 - καὶ ὁ μὲν λαός σου παράδοξον ὁδοιπορίαν περάσῃ, ἐκεῖνοι δὲ ξένον εὕρωσι θάνατον.

Σοφ. Σολ. 19,5 - Και καθ' ον χρόνον ο λαός σου εβάδιζε την παράδοξον πορείαν δια μέσου της θαλάσσης, εκείνοι εύρισκαν τον φοβερόν εκεί θάνατον.

Σοφ. Σολ. 19,6 - ὅλη γὰρ ἡ κτίσις ἐν ἰδίῳ γένει πάλιν ἄνωθεν διετυποῦτο ὑπηρετοῦσα ταῖς σαῖς ἐπιταγαῖς. ἵνα οἱ σοὶ παῖδες φυλαχθῶσιν ἀβλαβεῖς.

Σοφ. Σολ. 19,6 - Διότι, δια να διαφυλαχθούν αβλαβή τα τέκνα σου από κάθε κακόν, όλη η κτίσις υπακούουσα και υπηρετούσα τας ιδικάς σου διαταγάς ανεμορφούτο πάλιν και επανήρχετο εις την ιδίαν της φύσιν.

Σοφ. Σολ. 19,7 - ἡ τὴν παρεμβολὴν σκιάζουσα νεφέλη, ἐκ δὲ προϋφεστῶτος ὕδατος ξηρᾶς ἀνάδυσις γῆς ἐθεωρήθη, ἐξ ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὁδὸς ἀνεμπόδιστος καὶ χλοηφόρον πεδίον ἐκ κλύδωνος βιαίου·

Σοφ. Σολ. 19,7 - Ετσι παρουσιάσθη η νεφέλη, η οποία έρριπτε την δροσεράν σκιάν της επί των Ισραηλιτών. Παρουσιάσθη γη στεγνή και ξηρά εκεί, οπού προηγουμένως υπήρχε το ύδωρ και μέσα εις την Ερυθράν Θαλασσαν ηνοίχθη ελεύθερος δρόμος. Και τα συνταρασσόμενα από τας καταιγίδας κύματα μετεβλήθησαν εις πεδιάδα γεμάτην χλόην.

Σοφ. Σολ. 19,8 - δι᾿ οὗ πανεθνὶ διῆλθον οἱ τῇ σῇ σκεπαζόμενοι χειρί, θεωρήσαντες θαυμαστὰ τέρατα.

Σοφ. Σολ. 19,8 - Δια μέσου δε αυτής της διόδου επέρασαν όλοι οι Ισραηλίται, υπό την προστασίαν της ιδικής σου παντοδυνάμου δεξιάς βλέποντες τα καταπληκτικά αυτά σημεία.

Σοφ. Σολ. 19,9 - ὡς γὰρ ἵπποι ἐνεμήθησαν καὶ ὡς ἀμνοὶ διεσκίρτησαν αἰνοῦντές σε, Κύριε, τὸν ῥυόμενον αὐτούς.

Σοφ. Σολ. 19,9 - Επειτα από τα μεγάλα αυτά θαύματα οι Ισραηλίται, ωσάν ίπποι και πρόβατα που βόσκουν και σκιρτούν, έτσι εσκίρτησαν από την χαράν των και εδοξολόγησαν σέ, τον Κυριον των, ο οποίος τους εγλύτωσες από τους κινδύνους.

Σοφ. Σολ. 19,10 - ἐμέμνηντο γὰρ ἔτι τῶν ἐν τῇ παροικίᾳ αὐτῶν, πῶς ἀντὶ μὲν γενέσεως ζῴων ἐξήγαγεν ἡ γῆ σκνῖπα, ἀντὶ δὲ ἐνύδρων ἐξηρεύξατο ὁ ποταμὸς πλῆθος βατράχων.

Σοφ. Σολ. 19,10 - Διότι ενεθυμούντο ζωηρώς, τι είχε γίνει εις την ξένην αυτήν χώραν των Αιγυπτίων, όπου ως πάροικοι αυτοί έμεναν· ότι δηλαδή αντί των άλλων ζώων η γη παρήγαγε σκνίπας και ο Νείλος ποταμός αντί των ιχθύων εξέρασε προς την γην πλήθος βατράχων.

Σοφ. Σολ. 19,11 - ἐφ᾿ ὑστέ ρῳ δὲ εἶδον καὶ νέαν γένεσιν ὀρνέων, ὅτι ἐπιθυμίᾳ προαχθέντες ᾐτήσαντο ἐδέσματα τρυφῆς·

Σοφ. Σολ. 19,11 - Βραδύτερον δε οι Ισραηλίται, όταν επιέζοντο από την πείναν και εζήτησαν καλήν τροφήν από τον Θεόν, είδαν ένα νέον τρόπον γενέσεως πτηνών.

Σοφ. Σολ. 19,12 - εἰς γὰρ παραμυθίαν ἀνέβη αὐτοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὀρτυγομήτρα.

Σοφ. Σολ. 19,12 - Προς παρηγορίαν και διατροφήν των είδαν να αναβαίνουν από τας νοτίους περιοχάς ορτύκια.

Σοφ. Σολ. 19,13 - καὶ αἱ τιμωρίαι τοῖς ἁμαρτωλοῖς ἐπῆλθον οὐκ ἄνευ τῶν προγεγονότων τεκμηρίων τῇ βίᾳ τῶν κεραυνῶν· δικαίως γὰρ ἔπασχον ταῖς ἰδίαις αὐτῶν πονηρίαις, καὶ γὰρ χαλεπωτέραν μισοξενίαν ἐπετήδευσαν.

Σοφ. Σολ. 19,13 - Εναντίον δε των ασεβών επήρχοντο τιμωρίαι, αφού προηγούντο απ' αυτάς ενδεικτικά φαινόμενα, δηλαδή τρομεραί αστραπαί και κεραυνοί. Δικαίως δε αυτοί ετιμωρούντο εξ αιτίας των κακιών των, αλλά και διότι είχαν εκθρέψει και δείξει το πλέον σκληρόν μίσος εναντίον των ξένων.

Σοφ. Σολ. 19,14 - οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἀγνοοῦντας οὐκ ἐδέχοντο παρόντας, οὗτοι δὲ εὐεργέτας ξένους ἐδουλοῦντο.

Σοφ. Σολ. 19,14 - Οι Σοδομίται δεν εδέχθησαν ανθρώπους που δεν εγνώριζαν, όταν αυτοί παρουσιάσθησαν ενώπιόν των, τους δύο δηλαδή αγγέλους. Οι δε Αιγύπτιοι τους ξένους, δηλαδή τους Ισραηλίτας, οι οποίοι τους είχαν ευεργετήσει, τους έκαμαν δούλους των.

Σοφ. Σολ. 19,15 - καὶ οὐ μόνον, ἀλλ᾿ ἥ τις ἐπισκοπὴ ἔσται αὐτῶν, ἐπεὶ ἀπεχθῶς προσεδέχοντο τοὺς ἀλλοτρίους·

Σοφ. Σολ. 19,15 - Και όχι μόνον τούτο. Οι Σοδομίται ετιμωρήθησαν, διότι ευθύς εξ αρχής εφέρθησαν αχθρικώς προς τους ξένους.

Σοφ. Σολ. 19,16 - οἱ δὲ μετὰ ἑορτασμάτων εἰσδεξάμενοι τοὺς ἤδη τῶν αὐτῶν μετεσχηκότας δικαίων, δεινοῖς ἐκάκωσαν πόνοις.

Σοφ. Σολ. 19,16 - Οι Αιγύπτιοι όμως είχαν υποδεχθή απ' αρχής τους Ισραηλίτας με εορτάς. Επειτα όμως, όταν οι Ισραηλίται απελάμβαναν τα αυτά

δικαιώματα με εκείνους, τους εβασάνισαν με βαρείας καταθλιπτικάς εργασίας.

Σοφ. Σολ. 19,17 - ἐπλήγησαν δὲ καὶ ἀορασίᾳ, ὥσπερ ἐκεῖνοι ἐπὶ ταῖς τοῦ δικαίου θύραις, ὅτε ἀχανεῖ περιβληθέντες σκότει, ἕκαστος τῶν αὐτοῦ θυρῶν τὴν δίοδον ἐζήτει.

Σοφ. Σολ. 19,17 - Οπως δε οι Σοδομίται εκείνοι ετιμωρήθησαν με τύφλωσιν εμπρός εις την θύραν του δικαίου Λωτ, έτσι και οι Αιγύπτιοι ετιμωρήθησαν, όταν ευρέθησαν μέσα στο βαθύ σκοτάδι, και ο καθένας από αυτούς εζητούσε ψηλαφητά να εύρη την εισοδον της θύρας του.

Σοφ. Σολ. 19,18 - δι᾿ ἑαυτῶν γὰρ τὰ στοιχεῖα μεθαρμοζόμενα, ὥσπερ ἐν ψαλτηρίῳ φθόγγοι τοῦ ῥυθμοῦ τὸ ὄνομα διαλλάσσουσι, πάντοτε μένοντα ἤχῳ, ὅπερ ἐστὶν εἰκάσαι ἐκ τῆς τῶν γεγονότων ὄψεως ἀκριβῶς.

Σοφ. Σολ. 19,18 - Τα στοιχεία της φύσεως προσαρμόζονται μεταξύ των διαφοροτρόπως υπό του Θεού. όπως από τον μουσικόν οι τόνοι του ψαλτηρίου, ώστε να μεταβάλλουν τον τύπον της μελωδίας, ενώ οι ήχοι καθ' εαυτούς μένουν αμετάβλητοι. Αυτό ημπορεί ο καθένας να το συμπεράνη και να το διαπιστώση ακριβώς από την θεώρησιν των γεγονότων της εποχής εκείνης.

Σοφ. Σολ. 19,19 - χερσαῖα γὰρ εἰς ἔνυδρα μετεβάλλετο, καὶ νηκτὰ μετέβαινεν ἐπὶ γῆς·

Σοφ. Σολ. 19,19 - Ζώα της ξηράς μετεβάλλοντο εις υδρόβια και υδρόβια εξήρχοντο εις την ξηράν γην.

Σοφ. Σολ. 19,20 - πῦρ ἴσχυεν ἐν ὕδατι τῆς ἰδίας δυνάμεως, καὶ ὕδωρ τῆς σβεστικῆς δυνάμεως ἐπελανθάνετο·

Σοφ. Σολ. 19,20 - Το πυρ διατηρούσε την δύναμίν του μέσα στο νερό και το νερο έχανε την δύναμιν της κατασβέσεως του πυρός.

Σοφ. Σολ. 19,21 - φλόγες ἀνάπαλιν εὐφθάρτων ζῴων οὐκ ἐμάραναν σάρκας ἐμπεριπατούντων, οὐδὲ τηκτὸν κρυσταλλοειδὲς εὔτηκτον γένος ἀμβροσίας τροφῆς.

Σοφ. Σολ. 19,21 - Εξ αντιθέτου φλόγες δεν έκαιαν τας σάρκας ευπαθών και αδυνάτων ζώων, που ευρίσκοντο μέσα στο πυρ, ούτε και έλυωναν την ευδιάλυτον εκείνην κρυσταλλοειδή ουρανίαν τροφήν, το μάννα.

Σοφ. Σολ. 19,22 - Κατὰ πάντα γάρ, Κύριε, ἐμεγάλυνας τὸν λαόν σου καὶ ἐδόξασας καὶ οὐχ ὑπερεῖδες ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ παριστάμενος.

Σοφ. Σολ. 19,22 - Δια μέσου όλων αυτών συ, Κυριε, εμεγάλυνες τον λαόν σου και τον εδόξασες. Δεν τον κατεφρόνησες ούτε έμεινες αδιάφορος προς αυτόν. Αλλά παντού και πάντοτε συμπαρίστασο βοηθός και υπερασπιστής του.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πολλῶν καὶ μεγάλων ἡμῖν διὰ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατ᾽ αὐτοὺς ἠκολουθηκότων δεδομένων, ὑπὲρ ὧν δέον ἐστὶν ἐπαινεῖν τὸν Ἰσραὴλ παιδείας καὶ σοφίας, καὶ ὡς οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς ἀναγινώσκοντας δέον ἐστὶν ἐπιστήμονας γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς δύνασθαι τοὺς φιλομαθοῦντας χρησίμους εἶναι καὶ λέγοντας καὶ γράφοντας, ὁ πάππος μου Ἰησοῦς ἐπὶ πλεῖον ἑαυτὸν δοὺς εἴς τε τὴν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἄλλων πατρίων βιβλίων ἀνάγνωσιν καὶ ἐν τούτοις ἱκανὴν ἕξιν περιποιησάμενος, προήχθη καὶ αὐτὸς συγγράψαι τι τῶν εἰς παιδείαν καὶ σοφίαν ἀνηκόντων, ὅπως οἱ φιλομαθεῖς, καὶ τούτων ἔνοχοι γενόμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐπιπροσθῶσι διὰ τῆς ἐννόμου βιώσεως. παρακέκλησθε οὖν μετ᾽ εὐνοίας καὶ προσοχῆς τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι καὶ συγγνώμην ἔχειν ἐφ᾽ οἷς ἂν δοκῶμεν τῶν κατὰ τὴν ἑρμηνείαν πεφιλοπονημένων τισὶ τῶν λέξεων ἀδυναμεῖν· οὐ γὰρ ἰσοδυναμεῖ αὐτὰ ἐν ἑαυτοῖς ἑβραϊστὶ λεγόμενα καὶ ὅταν μεταχθῇ εἰς ἑτέραν γλῶσσαν. οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ νόμος καὶ αἱ προφητεῖαι καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βιβλίων οὐ μικρὰν ἔχει τὴν διαφορὰν ἐν ἑαυτοῖς λεγόμενα. ἐν γὰρ τῷ ὀγδόῳ καὶ τριακοστῷ ἔτει ἐπὶ τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως παραγενηθεὶς εἰς Αἴγυπτον καὶ συγχρονίσας, εὑρὼν οὐ μικρᾶς παιδείας ἀφόμοιον, ἀναγκαιότατον ἐθέμην αὐτὸς προσενέγκασθαί τινα σπουδὴν καὶ φιλοπονίαν τοῦ μεθερμηνεῦσαι τήνδε τὴν βίβλον, πολλὴν ἀγρυπνίαν καὶ ἐπιστήμην προσενεγκάμενος ἐν τῷ διαστήματι τοῦ χρόνου πρὸς τὸ ἐπὶ πέρας ἀγαγόντα τὸ βιβλίον ἐκδόσθαι καὶ τοῖς ἐν τῇ παροικίᾳ βουλομένοις φιλομαθεῖν, προκατασκευαζομένους τὰ ἤθη ἐννόμως βιοτεύειν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 1

Σοφ. Σειρ. 1,1 - Πᾶσα σοφία παρὰ Κυρίου καὶ μετ᾽ αὐτοῦ ἐστιν εἰς τὸν αἰῶνα.

Σοφ. Σειρ. 1,1 - Καθε σοφία έχει πηγήν και προέλευσίν της τον Κυριον και εις αυτόν και με αυτόν υπάρχει αιωνίως.

Σοφ. Σειρ. 1,2 - ἄμμον θαλασσῶν καὶ σταγόνας ὑετοῦ καὶ ἡμέρας αἰῶνος τίς ἐξαριθμήσει;

Σοφ. Σειρ. 1,2 - Ποιός ημπορεί να μετρήση τους κόκκους της άμμου των θαλασσών, τας σταγόνας της βροχής, τας ημέρας του χρόνου, που έχει ήδη παρέλθει;

Σοφ. Σειρ. 1,3 - ὕψος οὐρανοῦ καὶ πλάτος γῆς καὶ ἄβυσσον καὶ σοφίαν τίς ἐξιχνιάσει;

Σοφ. Σειρ. 1,3 - Ποιός ημπορεί να εξιχνιάση το ύψος του ουρανού, το πλάτος της γης, τα βάθη των θαλασσών και την σοφίαν εις όλην αυτής την εκτασιν;

Σοφ. Σειρ. 1,4 - προτέρα πάντων ἔκτισται σοφία καὶ σύνεσις φρονήσεως ἐξ αἰῶνος

Σοφ. Σειρ. 1,4 - Η σοφία εδημιουργήθη παρά του Θεού πριν από όλα τα άλλα δημιουργήματα, η δε σύνεσις της φρονήσεως υπάρχει από της αιωνιότητος.

Σοφ. Σειρ. 1,5 - [πηγὴ σοφίας λόγος Θεοῦ ἐν ὑψίστοις, καὶ αἱ πορεῖαι αὐτῆς ἐντολαὶ αἰώνιοι].

Σοφ. Σειρ. 1,5 - Πηγή σοφίας είναι ο λόγος του Θεού του Υψίστου και οι δρόμοι αυτής είναι αιώνιοι και αναλλοίωτοι.

Σοφ. Σειρ. 1,6 - ῥίζα σοφίας τίνι ἀπεκαλύφθη; καὶ τὰ πανουργεύματα αὐτῆς τίς ἔγνω;

Σοφ. Σειρ. 1,6 - Η ρίζα της σοφίας εις ποίον έχει αποκαλυφθή εξ ολοκλήρου; Και ποιός έως τώρα εγνώρισε τα σοφά αυτής σχέδια και έργα;

Σοφ. Σειρ. 1,7 - [ἐπιστήμη σοφίας τίνι ἐφανερώθη; καὶ τὴν πολυπειρίαν αὐτῆς τίς συνῆκε;]

Σοφ. Σειρ. 1,7 - Η επίγνωσις της σοφίας εις ποίον απεκαλύφθη; Ποιός την εγνώρισε εις βάθος και το πολύπλευρον της γνώσεώς της ποιός το κατενόησεν;

Σοφ. Σειρ. 1,8 - εἷς ἐστι σοφὸς φοβερὸς σφόδρα καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 1,8 - Ενας είναι ο απολύτως σοφός, ο πολύ φοβερός, εκείνος ο οποίος κάθεται επί του θρόνου του.

Σοφ. Σειρ. 1,9 - Κύριος αὐτὸς ἔκτισεν αὐτὴν καὶ εἶδε καὶ ἐξηρίθμησεν αὐτὴν καὶ ἐξέχεεν αὐτὴν ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ,

Σοφ. Σειρ. 1,9 - Ο Κυριος, αυτός ο ίδιος εδημιούργησε την σοφίαν. Την είδε, την εξηρεύνησε λεπτομερώς και την εσκόρπισεν εις όλα τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 1,10 - μετὰ πάσης σαρκὸς κατὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ, καὶ ἐχορήγησεν αὐτὴν τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 1,10 - Την ενέθεσεν εις κάθε ζωντανόν οργανισμόν σύμφωνα με το μέτρον της δωρεάς του. Ιδίως όμως την εχορήγησεν στους ανθρώπους, οι οποίοι τον αγαπούν.

Σοφ. Σειρ. 1,11 - φόβος Κυρίου δόξα καὶ καύχημα καὶ εὐφροσύνη καὶ στέφανος ἀγαλλιάματος.

Σοφ. Σειρ. 1,11 - Η ευλάβεια προς τον Κυριον είναι δια τον άνθρωπον δόξα, καύχημα, χαρά και στέφανος αγαλλιάσεως.

Σοφ. Σειρ. 1,12 - φόβος Κυρίου τέρψει καρδίαν καὶ δώσει εὐφροσύνην καὶ χαρὰν καὶ μακροημέρευσιν.
Σοφ. Σειρ. 1,12 - Ο σεβασμός προς τον Κυριον τέρπει την καρδίαν, δίδει ευφροσύνην και χαράν και μακροημέρευσιν.
Σοφ. Σειρ. 1,13 - τῷ φοβουμένῳ τὸν Κύριον εὖ ἔσται ἐπ᾿ ἐσχάτων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς αὐτοῦ εὑρήσει χάριν.
Σοφ. Σειρ. 1,13 - Εις τον φοβούμενον τον Κυριον θα δοθούν καλά τέλη ζωής. Κατά δε την ημέραν του θανάτου του θα εύρη χάριν ενώπιον του Θεού.
Σοφ. Σειρ. 1,14 - ἀρχὴ σοφίας φοβεῖσθαι τὸν Κύριον, καὶ μετὰ πιστῶν ἐν μήτρᾳ συνεκτίσθη αὐτοῖς.
Σοφ. Σειρ. 1,14 - Αρχή και πηγή της σοφίας είναι το να φοβήται και να σέβεται κανείς τον Κυριον. Αυτή δε η σοφία συνοδεύει τους ανθρώπους από την κοιλίαν ακόμη της μητρός των.
Σοφ. Σειρ. 1,15 - μετὰ ἀνθρώπων θεμέλιον αἰῶνος ἐνόσσευσε καὶ μετὰ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἐμπιστευθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 1,15 - Η σοφία κατεσκεύασε τον οίκον της αιώνιον μεταξύ των ανθρώπων και θα παραμείνη αυτή πιστή στους απογόνους των. Πλούτος σοφίας είναι το να ευλαβήται κανείς τον Κυριον.
Σοφ. Σειρ. 1,16 - πλησμονὴ σοφίας φοβεῖσθαι τὸν Κύριον καὶ μεθύσκει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῆς·
Σοφ. Σειρ. 1,16 - Από τους καρπούς δε της σοφίας χορταίνουν και ευφραίνονται εκείνοι, οι οποίοι την κατέχουν.
Σοφ. Σειρ. 1,17 - πάντα τὸν οἶκον αὐτῆς ἐμπλήσει ἐπιθυμημάτων καὶ τὰ ἀποδοχεῖα ἀπὸ τῶν γεννημάτων αὐτῆς.
Σοφ. Σειρ. 1,17 - Ολον τον οίκον, στον οποίον αυτή θα κατοικήση, θα τον γεμίση από επιθυμητούς θησαυρούς και τας αποθήκας από τα προϊόντα της.
Σοφ. Σειρ. 1,18 - στέφανος σοφίας φόβος Κυρίου ἀναθάλλων εἰρήνην καὶ ὑγίειαν ἰάσεως.
Σοφ. Σειρ. 1,18 - Ολοκλήρωσις και στέφανος σοφίας είναι η ευλάβεια προς τον Κυριον. Αυτή βλαστάνει συνεχώς ειρήνην και σώματος υγείαν.
Σοφ. Σειρ. 1,19 - καὶ εἶδε καὶ ἐξηρίθμησεν αὐτήν, ἐπιστήμην καὶ γνῶσιν συνέσεως ἐξώμβρησε καὶ δόξαν κρατούντων αὐτῆς ἀνύψωσε.
Σοφ. Σειρ. 1,19 - Ο Κυριος μόνος εγνώρισεν απολύτως και εξιχνίασε την σοφίαν. Αυτός σκορπίζει ως βροχήν στους ανθρώπους επιστήμην και γνώσιν. Αυτός εξυψώνει και δοξάζει εκείνους, οι οποίοι κατέχουν την σοφίαν.
Σοφ. Σειρ. 1,20 - ῥίζα σοφίας φοβεῖσθε τὸν Κύριον, καὶ οἱ κλάδοι αὐτῆς μακροημέρευσις.
Σοφ. Σειρ. 1,20 - Ριζα και αρχή της σοφίας είναι να ευλαβήται κανείς τον Κυριον. Οι κλάδοι του δένδρου της είναι μακροημέρευσις.

Σοφ. Σειρ. 1,21 - [φόβος Κυρίου ἀπωθεῖται ἁμαρτήματα, παραμένων δὲ ἀποστρέψει ὀργήν].

Σοφ. Σειρ. 1,21 - Ο σεβασμός προς τον Κυριον απομακρύνει τα αμαρτήματα. Οταν δε μονίμως ενθρονισθή εις την καρδίαν, απομακρύνει από τον άνθρωπον κάθε οργήν.

Σοφ. Σειρ. 1,22 - οὐ δυνήσεται θυμὸς ἄδικος δικαιωθῆναι, ἡ γὰρ ῥοπὴ τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ πτῶσις αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 1,22 - Ανθρωπος, που κρατεί μέσα του θυμόν άδικον και εχθρότητα, δεν θα εύρη δικαίωσιν, διότι η ορμή του θυμού του αποτελεί δι' αυτόν πτώσιν και καταδίκην.

Σοφ. Σειρ. 1,23 - ἕως καιροῦ ἀνθέξεται μακρόθυμος, καὶ ὕστερον αὐτῷ ἀναδώσει εὐφροσύνη·

Σοφ. Σειρ. 1,23 - Ο μακρόθυμος επί ολίγον καιρόν θα δείξη υπομονήν, ύστερον δε θα δοθή εις αυτόν ως αμοιβή χαρά και ευφροσύνη.

Σοφ. Σειρ. 1,24 - ἕως καιροῦ κρύψει τοὺς λόγους αὐτοῦ, καὶ χείλη πιστῶν ἐκδιηγήσεται σύνεσιν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 1,24 - Μέχρις ωρισμένου καιρού θα κρύπτη εντός αυτού και θα κρατή εν τη μακροθυμία του τους λόγους του. Επειτα όμως τα στόματα των ευσεβών ανθρώπων θα διηγούνται την σύνεσιν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 1,25 - ἐν θησαυροῖς σοφίας παραβολὴ ἐπιστήμης, βδέλυγμα δὲ ἁμαρτωλῷ θεοσέβεια.

Σοφ. Σειρ. 1,25 - Εις τους θησαυρούς της σοφίας υπάρχουν τα σοφά αποφθέγματα. Εις δε τον αμαρτωλόν η προς τον Θεόν ευσέβεια είναι πολύ μισητή.

Σοφ. Σειρ. 1 ,26 - ἐπεθύμησας σοφίαν διατήρησον ἐντολάς, καὶ Κύριος χορηγήσει σοι αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 1,26 - Επιθυμείς να αποκτήσης σοφίαν· Φυλασσε τας εντολάς του Θεού και ο Κυριος θα σου χορηγήση αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 1,27 - σοφία γὰρ καὶ παιδεία φόβος Κυρίου, καὶ ἡ εὐδοκία αὐτοῦ πίστις καὶ πρᾳότης.

Σοφ. Σειρ. 1,27 - Διότι η σοφία και η μόρφωσις πηγάζουν άττο τον σεβασμόν προς τον Κυριον, η πίστις δε και η πραότης είναι χαρίσματα της ιδικής του καλωσύνης.

Σοφ. Σειρ. 1,28 - μὴ ἀπειθήσῃς φόβῳ Κυρίου καὶ μὴ προσέλθῃς αὐτῷ ἐν καρδίᾳ δισσῇ.

Σοφ. Σειρ. 1,28 - Μη γίνεσαι απειθής στον φόβον του Κυρίου και μη προσέρχεσαι προς αυτόν με παλίμβουλον και διπρόσωπον καρδίαν.

Σοφ. Σειρ. 1,29 - μὴ ὑποκριθῇς ἐν στόμασιν ἀνθρώπων καὶ ἐν τοῖς χείλεσί σου πρόσεχε.

Σοφ. Σειρ. 1,29 - Μη υποκρίνεσαι ενώπιον των ανθρώπων και πρόσεχε στους λόγους σου.

Σοφ. Σειρ. 1,30 - μὴ ἐξύψου σεαυτόν, ἵνα μὴ πέσῃς καὶ ἐπαγάγῃς τῇ ψυχῇ σου ἀτιμίαν, καὶ ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτά σου καὶ ἐν μέσῳ συναγωγῆς καταβαλεῖ σε, ὅτι οὐ προσῆλθες φόβῳ Κυρίου, καὶ ἡ καρδία σου πλήρης δόλου.

Σοφ. Σειρ. 1,30 - Μη αλαζονεύεσαι, δια να μη πέσης και προσάψης εις την ζωήν σου εντροπήν. Ο δε Κυριος θα αποκαλύψη τα κρυπτά σου έργα και θα σε ταπεινώση εν μέσω συναθροίσεως του λαού. Διότι δεν προσήλθες με ευλαβειαν πλησίον του Κυρίου, αλλά τουναντίον η καρδία σου ήτο γεμάτη δολιότητα.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 2

Σοφ. Σειρ. 2,1 - Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἑτοίμασον τὴν ψυχήν σου εἰς πειρασμόν·

Σοφ. Σειρ. 2,1 - Παιδί μου, εάν προσέρχεσαι να υπηρετήσης τον Κυριον, ετοίμασε τον εαυτόν σου δια διαφόρους δοκιμασίας.

Σοφ. Σειρ. 2,2 - εὔθυνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσῃς ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς·

Σοφ. Σειρ. 2,2 - Να έχης ευθείαν και ειλικρινή την καρδίαν σου. Οπλισε τον εαυτόν σου με υπομονήν και θάρρος και να μη παρασυρθής μακράν από τον Κυριον εις περίοδον δυσκολιών.

Σοφ. Σειρ. 2,3 - κολλήθητι αὐτῷ καὶ μὴ ἀποστῇς, ἵνα αὐξηθῇς ἐπ᾿ ἐσχάτων σου.

Σοφ. Σειρ. 2,3 - Μένε προσκολλημένος στον Θεόν, μη απομακρυνθής από αυτόν, δια να δοξασθής και μεγαλυνθής κατόπιν.

Σοφ. Σειρ. 2,4 - πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῇ σοι, δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον·

Σοφ. Σειρ. 2,4 - Καθε πειρασμόν και δύσκολον περίστασιν, που θα εκσπάση επάνω σου, δέξου τα με υπομονήν. Εις δε τας μεταπτώσεις και εναλλαγάς των θλίψεών σου δείξε μακροθυμίαν·

Σοφ. Σειρ. 2,5 - ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως.

Σοφ. Σειρ. 2,5 - διότι, όπως με την φωτιάν καθαρίζεται και γίνεται λαμπρότερος ο χρυσός, έτσι και οι άνθρωποι γίνονται δεκτοί ενώπιον του Κυρίου δια μέσου της καμίνου των θλίψεων.

Σοφ. Σειρ. 2,6 - πίστευσον αὐτῷ, καὶ ἀντιλήψεταί σου· εὔθυνον τὰς ὁδούς σου καὶ ἔλπισον ἐπ᾿ αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 2,6 - Εμπιστεύσου τον εαυτόν σου στον Κυριον και αυτός θα σε προστατεύση. Φρόντισε να είναι ειλικρινείς και ευθείαι αι οδοί και οι τρόποι της ζωής σου και στήριξε εις Εκείνον τας ελπίδας σου.

Σοφ. Σειρ. 2,7 - οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείνατε τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε.

Σοφ. Σειρ. 2,7 - Οσοι φοβείσθε τον Κυριον, αναμείνατε την εκβασιν, που Εκείνος θα δώση, και μη παρεκκλίνετε από τον δρόμον του Κυρίου, δια να μη πέσετε και συντριβήτε.

Σοφ. Σειρ. 2,8 - οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε αὐτῷ, καὶ οὐ μὴ πταίσῃ ὁ μισθὸς ὑμῶν.

Σοφ. Σειρ. 2,8 - Ολοι όσοι φοβούνται τον Κυριον ας εμπιστευθούν τον εαυτόν των εις Εκείνον και η αμοιβή της υπομονής των δεν θα χαθή.

Σοφ. Σειρ. 2,9 - οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλέους.

Σοφ. Σειρ. 2,9 - Σεις, που φοβείσθε τον Κυριον, να έχετε την ελπίδα, ότι θα απολαύσετε το έλεός του, τα αγαθά και την αιωνίαν χαράν.

Σοφ. Σειρ. 2,10 - ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεὰς καὶ ἴδετε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατῃσχύνθη; ἢ τίς ἐνέμεινε τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἐγκατελείφθη; ἢ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτόν, καὶ ὑπερεῖδεν αὐτόν;

Σοφ. Σειρ. 2,10 - Παρατηρήσατε εις τας αρχαίας γενεάς των ανθρώπων και ιδέτε, ποιός από εκείνους, που ενεπιστεύθησαν τον εαυτόν των στον Κυριον, εντροπιάστηκε; Η ποιός έμεινεν ακλόνητος στον σεβασμόν προς αυτόν και εγκατελείφθη από Εκείνον; Η ποιός παρεκάλεσε τον Κυριον και ο Κυριος του έδειξεν αδιαφορίαν και εγκατάλειψιν;

Σοφ. Σειρ. 2,11 - διότι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφίησιν ἁμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως.

Σοφ. Σειρ. 2,11 - Διότι ο Κυριος είναι οικτίρμων και ελεήμων, συγχωρεί τας αμαρτίας και σώζει τους ανθρώπους εις περίοδον θλίψεων και πειρασμών.

Σοφ. Σειρ. 2,12 - οὐαὶ καρδίαις δειλαῖς καὶ χερσὶ παρειμέναις καὶ ἁμαρτωλῷ ἐπιβαίνοντι ἐπὶ δύο τρίβους.

Σοφ. Σειρ. 2,12 - Αλλοίμονον εις τας δειλάς καρδίας, εις τα παραλελυμένα χέρια και στον αμαρτωλόν, ο οποίος προσπαθεί να βαδίζη δύο δρόμους, ένα του Θεού και ένα του πονηρού.

Σοφ. Σειρ. 2,13 - οὐαὶ καρδίᾳ παρειμένῃ, ὅτι οὐ πιστεύει· διὰ τοῦτο οὐ σκεπασθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 2,13 - Αλλοίμονον εις την άτονον και παραλελυμένην καρδίαν, διότι δεν πιστεύει στον Θεόν. Εξ αιτίας δε της απιστίας της δεν θα τεθή υπό την σκέπην και προστασίαν του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 2,14 - οὐαὶ ὑμῖν τοῖς ἀπολωλεκόσι τὴν ὑπομονήν· καὶ τί ποιήσετε ὅταν ἐπισκέπτηται ὁ Κύριος;

Σοφ. Σειρ. 2,14 - Αλλοίμονον εις σας, που έχετε χάσει την υπομονήν! Τι θα κάμετε, όταν σας επισκεφθή ο Κυριος με δοκιμασίας και θλίψεις;

Σοφ. Σειρ. 2,15 - οἱ φοβούμενοι Κύριον οὐκ ἀπειθήσουσι ῥημάτων αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν συντηρήσουσι τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 2,15 - Εκείνοι, που σέβονται τον Κυριον, δεν θα δείξουν ανυπακοήν στους λόγους του. Οι δε αγαπώντες αυτόν θα τηρήσουν πιστώς τας εντολάς του.

Σοφ. Σειρ. 2,16 - οἱ φοβούμενοι κύριον ζητήσουσιν εὐδοκίαν αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν ἐμπλησθήσονται τοῦ νόμου.

Σοφ. Σειρ. 2,16 - Οσοι φοβούνται τον Κυριον θα ζητήσουν και θα εύρουν την καλωσύνην και τας δωρεάς του. Εκείνοι δέ, που τον αγαπούν, θα χορτάσουν με το παραπάνω από την μελέτην και εφαρμογήν του Νομου του.

Σοφ. Σειρ. 2,17 - οἱ φοβούμενοι Κύριον ἑτοιμάσουσι καρδίας αὐτῶν καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ταπεινώσουσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 2,17 - Οι φοβούμενοι τον Κυριον ας έχουν ετοίμους τας καρδίας των να υποστούν πειρασμούς. Και ενώπιον του Κυρίου ας υποτάξουν και ταπεινώσουν τους εαυτούς των λέγοντες·

Σοφ. Σειρ. 2,18 - ἐμπεσούμεθα εἰς χεῖρας Κυρίου καὶ οὐκ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων· ὡς γὰρ ἡ μεγαλωσύνη αὐτοῦ, οὕτως καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 2,18 - “Θα παραδοθώμεν εις τα χέρια του Κυρίου μάλλον και οχι εις τα χέρια των ανθρώπων. Διότι όσον μεγάλη και απροσμέτρητος είναι η μεγαλοπρέπειά του, έτσι μέγα και απροσμέτρητον είναι το έλεός του”.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 3

Σοφ. Σειρ. 3,1 - Ἐμοῦ τοῦ πατρὸς ἀκούσατε, τέκνα, καὶ οὕτως ποιήσατε, ἵνα σωθῆτε·

Σοφ. Σειρ. 3,1 - Παιδιά μου, ακούσατε εμέ τον πατέρα σας και πράξατε εκείνο, το οποίον εγώ σας λέγω, δια να εύρετε σωτηρίαν και χαράν.

Σοφ. Σειρ. 3,2 - ὁ γὰρ Κύριος ἐδόξασε πατέρα ἐπὶ τέκνοις καὶ κρίσιν μητρὸς ἐστερέωσεν ἐφ᾿ υἱοῖς.

Σοφ. Σειρ. 3,2 - Διότι ο Κυριος εδόξασε και κατέστησε σεβαστόν τον πατέρα εις τα τέκνα του, εστερέωσε δε και ενίσχυσε το κύρος και τα δικαιώματα της μητρός απέναντι των παιδιών της.

Σοφ. Σειρ. 3,3 - ὁ τιμῶν πατέρα ἐξιλάσεται ἁμαρτίας,

Σοφ. Σειρ. 3,3 - Εκείνος που τιμά τον πατέρα του υπακούων έτσι στον Θεόν εξιλεώνει τας αμαρτίας του.

Σοφ. Σειρ. 3,4 - καὶ ὡς ὁ ἀποθησαυρίζων, ὁ δοξάζων μητέρα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 3,4 - Εκείνος δέ που τιμά και σέβεται την μητέρα του, ομοιάζει με ο άνθρωπον, ο οποίος αποταμιεύει θησαυρούς.

Σοφ. Σειρ. 3,5 - ὁ τιμῶν πατέρα εὐφρανθήσεται ὑπὸ τέκνων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ προσευχῆς αὐτοῦ εἰσακουσθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 3,5 - Εκείνος που τιμά και σέβεται τον πατέρα του, θα ευφρανθή και ο ίδιος εκ μέρους των τέκνων του. Και εις ημέραν, κατά την οποίαν θα προσευχηθή, θα γίνη ακουστή η προσευχή του.

Σοφ. Σειρ. 3,6 - ὁ δοξάζων πατέρα μακροημερεύσει, καὶ ὁ εἰσακούων Κυρίου ἀναπαύσει μητέρα αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 3,6 - Αυτός, που τιμά και σέβεται τον πατέρα, θα μακροημερεύση επί της γης. Και εκείνος, ο οποίος υπακούει στον Κυριον, θα επαναπαύη και θα ευφραίνη την μητέρα του.

Σοφ. Σειρ. 3,7 - καὶ ὡς δεσπόταις δουλεύσει ἐν τοῖς γεννήσασιν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 3,7 - Ο στοργικός υιός θα υπηρετή τους γονείς του, ως εάν αυτοί είναι οι κύριοι και αυθένται του.

Σοφ. Σειρ. 3,8 - ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ τίμα τὸν πατέρα σου, ἵνα ἐπέλθῃ σοι εὐλογία παρ᾿ αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 3,8 - Με τα έργα και με τα λόγια σου να τιμάς τον πατέρα σου, δια να έλθη εις σε η ευλογία του,

Σοφ. Σειρ. 3,9 - εὐλογία γὰρ πατρὸς στηρίζει οἴκους τέκνων, κατάρα δὲ μητρὸς ἐκριζοῖ θεμέλια.

Σοφ. Σειρ. 3,9 - Διότι η ευλογία του πατρός στηρίζει τους οίκους των παιδιών του. Εξ αντιθέτου δε η κατάρα της μητρός καταστρέφει τα σπίτια των υιών εκ θεμελίων.

Σοφ. Σειρ. 3,10 - μὴ δοξάζου ἐν ἀτιμίᾳ πατρός σου, οὐ γάρ ἐστί σοι δόξα πατρὸς ἀτιμία·

Σοφ. Σειρ. 3,10 - Μη επιδιώκης να δοξασθής με την δυσφήμησιν του πατρός σου. Διότι δεν είναι δυνατόν η ανυποληψία του πατρός σου να είναι ιδική σου δόξα.

Σοφ. Σειρ. 3,11 - ἡ γὰρ δόξα ἀνθρώπου ἐκ τιμῆς πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ὄνειδος τέκνοις μήτηρ ἐν ἀδοξίᾳ.

Σοφ. Σειρ. 3,11 - Διότι η δόξα του παιδιού πηγάζει από την υπόληψιν και το καλόν όνομα του πατρός. Εξ αντιθέτου είναι καταισχύνη δια τα τέκνα η ανυποληψία της μητρός των.

Σοφ. Σειρ. 3,12 - τέκνον, ἀντιλαβοῦ ἐν γήρᾳ πατρός σου, καὶ μὴ λυπήσῃς αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 3,12 - Παιδί μου, γίνε στήριγμα του πατρός σου εις τα γεράματά του και μη τον λυπήσης καθόλου κατά το διάστημα της ζωής του.

Σοφ. Σειρ. 3,13 - κἂν ἀπολείπῃ σύνεσιν, συγγνώμην ἔχε καὶ μὴ ἀτιμάσῃς αὐτὸν ἐν πάσῃ ἰσχύϊ σου.

Σοφ. Σειρ. 3,13 - Και εάν ακόμη η διάνοιά του και η φρόνησις εξασθενήσουν, συ να είσαι μεγαλόκαρδος και επιεικής απέναντί του. Μη τον

εξευτελίσης και μη τον δυσφήμησης, όταν συ θα ευρίσκεσαι εις την ακμήν των δυνάμεών σου.

Σοφ. Σειρ. 3,14 - ἐλεημοσύνη γὰρ πατρὸς οὐκ ἐπιλησθήσεται, καὶ ἀντὶ ἁμαρτιῶν προσανοικοδομηθήσεταί σοι.

Σοφ. Σειρ. 3,14 - Η σπλαγχνική σου συμπεριφορά πους τον πατέρα σου δεν θα λησμονηθή από τον Θεόν. Και αντί να σε τιμωρήση ο Θεός δια τας άλλας αμαρτίας σου, θα αποκαταστήση ευτυχισμένον και σταθερόν τον οίκον σου.

Σοφ. Σειρ. 3,15 - ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου ἀναμνησθήσεταί σου· ὡς εὐδία ἐπὶ παγετῷ, οὕτως ἀναλυθήσονταί σου αἱ ἁμαρτίαι.

Σοφ. Σειρ. 3,15 - Εις περίοδον δοκιμασιών και πειρασμών ο Κυριος θα σε ενθυμηθή. Και όπως ο ηλιόλουστος καιρός διαλύει τον πάγον, κατά παρόμοιον τρόπον θα διαλυθούν και θα εξαφανισθούν αι αμαρτίαι σου.

Σοφ. Σειρ. 3,16 - ὡς βλάσφημος ὁ ἐγκαταλιπὼν πατέρα, καὶ κεκατηραμένος ὑπὸ Κυρίου ὁ παροργίζων μητέρα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 3,16 - Το παιδί, που εγκαταλείπει αβοήθητον τον πατέρα του, είναι όμοιον με τον άνθρωπον εκείνον, που βλασφημεί τον Θεόν. Κατηραμένος δε είναι από τον Κυριον εκείνος, ο οποίος με την απρεπή συμπεριφοράν του εξοργίζει την μητέρα του.

Σοφ. Σειρ. 3,17 - τέκνον, ἐν πραΰτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε, καὶ ὑπὸ ἀνθρώπου δεκτοῦ ἀγαπηθήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 3,17 - Τέκνον μου, πράττε πάντοτε τα έργα σου με πραότητα και ετσι θα εκτιμηθής και θα αγαπηθής από κάθε καλόν άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 3,18 - ὅσῳ μέγας εἶ, τοσούτῳ ταπεινοῦ σεαυτόν, καὶ ἔναντι Κυρίου εὑρήσεις χάριν·

Σοφ. Σειρ. 3,18 - Οσον μέγας και ένδοξος είσαι, τόσον περισσότερον να ταπεινώνης τον εαυτόν σου και έτσι θα εύρης χάριν ενώπιον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 3,20 - ὅτι μεγάλη ἡ δυναστεία τοῦ Κυρίου καὶ ὑπὸ τῶν ταπεινῶν δοξάζεται.

Σοφ. Σειρ. 3,20 - Διότι μεγάλη είναι η εξουσία και η μεγαλοπρέπεια του Κυρίου, και δοξάζεται πάντοτε από τους ταπεινούς ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 3,21 - χαλεπώτερά σου μὴ ζήτει καὶ ἰσχυρότερά σου μὴ ἐξέταζε·

Σοφ. Σειρ. 3,21 - Μη επιζητής δυσκατόρθωτα πράγματα, και ανώτερα από τας δυνάμεις σου μη τα εξετάζης καθόλου.

Σοφ. Σειρ. 3,22 - ἃ προσετάγη σοι, ταῦτα διανοοῦ, οὐ γάρ ἐστί σοι χρεία τῶν κρυπτῶν.

Σοφ. Σειρ. 3,22 - Εκείνα, δια τα οποία έχεις λάβει εντολήν και δύνασαι να τα εκτέλέσης, αυτά να σκέπτεσαι πάντοτε. Διότι δεν υπάρχει καμμία ανάγκη να ερευνάς τας κρυπτάς βουλάς του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 3,23 - ἐν τοῖς περισσοῖς τῶν ἔργων σου μὴ περιεργάζου· πλείονα γὰρ συνέσεως ἀνθρώπων ὑπεδείχθη σοι·

Σοφ. Σειρ. 3,23 - Μη περιεργάζεσαι υπέρτερα έργα από εκείνα, που σου έχουν ανατεθή· διότι τα όσα έχεις διδαχθή και γνωρίζεις, υπερβαίνουν την διάνοιαν των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 3,24 - πολλοὺς γὰρ ἐπλάνησεν ἡ ὑπόληψις αὐτῶν, καὶ ὑπόνοια πονηρὰ ὠλίσθησε διανοίας αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 3,24 - Πολλοί άνθρωποι έχουν παραπλανηθή από την έπαρσίν των και ένοχος διάθεσις παρέσυρε τας διανοίας των εις ολισθήματα.

Σοφ. Σειρ. 3,25 - [κόρας μὴ ἔχων ἀπορήσεις φωτός, γνώσεως δὲ ἄμοιρος ὢν μὴ ἐπαγγέλλου].

Σοφ. Σειρ. 3,25 - Εάν δεν έχης υγιείς τας κόρας των οφθαλμών σου, θα χάσης μόνον το φως. Εάν όμως μείνης άγευστος της υγιούς γνώσεως και σοφίας, μη επιχειρής τίποτε, διότι τα πάντα είναι χαμένα δια σέ.

Σοφ. Σειρ. 3,26 - καρδία σκληρὰ κακωθήσεται ἐπ᾿ ἐσχάτων, καὶ ὁ ἀγαπῶν κίνδυνον ἐν αὐτῷ ἐμπεσεῖται.

Σοφ. Σειρ. 3,26 - Ο σκληρός και θρασύς κατά την καρδίαν, στο τέλος, θα καταστροφή. Εκείνος δε ο οποίος αγαπά να εκτίθεται εις παράτολμους κινδύνους, θα περιπέση εις κινδύνους και δεν θα ημπορέση να γλυτώση.

Σοφ. Σειρ. 3,27 - καρδία σκληρὰ βαρυνθήσεται πόνοις, καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς προσθήσει ἁμαρτίαν ἐφ᾿ ἁμαρτίαις.

Σοφ. Σειρ. 3,27 - Ανθρωπος εσκληρυμμένος και εγωπαθής θα καταβαρυνθή με πολλάς ταλαιπωρίας. Και ο αμαρτωλός αυτός θα προσθέτη συνεχώς την μίαν αμαρτίαν επάνω εις τας άλλας αμαρτίας του.

Σοφ. Σειρ. 3,28 - ἐπαγωγὴ ὑπερηφάνου οὐκ ἔστιν ἴασις, φυτὸν γὰρ πονηρίας ἐῤῥίζωκεν ἐν αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 3,28 - Η θλίψις και η ταλαιπωρία του υπερηφάνου είναι αθεράπευτος· διότι ένα φυτόν κακότητος έχει ριζώσει μέσα του.

Σοφ. Σειρ. 3,29 - καρδία συνετοῦ διανοηθήσεται παραβολήν, καὶ οὖς ἀκροατοῦ ἐπιθυμία σοφοῦ.

Σοφ. Σειρ. 3,29 - Εξ αντιθέτου η καρδία του συνετού θα σκέπτεται πάντοτε σοφά γνωμικά. Και ενας άνθρωπος σοφός επιθυμεί να έχη πάντοτε προσεκτικόν το αυτί του εις αυτά, που ακούει.

Σοφ. Σειρ. 3,30 - πῦρ φλογιζόμενον ἀποσβέσει ὕδωρ, καὶ ἐλεημοσύνη ἐξιλάσεται ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 3,30 - Το νερό σβήνει τας φλόγας του πυρός. Ετσι και η ελεημοσύνη εξιλεώνει τας αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 3,31 - ὁ ἀνταποδιδοὺς χάριτας μέμνηται εἰς τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ ἐν καιρῷ πτώσεως εὑρήσει στήριγμα.

Σοφ. Σειρ. 3,31 - Εκείνος ο οποίος ανταποδίδει ευγνωμοσύνην και χάριν δια τας ευεργεσίας, που έλαβε, θα μνημονεύεται και στο μέλλον. Εις δε καιρόν δυστυχίας και θλίψεως θα εύρη βοήθειαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 4

Σοφ. Σειρ. 4,1 - Τέκνον, τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ μὴ ἀποστερήσῃς καὶ μὴ παρελκύσῃς ὀφθαλμοὺς ἐπιδεεῖς.
Σοφ. Σειρ. 4,1 - Παιδί μου, μη στερήσης τον πτωχόν από όσα του χρειάζονται δια την ζωήν του και μη αναβάλης την βοήθειάν σου εις μάτια, τα οποία σε κυττάζουν ικετευτικώς.
Σοφ. Σειρ. 4,2 - ψυχὴν πεινῶσαν μὴ λυπήσῃς καὶ μὴ παροργίσῃς ἄνδρα ἐν ἀπορίᾳ αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 4,2 - Ανθρωπον, που πεινά, μη τον λυπήσης. Μη εξοργίζης άνθρωπον, ο οποίος ευρίσκεται εις ανάγκην.
Σοφ. Σειρ. 4,3 - καρδίαν παρωργισμένην μὴ προσταράξῃς καὶ μὴ παρελκύσῃς δόσιν προσδεομένου.
Σοφ. Σειρ. 4,3 - Μη ταράξης περισσότερον καρδίαν, την οποίαν έχει αναστατώσει η οργή, και μη αναβάλης την βοήθειάν σου εις άνθρωπον, που έχει την ανάγκην σου.
Σοφ. Σειρ. 4,4 - ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ πτωχοῦ.
Σοφ. Σειρ. 4,4 - Μη απωθήσ άνθρωπον, που θλίβεται και ο οποίος σε παρακαλεί. Και μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από πτωχόν άνθρωπον.
Σοφ. Σειρ. 4,5 - ἀπὸ δεομένου μὴ ἀποστρέψῃς ὀφθαλμὸν καὶ μὴ δῷς τόπον ἀνθρώπῳ καταράσασθαί σε·
Σοφ. Σειρ. 4,5 - Μη απρστρέψης τα μάτια σου από άνθρωπον, που ευρίσκεται εις ανάγκην, και μη δίδης εις κανένα αφορμήν, να σε καταρασθή·
Σοφ. Σειρ. 4,6 - καταρωμένου γάρ σε ἐν πικρίᾳ ψυχῆς αὐτοῦ, τῆς δεήσεως αὐτοῦ ἐπακούσεται ὁ ποιήσας αὐτόν.
Σοφ. Σειρ. 4,6 - διότι, όταν αυτός υπό το κράτος της ψυχικής του στενοχωρίας σε καταρασθή, ο Κυριος, ο οποίος τον έπλασε, θα ακούση την δέησίν του.
Σοφ. Σειρ. 4,7 - προσφιλῆ συναγωγῇ σεαυτὸν ποίει καὶ μεγιστᾶνι ταπείνου τὴν κεφαλήν σου.
Σοφ. Σειρ. 4,7 - Καμε τον εαυτόν σου αγαπητόν εις την κοινωνίαν των ανθρώπων. Και σκύψε ταπεινοφρόνως το κεφάλι σου εμπρός στους άρχοντας.
Σοφ. Σειρ. 4,8 - κλῖνον πτωχῷ τὸ οὖς σου καὶ ἀποκρίθητι αὐτῷ εἰρηνικὰ ἐν πραΰτητι.

Σοφ. Σειρ. 4,8 - Σκύψε και άκουσε τον πτωχόν και να αποκριθής προς αυτόν με ειρήνην και πραότητα.

Σοφ. Σειρ. 4,9 - ἐξελοῦ ἀδικούμενον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος καὶ μὴ ὀλιγοψυχήσῃς ἐν τῷ κρίνειν σε.

Σοφ. Σειρ. 4,9 - Βγάλε από τα χέρια αδικούντος τον αδικούμενον και μη δειλιάσης, όταν αίσαι δικαστής, να αποδώσης το δίκαιον.

Σοφ. Σειρ. 4,10 - γίνου ὀρφανοῖς ὡς πατὴρ καὶ ἀντὶ ἀνδρὸς τῇ μητρὶ αὐτῶν· καὶ ἔσῃ ὡς υἱὸς Ὑψίστου, καὶ ἀγαπήσει σε μᾶλλον ἢ μήτηρ σου.

Σοφ. Σειρ. 4,10 - Γινε ωσάν πατέρας εις τα ορφανά και ωσάν σύζυγος εις την χήραν μητέρα των. Ετσι δε θα γίνης και θα είσαι υιός του Υψίστου, ο οποίος θα σε αγαπήση πολύ περισσότερον, από όσον σε ηγάπησεν η μητέρα σου.

Σοφ. Σειρ. 4,11 - Ἡ σοφία υἱοὺς αὐτῆς ἀνύψωσε καὶ ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 4,11 - Η σοφία αναδεικνύει και δοξάζει τα παιδιά της και φροντίζει δι' εκείνους, οι οποίοι ζητούν να την αποκτήσουν.

Σοφ. Σειρ. 4,12 - ὁ ἀγαπῶν αὐτὴν ἀγαπᾷ ζωήν, καὶ οἱ ὀρθρίζοντες πρὸς αὐτὴν ἐμπλησθήσονται εὐφροσύνης.

Σοφ. Σειρ. 4,12 - Εκείνος που αγαπά την σοφίαν, αγαπά εις την πραγματικότητα την ειρηνικήν ζωήν του. Και όσοι εξυπνούν πρωϊ πρωϊ προς χάριν αυτής, θα γεμίσουν από χαράν.

Σοφ. Σειρ. 4,13 - ὁ κρατῶν αὐτῆς κληρονομήσει δόξαν, καὶ οὗ εἰσπορεύεται, εὐλογήσει Κύριος.

Σοφ. Σειρ. 4,13 - Εκείνος που κατέχει την σοφίαν και ζη σύμφωνα με τας εντολάς της, θα αποκτήση δόξαν. Ο δε Κυριος θα ευλογή πάντοτε την οικίαν, εις την οποίαν αυτή θα εισέρχεται.

Σοφ. Σειρ. 4,14 - οἱ λατρεύοντες αὐτῇ λειτουργήσουσιν ἁγίῳ, καὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὴν ἀγαπᾷ ὁ Κύριος.

Σοφ. Σειρ. 4,14 - Οσοι υπηρετούν την σοφίαν, προσφέρουν λατρείαν στον άγιον Θεόν. Εκείνοι δε οι οποίοι την αγαπούν, θα αγαπηθούν από τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 4,15 - ὁ ὑπακούων αὐτῆς κρινεῖ ἔθνη, καὶ ὁ προσέχων αὐτῇ κατασκηνώσει πεποιθώς.

Σοφ. Σειρ. 4,15 - Εκείνος που υπακούει εις τας εντολάς της σοφίας, θα αναδειχθή άρχων λαών. Και όποιος προσέχει εις αυτήν, θα κατοική εις την οικίαν του ασφαλής.

Σοφ. Σειρ. 4,16 - ἐὰν ἐμπιστεύσῃ, κατακληρονομήσει αὐτήν, καὶ ἐν κατασχέσει ἔσονται αἱ γενεαὶ αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 4,16 - Εάν εμπιστευθή κανείς τον εαυτόν του εις την σοφίαν, θα γίνη κληρονόμος και κάτοχός της και οι απόγονοί του θα είναι μέτοχοι εις αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 4,17 - ὅτι διεστραμμένως πορεύεται μετ᾿ αὐτοῦ ἐν πρώτοις, φόβον δὲ καὶ δειλίαν ἐπάξει ἐπ᾿ αὐτὸν καὶ βασανίσει αὐτὸν ἐν παιδείᾳ αὐτῆς, ἕως οὗ ἐμπιστεύσῃ τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, καὶ πειράσῃ αὐτὸν ἐν τοῖς δικαιώμασιν αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 4,17 - Η σοφία κατ' αρχάς βαδίζει μαζή με τον κάτοχον αυτής δια μέσου πολλών δυσκολιών και δι' οδών στενωπών. Θα του φέρη κάποιον φοβον και δειλίαν και με την διαπαιδαγώγησίν της θα τον ταλαιπωρή,

μέχρις ότου εμπνεύση εις την ψυχήν του την εμπιστοσύνην της. Και θα δοκιμάση αυτόν δια μέσου των εντολών της.

Σοφ. Σειρ. 4,18 - καὶ πάλιν ἐπανήξει κατ᾿ εὐθεῖαν πρὸς αὐτὸν καὶ εὐφρανεῖ αὐτὸν καὶ ἀποκαλύψει αὐτῷ τὰ κρυπτὰ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 4,18 - Θα επανέλθη όμως κατόπιν προς αυτόν κατ' ευθείαν και χωρίς περιστροφάά· θα του χαρίση ευφροσύνην και θα αποκαλύψη εις αυτόν τα μυστικά της.

Σοφ. Σειρ. 4,19 - ἐὰν ἀποπλανηθῇ, ἐγκαταλείψει αὐτὸν καὶ παραδώσει αὐτὸν εἰς χεῖρας πτώσεως αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 4,19 - Εάν όμως ο άνθρωπος την εγκαταλείψη και εκουσίως παραπλανηθή, αυτή επίσης θα τον εγκαταλείψη και θα τον παραδώση αβοήθητον εις την καταστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 4,20 - Συντήρησον καιρὸν καὶ φύλαξαι ἀπὸ πονηροῦ καὶ περὶ τῆς ψυχῆς σου μὴ αἰσχυνθῇς·

Σοφ. Σειρ. 4,20 - Να προσέχης και να εκτιμάς τας εκάστοτε περιστάσεις· φύλαξε την ψυχήν σου από το πονηρόν και εις ζητήματα, τα οποία αφορούν την πρόοδον και σωτηρίαν της ψυχής σου, μη εντροπής κανένα.

Σοφ. Σειρ. 4,21 - ἔστι γὰρ αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν, καὶ ἔστιν αἰσχύνη δόξα καὶ χάρις.

Σοφ. Σειρ. 4,21 - Διότι υπάρχει εντροπή, η οποία οδηγεί εις την αμαρτίαν. Υπάρχει δε και εντροπή, η οποία είναι δόξα και χάρις.

Σοφ. Σειρ. 4,22 - μὴ λάβῃς πρόσωπον κατὰ τῆς ψυχῆς σου καὶ μὴ ἐντραπῇς εἰς πτῶσίν σου.

Σοφ. Σειρ. 4,22 - Μη, δια λόγους συστολής προς κάποιο πρόσωπον ξένον προς την αλήθειαν του Θεού, αμαρτήσης εναντίον της ψυχής σου και μη λόγω της κακώς νοουμένης εντροπής προς άνθρωπον, πέσης εις κάποιο παράπτωμα.

Σοφ. Σειρ. 4,23 - μὴ κωλύσῃς λόγον ἐν καιρῷ σωτηρίας·

Σοφ. Σειρ. 4,23 - Μη, δια λόγους πάλιν συστολής κρατής τον λόγον του Θεού εις περίστασιν, κατά την οποίαν αυτός λεγόμενος θα φέρη σωτηρίαν, εις όσους τον ακούσουν.

Σοφ. Σειρ. 4,24 - ἐν γὰρ λόγῳ γνωσθήσεται σοφία καὶ παιδεία ἐν ῥήματι γλώσσης.

Σοφ. Σειρ. 4,24 - Διότι με τον λόγον τον συνετόν γίνεται γνωστή η σοφία. Και με γλώσσαν, η οποία ομιλεί λόγους Θεού, προσφέρεται η μόρφωσις.

Σοφ. Σειρ. 4,25 - μὴ ἀντίλεγε τῇ ἀληθείᾳ καὶ περὶ τῆς ἀπαιδευσίας σου ἐντράπηθι.

Σοφ. Σειρ. 4,25 - Μη, δια λόγους προσωπικής προκαταλήψεως αντιλέγης προς την αλήθειαν· δια την άγνοιάν σου και την έλλειψιν μορφώσεως πρέπει να εντρέπεσαι.

Σοφ. Σειρ. 4,26 - μὴ αἰσχυνθῇς ὁμολογῆσαι ἐφ᾿ ἁμαρτίαις σου καὶ μὴ βιάζου ῥοῦν ποταμοῦ.

Σοφ. Σειρ. 4,26 - Μη εντραπής να υμολογήσης τα σφάλματά σου και μη αντιτίθεσαι εις την φυσικήν ροήν των πραγμάτων.

Σοφ. Σειρ. 4,27 - καὶ μὴ ὑποστρώσῃς σεαυτὸν ἀνθρώπῳ μωρῷ καὶ μὴ λάβῃς πρόσωπον δυνάστου.

Σοφ. Σειρ. 4,27 - Μη, δια λόγους εντροπής, υποταχθής και πέσης πρηνής εις άνθρωπον άμυαλον και ασεβή και μη επηρεασθής ποτέ από πρόσωπα, που κατέχουν αξιώματα, ώστε να παρεκκλίνης από την αλήθειαν.

Σοφ. Σειρ. 4,28 - ἕως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.

Σοφ. Σειρ. 4,28 - Μέχρι της τελευταίας σου αναπνοής να αγωνίζεσαι δια την αλήθειαν και ο Κυριος θα πολεμήση μετά σου και υπέρ σου.

Σοφ. Σειρ. 4,29 - μὴ γίνου ταχὺς ἐν γλώσσῃ σου καὶ νωθρὸς καὶ παρειμένος ἐν τοῖς ἔργοις σου.

Σοφ. Σειρ. 4,29 - Μη γίνεσαι ταχύς εις λόγους, εις υποσχέσεις και σχέδια ωραία, αμελής δε και αργοκίνητος εις έργα καλά.

Σοφ. Σειρ. 4,30 - μὴ ἴσθι ὡς λέων ἐν τῷ οἴκῳ σου καὶ φαντασιοκοπῶν ἐν τοῖς οἰκέταις σου.

Σοφ. Σειρ. 4,30 - Μη γίνεσαι σαν λιοντάρι μέσα στο σπίτι σου, φαντασιοκοπών και καυχώμενος ανάμεσα στους υπηρέτας σου.

Σοφ. Σειρ. 4,31 - μὴ ἔστω ἡ χείρ σου ἐκτεταμένη εἰς τὸ λαβεῖν καὶ ἐν τῷ ἀποδιδόναι συνεσταλμένη.

Σοφ. Σειρ. 4,31 - Ας μη είναι το χέρι σου απλωμένο, δια να λαμβάνη, σφικτό δε και απρόθυμον στο να δίδη.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 5

Σοφ. Σειρ. 5,1 - Μὴ ἔπεχε ἐπὶ τοῖς χρήμασί σου καὶ μὴ εἴπῃς· αὐτάρκη μοί ἐστι.

Σοφ. Σειρ. 5,1 - Μη στηρίζεσαι εις τα χρήματά σου και μη είπης καυχώμενος· “έχω αρκετά χρήματα”.

Σοφ. Σειρ. 5,2 - μὴ ἐξακολούθει τῇ ψυχῇ σου καὶ τῇ ἰσχύϊ σου τοῦ πορεύεσθαι ἐν ἐπιθυμίαις καρδίας σου,

Σοφ. Σειρ. 5,2 - Μη ακολουθής τους αμαρτωλούς πόθους της ψυχής σου και μη στηρίζεσαι, εις την δύναμίν σου, ώστε να πορεύεσαι σύμφωνα προς τας κακάς επιθυμίας της καρδίας σου.

Σοφ. Σειρ. 5,3 - καὶ μὴ εἴπῃς· τίς με δυναστεύσει; ὁ γὰρ Κύριος ἐκδικῶν ἐκδικήσει σε.

Σοφ. Σειρ. 5,3 - Μη είπης· “ποίος έχει εξουσίαν και κυριότητα επάνω μου;» Διότι Ο Κυριος αυστηρώς θα σε τιμωρήση.

Σοφ. Σειρ. 5,4 - μὴ εἴπῃς, ἥμαρτον, καὶ τί μοι ἐγένετο; ὁ γὰρ Κύριός ἐστι μακρόθυμος.

Σοφ. Σειρ. 5,4 - Μη είπης· “ημάρτησα και λοιπόν τι κακόν μο συνέβη προς τιμωρίαν μου;” Δεν ετιμωρήθης διότι ο Κυριος είναι μακρόθυμος.

Σοφ. Σειρ. 5,5 - περὶ ἐξιλασμοῦ μὴ ἄφοβος γίνου, προσθεῖναι ἁμαρτίαν ἐφ᾿ ἁμαρτίαις·

Σοφ. Σειρ. 5,5 - Μη στηρίζεσαι εις την συγχώρησιν, που δίδει ο Θεός, και μη γίνεσαι άφοβος απέναντι της αμαρτίας και έτσι προσθετής αμαρτίας επάνω εις αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 5,6 - καὶ μὴ εἴπῃς· ὁ οἰκτιρμὸς αὐτοῦ πολύς, τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μου ἐξιλάσεται· ἔλεος γὰρ καὶ ὀργὴ παρ᾿ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς καταπαύσει ὁ θυμὸς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 5,6 - Μη είπης· “μέγα και πολύ είναι το έλεος του Θεού και οσονδήποτε πλήθος αμαρτιών και αν έχω διαπράξει, θα με συγχωρήση ο Κυριος”. Μη λησμονής όμως, ότι παρά τω Θεώ υπάρχει βεβαίως το έλεος άλλα και η οργή. Εναντίον δε εκείνων, οι οποίοι αφόβως αμαρτάνουν, θα επιπέση η οργή του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 5,7 - μὴ ἀνάμενε ἐπιστρέψαι πρὸς Κύριον καὶ μὴ ὑπερβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας· ἐξάπινα γὰρ ἐξελεύσεται ὀργὴ Κυρίου, καὶ ἐν καιρῷ ἐκδικήσεως ἐξολῇ.

Σοφ. Σειρ. 5,7 - Μη βραδύνης αναμένων κατάλληλον τάχα καιρόν, δια να επιστρέψης προς τον Κυριον, και μη αναβάλλης την μετάνοιαν και διόρθωσίν σου από την μίαν ημέραν εις την άλλην. Διότι αιφνιδίως θα επέλθη εναντίον σου η οργή του Κυρίου και κατά τον καιρόν της δικαίας παρά του Θεού τιμωρίας θα καταστραφής.

Σοφ. Σειρ. 5,8 - μὴ ἔπεχε ἐπὶ χρήμασιν ἀδίκοις· οὐδὲν γὰρ ὠφελήσει σε ἐν ἡμέρᾳ ἐπαγωγῆς.

Σοφ. Σειρ. 5,8 - Μη στηρίζεσαι εις χρήματα άδικα· διότι αυτά τίποτε δεν θα σε ωφελήσουν κατά την ημέραν των συμφορών και της οργής του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 5,9 - μὴ λίκμα ἐν παντὶ ἀνέμῳ καὶ μὴ πορεύου ἐν πάσῃ ἀτραπῷ· οὕτως ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ δίγλωσσος.

Σοφ. Σειρ. 5,9 - Μη λιχνίζης το σιτάρι σου με κάθε άνεμον και μη βαδίζης εις κάθε δρόμον, που παρουσιάζεται εμπρός σου. Ετσι πράττει ο διπρόσωπος και ανθρωπάρεσκος αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 5,10 - ἴσθι ἐστηριγμένος ἐν συνέσει σου, καὶ εἷς ἔστω σου ὁ λόγος.

Σοφ. Σειρ. 5,10 - Να είσαι σταθερός εις τας συνετάς και όρθάς πεποιθήσεις και αποφάσεις σου και ο λόγος σου να είναι ένας.

Σοφ. Σειρ. 5,11 - γίνου ταχὺς ἐν ἀκροάσει σου καὶ ἐν μακροθυμίᾳ φθέγγου ἀπόκρισιν.

Σοφ. Σειρ. 5,11 - Να είσαι ταχύς στο να ακούης, βραδύς δε στο να δίδης απαντήσεις.

Σοφ. Σειρ. 5,12 - εἰ ἔστι σοι σύνεσις, ἀποκρίθητι τῷ πλησίον· εἰ δὲ μή, ἡ χείρ σου ἔστω ἐπὶ στόματί σου.

Σοφ. Σειρ. 5,12 - Εάν έχης συνετήν απάντησιν, αποκρίσου στον πλησίον σου· ει δε άλλως βάλε το χέρι στο στόμα σου, ώστε να μη ομιλήσης.

Σοφ. Σειρ. 5,13 - δόξα καὶ ἀτιμία ἐν λαλιᾷ, καὶ γλῶσσα ἀνθρώπου πτῶσις αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 5,13 - Δοξα και εξευτελισμός υπάρχουν εις την ομιλίαν, αναλόγως των όσων λέγει ο άνθρωπος. Η δε άκριτος και απρόσεκτος γλώσσα οδηγεί εις πτώσεις και δυσκολίας τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 5,14 - μὴ κληθῇς ψίθυρος, καὶ τῇ γλώσσῃ σου μὴ ἐνέδρευε· ἐπὶ γὰρ τῷ κλέπτῃ ἐστὶν αἰσχύνη, καὶ κατάγνωσις πονηρὰ ἐπὶ διγλώσσου.

Σοφ. Σειρ. 5,14 - Μη φέρεσαι έτσι, ώστε να σε ονομάσουν κουτσομπόλην και ψιθυριστήν· με την γλώσσαν σου δε μη στήνης παγίδας εις βάρος των άλλων. Διότι, εάν δια τον κλέπτην επιφυλάσσεται καταισχύνη, δια τον διπλοπρόσωπον και καταλάλον επιφυλάσσεται αυστηρά καταδίκη.

Σοφ. Σειρ. 5,15 - ἐν μεγάλῳ καὶ ἐν μικρῷ μὴ ἀγνόει.

Σοφ. Σειρ. 5,15 - Και τα μεγάλα και τα μικρά εξέταζέ τα με πολλήν προσοχήν, ώστε να μη τα αγνοής.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 6

Σοφ. Σειρ. 6,1 - Καὶ ἀντὶ φίλου μὴ γίνου ἐχθρός· ὄνομα γὰρ πονηρὸν αἰσχύνην καὶ ὄνειδος κληρονομήσει· οὕτως ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ δίγλωσσος.

Σοφ. Σειρ. 6,1 - Αντί φίλου μη γίνεσαι, με την κακήν συμπεριφοράν ίσου εχθρός προς τον φίλον σου, διότι έτσι θα αποκτήσης κακήν φήμην, εντροπήν και όνειδος. Τέτοιος είναι ο διπρόσωπος αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 6,2 - μὴ ἐπάρῃς σεαυτὸν ἐν βουλῇ ψυχῆς σου, ἵνα μὴ διαρπαγῇ ὡς ταῦρος ἡ ψυχή σου·

Σοφ. Σειρ. 6,2 - Μη παρασυρθής και δοθής εις τας κακάς εκρήξεις της καρδίας σου, δια να μη αναστατωθή και καταστραφή ως από μαινόμενον ταύρον η ζωη σου.

Σοφ. Σειρ. 6,3 - τὰ φύλλα σου καταφάγεσαι καὶ τοὺς καρπούς σου ἀπολέσεις καὶ ἀφήσεις σεαυτὸν ὡς ξύλον ξηρόν.

Σοφ. Σειρ. 6,3 - Εάν καταβροχθίζης και καταστρέφης τα φύλλα της ζωής σου, θα χάσης και τους καρπούς σου. Και εν τέλει θα κάμης και θα αφήσης τον εαυτόν σου ως ένα ξηρόν ξύλον.

Σοφ. Σειρ. 6,4 - ψυχὴ πονηρὰ ἀπολεῖ τὸν κτησάμενον αὐτὴν καὶ ἐπίχαρμα ἐχθρῶν ποιήσει αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 6,4 - Η πονηρά ψυχή καταστρέφει αυτόν, που την έχει, και θα τον κάμη περίγελων στους εχθρούς του.

Σοφ. Σειρ. 6,5 - Λάρυγξ γλυκὺς πληθυνεῖ φίλους αὐτοῦ, καὶ γλῶσσα εὔλαλος πληθυνεῖ εὐπροσήγορα.

Σοφ. Σειρ. 6,5 - Ο γλυκύς όμως λόγος θα πληθύνη τους φίλους του. Και γλώσσα, η οποία ομιλεί καλά, θα ελκύση πλήθος από ευγενείς και καλάς απαντήσεις.

Σοφ. Σειρ. 6,6 - οἱ εἰρηνεύοντές σοι ἔστωσαν πολλοί, οἱ δὲ σύμβουλοί σου εἷς ἀπὸ χιλίων.

Σοφ. Σειρ. 6,6 - Οι άνθρωποι, με τους οποίους ευρίσκεσαι εις ειρηνικάς σχέσεις, ας είναι πολυάριθμοι. Οι σύμβουλοί σου όμως ας εκλέγωνται μετά προσοχής, ένας ανάμεσα εις χιλίους.

Σοφ. Σειρ. 6,7 - εἰ κτᾶσαι φίλον, ἐν πειρασμῷ κτῆσαι αὐτόν, καὶ μὴ ταχὺ ἐμπιστεύσῃς αὐτῷ·

Σοφ. Σειρ. 6,7 - Εάν θέλης να αποκτήσης φίλον, απόκτησέ τον κατόπιν δοκιμασίας και εξετάσεως, και πάντως μη εμπιστεύεσαι τον εαυτόν σου εις εκείνον αμέσως·

Σοφ. Σειρ. 6,8 - ἔστι γὰρ φίλος ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ παραμείνῃ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου.

Σοφ. Σειρ. 6,8 - διότι υπάρχουν φίλοι προσωρινοί και πρόσκαιροι· αυτοί όμως δεν θα παραμείνουν κοντά σου ως φίλοι εις περίοδον της δυστυχίας σου.

Σοφ. Σειρ. 6,9 - καὶ ἔστι φίλος μετατιθέμενος εἰς ἔχθραν καὶ μάχην ὀνειδισμοῦ σου ἀποκαλύψει.

Σοφ. Σειρ. 6,9 - Υπάρχουν φίλοι, οι οποίοι μεταβάλλουν συντόμως εις έχθραν την φιλίαν, αποκαλύπτουν στους άλλους τα τρωτά του χαρακτήρος και της ζωής σου, ώστε να προκαλούν εναντίον σου μάχην και ονειδισμόν.

Σοφ. Σειρ. 6,10 - καὶ ἔστι φίλος κοινωνὸς τραπεζῶν καὶ οὐ μὴ παραμείνῃ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου.

Σοφ. Σειρ. 6,10 - Υπάρχουν άλλοι, οι οποίοι μένουν φίλοι, εφ' όσον τρώγουν εις την τράπεζάν σου. Δεν θα μείνουν όμως κοντά σου εις περίοδον

ανάγκης και δοκιμασίας σου.

Σοφ. Σειρ. 6,11 - καὶ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς σου ἔσται ὡς σύ, καὶ ἐπὶ τοὺς οἰκέτας σου παῤῥησιάσεται·

Σοφ. Σειρ. 6,11 - Οι ψευδείς και ανειλικρινείς αυτοί φίλοι θα χρησιμοποιούν τα αγαθά σου, ως

εάν είναι ιδικά των. Και θα ομιλούν με εξουσίαν προς τους υπηρέτας σου, ως εάν αυτοί είναι οι κύριοί των.

Σοφ. Σειρ. 6,12 - ἐὰν ταπεινωθῇς, ἔσται κατὰ σοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσεται.

Σοφ. Σειρ. 6,12 - Οταν όμως εκπέσης και ευρεθής εις ανάγκην, θα στραφούν εναντίον σου και θα φύγουν από εμπρός σου και θα κρυφθούν.

Σοφ. Σειρ. 6,13 - ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σου διαχωρίσθητι καὶ ἀπὸ τῶν φίλων σου πρόσεχε.

Σοφ. Σειρ. 6,13 - Να απομακρυνθής από τους εχθρούς σου· και από κάτι τέτοιους φίλους να προσέχης.

Σοφ. Σειρ. 6,14 - φίλος πιστὸς σκέπη κραταιά, ὁ δὲ εὑρὼν αὐτὸν εὗρε θησαυρόν.

Σοφ. Σειρ. 6,14 - Ο πιστός φίλος είναι ισχυρά προστασία. Εκείνος δέ που εύρεν ένα τέτοιον φίλον εύρε θησαυρόν.

Σοφ. Σειρ. 6,15 - φίλου πιστοῦ οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα, καὶ οὐκ ἔστι σταθμὸς τῆς καλλονῆς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 6,15 - Με τίποτε δεν ανταλλάσσεται ένας πιστός φίλος, και με κανένα τρόπον δεν ημπορεί κανείς να ζυγίση και εκτιμήση την αξίαν του.

Σοφ. Σειρ. 6,16 - φίλος πιστὸς φάρμακον ζωῆς, καὶ οἱ φοβούμενοι Κύριον εὑρήσουσιν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 6,16 - Ο πιστός φίλος είναι φάρμακον, που δίδει ζωήν. Οσοι δε φοβούνται τον Κυριον, θα εύρουν τέτοιον φίλον.

Σοφ. Σειρ. 6,17 - ὁ φοβούμενος Κύριον εὐθύνει φιλίαν αὐτοῦ, ὅτι κατ᾿ αὐτὸν οὕτως καὶ ὁ πλησίον αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 6,17 - Εκείνος που ευλαβείται τον Κυριον, είναι ευθύς και ειλικρινής εις την φιλίαν του. Οπως είναι αυτός, έτσι θα είναι και ο φίλος, τον οποίον εξέλεξε.

Σοφ. Σειρ. 6,18 - Τέκνον, ἐκ νεότητός σου ἐπίλεξαι παιδείαν, καὶ ἕως πολιῶν εὑρήσεις σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 6,18 - Παιδί μου, από την νεαράν σου ηλικίαν διάλεξε και προτίμησε την υγιά μόρφωσιν. Ετσι δε θα εύρης και θα κατέχης την αληθινήν σοφίαν, έως ότου ασπρίσουν αι τρίχες της κεφαλής σου.

Σοφ. Σειρ. 6,19 - ὡς ὁ ἀροτριῶν καὶ ὁ σπείρων πρόσελθε αὐτῇ καὶ ἀνάμενε τοὺς ἀγαθοὺς καρποὺς αὐτῆς· ἐν γὰρ τῇ ἐργασίᾳ αὐτῆς ὀλίγον κοπιάσεις καὶ ταχὺ φάγεσαι γεννημάτων αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 6,19 - Oπως εκείνος που οργώνει και σπείρει, κοπιάζει, ετσι και συ πρόσελθε προς την αληθή μόρφωσίν με την απόφασιν να κοπιάσης και περίμενε τους καλούς αυτής καρπούς. Διότι, όταν εργάζεσαι δια την απόκτησιν αυτής, θα κοπιάσης βέβαια ολίγον, πολύ σύντομα όμως θα γευθής τους καλούς καρπούς της.

Σοφ. Σειρ. 6,20 - ὡς τραχεῖά ἐστι σφόδρα τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἐμμενεῖ ἐν αὐτῇ ἀκάρδιος·

Σοφ. Σειρ. 6,20 - Ποσον όμως δύσκολος είναι δι' εκείνους, που δεν έχουν ούτε θέλουν παιδείαν και μόρφωσιν! Ανθρωπος δε χωρίς ευγενή καρδίαν και ανόητος δεν θα επιμείνη, δια να αποκτήση την σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 6,21 - ὡς λίθος δοκιμασίας ἰσχυρὸς ἔσται ἐπ᾿ αὐτῷ, καὶ οὐ χρονιεῖ ἀποῤῥῖψαι αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 6,21 - Διότι η σοφία του είναι ωσάν βαρύς λίθος, που τον καταβαρύνει και τον πιέζει και δεν θα βραδύνη αυτός να την απορρίψη.

Σοφ. Σειρ. 6,22 - σοφία γὰρ κατὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐστι, καὶ οὐ πολλοῖς ἐστι φανερά.

Σοφ. Σειρ. 6,22 - Η σοφία είναι αξία του λαμπρού ονόματος της. Αλλα δεν γίνεται φανερά και γνωστή στους πολλούς.

Σοφ. Σειρ. 6,23 - ἄκουσον, τέκνον, καὶ δέξαι γνώμην μου, καὶ μὴ ἀπαναίνου τὴν συμβουλίαν μου.

Σοφ. Σειρ. 6,23 - Ακουσε, παιδί μου, δέξαι την γνώμην μου και μη απαρνείσαι την συμβουλήν μου.

Σοφ. Σειρ. 6,24 - καὶ εἰσένεγκον τοὺς πόδας σου εἰς τὰς πέδας αὐτῆς καὶ εἰς τὸν κλοιὸν αὐτῆς τὸν τράχηλόν σου.

Σοφ. Σειρ. 6,24 - Θέσε τα πόδια σου εις τα δεσμά της και τον τράχηλόν σου στο σιδερένιο περιλαίμιόν της.

Σοφ. Σειρ. 6,25 - ὑπόθες τὸν ὦμόν σου καὶ βάσταξον αὐτήν, καὶ μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 6,25 - Χαμήλωσε τους ώμους σου, φορτώσου την και βάσταξέ την και μη δυσφορήσης δια τα δεσμά της.

Σοφ. Σειρ. 6,26 - ἐν πάσῃ ψυχῇ σου πρόσελθε αὐτῇ καὶ ἐν ὅλῃ δυνάμει σου συντήρησον τὰς ὁδοὺς αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 6,26 - Με όλην σου την καρδίαν πλησίασε προς αυτήν και με όλην σου την δύναμιν φύλαξε τους δρόμους της.

Σοφ. Σειρ. 6,27 - ἐξίχνευσον καὶ ζήτησον, καὶ γνωσθήσεταί σοι, καὶ ἐγκρατὴς γενόμενος μὴ ἀφῇς αὐτήν·

Σοφ. Σειρ. 6,27 - Ακολούθησε τα ίχνη της, αναζήτησέ την και θα την εύρης, θα γίνη γνωστή εις σέ. Και όταν πλέον την αποκτήσης, μη την αφήσης ποτέ.

Σοφ. Σειρ. 6,28 - ἐπ᾽ ἐσχάτων γὰρ εὑρήσεις τὴν ἀνάπαυσιν αὐτῆς, καὶ στραφήσεταί σοι εἰς εὐφροσύνην.

Σοφ. Σειρ. 6,28 - Διότι εις το τέλος των προσπαθειών και των κόπων σου θα εύρης ανάπαυσιν από αυτήν. Αυτή θα μεταβληθή και θα γίνη δια σε χαρά και ευφροσύνη.

Σοφ. Σειρ. 6,29 - καὶ ἔσονταί σοι αἱ πέδαι εἰς σκέπην ἰσχύος καὶ οἱ κλοιοὶ αὐτῆς εἰς στολὴν δόξης.

Σοφ. Σειρ. 6,29 - Τα πεδούκλια της, τα οποία προηγουμένως σε εστενοχωρούσαν, θα είναι τώρα δια σε ισχυρά προστασία. Και τα σιδερένια της περιλαίμια θα είναι ένδοξος στολή σου.

Σοφ. Σειρ. 6,30 - κόσμος γὰρ χρύσεός ἐστιν ἐπ᾽ αὐτῆς, καὶ οἱ δεσμοὶ αὐτῆς κλῶσμα ὑακίνθινον·

Σοφ. Σειρ. 6,30 - Ο ζυγός της θα είναι ολόχρυσον κόσμημα δια σε και τα δεσμά της κλωσμένες κυανές ωραίες ταινίες.

Σοφ. Σειρ. 6,31 - στολὴν δόξης ἐνδύσῃ αὐτήν, καὶ στέφανον ἀγαλλιάσεως περιθήσεις σεαυτῷ.

Σοφ. Σειρ. 6,31 - Θα ενδυθής αυτήν ως ωραίαν ένδοξον στολήν και θα την θέσης επάνω στο κεφάλι σου ωσάν ένα στέφανον χαράς και δόξης.

Σοφ. Σειρ. 6,32 - ἐὰν θέλῃς, τέκνον, παιδευθήσῃ, καὶ ἐὰν δῷς τὴν ψυχήν σου, πανοῦργος ἔσῃ.

Σοφ. Σειρ. 6,32 - Εάν, παιδί μου, θελήσης και αγαπήσης την σοφίαν, θα εκπαιδευθής και θα μορφωθής με αυτήν· και αν της δώσης την καρδίαν σου, θα γίνης πολύ σοφός.

Σοφ. Σειρ. 6,33 - ἐὰν ἀγαπήσῃς ἀκούειν, ἐκδέξῃ, καὶ ἐὰν κλίνῃς τὸ οὖς σου, σοφὸς ἔσῃ.

Σοφ. Σειρ. 6,33 - Εάν την αγαπήσης και θελήσης να την ακούης, θα διδαχθής από αυτήν πολλά. Και εάν με προσοχήν και ενδιαφέρον κλίνης το αυτί σου προς αυτήν, θα γίνης σοφός.

Σοφ. Σειρ. 6,34 - ἐν πλήθει πρεσβυτέρων στῆθι, καὶ τίς σοφός, αὐτῷ προσκολλήθητι.

Σοφ. Σειρ. 6,34 - Ανάμεσα εις συγκέντρωσιν πρεσβυτέρων και εμπείρων ανθρώπων στάσου όρθιος και αφού εξετάσης, ποιός από αυτούς είναι ο σοφώτερος, προσκολλήσου εις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 6,35 - πᾶσαν διήγησιν θείαν θέλε ἀκροᾶσθαι, καὶ παροιμίαι συνέσεως μὴ ἐκφευγέτωσάν σε.

Σοφ. Σειρ. 6,35 - Με όλην σου την θέλησιν άκουε κάθε θείαν διδασκαλίαν και ιστορίαν. Τα δε σοφά γνωμικά ας μη σου διαφεύγουν ποτέ.

Σοφ. Σειρ. 6,36 - ἐὰν ἴδῃς συνετόν, ὄρθριζε πρὸς αὐτόν, καὶ βαθμοὺς θυρῶν αὐτοῦ ἐκτριβέτω ὁ πούς σου.

Σοφ. Σειρ. 6,36 - Εάν εύρης ένα συνετόν άνθρωπον, πήγαινε από πολύ πρωϊ προς αυτόν και με την συχνήν σου φοίτησιν, ας τριβούν από τα πόδια σου τα σκαλοπάτια της θύρας του σπιτιού του.

Σοφ. Σειρ. 6,37 - διανοοῦ ἐν τοῖς προστάγμασι Κυρίου καὶ ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ μελέτα διὰ παντός· αὐτὸς στηριεῖ τὴν καρδίαν σου, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς σοφίας σου δοθήσεταί σοι.

Σοφ. Σειρ. 6,37 - Να έχης πάντοτε εις την διάνοιάν σου και να σκέπτεσαι τα προστάγματα του Κυρίου και τας εντολάς αυτού να τας μελετάς πάντοτε. Αυτός θα στηρίξη και θα ενισχύση την καρδίαν σου και η σοφία, την οποίαν επιθυμείς, θα σου δοθή.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 7

Σοφ. Σειρ. 7,1 - Μὴ ποίει κακά, καὶ οὐ μή σε καταλάβῃ κακόν·

Σοφ. Σειρ. 7,1 - Μη πράττης το κακόν και κακόν ποτέ δεν θα σε εύρη.

Σοφ. Σειρ. 7,2 - ἀπόστηθι ἀπὸ ἀδίκου, καὶ ἐκκλινεῖ ἀπὸ σοῦ.

Σοφ. Σειρ. 7,2 - Φυγε μακρυά από το άδικον, και το άδικον θα απομακρυνθή από σέ.

Σοφ. Σειρ. 7,3 - υἱέ, μὴ σπεῖρε ἐπ᾿ αὔλακας ἀδικίας, καὶ οὐ μὴ θερίσῃς αὐτὰς ἑπταπλασίως.

Σοφ. Σειρ. 7,3 - Παιδί μου, μη σπέρνης εις αυλάκια αδικίας και έτσι δεν θα θερίσης επτά φοράς περισσότερα από τας αδικίας, που έσπειρες.

Σοφ. Σειρ. 7,4 - μὴ ζήτει παρὰ Κυρίου ἡγεμονίαν, μηδὲ παρὰ βασιλέως καθέδραν δόξης.

Σοφ. Σειρ. 7,4 - Μη ζητής από τον Κυριον εξουσίας και αξιώματα, ούτε ενδόξους θέσεις από τον βασιλέα.

Σοφ. Σειρ. 7,5 - μὴ δικαιοῦ ἔναντι Κυρίου καὶ παρὰ βασιλεῖ μὴ σοφίζου.

Σοφ. Σειρ. 7,5 - Μη προσπαθής να δικαιολογηθής και φανής δίκαιος ενώπιον του Κυρίου, ούτε και να θέλης να φανής σοφός ενώπιον του βασιλέως.

Σοφ. Σειρ. 7,6 - μὴ ζήτει γενέσθαι κριτής, μὴ οὐκ ἐξισχύσεις ἐξᾶραι ἀδικίας· μή ποτε εὐλαβηθῇς ἀπὸ προσώπου δυνάστου καὶ θήσεις σκάνδαλον ἐν εὐθύτητί σου.

Σοφ. Σειρ. 7,6 - Μη επιζητής να γίνης δικαστής, μήπως τυχόν δεν ημπορέσης να εξαλείψης τας αδικίας. Υπάρχει δε ο κίνδυνος, μήπως από φόβον και συστολήν προς το πρόσωπον του άρχοντος θέσης ενώπιόν σου εμπόδια, όπου θα σκοντάψη η ειλικρίνειά σου.

Σοφ. Σειρ. 7,7 - μὴ ἁμάρτανε εἰς πλῆθος πόλεως καὶ μὴ καταβάλῃς σεαυτὸν ἐν ὄχλῳ.

Σοφ. Σειρ. 7,7 - Μη διαπράττης αδικίας εις βάρος του πλήθους της πόλεως και μη έρχεσαι αντιμέτωπος προς αυτό. Ούτε πάλιν να πτοήσαι και ξεπέφτης ενώπιον του όχλου.

Σοφ. Σειρ. 7,8 - μὴ καταδεσμεύσῃς δὶς ἁμαρτίαν, ἐν γὰρ τῇ μιᾷ οὐκ ἀθῷος ἔσῃ.

Σοφ. Σειρ. 7,8 - Μη επαναλάβης δευτέραν φοράν την αμαρτίαν και δεσμευθής πάλιν από αυτήν, διότι και της μιας μονής αμαρτίας δεν θα αποφύγης την τιμωρίαν.

Σοφ. Σειρ. 7,9 - μὴ εἴπῃς· τῷ πλήθει τῶν δώρων μου ἐπόψεται καὶ ἐν τῷ προσενέγκαι με Θεῷ Ὑψίστῳ προσδέξεται.

Σοφ. Σειρ. 7,9 - Μη είπης, ότι “ο Κυριος θα λάβη υπ' όψιν του το πλήθος των δώρων μου και ο Θεός ο ύψιστος θα τα προσδεχθή, όταν εγώ τα προσφέρω, και έτσι θα εξιλεωθώ ενώπιόν του”.

Σοφ. Σειρ. 7,10 - μὴ ὀλιγοψυχήσῃς ἐν τῇ προσευχῇ σου καὶ ἐλεημοσύνην ποιῆσαι μὴ παρίδῃς.

Σοφ. Σειρ. 7,10 - Μη αποκάμης και μη ολιγοψυχήσης εις την προσευχήν σου και μη παραμελής, εφ' όσον δύνασαι, να κάνης ελεημοσύνην.

Σοφ. Σειρ. 7,11 - μὴ καταγέλα ἄνθρωπον ὄντα ἐν πικρίᾳ ψυχῆς αὐτοῦ, ἔστι γὰρ ὁ ταπεινῶν καὶ ἀνυψῶν.

Σοφ. Σειρ. 7,11 - Μη περιγελάς άνθρωπον, ο οποίος ευρίσκεται εις ψυχικήν στενοχωρίαν, διότι υπάρχει ο Κυριος, ο οποίος ταπεινώνει και ανυψώνει.

Σοφ. Σειρ. 7,12 - μὴ ἀροτρία ψεῦδος ἐπ᾿ ἀδελφῷ σου, μηδὲ φίλῳ τὸ ὅμοιον ποίει.

Σοφ. Σειρ. 7,12 - Μη καλλιεργής ψεύδη εις βάρος του αδελφού σου, ούτε να κάμης το ίδιον στον φίλον σου.

Σοφ. Σειρ. 7,13 - μὴ θέλε ψεύδεσθαι πᾶν ψεῦδος, ὁ γὰρ ἐνδελεχισμὸς αὐτοῦ οὐκ εἰς ἀγαθόν.

Σοφ. Σειρ. 7,13 - Πρόσεχε να μη είπης κανένα ψεύδος, διότι της ψευδολογίας η συνέχεια ποτέ δεν θα καταλήξη στο καλόν.

Σοφ. Σειρ. 7,14 - μὴ ἀδελέσχει ἐν πλήθει πρεσβυτέρων καὶ μὴ δευτερώσῃς λόγον ἐν προσευχῇ σου.

Σοφ. Σειρ. 7,14 - Μη λέγης πολλά και άσκοπα λόγια ενώπιον πολλών μεγαλυτέρων σου και μη επαναλαμβάνης ασκόπως τα ίδια λόγια και φλυαρής έτσι εις την προσευχήν σου.

Σοφ. Σειρ. 7,15 - μὴ μισήσῃς ἐπίπονον ἐργασίαν καὶ γεωργίαν ὑπὸ Ὑψίστου ἐκτισμένην.

Σοφ. Σειρ. 7,15 - Μη μισήσης και αποστραφής κοπιώδη εργασίαν, ούτε την γεωργίαν, διότι αυτή έχει καθιερωθή και επιβληθή από τον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 7,16 - μὴ προσλογίζου σεαυτὸν ἐν πλήθει ἁμαρτωλῶν. μνήσθητι ὅτι ὀργὴ οὐ χρονιεῖ.

Σοφ. Σειρ. 7,16 - Μη συγκαταλέγης τον εαυτόν σου με τα πλήθη των αμαρτωλών· έχε υπ' όψιν σου, ότι η οργή του Κυρίου δεν θα βραδύνη να εκδηλωθή.

Σοφ. Σειρ. 7,17 - ταπείνωσον σφόδρα τὴν ψυχήν σου, ὅτι ἐκδίκησις ἀσεβοῦς πῦρ καὶ σκώληξ.

Σοφ. Σειρ. 7,17 - Ταπείνωσε βαθύτατα τον εαυτόν σου ενώπιον του Θεού, διότι η καταδίκη του ασεβούς εκ μέρους του Θεού θα είναι πυρ και σκώληξ.

Σοφ. Σειρ. 7,18 - Μὴ ἀλλάξῃς φίλον ἕνεκεν διαφόρου, μηδ᾿ ἀδελφὸν γνήσιον ἐν χρυσίῳ Σουφείρ.

Σοφ. Σειρ. 7,18 - Μη αλλάξης και μη εγκαταλίπης τον φίλον σου ένεκα συμφέροντος. Ούτε και γνήσιον αδελφόν σου, έστω και με το πολύτιμον και γνήσιον χρυσάφι Σουφείρ.

Σοφ. Σειρ. 7,19 - μὴ ἀστόχει γυναικὸς σοφῆς καὶ ἀγαθῆς, ἡ γὰρ χάρις αὐτῆς ὑπὲρ τὸ χρυσίον.

Σοφ. Σειρ. 7,19 - Μη αδιαφορής δια την συνετήν και αγαθήν σύζυγόν σου, διότι η χάρις των αρετών της είναι ανωτέρα από χρυσάφι.

Σοφ. Σειρ. 7,20 - μὴ κακώσῃς οἰκέτην ἐργαζόμενον ἐν ἀληθείᾳ, μηδὲ μίσθιον διδόντα ψυχὴν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 7,20 - Μη κακοποίησης υπηρέτην, ο οποίος εργάζεται με ειλικρίνειαν δια σέ, ούτε ημερομίσθιον εργάτην, ο οποίος σου έχει δώσει την ψυχήν του.

Σοφ. Σειρ. 7,21 - οἰκέτην συνετὸν ἀγαπάτω σου ἡ ψυχή, μὴ στερήσῃς αὐτὸν ἐλευθερίας.

Σοφ. Σειρ. 7,21 - Δούλον συνετόν και φρόνιμον αγάπησέ τον με όλην σου την καρδίαν· και μη στερήσης αυτόν από την ελευθερίαν του.

Σοφ. Σειρ. 7,22 - κτήνη σοί ἐστιν, ἐπισκέπτου αὐτὰ καὶ εἰ ἔστι σοι χρήσιμα, ἐμμενέτω σοι.

Σοφ. Σειρ. 7,22 - Εάν έχης κτήνη, φρόντιζε δι' αυτά, και εάν αυτά σου είναι χρήσιμα, φύλαξέ τα κοντά σου.

Σοφ. Σειρ. 7,23 - τέκνα σοί ἐστι, παίδευσον αὐτά, καὶ κάμψον ἐκ νεότητος τὸν τράχηλον αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 7,23 - Εάν έχης παιδιά, διαπαιδαγώγησέ τα και μόρφωσέ τα και μάθε τα να κύπτουν τον τράχηλόν των στον ζυγόν των θείων εντολών.

Σοφ. Σειρ. 7,24 - θυγατέρες σοί εἰσι, πρόσεχε τῷ σώματι αὐτῶν, καὶ μὴ ἱλαρώσῃς πρὸς αὐτὰς τὸ πρόσωπόν σου.

Σοφ. Σειρ. 7,24 - Εάν έχης θυγατέρας, πρόσεχε την σωματικήν υγείαν και αγνότητα, αλλά και δείχνε τους πρόσωπον αυστηρόν.

Σοφ. Σειρ. 7,25 - ἔκδου θυγατέρα, καὶ ἔσῃ τετελεκὼς ἔργον μέγα, καὶ ἀνδρὶ συνετῷ δώρησαι αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 7,25 - Παντρεψε καλά την κόρην σου και θα κατορθώσης έτσι μέγα έργον. Δωρησέ την εις άνδρα συνετόν.

Σοφ. Σειρ. 7,26 - γυνή σοί ἐστι κατὰ ψυχήν, μὴ ἐκβάλῃς αὐτήν· καὶ μισουμένῃ μὴ ἐμπιστεύσῃς σεαυτόν.

Σοφ. Σειρ. 7,26 - Εχεις λάβει σύζυγον κατά την επιθυμίαν της καρδίας σου; Μη την εκδιώξης. Εις γυναίκα δέ, δια την οποίαν τρέφεις αποτροφήν και μίσος, μη εμπιστευθής και παραδώσης τον εαυτόν σου.

Σοφ. Σειρ. 7,27 - Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ δόξασον τὸν πατέρα σου καὶ μητρὸς ὠδῖνας μὴ ἐπιλάθῃ·

Σοφ. Σειρ. 7,27 - Με όλην σου την καρδίαν να σέβεσαι και να τιμάς τον πατέρα σου και ποτέ να μη λησμονής τους πόνους, που εδοκίμασεν η μητέρα σου, όταν σε εγέννησε.

Σοφ. Σειρ. 7,28 - μνήσθητι ὅτι δι᾽ αὐτῶν ἐγεννήθης, καὶ τί ἀνταποδώσεις αὐτοῖς καθὼς αὐτοί σοι;

Σοφ. Σειρ. 7,28 - Να ενθυμήσαι, ότι δια μέσου των δύο αυτών γονέων σου ήλθες στον κόσμον. Και τι ημπορείς συ να ανταποδώσης προς αυτούς εν συγκρίσει προς εκείνα, που εκείνοι έκαμαν εις σέ;

Σοφ. Σειρ. 7,29 - ἐν ὅλῃ ψυχῇ σου εὐλαβοῦ τὸν Κύριον καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ θαύμαζε.

Σοφ. Σειρ. 7,29 - Με όλην σου την ψυχήν να ευλαβήσαι τον Κυριον και να σέβεσαι τους ιερείς του.

Σοφ. Σειρ. 7,30 - ἐν ὅλῃ δυνάμει ἀγάπησον τὸν ποιήσαντά σε καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλίπῃς.

Σοφ. Σειρ. 7,30 - Με όλην την δύναμιν της καρδίας και της διανοίας σου αγάπησε τον Πλάστην σου και μη εγκαταλείψης τους λειτουργούς του.

Σοφ. Σειρ. 7,31 - φοβοῦ τὸν Κύριον καὶ δόξασον ἱερέα καὶ δῷς τὴν μερίδα αὐτῷ, καθὼς ἐντέταλταί σοι, ἀπαρχὴν καὶ περὶ πλημμελείας καὶ δόσιν βραχιόνων καὶ θυσίαν ἁγιασμοῦ καὶ ἀπαρχὴν ἁγίων.

Σοφ. Σειρ. 7,31 - Να ευλαβήσαι τον Κυριον, να δοξάσης τον ιερέα και να δίδης εις αυτόν την μερίδα του, όπως έχει ορίσει ο Νομος· τας απαρχάς των προϊόντων σου, τα τεμάχια από τας εξιλαστηρίους θυσίας, που προσφέρεις, τους δεξιούς μηρούς, την αναίμακτον θυσίαν του αγιασμού και τας απαρχάς των ιερών προσφορών.

Σοφ. Σειρ. 7,32 - Καὶ πτωχῷ ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου, ἵνα τελειωθῇ ἡ εὐλογία σου.

Σοφ. Σειρ. 7,32 - Απλωσε ελεήμονα την χείρα σου και προς τον πτωχόν, δια να είναι πλήρης και τελεία η ευλογία του Θεού προς σέ.

Σοφ. Σειρ. 7,33 - χάρις δόματος ἔναντι παντὸς ζῶντος, καὶ ἐπὶ νεκρῷ μὴ ἀποκωλύσῃς χάριν.

Σοφ. Σειρ. 7,33 - Η γενναιοδωρία σου ας εκδηλώνεται προς κάθε ζώντα· και προς αυτόν ακόμα τον νεκρόν να δείξης έλεος.

Σοφ. Σειρ. 7,34 - μὴ ὑστέρει ἀπὸ κλαιόντων καὶ μετὰ πενθούντων πένθησον.

Σοφ. Σειρ. 7,34 - Μη παραλείπης να συμπαρίστασαι στους κλαίοντας, πένθησε δε και συ μαζή με τους πενθούντας.

Σοφ. Σειρ. 7,35 - μὴ ὄκνει ἐπισκέπτεσθαι ἄῤῥωστον, ἐκ γὰρ τῶν τοιούτων ἀγαπηθήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 7,35 - Μη είσαι νωθρός και απρόθυμος στο να επισκέπτεσαι τον άρρωστον, διότι από κάτι τέτοια έργα θα αγαπηθής από τον Θεόν και από τους ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 7,36 - ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις σου μιμνήσκου τὰ ἔσχατά σου, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα οὐχ ἁμαρτήσεις.

Σοφ. Σειρ. 7,36 - Εις όλα τα έργα και τα λόγια σου να ενθυμήσαι πάντοτε το τέλος της ζωής σου, και έτσι ποτέ δεν θα παρασυρθής εις αμαρτίας.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 8

Σοφ. Σειρ. 8,1 - Μὴ διαμάχου μετὰ ἀνθρώπου δυνάστου, μήποτε ἐμπέσῃς εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 8,1 - Μη φιλονεικής και μη διαπληκτίζεσαι με άνθρωπον, που έχει εξουσίαν, μήπως τυχόν και πέσης εις τα χέρια του.

Σοφ. Σειρ. 8,2 - μὴ ἔριζε μετὰ ἀνθρώπου πλουσίου, μήποτε ἀντιστήσῃ σου τὴν ὁλκήν· πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσε τὸ χρυσίον καὶ καρδίας βασιλέων ἐξέκλινε.

Σοφ. Σειρ. 8,2 - Μη διαπληκτίζεσαι με πλούσιον άνθρωπον, μήπως αυτός χρησιμοποίηση τον πλούτον του εναντίον σου. Διότι πολλούς έχει καταστρέψει ο χρυσός· και καρδίας ακόμη βασιλέων έχει παρεκκλίνει από την ευθείαν οδόν.

Σοφ. Σειρ. 8,3 - μὴ διαμάχου μετὰ ἀνθρώπου γλωσσώδους καὶ μὴ ἐπιστοιβάσῃς ἐπὶ τὸ πῦρ αὐτοῦ ξύλα.

Σοφ. Σειρ. 8,3 - Μη μάχεσαι εναντίον ανθρώπου αθυροστόμου και αυθάδους, και μη με τα λόγια και την συμπεριφοράν σου στοιβάζης ξύλα εις την φωτιάν των παθών, που είναι αναμμένη μέσα του.

Σοφ. Σειρ. 8,4 - μὴ πρόσπαιζε ἀπαιδεύτῳ, ἵνα μὴ ἀτιμάζωνται οἱ πρόγονοί σου.

Σοφ. Σειρ. 8,4 - Μη αστειολογής με αγροίκον άνθρωπον, δια να μη ίδης υβριζομένους τους προγόνους σου.

Σοφ. Σειρ. 8,5 - μὴ ὀνείδιζε ἄνθρωπον ἀποστρέφοντα ἀπὸ ἁμαρτίας· μνήσθητι ὅτι πάντες ἐσμὲν ἐν ἐπιτιμίοις.

Σοφ. Σειρ. 8,5 - Μη εμπαίξης ποτέ άνθρωπον, ο οποίος επιστρέφει εν μετανοία από την αμαρτίαν. Εχε δε πάντοτε υπ' όψιν σου, ότι όλοι είμεθα υπόδικοι τιμωριών ενώπιον του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 8,6 - μὴ ἀτιμάσῃς ἄνθρωπον ἐν γήρᾳ αὐτοῦ, καὶ γὰρ ἐξ ἡμῶν γηράσκουσι.

Σοφ. Σειρ. 8,6 - Μη καταφρονήσης και μη εξευτελίσης άνθρωπον στο γήρας αυτού, διότι από ημάς, καθώς περνα ο καιρός, προέρχονται οι γέροντες.

Σοφ. Σειρ. 8,7 - μὴ ἐπίχαιρε ἐπὶ νεκρῷ, μνήσθητι ὅτι πάντες τελευτῶμεν.

Σοφ. Σειρ. 8,7 - Μη σε καταλάβη μοχθηρά χαρά δια νεκρόν, ο οποίος ενδεχομένως υπήρξεν εχθρός σου. Εχε δε πάντοτε υπ' όψιν σου, ότι όλοι βαδίζομεν προς τον θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 8,8 - μὴ παρίδῃς διήγημα σοφῶν, καὶ ἐν ταῖς παροιμίαις αὐτῶν ἀναστρέφου· ὅτι παρ᾿ αὐτῶν μαθήσῃ παιδείαν καὶ λειτουργῆσαι μεγιστᾶσι.

Σοφ. Σειρ. 8,8 - Μη απροσεκτήσης εις διδασκαλίας και διηγήσεις σοφών, αλλά τα σοφά γνωμικά των να τα έχης ως διαρκή απασχόλησίν σου· διότι από αυτά θα διδαχθής και θα μορφωθής, ώστε να γίνης ικανός να υπηρετής άρχοντας.

Σοφ. Σειρ. 8,9 - μὴ ἀστόχει διηγήματος γερόντων, καὶ γὰρ αὐτοὶ ἔμαθον παρὰ τῶν πατέρων αὐτῶν· ὅτι παρ᾿ αὐτῶν μαθήσει σύνεσιν καὶ ἐν καιρῷ χρείας δοῦναι ἀπόκρισιν.

Σοφ. Σειρ. 8,9 - Μη αδιαφορής εις τα λόγια των γερόντων, διότι αυτά, που εκείνοι γνωρίζουν, τα έμαθαν από τους προγόνους των. Από τους γέροντας θα διδαχθής σύνεσιν και εν καιρώ ανάγκης σου θα γνωρίζης να δίδης τας καταλλήλους απαντήσεις.

Σοφ. Σειρ. 8,10 - μὴ ἔκκαιε ἄνθρακας ἁμαρτωλοῦ, μὴ ἐμπυρισθῇς ἐν πυρὶ φλογὸς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 8,10 - Μη ανάπτης άνθρακας παθών εις την καρδίαν του αμαρτωλού, μήπως και συ καής από την φλόγα των.

Σοφ. Σειρ. 8,11 - μὴ ἐξαναστῇς ἀπὸ προσώπου ὑβριστοῦ, ἵνα μὴ ἐγκαθίσῃ ὡς ἔνεδρον τῷ στόματί σου.

Σοφ. Σειρ. 8,11 - Μη εξαναστής και μη απαντήσης εναντίον του υβριστού, μήπως και σου στήση παγίδα εις τα λόγια του στόματός σου.

Σοφ. Σειρ. 8,12 - μὴ δανείσῃς ἀνθρώπῳ ἰσχυροτέρῳ σου· καὶ ἐὰν δανείσῃς, ὡς ἀπολωλεκὼς γίνου.

Σοφ. Σειρ. 8,12 - Μη δώσης δάνειον στον ισχυρότερόν σου. Εάν δε και του δώσης, να θεωρής αυτό ως χαμένον.

Σοφ. Σειρ. 8,13 - μὴ ἐγγυήσῃ ὑπὲρ δύναμίν σου· καὶ ἐὰν ἐγγυήσῃ, ὡς ἀποτίσων φρόντιζε.

Σοφ. Σειρ. 8,13 - Μη δίδης εγγύησιν μεγαλυτέραν από τας δυνάμεις σου. Εάν όμως και δώσης εγγύησιν, ας ετοιμασθής ως εάν πρόκειται να πληρώσης ο ίδιος.

Σοφ. Σειρ. 8,14 - μὴ δικάζου μετὰ κριτοῦ, κατὰ γὰρ τὴν δόξαν αὐτοῦ κρινοῦσιν αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 8,14 - Μη έρχεσαι εις αντιδικίαν με δικαστήν, διότι οι δικασταί, που θα δικάσουν την διαφοράν σας, θα κρίνουν σύμφωνα με την γνώμην του συναδέλφου των.

Σοφ. Σειρ. 8,15 - μετὰ τολμηροῦ μὴ πορεύου ἐν ὁδῷ, ἵνα μὴ βαρύνηται κατὰ σοῦ· αὐτὸς γὰρ κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιήσει, καὶ τῇ ἀφροσύνῃ αὐτοῦ συναπολῇ.

Σοφ. Σειρ. 8,15 - Με θρασύν και απερισκέπτως τολμηρόν μη βαδίζης στον ίδιον δρόμον, δια να μη πέση επάνω σου το βάρος εκείνου. Διότι αυτός θα πράτη πάντοτε σύμφωνα με το θέλημά του, χωρίς να ακούη κανένα. Ετσι δέ με την απερισκεψίαν εκείνου θα καταστραφής και συ.

Σοφ. Σειρ. 8,16 - μετὰ θυμώδους μὴ ποιήσῃς μάχην καὶ μὴ διαπορεύου μετ᾽ αὐτοῦ τὴν ἔρημον· ὅτι ὡς οὐδὲν ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ αἷμα, καὶ ὅπου οὐκ ἔστι βοήθεια, καταβαλεῖ σε.

Σοφ. Σειρ. 8,16 - Με θυμώδη άνθρωπον μη ανοίγης φιλονεικίας και μάχας και μη βαδίζης μαζή του εις ερημικόν δρόμον, διότι αυτός δεν δίδει σημασίαν στο ανθρώπινον αίμα· και δεν θα διστάση να σε φονεύση εκεί, όπου δια την ερημίαν του τόπου δεν είναι δυνατόν να σου παρασχεθή καμμία βοήθεια.

Σοφ. Σειρ. 8,17 - μετὰ μωροῦ μὴ συμβουλεύου, οὐ γὰρ δυνήσεται λόγον στέξαι.

Σοφ. Σειρ. 8,17 - Μη ζητής συμβουλάς από μωρόν άνθρωπον και μη εμπιστεύεσαι εις αυτόν τον εαυτόν σου, διότι εκείνος δεν θα ημπορέση να κρατήση μυστικόν τον λόγον σου.

Σοφ. Σειρ. 8,18 - ἐνώπιον ἀλλοτρίου μὴ ποιήσῃς κρυπτόν, οὐ γὰρ γινώσκεις τί τέξεται.

Σοφ. Σειρ. 8,18 - Ενώπιον ενός ξένου και αγνώστου ανθρώπου μη κάμης κάτι, το οποίον πρέπει να μείνη μυστικόν, διότι δεν γνωρίζεις τι θα επακολουθήση.

Σοφ. Σειρ. 8,19 - παντὶ ἀνθρώπῳ μὴ ἔκφαινε σὴν καρδίαν, καὶ μὴ ἀναφερέτω σοι χάριν.

Σοφ. Σειρ. 8,19 - Μη ανοίγης την καρδίαν σου εις οιονδήποτε άνθρωπον και μη ζητήσης να λάβης από αυτόν καμμίαν εκδούλευσιν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 9

Σοφ. Σειρ. 9,1 - Μὴ ζήλου γυναῖκα τοῦ κόλπου σου, μηδὲ διδάξῃς ἐπὶ σεαυτὸν παιδείαν πονηράν.
Σοφ. Σειρ. 9,1 - Μη ζηλοτυπής την γυναίκα σου, που αναπαύεται εις την αγκάλην σου. Και μη εμβαλης στον εαυτόν σου πονηράς σκέψεις·
Σοφ. Σειρ. 9,2 - μὴ δῷς γυναικὶ τὴν ψυχήν σου ἐπιβῆναι αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἰσχύν σου.
Σοφ. Σειρ. 9,2 - αλλά και μη παραδίδης εξ ολοκλήρου την καρδίαν σου εις την σύζυγόν σου, δια να μη γίνη αυτή κυρία επί της δυνάμεώς σου.
Σοφ. Σειρ. 9,3 - μὴ ὑπάντα γυναικὶ ἑταιριζομένῃ, μήποτε ἐμπέσῃς εἰς τὰς παγίδας αὐτῆς.
Σοφ. Σειρ. 9,3 - Μη επιζητής συναντήσεις με εταίραν, μήπως περιπέσης εις τας παγίδας της.
Σοφ. Σειρ. 9,4 - μετὰ ψαλλούσῃς μὴ ἐνδελέχιζε, μήποτε ἁλῷς ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῆς.
Σοφ. Σειρ. 9,4 - Μη συχνάζης και μη συναναστρέφεσαι με τραγουδίστριαν, δια να μη περιπέσης και κυριευθής εις τα τεχνάσματά της.
Σοφ. Σειρ. 9,5 - παρθένον μὴ καταμάνθανε, μήποτε σκανδαλισθῇς ἐν τοῖς ἐπιτιμίοις αὐτῆς.
Σοφ. Σειρ. 9,5 - Μη περιεργάζεσαι παρθένον, δια να μη σκανδαλισθής και πέσης εις την αυτήν μαζή της αμαρτίαν και τιμωρίαν.
Σοφ. Σειρ. 9,6 - μὴ δῷς πόρναις τὴν ψυχήν σου, ἵνα μὴ ἀπολέσῃς τὴν κληρονομίαν σου.
Σοφ. Σειρ. 9,6 - Μη παραδίδης την καρδίαν σου εις πόρνας, δια να μη χάσης την περιουσίαν σου.
Σοφ. Σειρ. 9,7 - μὴ περιβλέπου ἐν ῥύμαις πόλεως καὶ ἐν ταῖς ἐρήμοις αὐτῆς μὴ πλανῶ.
Σοφ. Σειρ. 9,7 - Μη εις τας οδούς της πόλεως στρέφης εδώ και εκεί το βλέμμα σου και εις δρόμους, όπου δεν υπάρχουν άνθρωποι, μη περιπλανάσαι.
Σοφ. Σειρ. 9,8 - ἀπόστρεψον ὀφθαλμὸν ἀπὸ γυναικὸς εὐμόρφου, καὶ μὴ καταμάνθανε κάλλος ἀλλότριον· ἐν κάλλει γυναικὸς πολλοὶ ἐπλανήθησαν, καὶ ἐκ τούτου φιλία ὡς πῦρ ἀνακαίεται.
Σοφ. Σειρ. 9,8 - Γυρισε αλλού το βλέμμα σου από ωραίαν γυναίκα και μη περιεργάζεσαι κάλλος ξένον. Διότι από το κάλλος της γυναικός πολλοί άνδρες επλανήθησαν και παρεσύρθησαν στο κακόν. Από το κάλλος της ωσάν φωτιά ανάπτει ο έρως.
Σοφ. Σειρ. 9,9 - μετὰ ὑπάνδρου γυναικὸς μὴ κάθου τὸ σύνολον καὶ μὴ συμβολοκοπήσῃς μετ᾿ αὐτῆς ἐν οἴνῳ, μήποτε ἐκκλίνῃ ἡ ψυχή σου ἐπ᾿

αὐτὴν καὶ τῷ πνεύματί σου ὀλισθήσῃς εἰς ἀπώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 9,9 - Μη κάθεσαι καθόλου μαζή με ύπανδρον γυναίκα και μη παρακαθήσης μαζή της εις ευωχίαν και οινοποσίαν, μήπως παρεκκλίνη η καρδία σου και υποκύψη στο κάλλος αυτής και ολισθήσης ψυχικώς και καταστραφής.

Σοφ. Σειρ. 9,10 - μὴ ἐγκαταλίπῃς φίλον ἀρχαῖον, ὁ γὰρ πρόσφατος οὐκ ἔστιν ἔπισος αὐτῷ· οἶνος νέος φίλος νέος· ἐὰν παλαιωθῇ, μετ᾿ εὐφροσύνης πίεσαι αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 9,10 - Μη αφήνης φίλον παλαιόν και δοκιμασμένον χάριν ενός νέου· διότι ο νέος δεν είναι δυνατόν να είναι ισάξιος με εκείνον. Ο νέος φίλος ομοιάζει προς το νέο κρασί. Εάν το κρασί γίνη παλαιόν, θα το πίνης με πολλήν ευχαρίστησιν.

Σοφ. Σειρ. 9,11 - μὴ ζηλώσῃς δόξαν ἁμαρτωλοῦ, οὐ γὰρ οἶδας τί ἔσται ἡ καταστροφὴ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 9,11 - Μη ζηλεύσης την δόξαν του αμαρτωλού ανθρώπου, διότι δεν γνωρίζεις ποία και πόσον μεγάλη θα είναι η καταστροφή του.

Σοφ. Σειρ. 9,12 - μὴ εὐδοκήσῃς ἐν εὐδοκίᾳ ἀσεβῶν· μνήσθητι ὅτι ἕως ᾅδου οὐ μὴ δικαιωθῶσι.

Σοφ. Σειρ. 9,12 - Μη δίδης την καρδίαν σου εις τας τέρψεις των ασεβών ανθρώπων. Εχε υπ' όψιν σου ότι μέχρι και του άδου δεν θα μείνουν αυτοί ατιμώρητοι.

Σοφ. Σειρ. 9,13 - μακρὰν ἄπεχε ἀπὸ ἀνθρώπου, ὃς ἔχει ἐξουσίαν τοῦ φονεύειν, καὶ οὐ μὴ ὑποπτεύσῃς φόβον θανάτου· κἂν προσέλθῃς, μὴ πλημμελήσῃς, ἵνα μὴ ἀφέληται τὴν ζωήν σου· ἐπίγνωθι ὅτι ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνεις καὶ ἐπὶ ἐπάλξεων πόλεων περιπατεῖς.

Σοφ. Σειρ. 9,13 - Φεύγε μακρυά από άνθρωπον, ο οποίος έχει την εξουσίαν να διατάσση φόνον και να εκτελή φόνον, δια να μη σε καταλάβη καμμιά φορά ο φόβος και η αγωνία του θανάτου. Κοντά του μη διαπράξης ποτέ κανένα αφάλμα, δια να μη αφαιρέση την ζωήν σου. Καθ' ον χρόνον μένεις μαζή του, έχε σαφώς υπ' όψιν σου, ότι βαδίζεις εν μέσω παγίδων και περιπατείς επάνω εις επικινδύνους επάλξεις τειχών πόλεως.

Σοφ. Σειρ. 9,14 - κατὰ τὴν ἰσχύν σου στόχασαι τοὺς πλησίον καὶ μετὰ σοφῶν συμβουλεύου.

Σοφ. Σειρ. 9,14 - Με όλην την δύναμιν της διανοίας σου εξέταζε τους ανθρώπους, που ευρίσκονται κοντά σου, εάν είναι ευσεβείς και αξιόπιστοι. Και να ζητής συμβουλήν μόνον από τους σοφούς.

Σοφ. Σειρ. 9,15 - καὶ μετὰ συνετῶν ἔστω ὁ διαλογισμός σου καὶ πᾶσα διήγησίς σου ἐν νόμῳ Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 9,15 - Ας συσκέπτεσαι και ας συνομιλής με αυνετούς ανθρώπους και πρόσεχε, ώστε κάθε συνομιλία σου να αναφέρεται στον Νομον του Υψιστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 9,16 - ἄνδρες δίκαιοι ἔστωσαν σύνδειπνοί σου, καὶ ἐν φόβῳ Κυρίου ἔστω τὸ καύχημά σου.
Σοφ. Σειρ. 9,16 - Οι δίκαιοι άνθρωποι ας είναι συνδαιτυμόνες σου, καύχημα δε και δόξα σου ας υπάρχη πάντοτε στον σεβασμόν προς τον Κυριον.
Σοφ. Σειρ. 9,17 - ἐν χειρὶ τεχνιτῶν ἔργον ἐπαινεθήσεται, καὶ ὁ ἡγούμενος λαοῦ σοφὸς ἐν λόγῳ αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 9,17 - Ωραίον έργον, που βγαίνει από τα χέρια τεχνιτών, επαινείται, και ο συνετός αρχηγός του λαού θα φανή από τα λόγια του.
Σοφ. Σειρ. 9,18 - φοβερὸς ἐν πόλει αὐτοῦ ἀνὴρ γλωσσώδης, καὶ ὁ προπετὴς ἐν λόγῳ αὐτοῦ μισηθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 9,18 - Επικίνδυνος και φοβερός είναι εις την πόλιν ο κακόγλωσσος και αθυρόστομος άνθρωπος· εκείνος δέ που είναι άκριτος και ταχύς εις τα λόγια του θα μισηθή.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 10

Σοφ. Σειρ. 10,1 - Κριτὴς σοφὸς παιδεύσει τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἡγεμονία συνετοῦ τεταγμένη ἔσται.
Σοφ. Σειρ. 10,1 - Σοφός άρχων παιδαγωγεί και μορφώνει τον λαόν του· η εξουσία δε και η κυβέρνησις του συνετού άρχοντος είναι ορθώς τακτοποιημένη.
Σοφ. Σειρ. 10,2 - κατὰ τὸν κριτὴν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ οὕτως καὶ οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸν ἡγούμενον τῆς πόλεως πάντες οἱ κατοικοῦντες αὐτήν.
Σοφ. Σειρ. 10,2 - Οποίος τις είναι ο άρχων ενός λαού, τέτοιοι θα είναι και οι υπ' αυτόν αξιωματούχοι. Και οποίος είναι ο άρχων μιας πόλεως, τέτοιοι θα είναι και οι κάτοικοι αυτής.
Σοφ. Σειρ. 10,3 - βασιλεὺς ἀπαίδευτος ἀπολεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ πόλις οἰκισθήσεται ἐν συνέσει δυναστῶν.
Σοφ. Σειρ. 10,3 - Αμόρφωτος και ασύνετος βασιλεύς οδηγεί τον λαόν του εις την καταστροφήν· εξ αντιθέτου αποκτά πολλούς κατοίκους μία πόλις και ευημερεί χάρις εις την σύνεσιν των καλών αρχόντων.
Σοφ. Σειρ. 10,4 - ἐν χειρὶ Κυρίου ἐξουσία τῆς γῆς, καὶ τὸν χρήσιμον ἐγερεῖ εἰς καιρὸν ἐπ᾿ αὐτῆς.
Σοφ. Σειρ. 10,4 - Από το χέρι του Κυρίου χορηγείται κάθε εξουσία επάνω εις την γην, τον δε χρήσιμον και καλόν άρχοντα επ' αυτής θα αναδείξη ο Κυριος στον κατάλληλον καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 10,5 - ἐν χειρὶ Κυρίου εὐοδία ἀνδρός, καὶ προσώπῳ γραμματέως ἐπιθήσει δόξαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,5 - Εις το χέρι του παντοδυνάμου Κυρίου είναι η κατευόδωσις παντός ανθρώπου εις τα έργα του. Και στο πρόσωπον του δικαίου νομοθέτου θα αποθέση ο Θεός την δόξαν του.

Σοφ. Σειρ. 10,6 - Ἐπὶ παντὶ ἀδικήματι μὴ μηνιάσῃς τῷ πλησίον καὶ μὴ πρᾶσσε μηδὲν ἐν ἔργοις ὕβρεως.

Σοφ. Σειρ. 10,6 - Οιανδήποτε αδικίαν και αν σου κάμη ο πλησίον, μη μνησικακήσης εναντίον του και μη κάμης τίποτε επάνω εις την ορμήν του πάθους.

Σοφ. Σειρ. 10,7 - μισητὴ ἔναντι Κυρίου καὶ ἀνθρώπων ὑπερηφανία, καὶ ἐξ ἀμφοτέρων πλημμελήσει ἄδικα.

Σοφ. Σειρ. 10,7 - Η υπερηφάνεια είναι μισητή ενώπιον Θεού και ανθρώπων και ενώπιον αμφοτέρων ο υπερήφανος θα διαπράξη πολλάς αδικίας.

Σοφ. Σειρ. 10,8 - βασιλεία ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος μετάγεται διὰ ἀδικίας καὶ ὕβρεις καὶ χρήματα.

Σοφ. Σειρ. 10,8 - Η βασιλεία περιέρχεται από το ένα έθνος στο άλλο εξ αιτίας των αδικιών, της υπερηφανείας και του αδίκου πλουτισμού.

Σοφ. Σειρ. 10,9 - τί ὑπερηφανεύεται γῆ καὶ σποδός; ὅτι ἐν ζωῇ ἔῤῥιψα τὰ ἐνδόσθια αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,9 - Διατί υπερηφανεύεται ο άνθρωπος, που είναι χώμα και στάκτη; Διότι του υπερηφάνου ανθρώπου, καθ' ον χρόνον ακόμη εζούσε, εγώ έρριψα τα εντόσθιά του κάτω.

Σοφ. Σειρ. 10,10 - μακρὸν ἀῤῥώστημα σκώπτει ἰατρός· καὶ βασιλεὺς σήμερον, καὶ αὔριον τελευτήσει.

Σοφ. Σειρ. 10,10 - Μακράν ασθένειαν, η οποία δεν φέρει τον θάνατον αλλά ούτε και θεραπεύεται, την εμπαίζει και ο ιατρός. Και ο ασθενών βασιλεύς σήμερον υπάρχει, αύριον δε αποθνήσκει.

Σοφ. Σειρ. 10,11 - ἐν γὰρ τῷ ἀποθανεῖν ἄνθρωπον κληρονομήσει ἑρπετὰ καὶ θηρία καὶ σκώληκας.

Σοφ. Σειρ. 10,11 - Οταν δε αποθάνη ο άνθρωπος, θα τον κληρονομήσουν και θα τον παραλάβουν τα ερπετά και τα θηρία και τα σκουλήκια.

Σοφ. Σειρ. 10,12 - ἀρχὴ ὑπερηφανίας ἀνθρώπου ἀφισταμένου ἀπὸ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τοῦ ποιήσαντος αὐτὸν ἀπέστη ἡ καρδία αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,12 - Η αρχή και πρώτη αιτία της απομακρύνσεως του ανθρώπου από τον Κυριον είναι η υπερηφάνεια. Η καρδία του υπερηφάνου έχει απομακρυνθή από τον δημιουργόν του.

Σοφ. Σειρ. 10,13 - ὅτι ἀρχὴ ὑπερηφανίας ἁμαρτία, καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς ἐξομβρήσει βδέλυγμα· διὰ τοῦτο παρεδόξασε Κύριος τὰς ἐπαγωγὰς καὶ κατέστρεψεν εἰς τέλος αὐτούς.

Σοφ. Σειρ. 10,13 - Επειδή δε αρχή και πηγή κάθε αμαρτίας είναι ο εγωϊσμός, εκείνος ο οποίος κρατεί τον εγωϊσμόν του και κυριαρχείται από αυτόν, θα ξεχύση ωσάν βροχήν από μέσα του βδελυρότητας. Δια τούτο ο Κυριος θα του αποστείλη τρομεράς τιμωρίας και θα τον καταστρέψη εξ ολοκλήρου.

Σοφ. Σειρ. 10,14 - θρόνους ἀρχόντων καθεῖλεν ὁ Κύριος καὶ ἐκάθισε πρᾳεῖς ἀντ᾿ αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,14 - Ο Κυριος εκρήμνισε θρόνους αρχόντων και αντί εκείνων εγκατέστησε πράους ανθρώπους ως άρχοντας.

Σοφ. Σειρ. 10,15 - ῥίζας ἐθνῶν ἐξέτιλεν ὁ Κύριος καὶ ἐφύτευσε ταπεινοὺς ἀντ᾿ αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,15 - Ριζας αλαζονικών εθνών εξερρίζωσεν ο Κυριος και εφύτευσεν αντί εκείνων ταπεινούς ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 10,16 - χώρας ἐθνῶν κατέστρεψεν ὁ Κύριος καὶ ἀπώλεσεν αὐτὰς ἕως θεμελίων γῆς.

Σοφ. Σειρ. 10,16 - Χωρας υπερηφάνων εθνών τας κατέστρεψεν ο Κυριος. Τας εξωλόθρευσεν έως τα θεμέλιά των.

Σοφ. Σειρ. 10,17 - ἐξήρανεν ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπώλεσεν αὐτοὺς καὶ κατέπαυσεν ἀπὸ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,17 - Εξήρανε την ζωήν των, εξωλόθρευσε τους κατοίκους των και έσβησε την ανάμνησίν των από την γην.

Σοφ. Σειρ. 10,18 - οὐκ ἔκτισται ἀνθρώποις ὑπερηφανία, οὐδὲ ὀργὴ θυμοῦ γεννήμασι γυναικῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,18 - Ο εγωϊσμός δεν είναι προωρισμένος και ταιριαστός δια τον άνθρωπον, ούτε ο θυμός και η οργή δια τα τέκνα των γυναικών.

Σοφ. Σειρ. 10,19 - Σπέρμα ἔντιμον ποῖον; σπέρμα ἀνθρώπου. σπέρμα ἔντιμον ποῖον; οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον. σπέρμα ἄτιμον ποῖον; σπέρμα ἀνθρώπου. σπέρμα ἄτιμον ποῖον; οἱ παραβαίνοντες ἐντολάς.

Σοφ. Σειρ. 10,19 - Ποίον γένος είναι έντιμον και ένδοξον ενώπιον του Θεού; Το γένος των ανθρώπων. Ποίον γένος ανθρώπων και ποίοι άνθρωποι είναι έντιμοι και δοξασμένοι πλησίον του Θεού; Εκείνοι μόνον, που φοβούνται τον Κυριον. Ποίον γένος μεταξύ των ζώντων δημιουργημάτων είναι δυνατόν να καταντήση καταφρονημένον και άδοξον; Το γένος των ανθρώπων. Ποίοι από το γένος αυτό περιπίπτουν εις αδοξίαν και καταφρόνησιν; Εκείνοι που παραβαίνουν τας εντολάς του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 10,20 - ἐν μέσῳ ἀδελφῶν ὁ ἡγούμενος αὐτῶν ἔντιμος, καὶ οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,20 - Αρχων απολαμβάνει δικαίαν τιμήν και δόξαν εν μέσω μόνον ανθρώπων, που θεωρούν ο ένας τον άλλον αδελφόν των. Αυτός δε ας έχη πάντοτε προ οφθαλμών και ας τιμά εκείνους, που ευλαβούνται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 10,22 - πλούσιος καὶ ἔνδοξος καὶ πτωχός, τὸ καύχημα αὐτῶν φόβος Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 10,22 - Και δια τον πλούσιον και δια τον ένδοξον και δια τον πτωχόν το καύχημα πρέπει να είναι ο σεβασμός προς τον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 10,23 - οὐ δίκαιον ἀτιμάσαι πτωχὸν συνετόν, καὶ οὐ καθήκει δοξάσαι ἄνδρα ἁμαρτωλόν.

Σοφ. Σειρ. 10,23 - Δεν είναι δίκαιον να θεωρήται ανάξιος τιμής ο συνετός, διότι είναι πτωχός. Ούτε δε να τιμάται και να δοξάζεται ο αμαρτωλός άνθρωπος επειδή είναι πλούσιος.

Σοφ. Σειρ. 10,24 - μεγιστὰν καὶ κριτὴς καὶ δυνάστης δοξασθήσεται, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῶν τις μείζων τοῦ φοβουμένου τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 10,24 - Οι μεγιστάνες και οι κριταί και οι άρχοντες δοξάζονται, αλλά κανείς από αυτούς δεν είναι ανώτερος από εκείνον, που φοβείται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 10,25 - οἰκέτῃ σοφῷ ἐλεύθεροι λειτουργήσουσι, καὶ ἀνὴρ ἐπιστήμων οὐ γογγύσει.

Σοφ. Σειρ. 10,25 - Ανθρωποι ελεύθεροι θα γίνουν υπηρέται εις δούλον σοφόν. Ο δε συνετός και μορφωμένος άνθρωπος δεν θα γογγύση δι' αυτό.

Σοφ. Σειρ. 10,26 - Μὴ σοφίζου ποιῆσαι τὸ ἔργον σου καὶ μὴ δοξάζου ἐν καιρῷ στενοχωρίας σου.

Σοφ. Σειρ. 10,26 - Μη αλαζονεύεσαι, ότι θα κάμης έργα μεγάλα ανώτερα από τας δυνάμεις σου. Και εις καιρόν δυσκολιών και στενοχωριών μη επιδεικνύεσαι αποκρύπτων την πραγματικήν σου κατάστασιν.

Σοφ. Σειρ. 10,27 - κρείσσων ἐργαζόμενος καὶ περισσεύων ἐν πᾶσιν ἢ περιπατῶν δοξαζόμενος καὶ ἀπορῶν ἄρτων.

Σοφ. Σειρ. 10,27 - Καλύτερος είναι εκείνος, που εργάζεται και ετσι ανταποκρίνεται εις όλας αυτού τας βιοτικάς ανάγκας, παρά εκείνος που περιπατεί καυχησιολογών καθ' ον χρόνον στερείται και από αυτό το ψωμί του.

Σοφ. Σειρ. 10,28 - τέκνον, ἐν πραΰτητι δόξασον τὴν ψυχήν σου καὶ δὸς αὐτῇ τιμὴν κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 10,28 - Παιδί μου, να τιμάς τον εαυτόν σου με την πραότητά σου και να αποδίδης στον εαυτόν σου την τιμήν και την θέσιν, που σου αξίζει.

Σοφ. Σειρ. 10,29 - τὸν ἁμαρτάνοντα εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίς δικαιώσει; καὶ τίς δοξάσει τὸν ἀτιμάζοντα τὴν ζωὴν αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 10,29 - Εκείνον που διαπράττει αμαρτήματα εναντίον της ψυχής του, ποιός θα ευρεθή να τον δικαιώση; Και ποιός θα δοξάση εκείνον, ο οποίος κατεξευτελίζει τον εαυτόν του με την απρεπή διαγωγήν του;

Σοφ. Σειρ. 10,30 - πτωχὸς δοξάζεται δι᾿ ἐπιστήμην αὐτοῦ, καὶ πλούσιος δοξάζεται διὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,30 - Ο πτωχός αποκτά δόξαν με την γνώσιν και μέ την σοφίαν του. Ο πλούσιος αποκτά δόξαν με τον πλούτον του. Προτιμότερος όμως είναι ο πρώτος.

Σοφ. Σειρ. 10,31 - ὁ δεδοξασμένος ἐν πτωχείᾳ, καὶ ἐν πλούτῳ ποσαχῶς; καὶ ὁ ἄδοξος ἐν πλούτῳ, καὶ ἐν πτωχείᾳ ποσαχῶς;

Σοφ. Σειρ. 10,31 - Εάν ο πτωχός είναι σοφός και δοξάζεται, πόσον περισσότερον θα δοξασθή όταν αποκτήση και πλούτον; Εάν ο πλούσιος δεν έχη την δόξαν της σοφίας, πόσον άδοξος θα είναι, όταν καταντήση πτωχός;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 11

Σοφ. Σειρ. 11,1 - Σοφία ταπεινοῦ ἀνυψώσει κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν μέσῳ μεγιστάνων καθίσει αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 11,1 - Η σοφία του ταπεινόφρονος ανθρώπου τον δοξάζει και τον τιμά, εν μέσω δε επισήμων ανθρώπων θα του δώση θέσιν.

Σοφ. Σειρ. 11,2 - μὴ αἰνέσῃς ἄνδρα ἐν κάλλει αὐτοῦ καὶ μὴ βδελύξῃ ἄνθρωπον ἐν ὁράσει αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 11,2 - Μη επαινέσης άνθρωπον δια την ωραιότητά του, ούτε και να αποστροφής άλλον άνθρωπον, διότι το πρόσωπόν του δεν είναι ωραίον.

Σοφ. Σειρ. 11,3 - μικρὰ ἐν πετεινοῖς μέλισσα, καὶ ἀρχὴ γλυκασμάτων ὁ καρπὸς αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 11,3 - Η μέλισσα από απόψεως σωματικής εμφανίσεως και ισχύος είναι μικρά μεταξύ των πτερωτών, αλλά το προϊόν των κόπων της είναι εξαιρετικής γλυκύτητας.

Σοφ. Σειρ. 11,4 - ἐν περιβολῇ ἱματίων μὴ καυχήσῃ καὶ ἐν ἡμέρᾳ δόξης μὴ ἐπαίρου· ὅτι θαυμαστὰ τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ κρυπτὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποις.

Σοφ. Σειρ. 11,4 - Μη καυχάσαι δια τα ωραία ενδύματα, που φορείς, ούτε και να αλαζονεύεσαι εις ημέρας δόξης σου. Ιδού, ότι τα έργα του Κυρίου είναι θαυμαστά· και όμως τα πλείστα από τα έργα του μένουν άγνωστα μεταξύ των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 11,5 - πολλοὶ τύραννοι ἐκάθισαν ἐπὶ ἐδάφους, ὁ δὲ ἀνυπονόητος ἐφόρεσε διάδημα.

Σοφ. Σειρ. 11,5 - Πολλοί άρχοντες έχασαν τους θρόνους και την εξουσίαν των και εκάθησαν κάτω στο χώμα. Εκείνος δέ, τον οποίον δια την ασημότητά του κανείς ποτέ δεν εσκέφθη, εφόρεσε βασιλικόν στέμμα εις την κεφαλήν του.

Σοφ. Σειρ. 11,6 - πολλοὶ δυνάσται ἠτιμάσθησαν σφόδρα, καὶ ἔνδοξοι παρεδόθησαν εἰς χεῖρας ἑτέρων.

Σοφ. Σειρ. 11,6 - Πολλοί βασιλείς και άρχοντες έχασαν το στέμμα και την εξουσίαν των και περιέπεσαν εις ασημότητα, όπως επίσης και πολλοί ένδοξοι παρεδόθησαν εις χείρας άλλων ως δούλοι.

Σοφ. Σειρ. 11,7 - πρὶν ἐξετάσῃς, μὴ μέμψῃ· νόησον πρῶτον καὶ τότε ἐπιτίμα.

Σοφ. Σειρ. 11,7 - Πριν ακριβώς εξετάσης και πληροφορηθής την αλήθειαν, μη κατηγορήσης. Πρώτα να κατανοήσης καλώς και κατόπιν να απευθύνης παρατηρήσεις και ελέγχους.

Σοφ. Σειρ. 11,8 - πρὶν ἢ ἀκοῦσαι, μὴ ἀποκρίνου καὶ ἐν μέσῳ λόγων μὴ παρεμβάλλου.

Σοφ. Σειρ. 11,8 - Πριν ακούσης και εννοήσης, μη δίδης απόκρισιν. Και όταν οι άλλοι ομιλούν, μη παρεμβαίνης, δια να τους διακόψης.

Σοφ. Σειρ. 11,9 - περὶ πράγματος, οὗ οὐκ ἔστι σοι χρεία, μὴ ἔριζε καὶ ἐν κρίσει ἁμαρτωλῶν μὴ συνέδρευε.

Σοφ. Σειρ. 11,9 - Δια ζητήματα, τα οποία δεν σε αφορούν, μη φιλονεικής, εις δε τας αντεγκλήσεις και τας δίκας των αμαρτωλών ανθρώπων μη ανακατεύεσαι.

Σοφ. Σειρ. 11,10 - Τέκνον, μὴ περὶ πολλὰ ἔστωσαν αἱ πράξεις σου· ἐὰν πληθυνῄς, οὐκ ἀθωωθήσῃ· καὶ ἐὰν διώκῃς, οὐ μὴ καταλάβῃς, καὶ οὐ μὴ ἐκφύγῃς διαδράς.

Σοφ. Σειρ. 11,10 - Παιδί μου, μη εκτείνεσαι εις πολλά έργα και μάλιστα ανώτερα των δυνάμεών σου. Εάν πληθύνης τα έργα σου και τας ασχολίας σου, θα περιπέσης ενδεχομένως εις σφάλματα και δεν θα μείνης χωρίς ενόχην. Και εάν επιδιώκης να επιτύχης πολλά, δεν θα κατορθώσης να αποφύγης τας αποτυχίας.

Σοφ. Σειρ. 11,11 - ἔστι κοπιῶν καὶ πονῶν καὶ σπεύδων, καὶ τόσῳ μᾶλλον ὑστερεῖται.

Σοφ. Σειρ. 11,11 - Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι κοπιάζουν και μοχθούν και σπεύδουν συνεχώς, και όμως τόσον περισσότερον στερούνται.

Σοφ. Σειρ. 11,12 - ἔστι νωθρὸς καὶ προσδεόμενος ἀντιλήψεως, ὑστερῶν ἰσχύϊ καὶ πτωχείᾳ περισσεύει· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπέβλεψαν αὐτῷ εἰς ἀγαθά, καὶ ἀνώρθωσεν αὐτὸν ἐκ ταπεινώσεως αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 11,12 - Υπάρχουν εξ αντιθέτου άνθρωποι αδύνατοι, μειωμένης δραστηριότητος, οι οποίοι έχουν ανάγκην συμπαραστάσεως και βοηθείας των άλλων, υστερούν αυτοί εις δύναμιν και ευρίσκονται εις μεγάλην

πτωχείαν. Εν τούτοις προς αυτούς ο Κυριος στρέφει με ευμένειαν τους οφθαλμούς του και τους ανορθώνει από την ταπεινήν και δύσκολον θέσιν των.

Σοφ. Σειρ. 11,13 - καὶ ἀνύψωσε κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεθαύμασαν ἐπ᾿ αὐτῷ πολλοί.

Σοφ. Σειρ. 11,13 - Ανυψώνει την κεφαλήν των τους τιμά και τους εμφανίζει μεταξύ των άλλων, ώστε πολλοί άνθρωποι να καταλαμβάνωνται από θαυμασμόν δι' αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 11,14 - ἀγαθὰ καὶ κακά, ζωὴ καὶ θάνατος, πτωχεία καὶ πλοῦτος παρὰ Κυρίου ἐστί.

Σοφ. Σειρ. 11,14 - Τα καλά και τα δυσάρεστα, η ζωή και ο θάνατος, ο πλούτος και η πτωχεία, δίδονται και κατευθύνονται από τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 11,17 - δόσις Κυρίου παραμένει εὐσεβέσι, καὶ ἡ εὐδοκία αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα εὐοδωθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 11,17 - Αι δωρεαί του Θεού δίδονται και παραμένουν εις χείρας των ευσεβών. Η δε ευμενεία του Κυρίου προστατεύει και κατευοδώνει αυτούς στους αιώνας.

Σοφ. Σειρ. 11,18 - ἔστι πλουτῶν ἀπὸ προσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἡ μερὶς τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 11,18 - Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι πλουτούν, διότι έχουν ενδιαφέρον δια το χρήμα και διότι είναι σφιχτοχέρηδες. Ιδού όμως ποία θα είναι η αμοιβή των·

Σοφ. Σειρ. 11,19 - ἐν τῷ εἰπεῖν αὐτόν· εὗρον ἀνάπαυσιν καὶ νῦν φάγομαι ἐκ τῶν ἀγαθῶν μου, καὶ οὐκ οἶδε τίς καιρὸς παρελεύσεται καὶ καταλείψει αὐτὰ ἑτέροις καὶ ἀποθανεῖται.

Σοφ. Σειρ. 11,19 - Οταν θα είπουν “ευρήκα επιτέλους την ησυχίαν και ανάπαυσίν μου και τώρα θα τρώγω και θα απολαμβάνω τα αγαθά μου”, εν τούτοις δεν γνωρίζει επί πόσον καιρόν θα διαρκέση αυτή η κατάστασις και πότε θα εγκαταλείψη τα αγαθά του στους άλλους, διότι αυτός θα αποθάνη.

Σοφ. Σειρ. 11,20 - στῆθι ἐν διαθήκῃ σου καὶ ὁμίλει ἐν αὐτῇ καὶ ἐν τῷ ἔργῳ σου παλαιώθητι.

Σοφ. Σειρ. 11,20 - Συ όμως μένε προσηλωμένος στο έντιμον έργον, που έχεις αναλάβει. Αυτό να έχης σύντροφόν σου εις την καρδίαν και την διάνοιάν σου και γήρασε στο έργον σου αυτό.

Σοφ. Σειρ. 11,21 - μὴ θαύμαζε ἐν ἔργοις ἁμαρτωλοῦ, πίστευε τῷ Κυρίῳ καὶ ἔμμενε τῷ πόνῳ σου· ὅτι κοῦφον ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου διὰ τάχους ἐξάπινα πλουτίσαι πένητα.

Σοφ. Σειρ. 11,21 - Μη καταπλήττεσαι δια τα έργα του αμαρτωλού. Συ έχε πίστιν και εμπιστοσύνην στον Κυριον και μένε σταθερός στο έργον σου, όσον κουραστικόν και αν είναι. Διότι είναι εύκολον στον Κυριον ταχύτατα και αμέσως να δώση πλούτη στον πτωχόν.

Σοφ. Σειρ. 11,22 - εὐλογία Κυρίου ἐν μισθῷ εὐσεβοῦς, καὶ ἐν ὥρᾳ ταχινῇ ἀναθάλλει εὐλογίαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 11,22 - Η ευλογία του Κυρίου είναι ο μισθός και η ανταμοιβή του ευσεβούς. Και εις στιγμήν χρόνου ημπορεί να κάμη, ώστε να αναθάλη και να καρποφορήση η ευλογία του.

Σοφ. Σειρ. 11,23 - μὴ εἴπῃς· τίς ἐστί μου χρεία, καὶ τίνα ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται μου τὰ ἀγαθά;

Σοφ. Σειρ. 11,23 - Μη είπης· “τι ανάγκην έχω πλέον, ποιά άλλα αγαθά ημπορώ από έδω και πέρα να έχω;”

Σοφ. Σειρ. 11,24 - μὴ εἴπῃς· αὐτάρκη μοί ἐστι, καὶ τί ἀπὸ τοῦ νῦν κακωθήσομαι;

Σοφ. Σειρ. 11,24 - Μη είπης· “αρκετά είναι αυτά, που έχω. Και ποίον κακόν η ποίαν δυστυχίαν έχω να φοβηθώ από τώρα και στο εξής;”

Σοφ. Σειρ. 11,25 - ἐν ἡμέρᾳ ἀγαθῶν ἀμνησία κακῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κακῶν οὐ μνησθήσεται ἀγαθῶν·

Σοφ. Σειρ. 11,25 - Εις περίοδον ευτυχίας και μέσα στον πλούτον των αγαθών δεν ενθυμείται κανείς τας θλίψεις και στενοχωρίας. Οπως επίσης και εις περίοδον στενοχωριών και συμφορών δεν ενθυμείται τα αγαθά, που είχεν άλλοτε.

Σοφ. Σειρ. 11,26 - ὅτι κοῦφον ἔναντι Κυρίου ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς ἀποδοῦναι ἀνθρώπῳ κατὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 11,26 - Είναι όμως ευκολώτατον στον Κυριον κατά την ώραν του θανάτου να αποδώση στον κάθε άνθρωπον ανάλογα με τον τρόπον της ζωής του και με τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 11,27 - κάκωσις ὥρας ἐπιλησμονὴν ποιεῖ τρυφῆς, καὶ ἐν συντελείᾳ ἀνθρώπου ἀποκάλυψις ἔργων αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 11,27 - Μια ώρα στενοχωρίας και θλίψεως κάμνει τον άνθρωπον να λησμονήση τας ημέρας της ευτυχίας του. Κατά δε την ώραν του θανάτου του θα αποκαλυφθούν όλα αυτού τα έργα.

Σοφ. Σειρ. 11,28 - πρὸ τελευτῆς μὴ μακάριζε μηδένα, καὶ ἐν τέκνοις αὐτοῦ γνωσθήσεται ἀνήρ.

Σοφ. Σειρ. 11,28 - Δια τούτο προ του θανάτου μη καλοτυχίζης κανένα. Και εις τα τέκνα του, τα οποία θα τον κληρονομήσουν, θα δειχθή ο άνθρωπος, ποιός πραγματικά είναι.

Σοφ. Σειρ. 11,29 - Μὴ πάντα ἄνθρωπον εἴσαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, πολλὰ γὰρ τὰ ἔνεδρα τοῦ δολίου.

Σοφ. Σειρ. 11,29 - Μη εισάγης κάθε άνθρωπον στο σπίτι σου. Διότι πολλαί είναι αι παγίδες, τας οποίας στήνουν οι δόλιοι άνθρωποι.

Σοφ. Σειρ. 11,30 - πέρδιξ θηρευτὴς ἐν καρτάλλῳ, οὕτως καρδία ὑπερηφάνου, καὶ ὡς ὁ κατάσκοπος ἐπιβλέπει πτῶσιν·

Σοφ. Σειρ. 11,30 - Οπως η πέρδικα τίθεται στο κλουβί του κυνηγού ως δόλωμα, έτσι είναι η καρδιά, ο νους και η διάθεσις του υπερηφάνου, διότι ως κατάσκοπος αυτός παρακολουθεί και περιμένει την κατάρρευσίν σου.

Σοφ. Σειρ. 11,31 - τὰ γὰρ ἀγαθὰ εἰς κακὰ μεταστρέφων ἐνεδρεύει καὶ ἐν τοῖς αἱρετοῖς ἐπιθήσει μῶμον.

Σοφ. Σειρ. 11,31 - Αυτός ενεδρεύει και προσπαθεί να μεταβάλη τα καλά εις κακά, εναντίον δε των εκλεκτών και διακεκριμένων προσπαθεί να προσάψη κατηγορίας.

Σοφ. Σειρ. 11,32 - ἀπὸ σπινθῆρος πυρὸς πληθύνεται ἀνθρακιά, καὶ ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς εἰς αἷμα ἐνεδρεύει.

Σοφ. Σειρ. 11,32 - Από ένα σπινθήρα ανάπτει μεγάλη φωτιά· και ένας αμαρτωλός άνθρωπος στήνει ενέδρας, δια να χύση αίματα.

Σοφ. Σειρ. 11,33 - πρόσεχε ἀπὸ κακούργου, πονηρὰ γὰρ τεκταίνει, μήποτε μῶμον εἰς τὸν αἰῶνα δῷ σοι.

Σοφ. Σειρ. 11,33 - Πρόσεχε από τον κακοποιόν άνθρωπον, διότι αυτός πάντοτε καταστρώνει και θέτει εις ενέργειαν πονηρά σχέδια. Πρόσεχε, μήπως και εναντίον σου προσάψη κατηγορίαν άδικον, η οποία θα μείνη πάντοτε.

Σοφ. Σειρ. 11,34 - ἐνοίκισον ἀλλότριον καὶ διαστρέψει σε ἐν ταραχαῖς, καὶ ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου.

Σοφ. Σειρ. 11,34 - Βαλε ένα ξένον στο σπίτι σου και αυτός θα σε αναστατώση με τας ταραχάς, που θα υπεγείρη στον οίκον σου, και θα σε αποξενώση από τους ιδικούς σου ανθρώπους.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 12

Σοφ. Σειρ. 12,1 - Ἐὰν εὖ ποιῇς, γνῶθι τίνι ποιεῖς, καὶ ἔσται χάρις τοῖς ἀγαθοῖς σου.

Σοφ. Σειρ. 12,1 - Εάν κάμνης ευεργεσίας, πρόσεχε εις ποίον τας κάμνεις, και θα εύρης τότε ευχαρίστησιν δι' αυτάς.

Σοφ. Σειρ. 12,2 - εὖ ποίησον εὐσεβεῖ, καὶ εὑρήσεις ἀνταπόδομα καὶ εἰ μὴ παρ᾿ αὐτοῦ, ἀλλὰ παρὰ Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 12,2 - Ευεργέτησε τον ευσεβή, άνθρωπον δηλαδή που αξίζει να ευεργετηθή, και θα εύρης από αυτόν ευγνώμονα ανταπόδοσιν. Αλλά και αν δεν εύρης από εκείνον, θα εύρης την ανταπόδοσιν του αγαθού από τον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 12,3 - οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ τῷ ἐνδελεχίζοντι εἰς κακὰ καὶ τῷ ἐλεημοσύνην μὴ χαριζομένῳ.

Σοφ. Σειρ. 12,3 - Δεν είναι ορθόν και δίκαιον να ευεργετήται άνθρωπος, ο οποίος ισχυρογνωμόνως επιμένει στο κακόν. Οπως επίσης και εκείνος, ο

οποίος, ενώ ημπορεί, δεν κάμνει ποτέ ελεημοσύνην.
Σοφ. Σειρ. 12,4 - δὸς τῷ εὐσεβεῖ καὶ μὴ ἀντιλάβῃ τοῦ ἁμαρτωλοῦ.
Σοφ. Σειρ. 12,4 - Δώσε την ελεημοσύνην σου στον ευσεβή και μη έρχεσαι εις βοήθειαν του αμετανοήτου αμαρτωλού.
Σοφ. Σειρ. 12,5 - εὖ ποίησον τῷ ταπεινῷ καὶ μὴ δῷς ἀσεβεῖ· ἐμπόδισον τοὺς ἄρτους αὐτοῦ καὶ μὴ δῷς αὐτῷ, ἵνα μὴ ἐν αὐτοῖς σε δυναστεύσῃ· διπλάσια γὰρ κακὰ εὑρήσεις ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, οἷς ἂν ποιήσῃς αὐτῷ.
Σοφ. Σειρ. 12,5 - Ευεργέτησε τον ταπεινόν άνθρωπον και μη δώσης την ευεργεσίαν σου στον πωρωμένον ασεβή. Κράτησε τους άρτους σου, μη τους δίδης στον ασεβή, δια να μη σε καταδυναστεύση εκείνος με αυτούς. Διότι θα εύρης από αυτόν όχι ευγνωμοσύνην, αλλά διπλάσια κακά από τα αγαθά, τα οποία του έκαμες.
Σοφ. Σειρ. 12,6 - ὅτι καὶ ὁ Ὕψιστος ἐμίσησεν ἁμαρτωλοὺς καὶ τοῖς ἀσεβέσιν ἀποδώσει ἐκδίκησιν.
Σοφ. Σειρ. 12,6 - Διότι και αυτός ούτος ο Υψιστος μισεί και αποστρέφεται τους αμαρτωλούς. Και θα ανταποδώση στους ασεβείς την δικαίαν τιμωρίαν.
Σοφ. Σειρ. 12,7 - δὸς τῷ ἀγαθῷ καὶ μὴ ἀντιλάβου τοῦ ἁμαρτωλοῦ.
Σοφ. Σειρ. 12,7 - Πρόσφερε, λοιπόν, την βοήθειαν και ευεργεσίαν σου στον αγαθόν και μη έρχεσαι εις βοήθειαν του αμαρτωλού.
Σοφ. Σειρ. 12,8 - Οὐκ ἐκδικηθήσεται ἐν ἀγαθοῖς ὁ φίλος καὶ οὐ κρυβήσεται ἐν κακοῖς ὁ ἐχθρός.
Σοφ. Σειρ. 12,8 - Ο φίλος σου δεν θα σε φθονήση ούτε θα προσπαθήση να σε βλάψη, όταν ευτυχής· όπως επίσης και ο εχθρός σου δεν θα κρύψη την χαράν του, εάν περιπέσης εις δυστυχίαν.
Σοφ. Σειρ. 12,9 - ἐν ἀγαθοῖς ἀνδρὸς οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἐν λύπῃ, καὶ ἐν τοῖς κακοῖς αὐτοῦ καὶ ὁ φίλος διαχωρισθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 12,9 - Οταν ένας ευτυχή και απολαμβάνη τα αγαθά του, οι εχθροί του στενοχωρούνται. Οταν όμως περιπέση εις συμφοράς και στενοχωρίας, τότε και αυτός ακόμη ο φίλος του είναι δυνατόν να τον εγκαταλείψη.
Σοφ. Σειρ. 12,10 - μὴ πιστεύσῃς τῷ ἐχθρῷ σου εἰς τὸν αἰῶνα· ὡς γὰρ ὁ χαλκὸς ἰοῦται, οὕτως ἡ πονηρία αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 12,10 - Μη δίδης ποτέ εμπιστοσύνην στον εχθρόν σου, διότι, όπως ο χαλκός οξειδώνεται και δεν φαίνεται το εσωτερικόν του, έτσι είναι και η πονηρία του εχθρού.
Σοφ. Σειρ. 12,11 - καὶ ἐὰν ταπεινωθῇ καὶ πορεύηται συγκεκυφώς, ἐπίστησον τὴν ψυχήν σου καὶ φύλαξαι ἀπ᾿ αὐτοῦ καὶ ἔσῃ αὐτῷ ὡς ἐκμεμαχὼς ἔσοπτρον, καὶ γνώσῃ ὅτι οὐκ εἰς τέλος κατίωσε.
Σοφ. Σειρ. 12,11 - Εάν αυτός ταπεινωθή ενώπιόν σου και βαδίζη με την κεφαλήν προς τα κάτω, πρόσεξε τον εαυτόν σου και φυλάξου από αυτόν. Να φερθής και να πράξης απέναντι αυτού, όπως κάμνεις, όταν έχης καθαρίσει

ένα καθρέπτην. Η σκουριά χαι η υποκρισία του εχθρού σου δεν θα μείνη έως τέλος. Θα φανή αυτός που πραγματικά είναι.

Σοφ. Σειρ. 12,12 - μὴ στήσῃς αὐτὸν παρὰ σεαυτῷ, μὴ ἀνατρέψας σε στῇ ἐπὶ τὸν τόπον σου· μὴ καθίσῃς αὐτὸν ἐκ δεξιῶν σου, μήποτε ζητήσῃ τὴν καθέδραν σου καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτων ἐπιγνώσῃ τοὺς λόγους μου καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων μου κατανυγήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 12,12 - Μη τοποθετήσης τον εχθρόν σου πλησίον σου, δια να μη σε ανατρέψη και καθίση εκείνος εις την θέσιν σου. Μη τον βάλης να καθίση εκ δεξιών σου, δια να μη επιζητήση εκείνος να σε εκτοπίση και καθίση στο κάθισμά σου. Ετσι δε πολύ αργά θα κατανοήσης την αξίαν των λόγων μου και θα λυπηθής, διότι δεν ήκουσες τας σύμβουλάς μου.

Σοφ. Σειρ. 12,13 - τίς ἐλεήσει ἐπαοιδὸν ὀφιόδηκτον καὶ πάντας τοὺς προσάγοντας θηρίοις;

Σοφ. Σειρ. 12,13 - Ποιός θα λυπηθή και θα δείξη οίκτον προς τον μάγον, που γοητεύει τα φίδια με τα άσματα του, όταν τον δαγκώση το φίδι η προς τους θηριοδαμαστάς, οι οποίοι πλησιάζουν τα θηρία;

Σοφ. Σειρ. 12,14 - οὕτως τὸν προσπορευόμενον ἀνδρὶ ἁμαρτωλῷ καὶ συμφυρόμενον ἐν ταῖς ἁμαρτίαις αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,14 - Ετσι συμβαίνει και με εκείνον, που αναστρέφεται και πορεύεται μαζή με αμαρτωλόν άνθρωπον και συμφύρεται με τας αμαρτίας εκείνου.

Σοφ. Σειρ. 12,15 - ὥραν μετὰ σοῦ διαμενεῖ, καὶ ἐὰν ἐκκλίνῃς, οὐ μὴ καρτερήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 12,15 - Προσωρινώς μένει μαζή σου, όταν σε βλέπη να ίστασαι και έχη συμφέρον από σέ. Εάν όμως κλονισθής, δεν θα σε στηρίξη ούτε θα παραμείνη κοντά σου.

Σοφ. Σειρ. 12,16 - καὶ ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ γλυκανεῖ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ βουλεύσεται ἀνατρέψαι σε εἰς βόθρον· ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ δακρύσει ὁ ἐχθρός, καὶ ἐὰν εὕρῃ καιρόν, οὐκ ἐμπλησθήσεται ἀφ᾿ αἵματος.

Σοφ. Σειρ. 12,16 - Ο εχθρός σου θα έχη πάντοτε γλυκά λόγια εις τα χείλη του· εις την καρδίαν του όμως θα σκέπτεται, να σε ανατρέψη και να σε ρίψη εις βόθρον. Ο εχθρός σου θα έχη υποκριτικά δάκρυα συμπαθείας εις τα μάτια του δια σέ. Εάν όμως εύρη ευκαιρίαν, δεν θα χορταίνη από το αίμα σου.

Σοφ. Σειρ. 12,17 - κακὰ ἂν ὑπαντήσῃ σοι, εὑρήσεις αὐτὸν ἐκεῖ πρότερόν σου, καὶ ὡς βοηθῶν ὑποσχάσει πτέρναν σου·

Σοφ. Σειρ. 12,17 - Εάν σου συμβή κάτι κακόν, θα εύρης αυτόν εκεί έμπροσθέν σου· και προσποιούμενος ότι σε βοηθεί, θα σε αρπάση από την πτέρναν, δια να σε ρίψη κάτω.

Σοφ. Σειρ. 12,18 - κινήσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐπικροτήσει ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καὶ πολλὰ διαψιθυρίσει καὶ ἀλλοιώσει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 12,18 - Επειτα θα κινή εμπαικτικώς την κεφαλήν του, θα κτυπά με χαιρεκακίαν τας παλάμας του, θα ψιθυρίζη πολλά εις βάρος σου και θα μεταβάλη το πρόσωπόν του, ώστε να φανή μοχθηρόν, όπως εις την πραγματικότητα είναι.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 13

Σοφ. Σειρ. 13,1 - Ὁ ἁπτόμενος πίσσης μολυνθήσεται, καὶ ὁ κοινωνῶν ὑπερηφάνῳ ὁμοιωθήσεται αὐτῷ.
Σοφ. Σειρ. 13,1 - Εκείνος που εγγίζει την πίσσαν, θα πασαλειφθή με την ακαθαρσίαν της, και εκείνος που συναναστρέφεται με άνθρωπον υπερήφανον, θα γίνη όμοιος με αυτόν.
Σοφ. Σειρ. 13,2 - βάρος ὑπὲρ σὲ μὴ ἄρῃς, καὶ ἰσχυροτέρῳ σου καὶ πλουσιωτέρῳ μὴ κοινώνει. τί κοινωνήσει χύτρα πρὸς λέβητα; αὕτη προσκρούσει, καὶ αὕτη συντριβήσεται.
Σοφ. Σειρ. 13,2 - Μη σηκώνης στους ώμους σου βάρος ανώτερον από τας δυνάμεις σου. Με άνθρωπον, που είναι ισχυρότερος και πλουσιώτερος από σέ, μη έχης πολλήν επικοινωνίαν. Ποίαν σχέσιν ημπορεί να έχη μία πηλίνη χύτρα με τον χάλκινον λέβητα; Εάν προσκρούση εις εκείνον, αυτή θα συντριβή.
Σοφ. Σειρ. 13,3 - πλούσιος ἠδίκησε, καὶ αὐτὸς προσενεβριμήσατο· πτωχὸς ἠδίκηται, καὶ αὐτὸς προσδεηθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 13,3 - Ο πλούσιος αδικεί και έχει το θράσος να μεγαλαυχή και να επιπλήττη. Ο πτωχός αδικείται και όμως ικετεύει και παρακαλεί, ως εάν είναι ένοχος.
Σοφ. Σειρ. 13,4 - ἐὰν χρησιμεύσῃς, ἐργᾶται ἐν σοί· καὶ ἐὰν ὑστερήσῃς, καταλείψει σε.
Σοφ. Σειρ. 13,4 - Εάν συ ο πτωχός είσαι εις κάτι χρήσιμος προς τον πλούσιον, θα σε εκμεταλλευθή. Εάν όμως ευρεθής εις ανάγκην και στέρησιν, αυτός θα σε εγκαταλείψη.
Σοφ. Σειρ. 13,5 - ἐὰν ἔχῃς, συμβιώσεταί σοι καὶ ἀποκενώσει σε, καὶ αὐτὸς οὐ πονέσει.
Σοφ. Σειρ. 13,5 - Εάν έχης αγαθά, αυτός υποκριτικώτατα θα σε συναναστρέφεται και θα ζη μαζή σου, μέχρις ότου σου αρπάση τα αγαθά και σε αδειάση εντελώς από αυτά. Δεν θα αισθανθή δε καμμίαν λύπην και στενοχωρίαν δια το κακόν, που σου έκαμε.
Σοφ. Σειρ. 13,6 - χρείαν ἔσχηκέ σου, καὶ ἀποπλανήσει σε καὶ προσγελάσεταί σοι καὶ δώσει σοι ἐλπίδα· λαλήσει σοι καλὰ καὶ ἐρεῖ· τίς ἡ

χρεία σου;

Σοφ. Σειρ. 13,6 - Οταν έχη την ανάγκην σου, θα προσπαθήση να σε παραπλανήση. Θα φανή φιλομειδής και γελαστός απέναντί σου και θα σου δώση ελπίδα. Θα ομιλήση προς σε με καλά λόγια και θα σου πη, “τι ανάγκην έχεις;”

Σοφ. Σειρ. 13,7 - καὶ αἰσχυνεῖ σε ἐν τοῖς βρώμασιν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀποκενώσῃ σε δὶς ἢ τρίς, καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτων καταμωκήσεταί σου· μετὰ ταῦτα ὄψεταί σε καὶ καταλείψει σε καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κινήσει ἐπὶ σοί.

Σοφ. Σειρ. 13,7 - Θα σε κάμη να αισθανθής συστολήν απέναντί του με τα συμπόσιά του, μέχρις ότου σε απογυμνώση από τα αγαθά σου δύο και τρεις φορές και τελευταία θα σε ειρωνεύεται και θα σε περιγελά. Επειτα θα ίδη την πτωχείαν, εις την οποίαν σε κατήντησε, θα σε εγκαταλείψη και θα κινή εμπαικτικώς την κεφαλήν του εις βάρος σου.

Σοφ. Σειρ. 13,8 - πρόσεχε μὴ ἀποπλανηθῇς καὶ μὴ ταπεινωθῇς ἐν ἀφροσύνῃ σου.

Σοφ. Σειρ. 13,8 - Πρόσεχε, μη παραπλανηθής από αυτόν, δια να μη εξευτελισθής με αυτήν σου την απερισκεψίαν.

Σοφ. Σειρ. 13,9 - Προσκαλεσαμένου σε δυνάστου, ὑποχωρῶν γίνου, καὶ τόσῳ μᾶλλον προσκαλέσεταί σε.

Σοφ. Σειρ. 13,9 - Οταν ένας άρχων σε προσκαλή, δια να σε τιμήση, συ προσπάθησε να αποφύγης την πρόσκλησιν και αυτός τόσον περισσότερον θα σε προσκαλή.

Σοφ. Σειρ. 13,10 - μὴ ἔμπιπτε, ἵνα μὴ ἀπωσθῇς, καὶ μὴ μακρὰν ἀφίστω, ἵνα μὴ ἐπιλησθῇς.

Σοφ. Σειρ. 13,10 - Παντως μη σπεύδης προς αυτόν, δια να μη σε απωθήση κατόπιν, αλλά και να μη στέκεσαι πολύ μακράν, δια να μη σε λησμονήση.

Σοφ. Σειρ. 13,11 - μὴ ἔπεχε ἰσηγορεῖσθαι μετ᾿ αὐτοῦ καὶ μὴ πίστευε τοῖς πλείοσι λόγοις αὐτοῦ· ἐκ πολλῆς γὰρ λαλιᾶς πειράσει σε καὶ ὡς προσγελῶν ἐξετάσει σε.

Σοφ. Σειρ. 13,11 - Πρόσεχε, μη ομιλήσης μαζή του ως ίσος προς ίσον, και μη δίδης εμπιστοσύνην εις τα πολλά λόγια του. Διότι αυτός με τα πολλά λόγια του θα θελήση να σε δοκιμάση, και καθ' ον χρόνον γελαστός θα σου ομιλή θα βυθομετρή τα βάθη της καρδίας σου.

Σοφ. Σειρ. 13,12 - ἀνελεήμων ὁ μὴ συντηρῶν λόγους καὶ οὐ μὴ φείσηται περὶ κακώσεως καὶ δεσμῶν.

Σοφ. Σειρ. 13,12 - Σκληρός θα φανή προς σε αυτός, που εδείχθη πλούσιος εις λόγια και υποσχέσεις. Και δεν θα λυπηθή ούτε θα διστάση, να χρησιμοποιήση εναντίον σου βασανιστήρια και δεσμά φυλακής.

Σοφ. Σειρ. 13,13 - συντήρησον καὶ πρόσεχε σφοδρῶς, ὅτι μετὰ τῆς πτώσεώς σου περιπατεῖς.

Σοφ. Σειρ. 13,13 - Λαβε τα μέτρα σου, πρόσεχε πάρα πολύ. Διότι συναναστρεφόμενος εκείνον συμπορεύεσαι με βέβαίαν την πτώσιν σου.

Σοφ. Σειρ. 13,14 - [ἀκούων αὐτὰ ἐν ὕπνῳ σου γρηγόρησον· πάσῃ ζωῇ σου ἀγάπα τὸν Κύριον, καὶ ἐπικαλοῦ αὐτὸν εἰς σωτηρίαν σου].

Σοφ. Σειρ. 13,14 - Ακούων αυτά πρόσεχε και εις αυτόν ακόμη τον ύπνον σου. Εις όλην σου την ζωήν τον Κυριον μόνον να αγαπάς και αυτόν να επικαλήσαι δια την σωτηρίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 13,15 - Πᾶν ζῷον ἀγαπᾷ τὸ ὅμοιον αὐτῷ καὶ πᾶς ἄνθρωπος τὸν πλησίον αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 13,15 - Καθε ζώον αγαπώ το όμοιον προς αυτό. Ετσι και κάθε άνθρωπος αγαπά τον από κοινωνικής θέσεως και μορφώσεως όμοιόν του.

Σοφ. Σειρ. 13,16 - πᾶσα σὰρξ κατὰ γένος συνάγεται, καὶ τῷ ὁμοίῳ αὐτοῦ προσκολληθήσεται ἀνήρ.

Σοφ. Σειρ. 13,16 - Καθε ζώον εντάσσεται και αποτελεί ομάδα με αλλά ζώα του είδους του. Ετσι και κάθε άνθρωπος επικοινωνεί και προσκολλάται εις άλλους ομοίους του.

Σοφ. Σειρ. 13,17 - τί κοινωνήσει λύκος ἀμνῷ; οὕτως ἁμαρτωλὸς πρὸς εὐσεβῆ.

Σοφ. Σειρ. 13,17 - Ποία σχέσις και επικοινωνία είναι δυνατόν να υπάρχη μεταξύ λύκου και αρνίου; Ετσι μεταξύ αμαρτωλού και ευσεβούς ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 13,18 - τίς εἰρήνη ὑαίνῃ πρὸς κύνα; καὶ τίς εἰρήνη πλουσίῳ πρὸς πένητα;

Σοφ. Σειρ. 13,18 - Ποία ειρηνική σχέσις και επικοινωνία είναι δυνατόν να υπάρχη ανάμεσα εις την ύαιναν και το σκυλί; Καμμία. Ποία κατ' αναλογίαν ειρηνική επικοινωνία και αναστροφή ημπορεί να υπάρχη μεταξύ ενός πλουσίου και ενός πτωχού;

Σοφ. Σειρ. 13,19 - κυνήγια λεόντων ὄναγροι ἐν ἐρήμῳ, οὕτως νομαὶ πλουσίων πτωχοί.

Σοφ. Σειρ. 13,19 - Οι λέοντες κυνηγούν αγρίους όνους εις ερήμους περιοχάς. Ετσι θήραμα και βοσκή των πλουσίων είναι οι πτωχοί.

Σοφ. Σειρ. 13,20 - βδέλυγμα ὑπερηφάνῳ ταπεινότης, οὕτως βδέλυγμα πλουσίῳ πτωχός.

Σοφ. Σειρ. 13,20 - Η ταπεινοφροσύνη είναι μισητή και αποκρουστική στον υπερήφανον. Ετσι αποκρουστικός είναι και ο πτωχός στον πλούσιον.

Σοφ. Σειρ. 13,21 - πλούσιος σαλευόμενος στηρίζεται ὑπὸ φίλων, ταπεινὸς δὲ πεσὼν προσαπωθεῖται ὑπὸ φίλων.

Σοφ. Σειρ. 13,21 - Οταν κάποιος πλούσιος κλονισθή, στηρίζεται από τους φίλους του. Οταν όμως ο πτωχός περιπέση εις δυστυχίαν, σπρώχνεται και από αυτούς τους φίλους του.

Σοφ. Σειρ. 13,22 - πλουσίου σφαλέντος πολλοὶ ἀντιλήπτορες, ἐλάλησεν ἀπόῤῥητα καὶ ἐδικαίωσαν αὐτόν. ταπεινὸς ἔσφαλε καὶ προσεπετίμησαν αὐτῷ, ἐφθέγξατο σύνεσιν καὶ οὐκ ἐδόθη αὐτῷ τόπος.

Σοφ. Σειρ. 13,22 - Οταν ένας πλούσιος περιπέση εις αποτυχίας, πολλοί θα τρέξουν να τον βοηθήσουν. Λέγει ανοησίες και λόγια, που δια συστολήν και εντροπήν δεν πρέπει να λέγωνται, και σπεύδουν όλοι να τον δικαιολογήσουν. Οταν όμως ο πτωχός υποπέση εις σφάλμα, όλοι τον παρατηρούν και τον ελέγχουν. Δεν ευρίσκει ακόμη θέσιν ούτε και όταν λέγη σοφά και συνετά λόγια.

Σοφ. Σειρ. 13,23 - πλούσιος ἐλάλησε καὶ πάντες ἐσίγησαν, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ ἀνύψωσαν ἕως τῶν νεφελῶν. πτωχὸς ἐλάλησε καὶ εἶπαν· τίς οὗτος; κἂν προσκόψῃ, προσανατρέψουσιν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 13,23 - Ομιλεί ο πλούσιος και όλοι σιωπούν· εγκωμιάζουν τα λόγια του και τα ανυψώνουν έως τα σύννεφα του ουρανού. Ομιλεί ο πτωχός και εκείνοι περιφρονητικώς λέγουν αναμεταξύ των· “ποιός είναι αυτός που τολμά να ομιλή;” Εάν ο πτωχός σκοντάψη, θα τον ρίψουν κατά γης και θα τον ποδοπατήσουν.

Σοφ. Σειρ. 13,24 - ἀγαθὸς ὁ πλοῦτος, ᾧ μή ἐστιν ἁμαρτία, καὶ πονηρὰ ἡ πτωχεία ἐν στόματι ἀσεβοῦς.

Σοφ. Σειρ. 13,24 - Καλός είναι ο πλούτος μόνον εκεί, όπου δεν υπάρχει αμαρτία. Θεωρείται δε κακή και καταφρονητέα η πτωχεία μόνον από την καρδίαν και τα στόματα των ασεβών.

Σοφ. Σειρ. 13,25 - Καρδία ἀνθρώπου ἀλλοιοῖ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐάν τε εἰς ἀγαθὰ ἐάν τε εἰς κακά.

Σοφ. Σειρ. 13,25 - Η καρδιά του ανθρώπου ανάλογα με το περιεχόμενόν της κάνει το πρόσωπόν του είτε ευχάριστον είτε σκυθρωπόν.

Σοφ. Σειρ. 13,26 - ἴχνος καρδίας ἐν ἀγαθοῖς πρόσωπον ἱλαρόν, καὶ εὕρεσις παραβολῶν διαλογισμοὶ μετὰ κόπου.

Σοφ. Σειρ. 13,26 - Εκφρασις καρδίας αγαθής είναι το γλυκύ και ευχάριστον πρόσωπον. Η εύρεσις και αποδοχή σοφών γνωμικών είναι ένα έργον, που απαιτεί κόπον.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 14

Σοφ. Σειρ. 14,1 - Μακάριος ἀνήρ, ὣς οὐκ ὠλίσθησεν ἐν στόματι αὐτοῦ καὶ οὐ κατενύγη ἐν λύπῃ ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 14,1 - Ευτυχής είναι ο άνθρωπος εκείνος, από το στόμα του οποίου δεν εξέφυγαν λόγια αμαρτωλά και ο οποίος, ως εκ τούτου, δεν είχε τύψεις συνειδήσεως και λύπην δι' αμαρτίας στόματός του.

Σοφ. Σειρ. 14,2 - μακάριος οὗ οὐ κατέγνω ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ὃς οὐκ ἔπεσεν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 14,2 - Μακάριος είναι ο άνθρωπος, τον οποίον δεν ελέγχει η συνείδησις και ο οποίος δεν έχει ξεπέσει και δεν έχει χάσει την ελπίδα του στον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 14,3 - Ἀνδρὶ μικρολόγῳ οὐ καλὸς ὁ πλοῦτος, καὶ ἀνθρώπῳ βασκάνῳ ἱνατί χρήματα;

Σοφ. Σειρ. 14,3 - Εις τον μικροπρεπή άνθρωπον δεν είναι καλός ο πλούτος. Εις άνθρωπον φθονερόν, που λυώνει από τον φθόνον του, τι χρειάζονται τα χρήματα;

Σοφ. Σειρ. 14,4 - ὁ συνάγων ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ συνάγει ἄλλοις, καὶ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ τρυφήσουσιν ἕτεροι.

Σοφ. Σειρ. 14,4 - Εκείνος που συνάγει χρήματα κάμνων μεγάλας οικονομίας εις βάρος της ζωής του, τα συγκεντρώνει δια τους άλλους. Και άλλοι είναι εκείνοι, οι οποίοι θα χαρούν και θα γλεντοκοπήσουν με τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 14,5 - ὁ πονηρὸς ἑαυτῷ τίνι ἀγαθὸς ἔσται; καὶ οὐ μὴ εὐφρανθήσεται ἐν τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 14,5 - Εκείνος που είναι κακός δια τον ίδιον τον εαυτόν του, εις ποίον είναι δυνατόν να φανή καλός; Αυτός δεν θα απολαύση και δεν θα χαρή τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 14,6 - τοῦ βασκαίνοντος ἑαυτὸν οὐκ ἔστι πονηρότερος, καὶ τοῦτο ἀνταπόδομα τῆς κακίας αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 14,6 - Δεν υπάρχει δυστυχέστερος άνθρωπος από τον ζηλόφθονον. Αυτό τούτο το πάθος του αποτελεί την τιμωρίαν της κακίας του.

Σοφ. Σειρ. 14,7 - κἂν εὖ ποιῇ, ἐν λήθῃ ποιεῖ, καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτων ἐκφαίνει τὴν κακίαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 14,7 - Εάν δε τύχη και κάμη κάποιο καλόν, κατά λάθος το πράττει. Διότι στο τέλος θα φανερώση την κακίαν του.

Σοφ. Σειρ. 14,8 - πονηρὸς ὁ βασκαίνων ὀφθαλμῷ, ἀποστρέφων πρόσωπον καὶ ὑπερορῶν ψυχάς.

Σοφ. Σειρ. 14,8 - Κακός είναι εκείνος, ο οποίος με τα ίδια του τα μάτια εκδηλώνει τον φθόνον του, γυρίζει το πρόσωπόν του από εκείνους, που έχουν ανάγκην, και τους αντιπαρέρχεται με αδιαφορίαν.

Σοφ. Σειρ. 14,9 - πλεονέκτου ὀφθαλμὸς οὐκ ἐμπίπλαται μερίδι, καὶ ἀδικία πονηρὰ ἀναξηραίνει ψυχήν.

Σοφ. Σειρ. 14,9 - Το μάτι του πλεονέκτου δεν χορταίνει ποτέ με εκείνα, που έχει. Η δε αχόρταστος πλεονεξία, που τον ωθεί προς αδικίας, ξηραίνει κάθε τι καλόν από την ψυχήν του.

Σοφ. Σειρ. 14,10 - ὀφθαλμὸς πονηρὸς φθονερὸς ἐπ᾿ ἄρτῳ καὶ ἐλλιπὴς ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 14,10 - Ο φθονερός οφθαλμός του φιλαργύρου τσιγκουνεύεται και αυτόν τον άρτον, ώστε ολιγοστός να παρατίθεται πάντοτε εις την τράπεζάν του.
Σοφ. Σειρ. 14,11 - Τέκνον, καθὼς ἐὰν ἔχῃς, εὖ ποίει σεαυτὸν καὶ προσφορὰς Κυρίῳ ἀξίως πρόσαγε.
Σοφ. Σειρ. 14,11 - Παιδί μου, ανάλογα με εκείνα, τα οποία έχεις, να περιποιήσαι τον εαυτόν σου, κατ' αξίαν δε να προσφέρης προς τον Κυριον θυσίας και δωρεάς.
Σοφ. Σειρ. 14,12 - μνήσθητι ὅτι θάνατος οὐ χρονιεῖ καὶ διαθήκη ᾄδου οὐχ ὑπεδείχθη σοι·
Σοφ. Σειρ. 14,12 - Εχε πάντοτε υπ' όψιν σου ότι ο θάνατος δεν θα αργήση να έλθη και καμμία συμφωνία με τον άδην δεν σου έχει αποκαλυφθή. Και άρα δεν γνωρίζεις την ώραν της εκδημίας σου.
Σοφ. Σειρ. 14,13 - πρίν σε τελευτῆσαι, εὖ ποίει φίλῳ καὶ κατὰ τὴν ἰσχύν σου ἔκτεινον καὶ δῷς αὐτῷ.
Σοφ. Σειρ. 14,13 - Πριν, λοιπόν, αποθάνης, κάμνε το καλόν στον φίλον σου και ανάλογα με την οικονομικήν σου δυνατότητα άπλωνε το χέρι σου και δίνε εις αυτόν.
Σοφ. Σειρ. 14,14 - μὴ ἀφυστερήσῃς ἀπὸ ἀγαθῆς ἡμέρας, καὶ μερὶς ἐπιθυμίας ἀγαθῆς μή σε παρελθάτω.
Σοφ. Σειρ. 14,14 - Μη απαρνήσαι την ευτυχίαν της παρούσης καλής ημέρας και μη αφήνης να σου διαφεύγουν αι παρά του Θεού επιτρεπόμενοι απολαύσεις.
Σοφ. Σειρ. 14,15 - οὐχὶ ἑτέρῳ καταλείψεις τοὺς πόνους σου καὶ τοὺς κόπους σου εἰς διαίρεσιν κλήρου;
Σοφ. Σειρ. 14,15 - Οταν αποθάνης, δεν θα αφήσης τους κόπους σου εις τα χέρια άλλων και όσα με την εργασίαν σου απέκτησες δεν θα τα αφήσης, να τα μοιρασθούν με κλήρον μεταξύ των οι κληρονόμοι;
Σοφ. Σειρ. 14,16 - δὸς καὶ λάβε καὶ ἀπάτησον τὴν ψυχήν σου, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ᾄδου ζητῆσαι τρυφήν.
Σοφ. Σειρ. 14,16 - Δώσε και πάρε. Διδε ευκαιρίαν χαράς και αναψυχής εις την ζωήν σου, διότι στον άδην δεν θα αναζητήσης και δεν θα εύρης απόλαυσιν.
Σοφ. Σειρ. 14,17 - πᾶσα σὰρξ ὡς ἱμάτιον παλαιοῦται, ἡ γὰρ διαθήκη ἀπ᾿ αἰῶνος· θανάτῳ ἀποθανῇ.
Σοφ. Σειρ. 14,17 - Το σώμα του ανθρώπου γηράσκει, όπως παληώνει το φόρεμα. Ο θάνατος είναι η από αιώνος εντολή του Θεού. Και συ, λοιπόν, οπωσδήποτε θα αποθάνης.

Σοφ. Σειρ. 14,18 - ὡς φύλλον θάλλον ἐπὶ δένδρου δασέος, τὰ μὲν καταβάλλει, ἄλλα δὲ φύει, οὕτως γενεὰ σαρκὸς καὶ αἵματος, ἡ μὲν τελευτᾷ, ἑτέρα δὲ γεννᾶται.

Σοφ. Σειρ. 14,18 - Από το θαλλερόν φύλλωμα πυκνοφύλλου δένδρου άλλα μεν φύλλα πίπτουν, άλλα δε βλαστάνουν. Ετσι συμβαίνει και μεταξύ των γενεών των ανθρώπων, που έχουν σάρκα και αίμα· άλλη μεν γενεά αποθνήσκει, άλλη δε γεννάται.

Σοφ. Σειρ. 14,19 - πᾶν ἔργον σηπόμενον ἐκλείπει, καὶ ὁ ἐργαζόμενος αὐτὸ μετ᾿ αὐτοῦ ἀπελεύσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,19 - Ωσάν το φύλλον κάθε έργον πονηρού ανθρώπου σαπίζει και εξαφανίζεται· μαζή δέ με αυτό περνάει και εξαφανίζεται και φεύγει και ο άνθρωπος, που το έπραξε.

Σοφ. Σειρ. 14,20 - Μακάριος ἀνήρ, ὃς ἐν σοφίᾳ τελευτήσει καὶ ὃς ἐν συνέσει αὐτοῦ διαλεχθήσεται,

Σοφ. Σειρ. 14,20 - Ευτυχής ο άνθρωπος, ο οποίος θα τελευτήση μελετών τας αληθείας αυτάς με σοφίαν και ο οποίος συλλογίζεται και σκέπτεταί με σύνεσιν.

Σοφ. Σειρ. 14,21 - ὁ διανοούμενος τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀποκρύφοις αὐτῆς νοηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,21 - Αυτός, που σκέπτεται στο βάθος της καρδίας του τας εντολάς της θείας σοφίας, αυτός και κατανοεί τα απόκρυφα και άρρητα αυτής νοήματα.

Σοφ. Σειρ. 14,22 - ἔξελθε ὀπίσω αὐτῆς ὡς ἰχνευτής, καὶ ἐν ταῖς εἰσόδοις αὐτῆς ἐνέδρευε.

Σοφ. Σειρ. 14,22 - Εβγα από το σπίτι σου, ωσάν ανιχνευτής, ακολούθησε τους δρόμους της σοφίας πίσω από αυτήν και στήσε ενέδραν εις την είσοδον του οίκου της.

Σοφ. Σειρ. 14,23 - ὁ παρακύπτων διὰ τῶν θυρίδων αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν θυρωμάτων αὐτῆς ἀκροάσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,23 - Εκείνος, που σκύβει και παρατηρεί από τα παράθυρά της, αυτός και θα ακροασθή σοφά πράγματα από τας θύρας της.

Σοφ. Σειρ. 14,24 - ὁ καταλύων σύνεγγυς τοῦ οἴκου αὐτῆς καὶ πήξει πάσσαλον ἐν τοῖς τοίχοις αὐτῆς,

Σοφ. Σειρ. 14,24 - Αυτός, που κατοικεί κοντά στον οίκον της και καρφώνει τον πάσσαλον της σκηνής του στον τοίχον της,

Σοφ. Σειρ. 14,25 - στήσει τὴν σκηνὴν αὐτοῦ κατὰ χεῖρας αὐτῆς καὶ καταλύσει ἐν καταλύματι ἀγαθῶν·

Σοφ. Σειρ. 14,25 - στήνει δε την σκηνήν του εκεί, όπου φθάνουν τα χέρια της, αυτός θα έχη το κατάλυμά του πλήρες από αγαθά.

Σοφ. Σειρ. 14,26 - θήσει τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐν τῇ σκέπῃ αὐτῆς καὶ ὑπὸ τοὺς κλάδους αὐτῆς αὐλισθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 14,26 - Θα θέση τα τέκνα του υπό την σκέπην και την προστασίαν της σοφίας, κάτω δε από τους κλάδους του δένδρου της θα καταυλισθή.

Σοφ. Σειρ. 14,27 - σκεπασθήσεται ὑπ᾿ αὐτῆς ἀπὸ καύματος καὶ ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς καταλύσει.

Σοφ. Σειρ. 14,27 - Θα σκεπασθή από αυτήν και θα προφυλαχθή από το καύμα του ηλίου. Θα μείνη και θα αναπαυθή μέσα εις την δόξαν της.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 15

Σοφ. Σειρ. 15,1 - Ὁ φοβούμενος Κύριον ποιήσει αὐτό, καὶ ὁ ἐγκρατὴς τοῦ νόμου καταλήψεται αὐτήν·

Σοφ. Σειρ. 15,1 - Εκείνος που φοβείται τον Κυριον, θα κάμη αυτό, το οποίον η σοφία του υποδεικνύει. Αυτός δέ που γνωρίζει και εφαρμόζει τον Νομον του Θεού, θα καταλάβη και θα κάμη κτήμα του την σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 15,2 - καὶ ὑπαντήσεται αὐτῷ ὡς μήτηρ καὶ ὡς γυνὴ παρθενίας προσδέξεται αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,2 - Αυτή θα τον προαπαντήση και θα τον υποδεχθή, όπως υποδέχεται η μητέρα το τέκνον της και όπως υποδέχεται η νεαρά παρθένος σύζυγος τον συζυγόν της.

Σοφ. Σειρ. 15,3 - ψωμιεῖ αὐτὸν ἄρτον συνέσεως καὶ ὕδωρ σοφίας ποτίσει αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,3 - Θα τον χορτάση με άρτον συνέσεως, θα τον ποτίση με το ύδωρ της σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 15,4 - στηριχθήσεται ἐπ᾿ αὐτὴν καὶ οὐ μὴ κλιθῇ, καὶ ἐπ᾿ αὐτῆς ἐφέξει καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῇ·

Σοφ. Σειρ. 15,4 - Αυτός δε θα στηριχθή εις αυτήν και έτσι δεν θα κλονισθή ποτέ. Θα την κρατήση σταθερά και θα προσκολληθή εις αυτήν και έτσι δεν θα ντροπιασθή ποτέ.

Σοφ. Σειρ. 15,5 - καὶ ὑψώσει αὐτὸν παρὰ τοὺς πλησίον αὐτοῦ καὶ ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ἀνοίξει στόμα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 15,5 - Θα τον ανυψώση υπεράνω από τους γύρω του ανθρώπους και εν μέσω συνάξεως του λαού θα ανοίξη το στόμα του δια να ομιλήση τα πρέποντα.

Σοφ. Σειρ. 15,6 - εὐφροσύνην καὶ στέφανον ἀγαλλιάματος καὶ ὄνομα αἰώνιον κατακληρονομήσει.

Σοφ. Σειρ. 15,6 - Η σοφία θα δώση ως κληρονομίαν της εις αυτόν χαράν, στέφανον αγαλλιάσεως και όνομα αιώνιον και ένδοξον.

Σοφ. Σειρ. 15,7 - οὐ μὴ καταλήψονται αὐτὴν ἄνθρωποι ἀσύνετοι, καὶ ἄνδρες ἁμαρτωλοὶ οὐ μὴ ἴδωσιν αὐτήν·

Σοφ. Σειρ. 15,7 - Οι μωροί και ασεβείς δεν θα απολαύσουν σοφίαν, ούτε οι αμαρτωλοί άνθρωποι θα την αντικρύσουν.

Σοφ. Σειρ. 15,8 - μακράν ἐστιν ὑπερηφανίας, καὶ ἄνδρες ψεῦσται οὐ μὴ μνησθήσονται αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 15,8 - Διότι η σοφία ευρίσκεται μακράν από την υπερηφάνειαν και οι άνθρωποι του ψεύδους ούτε καν και θα την ενθυμηθούν.

Σοφ. Σειρ. 15,9 - Οὐχ ὡραῖος αἶνος ἐν στόματι ἁμαρτωλοῦ, ὅτι οὐ παρὰ Κυρίου ἀπεστάλη·

Σοφ. Σειρ. 15,9 - Δεν ταιριάζει και ούτε ενθρονίζεται ωραίος ύμνος στο στόμα του αμαρτωλού. Τέτοιος ύμνος δεν του έχει αποσταλή από τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 15,10 - ἐν γὰρ σοφίᾳ ῥηθήσεται αἶνος, καὶ ὁ Κύριος εὐοδώσει αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,10 - Διότι εις την αληθινήν σοφίαν εκφράζεται ο αίνος προς τον Θεόν και ο Κυριος στέλλει και κατευοδώνει αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,11 - μὴ εἴπῃς ὅτι διὰ Κύριον ἀπέστην· ἃ γὰρ ἐμίσησεν, οὐ ποιήσεις.

Σοφ. Σειρ. 15,11 - Μη είπης, ότι, εάν εγώ απεμακρύνθην από την σοφίαν και τας θείας εντολάς, το έπραξα δια τον Κυριον. Διότι, εκείνο το οποίον αυτός μισεί, συ ποτέ δεν πρέπει να το πράξης.

Σοφ. Σειρ. 15,12 - μὴ εἴπῃς ὅτι αὐτός με ἐπλάνησεν· οὐ γὰρ χρείαν ἔχει ἀνδρὸς ἁμαρτωλοῦ.

Σοφ. Σειρ. 15,12 - Μη είπης ποτέ ότι ο Θεός με έσυρε εις την πλάνην και με έκαμεν αμαρτωλόν· διότι ο Θεός δεν έχει ανάγκην από αμαρτωλόν άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 15,13 - πᾶν βδέλυγμα ἐμίσησε Κύριος, καὶ οὐκ ἔστιν ἀγαπητὸν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 15,13 - Καθε βδελυρόν και αηδιαστικόν αμάρτημα το μισεί ο Κυριος· όσοι δε τον φοφούνται αποστρέφονται το κακόν.

Σοφ. Σειρ. 15,14 - αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἐποίησεν ἄνθρωπον καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν χειρὶ διαβουλίου αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 15,14 - Αυτός απ' αρχής εδημιούργησεν ελεύθερον τον άνθρωπον και τον αφήκεν εις την ελευθέραν αυτού θέλησιν και διάθεσιν.

Σοφ. Σειρ. 15,15 - ἐὰν θέλῃς, συντηρήσεις ἐντολὰς καὶ πίστιν ποίησαι εὐδοκίας.

Σοφ. Σειρ. 15,15 - Εάν θέλης, θα τηρήσης τας εντολάς του και θα πράξης όσα είναι ευδοκία πίστεως.

Σοφ. Σειρ. 15,16 - παρέθηκέ σοι πῦρ καὶ ὕδωρ· οὗ ἐὰν θέλῃς, ἐκτενεῖς τὴν χεῖρά σου.

Σοφ. Σειρ. 15,16 - Ενώπιόν σου έθεσε φωτιά και νερό, όπου θέλεις ημπορείς να απλώσης ελευθέρως το χέρι σου.

Σοφ. Σειρ. 15,17 - ἔναντι ἀνθρώπων ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, καὶ ὃ ἐὰν εὐδοκήσῃ, δοθήσεται αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 15,17 - Ενώπιον των ανθρώπων υπάρχει η ζωή και ο θάνατος και εκείνο το οποίον κανείς θα θελήση και θα προτιμήση, θα του δοθή.

Σοφ. Σειρ. 15,18 - ὅτι πολλὴ σοφία τοῦ Κυρίου· ἰσχυρὸς ἐν δυναστείᾳ καὶ βλέπων τὰ πάντα,

Σοφ. Σειρ. 15,18 - Πολλή είναι η σοφία του Κυρίου. Αυτός είναι ισχυρός και παντοδύναμος και επιβλέπει τα πάντα.

Σοφ. Σειρ. 15,19 - καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἐπιγνώσεται πᾶν ἔργον ἀνθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 15,19 - Οι οφθαλμοί αυτού είναι εστραμμένοι προστατευτικώς εις εκείνους, που τον φοβούνται, και αυτός βλέπει, εξετάζει και γνωρίζει καλά κάθε έργον ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 15,20 - καὶ οὐκ ἐνετείλατο οὐδενὶ ἀσεβεῖν καὶ οὐκ ἔδωκεν ἄνεσιν οὐδενὶ ἁμαρτάνειν.

Σοφ. Σειρ. 15,20 - Εις κανένα δεν έδωσε την εντολήν να είναι ασεβής και εις κανένα δεν έδωσε το δικαίωμα να διαπράττη αμαρτίας.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 16

Σοφ. Σειρ. 16,1 - Μὴ ἐπιθύμει τέκνων πλῆθος ἀχρήστων, μὴ εὐφραίνου ἐπὶ υἱοῖς ἀσεβέσιν.

Σοφ. Σειρ. 16,1 - Μη επιθυμής πλήθος απογόνων, οι οποίοι δεν θα είναι ικανοί εις τίποτε και μη ευφραίνεσαι δια τα παιδιά σου τα ασεβή.

Σοφ. Σειρ. 16,2 - ἐὰν πληθύνωσι, μὴ εὐφραίνου ἐπ᾿ αὐτοῖς, εἰ μή ἐστι φόβος Κυρίου μετ᾿ αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,2 - Εάν πληθυνθον, μη ευφρανθής δι' αυτά, έκτος εάν εις τας καρδίας τΩν υπάρχη ο φόβος του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 16,3 - μὴ ἐμπιστεύσῃς τῇ ζωῇ αὐτῶν καὶ μὴ ἔπεχε ἐπὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν· κρείσσων γὰρ εἷς ἢ χίλιοι, καὶ ἀποθανεῖν ἄτεκνον ἢ ἔχειν τέκνα ἀσεβῆ.

Σοφ. Σειρ. 16,3 - Μη ελπίζης μακράν και ευτυχισμένην την ζωήν αυτών, και μη στηρίζεσαι στο πλήθος των. Προτιμότερος είναι ένας ευσεβής παρά χίλιοι ασεβείς. Και είναι προτιμότερον να αποθάνη κανείς άτεκνος, παρά να έχη παιδιά ασεβή και αμαρτωλά.

Σοφ. Σειρ. 16,4 - ἀπὸ γὰρ ἑνὸς συνετοῦ συνοικισθήσεται πόλις, φυλὴ δὲ ἀνόμων ἐρημωθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 16,4 - Διότι ενας μυαλωμένος και του Θεού άνθρωπος ημπορεί να γεμίση από πλήθος ανθρώπων μίαν πόλιν. Ολόκληρος δε φυλή ανόμων και αμαρτωλών ανθρώπων θα εξολοθρευθή και θα ερημωθή.

Σοφ. Σειρ. 16,5 - πολλὰ τοιαῦτα ἑώρακα ἐν ὀφθαλμοῖς μου, καὶ ἰσχυρότερα τούτων ἀκήκοε τὸ οὖς μου.

Σοφ. Σειρ. 16,5 - Πολλά τέτοια γεγονότα είδα με τα μάτια μου και ακόμη σπουδαιότερα από αυτά ήκουσαν τα αυτιά μου.

Σοφ. Σειρ. 16,6 - ἐν συναγωγῇ ἁμαρτωλῶν ἐκκαυθήσεται πῦρ, καὶ ἐν ἔθνει ἀπειθεῖ ἐξεκαύθη ὀργή.

Σοφ. Σειρ. 16,6 - Εις συγκέντρωσιν αμαρτωλών θα ανάψη φωτιά, δια να τους κατακαύση, και εναντίον έθνους, που δεν υπακούει εις τας θείας εντολάς, ωσάν πυρκαϊά θα εκσπάση η οργή του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 16,7 - οὐκ ἐξιλάσατο περὶ τῶν ἀρχαίων γιγάντων, οἳ ἀπέστησαν τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 16,7 - Ο Θεός δεν εξιλεώθη και δεν συνεχώρησε τους αρχαίους εκείνους γίγαντας, οι οποίοι, έχοντες πεποίθησιν εις την δύναμίν των, απεμακρύνθησαν από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 16,8 - οὐκ ἐφείσατο περὶ τῆς παροικίας Λώτ, οὓς ἐβδελύξατο διὰ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 16,8 - Δεν ελυπήθη την πόλιν, εις την οποίαν κατοικούσε ο Λωτ. Τους κατοίκους αυτής τους απεστράφη και τους εμίσησε δια την υπερηφάνειάν των.

Σοφ. Σειρ. 16,9 - οὐκ ἠλέησεν ἔθνος ἀπωλείας, τοὺς ἐξῃρμένους ἐν ἁμαρτίαις αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 16,9 - Δεν ηλέησεν έθνος, το οποίον εκουσίως εβάδισε τον δρόμον της απωλείας, τους ανθρώπους που αλαζονεύθησαν μέσα εις τας αμαρτίας των.

Σοφ. Σειρ. 16,10 - καὶ οὕτως ἑξακοσίας χιλιάδας πεζῶν τοὺς ἐπισυναχθέντας ἐν σκληροκαρδίᾳ αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,10 - Και έτσι δεν ηλέησεν ο Κυριος αυτούς, αλλά εξωλόθρευσεν εξακοσίας χιλιάδας ανδρών Εβραίων εις την έρημον, οι οποίοι εν τη σκληροκαρδία των είχαν συσσωματωθή απειθούντες προς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 16,11 - κἂν ᾖ εἷς σκληροτράχηλος, θαυμαστὸν τοῦτο εἰ ἀθωωθήσεται· ἔλεος γὰρ καὶ ὀργὴ παρ᾽ αὐτῷ, δυνάστης ἐξιλασμῶν καὶ ἐκχέων ὀργήν.

Σοφ. Σειρ. 16,11 - Εάν δε έστω και ένας σκληροτράχηλος υπάρξη, θα είναι θαυμαστόν, εάν διαφύγη την τιμωρίαν. Διότι στον Κυριον υπάρχει βεβαίως το έλεος, αλλά και η δικαία οργή. Ο Κυριος είναι ο άρχων και ο

χορηγός των οικτιρμών, άλλα και αφήνει να εκσπά η οργή του εναντίον των αμετανοήτων αμαρτωλών.

Σοφ. Σειρ. 16,12 - κατὰ τὸ πολὺ ἔλεος αὐτοῦ, οὕτως καὶ πολὺς ὁ ἔλεγχος αὐτοῦ· ἄνδρα κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ κρίνει.

Σοφ. Σειρ. 16,12 - Οσον μέγα είναι το έλεός του, τόσον μεγάλη είναι και η δικαία τιμωρία, που στέλλει. Αυτός κρίνει τον καθένα άνθρωπον κατά τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 16,13 - οὐκ ἐκφεύξεται ἐν ἁρπάγμασιν ἁμαρτωλός, καὶ οὐ μὴ καθυστερήσῃ ὑπομονὴν εὐσεβοῦς.

Σοφ. Σειρ. 16,13 - Ο αμαρτωλός με τας αρπαγάς του δεν θα διαφύγη την δικαίαν παρά Θεού τιμωρίαν και δεν θα καθυστερήση ο Κυριος να βραβεύση την υπομονήν του ευσεβούς.

Σοφ. Σειρ. 16,14 - πάσῃ ἐλεημοσύνῃ ποιήσει τόπον, ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ εὑρήσει.

Σοφ. Σειρ. 16,14 - Πρυς πάσαν κατεύθυνσιν θα σκορπίση ο Κυριος το έλεός του, αλλά ο καθένας θα εύρη κατά τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 16,15 - [Κύριος ἐσκλήρυνε Φαραὼ μὴ εἰδέναι αὐτόν, ὅπως ἂν γνωσθῇ ἐνεργήματα αὐτοῦ τῇ ὑπ᾿ οὐρανόν.

Σοφ. Σειρ. 16,15 - Ο Κυριος αφήκε να σκληρυνθή η καρδία του Φαραώ, ώστε να μη γνωρίση τον αληθινόν Θεόν, δια να γίνουν έτσι φανερά εις όλην την γην τα έργα του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 16,16 - πάσῃ τῇ κτίσει τὸ ἔλεος αὐτοῦ φανερόν, καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ τὸ σκότος ἐμέρισε τῷ ἀδάμαντι].

Σοφ. Σειρ. 16,16 - Το έλεός του είναι ολοφάνερον εις όλην την δημιουργίαν. Ωσάν δέ με διαμάντι διεχώρισε το φως από το σκότος.

Σοφ. Σειρ. 16,17 - μὴ εἴπῃς, ὅτι ἀπὸ Κυρίου κρυβήσομαι, μὴ ἐξ ὕψους τίς μου μνησθήσεται; ἐν λαῷ πλείονι οὐ μὴ γνωσθῶ, τίς γὰρ ἡ ψυχή μου ἐν ἀμετρήτῳ κτίσει;

Σοφ. Σειρ. 16,17 - Μη είπης· “εγώ θα κρυφθώ από το βλέμμα του Κυρίου. Μηπως τάχα και από τα ύψη του ουρανού υπάρχει κανείς, που θα ενθυμηθή εμέ τον άνθρωπον της γης; Μέσα δε εις τα πλήθη του λαού κανείς δεν θα με γνωρίση. Και τι είμαι εγώ μέσα εις την απέραντον δημιουργίαν;”

Σοφ. Σειρ. 16,18 - ἰδοὺ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἄβυσσος καὶ γῆ σαλευθήσονται ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 16,18 - Ιδού, ο ουρανός της γης και ο άλλος, ο απέραντος ουρανός του σύμπαντος, ιδού η άβυσσος της θαλάσσης και η γη κλονίζονται, όταν ρίψη το βλέμμα του ο Κυριος επάνω εις αυτά.

Σοφ. Σειρ. 16,19 - ἅμα τὰ ὄρη καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς ἐν τῷ ἐπιβλέψαι εἰς αὐτὰ τρόμῳ συσσείονται,

Σοφ. Σειρ. 16,19 - Συγχρόνως τα όρη και τα θεμέλια της γης καταλαμβάνονται από τρόμον και συγκλονίζονται από σεισμόν, όταν ο Κυριος ρίψη προς αυτά άγριον το βλέμμα του.

Σοφ. Σειρ. 16,20 - καὶ ἐπ᾽ αὐτοῖς οὐ διανοηθήσεται καρδία· καὶ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τίς ἐνθυμηθήσεται;

Σοφ. Σειρ. 16,20 - Αλλά όλα αυτά δεν τα σκέπτεται η καρδία του ανθρώπου. Ποιός ενδιαφέρεται και ποιός σκέπτεται τας οδούς του Κυρίου;

Σοφ. Σειρ. 16,21 - καὶ καταιγίς, ἣν οὐκ ὄψεται ἄνθρωπος, τὰ δὲ πλείονα τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐν ἀποκρύφοις.

Σοφ. Σειρ. 16,21 - Και αυτή η ορατή και αισθητή καταιγίς αγνοείται από τον άνθρωπον. Τα πλείστα άλλωστε από τα έργα του Θεού παραμένουν άγνωστα και μυστηριώδη δια τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 16,22 - ἔργα δικαιοσύνης τίς ἀναγγελεῖ ἢ τίς ὑπομενεῖ; μακρὰν γὰρ ἡ διαθήκη.

Σοφ. Σειρ. 16,22 - Τα έργα της θείας δικαιοσύνης ποιός τα αναγγέλλει η ποιός τα περιμένει μέχρι τέλους; Διότι ο Νομος και αι υποσχέσστου Κυρίου ευρίσκονται μακράν από τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 16,23 - ἐλαττούμενος καρδίᾳ διανοεῖται ταῦτα, καὶ ἀνὴρ ἄφρων καὶ πλανώμενος διανοεῖται μωρά.

Σοφ. Σειρ. 16,23 - Αυτά σκέπτεται ο μικρόμυαλος και στενόκαρδος άνθρωπος. Ασύνετος και πλανώμενος σκέπτεται τοιαύτας μωρίας.

Σοφ. Σειρ. 16,24 - Ἄκουσόν μου, τέκνον, καὶ μάθε ἐπιστήμην καὶ ἐπὶ τῶν λόγων μου πρόσεχε τῇ καρδίᾳ σου.

Σοφ. Σειρ. 16,24 - Παιδί μου, άκουσέ με· μάθε την αληθινήν γνώσιν και στους λόγους μου ας δώση προσοχήν η καρδία σου.

Σοφ. Σειρ. 16,25 - ἐκφανῶ ἐν σταθμῷ παιδείαν καὶ ἐν ἀκριβείᾳ ἀπαγγελῶ ἐπιστήμην.

Σοφ. Σειρ. 16,25 - Θα φανερώσω ολοκάθαρα εις σε με ακριβές ζύγι την αληθινήν παιδείαν και μόρφωσιν και με επιμέλειαν και λεπτομέρειαν θα διακηρύξω ενώπιόν σου την επιστήμην.

Σοφ. Σειρ. 16,26 - ἐν κρίσει Κυρίου τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀπ᾽ ἀρχῆς, καὶ ἀπὸ ποιήσεως αὐτῶν διέστειλε μερίδας αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,26 - Με την πάνσοφον κρίσιν του Κυρίου έγιναν απ' αρχής όλα τα έργα του. Και απ' αρχής της δημιουργίας καθώρισε δια το καθένα την θέσιν και τον προορισμόν του.

Σοφ. Σειρ. 16,27 - ἐκόσμησεν εἰς αἰῶνα τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν εἰς γενεὰς αὐτῶν· οὔτε ἐπείνασαν οὔτε ἐκοπίασαν καὶ οὐκ ἐξέλιπον ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 16,27 - Εστόλισε και ενηρμόνισεν στους αιώνας τα έργα του, από της αρχής της δημιουργίας των και εις τας γενεάς αυτών μέχρι

συντελείας. Αυτά ούτε επείνασαν ούτε εκοπίασαν και ποτέ δεν παρεξέκλιναν και δεν παρέλειψαν από τα έργα των.

Σοφ. Σειρ. 16,28 - ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ οὐκ ἐξέθλιψε, καὶ ἕως αἰῶνος οὐκ ἀπειθήσουσι τοῦ ῥήματος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 16,28 - Κανένα από αυτά δεν προσέκρουσε και δεν επέπεσεν επί του άλλου και μέχρι συντελείας των αιώνων δεν θα απειθήσουν ποτέ εις την εντολήν του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 16,29 - καὶ μετὰ ταῦτα Κύριος εἰς τὴν γῆν ἐπέβλεψε καὶ ἐνέπλησεν αὐτὴν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 16,29 - Επειτα ο Κυριος έρριψε το βλέμμα του εις την γην και την εγέμισεν από τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 16,30 - ψυχὴν παντὸς ζῴου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς, καὶ εἰς αὐτὴν ἡ ἀποστροφὴ αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,30 - Εγέμισε την επιφάνειαν της γης με κάθε ειδός ζώων, και εις την γην αυτά πάλιν θα επιστρέψουν, όταν αποθνήσκουν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 17

Σοφ. Σειρ. 17,1 - Κύριος ἔκτισεν ἐκ γῆς ἄνθρωπον καὶ πάλιν ἀπέστρεψεν αὐτὸν εἰς αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 17,1 - Ο Κυριος έπλασε το σώμα του ανθρώπου από την γην, και πάλιν διέταΞε να επιστρέψη αυτό εις την γην.

Σοφ. Σειρ. 17,2 - ἡμέρας ἀριθμοῦ καὶ καιρὸν ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν ἐπ᾿ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 17,2 - Μετρημένας τας ημέρας της ζωής των έδωκεν στους πρωτοπλάστους. Εχορήγησεν επίσης εις αυτούς την εξουσίαν να άρχουν εις όλα τα ζώα της ξηράς και της θαλάσσης.

Σοφ. Σειρ. 17,3 - καθ᾿ ἑαυτοὺς ἐνέδυσεν αὐτοὺς ἰσχὺν καὶ κατ᾿ εἰκόνα αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτοὺς

Σοφ. Σειρ. 17,3 - Περιέβαλε τον καθένα από αυτούς με δύναμιν, τους εδημιούργησε σύμφωνα με την ιδικήν του εικόνα.

Σοφ. Σειρ. 17,4 - καὶ ἔθηκε τὸν φόβον αὐτοῦ ἐπὶ πάσης σαρκὸς καὶ κατακυριεύειν θηρίων καὶ πετεινῶν.

Σοφ. Σειρ. 17,4 - Εις όλα τα δημιουργήματα ενέπνευσε ψόβον απέναντι του ανθρώπου, δια να κατεξουσιάζη αυτός εις όλα τα θηρία του αγρού και εις τα πετεινά του ουρανού.

Σοφ. Σειρ. 17,5 - [ἔλαβον χρῆσιν τῶν πέντε τοῦ Κυρίου ἐνεργημάτων, ἕκτον δὲ νοῦν αὐτοῖς ἐδωρήσατο μερίζων καὶ τὸν ἕβδομον λόγον ἑρμηνέα τῶν ἐνεργημάτων αὐτοῦ].

Σοφ. Σειρ. 17,5 - Επήραν οι πρωτόπλαστοι από τον Κυριον την δύναμιν και την χρήσιν των πέντε αισθήσεων, ως έκτον δε δώρον εχορήγησεν εις αυτούς ο Κυριος την διάνοιαν. Εβδομον δε τον προφορικόν λόγον, δια να ημπορούν να εκφράζουν και να ερμηνεύουν τας ενεργείας και τα δημιουργήματα του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 17,6 - διαβούλιον καὶ γλῶσσαν καὶ ὀφθαλμούς, ὦτα καὶ καρδίαν ἔδωκε διανοεῖσθαι αὐτοῖς.

Σοφ. Σειρ. 17,6 - Ελευθέραν βούλησιν, γλώσσαν, οφθαλμούς, αυτιά και καρδίαν έδωσεν εις αυτούς ο Θεός, δια να σκέπτωνται.

Σοφ. Σειρ. 17,7 - ἐπιστήμην συνέσεως ἐνέπλησεν αὐτοὺς καὶ ἀγαθὰ καὶ κακὰ ὑπέδειξεν αὐτοῖς.

Σοφ. Σειρ. 17,7 - Τους εγέμισε με γνώσιν συνέσεως, υπέδειξεν εις αυτούς τα καλά και τα κακά.

Σοφ. Σειρ. 17,8 - ἔθηκε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ ἐπὶ τὰς καρδίας αὐτῶν δεῖξαι αὐτοῖς τὸ μεγαλεῖον τῶν ἔργων αὐτοῦ,

Σοφ. Σειρ. 17,8 - Εθεσε τον οφθαλμόν του εις τας καρδίας των, τους έδωσε φως νοήσεως, δια να δείξη εις αυτούς, και εκείνοι να ίδουν, το μεγαλείον των έργων του.

Σοφ. Σειρ. 17,9 - καὶ ὄνομα ἁγιασμοῦ αἰνέσουσιν,

Σοφ. Σειρ. 17,9 - Τους έδωσε την δυνατότητα να υμνολογούν και να αγιάζουν το Ονομα του

Σοφ. Σειρ. 17,10 - ἵνα διηγῶνται τὰ μεγαλεῖα τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 17,10 - και να διηγούνται τα μεγαλεία των έργων του.

Σοφ. Σειρ. 17,11 - προσέθηκεν αὐτοῖς ἐπιστήμην καὶ νόμον ζωῆς ἐκληροδότησεν αὐτοῖς.

Σοφ. Σειρ. 17,11 - Προσέθεσεν εις αυτούς γνώσιν και σοφίαν, τους εκληροδότησε τον νόμον της ζωής,

Σοφ. Σειρ. 17,12 - διαθήκην αἰῶνος ἔστησε μετ᾿ αὐτῶν καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ ὑπέδειξεν αὐτοῖς.

Σοφ. Σειρ. 17,12 - συνήψε μαζή των αιωνίαν διαθήκην και υπέδειξεν εις αυτούς τας εντολάς του.

Σοφ. Σειρ. 17,13 - μεγαλεῖον δόξης εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, καὶ δόξαν φωνῆς αὐτῶν ἤκουσε τὸ οὖς αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 17,13 - Μεγαλείον δόξης είδαν τα μάτια των και την ένδοξον φωνήν του ήκουσαν τα αυτιά των.

Σοφ. Σειρ. 17,14 - καὶ εἶπεν αὐτοῖς· προσέχετε ἀπὸ παντὸς ἀδίκου· καὶ ἐνετείλατο αὐτοῖς ἑκάστῳ περὶ τοῦ πλησίον.

Σοφ. Σειρ. 17,14 - Είπε δε προς αυτούς· “προσέχετε από κάθε αδικίαν”. Εδωσεν στον καθένα των εντολάς σχετικώς με την συμπεριφοράν του απέναντι του πλησίον του.

Σοφ. Σειρ. 17,15 - αἱ ὁδοὶ αὐτῶν ἐναντίον αὐτοῦ διαπαντός, οὐ κρυβήσονται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 17,15 - Οι δρόμοι και οι τρόποι της ζωής των ευρίσκονται πάντοτε ενώπιόν του. Δεν θα ημπορέσουν να αποκρυβούν από τα μάτια του.

Σοφ. Σειρ. 17,17 - ἑκάστῳ ἔθνει κατέστησεν ἡγούμενον, καὶ μερὶς Κυρίου Ἰσραήλ ἐστιν.

Σοφ. Σειρ. 17,17 - Εις κάθε άλλο έθνος εγκατέστησεν ο Θεός άρχοντα. Αρχων και κληρονομία όμως του Ισραήλ είναι ο Κυριος.

Σοφ. Σειρ. 17,19 - ἅπαντα τὰ ἔργα αὐτῶν ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐνδελεχεῖς ἐπὶ τὰς ὁδοὺς αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 17,19 - Ολα τα έργα αυτών είναι ενώπιόν του φανερά όπως ο ήλιος, και τα μάτια του συνεχώς εις τας πορείας της ζωής των.

Σοφ. Σειρ. 17,20 - οὐκ ἐκρύβησαν αἱ ἀδικίαι αὐτῶν ἀπ᾿ αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν ἔναντι Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 17,20 - Δεν απεκρύβησαν ούτε αποκρύπτονται αι αδικίαι των από αυτόν και όλαι αι αμαρτίαι των ευρίσκονται πάντοτε ενώπιον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 17,22 - ἐλεημοσύνη ἀνδρὸς ὡς σφραγὶς μετ᾿ αὐτοῦ, καὶ χάριν ἀνθρώπου ὡς κόρην συντηρήσει.

Σοφ. Σειρ. 17,22 - Καθε ελεημοσύνη ανθρώπου είναι δι' αυτόν ως μία σφραγίς. Προσέχει δε και διαφυλάττει ελεημοσύνην ανθρώπου ως κόρην οφθαλμού.

Σοφ. Σειρ. 17,23 - μετὰ ταῦτα ἐξαναστήσεται καὶ ἀνταποδώσει αὐτοῖς καὶ τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν εἰς κεφαλὴν αὐτῶν ἀποδώσει·

Σοφ. Σειρ. 17,23 - Επειτα θα εξεγερθή ο Κυριος και θα αποδώση εις αυτούς, που διαπράττουν αδικίας, το δίκαιον ανταπόδομα. Εις το κεφάλι των θα ανταποδώση τας αδικίας, τας οποίας διέπραξαν.

Σοφ. Σειρ. 17,24 - πλὴν μετανοοῦσιν ἔδωκεν ἐπάνοδον καὶ παρεκάλεσεν ἐκλείποντας ὑπομονήν.

Σοφ. Σειρ. 17,24 - Αλλά στους μετανοούντας έδωσε το δικαίωμα και την δυνατότητα επιστροφής, τους δε λιποψυχούντας τους παρηγόρησε και τους ενίσχυσε, ώστε να υπομένουν.

Σοφ. Σειρ. 17,25 - Ἐπίστρεφε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀπόλειπε ἁμαρτίας, δεήθητι κατὰ πρόσωπον καὶ σμίκρυνον πρόσκομμα.

Σοφ. Σειρ. 17,25 - Γυρισε λοιπόν, ω αμαρτωλέ, και έλα προς τυν Κυριον. Απαρνήσου και άφησε τας αμαρτίας, παρακάλεσέ τον προσωπικώς και λιγόστεψε τας παραβάσεις σου, αι οποίαι παρεντίθενται πρόσκομμα μεταξύ σου και του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 17,26 - ἐπάναγε ἐπὶ Ὕψιστον καὶ ἀπόστρεφε ἀπὸ ἀδικίας, καὶ σφόδρα μίσησον βδέλυγμα.

Σοφ. Σειρ. 17,26 - Επάνελθε προς τον υψιστον Θεόν. Απομακρύνσου από κάθε αδικίαν, μίσησέ με όλην σου την καρδία αυτά, που είναι βδελυρά και μισητά δια τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 17,27 - Ὑψίστῳ τίς αἰνέσει ἐν ᾅδου ἀντὶ ζώντων καὶ ζώντων καὶ διδόντων ἀνθομολόγησιν;

Σοφ. Σειρ. 17,27 - Ποιός θα δοξολογήση κάτω στον άδην τον Κυριον αντί εκείνων, που ζουν εις την γην, ζουν και αναπέμπουν δοξολογίαν προς αυτόν;

Σοφ. Σειρ. 17,28 - ἀπὸ νεκροῦ ὡς μηδὲ ὄντος ἀπόλλυται ἐξομολόγησις· ζῶν καὶ ὑγιὴς αἰνέσει τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 17,28 - Από τον νεκρόν, ως εάν πλέον δεν υπάρχη, χάνεται κάθε δοξολογία προς τον Κυριον. Ο ζων και ο υγιής άνθρωπος θα υμνολογήση τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 17,29 - ὡς μεγάλη ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ Κυρίου καὶ ἐξιλασμὸς τοῖς ἐπιστρέφουσιν ἐπ᾿ αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 17,29 - Ποσον μέγα είναι το έλεος του Κυρίου! Η εξιλέωσις και η άφεσις, την οποίαν προσφέρει προς εκείνους, που επιστρέφουν εις αυτόν!

Σοφ. Σειρ. 17,30 - οὐ γὰρ δύναται πάντα εἶναι ἐν ἀνθρώποις, ὅτι οὐκ ἀθάνατος υἱὸς ἀνθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 17,30 - Διότι δεν είναι όλα δυνατά και κατορθωτά εκ μέρους των ανθρώπων. Κανείς άνθρωπος, κανείς γεννητός γυναικών δεν είναι αθάνατος.

Σοφ. Σειρ. 17,31 - τί φωτεινότερον ἡλίου; καὶ τοῦτο ἐκλείπει· καὶ πονηρὸς ἐνθυμηθήσεται σάρκα καὶ αἷμα.

Σοφ. Σειρ. 17,31 - Ποίον άλλο κτίσμα είναι φωτεινότερον από τον ήλιον; Και όμως και ο ίδιος εξαφανίζεται με την δύσιν του. Ετσι εκλείπει και ο αμαρτωλός, ο οποίος έχει πάντοτε στον νουν και την καρδίαν του αμαρτωλάς καταστάσεις και πράξεις σαρκός και αίματος.

Σοφ. Σειρ. 17,32 - δύναμιν ὕψους οὐρανοῦ αὐτὸς ἐπισκέπτεται, καὶ οἱ ἄνθρωποι πάντες γῆ καὶ σποδός.

Σοφ. Σειρ. 17,32 - Ο Θεός είναι εκείνος, ο οποίος επιβλέπει τας εν υψηλοίς ουρανίους στρατιάς, όλοι δε οι άνθρωποι δεν είναι παρά χώμα και στάκτη.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 18

Σοφ. Σειρ. 18,1 - Ὁ ζῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἔκτισε τὰ πάντα κοινῇ·

Σοφ. Σειρ. 18,1 - Ο αιώνιος Κυριος εδημιούργησεν όλα ανεξαιρέτως.

Σοφ. Σειρ. 18,2 - Κύριος μόνος δικαιωθήσεται. [καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ

Σοφ. Σειρ. 18,2 - Ο Κυριος είναι και θα διακηρύσσεται αιωνίως ο μόνος και απόλυτα δίκαιος. Δεν υπάρχει άλλος πλην αυτού.

Σοφ. Σειρ. 18,3 - οἰακίζων τὸν κόσμον ἐν σπιθαμῇ χειρὸς αὐτοῦ, καὶ πάντα ὑπακούει τῷ θελήματι αὐτοῦ, αὐτὸς γὰρ βασιλεὺς πάντων ἐν κράτει αὐτοῦ, διαστέλλων ἐν αὐτοῖς ἅγια ἀπὸ βεβήλων].

Σοφ. Σειρ. 18,3 - Αυτός κυβερνά και διευθύνει τα πάντα εις την σπιθαμήν της χειρός του, και τα πάντα υποτάσσονται στο θέλημά του, διότι αυτός με την παντοδυναμίαν του είναι βασιλεύς όλων. Αυτός ξεχωρίζει τα στον κόσμον υπάρχοντα άγια από τα βέβηλα.

Σοφ. Σειρ. 18,4 - οὐθενὶ ἐξεποίησεν ἐξαγγεῖλαι τὰ ἔργα αὐτοῦ· καὶ τίς ἐξιχνιάσει τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 18,4 - Εις κανένα δεν έδωσε την ικανότητα και την δύναμιν να αναγγέλλη κατ' αξίαν τα έργα του. Ποίος ημπορεί να εξιχνιάση και κατανοήση τα μεγαλεία του;

Σοφ. Σειρ. 18,5 - κράτος μεγαλωσύνης αὐτοῦ τίς ἐξαριθμήσεται; καὶ τίς προσθήσει ἐκδιηγήσασθαι τὰ ἐλέη αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 18,5 - Ποιός ημπορεί να μετρήση την δύναμιν της μεγαλωσύνης του; Ποιός ποτέ θα έχη την τόλμην και την δύναμιν να διηγηθή ακριβώς τα ελέη του;

Σοφ. Σειρ. 18,6 - οὐκ ἔστιν ἐλαττῶσαι οὐδὲ προσθεῖναι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐξιχνιάσαι τὰ θαυμάσια τοῦ Κυρίου·

Σοφ. Σειρ. 18,6 - Κανείς δεν δύναται ούτε να μειώση ούτε να προσθέση στο μεγαλείον του. Και δεν είναι δυνατόν ποτέ, να εξιχνιάση και κατανοήση ακριβώς κανείς τα θαυμάσια του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 18,7 - ὅταν συντελέσῃ ἄνθρωπος, τότε ἄρχεται, καὶ ὅταν παύσηται, τότε ἀπορηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 18,7 - Και όταν ο άνθρωπος νομίση ότι έφθανεν στο τέρμα των ερευνών και αναζητήσεών του, τότε αντιλαμβάνεται ότι ευρίσκεται εις την αρχήν. Και όταν καταπαύση την προσπάθειάν του εις κατανόησιν των μεγαλείων του Θεού, τότε θα ευρεθή εις αμηχανίαν προ του έργου, που ανέλαβε.

Σοφ. Σειρ. 18,8 - τί ἄνθωπος καὶ τί ἡ χρῆσις αὐτοῦ; τί τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ καὶ τί τὸ κακὸν αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 18,8 - Τι είναι ο άνθρωπος και εις τι αποβλέπουν αι υπηρεσίαι του; Ποίον είναι το καλόν και ευχάριστον αυτού και ποίον είναι το κακόν και δυσάρεστον;

Σοφ. Σειρ. 18,9 - ἀριθμὸς ἡμερῶν ἀνθρώπου πολλὰ ἔτη ἑκατόν·

Σοφ. Σειρ. 18,9 - Και αν ακόμη τα έτη της ζωής του ανθρώπου φθάσουν τα εκατόν,

Σοφ. Σειρ. 18,10 - ὡς σταγὼν ὕδατος ἀπὸ θαλάσσης καὶ ψῆφος ἄμμου, οὕτως ὀλίγα ἔτη ἐν ἡμέρᾳ αἰῶνος.

Σοφ. Σειρ. 18,10 - είναι ωσάν μία σταγών ύδατος από την θάλασσαν και ωσάν ένας κόκκος άμμου· τόσον ολίγα είναι τα εκατόν έτη εμπρός εις την αιωνιότητα.

Σοφ. Σειρ. 18,11 - διὰ τοῦτο ἐμακροθύμησε Κύριος ἐπ᾽ αὐτοῖς καὶ ἐξέχεεν ἐπ᾽ αὐτοὺς τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 18,11 - Δια την μηδαμινότητα του ανθρώπου και την μικρότητα των ημερών της ζωής του, έδειξε και δεικνύει ο Κυριος εμακροθυμίαν προς τους ανθρώπους και αφήνει να εκχυθούν πλούσια τα ελέη του εις αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 18,12 - εἶδε καὶ ἐπέγνω τὴν καταστροφὴν αὐτῶν ὅτι πονηρά· διὰ τοῦτο ἐπλήθυνε τὸν ἐξιλασμὸν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 18,12 - Είδε και κατενόησε πλήρως, ότι τους αναμένει φοβερά καταστροφή, εάν τους εγκαταλείψη. Δια τούτο έδωσεν εις αυτούς πλούσιον το έλεός του.

Σοφ. Σειρ. 18,13 - ἔλεος ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἔλεος δὲ Κυρίου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα· ἐλέγχων καὶ παιδεύων καὶ διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων ὡς ποιμὴν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 18,13 - Το έλεος του ανθρώπου φθάνει μόνον μέχρι του πλησίον του· το έλεος όμως του Κυρίου εκτείνεται επί όλης της ανθρωπότητος. Ο Κυριος ελέγχει, παιδαγωγεί και μορφώνει, διδάσκει και ως καλός ποιμήν επαναφέρει το πλανηθέν ποίμνιόν του εις την μάνδραν.

Σοφ. Σειρ. 18,14 - τοὺς ἐκδεχομένους παιδείαν ἐλεᾷ καὶ τοὺς κατασπεύδοντας ἐπὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 18,14 - Εκείνους που επιθυμούν και αποδέχονται παιδείαν, τους ελεεί, όπως επίσης και εκείνους, οι οποίοι μετά σπουδής φροντίζουν δια την εφαρμογην των εντολών του.

Σοφ. Σειρ. 18,15 - Τέκνον, ἐν ἀγαθοῖς μὴ δῷς μῶμον καὶ ἐν πάσῃ δόσει λύπην λόγων.

Σοφ. Σειρ. 18,15 - Παιδί μου, εις τας ευεργεσίας, που κάμνεις, μη προσθέτης και κατηγορίας εναντίον των ευεργετουμένων. Εις κάθε δωρεάν και ελεημοσύνην σου, μη προσθέτης λυπηρούς λόγους δια τους αποδεχομένους αυτάς.

Σοφ. Σειρ. 18,16 - οὐχὶ καύσωνα ἀναπαύσει δρόσος; οὕτως κρείσσων λόγος ἢ δόσις.

Σοφ. Σειρ. 18,16 - Ο δροσερός άνεμος δεν είναι εκείνος, ο οποίος μειώνει και καταπαύει τον καύσωνα; Ετσι και ένας καλός λόγος είναι ανώτερος από μίαν υλικήν βοήθειαν.

Σοφ. Σειρ. 18,17 - οὐκ ἰδοὺ λόγος ὑπὲρ δόμα ἀγαθόν; καὶ ἀμφότερα παρὰ ἀνδρὶ κεχαριτωμένῳ.

Σοφ. Σειρ. 18,17 - Δεν είναι πράγματι ο καλός λόγος ανώτερος και από την πολυσιωτέραν δωρεάν; Εις τον άνθρωπον όμως, που έχει χάριν Θεού, είναι συνδυασμένα και τα δυο, το δώρον και ο καλός λόγος.

Σοφ. Σειρ. 18,18 - μωρὸς ἀχαρίστως ὀνειδιεῖ, καὶ δόσις βασκάνου ἐκτήκει ὀφθαλμούς.

Σοφ. Σειρ. 18,18 - Ο μωρός δεν δίδει τίποτε και εκτρέπεται εις ύβρεις και κατηγορίας. Το δε δώρον του φθονερού ανθρώπου φλογίζει και λυώνει τα μάτια εκείνου, που το δέχεται.

Σοφ. Σειρ. 18,19 - πρὶν ἢ λαλῆσαι μάνθανε, καὶ πρὸ ἀῤῥωστίας θεραπεύου.

Σοφ. Σειρ. 18,19 - Πριν ομιλήσης, σκέψου και μάθε καλά τι θα είπης· και πριν ασθενήσης πρόσεχε, να μη αρρωστήσης.

Σοφ. Σειρ. 18,20 - πρὸ κρίσεως ἐξέταζε σεαυτόν, καὶ ἐν ὥρᾳ ἐπισκοπῆς εὑρήσεις ἐξιλασμόν.

Σοφ. Σειρ. 18,20 - Πριν σε κρίνη ο Κυριος, εξέτασε συ τον εαυτόν σου· και κατά την ώραν της επισκέψεως του Κυρίου, θα εύρης ενώπιόν του έλεος και συγχώρησιν.

Σοφ. Σειρ. 18,21 - πρὶν ἀῤῥωστῆσαί σε ταπεινώθητι καὶ ἐν καιρῷ ἁμαρτημάτων δεῖξον ἐπιστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 18,21 - Πριν πέσης άρρωστος, ταπείνωσε τον εαυτόν σου και όταν αμαρτήσης δείξε αμέσως μετάνοιαν και επιστροφήν προς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 18,22 - μὴ ἐμποδισθῇς τοῦ ἀποδοῦναι εὐχὴν εὐκαίρως, καὶ μὴ μείνῃς ἕως θανάτου δικαιωθῆναι.

Σοφ. Σειρ. 18,22 - Από τίποτε δεν πρέπει να εμποδισθής δια την έγκαιρον εκπλήρωσιν του τάματος, που έχεις κάμει. Μη περιμένης δε να τακτοποιηθής και δικαιωθής ενώπιον του Κυρίου κατά την ώραν του θανάτου σου.

Σοφ. Σειρ. 18,23 - πρὶν εὔξασθαι, ἑτοίμασον σεαυτὸν καὶ μὴ γίνου ὡς ἄνθρωπος πειράζων τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 18,23 - Πριν να κάμης το τάμα σου, εξέτασε και ετοίμασε τον εαυτόν σου δια την εκπλήρωσίν του και μη γίνης σαν άνθρωπος, που αρνείται το τάμα του και πειράζει έτσι τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 18,24 - μνήσθητι θυμοῦ ἐν ἡμέραις τελευτῆς καὶ καιρὸν ἐκδικήσεως ἐν ἀποστροφῇ προσώπου.

Σοφ. Σειρ. 18,24 - Να έχης πάντοτε υπ' όψιν σου την οργήν του Κυρίου κατά την ημέραν του θανάτου σου και την ώραν της δικαίας τιμωρίας σου, όταν ο Θεός αποστρέφη από σε το πρόσωπόν του δια τας αμαρτίας σου.

Σοφ. Σειρ. 18,25 - μνήσθητι καιρὸν λιμοῦ ἐν καιρῷ πλησμονῆς, πτωχείαν καὶ ἔνδειαν ἐν ἡμέραις πλούτου.

Σοφ. Σειρ. 18,25 - Οταν θα έχης πλούσια τα αγαθά, να ενθυμήσαι και τον καιρόν της πείνας· όπως επίσης και κατά τας ημέρας του πλουτισμού σου, να ενθυμήσαι την προτέραν πτωχείαν και στέρησιν.

Σοφ. Σειρ. 18,26 - ἀπὸ πρωΐθεν ἕως ἑσπέρας μεταβάλλει καιρός, καὶ πάντα ἐστὶ ταχινὰ ἔναντι Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 18,26 - Από το πρωϊ έως το βραδύ μεταβάλλεται ο καιρός· έτσι και όλα ταχύτατα παρέρχονται ενώπιον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 18,27 - ἄνθρωπος σοφὸς ἐν παντὶ εὐλαβηθήσεται καὶ ἐν ἡμέραις ἁμαρτιῶν προσέξει ἀπὸ πλημμελείας.

Σοφ. Σειρ. 18,27 - Ο σοφός άνθρωπος είναι εις όλα προσεκτικός και έτοιμος, και εις ημέρας πειρασμού της αμαρτίας θα προσέξη να αποφύγη την πτώσιν.

Σοφ. Σειρ. 18,28 - πᾶς συνετὸς ἔγνω σοφίαν καὶ τῷ εὑρόντι αὐτὴν δώσει ἐξομολόγησιν.

Σοφ. Σειρ. 18,28 - Καθε συνετός άνθρωπος κατέχει την αληθή γνώσιν και σοφίαν. Θα συγχαρή δε ειλικρινώς εκείνον, που θα αναζητήση και θα εύρη την σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 18,29 - συνετοὶ ἐν λόγοις καὶ αὐτοὶ ἐσοφίσαντο καὶ ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς.

Σοφ. Σειρ. 18,29 - Ευφυείς άνθρωποι, που προσέχουν τους λόγους των σοφών, θα γίνουν και αυτοί σοφοί και ωσάν ευεργετική βροχή θα πίπτουν τα σοφά γνωμικά των.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΨΥΧΗΣ

ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Σοφ. Σειρ. 18,30 - Ὀπίσω τῶν ἐπιθυμιῶν σου μὴ πορεύου καὶ ἀπὸ τῶν ὀρέξεών σου κωλύου.

Σοφ. Σειρ. 18,30 - Μη παρασύρεσαι και μη ακολουθής τας κακάς επιθυμίας σου. Και από τας αμαρτωλάς ορέξεις σου να εμποδίζης τον εαυτόν σου.

Σοφ. Σειρ. 18,31 - ἐὰν χορηγήσῃς τῇ ψυχῇ σου εὐδοκίαν ἐπιθυμίας, ποιήσει σε ἐπίχαρμα τῶν ἐχθρῶν σου.

Σοφ. Σειρ. 18,31 - Εάν χορηγήσης εις την ψυχήν σου την συγκατάθεσίν σου εις εκπλήρωσιν των ατόπων επιθυμιών, θα γίνης περίγελως των εχθρών σου.

Σοφ. Σειρ. 18,32 - μὴ εὐφραίνου ἐπὶ πολλῇ τρυφῇ, μηδὲ προσδεθῇς συμβολῇ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 18,32 - Μη επιδιώκης την τέρψιν και χαράν σου εις την πολλήν και μεγάλην τρυφήν, ούτε να προσδεθής και υποταχθής εις την καλοζωΐαν, την οποίαν αυτή προσφέρει.

Σοφ. Σειρ. 18,33 - μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ, καὶ οὐδέν σοί ἐστιν ἐν μαρσιπείῳ.

Σοφ. Σειρ. 18,33 - Εάν είσαι πτωχός μη οργανώνης συμπόσια με δανεικά χρήματα, καθ' ον χρόνον τίποτε δεν έχεις μέσα στο βαλάντιόν σου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 19

Σοφ. Σειρ. 19,1 - Ἐργάτης μέθυσος οὐ πλουτισθήσεται· ὁ ἐξουθενῶν τὰ ὀλίγα κατὰ μικρὸν πεσεῖται.
Σοφ. Σειρ. 19,1 - Μέθυσος εργάτης ποτέ δεν θα πλουτήση. Εκείνος δέ, ο οποίος καταφρονε και δεν προσέχει τα ολίγα, θα περιπέση ολίγον κατ' ολίγον εις πτωχείαν.
Σοφ. Σειρ. 19,2 - οἶνος καὶ γυναῖκες ἀποστήσουσι συνετούς, καὶ ὁ κολλώμενος πόρναις τολμηρότερος ἔσται·
Σοφ. Σειρ. 19,2 - Το κρασί και αι γυναίκες απομακρύνουν από τον Θεόν και αυτούς ακόμη τους φρόνιμους ανθρώπους. Εκείνος που προσκολλάται εις τας πόρνας, γίνεται θρασύς και αναιδής.
Σοφ. Σειρ. 19,3 - σῆτες καὶ σκώληκες κληρονομήσουσιν αὐτόν, καὶ ψυχὴ τολμηρὰ ἐξαρθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 19,3 - Οι μεν θα γίνουν τροφή εις τα σαράκια και τα σκουλήκια, ο δε θρασύς και αναιδής θα χάση την ψυχήν του.
Σοφ. Σειρ. 19,4 - Ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων κοῦφος καρδίᾳ, καὶ ὁ ἁμαρτάνων εἰς ψυχὴν αὐτοῦ πλημμελήσει.
Σοφ. Σειρ. 19,4 - Εκείνος που δίδει αμέσως εμπιστοσύνην εις όλους και εις όλα είναι ελαφρόμυαλος, και εκείνος που αμαρτάνει, κάμνει κακόν εις την ψυχήν του.
Σοφ. Σειρ. 19,5 - ὁ εὐφραινόμενος καρδίᾳ καταγνωσθήσεται,
Σοφ. Σειρ. 19,5 - Εκείνος που προσπαθεί να ευφραίνη την καρδίαν του με ασωτίας, θα κατακριθή.
Σοφ. Σειρ. 19,6 - καὶ ὁ μισῶν λαλιὰν ἐλαττονοῦται κακίᾳ.
Σοφ. Σειρ. 19,6 - Εκείνος που μισεί και αποστρέφεται την φλυαρίαν, θα αποφύγη πολλάς πτώσεις.
Σοφ. Σειρ. 19,7 - μηδέποτε δευτερώσῃς λόγον, καὶ οὐθέν σοι οὐ μὴ ἐλαττονωθῇ.
Σοφ. Σειρ. 19,7 - Μη περιφέρης εδώ και εκεί λόγον, που έχεις ακούσει, και έτσι δεν θα χάσης τίποτε.
Σοφ. Σειρ. 19,8 - ἐν φίλῳ καὶ ἐν ἐχθρῷ μὴ διηγοῦ, καὶ εἰ μή ἔστι σοι ἁμαρτία, μὴ ἀποκάλυπτε·
Σοφ. Σειρ. 19,8 - Ούτε στον φίλον ούτε στον εχθρόν σου να επαναλαμβάνης αδιακρίτως όσα ήκουσες. Μη φανερώνης όσα ήκουσες, έκτος εάν η απόκρυψίς των καταλογισθή εις σε ως αμαρτία.
Σοφ. Σειρ. 19,9 - ἀκήκοε γάρ σου καὶ ἐφυλάξατό σε, καὶ ἐν καιρῷ μισήσει σε.
Σοφ. Σειρ. 19,9 - Διότι ο εχθρός σου ήκουσε λόγιά σου, τα εφύλαξε μέσα του και στον κατάλληλον δι' εκείνον χρόνον θα εκδηλώση εναντίον σου το

μίσος του.
Σοφ. Σειρ. 19,10 - ἀκήκοας λόγον, συναποθανέτω σοι· θάρσει, οὐ μή σε ῥήξει.
Σοφ. Σειρ. 19,10 - Ηκουσες κάποιο μυστικόν, ας αποθάνη μαζή σου. Εχε θάρρος και αν το κρατήσης μέσα σου, δεν θα σε κάμη να σκάσης.
Σοφ. Σειρ. 19,11 - ἀπὸ προσώπου λόγου ὠδινήσει μωρὸς ὡς ἀπὸ προσώπου βρέφους ἡ τίκτουσα.
Σοφ. Σειρ. 19,11 - Ο μωρός, όταν ακούση έναν λόγον, θέλει να τον εξωτερικεύση ως εάν δσκιμάζη ωδίνας τοκετού, όπως η γυναίκα η οποία πρόκειται να γεννήση βρέφος.
Σοφ. Σειρ. 19,12 - βέλος πεπηγὸς ἐν μηρῷ σαρκός, οὕτως λόγος ἐν κοιλίᾳ μωροῦ.
Σοφ. Σειρ. 19,12 - Οπως όταν ένα βέλος έχη καρφωθή στον μηρόν του σώματός μας, φέρει πόνον και θέλομεν να το βγάλωμεν, έτσι και ένα μυστικόν, που ήκουσεν ο μωρός και το έχει μέσα του, του φέρει πόνον και θέλει να το εξωτερικεύση.
Σοφ. Σειρ. 19,13 - Ἔλεγξον φίλον, μήποτε οὐκ ἐποίησε, καὶ εἴ τι ἐποίησε, μήποτε προσθῇ.
Σοφ. Σειρ. 19,13 - Καμε παρατήρησιν στον φίλον σου δια σφάλμα, δια το οποίον κατηγορείται και το οποίον ενδέχεται να μη διέπραξε. Και εάν περιέπεσεν εις κάποιο σφάλμα, πάλιν κάμε του υπόδειξιν, δια να μη το επαναλάβη και προσθέση νέον σφάλμα στο παλαιόν.
Σοφ. Σειρ. 19,14 - ἔλεγξον τὸν πλησίον, μήποτε οὐκ εἶπε, καὶ εἰ εἴρηκεν, ἵνα μὴ δευτερώσῃ.
Σοφ. Σειρ. 19,14 - Καμε παρατήρησιν στον πλησίον σου δια λόγια, που κατηγορείται ότι τα είπε, διότι ενδεχομένως δεν τα έχει είπει. Και εάν κάτι το εσφαλμένον έχη πει, κάμε του παρατήρησιν, δια να μη το επαναλαβη.
Σοφ. Σειρ. 19,15 - ἔλεγξον φίλον, πολλάκις γὰρ γίνεται διαβολή, καὶ μὴ παντὶ λόγῳ πίστευε.
Σοφ. Σειρ. 19,15 - Καμε παρατήρησιν, ζήτησε εξήγησιν από τον φίλον σου δια κατηγορίαν εκσφενδονισθείσαν εναντίον του, διότι πολλές φορές υπάρχουν και συκοψαντίαι, και μη δίδης εμπιστοσύνην εις κάθε λόγον κατηγορίας.
Σοφ. Σειρ. 19,16 - ἔστιν ὀλισθαίνων καὶ οὐκ ἀπὸ ψυχῆς, καὶ τίς οὐχ ἡμάρτησεν ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ;
Σοφ. Σειρ. 19,16 - Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι ξεγλυστρούν προς το κακόν, χωρίς να έχουν κακήν πρόθεσιν, αλλά από συναρπαγήν. Και ποιός άνθρωπος ημπορεί να ισχυρισθή, ότι δεν έχει αμαρτήσει με τα λόγια του;
Σοφ. Σειρ. 19,17 - ἔλεγξον τὸν πλησίον σου πρὶν ἢ ἀπειλῆσαι, καὶ δὸς τόπον νόμῳ Ὑψίστου. [γινόμενος ἄμηνις.

Σοφ. Σειρ. 19,17 - Ελεγξε τον φίλον σου πριν απειλαί και κίνδυνοι τον περιστοιχίσουν και άφησε να ενεργήση εις την καρδίαν του ο Νομος του Υψίστου. Συ όμως πρέπει να παραμείνης αόργητος.

Σοφ. Σειρ. 19,18 - φόβος Κυρίου ἀρχὴ προσλήψεως, σοφία δὲ παρ᾿ αὐτοῦ ἀγάπησιν περιποιεῖ.

Σοφ. Σειρ. 19,18 - Ο φόβος του Κυρίου είναι η αρχή και η αιτία της συνάψεως ειλικρινούς φιλίας. Η δε σοφία, απορρέουσα από τον Θεόν, εμπνέει αγάπην προς τον φίλον.

Σοφ. Σειρ. 19,19 - γνῶσις ἐντολῶν Κυρίου παιδεία ζωῆς, οἱ δὲ ποιοῦντες τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ἀθανασίας δένδρον καρποῦνται].

Σοφ. Σειρ. 19,19 - Η γνώσις των εντολών του Κυρίου είναι αληθινή μόρφωσις δια την ζωήν. Οσοι δε πράττουν τα ευάρεστα εις αυτόν, απολαμβάνουν τους καρπούς του δένδρου της αθανασίας.

Σοφ. Σειρ. 19,20 - Πᾶσα σοφία φόβος Κυρίου, καὶ ἐν πάσῃ σοφίᾳ ποίησις νόμου· [καὶ γνῶσις τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 19,20 - Καθε πραγματική σοφία χαρακτηρίζεται και διαποτίζεται από την ευλάβειαν προς τον Κυριον. Εις την αληθινήν σοφίαν ακολουθεί και υπάρχει πάντοτε η τήρησις του θείου Νομου και η γνώσις της παντοδυναμίας του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 19,21 - οἰκέτης λέγων τῷ δεσπότῃ· ὡς ἀρέσκει οὐ ποιήσω, ἐὰν μετὰ ταῦτα ποιήσῃ, παροργίζει τὸν τρέφοντα αὐτόν].

Σοφ. Σειρ. 19,21 - Δούλος, ο οποίος λέγει στον δεσπότην του· “δεν θα κάμω αυτό που αρέσει εις σέ”, έστω και εάν κατόπιν μεταμεληθή και εκτελέση την εντολήν, που έλαβε, εξοργίζει οπωσδήποτε τον τροφοδότην κύριόν του.

Σοφ. Σειρ. 19,22 - καὶ οὐκ ἔστι σοφία πονηρίας ἐπιστήμη, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπου βουλὴ ἁμαρτωλῶν φρόνησις.

Σοφ. Σειρ. 19,22 - Η σοφία δεν είναι επιστήμη της κακίας. Η δε συνεσις δεν υπάρχει εις τας σκέψεις και τας συμβουλάς των αμαρτωλών.

Σοφ. Σειρ. 19,23 - ἔστι πονηρία καὶ αὕτη βδέλυγμα, καὶ ἔστιν ἄφρων ἐλαττούμενος σοφίᾳ.

Σοφ. Σειρ. 19,23 - Υπάρχει γνώσις και πράξις πονηρά· αυτή όμως είναι βδελυρά ενώπιον του Κυρίου. Υπάρχει όμως και άφρων, ανόητος, καθυστερημένος εις νόησιν και γνώσιν.

Σοφ. Σειρ. 19,24 - κρείττων ἡττώμενος ἐν συνέσει ἔμφοβος ἢ περισσεύων ἐν φρονήσει καὶ παραβαίνων νόμον.

Σοφ. Σειρ. 19,24 - Προτιμότερος είναι εκείνος, που υπολείπεται εις σοφίαν αλλ' έχει φόβον Θεού, από τον άλλον, ο οποίος είναι πλούσιος εις σοφίαν, παραβαίνει όμως τον νόμον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 19,25 - ἔστι πανουργία ἀκριβὴς καὶ αὕτη ἄδικος, καὶ ἔστι διαστρέφων χάριν τοῦ ἐκφᾶναι κρίμα.

Σοφ. Σειρ. 19,25 - Υπάρχουν ικανότητες και δραστηριότητες αξιόλογοι, οδηγούν όμως εις την αδικίαν. Υπάρχουν δε και άλλοι, οι οποίοι, δια να υποστηρίξουν και επιτύχουν το ζήτημα των, καταφεύγουν εις την διαστροφήν της αληθείας και την απάτην.

Σοφ. Σειρ. 19,26 - ἔστι πονηρευόμενος συγκεκυφὼς μελανίᾳ, καὶ τὰ ἐντὸς αὐτοῦ πλήρης δόλου·

Σοφ. Σειρ. 19,26 - Υπάρχουν πονηροί, που βαδίζουν με σκυμμένο το κεφάλι και σκυθρωπόν το πρόσωπον, δήθεν από λύπην, ενώ το εσωτερικόν των είναι γεμάτον δολιότητας.

Σοφ. Σειρ. 19,27 - συγκύφων πρόσωπον καὶ ἑτεροκωφῶν, ὅπου οὐκ ἐπεγνώσθη, προφθάσει σε·

Σοφ. Σειρ. 19,27 - Αυτός προχωρεί με σκυμμένο το κεφάλι, προσποιείται ότι δεν ακούει τίποτε και εάν δεν αντιληφθής εγκαίρως την υποκρισίαν και δολιότητά του, θα τρέξη ενωρίτερα από σέ, δια να καταπατήση το δίκαιόν σου.

Σοφ. Σειρ. 19,28 - καὶ ἐὰν ὑπὸ ἐλαττώματος ἰσχύος κωλυθῇ ἁμαρτεῖν, ἐὰν εὕρῃ καιρόν, κακοποιήσει.

Σοφ. Σειρ. 19,28 - Και εάν εξ αιτίας κάποιας αδυναμίας του εμποδισθή να πραγματοποιήση το κακόν, που έχει αποφασίσει, όταν εύρη κατάλληλον καιρόν θα το πραγματοποιήση.

Σοφ. Σειρ. 19,29 - ἀπὸ ὁράσεως ἐπιγνωσθήσεται ἀνήρ, καὶ ἀπὸ ἀπαντήσεως προσώπου ἐπιγνωσθήσεται νοήμων.

Σοφ. Σειρ. 19,29 - Από την εξωτερικήν του εμφάνισιν είναι δυνατόν να γίνη γνωστός ο κακός άνθρωπος και από την έκφρασιν του προσώπου του είναι δυνατόν να γίνη γνωστός ο καλός και συνετός άνθρωπος.

Σοφ. Σειρ. 19,30 - στολισμὸς ἀνδρὸς καὶ γέλως ὀδόντων καὶ βήματα ἀνθρώπου ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 19,30 - Η ενδυμασία του ανθρώπου, το γέλιο των χειλέων του και το βάδισμά του διαλαλούν, τι άνθρωπος είναι αυτός.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 20

Σοφ. Σειρ. 20,1 - Ἔστιν ἔλεγχος ὃς οὐκ ἔστιν ὡραῖος, καὶ ἔστι σιωπῶν καὶ αὐτὸς φρόνιμος.

Σοφ. Σειρ. 20,1 - Υπάρχει έλεγχος άκαιρος και επιβλαβής· υπάρχει σιωπή, η οποία μαρτυρεί φρόνησιν.

Σοφ. Σειρ. 20,2 - ὡς καλὸν ἐλέγξαι ἢ θυμοῦσθαι, καὶ ὁ ἀνθομολογούμενος ἀπὸ ἐλαττώσεως κωλυθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,2 - Καλύτερον είναι να ελέγξη κανείς τον φίλον του δια παράπτωμά του, παρά να θυμώση και να μείνη θυμωμένος εναντίον του.

Εκείνος που ελέγχεται δι' ένα σφάλμα του και αποδέχεται τον έλεγχον, θα εμποδισθή από άλλα παρόμοια και τας συνεπείας των.

Σοφ. Σειρ. 20,4 - ἐπιθυμία εὐνούχου ἀποπαρθενῶσαι νεάνιδα, οὕτως ὁ ποιῶν ἐν βίᾳ κρίματα.

Σοφ. Σειρ. 20,4 - Οπως απραγματοποίητος μένει η επιθυμία του ευνούχου να καταστρέψη την παρθενίαν νεάνιδος, ετσι και εκείνος που θέλει να επιβάλη δια της βίας τας κρίσστου στους άλλους.

Σοφ. Σειρ. 20,5 - ἔστι σιωπῶν εὑρισκόμενος σοφός, καὶ ἔστι μισητὸς ἀπὸ πολλῆς λαλιᾶς.

Σοφ. Σειρ. 20,5 - Υπάρχουν άνθρωποι, που σιωπούν και οι οποίοι είναι σοφοί· υπάρχουν άλλοι, οι οποίοι λόγω της φλυαρίας των μισούνται.

Σοφ. Σειρ. 20,6 - ἔστι σιωπῶν, οὐ γὰρ ἔχει ἀπόκρισιν, καὶ ἔστι σιωπῶν εἰδὼς καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 20,6 - Σιωπά κάποιος, διότι δεν έχει και δεν ημπορεί να δώση απάντησιν. Σιωπά άλλος, διότι γνωρίζει και περιμένει τον κατάλληλον καιρόν να ομιλήση.

Σοφ. Σειρ. 20,7 - ἄνθρωπος σοφὸς σιγήσει ἕως καιροῦ, ὁ δὲ λαπιστὴς καὶ ἄφρων ὑπερβήσεται καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 20,7 - Ο συνετός άνθρωπος θα σιωπήση μέχρι του καταλλήλου καιρού, ο καυχησιολόγος όμως και άφρων θα ξεπερνά ασυλλόγιστα τον κατάλληλον δι' ομιλίας καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 20,8 - ὁ πλεονάζων λόγῳ βδελυχθήσεται, καὶ ὁ ἐνεξουσιαζόμενος μισηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,8 - Εκείνος που λέγει πολλά λόγια, θα κερδίση την αποστροφήν εκ μέρους των άλλων· και εκείνος που έχει την απαίτησιν να τον ακούουν και τον υπακούουν οι άλλοι, θα προκαλέση το μίσος των.

Σοφ. Σειρ. 20,9 - ἔστιν εὐοδία ἐν κακοῖς ἀνδρί, καὶ ἔστιν εὕρημα εἰς ἐλάττωσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,9 - Είναι δυνατόν ενας να ίδη κατευόδωσιν και επιτυχίαν των έργων του εν μέσω θλίψεων και περιπετειών, και εξ αντιθέτου άλλος από ανέλπιστον επιτυχίαν να οδηγηθή εις καταστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 20,10 - ἔστι δόσις, ἣ οὐ λυσιτελήσει σοι, καὶ ἔστι δόσις, ἧς τὸ ἀνταπόδομα διπλοῦν.

Σοφ. Σειρ. 20,10 - Υπάρχει ευεργεσία, η οποία εις τίποτε δεν θα σε ωφελήση, και υπάρχει ευεργεσία, της οποίας η αμοιβή θα είναι μεγάλη.

Σοφ. Σειρ. 20,11 - ἔστιν ἐλάττωσις ἕνεκεν δόξης, καὶ ἔστιν ὃς ἀπὸ ταπεινώσεως ᾖρε κεφαλήν.

Σοφ. Σειρ. 20,11 - Υπάρχουν περιστάσεις, κατά τας οποίας μεγάλη δόξα και αι μεγάλαι θέσεις μειώνουν την αξίαν του ανθρώπου. Εξ αντιθέτου μερικοί άνθρωποι από την κατάστασιν της ταπεινώσεως, εις την οποίαν ευρίσκοντο, εδοξάσθησαν.

Σοφ. Σειρ. 20,12 - ἔστιν ἀγοράζων πολλὰ ὀλίγου καὶ ἀποτιννύων αὐτὰ ἑπταπλάσιον.

Σοφ. Σειρ. 20,12 - Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, οι οποίοι αγοράζουν πολλά πράγματα με ολίγα χρήματα· έπειτα όμως πληρώνουν αυτά, που ηγόρασαν, επτά φορές περισσότερον.

Σοφ. Σειρ. 20,13 - ὁ σοφὸς ἐν λόγῳ ἑαυτὸν προσφιλῆ ποιήσει, χάριτες δὲ μωρῶν ἐκχυθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 20,13 - Ο συνετός και φρόνιμος εις τα λόγια του θα καταστήση τον εαυτόν του προσφιλή στους άλλους. Τα γλυκανάλατα λόγια και έργα των μωρών ανθρώπων σκορπίζονται χωρίς καμμίαν ωφέλειαν.

Σοφ. Σειρ. 20,14 - δόσις ἄφρονος οὐ λυσιτελήσει σοι, οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνθ᾿ ἑνὸς πολλοί·

Σοφ. Σειρ. 20,14 - Το δώρον ενός ασυνέτου ανθρώπου δεν θα σε ωφελήση, διότι αυτός θα σε κυττάζη οχι με ένα μάτι αλλά με πολλά, περιμένων πολλαπλασίαν την ανταπόδοσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,15 - ὀλίγα δώσει καὶ πολλὰ ὀνειδίσει καὶ ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς κῆρυξ· σήμερον δανιεῖ καὶ αὔριον ἀπαιτήσει, μισητὸς ἄνθρωπος ὁ τοιοῦτος.

Σοφ. Σειρ. 20,15 - Θα σου δώση ολίγα, θα σε ονειδίση όμως δι' αυτά πολύ. Θα ανοίξη το στόμα του εναντίον σου, ωσάν διαλαλητής δημόσιος. Σημερα θα σε δανείση και αμέσως αύριον θα σου ζητήση το δάνειον. Αυτός ο άνθρωπος θα γίνη μισητός εκ μέρους των άλλων.

Σοφ. Σειρ. 20,16 - μωρὸς ἐρεῖ· οὐχ ὑπάρχει μοι φίλος, καὶ οὐκ ἔστι χάρις τοῖς ἀγαθοῖς μου· οἱ ἔσθοντες τὸν ἄρτον μου, φαῦλοι γλώσσῃ·

Σοφ. Σειρ. 20,16 - Ο ασύνετος άνθρωπος θα πη· “δεν υπάρχει για μένα κανένας φίλος. Καμμίαν ευγνωμοσύνην δεν ευρήκα δια τας ευεργεσίας, που έχω κάμει. Αυτοί που έφαγαν και εχόρτασαν από το ψωμί μου είναι φαύλοι και αχάριστοι εις τα λόγια των”.

Σοφ. Σειρ. 20,17 - ποσάκις καὶ ὅσοι καταγελάσονται αὐτοῦ; -

Σοφ. Σειρ. 20,17 - Ποσες όμως φορές και πόσοι άνθρωποι δεν θα γελάσουν εις βάρος του μωρού αυτού!

Σοφ. Σειρ. 20,18 - Ὀλίσθημα ἀπὸ ἐδάφους μᾶλλον ἢ ἀπὸ γλώσσης, οὕτως πτῶσις κακῶν κατὰ σπουδὴν ἥξει.

Σοφ. Σειρ. 20,18 - Είναι προτιμότερον να γλυστρήση κανείς και να πέση κάτω στο χώμα, παρά να γλυστρήση εις την γλώσσαν του και να του διαφύγουν απρεπή λόγια. Ετσι κλονίζονται και πίπτουν απότομα οι κακοί.

Σοφ. Σειρ. 20,19 - ἄνθρωπος ἄχαρις, μῦθος ἄκαιρος· ἐν στόματι ἀπαιδεύτων ἐνδελεχισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,19 - Οπως ένας αγροίκος και βάναυσος άνθρωπος είναι αποκρουστικός, έτσι και ένας λόγος, που λέγεται στον ακατάλληλον καιρόν.

Ακαιροι λόγοι λέγονται και επαναλαμβάνονται με τα στόματα των αμορφώτων.

Σοφ. Σειρ. 20,20 - ἀπὸ στόματος μωροῦ ἀποδοκιμασθήσεται παραβολή, οὐ γὰρ μὴ εἴπῃ αὐτὴν ἐν καιρῷ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 20,20 - Από το στόμα του μωρού δεν βγαίνει ποτέ κανένα σοφόν γνωμικόν. Δεν θα λεχθή κάτι το συνετόν στον κατάλληλον καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 20,21 - Ἔστι κωλυόμενος ἁμαρτάνειν ἀπὸ ἐνδείας, καὶ ἐν τῇ ἀναπαύσει αὐτοῦ οὐ κατανυγήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,21 - Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι από φόβον και πτωχείαν δεν αμαρτάνουν, και στον καιρόν της αναπαύσεως και ησυχίας των δεν θα έχουν τύψεις συνειδήσεως.

Σοφ. Σειρ. 20,22 - ἔστιν ἀπολλύων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δι᾿ αἰσχύνην, καὶ ἀπὸ ἄφρονος προσώπου ἀπολεῖ αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 20,22 - Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι καταστρέφονται από μίαν άκριτον και επιλήψιμον συστολήν. Βαδίζουν προς την καταστροφήν εξ αιτίας ενός ασύνετου και μωρού.

Σοφ. Σειρ. 20,23 - ἔστι χάριν αἰσχύνης ἐπαγγελόμενος φίλῳ, καὶ ἐκτήσατο αὐτὸν ἐχθρὸν δωρεάν. -

Σοφ. Σειρ. 20,23 - Υπάρχουν μερικοί, οι οποίοι δια λόγους κακώς νοουμένης συστολής δίδουν στον φίλον των υπόσχεσιν, και τον οποίον αποκτούν εχθρόν, χωρίς λόγον, διότι δεν είναι εις θέσιν να εκπληρώσουν την υπόσχεσίν των.

Σοφ. Σειρ. 20,24 - Μῶμος πονηρὸς ἐν ἀνθρώπῳ ψεῦδος, ἐν στόματι ἀπαιδεύτων ἐνδελεχισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,24 - Μεγάλη μομφή είναι δια τον άνθρωπον το ψεύδος. Εις το στόμα των αμορφώτων θα επαναλαμβάνεται και θα υπάρχη διαρκώς το ψεύδος.

Σοφ. Σειρ. 20,25 - αἱρετὸν κλέπτης ἢ ὁ ἐνδελεχίζων ψεύδει, ἀμφότεροι δὲ ἀπώλειαν κληρονομήσουσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,25 - Προτιμότερος είναι ένας κλέπτης παρά εκείνος, ο οποίος συνεχώς ψεύδεται. Αλλά και οι δύο θα έχουν ως κατάντημα των την καταστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 20,26 - ἦθος ἀνθρώπου ψευδοῦς ἀτιμία, καὶ ἡ αἰσχύνη αὐτοῦ μετ᾿ αὐτοῦ ἐνδελεχῶς. Λόγοι ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ. –

Σοφ. Σειρ. 20,26 - Η συνήθεια της ψευδολογίας είναι δια τον άνθρωπον εξευτελισμός· η καταισχύνη του εξ αιτίας αυτής θα είναι και θα μένη πάντοτε μαζή του. ΓΝΩΜΙΚΑ.

Σοφ. Σειρ. 20,27 - Ὁ σοφὸς ἐν λόγοις προάξει ἑαυτόν, καὶ ἄνθρωπος φρόνιμος ἀρέσει μεγιστᾶσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,27 - Ο συνετός και προσεκτικός εις τα λόγια του θα εξυψώση τον εαυτόν του και θα γίνη άξιος τιμής και υπολήψεως. Ο φρόνιμος

δε άνθρωπος θα είναι αρεστός και στους άρχοντας.
Σοφ. Σειρ. 20,28 - ὁ ἐργαζόμενος γῆν ἀνυψώσει θημωνίαν αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀρέσκων μεγιστᾶσιν ἐξιλάσεται ἀδικίαν.
Σοφ. Σειρ. 20,28 - Εκείνός που καλλιεργεί επιμελώς τους αγρούς του, θα ανυψώση τα δεμάτια του εις μεγάλες θημωνιές. Ετσι και εκείνος που με τα συνετά του λόγια ευαρεστεί στους άρχοντας της πολιτείας, θα εξιλεωθή δια τας τυχόν αδικίας του.
Σοφ. Σειρ. 20,29 - ξένια καὶ δῶρα ἀποτυφλοῖ ὀφθαλμοὺς σοφῶν καὶ ὡς φιμὸς ἐν στόματι ἀποτρέπει ἐλεγμούς.
Σοφ. Σειρ. 20,29 - Συμπόσια και δώρα τυφλώνουν τους οφθαλμούς και αυτών ακόμη των συνετών δικαστών. Αυτά είναι ως ένα φίμωτρον στο στόμα, ώστε να μη λαλή την αλήθειαν, και αποτρέπουν τους δικαίους ελέγχους.
Σοφ. Σειρ. 20,30 - σοφία κεκρυμμένη καὶ θησαυρὸς ἀφανής, τίς ὠφέλεια ἐν ἀμφοτέροις;
Σοφ. Σειρ. 20,30 - Σοφία κρυμμένη και θησαυρός αφανής ποίαν ωφέλειαν και τα δύο ημπορούν να αποφέρουν στους ανθρώπους;
Σοφ. Σειρ. 20,31 - κρείσσων ἄνθρωπος ἀποκρύπτων τὴν μωρίαν αὐτοῦ ἢ ἄνθρωπος ἀποκρύπτων τὴν σοφίαν αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 20,31 - Προτιμότερος είναι ο άνθρωπος, που κρύπτει την μωρίαν του, από εκείνον που κρύπτει την σοφίαν του.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 21

Σοφ. Σειρ. 21,1 - Τέκνον, ἥμαρτες, μὴ προσθῇς μηκέτι καὶ περὶ τῶν προτέρων σου δεήθητι.
Σοφ. Σειρ. 21,1 - Παιδί μου, εάν παρασυρθής εις την αμαρτίαν, μη προσθέτης και νέας εις αυτήν αμαρτίας. Περί δε των προηγουμένων σου αμαρτιών παρακάλεσε τον Θεόν, να σε συγχωρήση.
Σοφ. Σειρ. 21,2 - ὡς ἀπὸ προσώπου ὄφεως φεῦγε ἀπὸ ἁμαρτίας, ἐὰν γὰρ προσέλθῃς, δήξεταί σε· ὀδόντες λέοντος οἱ ὀδόντες αὐτῆς ἀναιροῦντες ψυχὰς ἀνθρώπων.
Σοφ. Σειρ. 21,2 - Οπως αποφεύγστο φίδι, έτσι να αποφύγης και την αμαρτίαν, διότι εάν πλησιάσης προς αυτήν, θα σε δαγκώση κατά τρόπον επικίνδυνον. Δοντια λέοντος είναι τα δόντια της αμαρτίας, φονεύοντα τας ψυχάς των ανθρώπων.
Σοφ. Σειρ. 21,3 - ὡς ῥομφαία δίστομος πᾶσα ἀνομία, τῇ πληγῇ αὐτῆς οὐκ ἔστιν ἴασις.
Σοφ. Σειρ. 21,3 - Καθε παρανομία είναι ένα δίκοπο μαχαίρι, από την πληγήν του οποίου δεν υπάρχει θεραπεία.

Σοφ. Σειρ. 21,4 - καταπληγμὸς καὶ ὕβρις ἐρημώσουσι πλοῦτον· οὕτως οἶκος ὑπερηφάνου ἐρημωθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 21,4 - Βιοπραγίαι και αλαζονείαι καταστρέφουν τον πλούτον· έτσι και ο οίκος των υπερηφάνων θα ερημωθή.

Σοφ. Σειρ. 21,5 - δέησις πτωχοῦ ἐκ στόματος ἕως ὠτίων αὐτοῦ, καὶ τὸ κρίμα αὐτοῦ κατὰ σπουδὴν ἔρχεται.

Σοφ. Σειρ. 21,5 - Η δέησις, που βγαίνει από το στόμα του πτωχού, φθάνει έως τα αυτιά του Θεού, και η δικαιοσύνη αυτού δεν θα βραδύνη να επέλθη.

Σοφ. Σειρ. 21,6 - μισῶν ἐλεγμὸν ἐν ἴχνει ἁμαρτωλοῦ, καὶ ὁ φοβούμενος Κύριον ἐπιστρέψει ἐν καρδίᾳ.

Σοφ. Σειρ. 21,6 - Εκείνος, που μισεί τους δικαίους ελέγχους, βαδίζει εις τα ίχνη των αμαρτωλών. Εκείνος όμως, που φοβείται τον Κυριον, θα επιστρέψη προς αυτόν με όλην του την καρδίαν.

Σοφ. Σειρ. 21,7 - γνωστὸς μακρόθεν ὁ δυνατὸς ἐν γλώσσῃ, ὁ δὲ νοήμων οἶδεν ἐν τῷ ὀλισθαίνειν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 21,7 - Από μακράν αναγνωρίζεται ο ασυγκράτητος κατά την γλώσσαν, δε συνετός άνθρωπος γνωρίζει αυτόν και τα ολισθήματά του και τον αποφεύγει.

Σοφ. Σειρ. 21,8 - ὁ οἰκοδομῶν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐν χρήμασιν ἀλλοτρίοις, ὡς ὁ συνάγων αὐτοῦ τοὺς λίθους εἰς χειμῶνα.

Σοφ. Σειρ. 21,8 - Εκείνος, που οικοδομεί το σπίτι του με ξένα άδικα χρήματα, ομοιάζει με τον άνθρωπον, που συγκεντρώνει λίθους- αντί ξύλων- δια τον χειμώνα!

Σοφ. Σειρ. 21,9 - στυππεῖον συνηγμένον συναγωγὴ ἀνόμων, καὶ ἡ συντέλεια αὐτῶν φλὸξ πυρός.

Σοφ. Σειρ. 21,9 - Η συγκέντρωσις των ασεβών είναι σαν ενας σωρός στουπί, και το τέλος των θα είναι να καούν εις φλόγα πυρός.

Σοφ. Σειρ. 21,10 - ὁδὸς ἁμαρτωλῶν ὡμαλισμένη ἐκ λίθων, καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτῳ αὐτῆς βόθρος ᾅδου.

Σοφ. Σειρ. 21,10 - Ο δρόμος των αμαρτωλών είναι ομαλός, καθαρισμένος από λίθους. Το τέλος όμως του δρόμου είναι το βάραθρον του άδου.

Σοφ. Σειρ. 21,11 - Ὁ φυλάσσων νόμον κατακρατεῖ τοῦ ἐννοήματος αὐτοῦ, καὶ συντέλεια τοῦ φόβου Κυρίου σοφία.

Σοφ. Σειρ. 21,11 - Εκείνος που τηρεί τον νόμον του Θεού, κατανοεί βαθύτερον τα υψηλά αυτού νοήματα. Αποτέλεσμα δε της ευλαβείας προς τον Κυριον είναι το δώρον της αληθινής σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 21,12 - οὐ παιδευθήσεται ὃς οὐκ ἔστι πανοῦργος· ἔστι πανουργία πληθύνουσα πικρίαν.

Σοφ. Σειρ. 21,12 - Δεν θα εκπαιδευθή. και δεν θα μορφωθή εκείνος, ο οποίος δεν έχει τας αναλόγους ικανότητας. Υπάρχει όμως και ικανότης, η

οποία πολλαπλασιάζει τας θλίψεις και τας πικρίας.

Σοφ. Σειρ. 21,13 - γνῶσις σοφοῦ ὡς κατακλυσμὸς πληθυνθήσεται καὶ ἡ βουλὴ αὐτοῦ ὡς πηγὴ ζωῆς.

Σοφ. Σειρ. 21,13 - Η γνώσις του σοφού πληθύνεται ωσάν κατακλυσμός πολλών υδάτων, και η συμβουλή του γίνεται πηγή ζωής δι' εκείνους, που την δέχονται.

Σοφ. Σειρ. 21,14 - ἔγκατα μωροῦ ὡς ἀγγεῖον συντετριμμένον καὶ πᾶσαν γνῶσιν οὐ κρατήσει.

Σοφ. Σειρ. 21,14 - Το εσωτερικόν του μωρού είναι σαν ένα πήλινον σπασμένον αγγείον, και δεν είναι δυνατόν να συγκρατήση αυτός καμμίαν γνώσιν.

Σοφ. Σειρ. 21,15 - λόγον σοφὸν ἐὰν ἀκούσῃ ἐπιστήμων, αἰνέσει αὐτὸν καὶ ἐπ᾿ αὐτὸν προσθήσει· ἤκουσεν ὁ σπαταλῶν καὶ ἀπήρεσεν αὐτῷ, καὶ ἀπέστρεψεν αὐτὸν ὀπίσω τοῦ νώτου αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 21,15 - Ο πραγματικά συνετός, εάν ακούση κανένα σοφόν λόγον, θα τον επαινέση και επάνω εις αυτόν θα προσθέση και ο ίδιος κάποιον άλλον. Ο άσωτος όμως και μωρός εάν ακούση σοφόν λόγον, δεν ευχαριστείται εις αυτόν, αλλά τον καταφρονεί και τον πετά όπισθέν του.

Σοφ. Σειρ. 21,16 - ἐξήγησις μωροῦ ὡς ἐν ὁδῷ φορτίον, ἐπὶ δὲ χείλους συνετοῦ εὑρεθήσεται χάρις.

Σοφ. Σειρ. 21,16 - Η εξήγησις, την οποίαν ένας μωρός θα θελήση να δώση εις τα μεγάλα θέματα, είναι σαν ένα ενοχλητικόν φορτίον στον οδοιπόρον. Εις τα χείλη όμως του σοφού ανθρώπου υπάρχει πάντοτε χάρις.

Σοφ. Σειρ. 21,17 - στόμα φρονίμου ζητηθήσεται ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ διανοηθήσονται ἐν καρδίᾳ.

Σοφ. Σειρ. 21,17 - Το στόμα του σοφού θα αναζητηθή εις συγκέντρωσιν ανθρώπων, και τους λόγους του θα τους σκεφθούν, θα τους βάλουν και θα τους μελετήσουν μέσα εις την καρδιάν των.

Σοφ. Σειρ. 21,18 - ὡς οἶκος ἠφανισμένος οὕτως μωρῷ σοφία, καὶ γνῶσις ἀσυνέτου ἀδιεξέταστοι λόγοι.

Σοφ. Σειρ. 21,18 - Ωσάν ερειπωμένο σπίτι είναι δια τον μωρόν η σοφία. Αι δε γνώσστου ασυνέτου και τα λόγια του είναι ασυνάρτητα.

Σοφ. Σειρ. 21,19 - πέδαι ἐν ποσὶν ἀνοήτοις παιδεία καὶ ὡς χειροπέδαι ἐπὶ χειρὸς δεξιᾶς.

Σοφ. Σειρ. 21,19 - Η μόρφωσις είναι ωσάν πεδούκλι εις τα πόδια των ανοήτων και ωσάν χειροπέδες στο δεξιόν των χέρι.

Σοφ. Σειρ. 21,20 - μωρὸς ἐν γέλωτι ἀνυψοῖ φωνὴν αὐτοῦ, ἀνὴρ δὲ πανοῦργος μόλις ἡσυχῇ μειδιάσει.

Σοφ. Σειρ. 21,20 - Ο μωρός ξέσπά εις θορυβώδεις γέλωτας, ο φρόνιμος άνθρωπος μόλις και ησύχως θα μειδιάση.

Σοφ. Σειρ. 21,21 - ὡς κόσμος χρυσοῦ φρονίμῳ παιδεία καὶ ὡς χλιδὼν ἐπὶ βραχίονι δεξιῷ.

Σοφ. Σειρ. 21,21 - Η μόρφωσις είναι δια τον συνετόν ωσάν ένα χρυσούν κόσμημα και ωσάν πολύτιμον βραχιόλι εις την δεξιάν του χείρα.

Σοφ. Σειρ. 21,22 - ποὺς μωροῦ ταχὺς εἰς οἰκίαν, ἄνθρωπος δὲ πολύπειρος αἰσχυνθήσεται ἀπὸ προσώπου.

Σοφ. Σειρ. 21,22 - Το πόδι του ασυνέτου είναι ταχύ στο να επισκέπτεται οικίας, ο μορφωμένος όμως και πολύπειρος άνθρωπος αισθάνεται συστολήν εις τας επισκέψστου.

Σοφ. Σειρ. 21,23 - ἄφρων ἀπὸ θύρας παρακύπτει εἰς οἰκίαν, ἀνὴρ δὲ πεπαιδευμένος ἔξω στήσεται.

Σοφ. Σειρ. 21,23 - Ο μωρός σκύβει εις τας θύρας των ξένων οικιών και παρακολουθεί, όσα γίνονται εις αυτάς· ο συνετός όμως και ο μορφωμένος στέκεται έξω μακράν.

Σοφ. Σειρ. 21,24 - ἀπαιδευσία ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι παρὰ θύραν, ὁ δὲ φρόνιμος βαρυνθήσεται ἀτιμίᾳ.

Σοφ. Σειρ. 21,24 - Είναι απρέπεια και έλλειψις μορφώσεως δια τον άνθρωπον να κρυφακούη από την θύραν ξένου σπιτιού. Ο συνετός άνθρωπος το θεωρεί αυτό βαρύ και εξευτελιστικόν πράγμα, δι' αυτό και το αποφεύγει.

Σοφ. Σειρ. 21,25 - χείλη ἀλλοτρίων ἐν τούτοις βαρυνθήσεται, λόγοι δὲ φρονίμων ἐν ζυγῷ σταθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 21,25 - Τα χείλη των μωρών και φλυάρων ανθρώπων επαναλαμβάνουν τα λόγια των ξένων, οι λόγοι όμως των φρονίμων ζυγίζονται από αυτούς με ακρίβειαν και κατόπιν λέγονται.

Σοφ. Σειρ. 21,26 - ἐν στόματι μωρῶν ἡ καρδία αὐτῶν, καρδία δὲ σοφῶν στόμα αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 21,26 - Η καρδία των μωρών είναι στο στόμα των και συνεχώς εξωτερικεύεται, ενώ το στόμα των σοφών είναι η καρδία των.

Σοφ. Σειρ. 21,27 - ἐν τῷ καταρᾶσθαι ἀσεβῆ τὸν σατανᾶν αὐτὸς καταρᾶται τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν.

Σοφ. Σειρ. 21,27 - Οταν ο ασεβής καταράται τον σατανάν, είναι το ίδιον ως εάν καταράται τον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 21,28 - μολύνει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁ ψιθυρίζων καὶ ἐν παροικήσει μισηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 21,28 - Εκείνος που ψιθυρίζει επικρίσεις και κατακρίσεις εις βάρος του άλλου, μολύνει την ψυχήν του. Αυτός θα μισηθή από το περιβάλλον, μέσα στο οποίον ζη.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 22

Σοφ. Σειρ. 22,1 - Λίθῳ ἠρδαλωμένῳ συνεβλήθη ὀκνηρός, καὶ πᾶς ἐκσυριεῖ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 22,1 - Ο οκνηρός ομοιάζει με λίθον λερωμένον από αηδείς ακαθαρσίας. Καθε άνθρωπος σφυρίζει με αποδοκιμασίαν δια τον εξευτελισμόν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 22,2 - βολβίτῳ κοπρίων συνεβλήθη ὀκνηρός, πᾶς ὁ ἀναιρούμενος αὐτὸν ἐκτινάξει χεῖρα.

Σοφ. Σειρ. 22,2 - Με σιχαμερήν κόπρον ομοιάζει ο οκνηρός. Καθένας που σηκώνει αυτήν, θα τινάξη κατόπιν τα χέρια του. Ετσι θα συμβή και με τον οκνηρόν.

Σοφ. Σειρ. 22,3 - αἰσχύνη πατρὸς ἐν γεννήσει ἀπαιδεύτου, θυγάτηρ δὲ ἐπ᾽ ἐλαττώσει γίνεται.

Σοφ. Σειρ. 22,3 - Παιδί αμόρφωτον είναι εντροπή δια τον πατέρα. Απαίδευτος δε κόρη γίνεται αφορμή, να μειώνεται η καλή φήμη του πατρός της.

Σοφ. Σειρ. 22,4 - θυγάτηρ φρονίμη κληρονομήσει ἄνδρα αὐτῆς, καὶ ἡ καταισχύνουσα εἰς λύπην γεννήσαντος·

Σοφ. Σειρ. 22,4 - Η φρόνιμος κόρη θα κερδήση τον σύζυγόν της· θυγάτηρ δέ, η οποία με την έλλειψιν μορφώσεως και την κακήν συμπεριφοράν της προκαλεί εντροπήν, θα είναι λύπη δια τον πατέρα, που την εγέννησεν.

Σοφ. Σειρ. 22,5 - πατέρα καὶ ἄνδρα καταισχύνει ἡ θρασεῖα καὶ ὑπὸ ἀμφοτέρων ἀτιμασθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 22,5 - Η αυθάδης και βάναυσος γυναίκα κατεντροπιάζει τον πατέρα και τον σύζυγον· θα καταφρονηθή όμως και από τους δύο.

Σοφ. Σειρ. 22,6 - Μουσικὰ ἐν πένθει ἄκαιρος διήγησις, μάστιγες δὲ καὶ παιδεία ἐν παντὶ καιρῷ σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 22,6 - Η χαρμόσυνος μουσική εις καιρόν πένθους είναι αταίριαστος· έτσι και η μακρά διήγησις εις ακατάλληλον χρόνον. Αι παιδαγωγικαί όμως τιμωρίαι και η μόρφωσις είναι εις πάντα χρόνον συντελεστικαί σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 22,7 - συγκολλῶν ὄστρακον ὁ διδάσκων μωρόν, ἐξεγείρων καθεύδοντα ἐκ βαθέως ὕπνου.

Σοφ. Σειρ. 22,7 - Οποιος διδάσκει άνθρωπον μωρόν, ομοιάζει με εκείνον, που προσπαθεί να συγκολλήση τα θραύσματα ενός πηλίνου δοχείου· ομοιάζει επίσης με εκείνον, ο οποίος προσπαθεί να εξυπνήση άνθρωπον που κοιμάται βαθέως.

Σοφ. Σειρ. 22,8 - διηγούμενος νυστάζοντι ὁ διηγούμενος μωρῷ, καὶ ἐπὶ συντελείᾳ ἐρεῖ, τί ἐστιν;

Σοφ. Σειρ. 22,8 - Με άνθρωπον που διηγείται ιστορίας εις κάποιον νυστάζοντα, ομοιάζει ο διδάσκαλος που διδάσκει μωρόν και, όταν τελειώση

την διδασκαλίαν του, ο μωρός θα του είπη· τι συμβαίνει;

Σοφ. Σειρ. 22,11 - ἐπὶ νεκρῷ κλαῦσον, ἐξέλιπε γὰρ φῶς, καὶ ἐπὶ μωρῷ κλαῦσον, ἐξέλιπε γὰρ σύνεσις. ἥδιον κλαῦσον ἐπὶ νεκρῷ, ὅτι ἀνεπαύσατο, τοῦ δὲ μωροῦ ὑπὲρ θάνατον ἡ ζωὴ πονηρά.

Σοφ. Σειρ. 22,11 - Κλαύσε δι' ένα νεκρόν, διότι εσβέσθη το φως της ζωής· κλαύσε και δια τον μωρόν, διότι δεν υπάρχει εις αυτόν σύνεσις. Ηπιώτερα κλαύσε δια τον νεκρόν, διότι επιτέλους αυτός ανεπαύθη από τας ταλαιπωρίας της παρούσης ζωής. Η ζωή όμως του μωρού είναι χειροτέρα και από αυτόν τον θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 22,12 - πένθος νεκροῦ ἑπτὰ ἡμέραι, μωροῦ δὲ καὶ ἀσεβοῦς πᾶσαι αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 22,12 - Το πένθος δι' ένα νεκρόν διαρκεί επτά ημέρας, το πένθος όμως δι' ένα μωρόν διαρκεί όλας τας ημέρας της ζωής του.

Σοφ. Σειρ. 22,13 - μετὰ ἄφρονος μὴ πληθύνῃς λόγον, καὶ πρὸς ἀσύνετον μὴ πορεύου· φύλαξαι ἀπ᾿ αὐτοῦ, ἵνα μὴ κόπον ἔχῃς, καὶ οὐ μὴ μολυνθῇς ἐν τῷ ἐντιναγμῷ αὐτοῦ· ἔκκλινον ἀπ᾿ αὐτοῦ καὶ εὑρήσεις ἀνάπαυσιν καὶ οὐ μὴ ἀκηδιάσῃς ἐν τῇ ἀπονοίᾳ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 22,13 - Με μωρόν και ασύνετον μη ανοίγης μακράς συνομιλίας· και στο σπίτι απερίσκεπτου ανθρώπου μη πορευθής· φυλάξου από αυτόν και την συναναστροφήν του, δια να μη κουρασθής ψυχικώς και δια να μη μολυνθής, από όσα εκτινάσσονται από το στόμα του. Παραμέρισε και φύγε από αυτόν και έτσι θα εύρης ανάπαυσιν· δεν θα αθυμήσης από τας ανοησίας του.

Σοφ. Σειρ. 22,14 - ὑπὲρ μόλυβδον τί βαρυνθήσεται; καὶ τί αὐτῷ ὄνομα ἀλλ᾿ ἢ μωρός;

Σοφ. Σειρ. 22,14 - Τι υπάρχει βαρύτερον από τον μόλυβδον και πως ονομάζεται; Ονομάζεται μωρός.

Σοφ. Σειρ. 22,15 - ἄμμον καὶ ἅλα καὶ βῶλον σιδήρου εὔκοπον ὑπενεγκεῖν ἢ ἄνθρωπον ἀσύνετον. -

Σοφ. Σειρ. 22,15 - Αμμον και αλάτι και όγκον σιδήρου είναι ευκολώτερον να σηκώση κανείς στους ώμους του και να μεταφέρη, παρά να υποφέρη ασύνετον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 22,16 - Ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομὴν ἐν συσσεισμῷ οὐ διαλυθήσεται· οὕτως καρδία ἐστηριγμένη ἐπὶ διανοήματος βουλῆς ἐν καιρῷ οὐ δειλιάσει.

Σοφ. Σειρ. 22,16 - Ξυλίνη δέσις εις μίαν οικοδομήν εις καιρόν σεισμού δεν θα διαλυθή· ετσι και μία καρδία, εστηριγμένη εις ώριμον σοφήν σκέψιν, δεν θα δειλιάση εις ώραν κινδύνου.

Σοφ. Σειρ. 22,17 - καρδία ἡδρασμένη ἐπὶ διανοίας συνέσεως ὡς κόσμος ψαμμωτὸς τοίχου ξυστοῦ.

Σοφ. Σειρ. 22,17 - Καρδία η οποία είναι στερεωμένη επάνω εις συνετήν διάνοιαν, ομοιάζει με ωραίον στόλισμα αμμοκονιάματος επάνω εις ομαλόν τοίχον.

Σοφ. Σειρ. 22,18 - χάρακες ἐπὶ μετεώρου κείμενοι κατέναντι ἀνέμου οὐ μὴ ὑπομείνωσιν· οὕτως καρδία δειλὴ ἐπὶ διανοήματος μωροῦ κατέναντι παντὸς φόβου οὐ μὴ ὑπομείνῃ.

Σοφ. Σειρ. 22,18 - Φράκται από πασσάλους εις υψηλόν ακάλυπτον μέρος δεν θα ανθέξουν εις την ορμήν των ανέμων· έτσι και η δειλή καρδία, που στηρίζεται, εις τας σκέψεις ενός μωρού, δεν θα ανθέξη εις διαφόρους επικινδύνους δυσκολίας.

Σοφ. Σειρ. 22,19 - Ὁ νύσσων ὀφθαλμὸν κατάξει δάκρυα, καὶ ὁ νύσσων καρδίαν ἐκφαίνει αἴσθησιν.

Σοφ. Σειρ. 22,19 - Εκείνος που κεντά τον οφθαλμόν του, θα προκαλέση δάκρυα· όποιος όμως κεντά την καρδίαν του άλλου προκαλεί πόνον.

Σοφ. Σειρ. 22,20 - βάλλων λίθον ἐπὶ πετεινὰ ἀποσοβεῖ αὐτά, καὶ ὁ ὀνειδίζων φίλον διαλύσει φιλίαν.

Σοφ. Σειρ. 22,20 - Εκείνος που ρίπτει λίθον εναντίον των πτηνών, τα τρομάζει και τα κάμνει να φεύγουν· όποιος υβρίζει τον φίλον του, θα διαλύση την φιλίαν του με αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 22,21 - ἐπὶ φίλον ἐὰν σπάσῃς ῥομφαίαν, μὴ ἀπελπίσῃς, ἔστι γὰρ ἐπάνοδος·

Σοφ. Σειρ. 22,21 - Εάν εις στιγμήν παραφοράς ανασύρης φανερά την μάχαιραν εναντίον του φίλου σου, μη απελπισθής, διότι είναι δυνατή η επανόρθωσις και αποκατάστασις της φιλίας.

Σοφ. Σειρ. 22,22 - ἐπὶ φίλον ἐὰν ἀνοίξῃς στόμα, μὴ εὐλαβηθῇς, ἔστι γὰρ διαλλαγή· πλὴν ὀνειδισμοῦ καὶ ὑπερηφανίας καὶ μυστηρίου ἀποκαλύψεως καὶ πληγῆς δολίας, ἐν τούτοις ἀποφεύξεται πᾶς φίλος.

Σοφ. Σειρ. 22,22 - Εάν ανοίξης το στόμα σου και καταφερθής εναντίον του φίλου σου, μη φοβηθής, διότι είναι δυνατόν να υπάρξη συνδιαλλαγή και συμφιλίωσις. Μονον εάν τον υβρίσης και φερθής προς αυτόν με υπερηφάνειαν και φανερώσης τα μυστικά του και δολίως τον πληγώσης, τότε ο φίλος σου θα απομακρυνθή οριστικώς από σέ.

Σοφ. Σειρ. 22,23 - πίστιν κτῆσαι ἐν πτωχείᾳ μετὰ τοῦ πλησίον, ἵνα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ ὁμοῦ πλησθῇς· ἐν καιρῷ θλίψεως διάμενε αὐτῷ, ἵνα ἐν τῇ κληρονομίᾳ αὐτοῦ συγκληρονομήσῃς.

Σοφ. Σειρ. 22,23 - Απόκτησε και κράτησε την εμπιστοσύνην του πλησίον σου εις περίοδον πτωχείας του, δια να χαρής έτσι και απολαύσης τα αγαθά του εις περίοδον ευτυχίας του. Εις περίστασιν θλίψεως και ανάγκης του μένε κοντά του, δια να έχης και συ κατόπιν μερίδιον εις τα αγαθά, τα οποία αργότερον αυτός θα αποκτήση.

Σοφ. Σειρ. 22,24 - πρὸ πυρὸς ἀτμὶς καμίνου καὶ καπνός· οὕτως πρὸ αἱμάτων λοιδορίαι.

Σοφ. Σειρ. 22,24 - Από την φωτιά μιας καμίνου προηγείται ο ατμός και ο καπνός. Ετσι και από τας φονικάς συμπλοκάς προηγούνται αι ύβρεις και αι αντεγκλήσεις.

Σοφ. Σειρ. 22,25 - φίλον σκεπάσαι οὐκ αἰσχυνθήσομαι καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οὐ μὴ κρυβῶ.

Σοφ. Σειρ. 22,25 - Δεν θα εντραπώ να συγκαλύψω τας εκτροπάς του φίλου μου και δεν θα κρυβώ, δια να μη αντικρύσω τυ πρόσωπόν του.

Σοφ. Σειρ. 22,26 - καὶ εἰ κακά μοι συμβῇ δι᾿ αὐτόν, πᾶς ὁ ἀκούων φυλάξεται ἀπ᾿ αὐτοῦ. -

Σοφ. Σειρ. 22,26 - Εάν δε και κάποιο κακόν μου συμβή εκ μέρους αυτού, τότε κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα πληροφορηθή το γεγονός, θα τον αποστροφή και θα τον αποφύγη.

Σοφ. Σειρ. 22,27 - Τίς δώσει μοι ἐπὶ στόμα μου φυλακὴν καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων μου σφραγίδα πανοῦργον, ἵνα μὴ πέσω ἀπ᾿ αὐτῆς καὶ ἡ γλῶσσά μου ἀπολέσῃ με;

Σοφ. Σειρ. 22,27 - Ποιός θα βάλη ένα φρουρόν στο στόμα μου και εις τα χείλη μου σφραγίδα διακρίσεως, δια να μη περιπέσω εις σφάλματα λόγων και η γλώσσα μου γίνη αφορμή να καταστραφώ;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 23

Σοφ. Σειρ. 23,1 - Κύριε, πάτερ καὶ δέσποτα ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἐν βουλῇ αὐτῶν, μὴ ἀφῇς με πεσεῖν ἐν αὐτοῖς.

Σοφ. Σειρ. 23,1 - Κυριε, Πατερ και Δέσποτα της ζωής μου, μη επιτρέψης και μου ξεφύγουν ασύνετα λόγια και μη με αφήσης να πέσω θύμα αυτών.

Σοφ. Σειρ. 23,2 - τίς ἐπιστήσει ἐπὶ τοῦ διανοήματός μου μάστιγας καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας μου παιδείαν σοφίας, ἵνα ἐπὶ τοῖς ἀγνοήμασί μου μὴ φείσωνται καὶ οὐ μὴ παρῇ τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν,

Σοφ. Σειρ. 23,2 - Ποιός θα πάρη μαστίγιον εναντίον των σκέψεών μου και ποιός θα δώση εις την καρδίαν μου διαπαιδαγώγησιν και μόρφωσιν σοφίας, δια να μη δειχθούν αυταί επιεικείς, αλλά να ελέγξουν τα εξ αγνοίας αμαρτήματά μου και να προλάβουν άλλα μεγαλύτερα αμαρτήματα;

Σοφ. Σειρ. 23,3 - ὅπως μὴ πληθύνωσιν αἱ ἄγνοιαί μου καὶ αἱ ἁμαρτίαι μου πλεονάσωσι καὶ πεσοῦμαι ἔναντι τῶν ὑπεναντίων καὶ ἐπιχαρεῖταί μοι ὁ ἐχθρός μου;

Σοφ. Σειρ. 23,3 - Και δια να δράσουν ετσι ανασταλτικώς, ώστε να μη αυξηθούν τα εξ αγνοίας αμαρτήματά μου, και αι αμαρτίαι μου να μη

πλεονάσουν, δια να μη πέσω ενώπιον των εχθρών μου και χαιρεκακήσουν εκείνοι δια την πτώσιν μου;

Σοφ. Σειρ. 23,4 - Κύριε, πάτερ καὶ Θεὲ ζωῆς μου, μετεωρισμὸν ὀφθαλμῶν μὴ δῷς μοι

Σοφ. Σειρ. 23,4 - Κυριε, πάτερ και Θεέ της ζωής μου, μη επιτρέψης να έχω οφθαλμούς υπερηφάνους και περιέργους.

Σοφ. Σειρ. 23,5 - καὶ ἐπιθυμίαν ἀπόστρεψον ἀπ᾿ ἐμοῦ·

Σοφ. Σειρ. 23,5 - Απομάκρυνε δε από εμέ κάθε επιθυμίαν κακήν.

Σοφ. Σειρ. 23,6 - κοιλίας ὄρεξις καὶ συνουσιασμὸς μὴ καταλαβέτωσάν με, καὶ ψυχῇ ἀναιδεῖ μὴ παραδῷς με.

Σοφ. Σειρ. 23,6 - Ας μη με καταλάβη και ας μη κυριαρχήση επάνω μου η κοιλιοδουλεία και αι σαρκικαί επιθυμίαι του συνουσιασμού· μη με παραδώσης εις την κυριαρχίαν αδιαντρόπου ψυχής.

ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Σοφ. Σειρ. 23,7 - Παιδείαν στόματος ἀκούσατε, τέκνα, καὶ ὁ φυλάσσων οὐ μὴ ἁλῷ.

Σοφ. Σειρ. 23,7 - Παιδιά μου, ακούσατε λόγους μορφωτικούς δια την γλώσσαν· εκείνος ο οποίος θα τους τηρήση, δεν θα κυριευθή από άκριτον γλώσσαν.

Σοφ. Σειρ. 23,8 - ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καταληφθήσεται ἁμαρτωλός, καὶ λοίδορος καὶ ὑπερήφανος σκανδαλισθήσονται ἐν αὐτοῖς.

Σοφ. Σειρ. 23,8 - Από τα λόγια του στόματός του συλλαμβάνεται ο αμαρτωλός, ο δε υβριστής και υπερήφανος πάλιν εξ αιτίας των λόγων του θα σκοντάψη και θα πέση.

Σοφ. Σειρ. 23,9 - ὅρκῳ μὴ ἐθίσῃς τὸ στόμα σου καὶ ὀνομασίᾳ τοῦ ἁγίου μὴ συνεθισθῇς·

Σοφ. Σειρ. 23,9 - Μη συνηθίσης το στόμα σου στους όρκους ούτε και να προφέρης το όνομα του αγίου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 23,10 - ὥσπερ γὰρ οἰκέτης ἐξεταζόμενος ἐνδελεχῶς ἀπὸ μώλωπος οὐκ ἐλαττωθήσεται, οὕτως καὶ ὁ ὀμνύων καὶ ὀνομάζων διαπαντὸς ἀπὸ ἁμαρτίας οὐ μὴ καθαρισθῇ.

Σοφ. Σειρ. 23,10 - Οπως ένας δούλος, ο οποίος βρίσκεται πάντοτε κάτω από το βλέμμα και την εξέτασιν του κυρίου του, δεν θα διαφύγη τους ραβδιαμούς δια τα σφάλματά του, έτσι και εκείνος, ο οποίος ορκίζεται και έχει πάντοτε στο στόμα του το όνομα του Θεού, δεν απαλλάσσεται από την εύθυνην της αμαρτίας αυτής.

Σοφ. Σειρ. 23,11 - ἀνὴρ πολύορκος πλησθήσεται ἀνομίας, καὶ οὐκ ἀποστήσεται ἀπὸ τοῦ οἴκου αὐτοῦ μάστιξ· ἐὰν πλημμελήσῃ, ἁμαρτία αὐτοῦ

ἐπ᾿ αὐτῷ, κἂν ὑπερίδῃ, ἥμαρτε δισσῶς· καὶ εἰ διακενῆς ὤμοσεν, οὐ δικαιωθήσεται, πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ. -

Σοφ. Σειρ. 23,11 - Ανθρωπος, ο οποίος κάμνει πολλούς όρκους, θα γεμίση από παρανομίας και από το σπίτι του δεν θα λείψη ποτέ η μάστιξ των θλίψεων. Εάν περιπέση στο αμάρτημα των πολλών ορκών, επάνω του θα πέση η ενοχή. Εάν δε αδιαφορήση δια τον όρκον, αμαρτάνει δύο φοράς. Εάν δε εν γνώσει ορκισθή ψευδώς, δεν θα εύρη καμμίαν δικαίωσιν και συγχώρησιν. Το δε σπίτι του θα γεμίση από τιμωρίας και συμφοράς.

Σοφ. Σειρ. 23,12 - Ἔστι λέξις ἀντιπεριβεβλημένη θανάτῳ, μὴ εὑρεθήτω ἐν κληρονομίᾳ Ἰακώβ· ἀπὸ γὰρ εὐσεβῶν ταῦτα πάντα ἀποστήσεται, καὶ ἐν ἁμαρτίαις οὐκ ἐγκυλισθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 23,12 - Υπάρχουν τόσον βαρείαι και βλάσφημοι φράσεις, αι οποίαι επισύρουν ως ποινήν τον θάνατον. Τέτοιες φράσεις επ' ουδενί λόγω δεν πρέπει να υπάρχουν μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ. Ολαι αυταί πρέπει να αποφεύγωνται επιμελώς από τους ευσεβείς ανθρώπους, ώστε να μη κυλίωνται αυτοί μέσα στον βόρβορον των φοβερών αυτών αμαρτιών.

Σοφ. Σειρ. 23,13 - ἀπαιδευσίαν ἀσυρῆ μὴ συνεθίσῃς τὸ στόμα σου, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ λόγος ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 23,13 - Μη συνηθίσης το στόμα σου εις αναισχύντους λόγους, διότι μέσα εις αυτούς υπάρχουν πάντοτε φράσεις αμαρτωλαί.

Σοφ. Σειρ. 23,14 - μνήσθητι πατρὸς καὶ μητρός σου, ἀνὰ μέσον γὰρ μεγιστάνων συνεδρεύεις· μήποτ᾿ ἐπιλάθῃ ἐνώπιον αὐτῶν καὶ τῷ ἐθισμῷ σου μωρανθῇς καὶ θελήσεις εἰ μὴ ἐγεννήθης καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ σου καταράσῃ.

Σοφ. Σειρ. 23,14 - Να ενθυμήσαι πάντοτε τον πατέρα σου και την μητέρα σου και τας συμβουλάς, που σου έχουν δώσει, και όταν κάθησαι εν μέσω των αρχόντων. Πρόσεξε μη λησμονήσης ενώπιον αυτών των αρχόντων τους γονείς σου και με την συνήθειαν της αδιακρίτου σου γλώσσης αποβλακωθής. Τοτε ίσως θα είπης, ότι θα ήθελες να μη είχες γεννηθή και ενδεχομένως να καταρασθής την ημέραν της γεννήσεώς σου.

Σοφ. Σειρ. 23,15 - ἄνθρωπος συνεθιζόμενος λόγοις ὀνειδισμοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ οὐ μὴ παιδευθῇ.

Σοφ. Σειρ. 23,15 - Ανθρωπος, ο οποίος έχει συνηθίσει να εκστομίζη υβριστικούς και εμπαικτικούς λόγους όλας τας ημέρας της ζωής του, δεν είναι δυνατόν να μορφωθή και προοδεύση.

Σοφ. Σειρ. 23,16 - Δύο εἴδη πληθύνουσιν ἁμαρτίας, καὶ τὸ τρίτον ἐπάξει ὀργήν·

Σοφ. Σειρ. 23,16 - Δυο είδη ανθρώπων πολλαπλασιάζουν συνεχώς τας αμαρτίας των και το τρίτον είδος εφελκύει επάνω του την οργήν του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 23,17 - ψυχὴ θερμὴ ὡς πῦρ καιόμενον, οὐ μὴ σβεσθῇ ἕως ἂν καταποθῇ· ἄνθρωπος πόρνος ἐν σώματι σαρκὸς αὐτοῦ, οὐ μὴ παύσηται ἕως ἂν ἐκκαύσῃ πῦρ· ἀνθρώπω πόρνῳ πᾶς ἄρτος ἡδύς, οὐ μὴ κοπάσῃ ἕως ἂν τελευτήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 23,17 - Ψυχή θερμαινομένη από το πάθος γίνεται ως καιομένη φωτιά και η φωτιά αυτή δεν θα σβήση, έως ότου κατακαή εξ ολοκλήρου η ψυχή. Ανθρωπος ο οποίος αμαρτάνει επάνω εις αυτό τούτο το σώμα του, δεν θα σταματήση διαπράττων την αμαρτίαν, έως ότου το πυρ της απωλείας τον κατακαύση. Δια τον πορνεύοντα άνθρωπον κάθε σαρξ είναι γλυκεία προς απόλαυσιν. Δεν θα σταματήση την αμαρτίαν του μέχρι και του θανάτου του.

Σοφ. Σειρ. 23,18 - ἄνθρωπος παραβαίνων ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτοῦ, λέγων ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ· τίς με ὁρᾷ; σκότος κύκλῳ μου, καὶ οἱ τοῖχοί με καλύπτουσι, καὶ οὐθείς με ὁρᾷ· τί εὐλαβοῦμαι; τῶν ἁμαρτιῶν μου οὐ μὴ μνησθήσεται ὁ Ὕψιστος.

Σοφ. Σειρ. 23,18 - Ανθρωπος, ο οποίος μολύνει την συζυγικήν του κλίνην, λέγει εσωτερικώς· “ποιός με βλέπει αμαρτάνοντα; Σκοτάδι υπάρχει ολόγυρά μου και οι τοίχοι με σκεπάζουν· κανείς λοιπόν δεν με βλέπει· τι φοβούμαι; Ο Υψιστος δεν θα ενθυμηθή τας αμαρτίας μου”.

Σοφ. Σειρ. 23,19 - καὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπων ὁ φόβος αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔγνω ὅτι ὀφθαλμοὶ Κυρίου μυριοπλασίως ἡλίου φωτεινότεροι, ἐπιβλέποντες πάσας ὁδοὺς ἀνθρώπων καὶ κατανοοῦντες εἰς ἀπόκρυφα μέρη.

Σοφ. Σειρ. 23,19 - Το μόνον που αυτός φοβείται είναι οι οφθαλμοί των ανθρώπων. Δεν έμαθεν όμως ότι οι οφθαλμοί του Κυρίου είναι απειροπλασίως φωτεινότεροι από τον ήλιον, επιβλέπουν εις όλους τους δρόμους της ζωής των ανθρώπων και έχουν γνώσιν όλων των αμαρτιών, τας οποίας και εις τα πλέον απόκρυφα μέρη διαπράττουν οι άνθρωποι.

Σοφ. Σειρ. 23,20 - πρὶν ἢ κτισθῆναι τὰ πάντα, ἔγνωσται αὐτῷ, οὕτως καὶ μετὰ τὸ συντελεσθῆναι.

Σοφ. Σειρ. 23,20 - Πριν δημιουργηθούν τα σύμπαντα ήσαν όλα γνωστά στον Θεόν. Ετσι και μετά την δημιουργίαν των αυτός τα πάντα επιβλέπει και γνωρίζει.

Σοφ. Σειρ. 23,21 - οὗτος ἐν πλατείαις πόλεως ἐκδικηθήσεται, καὶ οὗ οὐχ ὑπενόησεν πιασθήσεται. -

Σοφ. Σειρ. 23,21 - Αυτός ο πόρνος εις τας κοσμοβριθείς πλατείας της πόλεως θα τιμωρηθή και εκεί, όπου δεν υπωπτεύετο τον κίνδυνον, θα συλληφθή επ' αυτοφώρω.

Σοφ. Σειρ. 23,22 - Οὕτως καὶ γυνὴ καταλιποῦσα τὸν ἄνδρα καὶ παριστῶσα κληρονόμον ἐξ ἀλλοτρίου·

Σοφ. Σειρ. 23,22 - Ετσι θα τιμωρηθή και η γυναίκα, η οποία έχει εγκαταλείψει τον άνδρα της και έφερεν στον κόσμον παιδί από ξένον άνδρα.

Σοφ. Σειρ. 23,23 - πρῶτον μὲν γὰρ ἐν νόμῳ Ὑψίστου ἠπείθησε, καὶ δεύτερον εἰς ἄνδρα ἑαυτῆς ἐπλημμέλησε, καὶ τὸ τρίτον ἐν πορνείᾳ ἐμοιχεύθη, ἐξ ἀλλοτρίου ἀνδρὸς τέκνα παρέστησεν.

Σοφ. Σειρ. 23,23 - Αυτή πρώτον μεν παρήκουσε τον νόμον του Υψίστου, δεύτερον ημάρτησεν απέναντι του συζύγου της και τρίτον διέπραξε μοιχείαν και απέκτησε τέκνα από άλλον άνδρα.

Σοφ. Σειρ. 23,24 - αὕτη εἰς ἐκκλησίαν ἐξαχθήσεται, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἐπισκοπὴ ἔσται.

Σοφ. Σειρ. 23,24 - Αυτή βιαίως θα οδηγηθή έξω από την οικίαν της και θα παρουσιασθή ενώπιον του λαού, δια να δικασθή· αλλά και τα τέκνα της θα συναντήσουν δοκιμασίας εις την ζωήν των.

Σοφ. Σειρ. 23,25 - οὐ διαδώσουσι τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς ῥίζαν, καὶ οἱ κλάδοι αὐτῆς οὐ δώσουσι καρπόν.

Σοφ. Σειρ. 23,25 - Τα τέκνα αυτής δεν θα απλώσουν τας ρίζας των και δεν θα ριζοβολήσουν. Και οι κλάδοι της δεν θα αποφέρουν καρπόν, δεν θα αφήσουν απογόνους.

Σοφ. Σειρ. 23,26 - καταλείψει εἰς κατάραν τὸ μνημόσυνον αὐτῆς, καὶ τὸ ὄνειδος αὐτῆς οὐκ ἐξαλειφθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 23,26 - Θα αφήση κατηραμένην ανάμνησιν και η καταισχύνη της ποτέ δεν θα εξαλειφθή.

Σοφ. Σειρ. 23,27 - καὶ ἐπιγνώσονται οἱ καταλειφθέντες ὅτι οὐθὲν κρεῖττον φόβου Κυρίου καὶ οὐθὲν γλυκύτερον τοῦ προσέχειν ἐντολαῖς Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 23,27 - Ετσι δε θα διδαχθούν από τα πράγματα και θα μάθουν οι υπόλοιποι άνθρωποι, ότι δεν υπάρχει τίποτε καλύτερον από τον σεβασμόν και την ευλάβειαν προς τον Κυριον· και τίποτε γλυκύτερον, από το να προσέχη και να τηρή κανείς τας εντολάς του Κυρίου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 24

Σοφ. Σειρ. 24,1 - ΑΙΝΕΣΙΣ ΣΟΦΙΑΣ. - Ἡ σοφία αἰνέσει ψυχὴν αὐτῆς καὶ ἐν μέσῳ λαοῦ αὐτῆς καυχήσεται.

Σοφ. Σειρ. 24,1 - ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ. - Η σοφία θα επαινέση τον εαυτόν της και εν μέσω του λαού θα δοξασθή.

Σοφ. Σειρ. 24,2 - ἐν ἐκκλησίᾳ Ὑψίστου στόμα αὐτῆς ἀνοίξει καὶ ἔναντι δυνάμεως αὐτοῦ καυχήσεται·

Σοφ. Σειρ. 24,2 - Εις συγκέντρωσιν πιστών εν ονόματι του Κυρίου θα ανοίξη το στόμα της και ενώπιον των θείων δυνάμεων θα εγκωμιασθή.

Σοφ. Σειρ. 24,3 - ἐγὼ ἀπὸ στόματος Ὑψίστου ἐξῆλθον, καὶ ὡς ὁμίχλη κατεκάλυψα γῆν·

Σοφ. Σειρ. 24,3 - “Εγώ, θα είπη, έχω βγη από στόμα του Υψίστου Θεού και ωσάν ομίχλη εσκεπασα ολόκληρον την γην.

Σοφ. Σειρ. 24,4 - ἐγὼ ἐν ὑψηλοῖς κατεσκήνωσα, καὶ ὁ θρόνος μου ἐν στύλῳ νεφέλης·

Σοφ. Σειρ. 24,4 - Εγώ έχω κατασκηνώσει εις τα ύψη του ουρανού και ο θρόνος μου είναι επάνω εις στύλον νεφέλης.

Σοφ. Σειρ. 24,5 - γῦρον οὐρανοῦ ἐκύκλωσα μόνη καὶ ἐν βάθει ἀβύσσων περιεπάτησα·

Σοφ. Σειρ. 24,5 - Τον ουράνιον θόλον εγώ μόνη περιήλθον και εις τα βάθη των θαλασσών μόνη εγώ περιεπάτησα.

Σοφ. Σειρ. 24,6 - ἐν κύμασι θαλάσσης καὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ καὶ ἐν παντὶ λαῷ καὶ ἔθνει ἐκτησάμην.

Σοφ. Σειρ. 24,6 - Επάνω εις τα κύματα της θαλάσσης και εις όλην την γην και εις κάθε λαόν και έθνος εγώ εβασίλευσα.

Σοφ. Σειρ. 24,7 - μετὰ τούτων πάντων ἀνάπαυσιν ἐζήτησα καὶ ἐν κληρονομίᾳ τίνος αὐλισθήσομαι.

Σοφ. Σειρ. 24,7 - Ανάμεσα εις όλους τούτους τους λαούς και τα έθνη εζήτησα κατοικίαν προς ανάπαυσίν μου. Ανεζήτησα εις ποίου την χώραν θα εγκατασταθώ.

Σοφ. Σειρ. 24,8 - τότε ἐνετείλατό μοι ὁ κτίστης ἁπάντων, καὶ ὁ κτίσας με κατέπαυσε τὴν σκηνήν μου καὶ εἶπεν· ἐν Ἰακὼβ κατασκήνωσον καὶ ἐν Ἰσραὴλ κατακληρονομήθητι.

Σοφ. Σειρ. 24,8 - Τοτε μου έδωσε την εντολήν ο Δημιουργός του σύμπαντος. Αυτός ο οποίος εμέ εδημιούργησεν, εστερέωσε την σκηνήν της αναπαύσεώς μου και μου είπε· Θα κατοικήσης στον λαόν Ιακώβ, πάρε ως ιδιοκτησίαν σου την χώραν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 24,9 - πρὸ τοῦ αἰῶνος ἀπ᾿ ἀρχῆς ἔκτισέ με, καὶ ἕως αἰῶνος οὐ μὴ ἐκλίπω.

Σοφ. Σειρ. 24,9 - Προ πάντων των αιώνων και προ πάσης αρχής με εδημιούργησε και δεν θα παύσω να υπάρχω αιωνίως.

Σοφ. Σειρ. 24,10 - ἐν σκηνῇ ἁγίᾳ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐλειτούργησα καὶ οὕτως ἐν Σιὼν ἐστηρίχθην·

Σοφ. Σειρ. 24,10 - Εις την αγίαν Σκηνήν του Μαρτυρίου ενώπιον αυτού εγώ ελειτούργησα και έτσι εστερέωσα μόνιμον την κατοικίαν μου ειςτήν Ιερουσαλήμ.

Σοφ. Σειρ. 24,11 - ἐν πόλει ἠγαπημένῃ ὁμοίως με κατέπαυσε, καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἡ ἐξουσία μου·

Σοφ. Σειρ. 24,11 - Αυτός ο ίδιος με εγκατέστησε με πάσαν άνεσιν εις την αγαπημένην του πόλιν και έτσι εις την Ιερουσαλήμ υπάρχει ο θρόνος και η εξουσία μου.

Σοφ. Σειρ. 24,12 - καὶ ἐῤῥίζωσα ἐν λαῷ δεδοξασμένῳ, ἐν μερίδι Κυρίου κληρονομίας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,12 - Ερριζοβόλησα εις ένα ένδοξον λαόν εις ιδιοκτησίαν του Κυρίου εις την ιδικήν του κληρονομίαν.

Σοφ. Σειρ. 24,13 - ὡς κέδρος ἀνυψώθην ἐν τῷ Λιβάνῳ καὶ ὡς κυπάρισσος ἐν ὄρεσιν Ἀερμών·

Σοφ. Σειρ. 24,13 - Ανυψώθην και εμεγαλύνθην, όπως ανυψώνεται μεγαλοπρεπής η κέδρος στον Λιβανον, και όπως η κυπάρισσος εις τα όρη Αερμών.

Σοφ. Σειρ. 24,14 - ὡς φοῖνιξ ἀνυψώθην ἐν αἰγιαλοῖς καὶ ὡς φυτὰ ῥόδου ἐν Ἱεριχώ, ὡς ἐλαία εὐπρεπὴς ἐν πεδίῳ, καὶ ἀνυψώθην ὡς πλάτανος.

Σοφ. Σειρ. 24,14 - Ανυψώθην μεγαλοπρεπής, όπως ο φοίνιξ εις τας παραλίους περιοχάς, όπως αι τριανταφυλλέαι εις την Ιεριχώ, όπως η ωραιοτάτη ελαία εις τας πεδιάδας. Ανυψώθην μεγαλοπρεπής ωσάν πλάτανος.

Σοφ. Σειρ. 24,15 - ὡς κιννάμωμον καὶ ἀσπάλαθος ἀρωμάτων δέδωκα ὀσμὴν καὶ ὡς σμύρνα ἐκλεκτὴ διέδωκα εὐωδίαν, ὡς χαλβάνη καὶ ὄνυξ καὶ στακτὴ καὶ ὡς λιβάνου ἀτμὶς ἐν σκηνῇ.

Σοφ. Σειρ. 24,15 - Οπως η εύοσμος κανέλλα και ο αρωματικός ασπάλαθος έδωσα και δίδω εγώ την ευωδίαν. Και όπως η εκλεκτή σμύρνα, διασκορπίζω το άρωμα· όπως η χαλβάνη και ο όνυξ και η στακτή και το θυμίαμα του λιβανιού εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Σοφ. Σειρ. 24,16 - ἐγὼ ὡς τερέμινθος ἐξέτεινα κλάδους μου, καὶ οἱ κλάδοι μου κλάδοι δόξης καὶ χάριτος.

Σοφ. Σειρ. 24,16 - Εγώ ήπλωσα τους κλάδους μου ωσάν την τερέμινθον και αυτοί οι κλάδοι μου είναι κλάδοι δόξης και χάριτος.

Σοφ. Σειρ. 24,17 - ἐγὼ ὡς ἄμπελος βλαστήσασα χάριν, καὶ τὰ ἄνθη μου καρπὸς δόξης καὶ πλούτου.

Σοφ. Σειρ. 24,17 - 'Εγω, όπως η θαλλερή άμπελος που βλαστάνει ωραίους και καρποφόρους τους κλάδους της, έχω άνθη, τα οποία καρποφορούν δόξαν και πλούτον.

Σοφ. Σειρ. 24,18 - [ἐγὼ μήτηρ τῆς ἀγαπήσεως τῆς καλῆς, καὶ φόβου καὶ γνώσεως καὶ τῆς ὁσίας ἐλπίδος, δίδομαι οὖν πᾶσι τοῖς τέκνοις μου, ἀειγενὴς τοῖς λεγομένοις ὑπ᾽ αὐτοῦ].

Σοφ. Σειρ. 24,18 - Εγώ είμαι η μητέρα της πλέον αγνής και αδόλου αγάπης, του θείου φόβου και της υγιούς γνώσεως και της αγίας ελπίδος. Εγώ χαρίζομαι υπό του Θεού εις όλα τα τέκνα μου, πάντοτε υπάρχουσα εις τα λόγια του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 24,19 - προσέλθετε πρός με οἱ ἐπιθυμοῦντές μου, καὶ ἀπὸ τῶν γεννημάτων μου ἐμπλήσθητε·

Σοφ. Σειρ. 24,19 - Ελάτε, λοιπόν, προς εμέ όλοι σεις οι οποίοι επιθυμείτε να με αποκτήσετε, και χορτάσατε από τους καρπούς μου.

Σοφ. Σειρ. 24,20 - τὸ γὰρ μνημόσυνόν μου ὑπὲρ τὸ μέλι γλυκύ, καὶ ἡ κληρονομία μου ὑπὲρ μέλιτος κηρίον.

Σοφ. Σειρ. 24,20 - Και μόνη η σκέψις και ανάμνησίς σας περί εμού είναι γλυκυτέρα από το μέλι και η απόκτησίς μου είναι ανωτέρα από την απόκτησιν κηρήθρας.

Σοφ. Σειρ. 24,21 - οἱ ἐσθίοντές με ἔτι πεινάσουσι, καὶ οἱ πίνοντές με ἔτι διψήσουσιν.

Σοφ. Σειρ. 24,21 - Εκείνοι οι οποίοι με τρώγουν, θα έχουν ακόμη όρεξιν και πείναν δι' εμέ· και εκείνοι οι οποίοι θα με πίνουν θα διψούν πάλιν δι' εμέ.

Σοφ. Σειρ. 24,22 - ὁ ὑπακούων μου οὐκ αἰσχυνθήσεται, καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ἐν ἐμοὶ οὐχ ἁμαρτήσουσι.

Σοφ. Σειρ. 24,22 - Οποιος με προσέχει και υπακούει στους λόγους μου, ποτέ δεν θα εντροπιασθή· και όσοι εργάζονται υπό την έμπνευσίν μου, δεν θα περιπέσουν εις σφάλματα.

Σοφ. Σειρ. 24,23 - ταῦτα πάντα βίβλος διαθήκης Θεοῦ Ὑψίστου, νόμον ὃν ἐνετείλατο ἡμῖν Μωυσῆς κληρονομίαν συναγωγαῖς Ἰακώβ.

Σοφ. Σειρ. 24,23 - Ολα αυτά είναι η Βιβλος της Διαθήκης Θεού του Υψίστου· ο Νομος, τον οποίον διέταξεν εις ημάς ο Μωϋσής, η ιερά κληρονομία στους λαούς του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 24,24 - [μὴ ἐκλύεσθε ἰσχὺν ἐν Κυρίῳ, κολλᾶσθε δὲ πρὸς αὐτόν, ἵνα κραταιώσῃ ὑμᾶς, Κύριος παντοκράτωρ Θεὸς μόνος ἐστί, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν αὐτοῦ σωτήρ].

Σοφ. Σειρ. 24,24 - Μη παραλύετε και μη χάνετε την δύναμίν σας ενώπιον του Κυρίου, αλλά προσκολληθήτε εις αυτόν, δια να σας ενισχύση, διότι ο Κυριος είναι ο μόνος παντοκράτωρ Θεός, και κανείς άλλος σωτήρ πλην αυτού δεν υπάρχει.

Σοφ. Σειρ. 24,25 - ὁ πιμπλῶν ὡς Φεισὼν σοφίαν καὶ ὡς Τίγρις ἐν ἡμέραις νέων,

Σοφ. Σειρ. 24,25 - Αυτός κάμνει να πλημμυρίζη η σοφία, όπως τα ύδατα του ποταμού Φεισών και όπως τα ύδατα του Τιγρητος κατά την εποχήν των νέων καρπών.

Σοφ. Σειρ. 24,26 - ὁ ἀναπληρῶν ὡς Εὐφράτης σύνεσιν καὶ ὡς Ἰορδάνης ἐν ἡμέραις θερισμοῦ,

Σοφ. Σειρ. 24,26 - Αυτός, που υπερεκχειλίζει την γνώσιν και την σοφίαν, όπως ο Ευφράτης τα ύδατά του και όπως ο Ιορδάνης κατά την περίοδον του θερισμού.

Σοφ. Σειρ. 24,27 - ὁ ἐκφαίνων ὡς φῶς παιδείαν, ὡς Γηὼν ἐν ἡμέραις τρυγητοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,27 - Αυτός που αποστέλλει ωσάν ολόλαμπρον φως την υγιά μόρφωσιν, όπως ο Γηών τα πλούσια νερά του εις περίοδον τρυγητού.

Σοφ. Σειρ. 24,28 - οὐ συνετέλεσεν ὁ πρῶτος γνῶναι αὐτήν, καὶ οὕτως ὁ ἔσχατος οὐκ ἐξιχνίασεν αὐτήν·

Σοφ. Σειρ. 24,28 - Ούτε ο πρώτος άνθρωπος εγνώρισεν εις βάθος και πλάτος την θείαν σοφίαν, ούτε και ο τελευταίος θα εξιχνιάση ποτέ αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 24,29 - ἀπὸ γὰρ θαλάσσης ἐπληθύνθη διανόημα αὐτῆς καὶ ἡ βουλὴ αὐτῆς ἀπὸ ἀβύσσου μεγάλης.

Σοφ. Σειρ. 24,29 - Αι υψηλαί αλήθειαι της θείας σοφίας είναι περισσότεραι από τα ύδατα της θαλάσσης, και αι αναρίθμητοι σομβουλαί της, ως εάν προσέρχωνται από απέραντον ωκεανόν.

Σοφ. Σειρ. 24,30 - κἀγὼ ὡς διῶρυξ ἀπὸ ποταμοῦ καὶ ὡς ὑδραγωγὸς ἐξῆλθον εἰς παράδεισον·

Σοφ. Σειρ. 24,30 - Εγώ, η σοφία, είμαι ωσάν πλουσία διώρυξ ύδατος από κάποιον ποταμόν και σαν υδραγωγός, ο οποίος εξήλθα, δια να ποτίσω τον κήπον.

Σοφ. Σειρ. 24,31 - εἶπα· ποτιῶ μου τὸν κῆπον καὶ μεθύσω μου τὴν πρασιάν· καὶ ἰδοὺ ἐγένετό μοι ἡ διῶρυξ εἰς ποταμόν, καὶ ὁ ποταμός μου ἐγένετο εἰς θάλασσαν.

Σοφ. Σειρ. 24,31 - Είπα, θα ποτίσω τον κήπον μου, θα μεθύσω με τα άφθονα ύδατά μου τας πρασιάς· και ιδού ότι η διώρυξ έγινε ποταμός και ο ποταμός έγινε θάλασσα.

Σοφ. Σειρ. 24,32 - ἔτι παιδείαν ὡς ὄρθρον φωτιῶ καὶ ἐκφανῶ αὐτὰ ἕως εἰς μακράν·

Σοφ. Σειρ. 24,32 - Απλώνω ακόμη την μόρφωσιν όπως διαχέεται το ορθρινόν φως, και θα φανερώσω τα σοφά αυτής διδάγματα έως στον πλέον μακρυνόν κόσμον.

Σοφ. Σειρ. 24,33 - ἔτι διδασκαλίαν ὡς προφητείαν ἐκχεῶ καὶ καταλείψω αὐτὴν εἰς γενεὰς αἰώνων.

Σοφ. Σειρ. 24,33 - Διαχύνω την διδασκαλίαν μου ως σπουδαιότατον κήρυγμα του Θεού, και θα κληροδοτήσω αυτήν εις τας δια μέσου των αιώνων γενεάς των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 24,34 - ἴδετε ὅτι οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἐκοπίασα, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 24,34 - Προσέξατε, εγώ που γράφω αυτά τα σχετικά με την σοφίαν, δεν εκοπίασα μόνον δια τον εαυτόν μου, αλλά και δι' όλους εκείνους, οι οποίοι αναζητούν και θέλουν να εύρουν την σοφίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 25

Σοφ. Σειρ. 25,1 - Ἐν τρισὶν ὡραΐσθην καὶ ἀνέστην ὡραία ἔναντι Κυρίου καὶ ἀνθρώπων· ὁμόνοια ἀδελφῶν, καὶ φιλία τῶν πλησίον, καὶ γυνὴ καὶ ἀνὴρ ἑαυτοῖς συμπεριφερόμενοι.

Σοφ. Σειρ. 25,1 - Τρία πράγματά με στολίζουν κατά τρόπον ωραίον, και ωραία παρουσιάζομαι ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Πρώτον· ομόνοια μεταξύ των αδελφών. Δεύτερον· φιλία μεταξύ των φίλων και των γειτόνων. Τρίτον· καλή συμπεριφορά των συζύγων μεταξύ των.

Σοφ. Σειρ. 25,2 - τρία δὲ εἴδη ἐμίσησεν ἡ ψυχή μου καὶ προσώχθισα σφόδρα τῇ ζωῇ αὐτῶν· πτωχὸν ὑπερήφανον, καὶ πλούσιον ψεύστην, γέροντα μοιχὸν ἐλαττούμενον συνέσει. -

Σοφ. Σειρ. 25,2 - Τρεις τάξεις ανθρώπων εμίσησεν η ψυχή μου και εδυσφόρησα πάρα πολύ δια την ύπαρξίν των. Πτωχόν υπερήφανον, πλούσιον ψεύστην, και γέροντα μοιχόν, ο οποίος συνεχώς χάνει την ορθοφροσύνην του.

Σοφ. Σειρ. 25,3 - Ἐν νεότητι οὐ συναγήοχας, καὶ πῶς ἂν εὕροις ἐν τῷ γήρᾳ σου;

Σοφ. Σειρ. 25,3 - Εφ' όσον κατά την νεότητά σου δεν απεθησαύρισες σοφίαν και σύνεσιν, πως θα την έχης κατά τα γηρατεία σου;

Σοφ. Σειρ. 25,4 - ὡς ὡραῖον πολιαῖς κρίσις καὶ πρεσβυτέροις ἐπιγνῶναι βουλήν.

Σοφ. Σειρ. 25,4 - Ποσον ωραίον είναι δια κεφαλάς, που έχουν κάτασπρα μαλλιά, η ορθοφροσύνη, και δια τους πρεσβυτέρους κατά την ηλικίαν να γνωρίζουν και να δίδουν καλάς συμβουλάς!

Σοφ. Σειρ. 25,5 - ὡς ὡραία γερόντων σοφία καὶ δεδοξασμένοις διανόημα καὶ βουλή.

Σοφ. Σειρ. 25,5 - Ποσον ωραία και ταιριαστή είναι η σοφία δια τους γέροντας, εις δε τους μεγάλους και δοξασμένους επί της γης η ορθή σκέψις και συμβουλή!

Σοφ. Σειρ. 25,6 - στέφανος γερόντων πολυπειρία, καὶ τὸ καύχημα αὐτῶν φόβος Κυρίου. -

Σοφ. Σειρ. 25,6 - Ωραίος ταιριαστός στέφανος εις την κεφαλήν των γερόντων είναι η πλουσία υγιής πείρα καύχημά των δε η ευλάβεια προς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 25,7 - Ἐννέα ὑπονοήματα ἐμακάρισα ἐν καρδίᾳ καὶ τὸ δέκατον ἐρῶ ἐπὶ γλώσσης· ἄνθρωπος εὐφραινόμενος ἐπὶ τέκνοις, ζῶν καὶ βλέπων ἐπὶ πτώσει ἐχθρῶν·

Σοφ. Σειρ. 25,7 - Εννέα τάξεις εμακάρισα με όλην μου την καρδίαν. Και την δεκάτην τάξιν θα την διακηρύξω με τους λόγους μου. Πρώτον,

άνθρωπον ο οποίος ευφραίνεται δια τα καλά του παιδιά. Δεύτερον, εκείνον που ζη και βλέπει την καταστροφήν των εχθρών του.

Σοφ. Σειρ. 25,8 - μακάριος ὁ συνοικῶν γυναικὶ συνετῇ, καὶ ὃς ἐν γλώσσῃ οὐκ ὠλίσθησε, καὶ ὃς οὐκ ἐδούλευσεν ἀναξίῳ αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 25,8 - Τρίτον, ευτυχή εκείνον, ο οποίος συνοικεί με συνετήν και σώφρονα σύζυγον. Τέταρτον, εκείνον ο οποίος δεν εξολισθαίνει εις αμαρτήματα γλώσσης. Πέμπτον, εκείνον που δεν υπηρέτησεν ως προϊστάμενον κατώτερόν του.

Σοφ. Σειρ. 25,9 - μακάριος ὃς εὗρε φρόνησιν, καὶ ὁ διηγούμενος εἰς ὦτα ἀκουόντων·

Σοφ. Σειρ. 25,9 - Μακάριος εκείνος, ο οποίος εύρε και απέκτησε σύνεσιν, εκείνος ο οποίος διδάσκει εις ανθρώπους, οι οποίοι τον ακούουν με προθυμίαν.

Σοφ. Σειρ. 25,10 - ὡς μέγας ὁ εὑρὼν σοφίαν· ἀλλ᾿ οὐκ ἔστιν ὑπὲρ τὸν φοβούμενον τὸν Κύριον·

Σοφ. Σειρ. 25,10 - Ποσον μέγας είναι εκείνος, ο οποίος ευρήκε και απέκτησε σοφίαν! Αυτός όμως παρ' όλην την σοφίαν του δεν είναι ανώτερος από εκείνον, ο οποίος φοβείται τον Κοριον.

Σοφ. Σειρ. 25,11 - φόβος Κυρίου ὑπὲρ πᾶν ὑπερέβαλεν, ὁ κρατῶν αὐτοῦ τίνι ὁμοιωθήσεται;

Σοφ. Σειρ. 25,11 - Ο φόβος του Κυρίου είναι ανώτερος από κάθε τι· και προς ποίον θα παρομοιάσωμεν εκείνον, που έχει και κρατεί μέσα του αυτόν τον φόβον;

Σοφ. Σειρ. 25,12 - [φόβος Κυρίου ἀρχὴ ἀγαπήσεως αὐτοῦ, πίστις δὲ ἀρχὴ κολλήσεως αὐτοῦ].

Σοφ. Σειρ. 25,12 - Ο φόβος του Κυρίου είναι η αρχή και η προϋπόθεσις της αγάπης μας προς αυτόν, η δε πίστις μας είναι η αρχή της προσκολλήσεώς μας εις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 25,13 - Πᾶσαν πληγὴν καὶ μὴ πληγὴν καρδίας, καὶ πᾶσαν πονηρίαν καὶ μὴ πονηρίαν γυναικός·

Σοφ. Σειρ. 25,13 - Καθε άλλην πληγήν την υπομένει κανείς, οχι όμως και την πληγήν της καρδίας. Καθε άλλην πονηρίαν την υπομένει, οχι όμως και την πονηρίαν της γυναικός.

Σοφ. Σειρ. 25,14 - πᾶσαν ἐπαγωγὴν καὶ μὴ ἐπαγωγὴν μισούντων, καὶ πᾶσαν ἐκδίκησιν καὶ μὴ ἐκδίκησιν ἐχθρῶν.

Σοφ. Σειρ. 25,14 - Καθε συμφοράν την υπομένω, πλην συμφοράς προερχομένης από εκείνους, που με μισούν, όπως και κάθε εκδίκησιν και μη εκδίκησιν, προερχομένην από εχθρούς.

Σοφ. Σειρ. 25,15 - οὐκ ἔστι κεφαλὴ ὑπὲρ κεφαλὴν ὄφεως, καὶ οὐκ ἔστι θυμὸς ὑπὲρ θυμὸν ἐχθροῦ.

Σοφ. Σειρ. 25,15 - Δεν υπάρχει περισσότερον κακή και επικίνδυνος κεφαλή από την δηλητηριώδη κεφαλήν του όφεως· και δεν υπάρχει χειρότερος θυμός από τον θυμόν του εχθρού.

Σοφ. Σειρ. 25,16 - συνοικῆσαι λέοντι καὶ δράκοντι εὐδοκήσω ἢ ἐνοικῆσαι μετὰ γυναικὸς πονηρᾶς.

Σοφ. Σειρ. 25,16 - Προτιμώ να συνοικήσω με λέοντα και δράκοντα, παρά να συγκατοικώ με κακήν γυναίκα.

Σοφ. Σειρ. 25,17 - πονηρία γυναικὸς ἀλλοιοῖ τὴν ὅρασιν αὐτῆς καὶ σκοτοῖ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὡς ἄρκος.

Σοφ. Σειρ. 25,17 - Η κακία της γυναικός αλλοιώνει την εμφάνισίν της γενικώς· κάμνει σκοτεινόν το πρόσωπόν της, ωσάν το πρόσωπον της άρκτου.

Σοφ. Σειρ. 25,18 - ἀνὰ μέσον τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἀναπεσεῖται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ ἀκούσας ἀνεστέναξε πικρά.

Σοφ. Σειρ. 25,18 - Ο σύζυγός της θα καθίση εν ανέσει ανάμεσα στους φίλους του, όταν όμως ακουση δι' αυτήν θα αναστενάξη με μεγάλην πικρίαν.

Σοφ. Σειρ. 25,19 - μικρὰ πᾶσα κακία πρὸς κακίαν γυναικός, κλῆρος ἁμαρτωλοῦ ἐπιπέσοι αὐτῇ.

Σοφ. Σειρ. 25,19 - Καθε άλλη κακία είναι μικρά εμπρός εις την κακίαν της γυναικός. Ως κακόν μερίδιον ας πέση επάνω της κλήρος και κατάντημα αμαρτωλού.

Σοφ. Σειρ. 25,20 - ἀνάβασις ἀμμώδης ἐν ποσὶ πρεσβυτέρου, οὕτως γυνὴ γλωσσώδης ἀνδρὶ ἡσύχῳ.

Σοφ. Σειρ. 25,20 - Ο,τι είναι η αμμουδερή ανωφέρεια δια τα πόδια του γέροντος, έτσι είναι και η γλωσσώδης γυνή δια τον φιλήσυχον άνδρα της.

Σοφ. Σειρ. 25,21 - μὴ προσπέσῃς ἐπὶ κάλλος γυναικὸς καὶ γυναῖκα μὴ ἐπιποθήσῃς.

Σοφ. Σειρ. 25,21 - Μη παρασυρθής από το κάλλος της γυναικός. Καμμίαν γυναίκα ας μη επιθυμήσης μετά πόθου.

Σοφ. Σειρ. 25,22 - ὀργὴ καὶ ἀναίδεια καὶ αἰσχύνη μεγάλη γυνὴ ἐὰν ἐπιχορηγῇ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 25,22 - Είναι κάτι το εξοργιστικόν, το αναιδές, το εξευτελιστικόν, η γυνή να επιχορηγή και διατρέφη τον άνδρα της.

Σοφ. Σειρ. 25,23 - καρδία ταπεινὴ καὶ πρόσωπον σκυθρωπὸν καὶ πληγὴ καρδίας γυνὴ πονηρά· χεῖρες παρειμέναι καὶ γόνατα παραλελυμένα ἥτις οὐ μακαριεῖ τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 25,23 - Γυνή με χυδαίαν ψυχήν, με σκυθρωπόν το πρόσωπον και με πικραμμένην καρδίαν, είναι κακή σύζυγος. Χείρες συζύγου αδρανείς και γόνατα παραλελυμένα δεν είναι δυνατόν να κάμουν ευτυχισμένον τον σύζυγόν της.

Σοφ. Σειρ. 25,24 - ἀπὸ γυναικὸς ἀρχὴ ἁμαρτίας, καὶ δι᾿ αὐτὴν ἀποθνήσκομεν πάντες.

Σοφ. Σειρ. 25,24 - Από την γυναίκα, από την Εύαν, ήλθεν η αρχή της αμαρτίας, και εξ αιτίας αυτής αποθνήσκομεν όλοι.

Σοφ. Σειρ. 25,25 - μὴ δῷς ὕδατι διέξοδον μηδὲ γυναικὶ πονηρᾷ ἐξουσίαν.

Σοφ. Σειρ. 25,25 - Μη δίδης ελευθέραν ροήν στο ύδωρ, ούτε εξουσίαν εις κακήν γυναίκα.

Σοφ. Σειρ. 25,26 - εἰ μὴ πορεύεται κατὰ χεῖρά σου, ἀπὸ τῶν σαρκῶν σου ἀπότεμε αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 25,26 - Εάν η γυναίκα σου δεν σε ακολουθή και δεν σε υπακούη, απόκοψέ την από το σπίτι σου με διαζύγιον.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 26

Σοφ. Σειρ. 26,1 - Γυναικὸς ἀγαθῆς μακάριος ὁ ἀνήρ, καὶ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ διπλάσιος.

Σοφ. Σειρ. 26,1 - Ευτυχής είναι ο άνδρας εκείνος, ο οποίος έχει ενάρετον σύζυγον. Ο αριθμός των ετών της ζωής του θα διπλασιασθή.

Σοφ. Σειρ. 26,2 - γυνὴ ἀνδρεία εὐφραίνει τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ τὰ ἔτη αὐτοῦ πληρώσει ἐν εἰρήνῃ.

Σοφ. Σειρ. 26,2 - Γυνή δραστηρία και εργατική ευφραίνει τον άνδρα της, τα δε έτη της ζωής του θα είναι γεμάτα από ειρήνην.

Σοφ. Σειρ. 26,3 - γυνὴ ἀγαθὴ μερὶς ἀγαθή, ἐν μερίδι φοβουμένων Κύριον δοθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,3 - Ενάρετος γυνή είναι αγαθόν δώρον, που προσφέρεται από τον Κυριον εις εκείνους, οι οποίοι τον φοβούνται.

Σοφ. Σειρ. 26,4 - πλουσίου δὲ καὶ πτωχοῦ καρδία ἀγαθή, ἐν παντὶ καιρῷ πρόσωπον ἱλαρόν.

Σοφ. Σειρ. 26,4 - Του πλουσίου και του πτωχού η καρδία είναι χαρούμενη και εις κάθε περίστασιν το πρόσωπον των είναι ιλαρόν, εάν έχουν σύζυγον αγαθήν.

Σοφ. Σειρ. 26,5 - ἀπὸ τριῶν εὐλαβήθη ἡ καρδία μου, καὶ ἐπὶ τῷ τετάρτῳ προσώπῳ ἐδεήθην· διαβολὴν πόλεως, καὶ ἐκκλησίαν ὄχλου, καὶ καταψευσμόν, ὑπὲρ θάνατον πάντα μοχθηρά.

Σοφ. Σειρ. 26,5 - Από τρία πράγματα εφοβήθη η καρδία μου, δια δε το τέταρτον ηλλοιώθη από φόβον το πρόσωπόν μου. Πρώτον, συκοφαντίαν ολοκλήρου πόλεως. Δεύτερον, στασιάσαντα όχλον. Τρίτον, φοβεράν ψευδολογίαν. Ολα αυτά είναι χειρότερα και από τον θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 26,6 - ἄλγος καρδίας καὶ πένθος γυνὴ ἀντίζηλος ἐπὶ γυναικὶ καὶ μάστιξ γλώσσης πᾶσιν ἐπικοινωνοῦσα.

Σοφ. Σειρ. 26,6 - Το τέταρτον όμως και φοβερότερον είναι ο βαθύς πόνος της καρδίας και πένθος ψυχής εξ αιτίας γυναικός, η οποία ζηλεύει άλλας γυναίκας. Η γλώσσα της γίνεται πλέον μαστίγιον εναντίον όλων εκείνων, με τους οποίους έρχεται εις επικοινωνίαν.

Σοφ. Σειρ. 26,7 - βοοζύγιον σαλευόμενον γυνὴ πονηρά, ὁ κρατῶν αὐτῆς ὡς ὁ δρασσόμενος σκορπίου.

Σοφ. Σειρ. 26,7 - Η κακή γυναίκα είναι ένας αταίριαστος και κλονιζόμενος ζυγός βοϊδιών. Οποιος θα επιχειρήση να έλθη εις επαφήν και να κυριαρχήση εις αυτήν, είναι σαν εκείνον, που πιάνει με τα χέρια του σκορπιόν.

Σοφ. Σειρ. 26,8 - ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος καὶ ἀσχημοσύνην αὐτῆς οὐ συγκαλύψει.

Σοφ. Σειρ. 26,8 - Μεγάλη δυστυχία και οργή είναι η μέθυσος γυναίκα. Αυτή δεν σκεπάζει όσα δια λόγους εντροπής πρέπει να είναι συγκεκαλυμμένα.

Σοφ. Σειρ. 26,9 - πορνεία γυναικὸς ἐν μετεωρισμοῖς ὀφθαλμῶν καὶ ἐν τοῖς βλεφάροις αὐτῆς γνωσθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,9 - Η πορνεία της γυναικός φαίνεται από την ζωηρότητα και την αναισχυντίαν των οφθαλμών της, γίνεται γνωστή και από αυτά ακόμη τα βλέφαρά της.

Σοφ. Σειρ. 26,10 - ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακήν, ἵνα μὴ εὑροῦσα ἄνεσιν ἑαυτῇ χρήσηται.

Σοφ. Σειρ. 26,10 - Πρόσεξε πολύ και παρακολούθησε συνεχώς την αδιάντροπον θυγατέρα, μήπως τυχόν αυτή, εκμεταλλευόμενη την αμέλειάν σου, κάμη κακήν χρήσιν εις βάρος της.

Σοφ. Σειρ. 26,11 - ὀπίσω ἀναιδοῦς ὀφθαλμοῦ φύλαξαι, καὶ μὴ θαυμάσῃς ἐὰν εἰς σὲ πλημμελήσῃ·

Σοφ. Σειρ. 26,11 - Πρόσεξε τα αναιδή βλέμματα της και μη εκπλαγής, εάν και προς σε τον ίδιον αυθαδιάση.

Σοφ. Σειρ. 26,12 - ὡς διψῶν ὁδοιπόρος τὸ στόμα ἀνοίξει, καὶ ἀπὸ παντὸς ὕδατος τοῦ σύνεγγυς πίεται, κατέναντι παντὸς πασσάλου καθήσεται καὶ ἔναντι βέλους ἀνοίξει φαρέτραν.

Σοφ. Σειρ. 26,12 - Η κόρη αυτή, σαν διψασμένος οδοιπόρος, θα ανοίξη το στόμα της, και θα ρουφήση κάθε νερό, που θα συναντήση. Θα καθίση απέναντι οποιουδήποτε πασσάλου και εις κάθε πονηρόν βέλος θα ανοίξη την φαρέτραν της.

Σοφ. Σειρ. 26,13 - χάρις γυναικὸς τέρψει τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ πιανεῖ ἡ ἐπιστήμη αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 26,13 - Ομως η χάρις, η ψυχική ευγένεια και καλωσύνη της συζύγου τέρπει τον άνδρα της. Η δε ορθοφροσύνη και η καλή διαγωγή της

θα στερεώσουν και θα θρέψουν τα οστά του.

Σοφ. Σειρ. 26,14 - δόσις Κυρίου γυνὴ σιγηρά, καὶ οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα πεπαιδευμένης ψυχῆς.

Σοφ. Σειρ. 26,14 - Δωρεά Θεού είναι γυνή σιωπηλή. Δεν υπάρχει δε κανένα αντάλλαγμα μιας γυναικείας ψυχής, μορφωμένης κατά Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 26,15 - χάρις ἐπὶ χάριτι γυνὴ αἰσχυντηρά, καὶ οὐκ ἔστι σταθμὸς πᾶς ἄξιος ἐγκρατοῦς ψυχῆς.

Σοφ. Σειρ. 26,15 - Η εντροπαλή και συνεσταλμένη σύζυγος είναι διπλή χάρις παρά του Θεού, και δεν υπάρχει ζύγι ικανόν, να σταθμίση την αξίαν της ενάρετου αυτής ψυχής.

Σοφ. Σειρ. 26,16 - ἥλιος ἀνατέλλων ἐν ὑψίστοις Κυρίου καὶ κάλλος ἀγαθῆς γυναικὸς ἐν κόσμῳ οἰκίας αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 26,16 - Οπως ο ανατέλλων ήλιος εις τα ύψη του ουρανού του Κυρίου, έτσι και το ψυχικόν κάλλος της εναρέτου γυναικός λάμπει μέσα στον στολισμόν της οικίας της.

Σοφ. Σειρ. 26,17 - λύχνος ἐκλάμπων ἐπὶ λυχνίας ἁγίας καὶ κάλλος προσώπου ἐπὶ ἡλικίᾳ στασίμῃ.

Σοφ. Σειρ. 26,17 - Οπως λάμπει ο λύχνος επάνω εις την ιεράν επτάφωτον λυχνίαν, έτσι ακτινοβολεί και η ωραιότης του προσώπου της στο καμαρωτόν σώμα της.

Σοφ. Σειρ. 26,18 - στύλοι χρύσεοι ἐπὶ βάσεως ἀργυρᾶς καὶ πόδες ὡραῖοι ἐπὶ στέρνοις εὐσταθοῦς.

Σοφ. Σειρ. 26,18 - Οπως είναι οι χρυσοί στύλοι επάνω εις τα αργυρά βάθρα των, έτσι και οι ωραίοι πόδες στηρίζουν το καλοδεμένον στήθος, το ωραίον σώμα της.

Σοφ. Σειρ. 26,19 - Τέκνον, ἀκμὴν ἡλικίας σου συντήρησον ὑγιῆ, καὶ μὴ δῷς ἀλλοτρίοις τὴν ἰσχύν σου.

Σοφ. Σειρ. 26,19 - Παιδί μου, κατά το άνθος της ηλικίας σου φύλαξε υγιή τον εαυτόν σου, και μη εκδαπανήσης εις ξένα πρόσωπα την δύναμίν σου.

Σοφ. Σειρ. 26,20 - ἀναζητήσας παντὸς πεδίου εὔγειον κλῆρον σπεῖρε τὰ ἴδια σπέρματα πεποιθὼς τῇ εὐγενείᾳ σου·

Σοφ. Σειρ. 26,20 - Αλλά, αφού αναζητήσης εις κάθε αγρόν καλόν έδαφος, αγαθήν γυναίκα, σπείρε εκεί τα σπέρματά σου με την πεποίθησιν, ότι θα αποκτήσης γνησίους και καλούς απογόνους.

Σοφ. Σειρ. 26,21 - οὕτως τὰ γενήματά σου περιόντα καὶ παῤῥησίαν εὐγενείας ἔχοντα μεγαλυνοῦσι.

Σοφ. Σειρ. 26,21 - Ετσι τα παιδιά σου θα ευρίσκονται γύρω σου και με το θάρρος, που τους δίνει η γνησιότης και ευγένεια της καταγωγής των, θα μεγαλώνουν.

Σοφ. Σειρ. 26,22 - γυνὴ μισθία ἴση σιάλῳ λογισθήσεται, ὕπανδρος δὲ πύργος θανάτου τοῖς χρωμένοις λογισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,22 - Γυνή που πωλείται αναιδώς είναι σιχαμερή ωσάν το σάλιο, η δε πιστή σύζυγος θα φανή πύργος, που εκτοξεύει τον θάνατον εναντίον εκείνων, οι οποίοι με πονηράν διάθεσιν θα σκεφθούν να την πλησιάσουν.

Σοφ. Σειρ. 26,23 - γυνὴ ἀσεβὴς ἀνόμῳ μερὶς δοθήσεται, εὐσεβὴς δὲ δίδοται τῷ φοβουμένῳ τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 26,23 - Η ασεβής όμως γυνή παραχωρείται ως τιμωρία στον ασεβή άνδρα, η δε ευσεβής γυναίκα δίδεται προς εκείνον, που φοβείται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 26,24 - γυνὴ ἀσχήμων ἀτιμίαν κατατρίψει, θυγάτηρ δὲ εὐσχήμων καὶ τὸν ἄνδρα ἐντραπήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,24 - Γυνή αναίσχυντος θα περιπέση και θα καταπίη κάθε αναισχυντίαν, η δε συνεσταλμένη και εντροπαλή κόρη θα εντραπή και τον μέλλοντα σύζυγόν της.

Σοφ. Σειρ. 26,25 - γυνὴ ἀδιάτρεπτος ὡς κύων λογισθήσεται, ἡ δὲ ἔχουσα αἰσχύνην τὸν Κύριον φοβηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,25 - Γυνή αδιάντροπος θα θεωρήται ωσάν σκύλα, η συνεσταλμένη όμως και ντροπαλή θα φοβήται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 26,26 - γυνὴ ἄνδρα ἴδιον τιμῶσα σοφὴ πᾶσι φανήσεται, ἀτιμάζουσα δὲ ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀσεβὴς πᾶσι γνωσθήσεται. γυναικὸς ἀγαθῆς μακάριος ὁ ἀνήρ, ὁ γὰρ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν αὐτοῦ διπλάσιος ἔσται.

Σοφ. Σειρ. 26,26 - Γυνή, η οποία τιμά τον σύζυγόν της, θα φανή εις όλους, όπως και είναι πράγματι, σοφή. Εξ αντιθέτου γυναίκα ασεβής και αλαζονική, που εξευτελίζει τον άνδρα της, θα γίνη γνωστή ως τοιαύτη εις όλους. Ευτυχής είναι ο άνδρας, που επήρε σύζυγον ενάρετον. Ο αριθμός των ετών του θα είναι διπλάσιος.

Σοφ. Σειρ. 26,27 - γυνὴ μεγαλόφωνος καὶ γλωσσώδης ὡς σάλπιγξ πολέμων εἰς τροπὴν θεωρηθήσεται, ἀνθρώπου δὲ παντὸς ψυχὴ ὁμοιότροπος τούτοις, πολέμου ἀκαταστασίαις τὴν ψυχὴν διαιτηθήσεται]. -

Σοφ. Σειρ. 26,27 - Γυνή, που κραυγάζει και έχει μεγάλην γλώσσαν, ομοιάζει με πολεμικήν σάλπιγγα, που τρέπει εις φυγήν εχθρόν. Και παντός ανθρώπου ψυχή υπό τοιαύτας συνθήκας θα διέρχεται ζωήν ακατάστατον και πολεμικήν.

Σοφ. Σειρ. 26,28 - Ἐπὶ δυσὶ λελύπηται ἡ καρδία μου, καὶ ἐπὶ τῷ τρίτῳ θυμός μοι ἐπῆλθεν· ἀνὴρ πολεμιστὴς ὑστερῶν δι᾿ ἔνδειαν, καὶ ἄνδρες συνετοὶ ἐὰν σκυβαλισθῶσιν, ἐπανάγων ἀπὸ δικαιοσύνης ἐπὶ ἁμαρτίαν· ὁ Κύριος ἑτοιμάσει εἰς ῥομφαίαν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 26,28 - Δια δύο πράγματα λυπείται η καρδία μου· κάποιο δε τρίτον εξεγείρει την αγανάκτησίν μου· πρώτον, ανήρ ο οποίος επολέμησε δια την πατρίδα του και έχει καταπέσει εις πτωχείαν. Δεύτερον, άνδρες συνετοί, εάν θεωρηθούν ως σκύβαλα και παραμερισθούν. Τρίτον δε και χειρότερον, άνθρωπος ο οποίος από τον δρόμον της αρετής μεταπηδά εις τα αδιέξοδα της αμαρτίας. Ο Κυριος τον ετοιμάζει δια την μάχαιραν της οργής του.

Σοφ. Σειρ. 26,29 - Μόλις ἐξελεῖται ἔμπορος ἀπὸ πλημμελείας, καὶ οὐ δικαιωθήσεται κάπηλος ἀπὸ ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 26,29 - Ενας έμπορος μόλις και μετά δυσκολίας θα αποφύγη την αδικίαν. Ο μεταπράτης όμως δεν θα κατορθώση, να απαλλαγή από την αμαρτίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 27

Σοφ. Σειρ. 27,1 - Χάριν διαφόρου πολλοὶ ἥμαρτον, καὶ ὁ ζητῶν πληθῦναι ἀποστρέψει ὀφθαλμόν.

Σοφ. Σειρ. 27,1 - Πολλοί αμαρτάνουν ένεκα υλικού κέρδους· και ο πλεονέκτης, ο επιζητών να αυξήση τα κέρδη του, αποστρέφει με σκληρότητα τους οφθαλμούς του από τον πτωχόν και από τον Θεόν της δικαιοσύνης.

Σοφ. Σειρ. 27,2 - ἀναμέσον ἁρμῶν λίθων παγήσεται πάσσαλος, καὶ ἀναμέσον πράσεως καὶ ἀγορασμοῦ συντριβήσεται ἁμαρτία.

Σοφ. Σειρ. 27,2 - Οπως ο πάσσαλος πιεζόμενος εμπήγνυται εις τας αρθρώσεις των λίθων ενός τοίχου, έτσι και η αμαρτία ενσφηνώνεται μεταξύ πωλήσεως και αγοράς.

Σοφ. Σειρ. 27,3 - ἐὰν μὴ ἐν φόβῳ Κυρίου κρατήσῃ κατὰ σπουδήν, ἐν τάχει καταστραφήσεται αὐτοῦ ὁ οἶκος.

Σοφ. Σειρ. 27,3 - Εάν ο κερδοσκόπος άνθρωπος δεν συγκρατήση συντόμως και εγκαίρως τον εαυτόν του με τον φόβον του Θεού, ταχέως θα εξολοθρευθή ο οίκος του.

Σοφ. Σειρ. 27,4 - Ἐν σείσματι κοσκίνου διαμένει κοπρία, οὕτως σκύβαλα ἀνθρώπου ἐν λογισμῷ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 27,4 - Οταν σείεται το κόσκινον, παραμένουν εις αυτό τα σκύβαλα. Σκύβαλα πολλές φορές, άχρηστοι και επιβλαβείς σκέψεις και επιθυμίαι, μένουν εις την διάνοιαν και την καρδίαν των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 27,5 - σκεύη κεραμέως δοκιμάζει κάμινος, καὶ πειρασμὸς ἀνθρώπου ἐν διαλογισμῷ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 27,5 - Τα πήλινα δοχεία του κεραμοποιού τα δοκιμάζει η φωτιά της καμίνου. Η δοκιμασία και η εξωτερίκευσις του χαρακτήρας του ανθρώπου γίνεται με τους συλλογισμούς και τας συζητήσστου.

Σοφ. Σειρ. 27,6 - γεώργιον ξύλου ἐκφαίνει ὁ καρπὸς αὐτοῦ, οὕτως λόγος ἐνθυμήματος καρδίας ἀνθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 27,6 - Την αξίαν και ποιότητα ενός καλλιεργημένου δένδρου φανερώνει ο καρπός· έτσι και ο λόγος, η έκφρασις των επιθυμιών της καρδίας και των σκέψεων του νου, φανερώνει τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 27,7 - πρὸ λογισμοῦ μὴ ἐπαινέσῃς ἄνδρα, οὗτος γὰρ πειρασμὸς ἀνθρώπων. -

Σοφ. Σειρ. 27,7 - Μη επαινέσης άνθρωπον πριν η τον ακούσης να ομιλή, διότι η ομιλία είναι δοκιμασία και κριτήριον της αξίας του.

Σοφ. Σειρ. 27,8 - Ἐὰν διώκῃς τὸ δίκαιον, καταλήψῃ καὶ ἐνδύσῃ αὐτὸ ὡς ποδήρη δόξης.

Σοφ. Σειρ. 27,8 - Εάν επιδιώκης το δίκαιον, θα το καταλάβης και θα το ενδυθής ως ένδοξον ιμάτιον, που θα φθάνη μέχρι τα πόδια σου.

Σοφ. Σειρ. 27,9 - πετεινὰ πρὸς τὰ ὅμοια αὐτοῖς καταλύσει, καὶ ἀλήθεια πρὸς τοὺς ἐργαζομένους αὐτὴν ἐπανήξει.

Σοφ. Σειρ. 27,9 - Τα πτηνά συγκατοικούν με τα ομοιά των· έτσι και η αλήθεια επανέρχεται, στολισμός και υπερασπιστής, εις εκείνους, οι οποίοι την εφαρμόζουν.

Σοφ. Σειρ. 27,10 - λέων θήραν ἐνεδρεύει, οὕτως ἁμαρτίαι ἐργαζομένους ἄδικα.

Σοφ. Σειρ. 27,10 - Οπως το λιοντάρι ενεδρεύει το θήραμά του, έτσι και η αμαρτία ενεδρεύει, δια να συλλάβη αυτούς, που την πράττουν.

Σοφ. Σειρ. 27,11 - διήγησις εὐσεβοῦς διαπαντὸς σοφία, ὁ δὲ ἄφρων ὡς σελήνη ἀλλοιοῦται.

Σοφ. Σειρ. 27,11 - Η ομιλία του ευσεβούς ανθρώπου είναι πάντοτε σοφή· ο δε άμυαλος μεταβάλλεται από ημέρας εις ημέραν, όπως η σελήνη.

Σοφ. Σειρ. 27,12 - εἰς μέσον ἀσυνέτων συντήρησον καιρόν, εἰς μέσον δὲ διανοουμένων ἐνδελέχιζε.

Σοφ. Σειρ. 27,12 - Οταν πρόκειται να μεταβής εν μέσω μωρών και ασυνέτων, περίμενε τον κατάλληλον καιρόν, πότε θα πας και πότε θα ομιλήσης. Μεταξύ όμως των συνετών και σοφών ανθρώπων, να συχνάζης πάντοτε.

Σοφ. Σειρ. 27,13 - διήγησις μωρῶν προσόχθισμα, καὶ ὁ γέλως αὐτῶν ἐν σπατάλῃ ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 27,13 - Αι ομιλίαι των μωρών προκαλούν δυσφορίαν και αηδίαν και από τα γέλια των προκαλούνται πλήθος βρωμερών αμαρτιών.

Σοφ. Σειρ. 27,14 - λαλιὰ πολυόρκου ὀρθώσει τρίχας, καὶ ἡ μάχη αὐτῶν ἐμφραγμὸς ὠτίων.

Σοφ. Σειρ. 27,14 - Η αναιδής ομιλία του ανθρώπου, που ορκίζεται συχνά και εύκολα, σηκώνει τας τρίχας της κεφαλής μας από φρίκην. Και η διαμάχη

του με άλλους ομοίους του μας κάνει, να κλείωμεν τα αυτιά μας.

Σοφ. Σειρ. 27,15 - ἔκχυσις αἵματος μάχη ὑπερηφάνων, καὶ ἡ διαλοιδόρησις αὐτῶν ἀκοὴ μοχθηρά. -

Σοφ. Σειρ. 27,15 - Αι διαμάχαι των υπερηφάνων και εγωϊστών έχουν ως κατάληξίν των την αιματοχυσίαν και αι μεταξύ των ανταλλασσόμεναι ύβρεις είναι καταθλιπτικοί δια την ακοήν μας.

Σοφ. Σειρ. 27,16 - Ὁ ἀποκαλύπτων μυστήρια ἀπώλεσε πίστιν, καὶ οὐ μὴ εὕρῃ φίλον πρὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 27,16 - Εκείνος που αποκαλύπτει τα μυστικά των φίλων του, χάνει την εμπιστοσύνην των άλλων και δεν θα εύρη πλέον φίλον σύμφωνα με την επιθυμίαν της καρδίας του.

Σοφ. Σειρ. 27,17 - στέρξον φίλον καὶ πιστώθητι μετ᾿ αὐτοῦ· ἐὰν δὲ ἀποκαλύψῃς τὰ μυστήρια αὐτοῦ, οὐ μὴ καταδιώξῃς ὀπίσω αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 27,17 - Στέργε με αγάπην τον φίλον σου και γίνε έμπιστος εις αυτόν. Εάν όμως αποκαλύψης τα μυστικά του, αυτός θα σε εγκαταλείψη και είναι μάταιον πλέον να επιδίωξης την φιλίαν του.

Σοφ. Σειρ. 27,18 - καθὼς γὰρ ἀπώλεσεν ἄνθρωπος τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ, οὕτως ἀπώλεσας τὴν φιλίαν τοῦ πλησίον·

Σοφ. Σειρ. 27,18 - Διότι όπως χάνει κανείς τον άνθρωπον, που έγινεν εχθρός του, κατά παρόμοιον τρόπον έχασες και συ την φιλίαν του φίλου σου.

Σοφ. Σειρ. 27,19 - καὶ ὡς πετεινὸν ἐκ χειρός σου ἀπέλυσας, οὕτως ἀφῆκας τὸν πλησίον καὶ οὐ θηρεύσεις αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 27,19 - Οπως ένα πτηνόν, το οποίον το αφήκες να φύγη από τα χέρια σου, δεν επανέρχεται, έτσι και συ απεμάκρυνες τον φίλον σου με την αδιακρισίαν σου· όσον δε και αν προσπαθήσης, δεν θα τον επανεύρης.

Σοφ. Σειρ. 27,20 - μὴ αὐτὸν διώξῃς, ὅτι μακρὰν ἀπέστη καὶ ἐξέφυγεν ὡς δορκὰς ἐκ παγίδος.

Σοφ. Σειρ. 27,20 - Μη επιζητήσης να τον επανεύρης, διότι έχει πλέον φύγει μακράν από σέ. Ετάχυνε το βήμα του, όπως το ζαρκάδι που διαφεύγει την παγίδα.

Σοφ. Σειρ. 27,21 - ὅτι τραῦμά ἐστι καταδῆσαι καὶ λοιδορίας ἐστὶ διαλλαγή, ὁ δὲ ἀποκαλύψας μυστήρια ἀπήλπισεν. -

Σοφ. Σειρ. 27,21 - Ενα τραύμα είναι δυνατόν να το επιδέση κανείς, μία αντίθεσις μεταξύ των ανθρώπων είναι δυνατόν να καταλήξη εις συνδιαλλαγήν και συμφιλίωσιν. Ο φίλος όμως, του οποίου συ απεκάλυψες τα μυστικά, δεν έχει καμμίαν ελπίδα και ούτε θέλει να επανασυνάψη πάλιν προς σε την φιλίαν του.

Σοφ. Σειρ. 27,22 - Διανεύων ὀφθαλμῷ τεκταίνει κακά, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἀποστήσει ἀπ᾿ αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 27,22 - Εκείνος που μισοκλείει εις υποκριτικά νεύματα τους οφθαλμούς, σχεδιάζει με τέχνην και πράττει κακά και κανείς δεν ημπορεί να

τον αποφύγη.

Σοφ. Σειρ. 27,23 - ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου γλυκανεῖ στόμα σου, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων σου ἐκθαυμάσει, ὕστερον δὲ διαστρέψει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς λόγοις σου δώσει σκάνδαλον.

Σοφ. Σειρ. 27,23 - Ενώπιόν σου είναι όλος μέλι και σε κάμνει να χαμογελάς. Προσποιείται ότι θαυμάζει και επαινεί τα λόγια σου. Κατόπιν όμως θα μεταστρέψη τα λόγια του και θα δώση νόημα σκανδάλου εις τα ιδικά σου λόγια, δια να σε εκθέση.

Σοφ. Σειρ. 27,24 - πολλὰ ἐμίσησα καὶ οὐχ ὡμοίωσα αὐτῷ, καὶ ὁ Κύριος μισήσει αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 27,24 - Πολλά κακά εμίσησα, αλλά κανένα τόσον πολύ, όπως αυτόν τον άνθρωπον. Και ο Κυριος επίσης τον μισεί.

Σοφ. Σειρ. 27,25 - ὁ βάλλων λίθον εἰς ὕψος ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ βάλλει, καὶ πληγὴ δολία διελεῖ τραύματα.

Σοφ. Σειρ. 27,25 - Εκείνος που ρίπτει το λιθάρι υψηλά επάνω από το κεφάλι του, το κατευθύνει εναντίον της κεφαλής του. Ετσι και εκείνος, που κτυπά δολίως τον πλησίον του, επιφέρει τραύματα στον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 27,26 - ὁ ὀρύσσων βόθρον εἰς αὐτὸν ἐμπεσεῖται, καὶ ὁ ἱστῶν παγίδα ἐν αὐτῇ ἁλώσεται.

Σοφ. Σειρ. 27,26 - Εκείνος που σκάπτει λάκκον δια τον άλλον, θα πέση ο ίδιος μέσα. Και όποιος στήνει παγίδα εις βάρος άλλων, θα συλληφθή μέ αυτήν ο ίδιος.

Σοφ. Σειρ. 27,27 - ὁ ποιῶν πονηρὰ εἰς αὐτὸν κυλισθήσεται, καὶ οὐ μὴ ἐπιγνῷ πόθεν ἥκει αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 27,27 - Τα κακά, τα οποία μηχανεύεται και πράττει εις βάρος άλλων κάποιος, θα επιπέσουν επάνω του, χωρίς και ο ίδιος να γνωρίζη, από που και πως επήλθαν εναντίον του.

Σοφ. Σειρ. 27,28 - ἐμπαιγμὸς καὶ ὀνειδισμὸς ὑπερηφάνων, καὶ ἡ ἐκδίκησις ὡς λέων ἐνεδρεύσει αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 27,28 - Εμπαιγμοί και ύβρεις υπάρχουν πάντοτε στο στόμα των υπερηφάνων. Αλλά η τιμωρία και η εκδίκησις εναντίον των ενεδρεύει, όπως ο λέων παραμονεύει δια το θήραμά του.

Σοφ. Σειρ. 27,29 - παγίδι ἁλώσονται οἱ εὐφραινόμενοι πτώσει εὐσεβῶν, καὶ ὀδύνη καταναλώσει αὐτοὺς πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 27,29 - Εκείνοι που ευφραίνονται δια τας δυστυχίας και τας θλίψεις των ευσεβών, θα συλληφθούν εις παγίδας συμφορών· οδύναι δε θα καταναλώσουν αυτούς προ του θανάτου των.

Σοφ. Σειρ. 27,30 - Μῆνις καὶ ὀργὴ καὶ ταῦτά ἐστι βδελύγματα καὶ ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς ἐγκρατὴς ἔσται αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 27,30 - Μνησικακία, εσωτερική αγανάκτησις και εξωτερική οργή και αυτά είναι άξια αποστροφής. Ο αμαρτωλός άνθρωπος τα κατέχει και κατέχεται από αυτά.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 28

Σοφ. Σειρ. 28,1 - Ὁ ἐκδικῶν παρὰ Κυρίου εὑρήσει ἐκδίκησιν, καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ διατηρῶν διατηρήσει.

Σοφ. Σειρ. 28,1 - Εκείνος που εκδικείται τους άλλους, θα υποστή εκδίκησιν και τιμωρίαν από τον Θεόν, ο οποίος θα του καταλογίση αυστηρώς και θα τιμωρήση τας αμαρτίας του.

Σοφ. Σειρ. 28,2 - ἄφες ἀδίκημα τῷ πλησίον σου, καὶ τότε δεηθέντος σου αἱ ἁμαρτίαι σου λυθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 28,2 - Συγχώρησε το αδίκημα, που σου έκαμεν ο πλησίον σου, και τότε, όταν προσευχηθής προς τον Θεόν, θα λυθούν και αι ιδικαί σου αμαρτίαι.

Σοφ. Σειρ. 28,3 - ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ συντηρεῖ ὀργήν, καὶ παρὰ Κυρίου ζητεῖ ἴασιν;

Σοφ. Σειρ. 28,3 - Ο άνθρωπος ενώ διατηρή μνησικακίαν και οργήν εναντίον του συνανθρώπου του, ζητεί εν τούτοις να πάρη αυτός συγχώρησιν από τον Θεόν;

Σοφ. Σειρ. 28,4 - ἐπ᾿ ἄνθρωπον ὅμοιον αὐτῷ οὐκ ἔχει ἔλεος, καὶ περὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ δεῖται;

Σοφ. Σειρ. 28,4 - Δια τον ομοιοπαθή πλησίον του δεν αισθάνεται αυτός έλεος και συμπάθειαν, και παρ' όλον τούτο ζητεί από τον Θεόν έλεος δια τας αμαρτίας του;

Σοφ. Σειρ. 28,5 - αὐτὸς σὰρξ ὢν διατηρεῖ μῆνιν, τίς ἐξιλάσεται τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 28,5 - Αυτός, αδύνατη σαρξ, κρατεί μέσα του μνησικακίαν και οργήν. Ποιός όμως εν τοιαύτη περιπτώσει θα συγχωρήση τας αμαρτίας του;

Σοφ. Σειρ. 28,6 - μνήσθητι τὰ ἔσχατα καὶ παῦσαι ἐχθραίνων, καταφθορὰν καὶ θάνατον, καὶ ἔμμενε ἐντολαῖς.

Σοφ. Σειρ. 28,6 - Να ενθυμήσαι τα τέλη σου και παύσε να τρέφης έχθραν εναντίον των άλλων. Ενθυμήσου την φθοράν και τον θάνατον και μένε πιστός τηρητής των εντολών του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 28,7 - μνήσθητι ἐντολῶν καὶ μὴ μηνίσῃς τῷ πλησίον, καὶ διαθήκην Ὑψίστου καὶ πάριδε ἄγνοιαν.

Σοφ. Σειρ. 28,7 - Να έχης πάντοτε ζωηρά υπ' όψιν σου τας εντολάς του Κυρίου και να μη οργίζεσαι εναντίον του πλησίον σου. Εχε κατά νουν την

διαθήκην του Υψίστου και παράβλεψε τας αδικίας, τας οποίας εξ αγνοίας η και εν γνώσει σου έχουν κάμει οι άλλοι.

Σοφ. Σειρ. 28,8 - ἀπόσχου ἀπὸ μάχης, καὶ ἐλαττώσεις ἁμαρτίας· ἄνθρωπος γὰρ θυμώδης ἐκκαύσει μάχην,

Σοφ. Σειρ. 28,8 - Να αποφεύγης τας φιλονεικίας και ετσι θα περιορίσης πάρα πολύ τας αμαρτίας σου. Διότι άνθρωπος εριστικός και θυμώδης ρίπτει έλαιον εις την φωτιάν και ανάπτει μάχας.

Σοφ. Σειρ. 28,9 - καὶ ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς ταράξει φίλους καὶ ἀνὰ μέσον εἰρηνευόντων ἐμβάλλει διαβολήν.

Σοφ. Σειρ. 28,9 - Ανθρωπος αμαρτωλός και φιλόνεικος δημιουργεί αναταραχήν και μεταξύ των φίλων· όπως επίσης και μεταξύ ανθρώπων που ζουν ειρηνικώς διασπείρει διαβολάς.

Σοφ. Σειρ. 28,10 - κατὰ τὴν ὕλην τοῦ πυρὸς οὕτως ἐκκαυθήσεται, καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀνθρώπου ὁ θυμὸς αὐτοῦ ἔσται, καὶ κατὰ τὸν πλοῦτον ἀνυψώσει ὀργὴν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν στερέωσιν τῆς μάχης ἐκκαυθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 28,10 - Η φωτιά καίει και επεκτείνεται ανάλογα με τα ξύλα, που της ρίπτονται. Ετσι και ο θυμός ενός ανθρώπου είναι ανάλογος με την δύναμιν και την εξουσίαν, που έχει. Αγριεύει και μεγαλώνει ανάλογα με τον πλούτον· όσον δε στερεώνει και επεκτείνεται η διαμάχη, τόσον και περισσότερον ανάβει ο θυμός.

Σοφ. Σειρ. 28,11 - ἔρις κατασπευδομένη ἐκκαίει πῦρ, καὶ μάχη κατασπεύδουσα ἐκχέει αἷμα.

Σοφ. Σειρ. 28,11 - Ερις, η οποία δεν συγκρατείται, ανάβει πυρκαϊάν· και λογομαχία βιαία και ορμητική φθάνει μέχρις εκχύσεως αίματος.

Σοφ. Σειρ. 28,12 - ἐὰν φυσήσῃς εἰς σπινθῆρα, ἐκκαήσεται, καὶ ἐὰν πτύσῃς ἐπ᾿ αὐτόν, σβεσθήσεται· καὶ ἀμφότερα ἐκ τοῦ στόματός σου ἐκπορεύεται.

Σοφ. Σειρ. 28,12 - Εάν φυσήσης ένα σπινθήρα, ανάπτεις φωτιάν, εάν όμως φτύσης επάνω στον σπινθήρα τον σβήνεις. Και τα δύο προέρχονται από το στόμα σου.

Σοφ. Σειρ. 28,13 - Ψίθυρον καὶ δίγλωσσον καταράσασθε, πολλοὺς γὰρ εἰρηνεύοντας ἀπώλεσαν.

Σοφ. Σειρ. 28,13 - Καταρασθήτε τον δόλιον ψιθυριστήν και τον διπρόσωπον άνθρωπον, διότι κάτι τέτοιοι κατέστρεψαν πολλούς ειρηνικούς ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 28,14 - γλῶσσα τρίτη πολλοὺς ἐσάλευσε καὶ διέστησεν αὐτοὺς ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος καὶ πόλεις ὀχυρὰς καθεῖλε καὶ οἰκίας μεγιστάνων κατέστρεψε.

Σοφ. Σειρ. 28,14 - Γλώσσα δηλητηριώδης και συκοφαντική πολλούς ανεστάτωσεν. Εξώρισεν αυτούς από το έθνος των εις άλλο έθνος, εκρήμνισεν οχυράς πόλεις και κατέστρεψεν οίκους αρχόντων.

Σοφ. Σειρ. 28,15 - γλῶσσα τρίτη γυναῖκας ἀνδρείας ἐξέβαλε καὶ ἐστέρησεν αὐτὰς τῶν πόνων αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 28,15 - Γλώσσα συκοφαντική έδιωξε δραστηρίας και τιμίας συζύγους από το σπίτι των και τας εστέρησεν από τους καρπούς των μόχθων των.

Σοφ. Σειρ. 28,16 - ὁ προσέχων αὐτῇ οὐ μὴ εὕρῃ ἀνάπαυσιν, οὐδὲ κατασκηνώσει μεθ᾿ ἡσυχίας.

Σοφ. Σειρ. 28,16 - Εκείνος που δίδει προσοχήν εις συκοφαντικήν γλώσσαν, δεν θα εύρη ανάπαυσιν και δεν θα κατοικήση με ησυχίαν και ειρήνην.

Σοφ. Σειρ. 28,17 - πληγὴ μάστιγος ποιεῖ μώλωπας, πληγὴ δὲ γλώσσης συγκλάσει ὀστᾶ.

Σοφ. Σειρ. 28,17 - Τα κτυπήματα της μάστιγος προξενούν πληγάς εις την σάρκα· τα κτυπήματα όμως της γλώσσης σπάζουν κόκκαλα.

Σοφ. Σειρ. 28,18 - πολλοὶ ἔπεσαν ἐν στόματι μαχαίρας, καὶ οὐχ ὡς οἱ πεπτωκότες διὰ γλῶσσαν.

Σοφ. Σειρ. 28,18 - Πολλοί εφονεύθησαν εν στόματι μαχαίρας· αυτοί όμως δεν είναι τόσοι όσοι εκείνοι, οι οποίοι έπεσαν κτυπηθέντες από συκοφαντικήν γλώσσαν.

Σοφ. Σειρ. 28,19 - μακάριος ὁ σκεπασθεὶς ἀπ᾿ αὐτῆς, ὃς οὐ διῆλθεν ἐν τῷ θυμῷ αὐτῆς, ὃς οὐχ εἵλκυσε τὸν ζυγὸν αὐτῆς καὶ ἐν τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς οὐκ ἐδέθη·

Σοφ. Σειρ. 28,19 - Ευτυχής εκείνος, που προεφυλάχθη από αυτήν, και δεν έγινε θύμα του θυμού της· αυτός που δεν έσυρεν επάνω του τον βαρύν ζυγόν της συκοφαντικής γλώσσης και δεν εδέθη με τα καταστρεπτικά της δεσμά.

Σοφ. Σειρ. 28,20 - ὁ γὰρ ζυγὸς αὐτῆς ζυγὸς σιδηροῦς, καὶ οἱ δεσμοὶ αὐτῆς δεσμοὶ χάλκεοι.

Σοφ. Σειρ. 28,20 - Ο ζυγός της συκοφαντικής γλώσσης είναι σιδηρένιος ζυγός και τα δεσμά της χάλκινα.

Σοφ. Σειρ. 28,21 - θάνατος πονηρὸς ὁ θάνατος αὐτῆς, καὶ λυσιτελὴς μᾶλλον ὁ ᾅδης αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 28,21 - Ο θάνατος, τον οποίον προκαλεί η φαρμακερά γλώσσα, είναι πολύ κακός. Προτιμότερος από αυτόν είναι ο άδης.

Σοφ. Σειρ. 28, 22 - οὐ μὴ κρατήσει εὐσεβῶν, καὶ ἐν τῇ φλογὶ αὐτῆς οὐ καήσονται.

Σοφ. Σειρ. 28,22 - Αλλά η δηλητηριώδης αυτή γλώσσα δεν θα απλώση την κυριαρχίαν της επάνω στους ευσεβείς ανθρώπους. Δεν θα καούν αυτοί από τας φλόγας της.

Σοφ. Σειρ. 28,23 - οἱ καταλείποντες Κύριον ἐμπεσοῦνται εἰς αὐτήν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐκκαήσεται καὶ οὐ μὴ σβεσθῇ· ἐξαποσταλήσεται ἐπ᾿ αὐτοῖς ὡς λέων, καὶ ὡς πάρδαλις λυμανεῖται αὐτούς.

Σοφ. Σειρ. 28,23 - Οσοι όμως εγκαταλείπουν τον Κυριον, θα εμπέσουν εις την τυραννικήν κυριαρχίαν αυτής, θα καούν με την φλόγα της και η φλόγα της δεν θα σβήση. Θα επέλθη εναντίον των φοβερά η φαρμακερή γλώσσα· όπως ο άγριος λέων και όπως η πάρδαλις, θα καταστρέφη αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 28,24 - ἴδε περίφραξον τὸ κτῆμά σου ἀκάνθαις, τὸ ἀργύριόν σου καὶ τὸ χρυσίον κατάδησον·

Σοφ. Σειρ. 28,24 - Πρόσεξε· φράζε ολόγυρα το κτήμα σου με αγκάθια, το δε αργύριόν σου και το χρυσίον δέσε τα ασφαλή.

Σοφ. Σειρ. 28,25 - καὶ τοῖς λόγοις σου ποίησον ζυγὸν καὶ σταθμόν, καὶ τῷ στόματί σου ποίησον θύραν καὶ μοχλόν.

Σοφ. Σειρ. 28,25 - Παρε ζυγαριά και ζύγια, δια να ζυγίσης τα λόγιά σου και βάλε στο στόμα σου θύραν και σύρτην.

Σοφ. Σειρ. 28,26 - πρόσεχε μήπως ὀλισθήσῃς ἐν αὐτῇ, μὴ πέσῃς κατέναντι ἐνεδρεύοντος.

Σοφ. Σειρ. 28,26 - Πρόσεχε, μη γλυστρήσης με την γλώσσαν σου και πέσης εις τα χέρια εκείνου, ο οποίος καιροφυλακτεί, δια να σε καταστρέψη.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 29

Σοφ. Σειρ. 29,1 - Ὁ ποιῶν ἔλεος δανειεῖ τῷ πλησίον, καὶ ὁ ἐπισχύων τῇ χειρὶ αὐτοῦ τηρεῖ ἐντολάς.

Σοφ. Σειρ. 29,1 - Ο ελεήμων δανείζει προθύμως τον πλησίον του και εκείνος, που έρχεται με προθυμία εις βοήθειαν και ενίσχυσιν του πλησίον, τηρεί τας εντολάς του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 29,2 - δάνεισον τῷ πλησίον ἐν καιρῷ χρείας αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἀπόδος τῷ πλησίον εἰς τὸν καιρόν·

Σοφ. Σειρ. 29,2 - Δώσε δάνειον στον πλησίον σου, όταν ευρίσκεται εις καιρόν ανάγκης· συ δε ο χρεωφειλέτης να επιστρέψης την οφειλήν σου στον πλησίον σου κατά τον συμφωνηθέντα καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 29,3 - στερέωσον λόγον καὶ πιστώθητι μετ᾿ αὐτοῦ, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὑρήσεις τὴν χρείαν σου.

Σοφ. Σειρ. 29,3 - Τηρησε τον λόγον σου απέναντι του, δείξε προς αυτόν την αξιοπιστίαν σου και έτσι εις κάθε καιρόν ανάγκης σου θα τον εύρης πρόθυμον να σε βοηθήση.

Σοφ. Σειρ. 29,4 - πολλοὶ ὡς εὕρεμα ἐνόμισαν δάνος καὶ παρέσχον πόνον τοῖς βοηθήσασιν αὐτοῖς.

Σοφ. Σειρ. 29,4 - Πολλοί ενόμισαν ως εύρημα το δάνειον που έλαβον, και επροξένησαν ταλαιπωρίας εις εκείνους, οι οποίοι τους εβοήθησαν.

Σοφ. Σειρ. 29,5 - ἕως οὗ λάβῃ, καταφιλήσει χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν χρημάτων τοῦ πλησίον ταπεινώσει φωνήν· καὶ ἐν καιρῷ ἀποδόσεως παρελκύσει χρόνον καὶ ἀποδώσει λόγους ἀκηδίας καὶ τὸν καιρὸν αἰτιάσεται.

Σοφ. Σειρ. 29,5 - Ο κακός και αχάριστος χρεωφειλέτης, μέχρις ότου θα λάβη το δάνειον, καταφιλεί την χείρα του δανειστού· και δια τα χρήματα του πλησίον, που ελπίζει να λάβη, χαμηλώνει ικετευτικώς την φωνήν του. Οταν όμως έλθη ο καιρός της αποδόσεως του δανείου, αναβάλλει και παρελκύει τον χρόνον, προβάλλει λόγους στενοχωρίας και τας δυσχερείς, τάχα, περιστάσεις.

Σοφ. Σειρ. 29,6 - ἐὰν ἰσχύσῃ, μόλις κομίσεται τὸ ἥμισυ καὶ λογιεῖται αὐτὸ ὡς εὕρεμα· εἰ δὲ μή, ἀπεστέρησεν αὐτὸν τῶν χρημάτων αὐτοῦ, καὶ ἐκτήσατο αὐτὸν ἐχθρὸν δωρεάν· κατάρας καὶ λοιδορίας ἀποδώσει αὐτῷ καὶ ἀντὶ δόξης ἀποδώσει αὐτῷ ἀτιμίαν.

Σοφ. Σειρ. 29,6 - Εάν ο κακός χρεωφειλέτης είναι εις θέσιν να πληρώση, ο δανειστής του, έστω και αν λάβη το ήμισυ του χρέους, θα θεωρήση τούτο ως εύρημα. Εάν όμως δεν έχη να πληρώση, δεν θα επιστρέψη τίποτε εις αυτόν και έτσι θα τον στερήση εξ ολοκλήρου από τα χρήματά του. Και επί πλέον θα τον κάμη εχθρόν του χωρίς λόγον. Θα τον πληρώση όμως με κατάρας και με ύβρεις και άντί της τιμής θα του ανταποδώση την καταφρόνησιν.

Σοφ. Σειρ. 29,7 - πολλοὶ οὖν χάριν πονηρίας ἀπέστρεψαν, ἀποστερηθῆναι δωρεὰν εὐλαβήθησαν.

Σοφ. Σειρ. 29,7 - Πολλοί, λόγω της πονηρίας των χρεωφειλετών, αρνούνται να δώσουν δάνειον, επειδή φοβούνται, μήπως χωρίς λόγον χάσουν τα χρήματα των.

Σοφ. Σειρ. 29,8 - πλὴν ἐπὶ ταπεινῷ μακροθύμησον καὶ ἐπ᾿ ἐλεημοσύνην μὴ παρελκύσῃς αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 29,8 - Παρ' όλον όμως τούτο συ πρέπει να φανής μακρόθυμος και επιεικής προς τον πτωχόν και εστερημένον, και μη αναβάλης να δώσης προς αυτόν την ελεημοσύνην σου.

Σοφ. Σειρ. 29,9 - χάριν ἐντολῆς ἀντιλαβοῦ πένητος καὶ κατὰ τὴν ἔνδειαν αὐτοῦ μὴ ἀποστρέψῃς αὐτὸν κενόν.

Σοφ. Σειρ. 29,9 - Εκ σεβασμού προς την εντολήν του Θεού υποστήριξε τον πτωχόν, και όταν ευρεθή εις περίοδον ανάγκης και στερήσεως, μη τον αφήσης να φύγη χωρίς την βοήθειάν σου.

Σοφ. Σειρ. 29,10 - ἀπόλεσον ἀργύριον δι᾿ ἀδελφὸν καὶ φίλον, καὶ μὴ ἰωθήτω ὑπὸ τὸν λίθον εἰς ἀπώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 29,10 - Εν ανάγκη ας χάσης τα χρήματά σου δια τον στερούμενον αδελφόν και φίλον, και μη τα αφήσης να σκουριάσουν κρύπτων

αυτά κάτω από λίθους.

Σοφ. Σειρ. 29,11 - θὲς τὸν θησαυρόν σου κατ᾿ ἐντολὰς Ὑψίστου, καὶ λυσιτελήσει σοι μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον.

Σοφ. Σειρ. 29,11 - Χρησιμοποίησε τα χρήματά σου σύμφωνα με το θέλημα του Υψίστου· και αυτό θα σε ωφελήση περισσότερον από αυτόν τούτον τον χρυσόν.

Σοφ. Σειρ. 29,12 - σύγκλεισον ἐλεημοσύνην ἐν τοῖς ταμείοις σου, καὶ αὕτη ἐξελεῖταί σε ἐκ πάσης κακώσεως·

Σοφ. Σειρ. 29,12 - Κλείσε στο ταμειον σου αντί χρημάτων τα καλά έργα της ελεημοσύνης σου· αυτά δε θα σε απαλλάξουν από κάθε ταλαιπωρίαν.

Σοφ. Σειρ. 29,13 - ὑπὲρ ἀσπίδα κράτους καὶ ὑπὲρ δόρυ ἀλκῆς κατέναντι ἐχθροῦ πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.

Σοφ. Σειρ. 29,13 - Η ελεημοσύνη σου θα σε υπερασπίση εναντίον παντός εχθρού περισσότερον από ισχυράν ασπίδα και από δυνατόν δόρυ.

Σοφ. Σειρ. 29,14 - ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγγυήσεται τὸν πλησίον, καὶ ὁ ἀπολωλεκὼς αἰσχύνην καταλήψει αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 29,14 - Ο αγαθός άνθρωπος θα εγγυηθή προθύμως δια τον πλησίον του· μόνον ο αδιάντροπος θα εγκαταλείψη αυτόν αβοήθητον.

Σοφ. Σειρ. 29,15 - Χάριτας ἐγγύου μὴ ἐπιλάθῃ, ἔδωκε γὰρ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ σοῦ.

Σοφ. Σειρ. 29,15 - Συ δε ο ευεργετούμενος μη λησμονήσης την ευεργεσίαν του εγγυητού σου, διότι εκείνος έδωσε προς χάριν σου την ζωήν του.

Σοφ. Σειρ. 29,16 - ἀγαθὰ ἐγγύου ἀνατρέψει ἁμαρτωλός, καὶ ἀχάριστος ἐν διανοίᾳ ἐγκαταλείψει ῥυσάμενον.

Σοφ. Σειρ. 29,16 - Ο πονηρός και αχάριστος όμως θα ανατρέψη την αγαθοεργίαν του εγγυητού· θα εγκαταλείψη τον ευεργέτην του εκείνος, που έχει κατά νουν διαθέσεις αχαριστίας.

Σοφ. Σειρ. 29,17 - ἐγγύη πολλοὺς ἀπώλεσε κατευθύνοντας καὶ ἐσάλευσεν αὐτοὺς ὡς κῦμα θαλάσσης· ἄνδρας δυνατοὺς ἀπῴκισε καὶ ἐπλανήθησαν ἐν ἔθνεσιν ἀλλοτρίοις.

Σοφ. Σειρ. 29,17 - Πολλούς εγγυητάς με πολλά αγαθά τους κατέστρεψεν η εγγύησις, τους εκλόνισεν όπως τα κύματα της θαλάσσης. Εξεδίωξεν από τον τόπον των άνδρας δυνατούς και αυτοί περιεπλανήθησαν μέσα εις ξένα έθνη.

Σοφ. Σειρ. 29,19 - ἁμαρτωλὸς ἐμπεσὼν εἰς ἐγγύην καὶ διώκων ἐργολαβίας ἐμπεσεῖται εἰς κρίσεις.

Σοφ. Σειρ. 29,19 - Ο κακός όμως άνθρωπος, ο οποίος με υστεροβουλίαν επιπίπτει εις εγγυήσεις, επιδιώκων με αυτάς παράνομα κέρδη, θα περιπέση εις δίκας και τιμωρίας.

Σοφ. Σειρ. 29,20 - ἀντιλαβοῦ τοῦ πλησίον κατὰ δύναμίν σου καὶ πρόσεχε σεαυτῷ μὴ ἐμπέσῃς. -

Σοφ. Σειρ. 29,20 - Υποστήριξε τον πλησίον σου ανάλογα με την οικονομικήν σου αντοχήν, πρόσεξε όμως να μη πέσης και συ ο ίδιος.

Σοφ. Σειρ. 29,21 - Ἀρχὴ ζωῆς ὕδωρ καὶ ἄρτος καὶ ἱμάτιον καὶ οἶκος καλύπτων ἀσχημοσύνην.

Σοφ. Σειρ. 29,21 - Πρώτα και απαραίτητα εφόδια δια την ζωήν είναι το νερό και ο άρτος. Εκ παραλλήλου δε η ενδυμασία και το σπίτι δια την κάλυψιν της γυμνότητος του ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 29,22 - κρείσσων βίος πτωχοῦ ὑπὸ σκέπην δοκῶν ἢ ἐδέσματα λαμπρὰ ἐν ἀλλοτρίοις.

Σοφ. Σειρ. 29,22 - Προτιμότερα είναι η ζωή του πτωχού κάτω από ξυλίνην στέγην, παρά τα πολυτελή συμπόσια εις ξένα σπίτια.

Σοφ. Σειρ. 29,23 - ἐπὶ μικρῷ καὶ μεγάλῳ εὐδοκίαν ἔχε, καὶ ὀνειδισμὸν παροικίας οὐ μὴ ἀκούσῃς.

Σοφ. Σειρ. 29,23 - Να μένης ευχαριστημένος και με τα πολλά και με τα ολίγα. Ετσι δε δεν θα ακούσης κατηγορίας και ύβρεις, ότι είσαι παράσιτον ζων εις βάρος των άλλων.

Σοφ. Σειρ. 29,24 - ζωὴ πονηρὰ ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν, καὶ οὗ παροικήσεις, οὐκ ἀνοίξει στόμα.

Σοφ. Σειρ. 29,24 - Αθλία ζωή είναι να γυρίζης από σπίτι σε σπίτι, διότι όπου σταθής να ζητήσης βοήθειαν, θα εντροπιασθης και δεν θα έχης το θάρρος να ανοίξης το στόμα σου.

Σοφ. Σειρ. 29,25 - ξενιεῖς καὶ ποτιεῖς εἰς ἀχάριστα καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις πικρὰ ἀκούσῃ·

Σοφ. Σειρ. 29,25 - Θα εξαναγκασθής ωσάν υπηρέτης να προσφέρης το φαγητόν και το ποτόν στον οικοδεσπότην, χωρίς και να ακούσης ένα ευχαριστώ από εκείνον. Εξ αντιθέτου θα ακούσης πικρά λόγια.

Σοφ. Σειρ. 29,26 - πάρελθε, πάροικε, κόσμησον τράπεζαν, καὶ εἴτι ἐν τῇ χειρί σου, ψώμισόν με.

Σοφ. Σειρ. 29,26 - Θα σου είπη· “έλα εδώ, ξένε, ετοίμασε το τραπέζι του φαγητού μου, και αν έχης κάτι έτοιμον, δος μου το να φάγω”.

Σοφ. Σειρ. 29,27 - ἔξελθε, πάροικε, ἀπὸ προσώπου δόξης, ἐπεξένωταί μοι ὁ ἀδελφός, χρεία τῆς οἰκίας.

Σοφ. Σειρ. 29,27 - Επειτα θα σου πη· “φύγε από δω, ξένε, από τα μεγαλεία μου και τα αγαθά μου, διότι εγώ πρόκειται να φιλοξενήσω τον αδελφόν μου και έχω ανάγκην του σπιτιού μου”.

Σοφ. Σειρ. 29,28 - βαρέα ταῦτα ἀνθρώπῳ ἔχοντι φρόνησιν, ἐπιτίμησις οἰκίας καὶ ὀνειδισμὸς δανειστοῦ.

Σοφ. Σειρ. 29,28 - Τα λόγια αυτά δι' ένα άνθρωπον ορθοφρονούντα και φιλότιμον είναι πολύ βαρειά· αυτή δηλαδή, η επιτίμησίς του εις οικίαν, όπου εζήτησε φιλοξενίαν, και η κακομεταχείρισίς του, ως εάν πρόκειται περί χρεωφειλέτου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 30

ΠΕΡΙ ΤΕΚΝΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Σοφ. Σειρ. 30,1 - Ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐνδελεχήσει μάστιγας αὐτῷ, ἵνα εὐφρανθῇ ἐπ᾿ ἐσχάτῳ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 30,1 - Εκείνος που αγαπά το παιδί του, θα το τιμωρή συχνά· τούτο δέ, δια να το μορφώση, ώστε να ευφρανθή εκείνο κατά τα γηρατεία του.

Σοφ. Σειρ. 30,2 - ὁ παιδεύων τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὀνήσεται ἐπ᾿ αὐτῷ καὶ ἀνὰ μέσον γνωρίμων ἐπ᾿ αὐτῷ καυχήσεται·

Σοφ. Σειρ. 30,2 - Εκείνος που διαπαιδαγωγεί ορθώς και μορφώνει το παιδί του, θα ωφεληθή από αυτό και ενώπιον γνωστών του ανθρώπων θα καυχάται δι' αυτό.

Σοφ. Σειρ. 30,3 - ὁ διδάσκων τὸν υἱὸν αὐτοῦ παραζηλώσει τὸν ἐχθρὸν καὶ ἔναντι φίλων ἐπ᾿ αὐτῷ ἀγαλλιάσεται.

Σοφ. Σειρ. 30,3 - Εκείνος που διδάσκει ορθώς το παιδί του, θα κάμη τον εχθρόν του να τον ζηλοφθονήση· ενώπιον όμως των φίλων του θα ευφραίνεται δι' αυτό.

Σοφ. Σειρ. 30,4 - ἐτελεύτησεν αὐτοῦ ὁ πατήρ, καὶ ὡς οὐκ ἀπέθανεν· ὅμοιον γὰρ αὐτῷ κατέλιπε μετ᾿ αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 30,4 - Απέθανεν ο πατήρ του παιδιού αυτού, είναι ως εάν δεν απέθανε, διότι αφήκε παιδί όμοιον με τον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 30,5 - ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εἶδε καὶ εὐφράνθη καὶ ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ οὐκ ἐλυπήθη.

Σοφ. Σειρ. 30,5 - Ο πατέρας, ενώ ακόμα εζούσε, είδε το παιδί του να προοδεύη χάρις εις την μόρφωσιν που του έδωσε, και ευχαριστήθη δια τούτο. Οταν δε ήλθεν η ώρα του θανάτου, δεν ελυπήθη,

Σοφ. Σειρ. 30,6 - ἐναντίον ἐχθρῶν κατέλιπεν ἔκδικον καὶ τοῖς φίλοις ἀνταποδιδόντα χάριν.

Σοφ. Σειρ. 30,6 - διότι αφήκεν ένα δίκαιον τιμωρόν εναντίον των εχθρών του και ένα ευγνώμονα προς τους φίλους του, στους οποίους εκείνο θα ανταποδώση την ευεργεσίαν.

Σοφ. Σειρ. 30,7 - περιψύχων υἱὸν καταδεσμεύσει τραύματα αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ πάσῃ βοῇ ταραχθήσεται σπλάγχνα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 30,7 - Εκείνός που παραχαϊδεύει και δεν παιδαγωγεί ορθώς το παιδί του, θα το ενθαρρύνη εις εκτροπάς και έπειτα θα επιδέση τας πληγάς του. Εις κάθε κραυγήν του πονούντος παιδιού του θα ταράσσεται η πατρική του καρδία.

Σοφ. Σειρ. 30,8 - ἵππος ἀδάμαστος ἀποβαίνει σκληρός, καὶ υἱὸς ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλής.

Σοφ. Σειρ. 30,8 - Οπως ενας αδάμαστος ίππος γίνεται σκληροτράχηλος και επικίνδυνος, έτσι και ένα παιδί εγκαταλελειμμένον στον εαυτόν του καταντά αναιδές και επιβλαβές.

Σοφ. Σειρ. 30,9 - τιθήνησον τέκνον, καὶ ἐκθαμβήσει σε· σύμπαιξον αὐτῷ, καὶ λυπήσει σε.

Σοφ. Σειρ. 30,9 - Χαϊδεψε πολύ το παιδί σου, και θα καταπλαγής από την απρεπή συμπεριφοράν του. Αν παιδιαρίζης μαζή με αυτό, θα δακιμάσης κατόπιν πολλάς λύπας.

Σοφ. Σειρ. 30,10 - μὴ συγγελάσῃς αὐτῷ, ἵνα μὴ συνοδυνηθῇς, καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτῳ γομφιάσεις τοὺς ὀδόντας σου.

Σοφ. Σειρ. 30,10 - Μη πολυγελάς μαζή με αυτό, δια να μη δοκιμάσης εξ αιτίας του πόνους και στο τέλος μουδιάσουν τα δόντια σου εξ αιτίας του.

Σοφ. Σειρ. 30,11 - μὴ δῷς αὐτῷ ἐξουσία ἐν νεότητι· θλάσον τὰς πλευρὰς αὐτοῦ, ὡς ἔστι νήπιος, μήποτε σκληρυνθεὶς ἀπειθήσῃ σοι. [καὶ μὴ παρίδῃς τὰς ἀγνοίας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 30,11 - Μη δίδης εις αυτό ελευθερίαν και δικαιώματα κατά τα χρόνια της νεότητός του και μη κάνης πως δεν βλέπεις τας αταξίας του.

Σοφ. Σειρ. 30,12 - κάμψον τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐν νεότητι].

Σοφ. Σειρ. 30,12 - Καμψε τον τράχηλόν του κατά την νεανικήν ηλικίαν, μωλώπισέ του τα πλευρά, όταν ακόμη είναι μικρός, μήπως τυχόν και σκληρυνθή αδιαπαιδαγώγητος και δείξη προς σε απείθειαν.

Σοφ. Σειρ. 30,13 - παίδευσον τὸν υἱόν σου καὶ ἔργασαι ἐν αὐτῷ, ἵνα μὴ ἐν τῇ ἀσχημοσύνῃ αὐτοῦ προσκόψῃς. ΠΕΡΙ ΥΓΙΕΙΑΣ. –

Σοφ. Σειρ. 30,13 - Ανάθρεψε καλά το παιδί σου, κοπίασε δια την μόρφωσίν του, δια να μη σκοντάψης κατόπιν εις την αδιάντροπον διαγωγήν του. ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ.

Σοφ. Σειρ. 30,14 - Κρείσσων πτωχὸς ὑγιὴς καὶ ἰσχύων τῇ ἕξει ἢ πλούσιος μεμαστιγωμένος εἰς σῶμα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 30,14 - Καλύτερος είναι ο υγιής και εύρρωστος πτωχός, παρά ο πλούσιος ο κτυπημένος με ασθενείας στο σώμα του.

Σοφ. Σειρ. 30,15 - ὑγίεια καὶ εὐεξία βέλτιον παντὸς χρυσίου, καὶ σῶμα εὔρωστον ἢ ὄλβος ἀμέτρητος.

Σοφ. Σειρ. 30,15 - Η υγεία και η ευεξία είναι καλύτεραι από όλους τους θησαυρούς· το εύρωστον δε σώμα είναι ανώτερον από αμέτρητα πλούτη.

Σοφ. Σειρ. 30,16 - οὐκ ἔστι πλοῦτος βελτίων ὑγιείας σώματος, καὶ οὐκ ἔστιν εὐφροσύνη ὑπὲρ χαρὰν καρδίας.

Σοφ. Σειρ. 30,16 - Δεν υπάρχουν πλούτη, οσονδήποτε μεγάλα, καλύτερα από την υγείαν του σώματος· και δεν υπάρχει ανωτέρα αγαλλίασις από την χαράν της καρδίας.

Σοφ. Σειρ. 30,17 - κρείσσων θάνατος ὑπὲρ ζωὴν πικρὰν καὶ ἀνάπαυσις αἰῶνος ἢ ἀῤῥώστημα ἔμμονον.

Σοφ. Σειρ. 30,17 - Προτιμότερος είναι ο θάνατος από μίαν πικραμμένην ζωήν και η αιωνία ανάπαυσις από μίαν επίμονον και αθεράπευτον ασθένειαν.

Σοφ. Σειρ. 30,18 - ἀγαθὰ ἐκκεχυμένα ἐπὶ στόματι κεκλεισμένῳ, θέματα βρωμάτων παρακείμενα ἐπὶ τάφῳ.

Σοφ. Σειρ. 30,18 - Πλούσια εύγευστα φαγητά, χυμένα εις στόμα, που το έχει κλείσει η ανορεξία, ομοιάζουν με σωρούς φαγητών, που έχουν τοποθετηθή επάνω εις τάφον.

Σοφ. Σειρ. 30,19 - τί συμφέρει κάρπωσις εἰδώλῳ; οὔτε γὰρ ἔδεται οὔτε μὴ ὀσφρανθῇ· οὕτως ὁ ἐκδιωκόμενος ὑπὸ Κυρίου,

Σοφ. Σειρ. 30,19 - Τι ωφελούν φαγητά εις ένα άψυχον είδωλον; Διότι αυτό ούτε τρώγει ούτε τα οσφραίνεται. Το ίδιον συμβαίνει και με άνθρωπον, τον οποίον ο Κυριος έχει κτυπήσει με ασθένειαν.

Σοφ. Σειρ. 30,20 - βλέπων ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ στενάζων ὥσπερ εὐνοῦχος περιλαμβάνων παρθένον καὶ στενάζων.

Σοφ. Σειρ. 30,20 - Βλέπει με τα μάτια του τα ωραία φαγητά και στενάζει, διότι δεν ημπορεί να τα απολαύση όπως και ένας ευνούχος εναγκαλιζόμενος παρθένον στενάζει, διότι δεν ημπορεί να την απολαύση.

Σοφ. Σειρ. 30,21 - μὴ δῷς εἰς λύπην τὴν ψυχήν σου καὶ μὴ θλίψῃς σεαυτὸν ἐν βουλῇ σου.

Σοφ. Σειρ. 30,21 - Μη παραδώσης την ζωήν σου εις λύπας και μη εγκαταλείψης τον εαυτόν σου εις μαύρας και απαισιοδόξους σκέψεις.

Σοφ. Σειρ. 30,22 - εὐφροσύνη καρδίας ζωὴ ἀνθρώπου, καὶ ἀγαλλίαμα ἀνδρὸς μακροημέρευσις.

Σοφ. Σειρ. 30,22 - Η άδολος χαρά της καρδιάς είναι ζωή του ανθρώπου και η αγαλλίασις είναι μακροημέρευσις.

Σοφ. Σειρ. 30,23 - ἀγάπα τὴν ψυχήν σου καὶ παρακάλει τὴν καρδίαν σου καὶ λύπην μακρὰν ἀπόστησον ἀπὸ σοῦ· πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσεν ἡ λύπη, καὶ οὐκ ἔστιν ὠφέλεια ἐν αὐτῇ.

Σοφ. Σειρ. 30,23 - Να αγαπάς την ζωήν σου, να παρηγορής την καρδίαν σου και να διώχνης μακρυά από σε την λύπην, διότι η λύπη πολλούς έχει καταστρέψει· καμμία δε ωφέλεια δεν υπάρχει εις αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 30,24 - ζῆλος καὶ θυμὸς ἐλαττοῦσιν ἡμέρας, καὶ πρὸ καιροῦ γῆρας ἄγει μέριμνα.
Σοφ. Σειρ. 30,24 - Η ζηλοφθονία και ο θυμός ολιγοστεύουν τας ημέρας της ζωής και η βασανιστική μέριμνα του βίου φέρει πρόωρα το γήρας.
Σοφ. Σειρ. 30,25 - λαμπρὰ καρδία καὶ ἀγαθὴ ἐπὶ ἐδέσμασι τῶν βρωμάτων αὐτῆς ἐπιμελήσεται.
Σοφ. Σειρ. 30,25 - Ο καλόκαρδος και αγαθός άνθρωπος φροντίζει δια τα φαγητά του και τα απολαμβάνει.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 31 (Μασ. 34)

Σοφ. Σειρ. 31,1 - Ἀγρυπνία πλούτου ἐκτήκει σάρκας, καὶ ἡ μέριμνα αὐτοῦ ἀφιστᾷ ὕπνον.
Σοφ. Σειρ. 31,1 - Η αϋπνία, την οποίαν προκαλεί η ανησυχία και ο φόβος δια τον πλούτον, λυώνει το ανθρώπινον σώμα και η αγωνιώδης μέριμνα δι' αυτόν αφαιρεί τον ύπνον.
Σοφ. Σειρ. 31,2 - μέριμνα ἀγρυπνίας ἀπαιτήσει νυσταγμόν, καὶ ἀῤῥώστημα βαρὺ ἐκνήψει ὕπνος.
Σοφ. Σειρ. 31,2 - Η άγρυπνος μέριμνα δια τον πλούτον εκδιώκει τον ύπνον και προκαλεί ανικανοποίητον νυσταγμόν, όπως και ένα βαρύ σωματικόν και ψυχικόν νόσημα αποδιώκει τον ύπνον.
Σοφ. Σειρ. 31,3 - ἐκοπίασε πλούσιος ἐν συναγωγῇ χρημάτων καὶ ἐν τῇ ἀναπαύσει ἐμπίπλαται τῶν τρυφημάτων αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 31,3 - Ο πλούσιος κοπιάζει, δια να συγκεντρώνη χρήματα, στον καιρόν όμως της αναπαύσεώς του είναι γεμάτος από εκλεκτάς και ευγεύστους τροφάς.
Σοφ. Σειρ. 31,4 - ἐκοπίασε πτωχὸς ἐν ἐλαττώσει βίου καὶ ἐν τῇ ἀναπαύσει ἐπιδεὴς γίνεται.
Σοφ. Σειρ. 31,4 - Κοπιάζει και ο πτωχός, ο οποίος ελάχιστα έχει τα μέσα της συντηρήσεώς του, και όταν θελήση να αναπαυθή στερείται από όλα.
Σοφ. Σειρ. 31,5 - ὁ ἀγαπῶν χρυσίον οὐ δικαιωθήσεται, καὶ ὁ διώκων διαφθορὰν αὐτὸς πλησθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 31,5 - Εκείνός που αγαπά τα χρήματα, δεν θα κατορθώση να ζήση και να φερθή με δικαιοσύνην. Και εκείνος που επιδιώκει το παράνομον κέρδος, επιδιώκει διαφθοράν και θα γεμίση από κακά.
Σοφ. Σειρ. 31,6 - πολλοὶ ἐδόθησαν εἰς πτῶμα χάριν χρυσίου, καὶ ἐγενήθη ἀπώλεια αὐτῶν κατὰ πρόσωπον αὐτῶν.
Σοφ. Σειρ. 31,6 - Πολλοί χάριν του χρυσίου έγιναν πτώμα και ερείπια, και η καταστροφή των παρουσιάσθη αιφνιδία ενώπιόν των.

Σοφ. Σειρ. 31,7 - ξύλον προσκόμματός ἐστι τοῖς ἐνθουσιάζουσιν αὐτῷ, καὶ πᾶς ἄφρων ἁλώσεται ἐν αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 31,7 - Ο χρυσός είναι ξύλον, επάνω στο οποίον σκοντάπτουν αυτοί που ενθουσιάζονται προς χάριν του. Καθε ασύνετος άνθρωπος θα συλληφθή εις τα δίκτυα των κακών, που προκαλεί ο άδικος και αχόρταστος πλούτος.

Σοφ. Σειρ. 31,8 - μακάριος πλούσιος, ὃς εὑρέθη ἄμωμος καὶ ὃς ὀπίσω χρυσίου οὐκ ἐπορεύθη·

Σοφ. Σειρ. 31,8 - Ευτυχής είναι ο πλούσιος, ο οποίος κατώρθωσε να μείνη καθαρός και ακατηγόρητος και ο οποίος δεν ετρεξε με απληστίαν οπίσω από τον χρυσόν.

Σοφ. Σειρ. 31,9 - τίς ἐστι; καὶ μακαριοῦμεν αὐτόν, ἐποίησε γὰρ θαυμάσια ἐν λαῷ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 31,9 - Ποιός είναι αυτός ο ακατηγόρητος πλούσιος; Θα τον καλοτυχήσωσεν και θα τον συγχαρώμεν, διότι έπραξεν έργα θαυμαστά στον λαόν του.

Σοφ. Σειρ. 31,10 - τίς ἐδοκιμάσθη ἐν αὐτῷ καὶ ἐτελειώθη; καὶ ἔσται αὐτῷ εἰς καύχησιν. τίς ἐδύνατο παραβῆναι καὶ οὐ παρέβη, καὶ ποιῆσαι κακὰ καὶ οὐκ ἐποίησε;

Σοφ. Σειρ. 31,10 - Ποιός υπέστη την δοκιμασίαν και τους πειρασμούς του πλούτου και ευρέθη τέλειος; Τούτο θα είναι δι' αυτόν εις καύχησιν και έπαινον. Ποιός εν τη επιθυμία του πλούτου ημπορούσε να παραβή το θέλημα του Θεού και δεν το παρέβη; Ημπορούσε να διαπράξη αδικίας και δεν τας διέπραξε;

Σοφ. Σειρ. 31,11 - στερεωθήσεται τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ, καὶ τὰς ἐλεημοσύνας αὐτοῦ ἐκδιηγήσεται ἐκκλησία.

Σοφ. Σειρ. 31,11 - Τα αγαθά του ανθρώπου αυτού, ο οποίος δεν επλούτησε με αδικίας, θα μείνουν μόνιμα υπό την κατοχήν του· τας δε ευεργεσίας και αγαθοεργίας του θα διηγούνται πλήθη ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 31,12 - Ἐπὶ τραπέζης μεγάλης ἐκάθισας, μὴ ἀνοίξῃς ἐπ᾿ αὐτῆς φάρυγγά σου καὶ μὴ εἴπῃς· πολλά γε τὰ ἐπ᾿ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 31,12 - Οταν παρακαθήσης εις επίσημον πλουσίαν τράπεζαν, μη ανοίγης αχόρταστα το στόμα σου δια τα φαγητά της και μη είπης από μέσα σου, πολλά βέβαια φαγητά υπάρχουν επάνω εις αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 31,13 - μνήσθητι ὅτι κακὸν ὀφθαλμὸς πονηρός· πονηρότερον ὀφθαλμοῦ τί ἔκτισται; διὰ τοῦτο ἀπὸ παντὸς προσώπου δακρύει.

Σοφ. Σειρ. 31,13 - Μη λησμονής ότι ο λαίμαργος οφθαλμός είναι κάτι κακόν. Τι άλλο πονηρότερον από τον αχόρταστον οφθαλμόν υπάρχει; Δια τούτο και κλαίει το μάτι παντός ανθρώπου, όταν στερήται από εκείνα, που επιθυμεί.

Σοφ. Σειρ. 31,14 - οὗ ἐὰν ἐπιβλέψῃ, μὴ ἐκτείνῃς χεῖρα καὶ μὴ συνθλίβου αὐτῷ ἐν τρυβλίῳ.

Σοφ. Σειρ. 31,14 - Οπου και όταν σε βλέπη το μάτι του νοικοκύρη, μη απλώσης με λαιμαργίαν το χέρι σου και μη ρίπτεσαι στο κοινόν πιάτο μαζή με τον νοικοκύρην, δια να αρπάξης φαγητά.

Σοφ. Σειρ. 31,15 - νόει τὰ τοῦ πλησίον ἐκ σεαυτοῦ καὶ ἐπὶ παντὶ πράγματι διανοοῦ.

Σοφ. Σειρ. 31,15 - Κρίνε τας επιθυμίας του πλησίον σου από τας ιδικάς σου και εις κάθε τι, που θα κάμης, σκέψου πρώτον καλά.

Σοφ. Σειρ. 31,16 - φάγε ὡς ἄνθρωπος τὰ παρακείμενά σοι καὶ μὴ διαμασῶ, μὴ μισηθῇς.

Σοφ. Σειρ. 31,16 - Φαγε ωσάν καλοαναθρεμμένος άνθρωπος τα παρατιθέμενα εις σε φαγητά, και μη μασάς τας τροφάς κατά τρόπον αγροίκον και θορυβώδη, δια να μη σε αποστραφούν.

Σοφ. Σειρ. 31,17 - παῦσαι πρῶτος χάριν παιδείας καὶ μὴ ἀπληστεύου, μήποτε προσκόψῃς·

Σοφ. Σειρ. 31,17 - Η καλή ανατροφή σου ας σε κάμη, να σταματήσης πρώτος το φάγητόν σου και να μη φανής αχόρταστος, δια να μη κτυπήσης άσχημα στους άλλους.

Σοφ. Σειρ. 31,18 - καὶ εἰ ἀνὰ μέσον πλειόνων ἐκάθισας, πρότερος αὐτῶν μὴ ἐκτείνῃς τὴν χεῖρά σου. -

Σοφ. Σειρ. 31,18 - Εάν δε παρακαθήσης εις τράπεζαν μεταξύ πολλών άλλων συνδαιτυμόνων, μη απλώνης συ πρώτος από εκείνους το χέρι σου.

Σοφ. Σειρ. 31,19 - Ὡς ἱκανὸν ἀνθρώπῳ πεπαιδευμένῳ τὸ ὀλίγον, καὶ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ οὐκ ἀσθμαίνει.

Σοφ. Σειρ. 31,19 - Δια τον άνθρωπον τον κοινωνικώς μορφωμένον είναι αρκετόν και το ολίγον φαγητόν. Ετσι δε και στον ύπνον του δεν θα ασθμαίνη, όπως θα ασθμαίνη ο βαρυφορτωμένος από φαγητά.

Σοφ. Σειρ. 31,20 - ὕπνος ὑγιείας ἐπὶ ἐντέρῳ μετρίῳ, ἀνέστη πρωΐ, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ μετ᾿ αὐτοῦ. πόνος ἀγρυπνίας καὶ χολέρας καὶ στρόφος μετὰ ἀνδρὸς ἀπλήστου.

Σοφ. Σειρ. 31,20 - Υγιής και ευχάριστος ύπνος υπάρχει στον άνθρωπον, που το έντερόν του δεν είναι πολύ γεμάτο. Οταν δε το πρωϊ αυτός εξυπνά, έχει καθαρόν και ελεύθερον τον νουν. Ο πολυφαγάς όμως άνθρωπος υποφέρει από πόνους και αγρυπνίας. Εχει εμετούς και κόψιμο εις την κοιλίαν.

Σοφ. Σειρ. 31,21 - καὶ εἰ ἐβιάσθης ἐν ἐδέσμασιν, ἀνάστα μεσοπωρῶν καὶ ἀναπαύσῃ.

Σοφ. Σειρ. 31,21 - Εάν όμως επιέσθης τυχόν να φάγης πολλά φαγητά, σταμάτα εις τας οπώρας· μη τρώγης φρούτα και ετσι θα δοκιμάσης

ανάπαυσιν.

Σοφ. Σειρ. 31,22 - ἄκουσόν μου, τέκνον, καὶ μὴ ἐξουδενώσῃς με, καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτων εὑρήσεις τοὺς λόγους μου· ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου γίνου ἐντρεχής, καὶ πᾶν ἀῤῥώστημα οὐ μή σοι ἀπαντήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 31,22 - Ακουσέ με, παιδί μου, και μη καταφρονής τα λόγια μου. Εις το τέλος θα τα εύρης ορθά. Εις όλας τας ενεργείας σου να είσαι προσεκτικός και δραστήριος, και τότε καμμία νόσος δεν θα σε καταλάβη.

Σοφ. Σειρ. 31,23 - λαμπρὸν ἐπ᾿ ἄρτοις εὐλογήσει χείλη, καὶ μαρτυρία τῆς καλλονῆς αὐτοῦ πιστή.

Σοφ. Σειρ. 31,23 - Δοξα δια τον άνθρωπον και έπαινος εκ μέρους των άλλων είναι η προσφορά τροφών προς τους πτωχούς. Αυτή είναι η πλέον αξιόπιστος μαρτυρία της καλωσύνης του.

Σοφ. Σειρ. 31,24 - πονηρῷ ἐπ᾿ ἄρτῳ διαγογγύσει πόλις, καὶ ἡ μαρτυρία τῆς πονηρίας αὐτοῦ ἀκριβής.

Σοφ. Σειρ. 31,24 - Εναντίον όμως του τσιγγούνη, του σφιχτοχέρη στο να προσφέρη άρτους προς τους πεινώντας, θα αγανακτήση ολόκληρος η πόλις και η καταμαρτυρία αυτή εναντίον της φιλαργυρίας του θα είναι ακριβής και αξιόπιστος.

Σοφ. Σειρ. 31,25 - Ἐν οἴνῳ μὴ ἀνδρίζου, πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσεν ὁ οἶνος.

Σοφ. Σειρ. 31,25 - Μη κάνης το παλληκάρι εις την οινοποσίαν, διότι η μέθη έχει καταστρέψει πολλούς.

Σοφ. Σειρ. 31,26 - κάμινος δοκιμάζει στόμωμα ἐν βαφῇ, οὕτως οἶνος καρδίας ἐν μάχῃ ὑπερηφάνων.

Σοφ. Σειρ. 31,26 - Το καμίνι δοκιμάζει την αντοχήν του χάλυβος, αφού αυτός πυρακτωμένος βυθισθή στο νερό. Ετσι και το κρασί βάλλει εις δοκιμασίαν τας καρδίας των εγωϊστών, όταν μάλιστα αυτοί έλθουν εις φιλονεικίας.

Σοφ. Σειρ. 31,27 - ἔπισον ζωῆς οἶνος ἀνθρώπῳ, ἐὰν πίνῃς αὐτὸν μέτρῳ αὐτοῦ. τίς ζωὴ ἐλασσουμένῳ οἴνῳ; καὶ αὐτὸς ἔκτισται εἰς εὐφροσύνην ἀνθρώποις.

Σοφ. Σειρ. 31,27 - Υποβοηθεί την υγείαν και ζωήν του ανθρώπου ο οίνος, όταν πίνεται με μέτρον. Ποιά δε είναι η ζωή εκείνου, ο οποίος στερείται από το κρασί; Ο οίνος έχει γίνει δια να ευφραίνη τους ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 31,28 - ἀγαλλίαμα καρδίας καὶ εὐφροσύνη ψυχῆς οἶνος πινόμενος ἐν καιρῷ αὐτάρκης.

Σοφ. Σειρ. 31,28 - Αγαλλίασις καρδίας και χαρά της ζωής είναι ο οίνος, που πίνεται, όταν και όσον πρέπει.

Σοφ. Σειρ. 31,29 - πικρία ψυχῆς οἶνος πινόμενος πολὺς ἐν ἐρεθισμῷ καὶ ἀντιπτώματι.

Σοφ. Σειρ. 31,29 - Πικρία όμως και ταραχή της ψυχής είναι ο οίνος, όταν πίνεται εις μεγάλην ποσότητα, δημιουργεί εξερεθισμούς και αντεγκλήσεις μεταξύ των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 31,30 - πληθύνει μέθη θυμὸν ἄφρονος εἰς πρόσκομμα, ἐλαττῶν ἰσχὺν καὶ προσποιῶν τραύματα.

Σοφ. Σειρ. 31,30 - Η μέθη μεγαλώνει τον θυμόν του ασυνέτου ανθρώπου, ώστε να έρχεται εις συγκρούσεις με τους άλλους, μειώνει την σωματικήν του δύναμιν και προξενεί τραύματα.

Σοφ. Σειρ. 31,31 - ἐν συμποσίῳ οἴνου μὴ ἐλέγξῃς τὸν πλησίον καὶ μὴ ἐξουδενώσῃς αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ αὐτοῦ· λόγον ὀνειδισμοῦ μὴ εἴπῃς αὐτῷ, καὶ μὴ αὐτὸν θλίψῃς ἐν ἀπαιτήσει.

Σοφ. Σειρ. 31,31 - Εις σομπόσιον, όπου πολύς προσφέρεται και καταναλίσκεται ο οίνος, μη ελέγξης τον παρακαθήμενόν σου· μη τον θίξης και μη τον προσβάλης, όταν ευρίσκεται εις ευθυμίαν. Λογον υβριστικόν μη του είπης και μη τον στενοχωρήσης με ακαίρους απαιτήσεις σου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 32 (Μασ. 35)

ΠΕΡΙ ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ

Σοφ. Σειρ. 32,1 - Ἡγούμενόν σε κατέστησαν; μὴ ἐπαίρου· γίνου ἐν αὐτοῖς ὡς εἷς ἐξ αὐτῶν, φρόντισον αὐτῶν καὶ οὕτω κάθισον.

Σοφ. Σειρ. 32,1 - Σε ώρισαν προϊστάμενον του συμποσίου; Μη υπερηφανεύεσαι δι' αυτό. Να είσαι, ωσάν ένας από τους συνδαιτυμόνας μεταξύ αυτών. Φρόντισε δι' αυτούς και έπειτα κάθισε μαζή των εις την τράπεζαν.

Σοφ. Σειρ. 32,2 - καὶ πᾶσαν τὴν χρείαν σου ποιήσας ἀνάπεσε, ἵνα εὐφρανθῇς δι᾿ αὐτοὺς καὶ εὐκοσμίας χάριν λάβῃς στέφανον.

Σοφ. Σειρ. 32,2 - Οταν δε εκπληρώσης όλας τας υποχρεώσεις σου ως συμποσιάρχου, τότε παρακάθισε μαζή των εις την τράπεζαν, δια να ευφρανθής και συ. Θα λάβης δε από αυτούς δια την καλήν οργάνωσιν της τραπέζης στέφανον ευχαριστίας.

Σοφ. Σειρ. 32,3 - λάλησον, πρεσβύτερε, πρέπει γάρ σοι, ἐν ἀκριβεῖ ἐπιστήμῃ καὶ μὴ ἐμποδίσῃς μουσικά.

Σοφ. Σειρ. 32,3 - Συ, ωσάν μεγαλύτερος που είσαι, ομίλησον, διότι αυτό αρμόζει εις σέ. Ειπέ όμως με ορθοφροσύνην αληθινά πράγματα, χωρίς να παρατείνης επί πολύ την ομιλίαν σου και εμποδίζεις έτσι την μουσικήν.

Σοφ. Σειρ. 32,4 - ὅπου ἀκρόαμα, μὴ ἐκχέῃς λαλιὰν καὶ ἀκαίρως μὴ σοφίζου.

Σοφ. Σειρ. 32,4 - Οταν ακούεται η μουσική, συ μη ομιλής πολλά και επί πολύ, και μη θέλης να παρουσίασης την σοφίαν σου εις ακατάλληλον ώραν.

Σοφ. Σειρ. 32,5 - σφραγὶς ἄνθρακος ἐπὶ κόσμῳ χρυσῷ, σύγκριμα μουσικῶν ἐν συμποσίῳ οἴνου.

Σοφ. Σειρ. 32,5 - Οπως το χρυσό δακτυλίδι σφραγίδος με το πολύτιμο ρουμπίνι, έτσι είναι και η συναυλία των μουσικών οργάνων στο συμπόσιον με τον οίνον.

Σοφ. Σειρ. 32,6 - ἐν κατασκευάσματι χρυσῷ σφραγὶς σμαράγδου, μέλος μουσικὸν ἐφ᾿ ἡδεῖ οἴνῳ.

Σοφ. Σειρ. 32,6 - Οπως το δακτυλίδι- σφραγίς, κατασκευασμένον από τον χρυσόν και κοσμημένον με σμάραγδον, έτσι και η μελωδία με τον ευχάριστον οίνον.

Σοφ. Σειρ. 32,7 - Λάλησον, νεανίσκε, εἰ χρεία σου, μόλις δὶς ἐὰν ἐπερωτηθῇς·

Σοφ. Σειρ. 32,7 - Και συ, νέε, που συμμετέχεις στο συμπόσιον, εάν αισθανθής την ανάγκην, ομίλησε, μέχρι δύο όμως φοράς και εάν ερωτηθής.

Σοφ. Σειρ. 32,8 - κεφαλαίωσον λόγον, ἐν ὀλίγοις πολλά· γίνου ὡς γινώσκων καὶ ἅμα σιωπῶν.

Σοφ. Σειρ. 32,8 - Συγκεφαλαίωσε αυτά, που είπες και μάθε να λέγης πολλά δι' ολίγων. Γινε άνθρωπος, ο οποίος γνωρίζει πολλά και συγχρόνως έχει μάθει να σιωπά.

Σοφ. Σειρ. 32,9 - ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου καὶ ἑτέρου λέγοντος μὴ πολλὰ ἀδολέσχει.

Σοφ. Σειρ. 32,9 - Οταν ευρίσκεσαι εν μέσω αρχόντων και ανωτέρων σου, μη συμπεριφέρεσαι ωσάν ίσος προς αυτούς. Και όταν ο άλλος ομιλή, συ μη φλυαρής, αλλά μείνε σοβαρός.

Σοφ. Σειρ. 32,10 - πρὸ βροντῆς κατασπεύδει ἀστραπή, καὶ πρὸ αἰσχυντηροῦ προελεύσεται χάρις.

Σοφ. Σειρ. 32,10 - Οπως εμπρός από την βροντήν προηγείται η αστραπή, έτσι η χάρις της αιδούς και της σεμνότητος προηγείται από τον εντροπαλόν νέον.

Σοφ. Σειρ. 32,11 - ἐν ὥρᾳ ἐξεγείρου καὶ μὴ οὐράγει, ἀπότρεχε εἰς οἶκον καὶ μὴ ῥᾳθύμει·

Σοφ. Σειρ. 32,11 - Σηκω από το τραπέζι εγκαίρως, να μη μείνης τελευταίος· πήγαινε σύντομα στον οίκον σου και μη περιπλανάσαι ραθύμως στους δρόμους.

Σοφ. Σειρ. 32,12 - ἐκεῖ παῖζε καὶ ποίει τὰ ἐνθυμήματά σου καὶ μὴ ἁμάρτῃς λόγῳ ὑπερηφάνῳ.

Σοφ. Σειρ. 32,12 - Εκεί διασκέδασε, κάμε ο,τι σε ευχαριστεί. Πρόσεξε όμως, να μη αμαρτήσης με κανένα υπερήφανον λόγον.

Σοφ. Σειρ. 32,13 - καὶ ἐπὶ τούτοις εὐλόγησον τὸν ποιήσαντά σε καὶ μεθύσκοντά σε ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 32,13 - Επί πάσι δε τούτοις δοξολόγησε τον Πλάστην σου, διότι αυτός σου δίδει με αφθονίαν όλα τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 32,14 - Ὁ φοβούμενος Κύριον ἐκδέξεται παιδείαν, καὶ οἱ ὀρθρίζοντες εὑρήσουσιν εὐδοκίαν.

Σοφ. Σειρ. 32,14 - Εκείνος που φοβείται τον Κυριον, θα δεχθή οπωσδήποτε εκ μέρους του Κυρίου την ορθήν αγωγήν και μόρφωσιν. Και όσοι από πρωΐας εξυπνούν, δια να επικοινωνήσουν με τον Κυριον, θα εύρουν ευμένειαν και καλωσύνην από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 32,15 - ὁ ζητῶν νόμον ἐμπλησθήσεται αὐτοῦ, καὶ ὁ ὑποκρινόμενος σκανδαλισθήσεται ἐν αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 32,15 - Εκείνος ο οποίος επιζητεί να γνωρίση και να εφαρμόση τον θείον νόμον, θα χορτάση από την γνώσιν και την εφαρμογήν του. Οποιος όμως υποκρίνεται ότι τον τηρεί, θα σκοντάψη επάνω εις αυτόν και θα πέση.

Σοφ. Σειρ. 32,16 - οἱ φοβούμενοι Κύριον εὑρήσουσι κρίμα καὶ δικαιώματα ὡς φῶς ἐξάψουσιν.

Σοφ. Σειρ. 32,16 - Οσοι φοβούνται τον Κυριον, θα δικαιωθούν και θα λάμψουν ωσάν φως τα δίκαιά των και αι δίκαιαι πράξεις των.

Σοφ. Σειρ. 32,17 - ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς ἐκκλίνει ἐλεγμὸν καὶ κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ εὑρήσει σύγκριμα.

Σοφ. Σειρ. 32,17 - Ο αμαρτωλός άνθρωπος αποφεύγει τους ελέγχους και, δια να ακολουθή το θέλημά του, ευρίσκει πάντοτε δικαιολογίας.

Σοφ. Σειρ. 32,18 - Ἀνὴρ βουλῆς οὐ μὴ παρίδῃ διανόημα, ἀλλότριος καὶ ὑπερήφανος οὐ καταπτήξει φόβον, καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαι μετ᾿ αὐτοῦ ἄνευ βουλῆς.

Σοφ. Σειρ. 32,18 - Ο συνετός και νοήμων άνθρωπος δεν παραγνωρίζει μίαν καλήν συμβουλήν. Ο ασεβής όμως και υπερήφανος δεν πτοείται αυτό κανένα ιερόν φόβον. Ακόμη δε και μετά την ασύνετον και αμαρτωλήν πράξιν του δεν διδάσκεται και δεν συνετίζεται.

Σοφ. Σειρ. 32,19 - ἄνευ βουλῆς μηθὲν ποιήσῃς καὶ ἐν τῷ ποιῆσαί σε μὴ μεταμελοῦ.

Σοφ. Σειρ. 32,19 - Χωρίς προηγουμένως να σκεφθής, να μη πράξης τίποτε και έτσι δεν θα μετανοήσης αργότερα δια την πράξιν σου.

Σοφ. Σειρ. 32,20 - ἐν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου καὶ μὴ προσκόψῃς ἐν λιθώδεσι.

Σοφ. Σειρ. 32,20 - Εις δρόμον, όπου υπάρχουν λίθοι προσκόμματος, παγίδες πτώσεως εις αμαρτίαν, μη βαδίζης, δια να μη σκοντάψης στους λίθους.

Σοφ. Σειρ. 32,21 - μὴ πιστεύσῃς ἐν ὁδῷ ἀπροσκόπῳ,

Σοφ. Σειρ. 32,21 - Και εκεί ακόμη, που δεν βλέπεις εμπόδια, μη έχης εμπιστοσύνην και μη ξεθαρρεύεσαι·

Σοφ. Σειρ. 32,22 - καὶ ἀπὸ τῶν τέκνων σου φύλαξαι.
Σοφ. Σειρ. 32,22 - και από αυτά ακόμη τα παιδιά σου πρόσεχε.
Σοφ. Σειρ. 32,23 - ἐν παντὶ ἔργῳ πίστευε τῇ ψυχῇ σου, καὶ γὰρ τοῦτό ἐστι τήρησις ἐντολῶν.
Σοφ. Σειρ. 32,23 - Δια κάθε καλόν έργον, που πράττεις, να έχης ψυχικόν σθένος και πεποίθησιν. Αυτό άλλωστε είναι τήρησις και απαίτησις των θείων εντολών.
Σοφ. Σειρ. 32,24 - ὁ πιστεύων νόμῳ προσέχει ἐντολαῖς, καὶ ὁ πεποιθὼς Κυρίῳ οὐκ ἐλαττωθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 32,24 - Εκείνος που πιστεύει στον νόμον του Θεού, προσέχει τας θείας εντολάς· και εκείνος, ο οποίος στηρίζει την πεποίθησίν του στον Κυριον, δεν θα χάση, αλλά θα κερδίση και θα προοδεύση.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 33 (Μασ. 36)

Σοφ. Σειρ. 33,1 - Τῷ φοβουμένῳ Κύριον οὐκ ἀπαντήσει κακόν, ἀλλ᾿ ἐν πειρασμῷ καὶ πάλιν ἐξελεῖται.
Σοφ. Σειρ. 33,1 - Εκείνον που φοβείται τον Κυριον, δεν θα τον συναντήσουν κακά. Και εάν περιπέση εις κανένα πειρασμόν, ο Κυριος θα τον γλυτώση από αυτόν.
Σοφ. Σειρ. 33,2 - ἀνὴρ σοφὸς οὐ μισήσει νόμον, ὁ δὲ ὑποκρινόμενος ἐν αὐτῷ, ὡς ἐν καταιγίδι πλοῖον.
Σοφ. Σειρ. 33,2 - Ο συνετός άνθρωπος δεν αποστρέφεται τον θείον νόμον. Εκείνος όμως που υποκρίνεται ότι τον σέβεται και δεν τον τηρεί, ομοιάζει με πλοίον εις καταιγίδα.
Σοφ. Σειρ. 33,3 - ἄνθρωπος συνετὸς ἐμπιστεύσει νόμῳ, καὶ ὁ νόμος αὐτῷ πιστὸς ὡς ἐρώτημα δήλων.
Σοφ. Σειρ. 33,3 - Ο συνετός άνθρωπος θα δώση πλήρη εμπιστοσύνην στον θείον νόμον. Ο θείος νόμος θα είναι δι' αυτόν αξιόπιστος, αυθεντικός, δήλωσις της αληθείας και απάντησις επί των ερωτήσεων και αποριών του.
Σοφ. Σειρ. 33,4 - ἑτοίμασον λόγον καὶ οὕτως ἀκουσθήσῃ, σύνδησον παιδείαν καὶ ἀποκρίθητι.
Σοφ. Σειρ. 33,4 - Ετοίμασε τον λόγον σου και κατόπιν ομίλησε έτσι δε και θα σε ακούσουν με προσοχήν οι άλλοι. Επικαλέσου και σύνδεσε τας γνώσεις και την μόρφωσίν σου, και έπειτα δώσε απάντησιν.
Σοφ. Σειρ. 33,5 - τροχὸς ἁμάξης σπλάγχνα μωροῦ, καὶ ὡς ἄξων στρεφόμενος ὁ διαλογισμὸς αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 33,5 - Τα αισθήματα και τα νοήματα του μωρού είναι ασταθή και εναλλασσόμενα σαν τον κυλιόμενον τροχόν της αμάξης. Οπως ο περιστρεφόμενος τροχός της αμάξης, έτσι είναι και αι σκέψστου μωρού.

Σοφ. Σειρ. 33,6 - ἵππος εἰς ὀχείαν ὡς φίλος μωκός, ὑποκάτω παντὸς ἐπικαθημένου χρεμετίζει.

Σοφ. Σειρ. 33,6 - Ο τους πάντας και τα πάντα περιγελών και εμπαίζων φίλος ομοιάζει με επιβήτορα ίππον ευρισκόμενον εις ερεθισμόν, ο οποίος χρεμετίζει οποιονδήποτε επιβάτην και αν έχη επάνω του.

Σοφ. Σειρ. 33,7 - Διατί ἡμέρα ἡμέρας ὑπερέχει, καὶ πᾶν φῶς ἡμέρας ἐνιαυτοῦ ἀφ᾿ ἡλίου;

Σοφ. Σειρ. 33,7 - Διατί η μία ημέρα διαφέρει κατά την διάρκειαν από την άλλην, μολονότι όλον το φως της ημέρας προέρχεται από τον αυτόν ήλιον καθ' όλον το διάστημα του έτους;

Σοφ. Σειρ. 33,8 - ἐν γνώσει Κυρίου διεχωρίσθησαν, καὶ ἠλλοίωσε καιροὺς καὶ ἑορτάς·

Σοφ. Σειρ. 33,8 - Δια της σοφίας του Κυρίου εξεχώρισεν η μία ημέρα από την άλλην, ο οποίος Κυριος και εδιαφοροποίησε τας εποχάς και καθώρισε τας εορτάς.

Σοφ. Σειρ. 33,9 - ἀπ᾿ αὐτῶν ἀνύψωσε καὶ ἡγίασε καὶ ἐξ αὐτῶν ἔθηκεν εἰς ἀριθμὸν ἡμερῶν.

Σοφ. Σειρ. 33,9 - Μερικάς από τας ημέρας τας ανύψωσε και τας καθιέρωσεν ως εορτασίμους. Τας δε άλλας ώρισεν ως καθημερινάς, διακρινομένας μεταξύ των από μίαν απλήν αρίθμησιν.

Σοφ. Σειρ. 33,10 - καὶ ἄνθρωποι πάντες ἀπὸ ἐδάφους, καὶ ἐκ γῆς ἐκτίσθη Ἀδάμ.

Σοφ. Σειρ. 33,10 - Ολοι οι άνθρωποι προέρχονται από το αυτό χώμα, από την γην. Από την γην επίσης επλάσθη και ο πρωτόπλαστος Αδάμ.

Σοφ. Σειρ. 33,11 - ἐν πλήθει ἐπιστήμης Κύριος διεχώρισεν αὐτοὺς καὶ ἠλλοίωσε τὰς ὁδοὺς αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 33,11 - Ο Κυριος, δια της πανσοφίας του, εξεχώρισε τους ανθρώπους και τα έθνη μεταξύ των, και εδιαφοροποίησε τους δρόμους της ζωής των.

Σοφ. Σειρ. 33,12 - ἐξ αὐτῶν εὐλόγησε καὶ ἀνύψωσε καὶ ἐξ αὐτῶν ἡγίασε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἤγγισεν· ἀπ᾿ αὐτῶν κατηράσατο καὶ ἐταπείνωσε καὶ ἀνέστρεψεν αὐτοὺς ἀπὸ στάσεως αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 33,12 - Μερικούς από τους ανθρώπους τους ευλόγησε, τους εδόξασε, τους ανέδειξεν εκλεκτούς και διέταξε να πλησιάσουν προς αυτόν, δια να τον υπηρετούν. Αλλους από τους ανθρώπους τους κατηράσθη, τους εταπείνωσε, τους ανέτρεψεν από τας υψηλάς και ισχυράς θέσεις, που κατείχαν.

Σοφ. Σειρ. 33,13 - ὡς πηλὸς κεραμέως ἐν χειρὶ αὐτοῦ -πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ-, οὕτως ἄνθρωποι ἐν χειρὶ τοῦ ποιήσαντος αὐτοὺς ἀποδοῦναι αὐτοῖς κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 33,13 - Οπως ο πηλός εις τα χέρια του κεραμέως, ο οποίος τον μορφοποιεί σύμφωνα με την ευχαρίστησίν του, έτσι και οι άνθρωποι είναι εις τα χέρια του δημιουργού των, ο οποίος και ανταποδίδει εις αυτούς κατά την δικαίαν κρίσιν του.

Σοφ. Σειρ. 33,14 - ἀπέναντι τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀπέναντι τοῦ θανάτου ἡ ζωή· οὕτως ἀπέναντι εὐσεβοῦς ἁμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 33,14 - Παραπλεύρως από το κακόν υπάρχει το αγαθόν· παραπλεύρως από τον θάνατον υπάρχει η ζωη. Ετσι και παραπλεύρως από τον ευσεβή υπάρχει ο αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 33,15 - καὶ οὕτως ἔμβλεψον εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ Ὑψίστου, δύο δύο, ὲν κατέναντι τοῦ ἑνός.

Σοφ. Σειρ. 33,15 - Ετσι βλέπε προσεκτικώς και παρατήρει όλα τα έργα του Υψίστου. Δυο δύο, το ένα απέναντι του άλλου.

Σοφ. Σειρ. 33,16 - Κἀγὼ ἔσχατος ἠγρύπνησα ὡς καλαμώμενος ὀπίσω τρυγητῶν·

Σοφ. Σειρ. 33,16 - Εγώ τελευταίος από τους σοφούς ήλθα. Ηγρύπνησα δια την μελέτην της σοφίας, σαν ένας τσαμπιδολόγος, που έρχεται ύστερα από τους τρυγητάς του αμπελιού.

Σοφ. Σειρ. 33,17 - ἐν εὐλογίᾳ Κυρίου ἔφθασα καὶ ὡς τρυγῶν ἐπλήρωσα ληνόν.

Σοφ. Σειρ. 33,17 - Ο Θεός όμως με ηυλόγησε και εγέμισα το πατητήρι μου από σταφύλια, ωσάν κανονικός τρυγητής.

Σοφ. Σειρ. 33,18 - κατανοήσατε ὅτι οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἐκοπίασα, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς ζητοῦσι παιδείαν.

Σοφ. Σειρ. 33,18 - Προσέξετε και μάθετε, ότι εγώ δεν εκοπίασα δια τον εαυτόν μου μόνον, αλλά και δι' όλους εκείνους, οι οποίοι επιθυμούν και επιζητούν μόρφωσιν και σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 33,19 - ἀκούσατέ μου, μεγιστάνες λαοῦ, καὶ οἱ ἡγούμενοι ἐκκλησίας, ἐνωτίσασθε·

Σοφ. Σειρ. 33,19 - Αρχοντες και επίσημοι του λαού, ακούσατέ με· προϊστάμενοι εις συγκεντρώσεις ανθρώπων, δώστε προσοχή εις τα λόγια μου.

Σοφ. Σειρ. 33,20 - υἱῷ καὶ γυναικί, ἀδελφῷ καὶ φίλῳ μὴ δῷς ἐξουσίαν ἐπὶ σὲ ἐν ζωῇ σου· καὶ μὴ δῷς ἑτέρῳ τὰ χρήματά σου, ἵνα μὴ μεταμεληθεὶς δέῃ περὶ αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 33,20 - Μη δώσης το δικαίωμα να σε εξουσιάση, εφ' όσον ζης ούτε το παιδί σου, ούτε η σύζυγός σου, ούτε ο αδελφός σου, ούτε ο φίλος σου. Μη δώσης εις άλλον τα χρήματά σου, δια να μη μεταμεληθής ύστερον και παρακαλής ματαίως δι' αυτά.

Σοφ. Σειρ. 33,21 - ἕως ἔτι ζῇς καὶ πνοὴ ἐν σοί, μὴ ἀλλάξῃς σεαυτὸν πάσῃ σαρκί.

Σοφ. Σειρ. 33,21 - Εως ότου ζης και αναπνέεις, μη μεταβιβάζης την ελευθερίαν σου και την περιουσίαν σου εις κανένα άλλον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 33,22 - κρείσσων γάρ ἐστι τὰ τέκνα δεηθῆναί σου ἢ σὲ ἐμβλέπειν εἰς χεῖρας υἱῶν σου.

Σοφ. Σειρ. 33,22 - Διότι είναι προτιμότερον τα τέκνα σου να έχουν την ανάγκην σου και να σε παρακαλούν, παρά συ να προσβλέπης εις τα χέρια των τέκνων σου, μήπως και σου δώσουν τίποτε.

Σοφ. Σειρ. 33,23 - ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου γίνου ὑπεράγων, μὴ δῷς μῶμον ἐν τῇ δόξῃ σου.

Σοφ. Σειρ. 33,23 - Εις όλα τα έργα να είσαι συ ο κύριος· φρόντισε μόνον να μη προσάψης μομφήν εις την υπόληψίν σου.

Σοφ. Σειρ. 33,24 - ἐν ἡμέρᾳ συντελείας ἡμερῶν ζωῆς σου καὶ ἐν καιρῷ τελευτῆς διάδος κληρονομίαν. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΩΝ. -

Σοφ. Σειρ. 33,24 - Οταν όμως τελειώσουν αι ημέραι της ζωής σου και πρόκειται να εκδημήσης από τον κόσμον αυτόν, με διαθήκην τακτοποίησε εις ποίους θα δώσης την κληρονομίαν. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΩΝ.

Σοφ. Σειρ. 33,25 - Χορτάσματα καὶ ῥάβδος καὶ φορτία ὄνῳ, ἄρτος καὶ παιδεία καὶ ἔργον οἰκέτῃ.

Σοφ. Σειρ. 33,25 - Εις τον όνον δώσε τροφάς, ραβδισμούς και φορτίον· στον υπηρέτην σου δώσε άρτον, διαπαιδαγώγησιν με αυστηρότητα και εργασίαν.

Σοφ. Σειρ. 33,26 - ἔργασαι ἐν παιδί, καὶ εὑρήσεις ἀνάπαυσιν· ἄνες χεῖρας αὐτῷ, καὶ ζητήσει ἐλευθερίαν.

Σοφ. Σειρ. 33,26 - Δώσε εργασίαν στον υπηρέτην σου και έτσι θα εύρης συ την ησυχίαν σου. Αν όμως δώσης άνεσιν εις τα χέρια του, αυτός θα σου ζητήση πλήρη την ελευθερίαν του.

Σοφ. Σειρ. 33,27 - ζυγὸς καὶ ἱμὰς κάμψουσι τράχηλον, καὶ οἰκέτῃ κακούργῳ στρέβλαι καὶ βάσανοι.

Σοφ. Σειρ. 33,27 - Οπως ο ζυγός και τα λουριά κάμπτουν τον τράχηλον των ζώων, έτσι και τον κακόν υπηρέτην εξαναγκάζουν εις υποταγήν τα βασανιστικά όργανα και αι τιμωρίαι.

Σοφ. Σειρ. 33,28 - ἔμβαλε αὐτὸν εἰς ἐργασίαν. ἵνα μὴ ἀργῇ, πολλὴν γὰρ κακίαν ἐδίδαξεν ἡ ἀργία.

Σοφ. Σειρ. 33,28 - Βαλε τον εις εργασίαν, δια να μη μένη αργός, διότι η αργία είναι διδάσκαλος εις πολλάς κακίας.

Σοφ. Σειρ. 33,29 - εἰς ἔργα κατάστησον, καθὼς πρέπει αὐτῷ, κἂν μὴ πειθαρχῇ, βάρυνον τὰς πέδας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 33,29 - Βαλε τον και υποχρέωσέ τον εις έργα, που ταιριάζουν εις αυτόν. Αν δε δεν πειθαρχήση, δέσε με βαρειές αλυσίδες τα πόδια του.

Σοφ. Σειρ. 33,30 - καὶ μὴ περισσεύσῃς ἐν πάσῃ σαρκί, καὶ ἄνευ κρίσεως μὴ ποιήσῃς μηδέν.
Σοφ. Σειρ. 33,30 - Αλλά μη είσαι υπερβολικά απαιτητικός απέναντι ουδενός και χωρίς ορθοφροσύνην να μη πράττης τίποτε.
Σοφ. Σειρ. 33,31 - εἰ ἔστι σοι οἰκέτης, ἔστω ὡς σύ, ὅτι ἐν αἵματι ἐκτήσω αὐτόν.
Σοφ. Σειρ. 33,31 - Εάν έχης δούλον, να συμπεριφέρεσαι προς αυτόν, όπως προς τον εαυτόν σου. Διότι με το αίμα σου τον απέκτησες.
Σοφ. Σειρ. 33,32 - εἰ ἔστι σοι οἰκέτης, ἄγε αὐτὸν ὡς ἀδελφόν, ὅτι ὡς ἡ ψυχή σου ἐπιδεήσεις αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 33,32 - Εάν έχης δούλον, να συμπεριφέρεσαι απέναντί του ως προς αδελφόν, διότι έχεις την ανάγκην του, όπως ανάγκην έχεις και της ζωής σου.
Σοφ. Σειρ. 33,33 - ἐὰν κακώσῃς αὐτὸν καὶ ἀπάρας ἀποδρᾷ, ἐν ποίᾳ ὁδῷ ζητήσεις αὐτόν;
Σοφ. Σειρ. 33,33 - Εάν τον κακομεταχειρισθής, σηκωθή δε αυτός και φύγη, εις ποίον δρόμον θα τρέξης να τον αναζητήσης και τον εύρης;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 34 (Μασ. 31)

Σοφ. Σειρ. 34,1 - Κεναὶ ἐλπίδες καὶ ψευδεῖς ἀσυνέτῳ ἀνδρί, καὶ ἐνύπνια ἀναπτεροῦσιν ἄφρονας.
Σοφ. Σειρ. 34,1 - Ματαίας και απατηλάς ελπίδας τρέφει ο ασύνετος άνθρωπος. Και τα όνειρα δίδουν πτερά στους μωρούς.
Σοφ. Σειρ. 34,2 - ὡς δρασσόμενος σκιᾶς καὶ διώκων ἄνεμον, οὕτως ὁ ἐπέχων ἐνυπνίοις.
Σοφ. Σειρ. 34,2 - Εκείνος που δίδει προσοχήν εις τα όνειρα, ομοιάζει με εκείνον που προσπαθεί να αρπάξη την σκιάν του, και τρέχει δια να συλλάβη τον άνεμον.
Σοφ. Σειρ. 34,3 - τοῦτο κατὰ τούτου ὅρασις ἐνυπνίων, κατέναντι προσώπου ὁμοίωμα προσώπου.
Σοφ. Σειρ. 34,3 - Καθρέπτης και όνειρα είναι πράγματα όμοια. Το όνειρον είναι ο,τι η εικών προσώπου εμπρός εις ένα κάτοπτρον.
Σοφ. Σειρ. 34,4 - ἀπὸ ἀκαθάρτου τί καθαρισθήσεται; καὶ ἀπὸ ψευδοῦς τί ἀληθεύσει;
Σοφ. Σειρ. 34,4 - Από ένα ακάθαρτον πράγμα η πρόσωπον ημπορεί να προέλθη τίποτε καθαρόν; Και από κάτι, που είναι ψευδές, ημπορεί να προέλθη κάτι το αληθινόν;

Σοφ. Σειρ. 34,5 - μαντεῖαι καὶ οἰωνισμοὶ καὶ ἐνύπνια μάταιά ἐστι, καὶ ὡς ὠδινούσης φαντάζεται καρδία.

Σοφ. Σειρ. 34,5 - Αι μαντείαι, αι οιωνοσκοπίαι και τα όνειρα είναι μάταια πράγματα. Ομοιάζουν με εξημμένας ονειροπολήσεις γυναικός, η οποία ευρίσκεται υπό τας ωδίνας του τοκετού.

Σοφ. Σειρ. 34,6 - ἐὰν μὴ παρὰ Ὑψίστου ἀποσταλῇ ἐν ἐπισκοπῇ, μὴ δῷς εἰς αὐτὰ τὴν καρδίαν σου·

Σοφ. Σειρ. 34,6 - Εάν το όνειρον δεν έχη αποστολή από τον Υψιστον εις κάποιον ευμενή επίσκεψίν του, μη δώσης εις αυτό την καρδίαν σου,

Σοφ. Σειρ. 34,7 - πολλοὺς γὰρ ἐπλάνησε τὰ ἐνύπνια, καὶ ἐξέπεσον ἐλπίζοντες ἐπ᾿ αὐτοῖς. -

Σοφ. Σειρ. 34,7 - διότι τα όνειρα πολλούς επλάνησαν και όσοι εστήριξαν τας ελπίδας των εις αυτά, εξέπεσαν και ηπατήθησαν.

Σοφ. Σειρ. 34,8 - Ἄνευ ψεύδους συντελεσθήσεται νόμος, καὶ σοφία στόματι πιστῷ τελείωσις.

Σοφ. Σειρ. 34,8 - Ο νόμος του Θεού δεν θα ψευσθή. Θα εκπληρωθή εις τας διαβεβαιώσστου, είτε προς αμοιβήν είτε προς τιμωρίαν. Η θεία σοφία στο στόμα και την καρδίαν του πιστού είναι πλήρης και ικανοποιητική, και οχι τα ονειρα.

Σοφ. Σειρ. 34,9 - ἀνὴρ πεπαιδευμένος ἔγνω πολλά, καὶ ὁ πολύπειρος ἐκδιηγήσεται σύνεσιν.

Σοφ. Σειρ. 34,9 - Ο μορφωμένος άνθρωπος γνωρίζει πολλά, και ο πολύπειρος άνθρωπος θα ομιλή με σύνεσιν.

Σοφ. Σειρ. 34,10 - ὃς οὐκ ἐπειράθη ὀλίγα οἶδεν, ὁ δὲ πεπλανημένος πληθυνεῖ πανουργίαν.

Σοφ. Σειρ. 34,10 - Εκείνος που δεν έχει πείραν της ζωής, ολίγα γνωρίζει. Εκείνος όμως που εταξίδευσεν εις πολλά μέρη, έχει πλήθος γνώσεων και ικανοτήτων.

Σοφ. Σειρ. 34,11 - πολλὰ ἑώρακα ἐν τῇ ἀποπλανήσει μου, καὶ πλείονα τῶν λόγων μου σύνεσίς μου.

Σοφ. Σειρ. 34,11 - Πολλά είδα και έμαθα, καθώς περιηρχόμην τα διάφορα μέρη του κόσμου· και η σοφία μου είναι πολύ ανωτέρα από τα λόγια μου.

Σοφ. Σειρ. 34,12 - πλεονάκις ἕως θανάτου ἐκινδύνευσα καὶ διεσώθην τούτων χάριν.

Σοφ. Σειρ. 34,12 - Πολλές φορές διέτρεξα κίνδυνον θανάτου, εσώθην όμως χάρις εις τας γνώσεις και την πείραν μου.

Σοφ. Σειρ. 34,13 - πνεῦμα φοβουμένων Κύριον ζήσεται, ἡ γὰρ ἐλπὶς αὐτῶν ἐπὶ τὸν σώζοντα αὐτούς.

Σοφ. Σειρ. 34,13 - Πολύ θα παραταθή η ζωή των φοβουμένων τον Κυριον, διότι η ελπίς των στηρίζεται στον σωτήρα Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 34,14 - ὁ φοβούμενος Κύριον οὐδὲν εὐλαβηθήσεται καὶ οὐ μὴ δειλιάσῃ, ὅτι αὐτὸς ἐλπὶς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 34,14 - Εκείνος που φοβείται τον Κυριον, δεν θα φοβηθή τίποτε άλλο και δεν θα δειλιάση προ ουδενός, διότι αυτός ούτος ο Κυριος είναι η ελπίς του.

Σοφ. Σειρ. 34,15 - φοβουμένου τὸν Κύριον μακαρία ἡ ψυχή· τίνι ἐπέχει καὶ τίς ἀντιστήριγμα αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 34,15 - Ευτυχισμένη είναι η ζωή εκείνου, που φοβείται τον Κυριον. Εις ποίον στηρίζεται; Ποίον έχει στήριγμά του, ει μη μόνον τον Θεόν;

Σοφ. Σειρ. 34,16 - οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν· ὑπερασπισμὸς δυναστείας καὶ στήριγμα ἰσχύος, σκέπη ἀπὸ καύσωνος καὶ σκέπη ἀπὸ μεσημβρίας, φυλακὴ ἀπὸ προσκόμματος καὶ βοήθεια ἀπὸ πτώσεως,

Σοφ. Σειρ. 34,16 - Οι οφθαλμοί του Κυρίου στρέφονται ευμενείς και προστατευτικοί εις εκείνους, που τον αγαπούν. Αυτός είναι ο ισχυρός προστάτης των, στήριγμα δυνάμεως, σκέπη προστατευτική από τον καύσωνα, σκέπη που προφυλάσσει από τον μεσημβρινόν ήλιον· προφύλαξις από σκοντάμματα, βοήθεια και περιφρούρησις από πτώσεις.

Σοφ. Σειρ. 34,17 - ἀνυψῶν ψυχὴν καὶ φωτίζων ὀφθαλμούς, ἴασιν διδούς, ζωὴν καὶ εὐλογίαν.

Σοφ. Σειρ. 34,17 - Αυτός ανυψώνει την ζωήν μας, φωτίζει τους οφθαλμούς, δίδει θεραπείαν, ζωήν και ευλογίαν.

Σοφ. Σειρ. 34,18 - Θυσιάζων ἐξ ἀδίκου, προσφορὰ μεμωκημένη, καὶ οὐκ εἰς εὐδοκίαν δωρήματα ἀνόμων.

Σοφ. Σειρ. 34,18 - Εκείνος που προσφέρει θυσίαν από αδίκως αποκτηθέντα πράγματα, κάμνει προσφοράν εμπαικτικήν δια τον Θεόν. Τα δώρα των παρανόμων δεν είναι δεκτά ενώπιον του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 34,19 - οὐκ εὐδοκεῖ ὁ Ὕψιστος ἐν προσφοραῖς ἀσεβῶν, οὐδὲ ἐν πλήθει θυσιῶν ἐξιλάσκεται ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 34,19 - Δεν ευαρεστείται ο Υψιστος εις τας προσφοράς των ασεβών, ούτε και συγχωρεί τας αμαρτίας των με το πλήθος των θυσιών των.

Σοφ. Σειρ. 34,20 - θύων υἱὸν ἔναντι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὁ προσάγων θυσίαν ἐκ χρημάτων πενήτων.

Σοφ. Σειρ. 34,20 - Εκείνος που προσφέρει θυσίαν από χρήματα πτωχών, είναι σαν να θυσιάζη το παιδί εμπρός στον πατέρα του.

Σοφ. Σειρ. 34,21 - ἄρτος ἐπιδεομένων ζωὴ πτωχῶν, ὁ ἀποστερῶν αὐτὴν ἄνθρωπος αἱμάτων.

Σοφ. Σειρ. 34,21 - Ο άρτος είναι η ζωή δια τους πτωχούς και στερουμένους. Εκείνος που θα τους αφαιρέση τον άρτον, άρα και την ζωήν, είναι ωσάν να έχυσεν ανθρώπινον αίμα, είναι φονεύς.

Σοφ. Σειρ. 34,22 - φονεύων τὸν πλησίον ὁ ἀφαιρούμενος συμβίωσιν, καὶ ἐκχέων αἷμα ὁ ἀποστερῶν μισθὸν μισθίου.

Σοφ. Σειρ. 34,22 - Φονεύει τον πλησίον του εκείνος, που του αφαιρεί τα μέσα της συντηρήσεώς του. Χυνει αίμα ανθρώπου εκείνος, που δεν καταβάλλει το ημερομίσθιον του εργάτου.

Σοφ. Σειρ. 34,23 - εἷς οἰκοδομῶν, καὶ εἷς καθαιρῶν· τί ὠφέλησαν πλεῖον ἢ κόπους;

Σοφ. Σειρ. 34,23 - Οταν ο ένας κτίζη και ο άλλος κρημνίζη, ποία ωφέλεια ημπορεί να προέλθη; Οι κόποι των είναι μάταιοι.

Σοφ. Σειρ. 34,24 - εἷς εὐχόμενος καὶ εἷς καταρώμενος· τίνος φωνῆς εἰσακούσεται ὁ δεσπότης;

Σοφ. Σειρ. 34,24 - Το ίδιον συμβαίνει, όταν ο ένας προσεύχεται και ο άλλος καταράται. Τινος εκ των δύο ο δεσπότης Θεός θα ακούση την φωνήν;

Σοφ. Σειρ. 34,25 - βαπτιζόμενος ἀπὸ νεκροῦ καὶ πάλιν ἁπτόμενος αὐτοῦ, τί ὠφέλησε τῷ λουτρῷ αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 34,25 - Εκείνος ο οποίος, σύμφωνα με τον Νομον, πλύνεται και καθαρίζεται, διότι ήγγισε νεκρόν, αλλά και πάλιν εγγίζει τον νεκρόν, ποίαν ωφέλειαν αποκομίζει από το πλύσιμόν του;

Σοφ. Σειρ. 34,26 - οὕτως ἄνθρωπος νηστεύων ἐπὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ καὶ πάλιν πορευόμενος καὶ τὰ αὐτὰ ποιῶν· τῆς προσευχῆς αὐτοῦ τίς εἰσακούσεται; καὶ τί ὠφέλησεν ἐν τῷ ταπεινωθῆναι αὐτόν;

Σοφ. Σειρ. 34,26 - Το ίδιον ακριβώς συμβαίνει και με τον άνθρωπον, ο οποίος νηστεύει δια τας αμαρτίας του, αλλά και πάλιν όμως διαπράττει τας αυτάς αμαρτίας. Ποιός θα ακούση την προσευχήν του και ποιά ωφέλεια προήλθεν από αυτήν την ταλαιπωρίαν του σώματός του δια της νηστείας;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 35 (Μασ. 32)

Σοφ. Σειρ. 35,1 - Ὁ συντηρῶν νόμον πλεονάζει προσφοράς, θυσιάζων σωτηρίου ὁ προσέχων ἐντολαῖς.

Σοφ. Σειρ. 35,1 - Εκείνος που τηρεί τον θείον νόμον, προσφέρει πολλάς θοσίας· και εκείνος που προσέχει τας εντολάς του Θεού προσφέρει ευπροσδέκτους θυσίας ευχαριστίας δια την σωτηρίαν του.

Σοφ. Σειρ. 35,2 - ἀνταποδιδοὺς χάριν προσφέρων σεμίδαλιν, καὶ ὁ ποιῶν ἐλεημοσύνην θυσιάζων αἰνέσεως.

Σοφ. Σειρ. 35,2 - Εκείνος που θέλει να εκφράση την ευγνωμοσύνην του προς τον Θεόν, προσφέρει ως θυσίαν σημιγδάλι. Εκείνος όμως που κάμνει ελεημοσύνας, προσφέρει θυσίας δοξολογίας προς τον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 35,3 - εὐδοκία Κυρίου ἀποστῆναι ἀπὸ πονηρίας, καὶ ἐξιλασμὸς ἀποστῆναι ἀπὸ ἀδικίας.

Σοφ. Σειρ. 35,3 - Η αγαθή θέλησις του Κυρίου είναι να απομακρυνθή ο άνθρωπος από τας πονηρίας· η δε συγχώρησις των αμαρτιών προσφέρεται, όταν απομακρυνθή ο άνθρωπος αποφασιστικώς από κάθε αδικίαν.

Σοφ. Σειρ. 35,4 - μὴ ὀφθῇς ἐν προσώπῳ Κυρίου κενός, πάντα γὰρ ταῦτα χάριν ἐντολῆς.

Σοφ. Σειρ. 35,4 - Μη προσέλθης στον ναόν του Κυρίου με αδειανά τα χέρια, διότι όλαι αι προσφοραί είναι χρέος, σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 35,5 - προσφορὰ δικαίου λιπαίνει θυσιαστήριον, καὶ ἡ εὐωδία αὐτῆς ἔναντι Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 35,5 - Η προσφορά θυσίας εκ μέρους του δικαίου λιπαίνει το θυσιαστήριον του Κυρίου και η ευωδία αυτής φθάνει ενώπιον του Υψιστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 35,6 - θυσία ἀνδρὸς δικαίου δεκτή, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῆς οὐκ ἐπιλησθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 35,6 - Θυσία εκ μέρους ανδρός δικαίου γίνεται ευχαρίστως δεκτή από τον Θεόν, και η ανάμνησίς της ποτέ δεν θα λησμονηθή εκ μέρους του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 35,7 - ἐν ἀγαθῷ ὀφθαλμῷ δόξασον τὸν Κύριον, καὶ μὴ σμικρύνῃς ἀπαρχὴν χειρῶν σου.

Σοφ. Σειρ. 35,7 - Με άδολον τον οφθαλμόν δοξολόγησε τον Κυριον, και μη μικρύνης προσφοράν από τας απαρχάς των γεννημάτων σου· αυτήν που θα προσφέρης με τα χέριά σου στον ναόν του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 35,8 - ἐν πάσῃ δόσει ἱλάρωσον τὸ πρόσωπόν σου καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἁγίασον δεκάτην.

Σοφ. Σειρ. 35,8 - Εις κάθε δωρεάν σου δείχνε ιλαρόν και χαρούμενον το πρόσωπόν σου και με ευχαρίστησιν να προσφέρης στον ναόν το δέκατον των εισοδημάτων σου.

Σοφ. Σειρ. 35,9 - δὸς Ὑψίστῳ κατὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ καὶ ἐν ἀγαθῷ ὀφθαλμῷ καθ᾿ εὕρεμα χειρός·

Σοφ. Σειρ. 35,9 - Πρόσφερε προς τον Κυριον τας δωρεάς σου ανάλογα με τας δωρεάς που λαμβάνεις από αυτόν, και με χαρούμενον οφθαλμόν πρόσφερε ο,τι θα ευρεθή στο χέρι σου.

Σοφ. Σειρ. 35,10 - ὅτι Κύριος ἀνταποδιδούς ἐστι καὶ ἑπταπλάσια ἀνταποδώσει σοι.

Σοφ. Σειρ. 35,10 - Διότι ο Κυριος είναι ο ανταποδότης· και θα σου δώση πολύ περισσότερα, απ' όσα συ του προσφέρεις.

Σοφ. Σειρ. 35,11 - Μὴ δωροκόπει, οὐ γὰρ προσδέξεται·

Σοφ. Σειρ. 35,11 - Αλλά και μη προσπαθής, δια των θυσιών σου να δωροδοκήσης τον Θεόν, διότι αυτάς τας θυσίας δεν τας δέχεται ο Θεός.

Σοφ. Σειρ. 35,12 - καὶ μὴ ἔπεχε θυσίᾳ ἀδίκῳ, ὅτι Κύριος κριτής ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι παρ᾿ αὐτῷ δόξα προσώπου.

Σοφ. Σειρ. 35,12 - Μη στηρίζεσαι εις θυσίαν, η οποία προέρχεται από αδικίας, διότι ο Κυριος είναι δίκαιος κριτής και δεν επηρεάζεται από την δόξαν και τας επισήμους θέσεις προσώπων.

Σοφ. Σειρ. 35,13 - οὐ λήψεται πρόσωπον ἐπὶ πτωχοῦ καὶ δέησιν ἠδικημένου εἰσακούσεται·

Σοφ. Σειρ. 35,13 - Δεν προσωποληπτεί και δεν καταφρονεί τον πτωχόν, διότι είναι πτωχός· τουναντίον ακούει την δέησιν του πτωχού, που έχει αδικηθή.

Σοφ. Σειρ. 35,14 - οὐ μὴ ὑπερίδῃ ἱκετείαν ὀρφανοῦ καὶ χήραν, ἐὰν ἐκχέῃ λαλιάν·

Σοφ. Σειρ. 35,14 - Δεν θα παράβλεψη την δέησιν του ορφανού και της χήρας, όταν αυτοί εκχύσουν προς αυτόν τον πόνον των.

Σοφ. Σειρ. 35,15 - οὐχὶ δάκρυα χήρας ἐπὶ σιαγόνα καταβαίνει καὶ ἡ καταβόησις ἐπὶ τῷ καταγαγόντι αὐτά;

Σοφ. Σειρ. 35,15 - Τα δάκρυα της χήρας δεν κυλούν στο πρόσωπόν της; Και η κατακραυγή της δεν στρέφεται εναντίον εκείνου, ο οποίος υπήρξεν αιτία να ρεύσουν τα δάκρυα αυτά;

Σοφ. Σειρ. 35,16 - θεραπεύων ἐν εὐδοκίᾳ δεχθήσεται, καὶ ἡ δέησις αὐτοῦ ἕως νεφελῶν συνάψει.

Σοφ. Σειρ. 35,16 - Θα γίνη δεκτός από τον Θεόν εκείνος, που προσφέρει με αγαθήν διάθεσιν τας υπηρεσίας του προς αυτόν, και η δέησίς του θα φθάση μέχρι των νεφελών του ουρανού.

Σοφ. Σειρ. 35,17 - προσευχὴ ταπεινοῦ νεφέλας διῆλθε, καὶ ἕως συνεγγίσῃ, οὐ μὴ παρακληθῇ·

Σοφ. Σειρ. 35,17 - Η προσευχή του ταπεινού και πιστού ξεπερνά τας νεφέλας, φθάνει έως στον θρόνον του Θεού και δεν σταματά, μέχρις ότου εισακουσθή και δοθή παρηγορία στον ταπεινόν.

Σοφ. Σειρ. 35,18 - καὶ οὐ μὴ ἀποστῇ, ἕως ἐπισκέψηται ὁ Ὕψιστος. καὶ κρινεῖ δικαίως καὶ ποιήσει κρίσιν.

Σοφ. Σειρ. 35,18 - Δεν θα σταματήση την προσευχήν του ο ταπεινός, μέχρις ότου ο Υψιστος θα τον επισκεφθή, θα τον κρίνη με δικαιοσύνην και θα εκδώση την δικαίαν του υπέρ αυτού απόφασιν.

Σοφ. Σειρ. 35,19 - καὶ ὁ Κύριος οὐ μὴ βραδύνῃ, οὐδὲ μὴ μακροθυμήσῃ ἐπ᾿ αὐτοῖς,

Σοφ. Σειρ. 35,19 - Ο Κυριος δεν θα αργοπορήση να αποδώση το δίκαιον και δεν θα δείξη επί πολύν χρόνον την μακροθυμίαν του δια τους αδίκους ·

Σοφ. Σειρ. 35,20 - ἕως ἂν συντρίψῃ ὀσφὺν ἀνελεημόνων, καὶ τοῖς ἔθνεσιν ἀνταποδώσει ἐκδίκησιν,

Σοφ. Σειρ. 35,20 - μέχρις ότου θα συντρίψη, την μέσην των σκληρών αυτών ανθρώπων και θα τιμωρήση τα ασεβή έθνη·

Σοφ. Σειρ. 35,21 - ἕως ἐξάρῃ πλῆθος ὑβριστῶν καὶ σκῆπτρα ἀδίκων συντρίψῃ·

Σοφ. Σειρ. 35,21 - μέχρις ότου εξολοθρεύση πλήθος υπερηφάνων ανθρώπων και συντρίψη, σκήπτρα αδίκων βασιλέων·

Σοφ. Σειρ. 35,22 - ἕως ἀνταποδῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὰ ἐνθυμήματα αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 35,22 - μέχρις ότου ανταποδώση, βραβεύση, η τιμωρήση ανθρώπους, ανάλογα με τας πράξεις των και τα έργα των και τους διαλογισμούς και επιθυμίας των·

Σοφ. Σειρ. 35,23 - ἕως κρίνῃ τὴν κρίσιν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ εὐφρανεῖ αὐτοὺς ἐν τῷ ἐλέει αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 35,23 - μέχρις ότου θα κρίνη και θα αποδώση δικαιοσύνην και θα υπερασπίση τον λαόν του και θα χαροποιήση τους εκλεκτούς του λαού του με το έλεός του.

Σοφ. Σειρ. 35,24 - ὡραῖον ἔλεος ἐν καιρῷ θλίψεως αὐτοῦ, ὡς νεφέλαι ὑετοῦ ἐν καιρῷ ἀβροχίας.

Σοφ. Σειρ. 35,24 - Ωραίον είναι το έλεος του Θεού εις καιρόν θλίψεως· ομοιάζει με τα νέφη, που φέρουν βροχήν στον καιρόν ανομβρίας και ξηρασίας.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 36 (Μασ. 33)

Σοφ. Σειρ. 36,1 - Ἐλέησον ἡμᾶς, δέσποτα ὁ Θεὸς πάντων, καὶ ἐπίβλεψον καὶ ἐπίβαλε τὸν φόβον σου ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη·

Σοφ. Σειρ. 36,1 - Ελέησον ημάς, δεσπότα ο Θεός των πάντων. Σε παρακαλούμεν επίβλεψε και επίβαλε τον φόβον σου εις όλα τα έθνη.

Σοφ. Σειρ. 36,2 - ἔπαρον τὴν χεῖρά σου ἐπὶ ἔθνη ἀλλότρια, καὶ ἰδέτωσαν τὴν δυναστείαν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,2 - Υψωσε το παντοδύναμόν σου χέρι εναντίον των ξένων ασεβών εθνών· ας ίδουν και ας μάθουν εκείνοι την παντοδυναμίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,3 - ὥσπερ ἐνώπιον αὐτῶν ἡγιάσθης ἐν ἡμῖν, οὕτως ἐνώπιον ἡμῶν μεγαλυνθείης ἐν αὐτοῖς·

Σοφ. Σειρ. 36,3 - Οπως, Κυριε, κατά την παλαιάν εποχήν, εφανέρωσες την αγιότητά σου ενώπιον των εχθρών μας με τας τιμωρίας, που έστειλες εναντίον των, έτσι και τώρα δείξε ενώπιόν μας την μεγαλωσύνην σου τιμωρών τους εχθρούς μας.

Σοφ. Σειρ. 36,4 - καὶ ἐπιγνώτωσάν σε, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἐπέγνωμεν, ὅτι οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν σοῦ, Κύριε.

Σοφ. Σειρ. 36,4 - Καμε να σε γνωρίσουν και αυτοί καλά, όπως και ημείς σε έχομεν γνωρίσει· να γνωρίσουν δηλαδή, ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην από σέ, Κυριε.

Σοφ. Σειρ. 36,5 - ἐγκαίνισον σημεῖα καὶ ἀλλοίωσον θαυμάσια, δόξασον χεῖρα καὶ βραχίονα δεξιόν·

Σοφ. Σειρ. 36,5 - Ανανέωσε τα μεγάλα παλαιά σημεία, κάμε και άλλα θαύματα, δόξασε με αυτά την χείρα σου, την παντοδύναμον δεξιάν σου. Εξέγειρε τον θυμόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,6 - ἔγειρον θυμὸν καὶ ἔκχεον ὀργήν, ἔξαρον ἀντίδικον καὶ ἔκτριψον ἐχθρόν.

Σοφ. Σειρ. 36,6 - Ας εκσπάση εναντίον των η οργή σου, εξολόθρευσε τον αντίδικόν σου, ξεπάστρεψε από την γην τον εχθρόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,7 - σπεῦσον καιρὸν καὶ μνήσθητι ὁρκισμοῦ, καὶ ἐκδιηγησάσθωσαν τὰ μεγαλεῖά σου.

Σοφ. Σειρ. 36,7 - Επίσπευσε τον χρόνον της τιμωρίας των, ενθημήσου τας ενόρκους υποσχέσεις, που έδωσες στους προγόνους μας, και ας διακηρυχθούν έτσι τα μεγαλεία σου.

Σοφ. Σειρ. 36,8 - ἐν ὀργῇ πυρὸς καταβρωθήτω ὁ σῳζόμενος, καὶ οἱ κακοῦντες τὸν λαόν σου εὕροισαν ἀπώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 36,8 - Εκείνος από αυτούς που θα διασωθή, ας καταφαγωθή με το πυρ της οργής σου· και οι κατατυραννούντες τον λαόν σου ας εύρουν τον όλεθρον.

Σοφ. Σειρ. 36,9 - σύντριψον κεφαλὰς ἀρχόντων ἐχθρῶν λεγόντων· οὐκ ἔστι πλὴν ἡμῶν.

Σοφ. Σειρ. 36,9 - Συνέτριψε τας κεφαλάς των αρχόντων, που είναι εχθροί μας και οι οποίοι αλαζονικώς λέγουν· “Πλην από ημάς δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος η Θεός”!

Σοφ. Σειρ. 36,10 - συνάγαγε πάσας φυλὰς Ἰακώβ, καὶ κατεκληρονόμησα αὐτοὺς καθὼς ἀπ᾽ ἀρχῆς.

Σοφ. Σειρ. 36,10 - Συγκέντρωσε πάλιν όλας τας φυλάς του Ιακώβ, κατάστησέ τους κληρονόμους και ασφαλείς κατοίκους εις την χώραν αυτήν, όπως ήσαν από αρχαιοτάτων χρόνων.

Σοφ. Σειρ. 36,11 - ἐλέησον λαόν, Κύριε, κεκλημένον ἐπ᾽ ὀνόματί σου καὶ Ἰσραήλ, ὃν πρωτογόνῳ ὡμοίωσας.

Σοφ. Σειρ. 36,11 - Ελέησε, Κυριε, τον λαόν, ο οποίος φέρει το όνομά σου· τον Ισραήλ, τον οποίον συ παρωμοίασες με πρωτότοκον υιόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,12 - οἰκτείρησον πόλιν ἁγιάσματός σου Ἱερουσαλήμ, πόλιν καταπαύματός σου.

Σοφ. Σειρ. 36,12 - Σπλαγχνίσου την πόλιν του ιερού ναού σου, την Ιερουσαλήμ, που είναι η πόλις, όπου συ επαναπαύεσαι.

Σοφ. Σειρ. 36,13 - πλῆσον Σιὼν ἀρεταλογίας σου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης σου τὸν λαόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,13 - Γέμισε την Σιών με δοξολογίας των μεγαλείων σου, και με την δόξαν σου τον λαόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,14 - δὸς μαρτύριον τοῖς ἐν ἀρχῇ κτίσματί σου καὶ ἔγειρον προφητείας τὰς ἐπ᾿ ὀνόματί σου·

Σοφ. Σειρ. 36,14 - Δώσε την διαβεβαίωσιν της ευνοίας σου δι' εκείνους, οι οποίοι απ' αρχής ήσαν ιδικά σου πλάσματα. Καμε να προβληθούν αξιόπιστοι και να εκπληρωθούν αι προφητείαι, αι οποίαι ελέχθησαν εξ Ονόματός σου.

Σοφ. Σειρ. 36,15 - δὸς μισθὸν τοῖς ὑπομένουσί σε, καὶ οἱ προφῆταί σου ἐμπιστευθήτωσαν.

Σοφ. Σειρ. 36,15 - Δώσε αμοιβάς και βραβεία εις εκείνους, οι οποίοι υπομένούν με πίστιν εις σέ, οι δε προφήται σου ας αποδειχθούν και επί του σημείου αυτού αξιόπιστοι.

Σοφ. Σειρ. 36,16 - εἰσάκουσον, Κύριε, δεήσεως ἱκετῶν σου, κατὰ τὴν εὐλογίαν Ἀαρὼν περὶ τοῦ λαοῦ σου,

Σοφ. Σειρ. 36,16 - Ακουσε και κάμε δεκτήν, Κυριε, την δέησιν αυτών, οι οποίοι με θερμήν πίστιν σε ικετεύουν, σύμφωνα και με την ευλογίαν του Ααρών εις όλον τον λαόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,17 - καὶ γνώσονται πάντες οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ὅτι σὺ Κύριος εἶ ὁ Θεὸς τῶν αἰώνων.

Σοφ. Σειρ. 36,17 - Και ας μάθουν όλοι οι λαοί της γης, ότι συ είσαι ο Κυριος και ο αιώνιος Θεός.

Σοφ. Σειρ. 36,18 - Πᾶν βρῶμα φάγεται κοιλία, ἔστι δὲ βρῶμα βρώματος κάλλιον.

Σοφ. Σειρ. 36,18 - Το στομάχι δέχεται κάθε είδους τροφήν υπάρχουν όμως τροφαί καλύτεραι από άλλας τροφάς.

Σοφ. Σειρ. 36,19 - φάρυγξ γεύεται βρώματα θήρας, οὕτως καρδία συνετὴ λόγους ψευδεῖς.

Σοφ. Σειρ. 36,19 - Οπως ο λάρυγξ, όταν γεύεται φαγητά αγρίων ζώων του κυνηγίου, τα διακρίνει, έτσι και η σοφή διάνοια διακρίνει τους ψευδείς λόγους.

Σοφ. Σειρ. 36,20 - καρδία στρεβλὴ δώσει λύπην, καὶ ἄνθρωπος πολύπειρος ἀνταποδώσει αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 36,20 - Διεστραμμένη καρδία προξενεί λύπας· ο έμπειρος όμως και συνετός άνθρωπος γνωρίζει να ανταποδίδη εις αυτήν και να την πληρώνη όπως της πρέπει.

Σοφ. Σειρ. 36,21 - πάντα ἄῤῥενα ἐπιδέξεται γυνή, ἔστι δὲ θυγάτηρ θυγατρὸς κρείσσων.
Σοφ. Σειρ. 36,21 - Η γυναίκα θα δεχθή ως άνδρα της εκείνον, που θα της επιβάλλουν. Υπάρχει όμως διαφορά μεταξύ μιας γυναικός και άλλης.
Σοφ. Σειρ. 36,22 - κάλλος γυναικὸς ἱλαρύνει πρόσωπον καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἀνθρώπου ὑπεράγει·
Σοφ. Σειρ. 36,22 - Το κάλλος της γυναικός κάνει ιλαρόν το πρόσωπον· η δε επιθυμία του ανδρός προς απόκτησίν της είναι ισχυροτέρα από κάθε άλλην.
Σοφ. Σειρ. 36,23 - εἰ ἔστιν ἐπὶ γλώσσης αὐτῆς ἔλεος καὶ πραΰτης, οὐκ ἔστιν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς καθ᾿ υἱοὺς ἀνθρώπων.
Σοφ. Σειρ. 36,23 - Εάν εις την γλώσσαν της αυτή έχη πραότητα και επιείκειαν, ο σύζυγός της θα είναι ο ευτυχέστερος μεταξύ των ανθρώπων.
Σοφ. Σειρ. 36,24 - ὁ κτώμενος γυναῖκα ἐνάρχεται κτήσεως, βοηθὸν κατ᾿ αὐτὸν καὶ στύλον ἀναπαύσεως.
Σοφ. Σειρ. 36,24 - Εκείνος που αποκτά καλήν γυναίκα, κάμνει αρχήν της ευτυχίας του· αποκτά βοηθόν και στύλον αναπαύσεώς του.
Σοφ. Σειρ. 36,25 - οὗ οὐκ ἔστι φραγμός, διαρπαγήσεται κτῆμα, καὶ οὗ οὐκ ἔστι γυνή, στενάξει πλανώμενος.
Σοφ. Σειρ. 36,25 - Κτήμα, το οποίον δεν έχει ολόγυρά του φράκτην, υπόκειται εις διαρπαγήν· και στον οίκον εκείνον, που δεν υπάρχει σύζυγος, ο ανήρ στενάζει και περιπλανάται ματαίως.
Σοφ. Σειρ. 36,26 - τίς γὰρ πιστεύσει εὐζώνῳ λῃστῇ σφαλλομένῳ ἐκ πόλεως εἰς πόλιν;
Σοφ. Σειρ. 36,26 - Ποίος θα δώση εμπιστοσύνην εις ευκίνητον ληστήν, που περιπλανάται από την μίαν πόλιν εις την άλλην;
Σοφ. Σειρ. 36,27 - οὕτως ἀνθρώπῳ μὴ ἔχοντι νοσσιὰν καὶ καταλύοντι οὗ ἐὰν ὀψίσῃ.
Σοφ. Σειρ. 36,27 - Ετσι και κανείς δεν θα δώση εμπιστοσύνην εις άνθρωπον άγαμον, ο οποίος στερείται οικογενειακής φωλεάς και καταλύει, όπου θα τον εύρη η νύκτα.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 37

Σοφ. Σειρ. 37,1 - Πᾶς φίλος ἐρεῖ· ἐφιλίασα αὐτῷ κἀγώ, ἀλλ᾿ ἔστι φίλος ὀνόματι μόνον φίλος.
Σοφ. Σειρ. 37,1 - Καθένας, που υποκρίνεται τον φίλον, ημπορεί να λέγη εις άλλον· “και εγώ είμαι φίλος με εκείνον”. Υπάρχουν φίλοι κατ' όνομα μόνον.

Σοφ. Σειρ. 37,2 - οὐχὶ λύπη ἔνι ἕως θανάτου ἑταῖρος καὶ φίλος τρεπόμενος εἰς ἔχθραν;

Σοφ. Σειρ. 37,2 - Μέχρι θανάτου δεν φθάνει η λύπη, όταν ενας σύντροφος η ένας φίλος μεταβληθή εις εχθρόν;

Σοφ. Σειρ. 37,3 - ὦ πονηρὸν ἐνθύμημα, πόθεν ἐνεκυλίσθης καλύψαι τὴν ξηρὰν ἐν δολιότητι;

Σοφ. Σειρ. 37,3 - Ω σκέψις πονηρά! Από που εβγήκες και εκύλισες, δια να σκεπάσης την γην με την απατηλήν φιλίαν;

Σοφ. Σειρ. 37,4 - ἑταῖρος φίλου ἐν εὐφροσύνῃ ἥδεται καὶ ἐν καιρῷ θλίψεως ἔσται ἀπέναντι·

Σοφ. Σειρ. 37,4 - Ψευδής φίλος συμμετέχει και απολαμβάνει την χαράν και τα αγαθά του φίλου του. Εις καιρόν όμως θλίψεως θα σταθή μακράν.

Σοφ. Σειρ. 37,5 - ἑταῖρος φίλῳ συμπονεῖ χάριν γαστρός, ἔναντι πολέμου λήψεται ἀσπίδα.

Σοφ. Σειρ. 37,5 - Ο ψευδής φίλος συμπάσχει με τον φίλον του, όταν έχη από αυτόν συμφέρον. Εις περίστασιν όμως πολέμου παίρνει την ασπίδα εκείνου, δια να υπερασπισθή μόνον τον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 37,6 - μὴ ἐπιλάθῃ φίλου ἐν τῇ ψυχῇ σου, καὶ μὴ ἀμνημονήσῃς αὐτοῦ ἐν τοῖς χρήμασί σου.

Σοφ. Σειρ. 37,6 - Μη βγάζης από την καρδιάν σου τον φίλον σου και μη τον λησμονήσης, όταν αποκτήσης χρήματα.

Σοφ. Σειρ. 37,7 - Πᾶς σύμβουλος ἐξαίρει βουλήν, ἀλλ᾿ ἔστι συμβουλεύων εἰς ἑαυτόν.

Σοφ. Σειρ. 37,7 - Καθε σύμβουλος προσφέρει με προθυμίαν συμβουλάς· υπάρχουν όμως και μερικοί, που συμβουλεύουν τους άλλους, δια να εξυπηρετήσουν τον εαυτόν των.

Σοφ. Σειρ. 37,8 - ἀπὸ συμβούλου φύλαξον τὴν ψυχήν σου καὶ γνῶθι πρότερον τίς αὐτοῦ χρεία -καὶ γὰρ αὐτὸς ἑαυτῷ βουλεύσεται-, μήποτε βάλῃ ἐπὶ σοὶ κλῆρον

Σοφ. Σειρ. 37,8 - Φυλάξου από τον καθένα, που παρουσιάζεται ως σύμβουλος· μάθε προηγουμένως, αν και ποίον συμφέρον έχει αυτός από την συμβουλήν, που θα σου δώση. -Διότι υπάρχουν και σύμβουλοι, που δίδουν συμβουλάς προς το συμφέρον των. -Πρόσεξε, μήπως ένας τέτοιος σύμβουλος σε παίξη ως τυχηρόν του παιχνίδι.

Σοφ. Σειρ. 37,9 - καὶ εἴπῃ σοι· καλὴ ἡ ὁδός σου, καὶ στήσεται ἐξ ἐναντίας ἰδεῖν τὸ συμβησόμενόν σοι.

Σοφ. Σειρ. 37,9 - Πιθανόν να σου είπη· “καλός είναι ο δρόμος σου”. Και αυτός θα σταθή από μακρυά, να ιδή τι θα σου συμβή.

Σοφ. Σειρ. 37,10 - μὴ βουλεύου μετὰ τοῦ ὑποβλεπομένου σε καὶ ἀπὸ τῶν ζηλούντων σε κρύψον βουλήν.

Σοφ. Σειρ. 37,10 - Μη ζητής συμβουλήν από άνθρωπον, ο οποίος σε υποβλέπει και σε επιβουλεύεται. Κρύψε δε τας σκέψεις σου από ανθρώπους, που σε βλέπουν με ζήλειαν και φθόνον.

Σοφ. Σειρ. 37,11 - μετὰ γυναικὸς περὶ τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς καὶ μετὰ δειλοῦ περὶ πολέμου, μετὰ ἐμπόρου περὶ μεταβολίας καὶ μετὰ ἀγοράζοντος περὶ πράσεως, μετὰ βασκάνου περὶ εὐχαριστίας καὶ μετὰ ἀνελεήμονος περὶ χρηστοηθείας, μετὰ ὀκνηροῦ περὶ παντὸς ἔργου καὶ μετὰ μισθίου ἐφεστίου περὶ συντελείας, οἰκέτῃ ἀργῷ περὶ πολλῆς ἐργασίας, μὴ ἔπεχε ἐπὶ τούτοις περὶ πάσης συμβουλίας·

Σοφ. Σειρ. 37,11 - Μη ζητής συμβουλήν από την γυναίκα σου δια την αντίζηλόν της, από τον δειλόν δια τον πόλεμον, από τον έμπορον περί του εμπορίου, από τον αγοράζοντα περί της πωλήσεως, από τον φθονερόν περί ευγνωμοσύνης, από τον σκληροκάρδιον περί αγαθοεργίας, από τον ράθυμον και οκνηρόν περί παντός έργου, από τον μισθωτόν του σπιτιού σου περί του πέρατος της εργασίας, από τον αργόν υπηρέτην περί πολλής εργασίας. Μη στηρίζεσαι εις καμμίαν συμβουλήν αυτών των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 37,12 - ἀλλ᾿ ἢ μετὰ ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἐνδελέχιζε, ὃν ἂν ἐπιγνῷς συντηροῦντα ἐντολάς, ὃς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ κατὰ τὴν ψυχήν σου, καὶ ἐὰν πταίσῃς, συναλγήσει σοι.

Σοφ. Σειρ. 37,12 - Αλλά μένε πλησίον και να συνομιλής πάντοτε με ευσεβή άνθρωπον, με αυτόν που γνωρίζεις καλά, ότι προσπαθεί να τηρή τας θείας εντολάς, που έχει την ψυχήν του ομοίαν με την ιδικήν σου και ο οποίος, εάν περιπέσης εις θλίψιν, θα σε σαμπονέση.

Σοφ. Σειρ. 37,13 - καὶ βουλὴν καρδίας στῆσον, οὐ γάρ ἔστι σοι πιστότερος αὐτῆς·

Σοφ. Σειρ. 37,13 - Επειτα ζήτησε και άκουσε και πράξε την διάθεσιν και την συμβουλήν της καρδίας σου, διότι δεν υπάρχει δια σε περισσότερον αξιόπιστος συμπαραστάτης από αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 37,14 - ψυχὴ γὰρ ἀνδρὸς ἀπαγγέλλειν ἐνίοτε εἴωθεν ἢ ἑπτὰ σκοποὶ ἐπὶ μετεώρου καθήμενοι ἐπὶ σκοπῆς.

Σοφ. Σειρ. 37,14 - Διότι συμβαίνει πολλές φορές η ψυχή ενός ανθρώπου να βλέπη και να εξαγγέλλη ακριβέστερα και ορθότερα από πολλούς παρατηρητάς, οι οποίοι είναι τοποθετημένοι εις υψηλήν σκοπιάν.

Σοφ. Σειρ. 37,15 - καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις δεήθητι Ὑψίστου, ἵνα εὐθύνῃ ἐν ἀληθείᾳ τὴν ὁδόν σου. -

Σοφ. Σειρ. 37,15 - Και επί πάσι τούτοις, παρακάλεσε θερμώς τον Υψιστον, να κατευοδώνη την ζωήν σου εν αληθεία.

Σοφ. Σειρ. 37,16 - Ἀρχὴ παντὸς ἔργου λόγος, καὶ πρὸ πάσης πράξεως βουλή.

Σοφ. Σειρ. 37,16 - Αρχή εις κάθε έργον πρέπει να είναι η αιτία, δια την οποίαν γίνεται. Προ δε πάσης πράξεως πρέπει να προηγήται η συνετή

σκέψις.
Σοφ. Σειρ. 37,17 - ἴχνος ἀλλοιώσεως καρδίας τέσσαρα μέρη ἀνατέλλει,
Σοφ. Σειρ. 37,17 - Αιτία και ρίζα των σκέψεων είναι η καρδία, προ της οποίας παρουσιάζονται τέσσαρα πράγματα·
Σοφ. Σειρ. 37,18 - ἀγαθὸν καὶ κακόν, ζωὴ καὶ θάνατος, καὶ ἡ κυριεύουσα ἐνδελεχῶς αὐτῶν γλῶσσά ἐστιν.
Σοφ. Σειρ. 37,18 - Το αγαθόν και το κακόν, ζωή και ο θάνατος. Εκείνο δέ που κυριαρχεί πάντοτε, επάνω εις αυτά και εκφράζει αυτά, είναι η γλώσσα.
Σοφ. Σειρ. 37,19 - ἔστιν ἀνὴρ πανοῦργος πολλῶν παιδευτής, καὶ τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ ἄχρηστός ἐστιν.
Σοφ. Σειρ. 37,19 - Υπάρχουν άνθρωποι έξυπνοι και επιτήδειοι, οι οποίοι παρουσιάζονται ως διδάσκαλοι των άλλων. Είναι όμως άχρηστοι δια τον εαυτόν των.
Σοφ. Σειρ. 37,20 - ἔστι σοφιζόμενος ἐν λόγοις μισητός, οὗτος πάσης τροφῆς καθυστερήσει·
Σοφ. Σειρ. 37,20 - Υπάρχουν άνθρωποι, που παριστάνουν τον σοφόν με τα λόγια, και αυτοί είναι μισητοί. Κατι τέτοιοι φλύαροι και αργόσχολοι θα μείνουν χωρίς φαγητόν·
Σοφ. Σειρ. 37,21 - οὐ γὰρ ἐδόθη αὐτῷ παρὰ Κυρίου χάρις, ὅτι πάσης σοφίας ἐστερήθη.
Σοφ. Σειρ. 37,21 - διότι εις αυτούς τους αυτοπαρουσιαζομένους ως σοφούς δεν έχει δοθή χάρις παρά Κυρίου, και έχουν αυτοί στερηθή από κάθε σοφίαν.
Σοφ. Σειρ. 37,22 - ἔστι σοφὸς τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ, καὶ οἱ καρποὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ ἐπὶ στόματος πιστοί.
Σοφ. Σειρ. 37,22 - Υπάρχουν σοφοί δια τον εαυτόν των μόνον και οι καρποί της σοφίας των είναι αξιόπιστοι, όταν λέγωνται από αυτούς.
Σοφ. Σειρ. 37,23 - ἀνὴρ σοφὸς τὸν ἑαυτοῦ λαὸν παιδεύσει, καὶ οἱ καρποὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ πιστοί.
Σοφ. Σειρ. 37,23 - Ο αληθινά σοφός άνθρωπος θα παιδαγωγήση και θα μορφώση τον λαόν του, οι δε καρποί της σοφίας του θα είναι βέβαιοι και αξιόπιστοι.
Σοφ. Σειρ. 37,24 - ἀνὴρ σοφὸς πλησθήσεται εὐλογίας, καὶ μακαριοῦσιν αὐτὸν πάντες οἱ ὁρῶντες.
Σοφ. Σειρ. 37,24 - Ο πραγματικά σοφός θα γεμίση από τας ευλογίας του Θεού και θα τον καλοτυχίζουν όλοι οι άνθρωποι, οι οποίοι θα τον βλέπουν.
Σοφ. Σειρ. 37,25 - ζωὴ ἀνδρὸς ἐν ἀριθμῷ ἡμερῶν, καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰσραὴλ ἀναρίθμητοι.
Σοφ. Σειρ. 37,25 - Η ζωή του κάθε ανθρώπου εκτείνεται εις περιωρισμένον αριθμόν ημερών. Ενῷ αι ημέραι της ζωής του Ισραήλ είναι

αναρίθμητοι.
Σοφ. Σειρ. 37,26 - ὁ σοφὸς ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ κληρονομήσει πίστιν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.
Σοφ. Σειρ. 37,26 - Ο αληθινά σοφός θα αποκτήση εμπιστοσύνην εν μέσω του λαού του και το όνομά του θα μνημονεύεται στους αιώνας.
Σοφ. Σειρ. 37,27 - Τέκνον, ἐν τῇ ζωῇ σου πείρασον τὴν ψυχήν σου καὶ ἰδὲ τί πονηρὸν αὐτῇ, καὶ μὴ δῷς αὐτῇ·
Σοφ. Σειρ. 37,27 - Παιδί μου, εις την πορείαν της ζωής σου ιδέ ποία είναι εκείνα, τα οποία βλάπτουν την υγείαν σου, και μη τα δίδης στον εαυτόν σου.
Σοφ. Σειρ. 37,28 - οὐ γὰρ πάντα πᾶσι συμφέρει, καὶ οὐ πᾶσα ψυχὴ ἐν παντὶ εὐδοκεῖ.
Σοφ. Σειρ. 37,28 - Διότι δεν είναι όλα τα φαγητά δι' όλους τους ανθρώπους και δι' όλας τας περιστάσεις, ούτε και όλοι οι άνθρωποι ευχαριστούνται εις όλα.
Σοφ. Σειρ. 37,29 - μὴ ἀπληστεύου ἐν πάσῃ τρυφῇ καὶ μὴ ἐκχυθῇς ἐπὶ ἐδεσμάτων·
Σοφ. Σειρ. 37,29 - Μη είσαι λαίμαργος και αχόρταστος εις τα πλούσια τοαπέζια· και μη ορμήσης με βουλιμίαν εις όλα τα φαγητά.
Σοφ. Σειρ. 37,30 - ἐν πολλοῖς γὰρ βρώμασιν ἔσται πόνος, καὶ ἡ ἀπληστία ἐγγιεῖ ἕως χολέρας.
Σοφ. Σειρ. 37,30 - Τα πολλά φαγητά φέρουν βάρος και ταλαιπωρίαν στον στόμαχον. Η δε λαιμαργία φθάνει μέχρι πόνων κοιλίας.
Σοφ. Σειρ. 37,31 - δι᾿ ἀπληστίαν πολλοὶ ἐτελεύτησαν, ὁ δὲ προσέχων προσθήσει ζωήν.
Σοφ. Σειρ. 37,31 - Εξ αιτίας της απληστίας και λαιμαργίας των πολλοί απέθαναν. Εκείνος όμως ο οποίος προσέχει και συγκρατείται, θα παρατείνη την ζωήν του.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 38

Σοφ. Σειρ. 38,1 - Τίμα ἰατρὸν πρὸς τὰς χρείας αὐτοῦ τιμαῖς αὐτοῦ, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε Κύριος·
Σοφ. Σειρ. 38,1 - Τιμα τον ιατρόν, όπως του αρμόζει, έχων άλλωστε υπ' όψιν σου τας υπηρεσίας του εις τας ανάγκας σου, διότι ο Κυριος έκαμεν αυτόν.
Σοφ. Σειρ. 38,2 - παρὰ γὰρ Ὑψίστου ἐστὶν ἴασις, καὶ παρὰ βασιλέως λήψεται δόμα.
Σοφ. Σειρ. 38,2 - Από τον Υψιστον Θεόν προέρχεται η θεραπεία, που δίδει ο ιατρός, ο οποίος και από τους βασιλείς ακόμη θα λάβη δώρα δια την ιατρικήν του επιστήμην.

Σοφ. Σειρ. 38,3 - ἐπιστήμη ἰατροῦ ἀνυψώσει κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἔναντι μεγιστάνων θαυμασθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 38,3 - Η ιατρική επιστήμη θα αναδείξη τον ιατρόν· και ενώπιον επισήμων ανθρώπων θα αποκτήση δόξαν.

Σοφ. Σειρ. 38,4 - Κύριος ἔκτισεν ἐκ γῆς φάρμακα, καὶ ἀνὴρ φρόνιμος οὐ προσοχθιεῖ αὐτοῖς.

Σοφ. Σειρ. 38,4 - Ο Κυριος ώρισε να φυτρώνουν φαρμακευτικά βότανα από την γην, ο δε φρόνιμος άνθρωπος δεν τα αποστρέφεται.

Σοφ. Σειρ. 38,5 - οὐκ ἀπὸ ξύλου ἐγλυκάνθη ὕδωρ εἰς τὸ γνωσθῆναι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 38,5 - Τα πικρά ύδατα της Μερράς δεν εγλυκάνθησαν δια του Μωϋσέως με ένα ξύλον, δια να φανή έτσι η δύναμις και αυτού του ξύλου;

Σοφ. Σειρ. 38,6 - καὶ αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 38,6 - Ο ίδιος ο Θεός έδωκεν στους ανθρώπους την ιατρικήν επιστήμην, ώστε να δοξάζεται με τα θαυμαστά αυτού έργα.

Σοφ. Σειρ. 38,7 - ἐν αὐτοῖς ἐθεράπευσε καὶ ἦρε τὸν πόνον αὐτοῦ,

Σοφ. Σειρ. 38,7 - Δια των ιατρών και των φαρμάκων θεραπεύει ο Θεός και αφαιρεί τας ενοχλήσστου ασθενούς.

Σοφ. Σειρ. 38,8 - μυρεψὸς ἐν τούτοις ποιήσει μεῖγμα, καὶ οὐ μὴ συντελέσῃ ἔργα αὐτοῦ, καὶ εἰρήνη παρ᾿ αὐτοῦ ἐστιν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. -

Σοφ. Σειρ. 38,8 - Ο φαρμακοποιός δια των διαφόρων βοτάνων κατασκευάζει φαρμακευτικήν σύνθεσιν και είναι ατελείωτα τα φαρμακευτικά του παρασκευάσματα, ώστε να έρχεται η θεραπεία και η γαλήνη από το φάρμακόν του εις όλους τους ασθενείς της οικουμένης.

Σοφ. Σειρ. 38,9 - Τέκνον, ἐν ἀῤῥωστήματί σου μὴ παράβλεπε, ἀλλ᾿ εὖξαι Κυρίῳ, καὶ αὐτὸς ἰάσεταί σε.

Σοφ. Σειρ. 38,9 - Τέκνον μου, όταν αρρωστήσης μη αδιαφορήσης δια τον ιατρόν και τα φάρμακα. Συγχρόνως όμως παρακάλεσε και τον Κυριον· και αυτός θα σε θεραπεύση.

Σοφ. Σειρ. 38,10 - ἀπόστησον πλημμέλειαν καὶ εὔθυνον χεῖρας, καὶ ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας καθάρισον καρδίαν.

Σοφ. Σειρ. 38,10 - Απαρνήσου και απομάκρυνε από σε κάθε αμαρτίαν· έχε καθαρά τα χέρια σου ενώπιον του Θεού και καθάρισε την καρδίαν σου από κάθε αμαρτίαν.

Σοφ. Σειρ. 38,11 - δὸς εὐωδίαν καὶ μνημόσυνον σεμιδάλεως καὶ λίπανον προσφορὰν ὡς μὴ ὑπάρχων.

Σοφ. Σειρ. 38,11 - Πρόσφερε ευώδες θυμίαμα, και αναμνηστικήν παρά τώΘεώ δια σε αναίμακτον θυσίαν σημιγδαλιού. Πρόσφερε δε πλουσίας τας

προσφοράς σου ως εάν δεν πρόκειται να υπάρξης πλέον εις την γην.

Σοφ. Σειρ. 38,12 - καὶ ἰατρῷ δὸς τόπον, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε Κύριος, καὶ μὴ ἀποστήτω σου, καὶ γὰρ αὐτοῦ χρεία.

Σοφ. Σειρ. 38,12 - Να προσφύγης δε κατόπιν και στον ιατρόν, διότι ο Θεός τον εδημιούργησε και τον ανέδειξε. Μη τον απομακρύνης από κοντά σου, διότι έχεις την ανάγκην του.

Σοφ. Σειρ. 38,13 - ἔστι καιρὸς ὅτε καὶ ἐν χερσὶν αὐτῶν εὐοδία·

Σοφ. Σειρ. 38,13 - Πολλές φορές η θεραπεία της ασθενείας και η κατευόδωσις της υγείας είναι εις τα χέρια των ιατρών,

Σοφ. Σειρ. 38,14 - καὶ γὰρ αὐτοὶ Κυρίου δεηθήσονται, ἵνα εὐοδώσῃ αὐτοῖς ἀνάπαυσιν καὶ ἴασιν χάριν ἐμβιώσεως.

Σοφ. Σειρ. 38,14 - διότι και αυτοί με την σειράν των προσεύχονται προς τον Κυριον, να κατευοδώση τας προσπαθείας των και να επιτύχουν ελάφρυνσιν και θεραπείαν της νόσου δια την συνέχειαν της ζωής.

Σοφ. Σειρ. 38,15 - ὁ ἁμαρτάνων ἔναντι τοῦ ποιήσαντος αὐτὸν ἐμπέσοι εἰς χεῖρας ἰατροῦ.

Σοφ. Σειρ. 38,15 - Μαθε δε και τούτο, ότι εκείνος ο οποίος αμαρτάνει ενώπιον του Δημιουργού του, θα ασθενήση και θα περιέλθη εις τα χέρια του ιατρού.

Σοφ. Σειρ. 38,16 - Τέκνον, ἐπὶ νεκρῷ κατάγαγε δάκρυα καὶ ὡς δεινὰ πάσχων ἔναρξαι θρήνου, κατὰ δὲ τὴν κρίσιν αὐτοῦ περίστειλον τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν ταφὴν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 38,16 - Παιδί μου, χύσε δάκρυα δια τον νεκρόν άνθρωπόν σου· και, ως εάν συ ο ίδιος πάσχης μεγάλα δεινά, άρχισε να τον θρηνής. Συμφωνα δέ με την κρατούσαν συνήθειαν σαβάνωσε το σώμα του και μη αδιαφορήσης δια τον ενταφιασμόν του.

Σοφ. Σειρ. 38,17 - πίκρανον κλαυθμὸν καὶ θέρμανον κοπετὸν καὶ ποίησον τὸ πένθος κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ἡμέραν μίαν καὶ δύο χάριν διαβολῆς καὶ παρακλήθητι λύπης ἕνεκα·

Σοφ. Σειρ. 38,17 - Κλάψε τον πικρά, θρήνησέ τον με κοπετούς, κράτησε πένθος ανάλογα με την συγγένειαν, που έχεις προς αυτόν, και με την αξίαν του, μίαν τουλάχιστον και δύο ημέρας, ώστε να μη σε κατηγορήσουν οι άλλοι ως αναίσθητον. Επειτα δε παρηγορήσου και θέσε τέρμα εις την λύπην σου.

Σοφ. Σειρ. 38,18 - ἀπὸ λύπης γὰρ ἐκβαίνει θάνατος, καὶ λύπη καρδίας κάμψει ἰσχύν.

Σοφ. Σειρ. 38,18 - Τερμάτισε δε την λύπην σου, διότι μερικές φορές από την πολλήν λύπην προέρχεται και θάνατος, η δε λύπη της καρδίας κλονίζει και κάμπτει την ισχύν του ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 38,19 - ἐν ἐπαγωγῇ παραβαίνει καὶ λύπη, καὶ βίος πτωχοῦ κατὰ καρδίας.

Σοφ. Σειρ. 38,19 - Εις τας θλιβεράς περιστάσεις της ζωής έρχεται πάντοτε και η λύπη. Ο δε ταλαιπωρημένος βίος του πτωχού είναι συνεχής θλίψις καρδίας.

Σοφ. Σειρ. 38,20 - μὴ δῷς εἰς λύπην τὴν καρδίαν σου, ἀπόστησον αὐτὴν μνησθεὶς τὰ ἔσχατα·

Σοφ. Σειρ. 38,20 - Μη αφήσης όμως να κατακυριεύση την καρδίαν σου η λύπη, διώξε αυτήν από κοντά σου έχων υπ' όψιν σου, ότι και συ θα αποθάνης.

Σοφ. Σειρ. 38,21 - μὴ ἐπιλάθῃ, οὐ γάρ ἐστιν ἐπάνοδος, καὶ τοῦτον οὐκ ὠφελήσεις καὶ σεαυτὸν κακώσεις.

Σοφ. Σειρ. 38,21 - Μη λησμονής ότι δεν υπάρχει επιστροφή από τον άδην. Οσον δε και αν κλαύσης, τον νεκρόν αυτόν μεν δεν θα τον ωφελήση τον δε εαυτόν σου θα βλάψης.

Σοφ. Σειρ. 38,22 - μνήσθητι τὸ κρίμα αὐτοῦ, ὅτι οὕτω καὶ τὸ σόν· ἐμοὶ ἐχθὲς καὶ σοὶ σήμερον.

Σοφ. Σειρ. 38,22 - Ενθυμήσου ότι όπως ήλθεν εις αυτόν το κρίμα και η ώρα του θανάτου, έτσι θα συμβή και με σέ. Εκείνος σου λέγει· “Εις εμέ χθες ήλβεν ο θάνατος και εις σε θα έλθη σήμερον”.

Σοφ. Σειρ. 38,23 - ἐν ἀναπαύσει νεκροῦ κατάπαυσον τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ καὶ παρακλήθητι ἐν αὐτῷ ἐν ἐξόδῳ πνεύματος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 38,23 - Οταν ο νεκρός αναπαυθή, παύσε και συ την λυπηράν ανάμνησίν του και παρηγορήσου δι' αυτόν, επειδή η ψυχή του έχει φύγει.

Σοφ. Σειρ. 38,24 - Σοφία γραμματέως ἐν εὐκαιρίᾳ σχολῆς, καὶ ὁ ἐλασσούμενος πράξει αὐτοῦ σοφισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 38,24 - Η σοφία του γραμματισμένου ανθρώπου αποκτάται εις ώραν ηρεμίας. Και εκείνος ο οποίος περιορίζεται εις ολίγα, έργα, ημπορεί να γίνη σοφός.

Σοφ. Σειρ. 38,25 - τί σοφισθήσεται ὁ κρατῶν ἀρότρου καὶ καυχώμενος ἐν δόρατι κέντρου, βόας ἐλαύνων καὶ ἀναστρεφόμενος ἐν ἔργοις αὐτῶν, καὶ ἡ διήγησις αὐτοῦ ἐν υἱοῖς ταύρων;

Σοφ. Σειρ. 38,25 - Πως είναι δυνατόν να γίνη σοφός αυτός, που όλην την ημέραν κρατεί το αλέτρι και καυχάται, ότι χειρίζεται καλά την βουκέντραν, όπως ο πολεμιστής το δόρυ του, δια να οδηγή έτσι καλά τα βόϊδια του; Πως είναι δυνατόν να γίνη σοφός αυτός, που διαρκώς ασχολείται με τέτοια έργα και του οποίου σκέψις και φροντίδα και ομιλία είναι τα μοσχάρια;

Σοφ. Σειρ. 38,26 - καρδίαν αὐτοῦ δώσει ἐκδοῦναι αὔλακας, καὶ ἡ ἀγρυπνία αὐτοῦ εἰς χορτάσματα δαμάλεων.

Σοφ. Σειρ. 38,26 - Αυτός θα δώση όλην του την καρδιά και την προσοχήν, στο να ανοίγη αυλάκια και θα αγρυπνή, δια να δίδη τροφάς εις τα δαμάλιά του.

Σοφ. Σειρ. 38,27 - οὕτως πᾶς τέκτων καὶ ἀρχιτέκτων, ὅστις νύκτωρ ὡς ἡμέρας διάγει· οἱ γλύφοντες γλύμματα σφραγίδων, καὶ ἡ ὑπομονὴ αὐτοῦ ἀλλοιῶσαι ποικιλίαν· καρδίαν αὐτοῦ δώσει εἰς τὸ ὁμοιῶσαι ζωγραφίαν, καὶ ἡ ἀγρυπνία αὐτοῦ τελέσαι ἔργον.

Σοφ. Σειρ. 38,27 - Το ίδιο και κάθε ξυλουργός και αρχιμάστορας, οι οποίοι εργάζονται νύκτα και ημέραν. Επίσης το ίδιο συμβαίνει και με τους σκαλιστάς των σφραγίδων, οι οποίοι με επιμέλειαν και επιμονήν προσπαθούν να επινοήσουν διαφόρους μορφάς σφραγίδων. Εχουν δώσει όλην των την καρδιάν, στο να αναπαραστήσουν διαφόρους μορφάς, και αγρυπνούν, δια να τελειώσουν όσον το δυνατόν καλύτερον το έργον των.

Σοφ. Σειρ. 38,28 - οὕτως χαλκεὺς καθήμενος ἐγγὺς ἄκμονος καὶ καταμανθάνων ἔργα σιδήρου· ἀτμὶς πυρὸς πήξει σάρκας αὐτοῦ, καὶ ἐν θέρμῃ καμίνου διαμαχήσεται· φωνὴ σφύρης καινιεῖ τὸ οὖς αὐτοῦ, καὶ κατέναντι ὁμοιώματος σκεύους οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ· καρδίαν αὐτοῦ δώσει εἰς συντέλειαν ἔργων, καὶ ἡ ἀγρυπνία αὐτοῦ κοσμῆσαι ἐπὶ συντελείας.

Σοφ. Σειρ. 38,28 - Το ίδιο συμβαίνει και με τον σιδηρουργόν ο οποίος κάθεται κοντά στο αμόνι και παρατηρεί και κατεργάζεται τον σίδηρον. Η λάβρα της φωτιάς συρικνώνει τας σάρκας του, και αυτός καθημερινώς μάχεται εναντίον της θερμότητος της καμίνου. Τα κτυπήματα της σφύρας τον ξεκουφαίνουν και τα μάτια του είναι συνεχώς προσηλωμένα στο σκεύος, το οποίον κατεργάζεται. Διδει όλην του την καρδιά και την προσοχήν εις την τελειοποίησιν των έργων του και άγρυπνος είναι η προσοχή και η προσπάθειά του, πως να διακοσμήση αυτό επί το λαμπρότερον.

Σοφ. Σειρ. 38,29 - οὕτως κεραμεὺς καθήμενος ἐν ἔργῳ αὐτοῦ καὶ συστρέφων ἐν ποσὶν αὐτοῦ τροχόν, ὃς ἐν μερίμνῃ κεῖται διὰ παντὸς ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐναρίθμιος πᾶσα ἡ ἐργασία αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 38,29 - Το ίδιο και ο κεραμοποιός, ο οποίος κάθεται κοντά στο έργον του, στρέφει με τα πόδια του τον τροχόν, δίδει συνεχώς όλην του την προσοχήν και την φροντίδα στο έργον του και με υπολογισμόν προχωρεί στον ακριβή αριθμόν των έργων του.

Σοφ. Σειρ. 38,30 - ἐν βραχίονι αὐτοῦ τυπώσει πηλὸν καὶ πρὸ ποδῶν κάμψει ἰσχὺν αὐτοῦ· καρδίαν ἐπιδώσει συντελέσαι τὸ χρῖσμα, καὶ ἡ ἀγρυπνία αὐτοῦ καθαρίσαι κάμινον. -

Σοφ. Σειρ. 38,30 - Αφού δέ με τα πόδια του θα ζυμώση και θα απαλύνη τον πηλόν, με τα χέρια του σχηματίζει τον πηλόν εις δοχεία. Διδει όλην του την προσοχήν στο να επιτύχη και προσαρμόση το καλύτερον βερνίκωμα, και με επιμέλειαν κατόπιν θα καθαρίση την κάμινον.

Σοφ. Σειρ. 38,31 - Πάντες οὗτοι εἰς χεῖρας αὐτῶν ἐνεπίστευσαν, καὶ ἕκαστος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ σοφίζεται.

Σοφ. Σειρ. 38,31 - Ολοι αυτοί έχουν την εμπιστοσύνην και την αφιέρωσίν των εις τα έργα αυτά των χειρών των. Και ο καθένας από αυτούς γίνεται σοφός και επιτήδειος στο ιδικόν του έργον.

Σοφ. Σειρ. 38,32 - ἄνευ αὐτῶν οὐκ οἰκισθήσεται πόλις, καὶ οὐ παροικήσουσιν οὐδὲ περιπατήσουσιν,

Σοφ. Σειρ. 38,32 - Χρήσιμα τα έργα των, διότι χωρίς αυτά δεν είναι δυνατόν ούτε να οικοδομηθή ούτε να κατοικηθή πόλις, ούτε δε και να ταξιδεύσουν οι ταξιδιώται.

Σοφ. Σειρ. 38,33 - ἀλλ᾽ εἰς βουλὴν λαοῦ οὐ ζητηθήσονται καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ οὐχ ὑπεραλοῦνται· ἐπὶ δίφρον δικαστοῦ οὐ καθιοῦνται καὶ διαθήκην κρίματος οὐ διανοηθήσονται, οὐδὲ μὴ ἐκφάνωσι δικαιοσύνην καὶ κρίμα, καὶ ἐν παραβολαῖς οὐχ εὑρεθήσονται,

Σοφ. Σειρ. 38,33 - Αλλά δεν θα αναζητηθούν αυτοί, δια να εκφράσουν γνώμην εις τας συσκέψεις των λαών, ούτε και εις τας συγκεντρώσεις ανθρώπων θα διακρίνωνται. Δεν θα καθίσουν εις δικαστικήν έδραν, δεν θα σκεφθούν, δια να διατυπώσουν νόμους, δεν θα αποφανθούν σχετικώς με την δικαιοσύνην και το δίκαιον και δεν θα ευρεθούν μεταξύ εκείνων, οι οποίοι λέγουν σοφά διδάγματα.

Σοφ. Σειρ. 38,34 - ἀλλὰ κτίσμα αἰῶνος στηρίσουσι, καὶ ἡ δέησις αὐτῶν ἐν ἐργασίᾳ τέχνης.

Σοφ. Σειρ. 38,34 - Αλλά με τας χειρωνακτικάς των εργασίας στηρίζουν τα κτίσματα δια μέσου των αιώνων και όλη η προσοχή των και η επιμέλεια έχει δοθή εις τα έργα του επαγγέλματός των.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 39

Σοφ. Σειρ. 39,1 - Πλὴν τοῦ ἐπιδόντος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ διανοουμένου ἐν νόμῳ Ὑψίστου, σοφίαν πάντων ἀρχαίων ἐκζητήσει καὶ ἐν προφητείαις ἀσχοληθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,1 - Αλλά εκείνος που επιμελείται την καλλιέργειαν του πνεύματος, μελετά τον νόμον του Υψίστου Θεού, αναζητεί και ερευνά την σοφίαν όλων των αρχαίων και ασχολείται με τας προφητείας.

Σοφ. Σειρ. 39,2 - διηγήσεις ἀνδρῶν ὀνομαστῶν συντηρήσει καὶ ἐν στροφαῖς παραβολῶν συνεισελεύσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,2 - Μανθάνει και διατηρεί εις την διάνοιάν του τας διηγήσεις των ονομαστών ανδρών. Εισδύει εις τας στροφάς και το κρυμμένον νόημα των γνωμικών.

Σοφ. Σειρ. 39,3 - ἀπόκρυφα παροιμιῶν ἐκζητήσει καὶ ἐν αἰνίγμασι παραβολῶν ἀναστραφήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,3 - Αναζητεί τα κρυμμένα νοήματα των παροιμιών, μελετά με προσοχήν τα αινιγματώδη αποφθέγματα.

Σοφ. Σειρ. 39,4 - ἀνὰ μέσον μεγιστάνων ὑπηρετήσει καὶ ἔναντι ἡγουμένου ὀφθήσεται· ἐν γῇ ἀλλοτρίων ἐθνῶν διελεύσεται, ἀγαθὰ γὰρ καὶ κακὰ ἐν ἀνθρώποις ἐπείρασε.

Σοφ. Σειρ. 39,4 - Αυτός αναλαμβάνει υπηρεσίαν εν μέσω επισήμων ανδρών· ενώπιον δε και αυτού του ηγεμόνος εμφανίζεται. Επισκέπτεται χώρας ξένων λαών, διότι θέλει και προσπαθεί να μάθη τα καλά και τα κακά των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 39,5 - τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπιδώσει ὀρθρίσαι πρὸς Κύριον τὸν ποιήσαντα αὐτὸν καὶ ἔναντι Ὑψίστου δεηθήσεται· καὶ ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν προσευχῇ καὶ περὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ δεηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,5 - Από πρωΐας ανυψώνει με ευλαβειαν την καρδίαν του στον Θεόν, ο οποίος τον εδημιούργησε και δέεται ενώπιον του Υψιστου. Ανοίγει το οτόμα του εις προσευχήν προς τον Κυριον και παρακαλεί αυτόν, να του συγχωρήση τας αμαρτίας,

Σοφ. Σειρ. 39,6 - ἐὰν Κύριος ὁ μέγας θελήσῃ, πνεύματι συνέσεως ἐμπλησθήσεται· αὐτὸς ἀνομβρήσει ῥήματα σοφίας αὐτοῦ, καὶ ἐν προσευχῇ ἐξομολογήσεται Κυρίῳ.

Σοφ. Σειρ. 39,6 - εάν δε ο παντοδύναμος Κυριος θελήση, θα γεμίση αυτός από πνεύμα συνέσεως. Αυτός, ωσάν ευεργετικήν βροχήν, θα χύνη τους σοφούς λόγους του και δια της προσευχής του θα δοξολογή τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 39,7 - αὐτὸς κατευθυνεῖ βουλὴν αὐτοῦ καὶ ἐπιστήμην καὶ ἐν τοῖς ἀποκρύφοις αὐτοῦ διανοηθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 39,7 - Ο Θεός θα κατευθύνη αυτόν εις ορθάς αποφάσεις και εις την σοφίαν· θα τον υποβοηθήση δέ, ώστε να σκέπτεται και να κατανοή τα απόκρυφα θεία νοήματα.

Σοφ. Σειρ. 39,8 - αὐτὸς ἐκφανεῖ παιδείαν διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ ἐν νόμῳ διαθήκης Κυρίου καυχήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,8 - Αυτός δε ο σοφός θα καταστήση φανερά τα αγαθά της μορφώσεώς του· και στον νόμον του Κυρίου θα έχη την καύχησίν του.

Σοφ. Σειρ. 39,9 - αἰνέσουσι τὴν σύνεσιν αὐτοῦ πολλοί, ἕως τοῦ αἰῶνος οὐκ ἐξαλειφθήσεται· οὐκ ἀποστήσεται τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ, καὶ ὄνομα αὐτοῦ ζήσεται εἰς γενεὰς γενεῶν.

Σοφ. Σειρ. 39,9 - Πολλοί θα επαινέσουν την σοφίαν του, η οποία ουδέποτε θα λησμονηθή. Η ανάμνησίς του και το ονομά του θα ζουν εις τας γενεάς των γενεών.

Σοφ. Σειρ. 39,10 - τὴν σοφίαν αὐτοῦ διηγήσονται ἔθνη, καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ ἐξαγγελεῖ ἐκκλησία.

Σοφ. Σειρ. 39,10 - Τα διάφορα έθνη θα διηγούνται την σοφίαν του και αι συγκεντρώσεις των ανθρώπων θα διαλαλούν τον έπαινόν του.

Σοφ. Σειρ. 39,11 - ἐὰν ἐμμείνῃ, ὄνομα καταλείψει ἢ χίλιοι, καὶ ἐὰν ἀναπαύσηται, ἐμποιήσει αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 39,11 - Εάν ζήση επί μακρόν, το όνομά του θα καταστή ενδοξότερον παρά χίλιοι άλλοι· και εάν δια του θανάτου αναπαυθή, θα προσθέση εις αυτό δόξαν.

Σοφ. Σειρ. 39,12 - Ἔτι διανοηθεὶς ἐκδιηγήσομαι καὶ ὡς διχομηνία ἐπληρώθην.

Σοφ. Σειρ. 39,12 - Θέλω ακόμη να διηγηθώ τας σκέψεις μου, από τας οποίας είμαι πλήρης, όπως η πανσέληνος.

Σοφ. Σειρ. 39,13 - εἰσακούσατέ μου, υἱοὶ ὅσιοι, καὶ βλαστήσατε ὡς ῥόδον φυόμενον ἐπὶ ῥεύματος ὑγροῦ

Σοφ. Σειρ. 39,13 - Υιοί ευσεβείς, ακούσατέ με. Θα βλαστήσετε και θα ανθίσετε ωσάν την τριανταφυλλιά, η οποία είναι φυτευμένη εις υγρά εδάφη.

Σοφ. Σειρ. 39,14 - καὶ ὡς λίβανος εὐωδιάσατε ὀσμὴν καὶ ἀνθήσατε ἄνθος ὡς κρίνον, διάδοτε ὀσμὴν καὶ αἰνέσατε ᾆσμα. εὐλογήσατε Κύριον ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις,

Σοφ. Σειρ. 39,14 - Θα ευωδιάζετε ωσάν το λιβάνι, θα ανθίσετε όπως ανθίζουν τα κρίνα. Διασκορπίσατε την ευωδίαν της σοφίας σας και ψάλατε άσμα. Δοξολογήσατε τον Κυριον δι' όλα τα έργα αυτού.

Σοφ. Σειρ. 39,15 - δότε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μεγαλωσύνην καὶ ἐξομολογήσασθε ἐν αἰνέσει αὐτοῦ, ἐν ᾠδαῖς χειλέων καὶ ἐν κινύραις καὶ οὕτως ἐρεῖτε ἐν ἐξομολογήσει·

Σοφ. Σειρ. 39,15 - Μεγαλύνατε το όνομά του και διακηρύξατε τον αίνόν του με τα άσματα των χειλέων σας και με τας κινύρας. Αυτά θα λέγετε και θα ψάλλετε δοξολογούντες τον Κυριον·

Σοφ. Σειρ. 39,16 - Τὰ ἔργα Κυρίου πάντα ὅτι καλὰ σφόδρα, καὶ πᾶν πρόσταγμα ἐν καιρῷ αὐτοῦ ἔσται· οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· τί τοῦτο; εἰς τί τοῦτο;

Σοφ. Σειρ. 39,16 - Ολα τα έργα του Κυρίου είναι εξαιρέτως ωραία και όλα τα προστάγματά του θα πραγματοποιούνται στον καιρόν των. Δεν είναι δε δυνατόν να λέγη κανείς, τι είναι αυτό; Προς τι εδημιουργήθη εκείνο;

Σοφ. Σειρ. 39,17 - πάντα γὰρ ἐν καιρῷ αὐτοῦ ζητηθήσεται. ἐν λόγῳ αὐτοῦ ἔστη ὡς θημωνία ὕδωρ, καὶ ἐν ῥήματι στόματος αὐτοῦ ἀποδοχεῖα ὑδάτων.

Σοφ. Σειρ. 39,17 - Διότι κάθε πράγμα θα αναζητήται και θα κατανοήται στον καιρόν του. Δια του λόγου του ανυψώθη και εστάθη ωσάν θημωνιά το νερό, και με τα λόγια του στόματός του έγιναν αι διάφοραι δεξαμεναί των υδάτων.

Σοφ. Σειρ. 39,18 - ἐν προστάγματι αὐτοῦ πᾶσα ἡ εὐδοκία, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἐλαττώσει τὸ σωτήριον αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 39,18 - Δια της προσταγής του πραγματοποιείται κάθε τι, που αυτός επιθυμεί. Και κανείς δεν ημπορεί να ματαιώση την σωτηρίαν, την οποίαν αυτός παρέχει.

Σοφ. Σειρ. 39,19 - ἔργα πάσης σαρκὸς ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστι κρυβῆναι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 39,19 - Ολα τα έργα των ανθρώπων είναι ενώπιόν του, και τίποτε δεν είναι δυνατόν να αποκρυβή από τους οφθαλμούς του.

Σοφ. Σειρ. 39,20 - ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰς τὸν αἰῶνα ἐπέβλεψε, καὶ οὐθέν ἐστι θαυμάσιον ἐναντίον αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 39,20 - Επιβλέπει και παρακολουθεί από του αιώνος και έως του αιώνος και τίποτε δεν είναι καταπληκτικόν και παράδοξον ενώπιόν του.

Σοφ. Σειρ. 39,21 - οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· τί τοῦτο; εἰς τί τοῦτο; πάντα γὰρ εἰς χρείας αὐτῶν ἔκτισται.

Σοφ. Σειρ. 39,21 - Δι' αυτό και κανείς άνθρωπος δεν πρέπει να διατυπώνη αμφιβολίας και να λέγη· “τι είναι τούτο; Διατί υπάρχει εκείνο;” Διότι τα πάντα έχουν δημιουργηθή προς ένα χρήσιμον σκοπόν.

Σοφ. Σειρ. 39,22 - ἡ εὐλογία αὐτοῦ ὡς ποταμὸς ἐπεκάλυψε, καὶ ὡς κατακλυσμὸς ξηρὰν ἐμέθυσεν.

Σοφ. Σειρ. 39,22 - Η ευλογία του Κυρίου εξεχείλισεν ωσάν ποταμός και εσκέπασε τα πάντα· και ωσάν κατακλυσμός υδάτων επότισε πλουσίως την γην.

Σοφ. Σειρ. 39,23 - οὕτως ὀργὴν αὐτοῦ ἔθνη κληρονομήσει, ὡς μετέστρεψεν ὕδατα εἰς ἅλμην.

Σοφ. Σειρ. 39,23 - Ετσι πάλιν εξαποστέλλει τον δίκαιον θυμόν του ως κληρονομίαν εις τα ασεβή έθνη και αυτός μετέβαλε τα πόσιμα ύδατα εις αλμυρά.

Σοφ. Σειρ. 39,24 - αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ τοῖς ὁσίοις εὐθεῖαι, οὕτως τοῖς ἀνόμοις προσκόμματα.

Σοφ. Σειρ. 39,24 - Το θέλημά του, και ο τρόπος της ενεργείας του είναι δια τους ευσεβείς ανθρώπους ευθέα, δια τους παρανόμους όμως είναι προσκόμματα.

Σοφ. Σειρ. 39,25 - ἀγαθὰ τοῖς ἀγαθοῖς ἔκτισται ἀπ᾿ ἀρχῆς, οὕτως τοῖς ἁμαρτωλοῖς κακά.

Σοφ. Σειρ. 39,25 - Τα αγαθά έχουν δημιουργηθή ευθύς εξ αρχής δια τους αγαθούς, έτσι και τα κακά δια τους αμαρτωλούς.

Σοφ. Σειρ. 39,26 - ἀρχὴ πάσης χρείας εἰς ζωὴν ἀνθρώπου, ὕδωρ, πῦρ, καὶ σίδηρος καὶ ἅλας καὶ σεμίδαλις πυροῦ καὶ μέλι καὶ γάλα, αἷμα σταφυλῆς καὶ ἔλαιον καὶ ἱμάτιον.

Σοφ. Σειρ. 39,26 - Βασικής σημασίας και απαραίτητα δια την ζωήν του ανθρώπου είναι το νερό, η φωτιά, ο σίδηρος, το αλάτι, το σημιγδάλι του σιταριού, το μέλι, το γάλα, ο οίνος, το έλαιον, το ένδυμα.

Σοφ. Σειρ. 39,27 - ταῦτα πάντα τοῖς εὐσεβέσιν εἰς ἀγαθά, οὕτως τοῖς ἁμαρτωλοῖς τραπήσεται εἰς κακά.

Σοφ. Σειρ. 39,27 - Ολα αυτά είναι δια το καλόν των ευσεβών. Μετατρέπονται όμως και αποβαίνουν εις κακόν δια τους αμαρτωλούς.

Σοφ. Σειρ. 39,28 - ἔστι πνεύματα, ἃ εἰς ἐκδίκησιν ἔκτισται καὶ ἐν θυμῷ αὐτοῦ ἐστερέωσαν μάστιγας αὐτῶν· ἐν καιρῷ συντελείας ἰσχὺν ἐκχεοῦσι καὶ τὸν θυμὸν τοῦ ποιήσαντος αὐτοὺς κοπάσουσι.

Σοφ. Σειρ. 39,28 - Υπάρχουν άνεμοι βίαιοι η καυστιικοί, οι οποίοι έχουν δημιουργηθή εις τιμωρίαν των κακών, εν δε τη δικαία οργή του ο Θεός τους εξαπολύει ως σφοδράς μάστιγας εναντίον εκείνων. Και στον καιρόν της δικαίας τιμωρίας εκχύνουν την καταστρεπτικήν δύναμίν των, και έτσι επαναπαύουν και σταματούν την οργήν του δημιουργού των.

Σοφ. Σειρ. 39,29 - πῦρ καὶ χάλαζα καὶ λιμὸς καὶ θάνατος, πάντα ταῦτα εἰς ἐκδίκησιν ἔκτισται·

Σοφ. Σειρ. 39,29 - Φλογερόν καύμα, χάλαζα και θάνατος, όλα αυτά έγιναν εις τιμωρίαν των ασεβών.

Σοφ. Σειρ. 39,30 - θηρίων ὀδόντες καὶ σκορπίοι καὶ ἔχεις καὶ ῥομφαία ἐκδικοῦσα εἰς ὄλεθρον ἀσεβεῖς·

Σοφ. Σειρ. 39,30 - Δοντια θηρίων, σκορπιοί, οχιές, φονικά μαχαίρια εγιναν εις δικαίαν εξολόθρευσιν των ασεβών.

Σοφ. Σειρ. 39,31 - ἐν τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ εὐφρανθήσονται καὶ ἐπὶ τῆς γῆς εἰς χρείας ἑτοιμασθήσονται καὶ ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν οὐ παραβήσονται λόγον.

Σοφ. Σειρ. 39,31 - Ολα αυτά χαίρουν να εκπληρώσουν την εντολήν του Θεού και είναι έτοιμα δια κάθε τι, που θα χρειασθή εις την γην. Και όταν έλθη ο καιρός της δράσεώς των, δεν θα παραβούν την διαταγήν του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 39,32 - διὰ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς ἐστηρίχθην καὶ διενοήθην καὶ ἐν γραφῇ ἀφῆκα·

Σοφ. Σειρ. 39,32 - Δια τούτο ευθύς εξ αρχής εστηρίχθην εις την σκέψιν μου και αφού καλώς τα εμελέτησα όλα αυτά, τα παρέδωσα γραπτώς στους ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 39,33 - τὰ ἔργα Κυρίου πάντα ἀγαθὰ καὶ πᾶσαν χρείαν ἐν ὥρᾳ αὐτῆς χορηγήσει.

Σοφ. Σειρ. 39,33 - Ολα τα έργα του Κυρίου είναι αγαθά· αυτός δε χορηγεί την ευμένειάν του, όπου υπάρχει ανάγκη, στον κατάλληλον καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 39,34 - καὶ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· τοῦτο τούτου πονηρότερον, πάντα γὰρ ἐν καιρῷ εὐδοκιμηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,34 - Και δεν πρέπει ποτέ να είπη κανείς, τούτο το δημιούργημα είναι κατώτερον από εκείνο, διότι όλα τα δημιουργήματα στον κατάλληλον καιρόν θα φανούν καλά και χρήσιμα.

Σοφ. Σειρ. 39,35 - καὶ νῦν ἐν πάσῃ καρδίᾳ καὶ στόματι ὑμνήσατε καὶ εὐλογήσατε τὸ ὄνομα Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 39,35 - Και τώρα με όλην σας την καρδιά και με όλην την δύναμιν της φωνής σας υμνολογήσατε και δοξάσατε το όνομα του Κυρίου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 40

Σοφ. Σειρ. 40,1 - Ἀσχολία μεγάλη ἔκτισται παντὶ ἀνθρώπῳ καὶ ζυγὸς βαρὺς ἐπὶ υἱοὺς Ἀδὰμ ἀφ᾿ ἡμέρας ἐξόδου ἐκ γαστρὸς μητρὸς αὐτῶν ἕως ἡμέρας ἐπιστροφῆς εἰς μητέρα πάντων·

Σοφ. Σειρ. 40,1 - Μεγάλη και πολυμέριμνος απασχόλησις έχει επιβληθή εις κάθε άνθρωπον. Βαρύς ζυγός επάνω στους υιούς του Αδάμ από της ημέρας, από της οποίας ο καθένας γεννάται μέχρι της ημέρας, που θα επιστρέψη εις την γην, την μητέρα όλων.

Σοφ. Σειρ. 40,2 - τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν καὶ φόβον καρδίας, ἐπίνοια προσδοκίας, ἡμέρα τελευτῆς.

Σοφ. Σειρ. 40,2 - Εκείνο που εμβάλλει μελαγχολίαν στους διαλογισμούς του και φόβον εις την καρδίαν, είναι η σκέψις και η αγωνιώδης προσμονή της ημέρας του θανάτου.

Σοφ. Σειρ. 40,3 - ἀπὸ καθημένου ἐπὶ θρόνου ἐν δόξῃ καὶ ἕως τεταπεινωμένου ἐν γῇ καὶ σποδῷ,

Σοφ. Σειρ. 40,3 - Εις όλους συμβαίνει αυτό, από τον άνθρωπον ο οποίος κάθεται επάνω εις ένδοξον θρόνον, μέχρι τον άθλιον πτωχόν που κάθεται επάνω στο χώμα και την στάκτην,

Σοφ. Σειρ. 40,4 - ἀπὸ φοροῦντος ὑάκινθον καὶ στέφανον καὶ ἕως περιβαλλομένου ὠμόλινον,

Σοφ. Σειρ. 40,4 - από τον άρχοντα που φορεί πολύτιμον κυανούν χιτώνα και στεφάνι στο κεφάλι και έως εκείνον, που φορεί ως ιμάτιον ένα χονδροκαμωμένον λίνον ύφασμα·

Σοφ. Σειρ. 40,5 - θυμὸς καὶ ζῆλος καὶ ταραχὴ καὶ σάλος καὶ φόβος θανάτου καὶ μηνίαμα καὶ ἔρις· καὶ ἐν καιρῷ ἀναπαύσεως ἐπὶ κοίτης ὕπνος νυκτὸς ἀλλοιοῖ γνῶσιν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 40,5 - ο θυμός, η ζηλοφθονία, η ταραχή, η αναστάτωσις, ο φόβος του θανάτου, η οργή και η έρις, ταράσσουν και συγκλονίζουν όλους τους ανθρώπους. Και όταν ο άνθρωπος αναπαύεται κατά την νύκτα εις την κλίνην του, ο νυκτερινός ύπνος αλλοιώνει και επιδεινώνει τας σκέψεις και ανησυχίας.

Σοφ. Σειρ. 40,6 - ὀλίγον ὡς οὐδὲν ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀπ᾿ ἐκείνου ἐν ὕπνοις ὡς ἐν ἡμέρᾳ σκοπιᾶς τεθορυβημένος ἐν ὁράσει καρδίας αὐτοῦ, ὡς ἐκπεφευγὼς ἀπὸ προσώπου πολέμου.

Σοφ. Σειρ. 40,6 - Αναπαύεται ολίγον, που ισοδυναμεί μάλλον με το τίποτε, και κατά το ελάχιστον αυτό χρονικόν διάστημα του φαίνεται ωσάν να είναι επάνω εις φυλάκιον περιστοιχιζόμενος από εχθρούς. Αναστατώνεται από τα φαντάσματα αυτά του πνεύματός του, ευρίσκεται ακόμη υπό το κράτος του τρόμου, ως εάν έχη διαφύγει από φονικήν μάχην.

Σοφ. Σειρ. 40,7 - ἐν καιρῷ σωτηρίας αὐτοῦ ἐξηγέρθη καὶ ἀποθαυμάζων εἰς οὐδένα φόβον.

Σοφ. Σειρ. 40,7 - Κατά την στιγμήν δέ που νομίζει εν τω ονείρω του ότι διεσώθη αυτό την φονικήν μάχην, απορεί και ο ίδιος δια τον αδικαιολόγητον και ανύπαρκτον φόβον του.

Σοφ. Σειρ. 40,8 - μετὰ πάσης σαρκὸς ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἐπὶ ἁμαρτωλῶν ἑπταπλάσια πρὸς ταῦτα·

Σοφ. Σειρ. 40,8 - Ολα αυτά συμβαίνουν εις κάθε έμβιον ον, από του ανθρώπου μέχρι του ζώου. Εις τους αμαρτωλούς όμως είναι αυτά επτά φορές περισσότερα.

Σοφ. Σειρ. 40,9 - θάνατος καὶ αἷμα καὶ ἔρις καὶ ῥομφαία, ἐπαγωγαί, λιμὸς καὶ σύντριμμα καὶ μάστιξ,

Σοφ. Σειρ. 40,9 - Διότι ο βίαιος και πρόωρος θάνατος, ο φόνος, η διχόνοια, η μάχαιρα, αι θεομηνίαι, ο λιμός, ο όλεθρος και αι άλλαι μάστιγες,

Σοφ. Σειρ. 40,10 - ἐπὶ τοὺς ἀνόμους ἐκτίσθη ταῦτα πάντα, καὶ δι᾿ αὐτοὺς ἐγένετο ὁ κατακλυσμός.

Σοφ. Σειρ. 40,10 - όλα αυτά έχουν προορισθή δια τους παρανόμους, προς τιμωρίαν των οποίων άλλωστε εις την παλαιάν εποχήν έγινε και ο κατακλυσμός.

Σοφ. Σειρ. 40,11 - πάντα, ὅσα ἀπὸ γῆς, εἰς γῆν ἀναστρέφει, καὶ ἀπὸ ὑδάτων εἰς θάλασσαν ἀνακάμπτει.

Σοφ. Σειρ. 40,11 - Ολα όσα προέρχονται από την γην, επιστρέφουν εις την γην. Ολα όσα εξέρχονται από τα ύδατα επιστρέφουν εις την θάλασσαν.

Σοφ. Σειρ. 40,12 - Πᾶν δῶρον καὶ ἀδικία ἐξαλειφθήσεται, καὶ πίστις εἰς τὸν αἰῶνα στήσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,12 - Παράνομα δώρα, δωροδοκίαι και αδικίαι δεν θα πιάσουν τόπον· θα εξαλειφθούν. Η αξιοπιστία όμως μένει στους αιώνας των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 40,13 - χρήματα ἀδίκων ὡς ποταμὸς ξηρανθήσεται καὶ ὡς βροντὴ μεγάλη ἐν ὑετῷ ἐξηχήσει.

Σοφ. Σειρ. 40,13 - Τα πλούτη των αδίκων ανθρώπων θα ξηρανθούν, όπως το νερό του χειμάρρου, όπως η μεγάλη βροντή η οποία αντηχεί εις

ώραν βροχής και έπειτα σβήνει ο ήχός της.
Σοφ. Σειρ. 40,14 - ἐν τῷ ἀνοῖξαι αὐτὸν χεῖρας εὐφρανθήσεται, οὕτως οἱ παραβαίνοντες εἰς συντέλειαν ἐκλείψουσιν.
Σοφ. Σειρ. 40,14 - Οπως όταν ανοίγη κανείς το χέρι του, δια να λάβη κάτι, προς στιγμήν ευχαριστείται, αλλά δεν λαμβάνει, έτσι και εκείνοι που παραβαίνουν τον νόμον του Θεού, προς στιγμήν ευφραίνονται και κατόπιν θα εκλείψουν τελείως.
Σοφ. Σειρ. 40,15 - ἔκγονα ἀσεβῶν οὐ πληθύνει κλάδους, καὶ ῥίζαι ἀκάθαρτοι ἐπ᾿ ἀκροτόμου πέτρας·
Σοφ. Σειρ. 40,15 - Οι απόγονοι των ασεβών δεν θα πληθύνουν τους κλάδους του γενεαλογικού των δένδρου, διότι αι ακάθαρτοι ρίζαι των ανθρώπων αυτών είναι επάνω εις κατάξηρον απότομον βράχον.
Σοφ. Σειρ. 40,16 - ἄχει ἐπὶ παντὸς ὕδατος καὶ χείλους ποταμοῦ πρὸ παντὸς χόρτου ἐκτιλήσεται.
Σοφ. Σειρ. 40,16 - Οπως τα υδρόβια φυτά, που φυτρώνουν και ταχέως αναπτύσσονται κοντά εις τα νερά και εις τας όχθας των ποταμών ξερριζώνονται εύκολα η κόβονται ενωρίτερα από κάθε άλλο χόρτον, έτσι και οι ασεβείς.
Σοφ. Σειρ. 40,17 - χάρις ὡς παράδεισος ἐν εὐλογίαις, καὶ ἐλεημοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα διαμένει.
Σοφ. Σειρ. 40,17 - Η φιλανθρωπία όμως και η ελεημοσύνη είναι ωσάν ένας κήπος ευλογημένος, η δε ελεημοσύνη παραμένει στον αιώνα.
Σοφ. Σειρ. 40,18 - Ζωὴ αὐτάρκους ἐργάτου γλυκανθήσεται, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα ὁ εὑρίσκων θησαυρόν.
Σοφ. Σειρ. 40,18 - Η ζωή του εργατικού και αυτάρκους ανθρώπου είναι γλυκεία. Περισσότερον όμως τυχηρός και από τους δύο είναι εκείνος, που ευρίσκει θησαυρόν.
Σοφ. Σειρ. 40,19 - τέκνα καὶ οἰκοδομὴ πόλεως στηρίζουσιν ὄνομα, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα γυνὴ ἄμωμος λογίζεται.
Σοφ. Σειρ. 40,19 - Η απόκτησις πολλών τέκνων και η ανοικοδόμησις μιας πόλεως στηρίζουν και διαιωνίζουν το καλόν όνομα του ανθρώπου. Ανωτέρα όμως και από τα δύο αυτά θεωρείται η άμεμπτος σύζυγος.
Σοφ. Σειρ. 40,20 - οἶνος καὶ μουσικὰ εὐφραίνουσι καρδίαν, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα ἀγάπησις σοφίας.
Σοφ. Σειρ. 40,20 - Ο οίνος και η μουσική, που υπάρχουν εις τα συμπόσια, ευφραίνουν την καρδίαν περισσότερον όμως και από τα δύο αυτά ευφραίνει η αγάπη της σοφίας.
Σοφ. Σειρ. 40,21 - αὐλὸς καὶ ψαλτήριον ἡδύνουσι μέλι, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα γλῶσσα ἡδεῖα.
Σοφ. Σειρ. 40,21 - Ο αυλός και το ψαλτήρι αναδίδουν ήχους γλυκείς ωσάν το μέλι· ανώτερον όμως και από τα δύο αυτά μουσικά όργανα είναι η γλυκεία

γλώσσα.

Σοφ. Σειρ. 40,22 - χάριν καὶ κάλλος ἐπιθυμήσει ὁ ὀφθαλμός σου, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα χλόην σπόρου.

Σοφ. Σειρ. 40,22 - Το μάτι σου επιθυμεί και αρέσκεται να βλέπη χάριν και κάλλος στους ανθρώπους· περισσότερον όμως και από τα δύο ευχαριστείται, όταν βλέπη την βλαστάνουσαν από τους σπόρους χλόην, την ωραιότητα δηλαδή της φύσεως.

Σοφ. Σειρ. 40,23 - φίλος καὶ ἑταῖρος εἰς καιρὸν ἀπαντῶντες, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα γυνὴ μετὰ ἀνδρός.

Σοφ. Σειρ. 40,23 - Ωραίον είναι, όταν στον κατάλληλον μάλιστα καιρόν συναντώνται ο φίλος και ο σύντροφος, αν και από τα δύο αυτά ανωτέρα είναι η συνάντησις της γυναικός μετά του συζύγου της.

Σοφ. Σειρ. 40,24 - ἀδελφοὶ καὶ βοήθεια εἰς καιρὸν θλίψεως, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα ἐλεημοσύνη ῥύσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,24 - Οι αδελφοί και η βοήθεια εκ μέρους αγαπητών προσώπων, εις καιρόν μάλιστα θλίψεως, είναι κάτι το ωραίον. Περισσότερον όμως και από τα δύο αυτά θα βοηθήση τον άνθρωπον η ελεημοσύνη.

Σοφ. Σειρ. 40,25 - χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐπιστήσουσι πόδα, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα βουλὴ εὐδοκιμεῖται.

Σοφ. Σειρ. 40,25 - Ο χρυσός και ο άργυρος, (δηλ. πλούτη και αγαθά) στηρίζουν τους πόδας των ανθρώπων· περισσότερον όμως από τα δύο αυτά στηρίζει και συνεργεί εις την ευδσκίμησιν μια καλή συμβουλή.

Σοφ. Σειρ. 40,26 - χρήματα καὶ ἰσχὺς ἀνυψώσουσι καρδίαν, καὶ ὑπὲρ ἀμφότερα φόβος Κυρίου· οὐκ ἔστιν ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλάττωσις, καὶ οὐκ ἔστιν ἐπιζητῆσαι ἐν αὐτῷ βοήθειαν·

Σοφ. Σειρ. 40,26 - Τα χρήματα και η δύναμις ανυψώνουν και στηρίζουν τας καρδίας των ανθρώπων· περισσότερον όμως και από τα δύο αυτά στηρίζει και δοξάζει τον άνθρωπον ο φόβος του Κυρίου. Οπου υπάρχει η ευλάβεια προς τον Κυριον, εκεί δεν απαντάται πτωχεία και στέρησις. Ο φοβούμενος τον Κυριον δεν θα ευρεθή εις την ανάγκην να ζητήση από τους άλλους βοήθειαν.

Σοφ. Σειρ. 40,27 - φόβος Κυρίου ὡς παράδεισος εὐλογίας, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν δόξαν ἐκάλυψαν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 40,27 - Ο φόβος του Κυρίου ομοιάζει προς πλουσιόκαρπον κήπον. Τον ευσεβή τον καλύπτει ο Θεός με δόξαν, ανωτέραν από πάσαν άλλην.

Σοφ. Σειρ. 40,28 - Τέκνον, ζωὴν ἐπαιτήσεως μὴ βιώσῃς· κρεῖσσον ἀποθανεῖν ἢ ἐπαιτεῖν.

Σοφ. Σειρ. 40,28 - Παιδί μου, πρόσεχε μη ζήσης ποτέ την ζωήν του επαίτου. Καλύτερον είναι να αποθάνη κανείς, παρά να επαιτή.

Σοφ. Σειρ. 40,29 - ἀνὴρ βλέπων εἰς τράπεζαν ἀλλοτρίαν, οὐκ ἔστιν αὐτοῦ ὁ βίος ἐν λογισμῷ ζωῆς, ἀλισγήσει ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις· ἀνὴρ δὲ ἐπιστήμων καὶ πεπαιδευμένος φυλάξεται.

Σοφ. Σειρ. 40,29 - Δεν είναι ζωή αξιοπρεπής η ζωή εκείνου, ο οποίος βλέπει με βουλιμίαν την ξένην τράπεζαν. Αυτός θα μολύνη την ψυχήν του με τα ξένα φαγητά, που θα τρώγη. Ο μορφωμένος όμως και συνετός άνθρωπος θα φυλαχθή από αυτό το κατάντημα.

Σοφ. Σειρ. 40,30 - ἐν στόματι ἀναιδοῦς γλυκανθήσεται ἐπαίτησις, καὶ ἐν κοιλίᾳ αὐτοῦ πῦρ καήσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,30 - Εις το στόμα του αναιδούς είναι γλυκεία η επαιτεία, αλλά στο εσωτερικόν του είναι μία αναμμένη φωτιά.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 41

Σοφ. Σειρ. 41,1 - Ὦ θάνατε, ὡς πικρόν σου τὸ μνημόσυνόν ἐστιν ἀνθρώπῳ εἰρηνεύοντι ἐν τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ ἀνδρὶ ἀπερισπάστῳ καὶ εὐοδουμένῳ ἐν πᾶσι καὶ ἔτι ἰσχύοντι ἐπιδέξασθαι τροφήν.

Σοφ. Σειρ. 41,1 - Ω θάνατε, πόσον πικρά είναι η ανάμνησίς σου εις άνθρωπον, ο οποίος ζη ειρηνικώς ανάμεσα εις τα αγαθά του, αμέριμνος και προοδεύων εις όλα· εις άνθρωπον, ο οποίος έχει ισχύν και υγείαν, ώστε να τρώγη με όρεξιν τα φαγητά!

Σοφ. Σειρ. 41,2 - ὦ θάνατε, καλόν σου τὸ κρίμα ἐστὶν ἀνθρώπῳ ἐπιδεομένῳ καὶ ἐλασσουμένῳ ἰσχύϊ, ἐσχατογήρῳ καὶ περισπωμένῳ περὶ πάντων καὶ ἀπειθοῦντι καὶ ἀπολωλεκότι ὑπομονήν.

Σοφ. Σειρ. 41,2 - Ω θάνατε, κρίνεσαι καλός δια τον πτωχόν, δια τον σωματικώς ασθενή και αδύνατον, δι' εκείνον που έχει φθάσει εις βαθύ γήρας, δι' αυτόν ο οποίος περισπάται εις πολλάς και βαρείας μερίμνας και ο οποίος επαναστατεί δια την κατάστασίν του και έχει χάσει πλέον την υπομονήν.

Σοφ. Σειρ. 41,3 - μὴ εὐλαβοῦ κρίμα θανάτου, μνήσθητι προτέρων σου καὶ ἐσχάτων·

Σοφ. Σειρ. 41,3 - Αλλά συ, ω άνθρωπε, εις οιανδήποτε και αν ευρίσκεσαι κατάστασιν, μη φοβήσαι την ώραν του θανάτου. Ενθυμήσου εκείνους που έζησαν πριν από σέ, και εκείνους που θα ζήσουν ύστερα από σέ.

Σοφ. Σειρ. 41,4 - τοῦτο τὸ κρίμα παρὰ Κυρίου πάσῃ σαρκί, καὶ τί ἀπαναίνῃ ἐν εὐδοκίᾳ Ὑψίστου; εἴτε δέκα εἴτε ἑκατὸν εἴτε χίλια ἔτη, οὐκ ἔστιν ἐν ᾅδου ἐλεγμὸς ζωῆς.

Σοφ. Σειρ. 41,4 - Αυτή είναι η απόφασις του Κυρίου δια κάθε άνθρωπον, ο θάνατος. Διατί να ανθίσταται κανείς εις την αγαθήν αυτήν απόφασιν του

Υψίστου; Είτε δέκα, είτε εκατόν, είτε χίλια έτη και αν έζησε κανείς, κάτω στον άδην δεν θα τον ελέγξη κανείς δια τον αριθμόν των ετών της ζωής του.

Σοφ. Σειρ. 41,5 - Τέκνα βδελυκτὰ γίνεται τέκνα ἁμαρτωλῶν καὶ συναναστρεφόμενα παροικίαις ἀσεβῶν.

Σοφ. Σειρ. 41,5 - Βδελυρά γίνονται τα τέκνα των αμαρτωλών, τα οποία συχνάζουν και συναναστρέφονται εις τας οικίας ασεβών ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 41,6 - τέκνων ἁμαρτωλῶν ἀπολεῖται κληρονομία, καὶ μετὰ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἐνδελεχιεῖ ὄνειδος.

Σοφ. Σειρ. 41,6 - Η κληρονομία των αμαρτωλών τέκνων χάνεται, εις δε τους απογόνους των παραμένει πάντοτε ο εξευτελισμός και η ανυποληψία.

Σοφ. Σειρ. 41,7 - πατρὶ ἀσεβεῖ μέμψεται τέκνα, ὅτι δι᾿ αὐτὸν ὀνειδισθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 41,7 - Τον ασεβή πατέρα θα τον μέμφωνται τα τέκνα του, διότι εξ αιτίας αυτού, θα ονειδίζωνται.

Σοφ. Σειρ. 41,8 - οὐαὶ ὑμῖν, ἄνδρες ἀσεβεῖς, οἵτινες ἐγκατελίπετε νόμον Θεοῦ Ὑψίστου·

Σοφ. Σειρ. 41,8 - Αλλοίμονον εις σας, ω ασεβείς άνδρες, οι οποίοι έχετε εγκαταλείψει τον νόμον του Υψίστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 41,9 - καὶ ἐὰν γεννηθῆτε, εἰς κατάραν γεννηθήσεσθε, καὶ ἐὰν ἀποθάνητε, εἰς κατάραν μερισθήσεσθε.

Σοφ. Σειρ. 41,9 - Και εάν έχετε γεννηθή, δια την κατάραν εγεννηθήκατε και όταν αποθάνετε, η κατάρα θα είναι το μερίδιον και η κληρονομία σας.

Σοφ. Σειρ. 41,10 - πάντα ὅσα ἐκ γῆς, εἰς γῆν ἀπελεύσεται, οὕτως ἀσεβεῖς ἀπὸ κατάρας εἰς ἀπώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 41,10 - Ολα όσα προέρχονται από την γην, εις την γην θα επανέλθουν. Ετσι και οι ασεβείς, από την κατάραν θα καταντήσουν εις την απώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 41,11 - Πένθος ἀνθρώπων ἐν σώμασιν αὐτῶν, ὄνομα δὲ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἀγαθὸν ἐξαλειφθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 41,11 - Το πένθος των ανθρώπων αναφέρεται στον σωματικόν θάνατον· το κακόν όμως όνομα των αμαρτωλών ποτέ δεν θα εξαλειφθή.

Σοφ. Σειρ. 41,12 - φρόντισον περὶ ὀνόματος, αὐτὸ γάρ σοι διαμένει ἢ χίλιοι μεγάλοι θησαυροὶ χρυσίου.

Σοφ. Σειρ. 41,12 - Φρόντισε δια το καλόν όνομά σου, διότι αυτό θα παραμείνη ως ισοβιον κτήμα σου, παρά χίλιοι μεγάλοι θησαυροί χρυσού.

Σοφ. Σειρ. 41,13 - ἀγαθῆς ζωῆς ἀριθμὸς ἡμερῶν, καὶ ἀγαθὸν ὄνομα εἰς αἰῶνα διαμενεῖ.

Σοφ. Σειρ. 41,13 - Και αυτής ακόμη της καλής ζωής είναι μετρημέναι αι ημέραι. Το καλόν όμως όνομα μένει πάντοτε.

Σοφ. Σειρ. 41,14 - παιδείαν ἐν εἰρήνῃ συντηρήσατε, τέκνα· σοφία δὲ κεκρυμμένη καὶ θησαυρὸς ἀφανής, τίς ὠφέλεια ἐν ἀμφοτέροις;

Σοφ. Σειρ. 41,14 - Παιδιά μου, προσέξατε και κρατήσατε την ειρηνικήν διδασκαλίαν και μόρφωσιν. Σοφία κρυμμένη και θησαυρός αφανής, ποίαν ωφέλειαν ημπορούν και τα δυο να φέρουν;

Σοφ. Σειρ. 41,15 - κρείσσων ἄνθρωπος ἀποκρύπτων τὴν μωρίαν αὐτοῦ ἢ ἄνθρωπος ἀποκρύπτων τὴν σοφίαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 41,15 - Καλύτερος είναι ενας άνθρωπος, που κρύπτει την μωρίαν του, παρά ένας σοφός που κρύπτει την σοφίαν του.

Σοφ. Σειρ. 41,16 - τοιγαροῦν ἐντράπητε ἐπὶ τῷ ῥήματί μου· οὐ γάρ ἐστι πᾶσαν αἰσχύνην διαφυλάξαι καλόν, καὶ οὐ πάντα πᾶσιν ἐν πίστει εὐδοκιμεῖται.

Σοφ. Σειρ. 41,16 - Λοιπόν, και σεις εντραπήτε δια τα λόγια, τα οποία σας είπα και θα σας είπω. Δεν είναι βέβαια καλόν να συστέλλεται κανείς εις κάθε είδος εντροπής και όλα τα πράγματα δεν εκτιμώνται με ακρίβειαν εκ μέρους των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 41,17 - αἰσχύνεσθε ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς περὶ πορνείας καὶ ἀπὸ ἡγουμένου καὶ δυνάστου περὶ ψεύδους,

Σοφ. Σειρ. 41,17 - Ιδού, που πρέπει να αισθάνεσθε εντροπήν· να εντρέπεσθε την πορνείαν ενώπιον μάλιστα του πατρός και της μητρός σας· το ψεύδος ενώπιον του ηγεμόνος και του κατέχοντος εξουσίαν,

Σοφ. Σειρ. 41,18 - ἀπὸ κριτοῦ καὶ ἄρχοντος περὶ πλημμελείας, ἀπὸ συναγωγῆς καὶ λαοῦ περὶ ἀνομίας,

Σοφ. Σειρ. 41,18 - καταπάτησιν του Νομου ενώπιον δικαστού και άρχοντος και την κατηγορίαν εναντίον σας περί αδικίας εκ μέρους συγκεντρώσεως και λαού ολοκλήρου.

Σοφ. Σειρ. 41,19 - ἀπὸ κοινωνοῦ καὶ φίλου περὶ ἀδικίας καὶ ἀπὸ τόπου, οὗ παροικεῖς, περὶ κλοπῆς,

Σοφ. Σειρ. 41,19 - Να αισθάνεσθε εντροπήν δι' αδικίαν απέναντι του συντρόφου και φίλου σας, δια κλοπήν εις την πόλιν, όπου συ κατοικείς.

Σοφ. Σειρ. 41,20 - ἀπὸ ἀληθείας Θεοῦ καὶ διαθήκης καὶ ἀπὸ πήξεως ἀγκῶνος ἐπ᾽ ἄρτοις,

Σοφ. Σειρ. 41,20 - Εντροπήν επίσης εμπρός εις την αλήθειαν και την διαθήκην του Θεού και ακόμη δια το στήριγμα του αγκώνος της χειρός σας όταν παρακάθεσθε εις τράπεζαν φαγητού.

Σοφ. Σειρ. 41,21 - ἀπὸ σκορακισμοῦ λήψεως καὶ δόσεως καὶ ἀπὸ ἀσπαζομένων περὶ σιωπῆς,

Σοφ. Σειρ. 41,21 - Να εντρέπεσθε τας παρανόμους δοσοληψίας, και όταν οι άλλοι σας χαιρετούν, σεις δε σιωπάτε.

Σοφ. Σειρ. 41,22 - ἀπὸ ὁράσεως γυναικὸς ἑταίρας καὶ ἀπὸ ἀποστροφῆς προσώπου συγγενοῦς,

Σοφ. Σειρ. 41,22 - Εντροπή είναι να παρατηρής μίαν γυναίκα διεφθαρμένην και να αποστρέφης το πρόσωπόν σου από συγγενή σου.

Σοφ. Σειρ. 41,23 - ἀπὸ ἀφαιρέσεως μερίδος καὶ δόσεως καὶ ἀπὸ κατανοήσεως γυναικὸς ὑπάνδρου,

Σοφ. Σειρ. 41,23 - Να αφαιρής από κάποιον το δίκαιον μερίδιόν του η το δώρον του, και να περιεργάζεσαι με πονηρίαν γυναίκα ύπανδρον.

Σοφ. Σειρ. 41,24 - ἀπὸ περιεργείας παιδίσκης αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐπιστῇς ἐπὶ τὴν κοίτην αὐτῆς·

Σοφ. Σειρ. 41,24 - Εντροπή είναι, να έχης μεγάλην οικειότητα με την υπηρέτριάν σου· πρόσεξε μη πλησίασης εις την κλίνην της.

Σοφ. Σειρ. 41,25 - ἀπὸ φίλων περὶ λόγων ὀνειδισμοῦ, καὶ μετὰ τὸ δοῦναι μὴ ὀνείδιζε,

Σοφ. Σειρ. 41,25 - Να εντραπής δια προσβλητικούς λόγους εναντίον των φίλων σου, όταν δε εκείνοι ευρεθούν εις ανάγκην, συ δε τους βοηθήσης, πρόσεξε μη θίξης την αξιοπρέπειάν των.

Σοφ. Σειρ. 41,26 - ἀπὸ δευτερώσεως καὶ λόγου ἀκοῆς, καὶ ἀπὸ ἀποκαλύψεων λόγων κρυφίων·

Σοφ. Σειρ. 41,26 - Θεώρει εντροπήν σου το να επαναλαμβάνης και να διηγήσαι κάθε τι, το οποίον ακούεις, και προ παντός να αποκαλύψης εκείνα, τα οποία ως μυστικά σου έχουν λεχθή.

Σοφ. Σειρ. 41,27 - καὶ ἔσῃ αἰσχυντηρὸς ἀληθινῶς καὶ εὑρίσκων χάριν ἔναντι παντὸς ἀνθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 41,27 - Ετσι φερόμενος θα απκτησης την αληθινήν και αξιέπαινον εντροπήν και θα ευρίσκης πάντοτε χάριν και εκτίμησιν εκ μέρους όλων των ανθρώπων.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 42

Σοφ. Σειρ. 42,1 - Μὴ περὶ τούτων αἰσχυνθῇς, καὶ μὴ λάβῃς πρόσωπον τοῦ ἁμαρτάνειν·

Σοφ. Σειρ. 42,1 - Δι' αυτά όμως, τα οποία εν συνεχεία θα σου είπω, δεν πρέπει ποτέ να εντρέπεσαι· και μη επηρεασθής από πρόσωπα, οιαδήποτε και αν είναι, ώστε να παρεκκλίνης εις την αμαρτίαν.

Σοφ. Σειρ. 42,2 - περὶ νόμου Ὑψίστου καὶ διαθήκης καὶ περὶ κρίματος δικαιῶσαι τὸν ἀσεβῆ,

Σοφ. Σειρ. 42,2 - Να μη αισθάνεσαι εντροπήν, όταν πρόκειται περί του σεβασμού προς τον νόμον του Υψίστου και προς την διαθήκην του. Μη

εντραπής να εκδώσης ορθήν απόφασιν, η οποία αποδίδει το δίκαιον και προς αυτόν ακόμη τον ασεβή.

Σοφ. Σειρ. 42,3 - περὶ λόγου κοινωνοῦ καὶ ὁδοιπόρων καὶ περὶ δόσεως κληρονομίας ἑταίρων,

Σοφ. Σειρ. 42,3 - Μη εντραπής, να κάμης δικαίους λογαριασμούς με τον σύντροφόν σου και προς αυτούς ακόμη τους διαβάτας, όπως επίσης και όταν πρόκειται να αποδώσης ο,τι ανήκει στους φίλους σου.

Σοφ. Σειρ. 42,4 - περὶ ἀκριβείας ζυγοῦ καὶ σταθμίων, περὶ κτήσεως πολλῶν καὶ ὀλίγων,

Σοφ. Σειρ. 42,4 - Φρόντιζε να είναι ακριβής η ζυγαριά και τα ζύγια της και να αποκτήσης πολλά η ολίγα, αδιάφορον, με δικαιοσύνην όμως.

Σοφ. Σειρ. 42,5 - περὶ διαφόρου πράσεως ἐμπόρων καὶ περὶ παιδείας τέκνων πολλῆς καὶ οἰκέτῃ πονηρῷ πλευρὰν αἱμάξαι.

Σοφ. Σειρ. 42,5 - Μη εντραπής δια το νόμιμον κέρδος εκ της πωλήσεως στους εμπόρους, δια την πλήρη και ορθήν διαπαιδαγώγησιν των τέκνων, δια την σκληράν μέχρις αιματώσεως τιμωρίαν του πονηρού δούλου.

Σοφ. Σειρ. 42,6 - ἐπὶ γυναικὶ πονηρᾷ καλὸν σφραγίς, καὶ ὅπου χεῖρες πολλαί, κλεῖσον·

Σοφ. Σειρ. 42,6 - Εάν στο σπίτι υπάρχη φιλοπερίεργος και κακή γυναίκα, καλόν είναι να τίθεται κλειδί εις τα διάφορα είδη του οίκου· επίσης έχε όλα κλειδωμένα εκεί, όπου υπάρχουν πολλά χέρια, έτοιμα να αρπάξουν.

Σοφ. Σειρ. 42,7 - ὃ ἐὰν παραδίδως, ἐν ἀριθμῷ καὶ σταθμῷ, καὶ δόσις καὶ λῆψις, πάντα ἐν γραφῇ·

Σοφ. Σειρ. 42,7 - Μη εντραπής να μετράς και να ζυγίζης με ακρίβειαν κάθε τι, που δίδεις στους ανθρώπους σου, και να καταγράφης κάθε δοσοληψίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 42,8 - περὶ παιδείας ἀνοήτου καὶ μωροῦ καὶ ἐσχατογήρου κρινομένου πρὸς νέους· καὶ ἔσῃ πεπαιδευμένος ἀληθινῶς καὶ δεδοκιμασμένος ἔναντι παντὸς ζῶντος.

Σοφ. Σειρ. 42,8 - Μη εντραπής, να ελέγχης τον μωρόν και τον ανόητον, όπως επίσης και άνθρωπον, ο οποίος αν και ευρίσκεται εις βαθύ γήρας, φιλονεικεί με νεαρούς. Ετσι θα αναδειχθής πράγματι μορφωμένος και θα αποκτήσης την εκτίμησιν εκ μέρους όλων των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 42,9 - Θυγάτηρ πατρὶ ἀπόκρυφος ἀγρυπνία, καὶ ἡ μέριμνα αὐτῆς ἀφιστᾷ ὕπνον· ἐν νεότητι αὐτῆς μήποτε παρακμάσῃ, καὶ συνῳκηκυῖα μήποτε μισηθῇ·

Σοφ. Σειρ. 42,9 - Η κόρη είναι δια τον πατέρα κρυφή μεγάλη φροντίς, και η μέριμνα δι' αυτήν του διώχνει τον ύπνον. Ανησυχεί ο πατέρας, μήπως τυχόν και παρέλθη η νεότης, το άνθος της ηλικίας της, και μείνη ανύπανδρος· ακόμη δε μήπως και μισηθή από τον άνδρα, τον οποίον έχει συζευχθή.

Σοφ. Σειρ. 42,10 - ἐν παρθενίᾳ μήποτε βεβηλωθῇ καὶ ἐν τοῖς πατρικοῖς αὐτῆς ἔγκυος γένηται· μετὰ ἀνδρὸς οὖσα μήποτε παραβῇ, καὶ συνῳκηκυῖα, μήποτε στειρωθῇ.

Σοφ. Σειρ. 42,10 - Μηπως κατά τον χρόνον της παρθενικής της ζωής διαφθαρή και καταστή έγκυος στο πατρικό της σπίτι· μήπως, όταν νόμιμος σύζυγος πλέον ανδρός, καταπατήση την συζυγικήν πίστιν η συνοικούσα με τον άνδρα της μείνη στείρα.

Σοφ. Σειρ. 42,11 - ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακήν, μήποτε ποιήσῃ σε ἐπίχαρμα ἐχθροῖς, λαλιὰν ἐν πόλει καὶ ἔκκλητον λαοῦ, καὶ καταισχύνῃ σε ἐν πλήθει πολλῶν.

Σοφ. Σειρ. 42,11 - Να έχης συνεχή και αυστηράν προσοχήν εις αδιάντροπον κόρην σου, δια να μη σε κάμη καταγέλαστον στους εχθρούς σου, κακόν μολόγημα εις την πόλιν, διασυρμόν υπό των πολιτών και σε κατεντροπιάση εν μέσω πλήθους ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 42,12 - παντὶ ἀνθρώπῳ μὴ ἔμβλεπε ἐν κάλλει καὶ ἐν μέσῳ γυναικῶν μὴ συνέδρευε·

Σοφ. Σειρ. 42,12 - Μη βλέπης γοητευμένος το κάλλος οιουδήποτε ανθρώπου και μη κάθεσαι ανάμεσα εις γυναίκας,

Σοφ. Σειρ. 42,13 - ἀπὸ γὰρ ἱματίων ἐκπορεύεται σὴς καὶ ἀπὸ γυναικὸς πονηρία γυναικός.

Σοφ. Σειρ. 42,13 - διότι όπως από τα ενδύματα βγαίνη ο σκόρος, έτσι και από την γυναίκα πηγάζει η γυναικεία πονηρία.

Σοφ. Σειρ. 42,14 - κρείσσων πονηρία ἀνδρὸς ἢ ἀγαθοποιὸς γυνή, καὶ γυνὴ καταισχύνουσα εἰς ὀνειδισμόν.

Σοφ. Σειρ. 42,14 - Προτιμοτέρα είναι η φανερά κακία του ανδρός, παρά η υποκριτική εξυπηρετική γυναίκα, και ακόμη περισσότερον γυναίκα, η οποία κατεντροπιάζει και εξευτελίζει τον άνδρα.

Σοφ. Σειρ. 42,15 - Μνησθήσομαι δὴ τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ ἃ ἑώρακα ἐκδιηγήσομαι· ἐν λόγοις Κυρίου τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 42,15 - Και τώρα θα φέρω εις την μνήμην μου τα θαυμαστά έργα του Κυρίου. Θα διηγηθώ εκείνα, τα οποία είδα και έμαθα. Με τα παντοδύναμα προστάγματά του εδημιούργησεν ο Κυριος πάντα τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 42,16 - ἥλιος φωτίζων κατὰ πᾶν ἐπέβλεψε, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ πλῆρες τὸ ἔργον αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 42,16 - Ο ήλιος φωτίζει τα πάντα και καθιστά φανερά τα πάντα, ώστε να φαίνεται το πλήρες δόξης έργον του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 42,17 - οὐκ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις Κύριος ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἃ ἐστερέωσε Κύριος ὁ παντοκράτωρ στηριχθῆναι ἐν δόξῃ αὐτοῦ τὸ πᾶν.

Σοφ. Σειρ. 42,17 - Ο Κυριος δεν έδωσε την απαιτουμένην δύναμιν ούτε εις αυτούς τους αγίους, να διηγούνται όλα αυτού τα θαυμαστά έργα, τα οποία ο Κυριος ο παντοκράτωρ εστερέωσεν, ώστε το σύμπαν να υφίσταται, δια να διηγήται την δόξαν του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 42,18 - ἄβυσσον καὶ καρδίαν ἐξίχνευσε καὶ ἐν πανουργεύμασιν αὐτῶν διενοήθη· ἔγνω γὰρ ὁ Κύριος πᾶσαν εἴδησιν καὶ ἐνέβλεψεν εἰς σημεῖον αἰῶνος,

Σοφ. Σειρ. 42,18 - Ο Κυριος εξιχνιάζει τους ωκεανούς και τας καρδίας των ανθρώπων, γνωρίζει επακριβώς όλας τας σκέψεις και τα έργα αυτών· διότι ο Κυριος κατέχει κάθε γνώσιν και βλέπει όλα τα χρονικά σημεία των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 42,19 - ἀπαγγέλλων τὰ παρεληλυθότα καὶ ἐπεσόμενα καὶ ἀποκαλύπτων ἴχνη ἀποκρύφων.

Σοφ. Σειρ. 42,19 - Αναγγέλλει παρελθόντα και μέλλοντα, αποκαλύπτει τα απόκρυφα πράγματα μέχρι και του τελευταίου ίχνους των.

Σοφ. Σειρ. 42,20 - οὐ παρῆλθεν αὐτὸν πᾶν διανόημα, οὐκ ἐκρύβη ἀπ᾿ αὐτοῦ οὐδὲ εἷς λόγος.

Σοφ. Σειρ. 42,20 - Καμμία σκέψις ανθρώπων δεν του διαφεύγει· κανένας λόγος δεν μένει κρυμμένος από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 42,21 - τὰ μεγαλεῖα τῆς σοφίας αὐτοῦ ἐκόσμησε, καὶ ὡς ἔστι πρὸ τοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα· οὔτε προσετέθη οὔτε ἠλαττώθη, καὶ οὐ προσεδεήθη οὐδενὸς συμβούλου.

Σοφ. Σειρ. 42,21 - Τα μεγαλειώδη έργα της πανσοφίας του διεκόσμησε και ενηρμόνισε. Αυτός υπάρχει αναλλοίωτος προ πάντων των αιώνων και αυτός θα μείνη ανά τους αιώνας· ούτε προσετέθη τίποτε στο άπειρον μεγαλείον του, ούτε και αφηρέθη, ούτε και έχει ανάγκην από κανένα σύμβουλον.

Σοφ. Σειρ. 42,22 - ὡς πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπιθυμητὰ καὶ ὡς σπινθῆρός ἐστι θεωρῆσαι.

Σοφ. Σειρ. 42,22 - Ποσον επιθυμητά είναι όλα τα μεγαλειώδη έργα του! Αλλά ο,τι είναι ενας σπινθήρ απέναντι του ηλίου, έτσι είναι αυτά που βλέπομεν, έναντι εκείνων που δεν βλέπομεν.

Σοφ. Σειρ. 42,23 - πάντα ταῦτα ζῇ καὶ μένει εἰς τὸν αἰῶνα ἐν πάσαις χρείαις, καὶ πάντα ὑπακούει.

Σοφ. Σειρ. 42,23 - Ολα αυτά ζουν και μένουν στους αιώνας δι' όλας τας ανάγκας, και τα πάντα υπακούουν εις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 42,24 - πάντα δισσά, ἓν κατέναντι τοῦ ἑνός, καὶ οὐκ ἐποίησεν οὐδὲν ἐλλεῖπον·

Σοφ. Σειρ. 42,24 - Τα πάντα είναι ανά δύο, το ένα απέναντι του άλλου. Και κανένα δεν το εδημιούργησεν ατελές.

Σοφ. Σειρ. 42,25 - ἓν τοῦ ἑνὸς ἐστερέωσε τὰ ἀγαθά, καὶ τίς πλησθήσεται ὁρῶν δόξαν αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 42,25 - Το ένα συμπληρώνει και υπογραμμίζει την ωραιότητα των άλλων αγαθών. Ποιός ποτέ θα χορτάση βλέπων την δόξαν του Κυρίου;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 43

Σοφ. Σειρ. 43,1 - Γαυρίασμα ὕψους στερέωμα καθαριότητος, εἶδος οὐρανοῦ ἐν ὁράματι δόξης.

Σοφ. Σειρ. 43,1 - Η μεγαλοπρέπεια του ύψους, η καθαρότης και διαφάνεια του ουρανίου στερεώματος, η εμφάνισις του ουρανού εις όλην την θαυμαστήν δόξαν του είναι καταπληκτικόν θέαμα.

Σοφ. Σειρ. 43,2 - ἥλιος ἐν ὀπτασίᾳ διαγγέλων ἐν ἐξόδῳ, σκεῦος θαυμαστόν, ἔργον Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 43,2 - Ο ήλιος, αμέσως μόλις μετά την ανατολήν του εμφανισθή, διαγγέλλει την μεγαλοπρέπειαν του Θεού. Είναι θαυμαστόν δημιούργημα, έργον του Υψίστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 43,3 - ἐν μεσημβρίᾳ αὐτοῦ ἀναξηραίνει χώραν, καὶ ἐναντίον καύματος αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται;

Σοφ. Σειρ. 43,3 - Αυτός κατά την μεσημβρίαν ξηραίνει την χώραν· εναντίον δε της θερμότητός του ποιός είναι δυνατόν να αντισταθή;

Σοφ. Σειρ. 43,4 - κάμινον φυσῶν ἐν ἔργοις καύματος, τριπλασίως ἥλιος ἐκκαίων ὄρη· ἀτμίδας πυρώδεις ἐκφυσῶν καὶ ἐκλάμπων ἀκτῖνας ἀμαυροῖ ὀφθαλμούς.

Σοφ. Σειρ. 43,4 - Ο τεχνίτης φυσά την κάμινον του πυρός δια τα έργα του. Ο ήλιος όμως πολλαπλασίως θερμός καίει όρη, κάμνει να αναδίδωνται πυρώδεις ατμοί. Εκτοξεύων δε τας ολολάμπρους ακτίνας του θαμβώνει τους οφθαλμούς των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 43,5 - μέγας Κύριος ὁ ποιήσας αὐτόν, καὶ ἐν λόγοις αὐτοῦ κατέσπευσε πορείαν. -

Σοφ. Σειρ. 43,5 - Μέγας είναι ο Κυριος, ο οποίος εδημιούργησε τον ήλιον. Ο δε ήλιος, υπακούων εις τας διαταγάς του δημιουργού, ακολουθεί πιστώς την διατεταγμένην πορείαν του.

Σοφ. Σειρ. 43,6 - Καὶ ἡ σελήνη ἐν πᾶσιν εἰς καιρὸν αὐτῆς, ἀνάδειξιν χρόνων καὶ σημεῖον αἰῶνος.

Σοφ. Σειρ. 43,6 - Και η σελήνη εις όλα και εις όλας τας ώρας της πάντοτε ακριβής δεικνύει τας εποχάς του έτους και είναι αιώνιον σημείον.

Σοφ. Σειρ. 43,7 - ἀπὸ σελήνης σημεῖον ἑορτῆς, φωστὴρ μειούμενος ἐπὶ συντελείας.

Σοφ. Σειρ. 43,7 - Από την σελήνην καθορίζονται αι ημέραι των εορτών. Είναι φωστήρ, του οποίου το φως με την πάροδον των ημερών ολιγοστεύει μέχρι πλήρους εκλείψεως.

Σοφ. Σειρ. 43,8 - μὴν κατὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐστιν, αὐξανομένη θαυμαστῶς ἐν ἀλλοιώσει, σκεῦος παρεμβολῶν ἐν ὕψει, ἐν στερεώματι οὐρανοῦ ἐκλάμπων.

Σοφ. Σειρ. 43,8 - Χαρις εις αυτήν διακρίνεται ο ένας μήνας από τον άλλον. Αυξάνεται κατά τρόπον θαυμαστόν εις τας διαφόρους φάσεις της. Είναι φωτεινόν αντικείμενον ανάμεσα εις τας στρατιάς των αστέρων, εκλάμπουσα στο στερέωμα του ουρανού.

Σοφ. Σειρ. 43,9 - κάλλος οὐρανοῦ, δόξα ἄστρων, κόσμος φωτίζων ἐν ὑψίστοις Κυρίου·

Σοφ. Σειρ. 43,9 - Ομορφιά του ουρανού είναι η λαμπρότης των αστέρων· ολόφωτα κοσμήματα, που φωτίζουν τα ουράνια όψη του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 43,10 - ἐν λόγοις ἁγίου στήσονται κατὰ κρίμα καὶ οὐ μὴ ἐκλυθῶσιν ἐν φυλακαῖς αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 43,10 - Δια του λόγου του αγίου Θεού υπάρχουν εις τας θέσεις των οι αστέρες, σύμφωνα με την διαταγήν που έλαβαν, και ποτέ δεν θα παραλύσουν από κόπον εν τη εκπληρώσει της αποστολής των.

Σοφ. Σειρ. 43,11 - ἰδὲ τόξον καὶ εὐλόγησον τὸν ποιήσαντα αὐτό, σφόδρα ὡραῖον ἐν τῷ αὐγάσματι αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 43,11 - Παρατήρησε το ουράνιον τόξον και δοξολόγησε τον Δημιουργόν του, διότι είναι καταπληκτικώς ωραίον με την λαμπράν του εμφάνισιν.

Σοφ. Σειρ. 43,12 - ἐγύρωσεν οὐρανὸν ἐν κυκλώσει δόξης, χεῖρες Ὑψίστου ἐτάνυσαν αὐτό. -

Σοφ. Σειρ. 43,12 - Ολόγυρα περικλείει τον ουρανόν με τον φωτεινόν του κύκλον· αι χείρες του Υψίστου Θεού το έχουν τεντώσει.

Σοφ. Σειρ. 43,13 - Προστάγματι αὐτοῦ κατέσπευσε χιόνα καὶ ταχύνει ἀστραπὰς κρίματος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 43,13 - Δια της προσταγής του Κυρίου πίπτει το χιόνι εις την γην. Ο Κυριος αποστέλλει τας ταχείας αστραπάς εις τιμωρίαν των παρανόμων και προς εκτέλεσιν των δικαίων αποφάσεών του.

Σοφ. Σειρ. 43,14 - διὰ τοῦτο ἠνεῴχθησαν θησαυροί, καὶ ἐξέπτησαν νεφέλαι ὡς πετεινά·

Σοφ. Σειρ. 43,14 - Με το πρόσταγμά του ήνοιξαν τα θησαυροφυλάκια του ουρανού και ωσάν πτηνά επέταξαν αι νεφέλαι.

Σοφ. Σειρ. 43,15 - ἐν μεγαλείῳ αὐτοῦ ἴσχυσε νεφέλας, καὶ διεθρύβησαν λίθοι χαλάζης·

Σοφ. Σειρ. 43,15 - Δια της μεγαλειώδους δυνάμεώς του πυκνώνει τας νεφέλας και η χάλαζα πίπτει κάτω σαν θρύμματα λίθων.

Σοφ. Σειρ. 43,16 - καὶ ἐν ὀπτασίαις αὐτοῦ σαλευθήσεται ὄρη, ἐν θελήματι πνεύσεται νότος.

Σοφ. Σειρ. 43,16 - Με τας εμφανίσεις αυτού σαλεύονται τα όρη και με το θέλημά του πνέει ο νότιος άνεμος.

Σοφ. Σειρ. 43,17 - φωνὴ βροντῆς αὐτοῦ ὠδίνησε γῆν καὶ καταιγὶς Βορέου καὶ συστροφὴ πνεύματος.

Σοφ. Σειρ. 43,17 - Η φωνή της βροντής του προκαλεί ωδίνας τοκετού εις την γην. Ερχεται από τον βορράν καταιγίς και ανεμοστρόβιλος.

Σοφ. Σειρ. 43,18 - ὡς πετεινὰ καθιπτάμενα πάσσει χιόνα, καὶ ὡς ἀκρὶς καταλύουσα ἡ κατάβασις αὐτῆς· κάλλος λευκότητος αὐτῆς ἐκθαυμάσει ὀφθαλμός, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑετοῦ αὐτῆς ἐκστήσεται καρδία.

Σοφ. Σειρ. 43,18 - Σκορπίζει και αποθέτει το χιόνι εις την γην, ωσάν πτηνά που πετώντα καταβαίνουν. Κατεβαίνουν αι νιφάδες του χιονιού, ωσάν τις ακρίδες που καλύπτουν την γην. Το κάλλος της λευκότητός της θαμβώνει τα μάτια και η καρδία του ανθρώπου καταπλήσσεται, καθώς την βλέπει, ωσάν βροχή να πίπτη.

Σοφ. Σειρ. 43,19 - καὶ πάχνην ὡς ἅλα ἐπὶ γῆς χέει, καὶ παγεῖσα γίνεται σκολόπων ἄκρα.

Σοφ. Σειρ. 43,19 - Χυνει την πάχνην επάνω εις την γην ωσάν αλάτι· και όταν αυτή παγώση, γίνεται ωσάν τας αιχμάς των ακανθών.

Σοφ. Σειρ. 43,20 - ψυχρὸς ἄνεμος Βορέης πνεύσει, καὶ παγήσεται κρύσταλλος ἐφ᾿ ὕδατος· ἐπὶ πᾶσαν συναγωγὴν ὕδατος καταλύσει, καὶ ὡς θώρακα ἐνδύσεται τὸ ὕδωρ.

Σοφ. Σειρ. 43,20 - Θα πνεύση κατόπιν παγωμένος βορηάς, θα πήξη το νερό και θα γίνη κρύσταλλος. Ο πάγος εκτείνεται παντού, όπου υπάρχουν ύδατα, και καλύπτει το νερό ωσάν με θώρακα.

Σοφ. Σειρ. 43,21 - καταφάγεται ὄρη καὶ ἔρημον ἐκκαύσει καὶ ἀποσβέσει χλόην ὡς πῦρ.

Σοφ. Σειρ. 43,21 - Κατατρώγει ο πάγος τα όρη, καίει την έρημον, και ωσάν φωτιά κατακαίει την χλόην.

Σοφ. Σειρ. 43,22 - ἴασις πάντων κατὰ σπουδὴν ὁμίχλη, δρόσος ἀπαντῶσα ἀπὸ καύσωνος ἱλαρώσει. -

Σοφ. Σειρ. 43,22 - Ταχεία θεραπεία από όλας τας βλάβας του πάγου είναι τα νέφη, η δε δροσιά έπειτα από το καύμα δίδει άνεσιν.

Σοφ. Σειρ. 43,23 - Λογισμῷ αὐτοῦ ἐκόπασεν ἄβυσσον, καὶ ἐφύτευσεν ἐν αὐτῇ νήσους.

Σοφ. Σειρ. 43,23 - Συμφωνα με το σχέδιόν του ο Θεός εδάμασε την θάλασσαν και εφύτευσεν εντός αυτής νήσους.

Σοφ. Σειρ. 43,24 - οἱ πλέοντες τὴν θάλασσαν διηγοῦνται τὸν κίνδυνον αὐτῆς, καὶ ἀκοαῖς ὠτίων ἡμῶν θαυμάζομεν.

Σοφ. Σειρ. 43,24 - Οι ναυτιλλόμενοι, που διαπλέουν την θάλασσαν, διηγούνται τους κινδύνους, που συναντούν εις αυτήν· και ημείς ακούοντες τας διηγήσεις των θαυμάζομεν.

Σοφ. Σειρ. 43,25 - καὶ ἐκεῖ τὰ παράδοξα καὶ θαυμάσια ἔργα, ποικιλία παντὸς ζῴου, κτίσις κητῶν.

Σοφ. Σειρ. 43,25 - Και εκεί εις την θάλασσαν υπάρχουν παράδοξα και θαυμαστά δημιουργήματα, ποικίλα ζώα παντός είδους, διάφοροι φυλαί από μεγάλα κήτη.

Σοφ. Σειρ. 43,26 - δι᾿ αὐτὸν εὐοδοῖ ἄγγελος αὐτοῦ, καὶ ἐν λόγῳ αὐτοῦ σύγκειται πάντα.

Σοφ. Σειρ. 43,26 - Προς χάριν του Κυρίου ο αγγελικός κόσμος φέρει εις αίσιον πέρας τα έργα του, και δια του λόγου του τα πάντα τακτοποιούνται.

Σοφ. Σειρ. 43,27 - Πολλὰ ἐροῦμεν καὶ οὐ μὴ ἐφικώμεθα, καὶ συντέλεια λόγων· τὸ πᾶν ἐστιν αὐτός.

Σοφ. Σειρ. 43,27 - Πολλά ακόμη ημπορούμεν να είπωμεν, αλλά ποτέ δεν θα εξαντλήσωμεν το θέμα. Με μίαν λέξιν· Το παν είναι Αυτός.

Σοφ. Σειρ. 43,28 - δοξάζοντες ποῦ ἰσχύσομεν; αὐτὸς γὰρ ὁ μέγας παρὰ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 43,28 - Που θα εύρωμεν, λοιπόν, ημείς την δύναμιν να τον δοξάσωμεν επαξίως; Διότι αυτός είναι ο απείρως μέγας, υπεράνω από όλα τα έργα του.

Σοφ. Σειρ. 43,29 - φοβερὸς Κύριος καὶ σφόδρα μέγας, καὶ θαυμαστὴ ἡ δυναστεία αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 43,29 - Φοβερός είναι ο Κυριος και απείρως μέγας και θαυμαστή η δύναμίς του.

Σοφ. Σειρ. 43,30 - δοξάζοντες Κύριον ὑψώσατε, καθόσον ἂν δύνησθε, ὑπερέξει γὰρ καὶ ἔτι· καὶ ὑψοῦντες αὐτὸν πληθύνατε ἐν ἰσχύϊ· μὴ κοπιᾶτε, οὐ γὰρ μὴ ἐφίκησθε.

Σοφ. Σειρ. 43,30 - Δοξολογήσατε και ανυψώσατε τον Κυριον όσον ημπορείτε, διότι αυτός θα είναι πάντοτε ανώτερος από όλας τας δοξολογίας σας. Δι' αυτό, και όταν τον δοξολογήτε, πολλαπλασιάσατε την δύναμιν σας· μη κουράζεσθε, διότι ποτέ δεν θα φθάσετε εις την πρέπουσαν δι' εκείνον δοξολογίαν.

Σοφ. Σειρ. 43,31 - τίς ἑώρακεν αὐτὸν καὶ ἐκδιηγήσεται; καὶ τίς μεγαλυνεῖ αὐτὸν καθώς ἐστι;

Σοφ. Σειρ. 43,31 - Ποιός τον είδε και είναι επομένως εις θέσιν να διηγηθή τα περί αυτού; Και ποιός ημπορεί να τον δοξολογήση, όπως αυτός εις την πραγματικότητα είναι;

Σοφ. Σειρ. 43,32 - πολλὰ ἀπόκρυφά ἐστι μείζονα τούτων, ὀλίγα γὰρ ἑωράκαμεν τῶν ἔργων αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 43,32 - Πολλά θαυμαστά δημιουργήματά του και έργα του, κρυμμένα και άγνωστα, είναι ωραιότερα από εκείνα, που ημείς γνωρίζομεν. Διότι εις την πραγματικότητα ολίγα από τα έργα αυτού έχομεν ίδει.

Σοφ. Σειρ. 43,33 - πάντα γὰρ ἐποίησεν ὁ Κύριος, καὶ τοῖς εὐσεβέσιν ἔδωκε σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 43,33 - Διότι τα πάντα εδημιούργησεν ο Κυριος και αυτός έδωσε και δίδει σοφίαν στους ευσεβείς, να τα εννοούν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 44

ΠΑΤΕΡΩΝ ΥΜΝΟΣ

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Σοφ. Σειρ. 44,1 - Αἰνέσωμεν δὴ ἄνδρας ἐνδόξους καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν τῇ γενέσει.

Σοφ. Σειρ. 44,1 - Ας επαινέσωμεν τώρα τους ενδόξους άνδρας, τους προπάτορας ημών, κατά την σειράν της γενεαλογίας των.

Σοφ. Σειρ. 44,2 - πολλὴν δόξαν ἔκτισεν ὁ Κύριος, τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ ἀπ᾿ αἰῶνος.

Σοφ. Σειρ. 44,2 - Μεγάλην δόξαν ητοίμασεν ο Κυριος δι' αυτούς και το μεγαλείον του εφανέρωσεν εις αυτούς ευθύς εξ αρχής.

Σοφ. Σειρ. 44,3 - κυριεύοντες ἐν ταῖς βασιλείαις αὐτῶν καὶ ἄνδρες ὀνομαστοὶ ἐν δυνάμει· βουλεύοντες ἐν συνέσει αὐτῶν, ἀπηγγελκότες ἐν προφητείαις·

Σοφ. Σειρ. 44,3 - Υπήρξαν μερικοί από αυτούς κύριοι εις τα βασίλειά των, ονομαστοί δια την δύναμίν των, σύμβουλοι πλήρεις σοφίας, αναγγέλλοντες το θέλημα του Θεού, δια προφητικών αποκαλύψεων.

Σοφ. Σειρ. 44,4 - ἡγούμενοι λαοῦ ἐν διαβουλίοις καὶ συνέσει γραμματείας λαοῦ, σοφοὶ λόγοι ἐν παιδείᾳ αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 44,4 - Ηγεμόνες λαών, οι οποίοι με τας σύμβουλάς των, με την σοφίαν της μορφώσεώς των κατηύθυναν τους λαούς, εδίδασκον με τα σοφά των λόγια την αληθή μόρφωσιν.

Σοφ. Σειρ. 44,5 - ἐκζητοῦντες μέλη μουσικῶν καὶ διηγούμενοι ἔπη ἐν γραφῇ·

Σοφ. Σειρ. 44,5 - Αλλοι εκαλλιέργησαν την μουσικήν, μάλιστα δε τας ιεράς μελωδίας. Συνέθεσαν και παρέδωσαν γραπτώς επικά ποιήματα.

Σοφ. Σειρ. 44,6 - ἄνδρες πλούσιοι κεχορηγημένοι ἰσχύϊ, εἰρηνεύοντες ἐν παροικίαις αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 44,6 - Ανδρες πλούσιοι, προικισμένοι με δύναμιν, ζώντες ειρηνικώς στους τόπους της παραμονής των.

Σοφ. Σειρ. 44,7 - πάντες οὗτοι ἐν γενεαῖς ἐδοξάσθησαν, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν καύχημα.

Σοφ. Σειρ. 44,7 - Ολοι αυτοί εδοξάσθησαν από τους συγχρόνους των· ήσαν το καύχημα της εποχής των.

Σοφ. Σειρ. 44,8 - εἰσὶν αὐτῶν οἳ κατέλιπον ὄνομα τοῦ ἐκδιηγήσασθαι ἐπαίνους·

Σοφ. Σειρ. 44,8 - Μερικοί από αυτούς αφήκαν ένδοξον όνομα, ώστε και οι μεταγενέστεροι άνθρωποι να πλέκουν δι' αυτούς εγκώμια.

Σοφ. Σειρ. 44,9 - καὶ εἰσὶν ὧν οὐκ ἔστι μνημόσυνον καὶ ἀπώλοντο ὡς οὐχ ὑπάρξαντες καὶ ἐγένοντο ὡς οὐ γεγονότες καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν μετ᾿ αὐτούς.

Σοφ. Σειρ. 44,9 - Υπάρχουν όμως και μερικοί άλλοι, των οποίων ουδεμία ανάμνησις έχει διατηρηθή. Εχάθησαν, ως εάν δεν υπήρξαν· έγιναν, ως εάν δεν είχαν ποτέ γίνει. Κατά τον ίδιον τρόπον και τα τέκνα των υστέρα από αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 44,10 - ἀλλ᾿ ἢ οὗτοι ἄνδρες ἐλέους, ὧν αἱ δικαιοσύναι οὐκ ἐπελήσθησαν·

Σοφ. Σειρ. 44,10 - Αλλ' ιδού, ότι υπάρχουν και άνθρωποι των αγαθών έργων, των οποίων ανθρώπων αι αρεταί δεν έχουν λησμονηθή.

Σοφ. Σειρ. 44,11 - μετὰ τοῦ σπέρματος αὐτῶν διαμενεῖ ἀγαθὴ κληρονομία, ἔκγονα αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 44,11 - Η αγαθή των κληρονομία, το έντιμον όνομά των παραμένει εις τα παιδιά των. Συνεχίζεται στους απογόνους των.

Σοφ. Σειρ. 44,12 - ἐν ταῖς διαθήκαις ἔστη σπέρμα αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν δι᾿ αὐτούς·

Σοφ. Σειρ. 44,12 - Οι απόγονοί των παρέμειναν πιστοί εις τας μετά του Κυρίου συμφωνίας και τα τέκνα των ζουν ένδοξα χάρις εις την αρετήν των προγόνων των.

Σοφ. Σειρ. 44,13 - ἕως αἰῶνος μενεῖ σπέρμα αὐτῶν, καὶ ἡ δόξα αὐτῶν οὐκ ἐξαλειφθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 44,13 - Μέχρις αιώνων θα παραμείνουν οι απόγονοί των και η δόξα των δεν θα εξαφανισθή.

Σοφ. Σειρ. 44,14 - τὰ σώματα αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ζῇ εἰς γενεάς·

Σοφ. Σειρ. 44,14 - Τα σώματά των ενεταφιάσθησαν εν ειρήνη μετά μεγάλων τιμών και το όνομά των ζη εις τας γενεάς των γενεών.

Σοφ. Σειρ. 44,15 - σοφίαν αὐτῶν διηγήσονται λαοί, καὶ τὸν ἔπαινον ἐξαγγέλλει ἐκκλησία.

Σοφ. Σειρ. 44,15 - Οι λαοί θα διηγούνται την σοφίαν των και εις συγκεντρώσεις λαού θα διαλαλήται ο έπαινός των.

Σοφ. Σειρ. 44,16 - Ἐνὼχ εὐηρέστησε Κυρίῳ καὶ μετετέθη, ὑπόδειγμα μετανοίας ταῖς γενεαῖς.

Σοφ. Σειρ. 44,16 - Ο Ενώχ ευηρέστησε στον Κυριον και δια τούτο ανελήφθη ζων, αναδειχθείς υπόδειγμα μετανοίας δια τας κατόπιν γενεάς.

Σοφ. Σειρ. 44,17 - Νῶε εὑρέθη τέλειος δίκαιος, ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα· διὰ τοῦτον ἐγενήθη κατάλειμμα τῇ γῇ, ὅτε ἐγένετο κατακλυσμός·

Σοφ. Σειρ. 44,17 - Ο Νώε ευρέθη τέλειος και δίκαιος εις την εποχήν, κατά την οποίαν έμελλε να εκσπάση καταστρεπτική η οργή του Θεού εναντίον της αμαρτωλής ανθρωπότητας. Ευρέθη αυτός αντάλλαγμα και υγιής ρίζα δια την μέλλουσαν ανθρωπότητα. Χαρις εις αυτόν παρέμεινεν ένα κατάλειμμα ανθρώπων εις την γην, όταν έγινεν ο κατακλυσμός.

Σοφ. Σειρ. 44,18 - διαθῆκαι αἰῶνος ἐτέθησαν πρὸς αὐτόν, ἵνα μὴ ἐξαλειφθῇ κατακλυσμῷ πᾶσα σάρξ. -

Σοφ. Σειρ. 44,18 - Διαθήκαι αιωνίου κύρους εδόθησαν από τον Θεόν προς αυτόν, ότι δηλαδή δεν θα εξαλειφθή ποτέ ο ζωϊκός κόσμος δια νέου κατακλυσμού.

Σοφ. Σειρ. 44,19 - Ἀβραὰμ μέγας πατὴρ πλήθους ἐθνῶν, καὶ οὐχ εὑρέθη ὅμοιος ἐν τῇ δόξῃ·

Σοφ. Σειρ. 44,19 - Ο Αβραάμ ανεδείχθη μέγας πατριάρχης, γενάρχης πολλών εθνών, και κανείς άλλος όμοιος προς αυτόν κατά την δόξαν δεν παρουσιάσθη επί της γης.

Σοφ. Σειρ. 44,20 - ὃς συνετήρησε νόμον Ὑψίστου καὶ ἐγένετο ἐν διαθήκῃ μετ᾿ αὐτοῦ· ἐν σαρκὶ αὐτοῦ ἔστησε διαθήκην καὶ ἐν πειρασμῷ εὑρέθη πιστός.

Σοφ. Σειρ. 44,20 - Αυτός ετήρησε τον νόμον του Υψίστου Θεού και με αυτόν, ως εκπρόσωπον του ανθρωπίνου γένους, έγινεν η επίσημος Διαθήκη του Θεού· επεκυρώθη δε και επισημοποιήθη η Διαθήκη δια της περιτομής της σαρκός αυτού. Κατά δε τον μεγάλον πειρασμόν αυτός ανεδείχθη πιστός μέχρι τέλους.

Σοφ. Σειρ. 44,21 - διὰ τοῦτο ἐν ὅρκῳ ἔστησεν αὐτῷ ἐνευλογηθῆναι ἔθνη ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ, πληθῦναι αὐτὸν ὡς χοῦν τῆς γῆς καὶ ὡς ἄστρα ἀνυψῶσαι τὸ σπέρμα αὐτοῦ καὶ κατακληρονομῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης καὶ ἀπὸ ποταμοῦ ἕως ἄκρου γῆς.

Σοφ. Σειρ. 44,21 - Δια τούτο και ο Θεός με όρκον επισήμως και αμετακλήτως του υπεσχέθη, ότι θα λάβουν τας ευλογίας όλα τα έθνη δια μέσου του απογόνου του, ότι θα πληθύνη τους απογόνους του ωσάν την σκόνιν της γης· ωσάν τα άστρα του ουρανού θα ανυψώση εις αριθμόν και θα δοξάση τους απογόνους του. Θα δώση εις αυτούς κληρονομίαν από την μίαν θάλασσαν μέχρι της άλλης, από τον ένα ποταμόν έως τον άλλον, που ευρίσκεται στο άκρον της γης.

Σοφ. Σειρ. 44,22 - καὶ ἐν τῷ Ἰσαὰκ ἔστησεν οὕτως διὰ Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ εὐλογίαν πάντων ἀνθρώπων καὶ διαθήκην

Σοφ. Σειρ. 44,22 - Και στον Ισαάκ, προς χάριν του πατρός του, του Αβραάμ, ανενέωσε και εθεμελίωσε την Διαθήκην της ευλογίας του προς όλους τους ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 44,23 - καὶ κατέπαυσεν ἐπὶ κεφαλὴν Ἰακώβ. ἐπέγνω αὐτὸν ἐν εὐλογίαις αὐτοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν κληρονομίᾳ· καὶ διέστειλε μερίδας αὐτοῦ, ἐν φυλαῖς ἐμέρισε δεκαδύο.

Σοφ. Σειρ. 44,23 - Αυτή η Διαθήκη επανεπαύθη επί της κεφαλής του Ιακώβ. Επεβεβαίωσεν εις αυτόν τας ευλογίας του και του έδωσε την γην της Επαγγελίας ως κληρονομίαν του. Αυτός διεμοίρασεν εις δώδεκα περιοχάς την γην της Επαγγελίας δια τας δώδεκα φυλάς.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 45

Σοφ. Σειρ. 45,1 - Καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἄνδρα ἐλέους εὑρίσκοντα χάριν ἐν ὀφθαλμοῖς πάσης σαρκός, ἠγαπημένον ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, Μωυσῆν, οὗ τὸ μνημόσυνον ἐν εὐλογίαις·

Σοφ. Σειρ. 45,1 - Από τους απογόνους του Ιακώβ ανέδειξεν άνδρα ενάρετον, ο οποίος εκέρδησε την ευμένειαν και τον σεβασμόν όλων των ανθρώπων, ηγαπημένον από τον Θεόν. Τον Μωϋσέα, του οποίου η ανάμνησις συνοδεύεται πάντοτε με επαίνους.

Σοφ. Σειρ. 45,2 - ὡμοίωσεν αὐτὸν δόξῃ ἁγίων καὶ ἐμεγάλυνεν αὐτὸν ἐν φόβοις ἐχθρῶν·

Σοφ. Σειρ. 45,2 - Του εδωσε δόξαν ομοίαν με την δόξαν των αγίων, τον κατέστησε μέγαν και φοβερόν δια τους εχθρούς.

Σοφ. Σειρ. 45,3 - ἐν λόγοις αὐτοῦ σημεῖα κατέπαυσεν, ἐδόξασεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον βασιλέων· ἐνετείλατο αὐτῷ πρὸς λαὸν αὐτοῦ καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τῆς δόξης αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 45,3 - Δια των λόγων ο Μωϋσής επροκάλει και κατέπαυε θαυματουργικά σημεία ενώπιον του Φαραώ και των Αιγυπτίων και ετσι ο Θεός τον εδόξασε ενώπιον βασιλέων. Ο Κυριος δια μέσου αυτού έδωκεν εντολάς προς τον λαόν του και εφανέρωσεν εις αυτόν ένα μέρος της απείρου δόξης του.

Σοφ. Σειρ. 45,4 - ἐν πίστει καὶ πραΰτητι αὐτὸν ἡγίασεν, ἐξελέξατο αὐτὸν ἐκ πάσης σαρκός·

Σοφ. Σειρ. 45,4 - Τον ανέδειξε και τον καθιέρωσεν άγιον ένεκα της πίστεως και της πραότητός του. Αυτόν ανάμεσα από όλους τους Ισραηλίτας εξέλεξεν ως αρχηγόν του λαού.

Σοφ. Σειρ. 45,5 - ἠκούτισεν αὐτὸν τῆς φωνῆς αὐτοῦ καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν εἱς τὸν γνόφον καὶ ἔδωκεν αὐτῷ κατὰ πρόσωπον ἐντολάς, νόμον ζωῆς καὶ ἐπιστήμης διδάξαι τὸν Ἰακὼβ διαθήκην καὶ κρίματα αὐτοῦ τὸν Ἰσραήλ. -

Σοφ. Σειρ. 45,5 - Τον ηξίωσε της τιμής και τον έκαμε να ακούση την φωνήν αυτού και τον εισήγαγεν εις την φωτεινήν νεφέλην επάνω στο όρος Σινά, του έδωσε πρόσωπον προς πρόσωπον τας εντολάς, ένα Νομον ζωής και σοφίας, δια να διδάξη τους απογόνους του Ιακώβ την Διαθήκην του, τας δικαίας αυτού κρίσεις στον λαόν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,6 - Ἀαρὼν ὕψωσεν ἅγιον ὅμοιον αὐτῷ ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐκ φυλῆς Λευΐ·

Σοφ. Σειρ. 45,6 - Ομοιον προς τον Μωϋσέα άγιον ανεδειζεν ο Θεός τον αδελφόν του, τον Ααρών, από την φυλήν Λευϊ.

Σοφ. Σειρ. 45,7 - ἔστησεν αὐτῷ διαθήκην αἰῶνος καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἱερατείαν λαοῦ· ἐμακάρισεν αὐτὸν ἐν εὐκοσμίᾳ καὶ περιέζωσεν αὐτὸν στολὴν δόξης·

Σοφ. Σειρ. 45,7 - Εστερέωσε δι' αυτού Διαθήκην αιωνίου κύρους, εχάρισεν εις αυτόν την ιερωσύνην δια τον ισραηλιτικόν λαόν, τον ανέδειξε μακάριον δια των ιερατικών αμφίων με τα οποία τον εστόλισε, τον περιέβαλε με την ένδοξον αρχιερατικήν στολήν.

Σοφ. Σειρ. 45,8 - ἐνέδυσεν αὐτὸν συντέλειαν καυχήματος καὶ ἐστερέωσεν αὐτὸν σκεύεσιν ἰσχύος, περισκελῆ καὶ ποδήρη καὶ ἐπωμίδα,

Σοφ. Σειρ. 45,8 - Ενέδυσεν αυτόν με τελείαν ένδοξον μεγαλοπρεπή στολήν, τον περιέβαλεν ισοβίως με ενδύματα μεγάλης δυνάμεως, περισκελίδα, ποδήρη χιτώνα και επωμίδα.

Σοφ. Σειρ. 45,9 - καὶ ἐκύκλωσεν αὐτὸν ῥοΐσκοις χρυσοῖς, κώδωσι πλείστοις κυκλόθεν, ἠχῆσαι φωνὴν ἐν βήμασιν αὐτοῦ, ἀκουστὸν ποιῆσαι ἦχον ἐν ναῷ εἰς μνημόσυνον υἱοῖς λαοῦ αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 45,9 - Ολόγυρα στο κάτω μέρος του χιτώνος του ετοποθέτησε χρυσά ομοιώματα ροδιών, με πλείστους κωδωνίσκους ολόγυρα, ώστε με τα βήματα του αρχιερέως να αντηχούν οι κωδωνίσκοι· να ακούεται ο ήχος των, καθώς εκείνος θα εισήρχετο εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, ώστε να έχουν πάντοτε ζωηρώς υπ' όψιν των οι Ισραηλίται την ιερότητα του τόπου και τα τελούμενα εκεί.

Σοφ. Σειρ. 45,10 - στολῇ ἁγίᾳ, χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ καὶ πορφύρᾳ, ἔργῳ ποικιλτοῦ, λογείῳ κρίσεως, δήλοις ἀληθείας, κεκλωσμένῃ κόκκῳ, ἔργῳ τεχνίτου,

Σοφ. Σειρ. 45,10 - Τον ενέδυσε με αγίαν στολήν υφασμένην με χρυσόν, με υάκινθον και πορφύραν, έργον ειδικού κεντητού. Με το λογείον της κρίσεως, δια του οποίου εκφράζεται η θεία βουλή και αλήθεια, κατεσκευασμένον με κλωστήν ερυθράν, έργον ειδικού τεχνίτου.

Σοφ. Σειρ. 45,11 - λίθοις πολυτελέσι γλύμματος σφραγῖδος, ἐν δέσει χρυσίου, ἔργῳ λιθουργοῦ, εἰς μνημόσυνον ἐν γραφῇ κεκολαμμένῃ κατ᾽ ἀριθμὸν φυλῶν Ἰσραήλ·

Σοφ. Σειρ. 45,11 - Εις αυτό υπήρχον πολύτιμοι ανάγλυφοι λίθοι, ως σφραγίδες, που συνεδέοντο μεταξύ των δια χρυσού, έργον και αυτό ειδικού γλύπτου, ώστε ο λαός βλέπων την ανάγλυφον αυτήν γραφήν, να ενθυμήται τα ονόματα των δώδεκα φυλών του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,12 - στέφανον χρυσοῦν ἐπάνω κιδάρεως, ἐκτύπωμα σφραγῖδος ἁγιάσματος, καύχημα τιμῆς, ἔργον ἰσχύος, ἐπιθυμήματα ὀφθαλμῶν κοσμούμενα ὡραῖα·

Σοφ. Σειρ. 45,12 - Επίσης έθεσε στέφανον χρυσούν επάνω εις την κίθαριν, η οποία έφερεν ανάγλυφον, ως σφραγίδα, ιεράν επιγραφήν, τιμητικόν καύχημα, έργον μεγάλης τέχνης, ωραίον θέαμα των οφθαλμών, υπέροχα κοσμήματα.

Σοφ. Σειρ. 45,13 - πρὸ αὐτοῦ οὐ γέγονε τοιαῦτα ἕως αἰῶνος, οὐκ ἐνεδύσατο ἀλλογενὴς πλὴν τῶν υἱῶν αὐτοῦ μόνον καὶ τὰ ἔκγονα αὐτοῦ διαπαντός.

Σοφ. Σειρ. 45,13 - Προ αυτού δεν είχαν γίνει τέτοιες μεγαλοπρεπείς στολές και ούτε θα γίνουν έως του αιώνος. Κανείς αλλογενής και κανείς ξένος προς το ιερατικόν γένος, δεν εφόρεσε τέτοιες στολές, πλην μόνον των υιών αυτού και των ιδικών του απογόνων δια μέσου των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 45,14 - θυσίαι αὐτοῦ ὁλοκαρπωθήσονται καθημέραν ἐνδελεχῶς δίς.

Σοφ. Σειρ. 45,14 - Θυσίαι ολοκαυτώματος θα προσφέρωνται καθημερινώς από αυτόν δύο φορές την ημέραν.

Σοφ. Σειρ. 45,15 - ἐπλήρωσε Μωσῆς τὰς χεῖρας καὶ ἔχρισεν αὐτὸν ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ· ἐγενήθη αὐτῷ εἰς διαθήκην αἰώνιον καὶ ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἐν ἡμέραις οὐρανοῦ λειτουργεῖν αὐτῷ ἅμα καὶ ἱερατεύειν καὶ εὐλογεῖν τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 45,15 - Ο Μωϋσής εγέμισε τα χέρια του με το άγιον έλαιον και τον έχρισε. Αυτό δε έγινεν αιώνιος νόμος δι' αυτόν και τους απογόνους του, όσον υπάρχει ο ουρανός και η γη, να είναι δηλαδή αυτοί λειτουργοί και ιερείς και να ευλογούν τον λαόν εν τω Ονόματί του.

Σοφ. Σειρ. 45,16 - ἐξελέξατο αὐτὸν ἀπὸ παντὸς ζῶντος προσαγαγεῖν κάρπωσιν Κυρίῳ, θυμίαμα καὶ εὐωδίαν εἰς μνημόσυνον, ἐξιλάσκεσθαι περὶ τοῦ λαοῦ σου.

Σοφ. Σειρ. 45,16 - Αυτόν εξέλεξεν από όλους τους ανθρώπους της γης, δια να προσφέρη θυσίαν στον Κυριον, θυμίαμα και αρώματα, εις μνήμην αυτών και δια την εξιλέωσιν των αμαρτιών του λαού.

Σοφ. Σειρ. 45,17 - ἔδωκεν αὐτὸν ἐν ἐντολαῖς αὐτοῦ ἐξουσίαν ἐν διαθήκαις κριμάτων διδάξαι τὸν Ἰακὼβ τὰ μαρτύρια καὶ ἐν νόμῳ αὐτοῦ φωτίσαι Ἰσραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,17 - Δια των εντολών του έδωκεν εις αυτόν εξουσίαν επί των ιερών παρακαταθηκών του Νομου, να διδάξη τους απογόνους του Ιακώβ τα μαρτύρια Κυρίου και να διαφωτίζη τους Ισραηλίτας με τον θείον Νομον.

Σοφ. Σειρ. 45,18 - ἐπισυνέστησαν αὐτῷ ἀλλότριοι καὶ ἐζήλωσαν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἄνδρες οἱ περὶ Δαθὰν καὶ Ἀβειρὼν καὶ ἡ συναγωγὴ Κορὲ ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ·

Σοφ. Σειρ. 45,18 - Επανεστάτησαν εναντίον του μερικοί ξένοι προς την ιερωσύνην, τον εζηλοφθόνησαν εις την έρημον, οι άνδρες δηλαδή οι περί τον Δαθάν και τον Αβειρών, η συγκέντρωσις του Κορέ, πλήρεις οργής και θυμού.

Σοφ. Σειρ. 45,19 - εἶδε Κύριος καὶ οὐκ εὐδόκησε, καὶ συνετελέσθησαν ἐν θυμῷ ὀργῆς· ἐποίησεν αὐτοῖς τέρατα καταναλῶσαι ἐν πυρὶ φλογὸς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 45,19 - Ο Κυριος τους είδε και δεν ηυδόκησεν εις τα πονηρά αυτών έργα. Δια τούτο και εξωλοθρεύθησαν με την δικαίαν οργήν και τον θυμόν του Κυρίου. Εκαμεν εναντίον αυτών καταπληκτικά έργα τιμωρίας, ώστε να καταφαγωθούν από τας φλόγας του πυρός.

Σοφ. Σειρ. 45,20 - καὶ προσέθηκεν Ἀαρὼν δόξαν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν· ἀπαρχὰς πρωτογεννημάτων ἐμέρισεν αὐτῷ, ἄρτον πρώτοις ἡτοίμασε πλησμονήν·

Σοφ. Σειρ. 45,20 - Εις δε τον Ααρών προσέθεσε και άλλην δόξαν, και έδωκεν εις αυτόν κληρονομίαν· επεδίκασεν ως μερίδιόν του τας απαρχάς των προϊόντων της γης και προ παντός πλούσιον άρτον χορτασμού δι' αυτόν και τους ιερείς.

Σοφ. Σειρ. 45,21 - καὶ γὰρ θυσίας Κυρίου φάγονται, ἃς ἔδωκεν αὐτῷ τε καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 45,21 - Διότι μέρος από τας προσφερομένας στον Κυριον θυσίας έπρεπε να δίδεται προς τροφήν αυτού και των απογόνων του.

Σοφ. Σειρ. 45,22 - πλὴν ἐν γῇ λαοῦ οὐ κληρονομήσει, καὶ μερὶς οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἐν λαῷ, αὐτὸς γὰρ μερίς σου καὶ κληρονομία. -

Σοφ. Σειρ. 45,22 - Πλην όμως δεν παρεχώρησε καμμίαν έκτασιν γης ως κληρονομίαν του μεταξύ του λαού· δεν υπάρχει δι' αυτόν κληρονομικόν μερίδιον μεταξύ του λαού· διότι ο ίδιος ο Θεός του είπεν· Εγώ είμαι μερίδιον και κληρονομία σου.

Σοφ. Σειρ. 45,23 - Καὶ Φινεὲς υἱὸς Ἐλεάζαρ τρίτος εἰς δόξαν ἐν τῷ ζηλῶσαι αὐτὸν ἐν φόβῳ Κυρίου καὶ στῆναι αὐτὸν ἐν τροπῇ λαοῦ, ἐν ἀγαθότητι προθυμίας ψυχῆς αὐτοῦ· καὶ ἐξιλάσατο περὶ τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,23 - Ο Φινεές, ο υιός του Ελεάζαρ, είναι ο τρίτος ένδοξος ανήρ, ο οποίος διεκρίθη δια τον ζήλον αυτού και τον φόβον του Κυρίου. Αυτός, όταν κατεστρέφετο ο λαός δια τας αμαρτίας του, εστάθη όρθιος με αγαθήν την διάθεσιν της ψυχής και εξιλέωσε την οργήν του Θεού δια τον λαόν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,24 - διὰ τοῦτο ἐστάθη αὐτῷ διαθήκη εἰρήνης προστατεῖν ἁγίων καὶ λαοῦ αὐτοῦ, ἵνα αὐτῷ ᾖ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἱερωσύνης μεγαλεῖον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοφ. Σειρ. 45,24 - Δια τούτο μία συμφωνία ειρήνης εστερεώθη με αυτόν, δια της οποίας αυτός ανεδείχθη αρχηγός των ιερέων του λαού του, δια να ανήκη εις αυτόν και στους απογόνους του δια μέσου των γενεών το μεγαλειώδες αξίωμα της ιερωσύνης.

Σοφ. Σειρ. 45,25 - καὶ διαθήκην τῷ Δαυὶδ υἱῷ Ἰεσσαὶ ἐκ φυλῆς Ἰούδα, κληρονομία βασιλέως υἱοῦ ἐξ υἱοῦ μόνου· κληρονομία Ἀαρὼν καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 45,25 - Οπως βραδύτερον εδόθη παρά του Θεού επίσημος υπόσχεσις στον Δαδίδ, τον υιόν του Ιεσσαί τον καταγόμενον από την φυλήν του Ιούδα, ότι η βασιλική κληρονομία και διαδοχή θα ανήκη μόνον στον οίκον του, μεταβιβαζομένη από τον ένα υιόν στον άλλον, έτσι και η ιερωσύνη του Ααρών θα μετεβιβάζετο κληρονομικώς στους απογόνους του.

Σοφ. Σειρ. 45,26 - δῴη ὑμῖν σοφίαν ἐν καρδίᾳ ὑμῶν κρίνειν τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα μὴ ἀφανισθῇ τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν εἰς γενεὰς αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 45,26 - Είθε, ω αρχιερείς, να δώση ο Θεός εις την καρδίαν και την διάνοιάν σας σοφίαν, δια να δικάζετε τον λαόν του με δικαιοσύνην, δια να μη αφανισθούν αυτά τα αγαθά σας και η δόξα σας κατά τας μελλούσας γενεάς.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 46

Σοφ. Σειρ. 46,1 - Κραταιὸς ἐν πολέμοις Ἰησοῦς Ναυῆ καὶ διάδοχος Μωυσῆ ἐν προφητείαις, ὃς ἐγένετο κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μέγας ἐπὶ σωτηρίᾳ ἐκλεκτῶν αὐτοῦ ἐκδικῆσαι ἐπεγειρομένους ἐχθρούς, ὅπως κατακληρονομήσῃ τὸν Ἰσραήλ.

Σοφ. Σειρ. 46,1 - Γενναίος και ισχυρός εις πολέμους ανεδείχθη ο Ιησούς του Ναυή, διάδοχος του Μωϋσέως εις τας προφητείας του Θεού, κατά πάντα άξιος του ονόματός του, μέγας δια την σωτηρίαν του εκλεκτού λαού και δια την τιμωρίαν των εξεγειρομένων εναντίον των Ισραηλιτών εχθρών, δια να δώση την Παλαιστίνην ως κληρονομίαν στον λαόν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 46,2 - ὡς ἐδοξάσθη ἐν τῷ ἐπᾶραι χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἐκτεῖναι ῥομφαίαν ἐπὶ πόλεις.

Σοφ. Σειρ. 46,2 - Ποσον ένδοξος ανεδείχθη κάθε φοράν, που ύψωνε τα χέρια του εναντίον των εχθρών και ενέσπα την ρομφαίαν του εναντίον των εχθρικών πόλεων!

Σοφ. Σειρ. 46,3 - τίς πρότερον αὐτοῦ οὕτως ἔστη; τοὺς γὰρ πολεμίους Κύριος αὐτὸς ἐπήγαγεν.

Σοφ. Σειρ. 46,3 - Ποίος προηγουμένως από αυτόν ανεδείχθη τόσον σταθερός και ακατανίκητος εις τας μάχας, όσον αυτός; Δια της χειρός Ιησού του Ναυή ο ίδιος ο Κυριος ωδηγούσε τους εχθρούς στον όλεθρον.

Σοφ. Σειρ. 46,4 - οὐχὶ ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀνεπόδισεν ὁ ἥλιος καὶ μία ἡμέρα ἐγενήθη πρὸς δύο;

Σοφ. Σειρ. 46,4 - Δεν είναι αυτός, που με απλήν διαταγήν του, με μίαν κίνησιν της χειρός του, εσταμάτησε τον ήλιον στον ουρανόν και μία ημέρα έγινεν ωσάν δύο;

Σοφ. Σειρ. 46,5 - ἐπεκαλέσατο τὸν Ὕψιστον δυνάστην ἐν τῷ θλῖψαι αὐτὸν ἐχθροὺς κυκλόθεν, καὶ ἐπήκουσεν αὐτῶν μέγας Κύριος ἐν λίθοις χαλάζης δυνάμεως κραταιᾶς·

Σοφ. Σειρ. 46,5 - Επεκαλέσθη τον παντοδύναμον Κυριον βοηθόν, όταν επίεζε τους εχθρούς ολόγυρα, και ο παντοδύναμος ήκουσε και εδέχθη την προσευχήν του και απέστειλε λίθους χαλάζης ισχυράς δυνάμεως.

Σοφ. Σειρ. 46,6 - κατέῤῥαξεν ἐπ᾿ ἔθνος πόλεμον καὶ ἐν καταβάσει ἀπώλεσεν ἀνθεστηκότας, ἵνα γνῶσιν ἔθνη πανοπλίαν αὐτοῦ ὅτι ἐναντίον Κυρίου ὁ πόλεμος αὐτοῦ· καὶ γὰρ ἐπηκολούθησεν ὀπίσω δυνάστου. -

Σοφ. Σειρ. 46,6 - Επέπεσε κατά τρόπον καταρρακτώδη εναντίον του εχθρικού εκείνου έθνους και εις την κατωφέρειαν Βεθαιρών εξωλόθρευσε τους αντισταθέντας εχθρούς, δια να μάθουν όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, ποία είναι η πανοπλία Ιησού του Ναυή, και ότι ο πόλεμος, τον οποίον αυτός διεξήγεν, ήτο ενώπιον του Κυρίου. Διότι Ο Ιησούς του Ναυύ ηκολούθει πάντοτε τας εντολάς του Παντοδυνάμου.

Σοφ. Σειρ. 46,7 - Καὶ ἐν ἡμέραις Μωυσέως ἐποίησεν ἔλεος, αὐτὸς καὶ Χάλεβ υἱὸς Ἰεφοννῆ, ἀντιστῆναι ἔναντι ἐκκλησίας, κωλῦσαι λαὸν ἀπὸ ἁμαρτίας καὶ κοπάσαι γογγυσμὸν πονηρίας.

Σοφ. Σειρ. 46,7 - Και κατά τας ημέρας του Μωϋσέως έργον ευσεβείας έπραξεν αυτός και ο Χαλεβ, υιός του Ιεφοννή, με το να αντισταθή εναντίον της επαναστατημένης συγκεντρώσεως του λαού, δια να εμποδίση αυτόν από την αμαρτίαν και να κατευνάση τον αμαρτωλόν γογγυσμόν.

Σοφ. Σειρ. 46,8 - καὶ αὐτοὶ δύο ὄντες διεσώθησαν ἀπὸ ἑξακοσίων χιλιάδων πεζῶν, εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς κληρονομίαν, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι.

Σοφ. Σειρ. 46,8 - Δια την ευσέβειάν των οι δύο αυτοί μόνοι διεσώθησαν μεταξύ των εξακοσίων χιλιάδων των εις την έρημον πεζοπορούντων των Εβραίων. Τοτε, που ο Θεός ωδηγούσε αυτούς, δια να κληρονομήσουν την γην της Επαγγελίας, την ρέουσαν γάλα και μέλι.

Σοφ. Σειρ. 46,9 - καὶ ἔδωκεν ὁ Κύριος τῷ Χάλεβ ἰσχύν, καὶ ἕως γήρους διέμεινεν αὐτῷ ἐπιβῆναι αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς γῆς, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κατέσχε κληρονομίαν,

Σοφ. Σειρ. 46,9 - Ο δε Κυριος έδωσε δύναμιν στον Χαλεβ, η οποία και διετηρήθη μέχρι των γηρατείων του, ώστε αυτός να ανέλθη και εις αυτά ακόμη τα υψηλά όρη της κληροδοτηθείσης εις αυτόν περιοχής. Οι δε απόγονοί του κατέλαβον και διετήρησαν αυτήν την κληρονομίαν,

Σοφ. Σειρ. 46,10 - ὅπως ἴδωσι πάντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ὅτι καλὸν τὸ πορεύεσθαι ὀπίσω Κυρίου. -

Σοφ. Σειρ. 46,10 - δια να ιδουν όλοι οι Ισραηλίται, ότι είναι καλόν και ωφέλιμον να ακολουθή κανείς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 46,11 - Καὶ οἱ κριταί, ἕκαστος τῷ αὐτοῦ ὀνόματι, ὅσων οὐκ ἐξεπόρνευσεν ἡ καρδία καὶ ὅσοι οὐκ ἀπεστράφησαν ἀπὸ Κυρίου, εἴη τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐν εὐλογίαις·

Σοφ. Σειρ. 46,11 - Ας ενθυμηθώμεν όμως και τους Κριτάς τον καθένα με το όνομά του· εκείνους των οποίων η καρδία δεν διεφθάρη, ώστε να παρασυρθούν εις την αμαρτωλήν λατρείαν των ειδώλων και δεν απεμακρύνθησαν από τον Κυριον. Ας είναι η μνήμη των γεμάτη εγκώμια και ευλογίας!

Σοφ. Σειρ. 46,12 - τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἀναθάλοι ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀντικαταλλασσόμενον ἐφ᾽ υἱοῖς δεδοξασμένων αὐτῶν. -

Σοφ. Σειρ. 46,12 - Ας αναθάλλουν και ευφρανθούν στους τάφους τα οστά των και το όνομά των ας ανανεώνεται και ας μένη πάντοτε εις τα παιδιά των ενδόξων αυτών ανδρών.

Σοφ. Σειρ. 46,13 - Ἠγαπημένος ὑπὸ Κυρίου αὐτοῦ Σαμουὴλ προφήτης Κυρίου κατέστησε βασιλείαν καὶ ἔχρισεν ἄρχοντας ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 46,13 - Ο Σαμουήλ, ο προφήτης του Κυρίου, ο ηγαπημένος από τον Κυριον, αυτός εγκατέστησε το βασιλικόν πολίτευμα μεταξύ των Ισραηλιτών και έχρισε βασιλείς δια τον λαόν του.

Σοφ. Σειρ. 46,14 - ἐν νόμῳ Κυρίου ἔκρινε συναγωγήν, καὶ ἐπεσκέψατο Κύριος τὸν Ἰακώβ·

Σοφ. Σειρ. 46,14 - Συμφωνα με τον νόμον του Κυρίου διοικούσε και εδίκαζε τον λαόν του Ιακώβ, ο δε Κυριος επεσκέπτετο τότε τον Ισραηλιτικόν λαόν.

Σοφ. Σειρ. 46,15 - ἐν πίστει αὐτοῦ ἠκριβάσθη προφήτης καὶ ἐγνώσθη ἐν πίστει αὐτοῦ πιστὸς ὁράσεως.

Σοφ. Σειρ. 46,15 - Δια της αξιοπιστίας του απεδείχθη ακριβής και αληθινός προφήτης. Χαρις εις αυτήν την ευθύτητά του ανεγνωρίσθη αξιόπιστος εις τα αποκαλυπτικά του οράματα.

Σοφ. Σειρ. 46,16 - καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Κύριον δυνάστην ἐν τῷ θλῖψαι ἐχθροὺς αὐτοῦ κυκλόθεν ἐν προσφορᾷ ἀρνὸς γαλαθηνοῦ·

Σοφ. Σειρ. 46,16 - Επεκαλέσθη με θερμήν προσευχήν τον παντοδύναμον Κυριον, όταν οι εχθροί είχαν πιέσει από όλα τα μέρη τους Ισραηλίτας, προσφέρων προς εκείνον ως θυσίαν αμνόν γάλακτος.

Σοφ. Σειρ. 46,17 - καὶ ἐβρόντησεν ἀπ᾿ οὐρανοῦ Κύριος καὶ ἐν ἤχῳ μεγάλῳ ἀκουστὴν ἐποίησε τὴν φωνὴν αὐτοῦ

Σοφ. Σειρ. 46,17 - Ο Κυριος εδέχθη την προσευχήν του, εβρόντησε δια των κεραυνών τυύ από τον ουρανόν και με μεγάλον πάταγον έκαμε να ακουσθή η φωνή Του.

Σοφ. Σειρ. 46,18 - καὶ ἐξέτριψεν ἡγουμένους Τυρίων καὶ πάντας ἄρχοντας Φυλιστιείμ.

Σοφ. Σειρ. 46,18 - Συνέτριψε και εξεπάστρεψε τους αρχηγούς των Τυρίων και όλους τους άρχοντας των Φιλισταίων.

Σοφ. Σειρ. 46,19 - καὶ πρὸ καιροῦ κοιμήσεως αἰῶνος ἐπεμαρτύρατο ἔναντι Κυρίου καὶ χριστοῦ αὐτοῦ· χρήματα καὶ ἕως ὑποδημάτων ἀπὸ πάσης σαρκὸς οὐκ εἴληφα· καὶ οὐκ ἐνεκάλεσεν αὐτῷ ἄνθρωπος.

Σοφ. Σειρ. 46,19 - Προ δε της ώρας της αιωνίου αναπαύσεώς του επικαλούμενος ως μάρτυράς του τον Θεόν και τον χρισμένον βασιλέα, είπεν ενώπιον του λαού· “Ποτέ από κανένα από σας δεν επήρα χρήματα ούτε τίποτε άλλο μέχρις ακόμη και των υποδημάτων”. Κανείς δε Ισραηλίτης δεν ευρέθη να διατυπώση κατηγορίαν τινά εναντίον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 46,20 - καὶ μετὰ τὸ ὑπνῶσαι αὐτὸν ἐπροφήτευσε καὶ ὑπέδειξε βασιλεῖ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ καὶ ἀνύψωσεν ἐκ γῆς τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐν προφητείᾳ ἐξαλεῖψαι ἀνομίαν λαοῦ.

Σοφ. Σειρ. 46,20 - Και αφού εκοιμήθη εις την αιώνιον ανάπαυσιν προανήγγειλε και έδειξεν στον βασιλέα Σαούλ τον θάνατόν του και από τα βάθη της γης ύψωσε την προφητικήν φωνήν του, δια να εξαλείψη τα αμαρτήματα του λαού.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 47

Σοφ. Σειρ. 47,1 - Καὶ μετὰ τοῦτο ἀνέστη Νάθαν προφητεύειν ἐν ἡμέραις Δαυίδ.

Σοφ. Σειρ. 47,1 - Επειτα παρουσιάσθη ο Ναθαν, δια να εξαγγέλλη το θέλημα του Κυρίου ως προφήτης κατά την εποχήν του Δαβίδ.

Σοφ. Σειρ. 47,2 - ὥσπερ στέαρ ἀφωρισμένον ἀπὸ σωτηρίου, οὕτως Δαυὶδ ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.

Σοφ. Σειρ. 47,2 - Οπως ξεχωρίζεται το λίπος κατά την ειρηνιήην επί τη σωτηρία θυσίαν, έτσι, και ο Δαβίδ εξελέγη ανάμεσα από όλους τους

Ισραηλίτας.

Σοφ. Σειρ. 47,3 - ἐν λέουσιν ἔπαιξεν ὡς ἐν ἐρίφοις καὶ ἐν ἄρκοις ὡς ἐν ἄρνασι προβάτων.

Σοφ. Σειρ. 47,3 - Αυτός κατά την νεανικήν του ηλικίαν έπαιζε με τους λέοντας ωσάν με τα ερίφια, και με τας άρκτους ωσάν με τα αρνιά των προβάτων.

Σοφ. Σειρ. 47,4 - ἐν νεότητι αὐτοῦ οὐχὶ ἀπέκτεινε γίγαντα καὶ ἐξῇρεν ὀνειδισμὸν ἐκ λαοῦ ἐν τῷ ἐπᾶραι χεῖρα ἐν λίθῳ σφενδόνης καὶ καταβαλεῖν γαυρίαμα τοῦ Γολιάθ;

Σοφ. Σειρ. 47,4 - Ο Δαβίδ κατά την νεανικήν του ηλικίαν αυτός δεν εφόνευσε τον γίγαντα εκείνον τον Γολιάθ και αφήρεσε την καταισχύνην και την ύβριν από τον λαόν του Ισραήλ, όταν εσήκωσε το χέρι του, δια να εκσφενδονίση τον λίθον και να καταρρίψη την αλαζονείαν του Γολιάθ;

Σοφ. Σειρ. 47,5 - ἐπεκαλέσατο γὰρ Κύριον τὸν Ὕψιστον καὶ ἔδωκεν ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ κράτος ἐξᾶραι ἄνθρωπον δυνατὸν ἐν πολέμῳ, ἀνυψῶσαι κέρας λαοῦ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 47,5 - Παρεκάλεσε τον Υψιστον Κυριον, και εκείνος έδωσεν εις την δεξιάν του χείρα δύναμιν, ώστε να εξοντώση άνθρωπον δυνατόν στον πόλεμον και να ανυψώση την δύναμιν του λαού του.

Σοφ. Σειρ. 47,6 - οὕτως ἐν μυριάσιν ἐδόξασαν αὐτὸν καὶ ᾔνεσαν αὐτὸν ἐν εὐλογίαις Κυρίου ἐν τῷ φέρεσθαι αὐτῷ διάδημα δόξης·

Σοφ. Σειρ. 47,6 - Ετσι δε και τον εδόξασαν αι γυναίκες, διότι εφόνευσε μυριάδας εχθρών και του έψαλαν εγκώμια με ευλογίας προς τον Κυριον, όταν του προσέφεραν ένδοξον διάδημα, την βασιλείαν.

Σοφ. Σειρ. 47,7 - ἐξέτριψε γὰρ ἐχθροὺς κυκλόθεν καὶ ἐξουδένωσε Φυλιστιεὶμ τοὺς ὑπεναντίους· ἕως σήμερον συνέτριψεν αὐτῶν κέρας.

Σοφ. Σειρ. 47,7 - Συνέτριψε τους γύρω εχθρούς και εξουδένωσε τους εχθρούς, τους Φιλισταίους. Τα συντριπτικά του κτυπήματα τους κρατούν μέχρι σήμερον αδύνατους και ταπεινωμένους.

Σοφ. Σειρ. 47,8 - ἐν παντὶ ἔργῳ αὐτοῦ ἔδωκεν ἐξομολόγησιν ἁγίῳ Ὑψίστῳ ῥήματι δόξης· ἐν πάσῃ καρδίᾳ αὐτοῦ ὕμνησε καὶ ἠγάπησε τὸν ποιήσαντα αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 47,8 - Εις όλα όμως αυτού τα θαυμαστά έργα εδοξολογούσε και ευχαριστούσε τον Αγιον, τον Υψιστον Κυριον, με ύμνους δοξολογίας, και υμνολόγησε και ηγάπησε τον ποιητήν του με όλην του την καρδίαν.

Σοφ. Σειρ. 47,9 - καὶ ἔστησε ψαλτῳδοὺς κατέναντι τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐξ ἠχοῦς αὐτῶν γλυκαίνειν μέλη·

Σοφ. Σειρ. 47,9 - Εγκατέστησε ψάλτας μετά οργάνων εμπρός από το θυσιαστήριον, ώστε από τον ήχον των μουσικών συνθέσεων να ακούωνται γλυκείαι αελωδίαι.

Σοφ. Σειρ. 47,10 - ἔδωκεν ἐν ἑορταῖς εὐπρέπειαν καὶ ἐκόσμησε καιροὺς μέχρι συντελείας ἐν τῷ αἰνεῖν αὐτοὺς τὸ ἅγιον ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἀπὸ πρωΐ ἠχεῖν τὸ ἁγίασμα.

Σοφ. Σειρ. 47,10 - Εδωκεν ιδιαιτέραν μεγαλοπρέπειαν εις τας εορτάς, ιδιαιτέραν λαμποότητα εις τας εορτασίμους εποχάς, και εις όλας τας λεπτομερείας ώρισε να υμνολογούν οι ψάλται το άγιον όνομα του Θεού και να αντηχούν από της πρωΐας αι ψαλμωδίαι εις την αγίαν Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Σοφ. Σειρ. 47,11 - Κύριος ἀφεῖλε τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ ἀνύψωσεν εἰς αἰῶνα τὸ κέρας αὐτοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην βασιλέων καὶ θρόνον δόξης ἐν τῷ Ἰσραήλ. -

Σοφ. Σειρ. 47,11 - Ο Κυριος αφήρεσε τας αμαρτίας του, εμεγάλυνε την δύναμίν του ακατάλυτον στους αιώνας, και εδωσεν εις αυτόν την υπόσχεσιν περί βασιλέων, που θα ανεδεικνύοντο από τους απογόνους του, και ανέδειξεν ένδοξον τον θρόνον του στον Ισροηλιτικόν λαόν.

Σοφ. Σειρ. 47,12 - Μετὰ τοῦτον ἀνέστη υἱὸς ἐπιστήμων καὶ δι᾿ αὐτὸν κατέλυσεν ἐν πλατυσμῷ·

Σοφ. Σειρ. 47,12 - Επειτα από αυτόν ενεφανίσθη ο σοφός υιός του ο Σολομών, ο οποίος χάριν του Δαβίδ έζησε με άνεσιν και ευτυχίαν

Σοφ. Σειρ. 47,13 - Σαλωμὼν ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, ᾧ ὁ Θεὸς κατέπαυσε κυκλόθεν, ἵνα στήσῃ οἶκον ἐπ᾿ ὀνόματι αὐτοῦ καὶ ἑτοιμάσῃ ἁγίασμα εἰς τὸν αἰῶνα.

Σοφ. Σειρ. 47,13 - Ο Σολομών εβασίλευσεν εις καιρόν ειρήνης. Προς χάριν του ο Θεός κατέπαυσε κάθε πόλεμον κύκλω του, ώστε αυτός απερίσπαστος να ανοικοδομήση τον ναόν επ' ονόματι του Θεού και να ετοιμάση το ιερόν του Κυρίου στον αιώνα

Σοφ. Σειρ. 47,14 - ὡς ἐσοφίσθης ἐν νεότητί σου καὶ ἐνεπλήσθης ὡς ποταμὸς συνέσεως.

Σοφ. Σειρ. 47,14 - Ω Σολομών, πόσον σοφός υπήρξες κατά την νεότητά σου! Εγέμισες από σοφίαν, όπως πλημμυρίζη ο ποταμός από ύδατα.

Σοφ. Σειρ. 47,15 - γῆν ἐπεκάλυψεν ἡ ψυχή σου, καὶ ἐνέπλησας ἐν παραβολαῖς αἰνιγμάτων·

Σοφ. Σειρ. 47,15 - Η μεγάλη σοφή σου διάνοια εσκέπασε την γην, την εγέμισες με σοφά και βαθυστόχαστα αποφθέγματα!

Σοφ. Σειρ. 47,16 - εἰς νήσους πόῤῥω ἀφίκετο τὸ ὄνομά σου, καὶ ἠγαπήθης ἐν τῇ εἰρήνῃ σου·

Σοφ. Σειρ. 47,16 - Το όνομά σου έφθασεν εις τας γύρω μακρυνάς νήσους και ηγαπήθης δια την ειρηνικήν βασιλείαν σου.

Σοφ. Σειρ. 47,17 - ἐν ᾠδαῖς καὶ παροιμίαις καὶ παραβολαῖς καὶ ἐν ἑρμηνείαις ἀπεθαύμασάν σε χῶραι.

Σοφ. Σειρ. 47,17 - Ολαι αι χώραι σε εθαύμασαν δια τας ωδάς σου, τας παροιμίας σου, τας παραβολάς σου και τας σοφάς εξηγήσεις, που έδιδες.

Σοφ. Σειρ. 47,18 - ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐπικεκλημένου Θεοῦ Ἰσραήλ, συνήγαγες ὡς κασσίτερον τὸ χρυσίον καὶ ὡς μόλυβδον ἐπλήθυνας ἀργύριον.

Σοφ. Σειρ. 47,18 - Εν ονόματι Κυρίου του Θεού σου, ο οποίος είναι Θεός του ισραηλιτικού λαού, συνεκέντρωσες το χρυσίον, ωσάν τον κασσίτερον, και απροσμέτρητον πλήθος αργυρίου, ωσάν τον μόλυβδον.

Σοφ. Σειρ. 47,19 - παρανέκλινας τὰς λαγόνας σου γυναιξὶ καὶ ἐνεξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου·

Σοφ. Σειρ. 47,19 - Παρεδόθης όμως δια φιληδονίαν εις τας γυναίκας και έδωκες εις αυτάς εξουσίαν επί του σώματός σου.

Σοφ. Σειρ. 47,20 - ἔδωκας μῶμον ἐν τῇ δόξῃ σου καὶ ἐβεβήλωσας τὸ σπέρμα σου ἐπαγαγεῖν ὀργὴν ἐπὶ τὰ τέκνα σου καὶ κατενύγην ἐπὶ τῇ ἀφροσύνῃ σου,

Σοφ. Σειρ. 47,20 - Εξ αιτίας των πτώσεών σου αυτών προσήψες κηλίδας στο ένδοξον όνομά σου, εβεβήλωσες τους απογόνους σου, ώστε να επέλθη η οργή του Θεού εναντίον των τέκνων σου. Εγώ, όταν επληροφορηθην αυτά, επόνεσα βαθύτατα και έκλαυσα δι' αυτήν σου την αφροσύνην.

Σοφ. Σειρ. 47,21 - γενέσθαι δίχα τυραννίδα καὶ ἐξ Ἐφραὶμ ἄρξαι βασιλείαν ἀπειθῆ.

Σοφ. Σειρ. 47,21 - Εγινες αιτία να διαιρεθή το βασίλειόν σου εις δύο και η φυλή Εφραίμ να γίνη αρχηγός εις μίαν βασιλείαν ανυπάκουον και ασεβή.

Σοφ. Σειρ. 47,22 - ὁ δὲ Κύριος οὐ μὴ καταλίπῃ τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ διαφθείρῃ ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ ἐξαλείψῃ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἔκγονα καὶ σπέρμα τοῦ ἀγαπήσαντος αὐτὸν οὐ μὴ ἐξάρῃ· καὶ τῷ Ἰακὼβ ἔδωκε κατάλειμμα καὶ τῷ Δαυὶδ ἐξ αὐτοῦ ῥίζαν. -

Σοφ. Σειρ. 47,22 - Ομως ο Κυριος δεν θα απαρνηθή το έλεός του και δεν θα επιτρέψη κανένα εκ των έργων του να καταστραφή. Δεν θα εξολοθρεύση τους απογόνους του Δαβίδ, του εκλεκτού αυτού ανθρώπου του. Δεν θα εξαφανίση το σπέρμα του Δαβίδ, ο οποίος τόσον τον είχεν αγαπήσει, θα αφήση στον Ιακώβ απογόνους και στον Δαβίδ μίαν ρίζαν, που θα εξέλθη από αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 47,23 - Καὶ ἀνεπαύσατο Σαλωμὼν μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ κατέλιπε μετ᾿ αὐτὸν ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ λαοῦ ἀφροσύνην καὶ ἐλασσούμενον συνέσει, Ῥοβοάμ, ὃς ἀπέστησε λαὸν ἐκ βουλῆς αὐτοῦ, καὶ Ἱεροβοὰμ υἱὸν Ναβάτ, ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραὴλ καὶ ἔδωκε τῷ Ἐφραὶμ ὁδὸν ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 47,23 - Οταν ο Σολομών ανεπαύθη μετά των πατέρων του, αφήκε διάδοχόν του ένα υιόν του, τον Ροβοάμ, την προσωποποίησα της

αφροσύνης, ο οποίος εστερείτο συνέσεως. Αυτός εξώθησε τον λαόν εις αποστασίαν από το θέλημα του Κυρίου. Αυτός με την αωροσύνην του αφήκε τον Ιεροβοάμ, υιόν του Ναβάτ και εξώθησε εις την αμαρτωλήν ζωήν του Ισραηλίτας και ήνοιξεν οδόν αμαρτίας δια την φυλήν του Εφραίμ.

Σοφ. Σειρ. 47,24 - καὶ ἐπληθύνθησαν αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν σφόδρα ἀποστῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 47,24 - Ετσι δε επληθύνθησαν πάρα πολύ αι αμαρτία στον βασίλειον του Ισραήλ, αι οποίαι και υπήρξαν αιτία να απομακρυνθούν και εξορισθούν αυτοί από την γην των ποτέρων των.

Σοφ. Σειρ. 47,25 - καὶ πᾶσαν πονηρίαν ἐξεζήτησαν, ἕως ἐκδίκησις ἔλθῃ ἐπ᾽ αὐτούς.

Σοφ. Σειρ. 47,24 - Ετσι δε επληθύνθησαν πάρα πολύ αι αμαρτία στον βασίλειον του Ισραήλ, αι οποίαι και υπήρξαν αιτία να απομακρυνθούν και εξορισθούν αυτοί από την γην των ποτέρων των.

Σοφ. Σειρ. 47,25 - Ανεζήτησαν και διέπραξαν κάθε είδος κακίας, μέχρις ότου εξέσπασεν εναντίον αυτών η δικαία μεγάλη τιμωρία εκ μέρους του Θεού.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 48

Σοφ. Σειρ. 48,1 - Καὶ ἀνέστη Ἠλίας προφήτης ὡς πῦρ, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπὰς ἐκαίετο·

Σοφ. Σειρ. 48,1 - Επειτα ενεφανίσθη ο προφήτης Ηλίας ωσάν πυρ, και ο λόγος του εφώτιζε και έκαιεν ως λαμπάδα.

Σοφ. Σειρ. 48,2 - ὃς ἐπήγαγεν ἐπ᾽ αὐτοὺς λιμὸν καὶ τῷ ζήλῳ αὐτοῦ ὠλιγοποίησεν αὐτούς·

Σοφ. Σειρ. 48,2 - Αυτός επέφερε λιμόν εναντίον των απίστων Ισραηλιτών και επάνω στον ιερόν ζήλον του εμίκρυνε τον αριθμόν των με τον εκ πείνης θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 48,3 - ἐν λόγῳ Κυρίου ἀνέσχεν οὐρανόν, κατήγαγεν οὕτως τρὶς πῦρ.

Σοφ. Σειρ. 48,3 - Με τον λόγον του Κυρίου έκλεισε τον ουρανόν ώστε να μη βρέξη και τρεις φορές κατέβασε πυρ από τον ουρανόν.

Σοφ. Σειρ. 48,4 - ὡς ἐδοξάσθης, Ἠλία, ἐν τοῖς θαυμασίοις σου· καὶ τίς ὅμοιός σοι καυχᾶσθαι;

Σοφ. Σειρ. 48,4 - Ω Ηλία, πόσον εδοξάσθης με τα θαυματουργικά σου έργα! Ποιός δύναται να καυχηθή ότι είναι όμοιος με σέ;

Σοφ. Σειρ. 48,5 - ὁ ἐγείρας νεκρὸν ἐκ θανάτου καὶ ἐξ ᾅδου ἐν λόγῳ Ὑψίστου·

Σοφ. Σειρ. 48,5 - Συ με τον λόγον του Υψίστου ανέστησες νεκρόν από τον θάνατον και τον επανέφερες από τον άδην.

Σοφ. Σειρ. 48,6 - ὁ καταγαγὼν βασιλεῖς εἰς ἀπώλειαν καὶ δεδοξασμένους ἀπὸ κλίνης αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 48,6 - Συ καθήρεσες και ωδήγησες βασιλείς εις καταστροφήν, και ένδοξα πρόσωπα από την επιθανάτιον κλίνην των.

Σοφ. Σειρ. 48,7 - ὁ ἀκούων ἐν Σινᾷ ἐλεγμὸν καὶ ἐν Χωρὴβ κρίματα ἐκδικήσεως·

Σοφ. Σειρ. 48,7 - Συ ήκουσες από τον Θεόν στο όρος Σινά συγκλονιστικάς αποκαλύψεις και εις την κορυφήν Χωρήβ δικαίας καταδικαστικάς αποφάσστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 48,8 - ὁ χρίων βασιλεῖς εἰς ἀνταπόδομα καὶ προφήτας διαδόχους μετ᾿ αὐτόν·

Σοφ. Σειρ. 48,8 - Συ έχρισες βασιλείς εκδικητάς, και προφήτας διαδόχους έπειτα από σέ.

Σοφ. Σειρ. 48,9 - ὁ ἀναληφθεὶς ἐν λαίλαπι πυρὸς ἐν ἅρματι ἵππων πυρίνων·

Σοφ. Σειρ. 48,9 - Συ ανελήφθης εις λαίλαπα πυρός με πύρινον άρμα και πυρίνους ίππους.

Σοφ. Σειρ. 48,10 - ὁ καταγραφεὶς ἐν ἐλεγμοῖς εἰς καιροὺς κοπάσαι ὀργὴν πρὸ θυμοῦ, ἐπιστρέψαι καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱὸν καὶ καταστῆσαι φυλὰς Ἰακώβ.

Σοφ. Σειρ. 48,10 - Συ έχεις καταγραφή και προορισθή από τον Θεόν να ελέγξης στους εσχάτους καιρούς τους ασεβείς, δια να κοπάση η θεία οργή, να επιστρέψης την καρδίαν του πατρός προς τον υιόν και να αποκαταστήσης τας δώδεκα φυλάς του Ιακώβ.

Σοφ. Σειρ. 48,11 - μακάριοι οἱ ἰδόντες σε καὶ οἱ ἐν ἀγαπήσει κεκοσμημένοι, καὶ γὰρ ἡμεῖς ζωῇ ζησόμεθα.

Σοφ. Σειρ. 48,11 - Μακάριοι είναι εκείνοι, οι οποίοι σε είδον, οι στολισμένοι με την αγάπην του Θεού, και ημείς ασφαλώς και βεβαίως θα ζήσωμεν τότε, όταν εν τη δευτέρα παρουσία εμφανισθής.

Σοφ. Σειρ. 48,12 - Ἠλίας, ὃς ἐν λαίλαπι ἐσκεπάσθη, καὶ Ἐλισαιὲ ἐνεπλήσθη πνεύματος αὐτοῦ· καὶ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ οὐκ ἐσαλεύθη ὑπὸ ἄρχοντος, καὶ οὐ κατεδυνάστευσεν αὐτὸν οὐδείς.

Σοφ. Σειρ. 48,12 - Οταν ο Ηλίας εσκεπάσθη από την λαίλαπα εκείνην και ανεφέρθη στον ουρανόν, ο Ελισσαίος εγέμισεν από το πνεύμα του Ηλιού. Κατά τας ημέρας της ζωής του ο Ελισσαίος δεν εταράχθη από κανένα άρχοντα, και κανείς δεν τον καθυπέταξε εις την θέλησίν του.

Σοφ. Σειρ. 48,13 - πᾶς λόγος οὐχ ὑπερῇρεν αὐτόν, καὶ ἐν κοιμήσει ἐπροφήτευσε τὸ σῶμα αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 48,13 - Τιποτε δεν ήτο ανώτερον από αυτόν· και όταν εκοιμήθη, το δε σώμα του έκειτο νεκρόν πλέον στον τάφον, εξεπληρώθη κάποια προφητεία, που είχεν είπει εν ζωή.

Σοφ. Σειρ. 48,14 - καὶ ἐν ζωῇ αὐτοῦ ἐποίησε τέρατα, καὶ ἐν τελευτῇ θαυμάσια τὰ ἔργα αὐτοῦ. -

Σοφ. Σειρ. 48,14 - Καθ' ον χρόνον εζούσε, έκαμε θαύματα· αλλά και κατά τον θάνατόν του επραγματοποίησε θαυμαστά έργα.

Σοφ. Σειρ. 48,15 - Ἐν πᾶσι τούτοις οὐ μετενόησεν ὁ λαὸς καὶ οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, ἕως ἐπρονομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν καὶ ἐσκορπίσθησαν ἐν πάσῃ τῇ γῇ. καὶ κατελείφθη ὁ λαὸς ὀλιγοστός, καὶ ἄρχων τῷ οἴκῳ Δαυίδ·

Σοφ. Σειρ. 48,15 - Παρ' όλα όμως αυτά οι Ισραηλίται δεν μετενόησαν, δεν απεμακρύνθησαν από τας αμαρτίας των, μέχρις ότου έγιναν αιχμάλωτοι πολέμου, εξωρίσθησαν μακράν από τα μέρη της γης. Ολίγοι απ' αυτούς απέμειναν εις την Παλαιστίνην με αρχηγόν των κάποιον από την οικογένεια Δαβίδ.

Σοφ. Σειρ. 48,16 - τινὲς μὲν αὐτῶν ἐποίησαν τὸ ἀρεστόν, τινὲς δὲ ἐπλήθυναν ἁμαρτίας. -

Σοφ. Σειρ. 48,16 - Μερικοί από τους εναπομείναντας ετήρησαν το θέλημα του Θεού· εξ αντιθέτου μερικοί άλλοι επλήθυναν τας αμαρτίας των.

Σοφ. Σειρ. 48,17 - Ἐζεκίας ὠχύρωσε τὴν πόλιν αὐτοῦ καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ὕδωρ, ὤρυξε σιδήρῳ ἀκρότομον καὶ ᾠκοδόμησε κρήνας εἰς ὕδατα.

Σοφ. Σειρ. 48,17 - Ο βασιλεύς Εζεκίας ωχύρωσε την πόλιν του, την Ιερουσαλήμ, και έφερε μέσα εις την πόλιν ύδωρ. Ηνοιξε με σιδηρά εργαλεία βράχον και έκτισε δεξαμενάς υδάτων.

Σοφ. Σειρ. 48,18 - ἐν ἡμέραις αὐτοῦ ἀνέβη Σενναχηρὶμ καὶ ἀπέστειλε Ῥαψάκην, καὶ ἀπῆρε· καὶ ἐπῇρεν ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐπὶ Σιὼν καὶ ἐμεγαλαύχησεν ἐν ὑπερηφανίᾳ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 48,18 - Κατά τας ημέρας της βασιλείας του επήλθεν ο Σενναχηρίμ εναντίον της Ιουδαίας και έστειλε τον στροπηγόν Ραψάκην εναντίον της Ιερουσαλήμ. Ο Ραψάκης με συνοδείαν πολλήν εξεκίνησε και ήλθεν, ύψωσεν απειλητικήν την χείρα του κατά της Σιών και αλαζονικώς εκόμπαζεν εναντίον της με πολλήν υπερηφάνειαν.

Σοφ. Σειρ. 48,19 - τότε ἐσαλεύθησαν καρδίαι καὶ χεῖρες αὐτῶν, καὶ ὠδίνησαν ὡς αἱ τίκτουσαι·

Σοφ. Σειρ. 48,19 - Τοτε εταράχθησαν αι καρδίαι των κατοίκων, τα χέρια των παρέλυσαν και μεγάλοι πόνοι τους κατέλαβαν.

Σοφ. Σειρ. 48,20 - καὶ ἐπεκαλέσαντο τὸν Κύριον τὸν ἐλεήμονα ἐκπετάσαντες τὰς χεῖρας αὐτῶν πρὸς αὐτόν. καὶ ὁ ἅγιος ἐξ οὐρανοῦ ταχὺ

ἐπήκουσεν αὐτῶν καὶ ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐν χειρὶ Ἡσαΐου.

Σοφ. Σειρ. 48,20 - Αλλά παρεκάλεσαν τον πολυεύσπλαγχνον Κυριον, ύψωσαν τας χείρας των προς αυτόν· και ο άγιος Θεός ήκουσε την προσευχήν των ταχέως από τον ουρανόν και τους εγλύτωσεν από τα χέρια του Ραψάκου δια του προφήτου Ησαΐου.

Σοφ. Σειρ. 48,21 - ἐπάταξε τὴν παρεμβολὴν τῶν Ἀσσυρίων. καὶ ἐξέτριψεν αὐτοὺς ὁ ἄγγελος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 48,21 - Εκτύπησε το στράτευμα των Ασυρρίων και ο άγγελος του Θεού τους συνέτριψε.

Σοφ. Σειρ. 48,22 - ἐποίησε γὰρ Ἐζεκίας τὸ ἀρεστὸν Κυρίῳ καὶ ἐνίσχυσεν ἐν ὁδοῖς Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἃς ἐνετείλατο Ἡσαΐας ὁ προφήτης, ὁ μέγας καὶ πιστὸς ἐν ὁράσει αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 48,22 - Διότι ο Εζεκίας έπραξε το ευάρεστον ενώπιον του Θεού· με σταθερότητα και αποφασιστικότητα εβάδισε τους δρόμους του προπάτορός του Δαβίδ, όπως τον διέταξεν ο προφήτης Ησαΐας ο μέγας αυτός και αληθινός εις τας προφητικάς του οράσεις ανήρ.

Σοφ. Σειρ. 48,23 - ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ ἀνεπόδισεν ὁ ἥλιος καὶ προσέθηκε ζωὴν βασιλεῖ.

Σοφ. Σειρ. 48,23 - Κατά τας ημέρας του προφήτου Ησαΐου επί Εζεκίου ανεστράφη η πορεία του ηλίου και ο Ησαΐας εχάρισεν έτη ζωής στον βασιλέα.

Σοφ. Σειρ. 48,24 - πνεύματι μεγάλῳ εἶδε τὰ ἔσχατα καὶ παρεκάλεσε τοὺς πενθοῦντας ἐν Σιών·

Σοφ. Σειρ. 48,24 - Με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος είδεν ο Ησαΐας τα μέλλοντα γεγονότα και παρηγόρησε τους πενθούντας κατοίκους της Σιών.

Σοφ. Σειρ. 48,25 - ἕως τοῦ αἰῶνος ὑπέδειξε τὰ ἐσόμενα καὶ τὰ ἀπόκρυφα πρὶν ἢ παραγενέσθαι αὐτά.

Σοφ. Σειρ. 48,25 - Αυτός προεφήτευσε και απεκάλυψεν εκείνα, τα οποία θα συμβούν στο μέλλον, κρυμμένα και άγνωστα πράγματα, πριν πραγματοποιηθούν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 49

Σοφ. Σειρ. 49,1 - Μνημόσυνον Ἰωσίου εἰς σύνθεσιν θυμιάματος ἐσκευασμένον ἔργῳ μυρεψοῦ· ἐν παντὶ στόματι ὡς μέλι γλυκανθήσεται καὶ ὡς μουσικὰ ἐν συμποσίῳ οἴνου.

Σοφ. Σειρ. 49,1 - Η μνήμη του Ιωσίου είναι ωσάν σύνθεσις θυμιάματος, κατεακευασμένου με τέχνην από ειδικόν μυροποιόν. Οπως το μέλι είναι γλυκύ εις κάθε στόμα, όπως η ωραία μουσική είναι ευχάριστος στο συμπόσιον, έτσι γλυκεία και ευχάριστος είναι η μνήμη του Ιωσίου.

Σοφ. Σειρ. 49,2 - αὐτὸς κατηυθύνθη ἐν ἐπιστροφῇ λαοῦ καὶ ἐξῆρε βδελύγματα ἀνομίας·

Σοφ. Σειρ. 49,2 - Αυτός καθωδήγησε και επέστρεψε το έθνος του εν μετανοία προς τον Θεόν και κατέστρεψεν όλα τα βδελυρά είδωλα της παρανομίας.

Σοφ. Σειρ. 49,3 - κατεύθυνε πρὸς Κύριον τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἐν ἡμέραις ἀνόμων κατίσχυσε τὴν εὐσέβειαν. -

Σοφ. Σειρ. 49,3 - Είχεν εστραμμένην την καρδίαν του πάντοτε προς τον Θεόν, και εις ημέρας που επικρατούσεν η ανομία, αυτός εστερέωσε την ευσέβειαν.

Σοφ. Σειρ. 49,4 - Πάρεξ Δαυὶδ καὶ Ἐζεκίου καὶ Ἰωσίου, πάντες πλημμέλειαν ἐπλημμέλησαν· κατέλιπον γὰρ τὸν νόμον τοῦ Ὑψίστου, οἱ βασιλεῖς Ἰούδα ἐξέλιπον·

Σοφ. Σειρ. 49,4 - Αλλά, πλην του Δαβίδ, του Εζεκίου και του Ιωσίου, όλοι οι άλλοι βασιλείς εξέκλιναν προς την αμαρτίαν, διότι εγκατέλειψαν τον νόμον του Θεού του Υψίστου. Ετσι δε δια τας αμαρτίας των εξέλιπαν οι βασιλείς από την φυλήν Ιούδα.

Σοφ. Σειρ. 49,5 - ἔδωκαν γὰρ τὸ κέρας αὐτῶν ἑτέροις καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν ἔθνει ἀλλοτρίῳ.

Σοφ. Σειρ. 49,5 - Υπεχρεώθησαν και έδωσαν την βασιλικήν των δύναμιν εις άλλους βασιλείς και την δόξαν των εις έθνος ξένον.

Σοφ. Σειρ. 49,6 - ἐνεπύρισαν ἐκλεκτὴν πόλιν ἁγιάσματος καὶ ἠρήμωσαν τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἐν χειρὶ Ἱερεμίου·

Σοφ. Σειρ. 49,6 - Τοτε οι εχθροί επυρπόλησαν την εκλεκτήν ιεράν πόλιν Ιερουσαλήμ και, όπως διηγείται ο προφήτης Ιερεμίας, ερήμωσαν τους δρόμους της.

Σοφ. Σειρ. 49,7 - ἐκάκωσαν γὰρ αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἐν μήτρᾳ ἡγιάσθη προφήτης ἐκριζοῦν καὶ κακοῦν καὶ ἀπολλύειν, ὡσαύτως οἰκοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν.

Σοφ. Σειρ. 49,7 - Οι κάτοικοι της πόλεως σκοτισμένοι από τας αμαρτίας των εκακοποίησαν τον Ιερεμίαν, ο οποίος εκ κοιλίας μητρός ήτο ηγιασμένος και προωρισμένος ως προφήτης να εκριζώνη, να καταστρέφη, να μεταβάλλη εις ερείπια, όπως επίσης και να κτίζη και να φυτεύη.

Σοφ. Σειρ. 49,8 - Ἰεζεκιὴλ ὃς εἶδεν ὅρασιν δόξης, ἣν ὑπέδειξεν αὐτῷ ἐπὶ ἅρματος Χερουβίμ·

Σοφ. Σειρ. 49,8 - Ο δε Ιεζεκιήλ ήτο ο προφήτης εκείνος, ο οποίος είδεν ένδοξον όραμα, που ο Κυριος του εφανέρωσε καθήμενος επάνω εις άρμα χερουβίμ.

Σοφ. Σειρ. 49,9 - καὶ γὰρ ἐμνήσθη τῶν ἐχθρῶν ἐν ὄμβρῳ καὶ ἀγαθῶσαι τοὺς εὐθύνοντας ὁδούς.

Σοφ. Σειρ. 49,9 - Ενεθυμήθη τους εχθρούς του Θεού και απέστειλεν εναντίον των ραγδαίαν βροχήν, έκαμε δε το καλόν εις εκείνους, οι οποίοι εβάδιζαν τον δρόμον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 49,10 - καὶ τῶν δώδεκα προφητῶν τὰ ὀστᾶ ἀναθάλοι ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν· παρεκάλεσε δὲ τὸν Ἰακὼβ καὶ ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐν πίστει ἐλπίδος. -

Σοφ. Σειρ. 49,10 - Ας αναθάλουν εκ του τάφου των τα οστά των δώδεκα προφητών. Δια των προφητών αυτών ο Κυριος παρηγόρησε τον Ιακώβ και τους απογόνους του και με την βεβαίαν ελπίδα, που δίδει η πίστις, τους εστήριξεν εις την προσδοκίαν της λυτρώσεως.

Σοφ. Σειρ. 49,11 - Πῶς μεγαλύνωμεν τὸν Ζοροβάβελ; καὶ αὐτὸς ὡς σφραγὶς ἐπὶ δεξιᾶς χειρός,

Σοφ. Σειρ. 49,11 - Πως να δοξάσωμεν, όπως πρέπει, τον Ζοροβάβελ; Διότι αυτός είναι δακτυλίδι σφραγίδος στο δέξι χέρι.

Σοφ. Σειρ. 49,12 - οὕτως Ἰησοῦς υἱὸς Ἰωσεδέκ, οἳ ἐν ἡμέραις αὐτῶν ᾠκοδόμησαν οἶκον καὶ ἀνύψωσαν λαὸν ἅγιον Κυρίῳ ἡτοιμασμένον εἰς δόξαν αἰῶνος.

Σοφ. Σειρ. 49,12 - Τέτοιος είναι και ο Ιησούς ο υιός Ιωσεδέκ. Αυτοί εις τας ημέρας των ανοικοδόμησαν τον ναόν του Θεού και εξύψωσαν τον λαόν τον αφιερωμένον στον Κυριον, λαόν προητοιμασμένον δια την δόξαν του μέλλοντος αιώνος.

Σοφ. Σειρ. 49,13 - καὶ Νεεμίου ἐπὶ πολὺ τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐγείραντος ἡμῖν τείχη πεπτωκότα καὶ στήσαντος πύλας καὶ μοχλοὺς καὶ ἀνεγείραντος τὰ οἰκόπεδα ἡμῶν. -

Σοφ. Σειρ. 49,13 - Μεγάλη είναι επίσης η μνήμη του Νεεμίου, ο οποίος ανήγειρε τα πεσμένα και ερειπωμένα τείχη της πόλεως, έστησεν ισχυράς τας πύλας εις τα τείχη, έβαλε μοχλούς και ανοικοδόμησε τας οικίας μας.

Σοφ. Σειρ. 49,14 - Οὐδὲ εἷς ἐκτίσθη οἷος Ἐνὼχ τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ γὰρ αὐτὸς ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς.

Σοφ. Σειρ. 49,14 - Ούτε ενας άνθρωπος δεν υπήρξεν, όπως ο Ενώχ επί της γης. Αυτός δια την αγιότητά του ανελήφθη ζων στον ουρανόν.

Σοφ. Σειρ. 49,15 - οὐδὲ ὡς Ἰωσὴφ ἐγεννήθη ἀνὴρ ἡγούμενος ἀδελφῶν, στήριγμα λαοῦ, καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐπεσκέπησαν.

Σοφ. Σειρ. 49,15 - Ούτε ωσάν τον Ιωσήφ δεν εγεννήθη άλλος άνθρωπος εις την γην, αρχηγός των αδελφών του, στήριγμα του λαού του. Αυτού τα οστά με πολλήν επιμέλειαν εφυλάχθησαν.

Σοφ. Σειρ. 49,16 - Σὴμ καὶ Σὴθ ἐν ἀνθρώποις ἐδοξάσθησαν καὶ ὑπὲρ πᾶν ζῷον ἐν τῇ κτίσει Ἀδάμ.

Σοφ. Σειρ. 49,16 - Ο Σημ και ο Σηθ εδοξάσθησαν μεταξύ των ανθρώπων, υπέρ παν δε άλλο ζων δημιούργημα ετιμήθη ο πρωτόπλαστος Αδάμ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 50

Σοφ. Σειρ. 50,1 - Σίμων Ὀνίου υἱὸς ἱερεὺς ὁ μέγας, ὃς ἐν ζωῇ αὐτοῦ ὑπέῤῥαψεν οἶκον καὶ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ ἐστερέωσε τὸν ναόν·

Σοφ. Σειρ. 50,1 - Ο αρχιερεύς Σιμων, υιός του Ονίου, όταν εζούσεν, επιδιώρθωσε τον οίκον του Κυρίου και κατά τας ημέρας του εστέρεωσε γενικώτερα τον ναόν.

Σοφ. Σειρ. 50,2 - καὶ ὑπ᾿ αὐτοῦ ἐθεμελιώθη ὕψος διπλῆς, ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου ἱεροῦ·

Σοφ. Σειρ. 50,2 - Αυτός εθεμελίωσε το διπλούν υψηλόν τείχος, προπύργιον προστατευτικόν της αυλής του ναού.

Σοφ. Σειρ. 50,3 - ἐν ἡμέραις αὐτοῦ ἠλαττώθη ἀποδοχεῖον ὑδάτων, λάκκος ὡσεὶ θαλάσσης τὸ περίμετρον·

Σοφ. Σειρ. 50,3 - Επί των ημέρων του κατεσκευάσθη η χάλκινη δεξαμένη υδάτων, λάκκος ο οποίος είχε περίμετρον όσην η θάλασσα του θυσιαστηρίου.

Σοφ. Σειρ. 50,4 - ὁ φροντίζων τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πτώσεως καὶ ἐνισχύσας πόλιν ἐν πολιορκήσει.

Σοφ. Σειρ. 50,4 - Φροντίζων δια την πρόληψιν καταστροφής του λαού ενίσχυσε την πόλιν δια περίπτωσιν πολιορκίας.

Σοφ. Σειρ. 50,5 - ὡς ἐδοξάσθη ἐν περιστροφῇ λαοῦ, ἐν ἐξόδῳ οἴκου καταπετάσματος·

Σοφ. Σειρ. 50,5 - Ποσον ένδοξος ήτο εν μέσω του λαού, που τον περιεκύκλωνεν, όταν μάλιστα εξήρχετο από τα άγια των αγίων!

Σοφ. Σειρ. 50,6 - ὡς ἀστὴρ ἑωθινὸς ἐν μέσῳ νεφελῶν, ὡς σελήνη πλήρης ἐν ἡμέραις,

Σοφ. Σειρ. 50,6 - Ητο ωσάν άστρον της αυγής, ωσάν άλλος αυγερινός ανάμεσα εις τα νέφη, όπως η ολόλαμπρος πανσέληνος,

Σοφ. Σειρ. 50,7 - ὡς ἥλιος ἐκλάμπων ἐπὶ ναὸν Ὑψίστου καὶ ὡς τόξον φωτίζον ἐν νεφέλαις δόξης,

Σοφ. Σειρ. 50,7 - ωσάν ήλιός που λάμπει επάνω στον ναόν του Υψίστου, ωσάν ουράνιον τόξον που ένδοξον φωτίζει επάνω εις τα νέφη·

Σοφ. Σειρ. 50,8 - ὡς ἄνθος ῥόδων ἐν ἡμέραις νέων, ὡς κρίνα ἐπ᾿ ἐξόδῳ ὕδατος, ὡς βλαστὸς λιβάνου ἐν ἡμέραις θέρους,

Σοφ. Σειρ. 50,8 - ωσάν άνθος ρόδων κατά τας ημέρας της ανοίξεως. Οπως τα κρίνα εις τας διεξόδους των υδάτων, όπως ο βλαστός του αρωματώδους δένδρου λιβάνου εις τας ημέρας του θέρους·

Σοφ. Σειρ. 50,9 - ὡς πῦρ καὶ λίβανος ἐπὶ πυρίου, ὡς σκεῦος χρυσίου ὁλοσφύρητον κεκοσμημένον παντὶ λίθῳ πολυτελεῖ,

Σοφ. Σειρ. 50,9 - ως ευώδες θυμίαμα επάνω στο πυρ του θυμιατηρίου, ωσάν χρυσούν καλοδουλεμένον δοχείον, στολισμένον με παντός είδους πολύτιμους λίθους·

Σοφ. Σειρ. 50,10 - ὡς ἐλαία ἀναθάλλουσα καρποὺς καὶ ὡς κυπάρισσος ὑψουμένη ἐν νεφέλαις.

Σοφ. Σειρ. 50,10 - ωσάν πυκνόφυλλος καρποφόρος ελαία, ωσάν κυπάρισσος που υψώνεται ανάμεσα εις τα νέφη.

Σοφ. Σειρ. 50,11 - ἐν τῷ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν στολὴν δόξης καὶ ἐνδιδύσκεσθαι αὐτὸν συντέλειαν καυχήματος, ἐν ἀναβάσει θυσιαστηρίου ἁγίου ἐδόξασε περιβολὴν ἁγιάσματος·

Σοφ. Σειρ. 50,11 - Οταν έπαιρνε (ο αρχιερεύς Σιμων) την ωραίαν αρχιερατικήν στολήν και την εφορούσε ως την λαμπροτέραν δόξαν του, καθώς ανήρχετο τας βαθμίδας του ιερού θυσιαστηρίου, εγέμιζεν από δόξαν το περίζωμα του ιερού θυσιαστηρίου.

Σοφ. Σειρ. 50,12 - ἐν δὲ τῷ δέχεσθαι μέλη ἐκ χειρῶν ἱερέων, καὶ αὐτὸς ἑστὼς παρ᾿ ἐσχάρᾳ βωμοῦ κυκλόθεν αὐτοῦ στέφανος ἀδελφῶν, ὡς βλάστημα κέδρου ἐν τῷ Λιβάνῳ· καὶ ἐκύκλωσαν αὐτὸν ὡς στελέχη φοινίκων·

Σοφ. Σειρ. 50,12 - Οταν έπαιρνε τα τεμάχια του θυσιασθέντος ζώου από τα χέρια των ιερέων και αυτός ίστατο όρθιος πλησίον εις την εσχάραν του βωμού, οι δε αδελφοί του ιερείς τον περιέβαλλαν ολόγυρα ωσάν στέφανος, ήτο αυτός ωσάν βλαστός κέδρου στον Λιβανον, οι δε άλλοι τον περιεκύκλωναν ως κορμοί φοινίκων.

Σοφ. Σειρ. 50,13 - καὶ πάντες οἱ υἱοὶ Ἀαρὼν ἐν δόξῃ αὐτῶν καὶ προσφορὰ Κυρίου ἐν χερσὶν αὐτῶν ἔναντι πάσης ἐκκλησίας Ἰσραήλ·

Σοφ. Σειρ. 50,13 - Ολοι οι ιερείς, απόγονοι του Ααρών, ήσαν ενδεδυμένοι τα μεγαλοπρεπή ιερατικά των ενδύματα, αι δε θυσίαι των προς τον Κυριον ήσαν εις τα χέρια των, ενώπιον όλης της συγκεντρώσεως όλων των Ισραηλιτών.

Σοφ. Σειρ. 50,14 - καὶ συντέλειαν λειτουργῶν ἐπὶ βωμῶν κοσμῆσαι προσφορὰν Ὑψίστου παντοκράτορος·

Σοφ. Σειρ. 50,14 - Αφού δε εξεπλήρωνε την λατρείαν επάνω στους βωμούς, προσφέρων με μεγαλοπρέπειαν προσφοράς προς τον Υψιστον, παντοδύναμον Θεόν,

Σοφ. Σειρ. 50,15 - ἐξέτεινεν ἐπὶ σπονδείου χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἔσπεισεν ἐξ αἵματος σταφυλῆς, ἐξέχεεν εἰς θεμέλια θυσιαστηρίου ὀσμὴν εὐωδίας Ὑψίστῳ παμβασιλεῖ.

Σοφ. Σειρ. 50,15 - ήπλωνε το χέρι του στο δοχείον του οίνου και έχυνεν ως σπονδήν τον ως αίμα κόκκινον οίνον σταφυλής, και εσκόρπιζεν αυτόν εις την βάσιν του θυσιαστηρίου, οσμήν ευωδίας προς τον Υψιστον παμβασιλέα Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 50,16 - τότε ἀνέκραγον υἱοὶ Ἀαρών, ἐν σάλπιγξιν ἐλαταῖς ἤχησαν, ἀκουστὴν ἐποίησαν φωνὴν μεγάλην εἰς μνημόσυνον ἔναντι Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,16 - Τοτε οι ιερείς, απόγονοι του Ααρών, εκραύγαζαν, εσάλπιζαν με τας σφυρηλατημένας εκ μετάλλου σάλπιγγάς των και έκαναν να ακούεται αλαλαγμός μεγάλος ενώπιον του Υψίστου, δια να τους ενθυμηθή ο Κυριος.

Σοφ. Σειρ. 50,17 - τότε πᾶς ὁ λαὸς κοινῇ κατέσπευσε καὶ ἔπεσαν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν προσκυνῆσαι τῷ Κυρίῳ αὐτῶν παντοκράτορι Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ·

Σοφ. Σειρ. 50,17 - Τοτε όλος ο λαός μαζή έσπευδε και έπιπτε ταυτοχρόνως κάτω εις την γην με το πρόσωπον στο έδαφος, δια να προσκυνήσουν τον Κυριον των, τον παντοκράτορα Υψιστον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 50,18 - καὶ ᾔνεσαν οἱ ψαλμῳδοὶ ἐν φωναῖς αὐτῶν, ἐν πλείστῳ οἴκῳ ἐγλυκάνθη μέλος.

Σοφ. Σειρ. 50,18 - Οι ψάλται υμνολογούσαν αυτόν εντείνοντες και εναρμονίζοντες τας φωνάς των και έτσι στον μέγαν εκείνον περίβολον του ναού ανεπέμπετο και ηκούετο γλυκεία μελωδία.

Σοφ. Σειρ. 50,19 - καὶ ἐδεήθη ὁ λαὸς Κυρίου Ὑψίστου ἐν προσευχῇ κατέναντι ἐλεήμονος, ἕως συντελεσθῇ κόσμος Κυρίου, καὶ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ ἐτελείωσαν.

Σοφ. Σειρ. 50,19 - Ο λαός απηύθυνε θερμήν ικεσίαν προς τον Υψιστον Κυριον, ενώπιον του πολυευσπλάγχνου Θεού, μέχρις ότου τελείωση η λαμπρά τελετή και λήξη η τελετουργία της προσφοράς των δώρων.

Σοφ. Σειρ. 50,20 - τότε καταβὰς ἐπῇρε χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἐκκλησίαν υἱῶν Ἰσραὴλ δοῦναι εὐλογίαν Κυρίῳ ἐκ χειλέων αὐτοῦ καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ καυχᾶσθαι.

Σοφ. Σειρ. 50,20 - Τοτε κατέβαινεν ο μέγας αρχιερεύς από το θυσιαστήριον, ύψωνε τας χείρας του προς την συγκέντρωσιν των Ισραηλιτών, δια να τους ευλογήση εν Κυρίω με τα χείλη του, και εν ονόματι Εκείνου να καυχάται την δικαίαν καύχησιν.

Σοφ. Σειρ. 50,21 - καὶ ἐδευτέρωσεν ἐν προσκυνήσει ἐπιδείξασθαι τὴν εὐλογίαν παρὰ Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,21 - Ο δε λαός δευτέραν τώρα φοράν προσεκύνει, δια να αποδεχθή την ευλογίαν εκ μέρους του Υψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,22 - Καὶ νῦν εὐλογήσατε τῷ Θεῷ πάντων τῷ μεγαλοποιοῦντι πάντη, τὸν ὑψοῦντα ἡμέρας ἡμῶν ἐκ μήτρας καὶ ποιοῦντα μεθ᾿ ἡμῶν κατὰ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 50,22 - Και τώρα δοξολογήσατε τον Θεόν και Κυριον του σύμπαντος, ο οποίος παντού κάμνει έργα μεγάλα και θαυμαστά, ο οποίος δοξάζει τας ημέρας της ζωής μας εκ κοιλίας μητρός και πράττει προς ημάς σύμφωνα με το έλεός του.

Σοφ. Σειρ. 50,23 - δῴη ἡμῖν εὐφροσύνην καρδίας καὶ γενέσθαι εἰρήνην ἐν ἡμέραις ἡμῶν ἐν Ἰσραὴλ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος·

Σοφ. Σειρ. 50,23 - Είθε να δίδη ο Κυριος χαράν εις την καρδίαν μας, να ευδοκήση ώστε και επί των ημερών μας να επικρατήση ειρήνη εις την χώραν του Ισραήλ και στους αιώνας των αιώνων.

Σοφ. Σειρ. 50,24 - ἐμπιστεύσαι μεθ᾿ ἡμῶν τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ λυτρωσάσθω ἡμᾶς. -

Σοφ. Σειρ. 50,24 - Είθε να εμπιστευθή και πάλιν προς ημάς το έλεός του και να μας απαλλάξη κατά τας ημέρας αυτάς από πολέμους και εχθρούς.

Σοφ. Σειρ. 50,25 - Ἐν δυσὶν ἔθνεσι προσώχθισεν ἡ ψυχή μου, καὶ τὸ τρίτον οὐκ ἔστιν ἔθνος.

Σοφ. Σειρ. 50,25 - Δυο έθνη απεστράφη η ψυχή μου, το δε τρίτον δεν είναι καν έθνος.

Σοφ. Σειρ. 50,26 - οἱ καθήμενοι ἐν ὄρει Σαμαρείας καὶ Φυλιστιεὶμ καὶ ὁ λαὸς μωρὸς ὁ κατοικῶν ἐν Σικίμοις.

Σοφ. Σειρ. 50,26 - Αυτά είναι οι κάτοικοι του όρους Σηείρ, οι Φιλισταίοι και ο μωρός λαός, που κατοικεί εις τα Σικυμα, οι Σαμαρείται.

Σοφ. Σειρ. 50,27 - Παιδείαν συνέσεως καὶ ἐπιστήμης ἐχάραξα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, Ἰησοῦς υἱὸς Σειρὰχ Ἱεροσολυμίτης, ὃς ἀνώμβρησε σοφίαν ἀπὸ καρδίας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 50,27 - Διαπαιδαγώγησιν σοφίας και επιστήμην ορθήν έγραψα εγώ στο βιβλίον τούτο, εγώ ο Ιησούς, ο υιός του Σειράχ, ο Ιεροσολυμίτης, εγώ ωσάν βροχήν έβγαλα και εσκόρπισα από την καρδίαν μου την σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 50,28 - μακάριος ὃς ἐν τούτοις ἀναστραφήσεται, καὶ θεὶς αὐτὰ ἐπὶ καρδίαν αὐτοῦ σοφισθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 50,28 - Μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος θα ζη και θα κινήται πάντοτε ανάμεσα εις αυτά. Εκείνος, που θα βάλη αυτά μέσα εις την καρδιά του, θα γίνη σοφός και συνετός.

Σοφ. Σειρ. 50,29 - ἐὰν γὰρ αὐτὰ ποιήσῃ, πρὸς πάντα ἰσχύσει, ὅτι φῶς Κυρίου τὸ ἴχνος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 50,29 - Διότι εάν εφαρμόση αυτά και ενεργή σύμφωνα με αυτά, θα είναι ισχυρός εις κάθε περίστασιν, διότι το φως του Κυρίου θα φωτίζη τον δρόμον της ζωής του.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 51

Σοφ. Σειρ. 51,1 - ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΙΗΣΟΥ ΥΙΟΥ ΣΕΙΡΑΧ. - Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε βασιλεῦ, καὶ αἰνέσω σε Θεὸν τὸν σωτῆρά μου, ἐξομολογοῦμαι τῷ ὀνόματί σου,

Σοφ. Σειρ. 51,1 - ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΙΗΣΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΣΕΙΡΑΧ. Θα σε δοξολογήσω, Κυριε Βασιλεύ, θα υμνολογήσω σέ, τον Θεόν τον σωτήρα μου. Θα δοξολογήσω το Ονομά σου·

Σοφ. Σειρ. 51,2 - ὅτι σκεπαστὴς καὶ βοηθὸς ἐγένου μοι καὶ ἐλυτρώσω τὸ σῶμά μου ἐξ ἀπωλείας καὶ ἐκ παγίδος διαβολῆς γλώσσης, ἀπὸ χειλέων ἐργαζομένων ψεῦδος καὶ ἔναντι τῶν παρεστηκότων ἐγένου μοι βοηθὸς

Σοφ. Σειρ. 51,2 - διότι έγινες δι' εμέ σκεπαστής και βοηθός, εγλύτωσες την ζωήν μου από καταστροφήν και από παγίδα συκοφαντικής γλώσσης, από χείλη που εργάζονται το ψεύδος· εγινες βοηθός μου εναντίον των εχθρών μου, οι οποίοι με περιεκύκλωναν.

Σοφ. Σειρ. 51,3 - καὶ ἐλυτρώσω με κατὰ τὸ πλῆθος ἐλέους καὶ ὀνόματός σου ἐκ βρυγμῶν ἑτοίμων εἰς βρῶμα, ἐκ χειρὸς ζητούντων τὴν ψυχήν μου, ἐκ πλειόνων θλίψεων, ὧν ἔσχον,

Σοφ. Σειρ. 51,3 - Κατά το μέγα σου έλεος και δια το άγιον Ονομά σου με εγλύτωσες από εχθρούς, οι οποίοι έτριζαν τους οδόντας των έτοιμοι να με καταφάγουν, από τα χέρια εκείνων οι οποίοι επιζητούν να μου αφαιρέσουν την ζωήν και από πολλάς άλλας θλίψεις, τας οποίας είχα.

Σοφ. Σειρ. 51,4 - ἀπὸ πνιγμοῦ πυρᾶς κυκλόθεν καὶ ἐκ μέσου πυρός, οὗ οὐκ ἐξέκαυσα.

Σοφ. Σειρ. 51,4 - Από πνιγμόν, από πυρ που έκαιεν ολόγυρά μου, ανάμεσα από πυρ, το οποίον εγώ δεν είχα ανάψει.

Σοφ. Σειρ. 51,5 - ἐκ βάθους κοιλίας ᾅδου καὶ ἀπὸ γλώσσης ἀκαθάρτου καὶ λόγου ψευδοῦς.

Σοφ. Σειρ. 51,5 - Με έσωσες από τα βάθη της κοιλίας του άδου, από ακάθαρτον γλώσσαν και από λόγον ψευδή.

Σοφ. Σειρ. 51,6 - βασιλεῖ διαβολὴ γλώσσης ἀδίκου. ἤγγισεν ἕως θανάτου ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ ζωή μου ἦν σύνεγγυς ᾅδου κάτω.

Σοφ. Σειρ. 51,6 - Αυτό άδικον συκοφαντικήν γλώσσαν, που με διέβαλε προς βασιλέα, ήγγισεν η ψυχή μου έως τον θάνατον και η ζωη μου επλησίασεν εις τα βάθη του άδου.

Σοφ. Σειρ. 51,7 - περιέσχον με πάντοθεν καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν, ἐνέβλεπον εἰς ἀντίληψιν ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἦν.

Σοφ. Σειρ. 51,7 - Εχθροί και θλίψεις με περιεκύκλωσαν από όλα τα μέρη και δεν υπήρχε κανείς να με βοηθήση. Προσέβλεπα και επερίμενα ανθρωπίνην βοήθειαν και δεν παρουσιάζετο καμμία.

Σοφ. Σειρ. 51,8 - καὶ ἐμνήσθην τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ τῆς ἐργασίας σου τῆς ἀπ᾿ αἰῶνος, ὅτι ἐξαιρῇ τοὺς ὑπομένοντάς σε καὶ σῴζεις αὐτοὺς ἐκ χειρὸς ἐθνῶν.

Σοφ. Σειρ. 51,8 - Και τότε, Κυριε, ενεθυμήθην το έλεός σου, τα θαυμαστά έργα σου δια μέσου των αιώνων, ότι δηλαδή βγάζεις από κινδύνους εκείνους, που μένουν πιστοί εις σέ, και τους σώζεις από τα χέρια των ειδωλολατρικών λαών.

Σοφ. Σειρ. 51,9 - καὶ ἀνύψωσα ἀπὸ γῆς ἱκετείαν μου καὶ ὑπὲρ θανάτου ῥύσεως ἐδεήθην.

Σοφ. Σειρ. 51,9 - Και ανύψωσα από την γην προς τον ουρανόν την ικεσίαν μου και θερμώς σε παρεκάλεσα, να με γλυτώσης από τον θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 51,10 - ἐπεκαλεσάμην Κύριον πατέρα κυρίου μου, μή με ἐγκαταλιπεῖν ἐν ἡμέραις θλίψεως, ἐν καιρῷ ὑπερηφάνων ἀβοηθησίας.

Σοφ. Σειρ. 51,10 - Παρεκάλεσα τυν Κυριον, τον πατέρα του Κυρίου μου, να μη με εγκαταλείψη εις τας ημέρας της θλίψεώς μου, εις εποχήν που επικρατούν υπερήφανοι και δεν υπάρχει καμμία βοήθεια από αυτούς.

Σοφ. Σειρ. 51,11 - αἰνέσω τὸ ὄνομά σου ἐνδελεχῶς καὶ ὑμνήσω ἐν ἐξομολογήσει. καὶ εἰσηκούσθη ἡ δέησίς μου·

Σοφ. Σειρ. 51,11 - Θα επαινώ το Ονομά σου πάντοτε, θα σε δοξολογώ με ευγνωμοσύνην. Η δέησίς μου έγινε δεκτή.

Σοφ. Σειρ. 51,12 - ἔσωσας γάρ με ἐξ ἀπωλείας καὶ ἐξείλου με ἐκ καιροῦ πονηροῦ. διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαι καὶ αἰνέσω σε καὶ εὐλογήσω τῷ ὀνόματι Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 51,12 - Διότι, πράγματι, συ με έσωσες από τον όλεθρον. Με εγλύτωσες εις περίοδον πειρασμών και κινδύνων· δια τούτο θα σε δοξολογώ, θα σε υμνώ, θα ευλογώ το Ονομά σου, Κυριε.

Σοφ. Σειρ. 51,13 - ἔτι ὢν νεώτερος, πρὶν ἢ πλανηθῆναί με, ἐζήτησα σοφίαν προφανῶς ἐν προσευχῇ μου,

Σοφ. Σειρ. 51,13 - Οταν ακόμη ήμην νεώτερος, πριν η περιπλανηθώ εις διάφορα μέρη, εζήτησα δια της προσευχής μου ειλικρινώς σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 51,14 - ἔναντι ναοῦ ἠξίουν περὶ αὐτῆς καὶ ἕως ἐσχάτων ἐκζητήσω αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 51,14 - Ενώπιον του ναού σου εζητούσα επιμόνως και με πίστιν αυτήν, και μέχρι τέλους της ζωής μου θα την ζητώ.

Σοφ. Σειρ. 51,15 - ἐξ ἄνθους ὡς περκαζούσης σταφυλῆς εὐφράνθη ἡ καρδία μου ἐν αὐτῇ. ἐπέβη ὁ πούς μου ἐν εὐθύτητι, ἐκ νεότητός μου ἴχνευσα αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 51,15 - Από τα άνθη της, όπως από τα ώριμα σταφύλια του κλήματος, ευφρανθή η καρδία μου δι' αυτήν. Χαρις εις αυτήν βαδίζουν τα πόδια μου εις ομαλόν έδαφος. Από την νεότητά μου ηκολούθησα τα ίχνη της.

Σοφ. Σειρ. 51,16 - ἔκλινα ὀλίγον τὸ οὖς μου καὶ ἐδεξάμην καὶ πολλὴν εὗρον ἐμαυτῷ παιδείαν.

Σοφ. Σειρ. 51,16 - Επί ολίγον έτεινα το αυτί μου και εδέχθην την σοφίαν και ελαβα πολλήν μόρφωσιν από αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 51,17 - προκοπὴ ἐγένετό μοι ἐν αὐτῇ· τῷ διδόντι μοι σοφίαν δώσω δόξαν.

Σοφ. Σειρ. 51,17 - Χαρις εις αυτήν εσημείωσα προκοπήν. Εις τον Κυριον, ο οποίος δίδει την σοφίαν, θα αποδώσω ευγνωμοσύνην και δοξολογίαν.

Σοφ. Σειρ. 51,18 - διενοήθην γὰρ τοῦ ποιῆσαι αὐτὴν καὶ ἐζήλωσα τὸ ἀγαθὸν καὶ οὐ μὴ αἰσχυνθῶ.

Σοφ. Σειρ. 51,18 - Εσκέφθην και απεφάσισα να εφαρμόσω όσα αυτή διδάσκει. Ηγάπησα με ζήλον το αγαθόν και δεν εντροπιάσθην.

Σοφ. Σειρ. 51,19 - διαμεμάχισται ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῇ καὶ ἐν ποιήσει λιμοῦ διηκριβησάμην. τὰς χεῖράς μου ἐξεπέτασα πρὸς ὕψος καὶ τὰ ἀγνοήματα αὐτῆς ἐπένθησα.

Σοφ. Σειρ. 51,19 - Ηγωνίσθη η ψυχή μου, δια να την αποκτήσω. Ηρεύνησα και εξηκρίβωσα και εδέχθην τας αληθείας της με τόσην βουλιμίαν, ωσάν εκείνην που αισθάνεται ο ευρισκόμενος εις λιμόν. Υψωσα ικετευτικάς τας χείρας μου προς τον ουρανόν, επένθησα δι' όσας αληθείας αυτής δεν εγνώριζα.

Σοφ. Σειρ. 51,20 - τὴν ψυχήν μου κατεύθυνα εἰς αὐτήν, καρδίαν ἐκτησάμην μετ᾿ αὐτῆς ἀπ᾿ ἀρχῆς καὶ ἐν καθαρισμῷ εὗρον αὐτήν, διὰ τοῦτο οὐ μὴ ἐγκαταλειφθῶ·

Σοφ. Σειρ. 51,20 - Την ψυχήν μου κατηύθυνα προς αυτήν· δι' αυτής απέκτησα καρδίαν αγαθήν ευθύς εξ αρχής, ευρήκα καθαρότητα βίου. Δια τούτο δεν θα εγκαταλειφθώ από αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 51,21 - καὶ ἡ κοιλία μου ἐταράχθη τοῦ ἐκζητῆσαι αὐτήν· διὰ τοῦτο ἐκτησάμην ἀγαθὸν κτῆμα.

Σοφ. Σειρ. 51,21 - Το εσωτερικόν μου συνεκλονίσθη από τον πόθον της αναζητήσεώς της. Δια τούτο και απέκτησα το πολύτιμον τούτο αγαθόν.

Σοφ. Σειρ. 51,22 - ἔδωκε Κύριος γλῶσσάν μοι μισθόν μου, καὶ ἐν αὐτῇ αἰνέσω αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 51,22 - Δια τους κόπους μου ο Κυριος μου έδωσεν ως μισθόν ευχέρειαν γλώσσης, και με αυτήν θα δοξολογώ τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 51,23 - ἐγγίσατε πρός με, ἀπαίδευτοι, καὶ αὐλίσθητε ἐν οἴκῳ παιδείας,

Σοφ. Σειρ. 51,23 - Πλησιάσατε προς εμέ σεις, οι οποίοι δεν έχετε μόρφωσιν, και κατοικήσατε στον οίκον της παιδείας.

Σοφ. Σειρ. 51,24 - τί ὅτι ὑστερεῖτε ἐν τούτοις καὶ αἱ ψυχαὶ ὑμῶν διψῶσι σφόδρα;

Σοφ. Σειρ. 51,24 - Διατί στερείσθε από τα αγαθά της σοφίας και αι ψυχαί σας κυριαρχούνται από μεγάλην δίψαν;

Σοφ. Σειρ. 51,25 - ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἐλάλησα· κτήσασθε ἑαυτοῖς ἄνευ ἀργυρίου.

Σοφ. Σειρ. 51,25 - Ηνοιξα το στόμα μου και ελάλησα· αποκτήσατε δια τον εαυτόν σας την σοφίαν, χωρίς να πληρώσετε τίποτε.

Σοφ. Σειρ. 51,26 - τὸν τράχηλον ὑμῶν ὑπόθετε ὑπὸ ζυγόν, καὶ ἐπιδεξάσθω ἡ ψυχὴ ὑμῶν παιδείαν· ἐγγύς ἐστιν εὑρεῖν αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 51,26 - Κοψατε τον αυχένα σας και τεθήτε κάτω από τον αγαθόν ζυγόν της, η δε ψυχή σας ας δεχθή την αληθινήν μόρφωσιν. Πλησίον είναι η υγιής μόρφωσις και είναι δυνατόν να την εύρη κανείς.

Σοφ. Σειρ. 51,27 - ἴδετε ἐν ὀφθαλμοῖς ὑμῶν ὅτι ὀλίγον ἐκοπίασα καὶ εὗρον ἐμαυτῷ πολλὴν ἀνάπαυσιν.

Σοφ. Σειρ. 51,27 - Ιδέτε με τα ίδια σας τα μάτια και κατανοήσατε καλά ότι εγώ ολίγον εκοπίασα και ευρήκα δια τον εαυτόν μου πολλήν ανάπαυσιν με την γνώσιν της σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 51,28 - μετάσχετε παιδείας ἐν πολλῷ ἀριθμῷ ἀργυρίου καὶ πολὺν χρυσὸν κτήσασθε ἐν αὐτῇ.

Σοφ. Σειρ. 51,28 - Αγοράσατε και κάμετε κτήμα σας την σοφίαν και με πολλά χρήματα εν ανάγκη. Αποκτήσατέ την με πολύν χρυσόν.

Σοφ. Σειρ. 51,29 - εὐφρανθείη ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἐν τῷ ἐλέει αὐτοῦ, καὶ μὴ αἰσχυνθείητε ἐν αἰνέσει αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 51,29 - Είθε να ευφρανθή η ψυχή σας με το έλεος του Κυρίου και να μη υποσταλήτε ποτέ εις δοξολογίαν αυτού.

Σοφ. Σειρ. 51,30 - ἐργάζεσθε τὸ ἔργον ὑμῶν πρὸ καιροῦ, καὶ δώσει τὸν μισθὸν ὑμῶν ἐν καιρῷ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 51,30 - Καμετε το έργον αυτό, πριν η περάση ο καιρός, και ο Κυριος θα σας δώση τον δίκαιον μισθόν σας στον κατάλληλον καιρόν.

ΩΣΗΕ

ΩΣΗΕ 1

Ωσ. 1,1 - Λόγος Κυρίου, ὃς ἐγενήθη πρὸς Ὡσηὲ τὸν τοῦ Βεηρεὶ ἐν ἡμέραις Ὀζίου καὶ Ἰωάθαμ καὶ Ἄχαζ καὶ Ἐζεκίου βασιλέων Ἰούδα καὶ ἐν ἡμέραις Ἱεροβοὰμ υἱοῦ Ἰωὰς βασιλέως Ἰσραήλ.

Ωσ. 1,1 - Λογος, τον οποίον ο Κυριος είπε προς τον Ωσηέ, υιόν του Βεηρεί, καθ' ον χρόνον βασιλείς της Ιουδαίος ήσαν ο Οζίας, ο Ιωάθαμ, ο Αχαζ και ο Εζεκίας, βασιλεύς δε του ισραηλιτικού βασιλείου ο Ιεροβοάμ υιός του Ιωάς.

Ωσ. 1,2 - Ἀρχὴ λόγου Κυρίου εἰς Ὡσηέ. καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ὡσηέ· βάδιζε, λαβὲ σεαυτῷ γυναῖκα πορνείας καὶ τέκνα πορνείας, διότι ἐκπορνεύουσα ἐκπορνεύσει ἡ γῆ ἀπὸ ὄπισθεν τοῦ Κυρίου.

Ωσ. 1,2 - Οταν ο Κυριος ήρχισε να ομιλή προς τον Ωσηέ του είπε· “πήγαινε και πάρε δια τον εαυτόν σου γυναίκα ρέπουσαν προς την διαφθοράν, διεφθαρμένην, και απόκτησε τέκνα παράνομα, διότι η χώρα αυτή, που συμβολίζεται με την διεφθαρμένην γυναίκα, θα περιπέση εις φοβεράν πνευματικήν πορνείαν, θα απομακρυνθή από τον Κυριον”.

Ωσ. 1,3 - καὶ ἐπορεύθη καί ἔλαβε τὴν Γόμερ θυγατέρα Δεβηλαΐμ, καὶ συνέλαβε καὶ ἔτεκεν αὐτῷ υἱόν.

Ωσ. 1,3 - Ο Ωσηέ επήγε πράγματι και επήρεν ως σύζυγόν του την Γομερ, κόρην του Δεβηλαΐμ. Αυτή συνέλαβε και εγέννησεν στον Ωσηέ υιόν.

Ωσ. 1,4 - καὶ εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν· κάλεσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰεζραέλ, διότι ἔτι μικρὸν καὶ ἐκδικήσω τὸ αἷμα τοῦ Ἰεζραὲλ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα καὶ καταπαύσω βασιλείαν οἴκου Ἰσραήλ.

Ωσ. 1,4 - Είπε τότε ο Κυριος προς τον Ωσηέ· “ονόμασε τον υιόν σου αυτόν Ιεζραέλ, διότι έπειτα από ολίγον χρόνον, εις αποκατάστασιν της τιμής του βασιλείου Ιούδα, θα αποστείλω τιμωρίας δια το χυθέν αίμα εις την κοιλάδα του Ιεζραέλ και θα θέσω τέρμα στο βασίλειον του οίκου Ισραήλ.

Ωσ. 1,5 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ συντρίψω τὸ τόξον τοῦ Ἰσραὴλ ἐν κοιλάδι τοῦ Ἰεζραέλ.

Ωσ. 1,5 - Κατά την ημέραν εκείνην θα συντρίψω τα πολεμικά τόξα του ισραηλιτικού βασιλείου, θα εξουθενώσω δηλαδή την δύναμίν του εις την κοιλάδα του Ιεζραέλ”.

Ωσ. 1,6 - καὶ συνέλαβεν ἔτι καὶ ἔτεκε θυγατέρα, καὶ εἶπεν αὐτῷ· κάλεσον τὸ ὄνομα αὐτῆς, Οὐκ-ἠλεημένη, διότι οὐ μὴ προσθήσω ἔτι ἐλεῆσαι τὸν οἶκον Ἰσραήλ, ἀλλ᾽ ἢ ἀντιτασσόμενος ἀντιτάξομαι αὐτοῖς.

Ωσ. 1,6 - Συνέλαβεν πάλιν η Γομερ και εγέννησε θυγατέρα· ο δε Θεός είπεν στον προφήτην· “δώσε εις αυτήν όνομα Ουκ-η-λεημένη, διότι δεν θα

έχω πλέον την πρόθεσιν να ελεήσω το βασίλειον του Ισραήλ, αλλά σταθερώς και αποτελεσματικώς θα αντιταχθώ εναντίον αυτών.

Ωσ. 1,7 - τοὺς δὲ υἱοὺς Ἰούδα ἐλεήσω καὶ σώσω αὐτοὺς ἐν Κυρίῳ Θεῷ αὐτῶν καὶ οὐ σώσω αὐτοὺς ἐν τόξῳ οὐδὲ ἐν ῥομφαίᾳ οὐδὲ ἐν πολέμῳ οὐδὲ ἐν ἵπποις οὐδὲ ἐν ἱππεῦσι.

Ωσ. 1,7 - Τους πολίτας όμως του ιουδαϊκού βασιλείου θα τους ελεήσω, θα τους σώσω δια της δυνάμεως εμού, του Κυρίου και Θεού των, και οχι με το τόξον, με την ρομφαίαν, με πολέμους, ούτε με το ιππικόν, ούτε με τους ιππείς”.

Ωσ. 1,8 - καὶ ἀπεγαλάκτισε τὴν Οὐκ-ἠλεημένην, καὶ συνέλαβεν ἔτι καὶ ἔτεκεν υἱόν.

Ωσ. 1,8 - Η Γομερ αφού απεγαλάκτισε την Ουκ-ηλεημένην, συνέλαβε πάλιν και εγέννησεν υιόν.

Ωσ. 1,9 - καὶ εἶπε· κάλεσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ Οὐ-λαός-μου, διότι ὑμεῖς οὐ λαός μου, καὶ ἐγώ οὐκ εἰμὶ ὑμῶν.

Ωσ. 1,9 - Είτε δε ο Κυριος προς τον Ωσηέ· “δώσε εις αυτόν όνομα Ου-λαός μου, διότι σεις οι Ισραηλίται δεν είσθε πλέον λαός μου, και εγώ δεν είμαι ίδικός σας πατήρ και Θεός”.

ΩΣΗΕ 2

Ωσ. 2,1 - Καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ἣ οὐκ ἐκμετρηθήσεται οὐδὲ ἐξαριθμηθήσεται. καὶ ἔσται ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἐῤῥέθη αὐτοῖς· οὐ λαός μου ὑμεῖς, κληθήσονται καὶ αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ ζῶντος.

Ωσ. 2,1 - Ο αριθμός των Ισραηλιτών είναι μέγας ως η άμμος εις την παραλίαν της θαλάσσης, η οποία δεν είναι δυνατόν να μετρηθή και οι κόκκοι της δεν είναι δυνατόν να αριθμηθούν. Αυτό θα πραγματοποιηθή στον τόπον εκείνον, όπου υπό του Κυρίου είχεν αναγγελθή στους Ισραηλίτας, “δεν είσθε λαός μου”. Εις τον αυτόν τόπον θα ονομασθούν αυτοί υιοί του Θεού του ζώντος.

Ωσ. 2,2 - καὶ συναχθήσονται υἱοὶ Ἰούδα καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ θήσονται ἑαυτοῖς ἀρχὴν μίαν καὶ ἀναβήσονται ἐκ τῆς γῆς, ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα τοῦ Ἰεζραέλ.

Ωσ. 2,2 - Θα συγκεντρωθούν Ιουδαίοι και Ισραηλίται μαζή, δια να αποτελέσουν μίαν ενότητα. Θα αναγνωρίσουν ως κεφαλήν των τον ίδιον άρχοντα και θα επανέλθουν από την χώραν της εξορίας των. Διότι θα είναι μεγάλη η ημέρα εκείνη του Ιεζραέλ.

Ωσ. 2,3 - εἴπατε τῷ ἀδελφῷ ὑμῶν· λαός μου καὶ τῇ ἀδελφῇ ὑμῶν· ἠλεημένη.

Ωσ. 2,3 - Τοτε ονομάσατε τον αδελφόν σας τον μέχρι πρυ ολίγου “Ου-λαόν μου”, “Λαόν μου” και την αδελφήν σας την μέχρι προ ολίγου “Ουκ-ηλεημένην”, “Ηλεημενην”.

Ωσ. 2,4 - Κρίθητε πρὸς τὴν μητέρα ὑμῶν, κρίθητε, ὅτι αὕτη οὐ γυνή μου, καὶ ἐγὼ οὐκ ἀνὴρ αὐτῆς. καὶ ἐξαρῶ τὴν πορνείαν αὐτῆς ἐκ προσώπου μου καὶ τὴν μοιχείαν αὐτῆς ἐκ μέσου μαστῶν αὐτῆς,

Ωσ. 2,4 - Κρίνατε και διχάσατε την μητέρα σας· κρίνατέ την, διότι αυτή δεν είναι σύζυγός μου και εγώ δεν είμαι ο σύζυγός της. Και θα διώξω από εμπρός μου την πορνείαν της, και την μοιχείαν της από τους μαστούς της. Θα καταπαύσω δηλαδή την πνευματικήν μοιχείαν, την προς τα είδωλα λατρείαν του Ισραηλιτικού λαού.

Ωσ. 2,5 - ὅπως ἂν ἐκδύσω αὐτὴν γυμνὴν καὶ ἀποκαταστήσω αὐτὴν καθὼς ἡμέρα γενέσεως αὐτῆς. καὶ θήσω αὐτὴν ἔρημον καὶ τάξω αὐτὴν ὡς γῆν ἄνυδρον καὶ ἀποκτενῶ αὐτὴν ἐν δίψει·

Ωσ. 2,5 - Ετσι θα απογυμνώσω αυτήν και θα την παρουσιάσω τελείως γυμνήν, όπως όταν την εγέννησεν η μητέρα της. Θα καταστήσω αυτήν έρημον, θα την κάμω ωσάν την γην την ξηράν και την άνυδρον, και θα την θανατώσω με την δίψαν.

Ωσ. 2,6 - καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς οὐ μὴ ἐλεήσω, ὅτι τέκνα πορνείας ἐστίν.

Ωσ. 2,6 - Ούτε και τα τέκνα της θα ελεήσω, διότι είναι τέκνα πορνείας, πνευματικής από του Θεού αποστασίας.

Ωσ. 2,7 - ὅτι ἐξεπόρνευσεν ἡ μήτηρ αὐτῶν, κατῄσχυνεν ἡ τεκοῦσα αὐτά, ὅτι εἶπε· πορεύσομαι ὀπίσω τῶν ἐραστῶν μου τῶν διδόντων μοι τοὺς ἄρτους μου καὶ τὸ ὕδωρ μου καὶ τὰ ἱμάτιά μου καὶ τὰ ὀθόνιά μου, τὸ ἔλαιόν μου καὶ πάντα ὅσα μοι καθήκει.

Ωσ. 2,7 - Διότι η μητέρα των εξετράπη εις πορνείαν κατεντρόπιασε και κατεξηυτέλισε τα τέκνα της, διότι με απερίγραπτον αναισχυντίαν είπε· “θα ακολουθήσω εγώ τους εραστάς μου, (δηλ. η φυλή του Ισραήλ θα ακολουθούσε τα είδωλα), διότι αυτοί μου δίδουν την τροφήν μου, το νερό μου, τα ενδύματά μου, τα λινά υφάσματά μου, το λάδι μου και όλα όσα μου χρειάζονται”.

Ωσ. 2,8 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ φράσσω τὴν ὁδὸν αὐτῆς ἐν σκόλοψι καὶ ἀνοικοδομήσω τὰς ὁδούς, καὶ τὴν τρίβον αὐτῆς οὐ μὴ εὕρῃ·

Ωσ. 2,8 - Δια την αναισχυντίαν της αυτήν, ιδού εγώ φράζω την προς τους εραστάς οδόν της με παλούκια, θα ανεγείρω οδοφράγματα στους δρόμους της και έτσι δεν θα εύρη αυτή τον δρόμον της προς την διαφθοράν.

Ωσ. 2,9 - καὶ καταδιώξεται τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς καὶ οὐ μὴ καταλάβῃ αὐτοὺς καὶ ζητήσει αὐτοὺς καὶ οὐ μὴ εὕρῃ αὐτούς· καὶ ἐρεῖ· πορεύσομαι καὶ ἐπιστρέψω πρὸς τὸν ἄνδρα μου τὸν πρότερον, ὅτι καλῶς μοι ἦν τότε ἢ νῦν.

Ωσ. 2,9 - Θα προσπαθήση και θα τρέξη να εύρη τους εραστάς της, αλλά δεν θα τους προφθάση. Θα τους αναζητήση, και δεν θα τους ανεύρη. Και

τότε θα είπη· “θα επιστρέψω και θα επανέλθω προς τον προηγούμενον και νόμιμον άνδρα μου, διότι καλύτερα ήμην τότε, παρά τώρα”.

Ωσ. 2,10 - καὶ αὐτὴ οὐκ ἔγων ὅτι ἐγὼ ἔδωκα αὐτῇ τὸν σῖτον καὶ τὸν οἶνον καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ ἀργύριον ἐπλήθυνα αὐτῇ· αὐτὴ δὲ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ἐποίησε τῇ Βάαλ.

Ωσ. 2,10 - Αυτή, η μητέρα σας, δεν κατώρθωσε να εννοήση ότι εγώ έδωκα εις αυτήν τον σίτον, τον οίνον, το έλαιον και επί πλέον πλούτον αργυρίου. Αυτη όμως, με όσα εγώ της είχα δώσει, κατεσκεύασεν αργυρά και χρυσά είδωλα δια την Αστάρτην, την αναίσχυντον σύζυγον του βδελυρού ειδώλου Βααλ.

Ωσ. 2,11 - διὰ τοῦτο ἐπιστρέψω καὶ κομιοῦμαι τὸν σῖτόν μου καθ᾿ ὥραν αὐτοῦ καὶ τὸν οἶνόν μου ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ ἀφελοῦμαι τὰ ἱμάτιά μου καὶ τὰ ὀθόνιά μου τοῦ μὴ καλύπτειν τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῆς.

Ωσ. 2,11 - Δια τούτο, δι' όσα βδελυρά και αναίσχυντα αυτή έπραξεν, εγώ θα πάρω και θα κρατήσω δια τον εαυτόν μου τον σίτόν μου και τον οίνον μου, κατά τον καιρόν της συγκομιδής των. Θα αφαιρέσω από αυτήν τα ενδύματα, που της είχα δώσει και τα λινά υφάσματα, ώστε να μη ημπορή πλέον να σκεπάση την γομνότητά της.

Ωσ. 2,12 - καὶ νῦν ἀποκαλύψω τὴν ἀκαθαρσίαν αὐτῆς ἐνώπιον τῶν ἐραστῶν αὐτῆς, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ ἐξέληται αὐτὴν ἐκ χειρός μου.

Ωσ. 2,12 - Τωρα θα ξεσκεπάσω την βρωμερότητά της και την αναισχυντίαν της ενώπιον των εραστών της και κανείς δεν θα ημπορέση να την γλυτώση από τα χέρια μου.

Ωσ. 2,13 - καὶ ἀποστρέψω πάσας τὰς εὐφροσύνας αὐτῆς, ἑορτὰς αὐτῆς καὶ τὰς νουμηνίας αὐτῆς καὶ τὰ σάββατα αὐτῆς καὶ πάσας τὰς πανηγύρεις αὐτῆς.

Ωσ. 2,13 - Θα σταματήσω όλας τας τέρψεις της, τας θρησκευτικάς εορτάς γενικώς, ειδικώτερα δε τας εορτάς της πρωτομηνιάς, τα σάββατα και όλας τας μεγάλας πανηγύρεις της.

Ωσ. 2,14 - καὶ ἀφανιῶ ἄμπελον αὐτῆς καὶ τάς συκᾶς αὐτῆς, ὅσα εἶπε· μισθώματά μου ταῦτά ἐστιν ἃ ἔδωκάν μοι οἱ ἐρασταί μου, καὶ θήσομαι αὐτὰ εἰς μαρτύριον, καὶ καταφάγεται αὐτὰ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς.

Ωσ. 2,14 - Θα καταστρέψω τα αμπέλια της, τις συκιές της και όλα εκείνα, δια τα οποία είπεν· “αυτά είναι η ανταμοιβή μου, την οποίαν μου έδωκαν οι ερασταί μου”. Θα τα κάμω, ώστε να είναι μαρτυρία προς όλους δια την τιμωρίαν της φυλής του Ισραήλ. Θα τα καταφάγουν τα θηρία της υπαίθρου, τα πετεινά του ουρανού και τα ερπετά της γης.

Ωσ. 2,15 - καὶ ἐκδικήσω ἐπ᾿ αὐτὴν τὰς ἡμέρας τῶν Βααλείμ, ἐν αἷς ἐπέθυεν αὐτοῖς καὶ περιετίθετο τὰ ἐνώτια αὐτῆς καὶ τὰ καθόρμια αὐτῆς καὶ

ἐπορεύετο ὀπίσω τῶν ἐραστῶν αὐτῆς, ἐμοῦ δὲ ἐπελάθετο, λέγει Κύριος. -

Ωσ. 2,15 - Ετσι θα τιμωρήσω την φυλήν του Ισραήλ δια τας ημέρας, κατά τας οποίας ελάτρευσε τα είδωλα του Βααλ, δι' εκείνας κατά τας οποίας πολλάς θυσίας προσέφερε δι' αυτά και εφορούσεν ως στόλισμά της τα σκουλαρίκια και τα περιδέραιά της, και ακολουθούσε τους εραστάς της. Εμέ δέ με είχε λησμονήσει, λέγει ο Κυριος.

Ωσ. 2,16 - Διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ πλανῶ αὐτὴν καὶ τάξω αὐτὴν ὡς ἔρημον καὶ λαλήσω ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῆς

Ωσ. 2,16 - Δια τούτο εγώ θα οδηγήσω την φυλήν Ισραήλ εις περιπλάνησιν και εξορίαν, θα καταστήσω έρημον και ακατοίκητον την χώραν της. Και όταν εν τη θλίψει της μετανοήση, εγώ θα ομιλήσω εις την καρδίαν της ειρηνικά.

Ωσ. 2,17 - καὶ δώσω αὐτῇ τὰ κτήματα αὐτῆς ἐκεῖθεν καὶ τὴν κοιλάδα Ἀχὼρ διανοῖξαι σύνεσιν αὐτῆς, καὶ ταπεινωθήσεται ἐκεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας νηπιότητος αὐτῆς καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ἀναβάσεως αὐτῆς ἐκ γῆς Αἰγύπτου.

Ωσ. 2,17 - Μετανοούσαν θα την επιστρέψω από την εξορίαν, θα δώσω εις αυτήν τα κτήματα της χώρας της και την κοιλάδα Αχώρ και θα την βοηθήσω να συνετισθή δια τα σφάλματά της. Θα ταπεινωθή τότε, όπως εταπεινώθη εκεί εις την Αίγυπτον, όταν εζούσε την νηπιακήν της ηλικίαν ως έθνος, κατά την εποχήν, που εξήλθεν από την χώραν της Αιγύπτου.

Ωσ. 2,18 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος, καλέσει με· ὁ ἀνήρ μου, καὶ οὐ καλέσει με ἔτι Βααλείμ·

Ωσ. 2,18 - Κατά την ημέραν εκείνην της μετανοίας και ταπεινώσεώς της, λέγει ο Κυριος· Θα με ονομάζη «“σύζυγός μου” και δεν θα επικαλεσθή πλέον αντί εμού τα είδωλα του Βαάλ.

Ωσ. 2,19 - καὶ ἐξαρῶ τὰ ὀνόματα τῶν Βααλεὶμ ἐκ στόματος αὐτῆς καὶ οὐ μὴ μνησθῶσιν οὐκ ἔτι τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

Ωσ. 2,19 - Εγώ δε θα αφαιρέσω από το στόμα της φυλής του Ισραήλ τα ονόματα των ειδώλων του Βαάλ και ουδέποτε πλέον οι Ισραηλίται θα ενθυμηθούν τα ονόματα αυτών των ειδώλων.

Ωσ. 2,20 - καὶ διαθήσομαι αὐτοῖς διαθήκην ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ μετὰ τῶν θηρίων τοῦ ἀγροῦ καὶ μετὰ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἑρπετῶν τῆς γῆς· καὶ τόξον καὶ ῥομφαίαν καὶ πόλεμον συντρίψω ἀπὸ τῆς γῆς καὶ κατοικιῶ σε ἐπ᾽ ἐλπίδι.

Ωσ. 2,20 - Κατά την εποχήν εκείνην της μετανοίας και επιστροφής των προς εμέ, θα συνάψω νέαν συνθήκην ειρήνης με αυτούς, ακόμη δε ειρήνης και με τα θηρία της υπαίθρου, με τα πετεινά του ουρανού και με τα ερπετά της γης. Θα συντρίψω και θα εξαφανίσω από την χώραν του Ισραήλ το πολεμικόν τόξον και την εχθρικήν ρομφαίαν και τον πόλεμον, και θα εγκαταστήσω αυτούς με αγαθάς ελπίδας προς μίαν ειρηνικήν ζωήν.

Ωσ. 2,21 - καὶ μνηστεύσομαί σε ἐμαυτῷ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ μνηστεύσομαί σε ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ἐν κρίματι καὶ ἐν ἐλέει καὶ ἐν οἰκτιρμοῖς

Ωσ. 2,21 - Θα σε μνηστευθώ τότε ως ιδικήν μου δια παντός, θα σε πάρω ως ίδικήν μου πλέον μνηστήν και θα σου προσφέρω δικαιοσύνην, δικαίαν κρίσιν, τρυφερότητα και ευσπλαγχνίαν.

Ωσ. 2,22 - καὶ μνηστεύσομαί σε ἐμαυτῷ ἐν πίστει, καὶ ἐπιγνώσῃ τὸν Κύριον.

Ωσ. 2,22 - Θα σε μνηστευθώ ως πιστήν πλέον εις εμέ και συ θα γνωρίσης εμέ, τον Κυριον.

Ωσ. 2,23 - καὶ ἔσται ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει Κύριος, ἐπακούσομαι τῷ οὐρανῷ, καὶ αὐτὸς ἐπακούσεται τῇ γῇ,

Ωσ. 2,23 - Κατά την ειρηνικήν εκείνην περίοδον, λέγει ο Κυριος, θα εισακούσω και θα απαντήσω στον ουρανόν και ο ουρανός θα απαντήση εις την γην, στέλλων ζωογόνον βροχήν

Ωσ. 2,24 - καὶ ἡ γῆ ἐπακούσεται τὸν σῖτον καὶ τὸν οἶνον καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ αὐτὰ ἐπακούσεται τῷ Ἰεζραέλ.

Ωσ. 2,24 - η δε γη θα απαντήση στον ουρανόν, παράγουσα σίτον και οίνον και έλαιον. Ολα δε αυτά θα προσφερθούν δια την ειρηνικήν και αρμονικήν ζωήν του Ιεζραέλ.

Ωσ. 2,25 - καὶ σπερῶ αὐτὴν ἐμαυτῷ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐλεήσω τὴν Οὐκ-ἠλεημένην καὶ ἐρῶ τῷ Οὐ-λαῷ-μου· λαός μου εἶ σύ, καὶ αὐτὸς ἐρεῖ· Κύριος ὁ Θεός μου εἶ σύ.

Ωσ. 2,25 - Θα διασπείρω και θα εγκαταστήσω τον νέον Ισραήλ εις την χώραν, θα ελεήσω την Ουκ-ηλεημένην και στον Ου-λαόν μου θα είπω· “συ είσαι λαός μου”. Και εκείνος θα απαντήση· “συ είσαι ο Κυριος και ο Θεός μου”.

ΩΣΗΕ 3

Ωσ. 3,1 - Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἔτι πορεύθητι καὶ ἀγάπησον γυναῖκα ἀγαπῶσαν πονηρὰ καὶ μοιχαλίν, καθὼς ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ αὐτοὶ ἀποβλέπουσιν ἐπὶ θεοὺς ἀλλοτρίους καὶ φιλοῦσι πέμματα μετὰ σταφίδων.

Ωσ. 3,1 - Ο Κυριος μου είπε· “πήγαινε πάλιν και αγάπησε μίαν γυναίκα μοιχαλίδα, γυναίκα, η οποία αγαπά την πονηρίαν· αγάπησέ την, όπως αγαπά ο Θεός τους Ισραηλίτας, οι οποίοι εν τούτοις στρέφουν τα βλέμματά των και δίδουν τας καρδίας των εις ξένους θεούς και αγαπούν τα γλυκίσματα των ειδώλων, πίττας με σταφίδας”.

Ωσ. 3,2 - καὶ ἐμισθωσάμην ἐμαυτῷ πεντεκαίδεκα ἀργυρίου καὶ γομὸρ κριθῶν καὶ νέβελ οἴνου

Ωσ. 3,2 - Επραξα, όπως ο Κυριος με διέταξε, και εμίσθωσα αυτήν δια τον εαυτόν μου αντί δεκαπέντε αργυρών σίκλων, ενός γομόρ κριθής και ενός ασκού οίνου.

Ωσ. 3,3 - καὶ εἶπα πρὸς αὐτήν· ἡμέρας πολλὰς καθήσῃ ἐπ᾿ ἐμοὶ καὶ οὐ μὴ πορνεύσῃς, οὐδὲ μὴ γένῃ ἀνδρὶ ἑτέρῳ, καὶ ἐγὼ ἐπὶ σοί.

Ωσ. 3,3 - Και είπα προς αυτήν. "Επί πολλάς ημέρας θα μείνης κοντά μου ήσυχος και πιστή. Δεν θα εκτροπής εις πορνείαν, δεν θα έλθης εις ένωσιν με άλλον άνδρα και τότε εγώ θα είμαι δια σε σύζυγος".

Ωσ. 3,4 - διότι ἡμέρας πολλὰς καθήσονται οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ οὐκ ὄντος βασιλέως οὐδὲ ὄντος ἄρχοντος οὐδὲ οὔσης θυσίας οὐδὲ ὄντος θυσιαστηρίου οὐδὲ ἱερατείας οὐδὲ δήλων.

Ωσ. 3,4 - Τούτο συμβολίζει τους Ισραηλίτας, διότι και αυτοί θα παραμείνουν επί πολύν χρόνον χωρίς βασιλέα, χωρίς άρχοντας, χωρίς θυσίας, χωρίς θυσιαστήριον, χωρίς ιερατείον, χωρίς το εφώδ, την "Δηλωσιν" και "Αλήθειαν", δια της οποίας εξεβράζετο η βουλή του Θεού.

Ωσ. 3,5 - καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιστρέψουσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ καὶ ἐπιζητήσουσι Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν καὶ Δαυὶδ τὸν βασιλέα αὐτῶν· καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν.

Ωσ. 3,5 - Μετά ταύτα όμως οι Ισραηλίται θα επιστρέψουν και θα αναζητήσουν Κυριον τον Θεόν των, οπότε ως βασιλέα των θα έχουν τον απόγονον του Δαβίδ, τον Μεσσίαν. Θα μείνουν κατάπληκτοι δια την ευλογίαν αυτήν του Κυρίου και δια τα άλλα αγαθά, τα οποία θα τους δώση κατά την νέαν αυτήν μεσσιακήν εποχήν, που θα αρχίση από τας ημέρας εκείνας.

ΩΣΗΕ 4

Ωσ. 4,1 - Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, υἱοὶ Ἰσραήλ, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, διότι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια οὐδὲ ἔλεος οὐδὲ ἐπίγνωσις Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ωσ. 4,1 - Σεις οι Ισραηλίται ακούσατε τον λόγον Κυρίου, διότι ο Κυριος θα κρίνη, θα δικάση, θα τιμωρήση τους κατοίκους της χώρας αυτής, επειδή δεν υπάρχει μεταξύ των αλήθεια, ούτε ευσπλαγχνία, ούτε γνώσις και σεβασμός του Θεού.

Ωσ. 4,2 - ἀρὰ καὶ ψεῦδος καὶ φόνος καὶ κλοπὴ καὶ μοιχεία κέχυται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ αἵματα ἀφ᾿ αἵμασι μίσγουσι.

Ωσ. 4,2 - Εξ αντιθέτου έχουν χυθή και πλημμυρίσει την χώραν σας κατάραι, ψεύδη, φόνοι, κλοπαί, μοιχείαι· τα δε αίματα χύνονται συνεχώς και ανακατεύονται το ένα με το άλλο.

Ωσ. 4,3 - διὰ τοῦτο πενθήσει ἡ γῆ καὶ σμικρυνθήσεται σὺν πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν, σὺν τοῖς θηρίοις τοῦ ἀγροῦ καὶ σὺν τοῖς ἑρπετοῖς τῆς

γῆς καὶ σὺν τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης ἐκλείψουσιν,

Ωσ. 4,3 - Δια τούτο η χώρα σας θα περιέλθη εις πένθος, οι κάτοικοί της θα ολιγοστεύσουν μαζή δέ με αυτήν θα ολιγοστεύσουν και όσα ζωντανά κατοικούν εις αυτήν, τα θηρία του αγρού, τα ερπετά της γης και τα πετεινά του ουρανού, και αυτά ακόμη τα ψάρια της θαλάσσης θα εκλείψουν.

Ωσ. 4,4 - ὅπως μηδεὶς μήτε δικάζηται μήτε ἐλέγχῃ μηδείς· ὁ δὲ λαός μου ὡς ἀντιλεγόμενος ἱερεύς.

Ωσ. 4,4 - Εξ αιτίας της γενικής πωρώσεως ούτε κανείς θα δικάζεται δια τας παρανομίας του ούτε και κανείς θα διαμαρτύρεται δια την αμαρτωλότητα αυτήν. Ο δε τέως περιούσιος λαός μου θα είναι σαν τον ιερέα, που έχει χάσει την υπόληψίν του και συνεχώς επικρίνεται.

Ωσ. 4,5 - καὶ ἀσθενήσεις ἡμέρας, καὶ ἀσθενήσει ὁ προφήτης μετὰ σοῦ· νυκτὶ ὡμοίωσα τὴν μητέρα σου.

Ωσ. 4,5 - Συ δέ, ω λαέ μου, θα χάσης την πνευματικήν σου υγείαν και ισχύν, μαζή με σε και ο προφήτης θα χάση την πνευματικήν του δύναμιν και ισχύν. Προς νύκτα δε παρομοιάζω την σκοτεινήν ζωήν του έθνους αυτού.

Ωσ. 4,6 - ὡμοιώθη ὁ λαός μου ὡς οὐκ ἔχων γνῶσιν· ὅτι σὺ ἐπίγνωσιν ἀπώσω, κἀγὼ ἀπώσομαί σε τοῦ μὴ ἱερατεύειν μοι· καὶ ἐπελάθου νόμον Θεοῦ σου, κἀγὼ ἐπιλήσομαι τέκνων σου.

Ωσ. 4,6 - Ο λαός μου αυτός ωμοίασε προς εκείνον, ο οποίος δεν έχει καθόλου γνώσιν του Θεού και του θείου θελήματος. Επειδή όμως συ, λαέ μου, απώθησες την γνώσιν του Θεού, δια τούτο και εγώ θα σε απωθήσω, ώστε να μη υπάρχουν δια σε ιερείς και ιερατικαί προσφοραί. Συ ελησμόνησες τον νόμον του Θεού σου, και εγώ θα λησμονήσω τα ιδικά σου τέκνα.

Ωσ. 4,7 - κατὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν οὕτως ἥμαρτόν μοι· τὴν δόξαν αὐτῶν εἰς ἀτιμίαν θήσομαι.

Ωσ. 4,7 - Οσον πολυάριθμοι υπήρξατε εις την χώραν σας, τόσον αναρίθμητοι υπήρξαν και αι αμαρτίαι σας εναντίον μου. Δια τούτο την έως τώρα δόξαν σας, εγώ θα μεταβάλω εις εξευτελισμόν.

Ωσ. 4,8 - ἁμαρτίας λαοῦ μου φάγονται καὶ ἐν ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν λήψονται τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

Ωσ. 4,8 - Οι ιερείς ειδικώτερον συμμετέχουν και χορταίνουν και αυτοί από τας αμαρτίας του λαού μου. Δια τούτο θα πληρώσουν με την ζωήν των τας πολλάς αδικίας των.

Ωσ. 4,9 - καὶ ἔσται καθὼς ὁ λαὸς οὕτως καὶ ὁ ἱερεύς· καὶ ἐκδικήσω ἐπ᾿ αὐτὸν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ τὰ διαβούλια αὐτοῦ ἀνταποδώσω αὐτῷ.

Ωσ. 4,9 - Δεν θα γίνη διάκρισις μεταξύ λαϊκών και ιερέων· όπως οι λαϊκοί ετσι θα τιμωρηθούν και οι ιερείς. Θα τιμωρήσω τον λαόν τούτον δια τους

αμαρτωλούς δρόμους της ζωής του, θα ανταποδώσω εις αυτόν σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της καρδίας του και τα πονηρά του σχέδια.

Ωσ. 4,10 - καὶ φάγονται καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῶσιν, ἐπόρνευσαν καὶ οὐ μὴ κατευθύνωσι, διότι τὸν Κύριον ἐγκατέλιπον τοῦ φυλάξαι. -

Ωσ. 4,10 - Θα τρώγουν και δεν θα χορταίνουν, θα εκτρέπωνται εις την πορνείαν και δεν θα επιτύχουν αυτό, που θέλουν, την χαράν και την ειρήνην, επειδή εγκατέλιπαν τον Κυριον και δεν εφύλαξαν το θέλημά του.

Ωσ. 4,11 - Πορνείαν καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα ἐδέξατο καρδία λαοῦ μου.

Ωσ. 4,11 - Η καρδία του λαού μου εστράφη και εδέχθη πορνείαν και οίνον και μέθην.

Ωσ. 4,12 - ἐν συμβόλοις ἐπηρώτων, καὶ ἐν ῥάβδοις αὐτοῦ ἀπήγγελλον αὐτῷ· πνεύματι πορνείας ἐπλανήθησαν καὶ ἐξεπόρνευσαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν.

Ωσ. 4,12 - Με διάφορα ειδωλολατρικά σύμβολα, με αγάλματα και με ράβδους, εσυμβουλεύοντο τους ειδωλικούς θεούς των· και εκείνοι δια της ραβδομαντείας έδιδαν εις αυτούς απαντήσεις. Απεπλανήθησαν εις μεγάλην πνευματικήν πορνείαν, διότι εγκατέλειψαν τον Θεόν των και προσεκολλήθησαν εις τα είδωλα.

Ωσ. 4,13 - ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ἐθυσίαζον καὶ ἐπὶ τοὺς βουνοὺς ἔθυον, ὑποκάτω δρυὸς καὶ λεύκης καὶ δένδρου συσκιάζοντος, ὅτι καλὸν σκέπη. διὰ τοῦτο ἐκπορνεύσουσιν αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ αἱ νύμφαι ὑμῶν μοιχεύσουσι·

Ωσ. 4,13 - Εις τας κορυφάς των υψηλών ορέων, επάνω εις θυσιαστήρια ειδώλων, προσέφεραν θυσίας και εις τας κορυφάς των βουνών εθυσίαζαν, κάτω από δρυν και λεύκην και δένδρον ευσκιόφυλλον, διότι ήτο ευάρεστος εις αυτούς η σκια των κλάδων των. Εξ αιτίας της εκτροπής σας εις την αμαρτωλότητα της ειδωλολατρείας, αι θυγατέρες σας θα εκδίδωνται αναισχύντως εις την πορνείαν και αι νύμφαι σας προ των οφθαλμών σας θα παραδίδωνται εις την μοιχείαν.

Ωσ. 4,14 - καὶ οὐ μὴ ἐπισκέψωμαι ἐπὶ τὰς θυγατέρας ὑμῶν, ὅταν πορνεύσωσι, καὶ ἐπὶ τὰς νύμφας ὑμῶν, ὅταν μοιχεύσωσιν· ὅτι αὐτοὶ μετὰ τῶν πορνῶν συνεφύροντο καὶ μετὰ τῶν τετελεσμένων ἔθυον, καὶ ὁ λαὸς ὁ συνίων συνεπλέκετο μετὰ πόρνης. -

Ωσ. 4,14 - Δεν θα επισκεφθώ με αγάπην και καλοσύνην τας θυγατέρας σας, όταν θα εκπορνεύωνται, ούτε τας νύμφας σας όταν θα εκτρέπωνται εις την μοιχείαν. Διότι και αυτοί οι ιδιοί, οι γονείς και οι σύζυγοι συνεφύροντο με τας πόρνας και μαζή με τας ιεροδούλους προσέφεραν θυσίας. Ακόμη δε και οι μορφωμένοι μεταξύ του λαού συνεπλέκοντο με τας πόρνας.

Ωσ. 4,15 - Σὺ δέ, Ἰσραήλ, μὴ ἀγνόει, καὶ Ἰούδα, μὴ εἰσπορεύεσθε εἰς Γάλγαλα καὶ μὴ ἀναβαίνετε εἰς τὸν Οἶκον Ὢν καὶ μὴ ὀμνύετε ζῶντα Κύριον.

Ωσ. 4,15 - Συ, Ισραηλιτικέ λαέ, δεν έπρεπε να αγνοής τον Θεόν και το θέλημά του. Και συ, λαέ του Ιούδα, δεν έπρεπε να εισέρχεσαι εις τα Γαλγαλα, εις την χώραν της ειδωλολατρείας, και δεν έπρεπε να ανέρχεσθε στον ειδωλολατρικόν ναόν της Ων και δεν έπρεπε να ορκίζεσθε στον ζώντα αληθινόν Θεόν.

Ωσ. 4,16 - διότι ὡς δάμαλις παροιστρῶσα παροίστρησεν Ἰσραήλ· νῦν νεμήσει αὐτοὺς Κύριος ὡς ἀμνὸν ἐν εὐρυχώρῳ.

Ωσ. 4,16 - Αλλά ο ισραηλιτικός λαός αφηνίασε, όπως η δάμαλις την οποίαν κεντά ο οίστρος. Θα έλθη όμως εποχή, οπότε θα ποιμάνη αυτός ο Θεός ως αμνούς εις μεγάλην εύφορον περιοχήν.

Ωσ. 4,17 - μέτοχος εἰδώλων Ἐφραὶμ ἔθηκεν ἑαυτῷ σκάνδαλα,

Ωσ. 4,17 - Τωρα όμως η φυλή Εφραίμ και αι άλλαι εννέα φυλαί του Ισραήλ λαμβάνουν μέρος εις την λατρείαν των ειδώλων, θέτουν μόνοι των προσκόμματα στους δρόμους των.

Ωσ. 4,18 - ᾑρέτισε Χαναναίους· πορνεύοντες ἐξεπόρνευσαν, ἠγάπησαν ἀτιμίαν ἐκ φρυάγματος αὐτῶν.

Ωσ. 4,18 - Αφήκαν τον αληθινόν Θεόν και επροτίμησαν τους Χαναναίους. Εξετράπησαν εις απερίγραπτον πνευματικήν και σωματικήν πορνείαν, ηγάπησαν τον εξευτελισμόν και την καταισχύνην μέσα εις τα φρυάγματα των βακχικών οργίων των.

Ωσ. 4,19 - συστροφὴ πνεύματος σὺ εἶ ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτῆς, καὶ καταισχυνθήσονται ἐκ τῶν θυσιαστηρίων αὐτῶν.

Ωσ. 4,19 - Δια τούτο πνεύμα καταιγίδος θα τους αφαρπάση στον στροβιλισμόν του, ωσάν εις τεραστίας πτέρυγας, θα τους εκτινάξη εις εξορίαν και θα καταισχυνθούν, διότι τα ειδωλολατρικά των θυσιαστήρια θα αποδειχθούν ψευδή και ανίκανα να τους βοηθήσουν.

ΩΣΗΕ 5

Ωσ. 5,1 - Ἀκούσατε ταῦτα, οἱ ἱερεῖς, καὶ προσέχετε, οἶκος Ἰσραήλ, καὶ ὁ οἶκος τοῦ βασιλέως, ἐνωτίζεσθε, διότι πρὸς ὑμᾶς ἐστι τὸ κρίμα· ὅτι παγὶς ἐγενήθητε τῇ σκοπιᾷ καὶ ὡς δίκτυον ἐκτεταμένον ἐπὶ τὸ Ἰταβύριον,

Ωσ. 5,1 - Ιερείς, ακούσατε αυτά, λαέ του Ισραήλ, δώσε προσοχήν. Αυλή του βασιλέως ακροάσου καλά αυτά που θα είπω, διότι η μέλλουσα καταδίκη αφορά σας, επειδή σεις οι φρουροί από το φυλάκιον, όπου έπρεπε να επιβλέπετε και να περιφρουρήτε τον λαόν, εγίνατε παγίς του κακού δια τον λαόν, δίκτυον απλωμένον στο όρος Ιταβύριον, δια να συλλαμβάνη και δεσμεύη εις την πονηρίαν τους ανθρώπους.

Ωσ. 5,2 - ὃ οἱ ἀγρεύοντες τὴν θήραν κατέπηξαν. ἐγὼ δὲ παιδευτὴς ὑμῶν·

Ωσ. 5,2 - Εκάματε σεις δια τους ανθρώπους ο,τι δια τα θηράματα κάμνουν οι κυνηγοί, οι οποίοι απλώνουν πυκνάς παγίδας. Δια τούτο εγώ θα σας παιδεύσω και θα σας τιμωρήσω.

Ωσ. 5,3 - ἐγὼ ἔγνων τὸν Ἐφραίμ, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἀπέστη ἀπ᾿ ἐμοῦ· διότι νῦν ἐξεπόρνευσεν Ἐφραίμ, ἐμιάνθη Ἰσραήλ.

Ωσ. 5,3 - Εγνώρισα εγώ καλά τον Εφραίμ και το μάτι μου δεν απεμακρύνθη από τον ισραηλιτικόν λαόν. Δια τούτο και γνωρίζω τώρα καλά, ότι η φυλή Εφραίμ εξετράπη προς την πορνείαν, όπως επίσης και οι άλλοι Ισραηλίται εμολύνθησαν βαθύτατα.

Ωσ. 5,4 - οὐκ ἔδωκαν τὰ διαβούλια αὐτῶν τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῶν, ὅτι πνεῦμα πορνείας ἐν αὐτοῖς ἐστι, τὸν δὲ Κύριον οὐκ ἐπέγνωσαν.

Ωσ. 5,4 - Τοσον διεφθάρησαν, ώστε ούτε εσκέφθησαν ούτε σκέπτονται με τον νουν και την καρδίαν των να επιστρέψουν προς τον Θεόν των, διότι πνεύμα αποστασίας υπάρχει μέσα των και κυριαρχεί εις τας καρδίας των και έτσι ηγνόησαν και αγνοούν εξ ολοκλήρου τον Κυριον και Θεόν.

Ωσ. 5,5 - καὶ ταπεινωθήσεται ἡ ὕβρις τοῦ Ἰσραὴλ εἰς πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ καὶ Ἐφραὶμ ἀσθενήσουσιν ἐν ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ ἀσθενήσει καὶ Ἰούδας μετ᾿ αὐτῶν.

Ωσ. 5,5 - Δια τούτο θα ταπεινωθή η υπερηφάνεια του ισραηλιτικού λαού· ανάγλυφος θα φανή η καταισχύνη του στο πρόσωπόν του. Αι φυλαί του Ισραήλ, και περισσότερον η φυλή του Εφραίμ, θα χάσουν την πνευματικήν και εθνικήν δύναμίν των μέσα εις τας αδικίας των. Μαζή δέ με αυτούς και η φυλή Ιούδα θα χάση την δύναμίν της.

Ωσ. 5,6 - μετὰ προβάτων καὶ μόσχων πορεύσονται τοῦ ἐκζητῆσαι τὸν Κύριον καὶ οὐ μὴ εὕρωσιν αὐτόν, ὅτι ἐκκέκλικεν ἀπ᾿ αὐτῶν,

Ωσ. 5,6 - Φέροντες πρόβατα και μόσχους προς θυσίαν θα πορευθούν να αναζητήσουν τον Κυριον, δια να εύρουν συγχώρησιν και εξιλέωσιν. Δεν θα την εύρουν όμως, διότι ο Θεός θα έχει πλέον απομακρυνθή από αυτούς.

Ωσ. 5,7 - ὅτι τὸν Κύριον ἐγκατέλιπον, ὅτι τέκνα ἀλλότρια ἐγεννήθησαν αὐτοῖς· νῦν καταφάγεται αὐτοὺς ἡ ἐρυσίβη, καὶ τοὺς κλήρους αὐτῶν. -

Ωσ. 5,7 - Τούτο δέ, επειδή αυτοί πρώτοι εγκατέλειψαν τον Κυριον, εγέννησαν και ανέθρεψαν μέσα εις την αμαρτίαν τέκνα ξένα προς τον Θεόν. Και τώρα ο εχθρός ως άλλη ερυσίβη θα καταφάγη αυτούς και τα εκ κληρονομίας κτήματά των.

Ωσ. 5,8 - Σαλπίσατε σάλπιγγι ἐπὶ τοὺς βουνούς, ἠχήσατε ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν, κηρύξατε ἐν τῷ οἴκῳ Ὤν· ἐξέστη Βενιαμίν,

Ωσ. 5,8 - Σαλπίσατε, λοιπόν, οι σαλπιγκταί με σάλπιγγας εις τα βουνά, κάμετε να αντηχήση το σάλπισμα επάνω στους υψηλούς τόπους, διαλαλήσατε με μεγάλην φωνήν μέσα στον ειδωλολατρικόν οίκον Ων· η φυλή του Βενιαμίν έμεινε κατάπληκτος.

Ωσ. 5,9 - Ἐφραὶμ εἰς ἀφανισμὸν ἐγένετο ἐν ἡμέραις ἐλέγχου· ἐν ταῖς φυλαῖς τοῦ Ἰσραὴλ ἔδειξα πιστά.

Ωσ. 5,9 - Η βασιλεύουσα φυλή Εφραίμ ηρημώθη και ηφανίσθη κατά την εποχήν της κρίσεώς της υπό του Κυρίου. Εις τας φυλάς του Ισραήλ έδειξα τας πιστάς, τας αληθινάς και ανεκκλήτους αποφάσεις μου.

Ωσ. 5,10 - ἐγένοντο οἱ ἄρχοντες Ἰούδα ὡς μετατιθέντες ὅρια, ἐπ᾿ αὐτοὺς ἐκχεῶ ὡς ὕδωρ τὸ ὅρμημά μου.

Ωσ. 5,10 - Οι άρχοντες της φυλής Ιούδα έγιναν ωσάν τους πονηρούς και απλήστους εκείνους, που μεταθέτουν τα όριά των μέσα εις τα γειτονικά κτήματα. Εναντίον αυτών θα αφήσω να εκχυθή ωσάν ορμητικός χείμαρρος η οργή μου.

Ωσ. 5,11 - κατεδυνάστευσεν Ἐφραὶμ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, κατεπάτησε κρίμα, ὅτι ἤρξατο πορεύεσθαι ὀπίσω τῶν ματαίων.

Ωσ. 5,11 - Η φυλή του Εφραίμ κατεδυνάστευσε την αντίδικόν της φυλήν του Ιούδα, κατεπάτησε κάθε δικαιοσύνην, διότι είχεν ήδη αρχίσει να ακολουθή τα μάταια είδωλα.

Ωσ. 5,12 - καὶ ἐγὼ ὡς ταραχὴ τῷ Ἐφραὶμ καὶ ὡς κέντρον τῷ οἴκῳ Ἰούδα.

Ωσ. 5,12 - Δια τούτο και εγώ θα επιφέρω αναταραχήν εις την φυλήν του Εφραίμ, θα γίνω κεντρί, δια να ξυπνήση προς μετάνοιαν το βασίλειον του Ιούδα.

Ωσ. 5,13 - καὶ εἶδεν Ἐφραὶμ τὴν νόσον αὐτοῦ καὶ Ἰούδας τὴν ὀδύνην αὐτοῦ, καὶ ἐπορεύθη Ἐφραὶμ πρὸς Ἀσσυρίους καὶ ἀπέστειλε πρέσβεις πρὸς βασιλέα Ἰαρείμ· καὶ αὐτὸς οὐκ ἠδυνάσθη ἰάσασθαι ὑμᾶς, καὶ οὐ μὴ διαπαύσῃ ἐξ ὑμῶν ὀδύνη.

Ωσ. 5,13 - Η φυλή του Εφραίμ και αι άλλαι εννέα φυλίι του Ισραήλ είδαν την ηθικήν και πνευματικήν των ασθένειαν, το δε βασίλειον του Ιούδα ησθάνθη την ιδικήν του οδύνην. Οι Ισραηλίται τότε αντί να στραφούν προς τον Θεόν, έστειλαν πρέσβεις προς τους Ασσυρίους και παρεκάλεσαν τον βασιλέα των Ασσυρίων Ιαρείμ, να έλθη εις βοήθειάν των. Αυτός όμως δεν ημπόρεσε να σας θεραπεύση και δεν πρόκειται να καταπραΰνη ποτέ τον πόνον σας.

Ωσ. 5,14 - διότι ἐγώ εἰμι ὡς πανθὴρ τῷ Ἐφραὶμ καὶ ὡς λέων τῷ οἴκῳ Ἰούδα· καὶ ἐγὼ ἁρπῶμαι καὶ πορεύσομαι καὶ λήψομαι, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐξαιρούμενος.

Ωσ. 5,14 - Διότι εγώ θα είμαι ως πάνθηρ εναντίον του Εφραίμ και ως λέων εναντίον του οίκου Ιούδα. Εγώ θα αρπάξω και θα πάρω το θήραμα και θα αναχωρήσω και κανείς δεν θα ημπορέση να μου το αφαιρέση από τα χέρια μου.

Ωσ. 5,15 - πορεύσομαι καὶ ἐπιστρέψω εἰς τὸν τόπον μου, ἕως οὗ ἀφανισθῶσι· καὶ ζητήσουσι τὸ πρόσωπόν μου, ἐν θλίψει αὐτῶν ὀρθριοῦσι πρός με λέγοντες·

Ωσ. 5,15 - Θα φύγω και θα επανέλθω στον τόπον μου, μέχρις ότου εξολοθρευθούν. Υπό το βάρος δε της θλίψεώς των θα μετανοήσουν και θα με ζητήσουν. Πρωϊ-πρωϊ θα εξυπνούν, θα παρουσιάζωνται προς εμέ και θα λέγουν μεταξύ των·

ΩΣΗΕ 6

Ωσ. 6,1 - Πορευθῶμεν καὶ ἐπιστρέψωμεν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὅτι αὐτὸς ἥρπακε καὶ ἰάσεται ἡμᾶς, πατάξει καὶ μοτώσει ἡμᾶς·

Ωσ. 6,1 - Ελάτε, ας επιστρέψωμεν εν μετανοία προς τον Κυριον και Θεόν μας, διότι αυτός ο οποίος επέτρεψε και μας διήρπασαν, αυτός και θα μας θεραπεύση. Αυτός που μας εμαστίγωσεν, αυτός και θα επουλώση τα τραύματά μας.

Ωσ. 6,2 - ὑγιάσει ἡμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἐξαναστησόμεθα καὶ ζησόμεθα ἐνώπιον αὐτοῦ

Ωσ. 6,2 - Ημπορεί αυτός έντος δύο ημερών να μας αποδώση την υγείαν μας και κατά την τρίτην ημέραν θα εγερθώμεν από την κλίνην της ασθενείας μας και θα ζήσωμεν ενώπιόν του και από την προστασίαν του.

Ωσ. 6,3 - καὶ γνωσόμεθα· διώξωμεν τοῦ γνῶναι τὸν Κύριον, ὡς ὄρθρον ἕτοιμον εὑρήσομεν αὐτόν, καὶ ἥξει ὡς ὑετὸς ἡμῖν πρώϊμος καὶ ὄψιμος γῇ.

Ωσ. 6,3 - Τοτε και θα τον γνωρίσωμεν. Ας επιδιώξωμεν, λοιπόν, με την καρδίαν μας να γνωρίσωμεν τον Κυριον. Θα τον εύρωμεν πρόθυμον και έτοιμον να μας βοηθήση· η έλευσίς του θα είναι βεβαία, όπως η έλευσις του ωραίου όρθρου. Θα έλθη στον κατάλληλον καιρόν, όπως έρχεται από τον ουρανόν εις την γην η πρώϊμος και η όψιμος βροχή.

Ωσ. 6,4 - τί σοι ποιήσω Ἐφραίμ; τί σοι ποιήσω Ἰούδα; τὸ δὲ ἔλεος ὑμῶν ὡς νεφέλη πρωϊνὴ καὶ ὡς δρόσος ὀρθρινὴ πορευομένη. -

Ωσ. 6,4 - Θα μας ερωτήση· “τι θέλεις να σου κάμω, ισραηλιτικέ λαέ; Τι θέλεις να κάμω εις σέ, ιουδαϊκέ λαέ; Η αγάπη σας είναι προσωρινή και διαλύεται ωσάν την πρωϊνήν ομίχλην, φεύγει και χάνεται όπως η πρωϊνή δροσιά.

Ωσ. 6,5 - Διὰ τοῦτο ἀπεθέρισα τοὺς προφήτας ὑμῶν, ἀπέκτεινα αὐτοὺς ἐν ῥήματι στόματός μου, καὶ τὸ κρίμα μου ὡς φῶς ἐξελεύσεται·

Ωσ. 6,5 - Δια τούτο εθέρισα τους ψευδοπροφήτας σας, τους εφόνευσα με το πρόσταγμα του στόματός μου. Η δικαία μου κρίσις θα εξέλθη και θα λάμψη ωσάν το φως.

Ωσ. 6,6 - διότι ἔλεος θέλω καὶ οὐ θυσίαν καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ ἢ ὁλοκαυτώματα.

Ωσ. 6,6 - Διότι εγώ προτιμώ την προς εμέ αγάπην σας και οχι τας τυπικάς θυσίας, την επίγνωσιν του θείου θελήματος περισσότερον από τα ολοκαυτώματα.

Ωσ. 6,7 - αὐτοὶ δέ εἰσιν ὡς ἄνθρωπος παραβαίνων διαθήκην· ἐκεῖ κατεφρόνησέ μου

Ωσ. 6,7 - Οι Ισραηλίται όμως παραβαίνουν και καταπατούν την Διαθήκην μου ως άνθρωπος αμαρτωλός και αναίσθητος. Και με τας παραβάσεις των αυτάς εκεί με κατεφρόνησαν.

Ωσ. 6,8 - Γαλαὰδ πόλις ἐργαζομένη μάταια, ταράσσουσα ὕδωρ,

Ωσ. 6,8 - Η χώρα Γαλαάδ ακολουθεί τα μάταια είδωλα. Αναταράσσει την κοινωνίαν, όπως η θύελλα το ύδωρ της θαλάσσης.

Ωσ. 6,9 - καὶ ἡ ἰσχύς σου ἀνδρὸς πειρατοῦ· ἔκρυψαν ἱερεῖς ὁδόν, ἐφόνευσαν Σίκιμα, ὅτι ἀνομίαν ἐποίησαν.

Ωσ. 6,9 - Η δύναμίς σου, χώρα Γαλαάδ, εκδηλώνεται εις πειρατείας εκ μέρους των ανδρών σου. Και αυτοί ακόμη οι ιερείς του Ισραήλ εκρύβησαν και έστησαν ενέδραν παρά την οδόν, που οδηγεί εις τα Σικιμα, και εφόνευσαν τους διερχομένους, δια να τους ληστεύσουν και έτσι διέπραξαν ανομίαν μεγάλην.

Ωσ. 6,10 - ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἰσραὴλ εἶδον φρικώδη ἐκεῖ, πορνείαν τοῦ Ἐφραίμ· ἐμιάνθη Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα.

Ωσ. 6,10 - Είδα εγώ φρικτά γεγονότα στο βασίλειον του Ισραήλ, είδα την πνευματικήν και σωματικήν πορνείαν της φυλής του Εφραίμ. Εμολύνθη και ο ισραηλιτικός και ο Ιουδαϊκός λαός.

Ωσ. 6,11 - ἄρχου τρυγᾶν σεαυτῷ ἐν τῷ ἐπιστρέφειν με τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐν τῷ ἰάσασθαί με τὸν Ἰσραήλ.

Ωσ. 6,11 - Μετανοημένος όμως κατόπιν δια τας παρανομίας σου, θα αρχίσης να τρυγάς και ωφέλη από τας τιμωρίας αυτάς, όταν εγώ θα επαναφέρω τον λαόν μου από την εξορίαν, όταν θα θεραπεύσω τον ισραηλιτικόν λαόν.

ΩΣΗΕ 7

Ωσ. 7,1 - Καὶ ἀποκαλυφθήσεται ἡ ἀδικία Ἐφραὶμ καὶ ἡ κακία Σαμαρείας, ὅτι εἰργάσαντο ψευδῆ· καὶ κλέπτης πρὸς αὐτὸν εἰσελεύσεται, ἐκδιδύσκων λῃστὴς ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ,

Ωσ. 7,1 - Τοτε θα φανερωθούν αι παρανομίαι της φαύλης Εφραίμ και η κακία των Σαμαριτών, διότι ειργάσθησαν το ψεύδος και την δολιότητα.

Κλέπται θα εισχωρήσουν εις την κοινωνίαν των, λησταί οι οποίοι θα απογυμνώνουν τους διαβάτας στους δρόμους της χώρας.

Ωσ. 7,2 - ὅπως συνᾴδωσιν ὡς ᾄδοντες τῇ καρδίᾳ αὐτῶν. πάσας τὰς κακίας αὐτῶν ἐμνήσθην· νῦν ἐκύκλωσαν αὐτοὺς τὰ διαβούλια αὐτῶν, ἀπέναντι τοῦ προσώπου μου ἐγένοντο.

Ωσ. 7,2 - Αναίσθητοι δε και αμετανόητοι μέσα εις την αμαρτωλότητά των, θα τραγουδούν μαζή με όλην των την καρδίαν, όπως οι τραγουδισταί. Εγώ όμως ενθυμούμαι όλας αυτών τας παρανομίας. Αι αμαρτωλαί επιθυμίαι των και τα πονηρά σχέδιά των, από τα οποία προήρχοντο αι κακαί πράξεις των, τους περιεκύκλωσαν πλέον από όλα τα σημεία. Ολαι αι πράξεις των και όλοι αυτοί είναι εμπρός εις τα μάτια μου.

Ωσ. 7,3 - ἐν ταῖς κακίαις αὐτῶν εὔφραναν βασιλεῖς καὶ ἐν τοῖς ψεύδεσιν αὐτῶν ἄρχοντας·

Ωσ. 7,3 - Με τας ποικίλας και πολυαρίθμους κακίας των ευφραίνουν τους πονηρούς βασιλείς των και με τας ψευδολογίας των κολακεύουν τους αμαρτωλούς άρχοντάς των.

Ωσ. 7,4 - πάντες μοιχεύοντες, ὡς κλίβανος καιόμενος εἰς πέψιν κατακαύματος ἀπὸ τῆς φλογός, ἀπὸ φυράσεως στέατος ἕως τοῦ ζυμωθῆναι αὐτό.

Ωσ. 7,4 - Ολοι είναι μοιχοί, καιόμενοι από το αμαρτωλόν σαρκικόν πάθος, ωσάν κλίβανος, ο οποίος καταβροχθίζει μέσα εις τας φλόγας του τα ριπτόμενα ξύλα και περιμένει ολόθερμος το ζυμωθέν άλευρον, έως ότου ολοκληρωθή η ζύμωσίς του.

Ωσ. 7,5 - αἱ ἡμέραι τῶν βασιλέων ὑμῶν, ἤρξαντο οἱ ἄρχοντες θυμοῦσθαι ἐξ οἴνου, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ μετὰ λοιμῶν·

Ωσ. 7,5 - Κατά τας ημέρας των βασιλικών εορτών πρώτοι οι άρχοντες αρχίζουν να πίνουν οίνον, να έρχωνται εις ευθυμίαν, να μεθούν, ο δε βασιλεύς απλώνει το χέρι του και συντρώγει εις συμπόσια με διεφθαρμένους ανθρώπους.

Ωσ. 7,6 - διότι ἀνεκαύθησαν ὡς κλίβανος αἱ καρδίαι αὐτῶν, ἐν τῷ καταράσσειν αὐτούς, ὅλην τὴν νύκτα ὕπνου Ἐφραὶμ ἐνεπλήσθη, πρωΐ ἐγενήθη, ἀνεκαύθη ὡς πυρὸς φέγγος.

Ωσ. 7,6 - Αι καρδίαι των ανθρώπων αυτών εξεκαύθησαν, όπως ο κλίβανος, και από την φλόγα των παθών των ήρχισαν να κτυπούν και να φονεύουν ο ενας τον άλλον. Μεθυσμένοι δε έπειτα οι Ισραηλίται εχόρτασαν τον ύπνον κοιμώμενοι καθ' όλην την νύκτα. Εξύπνησαν την πρωΐαν και πάλιν ήναψαν μέσα των ωσάν πυρκαϊά τα πάθη.

Ωσ. 7,7 - πάντες ἐθερμάνθησαν ὡς κλίβανος καὶ κατέφαγον τοὺς κριτὰς αὐτῶν· πάντες οἱ βασιλεῖς αὐτῶν ἔπεσαν, οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς ὁ ἐπικαλούμενος πρός με. -

Ωσ. 7,7 - Ολοι εφλογίσθησαν από τα πάθη ωσάν κλίβανος, εφόνευσαν τους άρχοντάς των και πολλοί βασιλείς έπεσαν δολοφονημένοι. Και όμως μέσα εις αυτήν την φλόγα των παθών, την αναταραχήν και το αίμα, κανείς δεν ευρέθη μεταξύ αυτών να με επικαλεσθή.

Ωσ. 7,8 - Ἐφραὶμ ἐν τοῖς λαοῖς αὐτοῦ συνεμίγνυτο, Ἐφραὶμ ἐγένετο ἐγκρυφίας οὐ μεταστρεφόμενος.

Ωσ. 7,8 - Οι Ισραηλίται ήρχοντο εις επιμιξίαν με τους ειδωλολατρικούς λαούς, έγιναν πίττα εις την φωτιάν, η οποία ψήνεται από την μίαν μόνον όψιν.

Ωσ. 7,9 - κατέφαγον ἀλλότριοι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ οὐκ ἔγνω· καὶ πολιαὶ ἐξήνθησαν αὐτῷ, καὶ αὐτὸς οὐκ ἔγνω.

Ωσ. 7,9 - Ξένοι λαοί και άνθρωποι κατέφαγον την δύναμιν του ισραηλιτικού λαού. Ο λαός όμως αυτός δεν συνησθάνθη την κατάστασίν του και την αιτίαν αυτής. Εβγαλαν άσπρα μαλλιά οι Ισραηλίται, εγεύθησαν επί πολλά έτη τας οδυνηράς συνεπείας της αμαρτωλότητός των, και όμως κανείς δεν κατενόησε την αιτίαν της δυστυχίας και δεν επεστράφη εν μετανοία προς εμέ.

Ωσ. 7,10 - καὶ ταπεινωθήσεται ἡ ὕβρις Ἰσραὴλ εἰς πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπέστρεψαν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν καὶ οὐκ ἐξεζήτησαν αὐτὸν ἐν πᾶσι τούτοις.

Ωσ. 7,10 - Θα συντριβή η υπερηφάνειά των, θα εξευτελισθούν αναμεταξύ των οι Ισραηλίται· και όμως δεν θα επιστρέψουν εν μετανοία προς τον Κυριον και Θεόν των, δεν θα τον αναζητήσουν ως λυτρωτήν των, παρ' όλας τας συμφοράς και τας οδύνας των.

Ωσ. 7,11 - καὶ ἦν Ἐφραὶμ ὡς περιστερὰ ἄνους οὐχ ἔχουσα καρδίαν· Αἴγυπτον ἐπεκαλεῖτο καὶ εἰς Ἀσσυρίους ἐπορεύθησαν.

Ωσ. 7,11 - Ο Ισραηλιτικός λαός είναι ωσάν μία ανόητος και απερίσκεπτος περιπλανωμένη έδω και εκεί περιστερά, που δεν έχει συναίσθησιν. Ετσι και αυτοί, άλλοτε επεκαλούντο εις βοήθειάν των την Αίγυπτον, και άλλοτε επήγαιναν ικέται προς τους Ασσυρίους.

Ωσ. 7,12 - καθὼς ἂν πορεύωνται, ἐπιβαλῶ ἐπ᾿ αὐτοὺς τὸ δίκτυόν μου· καθὼς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατάξω αὐτούς, παιδεύσω αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκοῇ τῆς θλίψεως αὐτῶν.

Ωσ. 7,12 - Τωρα όμως, καθώς θα περιπλανώνται από 'δώ και από 'κει, θα ρίψω επάνω τους το δίκτυόν μου. Θα τους συλλάβω, όπως το δίκτυον συλλαμβάνει τα πετεινά του ουρανού. Θα τους τιμωρήσω σύμφωνα με όσα έχουν ακούσει περί τιμωριών, που επιβάλλει η δικαιοσύνη στους παραβάτας.

Ωσ. 7,13 - οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι ἀπεπήδησαν ἀπ᾿ ἐμοῦ· δείλαιοί εἰσιν, ὅτι ἠσέβησαν εἰς ἐμέ· ἐγὼ δὲ ἐλυτρωσάμην αὐτούς, αὐτοὶ δὲ κατελάλησαν κατ᾿ ἐμοῦ ψευδῆ.

Ωσ. 7,13 - Αλλοίμονον εις αυτούς! Διότι βιαστικά και με άλματα απεμακρύνθησαν από εμέ. Είναι άθλιοι και δυστυχείς, διότι έδειξαν προς εμέ ασέβειαν. Εγώ όμως πολλές φορές τους εγλύτωσα από τας θλίψεις των, αυτοί όμως εξήμεσαν ψευδολογίας εναντίον μου. Εφάνησαν αχάριστοι.

Ωσ. 7,14 - καὶ οὐκ ἐβόησαν πρός με αἱ καρδίαι αὐτῶν, ἀλλ᾽ ἢ ὠλόλυζον ἐν ταῖς κοίταις αὐτῶν· ἐπὶ σίτῳ καὶ οἴνῳ κατετέμνοντο.

Ωσ. 7,14 - Δεν έκραξαν προς εμέ εκ βάθους των καρδιών των, αλλά ωλόλυζαν κατά το διάστημα της νυκτός εις την κλίνην των. Πεινασμένοι και ταλαιπωρημένοι εχάρασσον και κατέκοπτον το σώμα των δια την έλλειψιν σίτου και οίνου.

Ωσ. 7,15 - ἐπαιδεύθησαν ἐν ἐμοί, κἀγὼ κατίσχυσα τοὺς βραχίονας αὐτῶν, καὶ εἰς ἐμὲ ἐλογίσαντο πονηρά.

Ωσ. 7,15 - Με πολλούς τρόπους εγώ τους επαιδαγώγησα. Ενίσχυσα τας χείρας των εις περίοδον πολέμων, και όμως αυτοί εσκέφθησαν πονηρά εναντίον μου.

Ωσ. 7,16 - ἀπεστράφησαν εἰς οὐδέν, ἐγένοντο ὡς τόξον ἐντεταμένον· πεσοῦνται ἐν ῥομφαίᾳ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν δι᾽ ἀπαιδευσίαν γλώσσης αὐτῶν· οὗτος ὁ φαυλισμὸς αὐτῶν ἐν γῇ Αἰγύπτῳ.

Ωσ. 7,16 - Κατήντησαν ωσάν ένα τίποτε. Το ψυχικόν των άγχος τους έκαμε να αμοιάζουν με τεντωμένον τόξον. Οι άρχοντές των θα πέσουν εν στόματι ρομφαίας, διότι εφάνησαν αγροίκοι και βάρβαροι. Ετσι θα γελάση εις βάρος των και θα τους εξευτελίση η Αίγυπτος.

ΩΣΗΕ 8

Ωσ. 8,1 - Εἰς κόλπον αὐτῶν ὡς γῆ, ὡς ἀετὸς ἐπὶ οἶκον Κυρίου, ἀνθ᾽ ὧν παρέβησαν τὴν διαθήκην μου καὶ κατὰ τοῦ νόμου μου ἠσέβησαν.

Ωσ. 8,1 - Ο εχθρός θα επέλθη εν μέσω αυτών, δια να μεταβάλη την χώραν των εις γην έρημον· ως αετός εναντίον του λαού του Κυρίου, διότι αυτοί παρέβησαν την Διαθήκην μου και ησέβησαν εναντίον του Νομου μου.

Ωσ. 8,2 - ἐμὲ κεκράξονται· ὁ Θεός, ἐγνώκαμέν σε.

Ωσ. 8,2 - Υπό το βάρος δε των θλίψεων, θα φωνάξουν τότε προς εμέ· “συ είσαι ο Θεός μας· σε αναγνωρίζομεν πλέον ως Κυριον μας”.

Ωσ. 8,3 - ὅτι Ἰσραὴλ ἀπεστρέψατο ἀγαθά, ἐχθρὸν κατεδίωξαν.

Ωσ. 8,3 - Οι Ισραηλίται απεστράφησαν τα αγαθά, τον Θεόν και τας δωρεάς του. Επεδίωξαν το κακόν εναντίον του εαυτού των, επροτίμησαν τους εχθρούς των.

Ωσ. 8,4 - ἑαυτοῖς ἐβασίλευσαν καὶ οὐ δι᾽ ἐμοῦ· ἦρξαν καὶ οὐκ ἐγνώρισάν μοι· τὸ ἀργύριον αὐτῶν καὶ τὸ χρυσίον αὐτῶν ἐποίησαν ἑαυτοῖς εἴδωλα, ὅπως ἐξολοθρευθῶσιν.

Ωσ. 8,4 - Ιδρυσαν ιδικόν των βασίλειον, ανεκήρυξαν ιδικόν των βασιλέα, χωρίς την ιδικήν μου γνώμην. Εγκατέστησαν άρχοντας, δια τους οποίους δεν με ηρώτησαν. Με το αργύριόν των και το χρυσίον των κατεσκεύασαν δια τον εαυτόν τους είδωλα, δια να εξολοθρευθούν από αυτά και με αυτά.

Ωσ. 8,5 - ἀπότριψαι τὸν μόσχον σου, Σαμάρεια· παρωξύνθη ὁ θυμός μου ἐπ᾿ αὐτούς· ἕως τίνος οὐ μὴ δύνωνται καθαρισθῆναι ἐν τῷ Ἰσραήλ;

Ωσ. 8,5 - Κατοικοι της Σαμαρείας, συντρίψατε και εξαφανίσατε τον χρυσούν ειδωλολατρικόν μόσχον σας. Εχει πλέον παροξυνθή η οργή μου εναντίον εκείνων, που τον προσκυνούν. Εως πότε δεν θα θέλετε να καθαρισθήτε από τον μολυσμόν, που υπάρχει ανάμεσα στον ισραηλιτικόν λαόν;

Ωσ. 8,6 - καὶ αὐτὸ τέκτων ἐποίησε, καὶ οὐ θεός ἐστι· διότι πλανῶν ἦν ὁ μόσχος σου, Σαμάρεια.

Ωσ. 8,6 - Εργον τεχνίτου, ανθρώπου χρυσοχόου, είναι ο ειδωλολατρικός σας μόσχος και οχι Θεός. Πλάνη δια σας είναι ο μόσχος σας, ω Σαμαρείται!

Ωσ. 8,7 - ὅτι ἀνεμόφθορα ἔσπειραν, καὶ ἡ καταστροφὴ αὐτῶν ἐκδέξεται αὐτά· δράγμα οὐκ ἔχον ἰσχὺν τοῦ ποιῆσαι ἄλευρον· ἐὰν δὲ καὶ ποιήσῃ, ἀλλότριοι καταφάγονται αὐτό.

Ωσ. 8,7 - Τα όσα εσπείρατε θα τα κατακαύση ο λίβας. Καταστροφή αναμένει τα σιτηρά σας. Οι θερισταί θα δένουν εις δεμάτια στάχυα άκαρπα, που δεν θα είναι εις θέσιν να δώσουν άλευρον. Αλλά και εάν η χώρα σας ευφορήση και παραγάγη σίτον και καρπούς, ξένοι θα καταφάγουν τα προϊόντα της.

Ωσ. 8,8 - κατεπόθη Ἰσραήλ, νῦν ἐγένετο ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὡς σκεῦος ἄχρηστον,

Ωσ. 8,8 - Ο ισραηλιτικός λαός έχει καταφαγωθή από τους γύρω λαούς, κατήντησε πλέον ως ένα σκεύος άχρηστον μεταξύ των.

Ωσ. 8,9 - ὅτι αὐτοὶ ἀνέβησαν εἰς Ἀσσυρίους· ἀνέθαλε καθ᾿ ἑαυτὸν Ἐφραίμ, δῶρα ἠγάπησαν·

Ωσ. 8,9 - Διότι αυτοί οι ίδιοι μετέβησαν στους Ασσυρίους, δια να ζητήσουν από εκείνους βοήθειαν. Οι Ασσύριοι εζήτησαν και έλαβαν δώρα, οι δε Ισραηλίται μετά την προσφοράν των δώρων ανεθάρρησαν.

Ωσ. 8,10 - διὰ τοῦτο παραδοθήσονται ἐν τοῖς ἔθνεσι. νῦν εἰσδέξομαι αὐτούς, καὶ κοπάσουσι μικρὸν τοῦ χρίειν βασιλέα καὶ ἄρχοντας.

Ωσ. 8,10 - Δια τούτο και θα παραδοθούν ηττημένοι και αιχμάλωτοι μεταξύ των ειδωλολατρικών λαών. Προς το παρόν τους ανέχομαι, αλλά μετ' ολίγον χρόνον θα παύσουν πλέον να χρίουν βασιλείς και να εκλέγουν άρχοντας στον τόπον των,

Ωσ. 8,11 - ὅτι ἐπλήθυνεν Ἐφραὶμ θυσιαστήρια, εἰς ἁμαρτίας ἐγένοντο αὐτῷ θυσιαστήρια ἠγαπημένα.

Ωσ. 8,11 - διότι επολλαπλασίασαν τα ειδωλολατρικά των θυσιαστήρια. Αλλά τα αγαπημένα των αυτά ειδωλολατρικά θυσιαστήρια έγιναν αιτία της αμαρτίας των και της καταστροφής των.

Ωσ. 8,12 - καταγράψω αὐτῷ πλῆθος καὶ τὰ νόμιμα αὐτοῦ, εἰς ἀλλότρια ἐλογίσθησαν θυσιαστήρια τὰ ἠγαπημένα.

Ωσ. 8,12 - Οπως στο παρελθόν, ετσι και τώρα γραπτώς παραδίδω εις αυτούς πολλάς εντολάς του Νομου μου, βάσει των οποίων ήσαν και είναι εις θέσιν να κρίνουν, ως ξένα και επιδλαβή δι' αυτούς τα αγαπημένα των ειδωλολατρικά θυσιαστήρια.

Ωσ. 8,13 - διότι ἐὰν θύσωσι θυσίαν καὶ φάγωσι κρέα, Κύριος οὐ προσδέξεται αὐτά· νῦν μνησθήσεται τὰς ἀδικίας αὐτῶν καὶ ἐκδικήσει τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. αὐτοὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπέστρεψαν καὶ ἐν Ἀσσυρίοις ἀκάθαρτα φάγονται.

Ωσ. 8,13 - Διότι, εάν προσφέρουν θυσίας επάνω εις αυτά και φάγουν τα κρέατα των ειδωλολατρικών θυσιών, ο Κυριος, φυσικά, δεν θα δεχθή τας θυσίας των. Αλλά θα ενθυμηθή τας αδικίας των και θα τους τιμωρήση δια τας αμαρτίας των. Θα επανέλθουν δούλοι, όπως ήσαν άλλοτε, εις την Αίγυπτον, και στους Ασσυρίους και εκεί θα τρώγουν τροφάς, τας οποίας ο Νομος χαρακτηρίζει ως ακαθάρτους.

Ωσ. 8,14 - καὶ ἐπελάθετο Ἰσραὴλ τοῦ ποιήσαντος αὐτὸν καὶ ᾠκοδόμησαν τεμένη, καὶ Ἰούδας ἐπλήθυνε πόλεις τετειχισμένας· καὶ ἐξαποστελῶ πῦρ εἰς τὰς πόλεις αὐτοῦ, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια αὐτῶν.

Ωσ. 8,14 - Οι Ισραηλίται ελησμόνησαν τον δημιουργόν των Θεόν, έκτισαν ειδωλολατρικούς ναούς και θυσιαστήρια και οι Ιουδαίοι δια την ασφάλειάν των επολλαπλασίασαν τας ωχυρωμένας πόλεις των, λησμονούντες τον Θεόν ως βοηθόν των. Θα στείλω όμως φωτιάν εναντίον των πόλεών των, η οποία και θα καταφάγη αυτάς εκ θεμελίων.

ΩΣΗΕ 9

Ωσ. 9,1 - Μὴ χαῖρε Ἰσραήλ, μηδὲ εὐφραίνου καθὼς οἱ λαοί, διότι ἐπόρνευσας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ σου· ἠγάπησας δόματα ἐπὶ πάντα ἅλωνα σίτου.

Ωσ. 9,1 - Ισραηλίται, μη χαίρετε και μη ευφραίνεσθε, όπως οι άλλοι ειδωλολατρικοί λαοί, επειδή εξετράπητε εις ειδωλολατρικάς πορνείας και έχετε απομακρυνθή από τον Θεόν σας. Ηγάπησες αμαρτωλά δόματα δι' ειδωλολατρικούς θεούς, από όλα τα αλώνια του σίτου σου.

Ωσ. 9,2 - ἅλων καὶ ληνὸς οὐκ ἔγνω αὐτούς, καὶ ὁ οἶνος ἐψεύσατο αὐτούς.

Ωσ. 9,2 - Αλλά πλούσιον εις σίτον αλώνι σου και γεμάτος από κρασί ληνός σου δεν σας εγνώρισε πλέον. Σας διέψευσεν η παραγωγή του οίνου

και του σίτου, διότι δεν ανταπεκρίθη εις τας προσδοκίας σας.
Ωσ. 9,3 - οὐ κατῴκησαν ἐν τῇ γῇ τοῦ Κυρίου· κατῴκησεν Ἐφραὶμ Αἴγυπτον, καὶ ἐν Ἀσσυρίοις ἀκάθαρτα φάγονται.
Ωσ. 9,3 - Οι Ισραηλίται δια τας αμαρτίας των δεν θα παραμείνουν πλέον εις την Παλαιστίνην, εις την γην που τους είχε δώσει ο Κυριος. Αλλά θα μεταφερθούν ως εξόριστοι και δούλοι στους Ασσυρίους, όπως άλλοτε εις την Αίγυπτον, όπου και θα τρώγουν φαγητά, τα οποία ο Νομος χαρακτηρίζει ακάθαρτα.
Ωσ. 9,4 - οὐκ ἔσπεισαν τῷ Κυρίῳ οἶνον καὶ οὐχ ἥδυναν αὐτῷ· αἱ θυσίαι αὐτῶν ὡς ἄρτος πένθους αὐτοῖς, πάντες οἱ ἐσθίοντες αὐτὰ μιανθήσονται, διότι οἱ ἄρτοι αὐτῶν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν οὐκ εἰσελεύσονται είς τὸν οἶκον Κυρίου.
Ωσ. 9,4 - Δεν προσέφεραν στον αληθινόν Θεόν θυσίαν οίνου, ούτε τας άλλας ευαρέστους θυσίας. Προσέφεραν όμως εις ξένους ειδωλολατρικούς θεούς. Αι θυσίαι των όμως αύται είναι ως άρτος πένθους και όλοι εκείνοι, οι οποίοι τας τρώγουν, θα μολυνθούν, διότι αι θυσίαι των είναι εις βάρος αυτών των ιδίων· δεν θα γίνουν δεκταί στον ναόν του Κυρίου.
Ωσ. 9,5 - τί ποιήσετε ἐν ἡμέραις πανηγύρεως καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς τοῦ Κυρίου;
Ωσ. 9,5 - Εκεί, εις την χώραν της εξορίας που θα ζήτε, τι θα κάμετε κατά τας μεγάλας θρησκευτικάς σας πανηγύρεις, κατά τας επισήμους ημέρας της εορτής του Κυρίου;
Ωσ. 9,6 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ πορεύσονται ἐκ ταλαιπωρίας Αἰγύπτου, καὶ ἐκδέξεται αὐτοὺς Μέμφις, καὶ θάψει αὐτοὺς Μαχμάς· τὸ ἀργύριον αὐτῶν ὄλεθρος κληρονομήσει αὐτό, ἄκανθαι ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν.
Ωσ. 9,6 - Δια τας παρανομίας των ιδού, θα οδηγηθούν εξόριστοι και δούλοι εις την Αίγυπτον, θα δοκιμάσουν ταλαιπωρίας επάνω εις τας ταλαιπωρίας, θα φθάσουν εις την πρωτεύουσαν της Αιγύπτου την Μέμφιδα. Θα ταλαιπωρηθούν και θα αποθάνουν εκεί και θα ενταφιασθούν εις Μαχμάς. Η περιουσία των και όλα τα αλλά αγαθά των θα παραδοθούν στον όλεθρον. Αλλοι θα τους κληρονομήσουν και εις την χώραν των θα φυτρώνουν αγκάθια.
Ωσ. 9,7 - ἥκασιν αἱ ἡμέραι τῆς ἐκδικήσεως, ἥκασιν αἱ ἡμέραι τῆς ἀνταποδόσεώς σου, καὶ κακωθήσεται Ἰσραὴλ ὥσπερ ὁ προφήτης ὁ παρεξεστηκώς, ἄνθρωπος ὁ πνευματοφόρος· ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀδικιῶν σου ἐπληθύνθη μανία σου.
Ωσ. 9,7 - Εφθασαν πλέον αι ημέραι της δικαίας τιμωρίας σας. Εφθασαν πλέον αι ημέραι, κατά τας οποίας η θεία δικαιοσύνη θα ανταποδώση εις σας κατά τα έργα σας. Θα τιμωρηθούν και θα κακοποιηθούν οι Ισραηλίται με αυστηρότητα και σκληρότητα, όπως αυστηρώς τιμωρείται ο προφήτης του Θεού, ο πνευματοφόρος αυτός άνθρωπος, όταν παραστρατήση από το

θέλημα του Θεού. Εξ αιτίας των πολυαρίθμων παρανομιών των περιέπεσαν εις αλλόφρονας μανίας.

Ωσ. 9,8 - σκοπὸς Ἐφραὶμ μετὰ Θεοῦ· προφήτης, παγὶς σκολιὰ ἐπὶ πάσας τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ· μανίαν ἐν οἴκῳ Κυρίου κατέπηξαν.

Ωσ. 9,8 - Οι θεόσταλτοι προφήται του ισραηλιτικού λαού, φρουροί και καθοδηγηταί αυτού, ήσαν άλλοτε μετά του Θεού. Τωρα όμως έγιναν δολία και ολεθρία παγίς εις όλας τας πορείας του λαού. Διέδοσαν και εγκατέστησαν εις την χώραν του Κυρίου μεγάλην αφροσύνην.

Ωσ. 9,9 - ἐφθάρησαν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ βουνοῦ· μνησθήσεται ἀδικίας αὐτῶν, ἐκδικήσει ἁμαρτίας αὐτῶν. -

Ωσ. 9,9 - Διεφθάρησαν κατά τας ημέρας αυτάς με την λατρείαν των ειδώλων επάνω στο βουνόν. Ο Κυριος θα έχη ενώπιόν του τας πολυαρίθμους αδικίας των και θα τους τιμωρήση δια τας αμαρτίας των.

Ωσ. 9,10 - Ὡς σταφυλὴν ἐν ἐρήμῳ εὗρον τὸν Ἰσραὴλ καὶ ὡς σκοπὸν ἐν συκῇ πρώϊμον πατέρας αὐτῶν εἶδον· αὐτοὶ εἰσῆλθον πρὸς τὸν Βεελφεγὼρ καὶ ἀπηλλοτριώθησαν εἰς αἰσχύνην, καὶ ἐγένοντο οἱ ἐβδελυγμένοι ὡς οἱ ἠγαπημένοι.

Ωσ. 9,10 - Ηγάπησα τον Ισραηλιτικόν λαόν, όπως ο άνθρωπος αγαπά εις περιοχήν έρημον δροσιστικήν σταφυλήν· και ωσάν ένα πρώϊμον καρπόν επάνω εις την συκήν, έτσι επρόσεξα τους προγόνους των. Εκείνοι όμως εισήλθαν στον ειδωλολατρικόν τόπον του Βεελφεγώρ και προς καταισχύνην των απεμακρύνθησαν από εμέ. Και ετσι, όσον προηγουμένως μου ήσαν αγαπητοί, τόσον τώρα έγιναν εις εμέ βδελυροί και άξιοι αποστροφής.

Ωσ. 9,11 - Ἐφραὶμ ὡς ὄρνεον ἐξεπετάσθη, αἱ δόξαι αὐτῶν ἐκ τόκων καὶ ὠδίνων καὶ συλλήψεων·

Ωσ. 9,11 - Οι Ισραηλίται επέταξαν ωσάν τα πουλιά μακράν από εμέ και εχάθησαν. Εχάθη η δόξα και η χαρά των από την γέννησιν των τέκνων, από τας ωδίνας του τοκετού, από την κυοφορίαν εμβρύων.

Ωσ. 9,12 - διότι καὶ ἐὰν ἐκθρέψωσι τὰ τέκνα αὐτῶν, ἀτεκνωθήσονται ἐξ ἀνθρώπων· διότι καὶ οὐαὶ αὐτοῖς ἐστι, σάρξ μου ἐξ αὐτῶν.

Ωσ. 9,12 - Διότι, εάν γεννήσουν και αναθρέψουν πολλά έστω τέκνα, θα μείνουν άτεκνοι εν μέσω των ανθρώπων, διότι κατάρα υπάρχει πάντοτε εις βάρος των, μολονότι κατάγονται από εμέ.

Ωσ. 9,13 - Ἐφραίμ, ὃν τρόπον εἶδον. εἰς θήραν παρέστησαν τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ Ἐφραὶμ τοῦ ἐξαγαγεῖν εἰς ἀποκέντησιν τὰ τέκνα αὐτοῦ.

Ωσ. 9,13 - Είδα τους Ισραηλίτας και τα τέκνα των, ως εάν είχαν γίνει αξιοθρήνητον θήραμα των εχθρών των. Τους είδα να οδηγούνται αυτοί και τα τέκνα των προς σφαγήν.

Ωσ. 9,14 - δὸς αὐτοῖς, Κύριε· τί δώσεις αὐτοῖς; δὸς αὐτοῖς μήτραν ἀτεκνοῦσαν καὶ μαστούς ξηρούς.

Ωσ. 9,14 - Δώσε, Κυριε, εις αυτούς· τι να τους δώσης; Εις την θλιβεράν κατάστασιν, που περιήλθον, δώσε τους γυναίκας στείρας και μαστούς ξηρούς, χωρίς γάλα.

Ωσ. 9,15 - πᾶσαι αἱ κακίαι αὐτῶν ἐν Γαλγάλ, ὅτι ἐκεῖ ἐμίσησα αὐτούς· διὰ τὰς κακίας τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν ἐκ τοῦ οἴκου μου ἐκβαλῶ αὐτούς, οὐ μὴ προσθήσω τοῦ ἀγαπῆσαι αὐτούς· πάντες οἱ ἄρχοντες αὐτῶν ἀπειθοῦντες.

Ωσ. 9,15 - Ολαι αι κακίαι των επληθύνθησαν εις την χώραν των, εις τα Γαλγαλα. Εκεί μένοντας τους εμίσησα δια την ειδωλολατρείαν των. Εξ αιτίας των πονηρών έργων των θα τους εκδιώξω από την χώραν μου, από την Παλαιστίνην, και δεν θα έχω πλέον την διάθεσιν, να τους περιβάλω με αγάπην. Ολοι οι άρχοντές των ήσαν και είναι απειθείς και ανυπάκοοι απέναντί μου.

Ωσ. 9,16 - ἐπόνεσεν Ἐφραίμ· τὰς ῥίζας αὐτοῦ ἐξηράνθη, καρπὸν οὐκ ἔτι μὴ ἐνέγκῃ· διότι καὶ ἐὰν γεννήσωσιν, ἀποκτενῶ τὰ ἐπιθυμήματα κοιλίας αὐτῶν.

Ωσ. 9,16 - Ο ισραηλιτικός λαός επόνεσεν από τας θλίψεις αυτάς, ομοιάζει με δένδρον, του οποίου αι ρίζαι έχουν ξηρανθή και το οποίον δεν θα αποδώση πλέον καρπόν. Διότι αυτοί και αν γεννήσουν τέκνα, εγώ θα φονεύσω τους αγαπητούς εις αυτούς καρπούς της κοιλίας των.

Ωσ. 9,17 - ἀπώσεται αὐτοὺς ὁ Θεός, ὅτι οὐκ εἰσήκουσαν αὐτοῦ, καὶ ἔσονται πλανῆται ἐν τοῖς ἔθνεσιν.

Ωσ. 9,17 - Θα τους απομακρύνη ο Θεός από κοντά του, διότι δεν υπήκουσαν εις αυτόν. Θα περιπλανώνται απάτριδες μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών.

ΩΣΗΕ 10

Ωσ. 10,1 - Ἄμπελος εὐκληματοῦσα Ἰσραήλ, ὁ καρπὸς εὐθηνῶν αὐτῆς· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν καρπῶν αὐτῆς ἐπλήθυνε τὰ θυσιαστήρια, κατὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς αὐτοῦ ᾠκοδόμησε στήλας.

Ωσ. 10,1 - Ο ισραηλιτικός λαός μου ομοιάζει με άμπελον, που έχει ωραία κλήματα, και πλήθος είναι οι καρποί αυτής. Αλλά όσον μεγαλύτερον ήτο το πλήθος των καρπών της, τόσον και αυτοί επολλαπλασίαζαν τα ειδωλολατρικά των θυσιαστήρια. Οσον πλουσιώτερα ήσαν τα αγαθά της χώρας των, τόσον και περισσότερος ειδωλολατρικάς στήλας υψωναν.

Ωσ. 10,2 - ἐμέρισαν καρδίας αὐτῶν, νῦν ἀφανισθήσονται· αὐτὸς κατασκάψει τὰ θυσιαστήρια αὐτῶν, ταλαιπωρήσουσιν αἱ στῆλαι αὐτῶν.

Ωσ. 10,2 - Διπρόσωποι ανεδείχθησαν, εμοίρασαν τας καρδίας αυτών μεταξύ του αληθινού Θεού και των ματαίων ειδώλων. Δι' αυτό και τώρα θα

εξολοθρευθούν. Αυτός ο ίδιος ο Θεός θα κατασκάψη και θα κρημνίση τα ειδωλολατρικά των θυσιαστήρια. Θα συντριβούν αι ειδωλολατρικαί των στήλαι.

Ωσ. 10,3 - διότι νῦν ἐροῦσιν· οὐκ ἔστι βασιλεὺς ἡμῖν, ὅτι οὐκ ἐφοβήθημεν τὸν Κύριον, ὁ δὲ βασιλεὺς τί ποιήσει ἡμῖν;

Ωσ. 10,3 - Αυτοί δέ, εις εξορίαν ευρισκόμενοι, θα ομολογούν· “δεν υπάρχει πλέον εις ημάς βασιλεύς, διότι δεν εφοβήθημεν τον Κυριον. Αλλά και τι ημπορούσε να έχη κάμει προς ημάς ο βασιλεύς, εφ' όσον αυτός ο ίδιος θα ήτο διεφθαρμένος;

Ωσ. 10,4 - λαλῶν ῥήματα προφάσεις ψευδεῖς διαθήσεται διαθήκην· ἀνατελεῖ ὡς ἄγρωστις κρίμα ἐπὶ χέρσον ἀγροῦ.

Ωσ. 10,4 - Θα επινοούσε και θα έλεγε λόγια αμαρτωλών προφάσεων, θα συνήπτεν αλλά και θα παρέβαινεν εγγράφους συμφωνίας. Η καταδίκη της χώρας μας εις ερήμωσιν θα επήρχετο εναντίον μας, όπως η αγριάδα κάνει άγονον και χέρσον ένα αγρόν”.

Ωσ. 10,5 - τῷ μόσχῳ τοῦ οἴκου Ὢν παροικήσουσιν οἱ κατοικοῦντες Σαμάρειαν, ὅτι ἐπένθησε λαὸς αὐτοῦ ἐπ᾿ αὐτόν· καὶ καθὼς παρεπίκραναν αὐτόν, ἐπιχαροῦνται ἐπὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ, ὅτι μετῳκίσθη ἀπ᾿ αὐτοῦ.

Ωσ. 10,5 - Εξ αιτίας του ειδωλολατρικού μόσχου, που υπήρχεν στον οίκον Ων, οι κάτοικοι της Σαμαρείας θα μετοικήσουν εις τόπους της εξορίας και έτσι ο λαός του ειδωλολατρικού αυτού μόσχου, θα πενθήση εξ αιτίας του ειδώλου του. Και καθώς επικράνθησαν και επένθησαν εξ αιτίας του ειδώλου των, θα χαρούν δια την δόξαν του, διότι αυτό θα μετοικήση μαζή με τον λαόν εις την εξορίαν.

Ωσ. 10,6 - καὶ αὐτὸν εἰς Ἀσσυρίους δήσαντες ἀπήνεγκαν ξένια τῷ βασιλεῖ Ἰαρείμ· ἐν δόματι Ἐφραὶμ δέξεται, καὶ αἰσχυνθήσεται Ἰσραὴλ ἐν τῇ βουλῇ αὐτοῦ.

Ωσ. 10,6 - Αυτόν αφού τον δέσουν φορτίον με τα άλλα λάφυρα των Ασσυρίων, θα τον προσφέρουν ως δώρον των στον βασιλέα Ιαρείμ. Με το δώρον αυτό θα γίνη δεκτός στον τόπον της εξορίας ο ισραηλιτικός λαός αλλά και θα κατεξευτελισθή εξ αιτίας του ειδώλου του, εις την προστασίαν του οποίου τόσας είχε στηρίξει ελπίδας.

Ωσ. 10,7 - ἀπέῤῥιψε Σαμάρεια βασιλέα αὐτῆς ὡς φρύγανον ἐπὶ προσώπου ὕδατος.

Ωσ. 10,7 - Οι κάτοικοι της Σαμαρείας απέρριπτον τους βασιλείς των, ωσάν φρύγανα επάνω στο τρέχον ύδωρ.

Ωσ. 10,8 - καὶ ἐξαρθήσονται βωμοὶ Ὢν, ἁμαρτήματα τοῦ Ἰσραήλ· ἄκανθαι καὶ τρίβολοι ἀναβήσονται ἐπὶ τὰ θυσιαστήρια αὐτῶν· καὶ ἐροῦσι τοῖς ὄρεσι· καλύψατε ἡμᾶς, καὶ τοῖς βουνοῖς· πέσατε ἐφ᾿ ἡμᾶς. -

Ωσ. 10,8 - Θα καταστραφούν οι ειδωλολατρικοί βωμοί εις Ων, αι εστίαι αυταί των αμαρτημάτων του Ισραήλ. Αγκάθια και τριβόλια θα φυτρώσουν και

θα κατακλύσουν τα θυσιαστήρια εκείνα. Τοση θα είναι η καταστροφή της περιοχής Ισραήλ, ώστε θα πουν οι κάτοικοι εις τα όρη· “σκεπάσατέ μας”· και εις τα βουνά “πέσατε επάνω μας”.

Ωσ. 10,9 - Ἀφ᾽ οὗ οἱ βουνοί, ἥμαρτεν Ἰσραήλ, ἐκεῖ ἔστησαν· οὐ μὴ καταλάβῃ αὐτοὺς ἐν τῷ βουνῷ πόλεμος ἐπὶ τὰ τέκνα ἀδικίας;

Ωσ. 10,9 - Οι Ισραηλίται από τότε, που υπάρχουν τα βουνά, από της αρχής δηλαδή της υπάρξεώς των, διέπραξαν αμαρτίας. Εκεί εις τα βουνά έστησαν ειδωλολατρικά θυσιαστήρια. Είναι, λοιπόν, δυνατόν, εναντίον αυτών και των τέκνων της αδικίας να μη επέλθη καταστρεπτικός δι' αυτούς πόλεμος, όπως στο βουνόν Γαβαά;

Ωσ. 10,10 - ἦλθε παιδεῦσαι αὐτούς, καὶ συναχθήσονται ἐπ᾽ αὐτοὺς λαοὶ ἐν τῷ παιδεύεσθαι αὐτοὺς ἐν ταῖς δυσὶν ἀδικίαις αὐτῶν.

Ωσ. 10,10 - Ο πόλεμος επήλθεν εναντίον των, δια να τους τιμωρήση. Λαοί πολλοί έχουν συναχθή κατά των Ισραηλιτών προς τιμωρίαν των δια τας δύο μεγάλας αδικίας, που έχουν αυτοί διαπράξει.

Ωσ. 10,11 - Ἐφραὶμ δάμαλις δεδιδαγμένη ἀγαπᾶν νεῖκος, ἐγὼ δὲ ἀπελεύσομαι ἐπὶ τὸ κάλλιστον τοῦ τραχήλου αὐτῆς· ἐπιβιβῶ Ἐφραὶμ καὶ παρασιωπήσομαι Ἰούδαν, ἐνισχύσει αὐτῷ Ἰακώβ.

Ωσ. 10,11 - Ο Ισραηλιτικός λαός ομοιάζει με δάμαλιν, που έχει μάθει να αγριεύη και να μη υπακούη. Εγώ όμως θα βάλω τον ζυγόν μου επάνω στον υπερήφανον τράχηλόν της, θα επιθέσω επί του ισραηλιτικού λαού ζυγόν, δηλαδή τυραννίαν άλλων εθνών. Θα σιωπήσω όμως και θα περιφρουρήσω τον ιουδαϊκόν λαόν, διότι δι' αυτόν ισχύει και τον ενισχύει η προφητεία του Ιακώβ.

Ωσ. 10,12 - σπείρατε ἑαυτοῖς εἰς δικαιοσύνην, τρυγήσατε εἰς καρπὸν ζωῆς, φωτίσατε ἑαυτοῖς φῶς γνώσεως, ἐκζητήσατε τὸν Κύριον ἕως τοῦ ἐλθεῖν γενήματα δικαιοσύνης ὑμῖν.

Ωσ. 10,12 - Σπείρατε προς το συμφέρον σας δικαιοσύνην, τηρήσατε τας εντολάς μου, διότι έτσι θα τρυγήσετε καρπόν ζωής. Φωτίσατε τον εαυτόν σας με το φως της θείας γνώσεως, αναζητήσατε και παρακαλέσατε τον Κυριον, δια να αποστείλη προς σας τους καρπούς της δικαιοσύνης.

Ωσ. 10,13 - ἱνατὶ παρεσιωπήσατε ἀσέβειαν καὶ τὰς ἀδικίας αὐτῆς ἐτρυγήσατε; ἐφάγετε καρπὸν ψευδῆ, ὅτι ἤλπισας ἐν τοῖς ἁμαρτήμασί σου, ἐν πλήθει δυνάμεώς σου.

Ωσ. 10,13 - Διατί παρασιωπάτε και αδιαφορείτε δια την ασέβειάν σας και έτσι τρυγάτε ως καρπούς της τας αμαρτωλάς και επιβλαβείς συνεπείας της; Επιβλαβή καρπόν εφάγατε, όταν εστηρίξατε τας ελπίδας της ευτυχίας σας εις τα αμαρτήματά σας και στο πλήθος της δυνάμεως σας.

Ωσ. 10,14 - καὶ ἐξαναστήσεται ἀπώλεια ἐν τῷ λαῷ σου, καὶ πάντα τὰ περιτετειχισμένα σου οἰχήσεται· ὡς ἄρχων Σαλαμὰν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἱεροβάαλ, ἐν ἡμέραις πολέμου μητέρα ἐπὶ τέκνοις ἠδάφισαν.

Ωσ. 10,14 - Θα ανορθωθή και θα επέλθη καταστροφή εναντίον του λαού σου. Ολα τα οχυρώματά σου, φρούρια και πόλεις, θα εξαφανισθούν κατεστραμμένα. Θα συμβή ο,τι και με τον άρχοντα Σαλαμάν, τον καταγόμενον από τον οίκον Ιεροβάαλ, ο οποίος εν καιρώ πολέμου συνέτριψεν στο έδαφος κεφαλάς μητέρων και τέκνων.

Ωσ. 10,15 - οὕτως ποιήσω ὑμῖν, οἶκος τοῦ Ἰσραήλ, ἀπὸ προσώπου ἀδικίας κακιῶν ὑμῶν.

Ωσ. 10,15 - Τα ίδια θα κάμω και εγώ εναντίον σας, ω Ισραηλίται, εξ αιτίας των αδικιών και κακιών σας.

ΩΣΗΕ 11

Ωσ. 11,1 - Ὄρθρου ἀπεῤῥίφησαν, ἀπεῤῥίφη βασιλεὺς Ἰσραήλ· ὅτι νήπιος Ἰσραήλ, καὶ ἐγὼ ἠγάπησα αὐτὸν καὶ ἐξ Αἰγύπτου μετεκάλεσα τὰ τέκνα αὐτοῦ.

Ωσ. 11,1 - Ωσάν εις όρθρον, όταν ακόμη εκοιμώντο, απερρίφθησαν αιφνιδίως οι Ισραηλίται. Απερρίφθη ο βασιλεύς του Ισραήλ. Οταν ο ισραηλιτικός λαός διήρχετο την νηπιακήν του ηλικίαν, εγώ τον ηγάπησα και τον εκάλεσα από την Αίγυπτον, αυτόν και τους απογόνους του.

Ωσ. 11,2 - καθὼς μετεκάλεσα αὐτούς, οὕτως ἀπῴχοντο ἐκ προσώπου μου· αὐτοὶ τοῖς Βααλεὶμ ἔθυον καὶ τοῖς γλυπτοῖς ἐθυμίων.

Ωσ. 11,2 - Με όσην αγάπην και δύναμιν εκάλεσα αυτούς από την δουλείαν της Αιγύπτου, με τόσην ορμήν και αδιαφορίαν απεμακρύνθησαν από εμέ. Αυτοί εθυσίαζαν εις τα διάφορα αγάλματα του Βααλ και προσέφεραν θυμιάματα εις τα γλυπτά είδωλα.

Ωσ. 11,3 - καὶ ἐγὼ συνεπόδισα τὸν Ἐφραίμ, ἀνέλαβον αὐτὸν ἐπὶ τὸν βραχίονά μου, καὶ οὐκ ἔγνωσαν ὅτι ἴαμαι αὐτούς.

Ωσ. 11,3 - Εγώ εν τούτοις είμαι εκείνος που έμαθα τον λαόν του Ισραήλ να στέκεται εις τα πόδια του και να βαδίζη. Τον επήρα εις την αγκαλιά μου· άλλα αυτοί δεν ανεγνώρισαν ότι εγώ τους εθεράπευσα και τους εγλύτωσα από τα δεινά της δουλείας.

Ωσ. 11,4 - ἐν διαφθορᾷ ἀνθρώπων ἐξέτεινα αὐτοὺς ἐν δεσμοῖς ἀγαπήσεώς μου καὶ ἔσομαι αὐτοῖς ὡς ῥαπίζων ἄνθρωπος ἐπὶ τὰς σιαγόνας αὐτοῦ· καὶ ἐπιβλέψομαι πρὸς αὐτόν, δυνήσομαι αὐτῷ.

Ωσ. 11,4 - Ανθρωποι εξωλοθρεύθησαν, όταν εγώ ήπλωνα προς αυτούς τα χέρια μου εν τω δεσμώ της αγάπης μου. Εγώ θα είμαι δι' αυτούς, όπως ο στοργικός πατήρ, ο οποίος ραπίζει τας παρειάς του παιδιού του εις διόρθωσιν. Θα επιβλέψω με στοργήν προς τον λαόν αυτόν και με την άπειρον δύναμίν μου θα τον σώσω.

Ωσ. 11,5 - κατῴκησεν Ἐφραὶμ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ Ἀσσοὺρ αὐτὸς βασιλεὺς αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἠθέλησεν ἐπιστρέψαι.

Ωσ. 11,5 - Αλλά ο ισραηλιτικός λαός δια τας αμαρτίας μου μετεφέρθη αιχμάλωτος εις την χώραν της Αιγύπτου. Οι Ασσύριοι θα βασιλεύουν επάνω εις αυτόν, διότι δεν ηθέλησε να επιστρέψη εν μετανοία προς τον Θεόν του.

Ωσ. 11,6 - καὶ ἠσθένησε ῥομφαία ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτοῦ καὶ κατέπαυσεν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, καὶ φάγονται ἐκ τῶν διαβουλίων αὐτῶν.

Ωσ. 11,6 - Η πολεμική του ρομφαία έγινε ασθενής και αδύνατος δια την υπεράσπισιν των πόλεών του. Τα χέρια του ητόνησαν και έπαυσαν να την χειρίζωνται. Ετσι δε θα φάγουν και θα απολαύσουν τους καρπούς των κακών επιθυμιών και αποφάσεών των.

Ωσ. 11,7 - καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ ἐπικρεμάμενος ἐκ τῆς κατοικίας αὐτοῦ, καὶ ὁ Θεὸς ἐπὶ τὰ τίμια αὐτοῦ θυμωθήσεται, καὶ οὐ μὴ ὑψώσῃ αὐτόν.

Ωσ. 11,7 - Ο ταλαιπωρημένος τότε εις την εξορίαν του Ισραηλιτικός λαός, θα λαχταρά και θα κρέμαται δια την πάτριον γην. Ο Θεός όμως δια τας αμαρτίας του έχει οργισθή εναντίον των πολυτίμων του πραγμάτων, δηλαδή εναντίον του λαού, της χώρας και του ναού. Δεν θα ενισχύση εις επάνοδον και δεν θα δοξάση τον ισραηλιτικόν λαόν.

Ωσ. 11,8 - τί σε διαθῶμαι, Ἐφραίμ; ὑπερασπιῶ σου, Ἰσραήλ; τί σε διαθῶ; ὡς Ἀδαμὰ θήσομαί σε καὶ ὡς Σεβνείμ; μετεστράφη ἡ καρδία μου ἐν τῷ αὐτῷ, συνεταράχθη ἡ μεταμέλειά μου.

Ωσ. 11,8 - Πως να διατεθώ απέναντί σου, ισραηλιτικέ λαέ; Να σε υπερασπίσω από τους εχθρούς, που σε απειλούν και σε θλίβουν; Πως να σε μεταχειρισθώ; Να σε φέρω εις την κατάστασιν των πόλεων Αδαμά και Σεβνείμ, που κατεστράφησαν; Συνεοτράφη εντός μου η καρδία μου, συνεκλονίσθη η μεταμέλειά μου.

Ωσ. 11,9 - οὐ μὴ ποιήσω κατὰ τὴν ὀργὴν τοῦ θυμοῦ μου, οὐ μὴ ἐγκαταλίπω τοῦ ἐξαλειφθῆναι τὸν Ἐφραίμ· διότι Θεὸς ἐγώ εἰμι καὶ οὐκ ἄνθρωπος· ἐν σοὶ ἅγιος, καὶ οὐκ εἰσελεύσομαι εἰς πόλιν.

Ωσ. 11,9 - Δεν θα πράξω, όπως μου υπαγορεύει η δικαία οργή του θυμού μου. Δεν θα εγκαταλείψω τους Ισραηλίτας, ώστε να εξαφανισθούν από προσώπου της γης, διότι εγώ είμαι Θεός και οχι άνθρωπος. Υπάρχουν και κάποιοι πιστοί και δίκαιοι ανάμεσα στον λαόν σου, Ισραήλ. Δια τούτο δεν θα εισέλθω εις τας πόλεις σου, δια να καταστρέψω αυτάς εξ ολοκλήρου.

Ωσ. 11,10 - ὀπίσω Κυρίου πορεύσομαι· ὡς λέων ἐρεύξεται, ὅτι αὐτὸς ὠρύσεται, καὶ ἐκστήσονται τέκνα ὑδάτων.

Ωσ. 11,10 - Και ο Ισραήλ συντετριμμένος από την αγάπην του Κυρίου λέγει· “οπίσω από τον Κυριον θα πορευθώ. Ο Κυριος θα βρυχηθή ως λέων. Οταν δε εκείνος βρυχηθή ως λέων εν τη δυνάμει του, όλοι θα ταραχθούν όπως ταράσσονται τα ψάρια εις απροσδόκητον θόρυβον των υδάτων”.

Ωσ. 11,11 - ἐκστήσονται ὡς ὄρνεον ἐξ Αἰγύπτου καὶ ὡς περιστερὰ ἐκ γῆς Ἀσσυρίων· καὶ ἀποκαταστήσω αὐτούς εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν, λέγει Κύριος.

Ωσ. 11,11 - Οι Ισραηλίται θα πτερυγίσουν από την Αίγυπτον ωσάν πτηνά, ωσάν περιστεραί από την χώραν των Ασσυρίων. Εγώ δε θα αποκαταστήσω αυτούς εις τας οικίας των, λέγει ο Κυριος.

ΩΣΗΕ 12

Ωσ. 12,1 - Ἐκύκλωσέ με ἐν ψεύδει Ἐφραὶμ καὶ ἐν ἀσεβείας οἶκος Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα. νῦν ἔγνω αὐτοὺς ὁ Θεός, καὶ λαὸς ἅγιος κεκλήσεται Θεοῦ.

Ωσ. 12,1 - Με περιεκύκλωσαν οι Ισραηλίται με τας ψευδαλογίας των, με τας ασεβείας των η φυλή Ισραήλ και Ιούδα. Ο Θεός όμως αποβλέπων εις μετάνοιάν των θα τους δεχθή και θα τους αναγνωρίση ως λαόν του. Και έτσι αυτοί θα κληθούν πάλιν λαός άγιος του Θεού.

Ωσ. 12,2 - ὁ δὲ Ἐφραὶμ πονηρὸν πνεῦμα ἐδίωξε, καύσωνα ὅλην τὴν ἡμέραν· κενὰ καὶ μάταια ἐπλήθυνε καὶ διαθήκην μετὰ Ἀσσυρίων διέθετο, καὶ ἔλαιον εἰς Αἴγυπτον ἐνεπορεύετο.

Ωσ. 12,2 - Προηγουμένως όμως ο Ισραηλιτικός λαός αφέθη να στροβιλισθή εις βίαιον άνεμον, ερρίφθη εις φοβερόν καύσωνα καθ' όλας τας ημέρας της ζωής του. Πολλά κούφια και ψευδή αγάλματα κατεσκεύασε. Συνήψε συμφωνίαν με τους Ασσυρίους, και έλαιον φιλίας διεπραγματεύετο εις την Αίγυπτον.

Ωσ. 12,3 - καὶ κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς Ἰούδαν τοῦ ἐκδικῆσαι τὸν Ἰακώβ· κατὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἀποδώσει αὐτῷ.

Ωσ. 12,3 - Ο Κυριος θα κρίνη και θα δικάση εκ παραλλήλου προς τον ισραηλιτικόν λαόν και αυτήν την φυλήν του Ιούδα όλους τους απογόνους του Ιακώβ. Θα αποδώση εις αυτούς ανάλογα προς τα καικά έργα των, προς τας πορείας της ζωής των.

Ωσ. 12,4 - ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐπτέρνισε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἐν κόποις αὐτοῦ ἐνίσχυσε πρὸς Θεὸν

Ωσ. 12,4 - Αλλοτε ο Ιακώβ, εις την κοιλίαν της μητρός του, υπεσκέλισε τον αδελφόν του τον Ησαύ, με κόπον δε εις πάλην μετά του Θεού υπερίσχυσεν αυτού.

Ωσ. 12,5 - καὶ ἐνίσχυσε μετὰ ἀγγέλου, καὶ ἠδυνάσθη. ἔκλαυσαν καὶ ἐδεήθησάν μου, ἐν τῷ οἴκῳ Ὢν εὕροσάν με, καὶ ἐκεῖ ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

Ωσ. 12,5 - Επάλαισεν εναντίον του αγγέλου και ανεδείχθη ισχυρότερος. Εκλαυσαν και με θερμάς δεήσεις με παρεκάλεσαν οι Ισραηλίται. Με ευρήκαν

εις την Βαιθήλ, η οποία έγινε οίκος του ειδώλου Ων, και εκεί ωμίλησα προς αυτούς.

Ωσ. 12,6 - ὁ δὲ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ἔσται μνημόσυνον αὐτοῦ.

Ωσ. 12,6 - Είπα· Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, αυτός να είναι πάντοτε εις την μνήμην και την καρδίαν του λαού.

Ωσ. 12,7 - καὶ σὺ ἐν Θεῷ σου ἐπιστρέψεις· ἔλεον καὶ κρίμα φυλάσσου καὶ ἔγγιζε πρὸς τὸν Θεόν σου διαπαντός. -

Ωσ. 12,7 - Και συ, λαέ, πρέπει να επιστρέψης προς τον Θεόν σου. Φυλαττε ευσπλαγχνίαν και δικαιοσύνην και έτσι πλησίαζε προς τον Θεόν σου δια παντός.

Ωσ. 12,8 - Χαναὰν ἐν χειρὶ αὐτοῦ ζυγὸς ἀδικίας, καταδυναστεύειν ἠγάπησε.

Ωσ. 12,8 - Οι κάτοικοι της Χαναάν κρατούν εις τα χέρια των ζυγόν άδικον. Αγαπούν να καταδυναστεύουν και εκμεταλλεύωνται τους άλλους.

Ωσ. 12,9 - καὶ εἶπε Ἐφραίμ· πλὴν πεπλούτηκα, εὕρηκα ἀναψυχὴν ἐμαυτῷ. πάντες οἱ πόνοι αὐτοῦ οὐχ εὑρεθήσονται αὐτῷ, δι᾿ ἀδικίας ἃς ἥμαρτεν.

Ωσ. 12,9 - Αλλά και ο ισραηλιτικός λαός είπε· Εγώ εν τούτοις έχω πλουτήσει· ευρήκα και εξησφάλισα δια τον εαυτόν μου άνετον και ευχάριστον ζωήν. Αλλά όλοι αυτοί οι κόποι του δεν θα αποβούν εις δικαίωσίν του και στο καλόν του εξ αιτίας των αδικιών, τας οποίας διέπραξε.

Ωσ. 12,10 - ἐγὼ δὲ Κύριος ὁ Θεός σου ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἔτι κατοικιῶ σε ἐν σκηναῖς καθὼς ἡμέρᾳ ἑορτῆς.

Ωσ. 12,10 - Εγώ, ο Κυριος και Θεός σου, ο οποίος ελευθέρους σας έφερα από την γην της Αιγύπτου, θα σας διώξω από τας κατοικίας σας και θα σας βάλω να κατοικήσετε κάτω από σκηνάς, όπως κατά την ημέραν της εορτής της Σκηνοπηγίας.

Ωσ. 12,11 - καὶ λαλήσω πρὸς προφήτας, καὶ ἐγὼ ὁράσεις ἐπλήθυνα καὶ ἐν χερσὶ προφητῶν ὡμοιώθην.

Ωσ. 12,11 - Εγώ, ομιλώ προς τους προφήτας, εγώ έδειξα εις αυτούς πολυάριθμα οράματα. Δια μέσου αυτών ως δια των χειρών των, παρουσιάσθην στον λαόν.

Ωσ. 12,12 - εἰ μὴ Γαλαὰδ ἐστιν, ἄρα ψευδεῖς ἦσαν ἐν Γαλγὰλ ἄρχοντες θυσιάζοντες, καὶ τὰ θυσιαστήρια αὐτῶν ὡς χελῶναι ἐπὶ χέρσον ἀγροῦ.

Ωσ. 12,12 - Εις την Γαλαάδ δεν υπάρχει, ειμή αμαρτωλότης και ειδωλολατρεία. Αρα και αυτοί και οι άρχοντες εις Γαλγαλα, εφ' όσον εθυσίαζαν εις τα είδωλα, ήσαν ψευδολόγοι και απατεώνες. Και τα θυσιαστήρια αυτών είναι πολυάριθμα εις την χώραν, όπως αι χελώναι στους χέρσους αγρούς.

Ωσ. 12,13 - καὶ ἀνεχώρησεν Ἰακὼβ εἰς πεδίον Συρίας, καὶ ἐδούλευσεν Ἰσραὴλ ἐν γυναικὶ καὶ ἐν γυναικὶ ἐφυλάξατο.

Ωσ. 12,13 - Ο Ιακώβ είχεν αναχωρήσει εις την πεδιάδα της Συρίας, ειργάσθη εκεί ως δούλος δια την απόκτησιν της συζύγου. Προς χάριν της γυναικός του αυτής εφύλαξε πρόβατα.

Ωσ. 12,14 - καὶ ἐν προφήτῃ ἀνήγαγε Κύριος τὸν Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐν προφήτῃ διεφυλάχθη.

Ωσ. 12,14 - Ο Κυριος όμως, δια μέσου του προφήτου Μωϋσέως ανέβασε τον πολυάριθμον ισραηλιτικόν λαόν από την χώραν της δουλείας, από την Αίγυπτον, και υπό την καθοδήγησιν και ηγεσίαν αυτού του προφήτου διετηρήθη ο λαός.

Ωσ. 12,15 - ἐθύμωσεν Ἐφραὶμ καὶ παρώργισε, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπ᾿ αὐτὸν ἐκχυθήσεται, καὶ τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ ἀνταποδώσει αὐτῷ Κύριος.

Ωσ. 12,15 - Ο Ισραηλιτικός όμως λαός, παραβλέπων τας τόσας δωρεάς του Θεού, εφέρθη προκλητικώς απέναντί του. Εξώργισε τον Θεόν εναντίον του. Δια τούτο και εξ αιτίας των αμαρτιών του θα χυθή επάνω του το αίμα της φυλής του, διότι ο Κυριος θα ανταποδώση εις αυτόν τους ονειδισμούς και τας ύβρστου.

ΩΣΗΕ 13

Ωσ. 13,1 - Κατὰ τὸν λόγον Ἐφραὶμ δικαιώματα ἔλαβεν αὐτὸς ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἔθετο αὐτὰ τῇ Βάαλ καὶ ἀπέθανε.

Ωσ. 13,1 - Ωμιλούσεν από θέσεως ισχύος η του Εφραίμ και εζητούσε και ελάμβανε δικαιώματα από τον ισραηλιτικόν λαόν, τα οποία εν τούτοις κατέθετεν στο είδωλον Βαάλ. Δια τούτο και επέσυρε την καταστροφήν της.

Ωσ. 13,2 - καὶ νῦν προσέθεντο τοῦ ἁμαρτάνειν ἔτι, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς χώνευμα ἐκ τοῦ ἀργυρίου αὐτῶν κατ᾿ εἰκόνα εἰδώλων, ἔργα τεκτόνων συντετελεσμένα αὐτοῖς· αὐτοὶ λέγουσι· θύσατε ἀνθρώπους, μόσχοι γὰρ ἐκλελοίπασι.

Ωσ. 13,2 - Αλλά και τώρα οι της φυλής Εφραίμ εξακολουθούν ακόμη να αμαρτάνουν. Κατεσκεύασαν αγάλματα χωνευτά από τον άργυρόν των κατά τας εικόνας των ειδώλων, έργα τεχνιτών, κατεσκευασμένα από χέρια ανθρώπων. Επάνω δε εις την αλλοφροσύνην της ειδωλολατρείας των λέγουν· “θυσιάσατε ανθρώπους, διότι δεν υπάρχουν πλέον μόσχοι”.

Ωσ. 13,3 - διὰ τοῦτο ἔσονται ὡς νεφέλη πρωϊνὴ καὶ ὡς δρόσος ὀρθρινὴ πορευομένη, ὥσπερ χνοῦς ἀποφυσώμενος ἀφ᾿ ἅλωνος καὶ ὡς ἀτμὶς ἀπό δακρύων.

Ωσ. 13,3 - Εξ αιτίας της διαφθοράς και ειδωλολατρείας των αυτής, θα γίνουν και θα σβήσουν ωσάν την πρωϊνήν ομίχλην, η οποία διαλύεται. Ωσάν την πρωϊνήν δρόσον, η οποία ταχέως παρέρχεται, όπως το χνούδι, το

οποίον φυσά ο άνεμος μακρυά από το αλώνι. Ωσάν το δάκρυον από τα μάτια.

Ωσ. 13,4 - ἐγὼ δὲ Κύριος ὁ Θεός σου ὁ στερεῶν τὸν οὐρανὸν καὶ κτίζων γῆν, οὗ αἱ χεῖρες ἔκτισαν πᾶσαν τὴν στρατιὰν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ παρέδειξά σοι αὐτὰ τοῦ πορεύεσθαι ὀπίσω αὐτῶν· καὶ ἐγὼ ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ Θεὸν πλὴν ἐμοῦ οὐ γνώσῃ, καὶ σῴζων οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ.

Ωσ. 13,4 - Εγώ όμως είμαι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος εστερέωσα τον ουρανόν και έκτισα την γην. Εγώ είμαι εκείνος, του οποίου αι χείρες εδημιούργησαν όλην την στρατιάν των αστέρων του ουρανού και όχι μόνον δεν σου υπέδειξα αλλά και ρητώς σου απηγόρευσα να τα μεταβάλλης εις είδωλα και να τα ακολουθής ως εάν ήσαν θεοί. Εγώ σε εβγαλα ελεύθερον από την γην της Αιγύπτου, δια τούτο δεν πρέπει να γνωρίσης και να λατρεύσης και να ακολουθήσης άλλον Θεόν πλην εμού. Εγώ είμαι εκείνος ο οποίος δίδω σωτηρίαν, και εκτός εμού δεν υπάρχει άλλος.

Ωσ. 13,5 - ἐγὼ ἐποίμανόν σε ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀοικήτῳ

Ωσ. 13,5 - Εγώ σε καθοδηγούσα και σε διέτρεφα εις την έρημον, εις χώραν ακατοίκητον.

Ωσ. 13,6 - κατὰ τὰς νομὰς αὐτῶν. καὶ ἐνεπλήσθησαν εἰς πλησμονὴν καὶ ὑψώθησαν αἱ καρδίαι αὐτῶν· ἕνεκα τούτου ἐπελάθοντό μου.

Ωσ. 13,6 - Εχορηγούσα στους προγόνους σου τας απαραιτήτους τροφάς. Εκείνοι δε έφαγον καθ' υπερβολήν, εχορτάσθησαν με το παραπάνω, υπερηφανεύθησαν αι καρδίαι των μέσα εις την αφθονίαν των αγαθών και ένεκα τούτου με ελησμόνησαν και με εγατέλειψαν.

Ωσ. 13,7 - καὶ ἔσομαι αὐτοῖς ὡς πανθὴρ καὶ ὡς πάρδαλις κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀσσυρίων·

Ωσ. 13,7 - Δια τούτο εγώ θα είμαι δι' αυτούς ως άγριος πάνθηρ, ως λεοπάρδαλις εις την οδόν των προς την Ασσυρίαν.

Ωσ. 13,8 - ἀπαντήσομαι αὐτοῖς ὡς ἄρκος ἀπορουμένη καὶ διαῤῥήξω συγκλεισμὸν καρδίας αὐτῶν, καὶ καταφάγονται αὐτοὺς ἐκεῖ σκύμνοι δρυμοῦ, θηρία ἀγροῦ διασπάσει αὐτούς.

Ωσ. 13,8 - Θα ορμήσω εναντίον των ωσάν άρκτος αγριεμένη από την πείναν. Θα διαρρήξω το στήθος των, το οποίον περικλείει την αμαρτωλήν καρδίαν των. Εκεί θα τους καταφάγουν νεαροί πεινασμένοι λέοντες του δρυμού. Θηρία του αγρού θα τους κατασπαράξουν.

Ωσ. 13,9 - τῇ διαφθορᾷ σου, Ἰσραήλ, τίς βοηθήσει;

Ωσ. 13,9 - Εις αυτήν λοιπόν την καταστροφήν σου, ποιός, ω ισραηλιτικέ λαέ, θα σε βοηθήση;

Ωσ. 13,10 - ποῦ ὁ βασιλεύς σου οὗτος; καὶ διασωσάτω σε ἐν πάσαις ταῖς πόλεσί σου· κρινάτω σε ὃν εἶπας· δός μοι βασιλέα καὶ ἄρχοντα.

Ωσ. 13,10 - Που είναι αυτός ο βασιλεύς σου; Ας σε υπερασπίση εναντίον των εχθρών σου και ας διασώση τας πόλεις σου. Ας σε διοικήση και ας σε κατευθύνη ο βασιλεύς, δια τον οποίον συ είπες· “δος μου βασιλέα ως άρχοντά μου”.

Ωσ. 13,11 - καὶ ἔδωκά σοι βασιλέα ἐν ὀργῇ μου καὶ ἔσχον ἐν τῷ θυμῷ μου

Ωσ. 13,11 - Ωργίσθην δια το αίτημά σου και σου έδωκα τότε βασιλέα. Ωργίσθην όμως βραδύτερον πολύ περισσότερον

Ωσ. 13,12 - συστροφὴν ἀδικίας. Ἐφραίμ, ἐγκεκρυμμένη ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ·

Ωσ. 13,12 - δια το πλήθος των αδικιών των ιδικών σου και εκείνου. Ισραηλιτικέ λαέ, η τιμωρία σου μένει κρυμμένη, αλλ' όχι όμως άγνωστος εις εμέ.

Ωσ. 13,13 - ὠδῖνες ὡς τικτούσης ἥξουσιν αὐτῷ. οὗτος ὁ υἱός σου ὁ φρόνιμος, διότι οὐ μὴ ὑποστῇ ἐν συντριβῇ τέκνων.

Ωσ. 13,13 - Θα τιμωρηθής δι' αυτήν. Θα επέλθουν εναντίον σου μεγάλοι πόνοι, οι οποίοι θα ομοιάζουν με τας ωδίνας του τοκετού. Φυλή του Ισραήλ, αυτά είναι τα παιδιά σου τα φρόνιμα! Είναι εις την πραγματικότητα ασύνετα και άφρονα. Δια τούτο δεν θα ημπορέσουν να αντισταθούν εις επιδρομήν εχθρών, όταν εκείνοι εν τη μανία των θα συντρίβουν τα τέκνα των.

Ωσ. 13,14 - ἐκ χειρὸς ᾅδου ῥύσομαι καὶ ἐκ θανάτου λυτρώσομαι αὐτούς, ποῦ ἡ δίκη σου, θάνατε; ποῦ τὸ κέντρον σου, ᾅδη; παράκλησις κέκρυπται ἀπὸ ὀφθαλμῶν μου,

Ωσ. 13,14 - Εγώ όμως είμαι Θεός ελέους και θα σε γλυτώσω από τα δεσμά του άδου. Θα σε λυτρώσω από τον θάνατον και τότε θα διαλαλήσω· “που είναι η καταδίκη σου, ω θάνατε, εναντίον των ανθρώπων; Που είναι το δηλητηριώδες κεντρί σου, ω άδη;” Αλλά επί του παρόντος η παρηγορία σου, ω λαέ του Ισραήλ, έχει αποκρυβή από το μάτια μου. Δεν θα σου δοθή.

Ωσ. 13,15 - διότι οὗτος ἀνὰ μέσον ἀδελφῶν διαστελεῖ· ἐπάξει καύσωνα ἄνεμον Κύριος ἐκ τῆς ἐρήμου ἐπ᾿ αὐτόν, καὶ ἀναξηρανεῖ τὰς φλέβας αὐτοῦ, ἐξερημώσει τὰς πηγὰς αὐτοῦ· αὐτὸς καταξηρανεῖ τὴν γῆν αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ σκεύη τὰ ἐπιθυμητὰ αὐτοῦ.

Ωσ. 13,15 - Τούτο δέ, διότι ω Εφραίμ, ο ισραηλιτικός λαός έχει χωρισθή από τον αδελφόν του ιουδαϊκόν λαόν. Δι' αυτό και ο Κυριος θα επιφέρη εναντίον του ισραηλιτικού λαού καυστικόν άνεμον από την έρημον, εχθρούς φοβερούς, οι οποίοι θα ξηράνουν τας πλουτοπαραγωγικάς πηγάς της γης, θα ερημώσουν την περιοχήν. Αυτοί θα μεταβάλουν εις κατάξηρον την χώραν του και θα λεηλατήσουν και θα καταστρέψουν όλα τα πολύτιμά του αντικείμενα.

ΩΣΗΕ 14

Ωσ. 14,1 - Ἀφανισθήσεται Σαμάρεια, ὅτι ἀντέστη πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῆς· ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται αὐτοί, καὶ τὰ ὑποτίτθια αὐτῶν ἐδαφισθήσονται, καὶ αἱ ἐν γαστρὶ ἔχουσαι αὐτῶν διαῤῥαγήσονται.

Ωσ. 14,1 - Η Σαμάρεια θα εξαφανισθή, διότι αντεστάθηκε προς τον Θεόν της. Εν στόματι ρομφαίας, θα φονευθούν από τους εχθρούς οι μεγάλοι κατά την ηλικίαν. Τα θηλάζοντα βρέφη θα συντρίβωνται κάτω στο έδαφος και θα σχίζωνται αι κοιλίαι των εγκύων γυναικών.

Ωσ. 14,2 - ἐπιστράφηθι, Ἰσραήλ, πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σου, διότι ἠσθένησαν ἐν ταῖς ἀδικίαις σου.

Ωσ. 14,2 - Επιστρέψατε, ω Ισραηλίται, προς Κυριον τον Θεόν σας, διότι έχετε περιέλθει εις αδυναμίαν και ασθένειαν εξ αιτίας των αμαρτιών σας.

Ωσ. 14,3 - λάβετε μεθ᾿ ἑαυτῶν λόγους καὶ ἐπιστράφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν· εἴπατε αὐτῷ, ὅπως μὴ λάβητε ἀδικίαν καὶ λάβητε ἀγαθά, καὶ ἀνταποδώσομεν καρπὸν χειλέων ἡμῶν.

Ωσ. 14,3 - Παρετε μαζή σας λόγους, προπαρασκευασθήτε, δια να συνομιλήσετε με τον Κυριον. Επιστραφήτε εν μετάνοια προς Κυριον τον Θεόν σας. Είπατε εις αυτόν τας αμαρτίας σας, δια να μη λάβετε τα επίχειρα των κακιών σας, αλλά να απολαύσετε αγαθά εκ μέρους του Κυρίου. Και τότε λυτρωμένοι θα ανταποδώσωμεν προς τον Κυριον, αντί παντός άλλου καρπού, θερμήν την ευγνωμοσύνην της καρδίας μας δια του στόματός μας.

Ωσ. 14,4 - Ἀσσοὺρ οὐ μὴ σώσῃ ἡμᾶς, ἐφ᾿ ἵππον οὐκ ἀναβησόμεθα· οὐκέτι μὴ εἴπωμεν· θεοὶ ἡμῶν, τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν ἡμῶν· ὁ ἐν σοὶ ἐλεήσει ὀρφανόν.

Ωσ. 14,4 - Δεν θα ζητήσωμεν τότε να μας σώσουν οι Ασσύριοι, ούτε και θα χρειασθώμεν ιππικόν, δια να αποκρούσωμεν τους εχθρούς μας. Δεν θα είπωμεν πλέον εις τα κατασκευάσματα των χειρών μας, ότι είναι οι θεοί μας. Θα απαλυνθούν αι καρδίαι και κάθε άνθρωπος θα ευσπλαγχνίζεται τα ορφανόν.

Ωσ. 14,5 - ἰάσομαι τὰς κατοικίας αὐτῶν, ἀγαπήσω αὐτοὺς ὁμολόγως, ὅτι ἀποστρέψω τὴν ὀργήν μου ἀπ᾿ αὐτοῦ.

Ωσ. 14,5 - Εγώ θα βοηθήσω να αποκατασταθούν αι πόλεις και αι κατοικίαι των. Θα τους αγαπήσω ολοφάνερα, ώστε και οι ίδιοι να βλέπουν και να διακηρύσσουν την αγάπην μου. Διότι θα έχω απομακρύνει πλέον την οργήν μου από αυτούς.

Ωσ. 14,6 - ἔσομαι ὡς δρόσος τῷ Ἰσραήλ, ἀνθήσει ὡς κρίνον καὶ βαλεῖ τὰς ῥίζας αὐτοῦ ὡς ὁ Λίβανος·

Ωσ. 14,6 - Θα είμαι δια τον Ισραήλ όπως η ζωογόνος και ευεργετική δρόσος. Αυτός δε θα ανθήση ωσάν κρίνον, θα ρίψη βοθείας τας ρίζας του, όπως αι κέδροι του Λιβάνου.

Ωσ. 14,7 - πορεύσονται οἱ κλάδοι αὐτοῦ, καὶ ἔσται ὡς ἐλαία κατάκαρπος, καὶ ἡ ὀσφρασία αὐτοῦ ὡς Λιβάνου·

Ωσ. 14,7 - Θα εκταθούν ισχυροί οι κλάδοι του, θα είναι ως ελαία κατάκαρπος και η οσμή του ευώδης, όπως η ευωδία του Λιβάνου.

Ωσ. 14,8 - ἐπιστρέψουσι καὶ καθιοῦνται ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ, ζήσονται καὶ μεθυσθήσονται σίτῳ· καὶ ἐξανθήσει ὡς ἄμπελος μνημόσυνον αὐτοῦ, ὡς οἶνος Λιβάνου.

Ωσ. 14,8 - Θα επιστρέψουν από την αιχμαλωσίαν και θα εγκατασταθούν ασφαλείς κάτω από την προστασίαν του Θεού. Θα ζήσουν και θα χορτάσουν από τα πλήθη των σιτηρών. Θα ανθήση και θα καρποφορήση ο ισραηλιτικός λαός, όπως η άμπελος. Το όνομά του θα είναι ζηλευτόν, όπως ο ευώδης οίνος του Λιβάνου.

Ωσ. 14,9 - τῷ Ἐφραίμ, τί αὐτῷ ἔτι καὶ εἰδώλοις; ἐγὼ ἐταπείνωσα αὐτόν, καὶ ἐγὼ κατισχύσω αὐτόν· ἐγὼ ὡς ἄρκευθος πυκάζουσα, ἐξ ἐμοῦ ὁ καρπός σου εὕρηται.

Ωσ. 14,9 - Και λοιπόν, ποία σχέσις υπάρχει πλέον μεταξύ του Ισραηλιτικού λαού και των ειδώλων; Καμμία. Εγώ τον εταπείνωσα δια τας αμαρτίας του, λέγει ο Κυριος, εγώ και θα τον ενισχύσω. Εγώ θα είμαι δι' αυτόν ωσάν πυκνόφυλλος κέδρος. Από εμέ θα προέρχεται η πλουσία καρποφορία σου.

Ωσ. 14,10 - τίς σοφὸς καὶ συνήσει ταῦτα; ἢ συνετὸς καὶ ἐπιγνώσεται αὐτά; ὅτι εὐθεῖαι αἱ ὁδοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ δίκαιοι πορεύσονται ἐν αὐταῖς, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἀσθενήσουσιν ἐν αὐταῖς.

Ωσ. 14,10 - Ποιός είναι σοφός και θα θελήση να εννοήση αυτά; Η ποιός είναι συνετός και θα θελήση να το γνωρίση κατ' ακρίβειαν; Οτι δηλαδή αι οδοί του Κυρίου είναι ευθείαι και οι δίκαιοι θα πορευθούν ασφαλείς εις αυτάς, οι δε ασεβείς θα εξασθενήσουν και θα καταστραφούν.

ΑΜΩΣ

ΑΜΩΣ 1

Αμ. 1,1 - Λόγοι Ἀμώς, οἳ ἐγένοντο ἐν Ἀκκαρεὶμ ἐκ Θεκουέ, οὓς εἶδεν ὑπὲρ Ἱερουσαλὴμ ἐν ἡμέραις Ὀζίου βασιλέως Ἰούδα καὶ ἐν ἡμέραις Ἱεροβοὰμ τοῦ Ἰωὰς βασιλέως Ἰσραήλ, πρὸ δύο ἐτῶν τοῦ σεισμοῦ.

Αμ. 1,1 - Λογοι και οράματα εκ μέρους του Θεού που απεκαλύφθησαν εις την περιοχήν Ακκαρείμ προς τον Αμώς, ο οποίος κατήγετο από την πόλιν Θεκουέ. Αυτά ανεφέροντο εις την Ιερουσαλήμ, επραγματοποιήθησαν δε κατά την εποχήν του Οζιου, βασιλέως του Ιούδα, και του Ιεροβοάμ υιού του Ιωάς, βασιλέως του Ισραήλ, δύο έτη πριν η γίνη ο σεισμός.

Αμ. 1,2 - Καὶ εἶπε· Κύριος ἐκ Σιὼν ἐφθέγξατο καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπένθησαν αἱ νομαὶ τῶν ποιμένων, καὶ ἐξηράνθη ἡ κορυφὴ τοῦ Καρμήλου.

Αμ. 1,2 - Ο προφήτης Αμώς είπεν· “ο Κυριος· ωμίλησεν από την Σιών, εξήλθεν η φωνή αυτού από την Ιερουσαλήμ, ένεκα δε τούτου εμαράνθησαν οι βοσκότοποι των ποιμένων, εξηράνθη δε και η κορυφή του όρους. Καρμήλου”.

Αμ.1,3 - Καὶ εἶπε Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Δαμασκοῦ καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτόν, ἀνθ᾿ ὧν ἔπριζον πρίοσι σιδηροῖς τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας τῶν ἐν Γαλαάδ·

Αμ. 1,3 - Είπεν ο Κυριος· “δια τας τρεις ασεβείας της Δαμασκού, και μάλιστα δια την τετάρτην, δεν θα ανακαλέσω την εναντίον αυτής καταδικαστικήν απόφασίν μου, διότι οι κάτοικοι επριόνιζον με σιδηρά πριόνια τας εγκύους γυναίκας της περιοχής Γαλαάδ.

Αμ. 1,4 - καὶ ἀποστελῶ πῦρ εἰς τὸν οἶκον Ἀζαήλ, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια υἱοῦ Ἄδερ·

Αμ. 1,4 - Φωτιάν θα εξαποστείλω εναντίον του οίκου Αζαήλ, η οποία θα καταφάγη εκ θεμελίων τον οίκον του υιού Αδερ.

Αμ. 1,5 - καὶ συντρίψω μοχλοὺς Δαμασκοῦ καὶ ἐξολοθρεύσω κατοικοῦντας ἐκ πεδίου Ὦν, καὶ κατακόψω φυλὴν ἐξ ἀνδρῶν Χαῤῥάν, καὶ αἰχμαλωτευθήσεται λαὸς Συρίας ἐπίκλητος, λέγει Κύριος. -

Αμ. 1,5 - Θα συντρίψω τους μοχλούς της Δαμασκού και θα εξολοθρεύσω αυτούς, οι οποίοι κατοικούν εις την πεδιάδα Ων, θα κατακόψω και θα εξαφανίσω την φυλήν, που συγκροτείται από τους άνδρας της Χαρράν, και ο ονομαστός δια τα κατορθώματά του λαός της Συρίας θα οδηγηθή αιχμάλωτος”. Αυτά λέγει ο Κυριος.

Αμ. 1,6 - Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Γάζης καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτούς, ἕνεκεν τοῦ αἰχμαλωτεῦσαι αὐτοὺς

αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαλωμὼν τοῦ συγκλεῖσαι εἰς τὴν Ἰδουμαίαν.

Αμ. 1,6 - Αυτά ακόμη λέγει ο Κυριος· “δια τας τρεις ασεβείας της Γαζης, και μάλιστα δια την τετάρτην, δεν θα ανακαλέσω την εναντίον των κατοίκων της καταδικαστικήν απόφασίν μου. Διότι αυτοί έσυραν εις αιχιμαλωσίαν άνδρας του Σολομώντος, βασιλέως της Ιουδαίας, και τους παρέδωκαν δούλους εις την Ιδουμαίαν.

Αμ. 1,7 - καὶ ἐξαποστελῶ πῦρ ἐπὶ τὰ τείχη Γάζης, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια αὐτῆς·

Αμ. 1,7 - Θα αποστείλω, λοιπόν, φωτιάν εις τα τείχη της Γαζης, η οποία φωτιά θα καταφάγη την πόλιν μέχρι θεμελίων.

Αμ. 1,8 - καὶ ἐξολοθρεύσω κατοικοῦντας ἐξ Ἀζώτου, καὶ ἐξαρθήσεται φυλὴ ἐξ Ἀσκάλωνος, καὶ ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ Ἀκκάρων, καὶ ἀπολοῦνται οἱ κατάλοιποι τῶν ἀλλοφύλων, λέγει Κύριος. -

Αμ. 1,8 - Θα εξολοθρεύσω τους κατοίκους της Αζώτου, θα ξεπαστρευθή η φυλή της Ασκάλωνος, θα επιφέρω τιμωρόν την χείρα μου εναντίον της Ακκαρών και θα εξολοθρευθούν οι υπόλοιποι εκ των Φιλισταίων”, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 1,9 - Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Τύρου καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτήν, ἀνθ᾽ ὧν συνέκλεισαν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαλωμὼν εἰς τὴν Ἰδουμαίαν καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν διαθήκης ἀδελφῶν·

Αμ. 1,9 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “δια τας τρεις ασεβείας της Τυρου, και ιδιαιτέρως δια την τετάρτην, δεν θα αποσύρω την εναντίον αυτής καταδικαστικήν απόφασίν μου, διότι αυτοί συνέλαβον αιχμαλώτους από το βασίλειον του Σολομώντος εις την Ιδουμαίαν και δεν ενεθυμήθησαν την συνθήκην φιλίας, την οποίαν είχαν κάμει μεταξύ των Ιουδαίων ως αδελφών των.

Αμ. 1,10 - καὶ ἐξαποστελῶ πῦρ ἐπὶ τὰ τείχη Τύρου, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια αὐτῆς. -

Αμ. 1,10 - Θα εξαποστείλω φωτιάν εις τα τείχη της Τυρου, η οποία και θα καταφάγη εκ θεμελίων αυτήν”.

Αμ. 1,11 - Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις τῆς Ἰδουμαίας καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτούς, ἕνεκα τοῦ διῶξαι αὐτοὺς ἐν ῥομφαίᾳ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἐλυμήνατο μητέρα ἐπὶ γῆς καὶ ἥρπασεν εἰς μαρτύριον φρίκην αὐτοῦ καὶ τὸ ὅρμημα αὐτοῦ ἐφύλαξεν εἰς νῖκος.

Αμ. 1,11 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “δια τας τρεις ασεβείας της Ιδουμαίας, και μάλιστα την τετάρτην, δεν θα ανακαλέσω την εναντίον των Ιδουμαίων καταδικαστικήν απόφασίν μου, διότι αυτοί κατεδίωξαν με φονικήν ρομφαίαν τους αδελφούς των Ιουδαίους. Ελήστευσαν και ήχμαλώτισαν μητέρας της χώρας αυτής και επεδόθησαν εις τόσον φοβεράς αρπαγάς, ώστε αυταί να καταμαρτυρούν τα φρικτά των εγκλήματα. Εκράτησαν δε την εναντίον των

αδελφών των φονικήν ορμήν μέχρι της τελικής των, όπως ήλπιζαν, νίκης εναντίον των.

Αμ. 1,12 - καὶ ἐξαποστελῶ πῦρ εἰς Θαμάν, καὶ καταφάγεται θεμέλια τειχέων αὐτῆς.

Αμ. 1,12 - Δια τούτο θα εξαποστείλω φωτιάν εναντίον της πόλεώς των Θαμάν, η οποία και θα καταφάγη εκ θεμελίων τα τείχη της”.

Αμ. 1,13 - Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις υἱῶν Ἀμμὼν καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτόν, ἀνθ᾿ ὧν ἀνέσχιζον τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας τῶν Γαλααδιτῶν, ὅπως ἐμπλατύνωσι τὰ ὅρια αὐτῶν·

Αμ. 1,13 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “δια τας τρεις ασεβείας των Αμμωνιτών, ιδιαιτέρως όμως δια την τετάρτην, δεν θα ανακαλέσω την καταδικαστικήν εναντίον των απόφασίν μου, διότι έσχιζαν τας κοιλίας των εγγύων γυναικών της περιοχής Γαλαάδ, δια να αυξήσουν ετσι τα όρια της χώρας των.

Αμ. 1,14 - καὶ ἀνάψω πῦρ ἐπὶ τείχη Ῥαββάθ, καὶ καταφάγεται θεμέλια αὐτῆς μετὰ κραυγῆς ἐν ἡμέρᾳ πολέμου, καὶ σεισθήσεται ἐν ἡμέραις συντελείας αὐτῆς·

Αμ. 1,14 - Θα ανάψω φωτιάν εις τα τείχη της Ραββάθ, η οποία και θα καταφάγη εκ θεμελίων αυτήν, καθ' ον χρόνον θα ακούωνται αι πολεμικαί κραυγαί των εχθρών των. Φοβερός σεισμός θα συγκλονίση την χώραν και κατά την ημέραν εκείνην θα την συντρίψη μέχρι πλήρους καταστροφής της.

Αμ. 1,15 - καὶ πορεύσονται οἱ βασιλεῖς αὐτῆς ἐν αἰχμαλωσίᾳ, οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό, λέγει Κύριος.

Αμ. 1,15 - Οι δε βασιλείς της θα μεταβούν αιχμάλωτοι, μαζή δέ με αυτούς οι ιερείς των και οι άρχοντές των”, λέγει ο Κυριος.

ΑΜΩΣ 2

Αμ. 2,1 - Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Μωὰβ καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτόν, ἀνθ᾿ ὧν κατέκαυσαν τὰ ὀστᾶ βασιλέως τῆς Ἰδουμαίας εἰς κονίαν.

Αμ. 2,1 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “δια τας τρεις ασεβείας της χώρας Μωάβ, και μάλιστα δια την τετάρτην, δεν θα ανακαλέσω την καταδικαστικήν εναντίον αυτών απόφασίν μου, διότι αυτοί έκαυσαν τα οστά του βασιλέως της Ιδουμαίας και τα μετέβαλαν εις σκόνιν.

Αμ. 2,2 - καὶ ἐξαποστελῶ πῦρ εἰς Μωάβ, καὶ καταφάγεται τὰ θεμέλια τῶν πόλεων αὐτῆς, καὶ ἀποθανεῖται ἐν ἀδυναμίᾳ Μωὰβ μετὰ κραυγῆς καὶ μετὰ φωνῆς σάλπιγγος.

Αμ. 2,2 - Θα εξαποστείλω φωτιάν εις την χώραν Μωάβ, η οποία και θα καταφάγη εκ θεμελίων τας πόλεις αυτής. Κατά δε την επιδρομήν των εχθρών

της με κραυγάς πολεμικάς και φωνάς σαλπίγγων, θα αποθάνη ανίσχυρος η Μωάβ.

Αμ. 2,3 - καὶ ἐξολοθρεύσω κριτὴν ἐξ αὐτῆς, καὶ πάντας αὐτῆς ἀποκτενῶ μετ᾿ αὐτοῦ, λέγει Κύριος. -

Αμ. 2,3 - Θα εξολοθρεύσω από αυτήν κριτήν και κυβερνήτην και μαζή με αυτούς θα θανατώσω όλους τους κατοίκους της χώρας", λέγει ο Κυριος.

Αμ. 2,4 - Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισίν ἀσεβείαις υἱῶν Ἰούδα καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτόν, ἕνεκα τοῦ ἀπώσασθαι αὐτοὺς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ οὐκ ἐφυλάξαντο, καὶ ἐπλάνησεν αὐτοὺς τὰ μάταια αὐτῶν, ἃ ἐποίησαν, οἷς ἐξηκολούθησαν οἱ πατέρες αὐτῶν ὀπίσω αὐτῶν.

Αμ. 2,4 - Αυτά λέγει ο Κυριος· "δια τας τρεις ασεβείας των Ιουδαίων, μάλιστα δε δια την τετάρτην, δεν θα ανακαλέσω την καταδικαστικήν εναντίον αυτών απόφασίν μου, διότι αυτοί απέρριψαν και απώθησαν τον νόμον του Κυρίου και δεν εφύλαξαν τας εντολάς του. Επλανήθησαν εις την λατρείαν των ματαίων και ανοήτων ειδώλων, τα οποία οι ίδιοι κατεσκεύασαν και οπίσω από τα οποία είχαν ακολουθήσει και οι πατέρες αυτών.

Αμ. 2,5 - καὶ ἐξαποστελῶ πῦρ ἐπὶ Ἰούδαν, καὶ καταφάγεται θεμέλια Ἱερουσαλήμ. -

Αμ. 2,5 - Θα εξαποστείλω φωτιάν εναντίον της Ιουδαίας, δια να καταφάγη και αυτά τα θεμέλια της Ιερουσαλήμ".

Αμ. 2,6 - Τάδε λέγει Κύριος· ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀσεβείαις Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ ταῖς τέσσαρσιν οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτόν, ἀνθ᾿ ὧν ἀπέδοντο ἀργυρίου δίκαιον καὶ πένητα ἕνεκεν ὑποδημάτων,

Αμ. 2,6 - Αυτά λέγει ο Κυριος· "δια τας τρεις ασεβείας του ισραηλιτικού λαού, και μάλιστα την τετάρτην, δεν θα αποσύρω την εναντίον αυτού δικαίαν απόφασίν μου, διότι επώλησαν άνθρωπον δίκαιον, ένεκα χρημάτων και πτωχόν δι' ένα ζευγάρι ευτελών υποδημάτων,

Αμ. 2,7 - τὰ πατοῦντα ἐπὶ τὸν χοῦν τῆς γῆς καὶ ἐκονδύλιζον εἰς κεφαλὰς πτωχῶν καὶ ὁδὸν ταπεινῶν ἐξέκλιναν, καὶ υἱὸς καὶ πατὴρ αὐτοῦ εἰσεπορεύοντο πρὸς τὴν αὐτὴν παιδίσκην, ὅπως βεβηλῶσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν.

Αμ. 2,7 - τα οποία πατούν στο χώμα της γης. Εγρονθοκοπούσαν τας κεφαλάς των πτωχών και αδυνάτων, διέστρεφαν και παρεβίαζαν το δίκαιον των ταπεινών, είχαν δε φθάσει στοιούτον σημείον διαφθοράς, ώστε παιδί και πατέρας να συνευρίσκωνται με την αυτήν δούλην. Και έτσι εβεβήλωσαν το όνομα του Θεού των.

Αμ. 2,8 - καὶ τὰ ἱμάτια αὐτῶν δεσμεύοντες σχοινίοις παραπετάσματα ἐποίουν ἐχόμενα τοῦ θυσιαστηρίου καὶ οἶνον ἐκ συκοφαντιῶν ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν.

Αμ. 2,8 - Εδεναν με σχοινία τα ενδύματά των και αποτελούσαν έτσι παραπέτασμα πλησίον του ειδωλολατρικού θυσιαστηρίου, εις δε τον ναόν του ειδωλολατρικού Θεού των έπιναν οίνον προερχόμενον από αδικίας,

Αμ. 2,9 - ἐγὼ δὲ ἐξῇρα τὸν Ἀμοῤῥαῖον ἐκ προσώπου αὐτῶν, οὗ ἦν, καθὼς ὕψος κέδρου τὸ ὕψος αὐτοῦ, καὶ ἰσχυρὸς ἦν ὡς δρῦς, καὶ ἐξήρανα τὸν καρπὸν αὐτοῦ ἐπάνωθεν καὶ τὰς ῥίζας αὐτοῦ ὑποκάτωθεν.

Αμ. 2,9 - Εγώ όμως είχα διώξει από εμπρός των τους Αμορραίους, όπου αυτοί ευρίσκοντο. Το ύψος και το μεγαλείον των ήταν ωσάν το ύψος της κέδρου. Ησαν ισχυροί όπως η δρυς. Δια τας αμαρτίας των όμως εξήρανα τους καρπούς, που υπήρχαν επάνω στους κλάδους των δένδρων και τας ρίζας αυτών κάτω στο έδαφος.

Αμ. 2,10 - καὶ ἐγὼ ἀνήγαγον ὑμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου καὶ περιήγαγον ὑμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ τεσσαράκοντα ἔτη τοῦ κατακληρονομῆσαι τὴν γῆν τῶν Ἀμοῤῥαίων.

Αμ. 2,10 - Εγώ σας έβγαλα ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου, σας περιέφερα επί τεσσαράκοντα έτη εις την έρημον και σας ωδήγησα δια να κληρονομήσετε την χώραν των Αμορραίων.

Αμ. 2,11 - καὶ ἔλαβον ἐκ τῶν υἱῶν ὑμῶν εἰς προφήτας καὶ ἐκ τῶν νεανίσκων ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν. μὴ οὐκ ἔστι ταῦτα υἱοὶ Ἰσραήλ; λέγει Κύριος.

Αμ. 2,11 - Από τα παιδιά σας εγώ εξέλεξα τους προφήτας μου και από τους νεωτέρους σας εδιάλεξα ανθρώπους να είναι αφιερωμένοι εις εμέ. Μηπως δεν είναι αληθινά αυτά, ω Ισραηλίται; Λέγει ο Κυριος.

Αμ. 2,12 - καὶ ἐποτίζετε τοὺς ἡγιασμένους οἶνον καὶ τοῖς προφήταις ἐνετέλλεσθε λέγοντες· οὐ μὴ προφητεύσητε.

Αμ. 2,12 - Σεις όμως επάνω στον σκοτισμόν της αμαρτίας σας, εποτίζατε αυτούς τους αφιερωμένους εις εμέ άνδρας με οίνον, δια να τους μολύνετε, και διετάσσατε τους προφήτας μου λέγοντες· Μη προφητεύετε.

Αμ. 2,13 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ κυλίω ὑποκάτω ὑμῶν, ὃν τρόπον κυλίεται ἡ ἅμαξα ἡ γέμουσα καλάμης·

Αμ. 2,13 - Δια τούτο εγώ θα σας κυλίσω κάτω στο έδαφος, όπως κυλίεται μία άμαξα γεμάτη από δεμάτια.

Αμ. 2,14 - καὶ ἀπολεῖται φυγὴ ἐκ δρομέως, καὶ ὁ κραταιὸς οὐ μὴ κρατήσῃ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, καὶ ὁ μαχητὴς οὐ μὴ σώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ,

Αμ. 2,14 - Εις τον καιρόν της καταστροφής σας δεν θα η μπορέση να διασωθή ούτε εκείνος, που έχει ταχείς τους πόδας· όπως επίσης ο δυνατός κατά το σώμα δεν θα ημπορέση να χρησιμοποιήση την ισχύν του, και ο πολεμιστής ο έμπειρος δεν θα κατορθώση να σώση την ζώην του.

Αμ. 2,15 - καὶ ὁ τοξότης οὐ μὴ ὑποστῇ, καὶ ὁ ὀξὺς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ οὐ μὴ διασωθῇ καὶ ὁ ἱππεὺς οὐ μὴ σώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ

Αμ. 2,15 - Ο τοξότης δεν θα ημπορέση να αντισταθή και ο ταχυκίνητος κατά τα πόδια δεν θα σωθή. Ο έφιππος δεν θα κατορθώση να σώση την

ζωήν του.

Αμ. 2,16 - καὶ ὁ κραταιὸς οὐ μὴ εὑρήσει τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐν δυναστείαις· ὁ γυμνὸς διώξεται ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει Κύριος.

Αμ. 2,16 - Και αυτός ακόμη ο γενναίος και ηρωϊκός θα λιποψυχήση, θα χάση τον ηρωϊσμόν του. Εις τόσον μεγάλην ασθένειαν θα περιπέσουν, ώστε και ένας γυμνός και άοπλος θα τους καταδιώκη κατά την ημέραν εκείνην”, λέγει ο Κυριος.

ΑΜΩΣ 3

Αμ. 3,1 - Ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦτον, ὃν ἐλάλησε Κύριος ἐφ᾿ ὑμᾶς, οἶκος Ἰσραήλ, καὶ κατὰ πάσης φυλῆς, ἧς ἀνήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων·

Αμ. 3,1 - Ακούσατε αυτόν τον λόγον, τον οποίον είπεν ο Κυριος εναντίον σας, ω Ισραηλίται, και εναντίον όλων των άλλων φυλών, τας οποίας ελευθέρας έβγαλεν από την χώραν της Αιγύπτου λέγων·

Αμ. 3,2 - πλὴν ὑμᾶς ἔγνων ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς· διὰ τοῦτο ἐκδικήσω ἐφ᾿ ὑμᾶς πάσας τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν.

Αμ. 3,2 - “γνωρίζετε καλά, ότι εγώ σας εξέλεξα ως λαόν μου από όλας τας φυλάς της γης και απηλαύσατε πολλά εκ μέρους μου τα υλικά και πνευματικά αγαθά. Επειδή όμως σεις κατεφρονήσατε τον Νομον μου και ημαρτήσατε, δια τούτο θα σας τιμωρήσω δι' όλας τας αμαρτίας σας περισσότερον, παρ' όσον τα άλλα έθνη.

Αμ. 3,3 - εἰ πορεύσονται δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ καθόλου, ἐὰν μὴ γνωρίσωσιν ἑαυτούς;

Αμ. 3,3 - Είναι δυνατόν να βαδίζουν μαζή δύο άνθρωποι, εάν προηγουμένως δεν έχουν γνωρισθή;

Αμ. 3,4 - εἰ ἐρεύξεται λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ αὐτοῦ θήραν οὐκ ἔχων; εἰ δώσει σκύμνος φωνὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς μάνδρας αὐτοῦ καθόλου, ἐὰν μὴ ἁρπάσῃ τι;

Αμ. 3,4 - Είναι δυνατόν να αφήση βρυχηθμούς ο λέων μέσα στο δάσος, χωρίς να έχη συλλάβει το θήραμά του; Φωνάζει ποτέ το νεαρό λιοντάρι από την φωλεάν του, αν δεν έχη πιάσει κάποιο κυνήγι;

Αμ. 3,5 - εἰ πεσεῖται ὄρνεον ἐπὶ γῆς ἄνευ ἰξευτοῦ; εἰ σχασθήσεται παγὶς ἐπὶ τῆς γῆς ἄνευ τοῦ συλλαβεῖν τί;

Αμ. 3,5 - Είναι δυνατόν να πέση ακίνητον στο έδαφος ένα πτηνόν, χωρίς να υπάρξη άνθρωπος που θα έχη στήσει δι' αυτό, την ιξόβεργαν; Ημπορεί να στηθή ποτέ παγίς στο έδαφος, αν δεν πρόκειται να συλλάβη κάτι;

Αμ. 3,6 - εἰ φωνήσει σάλπιγξ ἐν πόλει, καὶ λαὸς οὐ πτοηθήσεται; εἰ ἔσται κακία ἐν πόλει, ἣν Κύριος οὐκ ἐποίησε;

Αμ. 3,6 - Είναι δυνατόν να σαλπίση πολεμική σάλπιγξ εις κάποιαν πόλιν και ο λαός να μη ταραχθή; Είναι δυνατόν να υπάρξη κάποια σύμφορα εις μίαν πόλιν, την οποίαν ο Κυριος να μη έχη παραχωρήσει;

Αμ. 3,7 - διότι οὐ μὴ ποιήσῃ Κύριος ὁ Θεὸς πρᾶγμα, ἐὰν μὴ ἀποκαλύψῃ παιδείαν αὐτοῦ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφήτας.

Αμ. 3,7 - Πράγματι, δεν θα κάμη τίποτε ο Κυριος και Θεός, εάν προηγουμένως δεν αποκαλύψη την παιδαγωγίαν του αυτήν προς τους δούλους του τους προφήτας.

Αμ. 3,8 - λέων ἐρεύξεται, καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται; Κύριος ὁ Θεὸς ἐλάλησε, καὶ τίς οὐ προφητεύσει; -

Αμ. 3,8 - Οταν ο λέων αφήνη τους βρυχηθμούς του, ποιός είναι δυνατόν να μη φοβηθή; Ο Κυριος έδωσεν εντολήν και ποιός προφήτης θα αρνηθή να ομιλήση εκ μέρους του Κυρίου;

Αμ. 3,9 - Ἀπαγγείλατε χώραις ἐν Ἀσσυρίοις καὶ ἐπὶ τὰς χώρας τῆς Αἰγύπτου καὶ εἴπατε· συνάχθητε ἐπὶ τὸ ὄρος Σαμαρείας καὶ ἴδετε θαυμαστὰ πολλὰ ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ καταδυναστείαν τὴν ἐν αὐτῇ·

Αμ. 3,9 - Αναγγείλατε αυτά τα λόγια του Θεού εις τας χώρας των Ασσυρίων και εις τας χώρας της Αιγύπτου και είπατε· Συναθροισθήτε στο όρος, όπου είναι η Σαμάρεια, και κυττάξατε τα φοβερά, που γίνονται μέσα εις την πόλιν αυτήν, τας πολλάς καταδυναστεύσεις εκ μέρους των ισχυρών εις βάρος των αδυνάτων.

Αμ. 3,10 - καὶ οὐκ ἔγνω ἃ ἔσται ἐναντίον αὐτῆς, λέγει Κύριος, οἱ θησαυρίζοντες ἀδικίαν καὶ ταλαιπωρίαν ἐν ταῖς χώραις αὐτῶν.

Αμ. 3,10 - Και η πόλις αυτή δεν έχει κατανοήσει όσα επιφυλάσσονται εναντίον της δια τας αδικίας της, λέγει ο Κυριος. Οι κάτοικοί της προσθέτουν συνεχώς και θησαυρίζουν αδικίας και αρπαγάς, αφορμάς ταλαιπωρίας εις τας χώρας των”.

Αμ. 3,11 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· Τύρος, κυκλόθεν ἡ γῆ σου ἐρημωθήσεται, καὶ κατάξει ἐκ σοῦ ἰσχύν σου, καὶ διαρπαγήσονται αἱ χῶραί σου.

Αμ. 3,11 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος και Θεός· “θα συμβούν εις σε όσα εις την Τυρον και τας γύρω χώρας. Η γη σου θα ερημωθή από τον εχθρόν, θα καταστραφή η δύναμίς σου και όλη η ύπαιθρος χώρα θα διαρπαγή από τον εχθρόν”.

Αμ. 3,12 - τάδε λέγει Κύριος· ὃν τρόπον ὅταν ἐκσπάσῃ ὁ ποιμὴν ἐκ στόματος τοῦ λέοντος δύο σκέλη ἢ λοβὸν ὠτίου, οὕτως ἐκσπασθήσονται οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ οἱ κατοικοῦντες ἐν Σαμαρείᾳ κατέναντι τῆς φυλῆς καὶ ἐν Δαμασκῷ ἱερεῖς,

Αμ. 3,12 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “θα συμβή με σε ο,τι και με το πρόβατον, που το έχει αρπάξει ο λέων, ο δε ποιμήν προσπαθεί να το σώση και κατορθώνει να αποσπάση από το στόμα του λέοντος μόνον δύο πόδια η ένα

αυτί. Ετσι συντετριμμένοι και διαμελισμένοι θα αποσπασθούν οι Ισραηλίται από τα χέρια των εχθρών των. Αυτά θα πάθουν οι κάτοικοι της Σαμαρείας απέναντι της φυλής Ιούδα και της Δαμασκού.

Αμ. 3,13 - ἀκούσατε καὶ ἐπιμαρτύρασθε τῷ οἴκῳ Ἰακώβ, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ·

Αμ. 3,13 - Ιερείς, ακούσατε αυτά και εντόνως κηρύξατέ τα στους απογόνους του Ιακώβ, λέγει Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ.

Αμ. 3,14 - διότι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ὅταν ἐκδικῶ ἀσεβείας τοῦ Ἰσραὴλ ἐπ᾿ αὐτόν, καὶ ἐκδικήσω ἐπὶ τὰ θυσιαστήρια Βαιθήλ, καὶ κατασκαφήσεται τὰ κέρατα τοῦ θυσιαστηρίου καὶ πεσοῦνται ἐπὶ τὴν γῆν·

Αμ. 3,14 - Διότι κατά την τρομεράν εκείνην ημέραν, όταν θα αποστείλω τας δικαίας τιμωρίας εναντίον του ισραηλιτικού λαού δια τας ασεβείας του, θα τιμωρήσω και την Βαιθήλ δια τα ειδωλολατρικά της θυσιαστήρια· θα καταστραφούν και θα πέσουν ερείπια εις την γην τα θυσιαστήρια.

Αμ. 3,15 - συγχεῶ καὶ πατάξω τὸν οἶκον τὸν περίπτερον ἐπὶ τὸν οἶκον τὸν θερινόν, καὶ ἀπολοῦνται οἶκοι ἐλεφάντινοι, καὶ προστεθήσονται ἕτεροι οἶκοι πολλοί, λέγει Κύριος.

Αμ. 3,15 - Θα συγκλονίσω και θα κρημνίσω τους χειμερινούς και θερινούς οίκους. Θα καταστραφούν επίσης οι πολυτελείς ελεφάντινοι οίκοι, μαζή δέ με αυτούς και πλήθος άλλο κατοικιών θα κρημνισθούν”, λέγει ο Κυριος.

ΑΜΩΣ 4

Αμ. 4,1 - Ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦτον, δαμάλεις τῆς Βασανίτιδος, αἱ ἐν τῷ ὄρει τῆς Σαμαρείας, αἱ καταδυναστεύουσαι πτωχοὺς καὶ καταπατοῦσαι πένητας, αἱ λέγουσαι τοῖς κυρίοις αὐτῶν· ἐπίδοτε ἡμῖν ὅπως πίωμεν.

Αμ. 4,1 - Ακούστε τον λόγον αυτόν του Κυρίου, σεις αι γυναίκες της Σαμαρείας, που είσθε ευτραφείς ωσάν τας δαμάλεις της Βασανίτιδος· σεις, που καταδυναστεύετε τους πτωχούς και καταπατείτε τους πένητας και λέγετε στους συζύγους σας· “δώστε μας χρήματα, δια να πίωμεν οίνον”.

Αμ. 4,2 - ὀμνύει Κύριος κατὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ, διότι ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται ἐφ᾿ ὑμᾶς, καὶ λήψονται ὑμᾶς ἐν ὅπλοις, καὶ τοὺς μεθ᾿ ὑμῶν εἰς λέβητας ὑποκαιομένους ἐμβαλοῦσιν ἔμπυροι λοιμοί,

Αμ. 4,2 - Ο Κυριος ωρκίσθη εις την αγιότητά του· και ιδού, ότι έρχονται εναντίον σας τρομεραί ημέραι. “Εχθροί πάνοπλοι θα σας καταλάβουν, ξαναμμένοι από την οργήν, αδίστακτοι λυμεώνες θα ρίψουν τους συζύγους σας εις βράζοντας λέβητας.

Αμ. 4,3 - καὶ ἐξενεχθήσεσθε γυμναὶ κατέναντι ἀλλήλων καὶ ἀποῤῥιφήσεσθε εἰς τὸ ὄρος τὸ Ῥεμμάν, λέγει Κύριος. -

Αμ. 4,3 - Σεις δε θα εκδιωχθήτε από την πόλιν και την χώραν σας γυμναί η μία απέναντι της άλλης και θα απορριφθήτε στο όρος Ρεμμάν” λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,4 - Εἰσήλθατε εἰς Βαιθὴλ καὶ ἠνομήσατε καὶ εἰς Γάλγαλα ἐπληθύνατε τοῦ ἀσεβῆσαι καὶ ἠνέγκατε εἰς τὸ πρωΐ θυσίας ὑμῶν, εἰς τὴν τριημερίαν τὰ ἐπιδέκατα ὑμῶν·

Αμ. 4,4 - “Εισήλθατε εις την ειδωλολατρικήν Βαιθήλ και εκεί περιεπέσατε εις παρανομίας, εις δε τα Γαλγαλα επληθύνατε τας ασεβείας σας. Προσεφέρατε κατά τας πρωϊνάς ώρας θυσίας εις τα είδωλα και κατά την τρίτην ημέραν το δέκατον από τα γεννήματά σας.

Αμ. 4,5 - καὶ ἀνέγνωσαν ἔξω νόμον καὶ ἐπεκαλέσαντο ὁμολογίας. ἀπαγγείλατε ὅτι ταῦτα ἠγάπησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,5 - Οι ιερείς σας ανέγνωσαν έξω τον νόμον και προεκάλεσαν τας ομολογίας της πίστεώς σας εις τα είδωλα. Σεις, οι προφήται, διαλαλήσατε, ότι αυτάς τας ασεβείας ηγάπησαν οι Ισραηλίται”, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,6 - καὶ ἐγὼ δώσω ὑμῖν γομφιασμὸν ὀδόντων ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ὑμῶν καὶ ἔνδειαν ἄρτων ἐν πᾶσι τοῖς τόποις ὑμῶν· καὶ οὐκ ἐπεστρέψατε πρός με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,6 - Δι' αυτό και εγώ θα σας τιμωρήσω· στους κατοίκους όλων των πόλεών σας θα στείλω μούδιασμα των οδόντων δια την έλλειψιν άρτων από όλους τους τόπους σας. Και όμως σεις δεν επεστρέψατε εν μετανοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,7 - καὶ ἐγὼ ἀνέσχον ἐξ ὑμῶν τὸν ὑετὸν πρὸ τριῶν μηνῶν τοῦ τρυγητοῦ· καὶ βρέξω ἐπὶ πόλιν μίαν, ἐπὶ δὲ πόλιν μίαν οὐ βρέξω· μερὶς μία βραχήσεται, καὶ μερίς, ἐφ᾽ ἣν οὐ βρέξω ἐπ᾽ αὐτήν, ξηρανθήσεται·

Αμ. 4,7 - Δια τούτο εγώ εκράτησα και απεμάκρυνα την βροχήν από την χώραν σας τρεις μήνας προ του τρυγητού. Θα στείλω βροχήν εις την μίαν πόλιν και εις την άλλην δεν θα στείλω. Ο ενας τόπος θα βρέχεται και ο άλλος τόπος, που δεν θα βρέχεται, θα μείνη εντελώς ξηρός.

Αμ. 4,8 - καὶ συναθροισθήσονται δύο καὶ τρεῖς πόλεις εἰς πόλιν μίαν τοῦ πιεῖν ὕδωρ καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῶσι· καὶ οὐκ ἐπιστράφητε πρός με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,8 - Οι κάτοικοι δύο και τριών πόλεων θα συγκεντρωθούν εις μίαν πόλιν, δια να πίουν ύδωρ και δεν θα χορτάσουν. Και παρ' όλην την τιμωρίαν αυτήν δεν επεστρέψατε εν μετάνοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,9 - ἐπάταξα ὑμᾶς ἐν πυρώσει καὶ ἐν ἰκτέρῳ· ἐπληθύνατε κήπους ὑμῶν, ἀμπελῶνας ὑμῶν καὶ συκεῶνας ὑμῶν καὶ ἐλαιῶνας ὑμῶν κατέφαγεν ἡ κάμπη· καὶ οὐδ᾽ ὧς ἐπεστρέψατε πρός με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,9 - Εκτύπησα με καυστικόν άνεμον και με κιτρίνισμα τα σιτηρά σας. Σεις επληθύνατε τους κήπους σας, τα αμπέλια σας, τα περιβόλια μέ τις

συκιές και τους ελαιώνας σας, αλλά όλα αυτά τα κατέφαγεν η κάμπη. Και όμως ούτε τότε δεν επεστρέψατε εν μετανοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,10 - ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς θάνατον ἐν ὁδῷ Αἰγύπτου καὶ ἀπέκτεινα ἐν ῥομφαίᾳ τοὺς νεανίσκους ὑμῶν μετὰ αἰχμαλωσίας ἵππων σου καὶ ἀνήγαγον ἐν πυρὶ τὰς παρεμβολὰς ἐν τῇ ὀργῇ μου· καὶ οὐδ᾿ ὧς ἐπεστρέψατε πρός με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,10 - Εστειλα εναντίον σας θανατηφόρον νόσον ωσάν εκείνην, που είχα στείλει τότε εις την Αίγυπτον, εθανάτωσα με ρομφαίαν τους νέους άνδρας σας, οι ίπποι σας και οι ιππείς ηχμαλωτίσθησαν και επάνω εις την δικαίαν μου οργήν έστειλα καταστρεπτικόν πυρ εις τα στρατόπεδά σας. Αλλά και τότε δεν επεστρέψατε εν μετανοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,11 - κατέστρεψα ὑμᾶς, καθὼς κατέστρεψεν ὁ Θεὸς Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα, καὶ ἐγένεσθε ὡς δαλὸς ἐξεσπασμένος ἐκ πυρός· καὶ οὐδ᾿ ὧς ἐπεστρέψατε πρός με, λέγει Κύριος.

Αμ. 4,11 - Σας εξωλόθρευσα, όπως εγώ ο Θεός εξολόθρευσα τα Σοδομα και τα Γομορρα. Εγίνατε ωσάν δαυλί, που απεσπάσθη από το πυρ και καπνίζει. Και παρ' όλον τούτο δεν επεστρέψατε προς εμέ εν μετανοία, λέγει ο Κυριος.

Αμ. 4,12 - διὰ τοῦτο οὕτως ποιήσω σοι, Ἰσραήλ· πλὴν ὅτι οὕτως ποιήσω σοι, ἑτοιμάζου τοῦ ἐπικαλεῖσθαι τὸν Θεόν σου, Ἰσραήλ.

Αμ. 4,12 - Δια την πώρωσιν της καρδίας σας, ω Ισραηλίται, τέτοιες τιμωρίες θα αποστείλω εναντίον σας. Και όταν θα επέρχωνται αλλεπάλληλοι αι τιμωρίαι εναντίον σου, ετοιμάσου, Ισραηλιτικέ λαέ, να επικαλεσθής Κυριον τον Θεόν σου.

Αμ. 4,13 - διότι ἰδοὺ ἐγὼ στερεῶν βροντὴν καὶ κτίζων πνεῦμα καὶ ἀπαγγέλλων εἰς ἀνθρώπους τὸν χριστὸν αὐτοῦ, ποιῶν ὄρθρον καὶ ὁμίχλην καὶ ἐπιβαίνων ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς γῆς· Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ὄνομα αὐτῷ.

Αμ. 4,13 - Διότι εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος ενισχύω ισχυράν την βροντήν ανάμεσα στον αέρα, δημιουργώ ανέμους και αναγγέλλω στους ανθρώπους άρχοντα χρισθέντα από εμέ. Εγώ είμαι εκείνος, που φέρω την ανατολήν και στέλλω την ομίχλην. Εγώ επιβαίνω εις τας υψηλάς κορυφάς των ορέων της γης. Το όνομά μου είναι Κυριος, ο Θεός, ο Παντοκράτωρ”.

ΑΜΩΣ 5

Αμ. 5,1 - Ἀκούσατε τὸν λόγον Κυρίου τοῦτον, ὃν ἐγὼ λαμβάνω ἐφ᾿ ὑμᾶς θρῆνον· οἶκος Ἰσραὴλ ἔπεσεν, οὐκέτι μὴ προσθῇ τοῦ ἀναστῆναι·

Αμ. 5,1 - Ακούσατε αυτόν τον λόγον του Κυρίου, αυτόν τον θρήνον, τον οποίον εγώ επιφέρω προς σας. Ο Ισραηλιτικός λαός θα πέση και θα

καταστραφή και ποτέ πλέον δεν θα ανεγερθή από την πτώσιν του.

Αμ. 5,2 - παρθένος τοῦ Ἰσραὴλ ἔσφαλεν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοῦ, οὐκ ἔστιν ὁ ἀναστήσων αὐτήν.

Αμ. 5,2 - Παρθένος του Ισραήλ, ο ισραηλιτικός λαός, εσκόνταψε και έπεσεν εις την γην αυτού και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος θα τον ανεγείρη.

Αμ. 5,3 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἡ πόλις ἐξ ἧς ἐξεπορεύοντο χίλιοι, ὑπολειφθήσονται ἑκατόν, καὶ ἐξ ἧς ἐξεπορεύοντο ἑκατόν, ὑπολειφθήσονται δέκα τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ.

Αμ. 5,3 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· “εις την πόλιν, από την οποίαν εξήρχοντο χίλιοι στρατιώται, θα απομείνουν μόνον εκατόν, και εις εκείνην, από την οποίαν εξήρχοντο εκατόν, θα απομείνουν μόνον δέκα από τον ισραηλιτικόν λαόν.

Αμ. 5,4 - διότι τάδε λέγει Κύριος πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραήλ· ἐκζητήσατέ με, καὶ ζήσεσθε·

Αμ. 5,4 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος προς τον ισραηλιτικόν λαόν· Ζητήσατέ με, ελάτε πλησίον μου και θα ζήσετε και θα μακροημερεύσετε.

Αμ. 5,5 - καὶ μὴ ἐκζητεῖτε Βαιθὴλ καὶ εἰς Γάλγαλα μὴ εἰσπορεύεσθε καὶ ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὅρκου μὴ διαβαίνετε, ὅτι Γάλγαλα αἰχμαλωτευομένη αἰχμαλωτευθήσεται, καὶ Βαιθὴλ ἔσται ὡς οὐχ ὑπάρχουσα.

Αμ. 5,5 - Μη ζητείτε την ειδωλολατρικίν Βαιθήλ και μη εισερχεσθε εις την περιοχήν Γαλγαλα και στο φρέαρ του όρκου μη διαβαίνετε. Διότι και τα Γαλγαλα ασφαλώς και βεβαίως θα περιέλθουν εις αιχμαλωσίαν και η Βαιθήλ θα καταντήση, ως εάν ποτέ δεν υπήρξεν.

Αμ. 5,6 - ἐκζητήσατε τὸν Κύριον καὶ ζήσατε, ὅπως μὴ ἀναλάμψῃ ὡς πῦρ ὁ οἶκος Ἰωσήφ, καὶ καταφάγεται αὐτόν, καὶ οὐκ ἔσται ὁ σβέσων τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ.

Αμ. 5,6 - Αναζητήσατε τον Κυριον και υπό την σκέπην αυτού ζήσατε, δια να μη ανάψη πυρκαϊά στον ισραηλιτικόν λαόν, η οποία και θα καταφάγη αυτόν, και δεν θα υπάρχη κανείς, που να σβήση την πυρκαϊάν στον οίκον του Ισραήλ

Αμ. 5,7 - Κύριος ὁ ποιῶν εἰς ὕψος κρίμα καὶ δικαιοσύνην εἰς γῆν ἔθηκεν,

Αμ. 5,7 - Ο Κυριος είναι αυτός, που έχει και παρέχει και εφαρμόζει την τελείαν δικαιοκρισίαν και επιβάλλει την δικαιοσύνην εις την γην.

Αμ. 5,8 - ὁ ποιῶν πάντα καὶ μετασκευάζων καὶ ἐκτρέπων εἰς τὸ πρωΐ σκιὰν καὶ ἡμέραν εἰς νύκτα συσκοτάζων, ὁ προσκαλούμενος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καὶ ἐκχέων αὐτὸ ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς, Κύριος ὁ Θεὸς παντοκράτωρ ὄνομα αὐτῷ·

Αμ. 5,8 - Αυτός είναι, που δημιουργεί εκ του μηδενός τα πάντα και δίδει μορφήν εις αυτά. Ο Κυριος μεταβάλλει την σκιαν της νυκτός εις πρωΐαν και την ημέραν εις σκοτεινήν νύκτα. Αυτός, που προσκαλεί το ύδωρ της

θαλάσσης στο στερέωμα της γης και χύνει αυτό εις την γην. Το όνομά του είναι Κυριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ.

Αμ. 5,9 - ὁ διαιρῶν συντριμμὸν ἐπὶ ἰσχὺν καὶ ταλαιπωρίαν ἐπὶ ὀχύρωμα ἐπάγων.

Αμ. 5,9 - Αυτός καταμερίζει συντριβήν εις την ισχύν των ανθρώπων και επιφέρει καταστροφήν εις τα υχυρώματα αυτών.

Αμ. 5,10 - ἐμίσησαν ἐν πύλαις ἐλέγχοντα καὶ λόγον ὅσιον ἐβδελύξαντο.

Αμ. 5,10 - Οι Ισραηλίται εμίσησαν κάθε δίκαιον δικαστήν, ο οποίος εις την πύλην των πόλεων απέδιδε δικαιοσύνην και εβδελύχθησαν λόγον άγιον εναρέτου ανθρώπου.

Αμ. 5,11 - διὰ τοῦτο ἀνθ᾿ ὧν κατεκονδυλίζετε πτωχοὺς καὶ δῶρα ἐκλεκτὰ ἐδέξασθε παρ᾿ αὐτῶν, οἴκους ξεστοὺς ᾠκοδομήσατε καὶ οὐ μὴ κατοικήσητε ἐν αὐτοῖς, ἀμπελῶνας ἐπιθυμητοὺς ἐφυτεύσατε καὶ οὐ μὴ πίητε τὸν οἶνον αὐτῶν.

Αμ. 5,11 - Δια τούτο, επειδή εγρονθοκοπείτε και εμωλοπίζατε τους πτωχούς και ελαμβάνατε εκβιαστικώς δώρα από αυτούς, με τα οποία ανοικοδομήσατε πολυτελείς οίκους με λαξευτούς λίθους, σας λέγω ότι δεν θα κατοικήσετε εις αυτούς. Εφυτεύσατε ωραίους καρποφόρους αμπελώνας και δεν θα πίετε οίνον από αυτούς.

Αμ. 5,12 - ὅτι ἔγνων πολλὰς ἀσεβείας ὑμῶν, καὶ ἰσχυραὶ αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν, καταπατοῦντες δίκαιον, λαμβάνοντες ἀλλάγματα καὶ πένητας ἐν πύλαις ἐκκλίνοντες.

Αμ. 5,12 - Θα βαδίσετε εις καταστροφήν και αφανισμόν, διότι εγώ εγνώριζα, ότι αι ασέβειαί σας είναι πολλαί, αι αμαρτίαι σας βαρείαι, διότι κατεπατείτε το δίκαιον, ελαμβάνατε ανταλλάγματα και παρεβλέπατε το δίκαιον των πτωχών, όταν ως δικασταί εκαλείσθε να δικάσετε παρά τας πύλας της πόλεως.

Αμ. 5,13 - διὰ τοῦτο ὁ συνίων ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σιωπήσεται, ὅτι καιρὸς πονηρῶν ἐστιν.

Αμ. 5,13 - Λογω αυτής της πωρώσεώς σας, ο συνετός κατά τον καιρόν εκείνον θα τηρή σιωπήν, διότι είναι εποχή επικρατήσεως των πονηρών.

Αμ. 5,14 - ἐκζητήσατε τὸ καλόν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν, ὅπως ζήσητε· καὶ ἔσται οὕτως μεθ᾿ ὑμῶν Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὃν τρόπον εἴπατε·

Αμ. 5,14 - Ζητήσατε όμως και εφαρμόσατε το καλόν και οχι το πονηρόν, δια να ζήσετε. Ετσι όταν πράττετε, θα είναι μαζή σας Κυριος, ο Θεός, ο Παντοκράτωρ, όπως και σστο είπατε·

Αμ. 5,15 - μεμισήκαμεν τὰ πονηρὰ καὶ ἠγαπήσαμεν τὰ καλά· καὶ ἀποκαταστήσατε ἐν πύλαις κρίμα, ὅπως ἐλεήσῃ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ τοὺς περιλοίπους τοῦ Ἰωσήφ.

Αμ. 5,15 - “Εμισήσαμεν τα πονηρά και ηγαπήσαμεν τα καλά τα σύμφωνα με τον νόμον του Θεού”. Αποκαταστήσατε, λοιπόν, και αποδώσατε δικαιοσύνην, όταν κρίνετε παρά τας πύλας των πόλεών σας, δια να ελεήση Κυριος, ο Θεός, ο Παντοκράτωρ τους υπολοίπους από τον ισραηλιτικόν λαόν.

Αμ. 5,16 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· ἐν πάσαις ταῖς πλατείαις κοπετός, καὶ ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς ῥηθήσεται· οὐαί, οὐαί· κληθήσεται γεωργὸς εἰς πένθος καὶ κοπετὸν καὶ εἰς εἰδότας θρῆνον,

Αμ. 5,16 - Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος, ο Θεός, ο παντοκράτωρ· “εις όλας τας πλατείας των πόλεων θα ακούεται κοπετός και εις τας οδούς θα αντηχούν τα θρηνώδη επιφωνήματα ουαί, ουαί. Εις το πάνδημον αυτό πένθος των κοπετών θα κληθούν να λάβουν μέρος και οι γεωργοί μαζή με εκείνους, οι οποίοι έχουν ειδικευθή στους θρήνους.

Αμ. 5,17 - καὶ ἐν πάσαις ὁδοῖς κοπετός, διότι ἐλεύσομαι διὰ μέσου σου, εἶπε Κύριος. -

Αμ. 5,17 - Εις όλους τους δρόμους θα ακούωνται κοπετοί και θρήνοι, διότι εγώ ο Θεός της δικαιοσύνης θα περάσω ανάμεσα από αυτούς” είπεν ο Κυριος.

Αμ. 5,18 - Οὐαὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἡμέραν Κυρίου· ἱνατί αὕτη ὑμῖν ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου; καὶ αὐτή ἐστι σκότος καὶ οὐ φῶς.

Αμ. 5,18 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι επιθυμούν και ζητούν να έλθη η ημέρα του Κυρίου. Τι θα είναι για σας αυτή η ημέρα του Κυρίου; Θα είναι σκοτεινή και όχι φωτεινή, απειλητική και οχι παρηγορητική.

Αμ. 5,19 - ὃν τρόπον ἐὰν φύγῃ ἄνθρωπος ἐκ προσώπου τοῦ λέοντος καὶ ἐμπέσῃ αὐτῷ ἡ ἄρκος, καὶ εἰσπηδήσῃ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἀπερείσηται τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τὸν τοῖχον καὶ δάκῃ αὐτὸν ὄφις.

Αμ. 5,19 - Η τιμωρία σας θα είναι τρομερά και αναπόφευκτος, ως εάν κανείς γλυτώση από τον κίνδυνον του λέοντος και περιπέση εις την άρκτον· ως εάν πηδήση έντος του οίκου του, δια να σωθή, στηρίξη δε τας χείρας του στον τοίχον της οικίας του και τον δαγκώση όφις.

Αμ. 5,20 - οὐχὶ σκότος ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου καὶ οὐ φῶς; καὶ γνόφος οὐκ ἔχων φέγγος αὕτη;

Αμ. 5,20 - Θα είναι γεμάτη σκότος και χωρίς φως η ημέρα της εκδικήσεως του Κυρίου. Σκότος βαθύ θα είναι χωρίς το παραμικρότερον φέγγος.

Αμ. 5,21 - μεμίσηκα, ἀπῶσμαι ἑορτὰς ὑμῶν καὶ οὐ μὴ ὀσφρανθῶ θυσίας ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ὑμῶν·

Αμ. 5,21 - “Εμίσησα και απέρριψα τας εορτάς σας, δεν θα οσφρανθώ τας θυσίας σας κατά τας μεγάλας εορτάς και πανηγύρεις σας.

Αμ. 5,22 - διότι ἐὰν ἐνέγκητέ μοι ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὑμῶν, οὐ προσδέξομαι αὐτά, καὶ σωτηρίου ἐπιφανείας ὑμῶν οὐκ ἐπιβλέψομαι.

Αμ. 5,22 - Διότι, εάν μου προσφέρετε ολοκαυτώματα και τας άλλας θυσίας σας, δεν θα τας δεχθώ και δεν θα επιβλέψω ευμενώς, όταν παρουσιάζεσθε ενώπιόν μου με τας θυσίας σωτηρίου.

Αμ. 5,23 - μετάστησον ἀπ᾿ ἐμοῦ ἦχον ᾠδῶν σου, καὶ ψαλμὸν ὀργάνων σου οὐκ ἀκούσομαι·

Αμ. 5,23 - Απομακρύνατε από κοντά μου τον ήχον των ωδών σας. Δεν θέλω να ακούσω τας μελωδίας των οργάνων σας.

Αμ. 5,24 - καὶ κυλισθήσεται ὡς ὕδωρ κρίμα καὶ δικαιοσύνη ὡς χειμάῤῥους ἄβατος.

Αμ. 5,24 - Η δικαιοσύνη σας πρέπει να τρέχη εις τας οδούς σας, όπως ρέει το νερό. Πλουσία ως αδιάβατος χείμαρρος πρέπει να είναι η δικαιοσύνη σας.

Αμ. 5,25 - μὴ σφάγια καὶ θυσίας προσηνέγκατέ μοι, οἶκος Ἰσραήλ, τεσσαράκοντα ἔτη ἐν τῇ ἐρήμῳ;

Αμ. 5,25 - Ισραηλιτικέ λαέ, μήπως κατά τα τεσσαράκοντα έτη, όταν περιεπλανάσθε εις την έρημον υπό την προστασίαν μου, μου προσεφέρατε ζώα προς θυσίαν;

Αμ. 5,26 - καὶ ἀνελάβετε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολὸχ καὶ τὸ ἄστρον τοῦ θεοῦ ὑμῶν Ῥαιφάν, τοὺς τύπους αὐτῶν, οὓς ἐποιήσατε ἑαυτοῖς.

Αμ. 5,26 - Επήρατε και εφέρατε την σκηνήν του Μολόχ και το άστρον του ειδωλολατρικού θεού σας Ραιφάν, τα είδωλα αυτών, τα οποία κατεσκευάσατε δια τον εαυτόν σας.

Αμ. 5,27 - καὶ μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Δαμασκοῦ, λέγει Κύριος, ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ὄνομα αὐτῷ.

Αμ. 5,27 - Δια τούτο εγώ θα σας μετοικήσω πέραν από την Δαμασκόν" λέγει εκείνος, του οποίου το όνομα είναι Κυριος, ο Θεός ο Παντοκράτωρ.

ΑΜΩΣ 6

Αμ. 6,1 - Οὐαὶ τοῖς ἐξουθενοῦσι Σιὼν καὶ τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ τὸ ὄρος Σαμαρείας· ἀπετρύγησαν ἀρχὰς ἐθνῶν, καὶ εἰσῆλθον αὐτοί. οἶκος τοῦ Ἰσραήλ,

Αμ. 6,1 - Αλλοίμονον εις εκείνους από τους Ισραηλίτας, οι οποίοι εξουθενώνουν την Ιερουσαλήμ και έχουν πεποίθησιν εις την ορεινήν Σαμάρειαν. Λησμονούν, ότι δια του Θεού εξωλόθρευσαν στους αρχαίους χρόνους τα βασίλεια των εθνών της Παλαιστίνης και εγκατεστάθησαν εις τας περιοχάς των.

Αμ. 6,2 - διάβητε πάντες καὶ ἴδετε καὶ διέλθατε ἐκεῖθεν εἰς Ἐμαθραββὰ καὶ κατάβητε ἐκεῖθεν εἰς Γὲθ ἀλλοφύλων, τὰς κρατίστας ἐκ πασῶν τῶν βασιλειῶν τούτων, εἰ πλείονα τὰ ὅρια αὐτῶν ἐστι τῶν ὑμετέρων ὁρίων.

Αμ. 6,2 - Ολοι, ει δυνατόν, οι Ισραηλίται περιέλθετε και μεταβήτε μέχρι της μεγάλης Εμάθ, πέραν του Ορόντου ποταμού. Από εκεί καταβήτε εις την πόλιν των Φιλισταίων, την Γέθ. Ιδετε τας πλουσιωτάτας και ισχυρότατος από όλας αυτάς τας βασιλείας και ίδετε, εάν τα όρια των μενάλων αυτών βασιλειών είναι σήμερον μεγαλύτερα από τα όρια της χώρας σας.

Αμ. 6,3 - οἱ ἐρχόμενοι εἰς ἡμέραν κακήν, οἱ ἐγγίζοντες καὶ ἐφαπτόμενοι σαββάτων ψευδῶν,

Αμ. 6,3 - Αλλά σεις προχωρείτε αμετανόητοι και αναίσθητοι εις την ημέραν της οργής του Κυρίου· σεις, οι οποίοι με μεγάλην ευλάβειαν εγγίζετε και κατατρίβεσθε με τα ψευδή σάββατα των ειδώλων.

Αμ. 6,4 - οἱ καθεύδοντες ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων καὶ κατασπαταλῶντες ἐπὶ ταῖς στρωμναῖς αὐτῶν καὶ ἔσθοντες ἐρίφους ἐκ ποιμνίων καὶ μοσχάρια ἐκ μέσου βουκολίων γαλαθηνά,

Αμ. 6,4 - Σεις, οι οποίοι κοιμάσθε επάνω εις κλίνας πολυτελείς, ελεφαντίνας και κατασπαταλάτε χρήματα δια στρωμνάς και πολυτελή σκεπάσματα· σεις, οι οποίοι τρώγετε εκλεκτά ερίφια από τα ποίμνια και μοσχάρια γάλακτος από τας αγέλας των βοών.

Αμ. 6,5 - οἱ ἐπικροτοῦντες πρὸς τὴν φωνὴν τῶν ὀργάνων, ὡς ἑστηκότα ἐλογίσαντο καὶ οὐχ ὡς φεύγοντα·

Αμ. 6,5 - Συνοδεύετε με ρυθμικά χειροκροτήματα τον ήχον των μουσικών οργάνων, διότι εθεωρήσατε τας διασκεδάσεις σας και όλα αυτά ότι είναι μόνιμα και οχι παροδικά.

Αμ. 6,6 - οἱ πίνοντες τὸν διυλισμένον οἶνον καὶ τὰ πρῶτα μῦρα χριόμενοι καὶ οὐκ ἔπασχον οὐδὲν ἐπὶ τῇ συντριβῇ Ἰωσήφ.

Αμ. 6,6 - Σεις, πίνετε έκλεκτον διϋλισμένον οίνον, χρίεσθε με τα πανάκριβα μύρα και δεν πονείτε καθόλου δια την επικειμένην καταστροφήν του ισραηλιτικού λαού εξ αιτίας της διαφθοράς του.

Αμ. 6,7 - διὰ τοῦτο νῦν ἀχμάλωτοι ἔσονται ἀπ᾿ ἀρχῆς δυναστῶν καὶ ἐξαρθήσεται χρεμετισμὸς ἵππων ἐξ Ἐφραίμ.

Αμ. 6,7 - Και ιδού τώρα θα αιχμαλωτισθούν οι Ισραηλίται, αυτοί και οι άρχοντές των· τα ζώα των θα εξαφανισθούν λάφυρα των εχθρών των, και κανείς χρεμετισμός ίππων Ισραηλιτικών δεν θα ακούεται πλέον.

Αμ. 6,8 - ὅτι ὤμοσε Κύριος καθ᾿ ἑαυτοῦ· διότι βδελύσσομαι ἐγὼ πᾶσα τὴν ὕβριν Ἰακὼβ καὶ τάς χώρας αὐτοῦ μεμίσηκα, καὶ ἐξαρῶ πόλιν σὺν πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν·

Αμ. 6,8 - Ο Κυριος ωρκίσθη στον εαυτόν του, ότι θα γίνη τούτο, διότι είπε· “βδελύσσομαι την υπερηφάνειαν των Ισραηλιτών, έχω αποστραφή και μισήσει τας χώρας των και θα καταστρέψω την πόλιν μαζή με όλους όσοι κατοικούν εις αυτήν.

Αμ. 6,9 - καὶ ἔσται ἐὰν ὑπολειφθῶσι δέκα ἄνδρες ἐν οἰκίᾳ μιᾷ, καὶ ἀποθανοῦνται,

Αμ. 6,9 - Και εάν τυχόν απομείνουν από την καταστροφήν δέκα άνδρες εις μίαν οικίαν, δεν θα διαφύγουν εν τέλει τον όλεθρον, διότι και αυτοί θα αποθάνουν.

Αμ. 6,10 - καὶ ὑπολειφθήσονται οἱ κατάλοιποι, καὶ λήψονται οἱ οἰκεῖοι αὐτῶν καὶ παραβιῶνται τοῦ ἐξενέγκαι τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἐκ τοῦ οἴκου· καὶ ἐρεῖ τοῖς προεστηκόσι τῆς οἰκίας· εἰ ἔτι ὑπάρχει παρὰ σοί;

Αμ. 6,10 - Θα απομείνουν όμως κάτι ολίγοι συγγενείς, οι οποίοι θα έλθουν να παραλάβουν αυτούς και να τους θάψουν. Βιάζοντες τους εαυτούς των θα μεταφέρουν τα οστά από τον οίκον προς ενταφιασμόν. Και εάν κανείς ερωτήση αυτούς, οι οποίοι ευρίσκονται μέσα στο σπίτι, μήπως υπάρχει κανείς άλλος η τίποτε άλλο μαζή σου;

Αμ. 6,11 - καὶ ἐρεῖ· οὐκέτι· καὶ ἐρεῖ· σίγα, ἕνεκα τοῦ μὴ ὀνομάσαι τὸ ὄνομα Κυρίου.

Αμ. 6,11 - Και εκείνος θα απαντήσ· δεν υπάρχει πλέον· και θα πη ο ενας στον άλλον μετά φόβου· σιωπή, μη αναφέρης το όνομα του Κυρίου.

Αμ. 6,12 - διότι ἰδοὺ Κύριος ἐντέλλεται καὶ πατάξει τὸν οἶκον τὸν μέγαν θλάσμασι καὶ τὸν οἶκον τὸν μικρὸν ῥάγμασιν.

Αμ. 6,12 - Διότι ιδού, ο Κυριος έχει πάρει οριστικήν απόφασιν, έχει δώσει εντολήν και θα καταστρέψη τους πλουσίους οίκους των αρχόντων και θα διαρρήξη τα μικρά σπίτια των πτωχών.

Αμ. 6,13 - εἰ διώξονται ἐν πέτραις ἵπποι; εἰ παρασιωπήσονται ἐν θηλείαις; ὅτι ἐξεστρέψατε εἰς θυμὸν κρίμα καὶ καρπὸν δικαιοσύνης εἰς πικρίαν,

Αμ. 6,13 - Είναι δυνατόν ποτέ οι ίπποι να τρέχουν επάνω εις βράχους; Είναι δυνατόν οι άρρενες ίπποι να μείνουν απαθείς και σιωπηλοί ενώπιον των θηλυκών ίππων; Οχι. Ετσι και η ιδική σας καταστροφή είναι βεβαία, διότι εξετρέψατε την δικαιοσύνην του Θεού εις οργήν εναντίον σας· επεσύρατε επάνω σας ως έργον δικαιοσύνης πλέον την πικρίαν και την καταστροφήν.

Αμ. 6,14 - οἱ εὐφραινόμενοι ἐπ᾿ οὐδενὶ λόγῳ, οἱ λέγοντες· οὐκ ἐν τῇ ἰσχύϊ ἡμῶν ἔσχομεν κέρατα;

Αμ. 6,14 - Σεις οι οποίοι ευφραίνεσθε στο πονηρόν και οχι στο αγαθόν, και κομπαστικώς λέγετε· “με την ιδικήν μας ικανότητα δεν απεκτήσαμεν δύναμιν και κυριότητα επάνω στους άλλους;”

Αμ. 6,15 - διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἐπεγερῶ ἐφ᾿ ὑμᾶς, οἶκος Ἰσραήλ, ἔθνος, λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων, καὶ ἐκθλίψουσιν ὑμᾶς τοῦ μὴ εἰσελθεῖν εἰς Ἐμὰθ καὶ ὡς τοῦ χειμάῤῥου τῶν δυσμῶν.

Αμ. 6,15 - Διότι, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων· “ιδού εγώ θα επιφέρω εναντίον σας, ω Ισραηλίται, εχθρικόν έθνος· και οι εχθροί σας θα σας καταθλίψουν και θα σας περιορίσουν, ώστε να μη ημπορήτε να κυκλοφορήσετε προς βορράν μέχρις Εμάθ και προς δυσμάς μέχρι του χειμάρρου.

ΑΜΩΣ 7

Αμ. 7,1 - Οὕτως ἔδειξέ μοι Κύριος ὁ Θεός, καὶ ἰδοὺ ἐπιγονὴ ἀκρίδων ἐρχομένη ἑωθινή, καὶ ἰδοὺ βροῦχος εἷς Γὼγ ὁ βασιλεύς.

Αμ. 7,1 - Ο Κυριος και Θεός μου έδειξε το εξής όραμα· Ιδού σμήνη νεαρών ακρίδων έρχονται κατά την πρωΐαν και ιδού ενας συμβολικός βρούχος, ο οποίος υπενθυμίζει τον τρομερόν βασιλέα Γωγ.

Αμ. 7,2 - καὶ ἔσται ἐὰν συντελέσῃ τοῦ καταφαγεῖν τὸν χόρτον τῆς γῆς, καὶ εἶπα· Κύριε Κύριε, ἵλεως γενοῦ· τίς ἀναστήσει τὸν Ἰακώβ; ὅτι ὀλιγοστός ἐστι·

Αμ. 7,2 - Τα σμήνη αυτά των ακρίδων ήσαν έτοιμα να κατακλύσουν την χώραν και να καταφάγουν τελείως την χλωρίδα της. Εγώ όμως είπα· Κυριε, Κυριε, γίνε ίλεως στον λαόν σου· ποιός θα διατηρήση εν τη ζωή τον Ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος άλλως τε είναι πάρα πολύ ολίγος;

Αμ. 7,3 - μετανόησον, Κύριε, ἐπὶ τούτῳ. καὶ τοῦτο οὐκ ἔσται, λέγει Κύριος. -

Αμ. 7,3 - Αλλαξε, Κυριε, την απόφασίν σου επί του σημείου αυτού. Και ο Κυριος απήντησε· “δεν θα γίνη αυτό”.

Αμ. 7,4 - Οὕτως ἔδειξέ μοι Κύριος, καὶ ἰδοὺ ἐκάλεσε τὴν δίκην ἐν πυρὶ Κύριος, καὶ κατέφαγε τὴν ἄβυσσον τὴν πολλὴν καὶ κατέφαγε τὴν μερίδα Κυρίου.

Αμ. 7,4 - Τοτε ο Κυριος έδειξεν εις εμέ ένα δεύτερον όραμα· Ιδού, ο Κυριος απεφάσισε και ώρισε την καταδίκην του Ισραήλ δια πυρός. Η φωτιά αυτή κατεξήρανε τας ανεξαντλήτους πηγάς των υδάτων, κατέφαγε την Παλαιστίνην, την εκλεκτήν αυτήν μερίδα του Κυρίου.

Αμ. 7,5 - καὶ εἶπα· Κύριε, κόπασον δή, τίς ἀναστήσει τὸν Ἰακώβ; ὅτι ὀλιγοστός ἐστι·

Αμ. 7,5 - Και πάλιν τότε είπα· Κυριε, πράϋνε τον θυμόν σου, σταμάτησε την καταστροφήν, διότι ποιός θα διατηρήση πλέον εν τη ζωή τον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος άλλως τε είναι τόσον ολίγος;

Αμ. 7,6 - μετανόησον, Κύριε, ἐπὶ τούτῳ. καὶ τοῦτο οὐ μὴ γένηται, λέγει Κύριος. -

Αμ. 7,6 - Αλλαξε, Κυριε, την απόφασίν σου αυτήν. Ο Κυριος απήντησε· “δεν θα γίνη αυτό”.

Αμ. 7,7 - Οὕτως ἔδειξέ μοι Κύριος, καὶ ἰδοὺ ἑστηκὼς ἐπὶ τείχους ἀδαμαντίνου, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἀδάμας.

Αμ. 7,7 - Τοτε ο Κυριος μου έδειξε και τρίτον όραμα· Ιδού, ίστατο ο Κυριος επάνω εις ένα τείχος σκληρόν και άθραυστον ωσάν αδαμάντινον και στο χέρι του κρατούσε εργαλείον, που ελαμπε σαν αδάμας.

Αμ. 7,8 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· τί σὺ ὁρᾷς, Ἀμώς; καὶ εἶπα· ἀδάμαντα· καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἰδοὺ ἐγὼ ἐντάσσω ἀδάμαντα ἐν μέσῳ λαοῦ μου Ἰσραήλ, οὐκέτι μὴ προσθῶ τοῦ παρελθεῖν αὐτόν·

Αμ. 7,8 - Είπε δε ο Κυριος προς εμέ· "Αμώς τι βλέπεις;" Και είπα· βλέπω ένα σκληρόν εργαλείον ωσάν το διαμάντι. Είπε τότε ο Κυριος προς εμέ· "ιδού, εγώ θέτω ανάμεσα του λαού μου Ισραήλ αυτό το σκληρόν εργαλείον και έχω λάβει την απόφασιν να τον εγκαταλείψω πλέον απροστάτευτον.

Αμ. 7,9 - καὶ ἀφανισθήσονται βωμοὶ τοῦ γέλωτος, καὶ αἱ τελεταί τοῦ Ἰσραὴλ ἐρημωθήσονται, καὶ ἀναστήσομαι ἐπὶ τὸν οἶκον Ἱεροβοὰμ ἐν ῥομφαίᾳ. -

Αμ. 7,9 - Οι άξιοι γέλωτος ειδωλολατρικοί του βωμοί θα εξαφανισθούν. Αι ειδωλολατρικαί τελεταί και εορταί του ισραηλιτικού λαού θα ερημωθούν και θα εγερθώ με ρομφαίαν θανάτου εναντίον του βασιλικού οίκου του Ιεροβοάμ".

Αμ. 7,10 - Καὶ ἐξαπέστειλεν Ἀμασίας ὁ ἱερεὺς Βαιθὴλ πρὸς Ἱεροβοὰμ βασιλέα Ἰσραὴλ λέγων· συστροφὰς ποιεῖται κατὰ σοῦ Ἀμὼς ἐν μέσῳ οἴκου Ἰσραήλ· οὐ μὴ δύνηται ἡ γῆ ὑπενεγκεῖν πάντας τοὺς λόγους αὐτοῦ,

Αμ. 7,10 - Ο ιερεύς της Βαιθήλ, ο Αμασίας, έστειλεν ανθρώπους προς τον βασιλέα του ισραηλιτικού λαού και του είπεν· "ο Αμώς οργανώνει συνωμοσίας εν μέσω του ισραηλιτικού λαού εναντίον σου. Η χώρα δεν ημπορεί πλέον να ανεχθή τους επαναστατικούς λόγους του·

Αμ. 7,11 - διότι τάδε λέγει Ἀμώς· ἐν ῥομφαίᾳ τελευτήσει Ἱεροβοάμ, ὁ δὲ Ἰσραὴλ αἰχμάλωτος ἀχθήσεται ἀπὸ τῆς γῆς αὐτοῦ.

Αμ. 7,11 - διότι τα εξής λέγει ο Αμώς· Ο Ιεροβοάμ θα φονευθή με εχθρικήν ρομφαίαν, ο δε Ισραηλιτικός λαός θα οδηγηθή αιχμάλωτος μακράν από την πατρίδα του".

Αμ. 7,12 - καὶ εἶπεν Ἀμασίας πρὸς Ἀμώς· ὁ ὁρῶν, βάδιζε ἐκχώρησον σὺ εἰς γῆν Ἰούδα καὶ ἐκεῖ καταβίου καὶ ἐκεῖ προφητεύσεις,

Αμ. 7,12 - Ο Αμασίας εκάλεσε τον Αμώς και του είπε· "Προφήτα, φύγε και πήγαινε να κατοικήσης εις την χώραν του βασιλείου Ιούδα. Εκεί να ζήσης και εκεί να προφητεύης.

Αμ. 7,13 - εἰς δὲ Βαιθὴλ οὐκέτι προσθήσεις τοῦ προφητεῦσαι, ὅτι ἁγίασμα βασιλέως ἐστὶ καὶ οἶκος βασιλείας ἐστί.

Αμ. 7,13 - Εις την Βαιθήλ δεν θα προφητεύσης πλέον, διότι εις την πόλιν αυτήν υπάρχει βασιλικός ναός και το ανάκτορον του βασιλέως".

Αμ. 7,14 - καὶ ἀπεκρίθη Ἀμὼς καὶ εἶπε πρὸς Ἀμασίαν· οὐκ ἤμην προφήτης ἐγὼ οὐδὲ υἱὸς προφήτου, ἀλλ᾽ ἢ αἰπόλος ἤμην καὶ κνίζων συκάμινα·

Αμ. 7,14 - Ο Αμώς απεκρίθη και είπε προς τον Αμασίαν· "εγώ δεν ήμην απ' αρχής προφήτης, ούτε μαθητής προφήτου τινός η σχολής προφητών.

Ημην ενας απλούς γιδοβοσκός και ο οποίος επί πλέον εχάρασσα και περιποιούμουνα τας συκαμίνους.

Αμ. 7,15 - καὶ ἀνέλαβέ με Κύριος ἐκ τῶν προβάτων, καὶ εἶπε Κύριος πρός με· βάδιζε προφήτευσον ἐπὶ τὸν λαὸν μου Ἰσραήλ.

Αμ. 7,15 - Ο Κυριος όμως με επήρε από τα πρόβατα και ο ίδιος ο Κυριος μου είπε· Πηγαινε και προφήτευσον στον ισραηλιτικόν μου λαόν.

Αμ. 7,16 - καὶ νῦν ἄκουε λόγον Κυρίου. σὺ λέγεις· μὴ προφήτευε ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ καὶ οὐ μὴ ὀχλαγωγήσῃς ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ·

Αμ. 7,16 - Και τώρα συ, Αμασία, άκουσε τον λόγον του Κυρίου. Συ μου λέγεις, παύσε να προφητεύης στον ισραηλιτικόν λαόν και να δημιουργής οχλαγωγίας στους απογόνους του Ιακώβ.

Αμ. 7,17 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἡ γυνή σου ἐν τῇ πόλει πορνεύσει, καὶ οἱ υἱοί σου καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται, καὶ ἡ γῆ σου ἐν σχοινίῳ καταμετρηθήσεται, καὶ σὺ ἐν γῇ ἀκαθάρτῳ τελευτήσεις, ὁ δὲ Ἰσραὴλ αἰχμάλωτος ἀχθήσεται ἀπὸ τῆς γῆς αὐτοῦ.

Αμ. 7,17 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Η σύζυγός σου θα εκδοθή εντός της πόλεως δημοσία εις πορνείαν, οι υιοί σου και αι θυγατέρες σου θα πέσουν δια ρομφαίας εχθρικής, η χώρα σου θα καταμετρηθή και θα περιέλθη υπό την κυριαρχίαν άλλων. Συ δε θα αποθάνης εις χώραν μολυσμένην, ειδωλολατρικήν, όλοι δε οι Ισραηλίται θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι μακράν από την πατρίδα των".

ΑΜΩΣ 8

Αμ. 8,1 - Οὕτως ἔδειξέ μοι Κύριος καὶ ἰδοὺ ἄγγος ἰξευτοῦ.

Αμ. 8,1 - Ο Κυριος έδειξεν εις εμέ ένα άλλο όραμα. Ιδού, δοχείον ίδια τας ιξόβεργας του κυνηγού πτηνών.

Αμ. 8,2 - καὶ εἶπε· τί σὺ βλέπεις, Ἀμώς; καὶ εἶπα· ἄγγος ἰξευτοῦ. καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἥκει τὸ πέρας ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραήλ, οὐ προσθήσω ἔτι τοῦ παρελθεῖν αὐτόν·

Αμ. 8,2 - Και μου είπε· "Αμώς τι βλέπεις συ;" Και είπα· "Βλέπω δοχείον δια τας ιξόβεργας του κυνηγού πτηνών". Ο Κυριος μου είπε τότε· "Εφθασε πλέον το τέλος του ισραηλιτικού λαού, δε πρόκειται πλέον να τον επισκέπτωμαι και να του παρέχω την προστασίαν μου.

Αμ. 8,3 - καὶ ὀλολύξει τὰ φατνώματα τοῦ ναοῦ· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος, πολὺς ὁ πεπτωκὼς ἐν παντὶ τόπῳ, ἐπιῤῥίψω σιωπήν. -

Αμ. 8,3 - Ολολυγμοί θα αντηχήσουν τότε εις τας οροφάς του ναού. Κατά την ημέραν εκείνην της καταστροφής, λέγει ο Κυριος, παρά πολλοί θα έχουν πέσει νεκροί εις όλην την περιοχήν του ισραηλιτικού βασιλείου. Θα απλώσω επάνω εις αυτήν νεκρικήν σιγήν".

Αμ. 8,4 - Ἀκούσατε δὴ ταῦτα οἱ ἐκτρίβοντες εἰς τὸ πρωΐ πένητα καὶ καταδυναστεύοντες πτωχοὺς ἀπὸ τῆς γῆς,

Αμ. 8,4 - Ακούσατε, λοιπόν, αυτά σεις οι πλούσιοι και ισχυροί, οι οποίοι κατά το πρωϊ, που διεξάγονται αι δίκαι, συντρίβετε τον άπορον και καταδυναστεύετε πάντοτε τους πτωχούς της χώρας.

Αμ. 8,5 - οἱ λέγοντες· πότε διελεύσεται ὁ μὴν καὶ ἐμπολεμήσομεν καὶ τὰ σάββατα καὶ ἀνοίξομεν θησαυρὸν τοῦ ποιῆσαι μέτρον μικρὸν καὶ τοῦ μεγαλῦναι στάθμια καὶ ποιῆσαι ζυγὸν ἄδικον

Αμ. 8,5 - Σεις, οι οποίοι λέγετε· Ποτε θα περάση η αργία της νουμηνίας, δια να επιδοθώμεν στο εμπόριον μας, και το Σαββατον, δια να ανοίξωμεν τας θησαυροφόρους επιχειρήσεις μας, να χρησιμοποιήσωμεν λιποβαρή σταθμά εις την πώλησιν και βαρύτερα δια την αγοράν και γενικώς να χρησιμοποιούμεν άδικον ζυγόν εις εξυπηρέτησιν του συμφέροντός μας·

Αμ. 8,6 - τοῦ κτᾶσθαι ἐν ἀργυρίῳ καὶ πτωχοὺς καὶ πένητα ἀντὶ ὑποδημάτων καὶ ἀπὸ παντὸς γεννήματος ἐμπορευσόμεθα;

Αμ. 8,6 - δια να ημπορέσωμεν έτσι να αγοράσωμεν τους πτωχούς ως δούλους μας και τον πένητα αντί ενός ζεύγους υποδημάτων, και να εμπορευθώμεν κάθε είδους προϊόντα της γης εις πλουτισμόν μας;

Αμ. 8,7 - ὀμνύει Κύριος κατὰ τῆς ὑπερηφανίας Ἰακώβ, εἰ ἐπιλησθήσεται εἰς νῖκος πάντα τὰ ἔργα ὑμῶν.

Αμ. 8,7 - Ο Κυριος ορκίζεται εναντίον της εγωπαθούς αυτής ιδιοτελείας του ισραηλιτικού λαού και λέγει, ότι δεν θα λησμονηθούν και δεν θα επικρατήσουν μέχρι τέλους τα κακά σας έργα.

Αμ. 8,8 - καὶ ἐπὶ τούτοις οὐ ταραχθήσεται ἡ γῆ, καὶ πενθήσει πᾶς ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀναβήσεται ὡς ποταμὸς συντέλεια καὶ καταβήσεται ὡς ποταμὸς Αἰγύπτου.

Αμ. 8,8 - Σεις νομίζετε ότι καθόλου δεν θα ταραχθή η χώρα σας από τα κακά αυτά έργα σας. Αλλά μάθετε τούτο· ότι όλοι, όσοι κατοικούν εις την Ισραηλιτικήν χώραν, θα πενθήσουν, διότι η μέλλουσα να επέλθη τιμωρία και καταστροφή θα είναι μεγάλη, ωσάν πλημμύρα ποταμού, ωσάν εκείνην την οποίαν επιφέρει ο Νείλος, όταν ανεβούν και ξεχειλίσουν τα ύδατά του από την κοίτην του και πλημμυρίσουν την γην της Αιγύπτου.

Αμ. 8,9 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ δύσεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας, καὶ συσκοτάσει ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἡμέρᾳ τὸ φῶς·

Αμ. 8,9 - Κατά την ημέραν εκείνην θα γίνη και τούτο, λέγει ο Κυριος. Ενῷ θα είναι μεσημβρία, ο ήλιος θα δύση, η δε γη εν πλήρει ημέρα θα σκοτισθή και θα χάση το φως της.

Αμ. 8,10 - καὶ μεταστρέψω τὰς ἑορτὰς ὑμῶν εἰς πένθος καὶ πάσας τὰς ᾠδὰς ὑμῶν εἰς θρῆνον καὶ ἀναβιβῶ ἐπὶ πᾶσαν ὀσφὺν σάκκον καὶ ἐπὶ

πᾶσαν κεφαλὴν φαλάκρωμα καὶ θήσομαι αὐτὸν ὡς πένθος ἀγαπητοῦ καὶ τοὺς μετ᾿ αὐτοῦ ὡς ἡμέραν ὀδύνης.

Αμ. 8,10 - Θα μεταβάλω τας χαρμοσύνους εορτάς σας εις ημέρας πένθους και όλα τα ευφρόσυνα άσματά σας εις θρήνον. Θα στείλω τέτοιαν θλίψιν, ώστε όλοι σας θα ζωσθήτε πένθιμον σάκκινον ένδυμα, αι δε κεφαλαί σας θα μαδήσουν και θα γίνουν φαλακραί. Ο θρήνος σας θα είναι τόσον πικρός και δριμύς, ωσάν εκείνου που γίνεται δια την απώλειαν αγαπητού προσώπου, εξ αιτίας του οποίου οι συγγενείς διέρχονται ημέραν οδύνης.

Αμ. 8,11 - ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ ἐξαποστελῶ λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, οὐ λιμὸν ἄρτων οὐδὲ δίψαν ὕδατος, ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον Κυρίου·

Αμ. 8,11 - Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και εγώ θα εξαποστείλω εις την χώραν σας πείναν, όχι από έλλειψιν άρτων η ύδατος, αλλά λιμόν μεγάλον του να ακούσετε κάποιον παρήγορον λόγον Κυρίου.

Αμ. 8,12 - καὶ σαλευθήσονται ὕδατα ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ βοῤῥᾶ ἕως ἀνατολῶν περιδραμοῦνται ζητοῦντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ οὐ μὴ εὕρωσιν.

Αμ. 8,12 - Οπως αναταράσσονται τα ύδατα των θαλασσών και παρασύρονται εδώ και εκεί από τα διάφορα ρεύματα, έτσι και οι κάτοικοι της χώρας θα περιτρέχουν από Βορρά και Ανατολών ζητούντες φως και παρηγορίαν από τον λόγον του Κυρίου, αλλά ματαίως, διότι δεν θα ευρίσκουν.

Αμ. 8,13 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκλείψουσιν αἱ παρθένοι αἱ καλαὶ καὶ οἱ νεανίσκοι ἐν δίψει,

Αμ. 8,13 - Κατά την ημέραν εκείνην θα σβήσουν και θα αφανισθούν από την δίψαν αι ωραίαι νεάνιδες και οι νεαροί άνδρες·

Αμ. 8,14 - οἱ ὀμνύοντες κατὰ τοῦ ἱλασμοῦ Σαμαρείας καὶ οἱ λέγοντες· ζῇ ὁ Θεός σου, Δάν, καὶ ζῇ ὁ Θεός σου, Βηρσαβεέ· καὶ πεσοῦνται καὶ οὐ μὴ ἀναστῶσιν ἔτι.

Αμ. 8,14 - εκείνοι, οι οποίοι ορκίζονται στο ειδωλολατρικόν θυσιαστήριον της Σαμαρείας και οι οποίοι λέγουν· Ζη ο θεός σου, ω Δαν, ζη ο θεός σου, ω Βηρσαβεέ· θα πέσουν και δεν θα ανεγερθούν πλέον.

ΑΜΩΣ 9

Αμ. 9,1 - Εἶδον τὸν Κύριον ἐφεστῶτα ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ εἶπε· πάταξον ἐπὶ τὸ ἱλαστήριον καὶ σεισθήσεται τὰ πρόπυλα καὶ διάκοψον εἰς κεφαλὰς πάντων· καὶ τοὺς καταλοίπους αὐτῶν ἐν ῥομφαίᾳ ἀποκτενῶ, οὐ μὴ διαφύγῃ ἐξ αὐτῶν φεύγων, καὶ οὐ μὴ διασωθῇ ἐξ αὐτῶν ἀνασωζόμενος.

Αμ. 9,1 - Ειδα τον Κυριον να ίσταται όρθιος πλησίον στον ειδωλολατρικόν ναόν και να λέγη στον άγγελόν του· “κτύπησε τον ναόν αυτόν. Τα προπύλαια του ναού από τα κτυπήματα θα σεισθούν και θα κρημνισθούν. Κοψε τας κεφαλάς όλων. Αυτούς δέ, που θα απομείνουν από την καταστροφήν θα θανατώσω με εχθρικήν ρομφαίαν. Κανείς, όσον και αν τραπή εις φυγήν, δεν θα διαφύγη τον όλεθρον. Κανένας δεν θα κατορθώση να διασωθή από αυτούς.

Αμ. 9,2 - ἐὰν κατακρυβῶσιν εἰς ᾄδου, ἐκεῖθεν ἡ χείρ μου ἀνασπάσει αὐτούς· καὶ ἐὰν ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκεῖθεν κατάξω αὐτούς·

Αμ. 9,2 - Και εάν ακόμη μερικοί κατορθώσουν να κατεβούν και να κρυβούν στον άδην, και από εκεί το χέρι μου θα τους ανασύρη. Εάν δε και αναβούν στον ουρανόν, και από εκεί θα τους κρημνίσω κάτω.

Αμ. 9,3 - ἐὰν ἐγκατακρυβῶσιν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Καρμήλου, ἐκεῖθεν ἐξερευνήσω καὶ λήψομαι αὐτούς· καὶ ἐὰν καταδύσωσιν ἐξ ὀφθαλμῶν μου εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἐκεῖ ἐντελοῦμαι τῷ δράκοντι καὶ δήξεται αὐτούς·

Αμ. 9,3 - Εάν με κάθε επιμέλειαν και φροντίδα κρυβούν εις τας κρύπτας της κορυφής του όρους Καρμήλου, εγώ θα εξερευνήσω την περιοχήν και θα τους συλλάβω. Και εάν φύγουν μακράν από τα μάτια μου και καταδυθούν εις τα βάθη της θαλάσσης θα διατάξω τους δράκοντας της θαλάσσης να τους κατασπαράξουν.

Αμ. 9,4 - καὶ ἐὰν πορευθῶσιν ἐν αἰχμαλωσίᾳ πρὸ προσώπου τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, ἐκεῖ ἐντελοῦμαι τῇ ῥομφαίᾳ καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς. καὶ στηριῶ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπ᾿ αὐτοὺς εἰς κακὰ καὶ οὐκ εἰς ἀγαθά.

Αμ. 9,4 - Εάν συλληφθούν και προχωρούν αιχμάλωτοι ενώπιον των εχθρών των, και εκεί θα διατάξω την εχθρικήν ρομφαίαν να τους θανατώση. Θα έχω στηριγμένους τους οφθαλμούς μου επάνω των προς τιμωρίαν των και οχι δια το καλόν των”!

Αμ. 9,5 - καὶ Κύριος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἐφαπτόμενος τῆς γῆς καὶ σαλεύων αὐτήν, καὶ πενθήσουσι πάντες οἱ κατοικοῦντες αὐτήν, καὶ ἀναβήσεται ὡς ποταμὸς συντέλεια αὐτῆς καὶ καταβήσεται ὡς ποταμὸς Αἰγύπτου·

Αμ. 9,5 - Κυριος, Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ είναι εκείνος, ο οποίος εγγίζει την γην και σείει αυτήν ολόκληρον. Ολοι όσοι κατοικούν την χώραν αυτήν του Ισραήλ θα πενθήσουν, διότι η καταστροφή θα ομοιάζη με τον Νείλον ποταμόν, του οποίου τα νερά εκχειλίζουν και καταπλημμυρίζουν την χώραν της Αιγύπτου.

Αμ. 9,6 - ὁ οἰκοδομῶν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπαγγελίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς θεμελιῶν, ὁ προσκαλούμενος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καὶ ἐκχέων αὐτὸ ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς· Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ὄνομα αὐτῷ.

Αμ. 9,6 - Ο Κυριος έχει οικοδομήσει στους ουρανούς την υψηλήν αυτού κατοικίαν, θεμελιώνει δε και πραγματοποιεί τας υποσχέσεις αυτού στους ανθρώπους της γης. Αυτός προκαλεί το νερό της θαλάσσης επάνω στον ουρανόν και έπειτα το χύνει εις ολόκληρον την γην. Κυριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ, αυτό είναι το όνομά του.

Αμ. 9,7 - οὐχ ὡς υἱοὶ Αἰθιόπων ὑμεῖς ἐστε ἐμοί, υἱοὶ Ἰσραήλ; λέγει Κύριος. οὐ τὸν Ἰσραὴλ ἀνήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου καὶ τοὺς ἀλλοφύλους ἐκ Καππαδοκίας καὶ τοὺς Σύρους ἐκ βόθρου; -

Αμ. 9,7 - “Σεις ω Ισραηλίται, μήπως τάχα και είσθε δι' εμέ όπως οι Αιθίοπες; Λέγει ο Κυριος. Δεν είμαι εγώ εκείνος, ο οποίος σας ανεβίβασα ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου; Δεν είμαι εγώ αυτός, που ανέσυρα τους Φιλισταίους από την Καππαδοκίαν και τους Συρους από βόθρον;

Αμ. 9,8 - Ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἐξαρῶ αὐτὴν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς· πλὴν ὅτι οὐκ εἰς τέλος ἐξαρῶ τὸν οἶκον Ἰακώβ, λέγει Κύριος.

Αμ. 9,8 - Ιδού οι οφθαλμοί Κυρίου του Θεού στρέφονται ωργισμένοι εις την βασιλείαν των αμαρτωλών Ισραηλιτών, την οποίαν και θα εξαφανίσω από το πρόσωπον της γης. Αλλά δεν θα καταστρέψω εξ ολοκλήρου τους απογόνους του Ιακώβ.

Αμ. 9,9 - διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἐντέλλομαι καὶ λικμήσω ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι τὸν οἶκον Ἰσραήλ, ὃν τρόπον λικμᾶται ἐν τῷ λικμῷ καὶ οὐ μὴ πέσῃ σύντριμμα ἐπὶ τὴν γῆν.

Αμ. 9,9 - Διότι ιδού, εγώ διατάσσω και θα λιχνίσω και θα διασκορπίσω τους Ισραηλίτας εις όλα τα έθνη, όπως λιχνίζει ο γεωργός κατά τας ώρας του λιχνόσματος το άχυρον. Αλλά δεν θα πέση ο Ισραήλ εξ ολοκλήρου συντετριμμένος επάνω εις την γην.

Αμ. 9,10 - ἐν ῥομφαίᾳ τελευτήσουσι πάντες ἁμαρτωλοὶ λαοῦ μου οἱ λέγοντες· οὐ μὴ ἐγγίσῃ οὐδ᾽ οὐ μὴ γένηται ἐφ᾽ ἡμᾶς τὰ κακά.

Αμ. 9,10 - Θα θανατωθούν με εχθρικήν ρομφαίαν όλοι οι αμαρτωλοί του λαού μου, οι οποίοι λέγουν· Δεν θα μας πλησιάσουν, ούτε και θα πέσουν επάνω μας τα κακά.

Αμ. 9,11 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναστήσω τὴν σκηνὴν Δαυὶδ τὴν πεπτωκυῖαν καὶ ἀνοικοδομήσω τὰ πεπτωκότα αὐτῆς καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀναστήσω καὶ ἀνοικοδομήσω αὐτὴν καθὼς αἱ ἡμέραι τοῦ αἰῶνος,

Αμ. 9,11 - Κατά την μεγάλην και επίσημον εκείνην ημέραν, θα ξαναστήσω την σκηνήν του Δαβίδ, η οποία έχει πέσει. Θα ανοικοδομήσω τα ερείπια της χώρας αυτής, θα ανορθώσω και θα αποκαταστήσω αυτήν, όπως ήτο κατά την περααμένην εποχήν της δόξης της.

Αμ. 9,12 - ὅπως ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντα τὰ ἔθνη, ἐφ᾽ οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ᾽ αὐτούς, λέγει Κύριος ὁ

Θεὸς ὁ ποιῶν πάντα ταῦτα.

Αμ. 9,12 - Ωστε όλοι οι απομείναντες Ισραηλίται και όλα τα έθνη να αναζητούν και επικαλούνται τον αληθινόν Θεόν, διότι και αυτά θα επικαλεσθούν το Ονομά μου λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος πραγματοποιεί όλα αυτά.

Αμ. 9,13 - ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ καταλήψεται ὁ ἀμητὸς τὸν τρυγητόν, καὶ περκάσει ἡ σταφυλὴ ἐν τῷ σπόρῳ, καὶ ἀποσταλάξει τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ πάντες οἱ βουνοὶ σύμφυτοι ἔσονται·

Αμ. 9,13 - Ιδού, θα έλθουν ημέραι, λέγει ο Κυριος, ευτυχίας και ευλογίας, ώστε ο θερισμός του σίτου θα φθάνη τον τρυγητόν των αμπέλων, τα δε σταφύλια θα ωριμάζουν μέχρι της εποχής, που θα σπείρωνται τα σιτηρά. Τα όρη θα σταλάζουν μέλι, θα παρέχουν πλούσια τα προϊόντα των, και τα βουνά θα είναι κατάφυτα και καταπράσινα.

Αμ. 9,14 - καὶ ἐπιστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου Ἰσραήλ, καὶ οἰκοδομήσουσι πόλεις τὰς ἠφανισμένας καὶ κατοικήσουσι καὶ φυτεύσουσιν ἀμπελῶνας καὶ πίονται τὸν οἶνον αὐτῶν καὶ ποιήσουσι κήπους καὶ φάγονται τὸν καρπὸν αὐτῶν·

Αμ. 9,14 - Θα επαναφέρω από την αιχμαλωσίαν τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν και θα ανοικοδομήσουν αυτοί τας κατεστραμμένας πόλεις των, θα κατοικήσουν, θα φυτεύσουν αμπελώνας, θα πίουν εν ειρήνη τον οίνον των, θα καλλιεργήσουν τους κήπους και θα φάγουν ήσυχοι τους καρπούς των.

Αμ. 9,15 - καὶ καταφυτεύσω αὐτοὺς ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῶν καὶ οὐ μὴ ἐκσπασθῶσιν οὐκέτι ἀπὸ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα αὐτοῖς, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.

Αμ. 9,15 - Θα τους καταφυτεύσω μονίμως εις την χώραν των και δεν θα αποσπασθούν βιαίως από την γην, την οποίαν έδωκα εις αυτούς”, λέγει Κυριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ.

ΜΙΧΑΙΑΣ

ΜΙΧΑΙΑΣ 1

Μιχ. 1,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Μιχαίαν τὸν τοῦ Μωρασθεὶ ἐν ἡμέραις Ἰωάθαμ καὶ Ἄχαζ καὶ Ἐζεκίου βασιλέων Ἰούδα, ὑπὲρ ὧν εἶδε περὶ Σαμαρείας καὶ περὶ Ἱερουσαλήμ.

Μιχ. 1,1 - Λογος Κυρίου ελέχθη προς τον Μιχαίαν, τον υιόν του Μωρασθεί κατά τας ημέρας του Ιωάθαμ, του Αχαζ, και του Εζεκίου, βασιλέων του Ιούδα, εν συνδυασμώ με προφητικά οράματα, τα οποία αυτός είδε σχετικώς με την Σαμάρειαν και την Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 1,2 - Ἀκούσατε, λαοί, λόγους, καὶ προσεχέτω ἡ γῆ καὶ πάντες οἱ ἐν αὐτῇ, καὶ ἔσται Κύριος ἐν ὑμῖν εἰς μαρτύριον, Κύριος ἐξ οἴκου ἁγίου αὐτοῦ.

Μιχ. 1,2 - Σεις, οι λαοί, ακούσατε τα προφητικά αυτά λόγια. Ας προσέξη η γη και όλοι όσοι κατοικούν εις αυτήν. Ο Κυριος θα εξέλθη από το άγιον αυτού εν ουρανοίς κατοικητήριον και θα σας καταδικάση.

Μιχ. 1,3 - διότι ἰδοὺ Κύριος ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ καταβήσεται καὶ ἐπιβήσεται ἐπὶ τὰ ὕψη τῆς γῆς,

Μιχ. 1,3 - Ιδού, εξέρχεται από τον άγιον αυτού τόπον, κατεβαίνει εις την γην, περιπατεί επάνω εις τας υψηλάς κορυφάς των ορέων.

Μιχ. 1,4 - καὶ σαλευθήσεται τὰ ὄρη ὑποκάτωθεν αὐτοῦ, καὶ αἱ κοιλάδες τακήσονται ὡς κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς καὶ ὡς ὕδωρ καταφερόμενον ἐν καταβάσει.

Μιχ. 1,4 - Κατω από αυτόν θα συγκλονισθούν όρη, αι δε κοιλάδες από την αναταραχήν αυτήν θα λυώσουν, όπως λυώνει το κερί εμπρός εις την φωτιάν και όπως το νερό, το οποίον τρέχει εις την κατωφέρειαν.

Μιχ. 1,5 - δι᾿ ἀσέβειαν Ἰακὼβ πάντα ταῦτα καὶ δι᾿ ἁμαρτίαν οἴκου Ἰσραήλ. τίς ἡ ἀσέβεια τοῦ Ἰακώβ; οὐ Σαμάρεια; καὶ τίς ἡ ἁμαρτία οἴκου Ἰούδα; οὐχὶ Ἱερουσαλήμ;

Μιχ. 1,5 - Ολα αυτά θα γίνουν εξ αιτίας της ασεβείας των απογόνων του Ιακώβ, δια τας αμαρτίας του Ισραηλιτικού λαού. Ποία είναι η ασέβεια των απογόνων του Ιακώβ; Δεν είναι η ειδωλολατρική Σαμάρεια; Ποία είναι η αμαρτία του Ιουδαϊκού λαού; Δεν είναι η Ιερουσαλήμ;

Μιχ. 1,6 - καὶ θήσομαι Σαμάρειαν εἰς ὀπωροφυλάκιον ἀγροῦ καὶ εἰς φυτείαν ἀμπελῶνος καὶ κατασπάσω εἰς χάος τοὺς λίθους αὐτῆς καὶ τὰ θεμέλια αὐτῆς ἀποκαλύψω.

Μιχ. 1,6 - Θα καταστήσω την Σαμάρειαν έρημον και ερειπωμένην σαν άχρηστον πρόχειρον καλύβην αγρού, που εφυλάσσοντο αι οπώραι. Θα μεταβάλω αυτήν εις αμπελώνας, θα ανασπάσω και θα ρίψω στο χάος τους λίθους των οικιών της, θα ανασκάψω την πόλιν από τα θεμέλιά της.

Μιχ. 1,7 - καὶ πάντα τὰ γλυπτὰ αὐτῆς κατακόψουσι καὶ πάντα τὰ μισθώματα αὐτῆς ἐμπρήσουσιν ἐν πυρί, καὶ πάντα τὰ εἴδωλα αὐτῆς θήσομαι εἰς ἀφανισμόν· διότι ἐκ μισθωμάτων πορνείας συνήγαγε καὶ ἐκ μισθωμάτων πορνείας συνέστρεψεν.

Μιχ. 1,7 - Οι εχθροί της θα καταστρέψουν, οχι μόνον αυτήν, αλλά θα κατακόψουν και θα εξαφανίσουν και όλα τα γλυπτά είδωλα της. Θα παραδώσουν εις καταστρεπτικόν πυρ όλα τα αφιερώματα των ειδώλων. Και γενικώς όλα τα είδωλά των εγώ θα τα εξαφανίσω από την χώραν των. Διότι αυτά έχουν αποκτηθή και συγκεντρωθή από τον μισθόν της πορνείας, τα συνεκέντρωσεν η Σαμάρεια δια χρημάτων της πνευματικής της πορνείας, της εκτροπής της από τον Θεόν εις την ειδωλολατρείαν.

Μιχ. 1,8 - ἕνεκεν τούτου κόψεται καὶ θρηνήσει, πορεύσεται ἀνυπόδετος καὶ γυμνή, ποιήσεται κοπετὸν ὡς δρακόντων καὶ πένθος ὡς θυγατέρων σειρήνων·

Μιχ. 1,8 - Δια την ασέβειάν της αυτήν θα τιμωρηθή, θα αναλυθή εις κοπετούς και θρήνους, θα πορευθή ανυπόδητος και γυμνή προς την αιχμαλωσίαν. Ο κοπετός και ο θρήνος της θα είναι ωσάν τα ουρλιάσματα των θηρίων, και το πένθος της όπως είναι ο θρήνος των σειρήνων (κουκουβάγιας).

Μιχ. 1,9 - ὅτι κατεκράτησεν ἡ πληγὴ αὐτῆς, διότι ἦλθεν ἕως Ἰούδα καὶ ἥψατο ἕως πύλης λαοῦ μου, ἕως Ἱερουσαλήμ.

Μιχ. 1,9 - Διότι η πληγή της διαφθοράς και κακίας της έχει πλέον κυριαρχήσει, έχει επεκταθή και ήλθε μέχρι του βασιλείου του Ιούδα. Ηγγισε την πύλην του ιουδαϊκού μου λαού, έως εις την Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 1,10 - οἱ ἐν Γέθ, μὴ μεγαλύνεσθε· οἱ ἐν Ἀκείμ, μὴ ἀνοικοδομεῖτε ἐξ οἴκου κατὰ γέλωτα, γῆν καταπάσασθε κατὰ γέλωτα ὑμῶν.

Μιχ. 1,10 - Οι Φιλισταίοι, που κατοικείτε την Γέθ, μη κομπάζετε και μη μεγαλοφέρνετε. Μη ανοικοδομήτε με χαράν και γέλια τα σπίτια σας, αλλά αντί του γέλιου ρίψατε χώμα εις ένδειξιν πένθους επάνω εις τας κεφαλάς σας.

Μιχ. 1,11 - κατοικοῦσα καλῶς τὰς πόλεις αὐτῆς, οὐκ ἐξῆλθε κατοικοῦσα Σενναὰν κόψασθαι οἶκον ἐχόμενον αὐτῆς, λήψεται ἐξ ὑμῶν πληγὴν ὀδύνης.

Μιχ. 1,11 - Αι πόλεις όμως της Ιουδαίας, των οποίων οι κάτοικοι ήσαν καλοί, δεν υπέφεραν όπως αι άλλαι. Οι κάτοικοι της Σενναάν, αναίσθητοι στον ξένον πόνον, δεν εξήλθον να θρηνήσουν την καταστροφήν μιας γειτονικής των πόλεως. Θα δεχθούν όμως οδυνηρά πλήγματα εκ μέρους των εχθρών των.

Μιχ. 1,12 - τίς ἤρξατο εἰς ἀγαθὰ κατοικούσῃ ὀδύνας; ὅτι κατέβη κακὰ παρὰ Κυρίου ἐπὶ πύλας Ἱερουσαλήμ,

Μιχ. 1,12 - Ποίος ήρχισε τας συμφοράς και τας θλίψεις εναντίον της Ιερουσαλήμ, η οποία ανεπαύετο εις τα αγαθά της; Ο Θεός. Διότι αυτός

κατεβίβασε και έρριψεν εναντίον των πυλών της Ιερουσαλήμ τας συμφοράς.

Μιχ. 1,13 - ψόφος ἁρμάτων καὶ ἱππευόντων. κατοικοῦσα Λαχίς, ἀρχηγὸς ἁμαρτίας αὐτή ἐστι τῇ θυγατρὶ Σιών, ὅτι ἐν σοὶ εὑρέθησαν ἀσέβειαι τοῦ Ἰσραήλ.

Μιχ. 1,13 - Ηκούσθη τότε εκεί ο κρότος των πολεμικών αρμάτων και του εχθρικού ιππικού. Ετιμωρήθησαν οι κάτοικοι της Λαχίς, που αυτή η πόλις προεπορεύετο και το η πηγή της αμαρτίας δια την θυγατέρα Σιών. Διότι εις αυτήν ευρέθησαν πολυάριθμοι και ανεπτυγμέναι αι ασέβειαι του ισραηλιτικού λαού.

Μιχ. 1,14 - διὰ τοῦτο δώσεις ἐξαποστελλομένους ἕως κληρονομίας Γὲθ οἴκους ματαίους· εἰς κενὸν ἐγένοντο τοῖς βασιλεῦσι τοῦ Ἰσραήλ,

Μιχ. 1,14 - Δια τούτο, συ Κυριε, θα εξαποστείλης εχθρούς να καταλάβουν την Γεθ και τους πολλούς ειδωλολατρικούς ναούς της. Καθόλου αυτοί δεν εβοήθησαν τους βασιλείς του ισραηλιτικού λαού.

Μιχ. 1,15 - ἕως τοὺς κληρονόμους ἀγάγωσι, κατοικοῦσα Λαχὶς κληρονομία, ἕως Ὀδολλὰμ ἥξει ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς Ἰσραήλ.

Μιχ. 1,15 - Ωδήγησαν τους εχθρούς να κατακτήσουν και κληρονομήσουν την χώραν μέχρι και της Λαχίς, και έτσι η ένδοξος κληρονομία της θυγατρός του Ισραηλ θα φθάση πανικόβλητος έως την Οδολλάμ.

Μιχ. 1,16 - ξύρησαι καὶ κεῖραι ἐπὶ τὰ τέκνα τὰ τρυφερά σου, ἐμπλάτυνον τὴν χηρείαν σου ὡς ἀετός, ὅτι ᾐχμαλωτεύθησαν ἀπὸ σοῦ.

Μιχ. 1,16 - Εις ένδειξιν πένθους και κοπετού δια τας συμφοράς σου ξύρισε και κούρεψε τας κεφαλάς των τρυφερών σου τέκνων. Απλωσε την χηρείαν σου, όπως απλώνει ο αετός τας ασθενικάς πλέον πτέρυγάς του, διότι τα τέκνα σου θα οδηγηθούν αιχμάλωτα μακράν από σέ.

ΜΙΧΑΙΑΣ 2

Μιχ. 2,1 - Ἐγένοντο λογιζόμενοι κόπους καὶ ἐργαζόμενοι κακὰ ἐν ταῖς κοίταις αὐτῶν καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ συνετέλουν αὐτά, διότι οὐκ ἦραν πρὸς τὸν Θεὸν χεῖρας αὐτῶν.

Μιχ. 2,1 - Οι κάτοικοί σου εσυλλογίζοντο και κατέστρωναν πονηρά σχέδια. Εξαπλωμένοι εις τας κλίνας των κατά την εσπέραν εσχεδίαζαν κακά εναντίον των άλλων. Και όταν ήρχετο η ημέρα τα επραγματοποιούσαν, διότι δεν εσήκωναν ικετευτικάς τας χείρας των προς τον Θεόν.

Μιχ. 2,2 - καὶ ἐπεθύμουν ἀγροὺς καὶ διήρπαζον ὀρφανοὺς καὶ οἴκους κατεδυνάστευον καὶ διήρπαζον ἄνδρα καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἄνδρα καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

Μιχ. 2,2 - Επιθυμούσαν αγρούς και τους ήρπαζαν από τα ορφανά. Κατεδυνάστευαν οικογενείας, ελήστευαν ανθρώπους, ήρπαζαν και

οικειοποιούντο τα σπίτια των, έπαιρναν ως αιχμάλωτον τον άνδρα και ως ιδιακτησίαν των την κληρονομίαν του.

Μιχ. 2,3 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ λογίζομαι ἐπὶ τὴν φυλὴν ταύτην κακά, ἐξ ὧν οὐ μὴ ἄρητε τοὺς τραχήλους ὑμῶν καὶ οὐ μὴ πορευθῆτε ὀρθοὶ ἐξαίφνης, ὅτι καιρὸς πονηρός ἐστιν.

Μιχ. 2,3 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· “ιδού εγώ έχω σκεφθή και αποφασίσει να αποστείλω τιμωρίας εναντίον της φυλής αυτής, βαρύν ζυγόν, ώστε να μη ημπορέσετε εξ αιτίας του να σηκώσετε τον τράχηλόν σας. Δεν θα βαδίσετε πλέον ελεύθεροι και όρθιοι, διότι ήλθεν ο καιρός της τιμωρίας σας.

Μιχ. 2,4 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ληφθήσεται ἐφ᾿ ὑμᾶς παραβολή, καὶ θρηνηθήσεται θρῆνος ἐν μέλει λέγων· ταλαιπωρίᾳ ἐταλαιπωρήσαμεν· μερὶς λαοῦ μου κατεμετρήθη ἐν σχοινίῳ, καὶ οὐκ ἦν ὁ κωλύων αὐτὸν τοῦ ἀποστρέψαι· οἱ ἀγροὶ ὑμῶν διεμερίσθησαν.

Μιχ. 2,4 - Κατά την ημέραν εκείνην των τιμωριών σας, θα καταντήσετε μολόγημα και παροιμία δια τους λαούς· θα συντεθή ασματικός θρήνος δια τα δεινά σας, τον οποίον και σεις οι ίδιοι θα ψάλλετε και θα λέγετε· Πολλάς και μεγάλας ταλαιπωρίας υπέστημεν. Περιοχή του ισραηλιτικού λαού μου κατεμετρήθη και εδόθη ως ιδιοκτησία εις άλλους. Δεν υπήρχε κανείς να εμποδίση τον κατακτητήν και να τον αποτρέψη από το έργον της κατακτήσεως. Και αυτά ακόμα τα χωράφια σας θα μοιρασθούν στους εχθρούς σας.

Μιχ. 2,5 - διὰ τοῦτο οὐκ ἔσται σοι βάλλων σχοινίον ἐν κλήρῳ ἐν ἐκκλησίᾳ Κυρίου.

Μιχ. 2,5 - Δια τούτο δεν θα υπάρχη πλέον μεταξύ σας άρχων, ο οποίος, αφού μετρήση την χώραν, να την διανείμη δια κληρώσεως ενώπιον της συνελεύσεως του λαού του Κυρίου.

Μιχ. 2,6 - μὴ κλαίετε δάκρυσι, μηδὲ δακρυέτωσαν ἐπὶ τούτοις· οὐδὲ γὰρ ἀπώσεται ὀνείδη.

Μιχ. 2,6 - Μη χύνετε ανωφελή και μάταια δάκρυα. Ας μη δακρυρροούν τα μάτια σας δια τας συμφοράς σας αυτάς. Διότι ο Κυριος δεν πρόκειται να αποσείση από επάνω σας αυτόν τον εξευτελισμόν σας.

Μιχ. 2,7 - ὁ λέγων· οἶκος Ἰακὼβ παρώργισε πνεῦμα Κυρίου· οὐ ταῦτα τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἐστιν; οὐχ οἱ λόγοι αὐτοῦ εἰσι καλοὶ μετ᾿ αὐτοῦ καὶ ὀρθοὶ πεπόρευνται;

Μιχ. 2,7 - Καθένας, που λέγει με αλαζονείαν· “είμεθα απόγονοι του Ιακώβ”, εξώργισε το πνεύμα του Κυρίου εναντίον σας. Εξοργιστικά δεν είναι τα έργα αυτού του αλαζόνος; Οι λόγοι του είναι καλοί, κατά την αντίληψίν του, και νομίζει ότι αυτός και άλλοι βαδίζουν τον ορθόν δρόμον!

Μιχ. 2,8 - καὶ ἔμπροσθεν ὁ λαός μου εἰς ἔχθραν ἀντέστη· κατέναντι τῆς εἰρήνης αὐτοῦ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἐξέδειραν τοῦ ἀφελέσθαι ἐλπίδα

συντριμμὸν πολέμου.

Μιχ. 2,8 - Οπως και σήμερον, έτσι και εις παλαιότερα χρόνια, ο λαός μου αντετάχθη με εχθρότητα εναντίον μου. Αντί της ειρήνης, την οποίαν εγώ του έδιδα, οι εχθροί του τον κατεδυνάστευσαν, τον έγδαραν, ώστε να του φύγη κάθε ελπίς ανορθώσεώς του από την συντριβήν του εκ του πολέμου.

Μιχ. 2,9 - διὰ τοῦτο ἡγούμενοι λαοῦ μου ἀποῤῥιφήσονται ἐκ τῶν οἰκιῶν τρυφῆς αὐτῶν, διὰ τὰ πονηρὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν ἐξώσθησαν· ἐγγίσατε ὄρεσιν αἰωνίοις.

Μιχ. 2,9 - Δια τούτο οι άρχοντες του λαού μου θα εκδιωχθούν και θα απορριφθούν από τας αναπαυτικάς κατοικίας των. Θα εκδιωχθούν εξ αιτίας των πονηρών έργων των. Οι εχθροί θα λέγουν προς αυτούς· Φυγετε εις τα αιώνια όρη της εξορίας σας.

Μιχ. 2,10 - ἀνάστηθι καὶ πορεύου, ὅτι οὐκ ἔστι σοι αὕτη ἀνάπαυσις ἕνεκεν ἀκαθαρσίας. διεφθάρητε φθορᾷ,

Μιχ. 2,10 - Σηκω, λοιπόν, λαέ, και πήγαινε στον τόπον της εξορίας, διότι ένεκεν της αμαρτωλότητός σου και της ειδωλολατρικής ακαθαρσίας σου δεν δικαιούσαι να αναπαυθής εις την χώραν σου. Εχετε περιπέσει εις μεγάλην και απερίγραπτον διαφθοράν.

Μιχ. 2,11 - κατεδιώχθητε οὐδενὸς διώκοντος· πνεῦμα ἔστησε ψεῦδος, ἐστάλαξέ σοι εἰς οἶνον καὶ μέθυσμα. καὶ ἔσται ἐκ τῆς σταγόνος τοῦ λαοῦ τούτου.

Μιχ. 2,11 - Διεφθαρμένοι δέ, καθώς είσθε, θα περιπέσετε στοιαύτην δειλίαν, ώστε θα τρέπεσθε εις φυγήν, χωρίς κανείς να σας καταδιώκη. Πνεύμα ψεύδους έχει στήσει την κυριάρχιάν του εις σας. Αυτό σας επότισε με οίνον και σας εμέθυσε προς το κακόν. Και το πνεύμα αυτό της πλάνης και της καταστροφής θα προέρχεται αυτό αυτόν τούτον τον λαόν.

Μιχ. 2,12 - συναγόμενος συναχθήσεται Ἰακὼβ σὺν πᾶσιν· ἐκδεχόμενος ἐκδέξομαι τοὺς καταλοίπους τοῦ Ἰσραήλ, ἐπὶ τὸ αὐτὸ θήσομαι τὴν ἀποστροφὴν αὐτοῦ· ὡς πρόβατα ἐν θλίψει, ὡς ποίμνιον ἐν μέσῳ κοίτης αὐτῶν ἐξαλοῦνται ἐξ ἀνθρώπων·

Μιχ. 2,12 - Αλλά κάποτε θα επανέλθη από την εξορίαν και θα συγκεντρωθή εις την γην της Επαγγελίας όλος ο ισραηλιτικός λαός. Εγώ ο ίδιος θα υποδεχθώ τους υπολειφθέντας αυτούς Ισραηλίτας. Θα τους συγκεντρώσω και θα τους εγκαταστήσω όλους στο αυτό μέρος. Με σκιρτήματα χαράς θα φύγουν από τον τόπον της εξορίας των, όπως τα πρόβατα της ποίμνης φεύγουν από την μάνδραν, όπου ήσαν κλεισμένα.

Μιχ. 2,13 - διά τῆς διακοπῆς πρὸ προσώπου αὐτῶν διέκοψαν καὶ διῆλθον πύλην καὶ ἐξῆλθον δι᾽ αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθεν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν πρὸ προσώπου αὐτῶν, ὁ δὲ Κύριος ἡγήσεται αὐτῶν.

Μιχ. 2,13 - Διέρρηξαν ενώπιόν των και διέκοψαν τα τείχη της εξορίας των. Επέρασαν χαρούμενοι τας πύλας της πόλεως, όπου ήσαν εξόριστοι.

Εξήλθον από αυτάς, δια να επιστρέψουν χαίροντες εις την πατρίδα των. Εμπροσθεν των προπορεύεται ο βασιλεύς των· ο ίδιος ο Κυριος θα προηγήται και θα καθοδηγή αυτούς”.

ΜΙΧΑΙΑΣ 3

Μιχ. 3,1 - Καὶ ἐρεῖ· ἀκούσατε δὴ ταῦτα, αἱ ἀρχαὶ οἴκου Ἰακὼβ καὶ οἱ κατάλοιποι οἴκου Ἰσραήλ. οὐχ ὑμῖν ἐστι τοῦ γνῶναι τὸ κρίμα;

Μιχ. 3,1 - Λέγει ο Κυριος· “ακούσατε αυτά, που θα σας πω, σεις, οι μεγάλοι άρχοντες του οίκου Ιακωβ και οι υπόλοιποι του Ισραηλιτικού λαού· Καθήκον σας δεν είναι να γνωρίζετε, να αποδίδετε και να εφαρμόζετε το δίκαιον;

Μιχ. 3,2 - μισοῦντες τὰ καλὰ καὶ ζητοῦντες τὰ πονηρά, ἁρπάζοντες τὰ δέρματα αὐτῶν ἀπ᾿ αὐτῶν καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὀστέων αὐτῶν.

Μιχ. 3,2 - Και όμως σεις μισείτε τα καλά έργα, επιζητείτε τας πονηράς πράξεις, αφαιρείτε το δέρμα από τους πτωχούς και τας σάρκας από τα κόκκαλά των, τους εκμεταλλεύεσθε αγρίως!

Μιχ. 3,3 - ὃν τρόπον κατέφαγον τὰς σάρκας τοῦ λαοῦ μου καὶ τὰ δέρματα αὐτῶν ἀπ᾿ αὐτῶν ἐξέδειραν καὶ τὰ ὀστέα αὐτῶν συνέθλασαν καὶ ἐμέλισαν ὡς σάρκας εἰς λέβητα καὶ ὡς κρέα εἰς χύτραν,

Μιχ. 3,3 - Οπως, λοιπόν, οι πονηροί αυτοί δυνάσται και εκμεταλλευταί κατέφαγον τας σάρκας του λαού μου, αφήρεσαν από αυτούς τα δέρματά των, έσπασαν τα κόκκαλά των, γενικώς τους διεμέλισαν, όπως ο μάγειρος κατατεμαχίζει τα κρέατα, που θα ριφθούν εις την χύτραν, δια να βράσουν, την ίδιαν μεταχείρισιν θα εύρουν και αυτοί από τους εχθρούς των. Θα καταφαγωθούν από εκείνους.

Μιχ. 3,4 - οὕτως κεκράξονται πρὸς τὸν Κύριον, καὶ οὐκ εἰσακούσεται αὐτῶν. καὶ ἀποστρέψει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ᾿ αὐτῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθ᾿ ὧν ἐπονηρεύσαντο ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν ἐπ᾿ αὐτούς.

Μιχ. 3,4 - Τοτε θα κράζουν προς τον Κυριον, αλλά ο Κυριος δεν θα τους ακούση. Θα αποστρέψη από αυτούς το πρόσωπόν του κατά την εποχήν της τρομεράς δοκιμασίας, διότι απεδείχθησαν με τα έργα των πονηροί και κακοί εναντίον των πτωχών και αδυνάτων.

Μιχ. 3,5 - τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς προφήτας τοὺς πλανῶντας τὸν λαόν μου, τοὺς δάκνοντας ἐν τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῶν καὶ κηρύσσοντας εἰρήνην ἐπ᾿ αὐτόν, καὶ οὐκ ἐδόθη εἰς τὸ στόμα αὐτῶν, ἤγειραν ἐπ᾿ αὐτὸν πόλεμον.

Μιχ. 3,5 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “εναντίον των ψευδοπροφητών, οι οποίοι παραπλανούν τον λαόν μου, οι οποίοι δαγκώνουν σαν τα δηλητηριασμένα φίδια με τα δόντια τους τους διαβάτας και διαβεβαιώνουν εν τούτοις ότι

ειρηνικοί καιροί θα έλθουν στον λαόν και τα πάντα θα πάνε καλά, εάν δε και δεν ευρεθή στο στόμα των να φάγουν, απειλούν πολέμους εναντίον των·

Μιχ. 3,6 - διὰ τοῦτο νὺξ ὑμῖν ἔσται ἐξ ὁράσεως, καὶ σκοτία ἔσται ὑμῖν ἐκ μαντείας, καὶ δύσεται ὁ ἥλιος ἐπὶ τοὺς προφήτας, καὶ συσκοτάσει ἐπ᾿ αὐτοὺς ἡ ἡμέρα.

Μιχ. 3,6 - δια τούτο, ψευδοπροφήται, νύκτα θα επιπέση επάνω σας ένεκα των προφητειών σας και σκοτάδι θα σας καλύψη δια τας μαντείας σας. Ο ήλιος θα δύση δια σας τους προφήτας και έτσι η ημέρα θα μεταβληθή εις σκοτάδι.

Μιχ. 3,7 - καὶ καταισχυνθήσονται οἱ ὁρῶντες τὰ ἐνύπνια, καὶ καταγελασθήσονται οἱ μάντεις, καὶ καταλαλήσουσι κατ᾿ αὐτῶν πάντες αὐτοί, διότι οὐκ ἔσται ὁ ἐπακούων αὐτῶν.

Μιχ. 3,7 - Ετσι δε θα κατεντροπιασθούν οι ψευδοπροφήται, που λέγουν ότι βλέπουν ενύπνια, διότι θα διαψευσθούν, οι δε μάντεις θα γίνουν καταγέλαστοι με την διάψευσιν των μαντειών των. Ολοι δε θα τους κατηγορούν και θα καταφέρωνται εναντίον των και δεν θα υπάρχη κανείς πλέον, που να τους δίδη προσοχήν”.

Μιχ. 3,8 - ἐὰν μὴ ἐγὼ ἐμπλήσω ἰσχὺν ἐν πνεύματι Κυρίου καὶ κρίματος καὶ δυναστείας τοῦ ἀπαγγεῖλαι τῷ Ἰακὼβ ἀσεβείας αὐτοῦ καὶ τῷ Ἰσραὴλ ἁμαρτίας αὐτοῦ.

Μιχ. 3,8 - Πλην όμως εγώ είμαι δια του Πνεύματος του Κυρίου πλήρης δυνάμεως και δικαιοσύνης και εξουσίας, δια να αναγγείλω στους απογόνους του Ιακώβ τας ασεβείας των, και στον ισραηλιτικόν λαόν τας αμαρτίας των.

Μιχ. 3,9 - ἀκούσατε δὴ ταῦτα, οἱ ἡγούμενοι οἴκου Ἰακὼβ καὶ οἱ κατάλοιποι οἴκου Ἰσραήλ, οἱ βδελυσσόμενοι κρίμα καὶ πάντα τὰ ὀρθὰ διαστρέφοντες,

Μιχ. 3,9 - Ακούσατε, λοιπόν, αυτά σεις, οι άρχοντες της φυλής Ιακώβ και οι υπόλοιποι του λαού του Ισραηλιτικού, σεις οι οποίοι μισείτε και αποστρέφεσθε την δικαιοσύνην και διαστρέφετε όλα τα ορθά και αληθή.

Μιχ. 3,10 - οἱ οἰκοδομοῦντες Σιὼν ἐν αἵμασι καὶ Ἱερουσαλὴμ ἐν ἀδικίαις.

Μιχ. 3,10 - Σεις, οι οποίοι οικοδομείτε τα σπίτια σας εις την Σιών με το αίμα των πτωχών και των αδυνάτων, τας κατοικίας σας εις την Ιερουσαλήμ με τας αδικίας εναντίον των αδελφών σας.

Μιχ. 3,11 - οἱ ἡγούμενοι αὐτῆς μετὰ δώρων ἔκρινον, καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτῆς μετὰ μισθοῦ ἀπεκρίνοντο, καὶ οἱ προφῆται αὐτῆς μετὰ ἀργυρίου ἐμαντεύοντο, καὶ ἐπὶ τὸν Κύριον ἐπανεπαύοντο λέγοντες· οὐχὶ ὁ Κύριος ἐν ἡμῖν ἐστιν; οὐ μὴ ἐπέλθῃ ἐφ᾿ ἡμᾶς κακά.

Μιχ. 3,11 - Οι άρχοντες και οι κριταί της Ιερουσαλήμ εδίκαζαν ανάλογα με τα δώρα, τα οποία ελάμβαναν. Οι ιερείς της πόλεως έδιδαν απαντήσεις στους πολίτας, αφού εζήτουν και έπαιρναν αμοιβήν, και οι ψευδοπροφήται έδιδαν τας μαντείας των, αφού προηγουμένως επληρώνοντο με χρήματα.

Και παρ' όλας τας καταφώρους αυτάς παρανομίας επανεπαύοντο στον Κυριον λέγοντες· “ο Κυριος δεν είναι εν τω μέσω ημών; Βεβαίως. Αρα δεν θα μας εύρουν κακά!”

Μιχ. 3,12 - διὰ τοῦτο δι᾿ ἡμᾶς Σιὼν ὡς ἀγρὸς ἀροτριαθήσεται, καὶ Ἱερουσαλὴμ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἔσται καὶ τὸ ὄρος τοῦ οἴκου εἰς ἄλσος δρυμοῦ.

Μιχ. 3,12 - Δια τας αμαρτίας και την αμετανοησίαν σας αυτήν, η Σιών θα οργωθή ωσάν αγρός, και η Ιερουσαλήμ θα μείνη έρημος, ωσάν αγρός, και η Ιερουσαλήμ θα μείνη έρημος, ωσάν τις καλύβες των αγρών που χρησιμοποιούνται κατά το θέρος ως οπωροφυλάκια. Ο δε λόφος, όπου ο ναός του Κυρίου, έρημος πλέον προσκυνητών θα μεταβληθή εις άγριον δάσος.

ΜΙΧΑΙΑΣ 4

Μιχ. 4,1 - Καὶ ἔσται ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου, ἕτοιμον ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, καὶ μετεωρισθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ σπεύσουσι πρὸς αὐτὸ λαοί,

Μιχ. 4,1 - Εις τους τελευταίους όμως καιρούς με την ανατολήν της νέας περιόδου, περιόδου της χάριτος, θα γίνη φανερόν το όρος του ναού του Κυρίου ωραίον και περίβλεπτον από τας κορυφάς των ορέων, και θα υψωθή υπεράνω από τα βουνά. Προς αυτό δε θα σπεύσουν όλοι οι λαοί της γης.

Μιχ. 4,2 - καὶ πορεύσονται ἔθνη πολλὰ καὶ ἐροῦσι· δεῦτε, ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καὶ δείξουσιν ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ· ὅτι ἐκ Σιὼν ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ.

Μιχ. 4,2 - Πολλά έθνη θα μεταβούν εκεί και θα λέγουν αναμεταξύ των· Ελάτε, ας αναβώμεν στο όρος Κυρίου, στον οίκον, οπού ευρίσκεται ο ναός του Θεού Ιακώβ. Αυτοί θα δείξουν και εις ημάς τον δρόμον αυτού και θα πορευθώμεν μαζή των τας οδούς. Διότι από την Σιών θα εξέλθη και θα διαγγελθή ο νέος Νομος και ο λόγος του Κυρίου από την Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 4,3 - καὶ κρινεῖ ἀνὰ μέσον λαῶν πολλῶν καὶ ἐξελέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ ἕως εἰς μακράν, καὶ κατακόψουσι τὰς ῥομφαίας αὐτῶν εἰς ἄροτρα καὶ τὰ δόρατα αὐτῶν εἰς δρέπανα, καὶ οὐκέτι μὴ ἀντάρῃ ἔθνος ἐπ᾿ ἔθνος ῥομφαίαν, καὶ οὐκέτι μὴ μάθωσι πολεμεῖν.

Μιχ. 4,3 - Ο λόγος αυτός, ο νέος Νομος του Θεού, θα κρίνη μεταξύ πολλών λαών και θα ελέγξη την ζωήν μεγάλων και ισχυρών εθνών, έως τα πλέον απομεμακρυσμένα άκρα της οικουμένης. Τοτε οι λαοί αυτοί επηρεασμένοι από τον Νομον της Χαριτος, θα κατακόψουν εις τεμάχια τας ρομφαίας των και θα τας μεταβάλουν εις άροτρα και τα πολεμικά αυτών

δόρατα θα τα μεταβάλουν εις θεριστικά δρεπάνια. Και δεν θα σηκώση πλέον το ένα έθνος εναντίον του άλλου φονικήν ρομφαίαν και δεν θα μάθουν πλέον οι λαοί να πολεμούν ο ένας τον άλλον.

Μιχ. 4,4 - καὶ ἀναπαύσεται ἕκαστος ὑποκάτω ἀμπέλου αὐτοῦ καὶ ἕκαστος ὑποκάτω συκῆς αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν, διότι τὸ στόμα Κυρίου παντοκράτορος ἐλάλησε ταῦτα.

Μιχ. 4,4 - Καιροί ειρήνης θα επικρατήσουν και ο καθένας θα αναπαύεται κάτω από την κληματαριάν του και κάτω από την συκήν του. Κανείς δεν θα τους εκφοβίζη πλέον. Αυτά θα πραγματοποιηθούν, διότι το στόμα του Κυρίου παντοκράτορας το προανήγγειλε.

Μιχ. 4,5 - ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύσονται ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ἐπέκεινα.

Μιχ. 4,5 - Προηγουμένως όμως όλα τα έθνη θα βαδίζουν το καθένα τον δρόμον του ιδικού των Θεού, ενώ ημείς οι Ισραηλίται θα κατευθύνωμεν την ζωήν μας εν ονόματι Κυρίου του Θεού ημών, στον αιώνα και πέραν του αιώνος.

Μιχ. 4,6 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος, συνάξω τὴν συντετριμμένην καὶ τὴν ἐξωσμένην εἰσδέξομαι καὶ οὓς ἀπωσάμην·

Μιχ. 4,6 - Κατά την εποχήν εκείνην, λέγει ο Κυριος, θα συγκεντρώσω την συντετριμμένην από την αιχμαλωσίαν φυλήν του Ισραήλ, και την εξωρισμένην από την πατρίδα της θα δεχθώ και πάλιν, θα δεχθώ όλους εκείνους, τους οποίους προηγουμένως απεμάκρυνα.

Μιχ. 4,7 - καὶ θήσομαι τὴν συντετριμμένην εἰς ὑπόλειμμα καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰς ἔθνος δυνατόν, καὶ βασιλεύσει Κύριος ἐπ᾿ αὐτοὺς ἐν ὄρει Σιὼν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως εἰς τὸν αἰῶνα.

Μιχ. 4,7 - Από την φυλήν αυτήν, που έχει συντριβή από τας δεινάς δοκιμασίας, θα λάβω τους απομείναντας και από εκείνους τους οποίους εγώ απεμάκρυνα, θα συνθέσω έθνος ισχυρόν. Βασιλεύς αυτών θα είναι ο Κυριος στο όρος Σιών από του νυν και έως του αιώνος.

Μιχ. 4,8 - καὶ σὺ πύργος ποιμνίου αὐχμώδης, θύγατερ Σιών, ἐπὶ σὲ ἥξει καὶ εἰσελεύσεται ἡ ἀρχὴ ἡ πρώτη, βασιλεία ἐκ Βαβυλῶνος τῇ θυγατρὶ Ἱερουσαλήμ. -

Μιχ. 4,8 - Προηγουμένως όμως συ, κόρη μου Σιών, άγρυπνος φρουρός του ποιμνίου μου, θα γίνης κατάξηρη και έρημος. Θα βαδίση εναντίον σου εχθρός, θα εισελθη εις την περιοχήν σου η πρώτη και μεγάλη συμφορά, βασιλεία από την Βαβυλώνα, εναντίον της θυγατρός Ιερουσαλήμ.

Μιχ. 4,9 - Καὶ νῦν ἱνατί ἔγνως κακά; μὴ βασιλεὺς οὐκ ἦν σοι; ἢ ἡ βουλή σου ἀπώλετο ὅτι κατεκράτησάν σου ὠδῖνες ὡς τικτούσης;

Μιχ. 4,9 - Και τώρα σε ερωτώ· Διατί εγεύθης και γεύεσαι αυτάς τας συμφοράς; Μηπως δεν υπήρχεν εις σε βασιλεύς· Μηπως εχάθησαν οι

ορθοφρονούντες σύμβουλοί σου και σε εκυρίευσαν θλίψεις μεγάλαι, ωσάν ωδίνες τοκετού;

Μιχ. 4,10 - ὤδινε καὶ ἀνδρίζου καὶ ἔγγιζε, θύγατερ Σιών, ὡς τίκτουσα· διότι νῦν ἐξελεύσῃ ἐκ πόλεως καὶ κατασκηνώσεις ἐν πεδίῳ καὶ ἥξεις ἕως Βαβυλῶνος· ἐκεῖθεν ῥύσεταί σε καὶ ἐκεῖθεν λυτρώσεταί σε Κύριος ὁ Θεός σου ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου.

Μιχ. 4,10 - Πλησίασε, υπόμεινε ακόμη τας ωδίνας σου, δείξε ανδρείαν, κόρη Σιών, όπως η επίτοκος γυναίκα, διότι θα φύγης βεβαίως από τας πόλεις της πατρίδος σου, θα κατασκήνωσης στο ύπαιθρον και θα φθάσης εξόριστος μέχρι και της Βαβυλώνος. Αλλά από εκεί θα σε γλυτώση ο Κυριος, θα σε ελευθερώση Κυριος ο Θεός σου από τα χέρια των εχθρών σου.

Μιχ. 4,11 - καὶ νῦν ἐπισυνήχθησαν ἐπὶ σὲ ἔθνη πολλὰ οἱ λέγοντες· ἐπιχαρούμεθα, καὶ ἐπόψονται ἐπὶ Σιὼν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν.

Μιχ. 4,11 - Τωρα όμως έχουν συγκεντρωθή εναντίον σου έθνη πολλά, τα οποία και λέγουν· Ας χαρώμεν με την καταστροφήν της. Τα μάτια μας θα ίδουν και θα απολαύσουν τον όλεθρόν της.

Μιχ. 4,12 - αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὸν λογισμὸν Κυρίου καὶ οὐ συνῆκαν τὴν βουλὴν αὐτοῦ, ὅτι συνήγαγεν αὐτοὺς ὡς δράγματα ἅλωνος.

Μιχ. 4,12 - Τα έθνη όμως αυτά δεν αντελήφθησαν την σκέψιν και το σχέδιον του Κυρίου· δεν ενόησαν, ποιά ήτο η θέλησίς του, ότι δηλαδή αυτός τους εμάζευσε, όπως μαζεύει ο γεωργός τα δεμάτια στο αλώνι.

Μιχ. 4,13 - ἀνάστηθι, καὶ ἀλόα αὐτούς, θύγατερ Σιών, ὅτι τὰ κέρατά σου θήσομαι σιδηρᾶ καὶ τὰς ὁπλάς σου θήσομαι χαλκᾶς, καὶ κατατήξεις ἐν αὐτοῖς ἔθνη καὶ λεπτυνεῖς λαοὺς πολλοὺς καὶ ἀναθήσεις τῷ Κυρίῳ τὸ πλῆθος αὐτῶν καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν τῷ Κυρίῳ πάσης τῆς γῆς.

Μιχ. 4,13 - Μη φοβείσαι, κόρη μου Σιών· σήκω και αλώνισέ τους. Σιδερένια θα κάμω τα κέρατά σου εναντίον των και χαλκίνας τας οπλάς των ποδιών σου. Με αυτάς θα λυώσης τα έθνη, θα κονιορτοποιήσης πολλούς λαούς. Επειτα δε θα αφιερώσης στον Κυριον όλον το πλήθος και την δύναμίν των, στον Θεόν και Κυριον όλης της γης.

Μιχ. 4,14 - νῦν ἐμφραχθήσεται θυγάτηρ Ἐφραὶμ ἐν φραγμῷ, συνοχὴν ἔταξεν ἐφ᾿ ἡμᾶς, ἐν ῥάβδῳ πατάξουσιν ἐπὶ σιαγόνα τὰς φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

Μιχ. 4,14 - Τωρα όμως θα περικυκλωθή ως δια ισχυρού φραγμού ο ισραηλιτικός λαός. Συνοχήν, κλοιόν γύρω από ημάς θα στήσουν οι εχθροί. Με ράβδους θα κτυπούν τας σιαγόνας των Ισραηλιτών.

ΜΙΧΑΙΑΣ 5

Μιχ. 5,1 - Καὶ σύ, Βηθλεέμ, οἶκος τοῦ Ἐφραθά, ὀλιγοστὸς εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ᾿ ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος.

Μιχ. 5,1 - Και συ Βηθλεέμ, η άλλως λεγομένη και οίκος εφραθά, μικρά είσαι μεταξύ των πόλεων του Ιούδα. Δεν έχεις ούτε χιλίους κατοίκους. Αλλά από σε θα προέλθη εις δόξαν ιδικήν μου ένας ανήρ ο οποίος θα γίνη άρχων του ισραηλιτικού λαού. Η αρχή και η ενέργεια αυτού ξεπερνά την αρχήν των ημερών της δημιουργίας. Είναι ο Μεσσίας.

Μιχ. 5,2 - διὰ τοῦτο δώσει αὐτοὺς ἕως καιροῦ τικτούσης τέξεται, καὶ οἱ ἐπίλοιποι τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ.

Μιχ. 5,2 - Εις σωφρονισμόν των δια τας ημέρας εκείνας ο Κυριος θα παραδώση τους Ισραηλίτας στους εχθρούς των, μέχρις ωρισμένου χρονικού διαστήματος. Θα πονέσουν, όπως η γυναίκα η οποία πρόκειται να γεννήση και της οποίας σταματούν αι ωδίνες μετά την γέννησιν. Τοτε οι απομείναντες Ισραηλίται εις τας χώρας της εξορίας των θα επιστρέψουν προς τους αδελφούς των Ισραηλίτας εις την γην της Επαγγελίας.

Μιχ. 5,3 - καὶ στήσεται καὶ ὄψεται καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ Κύριος, καὶ ἐν τῇ δόξῃ ὀνόματος Κυρίου Θεοῦ αὐτῶν ὑπάρξουσι, διότι νῦν μεγαλυνθήσονται ἕως ἄκρων τῆς γῆς.

Μιχ. 5,3 - Τοτε ο Κυριος όρθιος θα επιβλέπη με στοργήν και θα ποιμαίνη με την δύναμίν του τα πρόβατα της νέας αυτής ποίμνης, τους πιστούς· οι δε πιστοί θα έχουν περιβληθή την δόξαν του ονόματος Κυρίου και Θεού, και θα είναι περιφανείς και ένδοξοι έως τα άκρα της οικουμένης.

Μιχ. 5,4 - καὶ ἔσται αὕτη εἰρήνη· ὅταν Ἀσσύριος ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν καὶ ὅταν ἐπιβῇ ἐπὶ τὴν χώραν ὑμῶν, καὶ ἐπεγερθήσονται ἐπ᾿ αὐτὸν ἑπτὰ ποιμένες καὶ ὀκτὼ δήγματα ἀνθρώπων·

Μιχ. 5,4 - Αυτή δε είναι η ειρήνη, την οποίαν θα αποκαταστήση ο ποιμήν Κυριος. Τοτε, όταν φανατικοί εχθροί, σαν τους Ασσυρίους, επιδράμουν και επιτεθούν εις την χώραν σας, θα εξεγερθούν εναντίον αυτών πολυάριθμοι αρχηγοί με ορμήν καταστρεπτικήν εναντίον των εχθρών.

Μιχ. 5,5 - καὶ ποιμανοῦσι τὸν Ἀσσοὺρ ἐν ῥομφαίᾳ καὶ τὴν γῆν τοῦ Νεβρὼδ ἐν τῇ τάφρῳ αὐτῆς· καὶ ῥύσεται ἐκ τοῦ Ἀσσούρ, ὅταν ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν καὶ ὅταν ἐπιβῇ ἐπὶ τὰ ὅρια ὑμῶν.

Μιχ. 5,5 - Θα νικήσουν και θα υποτάξουν τους Ασσυρίους με την δύναμιν της ρομφαίας των, θα κατακτήσουν την χώραν των Νεβρώδ, η οποία περιβάλλεται ολόγυρα με τάφρους. Ετσι ο Κυριος θα απαλλάξη τους πιστούς από τας νέας αυτάς επιδρομάς των Ασσυρίων, όταν εκείνοι εισέλθουν εις την χώραν σας και θελήσουν και εισέλθουν εις τα όρια του ιδικού σας βασιλείου.

Μιχ. 5,6 - καὶ ἔσται τὸ ὑπόλειμμα τοῦ Ἰακὼβ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐν μέσῳ λαῶν πολλῶν ὡς δρόσος παρὰ Κυρίου πίπτουσα καὶ ὡς ἄρνες ἐπὶ

ἄγρωστιν, ὅπως μὴ συναχθῇ μηδεὶς μηδὲ ὑποστῇ ἐν υἱοῖς ἀνθρώπων.

Μιχ. 5,6 - Κατά την εποχήν εκείνην οι υπόλοιποι του οίκου Ιακώβ, πιστοί στον Μεσίαν, θα είναι μεταξύ των λαών ωσάν η δροσιά, η οποία στέλλεται από τον Κυριον εις την ξηρανθείσαν γην, ωσάν τα αρνιά τα οποία βόσκουν και πηδούν εις τα λειβάδια· τότε κανείς δεν θα συγκεντρώση στρατόν εναντίον σας και κανείς μεταξύ των ανθρώπων δεν θα ημπορέση να αντιστή εις την ιδικήν σας αγαθήν επίδρασιν.

Μιχ. 5,7 - καὶ ἔσται τὸ ὑπόλειμμα Ἰακὼβ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐν μέσῳ λαῶν πολλῶν ὡς λέων ἐν κτήνεσι ἐν τῷ δρυμῷ καὶ ὡς σκύμνος ἐν ποιμνίοις προβάτων, ὃν τρόπον ὅταν διέλθῃ καὶ διαστείλας ἁρπάσῃ καὶ μὴ ᾖ ὁ ἐξαιρούμενος.

Μιχ. 5,7 - Οι υπόλοιποι εκ του παλαιού Ισραηλιτικού λαού πιστοί στον Μεσσίαν, θα είναι μεταξύ των άλλων πολλών εθνών ισχυροί, όπως είναι ο λέων μεταξύ των χορτοφάγων ζώων του δάσους και όπως ο νεαρός λέων ανάμεσα εις τα ποίμνια των προβάτων, ο οποίος καθώς διέρχεται δια μέσου αυτών ξεχωρίζει και αρπάζει ένα και κανείς δεν ημπορεί να το αποσπλαση από το στόμα του.

Μιχ. 5,8 - ὑψωθήσεται ἡ χείρ σου ἐπὶ τοὺς θλίβοντάς σε, καὶ πάντες οἱ ἐχθροί σου ἐξολοθρευθήσονται. -

Μιχ. 5,8 - Το χέρι σου, Ισραηλιτικέ λαέ, θα υψωθή ισχυρόν επάνω στους εχθρούς σου, οι οποίοι σε έθλιβαν και σε θλίβουν. Ολοι οι εχθροί σου θα εξολοθρευθούν με την δύναμιν του Κυρίου.

Μιχ. 5,9 - Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος, ἐξολοθρεύσω τοὺς ἵππους ἐκ μέσου σου καὶ ἀπολῶ τὰ ἅρματά σου

Μιχ. 5,9 - Κατά την περίοδον εκείνην, λέγει ο Κυριος, θα εξολοθρεύσω το πολεμικόν ιππικόν από σας και θα καταστρέψω τα πολεμικά σας άρματα.

Μιχ. 5,10 - καὶ ἐξολοθρεύσω τὰς πόλεις τῆς γῆς σου καὶ ἐξαρῶ πάντα τὰ ὀχυρώματά σου·

Μιχ. 5,10 - Θα εξολοθρεύσω τας πόλεις της χώρας σου, θα κρημνίσω και θα εξαφανίσω όλα τα ισχυρά φρούρια σας.

Μιχ. 5,11 - καὶ ἐξαρῶ τὰ φάρμακά σου ἐκ τῶν χειρῶν σου, καὶ ἀποφθεγγόμενοι οὐκ ἔσονται ἐν σοί·

Μιχ. 5,11 - Θα εξαφανίσω τα μαγικά φίλτρα από τα χέρια σας και δεν θα υπάρχουν πλέον μεταξύ σας μάντεις.

Μιχ. 5,12 - καὶ ἐξολοθρεύσω τὰ γλυπτά σου καὶ τὰς στήλας σου ἐκ μέσου σου, καὶ οὐκέτι μὴ προσκυνήσῃς τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου·

Μιχ. 5,12 - Θα εξολοθρεύσω τα αγάλματά σας και τας στήλας των αγαλμάτων σας από ανάμεσά σας και δεν θα προσκυνήσετε ποτέ πλέον είδωλα, έργα των χειρών σας.

Μιχ. 5,13 - καὶ ἐκκόψω τὰ ἄλση ἐκ μέσου σου καὶ ἀφανιῶ τὰς πόλεις σου·

Μιχ. 5,13 - Θα κατακόψω και θα εξαφανίσω τα ειδωλολατρικά άλση από ανάμεσά σας και θα εξολοθρεύσω τας αμαρτωλάς ειδωλολατρικάς πόλεις σας.

Μιχ. 5,14 - καὶ ποιήσω ἐν ὀργῇ καὶ ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἀνθ᾿ ὧν οὐκ εἰσήκουσαν.

Μιχ. 5,14 - Θα αποστείλω, με δικαίαν οργήν και θυμόν, τιμωρίαν εναντίον των εθνών εκείνων, τα οποία δεν ηθέλησαν να υποταχθούν εις εμέ.

ΜΙΧΑΙΑΣ 6

Μιχ. 6,1 - Ἀκούσατε δὴ λόγον Κυρίου· Κύριος εἶπεν· ἀνάστηθι κρίθητι πρὸς τὰ ὄρη, καὶ ἀκουσάτωσαν βουνοὶ φωνήν σου.

Μιχ. 6,1 - Ακούσατε, λοιπόν, όλοι τον λόγον του Κυρίου. Ο Κυριος μου είπε· “σήκω, στήσε δικαστήριον εμπρός εις τα όρη και ας ακούσουν τα βουνά την φωνήν σου, η οποία θα είναι ιδική μου φωνή”.

Μιχ. 6,2 - ἀκούσατε ὄρη, τὴν κρίσιν τοῦ Κυρίου, καὶ αἱ φάραγγες θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ διελεγχθήσεται.

Μιχ. 6,2 - Σεις, τα όρη, ακούσατε την δικαίαν κρίσιν και απόφασιν του Κυρίου· και σεις αι φάραγγες έως εις τα θεμέλια της γης, διότι ο Κυριος θα στήση δικαστήριον προς τον λαόν του. Θα έλθη εις αντιδικίαν και διαδικασίαν με αυτόν.

Μιχ. 6,3 - λαός μου, τί ἐποίησά σοι ἢ τί ἐλύπησά σε ἢ τί παρηνώχλησά σοι; ἀποκρίθητί μοι.

Μιχ. 6,3 - Θα είπη προς τον λαόν του· “λαός μου τι κακόν σου έκαμα η εις τι σε ελύπησα η εις τι σε παρηνώχλησα; Απάντησέ μου.

Μιχ. 6,4 - διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρωσάμην σε καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωυσῆν καὶ Ἀαρὼν καὶ Μαριάμ.

Μιχ. 6,4 - Εγώ, δεν σε έβγαλα ελεύθερον από την γην της Αιγύπτου; Δεν σε εγλύτωσα από την χώραν της δουλείας και δεν έστειλα ως οδηγούς ενώπιόν σου τον Μωϋσέα, τον Ααρών και την Μαριάμ;

Μιχ. 6,5 - λαός μου, μνήσθητι δὴ τί ἐβουλεύσατο κατὰ σοῦ Βαλὰκ βασιλεὺς Μωὰβ καὶ τί ἀπεκρίθη αὐτῷ Βαλαὰμ υἱὸς τοῦ Βεὼρ ἀπὸ τῶν σχοίνων ἕως τοῦ Γαλγάλ, ὅπως γνωσθῇ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Κυρίου.

Μιχ. 6,5 - Λαέ μου, ενθυμήσου, λοιπόν, τι εσκέφθη εναντίον σου ο Βαλάκ, ο βασιλεύς των Μωαβιτών, και τι απήντησεν εις αυτόν ο Βαλαάμ, ο υιός του Βεώρ. Ενθυμήσου τα γεγονότα εκείνα, που έλαβαν χώραν από την θάλασσαν των σχοίνων έως την περιοχήν των Γαλγάλων και τα οποία

επραγματοποιήθησαν, δια να γίνη γνωστή εις σας η αγαθότης και η δικαιοσύνη του Κυρίου”.

Μιχ. 6,6 - ἐν τίνι καταλάβω τὸν Κύριον, ἀντιλήψομαι Θεοῦ μου Ὑψίστου; εἰ καταλήψομαι αὐτὸν ἐν ὁλοκαυτώμασιν, ἐν μόσχοις ἐνιαυσίοις;

Μιχ. 6,6 - Και εκείνοι απαντούν· “πως είναι δυνατόν να πλησιάσωμεν τον Κυριον, τι είναι δυνατόν εις ανταπόδοσιν των ευεργεσιών του να προσφέρωμεν στον Θεόν μας τον Υψιστον; Μηπως θα ημπορέσωμεν να προσέλθωμεν προς αυτόν με θυσίας ολοκαυτωμάτων, με προσφοράν μόσχων ενός έτους;

Μιχ. 6,7 - εἰ προσδέξεται Κύριος ἐν χιλιάσι κριῶν ἢ ἐν μυριάσι χιμάρων πιόνων; εἰ δῶ πρωτότοκά μου ὑπὲρ ἀσεβείας, καρπὸν κοιλίας μου ὑπὲρ ἁμαρτίας ψυχῆς μου;

Μιχ. 6,7 - Θα μας δεχθή ο Κυριος και θα εξιλεωθή απέναντί μας με την προσφοράν χιλιάδων κριών και μυριάδων τράγων παχέων; Μηπως, εάν προσφέρω προς θυσίαν τα πρωτότοκα των ζώων μου, δια να συγχωρηθή η ασέβειά μου, η ακόμη και τον καρπόν της κοιλίας μου, τα τέκνα μου, προς άφεσιν των αμαρτιών της ψυχής μου;”

Μιχ. 6,8 - εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν; ἢ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ ἀλλ᾿ ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα καὶ ἀγαπᾶν ἔλεον καὶ ἕτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου Θεοῦ σου; -

Μιχ. 6,8 - Τι ερωτάς, ω άνθρωπε; Απαντᾦ ο προφήτης· Δεν ανηγγέλθη και δεν κατέστη εις σε γνωστόν, ποίον είναι το καλόν και ευάρεστον ενώπιον του Θεού; Η τι ζητεί από σε ο Θεός, ειμή μόνον να είσαι δίκαιος, εύσπλαγχνος και πρόθυμος να πορεύεσαι σύμφωνα με τας εντολάς Κυρίου του Θεού σου;

Μιχ. 6,9 - Φωνὴ Κυρίου τῇ πόλει ἐπικληθήσεται, καὶ σώσει φοβουμένους τὸ ὄνομα αὐτοῦ. ἄκουε, φυλή, καὶ τίς κοσμήσει πόλιν;

Μιχ. 6,9 - Απειλητική και ωργισμένη θα ακουσθή η φωνή του Κυρίου εναντίον της πόλεως Ιερουσαλήμ. Και όμως ο Κυριος θα σώση εκείνους, οι οποίοι σέβονται και φοβούνται το Ονομά του. Ακουσε, ισραηλιτική φυλή· Ποιός είναι εκείνος, που αποτελεί στόλισμα και κόσμημα δια την πόλιν;

Μιχ. 6,10 - μὴ πῦρ καὶ οἶκος ἀνόμου θησαυρίζων θησαυροὺς ἀνόμους καὶ μετὰ ὕβρεως ἀδικία;

Μιχ. 6,10 - Μηπως, τάχα, η καίουσα πάντοτε εστία, η λαμπρά κατοικία του παρανόμου ανθρώπου, ο οποίος αποταμιεύει παρανόμους θησαυρούς και διαπράττει την αδικίαν με υπερηφάνειαν και σκληροκαρδίαν;

Μιχ. 6,11 - εἰ δικαιωθήσεται ἐν ζυγῷ ἄνομος καὶ ἐν μαρσίππῳ στάθμια δόλου;

Μιχ. 6,11 - Είναι ποτέ δυνατόν να δικαιωθή ενώπιον του Θεού ο άνθρωπος, ο οποίος χρησιμοποιεί δολίαν ζυγαριάν και στον δερμάτινον σάκκον του έχει δόλια ζύγια;

Μιχ. 6,12 - ἐξ ὧν τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἀσεβείας ἔπλησαν, καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν ἐλάλουν ψεύδη, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν ὑψώθη ἐν τῷ στόματι αὐτῶν.

Μιχ. 6,12 - Από τα παράνομα αυτά μέσα, την δολίαν ζυγαριάν και τα ελλιποβαρή ζύγια, εγέμισαν τα σπίτια των με τα πλούτη της ασεβείας. Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ εψεύδοντο μεταξύ των και προς τους ξένους. Η γλώσσα των εσυνήθισε και εγινε δυνατή εις τας ψευδολογίας και δολιότητας.

Μιχ. 6,13 - καὶ ἐγὼ ἄρξομαι τοῦ πατάξαι σε, ἀφανιῶ σε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις σου.

Μιχ. 6,13 - Δια τούτο εγώ θα αρχίσω εν τη δικαιοσύνη μου να σε κτυπώ. Θα σε εξαφανίσω εξ αιτίας των αμαρτιών σου.

Μιχ. 6,14 - σὺ φάγεσαι καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῇς· καὶ συσκοτάσει ἐν σοὶ καὶ ἐκνεύσει, καὶ οὐ μὴ διασωθῇς· καὶ ὅσοι ἂν διασωθῶσιν, εἰς ῥομφαίαν παραδοθήσονται.

Μιχ. 6,14 - Και ειδικώτερον θα τρώγης από τα αγαθά σου και δεν θα χορταίνης. Σκοτισμός θα επέλθη εναντίον σου. Θα προσπαθήσης να διαφύγ·ης και δεν θα ημπορέσης. Οσοι δε από σας διαφύγουν από την τιμωρίαν αυτήν, θα παραδοθούν εις την εχθρικήν ρομφαίαν.

Μιχ. 6,15 - σὺ σπερεῖς καὶ οὐ μὴ ἀμήσῃς, σὺ πιέσεις ἐλαίαν καὶ οὐ μὴ ἀλείψῃ ἔλαιον, καὶ οἶνον καὶ οὐ μὴ πίητε, καὶ ἀφανισθήσεται νόμιμα λαοῦ μου.

Μιχ. 6,15 - Συ θα σπείρης και δεν θα θερίσης. Θα στίψης τους καρπούς της ελαίας σου στο ελαιοτριβείον και δεν θα έχης λάδι ούτε να αλείψης το ψωμί σου. Θα καλλιεργής την άμπελόν σου και κρασί δεν θα πίης. Οσα δε εγώ δια του Νομου μου ώρισα να τελούνται υπό του λαού μου εις την Ιερουσαλήμ, θα παύσουν πλέον να γίνωνται· θα αφανισθούν αι υπό του Νομου ορισθείσαι τελεταί και προσφοραί.

Μιχ. 6,16 - καὶ ἐφύλαξας τὰ δικαιώματα Ζαμβρὶ καὶ πάντα τὰ ἔργα οἴκου Ἀχαὰβ καὶ ἐπορεύθητε ἐν ταῖς βουλαῖς αὐτῶν, ὅπως παραδῶ σε εἰς ἀφανισμὸν καὶ τοὺς κατοικοῦντας αὐτὴν εἰς συρισμόν· καὶ ὀνείδη λαῶν λήψεσθε.

Μιχ. 6,16 - Τούτο δέ, διότι συ εσεβάσθης και ετήρησες την ειδωλολατρειάν του Ζαμβρί, εμιμήθης όλα τα αμαρτωλά και ειδωλολατρικά έργα της παρανόμου οικογενείας Αχαάβ. Εζησες σύμφωνα με τα θελήματα εκείνων, ώστε εγώ εν τη δικαία μου κρίσει να σε παραδώσω εις εξαφανισμόν, και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ εις εμπαιγμόν και εξευτελισμόν. Θα υποστήτε ονειδισμούς εκ μέρους εθνικών λαών.

ΜΙΧΑΙΑΣ 7

Μιχ. 7,1 - Οἴμοι, ὅτι ἐγενήθην ὡς συνάγων καλάμην ἐν ἀμήτῳ, καὶ ὡς ἐπιφυλλίδα ἐν τρυγητῷ, οὐχ ὑπάρχοντος βότρυος τοῦ φαγεῖν τὰ πρωτόγονα. οἴμοι, ψυχή,

Μιχ. 7,1 - Αλλοίμονον! Εγώ και ο ισραηλιτικός λαός ομοιάζομεν με άνθρωπον, που προσπαθεί να μαζέψη στάχυα μετά τον θερισμόν και τσαμπίδια εις τα αμπέλια έπειτα από τον τρυγητόν, οπότε δεν υπάρχει κανένα καλό σταφύλι, δια να φάγη κανείς. Αλλοίμονον, ψυχή μου! εις ποίαν πτωχείαν έχομεν καταντήσει!

Μιχ. 7,2 - ὅτι ἀπόλωλεν εὐσεβὴς ἀπὸ τῆς γῆς καὶ κατορθῶν ἐν ἀνθρώποις οὐχ ὑπάρχει· πάντες εἰς αἵματα δικάζονται, ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐκθλίβουσιν ἐκθλιβῇ,

Μιχ. 7,2 - Εχάθηκε ευσεβής άνθρωπος από την χώραν μας. Ανθρωπος αρετής και καλών έργων δεν υπάρχει μεταξύ μας. Ολοι είναι υπεύθυνοι αιματηρών εγκλημάτων. Ο καθένας από αυτούς καταδυναστεύει τον πλησίον του με σκληρότητα.

Μιχ. 7,3 - ἐπὶ τὸ κακὸν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἑτοιμάζουσιν. ὁ ἄρχων αἰτεῖ, καὶ ὁ κριτὴς εἰρηνικοὺς λόγους ἐλάλησε, καταθύμιον ψυχῆς αὐτοῦ ἐστι. καὶ ἐξελοῦμαι τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν

Μιχ. 7,3 - Ολοι έχουν έτοιμα τα χέρια των δια το κακόν. Καθε άρχων απαιτεί δώρα. Ο κάθε κριτής, ο κάθε δικαστής, παίρνει δώρα και ομιλεί κολακευτικά και αποφασίζει σύμφωνα με την επιθυμίαν της ψυχής του ενόχου. Εγώ όμως θα αφαιρέσω από αυτούς τα παράνομα αγαθά των,

Μιχ. 7,4 - ὡς σὴς ἐκτρώγων καὶ βαδίζων ἐπὶ κανόνος ἐν ἡμέρᾳ σκοπιᾶς. οὐαὶ οὐαί, αἱ ἐκδικήσεις σου ἥκασι, νῦν ἔσονται κλαυθμοὶ αὐτῶν.

Μιχ. 7,4 - όπως το σκουλήκι κατατρώγει και κονιορτοποιεί το ξύλον, καθώς προχωρεί μέσα εις αυτό. Θα αποστείλω την πρέπουσαν τιμωρίαν κατά την ημέραν, που θα τους επισκεφθώ. Και τότε αλλοίμονον και τρισαλλοίμονον! Ιδού, ότι έφθασαν αι τιμωρίαι εναντίον σου. Τωρα θα ακουσθούν οι θρήνοι και οι κλαυθμοί των.

Μιχ. 7,5 - μὴ καταπιστεύετε ἐν φίλοις καὶ μὴ ἐλπίζετε ἐπὶ ἡγουμένοις, ἀπὸ τῆς συγκοίτου σου φύλαξαι τοῦ ἀναθέσθαι τι αὐτῇ·

Μιχ. 7,5 - Μη έχετε πλέον καμμίαν εμπιστοσύνην εις την υποστήριξιν των φίλων σας. Μη ελπίζετε εις την δύναμιν των αρχόντων σας και απ' αυτάς ακόμα τας συζύγους σας φυλαχθήτε, ώστε να μη εμπιστευθήτε τίποτε εις αυτάς,

Μιχ. 7,6 - διότι υἱὸς ἀτιμάζει πατέρα, θυγάτηρ ἐπαναστήσεται ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτῆς, νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς, ἐχθροὶ πάντες ἀνδρὸς οἱ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. -

Μιχ. 7,6 - διότι εις την αμαρτωλότητα, που ζήτε, ο υιός κατεξευτελίζει τον πατέρα, η θυγατέρα επαναστατεί εναντίον της μητρός της, η νύμφη κατά της

πενθεράς της και γενικώς όλα τα μέλη της αυτής οικογενείας είναι εχθροί εναντίον του αρχηγού της οικογενείας και αναμεταξύ των.

Μιχ. 7,7 - Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὸν Κύριον ἐπιβλέψομαι, ὑπομενῶ ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου, εἰσακούσεταί μου ὁ Θεός μου.

Μιχ. 7,7 - Εγώ όμως θα υψώσω ικετευτικά τα βλέμματά μου προς τον Κυριον. Θα δείξω υπομονήν και θα έχω εστηριγμένας τας ελπίδας μου προς τον σωτήρα Θεόν μου. Και είμαι βέβαιος, ότι ο Θεός μου θα ακούση και θα κάμη δεκτήν την προσευχήν μου.

Μιχ. 7,8 - μὴ ἐπίχαιρέ μοι, ἡ ἐχθρά μου, ὅτι πέπτωκα· καὶ ἀναστήσομαι, διότι ἐὰν καθίσω ἐν τῷ σκότει, Κύριος φωτιεῖ μοι.

Μιχ. 7,8 - Δια τούτο ας μια χαιρεκακή εναντίον μου η παράταξις των εχθρών μου δια την σημερινήν μου πτώσιν. Θα σηκωθώ όμως, διότι, έστω και αν τώρα ευρίσκωμαι μέσα εις τα σκοτάδια, θα αποστείλη προς εμέ ο Κυριος το φως της σωτηρίας μου.

Μιχ. 7,9 - ὀργὴν Κυρίου ὑποίσω, ὅτι ἥμαρτον αὐτῷ, ἕως τοῦ δικαιῶσαι αὐτὸν τὴν δίκην μου· καὶ ποιήσει τὸ κρίμα μου καὶ ἐξάξει με εἰς τὸ φῶς. ὄψομαι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ,

Μιχ. 7,9 - Θα υπομείνω την οργήν και την τιμωρίαν του Κυρίου, διότι έχω αμαρτήσει ενώπιόν του, μέχρις ότου ο Κυριος, μετά την τιμωρίαν μου, με δικαιώση. Αφού πρώτον με δικάση και με τιμωρήση, θα με βγάλη κατόπιν στο φως της λυτρώσεως. Θα ίδω την καλωσύνην και την αγαθότητά του.

Μιχ. 7,10 - καὶ ὄψεται ἡ ἐχθρά μου καὶ περιβαλεῖται αἰσχύνην ἡ λέγουσα πρός με· ποῦ Κύριος ὁ Θεός σου; οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπόψονται αὐτήν· νῦν ἔσται εἰς καταπάτημα ὡς πηλὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς

Μιχ. 7,10 - Αυτήν την ευμένειαν του Θεού προς εμέ, θα τον ίδουν οι εχθροί μου και θα καταισχυνθούν αυτοί, οι οποίοι μέχρι προ ολίγου μου έλεγαν· Που είναι Κυριος ο Θεός σου; Τοτε οι οφθαλμοί μου θα ίδουν το κατάντημα των εχθρών μου. Η παράταξις των εχθρών μου συντετριμμένη και εξουδενωμένη θα πατηθή στους δρόμους, όπως πατείται και ζυμώνεται ο πηλός

Μιχ. 7,11 - ἡμέρας ἀλοιφῆς πλίνθου. ἐξάλειψίς σου ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καὶ ἀποτρίψεται νόμιμά σου ἡ ἡμέρα ἐκείνη·

Μιχ. 7,11 - κατά την ημέραν, που χρησιμοποιείται εις επίχρισιν οικοδομής πλινθοκτίστου. Η ημέρα εκείνη θα είναι ο εξαφανισμός σου. Οι άδικοι νόμοι και οι θεσμοί σου κατά την ημέραν εκείνην, θα κονιορτοποιηθούν και θα καταργηθούν.

Μιχ. 7,12 - καὶ αἱ πόλεις σου ἥξουσιν εἰς ὁμαλισμὸν καὶ εἰς διαμερισμὸν Ἀσσυρίων καὶ αἱ πόλεις σου αἱ ὀχυραὶ εἰς διαμερισμὸν ἀπὸ Τύρου ἕως τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης καὶ ἀπὸ ὄρους ἕως τοῦ ὄρους·

Μιχ. 7,12 - Αι πόλεις σου θα κρημνισθούν, θα γίνουν χωράφια προς διαναμήν μεταξύ των Ασσυρίων. Αι ωχυρωμέναι πόλεις σου από την Τυρον

έως τον ποταμόν της Αιγύπτου και από την Νεκράν Θαλασσαν έως την Μεσόγειον Θαλασσαν, από το ένα όρος στο άλλο, θα διανεμηθούν μεταξύ των Ασσυρίων.

Μιχ. 7,13 - καὶ ἔσται ἡ γῆ εἰς ἀφανισμὸν σὺν τοῖς κατοικοῦσιν αὐτὴν ἀπὸ καρπῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν. -

Μιχ. 7,13 - Ολη αυτή η χώρα θα παραδοθή εις όλεθρον μαζή με τους κατοίκους της· και η καταστροφή αυτή θα είναι καρπός της πονηράς ζωής των.

Μιχ. 7,14 - Ποίμανε λαόν σου ἐν ῥάβδῳ σου, πρόβατα κληρονομίας σου, κατασκηνοῦντας καθ᾽ ἑαυτοὺς δρυμὸν ἐν μέσῳ τοῦ Καρμήλου· νεμήσονται τὴν Βασανῖτιν καὶ τὴν Γαλααδῖτιν καθὼς αἱ ἡμέραι τοῦ αἰῶνος.

Μιχ. 7,14 - Ω Κυριε, ποίμανε και οδήγησε τον λαόν σου με την πουμαντικήν σου ράβδον, τα πρόβατα αυτά της κληρονομίας σου· αυτούς, που φοβισμένοι τώρα έχουν καταφύγει και κατασκηνώσει εις δρυμούς ανάμεσα στο Καρμηλον όρος. Οδήγησε τα πρόβατά σου να βοσκήσουν εις την χώραν Βασάν και Γαλαάδ, όπως έπραττες και κατά τους προπαρελθόντας χρόνους.

Μιχ. 7,15 - καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ἐξοδίας σου ἐξ Αἰγύπτου ὄψεσθε θαυμαστά.

Μιχ. 7,15 - Και ο Κυριος λέγει· “θα ιδήτε ημέρας θαυμαστάς, όπως κατά την εποχήν εκείνην, που είχατε εξέλθει ελεύθεροι από την Αίγυπτον.

Μιχ. 7,16 - ὄψονται ἔθνη καὶ καταισχυνθήσονται ἐκ πάσης τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἐπιθήσουσι χεῖρας ἐπὶ τὸ στόμα αὐτῶν, τὰ ὦτα αὐτῶν ἀποκωφωθήσεται,

Μιχ. 7,16 - Ολα τα έθνη θα ίδουν την δόξαν σας και θα κατεντροπιασθούν παρ' όλην την δύναμίν των. Θα θέσουν τα χέρια των στο στόμα των, δια να μη ομιλήσουν πλέον, θα κουφαθούν τα αυτιά των από τους αλαλαγμούς της χαράς σας.

Μιχ. 7,17 - λείξουσι χοῦν ὡς ὄφεις σύροντες γῆν, συγχυθήσονται ἐν συγκλεισμῷ αὐτῶν· ἐπὶ τῷ Κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν ἐκστήσονται καὶ φοβηθήσονται ἀπὸ σοῦ.

Μιχ. 7,17 - Θα γλύψουν το χώμα ωσάν τα φίδια, που σύρονται εις την γην. Θα περιπέσουν εις σύγχυσιν, φοβισμένοι θα κλεισθούν εις τας πόλεις των. Κατάπληκτοι θα μείνουν εμπρός εις τα μεγάλα έργα του Κυρίου και Θεού μας. Φοβος και τρόμος θα τους καταλάβη ενώπιόν σου”.

Μιχ. 7,18 - τίς Θεὸς ὥσπερ σύ; ἐξαίρων ἀνομίας καὶ ὑπερβαίνων ἀσεβείας τοῖς καταλοίποις τῆς κληρονομίας αὐτοῦ καὶ οὐ συνέσχεν εἰς μαρτύριον ὀργήν αὐτοῦ, ὅτι θελητὴς ἐλέους ἐστίν.

Μιχ. 7,18 - Και ευγνώμων ο λαός θα αναφωνήση· Ποιός άλλος Θεός είναι όπως συ, Κυριε; Συ συγχωρείς τας ανομίας, αντιπαρέρχεσαι με μακροθυμίαν τας ασεβείας των Ιουδαίων, που έχουν απομείνει· του λαού αυτού, που είναι

ιδιαιτέρα ιδική σου κληρονομία. Ο Θεός δεν θα εξαπολύση πλέον την δικαίαν οργήν του εναντίον μας, διότι είναι ελεήμων.

Μιχ. 7,19 - αὐτὸς ἐπιστρέψει καὶ οἰκτειρήσει ἡμᾶς, καταδύσει τὰς ἀδικίας ἡμῶν καὶ ἀποῤῥιφήσονται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, πάσας τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

Μιχ. 7,19 - Αυτός θα επιστρέψη και θα μας ελεήση, θα καταποντίση τας αδικίας μας. Ολαι αι αμαρτίαι μας θα απορριφθούν εις τα βάθη της θαλάσσης.

Μιχ. 7,20 - δώσει εἰς ἀλήθειαν τῷ Ἰακώβ, ἔλεον τῷ Ἁβραάμ, καθότι ὤμοσας τοῖς πατράσιν ἡμῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἔμπροσθεν.

Μιχ. 7,20 - Θα δώση την αλήθειάν του στον Ιακώβ, το έλεός του στον Αβραάμ, όπως είχεν ορκισθή στους προγόνους μας κατά τους προηγουμένους καιρούς.

ΙΩΗΛ

ΙΩΗΛ 1

Ιωηλ. 1,1 - Λόγος Κυρίου, ὃς ἐγενήθη πρὸς Ἰωὴλ τὸν τοῦ Βαθουήλ.
Ιωηλ. 1,1 - Λογος Κυρίου ο οποίος απηυθύνθη προς τον Ιωήλ, τον υιόν του Βαθουήλ.
Ιωηλ. 1,2 - Ἀκούσατε ταῦτα, οἱ πρεσβύτεροι, καὶ ἐνωτίσασθε, πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν. εἰ γέγονε τοιαῦτα ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν ἢ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ὑμῶν;
Ιωηλ. 1,2 - Ακούσατε αυτά, που θα σας είπω, σεις οι άρχοντες του λαού, και ακροασθήτε με προσοχήν όλοι οι κάτοικοι της χώρας αυτής. Μηπως και όμοια προς αυτά, που θα σας είπω, έγιναν άλλοτε εις τας ημέρας σας η εις τας ημέρας των προγόνων σας;
Ιωηλ. 1,3 - ὑπὲρ αὐτῶν τοῖς τέκνοις ὑμῶν διηγήσασθε, καὶ τὰ τέκνα ὑμῶν τοῖς τέκνοις αὐτῶν, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς γενεὰν ἑτέραν.
Ιωηλ. 1,3 - Διηγηθήτε αυτά εις τα παιδιά σας και τα παιδιά σας να τα διηγηθούν εις τα παιδιά των και τα παιδιά εκείνων να τα διηγηθούν εις την ερχοσμένην γενεάν και να μεταδοθούν έτσι από γενεάς εις γενεάν.
Ιωηλ. 1,4 - τὰ κατάλοιπα τῆς κάμπης κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ τὰ κατάλοιπα τῆς ἀκρίδος κατέφαγεν ὁ βροῦχος, καὶ τὰ κατάλοιπα τοῦ βρούχου κατέφαγεν ἡ ἐρυσίβη.
Ιωηλ. 1,4 - Ο,τι αφήκεν η καταστρεπτική κάμπη το έφαγεν η ακρίδα. Και εκείνα που αφήκεν η ακρίδα, τα έφαγεν ο βρούχος και όσα αφήκεν ο βρούχος τα έφαγεν η ερυσίβη.
Ιωηλ. 1,5 - ἐκνήψατε, οἱ μεθύοντες, ἐξ οἴνου αὐτῶν καὶ κλαύσατε· θρηνήσατε, πάντες οἱ πίνοντες οἶνον εἰς μέθην, ὅτι ἐξῄρθη ἐκ στόματος ὑμῶν εὐφροσύνη καὶ χαρά.
Ιωηλ. 1,5 - Συνέλθετε από την μέθην του οίνου σας σεις, που πίνετε οίνον και μεθάτε, διότι ο οίνος το σόμβολον και η πηγή της χαράς και της ευφροσύνης, έχει λείψει πλέον από το στόμα σας.
Ιωηλ. 1,6 - ὅτι ἔθνος ἀνέβη ἐπὶ τὴν γῆν μου ἰσχυρὸν καὶ ἀναρίθμητον, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, ὀδόντες λέοντος, καὶ αἱ μύλαι αὐτοῦ σκύμνου.
Ιωηλ. 1,6 - Δεν θα ξαναπιήτε οίνον, διότι πλήθος μέγα, ισχυρόν και αναρίθμητον εισώρμησεν εις την χώραν σας. Οι οδόντες αυτών είναι ωσάν τα δόντια του λέοντος και οι τραπεζίται των συντρίβουν ωσάν τους μυλόδοντας νεαρού λhονταριού.
Ιωηλ. 1,7 - ἔθετο τὴν ἄμπελόν μου εἰς ἀφανισμὸν καὶ τὰς συκᾶς μου εἰς συγκλασμόν· ἐρευνῶν ἐξηρεύνησεν αὐτὴν καὶ ἔῤῥιψεν, ἐλεύκανε τὰ κλήματα αὐτῆς.

Ιωηλ. 1,7 - Κατέστρεψε και εξηφάνισε τους αμπελώνας του λαού μου, κατακομμάτιασε τις συκιές μου, συστηματικά και με επιμονήν εξηρεύνησε την χώραν. Την έρριψε κάτω κατεστραμμένην, έγδαρε τα κλήματά της και τα αφήκε λευκά και ξηρά.

Ιωηλ. 1,8 - θρήνησον πρός με ὑπὲρ νύμφην περιεζωσμένην σάκκον ἐπὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὸν παρθενικόν.

Ιωηλ. 1,8 - Θρήνησε, λοιπόν, μπροστά μου, περισσότερον από την νύμφην, η οποία έχει φορέσει πένθιμον σάκκινον ένδυμα, διότι έχασε τον πρώτον νεαρόν και ηγαπημένον άνδρα της.

Ιωηλ. 1,9 - ἐξῆρται θυσία καὶ σπονδὴ ἐξ οἴκου Κυρίου. πενθεῖτε, οἱ ἱερεῖς οἱ λειτουργοῦντες θυσιαστηρίῳ Κυρίου,

Ιωηλ. 1,9 - Ελλειψε πλέον κάθε θυσία και σπονδή στον ναόν του Κυρίου. Πενθήσατε λοιπόν, σεις οι ιερείς, σεις που υπηρετείτε στο θυσιαστήριον του Κυρίου,

Ιωηλ. 1,10 - ὅτι τεταλαιπώρηκε τὰ πεδία· πενθείτω ἡ γῆ, ὅτι τεταλαιπώρηκε σῖτος, ἐξηράνθη οἶνος, ὠλιγώθη ἔλαιον.

Ιωηλ. 1,10 - διότι αι πεδιάδες έχουν καταστραφή. Ας πενθήση η χώρα, διότι τα σιτηρά έχουν αφανισθή. Εξηράνθησαν αι άμπελοι και έλλειψεν ο οίνος. Το λάδι ωλιγόστευσεν.

Ιωηλ. 1,11 - ἐξηράνθησαν γεωργοί· θρηνεῖτε, κτήματα, ὑπὲρ πυροῦ καὶ κριθῆς, ὅτι ἀπόλωλε τρυγητὸς ἐξ ἀγροῦ·

Ιωηλ. 1,11 - Οι γεωργοί ομοιάζουν κατάξηροι, διότι έχασαν αγρούς και συγκομιδήν. Θρηνήσατε όλοι δια τα κατεστραμμένα κτήματα, δια την έλλειψιν του σιταριού και της κριθής, διότι κατεστράφη η συγκομιδή των αγρών.

Ιωηλ. 1,12 - ἡ ἄμπελος ἐξηράνθη, καὶ αἱ συκαῖ ὠλιγώθησαν· ῥόα καὶ φοῖνιξ καὶ μῆλον καί πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐξηράνθησαν, ὅτι ᾔσχυναν χαρὰν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ιωηλ. 1,12 - Τα αμπέλια έχουν ξηρανθή, συκιές ολίγες απέμειναν, οι ροδιές και οι φοίνικες, οι μηλιές και όλα τα δένδρα της υπαίθρου είναι ξηρά. Λυπη και κατήφεια διεδέχθη την χαράν των ανθρώπων.

Ιωηλ. 1,13 - περιζώσασθε καὶ κόπτεσθε, οἱ ἱερεῖς, θρηνεῖτε οἱ λειτουργοῦντες θυσιαστηρίῳ· εἰσέλθετε ὑπνώσατε ἐν σάκκοις λειτουργοῦντες Θεῷ, ὅτι ἀπέσχηκεν ἐξ οἴκου Θεοῦ ὑμῶν θυσία καὶ σπονδή.

Ιωηλ. 1,13 - Φορέσατε και ζωσθήτε σάκκινα πένθιμα ενδύματα σεις οι ιερείς, οι υπηρετούντες στο θυσιαστήριον, θρηνήσατε. Εισέλθετε στο δωμάτιόν σας και κοιμηθήτε μέσα εις πενθίμους σάκκους, σεις οι οποίοι υπηρετείτε τον Θεόν. Διότι έχουν πλέον απομακρυνθή και έχουν λείψει ολοτελώς από τον ναόν του Θεού σας θυσίαι και σπονδαί.

Ιωηλ. 1,14 - ἁγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν, συναγάγετε πρεσβυτέρους πάντας κατοικοῦντας γῆν εἰς οἶκον Θεοῦ ὑμῶν καὶ κεκράξετε

πρὸς Κύριον ἐκτενῶς·

Ιωηλ. 1,14 - Κηρύξατε ημέραν νηστείας και εξιλεώσεως, κραυγάσατε προς τον Θεόν ζητούντες θεραπείαν από τα δεινά σας, συγκαλέσατε και συναθροίσατε όλους τους γεροντοτέρους κατοίκους της χώρας σας στον ναόν του Θεού σας. Κράξατε προς τον Κυριον με δέησιν παρατεταμένην και επίμονον.

Ιωηλ. 1,15 - οἴμοι, οἴμοι, οἴμοι εἰς ἡμέραν, ὅτι ἐγγὺς ἡ ἡμέρα Κυρίου καὶ ὡς ταλαιπωρία ἐκ ταλαιπωρίας ἥξει.

Ιωηλ. 1,15 - Αλλοίμονον και τρισαλλοίμονον! Ποίας ημέρας τραγικής συμφοράς ζώμεν! Διότι έφθασε πλέον η φοβερά ημέρα του Κυρίου. Η μία συμφορά έρχεται κατόπιν της άλλης.

Ιωηλ. 1,16 - κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν βρώματα ἐξωλοθρεύθη, ἐξ οἴκου Θεοῦ ὑμῶν εὐφροσύνη καὶ χαρά.

Ιωηλ. 1,16 - Εμπρός από τα μάτια σας καταστρέφονται αι τροφαί, και από τον ναόν του Θεού σας έχει λείψει πλέον ευφροσύνη και χαρά.

Ιωηλ. 1,17 - ἐσκίρτησαν δαμάλεις ἐπὶ ταῖς φάτναις αὐτῶν, ἠφανίσθησαν θησαυροί, κατεσκάφησαν ληνοί, ὅτι ἐξηράνθη σῖτος.

Ιωηλ. 1,17 - Ανήσυχα τα δαμάλια σκιρτούν εις τας φάτνας των δια την έλλειψιν της τροφής. Αι αποθήκαι έχουν καταστραφή, οι ληνοί έχουν κρημνισθή και κατασκαφή, τα σιτηρά έχουν ξηρανθή.

Ιωηλ. 1,18 - τί ἀποθήσομεν ἑαυτοῖς; ἔκλαυσαν βουκόλια βοῶν, ὅτι οὐχ ὑπῆρχε νομὴ αὐτοῖς, καὶ τὰ ποίμνια τῶν προβάτων ἠφανίσθησαν.

Ιωηλ. 1,18 - Τι λοιπόν έχει απομείνει να αποθηκεύσωμεν δια την συντήρησίν μας; Φωνάζουν πένθιμα οι αγέλες των βοϊδιών, διότι δεν υπάρχουν δι' αυτά πλέον βοσκαί. Τα κοπάδια των προβάτων έχουν και αυτά αφανισθή.

Ιωηλ. 1,19 - πρὸς σέ, Κύριε, βοήσομαι, ὅτι πῦρ ἀνήλωσε τὰ ὡραῖα τῆς ἐρήμου, καὶ φλὸξ ἀνῆψε πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ·

Ιωηλ. 1,19 - Προς σέ, Κυριε, εκ βάθους καρδίας θα βοήσω, διότι η φωτιά έχει καταστρέψει όλα τα ωραία των ακατοίκητων περιοχών, φλόγες έχουν ανάψει εις όλα τα δένδρα της υπαίθρου.

Ιωηλ. 1,20 - καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου ἀνέβλεψαν πρὸς σέ, ὅτι ἐξηράνθησαν ἀφέσεις ὑδάτων καὶ πῦρ κατέφαγε τὰ ὡραῖα τῆς ἐρήμου.

Ιωηλ. 1,20 - Και αυτά άκομα τα ζώα των πεδιάδων έχουν ανυψώσει ικετευτικά τα βλέμματα των προς Σέ, διότι εστείρεψαν και αι πηγαί των υδάτων, τα καύματα ωσάν φωτιά έχουν καταφάγει τα ωραία μέρη των ακατοικήτων περιοχών.

ΙΩΗΛ 2

Ιωηλ. 2,1 - Σαλπίσατε σάλπιγγι ἐν Σιών, κηρύξατε ἐν ὄρει ἁγίῳ μου, καὶ συγχυθήτωσαν πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν, διότι πάρεστιν ἡμέρα Κυρίου, ὅτι ἐγγύς,

Ιωηλ. 2,1 - Σαλπίσατε με βροντεράν σάλπιγγα εις την Ιερουσαλήμ δια την επερχομένην φοβεράν τιμωρίαν· βροντοφωνήσατε στο άγιόν μου Ορος· σύγχυσις ας καταλάβη τους κατοίκους της πόλεως, διότι έφθασεν, είναι πλησίον η ημέρα δικαίας ανταποδόσεως εκ μέρους του Κυρίου.

Ιωηλ. 2,2 - ἡμέρα σκότους καὶ γνόφου, ἡμέρα νεφέλης καὶ ὁμίχλης. ὡς ὄρθρος χυθήσεται ἐπὶ τὰ ὄρη λαὸς πολὺς καὶ ἰσχυρός· ὅμοιος αὐτῷ οὐ γέγονεν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ μετ᾿ αὐτὸν οὐ προστεθήσεται ἕως ἐτῶν εἰς γενεὰς γενεῶν.

Ιωηλ. 2,2 - Η ημέρα αυτής είναι σκοτάδι και ζόφος, ημέρα πυκνοσκεπασμένη από σκοτεινά νέφη και ομίχλην. Οπως το γλυκοχάραγμα ξεχύνεται με ταχύτητα εις τα όρη, με την ιδίαν ταχύτητα επέρχονται τα ατελείωτα σμήνη των ακρίδων. Θα ξεχυθή πολύς και ισχυρός πολεμικός λαός. Από τα παλαιότερα χρόνια μέχρι σήμερα δεν υπήρξε παρόμοιος με αυτόν και ούτε θα παρουσιασθή εις τας γενεάς των γενεών του μέλλοντος.

Ιωηλ. 2,3 - τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ πῦρ ἀναλίσκον, καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ ἀναπτομένη φλόξ· ὡς παράδεισος τρυφῆς ἡ γῆ πρὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ τὰ ὄπισθεν αὐτοῦ πεδίον ἀφανισμοῦ, καὶ ἀνασῳζόμενος οὐκ ἔσται αὐτῷ.

Ιωηλ. 2,3 - Εμπρός από τον πολεμικόν στρατόν προπορεύεται καταστρεπτική φωτιά, οπίσω από αυτόν ακολουθούν φλόγες πυρός. Η χώρα, που εκτείνεται εμπρός από αυτόν, πριν την καταλάβη, είναι ωραία ωσάν παράδεισος τρυφής· οπίσω όμως αυτού μετά την διάβασίν του είναι αφανισμέναι, έρημοι πεδιάδες. Κανείς δεν πρόκειται να σωθή από την επιδρομήν αυτού.

Ιωηλ. 2,4 - ὡς ὅρασις ἵππων ἡ ὄψις αὐτῶν, καὶ ὡς ἱππεῖς οὕτως καταδιώξονται·

Ιωηλ. 2,4 - Ωσάν ιππικόν πολέμου ομοιάζουν οι επιδρομείς αυτοί, θα καταδιώκουν με ταχύτητα ωσάν ιππείς εις πόλεμον.

Ιωηλ. 2,5 - ὡς φωνὴ ἁρμάτων ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ἐξαλοῦνται καὶ ὡς φωνὴ φλογὸς πυρὸς κατεσθιούσης καλάμην καὶ ὡς λαὸς πολὺς καὶ ἰσχυρὸς παρατασσόμενος εἰς πόλεμον.

Ιωηλ. 2,5 - Πηδούν από τας κορυφάς των ορέων και δημιουργούν θόρυβον ωσάν τα τρέχοντα πολεμικά άρματα. Ο πολεμικός των θόρυβος ομοιάζει με την βοήν πυρκαϊάς, η οποία κατατρώγει την καλαμιάν. Φαίνεται σαν στρατός πολύς και ισχυρός συντεταγμένος και τρέχων εις πόλεμον.

Ιωηλ. 2,6 - ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ συντριβήσονται λαοί, πᾶν πρόσωπον ὡς πρόσκαυμα χύτρας.

Ιωηλ. 2,6 - Προ της ορμής των συντρίβονται λαοί, φλογίζονται και μαυρίζουν, σαν χύτρα επάνω εις την πυράν, τα πρόσωπα όλων.

Ιωηλ. 2,7 - ὡς μαχηταὶ δραμοῦνται καὶ ὡς ἄνδρες πολεμισταί ἀναβήσονται ἐπὶ τὰ τείχη, καὶ ἕκαστος ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ πορεύσεται, καὶ οὐ μὴ ἐκκλίνουσι τὰς τρίβους αὐτῶν,

Ιωηλ. 2,7 - Τρέχουν ακάθεκτοι σαν μαχηταί, ωσάν έμπειροι πολεμισταί αναβαίνουν επάνω εις τα τείχη. Καθένας από τους πολεμιστάς αυτούς προχωρεί αποφασιστικώς στον δρόμον του· δεν παρεκκλίνουν από την πορείαν των.

Ιωηλ. 2,8 - καὶ ἕκαστος ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ οὐκ ἀφέξεται, καταβαρυνόμενοι ἐν τοῖς ὅπλοις αὐτῶν πορεύσονται καὶ ἐν τοῖς βέλεσιν αὐτῶν πεσοῦνται καὶ οὐ μὴ συντελεσθῶσι.

Ιωηλ. 2,8 - Κανείς δεν απομακρύνεται από τον συνάδελφόν του, αποτελούν συμπαγές σώμα πορεύονται φορτωμένοι τα όπλα των. Προχωρούν σταθερά, έστω και αν μερικοί πέσουν κτυπημένοι από τα όπλα των ανθρώπων. Αυτό δεν θα ελαττώση αισθητώς τον αριθμόν των· είναι πολυάριθμοι.

Ιωηλ. 2,9 - τῆς πόλεως ἐπιλήψονται καὶ ἐπὶ τῶν τειχέων δραμοῦνται καὶ ἐπὶ τὰς οἰκίας ἀναβήσονται καὶ διὰ θυρίδων εἰσελεύσονται ὡς κλέπται.

Ιωηλ. 2,9 - Κυριεύουν την πόλιν, τρέχουν επάνω εις τα τείχη, ανεβαίνουν εις τας οικίας και εισέρχονται εις αυτάς από τα παράθυρα ωσάν κλέπται.

Ιωηλ. 2,10 - πρὸ προσώπου αὐτῶν συγχυθήσεται ἡ γῆ καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καὶ τὰ ἄστρα δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν.

Ιωηλ. 2,10 - Κατά την επιδρομήν των σύγχυσις απλώνεται εις την γην, συγκλονίζονται οι ουρανοί, σκοτίζονται ο ήλιος και η σελήνη, σβήνει το φέγγος των αστέρων.

Ιωηλ. 2,11 - καὶ Κύριος δώσει φωνὴν αὐτοῦ πρὸ προσώπου δυνάμεως αὐτοῦ, ὅτι πολλή ἐστι σφόδρα ἡ παρεμβολὴ αὐτοῦ, ὅτι ἰσχυρὰ ἔργα λόγων αὐτοῦ· διότι μεγάλη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἐπιφανὴς σφόδρα, καὶ τίς ἔσται ἱκανὸς αὐτῇ;

Ιωηλ. 2,11 - Ο Κυριος ισχυράν θα αφήση την φωνήν εμπρός στον πολεμικόν αυτόν στρατόν, διότι το στρατόπεδον αυτών είναι πολύ μεγάλο και ισχυρόν, αλλά και τα έργα, που διατάσσει ο Θεός, είναι πάντοτε ισχυρά. Μεγάλη είναι όντως η ημέρα του Κυρίου, ολοφάνερη και τρομερά. Ποίος είναι ικανός να αντισταθή εις αυτήν;

Ιωηλ. 2,12 - καὶ νῦν λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν· ἐπιστράφητε πρός με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν καὶ ἐν νηστείᾳ καὶ ἐν κλαυθμῷ καὶ ἐν κοπετῷ·

Ιωηλ. 2,12 - Και τώρα, λέγει προς σας Κυριος ο Θεός σας· επιστρέψατε εν μετανοία προς εμέ με όλην σας την καρδίαν, με νηστείαν, με θρήνους και κοπετούς.

Ιωηλ. 2,13 - καὶ διαῤῥήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν καὶ ἐπιστράφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστί, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις.

Ιωηλ. 2,13 - Σχίσατε τας καρδίας από τον πόνον της μετανοίας και την συναίσθησιν της ενόχης σας, και όχι τα ενδύματά σας. Επιστρέψατε προς Κυριον τον Θεόν σας, διότι αυτός είναι ελεήμων και οικτίρμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, λυπούμενος δια τας παρανομίας των ανθρώπων και μεταβάλλων γνώμην ως προς τας τιμωρίας των αμαρτωλών.

Ιωηλ. 2,14 - τίς οἶδεν εἰ ἐπιστρέψει καὶ μετανοήσει καὶ ὑπολείψεται ὀπίσω αὐτοῦ εὐλογίαν καὶ θυσίαν καὶ σπονδὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν;

Ιωηλ. 2,14 - Και ποιός γνωρίζει, μήπως και εις την περίστασιν αυτήν αλλάξη γνώμην ο Κυριος, επιστρέψη με στοργήν προς σας και αποστείλη την ευλογίαν του εις την χώραν μας, ώστε να προσφέρετε προς Κυριον τον Θεόν σας ευπρόσδεκτον θυσίαν και σπονδήν;

Ιωηλ. 2,15 - σαλπίσατε σάλπιγγι ἐν Σιών, ἁγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν,

Ιωηλ. 2,15 - Σαλπίσατε με την ιεράν σάλπιγγα εις την Σιών, αφιερώσατε ημέραν νηστείας, αναγγείλατε με τον κήρυκα ευλαβή λιτανείαν.

Ιωηλ. 2,16 - συναγάγετε λαόν, ἁγιάσατε ἐκκλησίαν, ἐκλέξασθε πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαστούς, ἐξελθέτω νυμφίος ἐκ τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ καὶ νύμφη ἐκ τοῦ παστοῦ αὐτῆς.

Ιωηλ. 2,16 - Συναθροίσατε τον λαόν εις ιεράν συγκέντρωσιν, εκλέξατε πρεσβυτέρους ως άρχοντάς σας, συγκεντρώσατε και αυτά ακόμη τα νήπια, που θηλάζουν τους μητρικούς μαστούς· ας εξέλθη ο νεόνυμφος από τον νυμφικόν θάλαμον και η νεόνυμφος από τον νυμφικόν κοιτώνα.

Ιωηλ. 2,17 - ἀνὰ μέσον τῆς κρηπῖδος τοῦ θυσιαστηρίου κλαύσονται οἱ ἱερεῖς οἱ λειτουργοῦντες τῷ Κυρίῳ καὶ ἐροῦσι· φεῖσαι, Κύριε, τοῦ λαοῦ σου καὶ μὴ δῷς τὴν κληρονομίαν σου εἰς ὄνειδος τοῦ κατάρξαι αὐτῶν ἔθνη, ὅπως μὴ εἴπωσιν ἐν τοῖ ἔθνεσι· ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν; -

Ιωηλ. 2,17 - Γυρω από την βάσιν του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων θα κλαύσουν οι ιερείς, οι λειτουργίί του Κυρίου, και θα είπουν· “Σπλαγχνίσου και λυπήσου, Κυριε, τον λαόν σου και μη παραδώσης την ιδικήν σου κληρονομίαν στον εξευτελισμόν αυτόν, να κυριαρχήσουν δηλαδή επάνω εις αυτήν ειδωλολατρικοί λαοί, δια να μη είπουν τα έθνη· Που είναι, λοιπόν, ο Θεός των;”

Ιωηλ. 2,18 - Καὶ ἐζήλωσε Κύριος τὴν γῆν αὐτοῦ καὶ ἐφείσατο τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Ιωηλ. 2,18 - Ο Κυριος με αγίαν και θερμήν αγάπην ηγάπησε την χώραν του και ελυπήθη τον λαόν του.

Ιωηλ. 2,19 - καὶ ἀπεκρίθη Κύριος καὶ εἶπε τῷ λαῷ αὐτοῦ· ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω ὑμῖν τὸν σῖτον καὶ τὸν οἶνον καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ ἐμπλησθήσεσθε αὐτῶν, καὶ οὐ δώσω ὑμᾶς οὐκέτι εἰς ὀνειδισμὸν ἐν τοῖς ἔθνεσι·

Ιωηλ. 2,19 - Ο Κυριος απήντησεν εις τας δεήσστου λαού του και είπεν· “ιδού εγώ θα στείλω προς σας πλουσίαν ευφορίαν, σίτον και οίνον και έλαιον. Θα χορτάσετε από αυτά και δεν θα επιτρέψω καταισχύνην και εξευτελισμόν εκ μέρους των ειδωλολατρών.

Ιωηλ. 2,20 - καὶ τὸν ἀπὸ Βοῤῥᾶ ἐκδιώξω ἀφ᾿ ὑμῶν καὶ ἐξώσω αὐτὸν εἰς γῆν ἄνυδρον καὶ ἀφανιῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην, καὶ ἀναβήσεται ἡ σαπρία αὐτοῦ, καὶ ἀναβήσεται ὁ βρόμος αὐτοῦ, ὅτι ἐμεγάλυνε τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ιωηλ. 2,20 - Εγώ θα εκδιώξω εκ της χώρας σας τον από βορρά επιδραμόντα εναντίον σας εχθρόν, θα τον απωθήσω εις περιοχήν άνυδρον και άγονον, θα εξαφανίσω τα προπορευόμενα τμήματά του μέσα εις την Νεκράν Θαλασσαν, τα δε ακολουθούντα τμήματα θα τα καταποντίσω εις την Μεσόγειον. Η δυσωδία από την αποσύνθεσιν των πτωμάτων του θα πλημμυρίση τον αέρα. Και ταύτα, διότι υπερηφανεύθη δια τα κατορθώματά του”.

Ιωηλ. 2,21 - θάρσει, γῆ, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι.

Ιωηλ. 2,21 - Εχε, λοιπόν, θάρρος χώρα του Ισραήλ, χαίρε και ευφραίνου, διότι ο Κυριος μεγάλα και θαυμαστά έργα έκαμε δια σέ.

Ιωηλ. 2,22 - θαρσεῖτε, κτήνη τοῦ πεδίου, ὅτι βεβλάστηκε τὰ πεδία τῆς ἐρήμου, ὅτι ξύλον ἤνεγκε τὸν καρπὸν αὐτοῦ, συκῆ καὶ ἄμπελος ἔδωκαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν.

Ιωηλ. 2,22 - Και σεις ακόμη τα ζώα της υπαίθρου παρέτε θάρρος, διότι αι έρημοι και ξηραί πεδιάδες εβλάστησαν πλούσιον χόρτον, τα δένδρα εκαρποφόρησαν, η συκή και η άμπελος έδωσαν τα προϊόντα των.

Ιωηλ. 2,23 - καὶ τὰ τέκνα Σιών, χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ τῷ Κυρίῳ Θεῷ ὑμῶν, διότι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα εἰς δικαιοσύνην καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον καθὼς ἔμπροσθεν.

Ιωηλ. 2,23 - Τέκνα της Ιερουσαλήμ, χαρήτε και ευφρανθήτε δια τον Θεόν σας, διότι σας έδωκε τροφάς, όπως αυτός έκρινεν. Αυτός θα στείλη, όπως και προηγουμένως, βροχήν πρώϊμον και όψιμον, βροχήν στον κατάλληλον καιρόν.

Ιωηλ. 2,24 - καὶ πλησθήσονται αἱ ἅλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου.

Ιωηλ. 2,24 - Θα γεμίσουν τα αλώνια σας από άφθονον σίτον, θα υπερεκχειλίζουν τα κελλάρια σας από οίνον και έλαιον.

Ιωηλ. 2,25 - καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρὶς καὶ ὁ βροῦχος καὶ ἡ ἐρυσίβη καὶ ἡ κάμπη, ἡ δύναμίς μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς.

Ιωηλ. 2,25 - Θα ανταποδώσω εις σας πλούσια τα προϊόντα αντί εκείνων τα οποία είχε κατά τα προηγούμενα έτη καταφάγει η ακρίς και ο βρούχος, το μεγάλο αυτό στράτευμά μου, το οποίον εγώ έστειλα εναντίον σας προς παιδαγωγικήν τιμωρίαν σας.

Ιωηλ. 2,26 - καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες καὶ ἐμπλησθήσεσθε καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ἃ ἐποίησε μεθ᾿ ὑμῶν εἰς θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῇ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα·

Ιωηλ. 2,26 - Θα φάγετέ με το παραπάνω, θα χορτάσετε και θα δοξάσετε το όνομα Κυρίου του Θεού σας, ο οποίος επραγματοποίησε προς σας τα θαυμαστά αυτά έργα. Ποτέ δε στο μέλλον δεν θα καταισχυνθή ο λαός μου.

Ιωηλ. 2,27 - καὶ ἐπιγνώσεσθε ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγώ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ, καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῶσιν ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιωηλ. 2,27 - Θα γνωρίσετε έτσι καλά και θα μάθετε ότι εγώ είμαι εν μέσω του ισραηλιτικού λαού· εγώ ο Κυριος και Θεός σας, και δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού. Δεν θα καταισχυνθή ποτέ πλέον στον αιώνα ο λαός μου.

ΙΩΗΛ 3

Ιωηλ. 3,1 - Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα καὶ ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται·

Ιωηλ. 3,1 - Μετά ταύτα θα έλθη εποχή, λέγει ο Κυριος, κατά την οποίαν θα χύσω πλουσίως τας δωρεάς και τα χαρίσματα του Πνεύματός μου εις κάθε άνθρωπον και θα προφητεύσουν οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας. Οι γεροντότεροι από σας θα ίδουν και θα λάβουν αποκαλύψεις δια μέσου ενυπνίων, οι δε νεώτεροι κατά την ηλικίαν θα ίδουν εν πλήρει εγρηγόρσει αποκαλυπτικά οράματα.

Ιωηλ. 3,2 - καὶ ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου.

Ιωηλ. 3,2 - Επίσης θα χύσω πλουσίας τας δωρεάς του Πνεύματός μου κατά την ημέραν εκείνην στους δούλους και εις τας δούλας μου.

Ιωηλ. 3,3 - καὶ δώσω τέρατα ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ·

Ιωηλ. 3,3 - Θα παραχωρήσω δε κατόπιν να γίνουν τρομερά σημεία στον ουρανόν και την γην. Εις την γην θα γίνουν αιματηροί πόλεμοι, πυρκαϊαί και καπνοί από τας καιομένας πόλεις.

Ιωηλ. 3,4 - ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα πρὶν ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ.

Ιωηλ. 3,4 - Ο ήλιος θα χάση το φως του και θα μεταστραφή εις σκότος και η σελήνη θα γίνη κόκκινη, όπως το αίμα, πριν έλθη η μεγάλη και επιφανής ημέρα του Κυρίου.

Ιωηλ. 3,5 - καὶ ἔσται, πᾶς, ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται· ὅτι ἐν τῷ ὄρει Σιὼν καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἔσται ἀνασῳζόμενος, καθότι εἶπε Κύριος, καὶ εὐαγγελιζόμενοι, οὓς Κύριος προσκέκληται.

Ιωηλ. 3,5 - Τοτε καθένας, ο οποίος θα επικαλεσθή το όναμα του Κυρίου, θα σωθή. Εις το όρος Σιών, εις την Ιερουσαλήμ, θα υπάρχουν οι σωσμένοι, όπως ακριβώς είπεν ο Κυριος. Θα υπάρχουν επίσης ευαγγελισταί και κήρυκες, τους οποίους θα έχη καλέσει ο Κυριος, δια να κηρύξουν την σώζουσαν αλήθειαν στους λαούς.

ΙΩΗΛ 4

Ιωηλ. 4,1 - Ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅταν ἐπιστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα καὶ Ἱερουσαλήμ,

Ιωηλ. 4,1 - Ιδού, κατά τας ημέρας της μεγάλης κοσμοϊστορικής εκείνης εποχής, θα επαναφέρω τους αιχμαλώτους της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ από τον τόπον της εξορίας των.

Ιωηλ. 4,2 - καὶ συνάξω πάντα τὰ ἔθνη καὶ κατάξω αὐτὰ εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφὰτ καὶ διακριθήσομαι πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μου καὶ τῆς κληρονομίας μου Ἰσραήλ, οἳ διεσπάρησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι· καὶ τὴν γῆν μου καταδιείλαντο

Ιωηλ. 4,2 - Θα συγκεντρώσω όλα τα έθνη, θα τα καταβιβάσω εις την κοιλάδα του Ιωσαφάτ. Εκεί θα κάμω κρίσιν εναντίον αυτών υπέρ του ισραηλιτικού μου λαού και της ιδιαιτέρας αυτής κληρονομίας μου, των Ισραηλιτών, οι οποίοι έχουν διασπαρή μεταξύ των ειδωλολατρικών λαών. Θα κρίνω και θα δικάσω τα έθνη, διότι διεμοιράσθησαν μεταξύ των την χώραν του λαού μου.

Ιωηλ. 4,3 - καὶ ἐπὶ τὸν λαόν μου ἔβαλον κλήρους καὶ ἔδωκαν τὰ παιδάρια πόρναις καὶ τὰ κοράσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου καὶ ἔπινον.

Ιωηλ. 4,3 - Δια την διανομήν των αιχμαλώτων του λαού μου έβελαν κλήρους μεταξύ των. Παρέδωκαν τα παιδάρια εις τας πόρνας, τα δε κοράσια

επωλούσαν αντί ελαχίστου οίνου, τον οποίον και έπιναν δια να μεθούν.

Ιωηλ. 4,4 - καὶ τί ὑμεῖς ἐμοί, Τύρος καὶ Σιδὼν καὶ πᾶσα Γαλιλαία ἀλλοφύλων; μὴ ἀνταπόδομα ὑμεῖς ἀνταποδίδοτέ μοι; ἢ μνησικακεῖτε ὑμεῖς ἐπ᾿ ἐμοὶ ὀξέως; καὶ ταχέως ἀνταποδώσω τὸ ἀνταπόδομα ὑμῶν εἰς κεφαλὰς ὑμῶν,

Ιωηλ. 4,4 - Και τι είσθε σεις ενώπιόν μου, Τυρος, Σιδών και όλη η Γαλιλαία των αλλοεθνών και αλλοθρήσκων; Μηπως, τυχόν, και θέλετε να ανταποδώσετε εις εμέ όσα κατά την δικαιοσύνην μου έκαμα προς σας; Η μήπως σεις μνησικακήτε με δριμύτητα εναντίον μου; Πολύ σύντομα θα ανταποδώσω και θα ρίψω επάνω εις τας κεφαλάς σας το κακόν, το οποίον εκάματε στον λαόν μου.

Ιωηλ. 4,5 - ἀνθ᾿ ὧν τὸ ἀργύριόν μου καὶ τὸ χρυσίον μου ἐλάβετε καὶ τὰ ἐπίλεκτά μου τὰ καλὰ εἰσηνέγκατε εἰς τοὺς ναοὺς ὑμῶν

Ιωηλ. 4,5 - Διότι σεις διηρπάσατε το αργύριον και το χρυσίον του λαού μου και τα άλλα πολύτιμα αντικείμενα, τα εφέρατε και τα ετοποθετήσατε στους ειδωλολατρικούς ναούς σας.

Ιωηλ. 4,6 - καὶ τοὺς υἱοὺς Ἰούδα καὶ τοὺς υἱοὺς Ἱερουσαλὴμ ἀπέδοσθε τοῖς υἱοῖς τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἐξώσητε αὐτοὺς ἐκ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

Ιωηλ. 4,6 - Τους ανθρώπους της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ τους επωλήσατε στους Ελληνας και τους απεδιώξατε από τα όρια της χώρας των.

Ιωηλ. 4,7 - καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐξεγείρω αὐτοὺς ἐκ τοῦ τόπου, οὗ ἀπέδοσθε αὐτοὺς ἐκεῖ, καὶ ἀνταποδώσω τὸ ἀνταπόδομα ὑμῶν εἰς κεφαλὰς ὑμῶν

Ιωηλ. 4,7 - Ιδού όμως ότι εγώ θα επαναφέρω αυτούς από τον τόπον της εξορίας των, όπου σστους είχατε πωλήσει και θα ανταποδώσω και θα ρίψω επάνω εις τας κεφαλάς σας την τιμωρίαν, που σας πρέπει.

Ιωηλ. 4,8 - καὶ ἀποδώσομαι τοὺς υἱοὺς ὑμῶν καὶ τὰς θυγατέρας ὑμῶν εἰς χεῖρας τῶν υἱῶν Ἰούδα, καὶ ἀποδώσονται αὐτοὺς εἰς αἰχμαλωσίαν εἰς ἔθνος μακρὰν ἀπέχον, ὅτι Κύριος ἐλάλησε. -

Ιωηλ. 4,8 - Τους υιούς και τας θυγατέρας σας θα παραδώσω εις τα χέρια των Ιουδαίων, οι οποίοι και θα τους πωλήσουν ως αιχμαλώτους εις έθνος απομεμακρυσμένον· διότι ο Κυριος ωμίλησε και έτσι θα γίνη.

Ιωηλ. 4,9 - Κηρύξατε ταῦτα ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἁγιάσατε πόλεμον, ἐξεγείρατε τούς μαχητάς, προσαγάγετε καὶ ἀναβαίνετε, πάντες ἄνδρες πολεμισταί.

Ιωηλ. 4,9 - Αναγγείλατε αυτά εις όλα τα έθνη, κηρύξατε και αναλάβετε ιερόν πόλεμον. Εξεγείρατε και ενθουσιάσατε τους μαχητάς αυτού. Οδηγήσατε όλους εις την μάχην. Ολοι οι εμπειροπόλεμοι άνδρες ας αναβούν, δια να λάβουν μέρος στον πόλεμον αυτόν.

Ιωηλ. 4,10 - συγκόψατε τὰ ἄροτρα ὑμῶν εἰς ῥομφαίας καὶ τὰ δρέπανα ὑμῶν εἰς σειρομάστας· ὁ ἀδύνατος λεγέτω ὅτι ἰσχύω ἐγώ.

Ιωηλ. 4,10 - Κοψτε τα άροτρά σας και μεταβάλετέ τα εις ρομφαίας και τα δρέπανά σας εις λόγχας με άγκιστρα και όποιος τυχόν είναι αδύνατος, ας ενθαρρύνη τον εαυτόν του λέγων· έχω και εγώ δύναμιν.

Ιωηλ. 4,11 - συναθροίζεσθε καὶ εἰσπορεύεσθε, πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν, καὶ συνάχθητε ἐκεῖ· ὁ πρᾳΰς ἔστω μαχητής.

Ιωηλ. 4,11 - Συγκεντρωθήτε και εισέλθετε στον αγώνα. Ολα τα έθνη είναι γύρω σας. Συγκεντρωθήτε εκεί και αυτός ακόμη ο πράος και ήρεμος ας αναδειχθή πολεμιστής.

Ιωηλ. 4,12 - ἐξεγειρέσθωσαν καὶ ἀναβαινέτωσαν πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ, διότι ἐκεῖ καθιῶ τοῦ διακρῖναι πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν.

Ιωηλ. 4,12 - Ας εγερθούν και ας αναβούν όλα τα έθνη εις την κοιλάδα του Ιωσαφάτ, διότι εκεί εγώ θα στήσω το δικαστήριόν μου, δια να κρίνω και δικάσω όλα τα γύρω έθνη.

Ιωηλ. 4,13 - ἐξαποστείλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός· εἰσπορεύεσθε, πατεῖτε, διότι πλήρης ἡ ληνός· ὑπερεκχεῖτε τὰ ὑπολήνια, ὅτι πεπλήθυνται τὰ κακὰ αὐτῶν.

Ιωηλ. 4,13 - Αποστείλατε τα δρέπανά σας, διότι έφθασεν ο καιρός, που θα θερισθούν οι εχθροί μου. Εισέλθετε στον ληνόν και πατείτε ωσάν σταφύλια τους εχθρούς σας, διότι είναι γεμάτος ο ληνός από αυτούς. Τα κάτω από τον ληνόν εγέμισαν οίνον, από το αίμα δηλαδή των εχθρών, διότι αι κακίαι αυτών έχουν πληθυνθή.

Ιωηλ. 4,14 - ἦχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης.

Ιωηλ. 4,14 - Ηχοι αντήχησαν και διεβοήθησαν εις την κοιλάδα αυτήν της δίκης, διότι πλησιάζει πλέον η ημέρα, που θα κρίνη ο Κυριος τα έθνη εις την κοιλάδα αυτήν.

Ιωηλ. 4,15 - ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καὶ οἱ ἀστέρες δύσουσι φέγγος αὐτῶν.

Ιωηλ. 4,15 - Ο ήλιος και η σελήνη, τα δύο αυτά φωτεινά σώματα, θα σκοτισθούν, το δε φεγγοβόλημα των αστέρων θα σβήση.

Ιωηλ. 4,16 - ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιὼν ἀνακεκράξεται καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ, καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ.

Ιωηλ. 4,16 - Ο Κυριος όμως θα κράξη από την Σιών, θα φωνάξη από την Ιερουσαλήμ και θα σεισθή ο ουρανός και η γη. Αλλά μέσα στον συγκλονισμόν αυτόν θα λυπηθή τον λαόν του και θα ενισχύση τους Ισραηλίτας.

Ιωηλ. 4,17 - καὶ ἐπιγνώσεσθε, διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ὁ κατασκηνῶν ἐν Σιὼν ὄρει ἁγίῳ μου· καὶ ἔσται Ἱερουσαλὴμ ἁγία, καὶ ἀλλογενεῖς οὐ διελεύσονται δι᾿ αὐτῆς οὐκέτι.

Ιωηλ. 4,17 - Τοτε θα μάθετε καλά ότι ίεγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας, ο οποίος έχω κατασκηνώσει εις την Σιών, στο άγιον αυτό όρος της Ιερουσαλήμ. Τοτε η Ιερουσαλήμ θα γίνη αγία. Οι αλλοεθνείς και οι αλλόθρησκοι δεν θα πατούν πλέον εκεί.

Ιωηλ. 4,18 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀποσταλάξει τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ οἱ βουνοὶ ῥυήσονται γάλα, καὶ πᾶσαι αἱ ἀφέσεις Ἰούδα ῥυήσονται ὕδατα, καὶ πηγὴ ἐξ οἴκου Κυρίου ἐξελεύσεται καὶ ποτιεῖ τὸν χειμάῤῥουν τῶν σχοίνων.

Ιωηλ. 4,18 - Κατά την εποχήν εκείνην, εις την νέαν κατάστασιν των πραγμάτων, τα όρη θα τρέχουν γλυκό μέλι και από τους λόφους θα τρέχη άφθονον γάλα, όλαι δε αι πηγαί θα αναβλύζουν άφθονα ύδατα. Πηγή θα αναβλύζη από τον ναόν του Κυρίου, τα νερά της θα φθάνουν και θα ποτίζουν και αυτόν ακόμη τον μακρυνόν και ξηρόν χείμαρρον των Σχοίνων.

Ιωηλ. 4,19 - Αἴγυπτος εἰς ἀφανισμὸν ἔσται, καὶ ἡ Ἰδουμαία εἰς πεδίον ἀφανισμοῦ ἔσται ἐξ ἀδικιῶν υἱῶν Ἰούδα, ἀνθ᾿ ὧν ἐξέχεαν αἷμα δίκαιον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν.

Ιωηλ. 4,19 - Η Αίγυπτος θα εξαφανισθή και η Ιδουμαία θα γίνη πεδιάς ερημώσεως εξ αιτίας των αδικιών της εναντίον της φυλής Ιούδα, διότι τα δύο αυτά έθνη έχυσαν αθώον αίμα εις την χώραν του Ιούδα.

Ιωηλ. 4,20 - ἡ δὲ Ἰουδαία εἰς τὸν αἰῶνα κατοικηθήσεται καὶ Ἱερουσαλὴμ εἰς γενεὰς γενεῶν.

Ιωηλ. 4,20 - Η Ιουδαία όμως θα κατοικηθή αιωνίως και η Ιερουσαλήμ από γενεάς εις γενεάν.

Ιωηλ. 4,21 - καὶ ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτῶν καὶ οὐ μὴ ἀθωώσω, καὶ Κύριος κατασκηνώσει ἐν Σιών.

Ιωηλ. 4,21 - Εγώ θα τιμωρήσω τα έθνη δια το αίμα το αθώον, που έχυσαν. Δεν θα τους αθωώσω. Εις δε την Σιών θα κατοικήση δια παντός ο Κυριος.

ΟΒΔΙΟΥ

ΟΒΔΙΟΥ 1

Οβ. 1,1 - Ὅρασις Ὀβδιού. Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῇ Ἰδουμαίᾳ· ἀκοὴν ἤκουσα παρὰ Κυρίου, καὶ περιοχὴν εἰς τὰ ἔθνη ἐξαπέστειλεν. ἀνάστητε, καὶ ἐξαναστῶμεν ἐπ᾿ αὐτὴν εἰς πόλεμον.

Οβ. 1,1 - Οραμα του Οβδιού. Αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον της Ιδουμαίας. Εγώ ήκουσα αυτήν την πληροφορίαν από τον Κυριον, ότι εξαπέστειλεν εις τα γύρω έθνη πολεμικήν εξέγερσιν κατά της Ιδουμαίας, ώστε να λέγουν αυτά το ένα προς το άλλο. “Σηκωθήτε, ας ξεσηκωθώμεν όλοι εις πόλεμον εναντίον της Ιδουμαίας”.

Οβ. 1,2 - ἰδοὺ ὀλιγοστὸν δέδωκά σε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἠτιμωμένος εἶ σὺ σφόδρα.

Οβ. 1,2 - Εξ άλλου ο ίδιος ο Θεός λέγει κατά της Ιδουμαίας· “Ιδού, θα σε καταστήσω πολύ μικρόν και άσημον έθνος μεταξύ των άλλων εθνών. Θα γίνης λαός πολύ εξευτελισμένος και περιφρονημένος.

Οβ. 1,3 - ὑπερηφανία τῆς καρδίας σου ἐπῇρέ σε κατασκηνοῦντα ἐν ταῖς ὀπαῖς τῶν πετρῶν, ὑψῶν κατοικίαν αὐτοῦ, λέγων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· τίς κατάξει με ἐπὶ τὴν γῆν;

Οβ. 1,3 - Η υπερηφάνεια της καρδίας σου σε έκαμε να φρονής πολύ υψηλά δια τον εαυτόν σου, επειδή κατοικείς εις τας φάραγγας και τα σπήλαια των ορέων, εις απορθήτους τάχα περιοχάς. Εχεις κτίσει τας κατοικίας σου εις πολύ ύψος, πιστεύεις ότι είσαι λαός ισχυρός και ανίκητος και λέγεις εσωτερικώς· Ποιός θα μπορέση να με καταβιβάση εις την γην;

Οβ. 1,4 - ἐὰν μετεωρισθῇς ὡς ἀετὸς καὶ ἐὰν ἀνὰ μέσον τῶν ἄστρων θῇς νοσσιάν σου, ἐκεῖθεν κατάξω σε, λέγει Κύριος.

Οβ. 1,4 - Και εάν ακόμη πετάξης εις μεγάλα ύψη ωσάν τον αετόν, και εάν στήσης την φωλεάν σου υψηλά ανάμεσα στους αστέρας, από εκεί θα σε καταρρίψω και θα σε καταβιβάσω, λέγει ο Κυριος.

Οβ. 1,5 - εἰ κλέπται εἰσῆλθον πρός σε ἢ λῃσταὶ νυκτός, ποῦ ἂν ἀπεῤῥίφης; οὐκ ἂν ἔκλεψαν τὰ ἱκανὰ ἑαυτοῖς; καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρὸς σέ, οὐκ ἂν ὑπελίποντο ἐπιφυλλίδα;

Οβ. 1,5 - Εάν κλέπται η λησταί εν καιρώ νυκτός εισήρχοντο εις την οικίαν σου, που θα ερρίπτεσο δια να προφυλαχθής από εκείνους; Εκείνοι τότε δεν θα έκλεπτον όλα, όσα ενόμιζαν, ότι τους εχρειάζοντο; Και εάν τρυγηταί εισήρχοντο εις την άμπελόν σου δεν θα άφηναν και μερικά τσαμπίδια, υπολείμματα του τρυγητού των; Εις την Ιδουμαίαν όμως η λεηλασία και η καταστροφή θα είναι πλήρης.

Οβ. 1,6 - πῶς ἐξηρευνήθη Ἠσαῦ καὶ κατελήφθη τὰ κεκρυμμένα αὐτοῦ;

Οβ. 1,6 - Πως η Ιδουμαία ηρευνήθη συστηματικά και με προσοχήν εκ μέρους του εχθρού, και όλαι αι κρύπται αυτής, όπου υπήρχαν οι θησαυροί ανεκαλύφθησαν;

Οβ. 1,7 - ἕως τῶν ὁρίων ἐξαπέστειλάν σε πάντες οἱ ἄνδρες τῆς διαθήκης σου, ἀντέστησάν σοι, ἠδυνάσθησαν πρός σε ἄνδρες εἰρηνικοί σου, ἔθηκαν ἔνεδρα ὑποκάτω σου, οὐκ ἔστι σύνεσις αὐτοῖς.

Οβ. 1,7 - Ολαι αι πόλεις, με τας οποίας είχε συνάψει συμμαχίαν, σε απέπεμψαν κενήν έως εις τα σύνορά σου. Ηρνήθησαν να σου δώσουν βοήθειαν. Επί πλέον οι φίλοι σου αντέστησαν εναντίον σου, εκυριάρχησαν εις βάρος σου, έστησαν ενέδραν κάτω από τα πόδια σου. Δεν υπάρχει εις αυτούς φρόνησις.

Οβ. 1,8 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος, ἀπολῶ σοφοὺς ἐκ τῆς Ἰδουμαίας καὶ σύνεσιν ἐξ ὄρους Ἡσαῦ·

Οβ. 1,8 - Κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της δικαίας τιμωρίας, λέγει ο Κυριος, θα εξαφανίσω τους σοφούς από την Ιδουμαίαν και τους συνετούς από την ορεινήν περιοχήν του Ησαύ.

Οβ. 1,9 - καὶ πτοηθήσονται οἱ μαχηταί σου οἱ ἐκ Θαιμάν, ὅπως ἐξαρθῇ ἄνθρωπος ἐξ ὄρους Ἡσαῦ

Οβ. 1,9 - Οι υπερασιτισταί σου οι από την Θαιμάν θα καταληφθούν από φόβον και τρόμον· δεν θα αντισταθούν στους εχθρούς, δια να εξολοθρευθούν ετσι όλοι οι άνθρωποι των ορέων της Ιδουμαίας.

Οβ. 1,10 - διὰ τὴν σφαγὴν καὶ τὴν ἀσέβειαν τὴν εἰς τὸν ἀδελφόν σου Ἰακώβ, καὶ καλύψει σε αἰσχύνη καὶ ἐξαρθήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.

Οβ. 1,10 - Τούτο δε εξ αιτίας της ασεβείας σου και της αδίκου σφαγής των αδελφών σου, των απογόνων του Ιακώβ. Τοτε θα σε σκεπάση εντροπή και θα εξολοθρευθής εις αιώνας αιώνων.

Οβ. 1,11 - Ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας ἀντέστης ἐξεναντίας ἐν ἡμέραις αἰχμαλωτευόντων ἀλλογενῶν δύναμιν αὐτοῦ καὶ ἀλλότριοι εἰσῆλθον εἰς πύλας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἔβαλον κλήρους, καὶ σὺ ἦς ὡς εἷς ἐξ αὐτῶν.

Οβ. 1,11 - Διέπραξες φοβερά εγκλήματα από την ημέραν, κατά την οποίαν εστάθης πολέμιος εναντίον της Ιουδαίας. Κατά τας ημέρας, δηλαδή, κατά τας οποίας αλλοεθνείς ηχμαλώτευσαν αυτήν και ελεηλάτησαν τα πλούτη της και οι ξένοι εισήλθον εις τας πύλας της Ιουδαίας και έβαλαν κλήρους, δια να διανείμουν μεταξύ των τα λάφυρα της Ιερουσαλήμ. Και συ υπήρξες ενας από τους εχθρούς της Ιουδαίας.

Οβ. 1,12 - καὶ μὴ ἐπίδῃς ἡμέραν ἀδελφοῦ σου ἐν ἡμέρᾳ ἀλλοτρίων καὶ μὴ ἐπιχαρῇς ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰούδα ἐν ἡμέρᾳ ἀπωλείας αὐτῶν καὶ μὴ μεγαλοῤῥημονήσῃς ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως,

Οβ. 1,12 - Δεν έπρεπε με χαιρεκακίαν να ίδης την τρομεράν δια τους αδελφούς σου ημέραν, την ημέραν του ολέθρου των από τους ξένους λαούς.

Δεν έπρεπε να χαιρεκακήσης δια τους Ιουδαίους κατά την ημέραν της καταστροφής των και να μη κομπάζης κατά την ημέραν, που οι αδελφοί σου υφίσταντο τας φοβεράς θλίψεις.

Οβ. 1,13 - μηδὲ εἰσέλθῃς εἰς πύλας λαῶν ἐν ἡμέρᾳ πόνων αὐτῶν, μηδὲ ἐπίδῃς καὶ σὺ τὴν συναγωγὴν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ὀλέθρου αὐτῶν καὶ μὴ συνεπιθῇ ἐπὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἀπωλείας αὐτῶν.

Οβ. 1,13 - Δεν έπρεπε να εισέλθης εις την χώραν των Ιουδαίων, μαζή με τους ξένους επιδρομείς, κατά την ημέραν της δυστυχίας των αδελφών σου, ούτε να ίδης με ευχαρίστησιν και συ την υπό των εχθρών κατά την ημέραν του εξολοθρεμού συγκέντρωσίν των. Ούτε και να επιτεθής μαζή με τους εχθρούς εναντίον του στρατού των Ιουδαίων κατά την ημέραν της καταστροφής των.

Οβ. 1,14 - μηδὲ ἐπιστῇς ἐπὶ τὰς διεκβολὰς αὐτῶν τοῦ ἐξολοθρεῦσαι τοὺς ἀνασῳζομένους αὐτῶν, μηδὲ συγκλείσῃς τοὺς φεύγοντας ἐξ αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Οβ. 1,14 - Ούτε να σταθής στους δρόμους της διαφυγής των και να εξολοθρεύσης εκείνους, που κατώρθωναν να σωθούν από τους εχθρούς, ούτε δε να περικυκλώσης και να συλλάβης τους φεύγοντας κατά την ημέραν της θλίψεώς των”.

Οβ. 1,15 - διότι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· ὃν τρόπον ἐποίησας, οὕτως ἔσται σοι· τὸ ἀνταπόδομά σου ἀνταποδοθήσεται εἰς κεφαλήν σου.

Οβ. 1,15 - Διότι πλησιάζει η ημέρα του Κυρίου, κατά την οποίαν θα εκδηλωθή η οργή του εναντίον όλων των εθνών. Οπως συ, Ιδουμαία, έκαμες εναντίον της Ιουδαίας, έτσι θα γίνη και εναντίον σου εκ μέρους εχθρών. Το κακόν, που έκαμες στους Ιουδαίους, θα πέση εις την κεφαλήν σου.

Οβ. 1,16 - διότι ὃν τρόπον ἔπιες ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου, πίονται πάντα τὰ ἔθνη οἶνον· πίονται καὶ καταβήσονται καὶ ἔσονται καθὼς οὐχ ὑπάρχοντες.

Οβ. 1,16 - Διότι, όπως συ, ευφραινομένη δια την καταστροφήν των αδελφών σου, έπιες οίνον στο όρος το άγιόν μου, όπου ο ναός, έτσι και συ και όλα τα άλλα έθνη θα πίετε τον οίνον της οργής του Κυρίου. Θα πίουν και θα συντριβούν από την οργήν του Κυρίου. Θα αφανισθούν και θα γίνουν ως εάν ποτέ δεν υπήρξαν.

Οβ. 1,17 - Ἐν δὲ τῷ ὄρει Σιὼν ἔσται ἡ σωτηρία, καὶ ἔσται ἅγιον· καὶ κατακληρονομήσουσιν ὁ οἶκος Ἰακὼβ τοὺς κατακληρονομήσαντας αὐτούς.

Οβ. 1,17 - Εις το όρος όμως Σιών θα υπάρξη σωτηρία. Ο τόπος εκείνος θα είναι άγιος και αφιερωμένος εις εμέ. Οι απόγονοι του Ιακώβ θα καταλάβουν και θα κληρονομήσουν εκείνους, οι οποίοι τους είχαν προηγουμένως υποδουλώσει.

Οβ. 1,18 - καὶ ἔσται ὁ οἶκος Ἰακὼβ πῦρ, ὁ δὲ οἶκος Ἰωσὴφ φλόξ, ὁ δὲ οἶκος Ἡσαῦ εἰς καλάμην, καὶ ἐκκαυθήσονται εἰς αὐτοὺς καὶ καταφάγονται αὐτούς, καὶ οὐκ ἔσται πυροφόρος ἐν τῷ οἴκῳ Ἡσαῦ, διότι Κύριος ἐλάλησε.

Οβ. 1,18 - Με ορμητική φωτιά θα ομοιάζουν οι Ιουδαίοι τότε. Καταστρεπτικήν δύναμιν φλογών θα έχουν οι απόγονοι του Ιωσήφ. Οι δε Ιδουμαίοι θα είναι σαν την καλαμιά. Οι Ιουδαίοι και οι Ισραηλίται θα τους καταφάγουν, θα τους εξολοθρεύσουν. Κανείς από τους απογόνους του Ησαύ δεν θα έχη φλόγα αντιστάσεως, διότι ο Κυριος ωμίλησε.

Οβ. 1,19 - καὶ κατακληρονομήσουσιν οἱ ἐν Ναγὲβ τὸ ὄρος τὸ Ἡσαῦ καὶ οἱ ἐν τῇ Σεφηλὰ τοὺς ἀλλοφύλους καὶ κατακληρονομήσουσι τὸ ὄρος Ἐφραὶμ καὶ τὸ πεδίον Σαμαρείας καὶ Βενιαμὶν καὶ τὴν Γαλααδῖτιν.

Οβ. 1,19 - Τοτε οι Ιουδαίοι, που κατοικούν εις Ναγέβ, την μεσημβρινήν δηλαδή Ιουδαίαν, θα καταλάβουν και θα κληρονομήσουν ως ιδικήν των την ορεινήν περιοχήν της Ιδουμαίας, οι δε Ιουδαίοι, που κατοικούν εις την πεδιάδα Σεφηλά, θα καταλάβουν και θα κληρονομήσουν τους Φιλισταίους. Οι Ισραηλίται θα καταλάβουν και θα κληρονομήσουν την ορεινήν περιοχήν Εφραίμ, όπως επίσης την πεδιάδα της Σαμαρείας. Οι δε απόγονοι του Βενιαμίν θα καταλάβουν την περιοχήν Γαλαάδ.

Οβ. 1,20 - καὶ τῆς μετοικεσίας ἡ ἀρχὴ αὕτη· τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ γῆ τῶν Χαναναίων ἕως Σαρεπτῶν καὶ ἡ μετοικεσία Ἱερουσαλὴμ ἕως Ἐφραθά, καὶ κληρονομήσουσι τὰς πόλεις τοῦ Ναγέβ.

Οβ. 1,20 - Η αρχή του επαναπατρισμού των αιχμαλώτων Ισραηλιτών θα είναι αυτή· οι Ισραηλίται θα υποτάξουν και θα καταλάβουν την γην Χαναάν έως εις τα Σαρεπτα. Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, που επιστρέφουν από την αιχμαλωσίαν, θα φθάσουν μέχρι Εφραθά και θα κληρονομήσουν τας πόλεις της περιοχής Ναγέβ.

Οβ. 1,21 - καὶ ἀναβήσονται ἀνασῳζόμενοι ἐξ ὄρους Σιὼν τοῦ ἐκδικῆσαι τὸ ὄρος Ἡσαῦ, καὶ ἔσται τῷ Κυρίῳ ἡ βασιλεία.

Οβ. 1,21 - Λυτρωμένοι και σωσμένοι από την αιχμαλωσίαν οι άνδρες του ιουδαϊκού λαού, θα εξορμήσουν από το όρος Σιών, δια να τιμωρήσουν την ορεινήν περιοχήν της Ιδουμαίας. Η δε βασιλεία αυτή, θα είναι βασιλεία του Κυρίου.

ΙΩΝΑΣ

ΙΩΝΑΣ 1

Ιων. 1,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν τὸν τοῦ Ἀμαθὶ λέγων·
Ιων. 1,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς τον Ιωνάν, τον υιόν του Αμαθί, και του είπε.
Ιων. 1,2 - ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Νινευὴ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ, ὅτι ἀνέβη ἡ κραυγὴ τῆς κακίας αὐτῆς πρός με.
Ιων. 1,2 - "Σηκω και πήγαινε εις την Νινευή, την πόλιν την μεγάλην, και κήρυξε στους κατοίκους της, ότι κραυγαλέα η κακία των έφθασεν έως εις εμέ, και ήλθε πλέον η στιγμή της καταστροφής των".
Ιων. 1,3 - καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς τοῦ φυγεῖν εἰς Θαρσὶς ἐκ προσώπου Κυρίου καὶ κατέβη εἰς Ἰόππην καὶ εὗρε πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσὶς καὶ ἔδωκε τὸν ναῦλον αὐτοῦ καὶ ἐνέβη εἰς αὐτὸ τοῦ πλεῦσαι μετ᾿ αὐτῶν εἰς Θαρσὶς ἐκ προσώπου Κυρίου.
Ιων. 1,3 - Ο Ιωνάς δυσφορών δια την εντολήν, που έλαβε, εσηκώθη, δια να φύγη μακράν από την παρουσίαν του Κυρίου εις Θαρσίς. Κατέβη λοιπόν εις Ιόππην και ευρήκε πλοίον έτοιμον να πλεύση εις Θαρσίς. Εδωκε το ναύλον του, εισήλθεν εις αυτό, δια να ταξιδεύση μέ τους άλλους εις Θαρσίς και να φύγη μακράν από το πρόσωπον του Κυρίου.
Ιων. 1,4 - καὶ Κύριος ἐξήγειρε πνεῦμα μέγα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο κλύδων μέγας ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε τοῦ συντριβῆναι.
Ιων. 1,4 - Ο Κυριος όμως εσήκωσεν ισχυρόν άνεμον εις την θάλασσαν, έγινε μεγάλη τρικυμία και το πλοίον εκινδύνευε να συντριβή από τα κύματα.
Ιων. 1,5 - καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ναυτικοὶ καὶ ἀνεβόησαν ἕκαστος πρὸς τὸ θεὸν αὐτοῦ καὶ ἐκβολὴν ἐποιήσαντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ κουφισθῆναι ἀπ᾿ αὐτῶν. Ἰωνᾶς δὲ κατέβη εἰς τὴν κοίλην τοῦ πλοίου καὶ ἐκάθευδε καὶ ἔῤῥεγχε.
Ιων. 1,5 - Οι ναυτικοί εφοβήθησαν και όλοι με μεγάλην φωνήν προσηύχοντο ο καθένας στον Θεόν του. Ερριψαν εις την θάλασσαν διάφορα αντικείμενα, δια να ελαφρώση το πλοίον από το βάρος των. Ο δε Ιωνάς εν τω μεταξύ είχε κατεβή στο αμπάρι του πλοίου, εκοιμάτο βαθέως και ερροχάλιζε.
Ιων. 1,6 - καὶ προσῆλθε πρὸς αὐτὸν ὁ πρωρεὺς καὶ εἶπεν αὐτῷ· τί σὺ ῥέγχεις; ἀνάστα καὶ ἐπικαλοῦ τὸν Θεόν σου, ὅπως διασώσῃ ὁ Θεὸς ἡμᾶς καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα.
Ιων. 1,6 - Επλησίασε προς αυτόν ο πιλότος και του είπε· "τι συ ροχαλίζεις; Σηκω επάνω, παρακάλει και συ τον Θεόν σου να μας σώση και

να μη χαθώμεν”.
Ιων. 1,7 - καὶ εἶπεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· δεῦτε βάλωμεν κλήρους καὶ ἐπιγνῶμεν τίνος ἕνεκεν ἡ κακία αὕτη ἐστὶν ἐν ἡμῖν; καὶ ἔβαλον κλήρους, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ἰωνᾶν.
Ιων. 1,7 - Επειδή όμώς παρά τας προσευχάς των η τρικυμία εξακολουθούσεν απειλητική, οι εν τω πλοίω ναυτικοί είπαν ο ένας προς τον άλλον· “ελάτε να βάλωμεν κλήρους και να μάθωμεν εξ αιτίας τίνος μας ευρήκεν αυτή η ταλαιπωρία”. Εβαλαν, λοιπόν, κλήρους και ο κλήρος έπεσεν στον Ιωνάν.
Ιων. 1,8 - καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· ἀπάγγειλον ἡμῖν τίνος ἕνεκεν ἡ κακία αὕτη ἐστὶν ἐν ἡμῖν; τίς σου ἡ ἐργασία ἐστί; καὶ πόθεν ἔρχῃ, καὶ τοῦ πορεύῃ, καὶ ἐκ ποίας χώρας καὶ ἐκ ποίου λαοῦ εἶ σύ;
Ιων. 1,8 - Οι άλλοι είπαν τότε προς αυτόν· “ειπέ μας, ποιά είναι η αιτία, δια την οποίαν μας ευρήκεν η μεγάλη αυτή τρικυμία, ποιά είναι η εργασία σου; Από που έρχεσαι και που πηγαίνεις; Από ποίαν χώραν κατάγεσαι και εις ποίον λαόν ανήκεις;”
Ιων. 1,9 - καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· δοῦλος Κυρίου εἰμὶ ἐγὼ καὶ τὸν Κύριον Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐγὼ σέβομαι, ὃς ἐποίησε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν.
Ιων. 1,9 - Απήντησε προς αυτούς ο Ιωνάς και είπεν· “εγώ είμαι δούλος του Κυρίου, σέβομαι και λατρεύω τον Κυριον και Θεόν του ουρανού αυτόν, ο οποίος εδημιούργησε την θάλασσαν και την ξηράν”.
Ιων. 1,10 - καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβον μέγαν καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· τί τοῦτο ἐποίησας; διότι ἔγνωσαν οἱ ἄνδρες, ὅτι ἐκ προσώπου Κυρίου ἦν φεύγων, ὅτι ἀπήγγειλεν αὐτοῖς.
Ιων. 1,10 - Οι άνθρωποι του πλοίου εφοβήθησαν πολύ και είπαν προς αυτόν· “διατί, λοιπόν, διέπραξες αυτήν την παρακοήν απέναντι του Κυρίου σου;” Διότι όλοι έμαθαν ότι ο Ιωνάς έφευγε μακράν από τον Κυριον, όπως ο ίδιος είχεν ομολογήσει εις αυτούς.
Ιων. 1,11 - καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· τί ποιήσομέν σοι καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ᾿ ἡμῶν; ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο καὶ ἐξήγειρε μᾶλλον κλύδωνα.
Ιων. 1,11 - Τοτε εκείνοι του είπαν· “τι πρέπει τώρα να κάμωμεν εις σέ, δια να εξευμενισθή ο Θεός σου και σταματήση αυτή η θαλασσοταραχή, η εναντίον μας;” Διότι η τρικυμία εγίνετο ολοένα αγριωτέρα και εδυνάμωνε συνεχώς περισσότερον εις φοβερόν κλύδωνα.
Ιων. 1,12 - καὶ εἶπεν Ἰωνᾶς πρὸς αὐτούς· ἄρατέ με καὶ ἐμβάλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ᾿ ὑμῶν· διότι ἔγνωκα ἐγὼ ὅτι δι᾿ ἐμὲ ὁ κλύδων ὁ μέγας οὗτος ἐφ᾿ ὑμᾶς ἐστι.
Ιων. 1,12 - Είπε τότε προς αυτούς ο Ιωνάς· “πάρετέ με και ρίψατέ με εις την θάλασσαν και θα γαληνεύση η τρικυμία. Διότι εγώ είδα και επείσθην, ότι εξ αιτίας μου εξέσπασεν εναντίον σας η μεγάλη αυτή τρικυμία”.

Ιων. 1,13 - καὶ παρεβιάζοντο οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς τὴν γῆν καὶ οὐκ ἠδύναντο, ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο καὶ ἐξηγείρετο μᾶλλον ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιων. 1,13 - Οι ναυτικοί κατέβαλον μεγάλας προσπαθείας να επιστρέψουν κάπου και προσορμισθούν προς την ξηράν. Αλλά δεν ημπόρεσαν, διότι η τρικυμία ολοένα εμεγάλωνε και τεράστια κύματα εξεγείροντο εναντίον των.

Ιων. 1,14 - καὶ ἀνεβόησαν πρὸς Κύριον καὶ εἶπαν· μηδαμῶς, Κύριε, μὴ ἀπολώμεθα ἕνεκεν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ μὴ δῷς ἐφ᾿ ἡμᾶς αἷμα δίκαιον, διότι σύ, Κύριε, ὃν τρόπον ἐβούλου, πεποίηκας.

Ιων. 1,14 - Οι ναυτιτκοί έκραξαν με θερμήν προσευχήν προς τον Κυριον και είπαν· “κατ' ουδένα λόγον και τρόπον, Κυριε, δεν πρέπει να χαθώμεν όλοι εξ αιτίας του ενός τούτου ανθρώπου. Και μη θελήσης να μας τιμωρήσης ως χύνοντας αίμα αθώον, επειδή θα ρίψωμεν αυτόν εις την θάλασσαν, διότι συ, Κυριε, όπως ηθέλησες έτσι και έκαμες”.

Ιων. 1,15 - καὶ ἔλαβον τὸν Ἰωνᾶν καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔστη ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ σάλου αὐτῆς.

Ιων. 1,15 - Επήραν τότε τον Ιωνάν και τον έρριψαν εις την θάλασσαν. Αμέσως δε εσταμάτησεν η τρικυμία από την θάλασσαν.

Ιων. 1,16 - καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβῳ μεγάλῳ τὸν Κύριον καὶ ἔθησαν θυσίαν τῷ Κυρίῳ καὶ ηὔξαντο τὰς εὐχάς.

Ιων. 1,16 - Οι άνδρες, που υπήρχαν στο πλοίον, κατελήφθησαν από μεγάλον φόβον απέναντι του Κυρίου, προσέφεραν θυσίαν στον Κυριον και έκαμαν διάφορα τάματα.

ΙΩΝΑΣ 2

Ιων. 2,1 - Καὶ προσέταξε Κύριος κήτει μεγάλῳ καταπιεῖν τὸν Ἰωνᾶν· καὶ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας.

Ιων. 2,1 - Ο Κυριος διέταξε τότε ένα μεγάλο θαλάσσιον κήτος να καταπίη τον Ιωνάν. Και ο Ιωνάς ευρέθη τότε και έμεινεν εις την κοιλίαν του κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας,

Ιων. 2,2 - καὶ προσηύξατο Ἰωνᾶς πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κήτους

Ιων. 2,2 - Προσηυχήθη δε ο Ιωνάς προς τον Κυριον τον Θεόν του από την κοιλίαν του κήτους

Ιων. 2,3 - καὶ εἶπεν· Ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου· ἐκ κοιλίας ᾅδου κραυγῆς μου ἤκουσας φωνῆς μου.

Ιων. 2,3 - και είπεν· “εν τη θλίψει μου εβόησα προς Κυριον τον Θεόν μου και ήκουσε την προσευχήν μου. Από την κοιλίαν του άδου, όπου

ευρισκόμην, συ, Κυριε, ήκουσες και εδέχθης την μεγαλόφωνον προσευχήν μου.

Ιων. 2,4 - ἀπέῤῥιψάς με εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ ποταμοὶ ἐκύκλωσάν με· πάντες οἱ μετεωρισμοί σου καὶ τὰ κύματά σου ἐπ᾿ ἐμὲ διῆλθον.

Ιων. 2,4 - Συ με έρριψες εις τας πλέον βαθείας περιοχάς της θαλάσσης. Ρεύματα πολλά με περιεκύκλωσαν, μεγάλα τα κύματά σου επερνούσαν από επάνω μου.

Ιων. 2,5 - καὶ ἐγὼ εἶπα· ἀπῶσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου· ἆρα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου;

Ιων. 2,5 - Και εγώ τότε, συναισθανόμενος το σφάλμα μου, είπα κατατρομαγμένος· Εχω, λοιπόν, απορριφθή μακράν από τα μάτια του. Αραγε θα αξιωθώ να ίδω άλλην μίαν φοράν τον άγιόν σου ναόν;

Ιων. 2,6 - περιεχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς, ἄβυσσος ἐκύκλωσέ με ἐσχάτη, ἔδυ ἡ κεφαλή μου εἰς σχισμὰς ὀρέων.

Ιων. 2,6 - Ολόγυρά μου απειλητικά κατά της ζωής μου περιεχύθησαν τα ύδατα της θαλάσσης. Μέγας ωκεανός με έχει κυκλώσει. Η κεφαλή μου εβυθίσθη εις σχισμάς υποθαλασσίων ορέων.

Ιων. 2,7 - κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι, καὶ ἀναβήτω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωή μου, πρὸς σὲ Κύριε ὁ Θεός μου.

Ιων. 2,7 - Κατέβηκα εις τα κατώτερα μέρη της γης, τα αιώνια κλειδία της με κρατούν τώρα υπό την κατοχήν των. Ω Κυριε, ας απαλλαγή τώρα από αυτόν τον κίνδυνον της φθοράς η ζωη μου και ας επανέλθω ενώπιόν σου ευπειθής και υπάκουος.

Ιων. 2,8 - ἐν τῷ ἐκλείπειν ἀπ᾿ ἐμοῦ τὴν ψυχήν μου τοῦ Κυρίου ἐμνήσθην, καὶ ἔλθοι πρὸς σὲ ἡ προσευχή μου εἰς ναὸν τὸ ἅγιόν σου.

Ιων. 2,8 - Τωρα, που φεύγει πλέον από εμέ η ψυχή μου και σβήνει η ζωη μου, ενεθυμήθην τον Κυριον. Είθε να φθάση η προσευχή μου προς σε στον άγιόν σου ναόν.

Ιων. 2,9 - φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ ἔλεον αὐτῶν ἐγκατέλιπον.

Ιων. 2,9 - Οσοι τιμούν και προσκυνούν τα μάταια και ψευδή είδωλα, εγκαταλείπουν και χάνουν το έλεος του Κυρίου.

Ιων. 2,10 - ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως καὶ ἐξομολογήσεως θύσω σοι, ὅσα ηὐξάμην ἀποδώσω σοι εἰς σωτηρίαν μου τῷ Κυρίῳ.

Ιων. 2,10 - Εγώ όμως με φωνήν αίνων και δοξολογίας θα προσφέρω εις σε θυσίαν. Θα προσφέρω προς σε τον Κυριον μου, όσα έχω τάξει, δια να μου στείλης σωτηρίαν”.

Ιων. 2,11 - Καὶ προσέταξε Κύριος τῷ κήτει, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἰωνᾶν ἐπὶ τὴν ξηράν.

Ιων. 2,11 - Ο Κυριος διέταξε το θαλάσσιον κήτος και έβγαλε τον Ιωνάν εις την ξηράν.

ΙΩΝΑΣ 3

Ιων. 3,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν ἐκ δευτέρου λέγων·
Ιων. 3,1 - Ο Κυριος ωμίλησε δια δευτέραν φοράν στον Ιωνάν και του είπε·
Ιων. 3,2 - ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Νινευὴ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ κήρυγμα τὸ ἔμπροσθεν, ὃ ἐγὼ ἐλάλησα πρός σε.
Ιων. 3,2 - "Σηκω και πήγαινε εις την Νινευή, την μεγάλην αυτήν πόλιν, και κήρυξε εις αυτήν το ίδιο μήνυμα, το οποίον εγώ προηγουμένως είχα είπει προς σέ".
Ιων. 3,3 - καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς καὶ ἐπορεύθη εἰς Νινευή, καθὰ ἐλάλησε Κύριος· ἡ δὲ Νινευὴ ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ ὡσεὶ πορείας ὁδοῦ τριῶν ἡμερῶν.
Ιων. 3,3 - Η Νινευή ήτο πόλις μεγάλη ενώπιον του Θεού. Τρεις ημέραι εχρειάζοντο, δια να την διασχίση κανείς.
Ιων. 3,4 - καὶ ἤρξατο Ἰωνᾶς τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν ὡσεὶ πορείαν ἡμέρας μιᾶς καὶ ἐκήρυξε καὶ εἶπεν· ἔτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευὴ καταστραφήσεται.
Ιων. 3,4 - Ο Ιωνάς εισήλθεν εις την πόλιν και ήρχισε το έργον του. Περιήλθεν επί μίαν ημέραν την πόλιν και εκήρυττε λέγων· "τρεις ακόμη ημέραι και η Νινευή θα καταστραφή".
Ιων. 3,5 - καὶ ἐπίστευσαν οἱ ἄνδρες Νινευὴ τῷ Θεῷ καὶ ἐκήρυξαν νηστείαν καὶ ἐνεδύσαντο σάκκους ἀπὸ μεγάλου αὐτῶν ἕως μικροῦ αὐτῶν.
Ιων. 3,5 - Ολοι οι κάτοικοι της Νινευή επίστευσαν εις τον Θεόν και στο μήνυμά του. Δια κήρυκος δε ανήγγειλαν γενικήν νηστείαν, εφόρεσαν σάκκους ως ενδύματα εις ένδειξιν του πένθους της μετανοίας των, από τον μικρόν έως τον μεγάλον.
Ιων. 3,6 - καὶ ἤγγισεν ὁ λόγος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Νινευή, καὶ ἐξανέστη ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ καὶ περιείλετο τὴν στολὴν αὐτοῦ ἀφ᾿ ἑαυτοῦ καὶ περιεβάλετο σάκκον καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ σποδοῦ.
Ιων. 3,6 - Το γεγονός περιήλθεν εις γνώσιν του βασιλέως της Νινευή. Ηγέρθη και αυτός από τον θρόνον του, αφήρεσε την βασιλικήν στολήν από επάνω του, εφόρεσεν ένα ένδυμα σάκκινον εις ένδειξιν μετανοίας και εκάθησεν επάνω εις στάκτην.
Ιων. 3,7 - καὶ ἐκηρύχθη καὶ ἐῤῥέθη ἐν τῇ Νινευὴ παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ παρὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ λέγων· οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτήνη καὶ οἱ βόες καὶ τὰ πρόβατα μὴ γευσάσθωσαν μηδὲ νεμέσθωσαν μηδὲ ὕδωρ πιέτωσαν.
Ιων. 3,7 - Δια κήρυκος δε εγνωστοποιήθη και ελέχθη εις την Νινευή η απόφασις του βασιλέως και των αρχόντων αυτού. "Ανθρωποι και βόϊδια και

πρόβατα και όλα τα άλλα ζώα ας μη γευθούν τροφήν, ας μη βοσκήσουν, ας μη πίουν νερό”.

Ιων. 3,8 - καὶ περιεβάλλοντο σάκκους οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτήνη, καὶ ἀνεβόησαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκτενῶς· καὶ ἀπέστρεψαν ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἀδικίας τῆς ἐν χερσὶν αὐτῶν λέγοντες·

Ιων. 3,8 - Οι άνθρωποι περιεβλήθησαν σάκκινα ενδύματα, εφόρεσαν ίδια ενδύματα εις τα κτήνη των και με μεγάλην φωνήν απηύθυναν εκτενή μετά πίστεως προσευχήν προς τον Θεόν. Ο καθένας από αυτούς μετενόησε και επεστράφη από τον αμαρτωλόν τρόπον της ζωής του και από όλας τας αδικίας, τα οποίας διέπραττον αι χείρες των και έλεγαν·

Ιων. 3,9 - τίς οἶδεν εἰ μετανοήσει ὁ Θεὸς καὶ ἀποστρέψει ἐξ ὀργῆς θυμοῦ αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα;

Ιων. 3,9 - “ποιός γνωρίζει, μήπως ο Θεός αλλάξη γνώμην και απομακρύνη τον θυμόν και την οργήν του, ώστε να μη καταστραφώμεν”!

Ιων. 3,10 - καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, καὶ μετενόησεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ᾗ ἐλάλησε τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐποίησε.

Ιων. 3,10 - Ο Θεός είδε τα έργα αυτών και την ειλικρινή των μετάνοιαν, ότι δηλαδή επήραν την απόφασιν και απεμακρύνθησαν από τους αμαρτωλος δρόμους της ζωής των, και ήλλαξεν ο Θεός απόφασιν δια την τιμωρίαν, την οποίαν είχεν αναγγείλει ότι θα αποστείλη εναντίον των, και δεν την επραγματοποίησε.

ΙΩΝΑΣ 4

Ιων. 4,1 - Καὶ ἐλυπήθη Ἰωνᾶς λύπην μεγάλην καὶ συνεχύθη,

Ιων. 4,1 - Ο Ιωνάς ελυπήθη παρά πολύ, ανεστατώθη ολόκληρος.

Ιων. 4,2 - καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον καὶ εἶπεν· Ὦ Κύριε, οὐχ οὗτοι οἱ λόγοι μου ἔτι ὄντος μου ἐν τῇ γῇ μου; διὰ τοῦτο προέφθασα τοῦ φυγεῖν εἰς Θαρσίς, διότι ἔγνων ὅτι σὺ ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις.

Ιων. 4,2 - Προσηυχήθη δε προς τον Κυριον παραπονούμενος και είπεν· “Ω Κυριε, αυτοί δεν είναι οι λόγοι, δια τους οποίους, όταν εγώ ήμουνα εις την χώραν μου, και δεν ήθελα να σε υπακούσω; Δια τούτο επήρα την απόφασιν να φύγω εις Θαρσίς, διότι εγνώριζα ότι συ είσαι ελεήμων και οικτίρμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και μετανοείς προκειμένου να επιβάλης τιμωρίας στους ανθρώπους δια τας κακίας των.

Ιων. 4,3 - καὶ νῦν, δέσποτα Κύριε, λάβε τὴν ψυχήν μου ἀπ᾽ ἐμοῦ, ὅτι καλὸν τὸ ἀποθανεῖν με μᾶλλον, ἢ ζῆν με.

Ιων. 4,3 - Και τώρα, Κυριε, πάρε πλέον την ζωήν μου, διότι δι' εμέ προτιμότερον είναι να αποθάνω παρά να ζω”.

Ιων. 4,4 - καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἰωνᾶν· εἰ σφόδρα λελύπησαι σύ;

Ιων. 4,4 - Ο Κυριος απήντησε προς τον Ιωνάν· “τόσον πολύ λοιπόν έχεις λυπηθή συ;”

Ιων. 4,5 - καὶ ἐξῆλθεν Ἰωνᾶς ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι τῆς πόλεως· καὶ ἐποίησεν ἑαυτῷ ἐκεῖ σκηνὴν καὶ ἐκάθητο ὑποκάτω αὐτῆς, ἕως οὗ ἀπίδῃ τί ἔσται τῇ πόλει.

Ιων. 4,5 - Ο Ιωνάς εβγήκεν από την πόλιν, την Νινευή, εκάθισεν εις ένα λόφον απέναντι από την πόλιν. Εκεί κατεσκεύασε δια τον εαυτόν του μίαν καλύβην και εκάθητο υποκάτω από αυτήν, έως ότου ίδη τι επί τέλους θα συμβή εις την πόλιν.

Ιων. 4,6 - καὶ προσέταξε Κύριος ὁ Θεὸς κολοκύνθῃ, καὶ ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ Ἰωνᾶ τοῦ εἶναι σκιὰν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ σκιάζειν αὐτῷ ἀπὸ τῶν κακῶν αὐτοῦ. καὶ ἐχάρη Ἰωνᾶς ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ χαρὰν μεγάλην.

Ιων. 4,6 - Ο δε Κυριος διέταξε μίαν κολοκύνθην να φυτρώση· και αυτή εφύτρωσεν αμέσως, εμεγάλωσεν, ανέβη επάνω από την κεφαλήν του Ιωνά, ώστε να κρατή σκιαν επάνω από την κεφαλήν του και να τον προφυλάσση από το καύμα των ηλιακών ακτίνων. Ο Ιωνάς εχάρη χαράν μεγάλην δια την κολοκύνθην.

Ιων. 4,7 - καὶ προσέταξεν ὁ Θεὸς σκώληκι ἑωθινῇ τῇ ἐπαύριον, καὶ ἐπάταξε τὴν κολοκύνθαν, καὶ ἀπεξηράνθη.

Ιων. 4,7 - Την πρωΐαν της επομένης ημέρας διέταξεν ο Θεός ένα σκώληκα και κατέφαγεν εις την ρίζαν την κολοκύνθην, και αυτή εξηράνθη.

Ιων. 4,8 - καὶ ἐγένετο ἅμα τῷ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον καὶ προσέταξεν ὁ Θεὸς πνεύματι καύσωνι συγκαίοντι, καὶ ἐπάταξεν ὁ ἥλιος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ ὠλιγοψύχησε καὶ ἐπελέγετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ εἶπε· καλόν μοι ἀποθανεῖν με ἢ ζῆν.

Ιων. 4,8 - Μετά την ανατολήν του ηλίου, διέταξεν ο Θεός να πνεύση ένας πολύ καυστικός άνεμος. Αι ηλιακαί ακτίνες εκτύπησαν την κεφαλήν του Ιωνά, ωλιγοψύχησεν ο Ιωνάς, έχασε το θάρρος δια την ζωήν του και είπε· “προτιμότερον είναι δι' εμέ να αποθάνω παρά να ζω”.

Ιων. 4,9 - καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Ἰωνᾶν· εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ; καὶ εἶπε· σφόδρα λελύπημαι ἐγὼ ἕως θανάτου.

Ιων. 4,9 - Είπε τότε ο Θεός προς τον Ιωνάν· “πράγματι, τόσον πολύ συ ελυπήθης δια την κολοκύνθην;” Ο Ιωνάς απήντησε· “πάρα πολύ έχω λυπηθή μέχρι θανάτου”.

Ιων. 4,10 - καὶ εἶπε Κύριος· σὺ ἐφείσω ὑπὲρ τῆς κολοκύνθης, ὑπὲρ ἧς οὐκ ἐκακοπάθησας ἐπ᾿ αὐτὴν οὐδὲ ἐξέθρεψας αὐτήν, ἣ ἐγενήθη ὑπὸ

νύκτα καὶ ὑπὸ νύκτα ἀπώλετο.

Ιων. 4,10 - Ο Κυριος του είπε· “συ ελυπήθης δια μίαν κολοκύνθην, δια την οποίαν δεν εκοπίασες και την οποίαν δεν έθρεψες. Αυτή εφύτρωσε μίαν νύκτα και την άλλην νύκτα εχάθη.

Ιων. 4,11 - ἐγὼ δὲ οὐ φείσομαι ὑπὲρ Νινευὴ τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἐν ᾗ κατοικοῦσι πλείους ἢ δώδεκα μυριάδες ἀνθρώπων, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν δεξιὰν αὐτῶν ἢ ἀριστερὰν αὐτῶν, καὶ κτήνη πολλά;

Ιων. 4,11 - Εγώ δεν έπρεπε να λυπηθώ δια την μεγάλην πόλιν την Νινευή, εις την οποίαν, έκτος των ωρίμων κατά την ηλικίαν ανθρώπων, κατοικούν και περισσότερα από εκατόν είκοσι χιλιάδες νήπια, που δεν μπορούν να διακρίνουν το δεξί των χέρι από το αριστερόν των, όπως επίσης και ζώα πολλά;”

ΝΑΟΥΜ

ΝΑΟΥΜ 1

Ναουμ. 1,1 - Λῆμμα Νινευή, βιβλίον ὁράσεως Ναοὺμ τοῦ Ἐλκεσαίου.
Ναουμ. 1,1 - Απειλῇ παρά Θεού κατά της Νινευή, όπως αυτήπεριέχεται στο βιβλίον της οράσεως Ναούμ του Ελκεσαίου.
Ναουμ. 1,2 - Θεὸς ζηλωτὴς καὶ ἐκδικῶν Κύριος, ἐκδικῶν Κύριος μετὰ θυμοῦ, ἐκδικῶν Κύριος τοὺς ὑπεναντίους αὐτοῦ, καὶ ἐξαίρων αὐτὸς τούς ἐχθροὺς αὐτοῦ.
Ναουμ. 1,2 - Ο Κυριος είναι Θεός ζηλότυπος και τιμωρός του κακού. Τιμωρεί ο Κυριος με θυμόν, τιμωρεί τους αντιτιθεμένους προς αυτόν και εξολοθρεύει τους εχθρούς του.
Ναουμ. 1,3 - Κύριος μακρόθυμος, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ ἀθῷον οὐκ ἀθῳώσει Κύριος. ἐν συντελείᾳ καὶ ἐν συσσεισμῷ ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, καὶ νεφέλαι κονιορτὸς ποδῶν αὐτοῦ.
Ναουμ. 1,3 - Είναι όμως ο Κυριος και μακρόθυμος. Αλλά και η τιμωρός δύναμίς του είναι μεγάλη. Και εις αυτόν ακόμη τον αθώον θα εύρη κάποιαν ενοχήν, δια να του αποστείλη την ανάλογον τιμωρίαν. Πολύ περισσότερον θα τιμωρήση τον αμαρτωλόν. Μέσα εις θύελλαν και σεισμόν πορεύεται ο Κυριος. Νέφη κονιορτού σηκώνονται οπίσω από τα πόδια του.
Ναουμ. 1,4 - ἀπειλῶν θαλάσσῃ καὶ ξηραίνων αὐτὴν καὶ πάντας τοὺς ποταμοὺς ἐξερημῶν· ὠλιγώθη ἡ Βασανῖτις καὶ ὁ Κάρμηλος, καὶ τὰ ἐξανθοῦντα τοῦ Λιβάνου ἐξέλιπε.
Ναουμ. 1,4 - Ο Κυριος απειλεί την θάλασσαν και την ξηραίνει, τους ποταμούς και τους κάνει ερήμους από νερά και ανθρώπους. Εμπρός εις την δικαίαν οργήν του ωλιγόστευσεν η χώρα Βασάν και το όρος Καρμηλος. Εχάθηκεν η πλουσία βλάστησις του όρους Λιβάνου.
Ναουμ. 1,5 - τὰ ὄρη ἐσείσθησαν ἀπ᾿ αὐτοῦ, καὶ οἱ βουνοὶ ἐσαλεύθησαν· καὶ ἀνεστάλη ἡ γῆ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ ἡ σύμπασα καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.
Ναουμ. 1,5 - Εσείσθησαν ενώπιάν του τα όρη και συνεκλονίσθησαν τα βουνά, ολόκληρος η γη κατεπτοημένη συνεστάλη ενώπιόν του και όλοι οι κάτοικοί της.
Ναουμ. 1,6 - ἀπὸ προσώπου ὀργῆς αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται; καὶ τίς ἀντιστήσεται ἐν ὀργῇ θυμοῦ αὐτοῦ; ὁ θυμὸς αὐτοῦ τήκει ἀρχάς, καὶ αἱ πέτραι διεθρύβησαν ἀπ᾿ αὐτοῦ.
Ναουμ. 1,6 - Ποιός, λοιπόν, ημπορεί να υπομείνη και να ανθέξη ενώπιον της οργής του; Ποιός δύναται να αντισταθή εις την έκρηξιν της οργής του

θυμού του; Ο θυμός του λυώνει και τα πανύψηλα όρη. Τα βουνά θρυμματίζονται και μεταβάλλονται εις συντρίμμια ενωπιόν του.

Ναουμ. 1,7 - χρηστὸς Κύριος τοῖς ὑπομένουσιν αὐτὸν ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως καὶ γινώσκων τοὺς εὐλαβουμένους αὐτόν·

Ναουμ. 1,7 - Αλλά είναι ο Κυριος αγαθός και ευεργετικός δι' εκείνους, οι οποίοι μένουν κοντά του κατά τας ημέρας των θλίψεών των. Γνωρίζει ο Κυριος και περιβάλλει με συμπάθειαν εκείνους, που τον σέβονται.

Ναουμ. 1,8 - καὶ ἐν κατακλυσμῷ πορείας συντέλειαν ποιήσεται τούς ἐπεγειρομένους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ διώξεται σκότος.

Ναουμ. 1,8 - Εναντίον όμως των εσκληρυμμένων αμαρτωλών, οι οποίοι αλαζονικώς εγείρονται εναντίον του, θα ορμήση ωσάν κατακλυσμός εις πλήρη εξαφανισμόν των. Θα καταδιώξη τους εχθρούς του και θα τους καταλάβη το σκότος του θανάτου.

Ναουμ. 1,9 - τί λογίζεσθε ἐπὶ τὸν Κύριον; συντέλειαν αὐτὸς ποιήσεται, οὐκ ἐκδικήσει δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει·

Ναουμ. 1,9 - Σεις οι Ιουδαίοι τι ιδέαν και γνώμην έχετε σχετικώς με τον Κυριον; Αυτός στέλλει πλήρη την δικαίαν τιιμωρίαν εναντίον των αμαρτωλών. Δεν χρειάζεται να κτυπήση δύο φορές δια το ίδιον σφάλμα τον αμαρτωλόν· μία είναι αρκετή και πλήρης.

Ναουμ. 1,10 - ὅτι ἕως θεμελίου αὐτοῦ χερσωθήσεται καὶ ὡς σμῖλαξ περιπλεκομένη βρωθήσεται καὶ ὡς καλάμη ξηρασίας μεστή.

Ναουμ. 1,10 - Η Νινευή θα καταστραφή εκ θεμελίων, θα γίνη χέρσος γη, θα καταστραφή όπως το αναρριχώμενον αμπελοφάσουλον από το καύμα του ηλίου· όπως καίεται η κατάξηρος καλαμιά.

Ναουμ. 1,11 - ἐκ σοῦ ἐξελεύσεται λογισμὸς κατὰ τοῦ Κυρίου πονηρὰ βουλευόμενος ἐναντία.

Ναουμ. 1,11 - Αυτά θα γίνουν εναντίον σου, Νινευή, διότι από σένα εβγήκε πονηρά σκέψις εναντίον του Κυρίου. Εσκέφθης και απεφάσισες αντίθετα προς το θέλημά του.

Ναουμ. 1,12 - τάδε λέγει Κύριος κατάρχων ὑδάτων πολλῶν· καὶ οὕτως διασταλήσονται, καὶ ἡ ἀκοή σου οὐκ ἐνακουσθήσεται ἔτι.

Ναουμ. 1,12 - Δια τούτο ο Κυριος, ο άρχων και κυβερνήτης των πολλών υδάτων, αυτά λέγει εναντίον σου· Οπως άλλοτε τα ύδατα της Ερυθράς Θαλάσσης έτσι και τα ύδατα αυτά θα διαιρεθούν εις δύο ενώπιον του Κυρίου. Οι εχθροί σου θα ορμήσουν εναντίον σου, θα καταστραφής και δεν θα ακούεται πλέον τίποτε περί σου.

Ναουμ. 1,13 - καὶ νῦν συντρίψω τὴν ῥάβδον αὐτοῦ ἀπὸ σοῦ καὶ τοὺς δεσμούς σου διαῤῥήξω·

Ναουμ. 1,13 - Συ δέ, λαέ του Ισραήλ, μάθε ότι εγώ θα συντρίψω την ράδον των Ασσυρίων, ώστε να μη την φοβήσαι πλέον, και θα διαρρήξω τους δεσμούς του ζυγού, που σου επέβαλαν.

Ναουμ. 1,14 - καὶ ἐντελεῖται περὶ σοῦ Κύριος, οὐ σπαρήσεται ἐκ τοῦ ὀνόματός σου ἔτι· ἐξ οἴκου Θεοῦ σου ἐξολοθρεύσω τὰ γλυπτὰ καὶ χωνευτά· θήσομαι ταφήν σου, ὅτι ταχεῖς.

Ναουμ. 1,14 - Οσον δε δια σας, Ασσύριοι, ο Κυριος θα δώση την διαταγήν εις πλήρη καταστροφήν σας. Δεν θα μείνη απόγονός σας, δια να φέρη το όνομά σας πλέον. Θα εξολοθρεύσω από τους ειδωλολατρικούς ναούς σας τα γλυπτά και χωνευτά είδωλά σας. Θα ετοιμάσω τον τάφον σου, διότι συ ταχέως δια της αμαρτωλότητός σου σπεύδεις προς αυτόν.

ΝΑΟΥΜ 2

Ναουμ. 2,1 - Ἰδοὺ ἐπὶ τὰ ὄρη οἱ πόδες εὐαγγελιζομένου καὶ ἀπαγγέλλοντος εἰρήνην· ἑόρταζε, Ἰούδα, τὰς ἑορτάς σου, ἀπόδος τὰς εὐχάς σου, διότι οὐ μὴ προσθήσωσιν ἔτι τοῦ διελθεῖν διὰ σοῦ εἰς παλαίωσιν. - Συντετέλεσται, ἐξῇρται.

Ναουμ. 2,1 - Ιδού, εις τα όρη ευρίσκονται οι πόδες εκείνου, ο οποίος φέρει το χαρμόσυνον μήνυμα και αναγγέλλει περίοδον ειρήνης δια τους Ιουδαίους. Ιουδαίοι, πανηγυρίσατε από εδώ και στο εξής τας εορτάς σας ήρεμοι, εκπληρώσατε τα ταξίματά σας προς τον Θεόν, διότι οι Ασσύριοι ποτέ πλέον δεν θα διαπεράσουν την χώραν σας εις καταστροφήν σας. Η πρωτεύουσά των η Νινευή οπωσδήποτε θα καταστραφή. Θα εξαφανισθή δια παντός.

Ναουμ. 2,2 - ἀνέβη ἐμφυσῶν εἰς πρόσωπόν σου ἐξαιρούμενος ἐκ θλίψεως· σκόπευσον ὁδόν, κράτησον ὀσφύος, ἄνδρισαι τῇ ἰσχύϊ σφόδρα,

Ναουμ. 2,2 - ' Ο Κυριος επέρχεται εναντίον σου, Νινευή, εξαπολύων εναντίον σου ως ορμητικόν άνεμον την δικαίαν οργήν του, ενώ τους Ισραηλίτας τους απαλλάσσει πλέον από την θλίψιν, που τους επροξένησες. Παρατήρησε τον δρόμον, ω Νινευή. Είναι γεμάτος στρατόν. Ζώσε την οσφύν σου, δείξε μεγάλην ανδρείαν εν τη δυνάμει σου.

Ναουμ. 2,3 - διότι ἀπέστρεψε Κύριος τὴν ὕβριν Ἰακώβ, καθὼς ὕβριν τοῦ Ἰσραήλ, διότι ἐκτινάσσοντες ἐξετίναξαν αὐτοὺς καὶ τὰ κλήματα αὐτῶν, διέφθειραν

Ναουμ. 2,3 - Διότι ο Κυριος θα απομακρύνη από τους απογόνους του Ιακώβ την ταπείνωσιν κα τον εξευτελισμόν, που τους επεβάλατε. Οπως επίσης την ταπείνωσιν από όλους τους Ισραηλίτας, διότι οι εχθροί της Νινευή θα ανατινάξουν και θα διασκορπίσουν τους κατοίκους αυτής και τας παραφυάδας των.

Ναουμ. 2,4 - ὅπλα δυναστείας αὐτῶν ἐξ ἀνθρώπων, ἄνδρας δυνατοὺς ἐμπαίζοντας ἐν πυρί· αἱ ἡνίαι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἑτοιμασίας αὐτοῦ, καὶ οἱ ἱππεῖς θορυβηθήσονται

Ναουμ. 2,4 - Θα καταστρέψουν τα ισχυρά των ανθρώπινα όπλα, άνδρας δυνατούς, οι οποίοι παίζουν με τη φωτιά. Τα ηνία και αι αποσκευαί των αρμάτων είναι έτοιμα δια την ημέραν αυτήν, οι δε ιππείς και οι ίπποι κάμνουν μεγάλον θόρυβον στους δρόμους της πόλεως.

Ναουμ. 2,5 - ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ συγχυθήσονται τὰ ἅρματα καὶ συμπλακήσονται ἐν ταῖς πλατείαις· ἡ ὅρασις αὐτῶν ὡς λαμπάδες πυρὸς καὶ ὡς ἀστραπαὶ διατρέχουσαι.

Ναουμ. 2,5 - Τα πολεμικά άρματα θα συγκρουσθούν, θα συμπλακούν εις τας πλατείας της πόλεως. Η όψις των είναι ωσάν λαμπάδες φωτιάς· ωσάν αστραπή διατρέχουν τους δρόμους.

Ναουμ. 2,6 - καὶ μνησθήσονται οἱ μεγιστᾶνες αὐτῶν καὶ φεύξονται ἡμέρας καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῶν καὶ σπεύσουσιν ἐπὶ τὰ τείχη αὐτῆς καὶ ἑτοιμάσουσι τὰς προφυλακὰς αὐτῶν.

Ναουμ. 2,6 - Εν όψει της φοβεράς αυτής επιδρομής οι άρχοντες της Νινευή θα ενθυμηθούν ότι και η πόλις των έχει ανάγκην υπερασπίσεως. Θα τρέξουν κατά το διάστημα της ημέρας, αλλά τα πόδια των θα παραλύσουν από τον φόβον. Θα σπεύσουν εις τα τείχη αυτής και θα ετοιμάσουν εκεί τας προφυλακάς των.

Ναουμ. 2,7 - πύλαι τῶν ποταμῶν διηνοίχθησαν, καὶ τὰ βασίλεια διέπεσε,

Ναουμ. 2,7 - Οι υδατοφράκται των ποταμών θα διαρραγούν, θα διαρρήξουν τα τείχη και έτσι τα βασιλικά ανάκτορα θα πέσουν εις τα χέρια των εχθρών.

Ναουμ. 2,8 - καὶ ἡ ὑπόστασις ἀπεκαλύφθη, καὶ αὕτη ἀνέβαινε, καὶ αἱ δοῦλαι αὐτῆς ἤγοντο καθὼς περιστεραὶ φθεγγόμεναι ἐν καρδίαις αὐτῶν.

Ναουμ. 2,8 - Ολη η ύπαρξις της πόλεως, άνθρωποι και πλούτη, θα αποκαλυφθούν ενώπιον των εχθρών. Θα συγκεντρωθούν και θα οδηγηθούν κάπου υψηλά. Δούλοι και δούλαι οι κάτοικοι της πόλεως θα οδηγηθούν εις αιχμαλωσίαν θα αναστενάζουν πικρώς εκ βάθους καρδίας, ωσάν αι περίστεραί που γουργουρίζουν.

Ναουμ. 2,9 - καὶ Νινευή, ὡς κολυμβήθρα ὕδατος τὰ ὕδατα αὐτῆς, καὶ αὐτοὶ φεύγοντες οὐκ ἔστησαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιβλέπων.

Ναουμ. 2,9 - Και η Νινευή, η οποία δια την πολυανθρωπίαν της ωμοίαζε προς δεξαμενήν αφθόνων υδάτων, θα ίδη τους κατοίκους να φεύγουν χωρίς σταματημόν διότι κανείς πλέον άνθρωπος η Θεός της δεν ενδιαφέρεται δι' αυτήν.

Ναουμ. 2,10 - διήρπαζον τὸ ἀργύριον, διήρπαζον τὸ χρυσίον, καὶ οὐκ ἦν πέρας τοῦ κόσμου αὐτῆς· βεβάρυνται ὑπὲρ πάντα τὰ σκεύη τὰ ἐπιθυμητὰ αὐτῆς.

Ναουμ. 2,10 - Οι εχθροί διαρπάζουν το αργύριον, διαρπάζουν το χρυσίον της, ατελείωτος είναι πλούτος και ο στολισμός της, βαρύτατοι οι θησαυροί της, περισσότεροι από κάθε άλλης πόλεως, τα σκεύη τα ωραία και πολύτιμα.

Ναουμ. 2,11 - ἐκτιναγμὸς καὶ ἀνατιναγμὸς καὶ ἐκβρασμὸς καὶ καρδίας θραυσμὸς καί ὑπόλυσις γονάτων καὶ ὠδῖνες ἐπὶ πᾶσαν ὀσφύν, καὶ τὸ πρόσωπον πάντων ὡς πρόσκαυμα χύτρας.

Ναουμ. 2,11 - Η πόλις, επάνω εις την ορμήν των εχθρών της, ανατινάσσεται εσωτερικώς, εκτινάσσεται έξω από τα τείχη. Αναβρασμός γίνεται, ωσάν να συγκλονίζεται από σεισμόν. Αι καρδίαι των κατοίκων συντρίβονται από τον πόνον και τον φόβον, παραλύουν τα γόνατά των, αι οσφύες των αισθάνονται οξύν πόνον, ωσάν τας ωδίνας επιτόκου γυναικός. Και το πρόσωπον όλων είναι ωχρόν και μαύρον, όπως η εξωτερική επιφάνεια χύτρας, την οποίαν προσβάλλει η φωτιά.

Ναουμ. 2,12 - ποῦ ἐστι τὸ κατοικητήριον τῶν λεόντων καὶ ἡ νομὴ ἡ οὖσα τοῖς σκύμνοις, οὗ ἐπορεύθη λέων τοῦ εἰσελθεῖν ἐκεῖ, σκύμνος λέοντος καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐκφοβῶν;

Ναουμ. 2,12 - Που είναι τώρα η Νινευή, η κατοικία αυτή των λεόντων, τόπος βοσκής νεαρών λεόντων και όπου ο λέων με τους λεοντιδείς εισήρχετο, χωρίς κανείς να δύναται η να τολμά να τους εκφοβήση;

Ναουμ. 2,13 - λέων ἥρπασε τὰ ἱκανὰ τοῖς σκύμνοις αὐτοῦ καὶ ἀπέπνιξε τοῖς λέουσιν αὐτοῦ καὶ ἔπλησε θήρας νοσσιὰν αὐτοῦ καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἁρπαγῆς.

Ναουμ. 2,13 - Εις παλαιοτέρους καιρούς ο αγέρωχος Ασσύριος λέων ήρπαζεν αρκετά θύματα δια τους λεοντιδείς. Αλλα τα έπνιγε και τα έφερεν εις άλλους λέοντας και έτσι εγέμιζε την φωλεάν του από τα θηράματα. Το άντρον του ήτο γεμάτο από αρπαγάς.

Ναουμ. 2,14 - ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σέ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ ἐκκαύσω ἐν καπνῷ πλῆθός σου, καὶ τοὺς λεόντάς σου καταφάγεται ῥομφαία, καὶ ἐξολοθρεύσω ἐκ τῆς γῆς τὴν θήραν σου, καὶ οὐ μὴ ἀκουσθῇ οὐκέτι τὰ ἔργα σου.

Ναουμ. 2,14 - Ιδού όμως, ότι εγώ έρχομαι τώρα εναντίον σου, λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ. Θα πυρπολήσω και θα μεταβάλω εις καπνόν το πλήθος σου και τους ως άλλους λέοντας άνδρας σου θα τους καταφάγη ρομφαία θανάτου. Θα σταματήσουν πλέον να υπάρχουν θηράματα εις την γην σου. Δεν θα ακουσθούν ποτέ πλέον τα κατορθώματά σου.

ΝΑΟΥΜ 3

Ναουμ. 3,1 - Ὦ πόλις αἱμάτων, ὅλη ψευδής, ἀδικίας πλήρης, οὐ ψηλαφηθήσεται θήρα.

Ναουμ. 3,1 - Νινευή, πόλις αιμάτων, γεμάτη από ψεύδη και αδικίας, δεν θα είσαι πλέον εις θέσιν ούτε να εγγίζης τέτοια θηράματα των αδικιών σου.

Ναουμ. 3,2 - φωνὴ μαστίγων καὶ φωνὴ σεισμοῦ τροχῶν καὶ ἵππου διώκοντος καὶ ἅρματος ἀναβράσσοντος

Ναουμ. 3,2 - Ιδού, κροταλισμοί από μαστίγια ιππέων ακούονται. Βαρύς θόρυβος των τροχοφόρων αρμάτων συγκλονίζει την γην, καλπασμός επερχομένου ιππικού και αναβρασμός πολεμικών αρμάτων.

Ναουμ. 3,3 - καὶ ἱππέως ἀναβαίνοντος καὶ στιλβούσης ῥομφαίας καὶ ἐξαστραπτόντων ὅπλων καὶ πλήθους τραυματιῶν καὶ βαρείας πτώσεως· καὶ οὐκ ἦν πέρας τοῖς ἔθνεσιν αὐτῆς, καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν τοῖς σώμασιν αὐτῶν ἀπὸ πλήθους πορνείας.

Ναουμ. 3,3 - Οι ιππείς ορμητικοί επιτίθενται, στίλβουν αι ρομφαίαι των, λαμποκοπούν τα όπλα των, πλήθος είναι οι τραυματίαι σου, βαρεία και φοβερά η πτώσις σου. Πολυάριθμα τα έθνη σου, τα έγκλειστα εις τα τείχη σου. Ασθενικοί, άτονοι, θύματα εις σφαγήν εξ αιτίας της απεριγράπτου πορνείας σου.

Ναουμ. 3,4 - πόρνη καλὴ καὶ ἐπίχαρις ἡγουμένη φαρμάκων, ἡ πωλοῦσα ἔθνη ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς καὶ λαοὺς ἐν τοῖς φαρμάκοις αὐτῆς.

Ναουμ. 3,4 - Η Νινευή υπήρξεν ωραία και χαριτωμένη, πόρνη, αρχόντισσα εις τα μαγικά της φίλτρα και τας γοητείας της. Επωλούσε την διαφθοράν της και την γοητείαν της εις τα άλλα έθνη και με τας πορνικάς μαγείας της υπέτασσεν άλλους λαούς.

Ναουμ. 3,5 - ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σέ, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ ἀποκαλύψω τὰ ὀπίσω σου ἐπὶ τὸ πρόσωπόν σου καὶ δείξω ἔθνεσι τὴν αἰσχύνην σου καὶ βασιλείαις τὴν ἀτιμίαν σου.

Ναουμ. 3,5 - Ιδού, τώρα έρχομαι και εγώ εναντίον σου, λέγει Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ. Θα ξεσκεπάσω την γυμνότητά σου και γυμνήν θα σε παρουσιάσω και θα δείξω εις τα έθνη την χαταισχύνην της γυμνότητάς σου, και εις τα άλλα βασίλεια της γης τον εξευτελισμόν σου.

Ναουμ. 3,6 - καὶ ἐπιῤῥίψω ἐπὶ σὲ βδελυγμὸν κατὰ τὰς ἀκαθαρσίας σου καὶ θήσομαί σε εἰς παράδειγμα,

Ναουμ. 3,6 - Θα κάμω τους άλλους να σε αηδιάσουν δια τας βρωμερότητάς σου και θα σε έχω ως παράδειγμα τιμωρίας και εξευτελισμού.

Ναουμ. 3,7 - καὶ ἔσται πᾶς ὁ ὁρῶν σε καταβήσεται ἀπὸ σοῦ καὶ ἐρεῖ· δειλαία Νινευή· τίς στενάξει αὐτήν; πόθεν ζητήσω παράκλησιν αὐτῇ;

Ναουμ. 3,7 - Θα συμβή, ώστε κάθε διαβάτης, που θα σε βλέπη εις την αθλίαν αυτήν κατάστασιν, θα απομακρύνεται από σε και θα λέγη· Αθλία Νινευή! Ποιός τότε θα ευρεθή να αναστενάξη δι' αυτήν; Κανείς. Από που να ζητήσω και να εύρω κάποιαν παρηγορίαν δι' αυτήν; Από πουθενά.

Ναουμ. 3,8 - ἑτοίμασαι μερίδα, ἅρμοσαι χορδήν, ἑτοίμασαι μερίδα, Ἀμμὼν ἡ κατοικοῦσα ἐν ποταμοῖς, ὕδωρ κύκλῳ αὐτῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ θάλασσα καὶ ὕδωρ τὰ τείχη αὐτῆς,

Ναουμ. 3,8 - Ετοιμάσου δια την φοβεράν καταστροφήν, που σε περιμένει. Συναρμολόγησε τας χορδάς των οργάνων σου δια θρηνώδη μοιρολόγια. Ετοιμάσου δια την πτώσιν σου, συ η Αμμών, η ονομαστή πόλις της Αιγύπτου, αι Θήβαι. Συ, η οποία κατοικείς εν μέσω ποταμών και την οποίαν περιβάλλουν ως φυσική ασφάλεια κύκλω τα ύδατα. Συ που εβασίλευες επί αφθόνων ως η θάλασσα υδάτων και τα ύδατα ήσαν τα τείχη σου.

Ναουμ. 3,9 - καὶ Αἰθιοπία ἰσχὺς αὐτῆς καὶ Αἴγυπτος, καὶ οὐκ ἔστη πέρας τῆς φυγῆς, καὶ Λίβυες ἐγένοντο βοηθοὶ αὐτῆς.

Ναουμ. 3,9 - Η Αιθιοπία και η Αίγυπτος ήσαν η δύναμίς σου και δεν η,πορούσε να διαφύγη κανείς την επίδρασίν σου, αφού και οι κάτοικοι ακόμη της Λιβύης έγιναν βοηθοί σου.

Ναουμ. 3,10 - καὶ αὐτὴ εἰς μετοικεσίαν πορεύσεται αἰχμάλωτος, καὶ τὰ νήπια αὐτῆς ἐδαφιοῦσιν ἐπ᾽ ἀρχὰς πασῶν τῶν ὁδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ἔνδοξα αὐτῆς βαλοῦσι κλήρους, καὶ πάντες οἱ μεγιστᾶνες αὐτῆς δεθήσονται χειροπέδαις.

Ναουμ. 3,10 - Και ιδού, ότι συ αυτή θα πορευθής αιχμάλωτος εις εξορίαν. Τα νήπιά σου θα τα συντρίψουν κάτω στο έδαφος οι εχθροί σου, αυτό την αρχήν και έως εις όλην την έκτασιν των οδών σου. Εις όλα τα πολύτιμα πράγματά σου θα βάλουν κλήρον οι εχθροί σου, δια να τα διανεμηθούν μεταξύ των. Και όλοι οι άρχοντές σου,θα δεθούν με χειροπέδας.

Ναουμ. 3,11 - καὶ σὺ μεθυσθήσῃ καὶ ἔσῃ ὑπερεωραμένη, καὶ σὺ ζητήσεις σεαυτῇ στάσιν ἐξ ἐχθρῶν.

Ναουμ. 3,11 - Και συ, ω Νινευή, υπό το βάρος της συμφοράς θα είσαι ωσάν μεθυσμένη. Θα σε έχουν όλοι παραθεωρήσει και καταφρονήσει. Θα ζητήσης καταφύγιον και άσυλον, δια να σωθής από τους εχθρούς σου, και δεν θα εύρης.

Ναουμ. 3,12 - πάντα τὰ ὀχυρώματά σου συκαῖ σκοποὺς ἔχουσαι· ἐὰν σαλευθῶσι, καὶ πεσοῦνται εἰς στόμα ἔσθοντος.

Ναουμ. 3,12 - Ολα τα οχυρώματά σου θα είναι ωσάν τις συκές τις γεμάτες σύκα. Εάν σαλευθούν, θα πέσουν οι καρποί στο στόμα εκείνων, που θα τους φάγουν.

Ναουμ. 3,13 - ἰδοὺ ὁ λαός σου ὡς γυναῖκες ἐν σοί· τοῖς ἐχθροῖς σου ἀνοιγόμεναι ἀνοιχθήσονται πύλαι τῆς γῆς σου, καὶ καταφάγεται πῦρ τοὺς μοχλούς σου.

Ναουμ. 3,13 - Ιδού, το πλήθος των ανδρών σου είναι δειλόν ως αι γυναίκες. Εις τους εχθρούς σου θα ανοίγουν ορθάνοικτοι και ανεμπόδιστοι αι πύλαι της χώρας σου. Φωτιά θα κατακαύση τους μεγάλους ξυλίνους σύρτας των πυλών σου.

Ναουμ. 3,14 - ὕδωρ περιοχῆς ἐπίσπασαι σεαυτῇ καὶ κατακράτησον τῶν ὀχυρωμάτων σου, ἔμβηθι εἰς πηλὸν καὶ συμπατήθητι ἐν ἀχύροις,

κατακράτησον ὑπὲρ πλίνθον·

Ναουμ. 3,14 - Διοχέτευσε και αποταμίευσε ύδωρ εις την πόλιν σου εν όψει της πολιορκίας σου. Ενίσχυσε τα οχυρώματά σου, έμπα μέσα στον πηλόν και δια των ποδών σου ζύμωσέ τον μαζή με άχυρα. Ενίσχυσε τα οχυρά σου με πλίνθους.

Ναουμ. 3,15 - ἐκεῖ καταφάγεταί σε πῦρ, ἐξολοθρεύσει σε ῥομφαία, καταφάγεταί σε ὡς ἀκρίς, καὶ βαρυνθήσῃ ὡς βροῦχος.

Ναουμ. 3,15 - Παρ' όλα όμως αυτά, η φωτιά θα σε καταφάγη. Η θανατική ρομφαία θα σε εξολοθρεύση. Φωτιά και μάχαιρα θα σε καταφάγουν, όπως αι ακρίδες κατατρώγουν την χλόην. Θα πλημμυρίσης και θα καταβαρυνθής από τους εχθρούς σου, όπως η χλόη από αναριθμήτους βρούχους.

Ναουμ. 3,16 - ἐπλήθυνας τὰς ἐμπορίας σου ὑπὲρ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ· βροῦχος ὥρμησε καὶ ἐξεπετάσθη.

Ναουμ. 3,16 - Επολλαπλασίασες εις μέγιστον αριθμόν τας εμπορικάς σου επιχειρήσεις, περισσότερον από τα άστρα του ουρανού· καμμία όμως η ωφέλειά σου. Ιδού όπως ο πολυάριθμος βρούχος ορμά και καταστρέφει την χλόην και πετά και φεύγει μακράν, αυτό θα συμβή με την πόλιν και τους πολυαρίθμους πολίτας σου.

Ναουμ. 3,17 - ἐξήλατο ὡς ἀττέλεβος ὁ σύμμεικτός σου, ὡς ἀκρὶς ἐπιβεβηκυῖα ἐπὶ φραγμὸν ἐν ἡμέρᾳ πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἀφήλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸν τόπον αὐτῆς· οὐαὶ αὐτοῖς.

Ναουμ. 3,17 - Ο πολυπληθής ανάμικτος λαός σου επήδησε και εχάθηκε ωσάν τον αττέβελον, την άπτερον ακρίδα, η οποία εκρατείτο στον φράκτην εις ημέραν παγωνιάς. Ανέτειλεν όμως ο ήλιος και επήδησε και δεν εξαναγύρισε πλέον στον τόπον της. Το ίδιον θα πάθης συ και οι κάτοικοί σου. Αλλοίμονον εις αυτούς!

Ναουμ. 3,18 - ἐνύσταξαν οἱ ποιμένες σου, βασιλεὺς Ἀσσύριος ἐκοίμισε τοὺς δυνάστας σου· ἀπῆρεν ὁ λαός σου ἐπὶ τὰ ὄρη, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐκδεχόμενος.

Ναουμ. 3,18 - Οι ποιμένες του λαού σου ενύσταξαν και εκοιμήθησαν, ω βασιλεύ των Ασσυρίων! Απεκοίμισες με την ιδέαν της αδιοταράκτου ασφαλείας τους άρχοντάς σου. Και ιδού ότι ο λαός σου έφυγε τρομαγμένος εις τα βουνά. Κανείς πλέον δεν του δίδει σημασίαν, κανείς δεν τον συγκεντρώνει.

Ναουμ. 3,19 - οὐκ ἔστιν ἴασις τῇ συντριβῇ σου, ἐφλέγμανεν ἡ πληγή σου· πάντες οἱ ἀκούοντες τὴν ἀγγελίαν σου κροτήσουσι χεῖρας ἐπὶ σέ· διότι ἐπὶ τίνα οὐκ ἐπῆλθεν ἡ κακία σου διαπαντός;

Ναουμ. 3,19 - Δεν υπάρχει πλέον ουδεμία θεραπεία εις την συντριβήν σου. Η φοβερά πληγή σου έπαθε φλεγμονήν, που οδηγεί στον θάνατον. Ολοι όσοι θα ακούσουν την αγγελίαν της καταστροφής σου, θα

χειροκροτήσουν εις βάρος σου, διότι εναντίον τίνος δεν επεξετάθη η αδιάκοπος και συνεχής κακότης σου;

ΑΜΒΑΚΟΥΜ

ΑΜΒΑΚΟΥΜ 1

Αμβ. 1,1 - Τὸ λῆμμα ὃ εἶδεν Ἀμβακοὺμ ὁ προφήτης.
Αμβ. 1,1 - Οραμα το οποίον είδεν ο Αμβακούμ, περί της καταδικαστικής αποφάσεως της ληφθείσης υπό του Θεού. Ο προφήτης λέγει·
Αμβ. 1,2 - Ἕως τίνος, Κύριε, κεκράξομαι καὶ οὐ μὴ εἰσακούσῃς; βοήσομαι πρός σε ἀδικούμενος καὶ οὐ σώσεις;
Αμβ. 1,2 - “Εως πότε, Κυριε, θα φωνάζω προς σε και συ δεν θα εισακούης την προσευχήν μου; Εως πότε εγώ ο αδικούμενος θα βοώ προς σε και δεν θα με σώζης;
Αμβ. 1,3 - ἱνατί ἔδειξάς μοι κόπους καὶ πόνους, ἐπιβλέπειν ταλαιπωρίαν καὶ ἀσέβειαν; ἐξεναντίας μου γέγονε κρίσις, καὶ ὁ κριτὴς λαμβάνει.
Αμβ. 1,3 - Διατί, Κυριε, επέτρεψες να βλέπω κακοποιήσεις και καταπονήσεις, ταλαιπωρίαν και ασέβειαν; Ιδού, ότι πολλές φορές ενώπιόν μου διεξάγεται δίκη και ο δικαστής λαμβάνει δώρα, δωροδοκείται.
Αμβ. 1,4 - διὰ τοῦτο διεσκέδασται νόμος, καὶ οὐ διεξάγεται εἰς τέλος κρίμα, ὅτι ὁ ἀσεβὴς καταδυναστεύει τὸν δίκαιον· ἕνεκεν τούτου ἐξελεύσεται τὸ κρίμα διεστραμμένον.
Αμβ. 1,4 - Δια τούτο ο Νομος σου έχει πλέον απορριφθή, αι δίκαι δεν διεξάγονται όπως πρέπει, ο ασεβής καταδυναστεύει τον δίκαιον. Εξ αιτίας αυτής της διεφθαρμένης καταστάσεως η δικαστική απόφασις είναι διεστραμμένη”. Και ο Κυριος διαλαλεί·
Αμβ. 1,5 - ἴδετε, οἱ καταφρονηταί, καὶ ἐπιβλέψατε καὶ θαυμάσατε θαυμάσια καὶ ἀφανίσθητε, διότι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ὃ οὐ μὴ πιστεύσητε, ἐάν τις ἐκδιηγῆται.
Αμβ. 1,5 - “Παρατηρήσατε με προσοχήν σεις, οι καταφρονηταί του δικαίου και της δικαιοσύνης. Κυττάξατε και θαυμάσατε εξαιρετικά γεγονότα της δυνάμεώς μου και αφανισθήτε, διότι εγώ κατά τας ημέρας αυτάς, που ζήτε, θα πραγματοποιήσω έργον, το οποίον, εάν κανείς σας το διηγηθή, δεν θα το πιστεύσετε.
Αμβ. 1,6 - διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἐξεγείρω ἐφ᾿ ὑμᾶς τοὺς Χαλδαίους τοὺς μαχητάς, τὸ ἔθνος τὸ πικρὸν καὶ τὸ ταχινόν, τὸ πορευόμενον ἐπὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς τοῦ κατακληρονομῆσαι σκηνώματα οὐκ αὐτοῦ.
Αμβ. 1,6 - Θα εξεγείρω εναντίον σας τους πολεμιστάς Χαλδαίους, έθνος φαρμακερόν και ταχυκίνητον, το οποίον διαπορεύεται προς όλας τας κατευθύνσεις της γης, δια να κατακτήση και κληρονομήση πόλεις και κατοικίας, που δεν είναι ιδικαί του.
Αμβ. 1,7 - φοβερὸς καὶ ἐπιφανής ἐστιν, ἐξ αὐτοῦ τὸ κρίμα αὐτοῦ ἔσται καὶ τὸ λῆμμα αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξελεύσεται.

Αμβ. 1,7 - Γνωστός και διαβόητος είναι ο λαός αυτός. Ο,τι αυτός κρίνη και αποφασίση, θέλει να το αποκτήση και το πραγματοποιήση. Αι αποφάσστου προέρχονται από τον εαυτόν του, χωρίς να συμβουλεύεται κανένα άλλον.

Αμβ. 1,8 - καὶ ἐξαλοῦνται ὑπὲρ παρδάλεις οἱ ἵπποι αὐτοῦ καὶ ὀξύτεροι ὑπὲρ τοὺς λύκους τῆς Ἀραβίας· καὶ ἐξιππάσονται οἱ ἱππεῖς αὐτοῦ καὶ ὁρμήσουσι μακρόθεν καὶ πετασθήσονται ὡς ἀετὸς πρόθυμος εἰς τὸ φαγεῖν.

Αμβ. 1,8 - Οι ίπποι του πηδούν και τρέχουν περιοσότερον και ταχύτερον από τας λεοπαρδάλεις. Είναι ορμητικώτεροι από τους λύκους της Αραβίας. Επάνω εις αυτούς θα ιππεύσουν οι ιππείς του, θα ορμήσουν από τας μακρυνάς αποστάσεις, θα πετάξουν ωσάν τον πεινασμένον αετόν, που ορμά, με ταχύτητα στο θήραμά του.

Αμβ. 1,9 - συντέλεια εἰς ἀσεβεῖς ἥξει, ἀνθεστηκότας προσώποις αὐτῶν ἐξεναντίας καὶ συνάξει ὡς ἄμμον αἰχμαλωσίαν.

Αμβ. 1,9 - Από αυτούς θα επέλθη. πλήρης καταστροφή στους ασεβείς. Εκείνους, οι οποίοι θα αντισταθούν εναντίον των, θα τους συγκεντρώσουν προς αιγμαλωσίαν πολυαρίθμους ωσάν την άμμον.

Αμβ. 1,10 - καὶ αὐτὸς ἐν βασιλεῦσιν ἐντρυφήσει καὶ τύραννοι παίγνια αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς εἰς πᾶν ὀχύρωμα ἐμπαίξεται καὶ βαλεῖ χῶμα καὶ κρατήσει αὐτοῦ.

Αμβ. 1,10 - Θα εντρυφήση ο λαός αυτός με την ήτταν και υποδούλωσιν των βασιλέων. Οι άρχοντες της γης θα είναι παιγνίδι δι' αυτόν. Θα εμπαίξη όλα τα οχυρωματικά έργα, θα υψώση λόφους από χώμα γύρω των και θα τα καταλάβη.

Αμβ. 1,11 - τότε μεταβαλεῖ τὸ πνεῦμα καὶ διελεύσεται καὶ ἐξιλάσεται· αὕτη ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ μου.

Αμβ. 1,11 - Ενδεχομένως μετά την νίκην του να μεταβάλη διαθέσεις, να διέλθη δια μέσου της ηττηθείσης χώρας και να φύγη και να εξιλεωθή δι' αυτήν. Αυτή όμως η μεταβολή είναι της δυνάμεως του Θεού μου”.

Αμβ. 1,12 - οὐχὶ σὺ ἀπ᾿ ἀρχῆς, Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ ἅγιός μου; καὶ οὐ μὴ ἀποθάνωμεν. Κύριε, εἰς κρίμα τέταχας αὐτόν· καὶ ἔπλασέ με τοῦ ἐλέγχειν παιδείαν αὐτοῦ.

Αμβ. 1,12 - “Κυριε, συ δεν είσαι προ πάντων των αιώνων, ο αιώνιος και άγιος Θεός μου; Εις το έλεός σου στηριζόμενοι λέγομεν, ότι δεν πρόκειται να εξαφανισθώμεν. Κυριε, συ έχεις τάξει αυτόν τον λαόν, να εφαρμόζη και να κηρύσση την δικαιοσύνην σου. Συ δέ με έπλασες και με εγκατέστησες, να ελέγχω τον λαόν αυτόν εις παιδαγωγίαν και συνετισμόν.

Αμβ. 1,13 - καθαρὸς ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ μὴ ὁρᾶν πονηρά, καὶ ἐπιβλέπειν ἐπὶ πόνους οὐ δυνήσῃ· ἵνα τί ἐπιβλέπεις ἐπὶ καταφρονοῦντας; παρασιωπήσῃ ἐν τῷ καταπίνειν ἀσεβῆ τὸν δίκαιον;

Αμβ. 1,13 - Κυριε, ο οφθαλμός σου είναι κατακάθαρος και δεν ανέχεται να βλέπη πονηρίας, δεν ημπορεί να βλέπη κακοποιήσεις εναντίον των

δικαίων. Διατί όμως συ επιβλέπεις και φαίνεσαι σαν να προστατεύης εκείνους, που καταφρονούν την δικαιοσύνην και το δίκαιον; Θα παραβλέψης τον ασεβή, όταν καταπίνη τον δίκαιον;

Αμβ. 1,14 - καὶ ποιήσεις τοὺς ἀνθρώπους ὡς τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης καὶ ὡς τὰ ἑρπετὰ τὰ οὐκ ἔχοντα ἡγούμενον;

Αμβ. 1,14 - Θα κάμης τους ανθρώπους ωσάν τους ιχθύας της θαλάσσης, ωσάν τα ερπετά, τα οποία δεν έχουν αρχηγόν και κυβερνήτην;

Αμβ. 1,15 - συντέλειαν ἐν ἀγκίστρῳ ἀνέσπασε καὶ εἵλκυσεν αὐτὸν ἐν ἀμφιβλήστρῳ καὶ συνήγαγεν αὐτὸν ἐν ταῖς σαγήναις αὐτοῦ.

Αμβ. 1,15 - Ο ψαράς με αγκίστρι έπιασε και ανέσυρε τον ιχθύν από την θάλασσαν, άλλά ψάρια ετράβηξςε με το δίκτυ του και άλλα συνεκέντρωσε με τας σαγήνας του.

Αμβ. 1,16 - ἕνεκεν τούτου εὐφρανθήσεται καὶ χαρήσεται ἡ καρδία αὐτοῦ· ἕνεκεν τούτου θύσει τῇ σαγήνῃ αὐτοῦ καὶ θυμιάσει τῷ ἀμφιβλήστρῳ αὐτοῦ, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἐλίπανε μερίδα αὐτοῦ, καὶ τὰ βρώματα αὐτοῦ ἐκλεκτά.

Αμβ. 1,16 - Από το πλούσιον αυτό ψάρευμά του θα ευφρανθή, θα χαρή η καρδία του. Δια τούτο, παραγνωρίζων σε τον αληθινόν Θεόν, θα προσφέρη θυσίαν εις την σαγήνην και θυμίαμα στο δίκτυόν του, διότι χάρις εις αυτά ήτο πλουσία η αλιεία του. Τα δε φαγητά, που θα παρασκευασθούν από αυτά, θα είναι εκλεκτά.

Αμβ. 1,17 - διὰ τοῦτο ἀμφιβαλεῖ τὸ ἀμφίβληστρον αὐτοῦ καὶ διὰ παντὸς ἀποκτέννειν ἔθνη οὐ φείσεται.

Αμβ. 1,17 - Ακριβώς κατά τον ίδιον τρόπον και ο ειδωλολάτρης Ασσύριος θα ρίξη από έδω και από εκεί το δίκτυόν του, δια να θανατώνη λαούς, χωρίς να λυπήται κανένα.

ΑΜΒΑΚΟΥΜ 2

Αμβ. 2,1 - Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μου στήσομαι καὶ ἐπιβήσομαι ἐπὶ πέτραν καὶ ἀποσκοπεύσω τοῦ ἰδεῖν τί λαλήσει ἐν ἐμοὶ καὶ τί ἀποκριθῶ ἐπὶ τὸν ἔλεγχόν μου.

Αμβ. 2,1 - Λέγει ο προφήτης· Επάνω εις την σκοπιάν μου θα σταθώ, θα ανεβώ εις βράχον και θα προσέξω, να ίδω, τι θα είπη προς εμέ ο Κυριος και τι εγώ θα αποκριθώ εις, τον έλεγχόν του.

Αμβ. 2,2 - καὶ ἀπεκρίθη πρός με Κύριος καὶ εἶπε· γράψον ὅρασιν καὶ σαφῶς εἰς πυξίον, ὅπως διώκῃ ὁ ἀναγινώσκων αὐτά.

Αμβ. 2,2 - Ο Κυριος απεκρίθη προς εμέ και μου είπε· “Γράψε καθαρά το όραμα τούτο εις μίαν πλάκα, ώστε να αναγινώσκεται εύκολα και ευχάριστα.

Αμβ. 2,3 - διότι ἔτι ὅρασις εἰς καιρὸν καὶ ἀνατελεῖ εἰς πέρας καὶ οὐκ εἰς κενόν· ἐὰν ὑστερήσῃ, ὑπόμεινον αὐτόν, ὅτι ἐρχόμενος ἥξει καὶ οὐ μὴ

χρονίσῃ.

Αμβ. 2,3 - Διότι η όρασις αυτή έρχεται στον κατάλληλον καιρόν της. Θα εκπληρωθή και δεν θα ματαιωθή. Εάν όμως και βραδύνη ολίγον χρόνον, δείξε υπομονήν. Διότι αυτός που αναμένεται να έλθη, θα έλθη και δεν θα χρονοτριβήση.

Αμβ. 2,4 - ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεώς μου ζήσεται.

Αμβ. 2,4 - Εάν κανείς λιποψυχήση και αδημονήση, ας μάθη, ότι δεν επαναπαύεται η ψυχή μου εις αυτόν. Ο δίκαιός που πιστεύει εις εμέ και τηρεί τον νόμον μου, θα σωθή και θα ζήση.

Αμβ. 2,5 - ὁ δὲ κατοιόμενος καὶ καταφρονητής, ἀνὴρ ἀλαζών, οὐθὲν μὴ περάνῃ, ὃς ἐπλάτυνε καθὼς ᾅδης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ οὗτος ὡς θάνατος οὐκ ἐμπιπλάμενος καὶ ἐπισυνάξει ἐπ᾿ αὐτὸν πάντα τὰ ἔθνη καὶ εἰσδέξεται πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς λαούς.

Αμβ. 2,5 - Ο επηρμένος Ασσύριος και καταφρονητής των όλων, ο αλαζονικός αυτός άνθρωπος τίποτε δεν ημπορεί να φέρη εις πέρας. Επλάτυνε και έκαμε αχόρταγον την ψυχήν του όπως ο άδης και ο θάνατος, που δεν χορταίνουν ποτέ. Θα συγκεντρώση υπό την εξουσίαν του όλα τα έθνη και θα έχη μαζή του όλους τους λαούς.

Αμβ. 2,6 - οὐχὶ ταῦτα πάντα κατ᾿ αὐτοῦ παραβολὴν λήψονται καὶ πρόβλημα εἰς διήγησιν αὐτοῦ; καὶ ἐροῦσιν· οὐαὶ ὁ πληθύνων ἑαυτῷ τὰ οὐκ ὄντα αὐτοῦ ἕως τίνος; καὶ βαρύνων τὸν κλοιὸν αὐτοῦ στιβαρῶς.

Αμβ. 2,6 - Θα έλθη όμως καιρός, κατά τον οποίον όλα αυτά θα εκσπάσουν εναντίον του. Οι εχθροί του θα τον έχουν εις σατυρισμόν και εμπαιγμόν. Ειρωνικόν μολόγημα θα γίνη μεταξύ των και θα λέγουν· Αλλοόμονον εις σέ, Βαβυλών, η οποία παίρνεις και θησαυρίζεις δια τον εαυτόν σου εκείνα, τα οποία δεν σου ανήκουν. Εως πότε όμως θα συνεχισθή αυτό; Συ κάμνεις βαρύν και καταθλιπτικόν τον ζυγόν της δουλείας.

Αμβ. 2,7 - ὅτι ἐξαίφνης ἀναστήσονται δάκνοντες αὐτόν, καὶ ἐκνήψουσιν οἱ ἐπίβουλοί σου, καὶ ἔσῃ εἰς διαρπαγὴν αὐτοῖς.

Αμβ. 2,7 - Ιδού όμως ότι αιφνιδίως θα εξεγερθούν εναντίον σου και θα σε δαγκώσουν οι εχθροί σου. Οι επίβουλοί σου θα ανανήψουν εναντίον σου και θα γίνης αντικείμενον διαρπαγής από αυτούς,

Αμβ. 2,8 - διότι σὺ ἐσκύλευσας ἔθνη πολλά, σκυλεύσουσί σε πάντες οἱ ὑπολελειμμένοι λαοὶ δι᾿ αἵματα ἀνθρώπων καὶ ἀσεβείας γῆς καὶ πόλεως καὶ πάντων τῶν κατοικούντων αὐτήν.

Αμβ. 2,8 - Διότι, όπως συ ελαφυραγώγησες πολλά έθνη, έτσι και όλοι θα λαφυραγωγήσουν σέ, οχι μόνον οι εχθροί σου άλλα και οι υπόλοιποι λαοί, διότι θα σε μισούν δια τα ανθρώπινα αίματα, τα οποία έχυσες και τας άλλας ασεβείας, τας οποίας διέπραξες εις την γην, εις τας πόλεις κι στους κατοικούντας αυτάς.

Αμβ. 2,9 - ὦ ὁ πλεονεκτῶν πλεονεξίαν κακὴν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τοῦ τάξαι εἰς ὕψος νοσσιὰν αὐτοῦ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐκ χειρὸς κακῶν.

Αμβ. 2,9 - Αλλοίμονον εις σέ, ο οποίος από απερίγραπτον πλεονεξίαν κατεχόμενος αποταμιεύεις πονηρούς θησαυρούς στον οίκόν σου, δια να τοποθετήσης την φωλεάν σου εις ύψος, με την ιδέαν ότι έτσι υψηλά θα είσαι ασφαλής και δεν θα διατρέχης κίνδυνον από τα χέρια των εχθρών σου.

Αμβ. 2,10 - ἐβουλεύσω αἰσχύνην τῷ οἴκῳ σου, συνεπέρανας πολλοὺς λαούς, καὶ ἐξήμαρτεν ἡ ψυχή σου·

Αμβ. 2,10 - Αυτά όμως, που εσκέφθης, είναι εις την πραγματικότητα εξευτελιστικά δια τον οίκον σου. Εθεσες τέρμα εις την ζωήν πολλών λαών, ημάρτησε πολύ η ψυχή σου.

Αμβ. 2,11 - διότι λίθος ἐκ τοίχου βοήσεται, καὶ κάνθαρος ἐκ ξύλου φθέγξεται αὐτά.

Αμβ. 2,11 - Και αυτοί ακόμη οι λίθοι από τον τοίχον της οικίας σου θα φωνάξουν, και ο κάνθαρος, που ευρίσκεται εις τα ξύλα της οικοδομής σου, θα ομιλήση εναντίον των αδικιών σου".

Αμβ. 2,12 - οὐαὶ ὁ οἰκοδομῶν πόλιν ἐν αἵμασι καὶ ἑτοιμάζων πόλιν ἐν ἀδικίαις.

Αμβ. 2,12 - Αλλοίμονον εις εκείνον, ο οποίος οικοδομεί οικίας με αίματα άνθρωπον και συγκροτεί πόλιν με αδικίας, θα υποστή τα επίχειρα των πονηρών έργων του.

Αμβ. 2,13 - οὐ ταῦτά ἐστι παρὰ Κυρίου παντοκράτορος; καὶ ἐξέλιπον λαοὶ ἱκανοὶ ἐν πυρί, καὶ ἔθνη πολλὰ ὠλιγοψύχησαν.

Αμβ. 2,13 - Αυτά δεν έγιναν από τον Κυριον τον παντοκράτορα; Πολλοί δηλαδή λαοί εξηφανίσθησαν δια του πυρός και πολλά έθνη ωλιγοψύχησαν.

Αμβ. 2,14 - ὅτι ἐπλησθήσεται ἡ γῆ τοῦ γνῶναι τὴν δόξαν Κυρίου, ὡς ὕδωρ κατακαλύψει αὐτούς.

Αμβ. 2,14 - Η γη θα γεμίση με την γνώσιν της δόξης του Κυρίου. Αυτή θα καλύψη τους ανθρώπους, όπως το ύδωρ καλύπτει την γην.

Αμβ. 2,15 - ὦ ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπῇ θολερᾷ καὶ μεθύσκων, ὅπως ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὰ σπήλαια αὐτῶν.

Αμβ. 2,15 - Αλλοίμονον εις σέ, Ασσύριε, ο οποίος ποτίζστους ανθρώπους και τους μεθάς με οίνον, δια να θολώσης τον νουν των, ώστε να ερευνήσης και αυτά ακόμη τα σπήλαιά των.

Αμβ. 2,16 - πλησμονὴν ἀτιμίας ἐκ δόξης πίε καὶ σύ, καρδία σαλεύθητι καὶ σείσθητι· ἐκύκλωσεν ἐπὶ σὲ ποτήριον δεξιᾶς Κυρίου καὶ συνήχθη ἀτιμία ἐπὶ τὴν δόξαν σου.

Αμβ. 2,16 - Αλλά ήλθεν η ώρα της τιμωρίας σου. Πιε και συ αυτό το ποτήριον της οργής του Κυρίου και πάρε, αντί της δόξης σου, ατιμίαν και καταφρόνησιν. Θα σαλευθή η καρδία σου, θα συγκλονισθή και θα

καταστραφή από σεισμόν η χώρα σου. Η τιμωρός δεξιά του Κυρίου σε περιέλαβε και όλος ο εξευτελισμός συνεκεντρώθη και έπεσεν επάνω σου, αντί της προτέρας δόξης σου.

Αμβ. 2,17 - διότι ἀσέβεια τοῦ Λιβάνου καλύψει σε, καὶ ταλαιπωρία θηρίων πτοήσει σε δι᾿ αἵματα ἀνθρώπων καὶ ἀσεβείας γῆς καὶ πόλεως καὶ πάντων τῶν κατοικούντων αὐτήν.

Αμβ. 2,17 - Η ασεβής και καταστρεπτική υλοτομία σου προς το όρος Λιβανον θα ξεσπάση επάνω σου και θα σε σκεπάση με καταισχύνην. Τα θηρία του όρους τούτου θα σε ταλαιπωρήσουν και θα σε τιμωρήσουν δια τα ανθρώπινα αίματα, τα οποία έχυσες, και δια την ασέβειαν, η οποία επικρατεί εις την χώραν σου, εις τας πόλεις και στους κατοίκους αυτής.

Αμβ. 2,18 - τί ὠφελεῖ γλυπτόν, ὅτι ἔγλυψαν αὐτό; ἔπλασεν αὐτὸ χώνευμα, φαντασίαν ψευδῆ, ὅτι πέποιθεν ὁ πλάσας ἐπὶ τὸ πλάσμα αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι εἴδωλα κωφά.

Αμβ. 2,18 - Ποίαν ωφέλειαν είναι δυνατόν, να σου δώση το γλυπτόν άγαλμα, το οποίον άνθρωποι κατεσκεύασαν; Ο τεχνίτης το διεμόρφωσε και το εχώνευσεν στο χωνευτήριον. Αυτό όμως είναι γέννημα ψευδούς φαντασίας. Αλλά έδω είναι το παράδοξον· ότι αυτός, που κατεσκεύασε το κωφόν και άλαλον είδωλον, πιστεύει στο έργον των χειρών του.

Αμβ. 2,19 - οὐαὶ ὁ λέγων τῷ ξύλῳ· ἔκνηψον, ἐξεγέρθητι, καὶ τῷ λίθῳ· ὑψώθητι· καὶ αὐτό ἐστι φαντασία, τοῦτο δέ ἐστιν ἔλασμα χρυσίου καὶ ἀργυρίου, καὶ πᾶν πνεῦμα οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ.

Αμβ. 2,19 - Αλλοίμονον εις εκείνον, που πιστεύει εις τα ξύλινα αγάλματα και λέγει προς αυτά· “ξύπνα, σήκω” και στο λίθινον άγαλμα, “στάσου υψηλά!” Και αυτό είναι επινόησις της ανθρωπίνης φαντασίας. Το υλικόν, από το οποίον αποτελείται, είναι έλασμα χρυσού και αργύρου. Κανένα πνεύμα, καμμία πνοή ζωής δεν υπάρχει έντος αυτού.

Αμβ. 2,20 - ὁ δὲ Κύριος ἐν ναῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· εὐλαβείσθω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ.

Αμβ. 2,20 - Ο Κυριος όμως κατοικεί στον άγιον ναόν του. Ας ευλαβηθή αυτόν όλη η οικουμένη.

ΑΜΒΑΚΟΥΜ 3

Προσευχὴ Ἀμβακοὺμ τοῦ προφήτου μετὰ ᾠδῆς.

Προσευχή Αμβακούμ τον προφήτου ψαλλομένη

Αμβ. 3,1 - Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην·

Αμβ. 3,1 - Κυριε, ήκουσα εκείνο, το οποίον συ με έκαμες να ακούσω, και εφοβήθην.

Αμβ. 3,2 - Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην. ἐν μέσῳ δύο ζῴων γνωσθήσῃ, ἐν τῷ ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, ἐν τῷ ταραχθῆναι τὴν ψυχήν μου, ἐν ὀργῇ ἐλέους μνησθήσῃ.

Αμβ. 3,2 - Κυριε, παρετήρησα με προσοχήν τα έργα σου, τα κατενόησα, κατελήφθην από έκπληξιν μεγάλην. Ανάμεσα εις δύο όντα, που έχουν ζωήν, θα γίνης γνωστός στους ανθρώπους. Οταν πλησιάζουν τα έτη, που θα αποκαλυφθή η αγαθότης σου, θα γνωρισθής ακόμα καλύτερον. Οταν έλθη ο καιρός ο ωρισμένος, θα αναδειχθή η δύναμίς σου. Οταν ταραχθή η ψυχή μου εις καιρόν της δικαίας σου οργής, ενθυμήσου, Κυριε, και δος μου το έλεός σου.

Αμβ. 3,3 - ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμὰν ἥξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος. (διάψαλμα). ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ, καὶ αἰνέσεως αὐτοῦ πλήρης ἡ γῆ.

Αμβ. 3,3 - Ο Θεός, ένδοξος και ισχυρός, θα έλθη από την Θαιμάν· ο άγιος από το βαθύσκιον δασωμένον όρος. (Διάψαλμα). Αι άπειροι εις αριθμόν και τελειότητα αρεταί σου εκάλυψαν τον ουρανόν. Η γη είναι γεμάτη από την δοξολογίαν προς σέ.

Αμβ. 3,4 - καὶ φέγγος αὐτοῦ ὡς φῶς ἔσται, κέρατα ἐν χερσὶν αὐτοῦ, καὶ ἔθετο ἀγάπησιν κραταιὰν ἰσχύος αὐτοῦ.

Αμβ. 3,4 - Η ακτινοβολία της δόξης του είναι ισχυρά, όπως το φως. Δυναμιν κρατεί εις τα χέρια του. Την αγάπην του την ενηρμόνισε με την άπειρον δύναμίν του.

Αμβ. 3,5 - πρὸ προσώπου αὐτοῦ πορεύσεται λόγος, καὶ ἐξελεύσεται εἰς παιδείαν κατὰ πόδας αὐτοῦ

Αμβ. 3,5 - Εμπρός του προπορεύεται ο λόγος ο καθοδηγητικός, ο διαφωτιστικός. Αυτός τον ακολουθεί κατά πόδας, όταν πρόκειται να διαφωτίση, αλλά και παιδαγωγικώς να τιμωρήση τους ανθρώπους.

Αμβ. 3,6 - ἔστη, καὶ ἐσαλεύθη ἡ γῆ· ἐπέβλεψε, καὶ διετάκη ἔθνη. διεθρύβη τὰ ὄρη βίᾳ, ἐτάκησαν βουνοὶ αἰώνιοι.

Αμβ. 3,6 - Εστάθη ο Κυριος, και η γη εσαλεύθη έντρομος. Ερριψεν ένα μόνον βλέμμα, και έλυωσαν τα έθνη. Τα όρη εθρυμματίσθηκαν μετά κρότου, τα αιώνια βουνά έλυωσαν από τον φόβον των.

Αμβ. 3,7 - πορείας αἰωνίας αὐτοῦ ἀντὶ κόπων εἶδον· σκηνώματα Αἰθιόπων πτοηθήσονται καὶ αἱ σκηναὶ γῆς Μαδιάμ.

Αμβ. 3,7 - Και μέσα εις αυτάς τας συμφοράς και τας θλίψεις είδον εγώ τας αιωνίας βουλάς και ενεργείας αυτού! Αι σκηναί των Αιθιόπων θα κατατρομάξουν και αι σκηναί επίσης της γης Μαδιάμ.

Αμβ. 3,8 - μὴ ἐν ποταμοῖς ὠργίσθης, Κύριε, ἢ ἐν ποταμοῖς ὁ θυμός σου; ἢ ἐν θαλάσσῃ τὸ ὅρμημά σου; ὅτι ἐπιβήσῃ ἐπὶ τοὺς ἵππους σου, καὶ ἡ

ἱππασία σου σωτηρία.

Αμβ. 3,8 - Μηπως, Κυριε, ωργίσθης και εθύμωσες εναντίον των αψύχων ποταμών; Μηπως η ορμή σου στρέφεται εναντίον της Ερυθράς Θαλάσσης; Οχι βεβαίως, διότι συ επέβης επάνω στους ίππους του άρματός σου και η ίππευσίς σου αυτή υπήρξε σωτηρία δια τον λαόν σου.

Αμβ. 3,9 - ἐντείνων ἐντενεῖς τὸ τόξον σου ἐπὶ σκῆπτρα, λέγει Κύριος. (διάψαλμα). ποταμῶν ῥαγήσεται γῆ.

Αμβ. 3,9 - Θα τεντώσης έως τα άκρα με δύναμιν το τοξον σου εναντίον των σκηπτρούχων της γης, λέγει ο Κυριος (Διάψαλμα). Η γη θα ανοίξη και άφθονα ύδατα ποταμών θα αναβλύσουν.

Αμβ. 3,10 - ὄψονταί σε καὶ ὠδινήσουσι λαοί, σκορπίζων ὕδατα πορείας αὐτοῦ· ἔδωκεν ἡ ἄβυσσος φωνὴν αὐτῆς, ὕψος φαντασίας αὐτῆς.

Αμβ. 3,10 - Θα σε ίδουν, Κυριε, όλοι οι λαοί και θα καταληφθούν από ωδίνας, ομοίας προς τας ωδίνας της επιτόκου. Διότι συ εκβάλλεις και διασκορπίζεις τα ύδατα από τας κοίτας, εις τας οποίας ρέουν. Η απύθμενος θάλασσα εβόησε από τους παφλασμούς των κυμάτων της. Τα κύματά της υψώθησαν εις αφάνταστον ύψος ενώπιόν σου.

Αμβ. 3,11 - ἐπήρθη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς· εἰς φῶς βολίδες σου πορεύσονται, εἰς φέγγος ἀστραπῆς ὅπλων σου.

Αμβ. 3,11 - Εσηκώθη και εστάθη ακίνητος ο ήλιος· και αυτή σελήνη εσταμάτησεν εις την θέσιν της, όταν ο Ιησούς του Ναυή εν ονόματί σου τα διέταξε. Τα βέλη σου ολοφάνερα, ωσάν το φως, κατευθύνονται εναντίον των εχθρών σου. Τα όπλα σου απαστράπτουν, ωσάν το φως.

Αμβ. 3,12 - ἐν ἀπειλῇ ὀλιγώσεις γῆν καὶ ἐν θυμῷ κατάξεις ἔθνη.

Αμβ. 3,12 - Με την δικαίαν σου τιμωρίαν, την οποίαν απειλητικώς προανήγγειλες, θα καταστρέψης την γην των Χαλδαίων. Και επάνω στον δίκαιον θυμόν σου θα ρίψης ταπεινωμένους στο έδαφος λαούς.

Αμβ. 3,13 - ἐξῆλθες εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου τοῦ σῶσαι τὸν χριστόν σου· ἔβαλες εἰς κεφαλὰς ἀνόμων θάνατον, ἐξήγειρας δεσμοὺς ἕως τραχήλου. (διάψαλμα).

Αμβ. 3,13 - Ετσι θα εξέλθης, δια να σώσης τον λαόν σου, δια να σώσης τον αφιερωμένον εις σε λαόν. Εδωσες θάνατον εις κεφαλάς παρανόμων ανθρώπων. Αλύτους δεσμούς ανέβασες και επέβαλες στον τράχηλον των αμαρτωλών.

Αμβ. 3,14 - διέκοψας ἐν ἐκστάσει κεφαλὰς δυναστῶν, σεισθήσονται ἐν αὐτῇ· διανοίξουσι χαλινοὺς αὐτῶν ὡς ἐσθίων πτωχὸς λάθρᾳ.

Αμβ. 3,14 - Προς κατάπληξιν όλων έκοψες τας κεφαλάς των ισχυρών της γης. Θα συγκλονισθούν και θα πανικοβληθούν όλοι οι κατοικούντες εις αυτήν. Ως εάν έχουν χαλινούς, ολίγον θα ανοίξουν το στόμα των, όπως ο πτωχός ο οποίος τρώγει κρυφίως το ψωμί του.

Αμβ. 3,15 - καὶ ἐπεβίβασας εἰς θάλασσαν τοὺς ἵππους σου ταράσσοντας ὕδατα πολλά.

Αμβ. 3,15 - Ωδήγησες και ανέβασες, Κυριε, εις την θάλασσαν τους ίππους σου, οι οποίοι αναταράσσουν τα πολλά αυτής ύδατα.

Αμβ. 3,16 - ἐφυλαξάμην, καὶ ἐπτοήθη ἡ κοιλία μου ἀπὸ φωνῆς προσευχῆς χειλέων μου, καὶ εἰσῆλθε τρόμος εἰς τὰ ὀστᾶ μου, καὶ ὑποκάτωθέν μου ἐταράχθη ἡ ἕξις μου. ἀναπαύσομαι ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως τοῦ ἀναβῆναι εἰς λαὸν παροικίας μου.

Αμβ. 3,16 - Παρετήρησα με προσοχήν, ήκουσα και είδα τας θλίψστου λαού μου. Η καρδία μου εταράχθη καθ' ον χρόνον τα χείλη μου τρέμοντα απηύθυναν την προσευχήν. Τρόμος εισεχώρησεν στο εσωτερικόν μου. Ολόκληρος η υπαρξίς μου ανεστατώθη από κάτω έως άνω. Αλλά την ημέραν της θλίψεώς μου θα αναπαυθώ και θα παρηγορηθώ, όταν αναβώ στον λαόν μου, τον παροικούντα στον τόπον του.

Αμβ. 3,17 - διότι συκῆ οὐ καρποφορήσει, καὶ οὐκ ἔσται γενήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις· ψεύσεται ἔργον ἐλαίας, καὶ τὰ πεδία οὐ ποιήσει βρῶσιν· ἐξέλιπον ἀπὸ βρώσεως πρόβατα, καὶ οὐχ ὑπάρχουσι βόες ἐπὶ φάτναις.

Αμβ. 3,17 - Διότι ιδού, οι συκιές δεν θα καρποφορήσουν, τα αμπέλια δεν θα παράγουν σταφυλάς, τα ελαιόδενδρα θα διαψεύσουν τας προσδοκίας μας δια ουγκομιδήν καρπού και αι πεδιάδες δεν θα παράγουν καρπούς εις διατροφήν των ανθρώπων. Τα πρόβατα αποθνήσκουν δια την έλλειψιν τροφής. Βοϊδια δεν υπάρχουν πλέον εις τα παχνιά των.

Αμβ. 3,18 - ἐγὼ δὲ ἐν τῷ Κυρίῳ ἀγαλλιάσομαι, χαρήσομαι ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου.

Αμβ. 3,18 - Εγώ όμως θα αγάλλωμαι ελπίζων στον Κυριον. Θα γεμίση χαράν η καρδία μου δια τον σωτήρα μου Θεόν.

Αμβ. 3,19 - Κύριος ὁ Θεὸς δύναμίς μου καὶ τάξει τοὺς πόδας μου εἰς συντέλειαν· ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐπιβιβᾷ με τοῦ νικῆσαί με ἐν τῇ ᾠδῇ αὐτοῦ.

Αμβ. 3,19 - Κυριος ο Θεός είναι η δύναμίς μου. Αυτός θα στερεώση δια παντός τα πόδια μου εις τας δικαίας πορείας μου. Θα με αναβιβάση υψηλά, ώστε ψάλλων ευγνώμονα δοξολογίαν προς αυτόν να νικήσω.

ΣΟΦΟΝΙΑΣ

ΣΟΦΟΝΙΑΣ 1

Σοφ. 1,1 - Λόγος Κυρίου, ὃς ἐγενήθη πρὸς Σοφονίαν τὸν τοῦ Χουσί, υἱὸν Γοδολίου, τοῦ Ἀμορίου, τοῦ Ἐζεκίου, ἐν ἡμέραις Ἰωσίου υἱοῦ Ἀμὼν βασιλέως Ἰούδα.

Σοφ. 1,1 - Λογος, τον οποίον ο Κυριος απηύθυνε προς τον Σοφονίαν, υιόν του Χουσί, έγγονον του Γοδολίου, δισέγγονον του Αμορίου και τρισέγγονον του Εζεκίου. Ο Σοφονίας έζησε κατά τας ημέρας του βασιλέως της Ιουδαίας Ιωσιου, υιού του Αμών.

Σοφ. 1,2 - Ἐκλείψει ἐκλιπέτω ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, λέγει Κύριος,

Σοφ. 1,2 - Ας εξαφανισθούν αμέσως και πλήρως από το πρόσωπον της γης, λέγει ο Κυριος,

Σοφ. 1,3 - ἐκλιπέτω ἄνθρωπος καὶ κτήνη, ἐκλιπέτω τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης, καὶ ἀσθενήσουσιν οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἐξαρῶ τοὺς ἀνόμους ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, λέγει Κύριος.

Σοφ. 1,3 - ας εξαφανισθούν οι άνθρωποι και τα ζώα ας λείψουν τα πετεινά του ουρανού και οι ιχθύες της θαλάσσης, ας ατονίσουν και ας ασθενήσουν οι ασεβείς. Θα ξερριζώσω τους ανόμους από το πρόσωπον της γης, λέγει ο Κυριος.

Σοφ. 1,4 - καί ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ Ἰούδαν καὶ ἐπί πάντας τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐξαρῶ ἐκ τοῦ τόπου τούτου τὰ ὀνόματα τῆς Βάαλ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἱερέων

Σοφ. 1,4 - Θα απλώσω την παντοδύναμον τιμωρόν χείρα μου εναντίον των Ιουδαίων και εναντίον όλων, όσοι κατοικούν την Ιερουσαλήμ Θα εξαφανίσω από τον τόπον τούτον και τα ονόματα ακόμη των ειδώλων του Βααλ και τα ονόματα των ιερέων των.

Σοφ. 1,5 - καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐπὶ τὰ δώματα τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ὀμνύοντας κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς ὀμνύοντας κατὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν

Σοφ. 1,5 - Και εκείνους, οι οποίοι εις τα ηλιακωτά των οικιών των προσκυνούν την στρατιάν των αστέρων του ουρανού· και εκείνους, οι οποίοι με ασέβειαν ορκίζονται ενώπιον του Κυρίου, όπως και εκείνους οι οποίοι ορκίζονται ασεβώς στο όνομα του βασιλέως των.

Σοφ. 1,6 - καὶ τοὺς ἐκκλίνοντας ἀπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς μή ζητοῦντας τὸν Κύριον καὶ τοὺς μὴ ἀντεχομένους τοῦ Κυρίου. -

Σοφ. 1,6 - Θα τιμωρήσω αυτούς οι οποίοι παρεκκλίνουν από τας εντολάς και τας οδούς του Κυρίου, αυτούς που δεν ζητούν δια της προσευχής των τον Κυριον και δεν κρατούν αυτόν ως στήριγμά των.

Σοφ. 1,7 - Εὐλαβεῖσθε ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ, διότι ἐγγὺς ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡτοίμακε Κύριος τὴν θυσίαν αὐτοῦ, καὶ ἡγίακε τοὺς κλητοὺς αὐτοῦ.

Σοφ. 1,7 - Σεβασθήτε και φοβηθήτε Κυριον τον Θεόν, διότι έφθασεν η ημέρα του Κυρίου. Ο Κυριος έχει ετοιμάσει την ευπρόσδεκτον θυσίαν του· προς τούτο δε έχει καλέσει και αγιάσει τους εκλεκτούς, οι οποίοι θα την προσφέρουν.

Σοφ. 1,8 - καὶ ἔσται ἐν ἡμέρᾳ θυσίας Κυρίου καὶ ἐκδικήσω ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἐνδεδυμένους ἐνδύματα ἀλλότρια·

Σοφ. 1,8 - Κατά την ημέραν της μεγάλης αυτής θυσίας του Κυρίου, θα τιμωρήσω τους άρχοντας, λέγει ο Κυριος, την βασιλικήν αυλήν και όλους εκείνους, οι οποίοι φορούν αταίριαστα προς το φύλον των η ξένα ειδωλολατρικά ενδύματα.

Σοφ. 1,9 - καὶ ἐκδικήσω ἐπὶ πάντας ἐμφανῶς ἐπὶ τὰ πρόπυλα ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, τοὺς πληροῦντας τὸν οἶκον Κυρίου Θεοῦ αὐτῶν ἀσεβείας καὶ δόλου.

Σοφ. 1,9 - Θα αποστείλω φανεράν την τιμωρίαν εναντίον όλων αυτών, που θα ευρίσκωνται εις τα προπύλαια του ναού κατά την ημέραν εκείνην· αυτών, οι οποίοι γεμίζουν τον μεν ναόν Κυρίου του Θεού των με τας ασεβείας των, τους δε ανθρώπους με τας δολιότητάς των.

Σοφ. 1,10 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος, φωνὴ κραυγῆς ἀπὸ πύλης ἀποκεντούντων καὶ ὀλολυγμὸς ἀπὸ τῆς δευτέρας καὶ συντριμμὸς μέγας ἀπὸ τῶν βουνῶν.

Σοφ. 1,10 - Κατά την ημέραν εκείνην, λέγει ο Κυριος, θα ακουσθούν κοπετοί, φωναί και κραυγαί από την πύλην, όπου οι σφαγείς θα φονεύουν, και ολοφυρμοί από την δευτέραν νεωτέραν πόλιν και μέγας συντριμμός από τα βουνά.

Σοφ. 1,11 - θρηνήσατε, οἱ κατοικοῦντες τὴν κατακεκομμένην, ὅτι ὡμοιώθη πᾶς ὁ λαὸς Χαναάν, ἐξωλοθρεύθησαν πάντες οἱ ἐπῃρμένοι ἀργυρίῳ.

Σοφ. 1,11 - Θρηνήσατε οι κάτοικοι την κατακοπτομένην και σφαγιαζομένην πόλιν, διότι όλος ο λαός εξωμοιώθη με τους Χαναναίους. Εξωλοθρεύθηοαν και θα εξολοθρευθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι κομπάζουν δια τα πλούτη των.

Σοφ. 1,12 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξερευνήσω τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ λύχνου καὶ ἐκδικήσω ἐπὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς καταφρονοῦντας ἐπὶ τὰ φυλάγματα αὐτῶν. οἱ δὲ λέγοντες ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· οὐ μὴ ἀγαθοποιήσῃ Κύριος, οὐδ᾿ οὐ μὴ κακώσῃ,

Σοφ. 1,12 - Κατά την ημέραν εκείνην της δικαίας τιμωρίας θα εξερευνήσω δια λύχνου με προσοχήν και θα τιμωρήσω τους άνδρας, τους οποίους θα εύρω να καταφρονούν τα καθήκοντά των. Εκείνους οι οποίοι λέγουν από μέσα των· ας ζήσωμεν, όπως μας αρέσει, διότι ο Θεός ούτε το καλόν θα αμείψη ούτε και το κακόν θα τιμωρήση.

Σοφ. 1,13 - καὶ ἔσται ἡ δύναμις αὐτῶν εἰς διαρπαγὴν καὶ οἱ οἶκοι αὐτῶν εἰς ἀφανισμόν, καὶ οἰκοδομήσουσιν οἰκίας καὶ οὐ μὴ κατοικήσουσιν ἐν αὐταῖς καὶ καταφυτεύσουσιν ἀμπελῶνας καὶ οὐ μὴ πίωσι τὸν οἶνον αὐτῶν. -

Σοφ. 1,13 - Αλλά τα πλούτη των, που τα εθεωρούσαν δύναμίν των, θα διαρπαγούν, τα σπίτια των και αι οικογένειαί των θα εξαφανισθούν. Θα οικοδομήσουν οικίας και δεν θα κατοικήσουν εις αυτάς, θα φυτεύσουν και θα καλλιεργήσουν επιμελώς πολλάς αμπέλους και δεν θα πίουν το κρασί των.

Σοφ. 1,14 - Ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἡ μεγάλη, ἐγγὺς καὶ ταχεῖα σφόδρα· φωνὴ ἡμέρας Κυρίου πικρὰ καὶ σκληρὰ τέτακται.

Σοφ. 1,14 - Φοβηθήτε τον Κυριον, διότι η ημέρα της τιμωρίας η μεγάλη έχει πλησιάσει. Πλησιάζει, έρχεται με μεγάλην ταχύτητα. Οσα θα ακουσθούν κατά την ημέραν της δικαίας υπό του Κυρίου τιμωρίας, θα είναι κατ' απόφασιν του Κυρίου πικρά και σκληρά.

Σοφ. 1,15 - δυνατὴ ἡμέρα ὀργῆς ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἡμέρα θλίψεως καὶ ἀνάγκης, ἡμέρα ἀωρίας καὶ ἀφανισμοῦ, ἡμέρα γνόφου καὶ σκότους, ἡμέρα νεφέλης καὶ ὁμίχλης,

Σοφ. 1,15 - Η ημέρα εκείνη της οργής του Κυρίου είναι μεγάλη και ακατανίκητος, ημέρα θλίψεως και ανάγκης των ανθρώπων, ημέρα στυγνή και άχαρις, ημέρα αφανισμού, γνόφος και σκοτάδι θα την καλύπτη. Θα είναι ημέρα σκεπασμένη από πυκνάς νεφέλας και σκοτεινήν ομίχλην.

Σοφ. 1,16 - ἡμέρα σάλπιγγος καὶ κραυγῆς ἐπὶ τὰς πόλεις τὰς ὀχυρὰς καὶ ἐπὶ τὰς γωνίας τὰς ὑψηλάς.

Σοφ. 1,16 - Ημέρᾳ, κατά την οποίαν θα ακούωνται ήχοι πολεμικών σαλπίγγων, κραυγαί πολεμιστών επάνω εις τας ωχυρωμένας πόλεις και στους υψηλούς πύργους των γωνιών του τείχους.

Σοφ. 1,17 - καὶ ἐκθλίψω τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πορεύσονται ὡς τυφλοί, ὅτι τῷ Κυρίῳ ἐξήμαρτον· καὶ ἐκχεεῖ τὸ αἷμα αὐτῶν ὡς χοῦν καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ὡς βόλβιτα.

Σοφ. 1,17 - Θα αποστείλω βαρείαν θλίψιν επάνω στους ανθρώπους. Θα βαδίζουν, όπως οι τυφλοί, χωρίς να γνωρίζουν που πηγαίνουν, διότι έχουν αμαρτήσει ενώπιον του Κυρίου. Ο Κυριος θα χύση και θα σκορπίση το αίμα των εις την γην, όπως ο άνεμος διασκορπίζει το χώμα. Θα αφήση άταφα και απερριμμένα τα πτώματά των, ωσάν την κόπρον των βοϊδιών.

Σοφ. 1,18 - καὶ τὸ ἀργύριον αὐτῶν καὶ τὸ χρυσίον αὐτῶν οὐ μὴ δύνηται ἐξελέσθαι αὐτοὺς ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς Κυρίου, καὶ ἐν πυρὶ ζήλου αὐτοῦ

καταναλωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, διότι συντέλειαν καὶ σπουδὴν ποιήσει ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν.

Σοφ. 1,18 - Ούτε το αργύριόν των, ούτε το χρυσίον των δεν θα μπορέση να τους γλυτώση κατά την ημέραν εκείνην της οργής του Κυρίου, διότι όλη η αμαρτωλή χώρα θα εξαφανισθή με το τρομερόν πυρ της οργής του Κυρίου. Ο Κυριος θα επιφέρη πλήρη και ταχείαν καταατροφήν εις ολόυς τους κατοίκους της χώρας.

ΣΟΦΟΝΙΑΣ 2

Σοφ. 2,1 - Συνάχθητε καὶ συνδέθητε, τὸ ἔθνος τὸ ἀπαίδευτον,

Σοφ. 2,1 - Συγκεντρωθήτε, συνδεθήτε με τον Θεόν, έθνος απαιδαγώγητον και αμόρφωτον,

Σοφ. 2,2 - πρὸ τοῦ γενέσθαι ὑμᾶς ὡς ἄνθος παραπορευόμενον, πρὸ τοῦ ἐπελθεῖν ἐφ᾿ ὑμᾶς ὀργὴν Κυρίου, πρὸ τοῦ ἐπελθεῖν ἐφ᾿ ὑμᾶς ἡμέραν θυμοῦ Κυρίου.

Σοφ. 2,2 - πριν καταντήσετε ωσάν το κομμένον άνθος, που το παρασύρει ο άνεμος. Πριν εκσπάση εναντίον σας η οργή του Κυρίου· πριν η επέλθη επάνω σας η ημέρα του θυμού του Κυρίου.

Σοφ. 2,3 - ζητήσατε τὸν Κύριον, πάντες ταπεινοὶ γῆς· κρίμα ἐργάζεσθε καὶ δικαιοσύνην ζητήσατε καὶ ἀποκρίνασθε αὐτά, ὅπως σκεπασθῆτε ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς Κυρίου.

Σοφ. 2,3 - Ολοι σεις, οι ταπεινοί της χώρας Ιούδα, αναζητήσατε τον Κυριον, εργασθήτε, αποκτήσατε και εφαρμόσατε κρίσιν δικαίαν. Αναζητήσατε την δικαιοσύνην, ανταποκριθήτε εμπράκτως εις αυτά, που ζητεί ο Κυριος, δια να προφυλαχθήτε και σωθήτε κατά την ημέραν της οργής του Κυρίου.

Σοφ. 2,4 - διότι Γάζα διηρπασμένη ἔσται, καὶ Ἀσκάλων εἰς ἀφανισμόν, καὶ Ἄζωτος μεσημβρίας ἐκριφήσεται, καὶ Ἀκκαρὼν ἐκριζωθήσεται.

Σοφ. 2,4 - Διότι η Γαζα θα διαρπαγή από τους εχθρούς, η Ασκάλων θα παραδοθή εις πλήρη καταστροφήν, η Αζωτος εν πλήρει μεσημβρία θα ριφθή κάτω στο χώμα και η Ακκαρών θα ξερριζωθή.

Σοφ. 2,5 - οὐαὶ οἱ κατοικοῦντες τὸ σχοίνισμα τῆς θαλάσσης, πάροικοι Κρητῶν· λόγος Κυρίου ἐφ᾿ ὑμᾶς, Χαναὰν γῆ ἀλλοφύλων, καὶ ἀπολῶ ὑμᾶς ἐκ κατοικίας.

Σοφ. 2,5 - Αλλοίμονον στους κατοικούντας το παράλιον τμήμα της θαλάσσης, οι απόγονοι αυτοί των αποίκων της Κρήτης, οι Φιλισταίοι. Ο λόγος Κυρίου στρέφεται και εναντίον σας, Χαναναίοι, χώρα των Φιλισταίων. Θα καταστρέψω και σας και τας κατοικίας σας.

Σοφ. 2,6 - καὶ ἔσται Κρήτη νομὴ ποιμνίων καὶ μάνδρα προβάτων.

Σοφ. 2,6 - Η χώρα σας, η οποία κατέχεται από τους Κρήτας, ως εάν είναι Κρήτη, θα γίνη βοσκότοπος και μάνδρα προβάτων.

Σοφ. 2,7 - καὶ ἔσται τὸ σχοίνισμα τῆς θαλάσσης τοῖς καταλοίποις οἴκου Ἰούδα· ἐπ᾿ αὐτοὺς νεμήσονται ἐν τοῖς οἴκοις Ἀσκάλωνος, δείλης καταλύσουσιν ἀπὸ προσώπου υἱῶν Ἰούδα, ὅτι ἐπέσκεπται αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν, καὶ ἀποστρέψει τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτῶν. -

Σοφ. 2,7 - Η παρά την θάλασσαν περιοχή θα περιέλθη στους απομείναντας Ιουδαίους. Οι Ιουδαίοι θα βοσκήσουν τα πρόβατά των εκεί, όπου άλλοτε υπήρχον αι οικίαι της Ασκάλωνος. Κατά το δειλινόν, κατά το διάστημα δηλαδή της ημέρας, θα διαλυθούν οι Φιλισταίοι ενώπιον των Ιουδαίων, διότι ο Κυριος και Θεός των είχεν επισκεφθή τους Ιουδαίους και θα επαναφέρη αυτούς από την γην της αιχμαλωσίας των.

Σοφ. 2,8 - Ἤκουσα ὀνειδισμοὺς Μωὰβ καὶ κονδυλισμοὺς υἱῶν Ἀμμών, ἐν οἷς ὠνείδιζον τὸν λαόν μου καὶ ἐμεγαλύνοντο ἐπὶ τὰ ὅριά μου.

Σοφ. 2,8 - Ηκουσα τους ονειδισμούς των Μωαβιτών, τα γρονθοκοπήματα των Αμμωνιτών, με τα οποία ύβριζαν αυτοί και ενέπαιζαν τον λαόν μου και υπερηφανεύοντο εις βάρος της χώρας μου.

Σοφ. 2,9 - διὰ τοῦτο ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, διότι Μωὰβ ὡς Σόδομα ἔσται καὶ υἱοὶ Ἀμμὼν ὡς Γόμοῤῥα, καὶ Δαμασκὸς ἐκλελειμμένη ὡς θιμωνία ἅλωνος καὶ ἠφανισμένη εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ οἱ κατάλοιποι λαοῦ μου διαρπῶνται αὐτοὺς καὶ οἱ κατάλοιποι ἔθνους μου κληρονομήσουσιν αὐτούς.

Σοφ. 2,9 - Δια τούτο ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει Κυριος ο Θεός των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ, ότι η χώρα Μωάβ θα γίνη, όπως τα Σοδομα, και οι Αμμωνίται θα έχουν την τύχην των Γομόρρων. Η Δαμασκός θα μείνη εγκαταλελειμμένη σαν θημωνιά αλωνιού χωρίς σιτάρι, θα αφανισθή δι' όλους τους αιώνας. Οι απομείναντες Ιουδαίοι, αυτοί που θα επανέλθουν από την αιχμαλωσίαν, θα λεηλατούν αυτούς. Οι απολειφθέντες εκ του Ιουδαϊκού έθνους θα τους κληρονομήσουν.

Σοφ. 2,10 - αὕτη αὐτοῖς ἀντὶ τῆς ὕβρεως αὐτῶν, διότι ὠνείδισαν καὶ ἐμεγαλύνθησαν ἐπὶ τὸν Κύριον τὸν παντοκράτορα.

Σοφ. 2,10 - Η τιμωρία των αυτή θα επέλθη εναντίον εκείνων εξ αιτίας της υπερηφανείας των, διότι αυτοί ύβρισαν και ενέπαιξαν και υπερηφανεύθησαν εναντίον Κυρίου του παντοκράτορας.

Σοφ. 2,11 - ἐπιφανήσεται Κύριος ἐπ᾿ αὐτοὺς καὶ ἐξολοθρεύσει πάντας τοὺς θεοὺς τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἕκαστος ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ, πᾶσαι αἱ νῆσοι τῶν ἐθνῶν. -

Σοφ. 2,11 - Τιμωρός θα εμφανισθή ενώπιόν των ο Κυριος. Θα εξολοθρεύση όλους τους θεούς των ειδωλολατρικών εθνών της γης. Και θα έλθη έπειτα καιρός, κατά τον οποίον θα προσκυνήσουν αυτόν ο καθένας

από τον τόπον του εις όλας τας έως τότε ειδωλολατρικάς χώρας της οικουμένης.

Σοφ. 2,12 - Καὶ ὑμεῖς, Αἰθίοπες, τραυματίαι ῥομφαίας μού ἐστε.

Σοφ. 2,12 - Και σεις, οι Αιθίοπες, θα σφαγήτε δια της ρομφαίας μου.

Σοφ. 2,13 - καὶ ἐκτενεῖ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ βοῤῥᾶν καὶ ἀπολεῖ τὸν Ἀσσύριον καὶ θήσει τὴν Νινευὴ εἰς ἀφανισμὸν ἄνυδρον ὡς ἔρημον.

Σοφ. 2,13 - Ο Κυριος θα απλώση την τιμωρόν χείρα του προς βορράν. Θα καταστρέψη τους Ασσυρίους, την δε πρωτεύουσαν των Νινευή θα την εξαφανίση· θα μεταβάλη αυτήν εις άνυδρον έρημον τόπον.

Σοφ. 2,14 - καὶ νεμήσονται ἐν μέσῳ αὐτῆς ποίμνια καὶ πάντα τὰ θηρία τῆς γῆς, καὶ χαμαιλέοντες καί ἐχῖνοι ἐν τοῖς φατνώμασιν αὐτῆς κοιτασθήσονται, καὶ θηρία φωνήσει ἐν τοῖς διορύγμασιν αὐτῆς καὶ κόρακες ἐν τοῖς πυλῶσιν αὐτῆς, διότι κέδρος τὸ ἀνάστημα αὐτῆς.

Σοφ. 2,14 - Εν μέσω των ερειπίων της θα βόσκουν τα πρόβατα και θα κατοικούν όλα τα θηρία της γης. Οι χαμαιλέοντες και οι ακανθόχοιροι θα έχουν την κοίτην των εις τα στολίδια των οροφών από τας κρημνισμένας οικίας. Τα δε θηρία θα ωρύωνται ανάμεσα από τα ορύγματα των ερειπίων της. Οι κόρακες θα κρώζουν επάνω στους πυλώνας της, διότι η πόλις αυτή ύψωσεν υπερήφανα το ανάστημά της, ωσάν πολυετής κέδρος.

Σοφ. 2,15 - αὕτη ἡ πόλις ἡ φαυλίστρια ἡ κατοικοῦσα ἐπ᾿ ἐλπίδι, ἡ λέγουσα ἐν καρδίᾳ αὐτῆς· ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστι μετ᾿ ἐμὲ ἔτι. πῶς ἐγενήθη εἰς ἀφανισμὸν νομὴ θηρίων· πᾶς ὁ διαπορευόμενος δι᾿ αὐτῆς συριεῖ καὶ κινήσει τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

Σοφ. 2,15 - Αυτή η πόλις, η φαύλη και η εκφαυλίζουσα, η οποία κατοικούσε αμέριμνος με την ελπίδα ότι θα είναι άπτωτός, έλεγεν υπερήφανα εις την καρδίαν της· Εγώ είμαι, και άλλη ωσάν εμέ δεν θα εμφανισθή πλέον στον κόσμον. Πως όμως εξηφανίσθη, πως κατήντησε φωλεά και νομή των θηρίων! Καθε διαβάτης που θα περάση ανάμεσα από τα ερείπιά της, θα σφυρίζη εις έκφρασιν της εκπλήξεώς του, θα κινή κατάπληκτος τα χέρια του.

ΣΟΦΟΝΙΑΣ 3

Σοφ. 3,1 - Ὦ ἡ ἐπιφανὴς καὶ ἀπολελυτρωμένη, ἡ πόλις ἡ περιστερά·

Σοφ. 3,1 - Αλλά και η Ιερουσαλήμ η επιφανής, αυτή που εγλύτωσε χάρις εις την προστασίαν του Κυρίου από πολλούς κινδύνους, η πόλις που ωμοίαζε με περιστεράν,

Σοφ. 3,2 - οὐκ εἰσήκουσε φωνῆς, οὐκ ἐδέξατο παιδείαν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ οὐκ ἐπεποίθει καὶ πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῆς οὐκ ἤγγισεν.

Σοφ. 3,2 - δεν υπήκουσεν εις την φωνήν του Κυρίου. Δεν εδέχθη την παιδαγωγίαν του Θεού, δεν εστήριξε την πεποίθησίν της στον Κυριον, δεν

επλησίασε με πίστιν και ευλάβειαν τον Θεόν της.

Σοφ. 3,3 - οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ἐν αὐτῇ ὡς λέοντες ὠρυόμενοι· οἱ κριταὶ αὐτῆς ὡς λύκοι τῆς Ἀραβίας, οὐχ ὑπελίποντο εἰς τὸ πρωΐ·

Σοφ. 3,3 - Οι άρχοντές της εντός αυτής ομοιάζουν με ωρυομένους λέοντας, που επιτίθενται κατά των θυμάτων των. Οι δικασταί της ομοιάζουν με τους αιμοβόρους και αχορτάστους λύκους της Αραβίας, οι οποίοι δεν αφήνουν τίποτε δια το πρωϊ.

Σοφ. 3,4 - οἱ προφῆται αὐτῆς πνευματοφόροι, ἄνδρες καταφρονηταί· ἱερεῖς αὐτῆς βεβηλοῦσι τὰ ἅγια καὶ ἀσεβοῦσι νόμον·

Σοφ. 3,4 - Οι παρουσιαζόμενοι ως προφήται της είναι κενοί περιεχομένου, ασκιά φουσκωμένα από αέρα, άνθρωποι που καταφρονούν τον Θεόν και τας εντολάς του. Οι ιερείς της μολύνουν τα άγια του ναού, φέρονται με ασεβειαν απέναντι του νόμου του Κυρίου.

Σοφ. 3,5 - ὁ δὲ Κύριος δίκαιος ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ μὴ ποιήσῃ ἄδικον· πρωΐ πρωΐ δώσει κρίμα αὐτοῦ εἰς φῶς καὶ οὐκ ἀπεκρύβη καὶ οὐκ ἔγνω ἀδικίαν ἐν ἀπαιτήσει καὶ οὐκ εἰς νεῖκος ἀδικίαν.

Σοφ. 3,5 - Ο δε Κυριος, δίκαιος πάντοτε, ευρίσκεται εν μέσω αυτής και δεν θα αδικήση κανένα. Πρωϊ-πρωϊ ωσάν φως θα ανατείλη την δικαιοσύνην του, δεν θα την αποκρύψη από κανένα. Δεν θα ανεχθή όμως την αχόρταστον και θρασείαν αδικίαν· δεν θα επιτρέψη να επικρατήση αυτή πλήρως και μέχρι τέλους.

Σοφ. 3,6 - ἐν διαφθορᾷ κατέσπασα ὑπερηφάνους, ἠφανίσθησαν γωνίαι αὐτῶν· ἐξερημώσω τὰς ὁδοὺς αὐτῶν τὸ παράπαν τοῦ μὴ διοδεύειν· ἐξέλιπον αἱ πόλεις αὐτῶν παρὰ τὸ μηδένα ὑπάρχειν μηδὲ κατοικεῖν.

Σοφ. 3,6 - Εκρήμνισα εις καταστροφήν τους υπερηφάνους, εξηφανίσθησαν και εκονιορτοποιήθησαν οι ισχυροί των πύργοι. Θα κάμω εντελώς ερήμους τους δρόμους, ώστε κανείς απολύτως να μη διαβαίνη από αυτούς. Αι πόλεις των θα εκλείψουν· κανείς δεν θα υπάρχη εις αυτάς, κανείς δεν θα κατοική εκεί.

Σοφ. 3,7 - εἶπα· πλὴν φοβεῖσθέ με καὶ δέξασθε παιδείαν, καὶ οὐ μὴ ἐξολοθρευθῆτε ἐξ ὀφθαλμῶν αὐτῆς, πάντα ὅσα ἐξεδίκησα ἐπ᾿ αὐτήν· ἑτοιμάζου, ὄρθρισον, ἔφθαρται πᾶσα ἡ ἐπιφυλλὶς αὐτῶν. -

Σοφ. 3,7 - Αλλά εγώ ο Θεός προς τους ευσεβείς είπα· Σεις όμως να με ευλαβήσθε, να δεχθήτε προθύμως τας παιδαγωγικάς μου τιμωρίας και έτσι δεν θα εξολοθρευθήτε από τα μάτια της πόλεως, παρ' όλα όσα εγώ έστειλα προς τιμωρίαν της. Ετοιμάσου, λοιπόν, ξύπνα πρωϊ-πρωϊ, διότι έχουν πλέον καταστραφή οι πονηροί άρχοντες και όλαι αι παραφυάδες των.

Σοφ. 3,8 - Διὰ τοῦτο ὑπόμεινόν με, λέγει Κύριος, εἰς ἡμέραν ἀναστάσεώς μου εἰς μαρτύριον· διότι τὸ κρίμα μου εἰς συναγωγὰς ἐθνῶν τοῦ

εἰσδέξασθαι βασιλεῖς, τοῦ ἐκχέαι ἐπ᾿ αὐτοὺς πᾶσαν ὀργὴν θυμοῦ μου· διότι ἐν πυρὶ ζήλου μου καταναλωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ.

Σοφ. 3,8 - Δια τούτο δείξε υπομονήν, περίμενέ με, λέγει ο Κυριος, έως την ημέραν, κατά την οποίαν θα εξεγερθώ εναντίον αυτών ως μάρτυς κατηγορίας και καταδίκης των. Διότι έχω ήδη αποφασίσει να συγκεντρώσω τα ειδωλολατρικά έθνη με τους βασιλείς των, δια να εκχύσω εναντίον αυτών όλην την οργήν του θυμού μου. Με το πυρ της αγανακτήσεώς μου θα καταστραφή όλη η χώρα.

Σοφ. 3,9 - ὅτι τότε μεταστρέψω ἐπὶ λαοὺς γλῶσσαν εἰς γενεὰν αὐτῆς τοῦ ἐπικαλεῖσθαι πάντας τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ δουλεύειν αὐτῷ ὑπὸ ζυγὸν ἕνα.

Σοφ. 3,9 - Τοτε δε θα μεταβάλω τας γλώσσας των λαών εις μίαν, την αρχικήν γλώσσαν, ώστε όλοι να επικαλούνται το όνομα του Κυρίου και να υπηρετούν αυτόν υπό ένα ζυγόν.

Σοφ. 3,10 - ἐκ περάτων ποταμῶν Αἰθιοπίας προσδέξομαι ἐν διεσπαρμένοις μου, οἴσουσι θυσίας μοι.

Σοφ. 3,10 - Από τα πέρατα των ποταμών της Αιθιοπίας, από τα άκρα της γης, θα δεχθώ ευμενώς από τους διεσπαρμένους εκεί πιστούς εις εμέ εθνικούς λαούς, και αυτοί θα μου προσφέρουν θυσίας.

Σοφ. 3,11 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ οὐ μὴ καταισχυνθῇς ἐκ πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων σου, ὧν ἠσέβησας εἰς ἐμέ· ὅτι τότε περιελῶ ἀπὸ σοῦ τὰ φαυλίσματα τῆς ὕβρεώς σου, καὶ οὐκέτι μὴ προσθῇς τοῦ μεγαλαυχῆσαι ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου.

Σοφ. 3,11 - Κατά την ευλογημένην εκείνην εποχήν της λυτρώσεως δεν θα κυριευθής από αισχύνην εξ αιτίας των αμαρτωλών έργων σου, με τα οποία άλλοτε εδειξες την ασέβειάν σου προς εμέ. Τοτε εγώ θα αφαιρέσω από σε όλας τας φαύλας πράξεις της υπερηφάνειάς σου· θα γίνης ταπεινόφρων και δεν θα κομπάζης πλέον στο άγιόν μου όρος.

Σοφ. 3,12 - καὶ ὑπολείψομαι ἐν σοὶ λαὸν πραΰν καὶ ταπεινόν, καὶ εὐλαβηθήσονται ἀπὸ τοῦ ὀνόματος Κυρίου

Σοφ. 3,12 - Εγώ δε θα αφήσω να κατοική εις την περιοχήν σου λαός πράος και ταπεινός, άνθρωποι οι οποίοι θα ευλαβούνται το όνομα του Κυρίου,

Σοφ. 3,13 - οἱ κατάλοιποι τοῦ Ἰσραὴλ καὶ οὐ ποιήσουσιν ἀδικίαν καὶ οὐ λαλήσουσι μάταια, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῇ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν γλῶσσα δολία, διότι αὐτοὶ νεμήσονται καὶ κοιτασθήσονται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν αὐτούς. -

Σοφ. 3,13 - οι απομείναντες και επανελθόντες από την αιχμαλωσίαν Ισραηλίται, δεν θα διαπράττουν πλέον αδικίας, δεν θα λέγουν ματαιολογίας, δεν θα υπάρχη στο στόμα των γλώσσα δολία. Θα νέμωνται ειρηνικοί τα

αγαθά της γης, θα αναπαύονται ήσυχοι και δεν θα υπάρχη κανείς, που θα τους φοβίζη.

Σοφ. 3,14 - Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· εὐφραίνου καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, θύγατερ Ἱερουσαλήμ.

Σοφ. 3,14 - Χαίρε παρά πολύ, κόρη μου Σιών, κήρυξε αυτήν την χαράν σου, ω θυγάτηρ μου Ιερουσαλήμ. Ευφραίνου, απόλαυσε με όλην σου την καρδίαν τας πλέον μεγάλας και ωραίας τέρψεις, κόρη μου Ιερουσαλήμ.

Σοφ. 3,15 - περιεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σου, λελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου· βασιλεὺς Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ σου, οὐκ ὄψῃ κακὰ οὐκέτι.

Σοφ. 3,15 - Διότι ο Κυριος αφήρεσε πλέον τα αδικήματά σου, σε έχει λυτρώσει από τας χείρας των εχθρών σου. Ο Κυριος, ο βασιλεύς του ισραηλιτικού λαού, ευρίσκεται εν μέσω σου. Δεν θα ίδης πλέον συμφοράς και θλίψεις.

Σοφ. 3,16 - ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐρεῖ Κύριος τῇ Ἱερουσαλήμ· θάρσει, Σιών, μὴ παρείσθωσαν αἱ χεῖρές σου·

Σοφ. 3,16 - Κατά την ωραίαν και χαρμόσυνον εκείνην εποχήν ο Κυριος θα είπη προς την Ιερουσαλήμ· Εχε θάρρος Σιών, ας μη παραλύσουν από φόβον και δειλίαν τα χέρια σου.

Σοφ. 3,17 - Κύριος ὁ Θεός σου ἐν σοί, δύνατὸς σώσει σε, ἐπάξει ἐπὶ σὲ εὐφροσύνην καὶ καινιεῖ σε ἐν τῇ ἀγαπήσει αὐτοῦ καὶ εὐφρανθήσεται ἐπὶ σὲ ἐν τέρψει ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς.

Σοφ. 3,17 - Διότι, Κυριος ο Θεός σου, που ευρίσκεται εις την περιοχήν σου, είναι ισχυρός και θα σε σώση. Θα σε πλημμυρίση με ευφροσύνην, θα σε ανακαινίση με την άπειρον αγάπην του. Θα ευφρανθή και ο ίδιος δια την ίδικήν σου χαράν και ευφροσύνην, όπως κατά τας χαρμοσύνους ημέρας των πανηγύρεων.

Σοφ. 3,18 - καὶ συνάξω τοὺς συντετριμμένους σου. οὐαί, τίς ἔλαβεν ἐπ᾿ αὐτὴν ὀνειδισμόν;

Σοφ. 3,18 - Θα συγκεντρώσω, λέγει ο Κυριος, όλους τους συντετριμμένους, που θα έχουν επανέλθει από την εξορίαν. Αλλοίμονον! Ποιός όμως ετόλμησε και ύβρισε και εξηυτέλισε την πόλιν αυτήν; Θα τιμωρηθή.

Σοφ. 3,19 - ἰδοὺ ἐγὼ ποιῶ ἐν σοὶ ἕνεκέν σου ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγει Κύριος, καὶ σώσω τὴν ἐκπεπιεσμένην, καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰσδέξομαι, καὶ θήσομαι αὐτοὺς εἰς καύχημα καὶ ὀνομαστοὺς ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Σοφ. 3,19 - Ιδού, εγώ θα κάμω θαυμαστά έργα κατά την εποχήν εκείνην προς χάριν σου, λέγει ο Κυριος. Θα σώσω την καταπιεσθείσαν πόλιν από τους εχθρούς. Θα υποδεχθώ με στοργήν τους από την εξορίαν επανερχομένους Ιοραηλίτας. Θα τους αναδείξω και θα τους καταστήσω καύχημα και ονομαστούς εις όλην την οικουμένην.

Σοφ. 3,20 - καὶ καταισχυνθήσονται ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅταν καλῶς ὑμῖν ποιήσω, καὶ ἐν τῷ καιρῷ, ὅταν εἰσδέξωμαι ὑμᾶς· διότι δώσω ὑμᾶς ὀνομαστοὺς καὶ εἰς καύχημα ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τῆς γῆς ἐν τῷ ἐπιστρέφειν με τήν αἰχμαλωσίαν ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν, λέγει Κύριος.

Σοφ. 3,20 - Ολοι δε οι εχθροί σου κατά την εποχήν εκείνην θα καταισχυνθούν, όταν εγώ πλουσίως σας ευεργετήσω και σας δοξάσω κατά τον καιρόν εκείνον, που θα σας υποδεχθώ επανερχομένους από την εξορίαν. Θα σας κάμω ονομαστούς και ενδόξους μεταξύ όλων των λαών της γης, όταν θα επαναφέρω ενώπιόν σας ελευθέρους και λυτρωμένους τους εκ της αιχμαλωσίας, λέγει ο Κυριος.

ΑΓΓΑΙΟΣ

ΑΓΓΑΙΟΣ 1

Αγ. 1,1 - Ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως, ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ, μιᾷ τοῦ μηνός, ἐγένετο λόγος Κυρίου ἐν χειρὶ Ἀγγαίου τοῦ προφήτου λέγων· εἰπὸν πρὸς Ζοροβάβελ τὸν τοῦ Σαλαθιὴλ ἐκ φυλῆς Ἰούδα καὶ πρὸς Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ἰωσεδὲκ τὸν ἱερέα τὸν μέγαν λέγων·

Αγ. 1,1 - Κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Δαρείου, την πρώτην του έκτου μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος δια μέσου του προφήτου Αγγαίου και είπε τα εξής· "Ειπέ προς τον Ζοροβάβελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, που κατάγεται από την φυλήν Ιούδα και προς τον Ιησούν, τον υιόν του Ιωσεδέκ, τον αρχιερέα τα εξής·

Αγ. 1,2 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ λέγων· ὁ λαὸς οὗτος λέγουσιν· οὐχ ἥκει ὁ καιρὸς τοῦ οἰκοδομῆσαι τὸν οἶκον Κυρίου.

Αγ. 1,2 - Αυτά λέγει προς σας και γνωστοποιεί ο Κυριος, ο παντοκράτωρ. Ο ισραηλιτικός αυτός λαός, που επέστρεψεν από τον τόπον της εξορίας του, λέγει· Δεν έχει έλθει ακόμη ο κατάλληλος χρόνος δια την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου.

Αγ. 1,3 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου ἐν χειρὶ Ἀγγαίου τοῦ προφήτου λέγων·

Αγ. 1,3 - Δια μέσου πάλιν του προφήτου Αγγαίου ωμίλησεν ο Θεός εναντίον των ραθυμούντων προς ανοικοδόμησιν του ναού και λέγει·

Αγ. 1,4 - εἰ καιρὸς μὲν ὑμῖν ἐστι τοῦ οἰκεῖν ἐν οἴκοις ὑμῶν κοιλοστάθμοις, ὁ δὲ οἶκος οὗτος ἐξηρήμωται;

Αγ. 1,4 - μήπως είναι μεν καιρός να μένετε εις τα καλοφτιασμένα σπίτια σας, δεν ήλθε δε καιρός να εργασθήτε δια τον ναόν και έτσι ο ναός αυτός μένει εις ερείπια; Οχι βέβαια.

Αγ. 1,5 - καὶ νῦν τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· τάξατε δὴ καρδίας ὑμῶν εἰς τὰς ὁδούς ὑμῶν.

Αγ. 1,5 - Και τώρα αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εξετάσατε μέσα εις τας καρδίας σας τους δρόμους, τους οποίους ακολουθείτε.

Αγ. 1,6 - ἐσπείρατε πολλὰ καὶ εἰσηνέγκατε ὀλίγα, ἐφάγετε καὶ οὐκ εἰς πλησμονήν, ἐπίετε καὶ οὐκ εἰς μέθην, περιεβάλεσθε καὶ οὐκ ἐθερμάνθητε ἐν αὐτοῖς, καὶ ὁ τοὺς μισθοὺς συνάγων συνήγαγεν εἰς δεσμὸν τετρυπημένον.

Αγ. 1,6 - Εσπείρατε πολύν σπόρον και εμαζεψατε ολίγον καρπόν. Εφάγατε και δεν εχορτάσατε, επίετε οίνον και δεν ευρήκατε ανάπαυσιν. Εφορέσατε ενδύματα και δεν εζεσταθήκατε από αυτά και εκείνος, που εισέπραξε χρήματα, τα εμάζευσεν εις τρυπημένο σακκούλι και τα έχασε.

Αγ. 1,7 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· θέσθε τὰς καρδίας ὑμῶν εἰς τὰς ὁδοὺς ὑμῶν·

Αγ. 1,7 - Αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· Προσέξατε καλά το εσωτερικόν σας και τον τρόπον της ζωής σας·

Αγ. 1,8 - ἀνάβητε εἰς τὸ ὄρος καὶ κόψατε ξύλα καὶ οἰκοδομήσατε τὸν οἶκον, καὶ εὐδοκήσω ἐν αὐτῷ καὶ ἐνδοξασθήσομαι, εἶπε Κύριος.

Αγ. 1,8 - αναβήτε εις τα όρη, κόψετε ξύλα, ανοικοδομήσατε τον ναόν. Εγώ δε θα τον περιβάλω με ευμένειαν και αγάπην και θα δοξασθώ εις αυτόν, είπεν ο Κυριος.

Αγ. 1,9 - ἐπεβλέψατε εἰς πολλά, καὶ ἐγένετο ὀλίγα· καὶ εἰσηνέχθη εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἐξεφύσησα αὐτά. διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἀνθ᾿ ὧν ὁ οἶκός μού ἐστιν ἔρημος, ὑμεῖς δὲ διώκετε ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ,

Αγ. 1,9 - Απεβλέψατε και υπελογίσατε ότι θα αποκτήσετε πολλά εισοδήματα· και όμως ήσαν ολίγα. Τα μετεφέρατε όλα στον οίκον σας, και εγώ με ένα φύσημα το διεσκόρπισα.

Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· Επειδή ο ναός μου μένει ακόμη έρημος εις ερείπια, και καθένας από σας φροντίζει, πως να οικοδομήση το ιδικόν του σπίτι,

Αγ. 1,10 - διὰ τοῦτο ἀνέξει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ δρόσου, καὶ ἡ γῆ ὑποστελεῖται τὰ ἐκφόρια αὐτῆς

Αγ. 1,10 - δια τούτο ο ουρανός θα αναστείλη την δροσιά του από την γην, τα δε χωράφια σας θα αναστείλουν την παραγωγήν των.

Αγ. 1,11 - καὶ ἐπάξω ῥομφαίαν ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ ἐπὶ τὸν σῖτον καὶ ἐπὶ τὸν οἶνον καὶ ἐπὶ τὸ ἔλαιον καὶ ὅσα ἐκφέρει ἡ γῆ καὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπὶ τὰ κτήνη καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πόνους τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Αγ. 1,11 - Θα επιφέρω έτσι την θλίψιν της ανομβρίας εις την γην σας, εις τας πεδιάδας και τα όρη, εις τα χωράφια του σίτου και στους αμπελώνας, εις τα ελαιόδενδρα και εις όλα τα αλλά προϊόντα, που αποφέρει η χώρα δια σας και δια τα ζώα σας και εις όλα τα γεωργικά έργα των χειρών σας.

Αγ. 1,12 - καὶ ἤκουσε Ζοροβάβελ ὁ τοῦ Σαλαθιὴλ ἐκ φυλῆς Ἰούδα καὶ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ ὁ ἱερεὺς ὁ μέγας καὶ πάντες οἱ κατάλοιποι τοῦ λαοῦ τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτῶν καὶ τῶν λόγων τοῦ Ἀγγαίου τοῦ προφήτου, καθότι ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν πρὸς αὐτούς, καὶ ἐφοβήθη ὁ λαὸς ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Αγ. 1,12 - Ο Ζοροβάβελ, ο υιός του Σαλαθιήλ, από την φυλην του Ιούδα, και ο Ιησούς, ο υιός του Ιωσεδέκ, ο αρχιερεύς και όλοι όσοι είχαν απομείνει από τον ισραηλιτικόν λαόν, ήκουσαν τους λόγους αυτούς Κυρίου του Θεού των, δηλαδή τους λόγους του προφήτου Αγγαίου, διότι αυτόν έστειλεν ο Κυριος ο Θεός των προς αυτούς, και εκυριεύθησαν από φόβον ενώπιον του Κυρίου.

Αγ. 1,13 - καὶ εἶπεν Ἀγγαῖος ἄγγελος Κυρίου ἐν ἀγγέλοις Κυρίου τῷ λαῷ· ἐγώ εἰμι μεθ᾽ ὑμῶν, λέγει Κύριος.

Αγ. 1,13 - Ο Αγγαίος ο προφήτης, ένας από τους αγγελιαφόρους του Κυρίου, είπε προς τον λαόν εκ μέρους του Κυρίου· Εγώ είμαι μαζή σας, λέγει ο Κυριος.

Αγ. 1,14 - καὶ ἐξήγειρε Κύριος τὸ πνεῦμα Ζοροβάβελ τοῦ Σαλαθιὴλ ἐκ φυλῆς Ἰούδα καὶ τὸ πνεῦμα Ἰησοῦ τοῦ Ἰωσεδὲκ τοῦ ἱερέως τοῦ μεγάλου καὶ τὸ πνεῦμα τῶν καταλοίπων παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ εἰσῆλθον καὶ ἐποίουν ἔργα ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου παντοκράτορος Θεοῦ αὐτῶν

Αγ. 1,14 - Ο Κυριος εφώτισε, διήγειρε και ενίσχυσε το πνεύμα του Ζοροβάβελ, υιού του Σαλαθιήλ, από την φυλήν του Ιούδα, και το πνεύμα του Ιησού, υιού του Ιωσεδέκ του αρχιερέως, όπως επίσης και το πνεύμα των Ισραηλιτών, οι οποίοι είχαν απομείνει και επανέλθει από την εξορίαν. Και όλοι αυτοί εισήλθον εις την περιοχήν, όπου άλλοτε υπήρχεν ο ναός, και ήρχισαν να εργάζωνται δια την ανοικοδόμησιν του ναού του Κυρίου, του παντοκράτορας, του Θεού των.

Αγ. 1,15 - τῇ τετράδι καὶ εἰκάδι τοῦ μηνὸς τοῦ ἕκτου, τῷ δευτέρῳ ἔτει, ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως.

Αγ. 1,15 - Αυτό έγινε την εικοστήν τετάρτην του έκτου μηνός κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Δαρείου.

ΑΓΓΑΙΟΣ 2

Αγ. 2,1 - Τῷ μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ, μιᾷ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐλάλησε Κύριος ἐν χειρὶ Ἀγγαίου τοῦ προφήτου λέγων·

Αγ. 2,1 - Την εικοστήν πρώτην του εβδόμου μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος δια του προφήτου Αγγαίου και είπεν·

Αγ. 2,2 - εἰπὸν δὴ πρὸς Ζοροβάβελ τὸν τοῦ Σαλαθιὴλ ἐκ φυλῆς Ἰούδα καὶ πρὸς Ἰησοῦν τοῦ Ἰωσεδὲκ τὸν ἱερέα τὸν μέγαν καὶ πρὸς πάντας τοὺς καταλοίπους τοῦ λαοῦ λέγων·

Αγ. 2,2 - Ειπέ, λοιπόν, στον Ζοροβάδελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, τον εκ της φυλής του Ιούδα, και στον αρχιερέα Ιησούν, υιόν του Ιωσεδέκ, και προς όλους τους απομείναντας αυτό την Βαβυλώνειον αιχμαλωσίαν Ιουδαίους τα εξής·

Αγ. 2,3 - τίς ἐξ ὑμῶν, ὃς εἶδε τὸν οἶκον τοῦτον ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ τῇ ἔμπροσθεν; καὶ πῶς ὑμεῖς βλέπετε αὐτὸν νῦν καθὼς οὐχ ὑπάρχοντα ἐνώπιον ὑμῶν;

Αγ. 2,3 - Ποίοι από σας εζούσαν τότε και είχον ίδει τον ναόν αυτόν εις όλην του την προηγουμένην μεγαλοπρέπειαν και λαμπρότητα; Αρκετοί. Και

πως βλέπετε σεις αυτόν, τον οποίον ημείς τώρα ανοικοδομήσαμεν; Εν συγκρίσει προς εκείνον δεν σας φαίνεται, ως εάν δεν υπάρχει ενώπιόν μας;

Αγ. 2,4 - καὶ νῦν κατίσχυε, Ζοροβάβελ, λέγει Κύριος, καὶ κατίσχυε, Ἰησοῦ ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ ὁ ἱερεὺς ὁ μέγας, καὶ κατισχυέτω πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς, λέγει Κύριος, καὶ ποιεῖτε· διότι μεθ᾿ ὑμῶν ἐγώ εἰμι, λέγει Κύριος ὁ παντοκράτωρ,

Αγ. 2,4 - Αλλά πάρε τώρα θάρρος, Ζοροβάβελ, λέγει ο Κυριος. Παρε θάρρος και δύναμιν, Ιησού αρχιερεύ, υιέ του Ιωσεδεκ. Θαρρος και ηθικήν ενίσχυσιν ας πάρη όλος ο λαός της χώρας, λέγει ο Κυριος, και εργάζεσθε, διότι εγώ είμαι μαζή σας, λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ.

Αγ. 2,5 - καὶ τὸ πνεῦμά μου ἐφέστηκεν ἐν μέσῳ ὑμῶν· θαρσεῖτε,

Αγ. 2,5 - Το Πνεύμα μου είναι ανάμεσα σας, δια να σας ενισχύη. Εχετε, λοιπόν, θάρρος,

Αγ. 2,6 - διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἔτι ἅπαξ ἐγὼ σείσω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν·

Αγ. 2,6 - διότι αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· Και πάλιν δια μίαν φοράν εγώ θα σείσω τον ουρανόν, την γην, την θάλασσαν και την ξηράν.

Αγ. 2,7 - καὶ συσσείσω πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἥξει τὰ ἐκλεκτὰ πάντων τῶν ἐθνῶν, καὶ πλήσω τὸν οἶκον τοῦτον δόξης, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,7 - Θα συγκλονίσω όλα τα έθνη· ο,τι δε ωραίον και εκλεκτόν έχουν όλα τα έθνη θα προσκομισθή εδώ και θα γεμίσω αυτόν τον ναόν από δόξαν, λέγει Κυριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,8 - ἐμὸν τὸ ἀργύριον καὶ ἐμὸν τὸ χρυσίον, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,8 - Ιδικόν μου είναι το αργύριον, ιδικόν μου το χρυσίον, λέγει Κυριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,9 - διότι μεγάλη ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ· καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δώσω εἰρήνην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ εἰρήνην ψυχῆς εἰς περιποίησιν παντὶ τῷ κτίζοντι τοῦ ἀναστῆσαι τὸν ναὸν τοῦτον. -

Αγ. 2,9 - Δι' αυτό και η σημερινή δόξα του ναού τούτου θα είναι μεγαλυτέρα από την δόξαν του προηγουμένου, λέγει Κυριος παντοκράτωρ. Εις τον τόπον αυτόν θα δώσω ειρήνην, λέγει Κυριος παντοκράτωρ, ειρήνην ψυχής, εις αμοιβήν και ικανοποίησιν όλων εκείνων, οι οποίοι ειργάσθησαν, δια να ανοικοδομηθή ο ναός αυτός.

Αγ. 2,10 - Τετράδι καὶ εἰκάδι τοῦ ἐνάτου μηνός, ἔτους δευτέρου, ἐπὶ Δαρείου, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἀγγαῖον τὸν προφήτην λέγων·

Αγ. 2,10 - Την εικοστήν τετάρτην του ενάτου μηνός του δευτέρου έτους της βασιλείας του Δαρείου, ωμίλησε πάλιν ο Κυριος προς τον προφήτην Αγγαίον και είπεν·

Αγ. 2,11 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἐπερώτησον δὴ τοὺς ἱερεῖς νόμον λέγων·

Αγ. 2,11 - Αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· Ερώτησε, λοιπόν, τους ιερείς σχετικώς με τον Νομον και ειπέ εις αυτούς·

Αγ. 2,12 - ἐὰν λάβῃ ἄνθρωπος κρέας ἅγιον ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ καὶ ἅψηται τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἄρτου ἢ ἑψήματος ἢ οἴνου ἢ ἐλαίου ἢ παντὸς βρώματος, εἰ ἁγιασθήσεται; καὶ ἀπεκρίθησαν οἱ ἱερεῖς καὶ εἶπαν· οὔ.

Αγ. 2,12 - Εάν ένας άνθρωπος με το άκρον του ιματίου του πάρη κρέας άγιον, κρέας που έχει προσφερθή προς τον Θεόν, και το άκρον του ιματίου του εγγίση άρτον η φαγητόν τι βραστόν η ψητόν, η οίνον η έλαιον, η κάτι άλλο φαγώσιμον θα αγιασθή αυτό το πράγμα; Οι ιερείς απήντησαν· όχι.

Αγ. 2,13 - καὶ εἶπεν Ἀγγαῖος· ἐὰν ἅψηται μεμιασμένος ἀκάθαρτος ἐπὶ ψυχῇ ἐπὶ παντὸς τούτων, εἰ μιανθήσεται; καὶ ἀπεκρίθησαν οἱ ἱερεῖς καὶ εἶπαν· μιανθήσεται.

Αγ. 2,13 - Ο Αγγαίος τους ηρώτησε πάλιν· εάν ένας μολυσμένος κατά τον Νομον και ακάθαρτος εγγίση κάτι από τα ανωτέρω πράγματα, θα μολυνθούν και αυτά; Οι ιερείς απήντησαν· θα μολυνθούν.

Αγ. 2,14 - καὶ ἀπεκρίθη Ἀγγαῖος καὶ εἶπεν· οὕτως ὁ λαὸς οὗτος καὶ οὕτως τὸ ἔθνος τοῦτο ἐνώπιον ἐμοῦ, λέγει Κύριος, καὶ οὕτως πάντα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ὃς ἐὰν ἐγγίσῃ ἐκεῖ, μιανθήσεται ἕνεκεν τῶν λημμάτων αὐτῶν τῶν ὀρθρινῶν, ὀδυνηθήσονται ἀπὸ προσώπου πόνων αὐτῶν· καὶ ἐμισεῖτε ἐν πύλαις ἐλέγχοντας

Αγ. 2,14 - Ο Αγγαίος τότε απήντησεν· έτσι συμβαίνει και με τον λαόν αυτόν, με το ιουδαϊκόν έθνος ενώπιόν μου, λέγει ο Κυριος. Ετσι συμβαίνει με όλα τα έργα των χειρών του· όποιος δηλαδή είναι μολυσμένος από τας δωροδοκίας, που έλαβε πρωϊ-πρωϊ, η από άλλας αμαρτίας και παρακοάς που διέπραξε, θα μολυνθή εάν εγγίση το θυσιαστήριον. Η προσφορά του θα θεωρηθή μολυσμός. Οι Ισραηλίται αυτοί θα τιμωρηθούν πολύ σκληρά εξ αιτίας των κακών πράξεων των. Αλλως τε σεις εμισούσατε εκείνους, οι οποίοι δικαίως σας ήλεγχαν και ήθελαν να αποδώσουν δικαιοσύνην παρά τας πύλας της πόλεως.

Αγ. 2,15 - καὶ νῦν θέσθε δὴ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ὑπεράνω πρὸ τοῦ θεῖναι λίθον ἐπὶ λίθον ἐν τῷ ναῷ Κυρίου,

Αγ. 2,15 - Και τώρα ανερευνήσατε με προσοχήν τας καρδίας σας, την εσωτερικήν και εξωτερικήν αναστροφήν σας, δια το χρονικόν διάστημα από την ημέραν αυτήν και προηγουμένως, πριν δηλαδή αρχίσετε να κτίζετε τον ναόν του Κυρίου,

Αγ. 2,16 - τίνες ἦτε, ὅτε ἐνεβάλλετε εἰς κυψέλην κριθῆς εἴκοσι σάτα, καὶ ἐγένοντο κριθῆς δέκα σάτα· καὶ εἰσεπορεύεσθε εἰς τὸ ὑπολήνιον ἐξαντλῆσαι πεντήκοντα μετρητάς, καὶ ἐγένοντο εἴκοσι.

Αγ. 2,16 - δια να ιδήτε, ποίοι προηγουμένως υπήρξατε, τότε που ερρίπτατε στον αγρόν πλήθος κριθής είκοσι σάκκων και εθερίζατε το ήμισυ, δέκα σάκκους κριθής. Τοτε που εισήρχεσθε στο υπολήνιον, δια να αντλήσετε πενήντα μετρητάς οίνου, και εβλέπατε ότι υπήρχον είκοσι μόνον.

Αγ. 2,17 - ἐπάταξα ὑμᾶς ἐν ἀφορίᾳ καὶ ἐν ἀνεμοφθορίᾳ καὶ ἐν χαλάζῃ πάντα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ὑμῶν, καὶ οὐκ ἐπεστρέψατε πρός με, λέγει Κύριος.

Αγ. 2,17 - Λοιπόν σας λέγω, ότι αυτό έγινε, διότι σας εκτύπησα με αφορίαν των πεδιάδων σας, και με καταστροφάς από καυστικούς ανέμους. Με χάλαζαν κατέστρεψα όλα τα έργα των χειρών σας. Εν τούτοις σεις δεν ηθελήσατε να επιστρέψετε εν μετανοία εις εμέ, λέγει ο Κυριος.

Αγ. 2,18 - ὑποτάξατε δὴ τὰς καρδίας ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἐπέκεινα· ἀπὸ τῆς τετράδος καὶ εἰκάδος τοῦ ἐνάτου μηνὸς καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς τεθεμελίωται ὁ ναὸς Κυρίου· θέσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν,

Αγ. 2,18 - Προσέξατε, λοιπόν, και εξετάσατε καλά τας καρδίας σας από την σημερινήν ημέραν και πέραν, από την εικοστήν τετάρτην ημέραν του ενάτου μηνός, μέχρι της ημέρας κατά την οποίαν είχε θεμελιωθή ο ναός του Κυρίου· προσέξατε καλά.

Αγ. 2,19 - εἰ ἔτι ἐπιγνωσθήσεται ἐπὶ τῆς ἅλω καὶ εἰ ἔτι ἡ ἄμπελος καὶ ἡ συκῆ καὶ ἡ ῥοὰ καὶ τὰ ξύλα τῆς ἐλαίας τὰ οὐ φέροντα καρπόν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης εὐλογήσω. -

Αγ. 2,19 - Το αλώνι σας δεν είχε γνωρίσει θημωνίες σιταριού, ούτε το αμπέλι σας, ούτε οι συκιές σας, ούτε οι ροδιές σας, ούτε αι ελαίαι σας παρήγαγαν καρπόν. Αλλά από την ημέραν αυτήν και πέραν, θα σας ευλογήσω.

Αγ. 2,20 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου ἐκ δευτέρου πρὸς Ἀγγαῖον τὸν προφήτην τετράδι καὶ εἰκάδι τοῦ μηνὸς λέγων·

Αγ. 2,20 - Ωμίλησε πάλιν ο Κυριος στον προφήτην Αγγαίον την εικοστήν τετάρτην ημέραν του ιδίου μηνός και είπεν·

Αγ. 2,21 - εἰπὸν πρὸς Ζοροβάβελ τὸν τοῦ Σαλαθιὴλ ἐκ φυλῆς Ἰούδα λέγων· ἐγὼ σείω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν

Αγ. 2,21 - Ειπέ προς τον Ζοροβάβελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, τον καταγόμενον από την φυλήν του Ιούδα, τα εξής· εγώ σείω τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν και την ξηράν.

Αγ. 2,22 - καὶ καταστρέψω θρόνους βασιλέων καὶ ὀλοθρεύσω δύναμιν βασιλέων τῶν ἐθνῶν καὶ καταστρέψω ἅρματα καὶ ἀναβάτας, καὶ καταβήσονται ἵπποι καὶ ἀναβάται αὐτῶν, ἕκαστος ἐν ῥομφαίᾳ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Αγ. 2,22 - Θα καταστρέψω θρόνους βασιλέων, θα εξολοθρεύσω στρατιωτικάς δυνάμεις εκείνων, που βασιλεύουν εις τα έθνη. Θα

καταστρέψω άρματα και αναβάτας· ίπποι και ιππείς θα πέσουν κάτω και ο καθένας θα φονεύη με την ρομφαίαν τον αδελφόν του.

Αγ. 2,23 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, λήψομαί σε Ζοροβάβελ τὸν τοῦ Σαλαθιήλ, τὸν δοῦλόν μου, λέγει Κύριος, καὶ θήσομαί σε ὡς σφραγῖδα, διότι σὲ ᾑρέτισα, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Αγ. 2,23 - Κατά την ημέραν όμως εκείνην, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, θα πάρω σε τον Ζοροβάβελ, τον υιόν του Σαλαθιήλ, τον δούλον μου, λέγει ο Κυριος, και θα σε θέσω εις ασφάλειαν ως πολύτιμον σφραγίδα, διότι σε έχω εκλέξει, λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 1

Ζαχ. 1,1 - Ἐν τῷ ὀγδόῳ μηνί, ἔτους δευτέρου ἐπὶ Δαρείου, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ζαχαρίαν τὸν τοῦ Βαραχίου, υἱὸν Ἀδδὼ τὸν προφήτην λέγων·

Ζαχ. 1,1 - Κατά τον όγδοον μήνα του δευτέρου έτους της βασιλείας του Δαρείου, ο Κυριος ωμίλησε προς τον Ζαχαρίαν, υιόν του Βαραχίου, έγγονον του Αδδώ, τον προφήτην και του είπε·

Ζαχ. 1,2 - ὠργίσθη Κύριος ἐπὶ τοὺς πατέρας ὑμῶν ὀργὴν μεγάλην,

Ζαχ. 1,2 - “Μεγάλην οργήν ωργίσθη ο Κυριος εναντίον των πατέρων σας.

Ζαχ. 1,3 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἐπιστρέψατε πρός με, λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων, καὶ ἐπιστραφήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων.

Ζαχ. 1,3 - Εκείνοι, βέβαια, απέθανον· θα πης όμως τώρα συ στους συγχρόνους σου· αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· Επιστρέψατε εν μετανοία προς εμέ, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων, και εγώ θα επιστρέψω με καλωσύνην και ευμένειαν προς σας, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων·

Ζαχ. 1,4 - καὶ μὴ γίνεσθε καθὼς οἱ πατέρες ὑμῶν, οἷς ἐνεκάλεσαν αὐτοῖς οἱ προφῆται ἔμπροσθεν λέγοντες· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἀποστρέψατε ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν τῶν πονηρῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ὑμῶν τῶν πονηρῶν, καὶ οὐκ εἰσήκουσαν, καὶ οὐ προσέσχον τοῦ εἰσακοῦσαί μου, λέγει Κύριος.

Ζαχ. 1,4 - και μη γίνεσθε ωσάν τους πατέρας σας, εναντίον των οποίων προηγούμενοι προφήται απηύθυναν δριμείας επιπλήξεις λέγοντες· Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· απομακρυνθήτε από τους πονηρούς τρόπους της ζωής σας, από τα κακά έργα σας. Εκείνοι όμως δεν ήκουσαν την φωνήν μου, δεν έσωσαν προσοχήν εις τα λόγια μου, λέγει ο Κυριος.

Ζαχ. 1,5 - οἱ πατέρες ὑμῶν ποῦ εἰσι καὶ οἱ προφῆται; μὴ τὸν αἰῶνα ζήσονται;

Ζαχ. 1,5 - Και, λοιόύν, που είναι σήμερον οι παρακούσαντες πατέρες σας και οι προφήται, που είχαν ομιλήσει προς αυτούς; Μηπως επρόκειτο να ζήσουν εις την γην αυτήν αιωνίως;

Ζαχ. 16 - πλὴν τοὺς λόγους μου καὶ τὰ νόμιμά μου δέχεσθε, ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ἐν πνεύματί μου τοῖς δούλοις μου τοῖς προφήταις, οἳ κατελάβοσαν τοὺς πατέρας ὑμῶν. καὶ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν· καθὼς παρατέτακται Κύριος παντοκράτωρ τοῦ ποιῆσαι ἡμῖν κατὰ τὰς ὁδοὺς ἡμῶν καὶ κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα ἡμῶν, οὕτως ἐποίησεν ἡμῖν.

Ζαχ. 1,6 - Σεις όμως δεχθήτε και υπακούσατε εις τας εντολάς μου και στους νόμους μου· εις όσα εγώ διατάσσω δια του Πνεύματός μου στους δούλους μου τους προφήτας, οι οποίοι είχαν άλλοτε επιπλήξει τους πατέρας σας". Οι Ιουδαίοι της εποχής του Ζαχαρίου απήντησαν και είπαν· "Κυριος ο παντοκράτωρ, όπως απεφάσισε να πράξη εναντίον μας, ανάλογα με τον πονηρόν τρόπον της ζωής μας και τα κακά μας έργα, δικαίως έπραξε προς ημάς".

Ζαχ. 1,7 - Τῇ τετράδι καὶ εἰκάδι, τῷ ἑνδεκάτῳ μηνί -οὗτός ἐστιν ὁ μὴν Σαβάτ- ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει ἐπὶ Δαρείου, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ζαχαρίαν τὸν τοῦ Βαραχίου υἱὸν Ἀδδὼ τὸν προφήτην λέγων·

Ζαχ. 1,7 - Κατά την εικοστήν τετάρτην του ενδεκάτου μηνός- αυτός είναι ο μήνας Σαβάτ- κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του Δαρείου, ωμίλησε πάλιν ο Κυριος προς τον προφήτην Ζαχαρίαν, τον υιόν του Βαραχίου, τον έγγονον του Αδδώ, και είπε·

Ζαχ. 1,8 - ἑώρακα τὴν νύκτα καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ἵππον πυῤῥόν, καὶ οὗτος εἱστήκει ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων τῶν κατασκίων, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ ἵπποι πυῤῥοὶ καὶ ψαροὶ καὶ ποικίλοι καὶ λευκοί.

Ζαχ. 1,8 - Ιδού ότι κατά την νύκτα είδον ένα όραμα· ένας ανήρ είχεν ιππεύσει ίππον χρώματος ερυθρού. Αυτός εστέκετο μεταξύ βαθυσκίων ορέων. Οπίσω δε από αυτόν ήσαν ίπποι κόκκινοι και ψαροί, ποικιλόχρωμοι και λευκοί.

Ζαχ. 1,9 - καὶ εἶπα· τί οὗτοι, Κύριε; καὶ εἶπε πρός με ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοί· ἐγὼ δείξω σοι τί ἐστι ταῦτα.

Ζαχ. 1,9 - Και είπα· "Κυριε, τι είναι αυτοί οι ίπποι και οι ιππείς;" Και είπε προς εμέ ο άγγελος, που ωμιλούσε· "εγώ θα σου αποκαλύψω τι είναι αυτά".

Ζαχ. 1,10 - καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀνὴρ ὁ ἐφεστηκὼς ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων, καὶ εἶπε πρός με· οὗτοί εἰσιν οὓς ἐξαπέστειλε Κύριος περιοδεῦσαι τὴν γῆν.

Ζαχ. 1,10 - Ο άνθρωπος, ο οποίος εστέκετο ανάμεσα εις τα παχύσκια όρη, είπε προς εμέ· αυτοί είναι εκείνοι, τους οποίους έχει στείλει ο Κυριος να περιοδεύσουν την γην".

Ζαχ. 1,11 - καὶ ἀπεκρίθησαν τῷ ἀγγέλῳ Κυρίου τῷ ἐφεστῶτι ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων καὶ εἶπον· περιωδεύσαμεν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ γῆ κατοικεῖται καὶ ἡσυχάζει.

Ζαχ. 1,11 - Απήντησαν εκείνοι στον άγγελον του Κυρίου, ο οποίος ήτο ανάμεσα εις τα όρη και είπον· "περιωδεύσαμεν όλην την γην και ιδού ότι όλη η γη κατοικείται και ευρίσκεται εν ησυχία".

Ζαχ. 1,12 - καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ εἶπε· Κύριε παντοκράτωρ, ἕως τίνος οὐ μὴ ἐλεήσῃς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, ἃς ὑπερεῖδες τοῦτο ἑβδομηκοστὸν ἔτος;

Ζαχ. 1,12 - Ο άγγελος του Κυρίου ωμίλησε και είπε· "Κυριε παντοκράτωρ, έως πότε δεν θα ελεήσης την Ιερουσαλήμ και τας πόλεις της χώρας Ιούδα,

δια τας οποίας εδδομήκοντα τώρα έτη δεικνύεις αδιαφορίαν;”

Ζαχ. 1,13 - καὶ ἀπεκρίθη Κύριος παντοκράτωρ τῷ ἀγγέλῳ τῷ λαλοῦντι ἐν ἐμοὶ ῥήματα καλὰ καὶ λόγους παρακλητικούς.

Ζαχ. 1,13 - Ο Κυριος παντοκράτωρ απήντησε λόγους καλούς, λόγους παρηγορίας προς τον άγγελον, ο οποίος ωμιλούσε με εμέ.

Ζαχ. 1,14 - καὶ εἶπε πρός με ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοί· ἀνάκραγε λέγων· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἐζήλωκα τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν Σιὼν ζῆλον μέγαν

Ζαχ. 1,14 - Ο άγγελος, που μου ωμιλούσε, μου είπε· “Κράξε με μεγάλην φωνήν και ειπέ· αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εγώ μέχρι ζηλοτυπίας ηγάπησα την Ιερουσαλήμ, την Σιών με μεγάλον ζήλον.

Ζαχ. 1,15 - καὶ ὀργὴν μεγάλην ἐγὼ ὀργίζομαι ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ συνεπιτιθέμενα, ἀνθ᾿ ὧν μὲν ἐγὼ ὠργίσθην ὀλίγα, αὐτοὶ δὲ συνεπέθεντο εἰς κακά.

Ζαχ. 1,15 - Δια την αγάπην μου αυτήν θα οργισθώ μεγάλην οργήν εναντίον των εθνών εκείνων, τα οποία μαζή επετέθησαν εναντίον της· διότι εγώ μεν ολίγον ωργίσθην εναντίον αυτής, εκείνοι όμώς προσέθεσαν εις αυτήν πολλάς συμφοράς.

Ζαχ. 1,16 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἐπιστρέψω ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἐν οἰκτιρμῷ, καὶ ὁ οἶκός μου ἀνοικοδομηθήσεται ἐν αὐτῇ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ μέτρον ἐκταθήσεται ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἔτι.

Ζαχ. 1,16 - Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος· θα επιστρέψω εις την Ιερουσαλήμ με έλεος και αγάπην και ο ναός μου θα ανοικοδομηθή εις την πόλιν αυτήν, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Η περιοχή της Ιερουσαλήμ θα εκταθή ακόμη περισσότερον”.

Ζαχ. 1,17 - καὶ εἶπε πρός με ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοί· ἔτι ἀνάκραγε λέγων· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἔτι διαχυθήσονται πόλεις ἐν ἀγαθοῖς, καὶ ἐλεήσει Κύριος ἔτι τὴν Σιὼν καὶ αἱρετιεῖ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ζαχ. 1,17 - Και ο άγγελος, ο οποίος συνομιλούσε με εμέ, μου ειπέ· “φώναξε πάλιν πολύ δυνατά και ειπέ· αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· θα πλημμυρίσουν και πάλιν αι πόλεις της Ιουδαίας με αγαθά, διότι ο Κυριος θα στείλη και πάλιν πλούσιον το έλεός του εις την Σιών και θα εκλέξη την Ιερουσαλήμ ως ιδικήν του πόλιν”.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 2

Ζαχ. 2,1 - Καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ τέσσαρα κέρατα.

Ζαχ. 2,1 - Ο προφήτης συνεχίζει· ύψωσα τους οφθαλμούς μου και ιδού τέσσαρα κέρατα.

Ζαχ. 2,2 - καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λαλοῦντα ἐν ἐμοί· τί ἐστι ταῦτα, Κύριε; καὶ εἶπε πρός με· ταῦτα τὰ κέρατα τὰ διασκορπίσαντα τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Ἰσραὴλ καὶ Ἱερουσαλήμ.

Ζαχ. 2,2 - Ηρώτησα τον άγγελον, ο οποίος συνωμιλούσε με εμέ, τι σημαίνουν αυτά, Κυριε; Και εκείνος μου ειπε· "αυτά τα κέρατα συμβολίζουν τας δυνάμεις τας εχθρικάς, αι οποίαι διεσκόρπισαν τους Ιουδαίους και τους Ισραηλίτας και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ".

Ζαχ. 2,3 - καὶ ἔδειξέ μοι Κύριος τέσσαρας τέκτονας.

Ζαχ. 2,3 - Ο Κυριος μου παρουσίασε τότε τέσσαρας μαραγκούς και είπα·

Ζαχ. 2,4 - καὶ εἶπα· τί οὗτοι ἔρχονται ποιῆσαι; καὶ εἶπε· ταῦτα τὰ κέρατα τὰ διασκορπίσαντα τὸν Ἰούδα καὶ τὸν Ἰσραὴλ κατέαξαν, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ᾖρε κεφαλήν· καὶ ἐξήλθοσαν οὗτοι τοῦ ὀξῦναι αὐτὰ εἰς χεῖρας αὐτῶν τὰ τέσσαρα κέρατα τὰ ἔθνη τὰ ἐπαιρόμενα κέρας ἐπὶ τὴν γῆν Κυρίου τοῦ διασκορπίσαι αὐτήν.

Ζαχ. 2,4 - "τι έρχονται να κάμουν αυτοί;" Εκείνος μου απήντησε· "τα κέρατα αυτά είναι αι εχθρικαί δυνάμεις, αι οποίαι διεσκόρπισαν τους Ιουδαίους και συνέτριψαν τους Ισραηλίτας, ώστε κανείς απ' αυτούς να μη ημπορέση να σηκώση την κεφαλήν. Αυτοί δε οι τέκτονες εβγήκαν, δια να παροξύνουν και εξερεθίσουν εναντίον αλλήλων τα τέσσαρα αυτά έθνη, τα οποία αλαζονικά ύψωσαν την δύναμίν των εναντίον της χώρας του Κυρίου, ώστε να διασκορπίσουν αυτήν".

Ζαχ. 2,5 - Καὶ ᾖρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ σχοινίον γεωμετρικόν.

Ζαχ. 2,5 - Εσήκωσα τους οφθαλμούς μου και είδον· και ιδού ενας ανήρ, ο οποίος εκρατούσε εις τα χέρια του σχοινίον καταμετρήσεως εκτάσεων γης.

Ζαχ. 2,6 - καὶ εἶπα πρὸς αὐτόν· ποῦ σὺ πορεύῃ; καὶ εἶπε πρός με· διαμετρῆσαι τὴν Ἱερουσαλὴμ τοῦ ἰδεῖν πηλίκον τὸ πλάτος αὐτῆς ἐστι καὶ πηλίκον τὸ μῆκος.

Ζαχ. 2,6 - Ηρώτησα, λοιπόν, αυτόν και είπα· "που συ πηγαίνεις;" Εκείνος μου απήντησε· "πηγαίνω να καταμετρήσω την Ιερουσαλήμ, δια να ίδω πόσον είναι το πλάτος της και πόσον είναι το μήκος αυτής".

Ζαχ. 2,7 - καὶ ἰδοὺ ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ εἱστήκει, καὶ ἄγγελος ἕτερος ἐξεπορεύετο εἰς συνάντησιν αὐτῷ.

Ζαχ. 2,7 - Και ιδού, ο άγγελος, ο οποίος ωμιλούσε μαζή μου, ίστατο όρθιος. Ενας δε άλλος άγγελος εξήλθε προς συνάντησίν του.

Ζαχ. 2,8 - καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν λέγων· δράμε καὶ λάλησον πρὸς τὸν νεανίαν ἐκεῖνον λέγων· κατακάρπως κατοικηθήσεται Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ πλήθους ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν ἐν μέσῳ αὐτῆς·

Ζαχ. 2,8 - Είπε δε προς αυτόν· "τρέξε και ομίλησε προς τον νεανίαν εκείνον και ειπέ· ωσάν ευρυχωροτάτη κατοικία θα κατοικηθή η Ιερουσαλήμ

από πλήθος ανθρώπων· και κτήνη πολλά θα είναι εν μέσω αυτής.

Ζαχ. 2,9 - καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτῇ, λέγει Κύριος, τεῖχος πυρὸς κυκλόθεν καὶ εἰς δόξαν ἔσομαι ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Ζαχ. 2,9 - Εγώ δε θα είμαι δι' αυτήν, λέγει ο Κυριος, ως ένα πύρινον τείχος ολόγυρά της και δόξα της εν μέσω αυτής".

Ζαχ. 2,10 - ὦ ὦ φεύγετε ἀπὸ γῆς Βορρᾶ, λέγει Κύριος· διότι ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων τοῦ οὐρανοῦ συνάξω ὑμᾶς, λέγει Κύριος·

Ζαχ. 2,10 - Ω, ω, σεις Ιουδαίοι, αναχωρήσατε από τα μέρη του βορρά, λέγει ο Κυριος, διότι από τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος εγώ θα σας συμμαζεύσω, λέγει ο Κυριος.

Ζαχ. 2,11 - εἰς Σιὼν ἀνασώζεσθε οἱ κατοικοῦντες θυγατέρα Βαβυλῶνος.

Ζαχ. 2,11 - Σεις οι Ιουδαίοι, που κατοικείτε εις την πόλιν της Βαβυλώνος, ελάτε εις την Σιών, δια να εύρετε σωτηρίαν και ασφάλειαν.

Ζαχ. 2,12 - διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ὀπίσω δόξης ἀπέσταλκέ με ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ σκυλεύσαντα ὑμᾶς, διότι ὁ ἁπτόμενος ὑμῶν ὡς ὁ ἁπτόμενος τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτοῦ.

Ζαχ. 2,12 - Διότι αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εις δόξαν του Ονόματός του με έστειλεν εναντίον των εθνών, που σας ελαφυραγώγησαν, διότι εκείνος ο οποίος απλώνει το χέρι του εχθρικώς εναντίον σας, είναι σαν εκείνον, ο οποίος με τον δάχτυλόν του εγγίζει την κόρην του οφθαλμού του.

Ζαχ. 2,13 - διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἐπιφέρω τὴν χεῖρά μου ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ ἔσονται σκῦλα τοῖς δουλεύουσιν αὐτοῖς, καὶ γνώσεσθε ὅτι Κύριος παντοκράτωρ ἀπέσταλκέ με.

Ζαχ. 2,13 - Ιδού, ότι εγώ τώρα εκτείνω τιμωρόν την χείρα μου εναντίον των εχθρών σας και αυτοί θα λαφυραγωγηθούν από τους Ιουδαίους, τους οποίους είχαν αιχμαλωτίσει. Και τότε θα γνωρίσετε καλά, ότι ο Κυριος ο παντοκράτωρ με απέστειλε προς σας.

Ζαχ. 2,14 - τέρπου καὶ εὐφραίνου, θύγατερ Σιών, διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἔρχομαι καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ σου, λέγει Κύριος.

Ζαχ. 2,14 - Τέρπου, λοιπόν, και ευφραίνου, κόρη μου Σιών, διότι ιδού, εγώ έρχομαι και θα κατασκηνώσω εν μέσω σου, λέγει ο Κυριος.

Ζαχ. 2,15 - καὶ καταφεύξονται ἔθνη πολλὰ ἐπὶ τὸν Κύριον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καὶ ἔσονται αὐτῷ εἰς λαὸν καὶ κατασκηνώσουσιν ἐν μέσῳ σου, καὶ ἐπιγνώσῃ ὅτι Κύριος παντοκράτωρ ἐξαπέσταλκέ με πρός σε.

Ζαχ. 2,15 - Τοτε, κατά την εποχήν εκείνην της σωτηρίας και λυτρώσεως, πολλά έθνη θα καταφύγουν προς τον Κυριον, θα γίνουν ιδικός του λαός και θα κατασκηνώσουν εν μέσω σου. Τοτε θα μάθετε καλά ότι πράγματι ο Κυριος ο παντοκράτωρ έστειλεν εμέ προς σας ως πρρφήτην.

Ζαχ. 2,16 - καὶ κατακληρονομήσει Κύριος τὸν Ἰούδαν, τὴν μερίδα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἁγίαν, καὶ αἱρετιεῖ ἔτι τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ζαχ. 2,16 - Τοτε ο Κυριος θα κληρονομήση τους Ιουδαίους και ως ιδικήν του περιοχήν την αγίαν χώραν της Ιουδαίας, θα εκλέξη τότε και πάλιν ως ιδιαιτέραν του πόλιν την Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 2,17 - εὐλαβείσθω πᾶσα σὰρξ ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ὅτι ἐξεγήγερται ἐκ νεφελῶν ἁγίων αὐτοῦ.

Ζαχ. 2,17 - Καθε άνθρωπος, λοιπόν, ας πλημμυρίση από ευλάβειαν ενώπιον του Κυρίου, διότι εσηκώθη και από τας αγίας νεφέλας του κατέβη εις την γην, σωτήρ και λυτρωτής των ανθρώπων.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 3

Ζαχ. 3,1 - Καὶ ἔδειξέ μοι Κύριος Ἰησοῦν, τὸν ἱερέα τὸν μέγαν, ἑστῶτα πρὸ προσώπου ἀγγέλου Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος εἱστήκει ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ τοῦ ἀντικεῖσθαι αὐτῷ.

Ζαχ. 3,1 - Ο Κυριος, διηγείται ο προφήτης, μου έδειξε τον Ιησούν, τον αρχιερέα, να ίσταται ενώπιον του αγγέλου του Κυρίου· και ο διάβολος ίστατο εκ δεξιών του αρχιερέως, δια να αντιτίθεται προς αυτόν.

Ζαχ. 3,2 - καὶ εἶπε Κύριος πρὸς τὸν διάβολον· ἐπιτιμήσαι Κύριος ἐν σοί, διάβολε, καὶ ἐπιτιμήσαι Κύριος ἐν σοὶ ὁ ἐκλεξάμενος τὴν Ἱερουσαλήμ· οὐκ ἰδοὺ τοῦτο ὡς δαλὸς ἐξεσπασμένος ἐκ πυρός;

Ζαχ. 3,2 - Ο άγγελος Κυρίου είπεν στον διάβολον· “ο Κυριος να σε επιτημήση, διάβολε, να σε επιτιμήση ο Κυριος, ο οποίος έχει εκλέξει την Ιερουσαλήμ ως πάλιν του. Ωσάν δαυλός, που απεσπάσθη από την φωτιάν, δεν είναι ο αρχιερεύς αυτός, που εσώθη από την καταστροφήν του έθνους;”

Ζαχ. 3,3 - καὶ Ἰησοῦς ἦν ἐνδεδυμένος ἱμάτια ῥυπαρὰ καὶ εἱστήκει πρὸ προσώπου τοῦ ἀγγέλου.

Ζαχ. 3,3 - Ο δε αρχιερεύς Ιησούς ήτο ενδεδυμένος με ρυπαρά ενδύματα και ίστατο όρθιος ενώπιον του αγγέλου.

Ζαχ. 3,4 - καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπε πρὸς τοὺς ἑστηκότας πρὸ προσώπου αὐτοῦ λέγων· ἀφέλετε τὰ ἱμάτια τὰ ῥυπαρὰ ἀπ᾿ αὐτοῦ. καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἰδοὺ ἀφῄρηκα τὰς ἀνομίας σου, καὶ ἐνδύσατε αὐτὸν ποδήρη

Ζαχ. 3,4 - Ο δε άγγελος ωμίλησε και είπε προς τους άλλους αγγέλους, που ίσταντο ενώπιόν του· “βγάλετε τα ακάθαρτα ενδύματα από αυτόν”. Επειτα στραφείς προς τον Ιησούν του είπε· “ιδού, εγώ αφήρεσα τας ανομίας σου·” και προς τους αγγέλους· “φορέσατε τώρα εις αυτόν τον μακρόν ιερατικόν χιτώνα.

Ζαχ. 3,5 - καὶ ἐπίθετε κίδαριν καθαρὰν ἐπὶ τήν κεφαλὴν αὐτοῦ. καί περιέβαλον αὐτὸν ἱμάτια καὶ ἐπέθηκαν κίδαριν καθαρὰν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ὁ ἄγγελος Κυρίου εἱστήκει.

Ζαχ. 3,5 - Θέσατε εις την κεφαλήν του την καθαράν αρχιερατικήν μίτραν". Οι άγγελοι ενέδυσαν αυτόν τα αρχιερατικά άμφια και εφόρεσαν εις την κεφαλήν του την καθαράν αρχιερατικήν μίτραν, ο άγγελος του Κυρίου ίστατο και παρετήρει.

Ζαχ. 3,6 - καὶ διεμαρτύρατο ὁ ἄγγελος Κυρίου πρὸς Ἰησοῦν λέγων·

Ζαχ. 3,6 - Επειτα ο άγγελος του Κυρίου ωμίλησεν εις έντονον ύφος προς τον Ιησούν και του ειπε·

Ζαχ. 3,7 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἐὰν ἐν ταῖς ὁδοῖς μου πορεύῃ καὶ ἐὰν τὰ προστάγματά μου φυλάξῃς, καὶ σὺ διακρινεῖς τὸν οἶκόν μου· καὶ ἐὰν διαφυλάξῃς καί γε τὴν αὐλήν μου, καὶ δώσω σοι ἀναστρεφομένους ἐν μέσῳ τῶν ἑστηκότων τούτων.

Ζαχ. 3,7 - "αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εάν βαδίσης στον δρόμον των εντολών μου και εάν τηρήσης τα προστάγματά μου, συ θα κυβερνήσης τον οίκον μου τούτον, τον ναόν και τον λαόν της Ιουδαίας. Και εάν διατηρήσης καθαράν και αμόλυντον την αυλήν μου, θα δώσω εις σε πλήθη ευλαβών ανθρώπων, οι οποίοι θα επικοινωνούν ελευθέρως εν μέσω των ισταμένων έδω αγγέλων.

Ζαχ. 3,8 - ἄκουε δή, Ἰησοῦ ὁ ἱερεὺς ὁ μέγας, σὺ καὶ οἱ πλησίον σου οἱ καθήμενοι πρὸ προσώπου σου, διότι ἄνδρες τερατοσκόποι εἰσί· διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἄγω τὸν δοῦλόν μου Ἀνατολήν·

Ζαχ. 3,8 - Ακουσε, λοιπόν, συ, Ιησού ο αρχιερεύς, και όλοι όσοι ευρίσκονται πλησίον σου, όσοι κάθονται απέναντί σου, διότι είναι θεαταί μεγάλων προφητικών οραμάτων. Διότι ιδού, εγώ θα φέρω τον δούλον μου, τον Μεσσίαν, Ανατολήν σωτηρίας και δόξης δια τον Ισραήλ και τα έθνη.

Ζαχ. 3,9 - διότι ὁ λίθος, ὃν ἔδωκα πρὸ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ τὸν λίθον τὸν ἕνα ἑπτὰ ὀφθαλμοί εἰσιν. ἰδοὺ ἐγὼ ὀρύσσω βόθρον, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ ψηλαφήσω πᾶσαν τὴν ἀδικίαν τῆς γῆς ἐκείνης ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

Ζαχ. 3,9 - Διότι ήδη έχω τοποθετήσει τον θεμέλιον λίθον, αυτόν τον οποίον έθεσα ενώπιον του Ιησού, κιαι επάνω στον μοναδικόν αυτόν λίθον επτά οφθαλμοί αγρυπνούν. Ιδού εγώ ανοίγω βόθρον, λέγει Κυριος παντοκράτωρ, και κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της λυτρώσεως θα ρίψω εις αυτόν όλας τας αμαρτίας της χώρας.

Ζαχ. 3,10 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, συγκαλέσετε ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ ὑποκάτω ἀμπέλου καὶ ὑποκάτω συκῆς.

Ζαχ. 3,10 - Κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, χαίροντες θα προσκαλέσετε ο καθένας τον πλησίον του εις ευφροσύνους συνεστιάσεις κάτω από τις κληματαριές και κάτω από τις συκιές σας".

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 4

Ζαχ. 4,1 - Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ καὶ ἐξήγειρέ με ὃν τρόπον ὅταν ἐξεγερθῇ ἄνθρωπος ἐξ ὕπνου αὐτοῦ

Ζαχ. 4,1 - Ο άγγελος, ο οποίος μου ωμιλούσε, εστράφη και με εξύπνησεν, όπως όταν κανείς εξεγερθή από τον ύπνον του,

Ζαχ. 4,2 - καὶ εἶπε πρός με· τί σὺ βλέπεις; καὶ εἶπα· ἑώρακα καὶ ἰδοὺ λυχνία χρυσῆ ὅλη, καὶ τὸ λαμπάδιον ἐπάνω αὐτῆς, καὶ ἑπτὰ λύχνοι ἐπάνω αὐτῆς, καὶ ἑπτὰ ἐπαρυστρίδες τοῖς λύχνοις τοῖς ἐπάνω αὐτῆς·

Ζαχ. 4,2 - και μου είπε· “τι βλέπεις συ;” Απήντησα· βλέπω· ιδού μία λυχνία ολόχρυσος και επάνω στον κεντρικόν της στύλον ο λύχνος. Επτά ήσαν όλοι οι λύχνοι κα επτά βραχίονες, εις τα άκρα των οποίων ήσαν τοποθετημένοι οι λύχνοι.

Ζαχ. 4,3 - καὶ δύο ἐλαῖαι ἐπάνω αὐτῆς, μία ἐκ δεξιῶν τοῦ λαμπαδίου αὐτῆς καὶ μία ἐξ εὐωνύμων.

Ζαχ. 4,3 - Επάνω από την λυχνίαν υπήρχον δύο κλάδοι ελαίας, ο ενας εκ δεξιών και ο άλλος εξ αριστερών του κεντρικού λύχνου της.

Ζαχ. 4,4 - καὶ ἐπηρώτησα καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λαλοῦντα ἐν ἐμοὶ λέγων· τί ἐστι ταῦτα, κύριε;

Ζαχ. 4,4 - Ηρώτησα και είπα στον άγγελον που ωμιλούσε μαζή μου· τι σημαίνουν αυτά, Κυριε;

Ζαχ. 4,5 - καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ καὶ εἶπε πρός με λέγων· οὐ γινώσκεις τί ἐστι ταῦτα; καὶ εἶπα· οὐχί, κύριε.

Ζαχ. 4,5 - Ο δε άγγελος, ο οποίος ωμιλούσε με εμέ, μου είπε· “δεν γνωρίζεις τι σημαίνουν αυτά; Και είπα· “οχι, Κυριε”.

Ζαχ. 4,6 - καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπε πρός με λέγων· οὗτος ὁ λόγος Κυρίου πρὸς Ζοροβάβελ λέγων· οὐκ ἐν δυνάμει μεγάλῃ οὐδὲ ἐν ἰσχύϊ, ἀλλ᾿ ἢ ἐν πνεύματί μου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Ζαχ. 4,6 - Εκείνος απήντησε και μου είπε· “αυτό το όραμα είναι ο λόγος του Κυρίου προς τον Ζοροβάβελ, όταν του είπε· όχι με μεγάλην υλικήν δύναμιν, ούτε με ισχύν ανθρωπίνην, αλλά δια του Πνεύματός μου, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, θα αποπερατωθή το έργον σου.

Ζαχ. 4,7 - τίς εἶ σύ, τό ὄρος τὸ μέγα, τὸ πρὸ προσώπου Ζοροβάβελ τοῦ κατορθῶσαι; καὶ ἐξοίσω τὸν λίθον τῆς κληρονομίας ἰσότητα χάριτος χάριτα αὐτῆς.

Ζαχ. 4,7 - Ποιός είσαι συ, το μέγα όρος, που ίσταται ενώπιον του Ζοροβάβελ εμπόδιον, δια να μη στήση αυτός κατορθώματα; Εγώ θα βγάλω τους λίθους από το λατομείον δια την οικοδομήν του ναού, την κληρονομίαν μου αυτήν προς τον λαόν, ισότητα χάριτος και πλήθος χαρίτων δι' αυτόν”.

Ζαχ. 4,8 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ζαχ. 4,8 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ζαχ. 4,9 - αἱ χεῖρες Ζοροβάβελ ἐθεμελίωσαν τὸν οἶκον τοῦτον, καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπιτελέσουσιν αὐτόν, καὶ ἐπιγνώσῃ, διότι Κύριος παντοκράτωρ ἐξαπέσταλκέ με πρός σε.

Ζαχ. 4,9 - “αι χείρες του Ζοροβάβελ εθεμελίωσαν τον ναόν τούτον και αι χείρες του θα τον φέρουν εις πέρας. Και θα μάθης συ, λαέ, ότι Κυριος ο παντοκράτωρ έχει αποστείλει εμέ προς σέ.

Ζαχ. 4,10 - διότι τίς ἐξουδένωσεν εἰς ἡμέρας μικράς; καὶ χαροῦνται καὶ ὄψονται τὸν λίθον τὸν κασσιτέρινον ἐν χειρὶ Ζοροβάβελ. ἑπτὰ οὗτοι ὀφθαλμοὶ Κυρίου εἰσὶν οἱ ἐπιβλέποντες ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ζαχ. 4,10 - Ποίος δύναται να καταφρονήση τας φαινομενικώς μικράς και ασήμους αυτάς ημέρας; Οι Ιουδαίοι θα χαρούν, διότι θα βλέπουν εκλεκτούς λίθους εις τα χέρια του Ζοροβάβελ δια την ανοικοδόμησίν του ναού. Οι επτά άγρυπνοι οφθαλμοί της προνοίας του Κυρίου επιβλέπουν εις ολόκληρον την γην”.

Ζαχ. 4,11 - καὶ ἀπεκρίθην καὶ εἶπα πρὸς αὐτόν· τί αἱ δύο ἐλαῖαι αὗται, αἱ ἐκ δεξιῶν τῆς λυχνίας καὶ ἐξ εὐωνύμων;

Ζαχ. 4,11 - Απεκρίθην τότε και είπα προς αυτόν· “αι δύο αυταί ελαίαι, η μία εκ δεξιών της λυχνίας και η άλλη εξ αριστερών, τι σημαίνουν;”

Ζαχ. 4,12 - καὶ ἐπηρώτησα ἐκ δευτέρου καὶ εἶπα πρὸς αὐτόν· τί οἱ δύο κλάδοι τῶν ἐλαιῶν οἱ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν δύο μυξωτήρων τῶν χρυσῶν τῶν ἐπιχεόντων καὶ ἐπαναγόντων τὰς ἐπαρυστρίδας τὰς χρυσᾶς;

Ζαχ. 4,12 - Δευτέραν φοράν τον ηρώτησα και είπα προς αυτόν· “τι σημαίνουν οι δύο κλάδοι των ελαίων εις τα δύο χρυσά δοχεία, όπου χύνεται το έλαιον και διοχετεύεται στους χρυσούς αγωγούς;”

Ζαχ. 4,13 - καὶ εἶπε πρός με· οὐκ οἶδας τί ἐστι ταῦτα; καὶ εἶπα οὐχί, κύριε.

Ζαχ. 4,13 - Ο άγγελος με ηρώτησε· “δεν γνωρίζεις λοιπόν, τι σημαίνουν αυτά; Και είπα, όχι.

Ζαχ. 4,14 - καὶ εἶπεν· οὗτοι οἱ δύο υἱοὶ τῆς πιότητος παρεστήκασι Κυρίῳ πάσης τῆς γῆς.

Ζαχ. 4,14 - Ο άγγελος είπε· “αυτοί είναι οι δύο εκλεκτοί άνδρες, οι οποίοι παρίστανται ενώπιον του Θεού, του κυριάρχου όλης της γης”.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 5

Ζαχ. 5,1 - Καὶ ἐπέστρεψα, καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ δρέπανον πετόμενον.

Ζαχ. 5,1 - Εσήκωσα και πάλιν τα μάτια μου και είδα· και ιδού ένα δρέπανον να πετά στον αέρα.

Ζαχ. 5,2 - καὶ εἶπε πρός με· τί σὺ βλέπεις; καὶ εἶπα ἐγώ· ὁρῶ δρέπανον πετόμενον μήκους πήχεων εἴκοσι καὶ πλάτους πήχεων δέκα.

Ζαχ. 5,2 - Ο άγγελος με ηρώτησε και μου είπε· "τι βλέπεις συ;" Και εγώ απήντησα· "βλέπω ένα δρέπανον να πετά στον αέρα μήκους είκοσι πήχεων και πλάτους δέκα πήχεων".

Ζαχ. 5,3 - καὶ εἶπε πρός με· αὕτη ἡ ἀρὰ ἡ ἐκπορευομένη ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, διότι πᾶς ὁ κλέπτης ἐκ τούτου ἕως θανάτου ἐκδικηθήσεται, καὶ πᾶς ὁ ἐπίορκος ἐκ τούτου ἐκδικηθήσεται·

Ζαχ. 5,3 - Ο άγγελος μου είπε τότε· "αυτή είναι η κατάρα, η οποία έρχεται εναντίον όλης της γης, διότι κάθε κλέπτης θα καταδικασθή με τούτο το δρέπανον εις θάνατον, όπως και κάθε επίορκος θα τιμωρηθή με αυτό το δρέπανον.

Ζαχ. 5,4 - καὶ ἐξοίσω αὐτό, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ εἰσελεύσεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ κλέπτου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὀμνύοντος τῷ ὀνόματί μου ἐπὶ ψεύδει καὶ καταλύσει ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ συντελέσει αὐτὸν καὶ τὰ ξύλα αὐτοῦ καὶ τοὺς λίθους αὐτοῦ.

Ζαχ. 5,4 - Θα εξαπολύσω αυτό, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, και θα εισελθη στον οίκον του κλέπτου και στον οίκον του ορκιζομένου ψευδώς στο Ονομά μου. Θα εγκατασταθή τιμωρόν στον οίκον του και θα εξολοθρεύση αυτόν εντελώς και τα ξύλα και τους λίθους".

Ζαχ. 5,5 - Καὶ ἐξῆλθεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ καὶ εἶπε πρός με· ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου καὶ ἰδὲ τί τὸ ἐκπορευόμενον τοῦτο.

Ζαχ. 5,5 - Εβγήκεν ο άγγελος, που ωμιλούσε προς εμέ, και μου είπε πάλιν· "σήκωσε τους οφθαλμούς σου και ιδέ, τι είναι αυτό, το οποίον έρχεται;"

Ζαχ. 5,6 - καὶ εἶπα· τί ἐστι; καὶ εἶπε· τοῦτο τὸ μέτρον τὸ ἐκπορευόμενον. καὶ εἶπεν· αὕτη ἡ ἀδικία αὐτῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ζαχ. 5,6 - Εγώ τον ηρώτησα· "τι είναι;" Εκείνος μου απήντησεν· "αυτό που έρχεται είναι δοχείον, που χρησιμοποιείται ως μέτρον". Είπεν ακόμη ο άγγελος· "αυτό συμβολίζει την αμαρτίαν του λαού, η οποία έχει εκταθή εις όλην την χώραν σας".

Ζαχ. 5,7 - καὶ ἰδοὺ τάλαντον μολίβου ἐξαιρόμενον, καὶ ἰδοὺ γυνὴ μία ἐκάθητο ἐν μέσῳ τοῦ μέτρου.

Ζαχ. 5,7 - Και ιδού, ένας βαρύς, στρογγυλός, εκ μολύβδου δίσκος, που αφηρέθη από το δοχείον· και ιδού μία γυνή εκάθητο μέσα στο δοχείον, το οποίον εχρησιμοποιείτο ως μέτρον.

Ζαχ. 5,8 - καὶ εἶπεν· αὕτη ἐστὶν ἡ ἀνομία· καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς μέσον τοῦ μέτρου καὶ ἔῤῥιψε τὸν λίθον τοῦ μολίβου εἰς τὸ στόμα αὐτῆς.

Ζαχ. 5,8 - Ο άγγελος είπεν· "αυτή είναι η παρανομία. Ο Κυριος την έρριψε μέσα στο δοχείον αυτό και έθεσε το μολύβδινον πώμα στο στόμα

της”.

Ζαχ. 5,9 - καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ δύο γυναῖκες ἐκπορευόμεναι, καὶ πνεῦμα ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτῶν, καὶ αὗται εἶχον πτέρυγας ὡς πτέρυγας ἔποπος· καὶ ἀνέλαβον τὸ μέτρον ἀναμέσον τῆς γῆς καὶ ἀναμέσον τοῦ οὐρανοῦ.

Ζαχ. 5,9 - Εσήκωσα τα μάτια μου και είδον και ιδού ήρχοντο δύο γυναίκες. Ανεμος εφυσούσε εις τας πτέρυγάς των. Αυταί δε είχαν σαν πολυχρώμους πτέρυγας έποπος (τσαλαπετεινού). Εσήκωσαν λοιπόν το δοχείον και το εκρατούσαν αναμέσον της γης και αναμέσον του ουρανού.

Ζαχ. 5,10 - καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λαλοῦντα ἐν ἐμοί· ποῦ αὗται ἀποφέρουσι τὸ μέτρον;

Ζαχ. 5,10 - Ηρώτησα τότε τον άγγελον, ο οποίος συνωμιλούσε μαζή μου· “που θα μεταφέρουν αυταί το δοχείον τούτο;”

Ζαχ. 5,11 - καὶ εἶπε πρός με· οἰκοδομῆσαι αὐτῷ οἰκίαν ἐν γῇ Βαβυλῶνος καὶ ἑτοιμάσαι, καὶ θήσουσιν αὐτὸ ἐκεῖ ἐπὶ τὴν ἑτοιμασίαν αὐτοῦ.

Ζαχ. 5,11 - Εκείνος μου απήντησε· “το μεταφέρουν δια να οικοδομήσουν και ετοιμάσουν οικίαν εις την χώραν της Βαβυλώνος· εκεί εις την οικίαν, που θα ετοιμάσουν, θα το τοποθετήσουν”.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 6

Ζαχ. 6,1 - Καὶ ἐπέστρεψα καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ τέσσαρα ἅρματα ἐκπορευόμενα ἐκ μέσου δύο ὀρέων, καὶ τὰ ὄρη ἦν ὄρη χαλκᾶ.

Ζαχ. 6,1 - Εγύρισα, εσήκωσα πάλιν τα μάτια μου και είδον· ιδού τέσσαρα άρματα έβγαιναν και ήρχοντο ανάμεσα άπό δύο όρη, και τα όρη αυτά ήσαν χάλκινα.

Ζαχ. 6,2 - ἐν τῷ ἅρματι τῷ πρώτῳ ἵπποι πυῤῥοί, καὶ ἐν τῷ ἅρματι τῷ δευτέρῳ ἵπποι μέλανες.

Ζαχ. 6,2 - Εις το πρώτον άρμα ήσαν ζευγμένοι ίπποι χρώματος ερυθρού. Εις το δεύτερον άρμα ήσαν ίπποι μαύροι.

Ζαχ. 6,3 - καὶ ἐν τῷ ἅρματι τῷ τρίτῳ ἵπποι λευκοί, καὶ ἐν τῷ ἅρματι τῷ τετάρτῳ ἵπποι ποικίλοι ψαροί.

Ζαχ. 6,3 - Και στο τρίτον άρμα ίπποι λευκοί, εις δε το τέταρτον άρμα ήσαν ίπποι ποικιλόχρωμοι ψαροί.

Ζαχ. 6,4 - καὶ ἀπεκρίθην καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λαλοῦντα ἐν ἐμοί· τί ἐστι ταῦτα, κύριε;

Ζαχ. 6,4 - Ηρώτησα και είπα στον άγγελον, ο οποίος συνωμιλούσε μαζή μου· “τι σημαίνουν αυτά, κύριε;”

Ζαχ. 6,5 - καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ καὶ εἶπε· ταῦτά ἐστιν οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ, ἐκπορεύονται παραστῆναι τῷ Κυρίῳ πάσης τῆς γῆς·

Ζαχ. 6,5 - Ο άγγελος που συνωμιλούσε με εμέ, ειπε· “αυτά είναι οι τέσσαρες άνεμοι του ουρανού, οι οποίοι έρχονται να παρουσιασθούν ενώπιον του Κυρίου όλης της γης”.

Ζαχ. 6,6 - ἐν ᾧ ἦσαν οἱ ἵπποι οἱ μέλανες, ἐξεπορεύοντο ἐπὶ γῆν βοῤῥᾶ, καὶ οἱ λευκοὶ ἐξεπορεύοντο κατόπισθεν αὐτῶν, καὶ οἱ ποικίλοι ἐξεπορεύοντο ἐπὶ γῆν νότου,

Ζαχ. 6,6 - Οι μαύροι ίπποι, οι ζευγμένοι στο πρώτον άρμα, επορεύοντο προς βορράν, οι λευκοί ηκολούθουν έπειτα από αυτούς· και οι ποικιλόχρωμοι ίπποι του άλλου άρματος επήγαιναν προς την χώραν του νότου.

Ζαχ. 6,7 - καὶ οἱ ψαροὶ ἐξεπορεύοντο καὶ ἐπέβλεπον τοῦ πορεύεσθαι τοῦ περιοδεῦσαι τὴν γῆν. καὶ εἶπε· πορεύεσθε καὶ περιοδεύσατε τὴν γῆν· καὶ περιώδευσαν τὴν γῆν.

Ζαχ. 6,7 - Οι δε ψαροί ίπποι επορεύοντο και εφαίνοντο, ως εάν ειχαν την διάθεσιν να πορευθούν και περιοδεύσουν την γην. Ενας δε άγγελος είπε· “πηγαίνετε και περιοδεύσατε την γην”. Και εκείνοι πράγματι περιώδευσαν την γην.

Ζαχ. 6,8 - καὶ ἀνεβόησε καὶ ἐλάλησε πρός με λέγων· ἰδοὺ οἱ ἐκπορευόμενοι ἐπὶ γῆν βοῤῥᾶ ἀνέπαυσαν τὸν θυμόν μου ἐν γῇ βοῤῥᾶ.

Ζαχ. 6,8 - Ο άγγελος ανεβόησε και είπε προς εμέ· “ιδού, οι ίπποι, οι οποίοι πορεύονται προς την χώραν του Βορρά, κατέπαυσαν την οργήν μου εναντίον της χώρας αυτής του Βορρά”.

Ζαχ. 6,9 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ζαχ. 6,9 - Ο Κυριος ωμίλησε τότε προς εμέ και είπε·

Ζαχ. 6,10 - λάβε τὰ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας παρὰ τῶν ἀρχόντων καὶ παρὰ τῶν χρησίμων αὐτῆς καὶ παρὰ τῶν ἐπεγνωκότων αὐτὴν καὶ εἰσελεύσῃ σὺ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ εἰς τὸν οἶκον Ἰωσίου τοῦ Σοφονίου τοῦ ἥκοντος ἐκ Βαβυλῶνος

Ζαχ. 6,10 - “πάρε τας προσφοράς, τας οποίας οι εις αιχμαλωσίαν ευρισκόμενοι Ιουδαίοι απέστειλαν, οι άρχοντες δηλαδή, οι καλοί και χρήσιμοι άνδρες, εκείνοι οι οποίοι κατενόησαν την αιτίαν και τον παιδαγωγικόν σκοπόν της αιχμαλωσίας. Και κατά την ημέραν εκείνην θα εισέλθης στον οίκον Ιωσίου, υιού του Σοφονίου, ο οποίος έχει έλθει από την Βαβυλώνα.

Ζαχ. 6,11 - καὶ λήψῃ ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ ποιήσεις στεφάνους καὶ ἐπιθήσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἰησοῦ τοῦ Ἰωσεδὲκ τοῦ ἱερέως τοῦ μεγάλου

Ζαχ. 6,11 - Θα πάρης το αργύριον και το χρυσίον των δωρεών και θα κατασκευάσης στέφανον, τον οποίον θα θέσης εις την κεφαλήν του

αρχιερέως Ιησού, υιού του Ιωσεδέκ.

Ζαχ. 6,12 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτόν· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἰδοὺ ἀνήρ, ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ, καὶ ὑποκάτωθεν αὐτοῦ ἀνατελεῖ, καὶ οἰκοδομήσει τὸν οἶκον Κυρίου·

Ζαχ. 6,12 - Και θα πης προς αυτόν· Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Ιδού, ανήρ, του οποίου το όνομα είναι Ανατολή. Από τον τόπον, όπου ευρίσκεται, θα ανατείλη και θα υψωθή και θα οικοδομήση τον ναόν του Κυρίου.

Ζαχ. 6,13 - καὶ αὐτὸς λήψεται ἀρετὴν καὶ καθιεῖται καὶ κατάρξει ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, καὶ ἔσται ἱερεὺς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, καὶ βουλὴ εἰρηνικὴ ἔσται ἀναμέσον ἀμφοτέρων.

Ζαχ. 6,13 - Αυτός θα προσλάβη κάθε αρετήν, θα καθίση επί του θρόνου και θα ασκήση κατά απόλυτον και δίκαιον τρόπον την βασιλικήν του εξουσίαν. Εκ δεξιών του θα ίσταται ο ιερεύς, ειρήνη θα υπάρχη μεταξύ αμφοτέρων των αξιωμάτων βασιλικού και ιερατικού.

Ζαχ. 6,14 - ὁ δὲ στέφανος ἔσται τοῖς ὑπομένουσι καὶ τοῖς χρησίμοις αὐτῆς καὶ τοῖς ἐπεγνωκόσιν αὐτὴν καὶ εἰς χάριτα υἱοῦ Σοφονίου καὶ εἰς ψαλμὸν ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Ζαχ. 6,14 - Ο στέφανος κατόπιν θα δοθή εις εκείνους, που έδειξαν υπομονήν κατά το διάστημα της εξορίας των, στους χρησίμους άνδρας, οι οποίοι κατενόησαν την αιτίαν και τον παιδαγωγικόν χαρακτήρα της αιχμαλωσίας και προς τιμήν του υιού του Σοφονίου, όπως επίσης και εις εκείνους, οι οποίοι ποθούν και αγαπούν να υμνολογήται ο Κυριος στον ναόν του.

Ζαχ. 6,15 - καὶ οἱ μακρὰν ἀπ᾿ αὐτῶν ἥξουσι καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, καὶ γνώσεσθε διότι Κύριος παντοκράτωρ ἀπέσταλκέ με πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἔσται, ἐὰν εἰσακούοντες εἰσακούσητε τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν.

Ζαχ. 6,15 - Και άλλοι άνθρωποι, οι οποίοι ευρίσκονται μακράν από αυτούς θα έλθουν να ανοικοδομήσουν τον ναόν του Κυρίου. Τοτε θα κατανοήσετε καλά ότι ο Κυριος ο παντοκράτωρ με έστειλε προς σας. Αυτά θα γίνουν, η επάνοδος εκ της αιχμαλωσίας και η ανοικοδόμησις του ναού, εάν σεις πρσθύμως και πιστώς υπακούσετε εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σας".

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 7

Ζαχ. 7,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει, ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ζαχαρίαν τετράδι τοῦ μηνὸς τοῦ ἐνάτου, ὅς ἐστι Χασελεῦ·

Ζαχ. 7,1 - Κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας του Δαρείου, την τετάρτην ημέραν του ενάτου μηνός, ο οποίος ονομάζεται Χασελεύ, ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Ζαχαρίαν, όταν

Ζαχ. 7,2 - καὶ ἐξαπέστειλεν εἰς Βαιθὴλ Σαρασὰρ καὶ Ἀρβεσεὲρ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοῦ τοῦ ἐξιλάσασθαι τὸν Κύριον

Ζαχ. 7,2 - ο Σαρασάρ και ο βασιλεύς Αρβεσεέρ και οι άνδρες του, έστειλαν εις την Βαιθήλ, δια να εξιλεώσουν τον Κυριον

Ζαχ. 7,3 - λέγων πρὸς τοὺς ἱερεῖς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου παντοκράτορος καὶ πρὸς τοὺς προφήτας λέγων· εἰσελήλυθεν ὧδε ἐν τῷ μηνὶ τῷ πέμπτῳ τὸ ἁγίασμα, καθότι ἐποίησα ἤδη ἱκανὰ ἔτη.

Ζαχ. 7,3 - και να ερωτήσουν τους ιερείς, που υπηρετούσαν στον ναόν Κυρίου του παντοκράτορος και τους προφήτας ως εξής· Η αγία προσφορά προσεφέρθη προς τον Κυριον κατά τον πέμπτον αυτόν μήνα, όπως εγίνετο και προηγουμένως επί έτη πολλά;

Ζαχ. 7,4 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου τῶν δυνάμεων πρὸς ἐμὲ λέγων·

Ζαχ. 7,4 - Ο προφήτης λέγει· Μου ωμίλησεν ο Κυριος των δυνάμεων, του ουρανού και της γης και μου είπε·

Ζαχ. 7,5 - εἰπὸν πρὸς ἅπαντα τὸν λαὸν τῆς γῆς καὶ πρὸς τοὺς ἱερεῖς λέγων· ἐὰν νηστεύσητε ἢ κόψησθε ἐν ταῖς πέμπταις ἢ ἐν ταῖς ἑβδόμαις, καὶ ἰδοὺ ἑβδομήκοντα ἔτη μὴ νηστείαν νενηστεύκατέ μοι;

Ζαχ. 7,5 - “ειπέ προς όλον τον λαόν της χώρας και προς τους ιερείς, εάν νηστεύσετε, εάν αρχίσετε και συνεχίσετε κοπετούς και θρήνους κατά τον πέμπτον η τον έβδομον μήνα, τι έχετε να ωφεληθήτε; Ιδού εβδομήκοντα έτη ενηστεύσατε και εκόπτεσθε, οχι όμως δι' εμέ.

Ζαχ. 7,6 - καὶ ἐὰν φάγητε ἢ πίητε, οὐχ ὑμεῖς ἔσθετε καὶ πίνετε;

Ζαχ. 7,6 - Οταν πάλιν τρώγετε η πίνετε, δεν τρώγετε και δεν πίνετε δια τον εαυτόν σας μόνον, λησμονούντες εμέ τον Θεόν σας;”

Ζαχ. 7,7 - οὐχ οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ἐλάλησε Κύριος ἐν χερσὶ τῶν προφητῶν τῶν ἔμπροσθεν, ὅτε ἦν Ἱερουσαλὴμ κατοικουμένη καὶ εὐθηνοῦσα καὶ αἱ πόλεις κυκλόθεν αὐτῆς καὶ ἡ ὀρεινὴ καὶ ἡ πεδινὴ κατῳκεῖτο;

Ζαχ. 7,7 - Τα ίδια λόγια δεν σας έλεγεν ο Κυριος δια μέσου των προγενεστέρων προφητών, όταν η Ιερουσαλήμ κατωκείτο και ήτο πλουσία και ευημερούσα, όπως επίσης και αι γύρω της πόλεις, κατωκείτο δε η ορεινή και η πεδινή περιοχή της;

Ζαχ. 7,8 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ζαχαρίαν λέγων·

Ζαχ. 7,8 - Ο Κυριος ωμίλησε και πάλιν προς τον Ζαχαρίαν και είπε·

Ζαχ. 7,9 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· κρίμα δίκαιον κρίνετε καὶ ἔλεος καὶ οἰκτιρμὸν ποιεῖτε ἕκαστος πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ

Ζαχ. 7,9 - αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· “κρίνατε με δικαιοσύνην και ο καθένας σας ας δείχνη έμπρακτον την ελεημοσύνην και την συμπάθειάν του προς τον αδελφόν του.

Ζαχ. 7,10 - καὶ χήραν καὶ ὀρφανὸν καὶ προσήλυτον καὶ πένητα μὴ καταδυναστεύετε, καὶ κακίαν ἕκαστος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ μὴ μνησικακείτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν.

Ζαχ. 7,10 - Μη καταδυναστεύετε και μη εκμεταλλεύεστε την χήραν, τον ορφανόν, τον ξένον και τον πτωχόν. Ας μη μνησικακήτε, ας μη κρατήτε μέσα εις τις καρδιές σας το αδίκημα, το οποίον τυχόν σας έκαμε κάποιος αδελφός σας.

Ζαχ. 7,11 - καὶ ἠπείθησαν τοῦ προσέχειν καὶ ἔδωκαν νῶτον παραφρονοῦντα καὶ τὰ ὦτα αὐτῶν ἐβάρυναν τοῦ μὴ εἰσακούειν

Ζαχ. 7,11 - Εκείνοι όμως ηπείθησαν, δεν επρόσεξαν, εν τη παραφροσύνη των έστρεψαν τα νώτα των προς εμέ, εδείχθησαν βαρήκοοι, δεν υπήκουσαν εις τας εντολάς μου,

Ζαχ. 7,12 - καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν ἔταξαν ἀπειθῆ τοῦ μὴ εἰσακούειν τοῦ νόμου μου καὶ τοὺς λόγους, οὓς ἐξαπέστειλε Κύριος παντοκράτωρ ἐν πνεύματι αὐτοῦ ἐν χερσὶ τῶν προφητῶν τῶν ἔμπροσθεν· καὶ ἐγένετο ὀργὴ μεγάλη παρὰ Κυρίου παντοκράτορος.

Ζαχ. 7,12 - εσκλήρυναν την καρδίαν των και την έκαμαν απειθή, ώστε να μη υπακούουν στον Νομον μου και στους λόγους μου, τους οποίους εγώ, ο Κυριος, ο παντοκράτωρ, δια του Πνεύματός μου, μέσω των προηγουμένων προφητών είχα διατάξει”. Δια τούτο και εξέσπασεν η μεγάλη οργή από Κυριον τον παντοκράτορα.

Ζαχ. 7,13 - καὶ ἔσται ὃν τρόπον εἶπε καὶ οὐκ εἰσήκουσαν, οὕτως κεκράξονται καὶ οὐ μὴ εἰσακούσω, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Ζαχ. 7,13 - “Οπως δε αυτοί δεν άκουσαν τας εντολάς του Κυρίου, έτσι και εγώ ο Κυριος δεν θα τους εισακούσω, όταν επάνω εις την θλίψιν των θα κράξουν προς εμέ, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ.

Ζαχ. 7,14 - καὶ ἐκβαλῶ αὐτοὺς εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἃ οὐκ ἔγνωσαν, καὶ ἡ γῆ ἀφανισθήσεται κατόπισθεν αὐτῶν ἐκ διοδεύοντος καὶ ἐξ ἀναστρέφοντος· καὶ ἔταξαν γῆν ἐκλεκτὴν εἰς ἀφανισμόν.

Ζαχ. 7,14 - Τους είχα προαναγγείλει, ότι θα τους εκδιώξω και θα τους διασκορπίσω εις όλα τα έθνη, τα οποία τους ήσαν προηγουμένως άγνωστα· ότι η γη των θα ερημωθή από κατοίκους· ότι δεν θα υπάρχουν οι διερχόμενοι και επιστρέφοντες δια μέσου αυτής. Αυτοί με τον τρόπον της ζωής των παρέδωσαν την εκλεκτήν χώραν εις εξαφανισμόν”.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 8

Ζαχ. 8,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου παντοκράτορος λέγων·

Ζαχ. 8,1 - Κυριος ο παντοκράτωρ ωμίλησε προς εμέ και είπεν·

Ζαχ. 8,2 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἐζήλωκα τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν Σιὼν ζῆλον μέγαν καὶ θυμῷ μεγάλῳ ἐζήλωκα αὐτήν.

Ζαχ. 8,2 - αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· "πάρα πολύ έχω αγαπήσει την Ιερουσαλήμ. Ζήλον μέγαν τρέφω δια την Σιών και επάνω στον ιερόν αυτόν ζήλον μου, μέγας θυμός με κατέλαβεν εναντίον εκείνων, που την επιβουλεύονται.

Ζαχ. 8,3 - τάδε λέγει Κύριος· ἐπιστρέψω ἐπὶ Σιὼν καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ Ἱερουσαλήμ, καὶ κληθήσεται ἡ Ἱερουσαλὴμ πόλις ἀληθινὴ καὶ τὸ ὄρος Κυρίου παντοκράτορος ὄρος ἅγιον.

Ζαχ. 8,3 - Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Θα επιστρέψω εις την Σιών, θα κατασκηνώσω εντός της Ιερουσαλήμ και η Ιερουσαλήμ θα αναγνωρισθη και θα ονομασθή ως πόλις της αληθείας, το δε όρος Σιών Κυρίου του παντοκράτορας ως όρος άγιον.

Ζαχ. 8,4 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἔτι καθήσονται πρεσβύτεροι καὶ πρεσβύτεραι ἐν ταῖς πλατείαις Ἱερουσαλήμ, ἕκαστος τὴν ῥάβδον αὐτοῦ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἀπὸ πλήθους ἡμερῶν·

Ζαχ. 8,4 - Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· και θα καθίσουν πάλιν οι μεγαλύτεροι κατά την ηλικίαν και αι μεγαλύτεραι κατά την ηλικίαν εις τας πλατείας της Ιερουσαλήμ. Λογω δε της μεγάλης των ηλικίας θα κρατή ο καθένας εις τα χέρια του την ράβδον του, δια να στηρίζεται εις αυτήν.

Ζαχ. 8,5 - καὶ αἱ πλατεῖαι τῆς πόλεως πλησθήσονται παιδαρίων καὶ κορασίων παιζόντων ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῆς.

Ζαχ. 8,5 - Αι πλατείαι της πόλεως θα γεμίσουν από αγόρια και κορίτσια, τα οποία θα παίζουν εις τας πλατείας της.

Ζαχ. 8,6 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· εἰ ἀδυνατήσει ἐνώπιον τῶν καταλοίπων τοῦ λαοῦ τούτου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, μὴ καὶ ἐνώπιόν μου ἀδυνατήσει; λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,6 - Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· εάν τούτο είναι αδύνατον στους απομείναντας Ιουδαίους και εις εκείνους, που επέστρεψαν από την αιχμαλωσίαν, μήπως είναι και δι' εμέ αδύνατον;" Λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,7 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἰδοὺ ἐγὼ σῴζω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς ἀνατολῶν καὶ ἀπὸ γῆς δυσμῶν

Ζαχ. 8,7 - Αυτά ακόμη λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· "ιδού εγώ θα σώσω και θα σώζω τον λαόν μου από ανατολών μέχρι δυσμών.

Ζαχ. 8,8 - καὶ εἰσάξω αὐτοὺς καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔσονται ἐμοὶ εἰς λαόν, κἀγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐν δικαιοσύνῃ.

Ζαχ. 8,8 - Θα τους επαναφέρω και θα τους εγκαταστήσω εις την Ιερουσαλήμ και αυτοί θα είναι λαός μου, εγώ δε θα είμαι ο Θεός των εν αληθεία και δικαιοσύνη.

Ζαχ. 8,9 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· κατισχυέτωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν τῶν ἀκουόντων ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοὺς λόγους τούτους ἐκ στόματος τῶν προφητῶν, ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας τεθεμελίωται ὁ οἶκος Κυρίου παντοκράτορος, καὶ ὁ ναὸς ἀφ᾿ οὗ ᾠκοδόμηται.

Ζαχ. 8,9 - Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ ας αποκτήσουν ισχύν και δύναμιν τα χέρια σας, υμών οι οποίοι ακούετε κατά τας ημέρας αυτάς τους λόγους τούτους δια του στόματος των προφητών, από την ημέραν κατά την οποίαν ετέθησαν τα θεμέλια του ναού του Κυρίου παντοκράτορος, δια να ανοικοδομηθή το θυσιαστήριόν του.

Ζαχ. 8,10 - διότι πρὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ μισθὸς τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔσται εἰς ὄνησιν, καὶ ὁ μισθὸς τῶν κτηνῶν οὐχ ὑπάρξει, καὶ τῷ ἐκπορευομένῳ καὶ τῷ εἰσπορευομένῳ οὐκ ἔσται εἰρήνη ἀπὸ τῆς θλίψεως· καὶ ἐξαποστελῶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἕκαστον ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ.

Ζαχ. 8,10 - Διότι προ των ημέρων εκείνων καμμία αμοιβή και καμμία ωφέλεια δεν εδιδετο στους ανθρώπους και το ημερομίσθιον των κτηνών ήτο ανύπαρκτον. Λογω δε της εχθρικής επιβουλής και αναταραχής, δεν υπήρχεν ειρήνη και ασφάλεια δια τους εξερχομένους από την πόλιν προς τα ειρηνικά των έργα και επανερχομένους εις αυτήν. Εγώ εξαπέλυσα όλους τους ανθρώπους, τον ένα εναντίον του άλλου δια τας αμαρτίας των.

Ζαχ. 8,11 - καὶ νῦν οὐ κατὰ τάς ἡμέρας τὰς ἔμπροσθεν ἐγὼ ποιῶ τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ τούτου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ,

Ζαχ. 8,11 - Τωρα όμως, που ανοικοδομείται ο ναός, δεν θα πράξω στους απομείναντας και επανελθόντας από την αιχμαλωσίαν Ιουδαίους τα ίδια, τα οποία έκαμα κατά τας προηγουμένας ημέρας λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,12 - ἀλλ᾿ ἢ δείξω εἰρήνην· ἡ ἄμπελος δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, καὶ κατακληρονομήσω τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ μου τούτου ταῦτα πάντα.

Ζαχ. 8,12 - Αλλά θα φέρω και θα εγκαταστήσω ειρήνην. Η άμπελος θα δώση τους καρπούς της, και η ύπαιθρος χώρα τα γεννήματά της, ο ουρανός θα δώση στον κατάλληλον καιρόν την βροχήν του. Θα δώσω όλα αυτά κληρονομίαν στους απομείναντας και στους εκ της αιχμαλωσίας επιστρέψαντας Ιουδαίους.

Ζαχ. 8,13 - καὶ ἔσται ὃν τρόπον ἦτε ἐν κατάρᾳ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὁ οἶκος Ἰούδα καὶ οἶκος Ἰσραήλ, οὕτως διασώσω ὑμᾶς καὶ ἔσεσθε ἐν εὐλογίᾳ· θαρσεῖτε καὶ κατισχύετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν.

Ζαχ. 8,13 - Και όπως άλλοτε οι Ιουδαίοι και οι Ισραηλίται κατά την αιχμαλωσίαν μεταξύ των εθνών ευρίσκεσθε εις κατάραν, ετσι εγώ θα σας

σώσω και θα είσθε υπό την ευλογίαν μου. Παρέτε, λοιπόν, θάρρος και ας δυναμώσουν τα χέρια σας δια την ανοικοδόμησιν του ναού.

Ζαχ. 8,14 - διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ὃν τρόπον διενοήθην τοῦ κακῶσαι ὑμᾶς ἐν τῷ παροργίσαι με τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ οὐ μετενόησα,

Ζαχ. 8,14 - Διότι αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· όπως εσκέφθην και απεφάσισα να σας τιμωρήσω, διότι οι πατέρες σας με εξώργισαν, λέγει Κυοιος ο παντοκράτωρ, και δεν άλλαξα γνώμην,

Ζαχ. 8,15 - οὕτως παρατέταγμαι καὶ διανενόημαι ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοῦ καλῶς ποιῆσαι τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν οἶκον Ἰούδα· θαρσεῖτε.

Ζαχ. 8,15 - έτσι τώρα κατά τας ημέρας αυτάς είμαι έτοιμος και έχω πάρει την απόφασιν, να κάμω το καλόν εις την Ιερουσαλήμ, στους Ιουδαίους. Εχετε λοιπόν θάρρος.

Ζαχ. 8,16 - οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ποιήσετε· λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἀλήθειαν καὶ κρίμα εἰρηνικὸν κρίνατε ἐν ταῖς πύλαις ὑμῶν,

Ζαχ. 8,16 - Αυτά είναι τα έργα, τα οποία σεις πρέπει να κάμετε· να λέγετε την αλήθειαν ο καθένας προς τον πλησίον του. Εις τα δικαστήρια, που συνεδριάζουν εις τας πύλας των πόλεών σας, να αποδίδετε εν αληθεία δικαιοσύνην, η οποία και φέρει ειρήνην μεταξύ σας.

Ζαχ. 8,17 - καί ἕκαστος τὴν κακίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ μὴ λογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν καὶ ὅρκον ψευδῆ μὴ ἀγαπᾶτε, διότι ταῦτα πάντα ἐμίσησα, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,17 - Να μη συλλογίζεσθε, ο καθένας εις την καρδίαν του, την κακίαν και αδυναμίαν του πλησίον. Μη αγαπάτε τον ψευδή όρκον, διότι όλα αυτά τα εμίσησα και τα μισώ” λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ.

Ζαχ. 8,18 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου παντοκράτορος πρός με λέγων·

Ζαχ. 8,18 - Ωμίλησε και πάλιν ο Κυριος ο παντοκράτωρ προς εμέ και είπε·

Ζαχ. 8,19 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· νηστεία ἡ τετρὰς καὶ νηστεία ἡ πέμπτη καὶ νηστεία ἡ ἑβδόμη καὶ νηστεία ἡ δεκάτη ἔσονται τῷ οἴκῳ Ἰούδα εἰς χαρὰν καὶ εὐφροσύνην καὶ εἰς ἑορτὰς ἀγαθάς, καὶ εὐφρανθήσεσθε, καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εἰρήνην ἀγαπήσατε.

Ζαχ. 8,19 - “αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· η νηστεία κατά τον τέταρτον μήνα, η νηστεία κατά τον πέμπτον μήνα, η νηστεία, κατά τον έβδομον και η νηστεία κατά τον δέκατον μήνα, θα είναι δια τους Ιουδαίους εις χαράν και ευφροσύνην, εις ευχαρίστους και χαρμοσύνους εορτάς και θα ευφρανθήτε. Προς τούτο αγαπήσατε την αλήθειαν και την ειρήνην.

Ζαχ. 8,20 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἔτι ἥξουσι λαοὶ πολλοὶ καὶ κατοικοῦντες πόλεις πολλάς,

Ζαχ. 8,20 - Αυτά λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· θα έλθουν ακόμη εις Ιερουσαλήμ πολλοί λαοί και πολλοί θα κατοικήσουν εις πολλάς πόλεις της.

Ζαχ. 8,21 - καὶ συνελεύσονται κατοικοῦντες πέντε πόλεις εἰς μίαν πόλιν λέγοντες· πορευθῶμεν δεηθῆναι τοῦ προσώπου Κυρίου καὶ ἐκζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου παντοκράτορος· πορεύσομαι κἀγώ.

Ζαχ. 8,21 - Θα συγκεντρωθούν κάτοικοι πέντε πόλεων εις μίαν πόλιν και θα λέγουν μεταξύ των· Ας πορευθώμεν να παρακαλέσωμεν τον Κυριον, να ζητήσωμεν το πρόσωπον Κυρίου του παντοκράτορος· και η πόλις θα απαντά και εγώ θα έλθω μαζή σας.

Ζαχ. 8,22 - καὶ ἥξουσι λαοὶ πολλοὶ καὶ ἔθνη πολλὰ ἐκζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐξιλάσασθαι τὸ πρόσωπον Κυρίου.

Ζαχ. 8,22 - Πολλοί λαοί και πολλά έθνη θα έλθουν εις την Ιερουσαλήμ, δια να αναζητήσουν τον Κυριον και να προσφέρουν προς αυτόν θυσίας εξιλασμού.

Ζαχ. 8,23 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐὰν ἐπιλάβωνται δέκα ἄνδρες ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν ἐθνῶν καὶ ἐπιλάβωνται τοῦ κρασπέδου ἀνδρὸς Ἰουδαίου λέγοντες· πορευσόμεθα μετὰ σοῦ, διότι ἀκηκόαμεν ὅτι ὁ Θεὸς μεθ᾿ ὑμῶν ἐστι.

Ζαχ. 8,23 - Αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· κατά τας ευλογιμένας ημέρας εκείνας της λυτρώσεως δέκα άνδρες από όλους τους άλλους λαούς, θα πιάνουν την άκρον του ιματίου ενός Ιουδαίου και θα λέγουν προς αυτόν· Θα πορευθώμεν μαζή σου, διότι έχομεν ακούσει ότι ο Θεός είναι μαζή σας”.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 9

Ζαχ. 9,1 - Λῆμμα λόγου Κυρίου· ἐν γῇ Σεδρὰχ καὶ Δαμασκοῦ θυσία αὐτοῦ, διότι Κύριος ἐφορᾷ ἀνθρώπους καὶ πάσας φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

Ζαχ. 9,1 - Απόφασις Κυρίου ληφθείσα εναντίον της πόλεως Σεδράχ και της Δαμασκού, όπου και θα γίνη μεγάλη θυσία ανθρώπων, διότι ο Κυριος επιβλέπει εις όλους τους ανθρώπους, ιδιαιτέρως όμως εις όλας τας φυλάς του Ισραήλ.

Ζαχ. 9,2 - καὶ ἐν Ἐμὰθ ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῆς Τύρος καὶ Σιδών, διότι ἐφρόνησαν σφόδρα.

Ζαχ. 9,2 - Η τιμωρός απόφασις του Κυρίου στρέφεται και κατά της χώρας Εμάθ και των εις τα όρια αυτής ευρισκομένων πόλεων Τυρου και Σιδώνος, διότι εφρόνησαν μεγάλα δια τον εαυτόν των.

Ζαχ. 9,3 - καὶ ᾠκοδόμησε Τύρος ὀχυρώματα ἑαυτῇ καὶ ἐθησαύρισεν ἀργύριον ὡς χοῦν καὶ συνήγαγε χρυσίον ὡς πηλὸν ὁδῶν.

Ζαχ. 9,3 - Η Τυρος ειδικώτερα ωκοδόμησεν οχυρά τείχη δια τον εαυτόν της, απεταμίευσε και εθησαύρισεν άργυρον πολύν ωσάν το χώμα, και εμάζευσε χρυσόν ωσάν τον πηλόν των οδών.

Ζαχ. 9,4 - διὰ τοῦτο Κύριος κληρονομήσει αὐτὴν καὶ πατάξει εἰς θάλασσαν δύναμιν αὐτῆς, καὶ αὕτη ἐν πυρὶ καταναλωθήσεται.

Ζαχ. 9,4 - Δια τούτο ο Κυριος θα καταλάβη την πόλιν, θα συντρίψη την δύναμίν της και θα την ρίψη εις την θάλασσαν και η ιδία πόλις θα γίνη παρανάλωμα του πυρός.

Ζαχ. 9,5 - ὄψεται Ἀσκάλων καὶ φοβηθήσεται, καὶ Γάζα καὶ ὀδυνηθήσεται σφόδρα, καὶ Ἀκκάρων, ὅτι ᾐσχύνθη ἐπὶ τῷ παραπτώματι αὐτῆς· καὶ ἀπολεῖται βασιλεὺς ἐκ Γάζης, καὶ Ἀσκάλων οὐ μὴ κατοικηθῇ.

Ζαχ. 9,5 - Η Ασκάλων θα ίδη αυτά και θα καταληφθή από φόβον. Η Γαζα θα συγκλονισθή ψυχικώς πάρα πολύ και η Ακκάρων θα κατεντροπιασθή έπειτα από την πτώσιν και συντριβήν αυτήν. Ο βασιλεύς της Γαζης θα εξολοθρευθή και Ασκάλων δεν θα κατοικηθή πλέον.

Ζαχ. 9,6 - καὶ κατοικήσουσιν ἀλλογενεῖς ἐν Ἀζώτῳ, καὶ καθελῶ ὕβριν ἀλλοφύλων.

Ζαχ. 9,6 - Εις την Αζωτον θα εγκατασταθούν αλλοεθνείς· έτσι δε θα ταπεινώσω την υπερηφάνειαν των Φιλισταίων.

Ζαχ. 9,7 - καὶ ἐξαρῶ τὸ αἷμα αὐτῶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ τὰ βδελύγματα αὐτῶν ἐκ μέσου ὀδόντων αὐτῶν, καὶ ὑπολειφθήσεται καὶ οὗτος τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἔσονται ὡς χιλίαρχος ἐν Ἰούδᾳ καὶ Ἀκκάρων ὡς ὁ Ἰεβουσαῖος·

Ζαχ. 9,7 - Θα βγάλω από το στόμα των των θυσιών το αίμα, που έπιναν, και από τα δόντια των θα βγάλω τα κρέατα των θυσιών των. Οσοι από αυτούς απομείνουν, θα ανήκουν στον Θεόν μας και θα αποτελέσουν μερίδα του Ισραηλιτικού λαού, ως είδος χιλιαρχίας. Οι κάτοικοι επίσης της Ακκάρων θα τιμωρηθούν, όπως και οι Ιεβουσαίοι.

Ζαχ. 9,8 - καὶ ὑποστήσομαι τῷ οἴκῳ μου ἀνάστημα τοῦ μὴ διαπορεύεσθαι μηδὲ ἀνακάμπτειν, καὶ οὐ μὴ ἐπέλθῃ ἐπ᾿ αὐτοὺς οὐκέτι ἐξελαύνων, διότι νῦν ἑώρακα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου.

Ζαχ. 9,8 - Δια τον οίκον μου όμως, δηλαδή δια τον λαόν μου, θα εγκαταστήσω υπερασπιστάς, ώστε κανείς να μη ημπορή να διέρχεται δια μέσου αυτών, ούτε να επανέρχεται πάλιν προς αυτούς ούτε, πολύ περισσότερον, να επέλθη εναντίον των με κατακτητικάς διαθέσεις δια να τους οδηγήση αιχμαλώτους μακράν εις εξορίαν. Διότι τώρα έχω στρέψει προστατευτικούς τους οφθαλμούς μου εις την Ιερουσαλήμ και την γην Ιούδα.

Ζαχ. 9,9 - Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· κήρυσσε, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεταί σοι, δίκαιος καὶ σῴζων αὐτός, πραΰς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον.

Ζαχ. 9,9 - Χαίρε λοιπόν παρά πολύ, κόρη μου Σιών, διαλάλησε Ιερουσαλήμ ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται εις σε δίκαιος, λυτρωτής και σωτήρ, πράος, καθήμενος επάνω εις ένα υποζύγιον, εις ένα νεαρόν πωλάριον.

Ζαχ. 9,10 - καὶ ἐξολοθρεύσει ἅρματα ἐξ Ἐφραὶμ καὶ ἵππον ἐξ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐξολοθρεύσεται τόξον πολεμικόν, καὶ πλῆθος καὶ εἰρήνη ἐξ ἐθνῶν· καὶ κατάρξει ὑδάτων ἕως θαλάσσης καὶ ἀπὸ ποταμῶν ἕως διεκβολῶν γῆς.

Ζαχ. 9,10 - Αυτός θα δέση εις αχρηστίαν τα πολεμικά άρματα της φυλής του Εφραίμ, που εκπροσωπεί το βασίλειον του Ιοραήλ, και το ιππικόν της Ιερουσαλήμ. Θα εξολοθρεύση τα πολεμικά τόξα και θα επικρατήση μεγάλη ειρήνη εκ μέρους των ειδωλολατρικών λαών. Θα κυριαρχήση ως υπέρτατος άρχων από των ανατολικών ποταμών μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης, από τους ποταμούς Τιγρητα και Ευφράτην μέχρι των περάτων της γης.

Ζαχ. 9,11 - καὶ σὺ ἐν αἵματι διαθήκης σου ἐξαπέστειλας δεσμίους σου ἐκ λάκκου οὐκ ἔχοντος ὕδωρ.

Ζαχ. 9,11 - Συ, Κυριε, απαντά ο προφήτης, χάρις εις την Διαθήκην, που συνήψες δι' αιματηρών θυσιών με τους Ισραηλίτας, ανέσυρες τους δεσμίους και αιχμαλώτους Ιουδαίους, από τον λάκκον της αιχμαλωσίας των, όπου ούτε ύδωρ δεν υπήρχε.

Ζαχ. 9,12 - καθήσεσθε ἐν ὀχυρώματι δέσμιοι τῆς συναγωγῆς, καὶ ἀντὶ μιᾶς ἡμέρας παροικεσίας σου διπλᾶ ἀνταποδώσω σοι·

Ζαχ. 9,12 - Σεις δέ, οι αιχμάλωτοι και δέσμιοι της Ιουδαϊκής συναγωγής, θα εγκατασταθήτε ασφαλείς και ειρηνικοί εις την ωχυρωμένην πόλιν σας. Και έτσι αντί της ολιγοχρονίου εξορίας σου, λαέ της φυλής Ιούδα, θα σου ανταποδώσω εγώ πολλαπλασίαν την αμοιβήν σου.

Ζαχ. 9,13 - διότι ἐνέτεινά σε, Ἰούδα, ἐμαυτῷ εἰς τόξον, ἔπλησα τὸν Ἐφραὶμ καὶ ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου, Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων καὶ ψηλαφήσω σε ὡς ῥομφαίαν μαχητοῦ·

Ζαχ. 9,13 - Διότι σας, της φυλής Ιούδα, σας εχρησιμοποίησα και σας ετέντωσα ως τόξον, ως άλλην δε φαρέτραν εγέμισα με βέλη τους άλλους Ισραηλίτας. Θα εξεγείρω τα τέκνα σου, ω Σιών, εναντίον των τέκνων των Ελλήνων και θα σε χειρισθώ ως ρομφαίαν πολεμιστού.

Ζαχ. 9,14 - καὶ Κύριος ἔσται ἐπ᾿ αὐτοὺς καὶ ἐξελεύσεται ὡς ἀστραπὴ βολίς, καὶ Κύριος παντοκράτωρ ἐν σάλπιγγι σαλπιεῖ καὶ πορεύσεται ἐν σάλῳ ἀπειλῆς αὐτοῦ.

Ζαχ. 9,14 - Ο Κυριος θα επέλθη εναντίον αυτών των εχθρών και τα βέλη του θα εξακοντισθούν ως αστραπαί. Ο Κυριος ο παντοκράτωρ θα σαλπίση με σάλπιγγα και θα βαδίση εναντίον αυτών προκαλών αναταραχήν με την δικαίαν αυτού απειλήν.

Ζαχ. 9,15 - Κύριος παντοκράτωρ ὑπερασπιεῖ αὐτούς, καὶ καταναλώσουσιν αὐτούς, καί καταχώσουσιν αὐτοὺς ἐν λίθοις σφενδόνης καὶ

ἐκπίονται αὐτοὺς ὡς οἶνον καὶ πλήσουσιν ὡς φιάλας θυσιαστήριον.

Ζαχ. 9,15 - Αλλά ο Κυριος ο παντοκράτωρ, θα βοηθήση τους Ιουδαίους και θα εξοντώσουν τους εχθρούς. Θα τους καταχώσουν με τους λίθους της σφενδόνης των, θα τους καταπιούν, όπως πίνουν τον οίνον, θα γεμίσουν δοχεία από αίμα όπως γεμάται από το αίμα των θυσιαζομένων ζώων είναι αι φιάλαι και το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Ζαχ. 9,16 - καὶ σώσει αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὡς πρόβατα λαὸν αὐτοῦ, διότι λίθοι ἅγιοι κυλίονται ἐπὶ γῆς αὐτοῦ.

Ζαχ. 9,16 - Ο Κυριος ο Θεός των θα σώση τους Ιουδαίους κατά την ημέραν εκείνην. Ως πρόβατα θα προστατεύση τον λαόν του· ωσάν ακτινοβολούντας πολυτίμους λίθους διαδήματος, οι οποίοι κυλίονται εις την γη του.

Ζαχ. 9,17 - ὅτι εἴ τι ἀγαθὸν αὐτοῦ καὶ εἴ τι καλὸν παρ᾿ αὐτοῦ, σῖτος νεανίσκοις καὶ οἶνος εὐωδιάζων εἰς παρθένους.

Ζαχ. 9,17 - Οποιο δε αγαθόν υπάρχει ανήκει στον λαόν του και κάθε τι καλόν που υφίσταται, θα πηγαίν·η εις αυτόν, τροφή δια τους νέους και οίνος χαροποιός δι' τας παρθένους.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 10

Ζαχ. 10,1 - Αἰτεῖσθε παρὰ Κυρίου ὑετὸν καθ᾿ ὥραν πρώϊμον καὶ ὄψιμον· Κύριος ἐποίησε φαντασίας, καὶ ὑετὸν χειμερινὸν δώσει αὐτοῖς, ἑκάστῳ βοτάνην ἐν ἀγρῷ.

Ζαχ. 10,1 - Παρακαλείτε τον Θεόν και ζητείτε από αυτόν, να σας δώση εις την κατάλληλον εποχήν την βροχήν, την πρώϊμον και την όψιμον. Ο Κυριος πραγματοποιεί λαμπρά γεγονότα στον ουρανόν, τας αστραπάς, δίδει δε στους ανθρώπους τας χειμερινάς βροχάς, ώστε να ποτίζωνται τα φυτά όλων των αγρών.

Ζαχ. 10,2 - διότι οἱ ἀποφθεγγόμενοι ἐλάλησαν κόπους, καὶ οἱ μάντεις ὁράσεις ψευδεῖς, καὶ τὰ ἐνύπνια ψευδῆ ἐλάλουν, μάταια παρεκάλουν· διὰ τοῦτο ἐξηράνθησαν ὡς πρόβατα καὶ ἐκακώθησαν, διότι οὐκ ἦν ἴασις.

Ζαχ. 10,2 - Αντιθέτως οι εν ονόματι των ειδώλων ομιλούντες προεκάλουν καταστροφάς. Οι μάντεις αυτών εψεύδοντο, όταν ελεγαν ότι βλέπουν οράσεις. Τα δήθεν αποκαλυπτικά ενύπνια, περί των οποίων ωμιλούσαν, ήσαν ψευδή. Ματαίως δε παρεκάλουν τα είδωλα εις βοήθειαν. Αυτοί και ο λαός δια την ειδωλολατρείαν των εστερήθησαν των πάντων. Εξηράνθησαν ως πρόβατα, που δεν έχουν βοσκήν, εταλαιπωρήθησαν, διότι από πουθενά δεν υπήρξε θεραπεία.

Ζαχ. 10,3 - ἐπὶ τοὺς ποιμένας παρωξύνθη ὁ θυμός μου, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀμνοὺς ἐπισκέψομαι· καὶ ἐπισκέψεται Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ τὸ

ποίμνιον αὐτοῦ τὸν οἶκον Ἰούδα καὶ τάξει αὐτοὺς ὡς ἵππον εὐπρεπῆ αὐτοῦ ἐν πολέμῳ.

Ζαχ. 10,3 - Εναντίον των κακών ποιμένων εξηρεθίσθη η οργή μου, θα επισκεφθώ όμως και θα επιβλέψω τα πρόβατα. Ο Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, θα επισκεφθή το ποίμνιόν του, τον λαόν της φυλής Ιούδα. Θα αναδείξη και θα χρησιμοποιήση αυτούς ως ωραιότατον πολεμικόν ίππον.

Ζαχ. 10,4 - καὶ ἀπ᾿ αὐτοῦ ἐπέβλεψε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔταξε, καὶ ἀπ᾿ αὐτοῦ τόξον ἐν θυμῷ· ἀπ᾿ αὐτοῦ ἐξελεύσεται πᾶς ὁ ἐξελαύνων ἐν τῷ αὐτῷ.

Ζαχ. 10,4 - Εις τον λαόν Ιούδα έτρεψεν ευμενώς το βλέμμα του. Από αυτόν συνέταξε δυνάμεις εις μάχας, από αυτόν εξέλεξε τολμηρούς και επιτηδείους τοξότας, από τον λαόν αυτόν θα εξέρχεται ο εκάστοτε αρχηγός του στρατού των, ο οποίος και θα ηγείται όχι μισθοφόρων, άλλα στρατού Ιουδαίων.

Ζαχ. 10,5 - καὶ ἔσονται ὡς μαχηταὶ πατοῦντες πηλὸν ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐν πολέμῳ καὶ παρατάξονται, διότι Κύριος μετ᾿ αὐτῶν, καὶ καταισχυνθήσονται ἀναβάται ἵππων.

Ζαχ. 10,5 - Οι άνδρες του θα είναι ως ηρωϊκοί εμπειροπόλεμοι μαχηταί, οι οποίοι θα πατούν τους εχθρούς των, όπως την λάσπην των δρόμων. Θα παραταχθούν ανδρείως εις μάχην, διότι ο Κυριος ο Θεός θα είναι μαζή των. Εμπρός εις την ορμητικότητά των θα κατεντροπιασθή και θα κατεξευτελισθή το εχθρικάν ιππικόν.

Ζαχ. 10,6 - καὶ κατισχύσω τὸν οἶκον Ἰούδα καὶ τὸν οἶκον Ἰωσὴφ σώσω καὶ κατοικιῶ αὐτούς, ὅτι ἠγάπησα αὐτούς, καὶ ἔσονται ὃν τρόπον οὐκ ἀπεστρεψάμην αὐτούς· διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῖς.

Ζαχ. 10,6 - Εγώ θα ενισχύσω τους Ιουδαίους και θα σώσω τους Ισραηλίτας, θα τους εγκαταστήσω ασφαλείς και ειρηνικούς, διότι τους ηγάπησα. Θα είναι αυτοί δι' εμέ, όπως ήσαν, πριν αποστρέψω το πρόσωπόν μου από αυτούς δια τας αμαρτίας των. Διότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των και εγώ θα κάμω δεκτάς τας πρσσευχάς των.

Ζαχ. 10,7 - καὶ ἔσονται ὡς μαχηταὶ τοῦ Ἐφραίμ, καὶ χαρήσεται ἡ καρδία αὐτῶν ὡς ἐν οἴνῳ· καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ὄψονται καὶ εὐφρανθήσονται, καὶ χαρεῖται ἡ καρδία αὐτῶν ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Ζαχ. 10,7 - Θα είναι πάντοτε ισχυροί και ηρωϊκοί πολεμισταί, όπως της φυλής Εφραίμ, και η καρδία των θα είναι χαρούμενη ωσάν των ανθρώπων, εκείνων, οι οποίοι πίνουν εν μέτρω οίνον. Τα παιδιά των θα ιδούν τα ηρωϊκά έργα των πατέρων των και θα ευφρανθούν· θα χαρή η καρδία των εν Κυρίω.

Ζαχ. 10,8 - σημανῶ αὐτοῖς καὶ εἰσδέξομαι αὐτούς, διότι λυτρώσομαι αὐτούς, καὶ πληθυνθήσονται καθότι ἦσαν πολλοί.

Ζαχ. 10,8 - Θα δώσω σημείον εις αυτούς επιστροφής από την αι χμαλωσίαν και θα τους υποδεχθώ εγώ εκ την πατρίδα των, διότι εγώ θα τους

ελευθερώσω από την δουλείαν των, θα πληθυνθούν δε και θα αυξηθούν, θα γίνουν πολλοί, όπως ήσαν και προηγουμένως,

Ζαχ. 10,9 - καὶ σπερῶ αὐτοὺς ἐν λαοῖς, καὶ οἱ μακρὰν μνησθήσονταί μου, ἐκθρέψουσι τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ ἐπιστρέψουσι.

Ζαχ. 10,9 - Τους διεσκόρπισα μεταξύ των λαών. Αλλά εις τας μακρυνάς αυτάς χώρας, αυτοί που ήσαν και ψυχικώς μακράν από εμέ, με ενεθυμήθησαν. Ανέθρεψαν τα τέκνα των με ευσέβειαν και επέστρεψαν στον τόπον των.

Ζαχ. 10,10 - καὶ ἐπιστρέψω αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου καὶ ἐξ Ἀσσυρίων εἰσδέξομαι αὐτούς, καὶ εἰς τὴν Γαλααδῖτιν καὶ εἰς τὸν Λίβανον εἰσάξω αὐτούς, καὶ οὐ μὴ ὑπολειφθῇ ἐξ αὐτῶν οὐδὲ εἷς·

Ζαχ. 10,10 - Είπα· θα επαναφέρω αυτούς, όπως άλλοτε από την χώραν τη Αιγύπτου, και τώρα από την χώραν των Ασσυρίων θα υποδεχθώ αυτούς. Θα τους εγκαταστήσω εις την χώραν Γαλαάδ, στον Λιβανον. Κανείς από αυτούς δεν θα μείνη εις την χώραν της εξορίας.

Ζαχ. 10,11 - καὶ διελεύσονται ἐν θαλάσσῃ στενῇ καὶ πατάξουσιν ἐν θαλάσσῃ κύματα, καὶ ξηρανθήσεται πάντα τὰ βάθη ποταμῶν, καὶ ἀφαιρεθήσεται πᾶσα ὕβρις Ἀσσυρίων, καὶ σκῆπτρον Αἰγύπτου περιαιρεθήσεται.

Ζαχ. 10,11 - Οι επιστρέφοντες θα περάσουν στενήν θάλασσαν, όπως οι πρόγονοί των την Ερυθράν θα κτυπήσουν τα κύματά της. Οι ποταμοί θα ξηρανθούν εις όλον αυτών το βάθος. Ετσι δε η έπαρσις και η υπερηφάνεια των Ασσυρίων θα ταπεινωθούν, και το σκήπτρον της αιγυπτιακής κυριαρχίας θα αφαιρεθή.

Ζαχ. 10,12 - καὶ κατισχύσω αὐτοὺς ἐν Κυρίῳ Θεῷ αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ κατακαυχήσονται, λέγει Κύριος.

Ζαχ. 10,12 - Εγώ θα τους ενισχύσω με την δύναμίν μου. ως Κυριος και Θεός των, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ, και στο όνομά μου αυτοί θα καυχώνται με ενθουσιασμόν.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 11

Ζαχ. 11,1 - Διάνοιξον, ὁ Λίβανος, τὰς θύρας σου, καὶ καταφαγέτω πῦρ τὰς κέδρους σου·

Ζαχ. 11,1 - Ανοιξε διάπλατα, συ το όρος Λιβανος, τας θύρας σου, και φωτιά ας απλωθή εις τα δάση σου, δια να καταφάγη τας κέδρους σου.

Ζαχ. 11,2 - ὀλολυξάτω πίτυς, διότι πέπτωκε κέδρος, ὅτι μεγάλως μεγιστᾶνες ἐταλαιπώρησαν· ὀλολύξατε, δρύες τῆς Βασανίτιδος, ὅτι κατεσπάσθη ὁ δρυμὸς ὁ σύμφυτος.

Ζαχ. 11,2 - Ας θρηνήσουν με ξεφωνητά ολολύγματα τα πεύκα, διότι αι κέδροι θα έχουν καταστραφή, τα πελώρια αιωνόβια δένδρα του δάσους θα έχουν καταρρεύσει. Θρηνήσατε δυνατά δρύες της χώρας Βασάν, διότι το πυκνόν δάσος συνετρίβη και κατεστράφη.

Ζαχ. 11,3 - φωνὴ θρηνούντων ποιμένων, ὅτι τεταλαιπώρηκεν ἡ μεγαλωσύνη αὐτῶν· φωνὴ ὠρυομένων λεόντων, ὅτι τεταλαιπώρηκε τὸ φρύαγμα τοῦ Ἰορδάνου.

Ζαχ. 11,3 - Μεγαλόφωνοι θρήνοι ηκούσθησαν εκ μέρους των ποιμένων, διότι κατεστράφησαν αι λαμπραί βοσκαί των. Φωναί ωρυομένων λεόντων ηκούσθησαν, διότι κατεστράφη το πυκνότατον αδιαπέραστον δάσος του Ιορδάνου, η καταφυγή των.

Ζαχ. 11,4 - τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ποιμαίνετε τὰ πρόβατα τῆς σφαγῆς,

Ζαχ. 11,4 - Αυτά λέγει ο Κυριος ο παντοκράτωρ· “ποιμαίνετε τα έως τώρα προς σφαγήν οδηγούμενα πρόβατά μου,

Ζαχ. 11,5 - ἃ οἱ κτησάμενοι κατέσφαζον καὶ οὐ μετεμέλοντο, καὶ οἱ πωλοῦντες αὐτὰ ἔλεγον· εὐλογητὸς Κύριος καὶ πεπλουτήκαμεν· καὶ οἱ ποιμένες αὐτῶν οὐκ ἔπασχον οὐδὲν ἐπ᾿ αὐτοῖς.

Ζαχ. 11,5 - αυτά τα οποία οι κύριοί των έσφαζαν, χωρίς να μετανοούν, και όταν τα επωλούσαν, έλεγαν αναισχύντως· Ευλογητός ας είναι ο Θεός, επλουτήσαμεν χάρις εις αυτά. Καμμίαν συμπάθειαν, κανένα πόνον δεν ησθάνοντο δι' αυτά οι ποιμένες.

Ζαχ. 11,6 - διὰ τοῦτο οὐ φείσομαι οὐκέτι ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, λέγει Κύριος· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ παραδίδωμι τοὺς ἀνθρώπους, ἕκαστον εἰς χεῖρα τοῦ πλησίον αὐτοῦ καὶ εἰς χεῖρα βασιλέως αὐτοῦ, καὶ κατακόψουσι τὴν γῆν, καὶ οὐ μὴ ἐξέλωμαι ἐκ χειρὸς αὐτῶν.

Ζαχ. 11,6 - Δια τούτο δεν θα λυπηθώ πλέον εγώ τους κατοίκους της χώρας αυτής, λέγει ο Κυριος. Ιδού, εγώ θα παραδώσω τους ανθρώπους, τον καθένα εις τα χέρια του πλησίον αυτού και εις τα χέρια των βασιλέων των, και εκείνοι θα κατακάψουν την γην και δεν θα τους γλυτώσω από τα χέρια των.

Ζαχ. 11,7 - καὶ ποιμανῶ τὰ πρόβατα τῆς σφαγῆς εἰς τὴν Χαναανῖτιν· καὶ λήψομαι ἐμαυτῷ δύο ῥάβδους -τὴν μὲν μίαν ἐκάλεσα Κάλλος καὶ τὴν ἑτέραν ἐκάλεσα Σχοίνισμα- καὶ ποιμανῶ τὰ πρόβατα.

Ζαχ. 11,7 - Εγώ δε θα ποιμάνω τα πρόβατά μου, αυτά που ήσαν προορισμένα δια σφαγήν εις την χώραν των Χαναναίων, την Παλαιστίνην. Θα πάρω δύο ράβδους δια το ποιμενικόν μου έργον, την μίαν ωνόμασα Καλλος και την άλλην ωνόμασα Καταμέτρησιν, και θα ποιμάνω τα πρόβατά μου.

Ζαχ. 11,8 - καὶ ἐξαρῶ τοὺς τρεῖς ποιμένας ἐν μηνὶ ἑνί, καὶ βαρυνθήσεται ἡ ψυχή μου ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ γὰρ αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐπωρύοντο ἐπ᾿ ἐμέ.

Ζαχ. 11,8 - Εις διάστημα ενός μηνός θα εκδιώξω και θα εξαφανίσω τους τρεις ποιμένας, διότι εβαρύνθη η ψυχή μου εναντίον αυτών, επειδή με όλην των την δύναμιν ωρύοντο εναντίον μου.

Ζαχ. 11,9 - καὶ εἶπα· οὐ ποιμανῶ ὑμᾶς· τὸ ἀποθνῇσκον ἀποθνῃσκέτω, καὶ τὸ ἐκλεῖπον ἐκλιπέτω, καὶ τὰ κατάλοιπα κατεσθιέτωσαν ἕκαστος τὰς σάρκας τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

Ζαχ. 11,9 - Και είπα· Δεν θα σας ποιμάνω· το ετοιμοθάνατον ας αποθάνη, το ασθενικόν και αδύνατον ας ξεψυχήση, τα υπόλοιπα ας αλληλοφαγωθούν αναμεταξύ των.

Ζαχ. 11,10 - καὶ λήψομαι τὴν ῥάβδον μου τὴ καλὴν καὶ ἀποῤῥίψω αὐτὴν τοῦ διασκεδάσαι τὴν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρὸς πάντας τοὺς λαούς.

Ζαχ. 11,10 - Θα πάρω την ποιμενικήν μου ράβδον, την οποίαν ωνόμασα Καλλος και θα την απορρίψω, δια να διαλύσω και ακυρώσω έτσι την συμφωνίαν, την οποίαν συνήψα με τους άλλους λαούς υπέρ του ισραηλιτικού λαού.

Ζαχ. 11,11 - καὶ διασκεδασθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καί γνώσονται οἱ Χαναναῖοι τὰ πρόβατα τὰ φυλασσόμενα, διότι λόγος Κυρίου ἐστί.

Ζαχ. 11,11 - Και θα ακυρωθή όντως κατά την ημέραν εκείνην η συμφωνία μου. Τοτε θα μάθουν οι κατοικούντες την Χαναάν, τα πρόβατα τα οποία εφυλάσσοντο δι' εμέ, ότι λόγος του Κυρίου ήτο η προφητεία εκείνη.

Ζαχ. 11,12 - καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτούς· εἰ καλὸν ἐνώπιον ὑμῶν ἐστι, δότε στήσαντες τὸν μισθόν μου ἢ ἀπείπασθε· καὶ ἔστησαν τὸν μισθόν μου τριάκοντα ἀργυροῦς.

Ζαχ. 11,12 - Και θα είπω προς αυτούς· Εάν και σστο ευρίσκετε καλόν και δίκαιον, ορίσατε και δώσατε τον μισθόν μου, ειδ' άλλως αρνηθήτε. Ωρισαν λοιπόν και επλήρωσαν τον μισθόν μου, ένα ευτελές πόσον, τριάκοντα αργυρούς σίκλους.

Ζαχ. 11,13 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· κάθες αὐτοὺς εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ σκέψαι εἰ δόκιμόν ἐστιν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθην ὑπέρ αὐτῶν. καὶ ἔλαβον τοὺς τριάκοντα ἀργυροῦς καὶ ἐνέβαλον αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον Κυρίου εἰς τὸ χωνευτήριον.

Ζαχ. 11,13 - Είπε τότε ο Κυριος προς εμέ· “ρίξε αυτούς στο χωνευτήριον και εξέτασε να ίδης, εάν είναι γνήσιος ο άργυρος, με τον οποίον εξετιμήθην από αυτούς”. Ελαβα πράγματι τους τριάκοντα αργυρούς σίκλους, τους έρριψα στον οίκον του Κυρίου στο χωνευτήριον.

Ζαχ. 11,14 - καὶ ἀπέῤῥιψα τὴν ῥάβδον τὴν δευτέραν, τὸ Σχοίνισμα, τοῦ διασκεδάσαι τὴν κατάσχεσιν ἀνὰ μέσον Ἰούδα καὶ ἀνὰ μέσον Ἰσραήλ.

Ζαχ. 11,14 - Απέρριψα την δευτέραν ποιμενικήν μου ράδδον, της οποίας το όνομα ήτο Καταμέτρησις, εις ένδειξιν ότι ακυρώνεται η υπό των Ιουδαίων και Ισραηλιτών κληρονομία της γης της Παλαιστίνης.

Ζαχ. 11,15 - Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἔτι λάβε σεαυτῷ σκεύη ποιμενικὰ ποιμένος ἀπείρου,

Ζαχ. 11,15 - Είπεν ακόμη ο Κυριος προς εμέ· "πάρε πάλιν δια το έργον σου τα ποιμενικά σκεύη ενός ακαταρτίστου και ανικάνου ποιμένας,

Ζαχ. 11,16 - διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἐξεγείρω ποιμένα ἐπὶ τὴν γῆν· τὸ ἐκλιμπάνον οὐ μὴ ἐπισκέψηται καὶ τὸ ἐσκορπισμένον οὐ μὴ ζητήσῃ καὶ τὸ συντετριμμένον οὐ μὴ ἰάσηται καὶ τὸ ὁλόκληρον οὐ μὴ κατευθύνῃ καὶ τὰ κρέα τῶν ἐκλεκτῶν καταφάγεται καὶ τούς ἀστραγάλους αὐτῶν ἐκστρέψει.

Ζαχ. 11,16 - διότι εγώ θα παραχωρήσω να κυβερνήση την χώραν άρχων ανίκανος και ακατάρτιστος. Αυτός δεν θα επισκεφθή το εγκαταλελειμμένον πρόβατον, τα διασκορπισμένα πρόβατα δεν θα αναζητήση, δια να τα εύρη. Το πληγωμένον και τσακισμένον πρόβατον δεν θα το θεραπεύση. Το υγιές δεν θα το κατευθύνη εκεί, που πρέπει. Αλλά τα κρέατα των εκλεκτών προβάτων θα κατατρώγη και θα εξαρθρώνη αυτών τους αστραγάλους".

Ζαχ. 11,17 - ὦ οἱ ποιμαίνοντες τὰ μάταια καὶ οἱ καταλελοιπότες τὰ πρόβατα· μάχαιρα ἐπὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν δεξιὸν αὐτοῦ· ὁ βραχίων αὐτοῦ ξηραινόμενος ξηρανθήσεται, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ὁ δεξιὸς αὐτοῦ ἐκτυφλούμενος ἐκτυφλωθήσεται.

Ζαχ. 11,17 - Ω, οι ανίκανοι και ιδιοτελείς ποιμένες, οι οποίοι έχετε εγκαταλείψει τα πρόβατα· μαχαίρι, οργή και τιμωρία παρά Θεού θα πέση εις τα ανίκανα χέρια του κακού ποιμένος και στο δεξί του μάτι· το χέρι του θα ξηρανθή ολότελα και το δεξί του μάτι θα τυφλωθή εντελώς.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 12

Ζαχ. 12,1 - Λῆμμα λόγου Κυρίου ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ· λέγει Κύριος ἐκτείνων οὐρανὸν καὶ θεμελιῶν γῆν καὶ πλάσσων πνεῦμα ἀνθρώπου ἐν αὐτῷ·

Ζαχ. 12,1 - Απόφασις ληφθείσα από τον Κυριον, περί τιμωρίας του Ισραηλιτικού λαού· λέγει ο Κυριος, ο οποίος απλώνει τον ουρανόν και θεμελιώνει την γην και δημιουργεί πνεύμα ανθρώπου εντός του σώματος αυτού.

Ζαχ. 12,2 - ἰδοὺ ἐγὼ τίθημι τὴν Ἱερουσαλὴμ ὡς πρόθυρα σαλευόμενα πᾶσι τοῖς λαοῖς κύκλῳ, καὶ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἔσται περιοχὴ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,2 - Ο Κυριος λέγει· "ιδού, θα κάμω την Ιερουσαλήμ ως σαλευομένην εξώπορταν της αυλής σπιτιού, δι' όλους τους γύρω από αυτήν λαούς. Την Ιουδαίαν θα κατακλύσουν εχθροί και πολιορκία θα στηθή εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,3 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θήσομαι τὴν Ἱερουσαλὴμ λίθον καταπατούμενον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι· πᾶς ὁ καταπατῶν αὐτὴν ἐμπαίζων ἐμπαίξεται, καὶ ἐπισυναχθήσονται ἐπ᾿ αὐτὴν πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Ζαχ. 12,3 - Κατά την κρίσιμον εκείνην ημέραν θα κάμω την Ιερουσαλήμ λίθον, που θα καταπατήται από όλα τα έθνη. Καθένας, που θα την καταπατή, θα την εμπαίζη και θα την εξευτελίζη. Θα συγκεντρωθούν εναντίον αυτής και θα καταπατούν αυτήν όλα τα έθνη της γης.

Ζαχ. 12,4 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, πατάξω πάντα ἵππον ἐν ἐκστάσει καὶ τὸν ἀναβάτην αὐτοῦ ἐν παραφρονήσει, ἐπὶ δὲ τὸν οἶκον Ἰούδα διανοίξω τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ πάντας τοὺς ἵππους τῶν λαῶν πατάξω ἐν ἀποτυφλώσει.

Ζαχ. 12,4 - Κατά την ημέραν εκείνην, λέγει ο Κυριος παντοκράτωρ, θα κτυπήσω και θα περιαγάγω εις κατάπληξιν όλον το εχθρικόν ιππικόν, θα φέρω δε τους ιππείς εις αλλοφροσύνην. Εις δε τους Ιουδαίους θα ανοίξω τα μάτια των, όταν θα κτυπήσω με τύφλωσιν όλον το ιππικόν των εχθρικών λαών.

Ζαχ. 12,5 - καὶ ἐροῦσιν οἱ χιλίαρχοι Ἰούδα ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· εὑρήσομεν ἑαυτοῖς τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλὴμ ἐν Κυρίῳ παντοκράτορι Θεῷ αὐτῶν.

Ζαχ. 12,5 - Οι χιλίαρχοι τότε της χώρας των Ιουδαίων θα σκέπτωνται και θα λέγουν από μέσα των· θα εύρωμεν, λοιπόν, και θα έχωμεν μαζή μας τώρα τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ δια του Κυρίου του παντοκράτορος Θεού των.

Ζαχ. 12,6 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θήσομαι τοὺς χιλιάρχους Ἰούδα ὡς δαλόν πυρὸς ἐν ξύλοις καὶ ὡς λαμπάδα πυρὸς ἐν καλάμῃ, καὶ καταφάγονται ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων πάντας τοὺς λαοὺς κυκλόθεν, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλὴμ ἔτι καθ᾿ ἑαυτὴν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,6 - Κατά την ημέραν εκείνην θα αναδείξω τους Ιουδαίους αρχηγούς δαυλιά αναμμένα μέσα εις ξηρά ξύλα και θα κατατρώγουν τους γύρω εχθρούς δεξιά και αριστερά των, όπως η φλόγα κατατρώγει την καλαμιάν. Και τότε οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ θα εγκατασταθούν εις την Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,7 - καὶ σώσει Κύριος τὰ σκηνώματα Ἰούδα καθὼς ἀπ᾿ ἀρχῆς, ὅπως μὴ μεγαλύνηται καύχημα οἴκου Δαυὶδ καὶ ἔπαρσις τῶν κατοικούντων Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τὸν Ἰούδα.

Ζαχ. 12,7 - Ο Κυριος αυτός μόνος θα σώση την χώραν των Ιουδαίων, όπως έκαμεν απ' αρχής, ώστε ούτε η βασιλική οικογένεια του Δαβίδ να μεγαλαυχή, ούτε δε οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και της υπαίθρου να κυριευθούν από έπαρσιν.

Ζαχ. 12,8 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὑπερασπιεῖ Κύριος ὑπὲρ τῶν κατοικούντων Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔσται ὁ ἀσθενῶν ἐν αὐτοῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὡς οἶκος Δαυίδ, ὁ δὲ οἶκος Δαυὶδ ὡς οἶκος Θεοῦ, ὡς ἄγγελος Κυρίου ἐνώπιον αὐτῶν.

Ζαχ. 12,8 - Κατά την περίοδον εκείνην θα αγωνισθή ο Κυριος και θα υπερασπίση τους κατοικούντας την Ιερουσαλήμ, θα ενισχύση όλους, ώστε και ο πλέον αδύνατος μεταξύ αυτών να γίνη κατά την ημέραν εκείνην τόσον δυνατός, όσον η βασιλική οικογένεια του Δαβίδ. Η δε βασιλική οικογένεια του Δαβίδ θα είναι οίκος Θεού, ως άγγελος Θεού ενώπιον των Ιουδαίων.

Ζαχ. 12,9 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ζητήσω τοῦ ἐξᾶραι πάντα τὰ ἔθνη τὰ ἐρχόμενα ἐπὶ Ἱερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,9 - Κατά την ημέραν εκείνην θα επιζητήσω να ξερριζώσω όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία επέρχονται εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 12,10 - καὶ ἐκχεῶ ἐπὶ τὸν οἶκον Δαυὶδ καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλὴμ πνεῦμα χάριτος καὶ οἰκτιρμοῦ, καὶ ἐπιβλέψονται πρός με ἀνθ᾿ ὧν κατωρχήσαντο καὶ κόψονται ἐπ᾿ αὐτὸν κοπετόν, ὡς ἐπ᾿ ἀγαπητῷ, καὶ ὀδυνηθήσονται ὀδύνην ὡς ἐπὶ τῷ πρωτοτόκῳ.

Ζαχ. 12,10 - Θα χύσω δε πλουσίως επί τον βασιλικόν οίκον του Δαβίδ και εις όλους, όσοι κατοικούν την Ιερουσαλήμ και την Ιουδαίαν, πνεύμα χάριτος και αγαθών συναισθημάτων και θα στρέψουν τα βλέμματα των ευγνώμονα και ικετευτικά προς εμέ, τον οποίον αυτοί ενέπαιξαν, και θα θρηνήσουν τότε με μεγάλον κοπετόν και θρήνον, όπως θρηνούν δια τον θάνατον πρωτοτόκου αγαπητού υιού.

Ζαχ. 12,11 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ μεγαλυνθήσεται ὁ κοπετὸς ἐν Ἱερουσαλὴμ ὡς κοπετὸς ῥοῶνος ἐν πεδίῳ ἐκκοπτομένου,

Ζαχ. 12,11 - Κατά την ημέραν εκείνην θα γίνη μεγάλος θρήνος και αλαλαγμός κοπετού εις την Ιερουσαλήμ, ωσάν τον ισχυρόν κτύπον που ακούεται, όταν κάτω εις την πεδιάδα οι υλοτόμοι κόπτουν τις ροδιές.

Ζαχ. 12,12 - καὶ κόψεται ἡ γῆ κατὰ φυλὰς φυλάς· φυλὴ οἴκου Δαυὶδ καθ᾿ ἑαυτὴν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καθ᾿ ἑαυτάς, φυλὴ οἴκου Νάθαν καθ᾿ ἑαυτὴν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καθ᾿ ἑαυτάς,

Ζαχ. 12,12 - Ολόκληρος η Ιουδαία θα θρηνήση κατά φυλάς. Η φυλή του Ιούδα, εις την οποίαν ανήκει ο βασιλικός οίκος Δαβίδ, χωριστά, και αι γυναίκες αυτής χωριστά. Η οικογένεια του Μαθαν χωριστά και αι γυναίκες χωριστά.

Ζαχ. 12,13 - φυλὴ οἴκου Λευὶ καθ᾿ ἑαυτὴν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καθ᾿ ἑαυτάς, φυλὴ τοῦ Συμεὼν καθ᾿ ἑαυτὴν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καθ᾿ ἑαυτάς·

Ζαχ. 12,13 - Η φυλή του Λευί χωριστά και αι γυναίκες αυτών χωριστά. Η φυλή του Συμεών χωριστά και αι γυναίκες των χωριστά.

Ζαχ. 12,14 - πᾶσαι αἱ ὑπολελειμμέναι φυλαί, φυλὴ καθ᾿ ἑαυτὴν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καθ᾿ ἑαυτάς.

Ζαχ. 12,14 - Και όλαι αι άλλαι υπολειπόμεναι φυλαί, κάθε μία ιδιαιτέρως θα θρηνήση και χωριστά αι γυναίκες των.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 13

Ζαχ. 13,1 - Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται πᾶς τόπος διανοιγόμενος τῷ οἴκῳ Δαυὶδ καὶ τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν μετακίνησιν καὶ εἰς τὸν χωρισμόν.

Ζαχ. 13,1 - Κατά τας ημέρας εκείνας όλος ο τόπος θα είναι ανοικτός στους απογόνους του οίκου Δαβίδ και εις όλους, όσοι θα κατοικούν την Ιερουσαλήμ, ώστε ελευθέρως αυτοί να μετακινούνται και να κυκλοφορούν, όπου θέλουν.

Ζαχ. 13,2 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος Σαβαώθ, ἐξολοθρεύσω τὰ ὀνόματα τῶν εἰδώλων ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ οὐκ ἔτι αὐτῶν ἔσται μνεία· καὶ τοὺς ψευδοπροφήτας καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐξαρῶ ἀπὸ τῆς γῆς.

Ζαχ. 13,2 - Κατά την έποχην εκείνην, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων, θα εξολοθρεύσω και τα ονόματα ακόμη των ειδώλων από την γην και δεν θα τα ενθυμούνται πλέον οι άνθρωποι. Θα ξερριζώσω από την γην τους ψευδοπροφήτας των ειδώλων και θα εξαφανίσω το ακάθαρτον πνεύμα, που τους ενέπνεε.

Ζαχ. 13,3 - καὶ ἔσται ἐὰν προφητεύσῃ ἄνθρωπος ἔτι, καὶ ἐρεῖ πρὸς αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, οἱ γεννήσαντες αὐτόν· οὐ ζήσῃ, ὅτι ψευδῆ ἐλάλησας ἐπ᾿ ὀνόματι Κυρίου· καὶ συμποδιοῦσιν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, οἱ γεννήσαντες αὐτόν, ἐν τῷ προφητεύειν αὐτόν.

Ζαχ. 13,3 - Θα συμβή δε και τούτο· εάν παρουσιασθή κάποιος ψευδοπροφήτης και θελήση να προφητεύση, ο πατήρ του και η μητέρα του, αυτοί οι οποίοι τον εγέννησαν, θα του είπουν· “δεν θα ζήσης θα θανατωθής, διότι ετόλμησες να λαλήσης ψεύδη εν ονόματι του Κυρίου”. Και θα δέσουν αυτού τους πόδας και θα τον παραδώσουν εις θάνατον ο πατέρας του και η μητέρα του, αυτοί οι οποίοι τον εγέννησαν, διότι προεφήτευσε ψεύδη.

Ζαχ. 13,4 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καταισχυνθήσονται οἱ προφῆται, ἕκαστος ἐκ τῆς ὁράσεως αὐτοῦ, ἐν τῷ προφητεύειν αὐτόν, καὶ ἐνδύσονται δέῤῥιν τριχίνην ἀνθ᾿ ὧν ἐψεύσαντο.

Ζαχ. 13,4 - Κατά την εποχήν εκείνην, όλοι οι ψευδοπροφήται θα κατεντροπιασθούν, ο καθένας εξ αιτίας των ψευδών οραμάτων και των ψευδών προφητειών των, και θα ενδυθούν ένδυμα τρίχινον, διότι εκήρυτταν ψεύδη.

Ζαχ. 13,5 - καὶ ἐρεῖ· οὐκ εἰμὶ προφήτης ἐγώ, διότι ἄνθρωπος ἐργαζόμενος τὴν γῆν ἐγώ εἰμι, ὅτι ἄνθρωπος ἐγέννησέ με ἐκ νεότητός μου.

Ζαχ. 13,5 - Κατεντροπιασμένος δε ο καθένας από αυτούς θα απαντά· “δεν είμαι εγώ προφήτης. Είμαι ενας απλούς άνθρωπος που εργάζεται εις τα χωράφια. Απλοί και άσημοι άνθρωποι υπήρξαν οι γονείς μου, το ίδιο και εγώ εκ νεότητός μου”.

Ζαχ. 13,6 - καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτόν· τί αἱ πληγαὶ αὗται ἀναμέσον τῶν χειρῶν σου; καὶ ἐρεῖ· ἃς ἐπλήγην ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἀγαπητῷ μου.

Ζαχ. 13,6 - Και εάν κανείς τον ερωτήση, εκ ποίας αιτίας υπάρχουν αύται αι πληγαί εις τα χέριά σου; Εκείνος θα απαντήση· “τας πληγάς αυτάς τας έλαβα στον οίκον των αγαπητών μου φίλων και συγγενών”.

Ζαχ. 13,7 - Ῥομφαία ἐξεγέρθητι ἐπὶ τοὺς ποιμένας μου καὶ ἐπὶ ἄνδρα πολίτην μου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ· πατάξατε τοὺς ποιμένας καὶ ἐκσπάσατε τὰ πρόβατα, καὶ ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοὺς ποιμένας.

Ζαχ. 13,7 - “Ρομφαία ας υψωθή εναντίον των κακών ποιμένων μου και εναντίον κάθε κακού συμπολίτου μου, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Κτυπήσατε τους ποιμένας, δια να αποσπάσετε και γλυτώσετε από τα χέρια των τα πρόβατα. Εγώ δε θα επιφέρω βαρείαν και τιμωρόν την χείρα μου εναντίον ποιμένων.

Ζαχ. 13,8 - καὶ ἔσται ἐν πάσῃ τῇ γῇ, λέγει Κύριος, τὰ δύο μέρη αὐτῆς ἐξολοθρευθήσεται καὶ ἐκλείψει, τὸ δὲ τρίτον ὑπολειφθήσεται ἐν αὐτῇ·

Ζαχ. 13,8 - Από όλους δε τους κατοίκους της ιουδαϊκής χώρας, λέγει ο Κυριος, τα δύο μέρη θα καταστραφούν και θα εξαφανισθούν, και μόνον το τρίτον μέρος θα μείνη εις αυτήν.

Ζαχ. 13,9 - καὶ διάξω τὸ τρίτον διὰ πυρὸς καὶ πυρώσω αὐτούς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον, καὶ δοκιμῶ αὐτούς, ὡς δοκιμάζεται τὸ χρυσίον· αὐτὸς ἐπικαλέσεται τὸ ὄνομά μου, κἀγὼ ἐπακούσομαι αὐτῷ καὶ ἐρῶ· λαός μου οὗτός ἐστι, καὶ αὐτὸς ἐρεῖ, Κύριος ὁ Θεός μου.

Ζαχ. 13,9 - Αυτό δε το τρίτον μέρος θα το περάσω δια μέσου του πυρός, θα τους δοκιμάσω με το πυρ των θλίψεων, όπως δοκιμάζεται με τη φωτιά ο άργυρος. Θα τους δοκιμάσω, όπως δοκιμάζεται και καθαρίζεται ο χρυσός με το πυρ. Αυτός ο λαός τότε θα επικαλεσθή το Ονομά μου και εγώ θα τον ακούσω και θα είπω· Αυτός είναι πράγματι ο λαός μου και αυτός θα μου πη· είσαι ο Κυριος και ο Θεός μου”.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 14

Ζαχ. 14,1 - Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται Κυρίου, καὶ διαμερισθήσονται τὰ σκῦλά σου ἐν σοί.

Ζαχ. 14,1 - Ιδού, έρχονται ημέραι παρά Κυρίου, κατά τας οποίας οι εχθροί σου, έπειτα από την νίκην εναντίον σου, θα μοιρασθούν μεταξύ των τα λάφυρά σου εντός της περιοχής σου.

Ζαχ. 14,2 - καὶ ἐπισυνάξω πάντα τὰ ἔθνη ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ εἰς πόλεμον, καὶ ἁλώσεται ἡ πόλις, καὶ διαρπαγήσονται αἱ οἰκίαι, καὶ αἱ γυναῖκες μολυνθήσονται, καὶ ἐξελεύσεται τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως ἐν αἰχμαλωσίᾳ, οἱ δὲ κατάλοιποι τοῦ λαοῦ μου οὐ μὴ ἐξολοθρευθῶσιν ἐκ τῆς πόλεως.

Ζαχ. 14,2 - Θα συγκεντρώσω όλα τα έθνη εναντίον της Ιερουσαλήμ εις πόλεμον και η πόλις θα κυριευθή. Αι οικίαι θα διαρπαγούν, αι γυναίκες θα μολυνθούν, το δε ήμισυ των κατοίκων της πόλεως θα οδηγηθή εις αιχμαλωσίαν. Αλλά οι απομείναντες από τον λαόν μου δεν θα εξαφανισθούν από την πόλιν.

Ζαχ. 14,3 - καὶ ἐξελεύσεται Κύριος καὶ παρατάξεται ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις καθὼς ἡμέρα παρατάξεως αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

Ζαχ. 14,3 - Τοτε θα εξέλθη ο Κυριος και θα παραταχθή εναντίον των εθνών εκείνων, όπως γνωρίζει να παρατάσσεται εις καιρόν πολέμου.

Ζαχ. 14,4 - καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν τὸ κατέναντι Ἱερουσαλὴμ ἐξ ἀνατολῶν· καὶ σχισθήσεται τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, τὸ ἥμισυ αὐτοῦ πρὸς ἀνατολάς καὶ τὸ ἥμισυ πρὸς θάλασσαν, χάος μέγα σφόδρα. καὶ κλινεῖ τὸ ἥμισυ τοῦ ὄρους πρὸς τὸν βοῤῥᾶν καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ πρὸς νότον.

Ζαχ. 14,4 - Τα πόδια του θα πατήσουν κατά την ημέραν εκείνην στο όρος των Ελαιών, που ευρίσκεται απέναντι και προς ανατολάς της Ιερουσαλήμ. Το όρος των Ελαιών θα σχισθή εις δύο ημίση από ανατολών μέχρι δυσμών. Μέγα δε χάος θα παρεντεθή μεταξύ των δύο τμημάτων. Το ήμισυ του όρους των Ελαιών θα κλίνη τότε προς βορράν και το άλλο ήμισυ θα κλίνη προς νότον.

Ζαχ. 14,5 - καὶ ἐμφραχθήσεται ἡ φάραγξ τῶν ὀρέων μου, καὶ ἐγκολληθήσεται φάραγξ ὀρέων ἕως Ἰασὸλ καὶ ἐμφραχθήσεται καθὼς ἐνεφράγη ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ συσσεισμοῦ, ἐν ἡμέραις Ὀζίου βασιλέως Ἰούδα· καὶ ἥξει Κύριος ὁ Θεός μου καὶ πάντες οἱ ἅγιοι μετ᾿ αὐτοῦ.

Ζαχ. 14,5 - Η φάραγξ, η οποία θα έχη ανοιχθή μεταξύ των δύο μερών του όρους μου, θα φραγή, θα ισοπεδωθή και η ισοπεδωμένη αυτή φάραγξ θα φθάνη μέχρι της Ιασόλ. Θα φραχθή αυτή η φάραγξ, όπως εφράγη άλλη ομοία φάραγξ, κατά τας ημέρας του μεγάλου σεισμού επί της βασιλείας του Οζιου, βασιλέως Ιούδα. Τοτε θα έλθη ο Κυριος ο Θεός μου και όλοι οι άγιοι άγγελοι μαζή του.

Ζαχ. 14,6 - καὶ ἔσται ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐκ ἔσται φῶς καὶ ψῦχος καὶ πάγος·

Ζαχ. 14,6 - Κατά δε την ημέραν εκείνην δεν θα υπάρχη ηλιαόν φως, ούτε ψύχος, ούτε πάγος.

Ζαχ. 14,7 - ἔσται μίαν ἡμέραν, καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη γνωστὴ τῷ Κυρίῳ, καὶ οὐχ ἡμέρα καὶ οὐ νύξ, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἔσται φῶς.

Ζαχ. 14,7 - Θα είναι αυτή μία εξαιρετική ημέρα, ημέρα γνωστή μόνον στον Κυριον. Η ημέρα αυτή δεν θα είναι, όπως αι άλλαι ημέραι, και η νύκτα δεν θα είναι όπως αι άλλαι νύκτες. Κατά δε την εσπέραν θα υπάρχη φως.

Ζαχ. 14,8 - καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην, καὶ ἐν θέρει καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτως.

Ζαχ. 14,8 - Κατά την ημέραν εκείνην θα ανάβλύση ύδωρ, ρέον από την Ιερουσαλήμ. Το ήμισυ αυτού θα χύνεται εις την Νεκράν Θαλασσαν και το άλλο ήμισυ εις την μακρινήν θάλασσαν, την Μεσόγειον. Θα ρέη δε το ύδωρ κατά το θέρος και κατά το έαρ.

Ζαχ. 14,9 - καὶ ἔσται Κύριος εἰς βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἷς καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἕν.

Ζαχ. 14,9 - Τοτε ο Κυριος θα βασιλεύση εις ολόκληρον την γην. Κατά την ημέραν εκείνην ο Κυριος θα είναι ένας και τα Ονομά του θα είναι ένα.

Ζαχ. 14,10 - κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαβὲ ἕως Ῥεμμὼν κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ· Ῥαμὰ δὲ ἐπὶ τόπου μενεῖ ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμὶν ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τῶν γωνιῶν καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεήλ, ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ βασιλέως.

Ζαχ. 14,10 - Το ρέον ύδωρ θα περικυκλώνη και θα ποτίζη όλην την κατωκημένην και ακατοίκητον χώραν, από Γαβέ έως Ρεμμών προς νότον της Ιερουσαλήμ. Η Ραμά, δηλαδή η υψηλή και επί υψηλής θέσεως Ιερουσαλήμ, θα υψωθή εις την θέσιν της, από την πύλην Βενιαμίν έως στον τόπον της πρώτης πύλης, μέχρι της πύλης των γωνιών, έως στον πύργον Αναμεήλ και μέχρι των ληνών του βασιλέως.

Ζαχ. 14,11 - κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλὴμ πεποιθότως.

Ζαχ. 14,11 - Οι πιστοί θα κατοικήσουν εις την πόλιν αυτήν και κατάρα δεν θα υπάρχη πλέον εκεί. Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ θα κατοικούν εις αυτήν έχοντες ακλόνητον πεποίθησιν εις την ασφάλειάν της.

Ζαχ. 14,12 - Καὶ αὕτη ἔσται ἡ πτῶσις, ἣν κόψει Κύριος πάντας τοὺς λαούς, ὅσοι ἐπεστράτευσαν ἐπὶ Ἱερουσαλήμ· τακήσονται αἱ σάρκες αὐτῶν ἑστηκότων αὐτῶν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ῥυήσονται ἐκ τῶν ὀπῶν αὐτῶν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν τακήσεται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν.

Ζαχ. 14,12 - Αυτή θα είναι η συντριβή και η πτώσις, με την οποίαν ο Κυριος θα καταστρέψη όλους τους λαούς εκείνους, που εξεστράτευσαν εναντίον της Ιερουσαλήμ. Θα λυώσουν αι σάρκες των, καθ' ον χρόνον ακόμη

θα ίστανται αυτοί στους πόδας των. Τα μάτια των θα χυθούν από τας κόγχας των και η γλώσσα των θα λυώση μέσα στο στόμα των.

Ζαχ. 14,13 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔκστασις Κυρίου μεγάλη ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ ἐπιλήψονται ἕκαστος τῆς χειρὸς τοῦ πλησίον αὐτοῦ, καὶ συμπλακήσεται ἡ χεὶρ αὐτοῦ πρὸς τὴν χεῖρα τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

Ζαχ. 14,13 - Κατά την εποχήν εκείνην θα επιπέση επάνω εις αυτούς παρά Κυρίου κατάπληξις και πανικός τόσον, ώστε θα συλλαμβάνη ο ένας το χέρι του άλλου και θα εμπλέκωνται αι χείρες του ενός εις τα χέρια του άλλου, έτοιμοι προς πόλεμον.

Ζαχ. 14,14 - καὶ ὁ Ἰούδας παρατάξεται ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ συνάξει τὴν ἰσχὺν πάντων τῶν λαῶν κυκλόθεν, χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ ἱματισμὸν εἰς πλῆθος σφόδρα.

Ζαχ. 14,14 - Οι Ιουδαίοι θα παραταχθούν εις την Ιερουσαλήμ προς μάχην εναντίον των εχθρών των, θα τους νικήσουν και θα συγκεντρώσουν όλην την δύναμιν του πλούτου όλων των γύρω λαών· χρυσίον και αργύριον και ιμάτια εις αναρίθμητον πλήθος.

Ζαχ. 14,15 - καὶ αὕτη ἔσται ἡ πτῶσις τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡμιόνων καὶ τῶν καμήλων καὶ τῶν ὄνων καὶ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν ὄντων ἐν ταῖς παρεμβολαῖς ἐκείναις κατὰ τὴν πτῶσιν ταύτην.

Ζαχ. 14,15 - Αυτή θα είναι η τρομερά καταστροφή των ίππων, των ημιόνων και των καμήλων, των όνων και όλων των άλλων κτηνών, που ευρίσκοντο εις τα στρατόπεδα των εχθρών κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της καταστροφής των.

Ζαχ. 13,16 - καὶ ἔσται ὅσοι ἐὰν καταλειφθῶσιν ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν τῶν ἐλθόντων ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀναβήσονται κατ᾿ ἐνιαυτὸν τοῦ προσκυνῆσαι τῷ βασιλεῖ Κυρίῳ παντοκράτορι καὶ τοῦ ἑορτάζειν τὴν ἑορτὴν τῆς σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,16 - Θα συμβή δε και τούτο· όσοι από τους εθνικούς, που επήλθαν εναντίον της Ιερουσαλήμ, επιζήσουν από την καταστροφήν, θα ανεβαίνουν κάθε έτος, δια να προσκυνούν τον βασιλέα Κυριον και παντοκράτορα, και να εορτάζουν την εορτήν της Σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,17 - καὶ ἔσται ὅσοι ἐὰν μὴ ἀναβῶσιν ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς εἰς Ἱερουσαλὴμ τοῦ προσκυνῆσαι τῷ βασιλεῖ Κυρίῳ παντοκράτορι, καὶ οὗτοι ἐκείνοις προστεθήσονται.

Ζαχ. 14,17 - Οσοι όμως από όλας τας φυλάς της γης δεν θα αναβούν, δια να προσκυνήσουν τον βασιλέα Κυριον παντοκράτορα, αυτοί θα προστεθούν εις εκείνους, που κατεστράφησαν.

Ζαχ. 14,18 - ἐὰν δὲ φυλὴ Αἰγύπτου μὴ ἀναβῇ μηδὲ ἔλθῃ ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ τούτους ἔσται ἡ πτῶσις, ἣν πατάξει Κύριος πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐὰν μὴ ἀναβῇ τοῦ ἑορτάσαι τὴν ἑορτὴν τῆς σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,18 - Εάν δε κάποια φυλή από την Αίγυπτον δεν αναβή και δεν έλθη εκεί εις την Ιερουσαλήμ, τότε εναντίον και των ανθρώπων της αυλής αυτής θα επέλθη καταστροφή, με την οποίαν θα κτυπήση ο Κυριος όλα τα έθνη, όσα δεν θα αναβούν, δια να εορτάσουν την εορτήν της Σκηνοπηγίας εις την Ιερουσαλήμ.

Ζαχ. 14,19 - αὕτη ἔσται ἡ ἁμαρτία Αἰγύπτου καὶ ἡ ἁμαρτία πάντων τῶν ἐθνῶν, ὅσα ἂν μὴ ἀναβῇ ἑορτάσαι τὴν ἑορτὴν τῆς σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,19 - Αυτή θα είναι η αμαρτία και η τιμωρία της αμαρτίας της Αιγύπτου και όλων των άλλων εθνών, όσα δεν θα αναβούν να εορτάσουν την εορτήν της Σκηνοπηγίας.

Ζαχ. 14,20 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται τὸ ἐπὶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου ἅγιον τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, καὶ ἔσονται οἱ λέβητες ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου ὡς φιάλαι πρὸ προσώπου τοῦ θυσιαστηρίου.

Ζαχ. 14,20 - Κατά την περίοδον εκείνην, κάθε χρυσούν η αργυρούν κόσμημα στον χαλινόν του ίππου θα είναι αφιερωμένον στον Κυριον τον παντοκράτορα και οι λέβητες θα είναι αφιερωμένοι στον ναόν του Κυρίου, όπως επίσης και αι φιάλαι, που χρησιμοποιούνται δια το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.

Ζαχ. 14,21 - καὶ ἔσται πᾶς λέβης ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν τῷ Ἰούδᾳ ἅγιον τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι· καὶ ἥξουσι πάντες οἱ θυσιάζοντες καὶ λήψονται ἐξ αὐτῶν καὶ ἑψήσουσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ οὐκ ἔσται Χαναναῖος οὐκέτι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου παντοκράτορος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Ζαχ. 14,21 - Αλλά και κάθε λέβης εις την πόλιν της Ιερουσαλήμ και εις την περιοχήν της Ιουδαίας, θα είναι άγιος, αφιερωμένος στον Κυριον τον παντοκράτορα. Και όλοι όσοι έρχονται, δια να προσφέρουν θυσίαν, θα παίρνουν οποιονδήποτε από τους λέβητας και θα βράσουν έντος αυτών τα κρέατα της θυσίας. Δεν θα υπάρχη πλέον ασεβής Χαναναίος στον οίκον του Κυρίου παντοκράτορος κατά την περίοδον εκείνην.

ΜΑΛΑΧΙΑΣ

ΜΑΛΑΧΙΑΣ 1

Μαλ. 1,1 - Λῆμμα λόγου Κυρίου ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἐν χειρὶ ἀγγέλου αὐτοῦ· θέσθε δὴ ἐπὶ τὰς καρδίας ὑμῶν.
Μαλ. 1,1 - Απειλητική κατά του ισραηλιτικού λαού απόφασις, ληφθείσα και λεχθείσα παρά Κυρίου δια μέσου του αγγελιαφόρου του, Μαλαχίου· θέσατε αυτά εις τας καρδίας σας.
Μαλ. 1,2 - Ἠγάπησα ὑμᾶς, λέγει Κύριος. καὶ εἴπατε· ἐν τίνι ἠγάπησας ἡμᾶς; οὐκ ἀδελφὸς ἦν Ἡσαῦ τοῦ Ἰακώβ; λέγει Κύριος, καὶ ἠγάπησα τόν Ἰακώβ,
Μαλ. 1,2 - Ο Κυριος λέγει προς τους Ισραηλίτας· εγώ σας ηγάπησα και σεις ασεβώς είπατε· Πως και εις τι εξεδηλώθη η αγάπη σου προς ημάς; Ο Ησαύ δεν ήτο αδελφός του Ιακώβ; Λέγει ο Κυριος. Και εν τούτοις εγώ ηγάπησα τον Ιακώβ τον πρόγονόν σας,
Μαλ. 1,3 - τὸν δὲ Ἡσαῦ ἐμίσησα καὶ ἔταξα τὰ ὅρια αὐτοῦ εἰς ἀφανισμὸν καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ εἰς δώματα ἐρήμου;
Μαλ. 1,3 - τον δε Ησαύ εμίσησα και επήρα την απόφασιν να καταστροφή η χώρα του και η κληρονομία του αυτή να γίνη κατοικία των αγρίων ζώων της ερήμου.
Μαλ. 1,4 - διότι ἐρεῖ ἡ Ἰδουμαία· κατέστραπται, καὶ ἐπιστρέψωμεν καὶ ἀνοικοδομήσωμεν τὰς ἐρήμους. τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· αὐτοὶ οἰκοδομήσουσι, καὶ ἐγὼ καταστρέψω· καὶ ἐπικληθήσεται αὐτοῖς ὅρια ἀνομίας καὶ λαὸς ἐφ᾿ ὃν παρατέτακται Κύριος ἕως αἰῶνος.
Μαλ. 1,4 - Και αν τυχόν είπουν οι Ιδουμαίοι, οι απόγονοι του Ησαύ, κατεστράφη βέβαια η χώρα μας, ημείς όμως θα επιστρέψωμεν και θα ανοικοδομήσωμεν τας ερημωθείσας περιοχάς. Αλλά ο Κυριος ο παντοκράτωρ λέγει τα εξής· αυτοί θα οικοδομήσουν και εγώ θα καταστρέψω. Η χώρα των δια τας αμαρτίας αυτών θα ονομασθή περιοχή ανομίας, ο δε λαός της θα είναι εκείνος, εναντίον του οποίου αντιτάσσεται δια παντός ο Κυριος.
Μαλ. 1,5 - καὶ οἱ ὀφθαλμοί ὑμῶν ὄψονται, καὶ ὑμεῖς ἐρεῖτε· ἐμεγαλύνθη Κύριος ὑπεράνω τῶν ὁρίων τοῦ Ἰσραήλ.
Μαλ. 1,5 - Θα τα ίδουν οι οφθαλμοί σας αυτά, ω Ισραηλίται, και θα είπετε· Μέγας είναι όντως ο Κυριος υπεράνω από όλην την έκτασιν της ισραηλιτικής χώρας.
Μαλ. 1,6 - Υἱὸς δοξάζει πατέρα καὶ δοῦλος τὸν κύριον αὐτοῦ. καὶ εἰ πατήρ εἰμι ἐγώ, ποῦ ἐστιν ἡ δόξα μου; καὶ εἰ Κύριός εἰμι ἐγώ, ποῦ ἐστιν ὁ

φόβος μου; λέγει Κύριος παντοκράτωρ. ὑμεῖς οἱ ἱερεῖς οἱ φαυλίζοντες τὸ ὄνομά μου· καὶ εἴπατε· ἐν τίνι ἐφαυλίσαμεν τὸ ὄνομά σου;

Μαλ. 1,6 - Ο υιός τιμά τον πατέρα και ο δούλος τον κύριόν του. Εάν, λοιπόν, εγώ είμαι πατήρ σας, που είναι η δόξα και η τιμή μου εκ μέρους σας; Και εάν εγώ είμαι ο Κυριος σας, που είναι ο φόβος σας απέναντί μου; Λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ. Σεις ιερείς, οι οποίοι κατεξευτελίζετε το Ονομά μου και έπειτα ελέγατε· εις τι και κατά ποίον τρόπον ημείς εξηυτελίσαμεν το Ονομά σου;

Μαλ. 1,7 - προσάγοντες πρὸς τὸ θυσιαστήριόν μου ἄρτους ἠλισγημένους, καὶ εἴπατε· ἐν τίνι ἠλισγήσαμεν αὐτούς; ἐν τῷ λέγειν ὑμᾶς· τράπεζα Κυρίου ἠλισγημένη ἐστὶ καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα ἐξουδενώσατε.

Μαλ. 1,7 - Εξηυτελίσατε και κατεφρονήσατε το Ονομά μου, με το να προσφέρετε στο θυσιαστήριόν μου θυσίας άρτων μολυσμένων και εν τούτοις ηρωτήσατε· εις τι και πως προσεφέραμεν τοιαύτας μολυσμένας θυσίας; Αλλά τι ερωτάτε, αφού σεις οι ίδιοι, λέγετε· το θυσιαστήριον, η τράπεζα αυτή του Κυρίου, είναι μολυσμένη. Σεις οι ίδιοι προσεφέρατε προς θυσίαν ευτελή και ανάξια λόγου.

Μαλ. 1,8 - διότι ἐὰν προσαγάγητε τυφλὸν εἰς θυσίας, οὐ κακόν; καὶ ἐὰν προσαγάγητε χωλὸν ἢ ἄῤῥωστον, οὐ κακόν; προσάγαγε δὴ αὐτῷ τῷ ἡγουμένῳ σου, εἰ προσδέξεται αὐτό, εἰ λήψεται πρόσωπόν σου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,8 - Διότι εάν προσφέρετε προς θυσίαν τυφλόν ζώον, δεν είναι αυτό κάτι κακόν; Εάν προσφέρετε χωλόν η άρρωστον, δεν είναι αυτό παράνομον; Πρόσφερε αυτό στον άρχοντά σου και θα ίδης, εάν θα το δεχθή. Θα ίδης, εάν θα διατεθή ευμενώς απέναντί σου, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,9 - καὶ νῦν ἐξιλάσκεσθε τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ ὑμῶν καὶ δεήθητε αὐτοῦ· ἐν χερσὶν ὑμῶν γέγονε ταῦτα· εἰ λήψομαι ἐξ ὑμῶν πρόσωπα ὑμῶν; λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,9 - Λοιπόν, δια τα αμαρτήματά σας αυτά φροντίσατε να εξιλεώσετε το πρόσωπον του Θεού σας και παρακαλέσατε αυτόν μετά πίστεως, διότι με τα ίδια σας τα χέρια έγιναν αυταί αι παρανομίαι. Εγώ ο Θεός είναι δυνατόν να μεροληπτήσω προς χάριν σας; Λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,10 - διότι καὶ ἐν ὑμῖν συγκλεισθήσονται θύραι, καὶ οὐκ ἀνάψεται τὸ θυσιαστήριόν μου δωρεάν· οὐκ ἔστι μου θέλημα ἐν ὑμῖν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ θυσίαν οὐ προσδέξομαι ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν.

Μαλ. 1,10 - Διότι εξ αιτίας ιδικής σας θα κλεισθούν αι θύραι του ναού και δεν θα ανάπτη πλέον ασκόπως και ματαίως στο θυσιαστήριόν μου το πυρ των θυσιών. Δεν ευαρεστούμαι πλέον εις σας, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ, και δεν θα δεχθώ πλέον θυσίαν από τα χέρια σας.

Μαλ. 1,11 - διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἕως δυσμῶν τὸ ὄνομά μου δεδόξασται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ θυμίαμα προσάγεται τῷ ὀνόματί μου καὶ θυσία καθαρά, διότι μέγα τὸ ὄνομά μου ἐν τοῖς ἔθνεσι, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,11 - Διότι από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών θα δοξάζεται το Ονομά μου μεταξύ των εθνών και εις κάθε τόπον θα προσφέρεται θυμίαμα στο Ονομά μου, θυσία καθαρά, διότι θα γίνη πλέον μέγα και σεβαστόν μεταξύ των εθνών το Ονομά μου, λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,12 - ὑμεῖς δὲ βεβηλοῦτε αὐτὸ ἐν τῷ λέγειν ὑμᾶς· τράπεζα Κυρίου ἠλισγημένη ἐστί, καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα ἐξουδένωται βρώματα αὐτοῦ.

Μαλ. 1,12 - Σεις όμως βεβηλώνετε το θυσιαστήριόν μου, όπως άλλως τε και σεις οι ίδιοι ομολογείτε, ότι η τράπεζα, το θυσιαστήριον δηλαδή του Κυρίου, είναι μολυσμένη και τα προσφερόμενα εκεί προς θυσίαν είναι εξευτελισμένα και άνευ αξίας.

Μαλ. 1,13 - καὶ εἴπατε· ταῦτα ἐκ κακοπαθείας ἐστί, καὶ ἐξεφύσησα αὐτά, λέγει Κύριος παντοκράτωρ· καὶ εἰσεφέρετε ἁρπάγματα καὶ τὰ χωλὰ καὶ τὰ ἐνοχλούμενα· καὶ ἐὰν φέρητε τὴν θυσίαν, εἰ προσδέξομαι αὐτὰ ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,13 - Προφασιζόμενοι λέγετε, ότι προσφέρετε τόσον πτωχά ένεκα της στερήσεως και της ανάγκης σας. Αλλά αυτά εγώ τα απέρριψα και τα διεσκόρπισα, λέγει Κυριος παντοκράτωρ. Σεις προσφέρετε θυσίας προερχομένας από αρπαγήν, ακόμη δε τα χωλά και τα ασθενικά. Εάν λοιπόν τέτοιες ευτελείς θυσίες προσφέρετε, είναι δυνατόν εγώ να δεχθώ αυτάς από τα χέρια σας; Λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 1,14 - καὶ ἐπικατάρατος ὃς ἦν δυνατὸς καὶ ὑπῆρχεν ἐν τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ ἄρσεν καὶ εὐχὴ αὐτοῦ ἐπ᾿ αὐτῷ καὶ θύει διεφθαρμένον τῷ Κυρίῳ· διότι βασιλεὺς μέγας ἐγώ εἰμι, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ τὸ ὄνομά μου ἐπιφανὲς ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Μαλ. 1,14 - Καταραμένος θα είναι εκείνος, ο οποίος, ενώ είχε την δυνατότητα, υπήρχε δε στο ποίμνιόν του αρσενικόν ζώον, επί δε τούτοις το είχε τάξει προς θυσίαν, αντί να προσφέρη αυτό, προσφέρει θυσίαν προς τον Κυριον ζώον βλαμμένον. Διότι εγώ είμαι μέγας βασιλεύς, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ και το Ονομά μου είναι περιφανές μεταξύ των εθνών.

ΜΑΛΑΧΙΑΣ 2

Μαλ. 2,1 - Καὶ νῦν ἡ ἐντολὴ αὕτη πρὸς ὑμᾶς, οἱ ἱερεῖς·

Μαλ. 2,1 - Και τώρα αυτή είναι η εντολή μου προς σας, ω ιερείς.

Μαλ. 2,2 - ἐὰν μὴ ἀκούσητε, καὶ ἐὰν μὴ θῆσθε εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν τοῦ δοῦναι δόξαν τῷ ὀνόματί μου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ

ἐξαποστελῶ ἐφ᾿ ὑμᾶς τὴν κατάραν καὶ ἐπικαταράσομαι τὴν εὐλογίαν ὑμῶν καὶ καταράσομαι αὐτήν· καὶ διασκεδάσω τὴν εὐλογίαν ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ἐν ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οὐ τίθεσθε εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν.

Μαλ. 2,2 - Εάν δεν υπακούσετε και δεν πάρετε απόφασιν με όλην σας την καρδιά, να δώσετε ειλικρινώς δόξαν στο Ονομά μου, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ, θα αποστείλω εναντίον σας την κατάραν, θα καταρασθώ και θα μεταβάλω την ευλογίαν σας, ώστε να γίνη κατάρα. Θα καταρασθώ αυτήν, θα διαλύσω την ευλογίαν σας, ώστε να μη είναι πλέον μαζή σας, διότι σεις ούτε εις αυτήν ούτε στον Νομον μου αποδίδετε πλέον σημασίαν.

Μαλ. 2,3 - ἰδοὺ ἐγὼ ἀφορίζω ὑμῖν τὸν ὦμον καὶ σκορπιῶ ἔνυστρον ἐπὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν, ἔνυστρον ἑορτῶν ὑμῶν, καὶ λήψομαι ὑμᾶς εἰς τὸ αὐτό·

Μαλ. 2,3 - Ιδού, εγώ θα σας αφαιρέσω και θα σας στερήσω από τον ώμον των θυσιαζομένων ζώων, τον οποίον σύμφωνα με τον Νομον του Μωϋσέως εδικαιούσθε να λαμβάνετε. Κατά δε τας εορτάς σας θα σκορπίσω στο πρόσωπόν σας τον ακάθαρτον στόμαχον των θυσιαζομένων ζώων. Θα σας πάρω και θα σας πετάξω εις αυτόν τον τόπον των απορριμμάτων.

Μαλ. 2,4 - καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ ἐξαπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐντολὴν ταύτην τοῦ εἶναι τὴν διαθήκην μου πρὸς τοὺς Λευίτας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 2,4 - Ετσι δε τιμωρούμενοι θα μάθετε, ότι εγώ έχω δώσει την εντολήν, δια να μένη στερεά και αμετακίνητος η διαθήκη μου με τους Λευΐτας, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 2,5 - ἡ διαθήκη μου ἦν μετ᾿ αὐτοῦ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ ἔδωκα αὐτῷ ἐν φόβῳ φοβεῖσθαί με καὶ ἀπὸ προσώπου ὀνόματός μου στέλλεσθαι αὐτόν.

Μαλ. 2,5 - Η συνθήκη μου με την φυλήν Λευϊ ήτο συγχρόνως και υπόσχεσις μακροζωΐας και ειρήνης. Εδίδαξα την φυλήν Λευϊ να με φοβήται και να με σέβεται και να συστέλλεται και απλώς όταν ακούη το Ονομά μου.

Μαλ. 2,6 - νόμος ἀληθείας ἦν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἀδικία οὐχ εὑρέθη ἐν χείλεσιν αὐτοῦ· ἐν εἰρήνῃ κατευθύνων ἐπορεύθη μετ᾿ ἐμοῦ καὶ πολλοὺς ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἀδικίας.

Μαλ. 2,6 - Εις τους Λευΐτας, κατά τον παλαιόν καιρόν, ο Νομος αυτός της αληθείας ήτο πάντοτε εις τυ στόμα των, και η αδικία δεν ανεφέρετο καν εις τα χείλη αυτών. Ούτοι επορεύοντο τας ημέρας της ζωής των εν ειρήνη μαζή μου και πολλούς επανέφεραν δια της μετανοίας από τον δρόμον του κακού στον Θεόν.

Μαλ. 2,7 - ὅτι χείλη ἱερέως φυλάξεται γνῶσιν, καὶ νόμον ἐκζητήσουσιν ἐκ στόματος αὐτοῦ, διότι ἄγγελος Κυρίου παντοκράτορός ἐστιν.

Μαλ. 2,7 - Διότι τα χείλη του ιερέως πρέπει να φυλάττουν και να εκφράζουν πάντοτε την αληθή γνώσιν. Διότι οι άνθρωποι από το στόμα

αυτού αναζητούν να μάθουν τον Νομον του Θεού. Διότι ο ιερεύς είναι αγγελιαφόρος Κυρίου του Θεού του Παντοκράτορος.

Μαλ. 2,8 - ὑμεῖς δὲ ἐξεκλίνατε ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ ἠσθενήσατε πολλοὺς ἐν νόμῳ, διεφθείρατε τὴν διαθήκην τοῦ Λευί, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 2,8 - Σεις όμως σήμερον παρεξεκλίνατε από την ευθείαν οδόν, εσκανδαλίσατε πολλούς και τους εκάματε αδυνάτους εις την γνώσιν και την τήρησιν του Νομου και έτσι ηκυρώσατε την συνθήκην της φυλής Λευϊ, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 2,9 - κἀγὼ δέδωκα ὑμᾶς ἐξουδενουμένους καὶ ἀπεῤῥιμμένους εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀνθ᾿ ὧν ὑμεῖς οὐκ ἐφυλάξασθε τὰς ὁδούς μου, ἀλλὰ ἐλαμβάνετε πρόσωπα ἐν νόμῳ.

Μαλ. 2,9 - Δια τούτο εγώ σας παρέδωκα, εξουδενωμένους και απερριμμένους, εις όλα τα έθνη, διότι σεις δεν ετηρήσατε τας εντολάς μου, αλλά εδείχθητε προσωπολήπται εις την εφαρμογήν του Νομου μου.

Μαλ. 2,10 - Οὐχὶ πατὴρ εἷς πάντων ὑμῶν; οὐχὶ Θεὸς εἷς ἔκτισεν ὑμᾶς; τί ὅτι ἐγκατέλιπε ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τοῦ βεβηλῶσαι τὴν διαθήκην τῶν πατέρων ὑμῶν;

Μαλ. 2,10 - Ενας δεν είναι ο πατήρ όλων σας; Ενας δεν είναι ο Κυριος και Θεός, ο οποίος σας εδημιούργησε; Διατί εγκατελείψατε και εχωρίσθητε ο ένας αδελφός από τον άλλον και εβεβηλώσατε την συνθήκην, την οποίαν ο Κυριος είχε συνάψει με τους προπάτοράς σας;

Μαλ. 2,11 - ἐγκατελείφθη Ἰούδας, καὶ βδέλυγμα ἐγένετο ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, διότι ἐβεβήλωσεν Ἰούδας τὰ ἅγια Κυρίου, ἐν οἷς ἠγάπησε, καὶ ἐπετήδευσεν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους.

Μαλ. 2,11 - Εγκατελείφθη από τον Θεόν το ιουδαϊκόν έθνος, διότι βδελυρά πράγματα επραγματοποιήθησαν στο ισραηλιτικόν βασίλειον και εις αυτήν την Ιερουσαλήμ. Διότι εβεβήλωσαν οι Ιουδαίοι τα άγια του Κυρίου και Θεού, τα οποία άλλοτε είχαν αγαπήσει και σεβασθή και κατεσκεύασαν αγάλματα και θυσιαστήρια προς τιμήν ξένων θεών.

Μαλ. 2,12 - ἐξολοθρεύσει Κύριος τὸν ἄνθρωπον τὸν ποιοῦντα ταῦτα, ἕως καὶ ταπεινωθῇ ἐκ σκηνωμάτων Ἰακὼβ καὶ ἐκ προσαγόντων θυσίαν τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι.

Μαλ. 2,12 - Θα εξολοθρεύση ο Κυριος τον άνθρωπον εκείνον, ο οποίος διαπράττει τοιαύτας βδελυρότητας και θα τον ταπεινώση μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ, όπως και τον εκτρεπόμενον Λευΐτην τον ανήκοντα εις την τάξιν των Λευϊτών, οι οποίοι προσφέρουν θυσίαν εις Κυριον τον Παντοκράτορα.

Μαλ. 2,13 - καὶ ταῦτα, ἃ ἐμίσουν, ἐποιεῖτε· ἐκαλύπτετε δάκρυσι τὸ θυσιαστήριον Κυρίου καὶ κλαυθμῷ καὶ στεναγμῷ ἐκ κόπων. ἔτι ἄξιον ἐπιβλέψαι εἰς θυσίαν ἢ λαβεῖν δεκτὸν ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν;

Μαλ. 2,13 - Και αυτά ακόμη τα οποία εγώ εμίσουν, σεις τα επράττατε. Με υποκριτικά δάκρυα εκαλύπτατε το θυσιαστήριον του Κυρίου, με κλαυθμούς και στεναγμούς και κοπετούς. Αξίζει, λοιπόν, να επιβλέψω εγώ εις τας υποκριτικάς σας θυσίας η να κάμω αυτάς δεκτάς από τα χέρια σας;

Μαλ. 2,14 - καὶ εἴπατε· ἕνεκεν τίνος; ὅτι Κύριος διεμαρτύρατο ἀναμέσον σοῦ καὶ ἀναμέσον γυναικὸς νεότητός σου, ἣν ἐγκατέλιπες, καὶ αὕτη κοινωνός σου καὶ γυνὴ διαθήκης σου.

Μαλ. 2,14 - Σεις όμως είπατε· “δια ποίον λόγον, ποίαν αμαρτίαν επράξαμεν;” Λησμονείτε όμως ότι ο Κυριος εντόνως διεμαρτυρήθη εναντίον σου, μάρτυς κατηγορίας, αναμέσον σου και της γυναικός της νεότητός σου, την οποίαν χωρίς λόγον εγκατέλιπες αυτήν, που υπήρξεν έως τώρα σύντροφός σου και σύζυγός σου, σύμφωνά με τον Νομον του Θεού.

Μαλ. 2,15 - καὶ οὐκ ἄλλος ἐποίησε, καὶ ὑπόλειμμα πνεύματος αὐτοῦ. καὶ εἴπατε· τί ἄλλο ἀλλ᾽ ἢ σπέρμα ζητεῖ ὁ Θεός; καὶ φυλάξασθε ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, καὶ γυναῖκα νεότητός σου μὴ ἐγκαταλίπῃς·

Μαλ. 2,15 - Δεν είναι άλλος εκείνος, που έπλασε τον Αδάμ, και άλλος που έπλασε την Εύαν. Αλλά ο αυτός Θεός από το υπόλειμμα του θείου εμφυσήματος έπλασεν, εζωογόνησε και την γυναίκα. Αλλά σεις είπατε· τι άλλο παρά απογόνους ζητεί από ημάς ο Θεός; Ο Θεός ζητεί να προσέξετε την καθαρότητα του πνεύματός σας και την γυναίκα, την οποίαν είχες εκ νεότητός σου να μη εγκαταλίπης.

Μαλ. 2,16 - ἀλλὰ ἐὰν μισήσας ἐξαποστείλῃς, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, καὶ καλύψει ἀσέβεια ἐπὶ τὰ ἐνθυμήματά σου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. καὶ φυλάξασθε ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν καὶ οὐ μὴ ἐγκαταλίπητε. -

Μαλ. 2,16 - Εάν λοιπόν μισίσης την γυναίκα σου και την διώξης, λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, τότε ασέβεια θα καλύψη όλας τας αναμνήσεις της προγενεστέρας ζωής σου, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ. Προσέξατε, λοιπόν, την καθαρότητα του πνεύματός σας και μη εγκαταλείψετε την σύζυγόν σας.

Μαλ. 2,17 - Οἱ παροξύναντες τὸν Θεὸν ἐν τοῖς λόγοις ὑμῶν καὶ εἴπατε· ἐν τίνι παρωξύναμεν αὐτόν; ἐν τῷ λέγειν ὑμᾶς· πᾶς ποιῶν πονηρόν, καλὸν ἐνώπιον Κυρίου, καὶ ἐν αὐτοῖς αὐτὸς εὐδόκησε· καὶ ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης;

Μαλ. 2,17 - Σεις παροργίζετε τον Θεόν με τους λόγους σας και ερωτάτε· εις τι πρωργίσαμεν τον Θεόν; Τον παρωργίσατε διότι λέγετε, ότι κάθε άνθρωπος, ο οποίος διαπράττει το κακόν, ευρίσκει καλόν ενώπιον του Κυρίου και στους παρανόμους και αμαρτωλούς αυτούς ευαριστείται ο Κυριος. Και που λοιπόν είναι ο Θεός της δικαιοσύνης;

ΜΑΛΑΧΙΑΣ 3

Μαλ. 3,1 - Ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου, καὶ ἐπιβλέψεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου, καὶ ἐξαίφνης ἥξει εἰς τὸν ναὸν ἑαυτοῦ Κύριος, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε, καὶ ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης, ὃν ὑμεῖς θέλετε· ἰδοὺ ἔρχεται, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,1 - Ιδού εγώ, λέγει ο Θεός, θα αποστείλω προς σας τον αγγελιαφόρον μου, ο οποίος και θα επιβλέψη και θα προετοιμάση την οδόν μου προ εμού. Αιφνιδίως θα έλθη ο Κυριος στον ναόν του, τον οποίον Κυριον σεις ζητείτε, και ο αγελιοφόρος της νέας διαθήκης, τον οποίον σεις θέλετε. Ιδού, έρχεται, λέγει Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,2 - καὶ τίς ὑπομενεῖ ἡμέραν εἰσόδου αὐτοῦ; ἢ τίς ὑποστήσεται ἐν τῇ ὀπτασίᾳ αὐτοῦ; διότι αὐτός εἰσπορεύεται ὡς πῦρ χωνευτηρίου καὶ ὡς ποιὰ πλυνόντων.

Μαλ. 3,2 - Ποιός όμως θα ημπορέση, να ανθέξη κατά την ημέραν εκείνην της ελεύσεώς του; Η ποιός θα σταθή όρθιος κατά την μεγαλειώδη εμφάνισίν του; Διότι αυτός θα εισπορευθή ενώπιον των ανθρώπων ως πυρ χωνευτηρίου και ως σταχτόνερο (αλισίβα), που χρησιμοποιούν οι πλύνοντες.

Μαλ. 3,3 - καὶ καθιεῖται χωνεύων καὶ καθαρίζων ὡς τὸ ἀργύριον καὶ ὡς τὸ χρυσίον· καὶ καθαρίσει τοὺς υἱοὺς Λευὶ καὶ χεεῖ αὐτοὺς ὥσπερ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον· καὶ ἔσονται τῷ Κυρίῳ προσάγοντες θυσίαν ἐν δικαιοσύνῃ.

Μαλ. 3,3 - Και θα καθίση, δια να αναχωνεύση και καθαρίση τους πάντας, όπως ο χρυσοχόος καθαρίζει το αργύριον και το χρυσίον στο καμίνι. Και θα καθαρίση τους υιούς της φυλής Λευϊ και θα αναχωνεύση αυτούς ως εις κάμινον, όπως οι χρυσοχόος αναχωνεύει και καθαρίζει το χρυσίον και το αργύριον. Τοτε δε αυτοί και θα προσφέρουν εν δικαιοσύνη προς τον Κυριον θυσίας.

Μαλ. 3,4 - καὶ ἀρέσει τῷ Κυρίῳ θυσία Ἰούδα καὶ Ἱερουσαλήμ, καθὼς αἱ ἡμέραι τοῦ αἰῶνος καὶ καθὼς τὰ ἔτη τὰ ἔμπροσθεν.

Μαλ. 3,4 - Και τότε αυτή η θυσία των Ιουδαίων γενικώς, και ειδικώτερον των κατοίκων της Ιερουσαλήμ, θα είναι ευάρεστος στον Κυριον, όπως ήσαν ευάρεστοι εις αυτόν αι θυσίαι περασμένων αιώνων και προηγουμένων ετών.

Μαλ. 3,5 - καὶ προσάξω πρὸς ὑμᾶς ἐν κρίσει καὶ ἔσομαι μάρτυς ταχὺς ἐπὶ τὰς φαρμακοὺς καὶ ἐπὶ τὰς μοιχαλίδας καὶ ἐπὶ τοὺς ὀμνύοντας τῷ ὀνόματί μου ἐπὶ ψεύδει καὶ ἐπὶ τοὺς ἀποστεροῦντας μισθὸν μισθωτοῦ καὶ τοὺς καταδυναστεύοντας χήραν καὶ τοὺς κονδυλίζοντας ὀρφανοὺς καὶ τοὺς ἐκκλίνοντας κρίσιν προσηλύτου καὶ τοὺς μὴ φοβουμένους με, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,5 - Θα οδηγήσω υμάς εις δίκην και κρίσιν και εγώ θα είμαι ταχύς μάρτυς κατηγορίας εναντίον των μάγων, εναντίον των μοιχαλίδων, εναντίον εκείνων που ορκίζοντα ψευδώς στο Ονομά μου, και εκείνων που αποστερούν την αμοιβήν του ημερομισθίου εργάτου, εναντίον αυτών που καταδυναστεύουν την χήραν και γρονθοκοπούν τους ορφανούς, όπως και εναντίον εκείνων, που διαστρέφουν την δίκαίαν κρίσιν των ξένων και εκείνων οι οποίοι δεν με φοβούνται, λέγει ο Κυριος Παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,6 - Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι·

Μαλ. 3,6 - Διότι εγώ είμαι ο Κυριος ο Θεός σας και δεν έχω μεταβληθή ουδέ επ' ελάχιστον.

Μαλ. 3,7 - καὶ ὑμεῖς οἱ υἱοὶ Ἰακὼβ οὐκ ἀπέχεσθε ἀπὸ τῶν ἀδικιῶν τῶν πατέρων ὑμῶν, ἐξεκλίνατε νόμιμά μου καὶ οὐκ ἐφυλάξασθε. ἐπιστρέψατε πρός με, καὶ ἐπιστραφήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. καὶ εἴπατε· ἐν τίνι ἐπιστρέψομεν;

Μαλ. 3,7 - Σεις, οι απόγονοι του Ιακώβ, δεν απεμακρύνθητε από τας αδικίας, που είχαν διαπράξει οι προγονοί σας· διεστρέψατε τον Νομον μου και δεν τον εφυλάξατε. Επανέλθετε, λοιπόν, εν μετανοία προς εμέ και εγώ θα επανέλθω προστάτης προς σας, λέγει Κυριος Παντοκράτωρ. Σεις όμως είπατε και λέγετε· από τι και εις τι να επιστρέψωμεν;

Μαλ. 3,8 - μήτι πτερνιεῖ ἄνθρωπος Θεόν; διότι ὑμεῖς πτερνίζετέ με. καὶ ἐρεῖτε· ἐν τίνι ἐπτερνίσαμέν σε; ὅτι τὰ ἐπιδέκατα καὶ αἱ ἀπαρχαὶ μεθ᾿ ὑμῶν εἰσι·

Μαλ. 3,8 - Εγώ σας λέγω· είναι ορθόν να καταδολιεύεται ο άνθρωπος τον Θεόν; Βεβαίως οχι. Τοτε διατί σεις καταδολιεύεσθε εμέ; Θα μου πητε· εις τι ημείς σε εδολιεύθημεν; Με εδολιεύθητε, διότι τα δέκατα και τας απαρχάς των προϊόντων σας, που ανήκουν εις εμέ, δεν μου τα προσεφέρατε, άλλα τα εκρατήσατε εις τας οικίας σας.

Μαλ. 3,9 - καὶ ἀποβλέποντες ὑμεῖς ἀποβλέπετε, καὶ ἐμὲ ὑμεῖς πτερνίζετε· τὸ ἔτος συνετελέσθη.

Μαλ. 3,9 - Ολην σας δε την προσοχήν εστρέψατε και στρέφετε, πως να εύρετε τρόπους, δια να με δολιευθήτε πάλιν. Ιδού, το γεωργικόν έτος συνεπληρώθη

Μαλ. 3,10 - καὶ εἰσηνέγκατε πάντα τὰ ἐκφόρια εἰς τοὺς θησαυρούς, καὶ ἔσται ἡ διαρπαγὴ αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. ἐπιστρέψατε δὴ ἐν τούτῳ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ἐὰν μὴ ἀνοίξω ὑμῖν τοὺς καταῤῥάκτας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐκχεῶ τὴν εὐλογίαν μου ὑμῖν ἕως τοῦ ἱκανωθῆναι.

Μαλ. 3,10 - και σεις εισηγάγετε όλα τα προϊόντα της γης σας εις τας αποθήκας σας. Ετσι δε εκάματε αρπαγήν των δεκάτων και απαρχών, που ευρίσκονται τώρα στο σπίτι σας. Μετανοήσατε, λοιπόν, δια τας παραβάσεις σας αυτάς, λέγει Κυριος ο Παντοτοκράτωρ, διότι άλλως δεν θα ανοίξω τους καταρράκτας του ουρανού προς χάριν σας να στείλουν βροχάς, και δεν θα

σκορπίσω την ευλογίαν μου, ώστε να ικανοποιηθήτε από τα προϊόντα της γης σας.

Μαλ. 3,11 - καὶ διαστελῶ ὑμῖν εἰς βρῶσιν καὶ οὐ μὴ διαφθείρω ὑμῶν τὸν καρπὸν τῆς γῆς, καὶ οὐ μὴ ἀσθενήσῃ ὑμῶν ἡ ἄμπελος ἡ ἐν τῷ ἀγρῷ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,11 - Θα ξεχωρίσω και θα στείλω εις σας τροφήν και δεν θα καταστρέψω τα προϊόντα της χώρας σας. Τα αμπέλια σας, που ευρίσκονται εις την ύπαιθρον δεν θα προσβληθούν από ασθενείας, λέγει Κυριος Παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,12 - καὶ μακαριοῦσιν ὑμᾶς πάντα τὰ ἔθνη, διότι ἔσεσθε ὑμεῖς γῆ θελητή, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,12 - Δια την πλουσίαν αυτήν καρποφορίαν και συγκομιδήν θα σας καλοτυχίζουν όλα τα έθνη, διότι η χώρα σας θα έχη γίνει επιθυμητή και ζηλευτή, λέγει Κυριος Παντοκράτωρ.

Μαλ. 3,13 - Ἐβαρύνατε ἐπ᾿ ἐμὲ τοὺς λόγους ὑμῶν, λέγει Κύριος, καὶ εἴπατε· ἐν τίνι κατελαλήσαμεν κατὰ σοῦ;

Μαλ. 3,13 - Βαρείς λόγους είπατε εναντίον μου, λέγει ο Κυριος. Ιδού τι είπατε· εις τι και πότε κατεφέρθημεν με λόγια εναντίον σου;

Μαλ. 3,14 - εἴπατε· μάταιος ὁ δουλεύων Θεῷ, καὶ τί πλέον ὅτι ἐφυλάξαμεν τὰ φυλάγματα αὐτοῦ καὶ διότι ἐπορεύθημεν ἱκέται πρὸ προσώπου Κυρίου παντοκράτορος;

Μαλ. 3,14 - Κατεφέρθητε, όταν είπατε· μάταιον είναι να υπακούη και να εργάζεται κανείς στον Θεόν. Τι τάχα ωφελήθημεν με το ότι εφυλάξαμεν τας εντολάς αυτού και επορεύθημεν ικέται ενώπιον Κυρίου του Παντοκράτορος;

Μαλ. 3,15 - καὶ νῦν ἡμεῖς μακαρίζομεν ἀλλοτρίους, καὶ ἀνοικοδομοῦνται πάντες ποιοῦντες ἄνομα καὶ ἀντέστησαν τῷ Θεῷ καὶ ἐσώθησαν.

Μαλ. 3,15 - Ιδού, ότι τώρα ημείς καλοτυχίζομεν τους ξένους λαούς. Βλέπομεν ότι όλοι όσοι διαπράττουν την ανομίαν και ανθίστανται στο θέλημα το Θεού, προοδεύουν, ανοικοδομούν πόλεις και γενικώς έχουν σωθή.

Μαλ. 3,16 - ταῦτα κατελάλησαν οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· καὶ προσέσχε Κύριος καὶ εἰσήκουσε καὶ ἔγραψε βιβλίον μνημοσύνου ἐνώπιον αὐτοῦ τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον καὶ εὐλαβουμένοις τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Μαλ. 3,16 - Αυτά κατηγόρησαν τον Θεόν και αυτοί ακόμη, που φοβούνται τον Κυριον, έκαστος προς τον πλησίον αυτού. Ο Κυριος επρόσεξε και ήκουσεν αυτά, που είπαν. Τα έγραψε τα λόγια και τα έργα των φοβουμένων αυτόν εις βιβλίον αναμνηστικόν ενώπιόν του.

Μαλ. 3,17 - καὶ ἔσονταί μοι, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, εἰς ἡμέραν, ἣν ἐγὼ ποιῶ εἰς περιποίησιν, καὶ αἱρετιῶ αὐτοὺς ὃν τρόπον αἱρετίζει ἄνθρωπος τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν δουλεύοντα αὐτῷ.

Μαλ. 3,17 - Οι ευσεβείς όμως αυτοί, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ, θα είναι ιδικοί μου κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν εγώ θα τους προστατεύσω και περιποιηθώ. Θα τους ξεχωρίσω από τους άλλους και θα τους περιβάλω με αγάπην, όπως ενας πατήρ αγαπά τον υιόν του, ο οποίος τον υπηρετεί πιστώς και προθύμως.

Μαλ. 3,18 - καὶ ἐπιστραφήσεσθε καὶ ὄψεσθε ἀναμέσον δικαίου καὶ ἀναμέσον ἀνόμου καὶ ἀναμέσον τοῦ δουλεύοντος Θεῷ καὶ τοῦ μὴ δουλεύοντος.

Μαλ. 3,18 - Τοτε όλοι, ασεβείς και ευσεβείς θα στραφήτε και θα ιδήτε την διαφοράν μεταξύ δικαίου και αδίκου, μεταξύ του ανθρώπου ο οποίος υπακούει και υπηρετεί τον Θεόν, και εκείνου ο οποίος ασεβεί και αρνείται να τον υπηρετήση.

ΜΑΛΑΧΙΑΣ 4 (Μασ. 3,19-20)

Μαλ. 4,1 - Διότι ἰδοὺ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται καιομένη ὡς κλίβανος καὶ φλέξει αὐτούς, καὶ ἔσονται πάντες οἱ ἀλλογενεῖς καὶ πάντες οἱ ποιοῦντες ἄνομα καλάμη, καὶ ἀνάψει αὐτοὺς ἡ ἡμέρα ἡ ἐρχομένη, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ οὐ μὴ ὑπολειφθῇ ἐξ αὐτῶν ῥίζα οὐδὲ κλῆμα.

Μαλ. 4,1 - Διότι ιδού, η τρομερά ημέρα του Κυρίου έρχεται ωσάν καιόμενος κλίβανος και θα τους κατακαύση. Ολοι οι αλλοεθνείς και όλοι όσοι εργάζονται την ανομίαν θα είναι ωσάν την καλαμιά, και η ημέρα του Κυρίου η τρομερά, που έρχεται, θα κατακαύση αυτούς, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ. Τιποτε δεν θα απομείνη από αυτούς, ούτε ρίζα ούτε κλάδος.

Μαλ. 4,2 - καὶ ἀνατελεῖ ὑμῖν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά μου ἥλιος δικαιοσύνης καὶ ἴασις ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ, καὶ ἐξελεύσεσθε καὶ σκιρτήσετε ὡς μοσχάρια ἐκ δεσμῶν ἀνειμένα.

Μαλ. 4,2 - Δια σας όμως, οι οποίοι ευλαβείσθε το Ονομά μου, θα ανατείλη ο ήλιος της δικαιοσύνης και εις τας ακτίνας αυτού, που απλώνονται ωσάν πτέρυγες, θα υπαρχη θεραπεία και θα εξέλθετε χαρούμενοι και θα σκιρτήσετε ωσάν τα μοσχάρια, τα οποία αφέθησαν ελεύθερα από τους δεσμούς των.

Μαλ. 4,3 - καὶ καταπατήσετε ἀνόμους, διότι ἔσονται σποδὸς ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐγὼ ποιῶ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Μαλ. 4,3 - Και θα καταπατήσετε τους ανόμους, οι οποίοι και θα γίνουν ωσάν στάκτη κάτω από το πόδια σας κατά την ημέραν, κατά την οποίαν εγώ θα πραγματοποιήσω αυτά, λέγει ο Κυριος ο Παντοκράτωρ.

Μαλ. 4,4 - καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ,

Μαλ. 4,4 - Ιδού, εγώ θα στείλω προς σας 'Ηλιαν τον Θεσβίτην, πριν έλθη η ημέρα εκείνη του Κυρίου, η μεγάλη και επιφανής.

Μαλ. 4,5 - ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱὸν καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην.

Μαλ. 4,5 - Αυτός θα αποκαταστήση δεσμούς αγάπης, την καρδίαν του πατρός προς τον υιόν και την καρδίαν του ανθρώπου προς τον πλησίον αυτού, ίνα μη έλθω εγώ και κτυπήσω εκ θεμελίων την γην.

Μαλ. 4,6 - μνήσθητι νόμου Μωσῆ τοῦ δούλου μου, καθότι ἐνετειλάμην αὐτῷ ἐν Χωρὴβ πρὸς πάντα τὸν Ἰσραὴλ προστάγματα καὶ δικαιώματα.

Μαλ. 4,6 - Εχε πάντοτε στον νουν και την καρδίαν σου τον Νομον του δούλου μου Μωϋσέως, όλας εκείνας τας εντολάς που του έδωσα στο Χωρήβ δι' όλον τον Ισραηλιτικόν λαόν, προστάγματα και δικαιώματα.

ΗΣΑΪΑΣ

ΗΣΑΪΑΣ 1

Ησ. 1,1 - Ὅρασις, ἣν εἶδεν Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμώς, ἣν εἶδε κατὰ τῆς Ἰουδαίας καὶ κατὰ Ἱερουσαλὴμ ἐν βασιλείᾳ Ὀζίου καὶ Ἰωάθαμ καὶ Ἄχαζ καὶ Ἐζεκίου, οἵ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας.
Ησ. 1,1 - Αποκαλυπτικά οράματα, τα οποία εκ μέρους του Θεού είδε και ήκουσεν ο Ησαΐας, ο υιός του Αμώς, εναντίον της Ιουδαίας και ειδικώτερον εναντίον της Ιερουσαλήμ κατά το διάστημα της βασιλείας του Οζίου, του Ιωάθαμ, του Αχαζ και του Εζεκίου, οι οποίοι εβασίλευσαν στο βασίλειον της Ιουδαίας.
Ησ. 1,2 - Ἄκουε οὐρανὲ καὶ ἐνωτίζου γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν· υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν.
Ησ. 1,2 - Ακου συ, ουρανέ, και βάλε εις τα αυτιά σου συ, η γη, διότι ο Κυριος ελάλησε και είπεν· υιούς εγέννησα και εδόξασα, εκείνοι όμως με ηρνήθησαν.
Ησ. 1,3 - ἔγνω βοῦς τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ· Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω καὶ ὁ λαός με οὐ συνῆκεν.
Ησ. 1,3 - Το βόϊδι γνωρίζει τον ιδιοκτήτην του και ο όνος γνωρίζει την φάτνην, ιδιοκτησίαν του κυρίου του· ο ισραηλιτικός όμως λαός δεν με αναγνωρίζει ως κύριόν του, δεν έχει ούτε στοιχειώδη κατανόησιν δι'εμέ.
Ησ. 1,4 - οὐαὶ ἔθνος ἁμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἁμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υἱοὶ ἄνομοι· ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον καὶ παρωργίσατε τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ.
Ησ. 1,4 - Αλλά αλλοίμονον εις σε, έθνος αμαρτωλόν, λαε, που είσαι γεμάτος αμαρτίας, απόγονοι πονηρών προγόνων, υιοί παράνομοι. Εγκατελείψατε τον Κυριον και έτσι παρωργίσατε τον άγιον Θεόν εναντίον σας.
Ησ. 1,5 - τί ἔτι πληγῆτε προστιθέντες ἀνομίαν; πᾶσα κεφαλὴ εἰς πόνον καὶ πᾶσα καρδία εἰς λύπην.
Ησ. 1,5 - Διατί εξακολουθείτε να πληγώνεσθε-αν και δεν έμεινε πλέον υγιές μέλος επάνω σας-προσθέτοντες αμαρτίας εις τας αμαρτίας; Ολόκληρος η κεφαλή σας εξ αιτίας των αμαρτιών σας έχει κατακυριευθή από τον πόνον και πάσα καρδία έχει πλημμυρίσει από την οδύνην και την λύπην.
Ησ. 1,6 - ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὁλοκληρία, οὔτε τραῦμα οὔτε μώλωψ οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα· οὐκ ἔστιν μάλαγμα ἐπιθῆναι οὔτε ἔλαιον οὔτε καταδέσμους.
Ησ. 1,6 - Από τα πόδια έως το κεφάλι σας δεν απέμεινεν άρτιον και υγιές μέρος. Δεν υπάρχει απώς ένα τραύμα εδώ, ένας μώλωψ εκεί, μία μολυσμένη

πληγή άλλού· όλον το σώμα σας είναι μία πληγή και έτσι δεν είναι δυνατόν, να τεθή ένα κατάπλασμα επάνω εις τας πληγάς, ούτε λάδι, ούτε επίδεσμοι.

Ησ. 1,7 - ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρίκαυστοι· τὴν χώραν ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν ἀλλότριοι κατεσθίουσι αὐτήν, καὶ ἠρήμωται κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων.

Ησ. 1,7 - Εξ αιτίας των αμαρτιών σας η χώρα σας έμεινεν έρημος από κατοίκους, αι πόλεις έχουν παραδοθή στο πυρ, τους καρπούς της χώρας σας κατατρώγουν οι ξένοι εμπρός εις τα μάτια σας, και έτσι η χώρα σας έχει ερημωθή από τους κατοίκους και τα αγαθά της· έχει καταστραφή από ξένους λαούς.

Ησ. 1,8 - ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιὼν ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ, ὡς πόλις πολιορκουμένη·

Ησ. 1,8 - Η δε πόλις Σιών, την οποίαν ως κόρην μου αγαπούσα, θα εγκαταλειφθή, όπως εγκαταλείπεται η πρόχειρος θερινή καλύβη μετά τον τρυγητόν της αμπέλου, και όπως εγκαταλείπεται το πρόχειρον οπωροφυλάκιον εις αγρόν αγγουριών· όπως εγκαταλείπεται από τους κατοίκους της μία πολιορκημένη πόλις.

Ησ. 1,9 - καὶ εἰ μὴ Κύριος σαβαὼθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν καὶ ὡς Γόμοῤῥα ἂν ὡμοιώθημεν. -

Ησ. 1,9 - Εάν δε ο Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ δεν άφηνε μεταξύ μας μίαν κάποιαν εκλεκτήν μερίδα ιδικών του ανθρώπων, θα εγινόμεθα ωσάν τα Σοδομα και θα ωμοιάζαμεν ωσάν τα Γομορρα δια τας αμαρτίας και την διαφθοράν μας.

Ησ. 1,10 - Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, ἄρχοντες Σοδόμων· προσέχετε νόμον Θεοῦ λαὸς Γομόῤῥας.

Ησ. 1,10 - Ακούσατε, λοιπόν, τα λόγια του Κυρίου σεις, οι άρχοντες, οι οποίοι δια τας ιδικάς σας αμαρτίας και τας αμαρτίας του λαού σας αξίζει να ονομάζεσθε άρχοντες Σοδόμων. Δώστε προσοχήν στον νόμον του Θεού σεις, ο λαός, που ομοιάζετε με τον λαόν της Γομόρρας.

Ησ. 1,11 - τί μοι πλῆθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος· πλήρης εἰμὶ ὁλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ στέαρ ἀρνῶν καὶ αἷμα ταύρων καὶ τράγων οὐ βούλομαι,

Ησ. 1,11 - Ο Κυριος λέγει· "τι να το κάμω εγώ το πλήθος των θυσιών σας; Είμαι γεμάτος και εχόρτασα από θυσίας ολοκαυτωμάτων κριών, που μου προσφέρετε. Δεν θέλω πλέον ούτε το λίπος των αμνών ούτε το αίμα των ταύρων και των τράγων.

Ησ. 1,12 - οὐδὲ ἂν ἔρχησθε ὀφθῆναι μοι. τίς γὰρ ἐξεζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν; πατεῖν τὴν αὐλήν μου

Ησ. 1,12 - Ούτε θέλω να έρχεσθε κατά τας τρεις μεγάλας εορτάς και να παρουσιάζεσθε ενώπιόν μου στον ναόν με τας προσφοράς και τας θυσίας

σας. Ποιός εζήτησεν αυτά από τα χέρια σας; Δεν θα σας επιτρέψω, λοιπόν, να πατήσετε την αυλήν του ναού μου.

Ησ. 1,13 - οὐ προσθήσεσθαι· ἐὰν φέρητε σεμίδαλιν, μάταιον· θυμίαμα, βδέλυγμά μοί ἐστι· τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰ σάββατα καὶ ἡμέραν μεγάλην οὐκ ἀνέχομαι· νηστείαν καὶ ἀργίαν

Ησ. 1,13 - Εάν μου προσφέρετε, δια τον τύπον μόνον, θυσίαν σημιγδαλιού, είναι ματαία και άχρηστος δια σας αυτή η προσφορά. Και αυτό ακόμη το ευώδες θυμίαμα είναι σιχαμερόν εις εμέ, όταν δεν συνοδεύεται από καθαρότητα καρδίας. Δεν θα ανεχθώ πλέον την εορτήν της πρώτης εκάστου μηνός, ουδέ καν και την ημέραν του Σαββάτου, ούτε την μεγάλην και επισημον εορτήν του Εξιλασμού. Τας νηστείας σας και τας αργίας των εορτών σας

Ησ. 1,14 - καὶ τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἑορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχή μου· ἐγενήθητέ μοι εἰς πλησμονήν, οὐκέτι ἀνήσω τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν.

Ησ. 1,14 - και τας εορτάς εκάστης πρώτης του μηνός και τας άλλας εορτάς σας αποστρέφεται η ψυχή μου. Σας εχόρτασα, μου εκαθίσατε στο στομάχι, δεν θα ανεχθώ πλέον τας αμαρτίας σας.

Ησ. 1,15 - ὅταν ἐκτείνητε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρός με, ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ᾿ ὑμῶν, καὶ ἐὰν πληθύνητε τὴν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν αἵματος πλήρεις.

Ησ. 1,15 - Οταν υψώνετε ικετευτικάς τας χείρας σας προς εμέ και ζητήτε την βοήθειάν μου, εγώ θα γυρίζω αλλού τα μάτια μου από σας με αποστροφήν. Και εάν πολλαπλασιάσετε και παρατείνετε τας δεήσεις σας, δεν θα σας ακούσω, διότι τα χέρια σας είναι γεμάτα από αίματα αθώων.

Ησ. 1,16 - λούσασθε καὶ καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν,

Ησ. 1,16 - Λουσθήτε, λοιπόν, στο λουτρόν της μετανοίας, γίνετε εσωτερικώς καθαροί, αφαιρέσατε τας πονηρίας και τα αμαρτωλά πάθη από τας ψυχάς σας, ώστε να είσθε καθαροί ενώπιόν μου. Παψετε πλέον τας πονηρίας σας.

Ησ. 1,17 - μάθετε καλὸν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ῥύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε ὀρφανῷ καὶ δικαιώσατε χήραν·

Ησ. 1,17 - Μαθετε και συνηθίσατε να κάμετε το καλόν, επιδιώξατε με όλην σας την καρδίαν το δίκαιον, σώσατε από τα χέρια του άδίκου αυτόν, ο οποίος αδικείται, αποδώσατε το δίκαιον στο ορφανόν, δώσατε δικαιοσύνην εις την αδικουμένην χήραν.

Ησ. 1,18 - καὶ δεῦτε διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος· καὶ ἐὰν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ, ἐὰν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ.

Ησ. 1,18 - Και με αυτήν την μετάνοιαν και τας καλάς αποφάσεις σας, ελάτε να συζητήσωμεν, λέγει ο Κυριος. Και εάν αι ψυχαί σας εξ αιτίας των αμαρτιών σας είναι ερυθραί, εγώ θα τας καταστήσω λευκάς ωσάν το χιόνι. Εάν δε είναι ακόμη περισσότερον κατακόκκιναι, εγώ θα τας κάμω λευκάς ωσάν το μαλλί των προβάτων.

Ησ. 1,19 - καὶ ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε·

Ησ. 1,19 - Εάν δε θελήσετε και με ακούσετε και συμμορφωθήτε προς τας εντολάς μου, θα φάγετε πλούσια τα αγαθά της γης.

Ησ. 1,20 - ἐὰν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Ησ. 1,20 - Εάν όμως δεν θελήσετε και δεν με υπακούσετε και απομακρυνθήτε από εμέ, η μάχαιρα των εχθρών σας θα σας καταφάγη”. Το στόμα του Κυρίου είναι εκείνο, το οποίον διεκήρυξεν αυτά και θα γίνουν όπως τα είπε.

Ησ. 1,21 - Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως, ἐν ᾗ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη ἐν αὐτῇ, νῦν δὲ φονευταί.

Ησ. 1,21 - Πως κατήντησε πόρνη η άλλοτε πιστή στον Θεόν πόλις Σιών! Πως η Σιών, η οποία ήτο πλήρης δικαίας κρίσεως, πόλις εις την οποίαν ανεπαύετο και επικρατούσε η δικαιοσύνη, τώρα δε έχουν εγκατασταθή εις αυτήν και παραμένουν φονηάδες!

Ησ. 1,22 - τὸ ἀργύριον ὑμῶν ἀδόκιμον· οἱ κάπηλοί σου μίσγουσι τὸν οἶνον ὕδατι·

Ησ. 1,22 - Τα αργυρά νομίσματά σας είναι κίβδηλα. Οι κάπηλοί σου ανακατεύουν και νοθεύουν τον οίνον με το νερό.

Ησ. 1,23 - οἱ ἄρχοντές σου ἀπειθοῦσι, κοινωνοὶ κλεπτῶν ἀγαπῶντες δῶρα, διώκοντες ἀνταπόδομα, ὀρφανοῖς οὐ κρίνοντες καὶ κρίσιν χηρῶν οὐ προσέχοντες.

Ησ. 1,23 - Οι άρχοντές σου είναι απειθείς απέναντι του Θεού, είναι συμμέτοχοι στους κλέπτας, αγαπούν τα δώρα της αμαρτίας, επιδιώκουν και δέχονται δωροδοκίας, δια να κρίνουν μεροληπτικώς. Δεν κρίνουν με δικαιοσύνην και δεν αποδίδουν το δίκαιον εις τα ορφανά. Ούτε ενδιαφέρονται δια την απόδοσιν του δικαίου εις τας χήρας.

Ησ. 1,24 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ δεσπότης σαβαώθ, ὁ δυνάστης τοῦ Ἰσραήλ· οὐαὶ τοῖς ἰσχύουσιν ἐν Ἱερουσαλήμ· οὐ παύσεται γάρ μου ὁ θυμὸς ἐν τοῖς ὑπεναντίοις, καὶ κρίσιν ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ποιήσω.

Ησ. 1,24 - Δια τούτο αυτό λέγει Κυριος, ο παντοκράτωρ, ο Σαβαώθ, ο κυρίαρχος και αυθέντης του ισραηλιτικού λαού· “αλλοίμονον εις σας τους άρχοντας της Ιερουσαλήμ! Δεν θα καταπαύση ο θυμός μου εναντίον των αντιπάλων μου! Θα κάμω κρίσιν και θα επιβάλω δικαίας κυρώσεις εναντίον των εχθρών μου.

Ησ. 1,25 - καὶ ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σὲ καὶ πυρώσω σε εἰς καθαρόν, τοὺς δὲ ἀπειθοῦντας ἀπολέσω καὶ ἀφελῶ πάντας ἀνόμους ἀπὸ σοῦ καὶ πάντας ὑπηφάνους ταπεινώσω.

Ησ. 1,25 - Θα απλώσω επάνω σου, ω Ιερουσαλήμ, βαρείαν την χείρα μου· θα σε περάσω από το πυρ των θλίψεων και των οδυνών, δια να καθαρισθής, όπως ο άργυρος καθαρίζεται δια του πυρός. Ετσι δε θα εξολοθρεύσω εκείνους οι οποίοι με παρακούουν. Θα εξαφανίσω από ανάμεσά σου αυτούς, που παραβαίνουν τον Νομον μου, και θα ταπεινώσω τους αλαζόνας και υπερηφάνους.

Ησ. 1,26 - καὶ ἐπιστήσω τοὺς κριτάς σου ὡς τὸ πρότερον καὶ τοὺς συμβούλους σου ὡς τὸ ἀπ᾿ ἀρχῆς· καὶ μετὰ ταῦτα κληθήσῃ πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστὴ Σιών.

Ησ. 1,26 - Επειτα θα επαναφέρω και θα αποκαταστήσω τους δικαστάς σου, όπως ήσαν προηγουμένως επί της εποχής του Δαυΐδ, και τους συμβούλους σου ευθείς και δικαίους,όπως ήσαν εξ αρχής. Και έτσι συ θα ονομασθής πόλις δικαιοσύνης, η Σιών η πρωτεύουσα του ισραηλιτικού λαού, η πιστή στον Θεόν!”

Ησ. 1,27 - μετὰ γὰρ κρίματος σωθήσεται ἡ αἰχμαλωσία αὐτῆς καὶ μετὰ ἐλεημοσύνης.

Ησ. 1,27 - Διότι έπειτα από την κάθαρσιν και την διόρθωσιν, που θα επέλθη κατόπιν και της δικαίας τιμωρίας, θα σωθούν οι ευρισκόμενοι εις την αιχμαλωσίαν και θα επιστρέψουν εις την γην των πατέρων των χάρις ςις το έλεος του Κυρίου.

Ησ. 1,28 - καὶ συντριβήσονται οἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἅμα, καὶ οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν Κύριον συντελεσθήσονται.

Ησ. 1,28 - Τοτε θα συντριβούν οι παραβαίνοντες τον Νομον και όλοι μαζή οι αμαρτωλοί, και θα εξολοθρευθούν εξ ολοκλήρου όλοι εκείνοι, οι οποίοι εγκαταλείπουν τον Κυριον.

Ησ. 1,29 - διότι αἰσχυνθήσονται ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν, ἃ αὐτοὶ ἠβούλοντο, καὶ ἐπαισχυνθήσονται ἐπὶ τοῖς κήποις αὐτῶν, ἃ ἐπεθύμησαν.

Ησ. 1,29 - Ετσι θα κατεντροπιασθούν και θα εξευτελισθούν, διότι επίστευσαν εις τα είδωλα, τα οποία αυτοί ηθέλησαν αντί του αληθινού Θεού. Θα κατεντροπιασθούν δια τα ειδωλολατρικά άλση της αμαρτίας, εις τα οποία ηυχαριστείτο και επιθυμούσε η ψυχή των.

Ησ. 1,30 - ἔσονται γὰρ ὡς τερέβινθος ἀποβεβληκυῖα τὰ φύλλα καὶ ὡς παράδεισος ὕδωρ μὴ ἔχων·

Ησ. 1,30 - Θα γίνουν ωσάν το δένδρον τερέβινθος, του οποίου έπεσαν τα φύλλα και ωσάν κήπος, ο οποίος δεν έχει πλέον νερό.

Ησ. 1,31 - καὶ ἔσται ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ὡς καλάμη στιππύου καὶ αἱ ἐργασίαι αὐτῶν ὡς σπινθῆρες πυρός, καὶ κατακαυθήσονται οἱ ἄνομοι καὶ οἱ

ἁμαρτωλοὶ ἅμα, καὶ οὐκ ἔσται ὁ σβέσων.

Ησ. 1,31 - Ολη δε η δύναμίς των θα είναι άχρηστος πλέον και ασήμαντος, σαν καλαμιά κοπανισμένου λιναριού, τα δε αμαρτωλά των έργα σαν σπίθες φωτιάς επάνω εις αυτήν. Και έτσι θα κατακαούν οι άνομοι και οι αμαρτωλοί όλοι μαζή και δεν θα υπάρχη κανείς να σβήση την πυρκαϊάν και να τους σώση.

ΗΣΑΪΑΣ 2

Ησ. 2,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος παρὰ Κυρίου πρὸς Ἡσαΐαν υἱὸν Ἀμὼς περὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ περὶ Ἱερουσαλήμ.

Ησ. 2,1 - Ο Αποκαλυπτικός λόγος εκ μέρους Κυρίου του Θεού προς τον Ησαΐαν, τον υιόν του Αμώς, δια την Ιουδαίαν και την πόλιν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 2,2 - Ὅτι ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ᾿ ἄκρων τῶν ὀρέων καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἥξουσιν ἐπ᾿ αὐτὸ πάντα τὰ ἔθνη,

Ησ. 2,2 - Ο Κυριος ωμίλησε και είπεν· ότι εις τας τελευταίας ημέρας το άγιον όρος της Σιών, το οποίον είναι όρος Κυρίου, θα γίνη εμφανές εις όλον τον κόσμον. Και ο ναός του Θεού, ο κτισμένος επάνω εις την Σιών, θα γίνη ορατός από όλα τα σημεία και από πολύ μακράν, ως εάν είναι κτισμένος επάνω εις τας κορυφάς των ορέων. Θα υψωθή επάνω από όλα τα βουνά και θα προστρέξουν στο όρος τούτο του Κυρίου όλα τα έθνη.

Ησ. 2,3 - καὶ πορεύσονται ἔθνη πολλὰ καὶ ἐροῦσι· δεῦτε καὶ ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ· ἐκ γὰρ Σιὼν ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ.

Ησ. 2,3 - Πολλά έθνη θα προστρέξουν εκεί και θα λέγουν το ένα στο άλλο. “εμπρός, ας αναβώμεν στο όρος του Κυρίου, στον ναόν του Θεού του Ιακώβ. Εκεί ο Θεός θα αναγγείλη και θα καταστήση γνωστήν εις ημάς την οδόν αυτού, εις την οποίαν πρέπει να πορευθώμεν. Διότι από το όρος Σιών θα εξέλθη ο νέος Νομος και από την Ιερουσαλήμ θα κηρυχθή ο λόγος του Κυρίου.

Ησ. 2,4 - καὶ κρινεῖ ἀναμέσον τῶν ἐθνῶν καὶ ἐλέγξει λαὸν πολύν, καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα καὶ τὰς ζιβύνας αὐτῶν εἰς δρέπανα, καὶ οὐ λήψεται ἔθνος ἐπ᾿ ἔθνος μάχαιραν, καὶ οὐ μὴ μάθωσιν ἔτι πολεμεῖν. -

Ησ. 2,4 - Θα κάμη κρίσιν ο Θεός μεταξύ όλων των εθνών και ως ανώτατος νομοθέτης και κριτής θα ελέξη πολύν λαόν. Και έτσι οι τότε εχθροί και πολέμιοι μεταξύ των θα μετατρέψουν τα μαχαίρια των εις αλέτρια και τα δόρατά των εις δρεπάνια και δεν θα σηκώση πλέον έθνος εναντίον άλλου

έθνους μαχαίρας, δια να πολεμήση κατ' αυτού και δεν θα μανθάνουν πλέον οι άνθρωποι την τέχνην να πολεμούν ο ένας εναντίον του άλλου”.

Ησ. 2,5 - Καὶ νῦν, ὁ οἶκος Ἰακώβ, δεῦτε πορευθῶμεν τῷ φωτὶ Κυρίου.

Ησ. 2,5 - Και τώρα, λοιπόν, ισραηλιτικέ λαέ, σεις οι απόγονοι του Ιακώβ, α βαδίσωμεν ημείς πρώτοι στο φως του Κυρίου, που θα ανατείλη από την Ιερουσαλήμ.

Ησ. 2,6 - ἀνῆκε γὰρ τὸν λαὸν αὐτοῦ τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐνεπλήσθη ὡς τὸ ἀπ᾿ ἀρχῆς ἡ χώρα αὐτῶν κληδονισμῶν, ὡς ἡ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ τέκνα πολλὰ ἀλλόφυλα ἐγενήθη αὐτοῖς.

Ησ. 2,6 - Ο Θεός εγκατέλειψε, βέβαια, τον ισραηλιτικόν λαόν του, τους απογόνους του Ιακώβ, διότι έγέμισεν η χώρα από μαντείας, όπως ήτο πριν καταληφθή από τους Ισραηλίτας. Εγινεν, όπως είναι η χώρα των Φιλισταίων. Οι Ισραηλίται από την επιμιξίαν των με τους Φιλισταίους απέκτησαν πολλά τέκνα.

Ησ. 2,7 - ἐνεπλήσθη γὰρ ἡ χώρα αὐτῶν ἀργυρίου καὶ χρυσίου, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν θησαυρῶν αὐτῶν· καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ ἵππων, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν ἁρμάτων αὐτῶν·

Ησ. 2,7 - Εγέμισεν η χώρα από παράνομα κέρδη αργυρίουκαί χρυσίου· αναρίθμητοι ήσαν οι παράνομοι θησαυροί των. Εγέμισεν η χώρα από ίππους· αναρίθμητα ήσαν τα άρματά των.

Ησ. 2,8 - καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ βδελυγμάτων τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν, οἷς ἐποίησαν οἱ δάκτυλοι αὐτῶν·

Ησ. 2,8 - Η χώρα του Ισραήλ εγέμισεν από βδελυρά είδωλα, έργα των χειρών των, και προσεκύνησαν αυτά τα είδωλα, τα οποία είχαν κατασκευάσει τα δάκτυλά των.

Ησ. 2,9 - καὶ ἔκυψεν ἄνθρωπος, καὶ ἐταπεινώθη ἀνήρ, καὶ οὐ μὴ ἀνήσω αὐτούς.

Ησ. 2,9 - Εσκυψεν "άνθρωπος εμπρός εις τα είδωλα αυτά και εταπεινώθη ο άνδρας ενώπιον αυτών. Δεν θα συγχωρήσω την αμαρτίαν των αυτήν.

Ησ. 2,10 - καὶ νῦν εἰσέλθετε εἰς τὰς πέτρας καὶ κρύπτεσθε εἰς τὴν γῆν ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.

Ησ. 2,10 - Και τώρα σεις , οι παράνομοι και ανυπάκοοι προς τον Θεόν, εισέλθετε εις τα σπήλαια, κυριευμένοι από φόβον ενώπιον του ωργισμένου Κυρίου και της ακαταγωνίστου δυνάμεώς του, όταν θα εγερθή, δια να συντρίψη εν τη παντοδυναμία του την αμαρτωλήν χώραν.

Ησ. 2,11 - οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ὑψηλοί, ὁ δὲ ἄνθρωπος ταπεινός· καὶ ταπεινωθήσεται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρα ἐκείνῃ.

Ησ. 2,11 - Διότι οι οφθαλμοί του Κυρίου είναι υψιλοί και βλέπουν από υψηλά τα πάντα. Ο δε άνθρωπος είναι μηδαμινός· και θα ταπεινωθή η αλαζονεία και η έπαρσις των ανθρώπων. Θα υψωθή δε μόνος ο Κυριος κατά την ημέραν εκείνην της δικαίας κρίσεώς του.

Ησ. 2,12 - ἡμέρα γὰρ Κυρίου σαβαὼθ ἐπὶ πάντα ὑβριστὴν καὶ ὑπερήφανον καὶ ἐπὶ πάντα ὑψηλὸν καὶ μετέωρον, καὶ ταπεινωθήσονται,

Ησ. 2,12 - Διότι η μεγάλη αυτή ημέρα Κυρίου του παντοκράτορος θα έλθη, δια να τιμωρήση κάθε αναιδή και αυθάδη, κάθε τυπερήφανον, κάθε υψηλόφρονα, κάθε επηρμένον. Και όλοι θα ταπεινωθούν κατά την ημέραν εκείνην.

Ησ. 2,13 - καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ Λιβάνου τῶν ὑψηλῶν καὶ μετεώρων καὶ ἐπὶ πᾶν δένδρον βαλάνου Βασὰν

Ησ. 2,13 - Η δικαία αυτή παρά Κυρίου τιμωρία θα εκπάση και θα πλήξη όλα τα κέδρα του Λιβάνου, τα υψηλά και υπερήφανα, και όλα τα δένδρα βελανιδιάς της χώρας Βασάν.

Ησ. 2,14 - καὶ ἐπὶ πᾶν ὑψηλὸν ὄρος καὶ ἐπὶ πάντα βουνὸν ὑψηλὸν

Ησ. 2,14 - Θα πλήξη κάθε υψηλόν όρος και κάθε υψηλόν βουνόν,

Ησ. 2,15 - καὶ ἐπὶ πάντα πύργον ὑψηλὸν καὶ ἐπὶ πᾶν τεῖχος ὑψηλὸν

Ησ. 2,15 - κάθε υψηλόν και ωχυρωμένον πύργον, κάθε ισχυρόν τείχος.

Ησ. 2,16 - καὶ ἐπὶ πᾶν πλοῖον θαλάσσης καὶ ἐπὶ πᾶσαν θέαν πλοίων κάλλους.

Ησ. 2,16 - Θα εκπάση εναντίον των πλοίων, που ευρίσκονται εις την θάλασσαν, και εναντίον όλων των στολισμένων και ωραίων εις θέαν πλοίων.

Ησ. 2,17 - καὶ ταπεινωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πεσεῖται ὕψος ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Ησ. 2,17 - Και τρομαγμένος τότε θα ταπεινωθή κάθε άνθρωπος. Θα πέση η αλαζονεία των άνθρώπων και θα υψωθή και θα δοξασθή ο Κυριος μόνος κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν.

Ησ. 2,18 - καὶ τὰ χειροποίητα πάντα κατακρύψουσιν,

Ησ. 2,18 - Κατατρομαγμένοι οι άνθρωποι θα κρύψουν επιμελώς όλα τα είδωλα, που είχαν κατασκευάσει με τα χέρια των·

Ησ. 2,19 - εἰσενέγκαντες εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν καὶ εἰς τὰς τρώγλας τῆς γῆς ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.

Ησ. 2,19 - θα τα φέρουν μέσα εις τα σπήλαια και είς τας σχισμάς των βράχων και εις τας τρώγλας της γης, όπου και οι ίδιοι θα καταφύγουν ενώπιον του φόβου, που θα τους εμπνέη η παρουσία του Κυρίου, και ενώπιον της δόξης και της παντοδυναμίας του, όταν θα σηκωθή, δια να συντρίψη την αμαρτωλήν χώραν.

Ησ. 2,20 - τῇ γὰρ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ βδελύγματα αὐτοῦ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χρυσᾶ, ἃ ἐποίησαν προσκυνεῖν, τοῖς ματαίοις καὶ

ταῖς νυκτερίσι,

Ησ. 2,20 - Κατά την ημέραν εκείνην ο κάθε άνθρωπος θα πετάξη τα σιχαμερά είδωλά του, τα ασημένια και τα χρυσά, τα οποία κατασκεύασε, δια να τα προσκυνή, θα τα πετάξουν εις τα σκουπίδια και εις τας ρωγμάς, όπου αι φωλεαί των νυκτερίδων,

Ησ. 2,21 - τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὰς τρώγλας τῆς στερεᾶς πέτρας καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.

Ησ. 2,21 - δια να ημπορέσουν έτσι ελεύθεροι, να εισέλθουν εις τας τρώγλας κάποιου ασφαλούς βράχου, εις τας σχισμάς των ορέων, τρέμοντες την φοβεράν παρουσίαν του Κυρίου, την άπειρον αυτού δόξαν και ακατανίκητον δύναμιν, όταν θα εγερθή, δια να συντρίψη την αμαρτωλήν χώραν μας.

ΗΣΑΪΑΣ 3

Ησ. 3,1 - Ἰδοὺ δὴ ὁ δεσπότης Κύριος σαβαὼθ ἀφελεῖ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ ἰσχύοντα καὶ ἰσχύουσαν, ἰσχὺν ἄρτου καὶ ἰσχὺν ὕδατος,

Ησ. 3,1 - Ιδού, λοιπόν, ο δεσπότης, ο Κυριος των δυνάμεων θα επιτρέψη να λείψει από την χώραν της Ιουδαίας και από την πόλιν της Ιερουσαλήμ κάθε δύναμις ανδρός και γυναικός, δύναμις και στήριγμα άρτου και ύδατος και όλων των απαραιτήτων βιοτικών αγαθών.

Ησ. 3,2 - γίγαντα καὶ ἰσχύοντα καὶ ἄνθρωπον πολεμιστὴν καὶ δικαστὴν καὶ προφήτην καὶ στοχαστὴν καὶ πρεσβύτερον

Ησ. 3,2 - Θα αφαίρεση κάθε γίγαντα και γενικώς κάθε ισχυρόν άνδρα, άνδρα εμπειροπόλεμον και δικαστήν και προφήτην και συνετόν και έμπειρον πρεσβύτην.

Ησ. 3,3 - καὶ πεντηκόνταρχον καὶ θαυμαστὸν σύμβουλον καὶ σοφὸν ἀρχιτέκτονα καὶ συνετὸν ἀκροατήν·

Ησ. 3,3 - Θα αφαίρεση κάθε στρατιωτικόν αρχηγόν μέχρι και πεντηκόνταρχον, κάθε αξιόλογον σύμβουλον και σοφόν αρχιτέκτονα και άνθρωπον, ο οποίος μετά συνέσεως θα ακούη την αλήθειαν.

Ησ. 3,4 - καὶ ἐπιστήσω νεανίσκους ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐμπαῖκται κυριεύσουσιν αὐτῶν.

Ησ. 3,4 - Αντί δε αυτών θα επιτρέψη να καταλάβουν την αρχήν και να τεθούν επικεφαλής σας νεαροί άνδρες χωρίς πείραν· απατεώνες δε θα αναδειχθούν κύριοι και δυνάσται του λαού.

Ησ. 3,5 - καὶ συμπεσεῖται ὁ λαός, ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον καὶ ἄνθρωπος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· πρσκόψει τὸ παιδίον πρὸς τὸν

πρεσβύτην, ὁ ἄτιμος πρὸς τὸν ἔντιμον.

Ησ. 3,5 - Τοτε θα λείψη ο αμοιβαίος σεβασμός· ο λαός θα περιέλθη εις κατάστασιν συγχύσεως και αναρχίας. Ο ένας άνθρωπος θα επιπέση εναντίον του άλλου και κάθε άνθρωπος εναντίον του πλησίον του. Με αυθάδειαν θα συγκρουσθή το παιδίον προς τον γέροντα, και ο ανέντιμος προς τον έντιμον και ευϋπόληπτον.

Ησ. 3,6 - ὅτι ἐπιλήψεται ἄνθρωπος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἢ τοῦ οἰκείου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λέγων· ἱμάτιον ἔχεις, ἀρχηγὸς ἡμῶν γενοῦ, καὶ τὸ βρῶμα τὸ ἐμὸν ὑπὸ σὲ ἔστω.

Ησ. 3,6 - Εξ αιτίας της αναρχίας αυτής και δια την έλλειψιν συνετών αρχηγών και βιοτικών αγαθών, θα κρατή από το ένδυμα κάθε άνθρωπος τον πρώτον τυχόντα ομοεθνή του η τον συγγενή του πατρός του, και θα λέγη· ήσύ έχεις ένδυμα, δεν είσαι γυμνός όπως ημείς. Γινε λοιπόν αρχηγός μας και η διατροφή μας ας είναι εις τα χέριά σουί.

Ησ. 3,7 - καὶ ἀποκριθεὶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐρεῖ· οὐκ ἔσομαί σου ἀρχηγός· οὐ γὰρ ἔστιν ἐν τῷ οἴκῳ μου ἄρτος, οὐδὲ ἱμάτιον· οὐκ ἔσομαι ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ τούτου.

Ησ. 3,7 - Εκείνος κατά την φοβεράν αυτήν ημέραν θα απαντήση και θα είπη· ήδέν θα γίνω αρχηγός σας, διότι ούτε εις την ιδικήν μου οικίαν δεν υπάρχει άρτος ούτε άλλο ιμάτιον. Δεν θέλω και δεν ημπορώ να γίνω αρχηγός του λαού αυτούί.

Ησ. 3,8 - ὅτι αἰνεῖται Ἱερουσαλήμ, καὶ ἡ Ἰουδαία συμπέπτωκε, καὶ αἱ γλῶσσαι αὐτῶν μετὰ ἀνομίας, τὰ πρὸς Κύριον ἀπειθοῦντες· διότι νῦν ἐταπεινώθη ἡ δόξα αὐτῶν,

Ησ. 3,8 - Αυτά ασφαλώς θα γίνουν, διότι η Ιερουσαλήμ θα έχη εγκαταλειφθή από τον Κυριον και θα έχη περιπέσει εις καταστροφήν, διότι αι γλώσσαι των κατοίκων της χώρας αυτής ελάλουν παράνομα και οι άνθρωποι εδεικνύοντο απειθείς προς τον θεόν. Και τώρα ήλθεν ο καιρός να ταπεινωθή το ψευδές μεγαλείον αυτών.

Ησ. 3,9 - καὶ ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀντέστη αὐτοῖς· τὴν δὲ ἁμαρτίαν αὐτῶν ὡς Σοδόμων ἀνήγγειλαν καὶ ἐνεφάνισαν. οὐαὶ τῇ ψυχῇ αὐτῶν, διότι βεβούλευνται βουλὴν πονηρὰν καθ᾿ ἑαυτῶν

Ησ. 3,9 - Η αναισχυντία του προσώπου των εγείρεται μάρτυς κατηγορίας ενάντιον αυτών. Διεκήρυξαν και παρουσίασαν αναισχύντως την αμαρτίαν αυτών, όπως άλλοτε οι κάτοικοι των Σοδόμων. Αλλοίμονον εις αυτούς, διότι έχουν σκεφθή και λάβει αποφάσεις πονηράς και κακάς, αι οποίαι εις τελευταίαν ανάλυσιν θα εκσπάσουν εναντίον των.

Ησ. 3,10 - εἰπόντες· δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι· τοίνυν τὰ γεννήματα τῶν ἔργων αὐτῶν φάγονται.

Ησ. 3,10 - Αυτοί είπαν· ήάς δέσωμεν και ας απομονώσωμεν έκλειστον τον ενάρετον, διότι μας είναι δυσμεταχείριστος και εμπόδιον στον δρόμον

μαςί. Δι' αυτάς τας παρανομίας των θα γευθούν τα επίχειρα των κακών έργων των.

Ησ. 3,11 - οὐαὶ τῷ ἀνόμῳ· πονηρὰ κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ συμβήσεται αὐτῷ.

Ησ. 3,11 - Αλλοίμονον στον άνθρωπον της παρανομίας! Ολέθρια πράγματα θα του συμβούν, ανάλογα προς τα πονηρά έργα των χειρών του.

Ησ. 3,12 - λαός μου, οἱ πράκτορες ὑμῶν καλαμῶνται ὑμᾶς, καὶ οἱ ἀπαιτοῦντες κυριεύουσιν ὑμῶν· λαός μου, οἱ μακαρίζοντες ὑμᾶς πλανῶσιν ὑμᾶς καὶ τὸν τρίβον τῶν ποδῶν ὑμῶν ταράσσουσιν.

Ησ. 3,12 - Λαε μου, οι άρχοντές σου ως σκληροί και πιεστικοί εισπράκτορες σας καταληστεύουν, και αυτοί απαιτούν από σας εισφοράς και δώρα. Εχουν καταντήσει κυρίαρχοι και δυνάσται σας. Λαε μου, εκείνοι οι οποίοι κολακευτικώς και δι' ιδιοτελείς λόγους σας μακαρίζουν και σας καλοτυχίζουν, σας παραπλανούν. Αναταράσσουν δε και δημιουργούν σύγχυσιν στον δρόμον της ζωής και συμπεριφοράς σας.

Ησ. 3,13 - ἀλλὰ νῦν καταστήσεται εἰς κρίσιν Κύριος καὶ στήσει εἰς κρίσιν τὸν λαὸν αὐτοῦ·

Ησ. 3,13 - Αλλ' ιδού, ότι τώρα ο Κυριος θα καθήση επί του θρόνου, δια να κρίνη. Θα στήση εις κρίσιν και δίκην τον λαόν του.

Ησ. 3,14 - αὐτὸς Κύριος εἰς κρίσιν ἥξει μετὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ καὶ μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ. ὑμεῖς δὲ τί ἐνεπυρίσατε τὸν ἀμπελῶνά μου καὶ ἡ ἁρπαγὴ τοῦ πτωχοῦ ἐν τοῖς οἴκοις ὑμῶν;

Ησ. 3,14 - Αυτός ο Κυριος θα έλθη, δια να δικάση τους πρεσβυτέρους και τους άρχοντας του λαού του. Και εν τη δικαία οργή του θα είπη προς αυτούς· ήδιατί σεις παρεδώσατε τον αμπελώνα μου, τον λαόν μου, στο πυρ της καταστροφής και αρπαγής; Διατί η αρπαγείσα περιουσία των πτωχών ευρίσκεται υπό την κατοχήν σας εις τα σπίτια σας;

Ησ. 3,15 - τί ὑμεῖς ἀδικεῖτε τὸν λαόν μου καὶ τὸ πρόσωπον τῶν πτωχῶν καταισχύνετε;

Ησ. 3,15 - Διατί σεις αδικείτε τον λαόν μου; Με τας συκοφαντίας δε και διαβολάς σας κατεξευτελίζετε και εντροπιάζετε το πρόσωπον των πτωχών;ι

Ησ. 3,16 - Τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ὑψώθησαν αἱ θυγατέρες Σιών καὶ ἐπορεύθησαν ὑψηλῷ τραχήλῳ καὶ ἐν νεύμασιν ὀφθαλμῶν καὶ τῇ πορείᾳ τῶν ποδῶν ἅμα σύρουσαι τοὺς χιτῶνας καὶ τοῖς ποσὶν ἅμα παίζουσαι,

Ησ. 3,16 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή υπερηφανεύθησαν και αλαζονεύθησαν αι γυναίκες της Ιερουσαλήμ και εβάδισαν με τον τράχηλον των υψηλά, έρριπταν δε αναίσχυντα προκλητικά νεύματα των οφθαλμών των γύρω των, έσερναν τα φορέματά των κατά το βάδισμά των και έπαιζαν συγχρόνως χορευτικώς με τα πόδια των,

Ησ. 3,17 - καὶ ταπεινώσει ὁ Θεὸς ἀρχούσας θυγατέρας Σιών, καὶ Κύριος ἀποκαλύψει τὸ σχῆμα αὐτῶν

Ησ. 3,17 - δια τούτο θα ταπεινώση και θα εξευτελίση ο Κυριος τας αριστοκράτιδας αυτάς γυναίκας της Ιερουσαλήμ και θα αποκαλύψη γυμνήν την απόκρυφον ασχημίαν αυτών.

Ησ. 3,18 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καὶ ἀφελεῖ Κύριος τὴν δόξαν τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν καὶ τοὺς κόσμους αὐτῶν καὶ τὰ ἐμπλόκια καὶ τοὺς κοσύμβους καὶ τοὺς μηνίσκους

Ησ. 3,18 - Κατά την ημέραν εκείνην της κρίσεως, θα αφαιρέση ο Κυριος την μεγαλοπρέπειαν του πλουσίου ιματισμού των, την περίτεχνον δια την πλοκήν της με κοσμήματα κόμην των, τους κροσσούς των ενδυμάτων των και τα κοσμήματα της κεφαλής των,

Ησ. 3,19 - καὶ τὸ κάθεμα καὶ τὸν κόσμον τοῦ προσώπου αὐτῶν

Ησ. 3,19 - τα περιδέραια, τα οποία από του τραχήλου των κατέρχονται στο στήθος των, και όλας τας αρωματικάς και καλλυντικάς βαφάς του προσώπου των.

Ησ. 3,20 - καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ κόσμου τῆς δόξης καὶ τοὺς χλιδῶνας, καὶ τὰ ψέλια καὶ τὸ ἐμπλόκιον καὶ τὰ περιδέξια καὶ τοὺς δακτυλίους καὶ τὰ ἐνώτια

Ησ. 3,20 - Και την συλλογήν των πολυτελών ενδυμάτων και τα κοσμήματα των τραχήλων και τα βραχιόλια και κάθε άλλο κόσμημα και τα κοσμήματα, τα οποία εμπλέκονται εις την κόμην, τα κοσμήματα του δεξιού βραχίονος, τα δακτυλίδια και τα σκουλαρίκια,

Ησ. 3,21 - καὶ τὰ περιπόρφυρα καὶ τὰ μεσοπόρφυρα

Ησ. 3,21 - ενδύματα, τα οποία θα έχουν πορφυράν γιρλάνταν, και τα άλλα, τα οποία θα έχουν συνυφανθή με πορφυράν.

Ησ. 3,22 - καὶ τὰ ἐπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ τὰ διαφανῆ Λακωνικὰ

Ησ. 3,22 - Θα αφαίρεση από αυτάς ο Κυριος τα ενδύματά, που φορούν στο σπίτι των, όπως επίσης και τα εκ Λακωνίας διαφανή πολυτελή υφάσματα.

Ησ. 3,23 - καὶ τὰ βύσσινα καὶ τὰ ὑακίνθινα καὶ τὰ κόκκινα καὶ τὴν βύσσον, σὺν χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ συγκαθυφασμένα καὶ θέριστρα κατάκλιτα.

Ησ. 3,23 - Και τα άλλα πολυτελή ενδύματα τα εκ βύσσου και υακίνθου, τα κατακόκκινα, τας λεπτάς από πολυτελή λινόν ενδυμασίας, που έχουν συνυφανθή με χρυσόν και με πολυτίμους, λίθους υακίνθου, τα θερινά πολυτελή πέπλα, που περιβάλλουν την κεφαλήν και την προφυλάσσουν από τας ηλιακάς ακτίνας.

Ησ. 3,24 - καὶ ἔσται ἀντὶ ὀσμῆς ἡδείας κονιορτός, καὶ ἀντὶ ζώνης σχοινίῳ ζώσῃ καὶ ἀντὶ τοῦ κόσμου τῆς κεφαλῆς τοῦ χρυσίου φαλάκρωμα ἕξεις διὰ τὰ ἔργα σου καὶ ἀντὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ μεσοπορφύρου περιζώσῃ σάκκον.

Ησ. 3,24 - Και τότε αντί της άλλοτε ευχαρίστου ευωδίας των αρωμάτων, θα έχης κονιορτόν επάνω σου. Αντί της πολυτελούς ζώνης θα ζωσθής με σχοινί, αντί των χρυσών στολισμάτων της κεφαλής σου θα απόκτησης φαλάκραν εξ αιτίας των πονηρών έργων σου. Αντί του πολυτελούς χιτώνος του υφασμένου με πορφύραν θα ζωσθής χονδρόν τρίχινον σάκκον.

Ησ. 3,25 - καὶ ὁ υἱός σου ὁ κάλλιστος, ὃν ἀγαπᾷς, μαχαίρᾳ πεσεῖται, καὶ οἱ ἰσχύοντες ὑμῶν μαχαίρᾳ πεσοῦνται. Καὶ ταπεινωθήσονται

Ησ. 3,25 - Τα δε καλύτερά σου παιδία, ω Σιών, τα οποία ιδιαιτέρως αγαπάς, θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας. Ολοι οι δυνατοί άνδρες σου θα σφαγούν δια μαχαίρας. Οι πάντες και τα πάντα θα ταπεινωθούν.

Ησ. 3,26 - καὶ πενθήσουσιν αἱ θῆκαι τοῦ κόσμου ὑμῶν, καὶ καταλειφθήσῃ μόνη καὶ εἰς τὴν γῆν ἐδαφισθήσῃ.

Ησ. 3,26 - Αδειαναί πλέον αι θήκαι των ποικίλων κοσμημάτων θα παρέχουν θέαμα θλιβερόν και πένθιμον. Θα εγκαταλειφθής μόνη, έρημος και κατερειπωμένη, με κρημνισμένα τα σπίτια σου εις την γην.

ΗΣΑΪΑΣ 4

Ησ. 4,1 - Καὶ ἐπιλήψονται ἑπτὰ γυναῖκες ἀνθρώπου ἑνὸς λέγουσαι· τὸν ἄρτον ἡμῶν φαγόμεθα καὶ τὰ ἱμάτια ἡμῶν περιβαλούμεθα πλὴν τὸ ὄνομα τὸ σὸν κεκλήσθω ἐφ᾿ ἡμᾶς, ἄφελε τὸν ὀνειδισμὸν ἡμῶν. -

Ησ. 4,1 - Τοση, εξ αιτίας των σφαγών, θα είναι η έλλειψις ανδρών, ώστε πολλαί μαζή γυναίκες θα πιάσουν ένα άνδρα και θα λέγουν προς αυτόν· ήδέν θα σε επιβαρύνωμεν με την διατροφήν μας, θα τρώγωμεν το ιδικόν μας ψωμί, θα ενδυώμεθα με τα ιδικά μας ενδύματα, αλλά μόνον δώσε μας το όνομά σου, ως συζύγου μας, και αφαίρεσε από ημάς την εντροπήν της ατεκνίας μαςί.

Ησ. 4,2 - Τῇ δὲ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπιλάμψει ὁ Θεὸς ἐν βουλῇ μετὰ δόξης ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ ὑψῶσαι καὶ δοξάσαι τὸ καταλειφθὲν τοῦ Ἰσραήλ·

Ησ. 4,2 - Μετά τας συμφοράς όμως αυτάς και κατά την εποχήν εκείνην του Μεσσίου θα λάμψη από τον ουρανόν επάνω εις την γην ο θεός με σοφίαν και δόξαν, δια να υψώση και δοξάση τους απομείναντας πιστούς εις αυτόν Ισραηλιτας.

Ησ. 4,3 - καὶ ἔσται τὸ ὑπολειφθὲν ἐν Σιών, καὶ τὸ καταλειφθὲν ἐν Ἱερουσαλὴμ ἅγιοι κληθήσονται, πάντες οἱ γραφέντες εἰς ζωὴν ἐν Ἱερουσαλήμ·

Ησ. 4,3 - Και τότε οι απομείναντες στο όρος Σιών και οι απολειφθέντες εις την Ιερουσαλήμ Ιουδαίοι θα ονομασθούν άγιοι, όλοι όσοι έχουν γραφή στο βιβλίον της ζωής εν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 4,4 - ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ῥύπον τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων Σιὼν καὶ τὸ αἷμα ἐκκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν ἐν πνεύματι κρίσεως καὶ πνεύματι καύσεως.

Ησ. 4,4 - Διότι τότε θα ξεπλύνη εντελώς ο Κυριος τον ηθικόν ρύπον από τους υιούς και τας θυγατέρας της Ιερουσαλήμ και θα καθαρίση το αθώον αίμα, που εχύθη μεταξύ αυτών με καταδικαστικήν κρίσιν, με φλόγα πυρκαϊάς.

Ησ. 4,5 - καὶ ἥξει, καὶ ἔσται πᾶς τόπος τοὺς ὄρους Σιὼν καὶ πάντα τὰ περικύκλῳ αὐτῆς σκιάσει νεφέλη ἡμέρας καὶ ὡς καπνοῦ καὶ ὡς φωτὸς πυρὸς καιομένου νυκτός, καὶ πάσῃ τῇ δόξῃ σκεπασθήσεται·

Ησ. 4,5 - Θα έλθη ο Κυριος, και τότε ολόκληρος ο τόπος του όρους της Σιών και όλα τα γύρω από την πόλιν Ιερουσαλήμ, θα σκιάζωνται από δροσεράν νεφέλην κατά το διάστημα της ημέρας, κατά δε την νύκτα θα φωτίζωνται ωσάν από φως πυρκαϊάς, που θα αντιφεγγίζεται από τον αναβαίνοντα καπνόν. Ολος αυτός ο τόπος θα σκεπασθή από την μεγαλειώδη δόξαν του Κυρίου.

Ησ. 4,6 - καὶ ἔσται εἰς σκιὰν ἀπὸ καύματος καὶ ἐν σκέπῃ καὶ ἐν ἀποκρύφῳ ἀπὸ σκληρότητος καὶ ὑετοῦ.

Ησ. 4,6 - Ολοι και όλα, όσα υπάρχουν υπό την δροσεράν σκιαν της νεφέλης, θα προστατεύονται από το καύμα του ηλίου, θα σκεπάζωνται από τας ραγδαίας καταστρεπτικάς βροχάς, θα ευρίσκωνται εις ασφάλειαν και θα ζουν με άνεσιν.

ΗΣΑΪΑΣ 5

Ησ. 5,1 - Ἄσω δὴ τῷ ἠγαπημένῳ ᾆσμα τοῦ ἀγαπητοῦ μου τῷ ἀμπελῶνί μου. ἀμπελὼν ἐγενήθη τῷ ἠγαπημένῳ ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι.

Ησ. 5,1 - Θα ψάλω, λοιπόν, εγώ στον αγαπημενόν μου αμπελώνα, τον ισραηλιτικον λαόν, άσμα του αγαπητού μου Κυρίου. Ο ηγαπημένος Κυριος απέκτησεν άμπελον εις κάποιον λόφον, εις τόπον παχύν και εύφορον.

Ησ. 5,2 - καὶ φραγμὸν περιέθηκα καὶ ἐχαράκωσα καὶ ἐφύτευσα ἄμπελον Σωρὴχ καὶ ᾠκοδόμησα πύργον ἐν μέσῳ αὐτοῦ καὶ προλήνιον ὤρυξα ἐν αὐτῷ· καὶ ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας.

Ησ. 5,2 - Εθεσα ολόγυρα φράκτην, έσκαψα τάφρον, εφύτευσα εκλεκτά κλήματα του είδους Σωρήχ, έκτισα πύργον στο μέσον της αμπέλου αυτής, έσκαψα φρεάτιον δια να πίπτη εις αυτό ο μούστος και περίμενα να παραγάγη σταφύλια, αυτή όμως παρήγαγεν ακάνθας.

Ησ. 5,3 - καὶ νῦν, οἱ ἐνοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἄνθρωπος τοῦ Ἰούδα, κρίνατε ἐν ἐμοὶ καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀμπελῶνός μου.

Ησ. 5,3 - Και τώρα σεις, οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, οι άνθρωποι της φυλής Ιούδα, κρίνατε και δικάσατε μεταξύ εμού και του αμπελώνός μου.

Ησ. 5,4 - τί ποιήσω ἔτι τῷ ἀμπελῶνί μου καὶ οὐκ ἐποίησα αὐτῷ; διότι ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας.

Ησ. 5,4 - Τι υπολείπεται να κάμω ακόμη δια την άμπελόν μου αυτήν και τι έως τώρα δεν έκαμα δ' αυτήν; Εκαμα τα πάντα, δια να καρποφορήση αυτή σταφυλάς. Εκείνη δε έκαμεν αγκάθια!

Ησ. 5,5 - νῦν δὲ ἀναγγελῶ ὑμῖν τί ἐγὼ ποιήσω τῷ ἀμπελῶνί μου· ἀφελῶ τὸν φραγμὸν αὐτοῦ καὶ ἔσται εἰς διαρπαγήν, καὶ καθελῶ τὸν τοῖχον αὐτοῦ καὶ ἔσται εἰς καταπάτημα·

Ησ. 5,5 - Τωρα, λοιπόν, εγώ θα καταστήσω γνωστόν εις σας, τι θα κάμω εις την άμπελόν μου. Θα αφαιρέσω τον φράκτην αυτής και θα είναι εκτεθειμένη εις διαρπαγήν. Θα κρημνίσω τον τοίχον της και θα καταπατήται από τους ανθρώπους και τα ζώα.

Ησ. 5,6 - καὶ ἀνήσω τὸν ἀμπελῶνά μου καὶ οὐ τμηθῇ οὐδὲ μὴ σκαφῇ, καὶ ἀναβήσονται εἰς αὐτὸν ὡς εἰς χέρσον ἄκανθαι· καὶ ταῖς νεφέλαις ἐντελοῦμαι τοῦ μὴ βρέξαι εἰς αὐτὸν ὑετόν.

Ησ. 5,6 - Θα εγκαταλείψω την άμπελόν μου, δεν θα κλαδευθή πλέον, ούτε θα σκαφθή, και έτσι τα αγκάθια θα ανεβούν γύρω και επάνω της ως εις χέρσον και ακαλλιέργητον τόπον. Θα διατάξω τα σύννεφα να μη βρέξουν πλέον εις αυτήν πτιστικήν βροχήν.

Ησ. 5,7 - ὁ γὰρ ἀμπελῶν Κυρίου σαβαὼθ οἶκος τοῦ Ἰσραήλ ἐστι καὶ ἄνθρωπος τοῦ Ἰούδα νεόφυτον ἠγαπημένον· ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι κρίσιν, ἐποίησε δὲ ἀνομίαν καὶ οὐ δικαιοσύνην, ἀλλὰ κραυγήν.

Ησ. 5,7 - Ο αμπελών αυτός του Κυρίου των δυνάμεων είναι ο ισραηλιτικος λαός. Είναι οι άνθρωποι της φυλής του Ιούδα, νέα γενεά ηγαπημένη. Επερίμενα από αυτήν να καρποφορήση δικαιοσύνην και αρετήν, αυτή όμως έκαμε παρανομίαν και όχι δικαιοσύνην, με αποτέλεσμα να ακούεται εκεί κραυγή αδικουμένων.

Ησ. 5,8 - Οὐαὶ οἱ συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν καὶ ἀγρὸν πρὸς ἀγρὸν ἐγγίζοντες, ἵνα τοῦ πλησίον ἀφέλωνταί τι. μὴ οἰκήσετε μόνοι ἐπὶ τῆς γῆς;

Ησ. 5,8 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι συνδέουν την οικίαν των εις την οικίαν του άλλου και τον αγρόν των με τον αγρόν του άλλου, δια να αφαιρέσουν κάτι από την ιδιοκτηοίαν του πλησίον! Μηπως πρόκειται να κατοικήσετε μόνοι σεις και δια παντός επάνω εις την γην;

Ησ. 5,9 - ἠκούσθη γὰρ εἰς τὰ ὦτα Κυρίου σαβαὼθ ταῦτα· ἐὰν γὰρ γένωνται οἰκίαι πολλαί, εἰς ἔρημον ἔσονται μεγάλαι καὶ καλαί, καὶ οὐκ ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐταῖς.

Ησ. 5,9 - Αι πονηρίαι και αι αδικίαι αυταί έφθασαν εις τα ώτα Κυρίου του παντοκράτορος, ο οποίος και είπε· “και εάν ακόμη οικοδομηθούν πολλαί και περισσότεραι οικίαι, μεγάλαι και ωραίαι, θα προορισθούν δια την

καταστροφήν και την ερήμωσιν. Κανείς δεν θα υπάρχη, που θα κατοική εις αυτάς!

Ησ. 5,10 - οὗ γὰρ ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσει κεράμιον ἕν, καὶ ὁ σπείρων ἀρτάβας ἓξ ποιήσει μέτρα τρία.

Ησ. 5,10 - Αγρός, τον οποίον ώργωσαν δέκα ζεύγη βοϊδιών, θα αποδώση καρπόν, ο οποίος μόλις και θα γεμίζη μίαν μόνην στάμναν. Και εκείνος ο οποίος στους αγρούς του έσπειρεν εξ αρτάβας, θα λάβη ως απόδοσιν το ήμισυ αυτών, τρία μέτρα.

Ησ. 5,11 - Οὐαὶ οἱ ἐγειρόμενοι τὸ πρωΐ, καὶ τὰ σίκερα διώκοντες, οἱ μένοντες τὸ ὀψέ· ὁ γὰρ οἶνος αὐτοὺς συγκαύσει.

Ησ. 5,11 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι εξυπνούν πρωϊ-πρωϊ και επιζητούν τα οινοπνευματώδη ποτά, και εις εκείνους, οι οποίοι μένουν αργά το βράδυ πίνοντες οίνον· ο οίνος θα τους κατακαύση.

Ησ. 5,12 - μετὰ γὰρ κιθάρας καὶ ψαλτηρίου καὶ τυμπάνων καὶ αὐλῶν τὸν οἶνον πίνουσι, τὰ δὲ ἔργα Κυρίου οὐκ ἐμβλέπουσι καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ οὐ κατανοοῦσι.

Ησ. 5,12 - Πινουν το κρασί των με τον ήχον της κιθάρας και της ναύλας και των τύμπανων και των αυλών· τας εντολάς όμως του Κυρίου τας παραβλέπουν και δεν προσέχουν να εννοήσουν τα έργα του Θεού.

Ησ. 5,13 - τοίνυν αἰχμάλωτος ὁ λαός μου ἐγενήθη διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτοὺς τὸν Κύριον, καὶ πλῆθος ἐγενήθη νεκρῶν διὰ λιμὸν καὶ δίψος ὕδατος.

Ησ. 5,13 - Δια την ασωτίαν, λοιπόν, αυτήν και ασέβειάν του ο λαός θα γίνη αιχμάλωτος και πολλοί από αυτούς θα πεθάνουν, άλλοι μεν από την έλλειψιν ψωμιού και άλλοι από την έλλειψιν ύδατος.

Ησ. 5,14 - καὶ ἐπλάτυνεν ὁ ᾅδης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ διήνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ μὴ διαλιπεῖν, καὶ καταβήσονται οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ λοιμοὶ αὐτῆς.

Ησ. 5,14 - Ηυφράνθη η ψυχή του άδου, ήνοιξεν αυτός το στόμα του, ώστε να μη σταματήση καταβροχθίζων. Εκεί θα κατεβούν οι ένδοξοι της γης, οι μεγάλοι, οι πλούσιοι, οι πονηροί και διεφθαρμένοι άνθρωποι αυτής της πόλεως.

Ησ. 5,15 - καὶ ταπεινωθήσεται ἄνθρωπος, καὶ ἀτιμασθήσεται ἀνήρ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ μετέωροι ταπεινωθήσονται.

Ησ. 5,15 - Θα ταπεινωθή ο κάθε αμαρτωλός άνθρωπος, θα εξευτελισθή ο επίσημος ανήρ, θα ταπεινωθούν τα υπερήφανα ματία, που με αλαζονείαν εκύταζαν υψηλά.

Ησ. 5,16 - καὶ ὑψωθήσεται Κύριος σαβαὼθ ἐν κρίματι, καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ.

Ησ. 5,16 - Θα υψωθή όμως και θα δοξασθή ο Κυριος των δυνάμεων με την δικαίαν αυτήν κρίσιν και τιμωρίαν· και ο Θεός ο άγιος θα υψωθή εν τη δικαιοσύνη αυτού.

Ησ. 5,17 - καὶ βοσκηθήσονται οἱ διηρπασμένοι ὡς ταῦροι, καὶ τὰς ἐρήμους τῶν ἀπειλημμένων ἄρνες φάγονται.

Ησ. 5,17 - Και οι αιχμάλωτοι Ιουδαίοι θα βόσκουν στον τόπον της εξοριας των, όπως τα ζώα, όπως οι ταύροι· εις δε τας ερήμους περιοχάς της πατρίδος των θα βόσκουν αρνιά.

Ησ. 5,18 - οὐαὶ οἱ ἐπισπώμενοι τὰς ἁμαρτίας ὡς σχοινίῳ μακρῷ καὶ ὡς ζυγοῦ ἱμάντι δαμάλεως τὰς ἀνομίας,

Ησ. 5,18 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι σύρουν επάνω των, ως εις ατελείωτον σχοινίον, πολυάριθμους αμαρτίας, εις εκείνους οι οποίοι πολλαπλασιάζουν και εκτείνουν, ως μακρόν λωρίον ζυγού δαμάλεως, τας αμαρτίας των!

Ησ. 5,19 - οἱ λέγοντες· τὸ τάχος ἐγγισάτω ἃ ποιήσει, ἵνα ἴδωμεν, καὶ ἐλθάτω ἡ βουλὴ τοῦ ἁγίου Ἰσραήλ, ἵνα γνῶμεν.

Ησ. 5,19 - Αλλοιμονον εις εκείνους, οι οποίοι καταφρονητικώς λέγουν· “ας έλθουν, λοιπόν, σύντομα εκείνα, τα οποία ο Κυριος απειλεί να κάμη, δια να τα ίδωμεν. Ας πραγματοποιηθ η απειλητική απόφασις του αγίου του Ισραήλ, δια ν Α την γνωρίσωμεν”!

Ησ. 5,20 - Οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλὸν καὶ τὸ καλὸν πονηρόν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς καὶ τὸ φῶς σκότος, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὺ πικρόν.

Ησ. 5,20 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι ποίοι λέγουν το κακόν ως καλόν και το καλόν ως κακόν, και οι οποίοι με την ζωήν και την πράξιν των παρουσιάζουν το σκότος ως φως και το φως ως σκότος! Αυτοί οι οποίοι προβάλλουν απατηλώς το πικρόν ως γλυκύ και το γλυκύ ως πικρόν!

Ησ. 5,21 - Οὐαὶ οἱ συνετοὶ ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες.

Ησ. 5,21 - Αλλοιμονον εις εκείνους, οι οποίοι φρονούν ότι είναι σοφοί και συνετοί, οι οποίοι αυτοπαρουσιάζονται εις τα μάτια των ως σοφοί και επιστήμονες γνωρίζοντες τάχα ακριβώς τα πάντα!

Ησ. 5,22 - οὐαὶ οἱ ἰσχύοντες ὑμῶν, οἱ πίνοντες τὸν οἶνον καὶ οἱ δυνάσται οἱ κεραννύντες τὰ σίκερα,

Ησ. 5,22 - Αλλοίμονον στους άρχοντάς, σας, οι οποίοι πίνουν τον οίνον καθ υπερβολήν! Αλλοίμονον εις αυτούς, που κυριαρχούν επάνω σας, και σας καταδυναστεύουν και οι οποίοι κατασκευάζουν και συνθέτουν οινοπνευματώδη μεθυστικά ποτά δια τον εαυτόν των!

Ησ. 5,23 - οἱ δικαιοῦντες τὸν ἀσεβῆ ἕνεκεν δώρων καὶ τὸ δίκαιον τοῦ δικαίου αἴροντες.

Ησ. 5,23 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι κηρύσσουν τον ασεβή και ένοχον ως αθώον, διότι έλαβον δώρα, και έτσι αφαιρούν και καταπατύύν το

δίκαιον από τον αθώον και ενάρετον.

Ησ. 5,24 - διὰ τοῦτο ὃν τρόπον καυθήσεται καλάμη ὑπὸ ἄνθρακος πυρὸς καὶ συγκαυθήσεται ὑπὸ φλογὸς ἀνειμένης, ἡ ῥίζα αὐτῶν ὡς χνοῦς ἔσται καὶ τὸ ἄνθος αὐτῶν ὡς κονιορτὸς ἀναβήσεται· οὐ γὰρ ἠθέλησαν τὸν νόμον Κυρίου σαβαώθ, ἀλλὰ τὸ λόγιον τοῦ ἁγίου Ἰσραὴλ παρώξυναν.

Ησ. 5,24 - Δια τούτο, όπως η καλαμιά κατακαίεται από αναμμένον κάρβουνον, κατακαίεται και γίνεται στάκτη από αναμμένην φλόγα, έτσι θα γίνη χνούδι και θα διασκορπισθή η ρίζα των ανθρώπων αυτών, και το άνθος των θα ανεβή ως κονιορτός στον αέρα και θα εξαφανισθή. Θα πάθουν αυτά, διότι δεν ηγάπησαν και δεν ηθέλησαν τον νόμον Κυρίου του παντοκράτορος, αλλά κατεφρόνησαν τον λόγον του αγίου Θεού του Ισραήλ και προεκάλεσαν έτσι την οργήν του εναντίον των.

Ησ. 5,25 - καὶ ἐθυμώθη ὀργῇ Κύριος σαβαὼθ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπέβαλε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ᾽ αὐτοὺς καὶ ἐπάταξεν αὐτούς, καὶ παρωξύνθη τὰ ὄρη, καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία ἐν μέσῳ ὁδοῦ. καὶ ἐν πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή.

Ησ. 5,25 - Και εθύμωσε με μεγάλην οργήν ο Κυριος των δυνάμεων εναντίον του λαού του. Απλωσε την τιμωρόν χείρα του· τους εκτύπησε και συνεκλονίσθησαν τα όρη από τον σεισμόν, τα δε πτώματα των φονευθέντων κατά τον πόλεμον έγιναν ωσάν κοπριά, αποσυντεθειμένα στο μέσον των οδών. Και παρ' όλας αυτάς τας τιμωρίας, διότι εκείνοι δεν μετενόησαν, δεν απεμακρύνθη ο θυμός του Κυρίου, αλλά είναι ακόμη υψωμένη η παντοδύναμος χειρ του, δια να επιπέση εναντίον των παρανόμων.

Ησ. 5,26 - τοιγαροῦν ἀρεῖ σύσσημον ἐν τοῖς ἔθνεσι τοῖς μακρὰν καὶ συριεῖ αὐτοὺς ἀπ᾽ ἄκρου τῆς γῆς, καὶ ἰδοὺ ταχὺ κούφως ἔρχονται·

Ησ. 5,26 - Και λοιπόν θα ύψωση και θα δώση ο Κυριος σημείον εις τα εχθρικά ειδωλολατρικά έθνη, που ευρίσκονται μακράν, θα σφυρίξη, δια να ακουσθή από λαούς, που υπάρχουν εις τα άκρα του κόσμου, ώστε εκείνοι να προσέλθουν· και ιδού, έρχονται ταχύτατα, ως εάν έχουν πτερά.

Ησ. 5,27 - οὐ πεινάσουσιν οὐδὲ κοπιάσουσιν οὐδὲ νυστάξουσιν οὐδὲ κοιμηθήσονται, οὐδὲ λύσουσι τὰς ζώνας αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὀσφύος αὐτῶν, οὐδὲ μὴ ῥαγῶσιν οἱ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν·

Ησ. 5,27 - Ερχονται με τόσην ορμήν, με τέτοιο μένος, ώστε δεν θα αισθανθούν πείναν, ούτε θα καταβληθούν από τον κόπον, ούτε θα αργοπορήσουν από νυσταγμόν, δεν θα κοιμηθούν στον δρόμον των, ούτε θα λύσουν από την μέσην των τας ζώνας, ούτε θα διαρραγούν τα λουριά των υποδημάτων των.

Ησ. 5,28 - ὧν τὰ βέλη ὀξέα ἐστὶ καὶ τὰ τόξα αὐτῶν ἐντεταμένα, οἱ πόδες τῶν ἵππων αὐτῶν ὡς στερεὰ πέτρα ἐλογίσθησαν, οἱ τροχοὶ τῶν ἁρμάτων αὐτῶν ὡς καταιγίς.

Ησ. 5,28 - Αυτών των φοβερών εχθρών τα βέλη είναι οξέα και τα τόξα των τεντωμένα, έτοιμα να εκσφενδονίσουν τα βέλη. Τα πόδια των ίππων των εθεωρήθησαν στερεά σαν πέτρα, και οι ρόδες των πολεμικών αρμάτων των τρέχουν ταχύτατα και ανεμπόδιστα, ωσάν η καταιγίς.

Ησ. 5,29 - ὁρμῶσιν ὡς λέοντες καὶ παρέστηκαν ὡς σκύμνοι λέοντος· καὶ ἐπιλήψεται καὶ βοήσει ὡς θηρίον καὶ ἐκβαλεῖ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ῥυόμενος αὐτούς.

Ησ. 5,29 - Ορμούν κατά την μάχην ωσάν λιοντάρια, ευρίσκονται εμπρός εις την πρώτην γραμμήν σαν νεαρά λιοντάρια και ο φοβερός αυτός εχθρός ως θηρίον συλλαμβάνει το θήραμά του και βρυχάται επάνω από αυτό, το μεταφέρει στο κρησφύγετόν του. Κανείς δεν θα ημπορέση να τους αποσπάση και τους γλυτώση από το στόμα των.

Ησ. 5,30 - καὶ βοήσει δι᾿ αὐτοὺς τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὡς φωνὴ θαλάσσης κυμαινούσης· καὶ ἐμβλέψονται εἰς τὴν γῆν, καὶ ἰδοὺ σκότος σκληρὸν ἐν τῇ ἀπορίᾳ αὐτῶν.

Ησ. 5,30 - Ως θάλασσά, που αναταράσσεται από την δύναμιν των ανέμων και βοούν τα κύματα της, έτσι και ο εχθρός θα φωνάξη δυνατά εναντίον αυτών. Και εκείνοι θα στρέψουν ικετευτικά και ερευνητικα τα βλέμματα των εις την γην, αναζητούντες βοήθειαν, και ιδού τρομερόν σκότος θα είναι η απάντησις εις την απελπιστικήν συμφοράν των.

ΗΣΑΪΑΣ 6

Ησ. 6,1 - Καὶ ἐγένετο τοῦ ἐνιαυτοῦ, οὗ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ βασιλεύς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπῃρμένου, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ.

Ησ. 6,1 - Κατά το έτος εκείνο, κατά το οποίον απέθανεν ο βασιλεύς Οζίας, είδον εν οράματι τον Κυριον να κάθεται επάνω εις ένα θρόνον υψηλόν και μετέωρον· και είδα ακόμη να είναι γεμάτος από απερίγραπτον δόξαν ο ναός αυτός.

Ησ. 6,2 - καὶ Σεραφὶμ εἱστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί, καὶ ταῖς μὲν δυσὶ κατεκάλυπτον τὸ πρόσωπον, ταῖς δὲ δυσὶ κατεκάλυπτον τοὺς πόδας καὶ ταῖς δυσὶν ἐπέταντο.

Ησ. 6,2 - Γυρω από τον ένδοξον αυτόν θρόνον ίσταντο τα Σεραφίμ εξ πτέρυγες είχε το καθένα από αυτά· με τας δύο πτέρυγας εσκέπαζαν τελείως το πρόσωπον των, με τας δύο άλλας εσκέπαζον τους πόδας των και με τας δύο άλλας επετούσαν.

Ησ. 6,3 - καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ.

Ησ. 6,3 - Και εφωναζε δυνατά ο ένας άγγελος προς τον άλλον και έλεγαν· “άγιος, άγιος, άγιος είναι ο Κυριος ο παντοκράτωρ, γεμάτη είναι όλη η γη από την υπερλαμπρον δόξαν του”!

Ησ. 6,4 - καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ.

Ησ. 6,4 - Από δε την δύναμιν και την βοήν των φωνών, με τας οποίας εκραύγαζαν, εσηκώθη υψηλότερα ο γείσος του ναού και όλος ο ναός εγέμισεν από καπνόν του θυσιαστηρίου του θυμιάματος.

Ησ. 6,5 - καὶ εἶπον· ὦ τάλας ἐγώ, ὅτι κατανένυγμαι, ὅτι ἄνθρωπος ὢν καὶ ἀκάθαρτα χείλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χείλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ καὶ τὸν βασιλέα Κύριον σαβαὼθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου.

Ησ. 6,5 - Και είπα εγώ τότε· “ω ταλαίπωρος εγώ! Εχω συγκλονισθή ολόκληρος, διότι, ενώ είμαι άνθρωπος αμαρτωλός και έχω ακάθαρτα χείλη και κατοικώ ανάμεσα εις λαόν, που έχει επίσης ακάθαρτα χείλη, ιδού ότι εγώ ο ανάξιος είδον με τα μάτια μου τον βασιλέα και Κυριον των δυνάμεων”!

Ησ. 6,6 - καὶ ἀπεστάλη πρός με ἓν τῶν Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου,

Ησ. 6,6 - Τοτε εστάλη προς εμέ από τον Κυριον ένα από τα Σεραφίμ· και είχεν στο χέρι του αναμμένον άνθρακα, τον οποίον με την λαβίδα είχε λάβει από το θυσιαστήριον.

Ησ. 6,7 - καὶ ἥψατο τοῦ στόματός μου καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἥψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ.

Ησ. 6,7 - Ηγγισε το στόμα μου και είπεν· “ιδού, αυτό ήγγισε τα χείλη σου και θα αφαιρέση τας ανομίας σου και θα καθαρίση τελείως και θα απαλείψη από σε τας αμαρτίας σου”.

Ησ. 6,8 - καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος· τίνα ἀποστείλω, καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; καὶ εἶπα· ἰδοὺ ἐγώ εἰμι· ἀπόστειλόν με.

Ησ. 6,8 - Και τότε ήκουσα την φωνήν του Κυρίου, που έλεγε· “ποίον να αποστείλω; Ποιός θα πορευθή προς τον λαόν αυτόν;” Και εγώ είπα· “ιδού, εγώ είμαι πρόθυμος να πορευθώ· στείλε με, Κυριε”.

Ησ. 6,9 - καὶ εἶπε· πορεύθητι καὶ εἰπὸν τῷ λαῷ τούτῳ· ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε·

Ησ. 6,9 - Η φωνή του Κυρίου μου είπε· “πήγαινε και είπε στον λαόν αυτόν· Συνεχώς και καθαρά θα ακούετε και δεν θα εννοήτε, θα βλέπετε με τα μάτια του σώματός σας θαυμαστά και καταπληκτικά γεγονότα, αλλά δεν θα τα προσέχετε.

Ησ. 6,10 - ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν μήποτε

ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς.

Ησ. 6,10 - Και τούτο, διότι η καρδία του λαού αυτού έγινε χονδρή και σκληρά. Με τα αυτιά του σώματος και της ψυχής ήκουσαν βαρειά τα θεία λόγια· έκλεισαν τα μάτια της διανοίας των, δια να μη ιδούν με τα ματία των τα θαυμαστά πράγματα, να μη οικούσουν τα λόγια μου με τα αυτιά των, ώστε να τα εννοήσουν, να μετανοήσουν και να επιστρέψουν εις εμέ, εγώ δε να τους θεραπεύσω".

Ησ. 6,11 - καὶ εἶπα· ἕως πότε Κύριε; καὶ εἶπεν· ἕως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι καὶ οἶκοι παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος.

Ησ. 6,11 - Εγώ τότε ηρώτησαν· "έως πότε, Κυριε, θα παραταθή αυτή η κατάστασις και η δικαία οργή σου;" Και εκείνος μου είπε· "μέχρις ότου ερημωθούν αι πόλεις, διότι δεν θα υπάρχουν οι κατοικούντες εις αυτάς· ερημωθούν και οι οίκοι, διότι δεν θα υπάρχουν άνθρωποι· η δε γη θα εγκαταλειφθή έρημος και ακαλλιέργητος".

Ησ. 6,12 - καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς·

Ησ. 6,12 - Και μετά ταύτα θα απομακρύνη και θα στείλη εις εξοριαν ο Θεός τους αμετανοήτους ανθρώπους, θα πληθυνθούν δε εκείνοι, οι οποίοι θα μείνουν οπίσω εις την χώραν της Ιουδαίας.

Ησ. 6,13 - καὶ ἔτι ἐπ᾽ αὐτῆς ἔστι τὸ ἐπιδέκατον, καὶ πάλιν ἔσται εἰς προνομὴν ὡς τερέβινθος καὶ ὡς βάλανος, ὅταν ἐκπέσῃ ἐκ τῆς θήκης αὐτῆς.

Ησ. 6,13 - Και τώρα ακόμη υπάρχει εις την χώραν του Ισραήλ το δέκατον του πληθυσμού, αλλά και αυτό πάλιν θα είναι εις λεηλασίαν και εις ερημωσιν, ωσάν την τερέβινθον, που της μαδούν τα φύλλα, και ώσαν το βελανίδι, όταν πέση από την θήκην του, τροφή στους χοίρους.

ΗΣΑΪΑΣ 7

Ησ. 7,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἄχαζ τοῦ Ἰωάθαμ τοῦ υἱοῦ Ὀζίου βασιλέως Ἰούδα, ἀνέβη Ῥασεὶμ βασιλεὺς Ἀρὰμ καὶ Φακεὲ υἱὸς Ῥομελίου βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ πολεμῆσαι αὐτὴν καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν πολιορκῆσαι αὐτήν.

Ησ. 7,1 - Κατά τας ημέρας του βασιλέως Αχαζ, υιού του Ιωάθαμ, όστις ήτο υός του Οζίου βασιλέως των Ιουδαίων, επήλθεν ο Ρασείμ, ο βασιλεύς του Αραμαϊκού κράτους, και ο Φακεέ, ο υιός του Ρομελίου, βασιλέως των Ισραηλιτών, εναντίον της Ιερουσαλήμ, δια να πολεμήσουν και την καταλάβουν αλλά δεν ημπόρεσαν να την κυριεύσουν.

Ησ. 7,2 - καὶ ἀνηγγέλη εἰς τὸν οἶκον Δαυὶδ λέγων· συνεφώνησεν Ἀρὰμ πρὸς τὸν Ἐφραίμ· καὶ ἐξέστη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐν δρυμῷ ξύλον ὑπὸ πνεύματος σαλευθῇ.

Ησ. 7,2 - Ανηγγέλθησαν δε στον βασιλικόν οίκον του Δαβίδ, ότι το Αραμαϊκόν κράτος συνεμάχησε με το βασίλειον των Ισραηλιτών εναντίον αυτών. Εταράχθη ο βασιλεύς και όλος ο βασιλικός οίκος και όλος ο λαός των Ιουδαίων, όπως ταράσσονται και τρέμουν οι κλάδοι και τα φύλλα των δένδρων ενός δάσους, όταν πνεύση άνεμος.

Ησ. 7,3 - καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἡσαΐαν· ἔξελθε εἰς συνάντησιν Ἄχαζ σὺ καὶ ὁ καταλειφθεὶς Ἰασοὺβ ὁ υἱός σου πρὸς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἄνω ὁδοῦ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κναφέως

Ησ. 7,3 - Είπε τότε ο Κυριος προς τον Ησαΐαν· έβγα εις συνάντησιν του Αχαζ συ και ο απομείνας κοντά σου υιός σου Ιασούβ, του οποίου το όνομα σημαίνει “το κατάλειμμα θα επιστρέψη”. Θα τον συνάντησης πλησίον της δεξαμενής, η οποία ευρίσκεται στο άνω μέρος της οδού, που οδηγεί στον αγρόν του λευκαντού.

Ησ. 7,4 - καὶ ἐρεῖς αὐτῷ· φύλαξαι τοῦ ἡσυχάσαι καὶ μὴ φοβοῦ, μηδὲ ἡ ψυχή σου ἀσθενείτω ἀπὸ τῶν δύο ξύλων τῶν δαλῶν τῶν καπνιζομένων τούτων· ὅταν γὰρ ὀργὴ τοῦ θυμοῦ μου γένηται, πάλιν ἰάσομαι.

Ησ. 7,4 - Θα είπης εκεί προς τον Αχαζ· φυλάξου και ησύχασε, μη φοβείσαι· ας μη αποκαρδιωθής εξ αιτίας των δύο αυτών εσβεσμένων δαυλών, που καπνίζουν, του βασιλέως Φακεέ και του Ρασείμ, διότι, όταν η δικαία τιμωρία της οργής του θυμού μου πραγματοποιηθή πλέον εναντίον σας, εγώ πάλιν θα σας ανορθώσω και θα σας προστατεύσω.

Ησ. 7,5 - καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρὰμ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ῥομελίου, ὅτι ἐβουλεύσαντο βουλὴν πονηρὰν περὶ σοῦ λέγοντες·

Ησ. 7,5 - Ως προς δε τον Ρασείμ, βασιλέα των Αραμαίων και τον Φακεέ, υιόν του Ρομελίου, επειδή αυτοί εσκέφθησαν και απεφάσισαν ενάντιόν σου κακά και ολέθρια, λέγοντες

Ησ. 7,6 - ἀναβησόμεθα εἰς τὴν Ἰουδαίαν καὶ συλλαλήσαντες αὐτοῖς, ἀποστρέψομεν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς καὶ βασιλεύσομεν αὐτοῖς τὸν υἱὸν Ταβεήλ·

Ησ. 7,6 - θα επέλθωμεν εναντίον της Ιουδαίας, θα συνομιλήσωμεν με αυτούς, θα τους απειλήσωμεν και έτσι, χωρίς καν να πολεμήσωμεν, θα τους γυρίσωμεν προς το μέρος μας και θα καταστήσωμεν βασιλέα εις αυτούς τον υιόν του Ταβεήλ,

Ησ. 7,7 - τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ· οὐ μὴ μείνῃ ἡ βουλὴ αὕτη οὐδὲ ἔσται·

Ησ. 7,7 - αυτά, λοιπόν, λέγει ο Κυριος, ο παντοκράτωρ· Δεν θα πραγματοποιηθή η κακή απόφασίς των ούτε και θα ευοδωθή το σχέδιόν των.

Ησ. 7,8 - ἀλλ᾿ ἡ κεφαλὴ Ἀρὰμ Δαμασκὸς καὶ ἡ κεφαλὴ Δαμασκοῦ Ῥασεὶμ - ἀλλ᾿ ἔτι ἑξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἐκλείψει ἡ βασιλεία Ἐφραὶμ ἀπὸ λαοῦ -

Ησ. 7,8 - Διότι πρωτεύουσα του Αραμαϊκού κράτους θα είναι η Δαμασκός, ο δε Ρασείμ θα είναι βασιλεύς μόνον της Δαμασκού. Ως προς δε το βασίλειον του Ισραήλ θα υπάρξη ακόμη επί εξηκοντα πέντε έτη, οπότε πλέον θα λείψη ο λαός από το βασίλειον αυτό.

Ησ. 7,9 - καὶ ἡ κεφαλὴ Ἐφραὶμ Σομόρων, καὶ ἡ κεφαλὴ Σομόρων υἱὸς τοῦ Ῥομελίου· καὶ ἐὰν μὴ πιστεύσητε, οὐδὲ μὴ συνιῆτε. -

Ησ. 7,9 - Επί του παρόντος πρωτεύουσα του βασιλείου αυτού θα είναι η Σαμάρεια και βασιλεύς της Σαμαρείας θα είναι ο υιός του Ρομελίου. Εάν όμως σεις δεν πυστεύσετε στον Κυριον και δεν παραδεχθήτε τους λόγους του, ποτέ δεν θα εννοήσετε ούτε την θέσιν, που ευρίσκεσθε, ούτε τον τρόπον της ασφαλείας σας".

Ησ. 7,10 - Καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἄχαζ λέγων·

Ησ. 7,10 - Ωμίλησεν ο Κυριος και πάλιν προς τον Αχαζ και είπε·

Ησ. 7,11 - αἴτησαι σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου Θεοῦ σου εἰς βάθος ἢ εἰς ὕψος.

Ησ. 7,11 - "εις πιστοποίησιν αυτών, που σου είπα, ζήτησε να γίνη κάποιο θαύμα από τον Κυριον τον Θεόν σου είτε εις τα βάθη της γης είτε εις τα ύψη του ουρανού".

Ησ. 7,12 - καὶ εἶπεν Ἄχαζ· οὐ μὴ αἰτήσω οὐδ᾿ οὐ μὴ πειράσω Κύριον.

Ησ. 7,12 - Ο Αχαζ όμως απήντησε· "δεν πρόκειται εγώ να ζητήσω τέτοιο θαύμα και να θέσω τρόπον τινά τον Κυριον εις πειρασμόν".

Ησ. 7,13 - καὶ εἶπεν· ἀκούσατε δή, οἶκος Δαυίδ· μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις; καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα;

Ησ. 7,13 - Είπε τότε ο προφήτης Ησαΐας εκ μέρους του Θεού· "ακούσατε, λοιπόν, όλοι σεις οι άνθρωποι της βασιλικής οικογενείας του Δαβίδ. Είναι μικρόν ζήτημα να παρέχετε πράγματα και αφορμάς στενοχωρίας στους ανθρώπους; Πως, λοιπόν, τολμάτε να στενοχωρήτε τον Κυριον με την απιστίαν και ανυπακοην σας;

Ησ. 7,14 - διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον· ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ·

Ησ. 7,14 - Δια τούτο θα δώση ο ίδιος ο Κυριος εις σας σημείον, θαύμα μέγα και καταπληκτικόν. Ιδού, η παρθένος θα συλλάβη υπερφυσικώς και θα γεννήση υιόν και το όνομα του υιού της αυτού θα είναι Εμμανουήλ, που σημαίνει ο Θεός μαζή μας.

Ησ. 7,15 - βούτυρον καὶ μέλι φάγεται· πρὶν ἢ γνῶναι αὐτὸν ἢ προελέσθαι πονηρά, ἐκλέξεται τὸ ἀγαθόν·

Ησ. 7,15 - Ο Εμμανουήλ θα τρώγη βούτυρον και μέλι, όπως και τα άλλα παιδιά, θα ανατραφή όπως και εκείνα. Πριν όμως έλθη εις την ηλικίαν, κατά

την οποίαν θα είναι εις θέσιν να διακρίνη το καλόν από το κακόν, θα εκλέγη πάντοτε το αγαθόν, διότι δεν υπάρχει εις αυτό η κακή κληρονομικότης και κλίσις.

Ησ. 7,16 - διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἀπειθεῖ πονηρίᾳ τοῦ ἐκλέξασθαι τὸ ἀγαθόν, καὶ καταλειφθήσεται ἡ γῆ, ἣν σὺ φοβῇ, ἀπὸ προσώπου τῶν δύο βασιλέων.

Ησ. 7,16 - Διότι, επαναλαμβάνω, πριν ακόμη το παιδίον κατανόηση και είναι εις θέσιν να διακρίνη μεταξύ αγαθού και κακού, θα απειθή εις κάθε πονηρίαν, δια να εκλέγη και προτιμά πάντοτε το αγαθόν. Η υπερφυσική γέννησις και αρετή του παιδίου θα είναι το σημείον, που θα εγγυηθή, ότι θα μείνη ανέπαφος η χώρα, δια την οποίαν συ ο Αχαζ φοβείσαι εξ αιτίας των δύο βασιλέων, που επέδραμαν εναντίον σου.

Ησ. 7,17 - ἀλλὰ ἐπάξει ὁ Θεὸς ἐπὶ σὲ καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρός σου ἡμέρας, αἳ οὔπω ἥκασιν ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας ἀφεῖλεν Ἐφραὶμ ἀπὸ Ἰούδα τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων.

Ησ. 7,17 - Θα τιμωρήση ο Θεός τους δύο αυτούς επιδρομείς, αλλά θα εξαποστείλη και θα επιφέρη και ενάντιόν σου και ενάντιον του λαού σου και ενάντιον του βασιλικού οίκου του πατρός σου ημέρας τοιούτων συμφορών, αι οποίαι ποτέ έως τώρα δεν είχον επέλθει εις σας από την εποχήν, κατά την οποίαν εχωρίσθη το βασίλειον του Ισραήλ από το βασίλειον του Ιούδα. Θα εξαποστείλη εις όλεθρόν σας τον βασιλέα των Ασσυριων ενάντιον σας.

Ησ. 7,18 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ συριεῖ Κύριος μυίαις, ὃ κυριεύει μέρος ποταμοῦ Αἰγύπτου, καὶ τῇ μελίσσῃ, ἥ ἐστιν ἐν χώρᾳ Ἀσσυρίων,

Ησ. 7,18 - Κατά την εποχήν, λοιπόν, εκείνην ο Κυριος θα σφυρίξη και θα προσκαλέση ωσάν πολυαρίθμους μυίγας τους Αιγυπτίους, οι οποίοι κυριαρχούν στο άνω μέρος του Νείλου, ποταμού της Αιγύπτου, και ώσαν σμήνη μελισσών τα πάνοπλα στρατεύματα των Ασσυρίων,

Ησ. 7,19 - καὶ ἐλεύσονται πάντες καὶ ἀναπαύσονται ἐν ταῖς φάραγξι τῆς χώρας καὶ ἐν ταῖς τρώγλαις τῶν πετρῶν καὶ εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς πᾶσαν ῥαγάδα καὶ ἐν παντὶ ξύλῳ.

Ησ. 7,19 - και θα επέλθουν εναντίον σας, θα καταλάβουν την χώραν σας και θα αναπαυθούν εις αυτήν, ως εάν είναι ιδική των, θα εισχωρήσουν παντού· εις τας φάραγγας της χώρας σας, εις τας τρώγλας των βράχων, εις τα σπήλαια των ορέων και γενικώς εις κάθε ρωγμήν και εις κάθε δένδρον.

Ησ. 7,20 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ξυρήσει Κύριος τῷ ξυρῷ τῷ μεγάλῳ καὶ μεμεθυσμένῳ, ὅ ἐστι πέραν τοῦ ποταμοῦ βασιλέως Ἀσσυρίων, τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς τρίχας τῶν ποδῶν, καὶ τὸν πώγωνα ἀφελεῖ.

Ησ. 7,20 - Κατά την τρομεράν εκείνην ημέραν της θείας τιμωρίας, χρησιμοποιών ο Κυριος ως όργανά του τα στρατεύματα των Ασσυρίων, τα πέραν του ποταμού και τον βασιλέα αυτών, θα ξυρίση ωσάν με μεγάλο κοπτερό ξυράφι του την κεφαλήν σας και τας τρίχας των ποδών σας· θα

αφαιρέση τον πώγωνά σας προς μεγάλον εξευτελισμον σας· θα παραδώση εις όλεθρον την χώραν σας.

Ησ. 7,21 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θρέψει ἄνθρωπος δάμαλιν βοῶν καὶ δύο πρόβατα,

Ησ. 7,21 - Θα είναι τόσον μεγάλη η καταστροφή και η ερήμωσις κατά την περίοδον εκείνην, ώστε κάθε οικογενειάρχης, που θα απομείνη, θα θεωρή αρκετόν να διατρέφη μίαν μόνον δάμαλιν και δύο πρόβατα δια τας ανάγκας της οικογενείας του.

Ησ. 7,22 - καὶ ἔσται ἀπὸ τοῦ πλεῖστον ποιεῖν, γάλα, βούτυρον καὶ μέλι φάγεται πᾶς ὁ καταλειφθεὶς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ησ. 7,22 - Διότι τα ολίγα αυτά ζώα, λόγω της αφθόνου βοσκής των εις την ερημωμένην πλέον και ακαλλιέργητον γην θα παράγουν πολύ γάλα. Από το βούτυρον αυτών και από το άγριον μέλι θα τρώγη και θα συντηρήται κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα έχη απολειφθή εις την ερημωμενην χώραν της Ιουδαίας.

Ησ. 7,23 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνη πᾶς τόπος, οὗ ἐὰν ὦσι χίλιαι ἄμπελοι χιλίων σίκλων, εἰς χέρσον ἔσονται καὶ εἰς ἄκανθαν·

Ησ. 7,23 - Κατά την περίοδον εκείνην της καταστροφής και του ολέθρου θα συμβή, ώστε κάθε περιοχή, που είχε χιλίας αμπέλους, αι οποίαι απέδιδον εισόδημα χιλίων εβραϊκών σίκλων, θα γίνη χέρσος τόπος γεμάτος αγκάθια.

Ησ. 7,24 - μετὰ βέλους καὶ τοξεύματος εἰσελεύσονται ἐκεῖ, ὅτι χέρσος καὶ ἄκανθα ἔσται πᾶσα ἡ γῆ.

Ησ. 7,24 - Θα αγριέψη ο τόπος, θα γίνη κατοικία αγρίων θηρίων, ώστε οι άνθρωποι θα εισέρχωνται εις αυτήν κρατούντες βέλη και τόξα, διότι αγρία και χέρσος και γεμάτη αγκάθια θα είναι όλη η χώρα της Ιουδαίας.

Ησ. 7,25 - καὶ πᾶν ὄρος ἀροτριώμενον ἀροτριωθήσεται, καὶ οὐ μὴ ἐπέλθῃ ἐκεῖ φόβος· ἔσται γὰρ ἀπὸ τῆς χέρσου καὶ ἀκάνθης εἰς βόσκημα προβάτου καὶ καταπάτημα βοός.

Ησ. 7,25 - Δια τον φόβον των εχθρών οι Ιουδαίοι θα καλλιεργούν κάθε καλλιεργήσιμον τόπον επάνω εις τα βουνά, διότι εκεί δεν θα υπάρχη φόβος να επέλθουν οι εχθροί. Χερσοι και ακαλλιέργητοι θα γίνουν οι τόποι, γεμάτοι αγκάθια, Θα βόσκουν εις αυτούς τα πρόβατα και θα καταπατούνται, από τα βόϊδια.

ΗΣΑΪΑΣ 8

Ησ. 8,1 - Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· λάβε σεαυτῷ τόμον καινοῦ μεγάλου καὶ γράψον εἰς αὐτὸν γραφίδι ἀνθρώπου· τοῦ ὀξέως προνομὴν ποιῆσαι σκύλων· πάρεστι γάρ.

Ησ. 8,1 - Ο Κυριος μου είπε· “πάρε μαζή σου ένα πίνακα μεγάλον και καινούργιον· με γράμματα ευανάγνωστα και καταληπτά εις όλους γράψε δι' εκείνον, ο οποίος θα κάμη ταχείαν και ολοκληρωτικήν διανομήν λαφύρων. Ο καιρός της λαφυραγωγίας αυτής πλησιάζει, είναι παρών.

Ησ. 8,2 - καὶ μάρτυράς μοι ποίησον πιστοὺς ἀνθρώπους, τὸν Οὐρίαν καὶ Ζαχαρίαν υἱὸν Βαραχίου.

Ησ. 8,2 - Ως μάρτυρας δε δια την προφητείαν αυτήν φέρε δύο αξιοπίστους ανθρώπους, τον Ουρίαν και τον Ζαχαρίαν, τον υιόν του Βαραχίου”.

Ησ. 8,3 - καὶ προσῆλθον πρὸς τὴν προφῆτιν, καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβε καὶ ἔτεκεν υἱόν. καὶ εἶπε Κύριός μοι· κάλεσον τὸν ὄνομα αὐτοῦ Ταχέως σκύλευσον, ὀξέως προνόμευσον·

Ησ. 8,3 - Και ο Ησαΐας εξακολουθών λέγει· ήλθον εις ένωσιν με την σύζυγόν μου και αυτή συνέλαβε και εγέννησεν υιόν, ο δε Κυριος μου είπε· ονόμασε τον υόν σου, ταχέως λαφυραγώγησον, πλήρως και τελείως λεηλάτησον,

Ησ. 8,4 - διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον καλεῖν πατέρα ἢ μητέρα, λήψεται δύναμιν Δαμασκοῦ καὶ τὰ σκῦλα Σαμαρείας ἔναντι βασιλέως Ἀσσυρίων.

Ησ. 8,4 - διότι πριν ακόμη το παιδί μάθη να λέγη την λέξιν “πατέρα” και “μητέρα”, θα κυριεύση ενώπιον του βασιλέως των Ασσυρίων τον στρατόν της Δαμασκού και θα πάρη τα λάφυρα της Σαμαρείας.

Ησ. 8,5 - καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαί μοι ἔτι·

Ησ. 8,5 - Ο Κυριος ωμίλησεν ακόμη προς εμέ και είπεν·

Ησ. 8,6 - διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸν λαὸν τοῦτον τὸ ὕδωρ τοῦ Σιλωὰμ τὸ πορευόμενον ἡσυχῇ, ἀλλὰ βούλεσθαι ἔχειν τὸν Ῥασεὶμ καὶ τὸν υἱὸν Ῥομελίου βασιλέα ἐφ᾿ ὑμῶν,

Ησ. 8,6 - “επειδή ο ίσραηλιτικός αυτός λαός δεν θέλει πλέον να απολαμβάνη το ευλογημένον ύδωρ της πηγής του Σιλωάμ, το οποίον ρέει με ησυχίαν και συμβολίζει έτσι την ειρηνικήν ζωήν, άλλα επιθυμούν να έχουν ως βασιλέα των τον Ρασείμ και τον υιόν του Ρομελίου,

Ησ. 8,7 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ Κύριος ἀνάγει ἐφ᾿ ὑμᾶς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ πολύ, τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ· καὶ ἀναβήσεται ἐπὶ πᾶσαν φάραγγα ὑμῶν καὶ περιπατήσει ἐπὶ πᾶν τεῖχος ὑμῶν

Ησ. 8,7 - δια τούτο ιδού, θα επιφέρη εναντίον σας ο Κυριος τα πολλά και ορμητικά ύδατα του ποταμού Ευφράτου, τον βασιλέα δηλαδή Ασσυρίων και το ονομαστόν στράτευμα του. Αυτοί ως ασυγκράτητον ύδωρ θα καταπλημμυρίσουν τα πάντα εις την χώραν σας, θα εισέλθουν εις κάθε φάραγγα, θα περιπατήσουν εις όλα τα οχυρά σας.

Ησ. 8,8 - καὶ ἀφελεῖ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἄνθρωπον, ὃς δυνήσεται κεφαλὴν ἆραι ἢ δυνατὸν συντελέσασθαί τι, καὶ ἔσται ἡ παρεμβολὴ αὐτοῦ ὥστε πληρῶσαι τὸ πλάτος τῆς χώρας σου· μεθ᾿ ἡμῶν ὁ Θεός.

Ησ. 8,8 - Ο βασιλεύς των Ασσυρίων θα αφαιρέση από την χώραν της Ιουδαίας κάθε άνθρωπον, ο οποίος θα ημπορέση να σηκώση κεφαλήν εναντίον του και καθένα, ο οποίος θα είναι εις θέσιν να φέρη εις πέρας κάποιο έργον. Αναρίθμητα θα είναι τα στρατεύματά των, ώστε θα γεμίσουν την χώραν σας εις όλην της την εκτασιν. Παρ' όλα όμως αυτά ο Κυριος θα είναι μαζή μας”.

Ησ. 8,9 - γνῶτε ἔθνη καὶ ἡττᾶσθε, ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, ἰσχυκότες ἡττᾶσθε· ἐὰν γὰρ πάλιν ἰσχύσητε, πάλιν ἡττηθήσεσθε.

Ησ. 8,9 - Μαθετε λοιπόν σεις, ω 'Ασσυριοι, όπως και όλα τα άλλα έθνη, ότι ο θεός είναι μαζή μας. Ταπεινωθήτε και υποχώρησατε. Ακούσατε αυτά έως εις τα πέρατα της γης· σεις, που χάρις εις την δύναμιν σας έχετε υπερισχύσει, θα νικηθήτε, εάν δε και πάλιν υπερισχύσετε και πάλιν θα νικηθήτε.

Ησ. 8,10 - καὶ ἣν ἂν βουλεύσησθε βουλήν, διασκεδάσει Κύριος, καὶ λόγον ὃν ἂν εἴπητε, οὐ μὴ ἐμμείνῃ ἐν ὑμῖν, ὅτι μεθ᾿ ἡμῶν ὁ Θεός.

Ησ. 8,10 - Και οποιανδήποτε σκέψιν και απόφασιν αν παρέτε εναντίον του λαού του θεού, θα την ματαίωση και θα την διαλύση ο Κυριος. Και οποιονδήποτε απειλητικόν λόγον και αν εκστομίσετε, δεν θα μείνη και δεν θα πραγματοποιηθή, διότι ο θεός είναι μαζή μας.

Ησ. 8,11 - Οὕτω λέγει Κύριος· τῇ ἰσχυρᾷ χειρὶ ἀπειθοῦσι τῇ πορείᾳ τῆς ὁδοῦ τοῦ λαοῦ τούτου λέγοντες·

Ησ. 8,11 - Αυτά λέγει ο Κυριος, ο παντοδύναμος και ακατανίκητος, εις όσους άπειθούν με την πορείαν της ζωής και συμπεριφοράς των· αυτά λέγει προς τον λαόν αυτόν.

Ησ. 8,12 - μήποτε εἴπητε σκληρόν· πᾶν γάρ, ὃ ἐὰν εἴπῃ ὁ λαὸς οὗτος, σκληρόν ἐστι· τὸν δὲ φόβον αὐτοῦ οὐ μὴ φοβηθῆτε, οὐδ᾿ οὐ μὴ ταραχθῆτε·

Ησ. 8,12 - Μη ειπήτε ποτέ, ότι όσα λέγει ο θεός είναι σκληρά και απραγματοποίητα. Εξ αντιθέτου κάθε τι, το οποίον θα είπη ο ανυπάκοος ούτος λαός, αυτό είναι σκληρόν και ολέθριον τον δε φόβον, από τον οποίον κοτέχεται αυτός ο λαός, σεις οι πιστοί μη τον φοβηθήτε, ούτε και να ταραχθήτε καθόλου, όπως εκείνοι.

Ησ. 8,13 - Κύριον αὐτὸν ἁγιάσατε, καὶ αὐτὸς ἔσται σου φόβος.

Ησ. 8,13 - Σεβασθήτε και υπακούσατε στον άγιον Κυριον, τιμήσατε αύτον· και μόνον ο φόβος, που εμπνέεται από αυτόν, ας είναι ο φόβος σας.

Ησ. 8,14 - καὶ ἐὰν ἐπ᾿ αὐτῷ πεποιθὼς ᾖς, ἔσται σοι εἰς ἁγίασμα καὶ οὐχ ὡς λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε αὐτῷ, οὐδὲ ὡς πέτρας πτώματι· οἱ δὲ οἶκοι Ἰακὼβ ἐν παγίδι, καὶ ἐν κοιλάσματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ησ. 8,14 - Και εάν έχης στηριγμένην την πεποίθησίν σου εις αυτόν, θα είσαι ωσάν αφιερωμένος εις αυτόν, ασφαλής από κάθε κίνδυνον, και δεν θα συναντήσετε στον δρόμον της ζωής σας τον θεόν σαν λίθον προσκόμματος, σαν πέτραν επί της οποίας θα προσκρούσετε και θα πέσετε. Αι φυλαί του Ιακώβ, το ιουδαϊκόν και ισραηλιτικόν βασίλειον, θα συλληφθούν εις παγίδα, οι δε κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, οι άπιστοι και ασεβείς, θα πέσουν εις λάκκους ολέθρου, από τους οποίους δεν θα ημπορέσουν να εξέλθουν.

Ησ. 8,15 - διὰ τοῦτο ἀδυνατήσουσιν ἐν αὐτοῖς πολλοὶ καὶ πεσοῦνται καὶ συντριβήσονται, καὶ ἐγγιοῦσι καὶ ἁλώσονται ἄνθρωποι ἐν ἀσφαλείᾳ. -

Ησ. 8,15 - Εξ αιτίας της απιστίας και αμαρτωλής ζωής των, οι περισσότεροι από τον λαόν θα χάσουν την δύναμίν των, θα γίνουν αδύνατοι και θα πέσουν εις παγίδα και θα συντρίβουν. Οι εχθροί θα τους πλησιάσουν και θα τους συλλάβουν αιχμαλώτους σαν ανθρώπους αμερίμνους, που εθεώρουν τον εαυτόν των εν ασφαλεία.

Ησ. 8,16 - Τότε φανεροὶ ἔσονται οἱ σφραγιζόμενοι τὸν νόμον τοῦ μὴ μαθεῖν.

Ησ. 8,16 - Τοτε θα γίνουν φανεροί, όσοι από τους Ιουδαίους ωσάν με νοητήν σφραγίδα έχουν σφραγισθή με τον νόμον του Θεού και θα ξεχωρίσουν από τους άλλους, οι οποίοι δεν θέλουν να ακούσουν και να μάθουν τον Νομον.

Ησ. 8,17 - καὶ ἐρεῖ· μενῶ τὸν Θεὸν τὸν ἀποστρέψαντα τὸ πρόσωπόν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰακὼβ καὶ πεποιθὼς ἔσομαι ἐπ᾿ αὐτῷ.

Ησ. 8,17 - Καθε ευσεβής θα είπη· "εγώ θα περιμένω με πίστιν και ελπίδα τον Θεόν, ο οποίος τώρα έχει αποστρέψει με δίκαιαν αγανάκτησιν το πρόσωπόν του από τους Ισραηλίτας. Θα στηρίζω την πεποίθησίν μου εις αυτόν και μόνον".

Ησ. 8,18 - ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ ἔσται σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ παρὰ Κυρίου σαβαώθ, ὃς κατοικεῖ ἐν τῷ ὄρει Σιών.

Ησ. 8,18 - Ιδού εγώ, λέγει, ο προφήτης Ησαΐας, και τα παιδιά, τα οποία μου δδωκεν ο θεός και τα οποία με τα συμβολικά ονόματά των προαναγγέλλουν μεγάλα και καταπληκτικά γεγονότα στον οίκον του Ισραήλ εκ μέρους Κυρίου του παντοκράτορος, ο οποίος κατοικεί στον ναόν, που ευρίσκεται εις την Σιών της Ιερουσαλήμ.

Ησ. 8,19 - καὶ ἐὰν εἴπωσι πρὸς ὑμᾶς· ζητήσατε τοὺς ἐγγαστριμύθους καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς φωνοῦντας, τοὺς κενολογοῦντας, οἳ ἐκ τῆς κοιλίας φωνοῦσιν, οὐχὶ ἔθνος πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκζητήσουσι; τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς;

Ησ. 8,19 - Εάν δε ασεβείς και άπιστοι άνθρωποι σας είπουν· αναζητήσατε τους εγγαστρίμυθους, δια να παρέτε από αυτούς πληροφορίας και οδηγίας προς σωτηρίαν σας, αναζητήσατε εκείνους, οι οποίοι φωνάζουν

τους νεκρούς από την γην, τους ματαιολόγους αγύρτας, οι οποίοι ομιλούν με την κοιλίαν των, μη τους ακούσετε. Διότι ορθόν και προτιμότερον δεν είναι να απευθυνθή το έθνος προς τον θεόν και από αυτόν να ζητήση καθοδήγησιν και παρηγορίαν; Τι ζητούν να μάθουν και τι θα εύρουν οι ζώντες, που καταφεύγουν στους νεκρομάντεις;

Ησ. 8,20 - νόμον γὰρ εἰς βοήθειαν ἔδωκεν, ἵνα εἴπωσιν οὐχ ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, περὶ οὗ οὐκ ἔστι δῶρα δοῦναι περὶ αὐτοῦ.

Ησ. 8,20 - Εις τον Θεόν πρέπει να καταφεύγουν, διότι ο Κυριος έδωκε τον Νομον του προς βοήθειαν μας. Εάν δε αυτον δεχθούν και τηρήσουν, πληροφορημένοι πλέον από την προσωπικήν των πείραν θα είπουν· ότι δεν υπάρχει άλλο πολυτιμότερον πράγμα στον κόσμον αυτόν από τον νόμον του Κυρίου. Δεν υπάρχουν δώρα, με τα οποία θα ημπόρεση κανείς να ανταλλάξη αυτόν.

Ησ. 8,21 - καὶ ἥξει ἐφ᾿ ὑμᾶς σκληρὰ λιμὸς καὶ ἔσται ὡς ἂν πεινάσητε, λυπηθήσεσθε καὶ κακῶς ἐρεῖτε τὸν ἄρχοντα καὶ τὰ πάτρια, καὶ ἀναβλέψονται εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω,

Ησ. 8,21 - Αλλά δια την απιστίαν σας θα έλθη εναντίον σας μεγάλη πείνα· υπό το κράτος δε της μεγάλης αυτής πείνας θα θλιβήτε και θα ταλαιπωρηθήτε τόσον πολύ, ώστε θα κακολογήσετε τον βασιλέα σας και τους παραδεδομένους πατρίους θεσμούς. Επάνω δε εις την απελπισίαν των θα σηκώνουν αυτοί τα μάτια των στον ουρανόν άνω·

Ησ. 8,22 - καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἐμβλέψονται, καὶ ἰδοὺ ἀπορία στενὴ καὶ σκότος, θλίψις καὶ στενοχωρία καὶ σκότος, ὥστε μὴ βλέπειν, καὶ οὐκ ἀπορηθήσεται ὁ ἐν στενοχωρίᾳ ὢν ἕως καιροῦ.

Ησ. 8,22 - θα ρίπτουν τα βλέμματα των κάτω εις την γην εις αναζήτησιν βοηθείας και σωτηρίας, και ιδού, σκοτάδι και αποπνικτική απορία θα υπάρχη ολόγυρα των. Θλίψις και στενοχωρία και σκοτάδι, ώστε από την στενοχωρίαν και την ζάλην των να μη βλέπουν. Αυτοί οι οποίοι θα περιέλθουν στοιαύτην στενόχωρον απορίαν, δεν θα μείνουν πάντοτε έτσι, αλλά μέχρις ωρισμένου καιρού.

ΗΣΑΪΑΣ 9

Ησ. 9,1 - Τοῦτο πρῶτον πίε, ταχὺ ποίει, χώρα Ζαβουλών, ἡ γῆ Νεφθαλὶμ ὁδὸν θαλάσσης καὶ οἱ λοιποὶ οἱ τὴν παραλίαν κατοικοῦντες καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, τὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας.

Ησ. 9,1 - Πιε πρώτον το πικρόν τούτο ποτήριον, σύντομα κάμε αυτό. Πιε το ποτήριον συ, η χώρα της Ζαβουλών και της Νεφθαλίμ. Σεις, που κατοικείτε την οδόν, η οποία οδηγεί προς την Μεσόγειον Θαλασσαν, και οι άλλοι, που κατοικείτε εις την παραλίαν της λίμνης Γεννησαρέτ· οι κάτοικοι

ανατολικά του Ιορδάνου, η Γαλιλαία αυτή των εθνών και ολόκληρος η Ιουδαία.

Ησ. 9,2 - ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, ἴδετε φῶς μέγα· οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ᾿ ὑμᾶς.

Ησ. 9,2 - Ο λαός των χωρών αυτών, που ευρίσκεται και ζη στο πνευματικόν σκότος, θα ίδουν πρώτοι το μέγα φως του Μεσσίου. Εις σας, που κατοικείτε εις την χώραν, όπου επικρατεί η σκια του θανάτου, θα λάμψη το σωτήριον και χαρμόσυνον φως.

Ησ. 9,3 - τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ, ὃ κατήγαγες ἐν εὐφροσύνῃ σου, καὶ εὐφρανθήσονται ἐνώπιόν σου ὡς οἱ εὐφραινόμενοι ἐν ἀμήτῳ καὶ ὃν τρόπον οἱ διαιρούμενοι σκῦλα.

Ησ. 9,3 - Το πλείστον μέρος του λαού, που επίστευσε, και το οποίον, Κυριε, αποκατέστησες εις την ευφροσύνην σου με το φως και την σωτηρίαν, που θα δώση ο Μεσσίας, αυτοί θα ευφρανθούν ενώπιόν σου, όπως ευφραίνονται οι γεωργοί κατά την ώραν του θερισμού και οι νικηταί κατά την ώραν, που μοιράζονται μεταξύ των τα λάφυρα.

Ησ. 9,4 - διότι ἀφῄρηται ὁ ζυγὸς ὁ ἐπ᾿ αὐτῶν κείμενος καὶ ἡ ῥάβδος ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῶν· τὴν γὰρ ῥάβδον τῶν ἀπαιτούντων διεσκέδασε Κύριος, ὡς τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐπὶ Μαδιάμ.

Ησ. 9,4 - Διότι θα έχη πλέον αφαιρεθή από αυτούς ο ζυγός της δουλείας, που τους εβαρυνεν, όπως επίσης από τον τράχηλόν των η οδυνηρά ράβδος εκείνων, οι οποίοι τους κατεδυνάστευαν. Διότι την ράβδον εκείνων, οι οποίοι τους εξηναγκαζαν εις έργα δουλείας, την συνέτριψε και την διεσκόρπισεν ο Κυριος, όπως ικατά την ημέραν, κατά την οποίαν επραγματοποιήθη η συντριβή των Μαδιανιτών.

Ησ. 9,5 - ὅτι πᾶσαν στολὴν ἐπισυνηγμένην δόλῳ καὶ ἱμάτιον μετὰ καταλλαγῆς ἀποτίσουσι καὶ θελήσουσιν εἰ ἐγενήθησαν πυρίκαυστοι.

Ησ. 9,5 - Διότι αι στολαί και τα ιμάτια, τα οποία οι καταδυναστεύοντες εμάζευσαν με δόλον και απάτην και καταπίεσιν, θα τα αποδώσουν με το παραπάνω. Οι δε λυτρωμένοι άνθρωποι θα θελήσουν, όπως όλα αυτά παραδοθούν εις την φωτιάν.

Ησ. 9,6 - ὅτι παιδίον ἐγενήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελός, θαυμαστὸς σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἐγὼ γὰρ ἄξω εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, εἰρήνην καὶ ὑγίειαν αὐτῷ.

Ησ. 9,6 - Αυτά δε θα πραγματοποιηθούν, διότι θα γεννηθή δι' ημάς παιδίον, θα δοθη εις ημάς ο υιός αυτός, του οποίου η αρχή και εξουσία υπάρχει απ' αρχής επάνω στους ώμους του και θα καλήται το όνομα αυτού αγγελιαφόρος της μεγάλης βουλής του Θεού, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ισχυρός, εξουσιαστής, αρχηγός της ειρήνης, πατήρ του μέλλοντος αιώνος.

“Εγώ, λέγει ο θεός, θα φέρω την ειρήνην στους άρχοντας, ειρήνην και υγείαν θα χορηγήσω στο παιδίον αυτό.

Ησ. 9,7 - μεγάλη ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὅριον ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυὶδ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ κατορθῶσαι αὐτὴν καὶ ἀντιλαβέσθαι αὐτῆς ἐν κρίματι καὶ ἐν δικαιοσύνῃ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ ζῆλος Κυρίου σαβαὼθ ποιήσει ταῦτα.

Ησ. 9,7 - Η βασιλική του εξουσία θα έχη απεριόριστον έκτασιν, θα εκτείνεται εις όλην την οικουμένην. Της δε ειρηνικής του βασιλείας δεν θα υπάρχη τέλος. Αυτός θα ανορθώση τον θρόνον και την ένδοξον βασιλείαν του προφητάνακτος Δαβίδ, θα αναλάβη και θα φέρη εις πέρας το έργον αυτής της άνορθώσεως με δικαίον κρίσιν από τώρα και στους αιώνας των αιώνων”. Η άπειρος αγάπη του Κυρίου παντοκράτορας προς τον λαόν του θα πραγματοποίηση αυτά.

Ησ. 9,8 - Θάνατον ἀπέστειλε Κύριος ἐπὶ Ἰακώβ, καὶ ἦλθεν ἐπὶ Ἰσραήλ,

Ησ. 9,8 - Θανατον και τέλος απέστειλεν ο Κυριος εναντίον του βασιλείου του Ισραήλ και του βασιλείου του Ιούδα.

Ησ. 9,9 - καὶ γνώσονται πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Ἐφραὶμ καὶ οἱ ἐγκαθήμενοι ἐν Σαμαρείᾳ ἐφ᾿ ὕβρει καὶ ὑψηλῇ καρδίᾳ λέγοντες·

Ησ. 9,9 - Θα μάθουν και θα αισθανθούν από προσωπικήν των πλέον πείραν την τιμωρίαν αυτήν όλοι οι πολίται του βασιλείου του Ισραήλ, αυτοί που κατοικούν εις την Σαμά-ρειαν, οι οποίοι με αυθάδειαν και υψηλόφρονα την ικαρδίαν λέγουν·

Ησ. 9,10 - πλίνθοι πεπτώκασιν, ἀλλὰ δεῦτε λαξεύσωμεν λίθους καὶ ἐκκόψωμεν συκαμίνους καὶ κέδρους καὶ οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πύργον.

Ησ. 9,10 - Εάν κρημνισθούν αι πλινθόκτιστοι οικίαι μας από τους εχθρούς μας, ημείς θα είπωμεν ο ενας προς τον άλλον· ελάτε να πελεκήσωμεν λίθους και να κόψωμεν συκαμίνους και κέδρους και να οικοδομήσωμεν δια τον εαυτόν μας όχι απλάς οικίας, αλλά πύργους.

Ησ. 9,11 - καὶ ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπ᾿ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν διασκεδάσει,

Ησ. 9,11 - Ο Κυριος θα κατασυντρίψη τους εχθρούς, οι οποίοι επέρχονται εναντίον της Ιερουσαλήμ, αυτούς τους εχθρούς θα τους διασκόρπιση.

Ησ. 9,12 - Συρίαν ἀφ᾿ ἡλίου ἀνατολῶν καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀφ᾿ ἡλίου δυσμῶν, τοὺς κατεσθίοντας τὸν Ἰσραὴλ ὅλῳ τῷ στόματι. ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ᾿ ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή.

Ησ. 9,12 - Θα συντρίψη και θα διασκόρπιση την Συρίαν από ανατολάς και τους Ελληνας, δηλαδή τους Φιλισταίους, από δυσμάς, αυτούς οι οποίοι κατατρώγουν με όλον των το στόμα τον Ισραηλιτικόν λαόν. Παρ' όλην δε την σκληράν αυτήν τιμωρίαν ο θυμός του Κυρίου δεν θα αποστραφή και δεν θα καταπαύση. Και δια τούτο η χειρ του είναι ακόμη υψωμένη, ετοίμη να αποστείλη και νέας τιμωρίας.

Ησ. 9,13 - καὶ ὁ λαὸς οὐκ ἀπεστράφη, ἕως ἐπλήγη, καὶ τὸν Κύριον οὐκ ἐξεζήτησαν.

Ησ. 9,13 - Παρ' όλον όμως τούτο ο λαός δεν μετενόησε, καίτοι ετιμωρήθη, δεν ανεζήτησεν εν μετάνοια τον Κυριον.

Ησ. 9,14 - καὶ ἀφεῖλε Κύριος ἀπὸ Ἰσραὴλ κεφαλὴν καὶ οὐράν, μέγαν καὶ μικρὸν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, πρεσβύτην καὶ τοὺς τὰ πρόσωπα θαυμάζοντας (αὕτη ἡ ἀρχὴ) καὶ προφήτην διδάσκοντα ἄνομα (οὗτος ἡ οὐρά).

Ησ. 9,14 - Δια τούτο ο Κυριος αφήρεσεν από τον Ισραηλιτικόν λαόν κεφαλήν και ουράν, μεγάλους και μικρούς, εις μίαν και την αυτήν ημέραν, ασυνέτους πρεσβύτας και προσωπολήπτας, που θαυμάζουν τα μεγάλα, αλλά άδικα, πρόσωπα, (αυτοί αποτελούν την κεφαλήν), και ψευοοπροφήτας, οι οποίοι διδάσκουν παρανομίας (αυτοί αποτελούν την ουράν) .

Ησ. 9,15 - καὶ ἔσονται οἱ μακαρίζοντες τὸν λαὸν τοῦτον πλανῶντες καὶ πλανῶσιν, ὅπως καταπίωσιν αὐτούς.

Ησ. 9,15 - Αυτοί δέ, οι οποίοι κολακεύουν τον λαόν και τον αποκοιμίζουν με ψευδείς ελπίδας, τον πλανούν συνεχώς, δια να τον εκμεταλλεύονται, μέχρις ότου τον καταβροχθίσουν.

Ησ. 9,16 - διὰ τοῦτο ἐπὶ τοὺς νεανίσκους αὐτῶν οὐκ εὐφρανθήσεται ὁ Κύριος καὶ τοὺς ὀρφανοὺς αὐτῶν καὶ τὰς χήρας αὐτῶν οὐκ ἐλεήσει, ὅτι πάντες ἄνομοι καὶ πονηροί, καὶ πᾶν στόμα λαλεῖ ἄδικα. ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ᾿ ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή.

Ησ. 9,16 - Εξ αιτίας της διαφθοράς του λαού δεν θα ευαρεστηθή ο Κυριος ούτε εις τα νεαρά αυτών τέκνα, και δεν θα ελεήση τους ορφανούς αυτών και τας χήρας αυτών, διότι όλοι είναι άνομοι και πονηροί. Καθε στόμα λαλεί αδικίας. Παρ' όλην δε την τυμωρίαν, που θα αποστείλη ο Κυριος εναντίον των, αυτοί δεν θα μετανοήσουν και δια τούτο η τιμωρός χειρ του θα είναι ακόμη ετοίμη να καταπέση εναντίον των.

Ησ. 9,17 - καὶ καυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ἀνομία καὶ ὡς ἄγρωσις ξηρὰ βρωθήσεται ὑπὸ πυρός· καὶ καυθήσεται ἐν τοῖς δάσεσι τοῦ δρυμοῦ, καὶ συγκαταφάγεται τὰ κύκλῳ τῶν βουνῶν πάντα.

Ησ. 9,17 - Η παρανομία των θα ανάψη και θα γίνη δι' αυτούς πυρκαϊά. Θα γίνουν ωσάν την ξηράν αγριάδα, η οποία κατατρώγεται από το πυρ. Θα καή η παρανομία, όπως η πυρκαϊά κατακαίει και κατατρώγει τα δένδρα του δάσους και τελευταία όλα τα γύρω από τα βουνά.

Ησ. 9,18 - διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου συγκέκαυται ἡ γῆ ὅλη, καὶ ἔσται ὁ λαὸς ὡς κατακεκαυμένος ὑπὸ πυρός· ἄνθρωπος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ οὐκ ἐλεήσει,

Ησ. 9,18 - Εξ αιτίας της μεγάλης οργής του Κυρίου έχει ανάψει η Παλαιστίνη και καίονται όλοι αυτής οι κάτοικοι. Μέσα εις την μεγάλην συμφοράν ο άνθρωπος δεν θα ευσπλαγχνιζεται τον συνάνθρωπόν του.

Ησ. 9,19 - ἀλλὰ ἐκκλινεῖ εἰς τὰ δεξιά, ὅτι πεινάσει καὶ φάγεται ἐκ τῶν ἀριστερῶν, καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῇ ἄνθρωπος ἔσθων τὰς σάρκας τοῦ βραχίονος αὐτοῦ.

Ησ. 9,19 - Η θλίψις και η πείνα θα είναι τόσον μεγάλη, που θα στρέφεται ο καθένας εις τα δεξιά, χωρίς να ευρίσκη εκεί τροφήν, και διότι θα πεινά, θα στρέφεται και θα τρώγη εις τα αριστερά και δεν θα χορταίνη. Οι άνθρωποι θα κατατρώγουν ο ένας τον άλλον, και πάλιν θα πεινούν.

Ησ. 9,20 - φάγεται γὰρ Μανασσῆς τοῦ Ἐφραὶμ καὶ Ἐφραὶμ τοῦ Μανασσῆ, ὅτι ἅμα πολιορκήσουσι τὸν Ἰούδαν. ἐπὶ τούτοις πᾶσιν οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ᾿ ἔτι ἡ χείρ ὑψηλή.

Ησ. 9,20 - Διότι η φυλή του Μανασσή θα καταφάγη εις εμφύλιον πόλεμον την φυλήν του Εφραίμ, και η φυλή του Εφραίμ θα καταφάγη τας σάρκας της φυλής Μανασσή. Και αι δύο συγχρόνως φυλαί αλλόφρονες θα πολιορκήσουν την φυλήν του Ιούδα. Παρ' όλας όμως αυτάς τας συμφοράς, ο θυμός του Κυρίου δεν ανεστάλη, η τιμωρός χειρ του Θεού είναι ακόμη υψωμένη, δια να αποστείλη και νέας τιμωρίας εναντίον των.

ΗΣΑΪΑΣ 10

Ησ. 10,1 - Οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν· γράφοντες γὰρ πονηρίαν γράφουσιν

Ησ. 10,1 - Αλλοίμονον στους ναμοθέτας, οι οποίοι γράφουν και θεσπίζουν πονηρούς νόμους. Αυτοί επιμόνως γράφουν και ξαναγράφουν αδίκους νόμους.

Ησ. 10,2 - ἐκκλίνοντες κρίσιν πτωχῶν, ἁρπάζοντες κρίμα πενήτων τοῦ λαοῦ μου, ὥστε εἶναι αὐτοῖς χήραν εἰς διαρπαγὴν καὶ ὀρφανὸν εἰς προνομήν.

Ησ. 10,2 - Διαστρέφουν την δικαιοσύνην εις βάρος των πτωχών, αρπάζουν το δίκαιον των πενήτων του λαού μου, ώστε η χήρα να είναι το θύμα της διαρπαγής των, και τα ορφανά να είναι αντικείμενον της λεηλασίας των.

Ησ. 10,3 - καὶ τί ποιήσουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπισκοπῆς; ἡ γὰρ θλῖψις ὑμῖν πόῤῥωθεν ἥξει· καὶ πρὸς τίνα καταφεύξεσθε τοῦ βοηθηθῆναι; καὶ ποῦ καταλείψετε τὴν δόξαν ὑμῶν

Ησ. 10,3 - “Τι θα κάμουν όμως αυτοί, λέγει ο Θεός, όταν έλθη η ημέρα, που θα επισκεφθώ αυτούς και τον λαόν μου; Η τιμωρία σας και η θλίψις θα έλθη από μακράν· και τότε προς ποίον σεις θα καταφύγετε, δια να επιτύχετε βοήθειαν; Που θα αφήσετε την δόξαν και την δύναμίν σας,

Ησ. 10,4 - τοῦ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἐπαγωγήν; ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ᾿ ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή.

Ησ. 10,4 - ώστε να μη περιπέσετε εις αιχμαλωσίαν και εξοριαν;” Παρ' όλας δε αυτάς τας συμφοράς και τυμωρίας δεν επραΰνθη ο θυμός του Κυρίου, αλλά η τιμωρός δεξιά του είναι ετοίμη, να επιπέση εναντίον των πονηρών.

Ησ. 10,5 - οὐαὶ Ἀσσυρίοις· ἡ ῥάβδος τοῦ θυμοῦ μου καὶ ὀργῆς ἐστιν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν.

Ησ. 10,5 - Αλλοιμονον και στους Ασσυριους! Η ράβδος, βέβαια, της οργής και του θυμού μου, εναντίον του λαού μου εις παιδαγωγίαν του, είναι εις τα χέρια των.

Ησ. 10,6 - τὴν ὀργήν μου εἰς ἔθνος ἄνομον ἀποστελῶ καὶ τῷ ἐμῷ λαῷ συντάξω ποιῆσαι σκῦλα καὶ προνομὴν καὶ καταπατεῖν τὰς πόλεις καὶ θεῖναι αὐτὰς εἰς κονιορτόν.

Ησ. 10,6 - Θα αποστείλω την οργήν μου και την τιμωρίαν μου δια μέσου των Ασσυρίων εις έθνος άνομον, εστον ισραηλιτικον λαόν, και θα δώσω διαταγήν να λεηλατήσουν τον λαόν μου, να τους λαφυραγωγήσουν, να καταπατήσουν τας πόλεις των και να μεταβάλουν αυτάς εις κονιορτόν.

Ησ. 10,7 - αὐτὸς δὲ οὐχ οὕτως ἐνεθυμήθη καὶ τῇ ψυχῇ οὐχ οὕτως λελόγισται, ἀλλὰ ἀπαλλάξει ὁ νοῦς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔθνη ἐξολοθρεῦσαι οὐκ ὀλίγα.

Ησ. 10,7 - Αυτός όμως ο Ασσύριος μονάρχης δεν εσκέφθη έτσι. Δεν διελογίσθη στο εσω-τερικόν του, όπως εγώ εσκέφθην, ότι δηλαδή εγώ τον εχρησιμοποίησα ως όργανον δικαίας τιμωρίας κατά του λαού μου. Εσκέφθη διαφορετικά με τον νουν του, να εξολοθρεύση, δηλαδή, αυτός έθνη πολλά.

Ησ. 10,8 - καὶ ἐὰν εἴπωσιν αὐτῷ· σὺ μόνος εἶ ἄρχων,

Ησ. 10,8 - Εάν δε είπουν στον Ασσύριον βασιλέα οι κόλακες, “συ είσαι ο μόνος άρχων”,

Ησ. 10,9 - καὶ ἐρεῖ· οὐκ ἔλαβον τὴν χώραν τὴν ἐπάνω Βαβυλῶνος καὶ Χαλάνης, οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη; καὶ ἔλαβον Ἀραβίαν καὶ Δαμασκὸν καὶ Σαμάρειαν·

Ησ. 10,9 - αυτός με αλαζονείαν θα απαντήση· “δεν κατέλαβα εγώ την χώραν την πέραν της Βαβυλώνας και την χώραν της Χαλάνης, όπου εκτίσθη ο πύργος εκείνος της Βαβέλ; Εγώ κατέλαβαν την Αραβιαν, την Δαμασκόν και την Σαμάρειαν.

Ησ. 10,10 - ὃν τρόπον ταύτας ἔλαβον ἐν τῇ χειρί μου, καὶ πάσας τὰς ἀρχὰς λήψομαι. ὀλολύξατε, τὰ γλυπτὰ ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν Σαμαρείᾳ·

Ησ. 10,10 - Οπως εκυρίευσα αυτάς με την δύναμίν μου, έτσι θα καταλάβω και τα άλλα έθνη και θα καταλύσω τας αρχάς των. Θρηνήσατε με ολολυγμούς τα ειδωλολατρικά γλυπτά, που υπάρχουν εις την Ιερουσαλήμ και εις την Σαμάρειαν.

Ησ. 10,11 - ὃν τρόπον γὰρ ἐποίησα Σαμαρείᾳ καὶ τοῖς χειροποιήτοις αὐτῆς, οὕτω ποιήσω καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῖς εἰδώλοις αὐτῆς.

Ησ. 10,11 - Διότι όπως έκαμα εις την Σαμάρειαν και εις τα υπό χειρών ανθρώπων κατασκευασμένα είδωλά της, έτσι θα κάμω εις την Ιερουσαλήμ και εις τα είδωλα αυτής”.

Ησ. 10,12 - καὶ ἔσται, ὅταν συντελέσῃ Κύριος πάντα ποιῶν ἐν τῷ ὄρει Σιὼν καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐπάξει ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν μέγαν, τὸν ἄρχοντα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς δόξης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ησ. 10,12 - Οταν όμως ο Κυριος ολοκλήρωση την παιδαγωγικήν τιμωρίαν στο όρος Σιών και εις την Ιερουσαλήμ, θα επιφέρη τιμωρίαν στον μεγάλον αυτόν και αλαζονικόν νουν, στον άρχοντα των Ασσυρίων, και εις όλην την μεγάλην αυτού δόξαν, την οποίαν αλαζονικώς παρατηρούν τα πλανεμένα μάτια του.

Ησ. 10,13 - εἶπε γάρ· ἐν τῇ ἰσχύϊ ποιήσω καὶ ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς συνέσεως, ἀφελῶ ὅρια ἐθνῶν καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν προνομεύσω

Ησ. 10,13 - Διότι ο αλαζών αυτός μονάρχης είπε· “με την δύναμίν μου κατώρθωσα και θα κατορθώσω έργα μεγάλα. Με την σοφίαν της στρατιωτικής μου ικανότητος θα καταλύσω και θα κυριεύσω τα σύνορα των εθνών και την δύναμιν αυτών θα λεηλατήσω.

Ησ. 10,14 - καὶ σείσω πόλεις κατοικουμένας καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ ὡς νοσσιὰν καὶ ὡς καταλελειμμένα ᾠὰ ἀρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς διαφεύξεταί με ἢ ἀντείπῃ μοι.

Ησ. 10,14 - Θα συγκλονίσω τας κατοικουμένας πόλεις, θα καταλάβω ολόκληρον την οικουμένην με το χέρι μου, με όσην ευκολίαν παίρνει κανείς φωλεάν πτηνών και τα εγκαταλελειμμένα εις αυτήν αυγά. Κανείς δεν θα υπάρξη, που να μου διαφύγη η να φέρη αντίρρησιν εις αυτά, που εγώ σκέπτομαι και λέγω”.

Ησ. 10,15 - μὴ δοξασθήσεται ἀξίνη ἄνευ τοῦ κόπτοντος ἐν αὐτῇ; ἢ ὑψωθήσεται πρίων ἄνευ τοῦ ἕλκοντος αὐτόν; ὡσαύτως ἐάν τις ἄρῃ ῥάβδον ἢ ξύλον.

Ησ. 10,15 - Ο Κυριος όμως απήντησεν εις τα αλαζονικά αυτά λόγια· “μήπως ημπορεί ποτε ο πέλεκυς να κατορθώση τίποτε χωρίς τον άνθρωπον, που δ' αυτού κόπτει; Η μήπως είναι δυνατόν, το πριόνι να υψωθή χωρίς τον εργάτην, ο οποίος το σύρει και το κινεί; Το ίδιο συμβαίνει και με την ράβδον η το ξύλον, που ο άνθρωπος τα σηκώνει”!

Ησ. 10,16 - καὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀποστελεῖ Κύριος σαβαὼθ εἰς τὴν σὴν τιμὴν ἀτιμίαν, καὶ εἰς τὴν σὴν δόξαν πῦρ καιόμενον καυθήσεται.

Ησ. 10,16 - Τιποτε βεβαίως από αυτά δεν γίνεται μόνο του, χωρίς τον άνθρωπον. Δια τούτο ο Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ, θα αποστείλη εις την σημερινήν σου υπόληψιν και τιμήν εξευτελισμον και ταπείνωσιν, και εις την λαμπρότητα της δόξης σου πυρ φοβερόν, το οποίον θα την κατακαύση.

Ησ. 10,17 - καὶ ἔσται τὸ φῶς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς πῦρ καὶ ἁγιάσει αὐτὸν ἐν πυρὶ καιομένῳ καὶ φάγεται ὡσεὶ χόρτον τὴν ὕλην.

Ησ. 10,17 - Αυτό, που είναι φως δια τους Ισραηλίτας, θα γίνη φωτιά δια τους Ασσυρίους. Δια του πυρός των τιμωριών και των θλίψεων θα εξαγνίση ο Κυριος τους Ισραηλίτας, ενπώ τον 'Ασσυριον θα τον καταφάγη το πυρ αυτό, όπως κατατρώγει τα ξηρά χόρτα και τα δένδρα του δάσους.

Ησ. 10,18 - τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀποσβεσθήσεται τὰ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ καὶ οἱ δρυμοί, καὶ καταφάγεται ἀπὸ ψυχῆς ἕως σαρκῶν· καὶ ἔσται ὁ φεύγων ὡς ὁ φεύγων ἀπὸ φλογός καιομένης·

Ησ. 10,18 - Κατά την ημέραν εκείνην της τιμωρίας οι Ασσύριοι, που ομοιάζουν με όρη και με βουνά και με πύκνα δάση, θα σβησθούν από το πρόσωπον της γης, θα λείψουν και η φωτιά θα καταφάγη αυτούς εξ ολοκλήρου, οι δε πανικόβλητοι φυγάδες θα είναι σαν εκείνον, ο οποίος φεύγει γρήγορα από φοβεράν πυρκαϊάν.

Ησ. 10,19 - καὶ οἱ καταλειφθέντες ἀπ᾿ αὐτῶν ἀριθμὸς ἔσονται, καὶ παιδίον γράψει αὐτούς.

Ησ. 10,19 - Αυτοί, που θα απομείνουν από τους Ασσυρίους, θα είναι ελάχιστοι εις αριθμόν, ώστε και ένα μικρό παιδί να ημπορή να τους καταγράψη.

Ησ. 10,20 - Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ οὐκέτι προστεθήσεται τὸ καταλειφθὲν Ἰσραήλ, καὶ οἱ σωθέντες τοῦ Ἰακὼβ οὐκέτι μὴ πεποιθότες ὦσιν ἐπὶ τοὺς ἀδικήσαντας αὐτούς, ἀλλὰ ἔσονται πεποιθότες ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ τῇ ἀληθείᾳ,

Ησ. 10,20 - Και θα συμβή τούτο· κατά την ημέραν εκείνην της παιδαγωγικής τιμωρίας των Ισραηλιτώύ, του ολέθρου δε των 'Ασσυριων το περισωθέν κατάλοιπον του ισραηλιτικοϋ λαού δεν θα έχη πλέον την πρόθεσιν να στηρίζη την πεποίθησίν του εις ανθρώπους. Και όσοι από τους απογόνους του Ιακώβ εσώθησαν, δεν θα έχουν πεποίθησιν στους αδικήσαντας αυτούς Ασσυρίους. Αλλα θα στηρίζουν ειλικρινώς την πεποίθησίν των στον Θεόν τον άγιον του Ισραήλ.

Ησ. 10,21 - καὶ ἔσται τὸ καταλειφθὲν τοῦ Ἰακὼβ ἐπὶ Θεὸν ἰσχύοντα.

Ησ. 10,21 - Τοτε δε θα επιστρέψη δια μετανοίας ο απομείνας ισραηλιτικός λαός προς τον παντοδύναμον Θεόν.

Ησ. 10,22 - καὶ ἐὰν γένηται ὁ λαὸς Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατάλειμμα αὐτῶν σωθήσεται· λόγον συντελῶν καὶ συντέμνων ἐν δικαιοσύνῃ,

Ησ. 10,22 - Αλλά και εάν ο ισραηλιτικός λαός αυξηθή και γίνη πολυάριθμος, όπως η άμμος της θαλάσσης, θα κατάστραφή, και μόνον ένα υπόλοιπον από αυτόν θα διασωθή. Ο Κυριος θα πραγματοποίηση τον λόγον, τον οποίον απεφάσισε, τιμωρών εν δικαιοσύνη το κακόν.

Ησ. 10,23 - ὅτι λόγον συντετμημένον Κύριος ποιήσει ἐν τῇ οἰκουμένῃ ὅλῃ.

Ησ. 10,23 - Διότι την απόφασίν του περί τιμωρίας του κακού στον ισραηλιτικόν λαόν θα την πραγματοποίηση, όπως και εις ολόκληρον την οικουμένην.

Ησ. 10,24 - Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ· μὴ φοβοῦ, ὁ λαός μου, οἱ κατοικοῦντες ἐν Σιών, ἀπὸ Ἀσσυρίων, ὅτι ἐν ῥάβδῳ πατάξει σε· πληγὴν γὰρ ἐπάγω ἐπὶ σὲ τοῦ ἰδεῖν ὁδὸν Αἰγύπτου.

Ησ. 10,24 - Δια τούτο αυτά λέγει ο παντοκράτωρ· “συ ο ισραηλιτικός λαός μου, όσοι κατοικείτε εις την Σιών, μη φοβηθήτε από τους Ασσυρίους, όταν εκείνοι θα σας κτυπήσουν με ράβδον, διότι εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος επιφέρω εναντίον σας την παιδαγωγικήν αυτήν τι μωρίαν, όπως άλλοτε κατά τους χρόνους της ταλαιπωρίας σου εις την Αίγυπτον.

Ησ. 10,25 - ἔτι γὰρ μικρὸν καὶ παύσεται ἡ ὀργή, ὁ δὲ θυμός μου ἐπὶ τὴν βουλὴν αὐτῶν·

Ησ. 10,25 - Ολίγον χρόνον ακόμη και θα παύση η οργή μου εναντίον σας, ο δε θυμός μου θα στραφή εναντίον της κακής αποφάσεως των Ασσυριων”.

Ησ. 10,26 - καὶ ἐγερεῖ ὁ Θεὸς ἐπ᾽ αὐτοὺς κατὰ τὴν πληγὴν Μαδιὰμ ἐν τόπῳ θλίψεως, καὶ ὁ θυμὸς αὐτοῦ τῇ ὁδῷ τῇ κατὰ θάλασσαν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν κατ᾽ Αἴγυπτον.

Ησ. 10,26 - Ο Θεός θα εγείρη και θα επιφέρη εναντίον αυτών πληγήν ομοίαν προς την πληγήν, την οποίαν επέφερε κατά των Μαδιανιτών στον τόπον της καταστροφής των. Ο θυμός του θα εκσπάση καταστρεπτικός εναντίον αυτών, όπως συνέβη εις την οδόν την δια της Ερυθράς θαλάσσης, όταν εξήρχοντο οι Ισραηλίται ελεύθεροι από την Αίγυπτον.

Ησ. 10,27 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀφαιρεθήσεται ὁ ζυγὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὤμου σου καὶ ὁ φόβος αὐτοῦ ἀπὸ σοῦ, καὶ καταφθαρήσεται ὁ ζυγὸς ἀπὸ τῶν ὤμων ὑμῶν.

Ησ. 10,27 - Κατά την ημέραν εκείνην θα αφαιρεθή από τους ώμους σας ο ζυγός της δουλείας των Ασσυρίων και ο φόβος σας απέναντι αυτών. Θα καταστραφή ο ζυγός της δουλείας από τους ώμους σας. '

Ησ. 10,28 - ἥξει γὰρ εἰς τὴν πόλιν Ἀγγαὶ

Ησ. 10,28 - Ο Ασσυύιος μονάρχης με τον στρατόν του θα έλθη εις την πόλιν Αγγαί,

Ησ. 10,29 - καὶ παρελεύσεται εἰς Μαγγεδὼ καὶ εἰς Μαχμὰς θήσει τὰ σκεύη αὐτοῦ· καὶ παρελεύσεται φάραγγα καὶ ἥξει εἰς Ἀγγαί, φόβος λήψεται Ῥαμᾶ πόλιν Σαούλ· φεύξεται

Ησ. 10,29 - θα πέραση από την πόλιν Μαγγεδώ, θα θέση τα όπλα του εις Μαχμάς, θα περάση την φάραγγα, θα φθάση εις Αγγαί.' Οι κάτοικοι της

Ραμά, της πόλεως αυτής του Σαούλ, θα καταληφθούν από φόβον,
Ησ. 10,30 - ἡ θυγάτηρ Γαλλείμ, ἐπακούσεται Λαϊσά, ἐπακούσεται Ἀναθώθ·
Ησ. 10,30 - θα τραπούν εις φυγήν οι κάτοικοι της Γαλλείμ. θα πληροφορηθούν την διέλευσίν του αι πόλεις Λαϊσά και 'Αναθωθ.
Ησ. 10,31 - καὶ ἐξέστη Μαδεβηνὰ καὶ οἱ κατοικοῦντες Γιββεΐρ·
Ησ. 10,31 - Θα καταπλαγούν οι κάτοικοι της Μαδεβηνά και όσοι κατοικούν εις την Γιββεΐρ.
Ησ. 10,32 - παρακαλεῖται σήμερον ἐν ὁδῷ τοῦ μεῖναι, τῇ χειρὶ παρακαλεῖτε, τὸ ὄρος, τὴν θυγατέρα Σιών, καὶ οἱ βουνοὶ οἱ ἐν Ἱερουσαλήμ.
Ησ. 10,32 - Ενθαρρύνατε και ενισχύσατε σήμερον τους Ισραηλίτας, οι οποίοι πανικόβλητοι ευρίσκονται στον δρόμον της φυγής, να μείνουν και να μη φύγουν. Από μακρόθεν με νεύματα αναγγείλατε εις αυτούς το ευχάριστον γεγονός, στο όρος Σιών στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ, εις τα υψώματα της πόλεως, (ότι ο Ασσύριος Μονάρχης εσταμάτησε την πορείαν προς την Ιερουσαλήμ).
Ησ. 10,33 - ἰδοὺ γὰρ ὁ δεσπότης Κύριος σαβαὼθ συνταράσσει τοὺς ἐνδόξους μετὰ ἰσχύος, καὶ οἱ ὑψηλοὶ τῇ ὕβρει συντριβήσονται, καὶ οἱ ὑψηλοὶ ταπεινωθήσονται,
Ησ. 10,33 - Διότι, ιδού ο δεσπότης, ο Κυριος των δυνάμεων, θα συγκλονίση με μεγάλην δύναμιν τους ενδόξους της γης, τους Ασσυρίους, και οι κατά κόσμον μεγάλοι θα συντριβούν δια την υπερηφάνειάν των, οι υψηλόφρονες και αλαζονικοί θα ταπεινωθούν.
Ησ. 10,34 - καὶ πεσοῦνται οἱ ὑψηλοὶ μαχαίρᾳ, ὁ δὲ Λίβανος σὺν τοῖς ὑψηλοῖς πεσεῖται.
Ησ. 10,34 - Θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας οι υπερήφανοι. Ο Ασσύριος, ο ισχυρός ως Λιβανος, θα πέση μάζη με τα υψηλά του δένδρα, τους βοηθούς του.

ΗΣΑΪΑΣ 11

Ησ. 11,1 - Καὶ ἐξελεύσεται ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ῥίζης ἀναβήσεται.
Ησ. 11,1 - Από την γενεαλογικήν ρίζαν του Ιεσσαί, θα φυτρώση κλωνάρι, και άνθος από την ρίζαν αυτήν θα αναβλαστήση.
Ησ. 11,2 - καὶ ἀναπαύσεται ἐπ᾿ αὐτὸν πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς καὶ ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας·
Ησ. 11,2 - Εις τον ευλογημένον αυτόν απόγονον του Ιεσσαί, θα επαναπαυθή το Πνεύμα του Θεού, Πνεύμα σοφίας και συνέσεως, Πνεύμα

υγιούς θελήσεως και ισχύος, Πνεύμα γνώσεως και ευσεβείας.

Ησ. 11,3 - ἐμπλήσει αὐτὸν πνεῦμα φόβου Θεοῦ. οὐ κατὰ τὴν δόξαν κρινεῖ οὐδὲ κατὰ τὴν λαλιὰν ἐλέγξει,

Ησ. 11,3 - Θα γέμιση αυτόν ο Θεός με Πνεύμα φόβου Θεού. Φωτιζόμενος αυτός από τα υπέροχα αυτά χαρίσματα του Πνεύματος δεν θα εκφέρη κρίσιν σύμφωνα με την εξωτερικήν εμφάνισιν και δεν θα ελέγχη σύμφωνα με τους ματαίους και επιπολαίους λόγους των ανθρώπων.

Ησ. 11,4 - ἀλλὰ κρινεῖ ταπεινῷ κρίσιν καὶ ἐλέγξει τοὺς ταπεινοὺς τῆς γῆς· καὶ πατάξει γῆν τῷ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ ἐν πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ ἀσεβῆ·

Ησ. 11,4 - Αλλά θα κρίνη με ευθύτητα και δικαιοσύνην, θα δικαιώση τον ταπεινόν και τον δίκαιον, θα φανερώση και θα αποδώση το δίκαιον στους ταπεινούς και καταφρονημένους της γης. Με τον λόγον του στόματός του θα κτυπήση τον αμαρτωλόν και άδικον κόσμον. Και με ένα απλούν φύσημα των χειλέων του θα θανατώση τους ασεβείς.

Ησ. 11,5 - καὶ ἔσται δικαιοσύνῃ ἐζωσμένος τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ καὶ ἀληθείᾳ εἱλημένος τὰς πλευράς.

Ησ. 11,5 - Αυτός θα έχη ζωσθή την μέσην του με την ζώνην της δικαιοσύνης. Με την ειλικρίνειαν δε και την φιλαλήθειαν θα έχη περικαλύψει τας πλευράς του.

Ησ. 11,6 - καὶ συμβοσκηθήσεται λύκος μετ᾿ ἀρνός, καὶ πάρδαλις συναναπαύσεται ἐρίφω, καὶ μοσχάριον καὶ ταῦρος καὶ λέων ἅμα βοσκηθήσονται, καὶ παιδίον μικρὸν ἄξει αὐτούς·

Ησ. 11,6 - Τοτε ο λύκος θα βόσκη μαζή με το αρνί, και η λεοπάρδαλις θα κατοική μαζή με το ερίφιον, το μοσχάριον και ο ταύρος θα βόσκουν μαζή με τον λέοντα και ένα μικρό παιδί θα οδηγή αυτά ως ήμερα αρνία.

Ησ. 11,7 - καὶ βοῦς καὶ ἄρκος ἅμα βοσκηθήσονται, καὶ ἅμα τὰ παιδία αὐτῶν ἔσονται, καὶ λέων καὶ βοῦς ἅμα φάγονται ἄχυρα.

Ησ. 11,7 - Το βόϊδι και η άρκτος θα βόσκουν μαζή και τα μικρά των θα κάμνουν μαζή συντροφιά. Το λιοντάρι και το βόϊδι θα τρώγουν μαζή άχυρα.

Ησ. 11,8 - καὶ παιδίον νήπιον ἐπὶ τρώγλην ἀσπίδων καὶ ἐπὶ κοίτην ἐκγόνων ἀσπίδων τὴν χεῖρα ἐπιβαλεῖ.

Ησ. 11,8 - Μικρό παιδί θα απλώνη και θα θέτη χωρίς κίνδυνον τα χέρια του εις την οπήν της δηλητηριώδους ασπίδος και εις την φωλεάν, όπου αι ασπίδες έχουν τα μικρά των.

Ησ. 11,9 - καὶ οὐ μὴ κακοποιήσουσιν, οὐδὲ μὴ δύνωνται ἀπολέσαι οὐδένα ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου, ὅτι ἐνεπλήσθη ἡ σύμπασα τοῦ γνῶναι τὸν Κύριον ὡς ὕδωρ πολὺ κατακαλύψαι θαλάσσας.

Ησ. 11,9 - Ολα τα άγρια θηρία και τα δηλητηριώδη φίδια δεν θα κάμουν εις κανένα κακόν, ούτε θα έχουν την δύναμιν και την διάθεσιν να φονεύσουν

κανένα στο άγιόν μου όρος, διότι ολόκληρος ο κόσμος θα έχη πλημμυρίσει από την θείαν γνώσιν, όπως το πολύ ύδωρ κατακαλύπτει τας θαλάσσας.

Ησ. 11,10 - Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαὶ καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, ἐπ᾿ αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσι, καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ τιμή.

Ησ. 11,10 - Κατά την ημέραν εκείνην ο ευλογημένος αυτός απόγονος του Ιεσσαί, ο Μεσσίας, θα εμφανισθή ως άρχων των εθνών, θα είναι μέγας κατά την αρετήν και την δύναμιν, ώστε τα έθνη θα στηρίξουν εις αυτόν τας ελπίδας των. Ο θρόνος του και η διαμονή του θα είναι ένδοξος και τιμημένη.

Ησ. 11,11 - καὶ ἔσται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ προσθήσει Κύριος τοῦ δεῖξαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ τοῦ ζηλῶσαι τὸ καταλειφθὲν ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ, ὃ ἂν καταλειφθῇ ἀπὸ τῶν Ἀσσυρίων καὶ ἀπὸ Αἰγύπτου καὶ Βαβυλωνίας καὶ Αἰθιοπίας καὶ ἀπὸ Ἐλαμιτῶν καὶ ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν καὶ ἐξ Ἀραβίας.

Ησ. 11,11 - Κατά την ημέραν εκείνην ο Κυριος θα δείξη και θα άπλωση το χέρι του, δια να φανερώσ·η την αγάπην του εις όσους απέμειναν ως υπόλοιπον του ισραηλιτικού λαού· εις αυτούς, που απέμειναν εις την Ασσυρίαν, εις την Αίγυπτον, εις την Βαβυλώνα, εις την Αιθιοπίαν, εις την χώραν των Ελαμιτών, εις τας ανατολικός χώρας και εις την Αραβιαν.

Ησ. 11,12 - καὶ ἀρεῖ σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη καὶ συνάξει τοὺς ἀπολομένους Ἰσραὴλ καὶ τοὺς διεσπαρμένους τοῦ Ἰούδα συνάξει ἐκ τῶν τεσσάρων πτερύγων τῆς γῆς.

Ησ. 11,12 - Ο Κυριος θα υψώση σημαίαν εις τα έθνη και θα συγκεντρώση τους χαμένους ανά τα έθνη άνδρας του Ισραήλ, και τους διασκορπισμένους Ιουδαίους θα συγκεντρώση από τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος.

Ησ. 11,13 - καὶ ἀφαιρεθήσεται ὁ ζῆλος Ἐφραὶμ καὶ οἱ ἐχθροὶ Ἰούδα ἀπολοῦνται· Ἐφραὶμ οὐ ζηλώσει Ἰούδαν, καὶ Ἰούδας οὐ θλίψει Ἐφραίμ.

Ησ. 11,13 - Η παλαιά ζηλοφθονία και διχόνοια του Ισραήλ και του Ιούδα θα εξαλειφθή και οι εχθροί της φυλής Ιούδα θα καταστραφούν. Οι Ισραηλίται δεν θα ζηλοφθονούν πλέον τους Ιουδαίους και οι Ιουδαίοι δεν θα καταθλίβουν με πολέμους τους Ισραηλίτας.

Ησ. 11,14 - καὶ πετασθήσονται ἐν πλοίοις ἀλλοφύλων θάλασσαν, ἅμα προνομεύσουσι καὶ τοὺς ἀφ᾿ ἡλίου ἀνατολῶν καὶ Ἰδουμαίαν· καὶ ἐπὶ Μωὰβ πρῶτον τὰς χεῖρας ἐπιβαλοῦσιν, οἱ δὲ υἱοὶ Ἀμμὼν πρῶτοι ὑπακούσονται.

Ησ. 11,14 - Θα πετάξουν προς κατακτήσεις με τα πλοία των Φιλισταίων εις την Μεσόγειον θάλασσαν, συγχρόνως θα καταλάβουν και θα λαφυραγωγήσουν τας ανατολικάς χώρας και την Ιδουμαίαν. Θα απλώσουν τα χέρια των πρώτον και θα κατακτήσουν την χώραν των Μωαβιτών, και οι Αμμωνίται πρώτοι θα υποταχθούν εις αυτούς.

Ησ. 11,15 - καὶ ἐρημώσει Κύριος τὴν θάλασσαν Αἰγύπτου καὶ ἐπιβαλεῖ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν πνεύματι βιαίῳ καὶ πατάξει ἑπτὰ

φάραγγας, ὥστε διαπορεύεσθαι αὐτὸν ἐν ὑποδήμασι·

Ησ. 11,15 - Θα καταστήση ο Κυριος ξηράν και έρημον την Ερυθράν Θαλασσαν της Αιγύπτου, Θα θέση το χέρι του επάνω στον Ευφράτην ποταμόν, αποστέλλων συγχρόνως ορμητικόν άνεμον. Θα κτυπήση τον ποταμόν και θα ανοίξη επτά στεγνάς διόδους, ώστε οι Ιουδαίοι, που ευρίσκονται εις την Βαβυλώνα να περάσουν αυτόν φορούντες τα υποδήματα των!

Ησ. 11,16 - καὶ ἔσται δίοδος τῷ καταλειφθέντι μου λαῷ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἔσται τῷ Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἡμέρα ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου.

Ησ. 11,16 - Εις τον λαόν μου, ο οποίος ευρίσκεται εν Αιγύπτω, θα ανοιχθή δίοδος, όπως ακριβώς ηνοίχθη δια τους Ισραηλίτας κατά την ημέραν, που αυτοί εξήλθον από την Αίγυπτον καταδιωκόμενοι από τον Φαραώ.

ΗΣΑΪΑΣ 12

Ησ. 12,1 - Καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· εὐλογήσω σε, Κύριε, διότι ὠργίσθης μοι καὶ ἀπέστρεψας τὸν θυμόν σου καὶ ἠλέησάς με.

Ησ. 12,1 - Και τότε κάθε λυτρωμένος γεμάτος χαράν, θα διαλαλήση κατά την ευλογημένην εκείνην ημέραν· Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, διότι ωργίσθης μεν κατά λόγον δικαιοσύνης εναντίον μου, αλλά χάρις στο έλεός σου κατεπράϋνες τον θυμόν σου και με ηλεήσες.

Ησ. 12,2 - ἰδοὺ ὁ Θεός μου σωτήρ μου Κύριος, πεποιθὼς ἔσομαι ἐπ᾿ αὐτῷ καὶ σωθήσομαι ἐν αὐτῷ καὶ οὐ φοβηθήσομαι, διότι ἡ δόξα μου καὶ ἡ αἴνεσίς μου Κύριος καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

Ησ. 12,2 - Ιδού, δ Θεός, ο Κυριος είναι ο σωτήρ μου, εις αυτόν μόνον θα έχω και θα στηρίζω την πεποίθησίν μου, και αυτός θα με σώση. Ποτέ δεν θα φοβηθώ πλέον, διότι η δόξα μου και η δοξολογία μου είναι ο Κυριος, ο οποίος μου εχαρισε την σωτηρίαν.

Ησ. 12,3 - καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ μετ᾿ εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου.

Ησ. 12,3 - Αντλήσατε λοιπόν, δροσερό νερό με χαράν από τας σωτηρίους πηγάς του Κυρίου,

Ησ. 12,4 - καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ὑμνεῖτε Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἔνδοξα αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ησ. 12,4 - και θα πης κατά την ημέραν εκείνην συ ο λυτρωμένος· Υμνολογήσατε τον Κυριον, διαλαλήσατε το Ονομά του, αναγγείλατε εις τα έθνη όσα ένδοξα επραγματοποίησε. Να ενθυμήσθε, ότι εδοξάσθη και εμεγαλύνθη το Ονομά του.

Ησ. 12,5 - ὑμνήσατε τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψηλὰ ἐποίησεν· ἀναγγείλατε ταῦτα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.
Ησ. 12,5 - Υμνολογήσατε το όνομα του Κυρίου, διότι μεγάλα και θαυμαστά επραγιματοποίησε. Διαλαλήσατε αυτά εις όλην την οικουμένην.
Ησ. 12,6 - ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε, οἱ κατοικοῦντες Σιών, ὅτι ὑψώθη ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ ἐν μέσῳ αὐτῆς.
Ησ. 12,6 - Σεις, που κατοικείτε την Ιερουσαλήμ, αγαλλιάσθε και ευρραίνεσθε, διότι εν μέσω της νέας αυτής Ιερουσαλήμ εδοξάσθη και δοξάζεται και θα δοξάζεται ο άγιος Θεός του Ισραήλ.

ΗΣΑΪΑΣ 13

Ησ. 13,1 - Ὅρασις, ἣν εἶδεν Ἠσαΐας υἱὸς Ἀμώς, κατὰ Βαβυλῶνος.
Ησ. 13,1 - Αποκαλυπτικόν όραμα, το οποίον είδεν ο Ησαΐας, ο υιός του Αμώς, εναντίον της Βαβυλώνος.
Ησ. 13,2 - ἐπ᾿ ὄρους πεδινοῦ ἄρατε σημεῖον, ὑψώσατε τὴν φωνὴν αὐτοῖς, μὴ φοβεῖσθε, παρακαλεῖτε τῇ χειρί· ἀνοίξατε, οἱ ἄρχοντες.
Ησ. 13,2 - Επάνω στο οροπεδιον της Βαβυλώνος, σεις οι επιτιθέμενοι επισημάνατε τον στόχον σας, σηκώσατε φωνήν και αλαλάξατε εναντίον αυτών. Μη φοβείσθε· ενθαρρύνετε και ενισχύετε ο ένας τον άλλον και με τας κινήσεις των χειρών σας. Και σεις, οι άρχοντες της Βαβυλώνος, ανοίξατε τας πύλας της πόλεως.
Ησ. 13,3 - ἐγὼ συντάσσω καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτούς· [ἡγιασμένοι εἰσί, καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτούς]. γίγαντες ἔρχονται πληρῶσαι τὸν θυμόν μου χαίροντες ἅμα καὶ ὑβρίζοντες.
Ησ. 13,3 - Εγώ συγκροτώ το στράτευμα δι' αυτήν την επίθεσιν και εγώ οδηγώ αυτούς. Ως γίγαντες ορμούν αυτοί εναντίον σας, δια να εκπληρώσουν τας αποφάσστου δικαίου θυμού μου, χαίροντες οι ίδιοι και συγχρόνως υβρίζοντας σας.
Ησ. 13,4 - φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων, ὁμοία ἐθνῶν πολλῶν, φωνὴ βασιλέων καὶ ἐθνῶν συνηγμένων. Κύριος σαβαὼθ ἐντέταλται ἔθνει ὁπλομάχῳ
Ησ. 13,4 - Πολλοί είναι οι επιτιθέμενοι, ώστε οι αλαλαγμοί των ακούονται εις τα όρη ωσάν αι φωναί πολλών εθνών· η βοή των ομοιάζει με φωνάς βασιλέων και πολλών εθνών συγκεντρωμένων. Ο Κυριος των δυνάμεων έδωσεν εντολήν στο ωπλισμένον και αξιόμαχον αυτό έθνος,
Ησ. 13,5 - ἔρχεσθαι ἐκ γῆς πόῤῥωθεν ἀπ᾿ ἄκρου θεμελίου τοῦ οὐρανοῦ, Κύριος καὶ οἱ ὁπλομάχοι αὐτοῦ, τοῦ καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

Ησ. 13,5 - να ελθη από μακρυνήν χώραν, από την άκρην του ουρανού, ο Κυριος και ο αξιόμαχος αυτός στρατός του έρχονται, δια να καταστρέψουν όλην την αμάρτωλήν οικουμένην.

Ησ. 13,6 - ὀλολύζετε, ἐγγὺς γὰρ ἡμέρα Κυρίου, καὶ συντριβὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἥξει·

Ησ. 13,6 - Βαβυλώνειοι, κλαύσατε με αλολυγμούς, διότι έφθασε πλέον η ημέρα του Κυρίου και η συντριβή σας θα έλθη εκ μέρους του Θεού.

Ησ. 13,7 - διὰ τοῦτο πᾶσα χεὶρ ἐκλυθήσεται καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνθρώπου δειλιάσει.

Ησ. 13,7 - Δια τούτο κάθε χέρι σας θα παραλύση, ώστε να μη ημπορή να κρατήση όπλον, και κάθε ψυχή ανθρώπου θα πανικοβληθή και θα δειλιάση.

Ησ. 13,8 - καὶ ταραχθήσονται οἱ πρέσβεις καὶ ὠδῖνες αὐτοὺς ἕξουσιν, ὡς γυναικὸς τικτούσης· καὶ συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἐκστήσονται καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὡς φλὸξ μεταβαλοῦσιν.

Ησ. 13,8 - Θα ταραχθούν οι πρέσβεις, που θα αποστείλετε προς ειρήνην. Θα τους καταλάβουν ωδίνες οξείαι ώσαν της γυναικός, που πρόκειται να γεννήση, θα κλαίουν μεταξύ των την συμφοράν των, θα μείνουν κατάπληκτοι, το δε πρόσωπον των θα μεταβληθή, θα γίνη κατάκόκκινον ωσάν την φλόγα.

Ησ. 13,9 - ἰδοὺ γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνίατος θυμοῦ καὶ ὀργῆς θεῖναι τὴν οἰκουμένην ἔρημον καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπολέσαι ἐξ αὐτῆς.

Ησ. 13,9 - Διότι, ιδού έρχεται η ημέρα του Κυρίου γεμάτη θυμόν και οργήν, που κανείς δεν ημπορεί να την εξιλέωση, και η δικαία αυτή οργή του θα καταστήση έρημον την οικουμενην· και θα καταστρέψη τους αμαρτωλούς από αυτήν.

Ησ. 13,10 - οἱ γὰρ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ Ὠρίων καὶ πᾶς ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ τὸ φῶς οὐ δώσουσι, καὶ σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φῶς αὐτῆς.

Ησ. 13,10 - Οι αστέρες του ουρανού, ο Ωρίων και όλος ο έναστρος κόσμος του ουρανού δεν θα δώσουν πλέον το φως των. Ο ανατέλλων ήλιος θα σκοτισθή και η σελήνη δεν θα δώση το φέγγος της.

Ησ. 13,11 - καὶ ἐντελοῦμαι τῇ οἰκουμένῃ ὅλῃ κακὰ καὶ τοῖς ἀσεβέσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν· καὶ ἀπολῶ ὕβριν ἀνόμων, καὶ ὕβριν ὑπερηφάνων ταπεινώσω.

Ησ. 13,11 - Θα δώσω εντολήν να επέλθουν συμφοραί εις όλην την οικουμένην και στους ασεβείς τιμωρίαι δια τας αμαρτίας αυτών, θα καταστρέψω την έπαρσιν των παρανόμων και θα ταπεινώσω τον εγωϊσμόν των υπερηφάνων.

Ησ. 13,12 - καὶ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ἔντιμοι μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον, καὶ ὁ ἄνθρωπος μᾶλλον ἔντιμος ἔσται ἢ ὁ λίθος ὁ ἐκ Σουφίρ.

Ησ. 13,12 - Οσοι δε απομείνουν από αυτήν την καταστροφήν, θα είναι περισσότερον ολι-γοστοί και σπάνιοι, παρ' όσον είναι το εξορυσσόμενον και σκεπασμένον από χώματα και μη καθαρισθέν χρυσάφι, και οι άνθρωποι σπανιώτεροι από τους πολυτίμους εκ Σουφίρ λίθους.

Ησ. 13,13 - ὁ γὰρ οὐρανὸς θυμωθήσεται καὶ ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ τῶν θεμελίων αὐτῆς διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου σαβαὼθ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς αὐτοῦ.

Ησ. 13,13 - Και αυτός ο ουρανός θα οργισθή εναντίον των αμαρτωλών ανθρώπων και θα αποστείλη θυέλλας και κατακλυσμούς. Η γη θα σεισθή εκ θεμελίων εξ αιτίας του θυμού του Κυρίου τότε κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα επέλθη εναντίον των αμαρτωλών ο θυμός αυτού.

Ησ. 13,14 - καὶ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ὡς δορκάδιον φεῦγον καὶ ὡς πρόβατον πλανώμενον, καὶ οὐκ ἔσται ὁ συνάγων, ὥστε ἄνθρωπον εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀποστραφῆναι καὶ ἄνθρωπον εἰς τὴν χώραν ἑαυτοῦ διώξεται.

Ησ. 13,14 - Οσοι δε απολειφθούν θα είναι δειλοί και περίφοβοι σαν το ζαρκάδι, που φεύγει πανικόβλητον, σαν τα περιπλανώμενα πρόβατα, δια τα οποία δεν υπάρχει κανείς να τα συγκέντρωση και περιφρούρηση. Εν όψει αυτής της συμφοράς κάθε ξένος ότνθρωπος θα επιστρέψη στον λαόν του και θα επιδιώξη με κάθε τρόπον να επανέλθη εις την πατρίδα του.

Ησ. 13,15 - ὃς γὰρ ἂν ἁλῷ, ἡττηθήσεται, καὶ οἵτινες συνηγμένοι εἰσί, μαχαίρᾳ πεσοῦνται·

Ησ. 13,15 - Εκείνοι που θα συλληφθούν αιχμάλωτοι, θα υποστούν τας σκληράς συνεπείας της ήττης των και όσοι συγκεντρωθούν, δια να φέρουν αντίστάσιν, θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας.

Ησ. 13,16 - καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν ῥάξουσι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν προνομεύσουσι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἕξουσιν.

Ησ. 13,16 - Οι εχθροί θα συντρίψουν και τα παιδιά των ηττημένων εμπρός εις τα μάτια των επάνω στο έδαφος, θα λεηλατήσουν τα σπίτια των και θα πάρουν τας γυναίκας υπό την εξουσίαν των.

Ησ. 13,17 - ἰδοὺ ἐπεγείρω ὑμῖν τοὺς Μήδους, οἳ ἀργύριον οὐ λογίζονται, οὐδὲ χρυσίου χρείαν ἔχουσι.

Ησ. 13,17 - Ιδού, λοιπόν, εγώ εξεγείρω εναντίον σας τους Μηδους, οι οποίοι δεν δίδουν σημασίαν στο αργύριον, και ούτε έχουν ανάγκην από χρυσόν.

Ησ. 13,18 - τοξεύματα νεανίσκων συντρίψουσι καὶ τὰ τέκνα ὑμῶν οὐ μὴ ἐλεήσωσιν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς τέκνοις σου φείσονται οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν.

Ησ. 13,18 - Αυτοί θα συντρίψουν τους τοξότας νέους σας, τα τόξα και τα βέλη αυτών. Δεν θα λυπηθούν τα έμβρυα εις τας κοιλίας των μητέρων των, ούτε τα μάτια των θα λυπηθούν τα παιδία σας.

Ησ. 13,19 - καὶ ἔσται Βαβυλών, ἣ καλεῖται ἔνδοξος ἀπὸ βασιλέως Χαλδαίων, ὃν τρόπον κατέστρεψεν ὁ Θεὸς Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα·

Ησ. 13,19 - Και έτσι η Βαβυλών, η οποία χάρις στον βασιλέα των Χαλδαίων έγινε και ανεδείχθη ένδοξος και λαμπρά, θα υποστή τρομεράν καταστροφήν, ώσαν εκείνην δια της οποίας ο Θεός κατέστρεψε τα Σοδαμα και τα Γομορρα.

Ησ. 13,20 - οὐ κατοικηθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, οὐδὲ μὴ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτὴν διὰ πολλῶν γενεῶν, οὐδὲ μὴ διέλθωσιν αὐτὴν Ἄραβες, οὐδὲ ποιμένες οὐ μὴ ἀναπαύσονται ἐν αὐτῇ·

Ησ. 13,20 - Δεν θα κατοικηθή πλέον εις αιώνας αιώνων ως ένδοξος πόλις. Επί πολλάς γενεάς δεν θα εισέλθουν εις αυτήν άνθρωποι, δεν θα περάσουν καν από αυτήν Αράβες· ούτε ποιμένες και νομάδες θα αναπαυθούν εις αυτήν!

Ησ. 13,21 - καὶ ἀναπαύσονται ἐκεῖ θηρία καὶ ἐμπλησθήσονται αἱ οἰκίαι ἤχου, καὶ ἀναπαύσονται ἐκεῖ σειρῆνες, καὶ δαιμόνια ἐκεῖ ὀρχήσονται,

Ησ. 13,21 - Αλλά εκεί θα ευρίσκουν καταφύγιον και ασφάλειαν τα θηρία· αι δε απομείνασαι οικίαι θα αντηχούν από τους ορυγμούς και τας αγρίας κραυγάς των. Σειρήνες θα αναπαύωνται εκεί και τα πονηρά δαιμόνια θα στήνουν χορόν.

Ησ. 13,22 - καὶ ὀνοκένταυροι ἐκεῖ κατοικήσουσι, καὶ νοσσοποιήσουσιν ἐχῖνοι ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν· ταχὺ ἔρχεται καὶ οὐ χρονιεῖ.

Ησ. 13,22 - Αγριοι όνοι θα κατοικούν εκεί· και στους οίκους των Βαβυλωνίων οι ακανθόχοιροι θα γεννήσουν και θα θρέψουν τους νεοσσούς των. Αυτή δε η φοβερά κατά της Βαβυλώνος τιμωρία έρχεται σύντομα· δεν θα βραδύνη.

ΗΣΑΪΑΣ 14

Ησ. 14,1 - Καὶ ἐλεήσει Κύριος τὸν Ἰακὼβ καὶ ἐκλέξεται ἔτι τὸν Ἰσραήλ, καὶ ἀναπαύσονται ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ ὁ γειώρας προστεθήσεται πρὸς αὐτοὺς καὶ προστεθήσεται πρὸς τὸν οἶκον Ἰακώβ,

Ησ. 14,1 - Εξ αντιθέτου όμως ο Κυριος θα ελεήση τας φυλάς του Ιακωβ, θα εκλέξη και πάλιν ως λαόν του αγαπητόν τους ισραηλίτας, και θα αναπαυθούν εις την γην των προγόνων των. Επανερχομένους από την αιχμαλωσίαν των θα τους ακολουθήσουν προσήλυτοι της Βαβυλώνος, οι οποίοι και θα προστεθούν στον Ισραηλιτικόν λαόν.

Ησ. 14,2 - καὶ λήψονται αὐτοὺς ἔθνη καὶ εἰσάξουσιν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, καὶ κατακληρονομήσουσι καὶ πληθυνθήσονται ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Θεοῦ εἰς δούλους καὶ δούλας· καὶ ἔσονται αἰχμάλωτοι οἱ αἰχμαλωτεύσαντες αὐτούς, καὶ κυριευθήσονται οἱ κυριεύσαντες αὐτῶν.

Ησ. 14,2 - Τα έθνη θα παραλάβουν τους διεσκορπισμένους Ιουδαίους και θα τους επαναφέρουν με τιμήν εις την πατρίδα των. Αυτήν θα την

αποκτήσουν και πάλιν ως κληρονομίαν των και θα πληθυνθούν εις την θεοδώρητον αυτήν χώραν, ώστε να είναι και να μείνουν δούλοι και δούλαι του Θεού. Εκείνοι δέ που τους ηχμαλώτισαν, θα γίνουν τώρα αιχμάλωτοί των· θα κυριευθούν από αυτούς ως υποχείριοί των εκείνοι, οι οποίοι τους ειχαν κατακυριεύσει.

Ησ. 14,3 - Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναπαύσει σε Κύριος ἀπὸ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ θυμοῦ σου καὶ τῆς δουλείας σου τῆς σκληρᾶς, ἧς ἐδούλευσας αὐτοῖς.

Ησ. 14,3 - Κατά την ημέραν εκείνην θα σε αναπαύση ο Κυριος από τας οδύνας, που εδοκίμασες, από την εσωτερικην καταπίεσιν και αγανάκτησιν, από την σκληρην δουλείαν, εις την οποίαν είχες υποδουλωθή.

Ησ. 14,4 - καὶ λήψῃ τὸν θρῆνον τοῦτον ἐπὶ τὸν βασιλέα Βαβυλῶνος καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· πῶς ἀναπέπαυται ὁ ἀπαιτῶν καὶ ἀναπέπαυται ὁ ἐπισπουδαστής;

Ησ. 14,4 - Και τότε συ, ο Ισραηλιτικός λαός βλέπων τας αδιηγήτους συμφοράς και τον όλεθρον των Βαβυλωνίων, θα αναλάβης κατά την ημέραν εκείνην θρήνον εναντίον του βασιλέως Βαβυλώνος και θα πης· Πως έσβησεν ο σκληρός απαιτητής φόρων δουλείας; Πως είχε λείψει ο υπερόπτης, ο σκληρός και πλεονέκτης αυτός τύραννος;

Ησ. 14,5 - συνέτριψε Κύριος τὸν ζυγὸν τῶν ἁμαρτωλῶν, τὸν ζυγὸν τῶν ἀρχόντων·

Ησ. 14,5 - Ελειψε, διότι ο Κυριος συνέτριψε τον ζυγόν, τον οποίον αμαρτωλοί άνθρωποι επέβαλαν, τον ζυγόν των πονηρών αρχόντων της Βαβυλώνος.

Ησ. 14,6 - πατάξας ἔθνος θυμῷ, πληγῇ ἀνιάτῳ, παίων ἔθνος πληγὴν θυμοῦ, ᾗ οὐκ ἐφείσατο, ἀνεπαύσατο πεποιθώς.

Ησ. 14,6 - Επάνω στον δίκαιον θυμόν του εκτύπησε με συμφοράς αθεραπεύτους το πονηρόν τούτο έθνος· το έπληξε με αλεπαλλήλους συμφοράς και ανελέητα κτυπήματα· και τότε εσταμάτησε τα πλήγματα, όταν είδεν ότι ωλοκληρώθη η καταστροφή.

Ησ. 14,7 - πᾶσα ἡ γῆ βοᾷ μετ᾿ εὐφροσύνης,

Ησ. 14,7 - Εξ αιτίας της καταστροφής του πονηρού και επικινδύνου βασιλείου της Βαβυλώνος, ολόκληρος η γη βοά με ευφροσύνην.

Ησ. 14,8 - καὶ τὰ ξύλα τοῦ λιβάνου εὐφράνθησαν ἐπὶ σοὶ καὶ ἡ κέδρος τοῦ Λιβάνου· ἀφ᾿ οὗ σὺ κεκοίμησαι, οὐκ ἀνέβη ὁ κόπτων ἡμᾶς.

Ησ. 14,8 - Τα μεγάλα δένδρα και τα κέδρα του Λιβάνου ηυφράνθησαν, ω Βαβυλών, δια την κατάστροφήν σου, και είπαν· “από τότε που συ απέθανες και έλειψες από το πρόσωπον της γης, κανένας υλοτόμος δεν ανέβη, δια να μας κόψη.

Ησ. 14,9 - ὁ ᾅδης κάτωθεν ἐπικράνθη συναντήσας σοι, συνηγέρθησάν σοι πάντες οἱ γίγαντες οἱ ἄρξαντες τῆς γῆς, οἱ ἐγείραντες ἐκ τῶν θρόνων

αὐτῶν πάντας βασιλεῖς ἐθνῶν.

Ησ. 14,9 - Και αυτός ο εις τα καταχθόνια πονηρός άδης έπικράνθη και ηγανάκτησεν, όταν σε συνήντησεν. Εσηκώθησαν δια σε όλοι μαζή οι γίγαντες, οι οποίοι, όταν συ εζούσες, υπήρξαν άρχοντες εις την γην αυτοί, που είχαν ξεσηκώσει και πετάξει από τους θρόνους των όλους τους βασιλείς των εθνών.

Ησ. 14,10 - πάντες ἀποκριθήσονται καὶ ἐροῦσί σοι· καὶ σὺ ἑάλως, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς, ἐν ἡμῖν δὲ κατελογίσθης.

Ησ. 14,10 - Ολοι αυτοί θα πάρουν τον λόγον και θα σου πουν· “ώστε λοιπόν και συ εκυριεύθης από τον θάνατον και τον όλεθρον καθώς και ημείς; Συγκατεριθμήθης, λοιπόν αναμεταξύ μας.

Ησ. 14,11 - κατέβη εἰς ᾄδου ἡ δόξα σου, ἡ πολλὴ εὐφροσύνη σου· ὑποκάτω σου στρώσουσι σῆψιν, καὶ τὸ κατακάλυμμά σου σκώληξ.

Ησ. 14,11 - Εις τον άδην κατέβηκεν η δόξα σου και η πολλή ευφροσύνη σου. Σαπίλαν θα στρώσουν υπό κάτω σου και το σκέπασμα, με το οποίον θα σκεπασθής, θα είναι σκουλήκια».

Ησ. 14,12 - πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἑωσφόρος ὁ πρωῒ ἀνατέλλων; συνετρίβη εἰς τὴν γῆν ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη.

Ησ. 14,12 - Πως εξέπεσε στον αφανισμόν και την εξουδενωσιν ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, ο οποίος εφαίνετο ώσαν αυγερινός, που πρωϊ-πρωϊ ανατέλλει στον ουρανόν; Συνετρίβη επάνω εις την γην αυτός, ο οποίος έστειλε νικηφόρα τα στρατεύματα του εναντίον όλων των εθνών.

Ησ. 14,13 - σὺ δὲ εἶπας ἐν τῇ διανοίᾳ σου· εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι, ἐπάνω τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ θήσω τὸν θρόνον μου, καθιῶ ἐν ὄρει ὑψηλῷ, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ τὰ πρὸς Βορῤῥᾶν,

Ησ. 14,13 - “Συ, αλαζονικέ βασιλεύ της Βαβυλώνος, δταν εζούσες, είπες με τον νουν σου· Θα ανεβώ στον ουρανόν, επάνω εις τα αστέρια του ουρανού θα στήσω τον θρόνον μου, θα καθίσω ένδοξος βασιλεύς εις όρος υψηλόν, εις τα όρη τα υψηλά, που ευρίσκονται βορείως της Βαβυλώνος.

Ησ. 14,14 - ἀναβήσομαι ἐπάνω τῶν νεφῶν, ἔσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ.

Ησ. 14,14 - Θα ανεβώ, είπες, επάνω από τα σύννεφα, θα γίνω όμοιος προς τον Υψιστον Θεόν”!

Ησ. 14,15 - νῦν δὲ εἰς ᾄδην καταβήσῃ καὶ εἰς τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ησ. 14,15 - Τωρα ιδού, θα κατεβής στον άδην, εις τα βάθη, όπου υπάρχουν τα θεμέλια της γης.

Ησ. 14,16 - οἱ ἰδόντες σε θαυμάσονται ἐπὶ σοὶ καὶ ἐροῦσιν· οὗτος ὁ ἄνθρωπος ὁ παροξύνων τὴν γῆν, ὁ σείων βασιλεῖς;

Ησ. 14,16 - Οι άνθρωποι, οι οποίοι θα ίδουν το κατάντημά σου, θα καταπλαγούν και θα πουν· “αυτός, λοιπόν, είναι ο άνθρωπος, ο οποίος ο ανετάρασσε και ετρομοκρατούσε την οικουμένην, συνεκλόνιζε και εκρήμνιζε τους βασιλείς;

Ησ. 14,17 - ὁ θεὶς τὴν οἰκουμένην ὅλην ἔρημον καὶ τὰς πόλεις αὐτοῦ καθεῖλε, τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε.

Ησ. 14,17 - Αυτός, ο οποίος είχεν ερημώσει την οικουμένην, και κατέστρεφε τας πόλεις και τα τείχη των, τους δε εν αιχμαλωσία εκρατούσεν εις δεσμά.

Ησ. 14,18 - πάντες οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν ἐκοιμήθησαν ἐν τιμῇ, ἄνθρωπος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ·

Ησ. 14,18 - Ολοι οι βασιλείς των εθνών απέθαναν και ετάφησαν μετά τιμών, ο καθένας στον οίκον του, στο βασίλειόν του.

Ησ. 14,19 - σὺ δὲ ῥιφήσῃ ἐν τοῖς ὄρεσιν ὡς νεκρὸς ἐβδελυγμένος μετὰ πολλῶν τεθνηκότων ἐκκεκεντημένων μαχαίραις, καταβαινόντων εἰς ᾅδου. ὃν τρόπον ἱμάτιον ἐν αἵματι πεφυρμένον οὐκ ἔσται καθαρόν,

Ησ. 14,19 - Συ όμως, παράνομε βασιλεύ, θα φονευθής και θα ριφθής άταφος εις τα όρη, σαν σιχαμένος και ακάθαρτος νεκρός μαζή με πολλούς άλλους νεκρούς, οι οποίοι θα έχουν φονευθή διαπερασμένοι από μαχαίρας, και θα καταβαίνουν στον άδην σαν ένδυμα, που έχει βαφή εις ανθρώπινον αίμα και δεν είναι καθαρόν.

Ησ. 14,20 - οὕτως οὐδὲ σὺ ἔσῃ καθαρός, διότι τὴν γῆν μου ἀπώλεσας καὶ τὸν λαόν μου ἀπέκτεινας· οὐ μὴ μείνῃς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, σπέρμα πονηρόν.

Ησ. 14,20 - Ετσι και συ δεν θα είσαι καθαρός και άνε-νοχος, διότι την χώραν μου την Ιουδαίαν κατέστρεψες και τον λαόν μου εφόνευσες· η γενεά σου, σπέρμα πονηρόν, δεν πρόκειται να διαιωνισθή επάνω εις την γην.

Ησ. 14,21 - ἑτοίμασον τὰ τέκνα σου σφαγῆναι ταῖς ἁμαρτίαις τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἵνα μὴ ἀναστῶσι καὶ κληρονομήσωσι τὴν γῆν καὶ ἐμπλήσωσιν τὴν γῆν πολέμων.

Ησ. 14,21 - Ετοίμασε τα παιδιά σου να σφαγούν εξ αιτίας των αμαρτιών του πατρός των, ίνα μη πονηρά παιδιά αμαρτωλού πατρός ανδρωθούν και κληρονομήσουν την χώραν και γεμίσουν την οικουμένην με πολέμους.

Ησ. 14,22 - Καὶ ἐπαναστήσομαι αὐτοῖς, λέγει Κύριος σαβαώθ, καὶ ἀπολῶ αὐτῶν ὄνομα καὶ κατάλειμμα καὶ σπέρμα - τάδε λέγει Κύριος -

Ησ. 14,22 - Εναντίον αυτών θα σηκωθώ επάνω, λέγει ο Κυριος των δυνάμεων, θα εξαφανίσω το όνομά των από την γην, καθένα που κατάγεται και απέμεινεν από αυτούς, κάθε απόγονον των αυτά λέγει ο Κυριος·

Ησ. 14,23 - καὶ θήσω τὴν Βαβυλωνίαν ἔρημον, ὥστε κατοικεῖν ἐχίνους, καὶ ἔσται εἰς οὐδέν· καὶ θήσω αὐτὴν πηλοῦ βάραθρον εἰς ἀπώλειαν.

Ησ. 14,23 - θα μεταβάλω και θα καταστήσω την Βαβυλώνα έρημον, ώστε να κατοικούν εις αυτήν ακανθόχοιροι, και θα είναι αυτή ως ένα τίποτε, θα μεταβάλω αυτήν εις ένα βορβορώδες βάραθρον προς αφανισμόν και καταστροφήν.

Ησ. 14,24 - τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ· ὃν τρόπον εἴρηκα, οὕτως ἔσται, καὶ ὃν τρόπον βεβούλευμαι, οὕτως μενεῖ,

Ησ. 14,24 - Αυτά λέγει Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ· όπως είπα και όπως απεφάσισα, έτσι και θα γίνη και έτσι θα μείνη.

Ησ. 14,25 - τοῦ ἀπολέσαι τοὺς Ἀσσυρίους ἀπὸ τῆς γῆς τῆς ἐμῆς καὶ ἀπὸ τῶν ὀρέων μου, καὶ ἔσονται εἰς καταπάτημα, καὶ ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾿ αὐτῶν ὁ ζυγὸς αὐτῶν, καὶ τὸ κῦδος αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὤμων ἀφαιρεθήσεται.

Ησ. 14,25 - Θα καταστρέψω τους Ασσυρίους από την χώραν μου την Ιουδαίαν και από τα ιδικά μου όρη· θα νικηθούν και θα καταπατηθούν με περιφρόνησιν από τους ανθρώπους, θα αφαιρεθή από τον λαόν μου ο ζυγός της δουλείας των. Ο εξευτελισμός και το όνειδός των, που ώσαν βαρύ φορτίον εβαρυνε τους ώμους των, θα αφαιρεθή”.

Ησ. 14,26 - αὕτη ἡ βουλή, ἣν βεβούλευται Κύριος ἐπὶ τὴν ὅλην οἰκουμένην, καὶ αὕτη ἡ χεὶρ ἡ ὑψηλὴ ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη.

Ησ. 14,26 - Αυτή είναι η απόφασις, την οποίαν έχει λάβει και αποφασίσει ο Κυριος, σχετικά με όλην την οικουμένην. Η παντοδύναμος τιμωρός δεξιά του είναι σηκωμένη εναντίον όλων των αμαρτωλών εθνών.

Ησ. 14,27 - ἃ γὰρ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος βεβούλευται, τίς διασκεδάσει; καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν ὑψηλὴν τίς ἀποστρέψει;

Ησ. 14,27 - Αυτά δε τα οποία ο Θεός ο άγιος έχει αποφασίσει, ποιός είναι δυνατόν να τα εμποδίση και να τα ματαίωση; Και την παντοδύναμον δεξιάν του, που έχει υψωθή δια να επιπέση επί των αμαρτωλών, ποιός ημπορεί να την στρέψη αλλού;

Ησ. 14,28 - Τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Ἄχαζ, ἐγενήθη τὸ ῥῆμα τοῦτο.

Ησ. 14,28 - Ο προφητικός αυτός λόγος έγινε το έτος, κατά το οποίον απέθανεν ο βασιλεύς Αχαζ.

Ησ. 14,29 - μὴ εὐφρανθείητε οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, συνετρίβη γὰρ ὁ ζυγὸς τοῦ παίοντος ὑμᾶς· ἐκ γὰρ σπέρματος ὄφεως ἐξελεύσεται ἔκγονα ἀσπίδων, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν ἐξελεύσονται ὄφεις πετόμενοι

Ησ. 14,29 - Μη χαίρετε και μη πανηγυρίζετε όλοι σεις, οι Φιλισταίοι, επειδή συνετρίβη ο ζυγός της δουλείας του μονάρχου, ο οποίος σας εκτύπα και σας έθλιβε. Διότι από τους απογόνους του φαρμακερού αυτού όφεως, θα βγουν παιδιά αντάξιά του, δηλητηριώδεις οχιές, θα βγουν ως απόγονοι του φίδια φτερωτά.

Ησ. 14,30 - καὶ βοσκηθήσονται πτωχοὶ δι᾿ αὐτοῦ, πτωχοὶ δὲ ἄνθρωποι ἐπὶ εἰρήνης ἀναπαύσονται· ἀνελεῖ δὲ λιμῷ τὸ σπέρμα σου καὶ τὸ κατάλειμμά σου ἀνελεῖ.

Ησ. 14,30 - Και ενώ αυτά θα συμβαίνουν εις βάρος του αμαρτωλού μονάρχου και άλλων εθνών, οι πτωχοί άνθρωποι του λαού θα διατρέφωνται

και θα ποιμαίνωνται από τον θεόν και έτσι οι πτωχοί αυτοί και καταφρονημένοι τότε, θα αναπαύωνται εν ειρήνη. Αλλά τους ιδικούς σας απογόνους, ω Φιλισταίοι, θα εξολοθρεύση ο Κυριος με φοβεράν πείναν και εκείνους, που τυχόν θα απομείνουν, θα τους εξόντωση ο Κυριος.

Ησ. 14,31 - ὀλολύξατε, πύλαι πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις τεταραγμέναι, οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, ὅτι ἀπὸ Βοῤῥᾶ καπνὸς ἔρχεται, καὶ οὐκ ἔστι τοῦ εἶναι.

Ησ. 14,31 - Κλαύσατε, λοιπόν, με ολολυγμούς αι οχυραί πύλαι των πόλεων των Φιλισταίων· ας κράξουν οι αναστατωμένοι και ταραγμένοι κάτοικοι των, όλοι οι αλλόφυλοι, διότι ο καπνός των πόλεων, που καίονται, κατεβαίνει από τον βορράν και δεν πρόκειται κανείς να διαφύγη την καταστροφήν και να σωθή!

Ησ. 14,32 - καὶ τί ἀποκριθήσονται βασιλεῖς ἐθνῶν; ὅτι Κύριος ἐθεμελίωσε Σιών, καὶ δι᾿ αὐτοῦ σωθήσονται οἱ ταπεινοὶ τοῦ λαοῦ.

Ησ. 14,32 - Οι βασιλείς, λοιπόν, των διαφόρων εθνών, όταν θα βλέπουν τα γεγονότα αυτά, την ολοσχερή καταστροφήν των 'Ασσυριων και την σωτηρίαν του Ισραήλ, ποίον απάντησιν τάχα θα έχουν να δώσουν; Θα απαντήσουν φυσικά, ότι ο Κυριος εθεμελιωσε την Ιερουσαλήμ και ότι δι' αυτού εσώθησαν και θα σωθούν οι ταπεινοί εκ του λαού, οι οποίοι εξαρτούν και ζητούν από αυτόν την σωτηρίαν των.

ΗΣΑΪΑΣ 15

Τὸ ῥῆμα τὸ κατὰ τῆς Μωαβίτιδος.

Ησ. 15,1 - Νυκτὸς ἀπολεῖται ἡ Μωαβῖτις, νυκτὸς γὰρ ἀπολεῖται τὸ τεῖχος τῆς Μωαβίτιδος.

Ησ. 15,1 - Εν καιρώ νυκτός θα καταστραφή η χώρα των Μωαβιτών, διότι, και εν καιρώ νυκτός θα καταστραφούν και θα κρημνισθούν τα τείχη της.

Ησ. 15,2 - λυπεῖσθε ἐφ᾿ ἑαυτοῖς, ἀπολεῖται γὰρ καὶ Δηβών, οὗ ὁ βωμὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἀναβήσεσθε κλαίειν· ἐπὶ Ναβαῦ τῆς Μωαβίτιδος ὀλολύζετε ἐπὶ πάσης κεφαλῆς φαλάκρωμα, πάντες βραχίονες κατατετμημένοι·

Ησ. 15,2 - Πενθήσατε και κλαύσατε δια τας συμφοράς, που θα εκσπάσουν εναντίον σας, διότι θα καταστραφή η πόλις Δηβών, όπου ευρίσκεται ο βωμός του Θεού σας. Εκεί θα αναβήτε, δια να θρηνήσετε. Κλαύσατε με ολολυγμούς δια την καταστροφήν της Ναβού, της περιφήμου αυτής Μωαβιτικής πόλεως, που ευρίσκεται κοντά στο όρος Ναβαύ. Ξυρίσατε τα κεφάλια σας εις ένδειξιν του πένθους, που θα σας καταλάβη, κατακόψατε όλοι τους βραχίονάς σας.

Ησ. 15,3 - ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῆς περιζώσασθε σάκκους καὶ κόπτεσθε, ἐπὶ τῶν δωμάτων αὐτῆς καὶ ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῆς καὶ ἐν ταῖς ῥύμας

αὐτῆς πάντες ὀλολύζετε μετὰ κλαυθμοῦ.
Ησ. 15,3 - Εις τας πλατείας της χώρας σας ζωσθήτε σάκκους πένθους και αρχίσατε κοπετούς και θρήνους. Επάνω εις τα δώματα της πόλεως και εις τας πλατείας αυτής και στους μεγάλους της δρόμους ολολύξατε όλοι με κλαυθμούς.
Ησ. 15,4 - ὅτι κέκραγεν Ἐσεβὼν καὶ Ἐλεαλή, ἕως Ἰασσὰ ἠκούσθη ἡ φωνὴ αὐτῶν· διὰ τοῦτο ἡ ὀσφὺς τῆς Μωαβίτιδος βοᾷ, ἡ ψυχὴ αὐτῆς γνώσεται.
Ησ. 15,4 - 'Εκραυγασαν επάνω εις την φοβεράν θλίψιν των οι κάτοικοι της Εσεβών και της Ελεαλή. Αι κραυγαί των ηκούοντο μέχρι της πόλεως Ιασσά. Δια τούτο οι νεφροί της Μωαβίτιδος χώρας, άνθρωποι ανδρείοι που αποτελούν την ισχύν της, κραυγάζουν. Ολος ο λαός της βαθύτατα θα αισθανθή αυτόν τον πόνον της καταστροφής.
Ησ. 15,5 - ἡ καρδία τῆς Μωαβίτιδος βοᾷ ἐν αὐτῇ ἕως Σηγώρ· δάμαλις γάρ ἐστι τριετής· ἐπὶ δὲ τῆς ἀναβάσεως Λουεὶθ πρός σε κλαίοντες ἀναβήσονται, τῇ ὁδῷ Ἀρωνιεὶμ βοᾷ σύντριμμα καὶ σεισμός.
Ησ. 15,5 - Αι καρδίαι των Μωαβιτών βοούν· αι κραυγαί των ανέρχονται στο στόμα και ακούονται έως την Σηγώρ. Διότι η χώρα Μωάβ ομοιάζει με τριετή ακμαίαν δάμαλιν, της οποίας οι μεγάλοι μυκηθμοί ακούονται πολύ μακράν. Από την ανωφέρειαν της Λουείθ αναβαίνουν και έρχονται προς σέ, ω Σηγώρ, κλαίοντες πανικόβλητοι οι φυγάδες. Εις τας οδούς της πόλεως Αρωνιείμ κραυγάζουν οι φυγάδες· φοβερόν σύντριμμα και σεισμός!
Ησ. 15,6 - τὸ ὕδωρ τῆς Νεμρεὶμ ἔρημον ἔσται, καὶ ὁ χόρτος αὐτῆς ἐκλείψει· χόρτος γὰρ χλωρὸς οὐκ ἔσται.
Ησ. 15,6 - Το νερό της Νεμρείμ εξηράνθη, το χορτάρι της έχει εξαφανισθή, και χλωρό χορτάρι δεν θα υπαρξη πλέον εκεί.
Ησ. 15,7 - μὴ καὶ οὕτως μέλει σωθῆναι; ἐπάξω γὰρ ἐπὶ τὴν φάραγγα Ἄραβας, καὶ λήψονται αὐτήν.
Ησ. 15,7 - Αλλά μήπως και έτσι θα κατορθώσουν να αποφύγουν την καταστροφήν και να διασωθούν οι κάτοικοι της Νεμρείμ; Οχι, διότι εγώ θα επιφέρω εναντίον των εις την φάραγγα, όπου θα είναι κρυμμένοι, Αράβας και θα καταλάβουν αυτήν.
Ησ. 15,8 - συνῆψε γὰρ ἡ βοὴ τὸ ὅριον τῆς Μωαβίτιδος τῆς Ἀγαλείμ, καὶ ὀλολυγμὸς αὐτῆς ἕως τοῦ φρέατος τοῦ Αἰλείμ.
Ησ. 15,8 - Αι κραυγαί και αι βοαί των εξολοθρευομένων έφθασαν έως τα σύνορα της Μωαβίτιδος νοτίως μέχρι την πόλιν Αγαλείμ και ο ολολυγμός των κατοίκων της Μωάβ έφθασεν βορειοανατολικώς έως στο φρέαρ του Αιλείμ.
Ησ. 15,9 - τὸ δὲ ὕδωρ τὸ Ῥεμμὼν πλησθήσεται αἵματος· ἐπάξω γὰρ ἐπὶ Ῥεμμὼν Ἄραβας καὶ ἀρῶ τὸ σπέρμα Μωὰβ καὶ Ἀριὴλ καὶ τὸ κατάλοιπον Ἀδαμά.

Ησ. 15,9 - Το νερό του Ρεμμών θα γεμίση από τα αίματα των φονευομένων, διότι και προς τα εκεί, προς την Ρεμμών, θα παραχωρήσω να επιδράμουν ολοθρευταί οι Αραβες. Θα εξολοθρεύσω τους απογόνους του Μωάβ και την πόλιν Αριήλ και τους υπολοίπους κατοίκους της χώρας αυτής.

ΗΣΑΪΑΣ 16

Ησ. 16,1 - Ἀποστελῶ ὡς ἑρπετὰ ἐπὶ τὴν γῆν· μὴ πέτρα ἔρημός ἐστι τὸ ὄρος θυγατρὸς Σιών;

Ησ. 16,1 - Σαν ερπετά, που φοβισμένα σύρονται εις την γην, έτσι εγώ θα διώξω τους Μωαβίτας. Μηπως οι καταφρονηταί Μωαβίται εξακολουθούν να φρονούν, ότι το άγιον όρος της Σιών, της θυγατρός μου Ιερουσαλήμ, είναι έρημον;

Ησ. 16,2 - ἔσῃ γὰρ ὡς πετεινοῦ ἀνιπταμένου νεοσσὸς ἀφῃρημένος, θύγατερ Μωάβ. ἔπειτα δέ, Ἀρνῶν, πλείονα

Ησ. 16,2 - Εχει θα καταφύγης, θα είσαι σαν νεοσσός, που μόλις επέταξε, διότι τον έχουν πάρει από την φωληά του, συ χώρα της Μωαβίτιδος. Και πιο πολύ συ η πόλις Αρνών

Ησ. 16,3 - βουλεύου, ποίει τε σκέπην πένθους αὐτῇ διὰ παντός· ἐν μεσημβρινῇ σκοτίᾳ φεύγουσιν, ἐξέστησαν, μὴ ἀπαχθῇς.

Ησ. 16,3 - σκέψου, γίνε και κάμε στέγην του πένθους της Μωάβ ολοκλήρου. Πανικόβλητοι φεύγουν οι κάτοικοί της σαν εις βαθύ σκοτάδι, ενώ είναι ώρα μεσημβρινή. Φεύγουν, έχασαν το μυαλό των. Μη αρνηθής προστασίαν εις αυτούς.

Ησ. 16,4 - παροικήσουσί σοι οἱ φυγάδες Μωάβ, ἔσονται σκέπη ὑμῖν ἀπὸ προσώπου διώκοντος, ὅτι ᾔρθη ἡ συμμαχία σου, καὶ ὁ ἄρχων ἀπώλετο ὁ καταπατῶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ησ. 16,4 - Εις σε θα παροικήσουν οι φυγάδες της Μωαβίτιδος χώρας. Σεις θα είσθε σκέπη και προστασία αυτών από τους εχθρούς, οι οποίοι τους καταδιώκουν. Διότι έχει ήδη διαλυθή η συμμαχία σου με τα αλλά εχθρικά έθνη. Ο δε σκληρός Ασσύριος άρχων, ο οποίος σε κατοπτατούσε, έχει ήδη χαθή.

Ησ. 16,5 - καὶ διορθωθήσεται μετ᾿ ἐλέους θρόνος, καὶ καθιεῖται ἐπ᾿ αὐτοῦ μετὰ ἀληθείας ἐν σκηνῇ Δαυὶδ κρίνων καὶ ἐκζητῶν κρίμα καὶ σπεύδων δικαιοσύνην.

Ησ. 16,5 - Συναψε φιλίαν και προσκολλήσου εις την Σ ιών, διότι θα ανορθωθή εκεί ένδοξος ο θρόνος του Δαυίδ, και εις την Σκηνήν και τον ένδοξον βασιλικόν θρόνον του Δαυίδ θα καθίση ένας μέγας Κριτής, ο οποίος θα στηρίζεται εις την δύναμιν της αληθείας, επιζητών και αποδίδων πάντοτε δικαίαν κρίσιν, με ζήλον αναζητών και εφαρμόζων δικαιοσύνην.

Ησ. 16,6 - Ἠκούσαμεν τὴν ὕβριν Μωάβ, ὑβριστὴς σφόδρα, τὴν ὑπερηφανίαν ἐξῇρας. οὐχ οὕτως ἡ μαντεία σου, οὐχ οὕτως.

Ησ. 16,6 - Επληροφορήθημεν την αλαζονείαν και αυθάδειαν της χώρας των Μωαβιτών. Υπήρξε παρά πολύ υπερήφανος αυτή. Η αλαζονεία και αυθαδεία της έφθασεν εις μεγάλο ύψος. Αι μαντείαι και αι προρρήσεις των ψευδοπροφητών σου δεν είναι, όπως σας τας παρουσιάζουν· είναι ψευιοπροφητείαι.

Ησ. 16,7 - ὀλολύξει Μωάβ, ἐν γὰρ τῇ Μωαβίτιδι πάντες ὀλολύξουσι· τοῖς κατοικοῦσι δὲ Σὲθ μελετήσεις· καὶ οὐκ ἐντραπήσῃ.

Ησ. 16,7 - Θα θρηνήση με ολολυγμούς η χώρα της Μωάβ, διότι εις την περιοχήν της όλοι θα θρηνήσουν με ολολυγμούς. Θα σκεφθής τότε τους κατοίκους της Σέθ, από τους οποίους και θα τρέξης να ζητήσης βοήθειαν, και δεν θα εντροπής δι' αυτό.

Ησ. 16,8 - τὰ πεδία Ἐσεβὼν πενθήσει, ἄμπελος Σεβαμά· καταπίνοντες τὰ ἔθνη, καταπατήσατε τὰς ἀμπέλους αὐτῆς ἕως Ἰαζήρ· οὐ μὴ συνάψητε, πλανήθητε τὴν ἔρημον· οἱ ἀπεσταλμένοι ἐγκατελείφθησαν, διέβησαν γὰρ τὴν ἔρημον.

Ησ. 16,8 - Αι πεδιάδες, της Εσεβών θα θρηνήσουν και αι άμπελοι της Σεβαμά. Σεις οι εχθροί, που καταπίνετε τα αλλά έθνη, καταπατήσατε και τας αμπέλους της χώρας αυτής έως εις την Ιαζήρ. Πουθενά δεν θα σταματήσετε. Συνεχίσατε την καταδίωξιν, περιπλανηθήτε εις την έρημον καταδιώκοντες τους φυγάδας. Οι πρέσβεις, που είχαν αποσταλή προς συνθηκολόγησιν, εγκατελείφθησαν, χωρίς να επιτύχουν συνάντησιν. Διότι οι εχθροί είχαν διαβή και προχωρήσει εις την έρημον.

Ησ. 16,9 - διὰ τοῦτο κλαύσομαι ὡς τὸν κλαυθμὸν Ἰαζὴρ ἄμπελον Σεβαμά· τὰ δένδρα σου κατέβαλεν, Ἐσεβὼν καὶ Ἐλεαλή, ὅτι ἐπὶ τῷ θερισμῷ καὶ ἐπὶ τῷ τρυγητῷ σου καταπατήσω, καὶ πάντα πεσοῦνται.

Ησ. 16,9 - Δια τούτο θα κλαύσω την καταστροφήν αμπελώνων της Σεβαμά, δπως έκλαυσα και την καταοτροφήν της Ιαζήρ. Τα δένδρα σου, ω Εσεβών και Ελεαλή, τα κατέστρεψε, τα έρριψεν εις την γην ο εχθρός σου και απειλεί λέγων· “θα καταπατήσω τον βερισμόν των σιτηρών σου και τον τρυγητόν των αμπελώνων σου, τα πάντα. Τιποτε δεν θα μείνη όρθιον αλλά τα πάντα θα ριφθούν εις την γην.

Ησ. 16,10 - καὶ ἀρθήσεται εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαμα ἐκ τῶν ἀμπελώνων σου, καὶ ἐν τοῖς ἀμπελῶσί σου οὐ μὴ εὐφρανθήσονται καὶ οὐ μὴ πατήσουσιν οἶνον εἰς τὰ ὑπολήνια, πέπαυται γάρ.

Ησ. 16,10 - Θα αφαιρεθή και θα λείψη πλέον ευφροσύνη και αγαλλίασις από τους αμπελώνας σου. Τα παιδιά σου δεν θα ευφρανθούν από τους αμπελώνας σου. Δεν θα πατήσουν σταφυλάς, δια να ρίψουν μούστους εις τα υπολήνια. Καθε χαρμόσυνος φωνή και άσμα, συνήθη κατά τον τρυγητόν, θα έχουν πλέον παύσει.

Ησ. 16,11 - διὰ τοῦτο ἡ κοιλία μου ἐπὶ Μωὰβ ὡς κιθάρα ἠχήσει, καὶ τὰ ἐντός μου ὡσεὶ τεῖχος, ὃ ἐνεκαίνισας.

Ησ. 16,11 - Δια τας επικειμένας αυτάς συμφοράς κατά της. Μωάβ, περίλυπος η καρδία μου θα αντηχήση ωσάν μελαγχολική κιθάρα θρη-νωδη άσματα και τα σπλάγχνα μου θα σκληρυνθούν από τον πόνον, σαν τείχος του οποίου τώρα έγιναν τα εγκαίνια.

Ησ. 16,12 - καὶ ἔσται εἰς τὸ ἐντραπῆναί σε, ὅτι ἐκοπίασε Μωὰβ ἐπὶ τοῖς βωμοῖς καὶ εἰσελεύσεται εἰς τὰ χειροποίητα αὐτῆς ὥστε προσεύξασθαι, καὶ οὐ μὴ δύνηται ἐξελέσθαι αὐτόν.

Ησ. 16,12 - Και συ Μωάβ θα καταληφθής από εντροπήν, διότι εκοπίασες ανωφελώς προσφέ-ρουσα θυσίαν στους βωμούς των ειδωλολατρικών θεών σου. Θα εισέλθης στους ειδωλολατρικούς ναούς, όπου υπάρχουν τα χειροποίητα είδωλά σου, δια να ζητήσης και λάβης βοήθειαν, αλλά αυτά δεν θα ημπορέσουν να σε γλυτώσουν από τον εχθρόν".

Ησ. 16,13 - Τοῦτο τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησε Κύριος ἐπὶ Μωάβ, ὁπότε καὶ ἐλάλησε.

Ησ. 16,13 - Αυτά είναι τα προφητικά λόγια, τα οποία ο Κυριος μίλησε εναντίον της Μωάβ τότε, που τα είπε.

Ησ. 16,14 - καὶ νῦν λέγω· ἐν τρισὶν ἔτεσιν ἐτῶν μισθωτοῦ ἀτιμασθήσεται ἡ δόξα Μωὰβ ἐν παντὶ τῷ πλούτῳ τῷ πολλῷ, καὶ καταλειφθήσεται ὀλιγοστὸς καὶ οὐκ ἔντιμος.

Ησ. 16,14 - Και τώρα σας πληροφορώ, ότι έντος τριών ετών ώσαν τα έτη του μισθωτού ανθρώπου, θα εξευτελισθή και θα καταπέση όλη η δόξα της χώρας Μωάβ, με όλον τον άφθονον πλούτον της. Ολίγοι Μωαβίται θα απομείνουν και αυτοί θα είναι χωρίς καμμίαν υπόληψιν και εκτίμησιν.

ΗΣΑΪΑΣ 17

Τὸ ῥῆμα τὸ κατὰ Δαμασκοῦ.

Ησ. 17,1 - Ἰδοὺ Δαμασκὸς ἀρθήσεται ἀπὸ πόλεων καὶ ἔσται εἰς πτῶσιν,

Ησ. 17,1 - Ιδού, η Δαμασκός θα εξαφανισθή εκ μέσου των άλλων πόλεων της οικουμένης, η δε πτώσις αυτής θα είναι μεγάλη.

Ησ. 17,2 - καταλελειμμένη εἰς τὸν αἰῶνα, εἰς κοίτην ποιμνίων καὶ ἀνάπαυσιν, καὶ οὐκ ἔσται ὁ διώκων.

Ησ. 17,2 - Θα ενκαταλειφθή από τους άνθρωπους και θα μείνη έρημος δια παντός. Ως μάνδρα ποιμνίων θα χρησιμοποιηθούν αι περιοχαί της, όπου θα αναπαύωνται πρόβατα, και δεν θα υπάρχη κανείς να τα εκδίωξή από εκεί.

Ησ. 17,3 - καὶ οὐκέτι ἔσται ὀχυρὰ τοῦ καταφυγεῖν Ἐφραίμ. καὶ οὐκέτι ἔσται βασιλεία ἐν Δαμασκῷ, καὶ τὸ λοιπὸν τῶν Σύρων ἀπολεῖται· οὐ γὰρ σὺ

βελτίων εἶ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ τῆς δόξης αὐτῶν· τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ.

Ησ. 17,3 - Δεν θα είναι πλέον η Δαμασκός οχυρά πόλις. δια να καταφεύγη εκεί το βασίλειον των Ισραηλιτών. Δεν θα βασιλεύση πλέον ως πρωτεύουσα λαών η Δαμασκός και το υπόλοιπον μέρος του συριακού κράτους θα εξολοθρευθή. Διότι συ, ω Δαμασκός, δεν είσαι βέδαια καλύτερη από τους 'Ισραηλιτας και την δόξαν αυτών, οι οποίοι εν τούτοις δια τας αμαρτίας των κατεστράφησαν. Αυτά λέγει ο Κυριος των Δυνάμεων.

Ησ. 17,4 - Ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔκλειψις τῆς δόξης Ἰακώβ, καὶ τὰ πίονα τῆς δόξης αὐτοῦ σεισθήσεται.

Ησ. 17,4 - Κατά την ημέραν εκείνην της παρά Θεού τιμωρίας θα λείψη και θα σβήση η δόξα του ισραηλιτικού βασιλείου, θα σεισθούν εκ θεμελίων και θα καταπέσουν όλα τα ωραία και άφθονα υλικά και πνευματικά αγαθά, που αποτελούσαν την δόξαν του.

Ησ. 17,5 - καὶ ἔσται ὃν τρόπον ἐάν τις συναγάγῃ ἀμητὸν ἑστηκότα καὶ σπέρμα σταχύων ἐν τῷ βραχίονι αὐτοῦ ἀμήσῃ, καὶ ἔσται ὃν τρόπον ἐάν τις συναγάγῃ στάχυν ἐν φάραγγι στερεᾷ

Ησ. 17,5 - Θα μείνη χωρίς δόξαν και αξίαν, όπως όταν ο θεριστής θερίση τους ωρίμους στάχεις, συγκέντρωση αυτούς εις τα χέρια του, σήκωση από την περιοχήν τα ώριμα και παχειά στάχυα από τας πλουσίας κοιλάδας

Ησ. 17,6 - καὶ καταλειφθῇ ἐν αὐτῇ καλάμη, ἢ ὡς ῥῶγες ἐλαίας δύο ἢ τρεῖς ἐπ᾿ ἄκρου μετεώρου, ἢ τέσσαρες ἢ πέντε ἐπὶ τῶν κλάδων αὐτῶν καταλειφθῇ· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ.

Ησ. 17,6 - και απομείνη, η καλαμιά μόνη. Ολίγοι Ισραηλίται θα απομείνουν σαν δύο η τρεις ρώγες εληάς στο άκρον υψηλού κλάδου η τέσσαρες η πέντε εληές στους πλαγίους κλάδους. Αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ.

Ησ. 17,7 - τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ πεποιθὼς ἔσται ἄνθρωπος ἐπὶ τῷ ποιήσαντι αὐτόν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἐμβλέψονται,

Ησ. 17,7 - Επειτα όμως από την δικαίαν και παιδαγωγικήν αυτήν τιμωρίαν, ο άνθρωπος θα στηρίζη την πεποίθησίν του στον Δημιουργόν και Πλάστην του, οι δε οφθαλμοί του θα στρέφωνται με εμπιστοσύνην και θα προσβλέπουν στον άγιον Θεόν του Ισραήλ.

Ησ. 17,8 - καὶ οὐ μὴ πεποιθότες ὦσιν ἐπὶ τοῖς βωμοῖς, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἃ ἐποίησαν οἱ δάκτυλοι αὐτῶν, καὶ οὐκ ὄψονται τὰ δένδρα, οὐδὲ τὰ βδελύγματα αὐτῶν.

Ησ. 17,8 - Δεν θα στηρίζουν πλέον την πεποίθησιν και τας ελπίδας των οι άνθρωποι στους βωμούς των ειδώλων. Ούτε εις τα έργα των χειρών των, τα χειροποίητα είδωλα, που τα κατεσκεύασαν οι δάκτυλοί των. Δεν θα προσέχουν πλέον τα ιερά δένδρα των ειδωλολατρικών βωμών, ούτε τα βδελυρά είδωλά των.

Ησ. 17,9 - τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσονται αἱ πόλεις σου ἐγκαταλελειμμέναι, ὃν τρόπον κατέλιπον οἱ Ἀμοῤῥαῖοι καὶ οἱ Εὐαῖοι ἀπὸ προσώπου τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, καὶ ἔσονται ἔρημοι,

Ησ. 17,9 - Κατά την ημέραν όμως της δικαίας και παιδαγωγικής τιμωρίας σου, αι πόλεις σου, ω Ισραήλ, θα έχουν εγκαταλειφθή όπως έχουν εγκαταλείψει άλλοτε οι Αμορραίοι και οι Ευαίοι τας πόλεις των εμπρός από τους προελαύνοντας Ισραηλίτας. Ετσι αι πόλεις σας θα μείνουν έρημοι και ακατοίκητοι·

Ησ. 17,10 - διότι κατέλιπες τὸν Θεὸν τὸν σωτῆρά σου καὶ Κυρίου τοῦ βοηθοῦ σου οὐκ ἐμνήσθης. διὰ τοῦτο φυτεύσεις φύτευμα ἄπιστον καὶ σπέρμα ἄπιστον·

Ησ. 17,10 - και τούτο, διότι εγκατέλειψες τον σωτήρα σου Θεόν και δεν ενεθυμήθης τον Κυριον σου, ο οποίος υπήρξε και ημπορεί να είναι δια σε βοηθός. Δια την αχαριστίαν σου αυτήν και την εγκατάλειψιν του αληθινού Θεού, θα σπείρης εις την χώραν σου σπόρον, που δεν θα σου δώση ελπίδας αποδόσεως, και δεν θα περιμένης ωφέλιμον συγκομιδην.

Ησ. 17,11 - τῇ δὲ ἡμέρᾳ, ᾗ ἂν φυτεύσῃς, πλανηθήσῃ· τὸ δὲ πρωΐ, ἐὰν σπείρῃς, ἀνθήσει εἰς ἀμητὸν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ κληρώσῃ, καὶ ὡς πατὴρ ἀνθρώπου κληρώσῃ τοῖς ὑἱοῖς σου.

Ησ. 17,11 - Αμέσως κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα σπείρης, θα πλανηθής, θα διαψευσθούν αι ελπίδες σου. Εάν δε σπείρης το πρωι, θα άνθιση παράκαιρα και θα φανή ωσάν ώριμον προς θερισμόν, πριν έλθη ο καιρός του. Θα συμβή μέ σε ο,τι με ένα πατέρα, που αφήνει τα παιδιά του εις την τύχην.

Ησ. 17,12 - Οὐαὶ πλῆθος ἐθνῶν πολλῶν· ὡς θάλασσα κυμαίνουσα οὕτω ταραχθήσεσθε, καὶ νῶτος ἐθνῶν πολλῶν ὡς ὕδωρ ἠχήσει.

Ησ. 17,12 - Αλλοίμονον εις σε πλήθος πολλών εθνών! Ωσάν την τρικυμισμένην θάλασσαν έτσι και σεις θα ταραχθήτε. Επιδρομή και άπλωμα πολλών εθνών θα αντηχήσουν, ώσαν τα ανυψούμενα κύματα της θαλάσσης.

Ησ. 17,13 - ὡς ὕδωρ πολὺ ἔθνη πολλά, ὡς ὕδατος πολλοῦ βίᾳ καταφερομένου· καὶ ἀποσκορακιεῖ αὐτὸν καὶ πόῤῥω αὐτὸν διώξεται ὡς χνοῦν ἀχύρου λικμώντων ἀπέναντι ἀνέμου καὶ ὡς κονιορτὸν τροχοῦ καταιγὶς φέρουσα.

Ησ. 17,13 - Οπως είναι το πολύ ύδωρ των πλημμυρών, έτσι θα είναι και τα έθνη, που θα επιδράμουν εναντίον σου. Θα ομοιάζουν με καταρράκτην υδάτων, που κρημνίζονται με ορμήν μεγάλην. Ο Θεός όμως θα εξευτελίση και θα εξουδενωσ·η τον Ασσύριον, θα τον εκδίωξη μακράν ωσάν το λεπτόν χνούδι του αχύρου, το οποίον λιχνίζουν οι γεωργοί εις τυν άνεμον· ωσάν τον κονιορτόν οπίσω από τους τροχούς κινουμένης αμάξης, τον οποίον διασκορπίζει ο ορμητικός άνεμος.

Ησ. 17,14 - πρὸς ἑσπέραν ἔσται πένθος, πρὶν ἢ πρωΐ καὶ οὐκ ἔσται. αὕτη ἡ μερὶς τῶν προνομευσάντων ὑμᾶς καὶ κληρονομία τοῖς ὑμᾶς κληρονομήσασιν.

Ησ. 17,14 - Ο εχθρός όμως θα εξαφανισθή ταχέως και ενώ κατά το βράδυ θα εμπνέη φόβον και τρόμον με τας πολυπληθείς δυνάμστου, το πρωϊ δεν θα υπάρχη πλέον. Αυτό είναι το ολέθριον κατάντημα εκείνων, που σας ελεηλάτησαν. Αυτή είναι η τύχη και η κληρονομία εκείνων, οι οποίοι ηθέλησαν να σας κληρονομήσουν.

ΗΣΑΪΑΣ 18

Ησ. 18,1 - Οὐαὶ γῆς πλοίων πτέρυγες ἐπέκεινα ποταμῶν Αἰθιοπίας,

Ησ. 18,1 - Αλλοίμονον εις τα ταχέα πλοία της χώρας, που ευρίσκεται πέραν από τους ποταμούς της Αιθιοπίας, και τα οποία φαίνεται σαν να έχουν φτερά.

Ησ. 18,2 - ὁ ἀποστέλλων ἐν θαλάσσῃ ὅμηρα καὶ ἐπιστολὰς βιβλίνας ἐπάνω τοῦ ὕδατος· πορεύσονται γὰρ ἄγγελοι κοῦφοι πρὸς ἔθνος μετέωρον καὶ ξένον λαὸν καὶ χαλεπόν, τίς αὐτοῦ ἐπέκεινα; ἔθνος ἀνέλπιστον καὶ καταπεπατημένον. νῦν οἱ ποταμοὶ τῆς γῆς

Ησ. 18,2 - Αλλοιμονον στον βασιλέα της Αιθιοπίας, που είναι και άρχων της Αιγύπτου, ο οποίος στέλλει, προς ειρήνην, τάχα, πρεσβευτάς με επιστολάς πλέοντας επάνω στους μεγάλους ποταμούς· διότι οι ταχείς ως ανάλαφροι αυτοί αγγελιαφόροι θα επιστρέψουν άπρακτοι στο σκληρόν έθνος των, του οποίου οι άνθρωποι είναι μεγαλόσωμοι και ισχυροί· ποίος άλλος λαός τον υπερέβη εις σκληρότητα; Το έθνος αυτό πάντας νικών και υποτάσσων, δεν παρέχει καμμίαν ελπίδα σωτηρίας στους ηττημένους. Αυτό διασχίζουν τώρα οι ποταμοί της γης.

Ησ. 18,3 - πάντες ὡς χώρα κατοικουμένη· κατοικηθήσεται ἡ χώρα αὐτῶν ὡσεὶ σημεῖον ἀπὸ ὄρους ἀρθῇ, ὡς σάλπιγγος φωνὴ ἀκουστὸν ἔσται.

Ησ. 18,3 - Ολοι αυτοί οι ποταμοί εξ αιτίας των πολλών πλοιαρίων, που τους διασχίζουν, ομοιάζουν με κατοικουμένην χώραν. Η χώρα αυτών θα μείνη κατοικουμένη, όχι όμως επί πολύ, διότι σαν επάνω εις την κορυφήν όρους κάποιο συνθηματικόν σημείον της καταστροφής θα υψωθή. Σαν φωνή σάλπιγγος θα ακουσθή το μήνυμα της καταστροφής της.

Ησ. 18,4 - διότι οὕτως εἶπέ μοι Κύριος· ἀσφάλεια ἔσται ἐν τῇ ἐμῇ πόλει ὡς φῶς καύματος μεσημβρίας, καὶ ὡς νεφέλη δρόσου ἡμέρας ἀμήτου ἔσται.

Ησ. 18,4 - Διότι αυτά μου είπεν ο Κυριος· ασφάλεια θα υπάρξη εις την πόλιν μου την Ιερουσαλήμ, φανερά ώσαν το λαμπρόν φως μεσημβρινής

ζέστης και ωσάν ευχάριστος δροσερά νεφέλη κατά τας θερμάς ημέρας του θερισμού.

Ησ. 18,5 - πρὸ τοῦ θερισμοῦ, ὅταν συντελεσθῇ ἄνθος καὶ ὄμφαξ ἐξανθήσῃ ἄνθος ὀμφακίζουσα, καὶ ἀφελεῖ τὰ βοτρύδια τὰ μικρὰ τοῖς δρεπάνοις καὶ τὰς κληματίδας ἀφελεῖ καὶ ἀποκόψει

Ησ. 18,5 - Πριν έλθη η εποχή του θερισμού, όταν συμπληρωθή η άνθησις της αμπέλου, και φανούν οι πρώτες αγουρίδες, ο δε αμπελουργός με τα κοπτερά του εργαλεία, αφαιρεί από τα καρποφόρα κλήματα τα μικρά τσαμπιά, που δεν θα είναι δυνατόν να ωριμάσουν, και αποκόπτει και αφαιρεί τα πλεονάζοντα κλήματα, έτσι και ο Θεός θα κατακόψη τον εχθρόν.

Ησ. 18,6 - καὶ καταλείψει ἅμα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῖς θηρίοις τῆς γῆς. καὶ συναχθήσεται ἐπ᾿ αὐτοὺς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία τῆς γῆς ἐπ᾿ αὐτὸν ἥξει.

Ησ. 18,6 - Και θα εγκαταλείψη ο Θεός άταφα τα πτώματα των επιτεθέντων εχθρών εις τα πετεινά του ουανού και εις τα θηρία της γης· και θα συγκεντρωθούν επάνω στους νεκρούς αυτούς τα όρνεα του ουρανού, και όλα τα θηρία της γης θα έλθουν εις αυτούς.

Ησ. 18,7 - ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνενεχθήσεται δῶρα Κυρίῳ σαβαὼθ ἐκ λαοῦ τεθλιμμένου καὶ τετιλμένου καὶ ἀπὸ λαοῦ μεγάλου ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον· ἔθνος ἐλπίζον καὶ καταπεπατημένον, ὅ ἐστιν ἐν μέρει ποταμοῦ τῆς χώρας αὐτοῦ, εἰς τὸν τόπον, οὗ τὸ ὄνομα Κυρίου σαβαὼθ ἐπεκλήθη, ὄρος Σιών.

Ησ. 18,7 - Κατά δε τον καιρόν εκείνον της λυτρώσεως του Ισραήλ θα προσφερθούν δώρα ευγνωμοσύνης προς τον Κυριον των δυνάμεων εκ μέρους λαού, ο οποίος υπήρξε θλιμμένος και απογυμνωμένος, ο οποίος όμως από τώρα και στον μετά ταύτα χρνον θα είναι μεγάλος και ισχυρός. Το έθνος, που είχε καταπατηθή από τας επιδρομάς των εχθρών, το οποίον όμως επιστραφέν ελπίζει στον αληθινόν Θεόν, και του οποίου η χώρα ευρίσκεται ανάμεσα ποταμών, θα προσφέρη ευχαριστηρίους θυσίας στον τόπον, όπου οι πιστοί από αρχαίων χρόνων επικαλούνται το όνομα Κυρίου του παντοκράτορος, στο όρος Σιών.

ΗΣΑΪΑΣ 19

Ὅρασις Αἰγύπτου

Ησ. 19,1 - Ἰδοὺ Κύριος κάθηται ἐπὶ νεφέλης κούφης καὶ ἥξει εἰς Αἴγυπτον, καὶ σεισθήσεται τὰ χειροποίητα Αἰγύπτου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν ἡττηθήσεται ἐν αὐτοῖς.

Ησ. 19,1 - Αποκαλυπτικον όραμα σχετικόν με την Αίγυπτον. Ιδού, ο Κυριος κάθεται επάνω εις ελαφράν ταχυκίνητον νεφέλην και θα επέλθη εναντίον της Αιγύπτου, θα σεισθούν τα από τα χέρια των ανθρώπων

κατασκευασμένα είδωλα της Αιγύπτου εμπρός εις την εμφάνισιν του Κυρίου. Και η καρδία των Αιγυπτίων θα κατανικηθή και θα παραλύση από τον φόβον εντός αυτών.

Ησ. 19,2 - καὶ ἐπεγερθήσονται Αἰγύπτιοι ἐπ᾽ Αἰγυπτίους, καὶ πολεμήσει ἄνθρωπος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἄνθρωπος τὸν πλησίον αὐτοῦ, πόλις ἐπὶ πόλιν καὶ νομὸς ἐπὶ νομόν.

Ησ. 19,2 - Αιγύπτιοι θα εξεγερθούν εναντίον Αιγυπτίων, θα πολεμήση ο καθένας από αυτούς τον αδελφόν του και τον πλησίον του, θα επιπέση μία πόλις εναντίον άλλης πόλεως, ο ένας νομός θα μάχεται εναντίον άλλου νομού.

Ησ. 19,3 - καὶ ταραχθήσεται τὸ πνεῦμα τῶν Αἰγυπτίων ἐν αὐτοῖς, καὶ τὴν βουλὴν αὐτῶν διασκεδάσω, καὶ ἐπερωτήσουσι τοὺς θεοὺς αὐτῶν καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν καὶ τοὺς ἐκ τῆς γῆς φωνοῦντας καὶ τοὺς ἐγγαστριμύθους.

Ησ. 19,3 - Το πνεύμα των Αιγυπτίων θα ταραχθή έντος αυτών και τας σοφάς αυτών σκέψεις και αποφάσεις θα διαλύσω. Και αυτοί, αποκαμωμένοι από τας συμφοράς, θα σπεύσουν να ερωτήσουν τους θεούς των και τα είδωλά των, τους νεκρομάντεις, οι οποίοι καλούν τα πνεύματα από τους τάφους, και τους εγγαστριμύθους.

Ησ. 19,4 - καὶ παραδώσω τὴν Αἴγυπτον εἰς χεῖρας ἀνθρώπων κυρίων σκληρῶν, καὶ βασιλεῖς σκληροὶ κυριεύσουσιν αὐτῶν· τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ.

Ησ. 19,4 - Και θα παραδώσω την Αίγυπτον εις χείρας σκληρών τυράννων, και σκληροί βασιλείς θα γίνουν κύριοι των Αιγυπτίων. Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός των δυνάμεων.

Ησ. 19,5 - καὶ πίονται οἱ Αἰγύπτιοι ὕδωρ τὸ παρὰ θάλασσαν, ὁ δὲ ποταμὸς ἐκλείψει καὶ ξηρανθήσεται.

Ησ. 19,5 - Θα ξηρανθούν αι πηγαί των υδάτων και οι Αιγύπτιοι θα πίνουν νερό από αυτό, που ευρίσκεται κοντά εις την θάλασσαν. Διότι το νερό του ποταμού Νείλου θα λιγοστέψη και θα ξηρανθή η κοίτη του.

Ησ. 19,6 - καὶ ἐκλείψουσιν οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ διώρυγες τοῦ ποταμοῦ, καὶ ξηρανθήσεται πᾶσα συναγωγὴ ὕδατος καὶ ἐν παντὶ ἕλει καλάμου καὶ παπύρου·

Ησ. 19,6 - Οι παραπόταμοι, στους οποίους διακλαδίζεται ο Νείλος, και αι άλλαι διώρυγες του θα λείψουν. Θα ξηρανθή κάθε λίμνη και κάθε περιοχή υδάτων και κάθε έλος, όπου φυτρώνουν τα καλάμια και οι πάπυροι.

Ησ. 19,7 - καὶ τὸ ἄχι τὸ χλωρὸν πᾶν τὸ κύκλῳ τοῦ ποταμοῦ, καὶ πᾶν τὸ σπειρόμενον διὰ τοῦ ποταμοῦ ξηρανθήσεται ἀνεμόφθορον.

Ησ. 19,7 - Και όλη η πρασίνη χλόη, η οποία πλουσία φυτρώνει εις τας όχθας του ποταμού, και κάθε τι που σπείρεται και ποτίζεται δια του ποταμού, θα ξηρανθή από τον καυστικόν και καταστρεπτικόν άνεμον.

Ησ. 19,8 - καὶ στενάξουσιν οἱ ἁλιεῖς, καὶ στενάξουσι πάντες οἱ βάλλοντες ἄγκιστρον εἰς τὸν ποταμόν, καὶ οἱ βάλλοντες σαγήνας καὶ οἱ ἀμφιβολεῖς πενθήσουσι.

Ησ. 19,8 - Θα στενάξουν οι αλιείς, διότι θα ξηρανθούν αι περιοχαί, όπου ηλίευον. Θα στενάξουν όλοι εκείνοι, οι οποίοι έρριπτον τα άγκιστρα των στον ποταμόν. Θα πενθήσουν αυτοί, οι οποίοι έρριπτον τα δίκτυα και τα αμφίβληστρά των, δια να συλλάβουν ψάρια. Το επάγγελμά των θα νεκρωθή.

Ησ. 19,9 - καὶ αἰσχύνη λήψεται τοὺς ἐργαζομένους τὸ λίνον τὸ σχιστὸν καὶ τοὺς ἐργαζομένους τὴν βύσσον,

Ησ. 19,9 - Δια την γενικήν πτωχείαν και εμπορικήν απραξίαν θα κατεντροπιασθούν αυτοί, οι οποίοι εργάζονται το ξαινόμενον λινάρι και το λεπτό βαμβάκι της βύσσου.

Ησ. 19,10 - καὶ ἔσονται οἱ ἐργαζόμενοι αὐτὰ ἐν ὀδύνῃ, καὶ πάντες οἱ ποιοῦντες τὸν ζῦθον λυπηθήσονται καὶ τὰς ψυχὰς πονέσουσι.

Ησ. 19,10 - Ολοι αυτοί, που τα εργάζονται και τα εμπορεύονται θα κυριευθούν από στενοχωρίαν και πόνον, όπως επίσης θα λυπηθούν και θα πονέσουν αι καρδίαι εκείνων, αι οποίοι κατασκευάζουν τον ζύθον.

Ησ. 19,11 - καὶ μωροὶ ἔσονται οἱ ἄρχοντες Τάνεως· οἱ σοφοὶ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως, ἡ βουλὴ αὐτῶν μωρανθήσεται. πῶς ἐρεῖτε τῷ βασιλεῖ· υἱοὶ συνετῶν ἡμεῖς, υἱοὶ βασιλέων τῶν ἐξ ἀρχῆς;

Ησ. 19,11 - Θα μωρανθούν οι σοφοί άρχοντες της Τανεως, ανόητοι θα φανούν οι σοφοί σύμβουλοι του βασιλέως, διότι μωραί θα αποδειχθούν όλαι αυτών αι σκέψεις. Πως δε θα τολμήσετε τότε σεις οι σύμβουλοι, να είπετε στον βασιλέα σας· “ημείς είμεθα απόγονοι σοφών, είμεθα απόγονοι βασιλέων από αρχαιότατα χρόνια;”

Ησ. 19,12 - ποῦ εἰσι νῦν οἱ σοφοί σου καὶ ἀναγγειλάτωσάν σοι καὶ εἰπάτωσαν, τί βεβούλευται Κύριος σαβαὼθ ἐπ᾿ Αἴγυπτον;

Ησ. 19,12 - Που είναι τώρα, ω Αίγυπτε, οι σοφοί σου σύμβουλοι; Αν υπάρχουν πράγματι, ας αναγγείλουν και ας πουν, τι εσκέφθη και απεφασισενοό Κυριος των δυνάμεων εναντίον της Αιγύπτου.

Ησ. 19,13 - ἐξέλιπον οἱ ἄρχοντες Τάνεως, καὶ ὑψώθησαν οἱ ἄρχοντες Μέμφεως, καὶ πλανήσουσιν Αἴγυπτον κατὰ φυλάς.

Ησ. 19,13 - Ελειψαν οι σοφοί άρχοντες της Τανεως, α-λαζονεύθησαν οι άρχοντες της Μέμφεως. Αυτοί επλάνησαν και θα πλανούν κατά πυκνάς μάζας τον λαόν της Αιγύπτου.

Ησ. 19,14 - Κύριος γὰρ ἐκέρασεν αὐτοῖς πνεῦμα πλανήσεως, καὶ ἐπλάνησαν Αἴγυπτον ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτῶν, ὡς πλανᾶται ὁ μεθύων καὶ ὁ ἐμῶν ἅμα.

Ησ. 19,14 - Διότι ο Κυριος τους εκέρασε και τους έδωσε να πίουν πνεύμα πλάνης, και δι' αυτό παρεπλάνησαν αυτοί και την Αίγυπτον και όλα τα έργα

των κατοίκων της, όπως ακριβώς περιπλανάται και κλονίζεται ο μεθυσμένος, που συγχρόνως εκσπά εις αηδιαστικούς εμέτους.

Ησ. 19,15 - καὶ οὐκ ἔσται τοῖς Αἰγυπτίοις ἔργον, ὃ ποιήσει κεφαλὴν καὶ οὐράν, ἀρχὴν καὶ τέλος.

Ησ. 19,15 - Και δεν θα υπάρχουν πλέον στους Αιγυπτίους πλήρη και τέλεια έργα ολοκληρωμένα από την κεφαλήν μέχρι της ουράς, από την αρχήν μέχρι το τέλος.

Ησ. 19,16 - Τῇ δὲ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσονται οἱ Αἰγύπτιοι ὡς γυναῖκες ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ ἀπὸ προσώπου τῆς χειρὸς Κυρίου σαβαώθ, ἣν αὐτὸς ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς.

Ησ. 19,16 - Κατά δε την περίοδον εκείνην των συμφορών οι τέως ατρόμητοι και θρασείς Αιγύπτιοι θα γίνουν δειλοί, σαν γυναίκες, θα καταληφθούν από φόβον και τρόμον ενώπιον της παντοδυνάμου δεξιάς του Κυρίου παντοκράτορας, την οποίαν αυτός ο ίδιος θα καταφέρη εναντίον των.

Ησ. 19,17 - καὶ ἔσται ἡ χώρα τῶν Ἰουδαίων τοῖς Αἰγυπτίοις εἰς φόβητρον· πᾶς, ὃς ἐὰν ὀνομάσῃ αὐτὴν αὐτοῖς, φοβηθήσονται διὰ τὴν βουλήν, ἣν βεβούλευται Κύριος σαβαὼθ ἐπ᾿ αὐτήν.

Ησ. 19,17 - Και τότε η χώρα των Ιουδαίων θα είναι φόβητρον δια τους Αιγυπτίους και καθένας, που θα αναφέρη το όνομά της εις εκείνους, θα τους προκολέση φόβον δια την άποφασιν, που έλαβεν ο Κυριος των δυνάμεων εναντίον της Αιγύπτου, να τιμωρήση δηλαδή αυτήν.

Ησ. 19,18 - Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσονται πέντε πόλεις ἐν τῇ Αἰγύπτῳ λαλοῦσαι τῇ γλώσσῃ τῇ Χανααανίτιδι καὶ ὀμνύντες τῷ ὀνόματι Κυρίου σαβαώθ· πόλις ἀσεδὲκ κληθήσεται ἡ μία πόλις.

Ησ. 19,18 - Κατά την εποχήν εκείνην θα υπάρξουν μέσα εις την Αίγυπτον πέντε πόλεις, εις τας οποίας θα ομιλήται η γλώσσα των Ιουδαίων, και οι άνθρωποι θα ορκίζωνται στο όνομα του Κυρίου των δυνάμεων. Η μία πόλις από αυτάς θα ονομάζεται Ασεδέκ δηλαδή δικαιοσύνη, αυτή δε θα είναι η Ηλιούπολις.

Ησ. 19,19 - Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγυπτίων καὶ στήλη πρὸς τὸ ὅριον αὐτῆς τῷ Κυρίῳ

Ησ. 19,19 - Κατά την περίοδον εκείνην θα ανεγερθή θυσιαστήριον προς τιμήν του Κυρίου εις την χώραν των Αιγυπτίων, και εις τα σύνορα της Αιγύπτου θα ανεγερθή στήλη αφιερωμένη στον Κυριον.

Ησ. 19,20 - καὶ ἔσται εἰς σημεῖον εἰς τὸν αἰῶνα Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγύπτου, ὅτι κεκράξονται πρὸς Κύριον διὰ τοὺς θλίβοντας αὐτούς, καὶ ἀποστελεῖ αὐτοῖς Κύριος ἄνθρωπον, ὃς σώσει αὐτούς, κρίνων σώσει αὐτούς.

Ησ. 19,20 - Αυτό δε το θυσιαστήριον και η αφιερωμένη στήλη θα είναι αιώνιον σημείον και υπόμνησις εις την χώραν των Αιγυπτίων, διότι, όταν τότε

κραυγάσουν προς τον Κυριον, ο Κυριος θα αποστείλη προς αυτούς άνθρωπον, δια να τους σώση. Αυτός θα τους κυδερνήση και θα τους σώση από τους κινδύνους.

Ησ. 19,21 - καὶ γνωστὸς ἔσται Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ γνώσονται οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Κύριον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καὶ ποιήσουσι θυσίας καὶ εὔξονται εὐχὰς τῷ Κυρίῳ καὶ ἀποδώσουσι.

Ησ. 19,21 - Και θα γίνη τότε γνωστός ο Κυριος στους Αιγυπτίους. Οι Αιγύπτιοι κατά την περίοδον εκείνην θα γνωρίσουν τον Κυριον, θα προσφέρουν προς αυτόν θυσίας, θα τάξουν τάματα στον Κυριον, τα οποία και θα εκπληρώσουν.

Ησ. 19,22 - καὶ πατάξει Κύριος τοὺς Αἰγυπτίους πληγῇ καὶ ἰάσεται αὐτοὺς ἰάσει, καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον, καὶ εἰσακούσεται αὐτῶν καὶ ἰάσεται αὐτούς.

Ησ. 19,22 - Θα τιμωρήση παιδαγωγικώς ο Κυριος τους Αιγυπτίους δια θλίψεως μεγάλης, αλλά και θα τους θεραπεύση με ριζικήν θεραπείαν. Αυτοί δε μετανοούντες θα επιστραφούν προς τον Κυριον, ο δε Κυριος θα ακούση τας ευχάς των ευρισκομένων εις περίοδον θλίψεων και θα τους θεραπεύση.

Ησ. 19,23 - Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται ἡ ὁδὸς ἀπὸ Αἰγύπτου πρὸς Ἀσσυρίους καὶ εἰσελεύσονται Ἀσσύριοι εἰς Αἴγυπτον, καὶ Αἰγύπτιοι πορεύσονται πρὸς Ἀσσυρίους, καὶ δουλεύσουσιν Αἰγύπτιοι τοῖς Ἀσσυρίοις.

Ησ. 19,23 - Κατά την έποχην εκείνην θα υπάρξη ελευθέρα οδός από την Αίγυπτον προς τους 'Ασσυριους. Και έτσι ειρηνικώς θα εισέρχονται οι Ασσυριοι εις την Αίγυπτον και οι Αιγύπτιοι θα μεταβαίνουν στους Ασσυρίους. Και εν αγάπη οι Αιγύπτιοι θα προσφέρουν τας υπηρεσίας των στους Ασσυρίους.

Ησ. 19,24 - Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Ἰσραὴλ τρίτος ἐν τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις εὐλογημένος ἐν τῇ γῇ,

Ησ. 19,24 - Κατά την ειρηνικήν και σωτήριον εκείνην εποχήν θα είναι ο Ισραηλιτικός λαός τρίτος μεταξύ των Ασσυρίων και των Αιγυπτίων, ευλογημένος μαζή με αυτούς εις την γην,

Ησ. 19,25 - ἣν εὐλόγησε Κύριος σαβαὼθ λέγων· εὐλογημένος ὁ λαός μου ὁ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ ἐν Ἀσσυρίοις καὶ ἡ κληρονομία μου Ἰσραήλ.

Ησ. 19,25 - την οποίαν ο Κυριος των δυνάμεων έχει ευλογήσει λέγων· "ευλογημένος είναι ο λαός μου, ο οποίος ευρίσκεται εις την Αιγυπτον· ο λαός μου, ο οποίος ευρίσκεται εις την Ασσυρίαν, και ο λαός του Ισραήλ, ο οποίος είναι η ιδιαιτέρα μου κληρονομία".

ΗΣΑΪΑΣ 20

Ησ. 20,1 - Τοῦ ἔτους οὗ εἰσῆλθεν Τανάθαν εἰς Ἄζωτον, ἡνίκα ἀπεστάλη ὑπὸ Ἀρνᾶ βασιλέως Ἀσσυρίων καὶ ἐπολέμησε τὴν Ἄζωτον καὶ ἔλαβεν αὐτήν,

Ησ. 20,1 - Κατά το έτος κατά το οποίον εισήλθεν ο Τανάθαν εις Αζωτον, όταν είχεν αποσταλή από τον Αρνά βασιλέα των Ασσυρίων και επολέμησε την Αζωτον, την οποίαν και κατέλαβε,

Ησ. 20,2 - τότε ἐλάλησε Κύριος πρὸς Ἠσαΐαν υἱὸν Ἀμὼς λέγων· πορεύου καὶ ἄφελε τὸν σάκκον ἀπὸ τῆς ὀσφύος σου καὶ τὰ σανδάλιά σου ὑπόλυσαι ἀπὸ τῶν ποδῶν σου· καὶ ποίησον οὕτως πορευόμενος γυμνὸς καὶ ἀνυπόδετος.

Ησ. 20,2 - τότε μίλησε ο Κυριος προς τον Ησαΐαν, τον υιόν του Αμώς, και επε· “πήγαινε λύσε από την μέσην σου και βγάλε τον τρίχινον σάκκον, που φορείς, όπως επίσης, να λύσης και σανδάλια από τους πόδας σου. Πράξε έτσι και βάδιζε γυμνός και ανυπόδητος”.

Ησ. 20,3 - καὶ εἶπε Κύριος· ὃν τρόπον πεπόρευται ὁ παῖς μου Ἡσαΐας γυμνὸς καὶ ἀνυπόδετος τρία ἔτη, τρία ἔτη ἔσται εἰς σημεῖα καὶ τέρατα τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Αἰθίοψιν·

Ησ. 20,3 - Κοττόπιν ο Κυριος προσέθεσε και είπε· “όπως έχει πορευθή ο δούλος μου ο Ησαΐας γυμνός και ανυπόδητος επί τρία έτη, έτσι επί τρία έτη θα γίνουν σημεία και τέρατα στους Αἰγυπτίους και τους Αιθίοπας.

Ησ. 20,4 - ὅτι οὕτως ἄξει βασιλεὺς Ἀσσυρίων τὴν αἰχμαλωσίαν Αἰγύπτου καὶ Αἰθιόπων, νεανίσκους καὶ πρεσβύτας, γυμνοὺς καὶ ἀνυποδέτους, ἀνακεκαλυμμένους τὴν αἰσχύνην Αἰγύπτου.

Ησ. 20,4 - Θα συμβούν δε αυτά, διότι ο δασιλεύς των 'Ασουριων θα πάρη και θα οδήγηση αιχμαλώτους γυμνούς και ανυποδήτους τους Αιγυπτίους και τους Αιθίοπας, νέους και γέροντας. Οι Αιγύπτιοι μάλιστα θα έχουν ξεσκεπασμένα τα μέλη του σώματός των, που προκαλούν εντροπήν.

Ησ. 20,5 - καὶ αἰσχυνθήσονται ἡττηθέντες οἱ Αἰγύπτιοι ἐπὶ τοῖς Αἰθίοψιν, ἐφ᾽ οἷς ἦσαν πεποιθότες οἱ Αἰγύπτιοι, ἦσαν γὰρ αὐτοῖς δόξα.

Ησ. 20,5 - Οι Αιγύπτιοι μάλιστα, οι οποίοι εστήριζαν την πεποίθησίν των στους Αιθίοπας και τους εθεωρούσαν δόξαν ιδικήν των, θα νικηθούν από τους Ασσυρίους και θα κατεντρο-πιασθούν.

Ησ. 20,6 - καὶ ἐροῦσιν οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἦμεν πεποιθότες τοῦ φυγεῖν εἰς αὐτοὺς εἰς βοήθειαν, οἳ οὐκ ἠδύναντο σωθῆναι ἀπὸ βασιλέως Ἀσσυρίων· καὶ πῶς ἡμεῖς σωθησόμεθα;

Ησ. 20,6 - Κατάπληκτοι δε εκείνοι, που κατοικούν την νήσον αυτήν, θα είπουν· “Ιδού, και ημείς είχαμεν στηρίξει την πεποίθησίν μας στους Αιγυπτίους και προς αυτούς ηθέλαμεν να καταφύγωμεν ζητούντες βοήθειαν,

αλλά οι Αιγύπτιοι δεν ημπόρεσαν να σωθούν οι ίδιοι από τους 'Ασσυριους. Πως λοιπόν θα σώσουν ημάς;”

ΗΣΑΪΑΣ 21

Τὸ ὅραμα τῆς ἐρήμου.

Αποκαλυπτικόν όραμα περί της ερημώσεως Βαβυλώνος.

Ησ. 21,1 - Ὡς καταιγὶς δι᾿ ἐρήμου διέλθοι ἐξ ἐρήμου ἐρχομένη ἐκ γῆς, φοβερὸν

Ησ. 21,1 - Σαν καταιγίς, η οποία διέρχεται με σφοδρότητα και ορμήν δια μέσου της ερήμου, από άλλην έρημον προερχομένη,

Ησ. 21,2 - τὸ ὅραμα καὶ σκληρὸν ἀνηγγέλη μοι. ὁ ἀθετῶν ἀθετεῖ, ὁ ἀνομῶν ἀνομεῖ. ἐπ᾿ ἐμοὶ οἱ Ἐλαμῖται, καὶ οἱ πρέσβεις τῶν Περσῶν ἐπ᾿ ἐμὲ ἔρχονται. νῦν στενάξω καὶ παρακαλέσω ἐμαυτόν.

Ησ. 21,2 - έτσι τρομερόν υπήρξε και το όραμα, που μου απεκαλύφθη, και σκληρόν αυτό, το οποίον μου ανήγγειλεν ο Θεός. Ο παραβαίνων το θείον θέλημα θα εξακολουθή να το παραβαίνη. Και ο καταπατών τον θείον Νομον θα εξακολουθή να παρανομή. Εναντίον εμού του Ασσυρίου έρχονται οι Ελαμίται και αι πρέσβεις των Περσών. Θα στενάξω τώρα από τον πόνον και θα προσπαθήσω να παρηγορήσω τον εαυτόν μου.

Ησ. 21,3 - διὰ τοῦτο ἐνεπλήσθη ἡ ὀσφύς μου ἐκλύσεως, καὶ ὠδῖνες ἔλαβόν με ὡς τὴν τίκτουσαν· ἠδίκησα τοῦ μὴ ἀκοῦσαι, ἐσπούδασα τοῦ μὴ βλέπειν.

Ησ. 21,3 - Δια τούτο παρέλυσε τελείως και ητόνησεν η μέση μου. Με κατέλαβαν οξείς πόνοι σαν εκείνους, οι οποίοι καταλαμβάνουν την γυναίκα, που γεννά. Διέπραξα αδικίας στο παρελθόν. Δεν ηθέλησα να ακούσω τας ορθάς υποδείξεις και προσεπάθησα να μη βλέπω την αλήθειαν.

Ησ. 21,4 - ἡ καρδία μου πλανᾶται, καὶ ἡ ἀνομία με βαπτίζει, ἡ ψυχή μου ἐφέστηκεν εἰς φόβον.

Ησ. 21,4 - Η καρδία μου κτυπά με ορμήν, σαν να περιπλανάται μέσα στο στήθος μου. Εχω βυθισθή μέσα εις τα παράνομα έργα μου. Η ψυχή μου περιέπεσεν εις μεγάλον φόβον.

Ησ. 21,5 - ἑτοίμασον τὴν τράπεζαν· φάγετε, πίετε· ἀναστάντες, οἱ ἄρχοντες, ἑτοιμάσατε θυρεούς.

Ησ. 21,5 - Κατά την κρίσιμον αυτήν ώραν του κινδύνου ετοίμασε, ω Βαδυλών, τα συμπόσιά σου· φάγετε και πίετε αμέριμνοι· οι εχθροί σας όμως ευρίσκονται προ των τειχών σας. Και λοιπόν σεις οι άρχοντες σηκωθήτε και ετοιμάσατε τας μεγάλας ασπίδας προς άμυναν.

Ησ. 21,6 - ὅτι οὕτως εἶπε πρός με Κύριος· βαδίσας σεαυτῷ στῆσον σκοπὸν καὶ ὃ ἂν ἴδῃς ἀνάγγειλον·

Ησ. 21,6 - Διότι ο Κυριος έτσι μου είπε· “πήγαινε και στάσου σκοπός, παρατήρησε ολόγυρα και. αυτό, το οποίον θα ίδης ανάγγειλέ το”.

Ησ. 21,7 - καὶ εἶδον ἀναβάτας ἱππεῖς δύο καὶ ἀναβάτην ὄνου καὶ ἀναβάτην καμήλου. ἀκρόασαι ἀκρόασιν πολλὴν

Ησ. 21,7 - Εἶδον δύο ιππείς, τον ένα να επιβαίνη επί όνου και τον άλλον να επιβαίνη εις κάμηλον. “Ακροάσου με πολλήν προσοχήν αυτά, που θα ακούσης.

Ησ. 21,8 - καὶ κάλεσον Οὐρίαν εἰς τὴν σκοπιὰν Κυρίου. καὶ εἶπεν· ἔστην διαπαντὸς ἡμέρας καὶ ἐπὶ τῆς παρεμβολῆς ἐγὼ ἔστην ὅλην τὴν νύκτα,

Ησ. 21,8 - Καλεσε δε και τον Ουρίαν εις την σκοπιάν αυτήν του Κυρίου”. Και ο προφήτης είπε· Καθ' όλον το διάστημα της ημέρας και της νυκτός εστάθην εγώ επάνω εις την σκοπιάν

Ησ. 21,9 - καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἔρχεται ἀναβάτης ξυνωρίδος. καὶ ἀποκριθεὶς εἶπε· πέπτωκε πέπτωκε Βαβυλών, καὶ πάντα τὰ ἀγάλματα αὐτῆς, καὶ τὰ χειροποίητα αὐτῆς συνετρίβησαν εἰς τὴν γῆν.

Ησ. 21,9 - και ιδού, έρχονται δύο έφιπποι άνδρες. Και ένας από αυτούς έλαβε τον λόγον και εφωναξε· “έπεσε πλέον, έπεσεν η Βαβυλών· συνετρίβησαν δε όλα τα είδωλα αυτής και όλα τα χειροποίητα αντικείμενα της λατρείας επάνω στο έδαφος”.

Ησ. 21,10 - ἀκούσατε, οἱ καταλελειμμένοι καὶ οἱ ὀδυνώμενοι, ἀκούσατε ἃ ἤκουσα παρὰ Κυρίου σαβαώθ· ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἀνήγγειλεν ἡμῖν.

Ησ. 21,10 - Ακούσατε, λοιπόν, σεις, οι οποίοι απεμείνατε και εσώθητε από την αιχμα-λωσίαν και οι οποίοι πονείτε δια την ερήμωσιν της πατρίδος σας. Ακούσατε αυτά, που εγώ έχω ακούσει από τον Κυριον των δυνάμεων. Ο Θεός του Ισραήλ ανήγγειλεν αυτά εις ημάς.

Ησ. 21,11 - Τὸ ὅραμα τῆς Ἰδουμαίας. Πρὸς ἐμὲ καλεῖ παρὰ τοῦ Σηείρ· φυλάσσετε ἐπάλξεις.

Ησ. 21,11 - Αποκαλυπτικόν όραμα εναντίον της Ιδουμαίας. Προς εμέ απευθύνεται έκκλησις εκ μέρους των Ιδουμαίων, του όρους Σηείρ, οι οποίοι και λέγουν· “σεις που αγρύπνως φρουρείτε τας επάλξεις, είπατε τα συμβαίνοντα της νυκτός”.

Ησ. 21,12 - φυλάσσω τὸ πρωΐ καὶ τὴν νύκτα· ἐὰν ζητῇς, ζήτει καὶ παρ᾿ ἐμοὶ οἴκει·

Ησ. 21,12 - Και ο προφήτης απαντά· “εγώ φυλάσσω άγρυπνος νύκτα και ημέραν. Εάν επιθυμής και ζητής πληροφορίες, ζήτησε τας από εμέ. Μένε όμως πλησίον μου και περίμενε να τας ακούσης.

Ησ. 21,13 - ἐν τῷ δρυμῷ ἑσπέρας κοιμηθήσῃ ἐν τῇ ὁδῷ Δαιδάν.

Ησ. 21,13 - Εις ένα πυκνόν δάσος κατά την εσπέραν θα αναπαυθήτε και θα κοιμηθήτε σεις οι φεύγοντες Δαιδανίται.

Ησ. 21,14 - εἰς συνάντησιν διψῶντι ὕδωρ φέρετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐν χώρᾳ Θαιμάν, ἄρτοις συναντᾶτε τοῖς φεύγουσι διὰ τὸ πλῆθος τῶν πεφονευμένων

Ησ. 21,14 - Σεις, που κατοικείτε εις την περιοχήν Θαιμάν, εβγάτε εις συνάντησίν των και φέρετε εις αυτούς νερό. Εβγάτε προς συνάντησιν αυτών, που φεύγουν, και φέρετε τους άρτους, δια να τραφούν. Φεύγουν οι Δαιδανίται, διότι πολλοί από αυτούς έχουν φονευθή.

Ησ. 21,15 - καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν πλανωμένων καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῆς μαχαίρας καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν τοξευμάτων τῶν διατεταμένων καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν πεπτωκότων ἐν τῷ πολέμῳ.

Ησ. 21,15 - Πλήθος άλλων πλανώνται εις αγνώστους περιοχάς. Πολυάριθμοι έχουν πέσει εν στόματι μαχαίρας. Αλλοι έχουν διατρυπηθή από τα πολυάριθμα βέλη των καλοτεντομένων τόξων. Και έτσι ο αριθμός των φονευθέντων κατά τον πόλεμον είναι μεγάλος.

Ησ. 21,16 - διότι οὕτως εἶπέ μοι Κύριος· ἔτι ἐνιαυτὸς ὡς ἐνιαυτὸς μισθωτοῦ, ἐκλείψει ἡ δόξα τῶν υἱῶν Κηδάρ,

Ησ. 21,16 - Αυτά δε συμβαίνουν, διότι έτσι μου τα απεκαλυψεν ο Κυριος. Μετά ένα ακριβώς έτος πλήρες, όπως προσμετράται από τον μισθωτόν άνθρωπον, θα εξαφανισθή η δόξα των κατοίκων της Κηδάρ.

Ησ. 21,17 - καὶ τὸ κατάλοιπον τῶν τοξευμάτων τῶν ἰσχυρῶν υἱῶν Κηδὰρ ἔσται ὀλίγον, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἐλάλησεν.

Ησ. 21,17 - Αυτοί δέ που θα απομείνουν από τους επιδεξίους τοξότας, απόγονοι του Κηδάρ, θα είναι ολίγοι, διότι ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ απεκάλυψε τα μελλοντικά αυτά γεγονότα, τα οποία ασφαλώς και βεβαίως θα πραγματοποιηθούν".

ΗΣΑΪΑΣ 22

Τὸ ῥῆμα τῆς φάραγγος Σιών.

Προφητικός λόγος εναντίον της κοιλάδας Σιων, εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Ησ. 22,1 - Τί ἐγένετό σοι νῦν, ὅτι ἀνέβητε πάντες εἰς δώματα μάταια;

Ησ. 22,1 - Τι σας συνέβη τώρα, ώστε όλοι έχετε ανέβη εις τα ανωφελή ηλιακωτά των οικιών σας;

Ησ. 22,2 - ἐνεπλήσθη ἡ πόλις βοώντων· οἱ τραυματίαι σου οὐ τραυματίαι μαχαίρας, οὐδὲ οἱ νεκροί σου νεκροὶ πολέμων.

Ησ. 22,2 - Η πόλις σας εγέμισεν από κραυγάς βοώντων ανθρώπων. Οι τραυματίαι σου δεν είναι τραυματίαι, που επλήγησαν με μαχαίρας εις πολεμικάς μάχας, ούτε οι νεκροί σου είναι νεκροί πολέμων.

Ησ. 22,3 - πάντες οἱ ἄρχοντές σου πεφεύγασι, καὶ οἱ ἁλόντες σκληρῶς δεδεμένοι εἰσί, καὶ οἱ ἰσχύοντες ἐν σοὶ πόῤῥω πεφεύγασι.

Ησ. 22,3 - Ολοι οι άρχοντές σου έχουν τραπή εις φυγήν, όσοι δε περιέπεσαν αιχμάλωτοι εις χείρας των εχθρών, είναι δεμένοι εις σκληρά δεσμά. Οσοι δε είχαν κάποιαν δύναμιν μεταξύ σας, έχουν φύγει τώρα μακράν.

Ησ. 22,4 - διὰ τοῦτο εἶπα· ἄφετέ με, πικρῶς κλαύσομαι, μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με ἐπὶ τὸ σύντριμμα τῆς θυγατρὸς τοῦ γένους μου.

Ησ. 22,4 - Δια τούτο είπα λέγει ο προφήτης· αφήσατέ με να κλαύσω πικρώς. Μη προσπαθήτε να με παρηγορήσετε δια την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ, της πολυαγαπημένης αυτής θυ-γατρός του γένους μου.

Ησ. 22,5 - ὅτι ἡμέρα ταραχῆς καὶ ἀπωλείας καὶ καταπατήματος καὶ πλάνησις παρὰ Κυρίου σαβαὼθ ἐν φάραγγι Σιών· πλανῶνται ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, πλανῶνται ἐπὶ τὰ ὄρη.

Ησ. 22,5 - Αφήσατέ με ελεύθερον να χύσω πικρά δάκρυα, διότι έφθασεν η μεγάλη ημέρα της αναταραχής και πανωλεθρίας, του καταπατήματος της ιεράς πόλεως και όλων των εν αύτη ο διασκορπισμός και η περιπλάνησις των κατοίκων εις τας φάραγγας Σιών, γίνεται κατά παραχώρησιν Κυρίου του παντοκράτορας. Περιπλανώνται από μικρού έως μεγάλου, περιπλανώνται φοβισμένοι επάνω εις τα όρη.

Ησ. 22,6 - οἱ δὲ Ἐλαμῖται ἔλαβον φαρέτρας, ἀναβάται ἄνθρωποι ἐφ᾿ ἵπποις καὶ συναγωγὴ παρατάξεως.

Ησ. 22,6 - Οι Ελαμίται όμως επήραν τας φαρέτρας των, είναι άνθρωποι ιππείς και πεζοί, ικανοί και πολεμικοί.

Ησ. 22,7 - καὶ ἔσονται αἱ ἐκλεκταὶ φάραγγές σου πλησθήσονται ἁρμάτων, οἱ δὲ ἱππεῖς ἐμφράξουσι τὰς πύλας σου·

Ησ. 22,7 - Αι εκλεκταί σου κοιλάδες, ω Ιερουσαλήμ, θα πλημμυρίσουν από τα πολεμικά άρματα των. Οι ιππείς των εχθρών σου θα φράξουν τας θύρας από τα τείχη σου.

Ησ. 22,8 - καὶ ἀνακαλύψουσι τὰς πύλας Ἰούδα· καὶ ἐμβλέψονται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς οἴκους τῆς πόλεως

Ησ. 22,8 - Θα ανοίξουν εν τέλει τας πύλας της πόλεμος της περιοχής Ιούδα. Και κατά την ημέραν εκείνην οι άνθρωποί σου θα στρέψουν με προσδοκίαν τα βλέμματα των και θα προστρέξουν στους καλοκτισμένους οχυρούς και ωλισμένους οίκους της πόλεως, με την ελπίδα να εύρουν σωτηρίαν και να αντιτάξουν άμυναν.

Ησ. 22,9 - καὶ ἀνακαλύψουσι τὰ κρυπτὰ τῶν οἴκων τῆς ἄκρας Δαυίδ. καὶ εἴδοσαν ὅτι πλείους εἰσὶ καὶ ὅτι ἀπέστρεψε τὸ ὕδωρ τῆς ἀρχαίας κολυμβήθρας εἰς τὴν πόλιν

Ησ. 22,9 - Θα αποκαλύψουν τα απόκρυφα των οίκων και των αποθηκών της ακροπόλεως Δαυίδ, δια να εξοπλισθούν με τα όπλα, που θα εύρουν εκεί. Οι άρχοντές σου και όλοι είδον ότι είναι παρά πολλοί οι εχθροί σου· ο δε

βασιλεύς δια το ενδεχόμενον τούτο είχε διοχετεύσει το ύδωρ της αρχαίας δεξαμένης στο εσωτερικν της πόλεως.

Ησ. 22,10 - καὶ ὅτι καθείλοσαν τοὺς οἴκους Ἱερουσαλὴμ εἰς ὀχύρωμα τείχους τῇ πόλει.

Ησ. 22,10 - Είδον ακόμη ότι κατεδάφισαν οίκους της Ιερουσαλήμ, δια να επιδιορθώσουν και οχυρώσουν το τείχος της πόλεως.

Ησ. 22,11 - καὶ ἐποιήσατε ἑαυτοῖς ὕδωρ ἀναμέσον τῶν δύο τειχῶν ἐσώτερον τῆς κολυμβήθρας τῆς ἀρχαίας καὶ οὐκ ἐνεβλέψατε εἰς τὸν ἀπ᾿ ἀρχῆς ποιήσαντα αὐτὴν καὶ τὸν κτίσαντα αὐτὴν οὐκ εἴδετε.

Ησ. 22,11 - Ανάμεσα εις τα δύο τείχη της πόλεως σας εφερατε νερό στο εσωτερικόν μέρος από αρχαίαν δεξαμένην, ελαβατε τα μέτρα, που εκρίνατε, αλλά δεν υψώσατε το βλέμμα σας προς Εκείνον ο οποίος εξ αρχής εποίησε την πόλιν αυτήν, προς τον θεόν. Προς τον κτίστην της πόλεως δεν εστρέψατε το βλέμμα σας.

Ησ. 22,12 - καὶ ἐκάλεσε Κύριος Κύριος σαβαὼθ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κλαυθμὸν καὶ κοπετὸν καὶ ξύρησιν καὶ ζῶσιν σάκκων,

Ησ. 22,12 - Κατά δε την ημέραν εκείνην ο Κυριος, ο Κυριος των δυνάμεων, σας εκάλεσεν εις θρήνον και κοπετόν μετανοίας. Σας εκάλεσε να ξυρίσετε την κεφαλήν σας, να περιζωσθή-τε εις ένδειξιν πένθους σάκκινα ενδύματα.

Ησ. 22,13 - αὐτοὶ δὲ ἐποιήσαντο εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίαμα σφάζοντες μόσχους καὶ θύοντες πρόβατα, ὥστε φαγεῖν κρέατα καὶ πιεῖν οἶνον λέγοντες· φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν.

Ησ. 22,13 - Σεις όμως ωργανώσατε και επεδόθητε εις συμπόσια ευφροσύνης και αγαλλιάσεως. Εσφάξατε μόσχους, εθυσιάσατε πρόβατα, ώστε να τρώγετε κρέατα και να πίνετε οίνον λέγοντες· “ας φάμε και ας πιούμε, διότι αύριον πεθαίνομε”!

Ησ. 22,14 - καὶ ἀνακεκαλυμμένα ταῦτά ἐστιν ἐν τοῖς ὠσὶ Κυρίου σαβαώθ, ὅτι οὐκ ἀφεθήσεται ὑμῖν αὕτη ἡ ἁμαρτία, ἕως ἂν ἀποθάνητε.

Ησ. 22,14 - Ολα αυτά είναι φανερά και γνωστά ενώπιον του Κυρίου των δυνάμεων. Αυτή δε η μεγάλη σας αμαρτία δεν πρόκειται να συγχωρηθή μέχρι και του θανάτου σας.

Ησ. 22,15 - Τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ· πορεύου εἰς τὸ παστοφόριον, πρὸς Σομνᾶν τὸν ταμίαν καὶ εἶπον αὐτῷ·

Ησ. 22,15 - Αυτά λέγει ο Κυριος των δυνάμεων ο παντοκράτωρ στον Ησαΐαν· “πήγαινε στο κελλί του ναού, προς τον Σομνάν τον ταμίαν και είπε προς αυτόν·

Ησ. 22,16 - τί σὺ ὧδε, καὶ τί σοί ἐστιν ὧδε, ὅτι ἐλατόμησας σεαυτῷ ὧδε μνημεῖον καὶ ἐποίησας σεαυτῷ ἐν ὑψηλῷ μνημεῖον καὶ ἔγραψας σεαυτῷ ἐν πέτρα σκηνήν;

Ησ. 22,16 - Διατί συ ευρίσκεσαι έδω; Ποίαν θέσιν και ποίον δικαίωμα έχεις συ εδώ; Σε ερωτώ, διότι εσκάλισες στον εδώ βράχον τάφον δια τον εαυτόν σου. Εφτιασες δια τον εαυτόν σου εις καταφανές και περίοπτον σημείον της πόλεως μνημείον. Εχάραξες εις την βραχώδη πέτραν κατοικίαν δια τον εαυτόν σου.

Ησ. 22,17 - ἰδοὺ δὴ Κύριος σαβαὼθ ἐκβαλεῖ καὶ ἐκτρίψει ἄνδρα καὶ ἀφελεῖ τὴν στολήν σου καὶ τὸν στέφανόν σου τὸν ἔνδοξον

Ησ. 22,17 - Ιδού, όμως ότι ο Κυριος των δυνάμεων ο παντοκράτωρ, θα σε εκδιώξη, ω άνθρωπε, θα σε εξαφανίση, θα αφαίρεση την πολυτελή στολήν σου και τον ένδοξον στέφανόν σου.

Ησ. 22,18 - καὶ ῥίψει σε εἰς χώραν μεγάλην καὶ ἀμέτρητον, καὶ ἐκεῖ ἀποθανῇ· καὶ θήσει τὸ ἅρμα σου τὸ καλὸν εἰς ἀτιμίαν καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἄρχοντός σου εἰς καταπάτημα·

Ησ. 22,18 - Θα σε απορρίψη ο Κυριος εις χώραν μεγάλην και απέραντον και εκεί θα αποθάνης έρημος. Το λαμπρόν και ωραίον άρμα σου θα το εξευτελίση και το σπίτι του άρχοντος, τον οποίον συ εθεωρούσες ιδικόν σου προστάτην, θα το παραδώση ο Κυριος στους επιδρομείς προς καταπάτησιν.

Ησ. 22,19 - καὶ ἀφαιρεθήσῃ ἐκ τῆς οἰκονομίας σου καὶ ἐκ τῆς στάσεώς σου.

Ησ. 22,19 - Θα αποπεμφθής από την διαχείρισιν και από την θέσιν εις την οποίαν σήμερον φαίνεσαι, ότι στέκεσαι με σταθερότητα.

Ησ. 22,20 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καλέσω τὸν παῖδά μου Ἐλιακεὶμ τὸν τοῦ Χελκίου

Ησ. 22,20 - Και θα συμβή κατά την ημέραν εκείνην, που συ θα εκδιωχθής, εγώ θα καλέσω από την αιχμαλωσίαν τον δούλον μου τον Ελιακείμ, τον υιόν του Χελκίου.

Ησ. 22,21 - καὶ ἐνδύσω αὐτὸν τὴν στολήν σου καὶ τὸν στέφανόν σου δώσω αὐτῷ καὶ κράτος καὶ τὴν οἰκονομίαν σου δώσω εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ἔσται ὡς πατὴρ τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐν Ἰούδᾳ.

Ησ. 22,21 - Θα τον ενδύσω με την ιδικήν σου λαμπράν στολήν, θα δώσω εις αυτόν τον ιδικόν σου στέφανον της δόξης. Θα παραδώσω εις τα χέρια του την εξουσίαν και την διαχείρισίν σου. Αυτός δε δια την αξιοπιστίαν και την αγάπην του θα είναι σαν πατέρας δι' εκείνους, που κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ, και γενικώτερα δια τους κατοίκους της Ιουδαίας.

Ησ. 22,22 - καὶ δώσω τὴν δόξαν Δαυὶδ αὐτῷ, καὶ ἄρξει, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἀντιλέγων. καὶ δώσω αὐτῷ τὴν κλεῖδα οἴκου Δαυὶδ ἐπὶ τῷ ὤμῳ αὐτοῦ καὶ ἀνοίξει, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἀποκλείων, καὶ κλείσει καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἀνοίγων.

Ησ. 22,22 - Θα δώσω εις αυτόν την δόξαν του Δαδίδ, θα γίνη άρχων και δεν θα υπάρξη κανείς, ο οποίος θα αντιλέγη και θα άντιπράττη εις αυτόν. Θα του δώσω το κλειδί του οίκου του Δαδίδ. Αυτός μόνος θα το κατέχη. Θα το

φέρη στους ώμους του ως δείγμα της εξουσίας του. Αυτός θα ανοίγη και κανείς δεν θα μπορή να κλείη. Θα κλείη και κανείς δεν θα ήμπορη να ανοίγη.
Ησ. 22,23 - καὶ στήσω αὐτὸν ἄρχοντα ἐν τόπῳ πιστῷ καὶ ἔσται εἰς θρόνον δόξης τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.
Ησ. 22,23 - θα τον αναδείξω και θα τον θέσω στερεόν και αμετακίνητον άρχοντα. Η εξουσία δέ που θα έχη, και ο θρόνος επί του οποίου θα κάθεται, θα είναι δόξα και καύχημα του πατρικού του οίκου.
Ησ. 22,24 - καὶ ἔσται πεποιθὼς ἐπ᾽ αὐτὸν πᾶς ἔνδοξος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, καὶ ἔσονται ἐπικρεμάμενοι αὐτῷ.
Ησ. 22,24 - Εις αυτόν θα έχη εστηριγμένην την πεποίθησίν του κάθε ένδοξος στον οίκον του πατρός του, από τον πιο μικρόν έως τον πιο μεγάλον. Από αυτόν θα εξαρτώνται και θα κρέμονται".
Ησ. 22,25 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ - τάδε λέγει Κύριος σαβαώθ - κινηθήσεται ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐστηριγμένος ἐν τόπῳ πιστῷ καὶ ἀφαιρεθήσεται· καὶ πεσεῖται, καὶ ἐξολοθρευθήσεται ἡ δόξα ἡ ἐπ᾽ αὐτόν, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν.
Ησ. 22,25 - Εις μεταγενεστέραν όμως έποχην, προαναγγέλλει ο Κυριος των δυνάμεων ο παντοκράτωρ, απόγονοι του Ελιακείμ, που είχαν στηριχθή στον αμετακίνητον αυτόν τόπον της Ιερουσαλήμ, θα μετακινηθούν, θα αφαιρεθή από αυτούς ο τόπος των. Ετσι δε η δόξα, την οποίαν είχαν, θα πέση και θα εξαφανισθή. Αυτά δε θα πραγματοποιηθούν ασφαλώς και βεβαίως, διότι ο Κυριος τα απεκάλυψε.

ΗΣΑΪΑΣ 23

Τὸ ὅραμα Τύρου.
Λόγος προφητικός εναντίον της Τυρου.
Ησ. 23,1 - Ὀλολύξατε, πλοῖα Καρχηδόνος, ὅτι ἀπώλετο, καὶ οὐκέτι ἔρχονται ἐκ γῆς Κιτιαίων· ἦκται αἰχμάλωτος.
Ησ. 23,1 - Θρηνήσατε με ολολυγμούς πλοία της Καρχηδόνος, διότι κατεστράφη η Τυρος. Δεν έρχονται πλέον προς σε πλοία της Τυρου από την Κυπρον. Οι κάτοικοι της Τυρου έχουν απαχθή εις αιχμαλωσιον.
Ησ. 23,2 - τίνι ὅμοιοι γεγόνασιν οἱ ἐνοικοῦντες ἐν τῇ νήσῳ μετάβολοι Φοινίκης διαπερῶντες τὴν θάλασσαν
Ησ. 23,2 - Προς ποίον έχουν γίνει όμοιοι αυτοί, που κατοικούν εις την Τυρον, την βρεχομένην από την θάλασσαν, οι έμποροι οι οποίοι διέσχιζαν την θάλασσαν,
Ησ. 23,3 - ἐν ὕδατι πολλῷ, σπέρμα μεταβόλων; ὡς ἀμητοῦ εἰσφερομένου οἱ μετάβολοι τῶν ἐθνῶν.
Ησ. 23,3 - έπλεαν εις μεγάλας θαλάσσας και οι οποίοι ήσαν απόγονοι εμπόρων; Σαν συγκομιδή πλουσίου θερισμού ήσαν τα κέρδη των εμπόρων

των εθνών.

Ησ. 23,4 - αἰσχύνθητι, Σιδών, εἶπεν ἡ θάλασσα. ἡ δὲ ἰσχὺς τῆς θαλάσσης εἶπεν· οὐκ ὤδινον οὐδὲ ἔτεκον οὐδὲ ἐξέθρεψα νεανίσκους οὐδὲ ὕψωσα παρθένους.

Ησ. 23,4 - “Εντροπή σου, ω Σιδών, με την κατάπτωσιν της Τυρου”, είπεν η θάλασσα. Η δε βραχώδης ακτή, εις την οποίαν θραύονται με δύναμιν τα κύματα της θαλάσσης, είπεν· “εγώ δέν εκοιλοπόνησα, δεν εγέννησα και δεν ανέθρεψα παλληκάρια και δεν ανέδειξα ωραίας παρθένους; Και ιδού, ότι τώρα υπάρχει καταστροφή και ερήμωσις”!

Ησ. 23,5 - ὅταν δὲ ἀκουστὸν γένηται Αἰγύπτῳ, λήψεται αὐτοὺς ὀδύνη περὶ Τύρου.

Ησ. 23,5 - Οταν δε και εις την Αίγυπτον γίνη ακουστή η καταστροφή της Τυρου, θα καταλάβη και αυτούς οδύνη, όμοια προς εκείνην, που κατέλαβε την Τυρον.

Ησ. 23,6 - ἀπέλθατε εἰς Καρχηδόνα, ὀλολύξατε, οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ.

Ησ. 23,6 - Κατοικοι της Τυρου πηγαίνετε εις την Καρχηδόνα και εκεί θρηνήσατε αυτήν σας την απώλειαν.

Ησ. 23,7 - οὐχ αὕτη ἦν ὑμῶν ἡ ὕβρις ἀπ᾿ ἀρχῆς πρὶν ἢ παραδοθῆναι αὐτήν;

Ησ. 23,7 - Αλλα σκεφθήτε· αιτία της καταστροφής σας δεν υπήρξεν η από αρχαιότατα χρόνια αλαζονεία σας, πριν η ακόμη παραδοθή αυτή η πόλις;

Ησ. 23,8 - τίς ταῦτα ἐβούλευσεν ἐπὶ Τύρον; μὴ ἥσσων ἐστὶν ἢ οὐκ ἰσχύει; οἱ ἔμποροι αὐτῆς ἔνδοξοι, ἄρχοντες τῆς γῆς.

Ησ. 23,8 - Ποιός κατέστρωσεν αυτά τα σχέδια και επήρε τας ολεθρίας αποφάσεις εναντίον της Τυρου; Μηπως τάχα η πόλις αυτή ήτο μικράς δυνάμεως και δεν είχε την ικανότητα να αντισταθή; Οι έμποροι της ήσαν ένδοξοι άρχοντες όλου του κόσμου.

Ησ. 23,9 - Κύριος σαβαὼθ ἐβουλεύσατο παραλῦσαι πᾶσαν τὴν ὕβριν τῶν ἐνδόξων καὶ ἀτιμάσαι πᾶν ἔνδοξον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ησ. 23,9 - Κυριος ο παντοκράτωρ εσκέφθη και απεφάσισε να καταλύση όλην την άλαζο-νείαν των ενδόξων ανδρών της· να έξευ-τελίση κάθε τι ένδοξον και λαμπρόν, που υπήρχεν εις την χώραν.

Ησ. 23,10 - ἐργάζου τὴν γῆν σου, καὶ γὰρ πλοῖα οὐκέτι ἔρχεται ἐκ Καρχηδόνος.

Ησ. 23,10 - Και λοιπόν τώρα, μετά την καταστροφήν σου, εργάζου τους αγρούς σου, διότι δεν έρχονται πλέον προς σε πλοία από την Καρχηδόνα.

Ησ. 23,11 - ἡ δὲ χείρ σου οὐκέτι ἰσχύει κατὰ θάλασσαν, ἡ παροξύνουσα βασιλεῖς· Κύριος σαβαὼθ ἐνετείλατο περὶ Χαναὰν ἀπολέσαι αὐτῆς τὴν

ἰσχύν.

Ησ. 23,11 - Δεν έχεις πλέον την ναυτικήν δύναμιν, η οποία προηγουμένως προεκάλει και εξηρέθιζε βασιλείς. Ο Κυριος των δυνάμεων έδωσε διαταγήν σχετικώς με την Χαναάν, να καταστραφή η δύναμις της.

Ησ. 23,12 - καὶ ἐροῦσιν· οὐκέτι οὐ μὴ προσθῆτε τοῦ ὑβρίζειν καὶ ἀδικεῖν τὴν θυγατέρα Σιδῶνος· καὶ ἐὰν ἀπέλθῃς εἰς Κιτιεῖς, οὐδὲ ἐκεῖ ἀνάπαυσις ἔσται σοι·

Ησ. 23,12 - Και θα είπουν τότε προς την κα-τεστραμμένην Τυρον και τους απολειφθέντας κατοίκους της· "Δεν θα συνεχίσετε πλέον να υβρίζετε και να αδικήτε τους κατοίκους της Σιδώνος. Εάν δε και απέλθετε στους κατοίκους της Κυπρου δια σωτηρίαν και ασφάλειαν, ούτε εκεί θα υπάρχη δια σας ανάπαυσις.

Ησ. 23,13 - καὶ εἰς γῆν Χαλδαίων, καὶ αὕτη ἠρήμωται ἀπὸ τῶν Ἀσσυρίων, οὐδὲ ἐκεῖ σοι ἀνάπαυσις ἔσται, ὅτι ὁ τοῖχος αὐτῆς πέπτωκεν.

Ησ. 23,13 - Και εάν μεταβήτε εις την χώραν των Χαλδαιων, ούτε εκεί θα βρήτε ανάπαυσιν, διότι αυτή έχει καταστροφή από τους Ασσυρίους, και τα οχυρά αυτής τείχη έχουν κρημνισθή".

Ησ. 23,14 - ὀλολύξατε, πλοῖα Καρχηδόνος, ὅτι ἀπόλωλε τὸ ὀχύρωμα ὑμῶν.

Ησ. 23,14 - Θρηνήσατε, λοιπόν, με ολολυγμούς πλοία της Καρχηδόνος, διότι κατεστράφη το οχυρωμα σας, ο ασφαλής λιμήν, στον οποίον επλέατε.

Ησ. 23,15 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καταλειφθήσεται Τύρος ἔτη ἑβδομήκοντα ὡς χρόνος βασιλέως, ὡς χρόνος ἀνθρώπου· καὶ ἔσται μετὰ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἔσται Τύρος ὡς ᾆσμα πόρνης.

Ησ. 23,15 - Θα συμβή δε κατά την ημέραν εκείνην να εγκαταλειφθή η Τυρος επί έτη εβδομήκοντα, όσον δηλαδή χρόνον ζη ενας βασιλεύς, όσος είναι ο μέσος χρόνος της ζωής ενός ανθρώπου. Επειτα δε η Τυρος θα αποκτήση την ναυτικήν ισχύν και τον πλούτον της και θα ακούονται πλέον εις αυτήν άσματα πορνικά κραιπαλώντων ανθρώπων

Ησ. 23,16 - λαβὲ κιθάραν, ῥέμβευσον, πόλις πόρνη ἐπιλελησμένη· καλῶς κιθάρισον, πολλὰ ᾆσον, ἵνα σου μνεία γένηται.

Ησ. 23,16 - Παρε την κιθάραν σου, περιπλανήσου από έδω και από εκεί. Τυρος, πόλις αμαρτωλή, η οποία προηγουμένως είχες λησμονηθή, παίξε καλά την κιθάραν σου, τραγούδησε τα πολλά άσματά σου, δια να σε ενθυμηθούν πάλιν οι άσωτοι και αμαρτωλοί άνθρωποι!

Ησ. 23,17 - καὶ ἔσται μετὰ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἐπισκοπὴν ποιήσει ὁ Θεὸς Τύρου, καὶ πάλιν ἀποκατασταθήσεται εἰς τὸ ἀρχαῖον· καὶ ἔσται ἐμπόριον πάσαις ταῖς βασιλείας τῆς οἰκουμένης.

Ησ. 23,17 - Επειτα από τα εδδομήκοντα αυτά έτη, θα επισκεφθή ο Θεός την Τυρον και θα αποκαταστήστη πάλιν αυτήν στο αρχαίον μεγαλείον της, το δε εμπόριον της θα επεκταθή εις όλας τας βασιλείας της οικουμένης.

Ησ. 23,18 - καὶ ἔσται αὐτῆς ἡ ἐμπορία καὶ ὁ μισθὸς ἅγιον Κυρίῳ· οὐκ αὐτοῖς συναχθήσεται, ἀλλὰ τοῖς κατοικοῦσιν ἔναντι Κυρίου πᾶσα ἡ ἐμπορία αὐτῆς φαγεῖν καὶ πιεῖν καὶ ἐμπλησθῆναι εἰς συμβολὴν μνημόσυνον ἔναντι Κυρίου.

Ησ. 23,18 - Αλλά τα από το εμπόριον αυτά κέρδη θα είναι μισθός και αφιέρωμα στον Κυριον. Δεν θα συνάγωνται δι' αυτούς μόνον, αλλά και δι' εκείνους που κατοικούν ενώπιον του Κυρίου και υπηρετούν τον Κυριον, ώστε να τρώγουν και να πίνουν από το κέρδος του εμπορίου αυτού· να χορτάσουν από την εισφοράν αυτήν, η οποία θα είναι εις μνημόσυνον ενώπιον του Κυρίου.

ΗΣΑΪΑΣ 24

Ησ. 24,1 - Ἰδοὺ Κύριος καταφθείρει τὴν οἰκουμένην καὶ ἐρημώσει αὐτὴν καὶ ἀνακαλύψει τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ διασπερεῖ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ.

Ησ. 24,1 - Ιδού, ο Κυριος θα καταστρέψη την οικουμένην και θα την ερημώση. Θα ξεσκεπάση την επιφάνειαν αυτής και θα διασκόρπιση τους κοτοίκους της.

Ησ. 24,2 - καὶ ἔσται ὁ λαὸς ὡς ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ παῖς ὡς ὁ κύριος καὶ ἡ θεράπαινα ὡς ἡ κυρία· ἔσται ὁ ἀγοράζων ὡς ὁ πωλῶν, ὁ δανείζων ὡς ὁ δανειζόμενος καὶ ὁ ὀφείλων ὡς ᾧ ὀφείλει.

Ησ. 24,2 - Υπό το κράτος δε αυτής της συμφοράς θα ισοπεδωθούν τα πάντα. Ο λαός θα είναι όπως ο ιερεύς, ο δοϋλος όπως ο κύριος, η υπηρέτρια όπως η κυρία, αυτός που αγοράζει θα είναι ωσάν εκείνον που πωλεί, αυτός που δανείζει σαν εκείνον που δανείζεται, και ο οφειλέτης θα είναι όπως ο πιστωτής.

Ησ. 24,3 - φθορᾷ φθαρήσεται ἡ γῆ, καὶ προνομῇ προνομευθήσεται ἡ γῆ· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Ησ. 24,3 - Με τρομακτικόν όλεθρον θα καταστραφή η γη, μεγάλη λεηλασία θα γίνη εις αυτήν. Αυτά θα γίνουν ασφαλώς και βεβαίως, διότι το στόμα του Κυρίου τα απεκάλυψε και τα εκήρυξεν.

Ησ. 24,4 - ἐπένθησεν ἡ γῆ, καὶ ἐφθάρη ἡ οἰκουμένη, ἐπένθησαν οἱ ὑψηλοὶ τῆς γῆς.

Ησ. 24,4 - Η γη θα πενθήση δια τον όλεθρον των κατοίκων της· θα καταστραφή η οικουμένη και οι μεγάλοι ότνθρωποι της γης θα πενθήσουν.

Ησ. 24,5 - ἡ δὲ γῆ ἠνόμησε διὰ τοὺς κατοικοῦντας αὐτήν, διότι παρήλθοσαν τὸν νόμον καὶ ἤλλαξαν τὰ προστάγματα, διαθήκην αἰώνιον.

Ησ. 24,5 - Και τούτο, διότι η χώρα εγέμισεν από τας αμαρτίας των κατοίκων της. Αυτοί παρέβησαν τον Νομον, ήλλαξαν τα θεία προστάγματα,

κατήργησαν την αιωνίαν διαθήκην του Θεού.

Ησ. 24,6 - διὰ τοῦτο ἀρὰ ἔδεται τὴν γῆν, ὅτι ἡμάρτοσαν οἱ κατοικοῦντες αὐτήν· διὰ τοῦτο πτωχοὶ ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν τῇ γῇ, καὶ καταλειφθήσονται ἄνθρωποι ὀλίγοι.

Ησ. 24,6 - Δι' αυτό η κατάρα θα καταφάγη την γην, διότι οι κάτοικοι της ημάρτησαν. Δια τούτο πτωχοί θα είναι πλέον οι κάτοικοι της γης και ολίγοι θα είναι οι άνθρωποι, οι οποίοι θα απομείνουν εις αυτήν.

Ησ. 24,7 - πενθήσει οἶνος, πενθήσει ἄμπελος, στενάξουσι πάντες οἱ εὐφραινόμενοι τὴν ψυχήν.

Ησ. 24,7 - Θα πενθήση τότε ο οίνος, διότι δεν θα υπάρχουν καταναλωταί. Θα πενθήσουν οι άμπελοι, διότι δεν θα υπάρχουν οι τρυγηταί. θα αναστενάξουν με πόνον όλοι, όσοι προηγουμένως ηύφραναν με τον οίνον την ψυχήν των.

Ησ. 24,8 - πέπαυται εὐφροσύνη τυμπάνων, πέπαυται αὐθαδεία καὶ πλοῦτος ἀσεβῶν, πέπαυται φωνὴ κιθάρας.

Ησ. 24,8 - Θα σταματήση πλέον και θα λείψη κάθε χαρά και διασκέδασις με τύμπανα. Θα σβήση η αλαζονεία των ανθρώπων, θα λείψουν τα πλούτη των ασεβών, θα παύση η αρμονική φωνή της κιθάρας.

Ησ. 24,9 - ᾐσχύνθησαν οὐκ ἔπιον οἶνον, πικρὸν ἐγένετο τὸ σίκερα τοῖς πίνουσιν.

Ησ. 24,9 - Οι άνθρωποι θα καταισχυνθούν, δεν θα πίνουν πλέον οίνον, πικρά δε θα γίνουν στους πίνοντας τα οινοπνευματώδη ποτά.

Ησ. 24,10 - ἠρημώθη πᾶσα πόλις, κλείσει οἰκίαν τοῦ μὴ εἰσελθεῖν.

Ησ. 24,10 - Καθε πόλις θα ερημωθή, κάθε σπίτι θα κλείση, ώστε να μη ημπορή κανείς να εισέλθη εις αυτό.

Ησ. 24,11 - ὀλολύζεται περὶ τοῦ οἴνου πανταχῇ· πέπαυται πᾶσα εὐφροσύνη τῆς γῆς, ἀπῆλθε πᾶσα εὐφροσύνη τῆς γῆς.

Ησ. 24,11 - Παντού θα ακούεται θρήνος δια την έλλειψιν του οίνου της χαράς. Θα παύση κάθε ευφροσύνη εις την γην. Θα έχη φύγει κάθε αγαλλιασις από αυτήν.

Ησ. 24,12 - καὶ καταλειφθήσονται πόλεις ἔρημοι, καὶ οἶκοι ἐγκαταλελειμμένοι ἀπολοῦνται.

Ησ. 24,12 - Θα απομείνουν αι πόλεις έρημοι. Θα καταστραφούν οι εγκαταλελειμμένοι οίκοι.

Ησ. 24,13 - ταῦτα πάντα ἔσται ἐν τῇ γῇ ἐν μέσῳ τῶν ἐθνῶν, ὃν τρόπον ἐάν τις καλαμήσηται ἐλαίαν, οὕτως καλαμήσονται αὐτούς, καὶ ἐὰν παύσηται ὁ τρύγητος.

Ησ. 24,13 - Ολα αυτά θα πραγματοποιηθούν εις την γην μεταξύ των εθνικών λαών. Οπως ραβδίζη κανείς το δένδρον της εληάς, δια να μη αφήση καμμιά εληά επάνω του, έτσι θα ραβδίσουν και θα λεηλατήσουν τους

κατοίκους οι εχθροί. Αμπελος τρυγημένη, χωρίς ρόγα σταφυλιού θα είναι η γη

Ησ. 24,14 - οὗτοι φωνῇ βοήσονται, οἱ δὲ καταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς εὐφρανθήσονται ἅμα τῇ δόξῃ Κυρίου. ταραχθήσεται τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης·

Ησ. 24,14 - Και οι μεν ασεβείς, εν όψει αυτής της επερχομένης καταστροφής, θα βοούν με μεγάλας κραυγάς, οι δε απομένοντες ευσεβείς εις την γην θα ευφρανθούν, αμέσως μόλις φανή η δόξα του Κυρίου. Τα ύδατα της θαλάσσης θα ταραχθούν με την εμφάνισιν αυτήν του Κυρίου.

Ησ. 24,15 - διὰ τοῦτο ἡ δόξα Κυρίου ἐν ταῖς νήσοις ἔσται τῆς θαλάσσης, τὸ ὄνομα Κυρίου ἔνδοξον ἔσται, Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραήλ.

Ησ. 24,15 - Δι' όλα αυτά η δόξα του Κυρίου θα φανή και θα λάμηη εις τας ειδωλολατρικάς νήσους της θαλάσσης. Και το όνομα του Κυρίου θα είναι ένδοξον, ω Κυριε και θεέ του Ισραήλ!

Ησ. 24,16 - ἀπὸ τῶν πτερύγων τῆς γῆς τέρατα ἠκούσαμεν, ἐλπὶς τῷ εὐσεβεῖ. καὶ ἐροῦσιν· οὐαὶ τοῖς ἀθετοῦσιν, οἱ ἀθετοῦντες τὸν νόμον.

Ησ. 24,16 - Από τα πέρατα της γης ηκούσαμεν καταπληκτικά γεγονότα. Υπάρχει βεβαία και σταθερά η ελπίς δια τον ευσεβή, ενώ εξ αντιθέτου, αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι καταπατούν την θείαν εντολήν! Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι παραβαίνουν τον νόμον του Θεού!

Ησ. 24,17 - φόβος καὶ βόθυνος καὶ παγὶς ἐφ᾿ ὑμᾶς τοὺς ἐνοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

Ησ. 24,17 - Φοβος θα σας καταλάβη, βαθύς λάκκος και παγίδα θα υπάρχει δια σας, που κατοικείτε την γην.

Ησ. 24,18 - καὶ ἔσται ὁ φεύγων τὸν φόβον ἐμπεσεῖται εἰς τὸν βόθυνον, ὁ δὲ ἐκβαίνων ἐκ τοῦ βοθύνου ἁλώσεται ὑπὸ τῆς παγίδος, ὅτι θυρίδες ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἠνεῴχθησαν, καὶ σεισθήσεται τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ησ. 24,18 - Και θα συμβή ώστε εκείνος, που διαφεύγει τον φόβον του επικρεμαμένου κινδύνου, να πέση μέσα στον λάκκον. Και εκείνος που διέρχεται πέραν από τον λάκκον, θα συλληφθή εις την παγίδα, διότι έχουν ανοίξει αι θυρίδες από τον ουρανόν, δια να πέση η οργή του Θεού επί τους αμαρτωλούς ανθρώπους και να συγκλονισθούν τα θεμέλια της γης.

Ησ. 24,19 - ταραχῇ ταραχθήσεται ἡ γῆ, καὶ ἀπορίᾳ ἀπορηθήσεται ἡ γῆ·

Ησ. 24,19 - Θα ταραχθή με μεγάλον συγκλονισμόν η γη· απορία και σύγχυσις θα καταλάβη τους κατοίκους της.

Ησ. 24,20 - ἔκλινεν ὡς ὁ μεθύων καὶ κραιπαλῶν, καὶ σεισθήσεται ὡς ὀπωροφυλάκιον ἡ γῆ, καὶ πεσεῖται καὶ οὐ μὴ δύνηται ἀναστῆναι, κατίσχυσε γὰρ ἐπ᾿ αὐτῆς ἡ ἀνομία.

Ησ. 24,20 - Η γη έκλινεν από εδώ και από εκεί σαν τον μεθυσμένον και τον κραιπαλούντα. Θα σεισθή, όπως συγκλονίζεται η πρόχειρος καλύβη των αγρών, όπου φυλάσσονται αι οπώραι. Θα πέση· δεν θα καταστή δυνατόν να ανεγερθή, διότι η αμαρτία υπερίσχυσε και την κατεβάρυνε.

Ησ. 24,21 - καὶ ἐπάξει ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ τὴν χεῖρα καὶ ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς·
Ησ. 24,21 - Θα επιφερη ο Θεός την παντοδύναμον δεξιάν του στο πλήθος των ουρανίων σωμάτων και επάνω στους βασιλείς της γης.
Ησ. 24,22 - καὶ συνάξουσι καὶ ἀποκλείσουσιν εἰς ὀχύρωμα καὶ εἰς δεσμωτήριον, διὰ πολλῶν γενεῶν ἐπισκοπὴ ἔσται αὐτῶν.
Ησ. 24,22 - Και θα τους μαζέψουν, θα τους κλείσουν εις απόρθητα φρούρια και εις δεσμωτήρια και εκεί επί πολλάς γενεάς θα υπάρχη η τιμωρός επίσκεψις του Θεού.
Ησ. 24,23 - καὶ τακήσεται ἡ πλίνθος, καὶ πεσεῖται τὸ τεῖχος, ὅτι βασιλεύσει Κύριος ἐν Σιὼν καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐνώπιον τῶν πρεσβυτέρων δοξασθήσεται.
Ησ. 24,23 - Θα λυώσουν τα πλινθόκτιστα σπίτια των ασεβών, θα πέσουν τα τείχη των πόλεων, διότι ο Κυριος θα βασιλεύση εις την Σιών και την Ιερουσαλήμ και θα δοξασθή ενώπιον των πρεσβυτέρων.

ΗΣΑΪΑΣ 25

Ησ. 25,1 - Κύριε ὁ Θεός μου, δοξάσω σε, ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστὰ πράγματα, βουλὴν ἀρχαίαν ἀληθινήν· γένοιτο, Κύριε·
Ησ. 25,1 - Ω Κυριε και Θεέ μου, θα σε δοξάσω, θα ανυμνήσω το Ονομά σου, διότι έκαμες τα θαυμαστά αυτά έργα, επραγματοποίησες βουλήν σου αρχαίαν, η οποία απεδείχθη βεβαία και αληθινή. Γένοιτο, Κυριε.
Ησ. 25,2 - ὅτι ἔθηκας πόλεις εἰς χῶμα, πόλεις ὀχυρὰς τοῦ μὴ πεσεῖν αὐτῶν τὰ θεμέλια· τῶν ἀσεβῶν πόλις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ οἰκοδομηθῇ.
Ησ. 25,2 - Συ ισοπέδωσες τας χώρας των ασεβών και τας μετέβαλες εις κονιορτόν. Εκρήμνισες πόλεις οχυράς, των οποίων εθεωρείτο αδύνατον να πέσουν τα θεμέλια. Η πόλις των ασεβών, χατηραμένη καθώς είναι, δεν θα ανοικοδομηή ποτέ στον αιώνα.
Ησ. 25,3 - διὰ τοῦτο εὐλογήσει σε ὁ λαὸς ὁ πτωχός, καὶ πόλεις ἀνθρώπων ἀδικουμένων εὐλογήσουσί σε·
Ησ. 25,3 - Δια τας δικαίας αυτάς τιμωρίας που στέλλεις, Κυριε, θα σε δοξολογήση ο ταπεινός και άσημος αυτός λαός. Θα σε δοξολογήσουν πόλεις ανθρώπων, οι οποίοι αδικούνται από ασεβείς και δυνάστας.
Ησ. 25,4 - ἐγένου γὰρ πάσῃ πόλει ταπεινῇ βοηθὸς καὶ τοῖς ἀθυμήσασι δι᾽ ἔνδειαν σκέπη, ἀπὸ ἀνθρώπων πονηρῶν ῥύσῃ αὐτούς, σκέπη διψώντων καὶ πνεῦμα ἀνθρώπων ἀδικουμένων.
Ησ. 25,4 - Διότι συ, Κυριε, έγινες εις πάσαν ταπεινήν πόλιν βοηθός σκέπη και προστασία δι' εκείνους, που αθυμούν εξ αιτίας της ενδείας των. Συ, Κυριε, θα τους γλυτώσης από τους πονηρούς ανθρώπους, θα γίνης

σκέπη και προστασία των διψασμένων· θα εμπνεύσης θάρρος εις ανθρώπους, που αδικούνται,

Ησ. 25,5 - ὡς ἄνθρωποι ὀλιγόψυχοι διψῶντες ἐν Σιών, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀσεβῶν, οἷς ἡμᾶς παρέδωκας.

Ησ. 25,5 - Ημείς είμεθα εις την περίστασιν αυτήν σαν ολιγόψυχοι άνθρωποι, οι οποίοι διψώμεν πολιορκημένοι μέσα εις την πόλιν Σιών από ασεβείς ανθρώπους, στους οποίους προς παιδαγωγίαν μας και διόρθωσιν μας παρέδωσες.

Ησ. 25,6 - καὶ ποιήσει Κύριος σαβαὼθ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο. πίονται εὐφροσύνην, πίονται οἶνον,

Ησ. 25,6 - Ο Κυριος παντοκράτωρ θα παραθέση συμπόσιον εις όλα τα έθνη επάνω στο άγιον τούτο ορός της Σιών. Θα πίουν με χαράν οι άνθρωποι, θα πίουν τον οίνον των,

Ησ. 25,7 - χρίσονται μύρον. ἐν τῷ ὄρει τούτῳ παράδος ταῦτα πάντα τοῖς ἔθνεσιν· ἡ γὰρ βουλὴ αὕτη ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη.

Ησ. 25,7 - θα αλειφθούν με μύρα. Εις το άγιον τούτο ορός της Σιών παράθεσε τα ευφρόσυνα αυτά συμπόσια δι' όλα τα έθνη. Διότι αυτή είναι η απόφασίς σου να μετέχουν αυτού του συμποσίου όλοι οι λαοί.

Ησ. 25,8 - κατέπιεν ὁ θάνατος ἰσχύσας, καὶ πάλιν ἀφεῖλε Κύριος ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ παντὸς προσώπου· τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ ἀφεῖλεν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς, τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε.

Ησ. 25,8 - Ο θάνατος υπερίσχυσεν, εβασίλευσε, κατέπιε πολλούς έως τώρα. Αλλα ο Κυριος τώρα αφήρεσε την δύναμιν του θανάτου, τον κατήργησε και εξήλειψε τα δάκρυα από κάθε πρόσωπον. Αφήρεσε το όνειδος του λαού του από όλην την γην. Το στόμα του Κυρίου μίλησε αυτά και θα πραγματοποιηθούν.

Ησ. 25,9 - καὶ ἐροῦσι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐφ᾿ ᾧ ἠλπίζομεν καὶ ἠγαλλιώμεθα, καὶ σώσει ἡμᾶς. οὗτος Κύριος, ὑπεμείναμεν αὐτὸν καὶ ἀγαλλιασόμεθα καὶ ἐφρανθησόμεθα ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν,

Ησ. 25,9 - Και θα είπουν οι ευσεβείς κατά την ημέραν εκείνην· “ιδού, ο Θεός μας, στον οποίον ημείς εστηρίξαμεν τας ελπίδας μας και εν τω οποίω εχαίρομεν. Αυτός και θα μας σώση. Αυτός είναι ο Κυριος· τον επεριμέναμεν με υπομονήν και τώρα θα χαρώμεν και θα ευφρανθώμεν δια την σωτηρίαν μας.

Ησ. 25,10 - ὅτι ἀνάπαυσιν δώσει ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο, καὶ καταπατηθήσεται ἡ Μωαβῖτις, ὃν τρόπον πατοῦσιν ἅλωνα ἐν ἁμάξαις·

Ησ. 25,10 - Διότι θα δώση τώρα ο Θεός ειρήνην και γαλήνην στο όρος τούτο της Σιών· ενώ εξ αντιθέτου η χώρα των εχθρών μας, των Μωαβιτών, θα καταπατηθή, όπως πατούνται και αλωνίζονται τα στάχυα από τα αλωνιστικά αμάξια.

Ησ. 25,11 - καὶ ἀνήσει τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ὃν τρόπον καὶ αὐτὸς ἐταπείνωσε τοῦ ἀπολέσαι, καὶ ταπεινώσει τὴν ὕβριν αὐτοῦ, ἐφ᾿ ἃ τὰς χεῖρας ἐπέβαλε·

Ησ. 25,11 - Θα υψώση ο Κυριος προστατευτικάς τας χείρας του δι' ημάς εναντίον των Μωαβιτών, όπως εκείνοι εταπείνωσαν, δια να καταστρέψουν αλλά έθνη. Θα ταπείνωση ο Κυριος την αλαζονείαν και αυθάδειαν των Μωαβιτών εις τα έργα, όπου αυτοί είχαν απλώσει τα χέρια των.

Ησ. 25,12 - καὶ τὸ ὕψος τῆς καταφυγῆς τοῦ τοίχου ταπεινώσει, καὶ καταβήσεται ἕως τοῦ ἐδάφους.

Ησ. 25,12 - Θα καταρρίψη τα υψηλά καταφύγια του τείχους των και το τείχος των θα καταπέση ερείπια στο έδαφος.

ΗΣΑΪΑΣ 26

Ησ. 26,1 - Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ᾄσονται τὸ ᾆσμα τοῦτο ἐπὶ γῆς Ἰούδα· ἰδοὺ πόλις ἰσχυρά, καὶ σωτήριον ἡμῶν θήσει τεῖχος καὶ περίτειχος.

Ησ. 26,1 - Κατά την ημέραν εκείνην οι λυτρωμένοι θα ψάλλουν τούτο το επινίκειον άσμα εις την χώραν της Ιουδαίας· Ιδού, πόλις ισχυρά, ω Ιερουσαλήμ. Σωτήριον τείχος θα θέση γύρω από αυτήν. Και άλλο τείχος γύρω από το πρώτον.

Ησ. 26,2 - ἀνοίξατε πύλας, εἰσελθέτω λαὸς φυλάσσων δικαιοσύνην καὶ φυλάσσων ἀλήθειαν,

Ησ. 26,2 - Ανοίξατε τας πύλας της πόλεως, δια να εισελθη ο λαός εις αυτήν· ο λαός, ο οποίος φυλάσσει δικαιοσύνην, τηρεί και σέβεται την αληθειαν,

Ησ. 26,3 - ἀντιλαμβανόμενος ἀληθείας καὶ φυλάσσων εἰρήνην. ὅτι ἐπὶ σοὶ ἐλπίδι

Ησ. 26,3 - κρατεί σταθερά την αλήθειαν, αγαπά και φυλάσσει την ειρήνην, διότι εις σε τον Θεόν της ειρήνης

Ησ. 26,4 - ἤλπισαν, Κύριε, ἕως τοῦ αἰῶνος, ὁ Θεὸς ὁ μέγας, ὁ αἰώνιος,

Ησ. 26,4 - έχει στηρίξει τας ελπίδας του, Κυριε, πάντοτε. Εις σέ, ω μεγάλε και αιώνιε Θεέ.

Ησ. 26,5 - ὃς ταπεινώσας κατήγαγες τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν ὑψηλοῖς· πόλεις ὀχυρὰς καταβαλεῖς καὶ κατάξεις ἕως ἐδάφους,

Ησ. 26,5 - Εις σέ, ο οποίος εταπείνωσες και έρριψες κάτω εις την γην αυτούς, οι οποίοι κατοικούσαν εις υψηλάς και επιφανείς θέσεις. Συ θα καταβάλης οχυράς ασεβείς πόλεις, θα τας κρημνίσης έως κάτω στο έδαφος.

Ησ. 26,6 - καὶ πατήσουσιν αὐτοὺς πόδες πρᾳέων καὶ ταπεινῶν.

Ησ. 26,6 - Οι πόδες των πράων και των ταπεινών ανθρώπων θα πατήσουν επάνω εις αυτάς.

Ησ. 26,7 - ὁδὸς εὐσεβῶν εὐθεῖα ἐγένετο, καὶ παρεσκευασμένη ἡ ὁδὸς τῶν εὐσεβῶν.

Ησ. 26,7 - Ευθεία και χωρίς προσκόμματα έγινεν η οδός των ευσεβών, ητοιμασμένος και παρεσκευασμένος από σε ο δρόμος των.

Ησ. 26,8 - ἡ γὰρ ὁδὸς Κυρίου κρίσις· ἠλπίσαμεν ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου καὶ ἐπὶ τῇ μνείᾳ,

Ησ. 26,8 - Και τούτο, διότι η οδός του Κυρίου είναι δικαία και ευθεία, ημείς δε έχομεν στηρίξει τας ελπίδας μας στο Ονομά σου, εις την ιδικήν σου πάντοτε ανάμνησιν,

Ησ. 26,9 - ᾗ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ ἡμῶν. ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμα μου πρός σε, ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς. δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Ησ. 26,9 - την οποίαν και επιθυμεί η ψυχή μας. Τοσον σφοδρώς σε ποθεί η καρδία μας, ώστε από την νύκτα, από το γλυκοχάραμα αγρυπνεί το πνεύμα μου προς σε, ω Θεέ μου, διότι γνωρίζω ότι φως είναι τα προστάγματά σου δια τους ανθρώπους της γης. Δικαιοσύνην, λοιπόν, Θεού μάθετε και εφαρμόσατε σεις, οι άνθρωποι, που κατοικείτε την γην.

Ησ. 26,10 - πέπαυται γὰρ ὁ ἀσεβής· πᾶς ὃς οὐ μὴ μάθῃ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλήθειαν οὐ μὴ ποιήσει· ἀρθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν Κυρίου.

Ησ. 26,10 - Θα παύση πλέον να υπάρχη ο ασεβής· καθένας ο οποίος δεν θα μάθη να πράττη δικαιοσύνην επί της γης, ούτε την αλήθειαν θα μάθη να εφαρμοζη. Ας ξερριζωθή ο ασεβής, δια να μη ίδη την δόξαν του Κυρίου, δια την οποίαν είναι και ανάξιος.

Ησ. 26,11 - Κύριε, ὑψηλός σου ὁ βραχίων, καὶ οὐκ ᾔδεισαν, γνόντες δὲ αἰσχυνθήσονται. ζῆλος λήψεται λαὸν ἀπαίδευτον, καὶ νῦν πῦρ τοὺς ὑπεναντίους ἔδεται.

Ησ. 26,11 - Κυριε, υψωμένος είναι πάντοτε ο παντοδύναμος τιμωρός βραχίων σου, δια να επιπέση κατά των ασεβών. Αυτοί όμως δεν εγνώρισαν τούτο. Οταν όμως δια της προσωπικής των πείρας γνωρίσουν την δικαίαν τιμωρίαν σου, θα κατεντροπιασθούν. Ζήλος θα καταλάβη τον ασεβή και απαιδαγώγητον λαόν και πυρ θα καταφάγη τους εχθρούς σου, Κυριε.

Ησ. 26,12 - Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν, πάντα γὰρ ἀπέδωκας ἡμῖν.

Ησ. 26,12 - Κυριε ο Θεός μας, δώσε εις ημάς ειρήνην, διότι όλα τα άλλα μας τα έχεις δώσει.

Ησ. 26,13 - Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἴδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

Ησ. 26,13 - Κυριε ο Θεός μας, ιδιοκτησίαν σου μόνιμον και αναφαίρετον κάμε ημάς, διότι έκτος από σε ημείς δεν γνωρίζομεν άλλον· το Ονομά σου πάντοτε ημείς επικαλούμεθα.

Ησ. 26,14 - οἱ δὲ νεκροὶ ζωὴν οὐ μὴ ἴδωσιν, οὐδὲ ἰατροὶ οὐ μὴ ἀναστήσουσι· διὰ τοῦτο ἐπήγαγες καὶ ἀπώλεσας καὶ ἦρας πᾶν ἄρσεν αὐτῶν.

Ησ. 26,14 - Οι ασεβείς, όμως, οι πνευματιώς νεκροί, δεν θα ίδουν και δεν θα απολαύσουν την αιωνίαν ζωήν και ειρήνην. Ούτε ιατροί θα τους αναστήσουν από την πνευματικήν των νέκρωσιν. Δια τούτο επέφερες κακά εναν τίον αυτών, εξολόθρευσες και εξηφάνισες κάθε άρρενα απόγονον των, ώστε να λείψη η γενεά των.

Ησ. 26,15 - πρόσθες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθες κακὰ τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς.

Ησ. 26,15 - Πρόσθεσε, εν τη δικαιοσύνη σου, σκληράς τιμωρίας, Κυριε· πρόσθεσε τιμωρίας μεγάλας εναντίον των ενδόξων, αλλά ασεβών, ανθρώπων της γης.

Ησ. 26,16 - Κύριε, ἐν θλίψει ἐμνήσθην σου, ἐν θλίψει μικρᾷ ἡ παιδεία σου ἡμῖν.

Ησ. 26,16 - Κυριε, κατά το διάστημα θλίψεων σε ενεθυμήθημεν. Μικρά ήτο η θλίψις, δια της οποίας παιδαγωγικώς μας ετιμώρησες.

Ησ. 26,17 - καὶ ὡς ἡ ὠδίνουσα ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν καὶ ἐπὶ τῇ ὠδῖνι αὐτῆς ἐκέκραξεν, οὕτως ἐγενήθημεν τῷ ἀγαπητῷ σου διὰ τὸν φόβον σου, Κύριε.

Ησ. 26,17 - Οπως δε η επίτοκος γυνή, όταν έλθη η ώρα του τοκετού, κραυγάζει ένεκα της οδύνης, έτσι και ημείς κατελήφθημεν από οδύνην αναμένοντες την έλευσιν του ηγαπημένου σου, του Μεσσίου, δια τον ιερόν φόβον σου, Κυριε.

Ησ. 26,18 - ἐν γαστρὶ ἐλάβομεν καὶ ὠδινήσαμεν καὶ ἐτέκομεν· πνεῦμα σωτηρίας σου ἐποιήσαμεν ἐπὶ τῆς γῆς, οὐ πεσούμεθα, ἀλλὰ πεσοῦνται πάντες οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Ησ. 26,18 - Και ημείς συνελάβαμεν πνευματικώς εν γαστρί, εδοκιμάσαμεν τους πόνους του τοκετού και εγεννήσαμεν πνεύμα σωτηρίας. Εφέραμεν εις φως μεταξύ των ανθρώπων της γης, που μας έδωκεν η από σε σωτηρία. Δια τούτο και δεν θα ηττηθώμεν, ούτε και θα πέσωμεν ημείς. Αλλά θα πέσουν οι ασεβείς, οι οποίοι κατοικούν εις την γην.

Ησ. 26,19 - ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῇ· ἡ γὰρ δρόσος ἡ παρὰ σοῦ ἴαμα αὐτοῖς ἐστιν, ἡ δὲ γῆ τῶν ἀσεβῶν πεσεῖται.

Ησ. 26,19 - Οι ευσεβείς νεκροί θα αναστηθούν και θα εγερθούν όλοι. όσοι ευρίσκονται εις τα μνήματα. Θα ευφρανθούν οι ευρισκόμενοι εις την γην, διότι η από σε κατερχομένη θεία και ζωογόνος δρόσος είναι θεραπεία δι' αυτούς. Η δε χώρα των ασεβών θα πέση και θα καταστραφή.

Ησ. 26,20 - βάδιζε, λαός μου, εἴσελθε εἰς τὰ ταμιεῖά σου, ἀπόκλεισον τὴν θύραν σου, ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ

Κυρίου·

Ησ. 26,20 - Προχώρει με ελπίδα, ω λαέ μου, λέγει ο Κυριος. Είσελθε εις τα πλέον εσωτερικά δωμάτια του οίκου σου, κλείσε εκεί την θύραν σου και απομονώσου, κρύψου επί μικρόν χρονικόν διάστημα, έως ότου παρέλθη η οργή του Κυρίου, που μέλλει να εκσπάση.

Ησ. 26,21 - ἰδοὺ γὰρ Κύριος ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἐπάγει τὴν ὀργὴν ἐπὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνακαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς καὶ οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνῃρημένους ἐπ᾽ αὐτῆς.

Ησ. 26,21 - Διότι ιδού, ο Κυριος επιφέρει από τον άγιον ουρανόν την οργήν του εναντίον των κατοίκων της γης. Θα ξεσκεπάση η γη το αθώον αίμα, που εχύθη επάνω εις αυτήν, δεν θα σκεπάση τους φονευθέντας, δια να είναι φανεροί στον Θεόν και προκαλούν την δικαίαν οργήν εναντίον των φονευτών,

ΗΣΑΪΑΣ 27

Ησ. 27,1 - Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπάξει ὁ Θεὸς τὴν μάχαιραν τὴν ἁγίαν καὶ τὴν μεγάλην καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν σκολιὸν καὶ ἀνελεῖ τὸν δράκοντα.

Ησ. 27,1 - Κατά την μεγάλην και επίσημον εκείνην ημέραν της κρίσεως ο Θεός θα καταφέρη την μάχαιράν του την αγίαν, την μεγάλην και ισχυράν, εναντίον του μεγάλου όφεως, ο οποίος φεύγει με ταχύτητα· εναντίον του δράκοντας αυτού του πανούργου και διεστραμμένου. Και ο Κυριος θα φονεύση τον μεγάλον αυτόν δράκοντα.

Ησ. 27,2 - τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀμπελὼν καλὸς ἐπιθύμημα ἐξάρχειν κατ᾽ αὐτῆς.

Ησ. 27,2 - Κατά την ημέραν εκείνην ο νέος λαός του Κυρίου θα ανακηρυχήη αμπελών ωραίος και καρποφόρος. Επιθυμία είναι, από αυτόν να αρχίσ·η το επινίκειον άσμα.

Ησ. 27,3 - ἐγὼ πόλις ὀχυρά, πόλις πολιουρκουμένη, μάτην ποτιῶ αὐτήν· ἁλώσεται γὰρ νυκτός, ἡμέρας δὲ πεσεῖται τὸ τεῖχος.

Ησ. 27,3 - Εγώ, λέγει η Βαβυλών, είμαι πόλις οχυρά, η οποία όμως πολιορκείται. Εις μάτην περιβρέχεται η πόλις μου από τα ύδατα του ποταμού. Διότι αυτή εν καιρώ νυκτός θα κυριευθή και θα καταστροφή. Κατά δε την ημέραν θα κρημνισθούν τα τείχη της.

Ησ. 27,4 - οὐκ ἔστιν ἣ οὐκ ἐπελάβετο αὐτῆς· τίς με θήσει φυλάσσειν καλάμην ἐν ἀγρῷ; διὰ τὴν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα αὐτήν· τοίνυν διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνέταξε. κατακέκαυμαι,

Ησ. 27,4 - Δεν υπάρχει δύναμις, η οποία δεν εχρησιμοποιήθη δια την άμυναν της. Παρ' όλον τούτο θα καταστραφή. Ποιός θα με θέση

αγροφύλακα, να φυλάττω καλαμιάν εις την πεδιάδα, προκειμένου να αποφύγω την κα-ταστροφήν; Προτιμώ τούτο από το να φρουρώ την οχυράν αυτήν πόλιν. Επειδή η πόλις αυτή ήτο εχθρά εναντίον μου, την κατέστρεψα. Δια την εχθρότητά της ο Κυριος επραγματοποίησεν όλα, όσα είχεν αποφασίσει. Και εκείνη θα φωνάξη· “έχω κατακαή”.

Ησ. 27,5 - βοήσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν εἰρήνην αὐτῷ, ποιήσωμεν εἰρήνην.

Ησ. 27,5 - Θα φωνάζουν δυνατά, όσοι κατοικούν εντός αυτής· ας κάμωμεν, λοιπόν, ειρήνην με αυτόν. Ας συνάψομεν ειρήνην” !

Ησ. 27,6 - οἱ ἐρχόμενοι, τέκνα Ἰακώβ, βλαστήσει καὶ ἐξανθήσει Ἰσραήλ, καὶ ἐμπλησθήσεται ἡ οἰκουμένη τοῦ καρποῦ αὐτοῦ,

Ησ. 27,6 - Εις την μέλλουσαν να ακολουθήση γενεάν, τέκνα του πνευματικού Ιακώβ θα βλαστήσουν, και τέκνα του νέου Ισραήλ θα ανθίσουν και η οικουμένη θα γεμίση από τους καρπούς των τέκνων αυτών.

Ησ. 27,7 - μὴ ὡς αὐτὸς ἐπάταξε, καὶ αὐτὸς οὕτως πληγήσεται, καὶ ὡς αὐτὸς ἀνεῖλεν, οὕτως ἀναιρεθήσεται;

Ησ. 27,7 - Μηπως ο εχθρός του Ισραήλ, όπως εκτύπησε τους Ισραηλίτας, κατά παρόμοιον τρόπον δεν θα κτυπηθή και αυτός από τον Θεόν; Η όπως εφόνευσε τους Ισραηλίτας, έτσι και αυτός δεν θα φονευθή ; Οχι, αλλά πολύ περισσότερον, μέχρις εξοντώσεως.

Ησ. 27,8 - μαχόμενος καὶ ὀνειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτούς· οὐ σὺ ἦσθα ὁ μελετῶν τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ ἀνελεῖν αὐτοὺς πνεύματι θυμοῦ;

Ησ. 27,8 - Ο Κυριος τιμωρών και εξευτελίζων τον απειθή ισραηλιτικον λαόν, θα τον εξαποστείλη εις εξορίαν. Δεν είσαι συ, Κυριε, ο οποίος εμελετούσες εις την αδέκαστον δικαιοσύνην σου και ελάμβανες την απόφασιν να τους φονεύσης με την ορμητικήν καταστρεπτικήν πνοήν σου κατά την δικαίαν εκρηξιν του θυμού σου;

Ησ. 27,9 - διὰ τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἡ ἀνομία Ἰακώβ, καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφέλωμαι τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ, ὅταν θῶσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν κατακεκομμένους ὡς κονίαν λεπτήν· καὶ οὐ μὴ μείνῃ τὰ δένδρα αὐτῶν, καὶ τὰ εἴδωλα αὐτῶν ἐκκεκομμένα ὥσπερ δρυμὸς μακράν.

Ησ. 27,9 - Με την τιμωρίαν όμως αυτήν θα αφαιρεθή η αμαρτία του ισραηλιτικού λαού· ευλογία δι' αυτόν θα είναι τούτο· Οταν δηλαδή εγώ εξαλείψω την αμαρτίαν του, όταν αυτοί κρημνίσουν και κατακάψουν τους λίθους των βωμών και τους μεταβάλουν εις λεπτήν κόνιν, τότε δεν θα μείνει κανένα από τα ιερά δένδρα των ειδωλολατρικών τόπων και τα είδωλα αυτών θα κατακομματιαστούν, όπως κόβεται πυκνόν δάσος εις μακρυνήν περιοχήν.

Ησ. 27,10 - τὸ κατοικούμενον ποίμνιον ἀνειμένον ἔσται, ὡς ποίμνιον καταλελειμμένον καὶ ἔσται πολὺν χρόνον εἰς βόσκημα, καὶ ἐκεῖ ἀναπαύσονται ποίμνια.

Ησ. 27,10 - Το λογικόν ποίμνιον, που κατοικεί τώρα μέσα εις την πόλιν, θα μείνη έρημον σαν ποίμνιον, που έχει εγκαταλειφθή. Επί πολύν χρόνον εγκαταλελειμμένη η κατοικία σου θα μεταβληθή εις βοσκότοπον και εκεί θα αναπαύωνται κοπάδια ζώων.

Ησ. 27,11 - καὶ μετὰ χρόνον οὐκ ἔσται ἐν αὐτῇ πᾶν χλωρὸν διὰ τὸ ξηρανθῆναι. γυναῖκες ἐρχόμεναι ἀπὸ θέας, δεῦτε· οὐ γὰρ λαός ἐστιν ἔχων σύνεσιν, διὰ τοῦτο οὐ μὴ οἰκτειρήσῃ ὁ ποιήσας αὐτούς, οὐδὲ ὁ πλάσας αὐτοὺς οὐ μὴ ἐλεήσῃ.

Ησ. 27,11 - Επειτα από βραχύ χρονικόν διάστημα δεν θα υπάρχη εις την χώραν αυτήν κανένα χλωρόν χορτάρι, διότι όλα θα ξηρανθούν. Γυναίκες, που έρχεσθε από το θλιβερόν αυτό θέαμα, ελάτε να θρηνήσετε. Επήλθεν η τρομερά αυτή καταστροφή, διότι ο λαός, που κατοικούσεν εκεί, ήτο ασύνετος. Δια τούτο ο Θεός των, ο ποιητής των, δεν θα τους λυπηθή. Ο πλάστης των Κυριος δεν θα τους ελεήση.

Ησ. 27,12 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ συμφράξει ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς διώρυγος τοῦ ποταμοῦ ἕως Ῥινοκορούρων, ὑμεῖς δὲ συναγάγετε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ κατὰ ἕνα ἕνα.

Ησ. 27,12 - Κατά την σωτήριον όμως εκείνην ημέραν θα περικλείση ασφαλή ο Κυριος την περιοχήν από της κοίτης του ποταμού Ευφράτου έως τον χείμαρρον Ρινοκορούρων, που διασχίζει τα σύνορα της Αιγύπτου και της Παλαιστίνης. Σεις δε θα συγκεντρώσετε ένα ένα τους υιούς του Ισραήλ.

Ησ. 27,13 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ σαλπιοῦσι τῇ σάλπιγγι τῇ μεγάλῃ, καὶ ἥξουσιν οἱ ἀπολόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀσσυρίων καὶ οἱ ἀπολόμενοι ἐν Αἰγύπτῳ καὶ προσκυνήσουσι τῷ Κυρίῳ ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιον ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ησ. 27,13 - Κατά την χαρμόσυνον εκείνην ημέραν θα σαλπίσουν με την μεγάλην και ισχυράν σάλπιγγα και θα έλθουν εκείνοι, οι οποίοι εθεωρούντο ως χαμένοι οριστικώς εις την χώραν των Ασσυρίων, και οι χαμένοι εις την Αίγυπτον και θα προσκυνήσουν τον Κυριον στο όρος το άγιον, την Ιερουσαλήμ.

ΗΣΑΪΑΣ 28

Ησ. 28,1 - Οὐαὶ τῷ στεφάνῳ τῆς ὕβρεως, οἱ μισθωτοὶ Ἐφραίμ· τὸ ἄνθος τὸ ἐκπεσὸν ἐκ τῆς δόξης ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τοῦ παχέος, οἱ μεθύοντες ἄνευ οἴνου.

Ησ. 28,1 - Αλλοίμονον εις την με αλαζονείαν και αυθάδειαν στεφανωμένην Σαμάρειαν! Αλλοίμονον στους μισθοφόρους Ισραηλίτας στρατιώτας! Η ολάνθιστος δόξα των εμαράνθη κοι έπεσεν επάνω εις την

κορυφήν κατταφύτου όρους. Αλλοίμονον στους Ισραηλίτας, αυτούς οι οποίοι είναι μεθυσμένοι χωρίς οίνον!

Ησ. 28,2 - ἰδοὺ ἰσχυρὸν καὶ σκληρὸν ὁ θυμὸς Κυρίου ὡς χάλαζα καταφερομένη οὐκ ἔχουσα σκέπην, βίᾳ καταφερομένη· ὡς ὕδατος πολὺ πλῆθος σῦρον χώραν τῇ γῇ ποιήσει ἀνάπαυσιν ταῖς χερσί.

Ησ. 28,2 - Διότι ιδού, μεγάλη και σκληρά είναι η οργή του Κυρίου εναντίον των. Εκσπᾴ ως χάλαζα, οποία επιπίπτει με ορμήν, και από την οποίαν δεν υπάρχει σκέπη προς προφύλαξιν, διότι ακατάσχετος είναι η ορμή της. Ομοιάζει προς την μεγάλην ορμητικήν πλημμύραν, που παρασύρει κάθε τι το οποίον θα συνάντηση στον δρόμον της, στον χώρον από όπου διέρχεται και καταδικάζει ως εκ τούτου εις αργίαν τας χείρας των γεωργών.

Ησ. 28,3 - καὶ τοῖς ποσὶ καταπατηθήσεται ὁ στέφανος τῆς ὕβρεως, οἱ μισθωτοὶ τοῦ Ἐφραίμ.

Ησ. 28,3 - Με τα πόδια των εχθρών θα καταπατηθή ο στέφανος της αλαζονείας, θα συντριβούν οι μισθοφόροι της φυλής Εφραίμ.

Ησ. 28,4 - καὶ ἔσται τὸ ἄνθος τὸ ἐκπεσὸν τῆς ἐλπίδος τῆς δόξης ἐπ᾿ ἄκρου τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοῦ ὡς πρόδρομος σύκου, ὁ ἰδὼν αὐτό, πρὶν ἢ εἰς τὴν χεῖραν αὐτοῦ λαβεῖν, θελήσει αὐτὸ καταπιεῖν.

Ησ. 28,4 - Και το άνθος, που εμαράνθη και εξέπεσε, και έσβησεν η ελπίδα, που του παρείχεν η ομορφιά του και η δόξα του, θα είναι σαν πρωτόβγαλτο σύκο επάνω εις την κορυφήν υψηλού όρους, το οποίον εκείνος που θα το ίδη, θα θελήση, πριν το αρπάση εις τα χέρια του, να το καταπιή με βουλιμίαν. Αυτή θα είναι η μανία και ο πόθος των εχθρών κατά της Σαμαρείας.

Ησ. 28,5 - τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος σαβαὼθ ὁ στέφανος τῆς ἐλπίδος ὁ πλακεὶς τῆς δόξης τῷ καταλειφθέντι μου λαῷ·

Ησ. 28,5 - Κατά την μεγάλην όμως εκείνην ημέραν ο Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ, θα είναι στον απολειφθέντα λαόν μου καλοπλεγμένος στέφανος δόξης.

Ησ. 28,6 - καταλειφθήσονται ἐπὶ πνεύματι κρίσεως ἐπὶ κρίσιν καὶ ἰσχὺν κωλύων ἀνελεῖν.

Ησ. 28,6 - Θα απομείνουν τότε άνθρωποι με πνεύμα δικαιοσύνης, δια να κρίνουν εν δικαιοσύνη και οι οποίοι θα εμποδίζουν τους ισχυρούς, να εκτρέπωνται εις φόνους.

Ησ. 28,7 - οὗτοι γὰρ οἴνῳ πεπλανημένοι εἰσίν, ἐπλανήθησαν διὰ τὸ σίκερα· ἱερεὺς καὶ προφήτης ἐξέστησαν διὰ τὸ σίκερα, κατεπόθησαν διὰ τὸν οἶνον, ἐσείσθησαν ἀπὸ τῆς μέθης, ἐπλανήθησαν· τοῦτ᾿ ἔστι φάσμα.

Ησ. 28,7 - Θα υπάρχουν βέβαια και οι άνθρωποι οι μέθυσοι, οι οποίοι θα κλονίζωνται να πέσουν από την οινοποσίαν· αυτοί, που θα τρικλίζουν από τα οινοπνευματώδη ποτά. Και αυτοί ακόμη οι ιερείς και προφήται θα έχουν περιέλθει εις κατάστασιν σκοτισμού από τα οινοπνευματώδη ποτά. Εχουν

κυριολεκτικώς βυθισθή και απορροφηθή εις την οινοποσίαν. Παρεπλανήθησαν στον δρόμον των. Οικτρόν φάντασμα θα είναι η εμφάνισις των αυτή !

Ησ. 28,8 - ἀρὰ ἔδεται ταύτην τὴν βουλήν· αὕτη γὰρ ἡ βουλὴ ἕνεκεν πλεονεξίας.

Ησ. 28,8 - Κατάρα θα φάγη αυτήν την ροπήν προς την οινοποσίαν, διότι αυτή η απόφασίς των προέρχεται από τον αχοόταστον πόθον του οίνου.

Ησ. 28,9 - τίνι ἀνηγγείλαμεν κακὰ καὶ τίνι ἀνηγγείλαμεν ἀγγελίαν, οἱ ἀπογεγαλακτισμένοι ἀπὸ γάλακτος, οἱ ἀπεσπασμένοι ἀπὸ μαστοῦ;

Ησ. 28,9 - Και οι μέθυσοι άρχοντες ερωτούν· “εναντίον τίνος ημείς προανηγγείλαμεν θλίψεις και τιμωρίας; Εναντίον τίνος εκηρύξαμεν απειλητικά μηνύματα; Ημεϊς, οι οποίοι είμεθα σαν τα αθώα νήπια, που μόλις τώρα έπαυσαν να τρώγουν γάλα, μόλις τώρα απεμακρύνθησαν από τον μητρικόν μαστόν;

Ησ. 28,10 - θλῖψιν ἐπὶ θλῖψιν προσδέχου, ἐλπίδα ἐπ᾿ ἐλπίδι, ἔτι μικρὸν ἔτι μικρὸν

Ησ. 28,10 - Θλίψιν επάνω εις την θλίψιν μας λέγετε να περιμένωμεν. Ελπίδα επάνω εις την ελπίδα μας υπόσχεσθε, ακόμη ολίγον χρόνον, ολίγον χρόνον ακόμη και θα γίνουν αυτά”.

Ησ. 28,11 - διὰ φαυλισμὸν χειλέων διὰ γλώσσης ἑτέρας, ὅτι λαλήσουσι τῷ λαῷ τούτῳ

Ησ. 28,11 - Δια τον εκφαυλισμόν και την καταφρόνησιν του προφητικού κηρύγματος, δια την παράδοξον υβριστικήν γλώσσαν των θα επιτρέψη ο Θεός να λαλήσουν εναντίον του λαού αυτού οι κατακτηταί,

Ησ. 28,12 - λέγοντες αὐτῷ· τοῦτο τὸ ἀνάπαυμα τῷ πεινῶντι καὶ τοῦτο τὸ σύντριμμα, καὶ οὐκ ἠθέλησαν ἀκούειν.

Ησ. 28,12 - λέγοντες· “η ανάπαυσις και ο χορτασμός στον υποφέροντα Ιουδαϊκόν λαόν είναι η υπακοή στο θέλημα του Θεού. Και ιδού τώρα ποιά είναι η καταστροφή του λαού αυτού εξ αιτίας της παρακοής στον λόγον του Κυρίου”. Αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσουν και να εννοήσουν τούτο.

Ησ. 28,13 - καὶ ἔσται αὐτοῖς τὸ λόγιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ θλῖψις ἐπὶ θλῖψιν, ἐλπὶς ἐπ᾿ ἐλπίδι, ἔτι μικρὸν ἔτι μικρόν, ἵνα πορευθῶσι καὶ πέσωσιν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ κινδυνεύσουσι καὶ συντριβήσονται καὶ ἁλώσονται.

Ησ. 28,13 - Δια τούτο και θα πραγματοποιηθή εις αυτούς ο λόγος Κυρίου του Θεού. Η μία θλίψις θα είναι συνέχεια της άλλης θλίψεως, έφ' όσον παροοκούουν στον Κυριον. Εντός ολίγου θα συμβούν αυτά, δια να πορευθούν οι καταφρονηταί του Θεού εις αιμαλωσίαν και να πέσουν οι υπισθοχωρούντες· να κινδυνεύσουν, να συντριβούν και να συλληφθούν αιχμάλωτοι.

Ησ. 28,14 - διὰ τοῦτο ἀκούσατε λόγον Κυρίου, ἄνδρες τεθλιμμένοι καὶ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἰερουσαλήμ·

Ησ. 28,14 - Δια τούτο, ακούσατε, λοιπόν, τον λόγον του Κυρίου σεις οι θλιμμένοι άνδρες και οι άρχοντες του λαού τούτου, που κατοικεί εις την Ιερουσαλήμ.

Ησ. 28,15 - ὅτι εἴπατε· ἐποιήσαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ ᾅδου καὶ μετὰ τοῦ θανάτου συνθήκας, καταιγὶς φερομένη ἐὰν παρέλθῃ οὐ μὴ ἔλθῃ ἐφ᾽ ἡμᾶς· ἐθήκαμεν ψεῦδος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν καὶ τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα.

Ησ. 28,15 - Διότι σεις είπατε· "εκάμαμεν συμφωνίαν με τον άδην, υπεγράψαμεν συμβόλαιον με τον θάνατον και έτσι, εάν εκσπάση βιαία καταιγίς συμφοράς δεν θα επέλθη εναντίον μας. Εθέσαμεν την ελπίδα μας επάνω στο ψεύδος και με το ψεύδος αυτό θα σκεπασθώμεν, δια να αποφύγωμεν τον κίνδυνον"!

Ησ. 28,16 - διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιὼν λίθον πολυτελῆ ἐκλεκτὸν ἀκρογωνιαῖον, ἔντιμον, εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς, καὶ ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυνθῇ.

Ησ. 28,16 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· "ιδού, εγώ θα θέσω εις τα θεμέλια της πνευματικής Σιών λίθον πολυτελή, εκλεκτόν, ακρογωνιαίον, πολύτιμον· και εκείνος, ο οποίος θα πιστεύση και θα στηρίξη την πεποίθησίν του στον λίθον τούτον, δεν θα εντροπιασθή.

Ησ. 28,17 - καὶ θήσω κρίσιν εἰς ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη μου εἰς σταθμούς, καὶ οἱ πεποιθότες μάτην ψεύδει· ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ὑμᾶς καταιγίς,

Ησ. 28,17 - Θα θέσω την δικαιοσύνην μαζή με την ελπίδα, το δε έλεός μου θα είναι πλούσιον. Και σεις, που έστηρίξατε την πεποίθησίν σας στο ψεύδος, ματαίως ηλπίσατε, ότι δεν θα επέλθη εναντίον σας η καταιγίς.

Ησ. 28,18 - μὴ καὶ ἀφέλῃ ὑμῶν τὴν διαθήκην τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν ᾅδην οὐ μὴ ἐμμείνῃ· καταιγὶς φερομένη ἐὰν ἐπέλθῃ, ἔσεσθε αὐτῇ εἰς καταπάτημα.

Ησ. 28,18 - Και ότι δεν θα αφαιρέση τάχα και δεν θα καταλύση την συνθήκην σας με τον θάνατον. Η ελπίδα σας, που εστηρίξατε στον άδην, δεν θα παραμείνη. Οταν δε επέλθη εναντίον σας η ορμητική καταιγίς, θα σας καταπατήση.

Ησ. 28,19 - ὅταν παρέλθῃ, λήψεται ὑμᾶς· πρωΐ πρωΐ παρελεύσεται ἡμέρας, καὶ ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπὶς πονηρά· μάθετε ἀκούειν.

Ησ. 28,19 - Οταν εκσπάση αυτή η καταιγίς, θα σας παραλάβη και θα σας παρασύρη. Καποιαν ημέραν πρωϊ πρωϊ θα επέλθη και κατά την νύκτα θα περιμένετε με τρόμον συμφοράς και ολέθρους". Μαθετε λοιπόν τώρα, που ακόμη είναι καιρός, να υπακούετε στο θέλημα του Κυρίου.

Ησ. 28,20 - στενοχωρούμενοι οὐ δυνάμεθα μάχεσθαι, αὐτοὶ δὲ ἀσθενοῦμεν τοῦ ὑμᾶς συναχθῆναι.

Ησ. 28,20 - Διότι άλλως θα πολιορκηθήτε από τους εχθρούς σας και θα λέγετε· "Επειδή στενοχωρούθα από όλα τα σημεία, δεν είμεθα εις θέσιν να

πολεμήσωμεν. Είμεθα ασθενείς και ανίκανοι να συγκεντρωθώμεν εις πόλεμον”.

Ησ. 28,21 - ὥσπερ ὄρος ἀσεβῶν ἀναστήσεται Κύριος, καὶ ἔσται ἐν τῇ φάραγγι Γαβαών· μετὰ θυμοῦ ποιήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ, πικρίας ἔργον· ὁ δὲ θυμὸς αὐτοῦ ἀλλοτρίως χρήσεται, καὶ ἡ πικρία αὐτοῦ ἀλλοτρία.

Ησ. 28,21 - Θα εγερθή ο Κυριος εναντίον του αμαρτωλού Ιουδαϊκού λαού, όπως επολέμησεν άλλοτε τους ασεβείς επάνω στο όρος. Θα γίνη ο,τι και εις την κοιλάδα Γαβαών. Με θυμόν θα πραγματοποίηση τα εναντίον των Ιουδαίων έργα του ο Κυριος. Και το έργον του αυτό θα είναι πικρόν και σκληρόν δια σας. Ο θυμός του Κυρίου θα είναι διαφορετικός από άλλοτε. Ασυνήθης η πικρά τιμωρία, την οποίαν θα χρησιμοποίηση εναντίον των αμαρτωλών Ιουδαίων.

Ησ. 28,22 - καὶ ὑμεῖς μὴ εὐφρανθείητε, μηδὲ ἰσχυσάτωσαν ὑμῶν οἱ δεσμοὶ διότι συντετελεσμένα καὶ συντετμημένα πράγματα ἤκουσα παρὰ Κυρίου σαβαώθ, ἃ ποιήσει ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ησ. 28,22 - Λοιπόν, σεις μη ευφραίνεσθε και μη στηρίζεσθε στους δεσμούς και τας συμμαχίας σας με τους Αιγυπτίους, διότι εγώ ήκουσα από τον Κυριον παντοκράτορα αποφάσεις και πράγματα βέβαια, σαν να έχουν ήδη πραγματοποιηθή εις βραχύν χρόνον. Ηκουσα όλα εκείνα, τα οποία θα πραγματοποίηση εις βάρος όλης της χώρας σας.

Ησ. 28,23 - ἐνωτίζεσθε καὶ ἀκούετε τῆς φωνῆς μου, προσέχετε καὶ ἀκούεται τοὺς λόγους μου.

Ησ. 28,23 - Βαλτε μέσα εις τα αυτιά σας, ακούστε την φωνήν μου, δώστε προσοχήν και ακούστε τους λόγους, που θα σας πω.

Ησ. 28,24 - μὴ ὅλην τὴν ἡμέραν ἀροτριάσει ὁ ἀροτριῶν; ἢ σπόρον προετοιμάσει πρὶν ἐργάσασθαι τὴν γῆν;

Ησ. 28,24 - Μηπως ο γεωργός, που κάνει χωράφι, θα οργώνη όλας τάςημέρας τον αγρόν του; Πριν αρχίση το οργωμα του αγρού, δεν προετοιμάζει τον σπόρον;

Ησ. 28,25 - οὐχ ὅταν ὁμαλίσῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, τότε σπείρει μικρὸν μελάνθιον ἢ κύμινον καὶ πάλιν σπείρει πυρὸν καὶ κριθὴν καὶ κέγχρον καὶ ζέαν ἐν τοῖς ὁρίοις σου;

Ησ. 28,25 - Ο γεωργός, δηλαδή, αφού οργώση και σβαρνίση τον αγρόν του, τότε δεν σπείρει ολίγον σπύρον του μελανθίου η το κύμινον και πάλιν κατόπιν σπείρει το σιτάρι η το κριθάρι η το κεχρί η το ασπροκαλάμποκο εις τα όρια του αγρού του;

Ησ. 28,26 - καὶ παιδευθήσῃ κρίματι Θεοῦ σου καὶ εὐφρανθήσῃ.

Ησ. 28,26 - Διάφορα σπέρματα, στον κατάλληλον καιρόν και υστέρα από την πρέπουσαν καλλιέργειαν, τα σπείρει ο γεωργός. Και συ, ο πνευματικός αγρός του Κυρίου, θα παιδαγωγηθ·ης με την ασύγκριτον δικαιοσύνην και

αγαθότητα του Θεού σου. " Ετσι δε παιδαγωγούμενος θα απόκτησης χαράν και ειρήνην.

Ησ. 28,27 - οὐ γὰρ μετὰ σκληρότητος καθαίρεται τὸ μελάνθιον, οὐδὲ τροχὸς ἁμάξης περιάξει ἐπὶ τὸν κύμινον, ἀλλὰ ῥάβδῳ τινάσσεται τὸ μελάνθιον,

Ησ. 28,27 - Με πατρικήν αγάπην θα σας παιδαγωγήση ο Θεός, διότι το μελάνθιον δεν καθαρίζεταί με σκληρά κτυπήματα, ούτε οι τροχοί της αλωνιστικής αμάξης θα κυλίωνται επάνω στο κύμινον δια τον καθαρισμόν του, αλλά με ραβδί μόνον τινάσσεται το μελάνθιον.

Ησ. 28,28 - τὸ δὲ κύμινον μετὰ ἄρτου βρωθήσεται. οὐ γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ἐγώ εἰμι ὑμῖν ὀργισθήσομαι, οὐδὲ φωνὴ τῆς πικρίας μου καταπατήσει ὑμᾶς.

Ησ. 28,28 - Το δε κύμινον ζυμώνεται και τρώγεται μαζή με το ψωμί, το οποίον και νοστιμαίνει. Ετσι πράττω και εγώ, λέγει ο Κυριος. Διότι δεν θα κρατήσω την οργήν μου εναντίον σας αιωνίως, ούτε ο αυστηρός και πικρός δια σας λόγος μου θα σας καταπάτηση και θα σας συντρίψη”.

Ησ. 28,29 - καὶ ταῦτα παρὰ Κυρίου σαβαὼθ ἐξῆλθε τὰ τέρατα· βουλεύσασθε, ὑψώσατε ματαίαν παράκλησιν.

Ησ. 28,29 - Ολα αυτά τα καταπληκτικά γεγονότα ανηγγέλθησαν από τον Κυριον παντοκράτορα. Σκεφθήτε καλά, απομακρύνατε από την καρδίαν σας κάθε αλ-λην ματαίαν και ανωφελή παρηγορίαν.

ΗΣΑΪΑΣ 29

Ησ. 29,1 - Οὐαὶ Ἀριὴλ πόλις, ἣν ἐπολέμησε Δαυίδ· συναγάγετε γεννήματα ἐνιαυτὸν ἐπὶ ἐνιαυτόν, φάγεσθε, φάγεσθε γὰρ σὺν Μωάβ.

Ησ. 29,1 - Αλλοίμονον εις την πόλιν Αριήλ, δηλαδή την Ιερουσαλήμ, την οποίαν άλλοτε επολέμησε και κατέλαβεν ο Δαυίδ ! Συγκεντρώσατε τα προϊόντα του τόπου σας το ένα έτος μετά το άλλο. Φαγετε, διότι θα τα φάγετε μαζή με τους Μωαβίτας!

Ησ. 29,2 - ἐκθλίψω γὰρ Ἀριήλ, καὶ ἔσται αὐτῆς ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ πλοῦτος ἐμοί.

Ησ. 29,2 - Εγώ θα αποστείλω βαρείας θλίψεις εναντίον της πόλεως Αριήλ. Η δύναμίς της και ο πλούτος της θα περιέλθουν τελικώς εις εμέ.

Ησ. 29,3 - καὶ κυκλώσω ὡς Δαυὶδ ἐπὶ σὲ καὶ βαλῶ περὶ σὲ χάρακα καὶ θήσω περὶ σὲ πύργους,

Ησ. 29,3 - Οπως άλλοτε ο Δαυίδ, θα σε περικυκλώσω, θα βάλω ολόγυρά σου χαράκωμα, θα στήσω πολιορκητικούς πύργους.

Ησ. 29,4 - καὶ ταπεινωθήσονται εἰς τὴν γῆν οἱ λόγοι σου, καὶ εἰς τὴν γῆν οἱ λόγοι σου δύσονται· καὶ ἔσται ὡς οἱ φωνοῦντες ἐκ τῆς γῆς ἡ φωνή σου, καὶ πρὸς τὸ ἔδαφος ἡ φωνή σου ἀσθενήσει.

Ησ. 29,4 - Τοτε οι αλαζονικοί λόγοι σου θα ταπεινωθούν, θα πέσουν άπρακτοι εις την γην, θα βυθισθούν οι λόγοι σου στο χώμα. Η φωνή σου θα είναι τόσον ασθενική, ωσάν την φωνήν εκείνων που ομιλούν από τα βάθη της γης. Θα εξασθένηση η φωνή σου, σαν να βγαίνη από το έδαφος.

Ησ. 29,5 - καὶ ἔσται ὡς κονιορτὸς ἀπὸ τροχοῦ ὁ πλοῦτος τῶν ἀσεβῶν καὶ ὡς χνοῦς φερόμενος τὸ πλῆθος τῶν καταδυναστευόντων σε, καὶ ἔσται ὡς στιγμὴ παραχρῆμα

Ησ. 29,5 - Τα πλούτη των ασεβών θα γίνουν σαν τον κονιορτόν, που σηκώνεται από τους τροχούς των αμαξών. Το πλήθος αυτών, που σε καταδυναστεύουν, ω Ιερουσαλήμ, θα γίνη σαν το χνούδι που το σηκώνει και το διασκορπίζει ο άνεμος. Σαν σε μια στιγμή θα γίνη η καταστροφή

Ησ. 29,6 - παρὰ Κυρίου σαβαώθ· ἐπισκοπὴ γὰρ ἔσται μετὰ βροντῆς καὶ σεισμοῦ καὶ φωνῆς μεγάλης, καταιγὶς φερομένη καὶ φλὸξ πυρὸς κατεσθίουσα.

Ησ. 29,6 - από τον Κυριον των δυνάμεων. Διότι ο Κυριος θα επισκεφθή τους εχθρούς σου με βροντήν και σεισμόν και φωνήν μεγάλην. Θα υμοιαζη η επίσκεψις του με ορμητικήν καταιγίδα, με φλόγα πυρός, η οτοία θα κατατρώγη τα πάντα.

Ησ. 29,7 - καὶ ἔσται ὡς ὁ ἐνυπνιαζόμενος καθ᾽ ὕπνους νυκτὸς ὁ πλοῦτος ἁπάντων τῶν ἐθνῶν, ὅσοι ἐπεστράτευσαν ἐπὶ Ἀριήλ, καὶ πάντες οἱ στρατευσάμενοι ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ πάντες οἱ συνηγμένοι ἐπ᾽ αὐτὴν καὶ θλίβοντες αὐτήν.

Ησ. 29,7 - Ο πλούτος, τον οποίον περιμένουν να αποκτήσουν από σε οι εχθροί σου, αυτοί που εξεστράτευσαν εναντίον σου, ω Αριήλ, θα μοιάζη με τον πλούτον, που βλέπει κανείς εις όνειρον κατά τον νυκτερινόν ύπνον του. Ολοι όσοι θα εκστρατεύσουν εναντίον της Ιερουσαλήμ, όλοι, όσοι θα έχουν συγκεντρωθη γύρω από αυτήν, και την καταθλίβουν με πολιορκίαν και πολεμικάς επιχειρήσεις, θα αποτύχουν.

Ησ. 29,8 - καὶ ἔσονται ὡς οἱ ἐν τῷ ὕπνῳ πίνοντες καὶ ἔσθοντες, καὶ ἐξαναστάντων μάταιον αὐτῶν τὸ ἐνύπνιον, καὶ ὃν τρόπον ἐνυπνιάζεται ὁ διψῶν ὡς πίνων καὶ ἐξαναστὰς ἔτι διψᾷ, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς κενὸν ἤλπισεν, οὕτως ἔσται ὁ πλοῦτος τῶν ἐθνῶν πάντων, ὅσοι ἐπεστράτευσαν ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών.

Ησ. 29,8 - Και θα ομοιάζουν με εκείνους, οι οποίοι κατά το διάστημα του ύπνου των ονειρεύονται ότι τρώγουν και πίνουν. Οταν δε εξυπνήσουν, βλέπουν ότι είναι μάταιον και ψευδές το όνειρόν των. Θα είναι όπως ο διψασμένος, ο οποίος βλέπει όνειρον ότι πίνει, εξυπνά δε και αισθάνεται ότι ακόμη διψά. Η ψυχή του έχει ματαίως ελπίσει να ξεδιψάση. Ετσι θα είναι και ο πλούτος, τον οποίον νομίζουν όλα τα έθνη ότι θα αποκτήσουν από την λαφυραγωγίαν σου, όλοι όσοι έχουν εκστρατεύσει εναντίον του όρους Σιών, εναντίον της Ιερουσαλήμ.

Ησ. 29,9 - ἐκλύθητε καὶ ἔκστητε καὶ κραιπαλήσατε οὐκ ἀπὸ σίκερα οὐδὲ ἀπὸ οἴνου·

Ησ. 29,9 - Παραλύσατε από φόβον σεις οι εχθροί της Ιερουσαλήμ. Περιπέσατε εις σύγχυσιν, καταντήσατε εις κραιπάλην και μέθην, η οποία δημιουργείται όχι από οινοπνευματώδη ποτά, ούτε από τον οίνον, αλλά από την αλαζονείαν και τον σκοτισμόν της αμαρτίας.

Ησ. 29,10 - ὅτι πεπότικεν ὑμᾶς Κύριος πνεύματι κατανύξεως καὶ καμμύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ τῶν προφητῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν, οἱ ὁρῶντες τὰ κρυπτά.

Ησ. 29,10 - Θα πάθετε αυτά, διότι ο Κυριος επέτρεψε να ποτισθήτε πνεύμα νάρκης και ηθικής αναισθησία. Παρεχώρησε να κλείσουν τα μάτια της διανοίας σας, τα μάτια και αυτών των προφητών σας και των αρχόντων σας οι οποίοι καθήκον και αποστολήν έχουν, να βλέπουν τα κρυπτά και απόρρητα του Θεού.

Ησ. 29,11 - καὶ ἔσονται ὑμῖν τὰ ῥήματα πάντα ταῦτα ὡς οἱ λόγοι τοῦ βιβλίου τοῦ ἐσφραγισμένου τούτου, ὃ ἐὰν δῶσιν αὐτὸ ἀνθρώπῳ ἐπισταμένῳ γράμματα λέγοντες· ἀνάγνωθι ταῦτα· καὶ ἐρεῖ· οὐ δύναμαι ἀναγνῶναι, ἐσφράγισται γάρ.

Ησ. 29,11 - Λογω της ηθικής σας νάρκης όλοι αυτοί οι λόγοι του Κυρίου θα είναι σαν τους λόγους του βιβλίου, το οποίον μένει σφραγισμένον και κλεισμένον. Αυτό, εάν δοθή εις άνθρωπον, ο οποίος γνωρίζει γράμματα και ειπούν προς αυτόν· Διάβασε αυτά που περιέχει το βιβλίον· εκείνος θα απαντήση· δεν ημπορώ να ανανγνώσω, διότι το βιβλίον είναι κλεισσμένον και σφραγισμένον.

Ησ. 29,12 - καὶ δοθήσεται τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς χεῖρας ἀνθρώπου μὴ ἐπισταμένου γράμματα, καὶ ἐρεῖ αὐτῷ· ἀνάγνωθι τοῦτο· καὶ ἐρεῖ· οὐκ ἐπίσταμαι γράμματα.

Ησ. 29,12 - Και εάν ανοικτόν δοθή το βιβλίον εις χέρια ανθρώπου, ο οποίος δεν γνωρίζει γράμματα, εκείνος θα πη προς αυτόν, που του το εδωσε· διάβασέ το συ, διότι εγώ δεν ημπορώ να το διαβάσω, επειδή δεν γνωρίζω γράμματα.

Ησ. 29,13 - Καὶ εἶπε Κύριος· ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει ἀπ᾿ ἐμοῦ· μάτην δὲ σέβονταί με διδάσκοντες ἐντάλματα ἀνθρώπων καὶ διδασκαλίας.

Ησ. 29,13 - Ο Κυριος είπεν· “ο λαός αυτός με πλησιάζει μόνον με τα λόγια του στόματός του, με τιμούν με τους λόγους των χειλέων των μόνον. Η ευσέβειά των περιορίζεται εις υποκριτικά λόγια, η δε καρδία των απέχει πολύ από εμέ. Ανώφελα με σέβονται, διότι εγκταλείπουν την ιδικήν μου αλήθειαν και διδάσκουν διδασκαλίας και εντολάς ανθρώπων.

Ησ. 29,14 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω τοῦ μετατεθῆναι τὸν λαὸν τοῦτον καὶ μεταθήσω αὐτοὺς καὶ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω.

Ησ. 29,14 - Δια τούτο, ιδού εγώ, θα αποφασίσω να μετακινήσω τον λαόν αυτόν, θα τους εξορίσω, θα καταστρέψω την δήθεν σοφίαν των σοφών και την σύνεσιν των ψευδοσυνετών θα εξαφανίσω.

Ησ. 29,15 - οὐαὶ οἱ βαθέως βουλὴν ποιοῦντες καὶ οὐ διὰ Κυρίου· οὐαὶ οἱ ἐν κρυφῇ βουλὴν ποιοῦντες καὶ ἔσται ἐν σκότει τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ ἐροῦσι· τίς ἑώρακεν ἡμᾶς; καὶ τίς ἡμᾶς γνώσεται ἢ ἃ ἡμεῖς ποιοῦμεν;

Ησ. 29,15 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι εύρισκουν και σκέπτονται βαθυστόχαστον τάχα βουλήν, όχι όμως σύμφωνον προς το θέλημα του Θεού! Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι παίρνουν κρυφίας αποφάσεις και διαπράττουν τα πονηρά έργα των υπό το σκότος, και λέγουν· “ποιός μας βλέπει; Ποιός θα μας αναγνώριση η θα ίδη εκείνα, τα οποία ημείς πράττομεν;”

Ησ. 29,16 - οὐχ ὡς ὁ πηλὸς τοῦ κεραμέως λογισθήσεσθε; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι αὐτό· οὐ σύ με ἔπλασας; ἢ τὸ ποίημα τῷ ποιήσαντι· οὐ συνετῶς με ἐποίησας;

Ησ. 29,16 - Αλλα δεν είσθε σεις ενώπιον του Θεού σαν την λάσπην του κεραμοποιού; Αυτός δεν σας έπλασε και επομένως υπό την δικαιοδοσίαν και το βλέμμα αυτού δεν ευρίσκεσθε; Μηπως αυτό που επλάσθη από τον πηλόν θα πη εις εκείνον, που το έπλασε· “δεν με έπλασες συ”· η μήπως θα πη το έργον στον εργάτην που το έκαμε· “δεν με κατεσκεύασες ορθώς και συνετώς;”

Ησ. 29,17 - οὐκέτι μικρὸν καὶ μετατεθήσεται ὁ Λίβανος, ὡς τὸ ὄρος τὸ Χέρμελ καὶ τὸ Χέρμελ εἰς δρυμὸν λογισθήσεται;

Ησ. 29,17 - Εντός ολίγου το δασώδες όρος Λιβανος θα γίνη καρποφόρον ωσάν το καρποφόρον όρος Καρμηλος. Και το όρος Καρμηλος θα συγκαταριθμηθή εις εις δάσος άγριον, χωρίς καρποφόρα δένδρα.

Ησ. 29,18 - καὶ ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κωφοὶ λόγους βιβλίου, καὶ οἱ ἐν τῷ σκότει καὶ οἱ ἐν τῇ ὁμίχλῃ ὀφθαλμοὶ τυφλῶν ὄψονται·

Ησ. 29,18 - Κατά την ευλογημένην εκείνην ημέραν της θαυμαστής μεταβολής, οι κωφοί θα ακούσουν τα λόγια του βιβλίου τούτου. Οι οφθαλμοί των τυφλών, που ευρίσκονται μέσα στο σκοτάδι και την ομίχλην, θα ιδούν αυτά.

Ησ. 29,19 - καὶ ἀγαλλιάσονται πτωχοὶ διὰ Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ οἱ ἀπηλπισμένοι τῶν ἀνθρώπων ἐμπλησθήσονται εὐφροσύνης.

Ησ. 29,19 - Οι πτωχοί και άσημοι θα αναγαλλιάσουν με μεγάλην ευφροσύνην δια τον Κυριον και οι απελπισμένοι μεταξύ των ανθρώπων θα πλημμυρίσουν από ευάρεστα συναισθήματα.

Ησ. 29,20 - ἐξέλιπεν ἄνομος, καὶ ἀπώλετο ὑπερήφανος, καὶ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ ἀνομοῦντες ἐπὶ κακίᾳ,

Ησ. 29,20 - Τοτε ο παράνομος και αμαρτωλός θα έκλειψη, θα καταστραφή ο εγωϊστής και υπερήφανος, θα εξολοθρευθούν, όσοι εν τη κακία των παραβαίνουν και καταπατούν τον νόμον του Θεού·

Ησ. 29,21 - καὶ οἱ ποιοῦντες ἁμαρτεῖν ἀνθρώπους ἐν λόγῳ· πάντας δὲ τοὺς ἐλέγχοντας ἐν πύλαις πρόσκομμα θήσουσιν ὅτι ἐπλαγίασαν ἐπ᾿ ἀδίκοις δίκαιον.

Ησ. 29,21 - όπως επίσης και όλοι εκείνοι, οι οποίοι παρακινούν και οδηγούν τους άλλους ανθρώπους να αμαρτάνουν με τα λόγια των. Καθώς και εκείνοι, οι οποίοι θέτουν προσκόμματα και εμπόδια στους δικάζοντας παρά τας πύλας των πόλεων, δια να τους εξαπατήσουν και μη αποδώσουν αυτοί δικαιοσύνην. Τους παρασύρουν δια πλαγίου τρόπου να αποδίδουν δίκαιον στους αδίκους.

Ησ. 29,22 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ, ὃν ἀφώρισεν ἐξ Ἀβραάμ· οὐ νῦν αἰσχυνθήσεται Ἰακώβ, οὐδὲ νῦν τὸ πρόσωπον μεταβαλεῖ Ἰσραήλ·

Ησ. 29,22 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος στους απογόνους του Ιακώβ, στους Ισραηλίτας, τους οποίους εξεχώρισεν από τους άλλους απογόνους του Αβραάμ. “Τωρα δεν θα εντροπιασθή πλέον ο οίκος του Ιακώβ, ούτε θα αλλοίωση το πρόσωπόν του από τον φόβον επερχομένων δεινών.

Ησ. 29,23 - ἀλλ᾿ ὅταν ἴδωσι τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ἔργα μου, δι᾿ ἐμὲ ἁγιάσουσιν τὸ ὄνομά μου καὶ ἁγιάσουσιν τὸν ἅγιον Ἰακὼβ καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ φοβηθήσονται.

Ησ. 29,23 - Αλλά, όταν τα τέκνα αυτών ίδουν τα έργα μου θα δοξάσουν εμέ τον άγιον Θεόν του Ιακώβ, θα φοβηθούν και θα ευλαβηθούν εμέ, τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού.

Ησ. 29,24 - καὶ γνώσονται οἱ πλανώμενοι τῷ πνεύματι σύνεσιν, οἱ δὲ γογγύζοντες μαθήσονται ὑπακούειν, καὶ αἱ γλῶσσαι αἱ ψελλίζουσαι μαθήσονται λαλεῖν εἰρήνην.

Ησ. 29,24 - Τοτε οι πλανώμενοι κατά το πνεύμα και την διάνοιάν των θα μάθουν σύνεσιν, αυτοί δε οι οποίοι προηγουμένως εγόγγυζαν, θα μάθουν να υπακούουν. Και αι γλώσσαι, αϊ οποίαι μόλις εψέλλιζαν, θα μάθουν να ομιλούν με καθαρότητα και σαφήνειαν περί ειρήνης.

ΗΣΑΪΑΣ 30

Ησ. 30,1 - Οὐαὶ τέκνα ἀποστάται, τάδε λέγει Κύριος. ἐποιήσατε βουλήν οὐ δι᾿ ἐμοῦ καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ πνεύματός μου προσθεῖναι ἁμαρτίας

ἐφ᾿ ἁμαρτίας,

Ησ. 30,1 - Αλλοίμονον εις σας τέκνα αποστάται, αυτά λέγει ο Κυριος. Επήρατε απόφασιν, οχι σύμφωνα με ο,τι εγώ θέλω. Εκάματε συνθήκας, οχι σύμφωνα με το ιδικόν μου πνεύμα, δια να προσθέσετε έτσι εις τας παλαιάς σας αμαρτίας νέας αμαρτίας.

Ησ. 30,2 - οἱ πορευόμενοι καταβῆναι εἰς Αἴγυπτον, ἐμὲ δὲ οὐκ ἐπηρώτησαν, τοῦ βοηθηθῆναι ὑπὸ Φαραὼ καὶ σκεπασθῆναι ὑπὸ Αἰγυπτίων.

Ησ. 30,2 - Ημάρτησαν και αμαρτάνουν, όσοι ανεχώρησαν να μεταβούν εις την Αίγυπτον, δια να ζητήσουν βοήθειαν από τον Φαραώ, να σκεπασθούν κάτω από την σκέπην των Αιγυπτίων, χωρίς να συμβουλευθούν εμέ προηγουμένως.

Ησ. 30,3 - ἔσται γὰρ ὑμῖν σκέπη Φαραὼ εἰς αἰσχύνην καὶ τοῖς πεποιθόσιν ἐπ᾿ Αἴγυπτον ὄνειδος.

Ησ. 30,3 - Η προστασία του Φαραώ θα είναι καταισχύνη σας, και όνειδος θα πέση επάνω εις εκείνους, οι οποίοι έχουν στηρίζει την πεποίθησίν των εις την Αίγυπτον.

Ησ. 30,4 - ὅτι εἰσὶν ἐν Τάνει ἀρχηγοὶ ἄγγελοι πονηροί·

Ησ. 30,4 - Διότι, οι Αιγύπτιοι αρχηγοί, που ευρίσκονται εις την μεγάλην αιγυπτιακήν πο-λιν Τανιν και προς τους οποίους έχουν αποσταλή οι πρεσβευταί σας, είναι κακοί άρχοντες.

Ησ. 30,5 - μάτην κοπιάσουσι πρὸς λαόν, ὃς οὐκ ὠφελήσει αὐτοὺς οὔτε εἰς βοήθειαν, οὔτε εἰς ὠφέλειαν, ἀλλὰ εἰς αἰσχύνην καὶ ὄνειδος.

Ησ. 30,5 - Ματαίως θα κοπιάσουν οι προς τον λαόν της Αιγύπτου απεσταλμένοι σας. Αυτός δεν θα τους ωφελήση εις τίποτε. Δεν θα τους δώση καμμίαν βοήθειαν, καμμίαν ωφέλειαν, αλλά τουναντίον η μετάβασίς των εις την Αίγυπτον θα γίνη αιτία εντροπής και καταισχύνης σας.

Ησ. 30,6 - Ἡ ὅρασις τῶν τετραπόδων τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐν τῇ θλίψει καὶ τῇ στενοχωρίᾳ, λέων καὶ σκύμνος λέοντος ἐκεῖθεν καὶ ἀσπίδες καὶ ἔκγονα ἀσπίδων πετομένων, οἳ ἔφερον ἐπὶ ὄνων καὶ καμήλων τὸν πλοῦτον αὐτῶν πρὸς ἔθνος, ὃ οὐκ ὠφελήσει αὐτούς.

Ησ. 30,6 - Αποκαλυπτικόν όραμα των τετραπόδων, που ευρίσκονται εις την έρημον. Μέσα εις την θλιβεράν και στενόχωρον αυτήν έρημον, εμφανίζεται λέων και σκύμνος λέοντος. Επίσης δηλητηριώδεις οχιές και τα τέκνα αυτών, τα οποία πετούν. Εκεί πορεύονται οι απεσταλμένοι της Ιουδαίας φέροντες επάνω εις όνους και καμήλους τον πλούτον των δωρεών προς το έθνος των Αιγυπτίων. Αυτό όμως το έθνος δεν θα τους δώση καμμίαν βοήθειαν, καμμίαν ωφέλειαν.

Ησ. 30,7 - Αἰγύπτιοι μάταια καὶ κενὰ ὠφελήσουσιν ὑμᾶς· ἀπάγγειλον αὐτοῖς, ὅτι ματαία ἡ παράκλησις ὑμῶν αὕτη. -

Ησ. 30,7 - Οι Αιγύπτιοι ματαίαν και κούφιαν ωφέλειαν θα σας δώσουν. Συ, ω προφήτα, ανάγγειλε και κατάστησε αυτά γνωστά εις εκείνους, ότι δηλαδή η παρηγορία και η ενίσχυσις, την οποίαν αυτοί ζητούν από τους Αιγυπτίους, είναι ανύπαρκτος και απραγματοποίητος.

Ησ. 30,8 - Νῦν οὖν καθίσας γράψον ἐπὶ πυξίου ταῦτα καὶ εἰς βιβλίον, ὅτι ἔσται εἰς ἡμέρας καιρὸν ταῦτα καὶ ἕως εἰς τὸν αἰῶνα.

Ησ. 30,8 - Τωρα, λοιπόν, κατόπιν των όσων είδες και άκουσες, κάθισε, γράψε αυτά εις πινακίδα ξυλίνην και εις βιβλίον, δια να λάβουν όλοι γνώσιν. Διότι αυτά θα πραγματοποιηθούν στον ωρισμένον καιρόν, θα παραμείνουν ως γεγονότα, που θα τα ενθυμούνται πάντοτε.

Ησ. 30,9 - ὅτι λαὸς ἀπειθής ἐστιν, υἱοὶ ψευδεῖς, οἳ οὐκ ἠβούλοντο ἀκούειν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ,

Ησ. 30,9 - Διότι, ο λαός αυτός, ο Ισραηλιτικός, είναι ανυπάκοος, τέκνα ψευδόμενα, που δεν ήθελαν και δεν θέλουν να ακούσουν τον νόμον του Θεού.

Ησ. 30,10 - οἱ λέγοντες τοῖς προφήταις· μὴ ἀναγγέλλετε ἡμῖν, καὶ τοῖς τὰ ὁράματα ὁρῶσι· μὴ λαλεῖτε ἡμῖν, ἀλλὰ ἡμῖν λαλεῖτε καὶ ἀναγγέλλετε ἡμῖν ἑτέραν πλάνησιν.

Ησ. 30,10 - Οι άνθρωποι αυτοί έλεγαν και λέγουν στους προφήτας· “μη αναγγέλλετε εις ημάς το θέλημα του Θεού”. Και στους βλέποντας τα προφητικά οράματα ελεγον· “μη λαλείτε εις ημάς την αλήθειαν, αλλά είπατε και αναγγείλατε εις ημάς λόγια κολακευτικά και παραπλανητικά!

Ησ. 30,11 - καὶ ἀποστρέψατε ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἀφέλετε ἀφ᾿ ἡμῶν τὸν τρίβον τοῦτον καὶ ἀφέλετε ἀφ᾿ ἡμῶν τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ,

Ησ. 30,11 - Απομακρύνατέ μας έξω από τον δρόμον αυτόν του Κυρίου· βγάλτε από μπροστά μας τον δρόμον αυτόν, απομακρύνατε από ημάς τον άγιον Θεόν του Ισραήλ”!

Ησ. 30,12 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ· ὅτι ἠπειθήσατε τοῖς λόγοις τούτοις καὶ ἠλπίσατε ἐπὶ ψεύδει καὶ ὅτι ἐγόγγυσας καὶ πεποιθὼς ἐγένου ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ,

Ησ. 30,12 - Δι' όλα αυτά ο άγιος Θεός του Ισραήλ λέγει τα εξής· “επειδή παρηκούσατε τους λόγους μου αυτούς και εστηρίξατε τας ελπίδας σας εις ψευδείς και ματαίας υποσχέσεις και συμμαχίας, επειδή εγογγύσατε εναντίον των υποδείξεων, που σας έκαμαν οι προφήται μου, και επειδή εστηρίξατε την πεποίθησίν σας εις τα λόγια περί της συμμαχίας με τους Αιγυπτίους,

Ησ. 30,13 - διὰ τοῦτο ἔσται ὑμῖν ἡ ἁμαρτία αὕτη ὡς τεῖχος πῖπτον παραχρῆμα πόλεως ὀχυρᾶς ἑαλωκυίας, ἧς παραχρῆμα πάρεστι τὸ πτῶμα,

Ησ. 30,13 - δια τούτο η αμαρτία σας αυτή θα είναι δια σας σαν ένα τείχος, που καταρρέει εις συντρίμματα ανίκανον να ασφαλίση την πόλιν, η οποία ανυπεράσπιστος πλέον καταλαμβάνεται από τους εχθρούς και εξαφνική παρουσιάζεται η πτώσις της.

Ησ. 30,14 - καὶ τὸ πτῶμα αὐτῆς ἔσται ὡς σύντριμμα ἀγγείου ὀστρακίνου, ἐκ κεραμίου λεπτὰ ὥστε μὴ εὑρεῖν ἐν αὐτοῖς ὄστρακον, ἐν ᾧ πῦρ ἀρεῖς καὶ ἐν ᾧ ἀποσυριεῖς ὕδωρ μικρόν.

Ησ. 30,14 - Η πτώσις και η συντριβή αυτής της πόλεως θα είναι σαν το σύντριμμα πήλινου αγγείου, που έχει διαλυθή εις λεπτά συντρίμματα, ώστε να μη μπορής να εύρης μεταξύ αυτών κάποιο μεγάλο κόμματι ικανόν να μεταφέρης λίγα κάρβουνα η να ανασύρης λίγο νερό από πηγήν η από άλλο δοχείον”.

Ησ. 30,15 - οὕτω λέγει Κύριος Κύριος ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ· ὅταν ἀποστραφεὶς στενάξῃς, τότε σωθήσῃ καὶ γνώσῃ ποῦ ἦσθα· ὅτε ἐπεποίθεις ἐπὶ τοῖς ματαίοις, ματαία ἡ ἰσχὺς ὑμῶν ἐγενήθη. καὶ οὐκ ἠβούλεσθε ἀκούειν,

Ησ. 30,15 - Αυτά λέγει ο Κυριος, ο Κυριος ο άγιος Θεός του Ισραήλ· “εάν μετά την απομάκρυνσίν σου από τον δρόμον μου στενάξης και κλαύσης εν μετανοία, τότε μόνον θα σωθής και θα εννοήσης, που έχεις καταντήσει. Θα εννοήσης ποιά ήτο η κατάπτωσίς σου όταν είχες στηρίξει την πεποίθησίν σου εις τα μάταια και ψευδή είδωλα και ότι ματαία και ανύπαρκτος έγινεν η δύναμίς σας. Παρ' όλα αυτά, δεν ηθελήσατε τότε να με υπακούσετε.

Ησ. 30,16 - ἀλλ᾽ εἴπατε· ἐφ᾽ ἵππων φευξόμεθα· διὰ τοῦτο φεύξεσθε· καὶ εἴπατε· ἐπὶ κούφοις ἀναβάται ἐσόμεθα· διὰ τοῦτο κοῦφοι ἔσονται οἱ διώκοντες ὑμᾶς.

Ησ. 30,16 - 'Αλλα είπατε· Θα τρέξωμεν επάνω εις ίππους καταδιώκοντες τους εχθρούς μας. Εις την πραγματικότητα όμως, εξ αιτίας της απιστίας σας προς τον Θεόν, θα φύγετε έφιπποι νικημένοι και διωκόμενοι. Είπατε· Επάνω εις ελαφρά άρματα θα είμεθα αναβάται, αλλά ελαφροί επίσης και ταχύτατοι θα είναι και οι ίπποι εκείνων, οι οποίοι θα σας καταδιώκουν.

Ησ. 30,17 - χίλιοι διὰ φωνὴν ἑνὸς φεύξονται, καὶ διὰ φωνὴν πέντε φεύξονται πολλοί, ἕως ἂν καταλειφθῆτε ὡς ἱστὸς ἐπ᾽ ὄρους, καὶ ὡς σημαίαν φέρων ἐπὶ βουνοῦ.

Ησ. 30,17 - Χιλιοι Ιουδαίοι, τρομαγμένοι από την φωνήν ενός και μόνον εχθρού, θα φύγουν πανικόβλητοι και από την φωνήν πέντε εχθρών θα φύγουν πολυάριθμοι, και η καταστροφή σας θα είναι μεγάλη και τρομερά, εώστε να μείνετε, όπως μένει ένας γυμνός κοντός επάνω εις όρος και σαν να φέρη επάνω μίαν σημαίαν στο θρόνον”.

Ησ. 30,18 - καὶ πάλιν μενεῖ ὁ Θεὸς τοῦ οἰκτειρῆσαι ὑμᾶς καὶ διὰ τοῦτο ὑψωθήσεται τοῦ ἐλεῆσαι ὑμᾶς· διότι κριτὴς Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐστι, καὶ ποῦ καταλείψεται τὴν δόξαν ὑμῶν; μακάριοι οἱ ἐμμένοντες ἐπ᾽ αὐτῷ.

Ησ. 30,18 - Και πάλιν όμώς ο Θεός θα περιμένη την μετάνοιαν και επιστροφήν σας, δια να δείξη προς σας το έλεος του και την συγκατάβασίν του. Δι' αυτό θα εγερθή μακρόθυμος και πολυέλεος, να δώση το έλεος του προς σας. Αφού, λοιπόν, ο Κυριος και Θεός μας είναι κριτής και κυβερνήτης

σας, που και διατί θα αφήσετε την δόξαν σας ως εκλεκτός λαός του Θεού; Μακάριοι είναι εκείνοι, οι οποίοι μένουν πιστοί εις αυτόν.

Ησ. 30,19 - Διότι λαὸς ἅγιος ἐν Σιὼν οἰκήσει, καὶ Ἱερουσαλὴμ κλαυθμῷ ἔκλαυσεν· ἐλέησόν με· ἐλεήσει σε τὴν φωνὴν τῆς κραυγῆς σου· ἡνίκα εἶδεν, ἐπήκουσέ σου.

Ησ. 30,19 - Αλλά και ο λαός ο άγιος, ο Ισραηλιτικός λαός, θα κατοικήση εν ειρήνη εις την Σιών, διότι καθένας από τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ έκλαυσεν εν μετανοία και έλεγεν· Ελέησόν με, Κυριε. Ο Κυριος θα ακούση την φωνήν της κραυγής των και θα τους ελεηση, επειδή είδε την μετάνοιαν των και ήκουσε την ικεσίαν των.

Ησ. 30,20 - καὶ δώσει Κύριος ὑμῖν ἄρτον θλίψεως καὶ ὕδωρ στενόν, καὶ οὐκέτι μὴ ἐγγίσωσί σοι οἱ πλανῶντές σε· ὅτι οἱ ὀφθαλμοί σου ὄψονται τοὺς πλανῶντάς σε,

Ησ. 30,20 - 'Αφου προηγουμένως ο Κυριος έδωσεν εις σε θλίψεις, έλλειψιν άρτου και ύδατος, τώρα θα σε προστατεύση και δεν θα σε εγγίζουν πλέον αυτοί, οι οποίοι σε παραπλανούν στον δρόμον της αμαρτίας και της ειδωλολατρείας. Διότι οι οφθαλμοί σου θα ίδουν πλέον και θα γνωρίσουν καλά αυτούς, οι οποίοι σε παραπλανούν από τον δρόμον του Κυρίου.

Ησ. 30,21 - καὶ τὰ ὦτά σου ἀκούσονται τοὺς λόγους τῶν ὀπίσω σε πλανησάντων, οἱ λέγοντες· αὕτη ἡ ὁδός, πορευθῶμεν ἐν αὐτῇ εἴτε δεξιὰ εἴτε ἀριστερά.

Ησ. 30,21 - Και τα αυτιά σου θα ακούσουν και θα εννοήσουν τους απατηλούς λόγους εκείνων, οι οποίοι ερχόμενοι οπίσω από σέ, σε παρεπλάνησαν στο παρελθόν και σου έλεγαν· “αυτός είναι ο ορθός δρόμος· έλα να τον βαδίσωμεν μαζή, είτε δεξιά είτε αριστερά.

Ησ. 30,22 - καὶ ἐξαρεῖς τὰ εἴδωλα τὰ περιηργυρωμένα καὶ τὰ περικεχρυσωμένα, λεπτὰ ποιήσεις καὶ λικμήσεις ὡς ὕδωρ ἀποκαθημένης καὶ ὡς κόπρον ὤσεις αὐτά.

Ησ. 30,22 - Τοτε θα βγάλης από ανάμεσά σου τα επάργυρα και επίχρυσα είδωλα, θα τα συντρίψης εις λεπτά τεμάχια, θα τα μεταβάλης εις σκόνιν, θα τα λιχνίσης και θα τα πετάξης, όπως πετιέται το νερό, με τυ οποίον επλύθη η εις ακαθαρσίαν ευρισκομένη γυναίκα και όπως απορρίπτεται η κόπρος.

Ησ. 30,23 - τότε ἔσται ὁ ὑετὸς τῷ σπέρματι τῆς γῆς σου, καὶ ὁ ἄρτος τοῦ γεννήματος τῆς γῆς σου ἔσται πλησμονὴ καὶ λιπαρός· καὶ βοσκηθήσεταί σου τὰ κτήνη τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τόπον πίονα καὶ εὐρύχωρον,

Ησ. 30,23 - Τοτε ευεργετική βροχή θα πέση εις την σποράν της γης σου, και ο άρτος από τα γεννήματα των αγρών σου θα είναι πλούσιος και παχύς. Κατά την ημέραν εκείνην τα ζώα σου θα βόσκουν εις τόπον εύφορον και ευρύχωρον.

Ησ. 30,24 - οἱ ταῦροι ὑμῶν καὶ οἱ βόες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν γῆν φάγονται ἄχυρα ἀναπεποιημένα ἐν κριθῇ λελικμημένα.

Ησ. 30,24 - Οι ταύροι σας και τα βόϊδια, που εργάζονται εις τα χωράφια σας, θα φάγουν άχυρα ανάμικτά με κριθήν, λεπτά και λιχνισμένα.

Ησ. 30,25 - καὶ ἔσται ἐπὶ παντὸς ὄρους ὑψηλοῦ καὶ ἐπὶ παντὸς βουνοῦ μετεώρου ὕδωρ διαπορευόμενον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅταν ἀπόλωνται πολλοὶ καὶ ὅταν πέσωσι πύργοι.

Ησ. 30,25 - Εις κάθε υψηλόν όρος, εις κάθε βουνόν υψηλόν θα ρέηι άφθονον ύδωρ κατά την η-μέραν εκείνην, όταν θα εξολοθρευθούν και θα χαθούν πολλοί και θα πέσουν οι έως τότε απόρθητοι, θεωρούμενοι εχθρικοί πύργοι.

Ησ. 30,26 - καὶ ἔσται τὸ φῶς τῆς σελήνης ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔσται ἑπταπλάσιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ὅταν ἰάσηται Κύριος τὸ σύντριμμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ τὴν ὀδύνην τῆς πληγῆς σου ἰάσεται.

Ησ. 30,26 - Το φως της σελήνης θα γίνη σαν το φως του ηλίου, και το φως του ηλίου θα γίνη επταπλάσιον κατά την ημέραν εκείνην της απελευθερώσεώς σου, όταν ο Κυριος θα θεραπεύση τα συντρίμματα του λαού αυτού και θα ιατρεύση την οδύνην από τας πληγάς σου.

Ησ. 30,27 - Ἰδοὺ τὸ ὄνομα Κυρίου ἔρχεται διὰ χρόνου πολλοῦ, καιόμενος ὁ θυμός, μετὰ δόξης τὸ λόγιον τῶν χειλέων αὐτοῦ, λόγιον ὀργῆς πλῆρες, καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ θυμοῦ ὡς πῦρ ἔδεται.

Ησ. 30,27 - Ιδού, ο Κυριος έρχεται, υστέρα από πολύν χρόνον μακροθυμίας· ο θυμός του καίεται, οι λόγοι του στόματος του περί της καταστροφής των εχθρών είναι ένδοξοι και ακατανίκητοι. Γεμάτος οργήν είναι ο λόγος του. Παρατεινομένη η οργή του θυμού του σαν πυρ κατατρώγει τους εχθρούς,

Ησ. 30,28 - καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ὡς ὕδωρ ἐν φάραγγι σῦρον ἥξει ἕως τοῦ τραχήλου καὶ διαιρεθήσεται τοῦ ταράξαι ἔθνη ἐπὶ πλανήσει ματαίᾳ, καὶ διώξεται αὐτοὺς πλάνησις καὶ λήψεται αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον αὐτῶν.

Ησ. 30,28 - και η πνοή του εξωργισμένου Θεού θα έρχεται ωσάν ορμητικό νερό μέσα εις την φάραγγα, που σύρει με ορμήν τα πάντα και πλημμυρίζει την φάραγγα έως τα χείλη της· θα διαιρεθή εις άλλα ρεύματα και θα σκορπίση, δια να συγκλονίση τα ειδωλολατρικά έθνη, εξ αιτίας της ματαίας των ειδωλολατρείας. Αυτή αύτη η πλάνη των θα τους καταδιώκη· όπου και αν κατευθυνθούν, θα τους καταλάβη η τιμωρία της πλάνης των.

Ησ. 30,29 - μὴ διαπαντὸς δεῖ ὑμᾶς εὐφραίνεσθαι καὶ εἰσπορεύεσθαι εἰς τὰ ἅγιά μου διαπαντὸς ὡσεὶ ἑορτάζοντας καὶ ὡσεὶ εὐφραινομένους εἰσελθεῖν μετὰ αὐλοῦ εἰς τὸ ὄρος Κυρίου πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ;

Ησ. 30,29 - Μετά δε την καταστροφήν αυτήν των εχθρών και την λύτρωσίν σας, δεν θα πρέπει σεις δια παντός να ευφραίνεσθε και να

εισέρχεσθε πάντοτε εις τα άγια θυσιαστήριά μου, ως εις ημέραν εορτής; Να εισέρχεσθε ευφραινόμενοι με χαρμόσυνα άσματα αυλών στο όρος του Κυρίου, προς τον Θεόν του Ισραήλ;

Ησ. 30,30 - καὶ ἀκουστὴν ποιήσει Κύριος τὴν δόξαν τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ τὸν θυμὸν τοῦ βραχίονος αὐτοῦ δείξει μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς καὶ φλογὸς κατεσθιούσης· κεραυνώσει βιαίως καὶ ὡς ὕδωρ καὶ χάλαζα συγκαταφερομένη βίᾳ.

Ησ. 30,30 - Ο Κυριος θα κάμη να ακουσθή και να γίνη γνωστή, τότε η ένδοξος φωνή του εις όλους. Και την ακατανίκητον ένδοξον φωνήν του θα την κάμη να ακουσθή παντού, θα δείξη τον μετά δικαίας οργής καταπίπτοντα τιμωρόν βραχίονα του με καταστρεπτικήν πυρκαϊάν, που κατατρώγει τα πάντα, θα εξαποστείλη τους κεραυνούς του εναντίον των εχθρών σου εν μέσω ορμητικής καταιγίδας· σαν κατακλυσμιαίαν βροχήν, σαν χαλάζι που πίπτει κάτω με ορμήν.

Ησ. 30,31 - διὰ γὰρ τῆς φωνῆς Κυρίου ἡττηθήσονται Ἀσσύριοι τῇ πληγῇ, ᾗ ἂν πατάξῃ αὐτούς.

Ησ. 30,31 - Διότι οι Ασσύριοι θα νικηθούν με την φωνήν του Κυρίου, θα συντριβούν με την πληγήν, με την οποίαν ο ίδιος θα τους κτυπήση.

Ησ. 30,32 - καὶ ἔσται αὐτῷ κυκλόθεν, ὅθεν ἦν αὐτῶν ἡ ἐλπὶς τῆς βοηθείας, ἐφ᾽ ᾗ αὐτὸς ἐπεποίθει· αὐτοὶ μετὰ αὐλῶν καὶ κιθάρας πολεμήσουσιν αὐτὸν ἐκ μεταβολῆς.

Ησ. 30,32 - Η καταστροφή του εχθρικού στρατού θα γίνη από τα κύκλω μέρη, από εκεί από όπου υπήρχεν η ελπίς της βοηθείας, εις την οποίαν ο Ασσύριος εστήριζε την πεποίθησίν του. Οι δε Ισραηλίται θα πολεμήσουν αυτούς παίζοντες αυλούς και κιθάρας διαδοχικώς.

Ησ. 30,33 - σὺ γὰρ πρὸ ἡμερῶν ἀπαιτηθήσῃ· μὴ καὶ σοὶ ἡτοιμάσθη βασιλεύειν, φάραγγα βαθεῖαν. ξύλα κείμενα, πῦρ καὶ ξύλα πολλά; ὁ θυμὸς Κυρίου ὡς φάραγξ ὑπὸ θείου καιομένη.

Ησ. 30,33 - Θα τιμωρηθής δε συ, ω Ασσύριε, διότι από πολλών ετών ο Θεός έχει αποφασίσει την τιμωρίαν σου. Μηπως και δια σε δεν είχεν ετουμασθή, να βασιλεύης εις βαθείαν φάραγγα, όπου υπάρχουν δένδρα, φωτιά και ξύλα πολλά; Ο θυμός του Κυρίου, που εκσπά εναντίον σου, είναι σαν φάραγξ που φλέγεται από θειάφι.

ΗΣΑΪΑΣ 31

Ησ. 31,1 - Οὐαὶ οἱ καταβαίνοντες εἰς Αἴγυπτον ἐπὶ βοήθειαν, οἱ ἐφ᾽ ἵπποις πεποιθότες καὶ ἐφ᾽ ἅρμασιν, ἔστι γὰρ πολλά, καὶ ἐφ᾽ ἵπποις, πλῆθος σφόδρα, καὶ οὐκ ἦσαν πεποιθότες ἐπὶ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸν Κύριον οὐκ ἐζήτησαν.

Ησ. 31,1 - Αλλοίμονον στους Ιουδαίους, οι οποίοι κατεβαίνουν εις την Αίγυπτον, δια να ζητήσουν και λάβουν βοήθειαν· εις αυτούς, οι οποίοι έχουν πίστιν στο ιππικόν και εις τα πολεμικά άρματα, διότι είναι αυτά πολλά. Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι έχουν πεποίθησιν εις το πλήθος του ιππικού και δεν έχουν πίστιν και πεποίθησιν στον άγιον θεόν του Ισραήλ και δεν εζήτησαν από εκείνον βοήθειαν.

Ησ. 31,2 - καὶ αὐτὸς σοφῶς ἤγεν ἐπ᾿ αὐτοὺς κακά, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐ μὴ ἀθετηθῇ, καὶ ἐπαναστήσεται ἐπ᾿ οἴκους ἀνθρώπων πονηρῶν καὶ ἐπὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν τὴν ματαίαν,

Ησ. 31,2 - Ο Θεός, εν τη απείρω αυτού σοφία, επέφερεν εναντίον αυτών θλίψεις, και τιμωρίας παιδαγωγικάς και ο απειλητικός λόγος εναντίον των δεν πρόκειται να αθετηθή. Θα επαναστατησή εναντίον των οίκων των πονηρών ανθρώπων και εναντίον της ματαίας αυτών ελπίδος να πιστεύουν και να περιμένουν βοήθειαν

Ησ. 31,3 - Αἰγύπτιον ἄνθρωπον καὶ οὐ Θεόν, ἵππων σάρκας καὶ οὐκ ἔστι βοήθεια· ὁ δὲ Κύριος ἐπάξει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ κοπιάσουσιν οἱ βοηθοῦντες, καὶ ἅμα πάντες ἀπολοῦνται.

Ησ. 31,3 - από άνθρωπον Αιγύπτιον και οχι από τον Θεόν· να έχουν εμπιστοσύνην εις τας σάρκας των ίππων· και ιδού, δεν υπάρχει δι' αυτούς καμμία βοήθεια. Ο Κυριος από τον ουρανόν θα επιφέρη εναντίον των την τιμωρόν χείρα του, ώστε οι βοηθούντες αυτούς Αιγύπτιοι να υποβληθούν εις μεγάλον, αλλά μάταιον, κόπον και έτσι Ισραηλίται και Αιγύπτιοι θα καταστραφούν όλοι μαζή.

Ησ. 31,4 - ὅτι οὕτως εἶπέ μοι Κύριος· ὃν τρόπον ἐὰν βοήσῃ ὁ λέων ἢ ὁ σκύμνος ἐπὶ τῇ θύρᾳ, ᾗ ἔλαβε, καὶ κεκράξῃ ἐπ᾿ αὐτῇ, ἕως ἂν ἐμπλησθῇ τὰ ὄρη τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ ἡττήθησαν καὶ τὸ πλῆθος τοῦ θυμοῦ ἐπτοήθησαν, οὕτως καταβήσεται Κύριος σαβαὼθ ἐπιστρατεῦσαι ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σιών, ἐπὶ τὰ ὄρη αὐτῆς.

Ησ. 31,4 - Αυτά μου είπεν ο Κυριος· Οπως ο λέων και ο σκύμνος αυτού βρυχώνται δια το θήραμα, το οποίον συνέλαβον, και εκβάλλουν μεγάλην κραυγήν δι' αυτό, ώστε να αντηχήσουν τα όρη από την φωνήν των, οι δε προστρέξαντες δια την απελευθέρωσιν του θηράματος υπεχώρησαν κατατρομαγμένοι και κατεπτοήθησαν από τον μεγάλον θυμόν του θηρίου, ετσι θα κατεβή και ο Κυριος των δυνάμεων, δια να πολεμήση εναντίον των εχθρών του επάνω στο ορός Σιών, επάνω εις τα όρη της Ιουδαίας.

Ησ. 31,5 - ὡς ὄρνεα πετόμενα, οὕτως ὑπερασπιεῖ Κύριος σαβαὼθ ὑπὲρ Ἰερουσαλήμ, ὑπερασπιεῖ καὶ ἐξελεῖται καὶ περιποιήσεται καὶ σώσει.

Ησ. 31,5 - Ωσάν πτηνά, τα οποία πετούν υπεράνω από τας φωλεάς των και τας υπερασπίζουν, κατά παρόμοιον τρόπον και ο Κυριος ο παντοκράτωρ θα υπεράσπιση την Ιερουσαλήμ. Θα την υπερασπίση και θα την γλυτώση από τους κινδύνους· θα την σώοη και θα την περιποιηθή.

Ησ. 31,6 - ἐπιστράφητε, οἱ τὴν βαθεῖαν βουλὴν βουλευόμενοι καὶ ἄνομον.

Ησ. 31,6 - Λοιπόν, επιστρέψατε εν μετανοία προς τον Κυριον σεις, οι οποίοι εκάματε την παράνομον αυτήν σκέψιν και επήρατε αυτήν την σκοτεινήν απόφασιν.

Ησ. 31,7 - ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀπαρνήσονται οἱ ἄνθρωποι τὰ χειροποίητα αὐτῶν τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χειροποίητα τὰ χρυσᾶ, ἃ ἐποίησαν αἱ χεῖρες αὐτῶν.

Ησ. 31,7 - Παύσατε να έχετε εμπιστοσύνην εις τα είδωλα και στους ειδωλολάτρας, διότι κατά την ημέραν εκείνην, που θα επέμβη ο Θεός, θα απαρνηθούν οι άνθρωποι τα χρυσά και αργυρά είδωλα, τα οποία κατεσκεύασαν με τα χέρια των.

Ησ. 31,8 - καὶ πεσεῖται Ἀσσούρ· οὐ μάχαιρα ἀνδρός, οὐδὲ μάχαιρα ἀνθρώπου καταφάγεται αὐτόν, καὶ φεύξεται οὐκ ἀπὸ προσώπου μαχαίρας· οἱ δὲ νεανίσκοι ἔσονται εἰς ἥττημα,

Ησ. 31,8 - Οι Ασσύριοι θα συντριβούν και θα καταστραφούν. Δεν θα πέσουν από τας μαχαίρας πολεμιστών ούτε θα καταφάγη αυτούς μάχαιρα άλλων ανθρώπων, θα τραπούν πανικόβλητοι εις φυγήν, χωρίς να καταδιώκωνται από ανθρωπίνας μαχαίρας. Και οι νεώτεροι στρατιώται, στους οποίους θα έχουν στηρίξει μεγαλυτέραν την πεποίθησίν των, θα ηττηθούν και θα εξολοθρευθούν.

Ησ. 31,9 - πέτρᾳ γὰρ περιληφθήσονται ὡς χάρακι καὶ ἡττηθήσονται, ὁ δὲ φεύγων ἁλώσεται. Τάδε λέγει Κύριος· μακάριος ὃς ἔχει ἐν Σιὼν σπέρμα καὶ οἰκείους ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ησ. 31,9 - Εις κάποιον βράχον θα περικυκλωθούν ως εις χαράκωμα και θα ηττηθούν. Εκείνοι δε οι οποίοι θα τραπούν εις φυγήν, θα συλληφθούν αιχμάλωτοι. Αυτά λέγει ο Κυριος μακάριος είναι εκείνος, που έχει απογόνους εις την Σιών και συγγενείς εις την Ιερουσαλήμ διότι αυτήν θα την υπεράσπιση και θα την σώση ο Κυριος.

ΗΣΑΪΑΣ 32

Ησ. 32,1 - Ἰδοὺ γὰρ βασιλεὺς δίκαιος βασιλεύσει, καὶ ἄρχοντες μετὰ κρίσεως ἄρξουσι.

Ησ. 32,1 - Διότι ιδού, βασιλεύς δίκαιος θα βασιλεύση εις την Ιερουσαλήμ και οι άρχοντες αυτού θα κρίνουν και θα αποφασίζουν μετά δικαιοσύνης και ευθύτητος.

Ησ. 32,2 - καὶ ἔσται ὁ ἄνθρωπος κρύπτων τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ κρυβήσεται ὡς ἀφ᾿ ὕδατος φερομένου· καὶ φανήσεται ἐν Σιὼν ὡς ποταμὸς φερόμενος ἔνδοξος ἐν γῇ διψώσῃ.

Ησ. 32,2 - Τοτε ο άνθρωπος θα κρύπτη και θα φυλάττη στο βάθος της καρδίας του ως θησαυρόν τους λόγους της δικαιοσύνης και προστατευόμενος δια την δικαιοσύνην του από τον Θεόν, θα αποφύγη τα δεινά, τα οποία σαν πλημμύρα ύδατος θα επέρχωνται εναντίον του. Και θα φανή εις την Ιερουσαλήμ σαν πλούσιος ποταμός, περίφημος εις ξηράν και διψασμένην γην.

Ησ. 32,3 - καὶ οὐκέτι ἔσονται πεποιθότες ἐπ᾿ ἀνθρώποις, ἀλλὰ τὰ ὦτα ἀκούειν δώσουσι.

Ησ. 32,3 - Τοτε οι άνθρωποι δεν θα έχουν πλέον την πεποίθησίν των εις άλλους ανθρώπους, αλλά θα ανοίξουν τα αυτιά των να ακούουν τα λόγια του Κυρίου.

Ησ. 32,4 - καὶ ἡ καρδία τῶν ἀσθενούντων προσέξει τοῦ ἀκούειν, καὶ αἱ γλῶσσαι αἱ ψελλίζουσαι ταχὺ μαθήσονται λαλεῖν εἰρήνην.

Ησ. 32,4 - Αι καρδίαι εκείνων, που προηγουμένως ήσαν ασθενείς και τρέμοντες, όταν ήκουαν τον θείον λόγον, τώρα θα προσέξουν να ακούουν αυτόν. Και αι γλώσσαι αι οποίαι φοβισμένα προηγουμένως εψέλλιζαν τα θεία λόγια, τώρα θα μάθουν να ομιλούν με καθαρότητα τα περί της ειρήνης του Θεού.

Ησ. 32,5 - καὶ οὐκέτι μὴ εἴπωσι τῷ μωρῷ ἄρχειν, καὶ οὐκέτι μὴ εἴπωσιν οἱ ὑπηρέται σου· σίγα.

Ησ. 32,5 - Τοτε οι άνθρωποι δεν θα είπουν πλέον στον μωρόν και ανόητον να γίνη ο αρχηγός των και ούτε οι υπηρέται έφθασουν μέχρι της αυθαδείας να λέγουν στον κύριον των· Παψε.

Ησ. 32,6 - ὁ γὰρ μωρὸς μωρὰ λαλήσει, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ μάταια νοήσει τοῦ συντελεῖν ἄνομα καὶ λαλεῖν πρὸς Κύριον πλάνησιν, τοῦ διασπεῖραι ψυχὰς πεινώσας καὶ τὰς ψυχὰς τὰς διψώσας κενὰς ποιῆσαι.

Ησ. 32,6 - Διότι ο μωρός μωρίας θα λαλή και η καρδία αυτού θα είναι κούφια και μωρά. Αυτός θα σκέπτεται πάντοτε τα μάταια και τα μωρά δια να πράττη εκείνα, τα οποία δεν ειναι σύμφωνα με το θείον θέλημα, και να λέγη πλανεμένας και μωράς διδασκαλίας δια τον Κυριον, δια να διασκορπίση ψυχάς, αι οποίαι πεινούν δια την αλήθειαν, και ψυχάς, αι οποίαι διψούν δια την αλήθειαν, να τας κάμη περισσότερον αδειανάς και διψασμένας.

Ησ. 32,7 - ἡ γὰρ βουλὴ τῶν πονηρῶν ἄνομα βουλεύσεται καταφθεῖραι ταπεινοὺς ἐν λόγοις ἀδίκοις καὶ διασκεδάσαι λόγους ταπεινῶν ἐν κρίσει.

Ησ. 32,7 - Διότι η διάνοια των πονηρών ανθρώπων σκέπτεται πάντοτε τα πονηρά και τα παράνομα· να καταστρέψη με λόγια άδικα τους ταπεινούς και απλοϊκούς ανθρώπους, να διαλύση και αχρηστεύση στο δικαστήριον τους λόγους των ταπεινών ανθρώπων.

Ησ. 32,8 - οἱ δὲ εὐσεβεῖς συνετὰ ἐβουλεύσαντο, καὶ αὕτη ἡ βουλὴ μενεῖ.

Ησ. 32,8 - Οι ευσεβείς όμως άνθρωποι κατά την ημέρα εκείνην θα σκεφθούν συνετά και σοφά, δι'αυτό και η βουλή των θα μείνη.

Ησ. 32,9 - Γυναῖκες πλούσιαι, ἀνάστητε, καὶ ἀκούσατε τῆς φωνῆς μου· θυγατέρες ἐν ἐλπίδι, εἰσακούσατε λόγους μου.

Ησ. 32,9 - Σεις αι πλούσιαι γυναίκες, σηκωθήτε, ακούστε την φωνήν μου. Θυγατέρες της Ιουδαίας, αι οποίαι βαυκαλίζεσθε με ψευδείς ελπίδας, βάλτε εις τα αυτιά σας τα λόγια μου.

Ησ. 32,10 - ἡμέρας ἐνιαυτοῦ μνείαν ποιήσασθε ἐν ὀδύνῃ μετ᾽ ἐλπίδος· ἀνήλωται ὁ τρυγητός, πέπαυται ὁ σπόρος καὶ οὐκέτι μὴ ἔλθῃ.

Ησ. 32,10 - Μετά την πάροδον των ημερών ενός έτους, να ενθυμηθήτε με οδύνην τα λόγια μου· σεις, αι οποίαι τρέφεσθε τώρα με ματαίας ελπίδας. Θα έχη καταστραφή ο τρυγητός των αμπέλων, θα έχεη σταματήσει και χαθή η σπορά, και δεν θα έλθη πλέον θερισμός και συγκομιδή, των προϊόντων.

Ησ. 32,11 - ἔκστητε, λυπήθητε, αἱ πεποιθυῖαι, ἐκδύσασθε, γυμναὶ γένεσθε, περιζώσασθε σάκκους τὰς ὀσφύας

Ησ. 32,11 - Τρομάξατε εμπρός εις την συμφοραν που σας περιμένει. Καταληφθήτε από πένθος και λύπην σεις αι οποίαι σήμερον έχετε πεποίθησιν στον πλούτον και την επιτυχίαν Βγάλτε τα πολυτελή ενδύματά σας, γυμνωθήτε και φορέσατε σάκκους μετανοίας γύρω από την μέσην σας.

Ησ. 32,12 - καὶ ἐπὶ τῶν μαστῶν κόπτεσθε ἀπὸ ἀγροῦ ἐπιθυμήματος καὶ ἀμπέλου γεννήματος.

Ησ. 32,12 - Κτυπήσατε τα στήθη σας με λύπην και πένθος διότι έχουν καταστραφή οι περιπόθητοι αγροί σας και οι καρποφόροι αμπελώνες σας.

Ησ. 32,13 - ἡ γῆ τοῦ λαοῦ μου, ἄκανθα καὶ χόρτος ἀναβήσεται, καὶ ἐκ πάσης οἰκίας εὐφροσύνη ἀρθήσεται·

Ησ. 32,13 - Η χώρα του λαού μου έχει γεμίσει αγκάθια, χορτάρια πλέον φυτρώνουν εις αυτήν. Λογω δε της αφορίας και την πείνας, που θα επικράτηση, θα φύγη χαρά και η ευφροσύνη από κάθε σπίτι.

Ησ. 32,14 - πόλις πλουσία, οἶκοι ἐγκαταλελειμμένοι πλοῦτον πόλεως καὶ οἴκους ἐπιθυμήματος ἀφήσουσι· καὶ ἔσονται αἱ κῶμαι σπήλαια ἕως τοῦ αἰῶνος, εὐφροσύνη ὄνων ἀγρίων, βοσκήματα ποιμένων,

Ησ. 32,14 - Πολις μέχρι προ ολίγου πλουσία και ευημερούσα, θα είναι τώρα σπίτια έρημα και εγκαταλελειμμένα. Οι ίδιοι οι κάτοικοι τρομοκρατημένοι θα αφήσουν τα πλούτη της πόλεως και θα εγκαταλείψουν τους ωραίους επιθυμητούς οίκους των. Τα ερημωμένα χωριά των θα γίνουν παντοτεινά σπήλαια, όπου θα ευφραίνωνται άγριοι όνοι· θα γίνουν βοσκότοποι των ποιμένων.

Ησ. 32,15 - ἕως ἂν ἔλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς πνεῦμα ἀφ᾽ ὑψηλοῦ. καὶ ἔσται ἔρημος ὁ Χέρμελ, καὶ ὁ Χέρμελ εἰς δρυμὸν λογισθήσεται.

Ησ. 32,15 - Εως ότου έλθη εις σας Πνεύμα του Θεού από τον ουρανόν, και τότε η έρημος θα γίνη πλουσία και εύφορος, όπως ο Καρμηλος, και. το όρος Καρμηλος θα μεταβληθή εις πυκνόν δάσος.

Ησ. 32,16 - καὶ ἀναπαύσεται ἐν τῇ ἐρήμῳ κρίμα, καὶ δικαιοσύνη ἐν τῷ Καρμήλῳ κατοικήσει·

Ησ. 32,16 - Και εις την έρημον ακόμη τότε θα επικρατήση δικαιοσύνη και εις αυτό το ορός Καρμηλος δικαιοσύνη· και εις αυτό το όρος Καρμηλος δικαιοσύνη θα κατοική.

Ησ. 32,17 - καὶ ἔσται τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης εἰρήνη, καὶ κρατήσει ἡ δικαιοσύνη ἀνάπαυσιν, καὶ πεποιθότες ἕως τοῦ αἰῶνος·

Ησ. 32,17 - Εργον δε και αποτέλεσμα αυτής της δικαιοσύνης θα είναι η ειρήνη. Η δικαιοσύνη θα φέρη και θα απλώση μεταξύ των ανθρώπων την ανάπαυσιν και την ησυχίαν. Οι δε άνθρωποι θα προχωρούν πάντοτε, με πεποίθησιν στον Θεόν και την προστασίαν του.

Ησ. 32,18 - καὶ κατοικήσει ὁ λαὸς αὐτοῦ ἐν πόλει εἰρήνης καὶ ἐνοικήσει πεποιθώς, καὶ ἀναπαύσονται μετὰ πλούτου.

Ησ. 32,18 - Ο λαός θα κατοικήση εις πόλεις ειρηνικάς, θα κατοικήση με πεποίθησιν εις την ασφάλειάν του και θα αναπαυθούν οι ότνθρωποι με τον πλούτον των.

Ησ. 32,19 - ἡ δὲ χάλαζα ἐὰν καταβῇ, οὐκ ἐφ᾿ ὑμᾶς ἥξει. καὶ ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν τοῖς δρυμοῖς πεποιθότες ὡς οἱ ἐν τῇ πεδινῇ.

Ησ. 32,19 - Εάν δε και πέση χάλαζα, δεν θα επέλθη εναντίον σας. Εκείνοι οι οποίοι θα κατοικούν εις τα δάση, θα είναι τόσον ήσυχοι και ασφαλείς, όσον και εκείνοι, οι οποίοι κατοικούν εις τας πεδιάδας.

Ησ. 32,20 - μακάριοι οἱ σπείροντες ἐπὶ πᾶν ὕδωρ, οὗ βοῦς καὶ ὄνος πατεῖ.

Ησ. 32,20 - Ευτυχείς θα είναι εκείνοι, οι οποίοι θα σπείρουν εις μέρη, που ποτίζονται από ύδατα, και είναι ομαλά, ώστε ελεύθερα να πατούν εις αυτά το βόϊδι και ο όνος.

ΗΣΑΪΑΣ 33

Ησ. 33,1 - Οὐαὶ τοῖς ταλαιπωροῦσιν ὑμᾶς, ὑμᾶς δὲ οὐδεὶς ποιεῖ ταλαιπώρους, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς οὐκ ἀθετεῖ· ἁλώσονται οἱ ἀθετοῦντες καὶ παραδοθήσονται καὶ ὡς σὴς ἐφ᾿ ἱματίου, οὕτως ἡττηθήσονται.

Ησ. 33,1 - Αλλοίμονον εις εκείνους, οι οποίοι θα θελήσουν να σας ταλαιπωρήσουν. Οσην δύναμιν και αν έχουν, κανείς δεν θα σας ταλαιπωρήση. Και εκείνος που θα θελήση να σας περιφρόνηση, δεν θα είναι εις θέσιν να σας βλάψη. Διότι εκείνοι, οι οποίοι σας καταφρονούν και σας διαβάλλουν, θα συλληφθούν και θα παραδοθούν εις τιμωρίαν. Οι εχθροί σας θα καταστραφούν, όπως ακριβώς καταστρέφεται το ιμάτιον, το οποίον το τρώγει ο σκόρος.

Ησ. 33,2 - Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· ἐγενήθη τὸ σπέρμα τῶν ἀπειθούντων εἰς ἀπώλειαν, ἡ δὲ σωτηρία ἡμῶν ἐν καιρῷ θλίψεως.

Ησ. 33,2 - Κυριε, στείλε το έλεός σου εις ημάς, διότι ημείς εις σε έχομεν στηρίξει την πεποίθησίν μας. Οι απειθούντες εις σε και οι απόγονοι των απειθούντων βαδίζουν προς καταστροφήν. Ημείς όμως από σε θα πάρωμεν σωτηρίαν εις καιρόν θλίψεων.

Ησ. 33,3 - διὰ φωνὴν τοῦ φόβου ἐξέστησαν λαοὶ ἀπὸ τοῦ φόβου σου, καὶ διεσπάρησαν τὰ ἔθνη.

Ησ. 33,3 - Την φοβεράν σου φωνήν ήκουσαν οι λαοί και εκυριεύθησαν από φόβον και τρόμον, διεσκορπίσθησαν τα ειδωλολατρικά εχθρικά αυτά έθνη.

Ησ. 33,4 - νῦν δὲ συναχθήσεται τὰ σκῦλα ὑμῶν μικροῦ καὶ μεγάλου· ὃν τρόπον ἐάν τις συναγάγῃ ἀκρίδας, οὕτως ἐμπαίξουσιν ὑμῖν.

Ησ. 33,4 - Επειτα δε από τον διασκορπισμόν των πανικοβλήτων εθνών αμέσως οι Ισραηλίται θα συνάξουν τα λάφυρα των μικρών και των μεγάλων, με τόσην ευκολίαν με όσην συλλέγει κανείς ψόφιες ακρίδες. Ετσι θα σας εμπαίξουν οι Ισραηλίται.

Ησ. 33,5 - ἅγιος ὁ Θεὸς ὁ κατοικῶν ἐν ὑψηλοῖς, ἐνεπλήσθη Σιὼν κρίσεως καὶ δικαιοσύνης.

Ησ. 33,5 - Αγιος είναι ο Θεός, ο οποίος κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών. Εγέμισεν η πόλις Σιών από την ορθήν κρίσιν και την δικαιοσύνην του Θεού.

Ησ. 33,6 - ἐν νόμῳ παραδοθήσονται, ἐν θησαυροῖς ἡ σωτηρία ἡμῶν, ἐκεῖ σοφία καὶ ἐπιστήμη καὶ εὐσέβεια πρὸς τὸν Κύριον· οὗτοί εἰσι θησαυροὶ δικαιοσύνης.

Ησ. 33,6 - Οι κάτοικοί της θα παραδοθούν και θα υποταχθούν στον Νομον. Εις τους θησαυρούς του Νομου αυτού θα υπάρχη η σωτηρία μας. Εκεί η σοφία, η αληθής γνώσις και η ευσέβεια προς τον Κυριον. Αυτοί είναι πράγματι οι θησαυροί της δικαιοσύνης, οι θησαυροί της αρετής.

Ησ. 33,7 - ἰδοὺ δὴ ἐν τῷ φόβῳ ὑμῶν αὐτοὶ φοβηθήσονται· οὓς ἐφοβεῖσθε, φοβηθήσονται ἀφ᾿ ὑμῶν· ἄγγελοι γὰρ ἀποσταλήσονται πικρῶς κλαίοντες, παρακαλοῦντες εἰρήνην.

Ησ. 33,7 - Ιδού, λοιπόν, ότι οι εχθροί σας θα φοβηθούν από τον φόβον σας. Εκείνοι, τους οποίους σεις προηγουμένως εφοβείσθε, θα φοβηθούν από σας. Διότι αυτοί θα αποστείλουν προς σας αγγελιαφόρους κλαίοντας πικρώς και παρακαλούντας να συνάψετε ειρήνην.

Ησ. 33,8 - ἐρημωθήσονται γὰρ αἱ τούτων ὁδοί· πέπαυται ὁ φόβος τῶν ἐθνῶν, καὶ ἡ πρὸς τούτους διαθήκη αἴρεται, καὶ οὐ μὴ λογίσησθε αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Ησ. 33,8 - Διότι οι δρόμοι των εχθρών σας, των κακών αυτών ανθρώπων, θα μείνουν έρημοι, θα έχη πλέον παύσει ο φόβος σας εκ μέρους

των ειδωλολατρικών και εχθρικών αυτών εθνών. Η συνθήκη, που συνήφθη με αυτούς, αλλά και παρεβιάσθη από αυτούς, δεν έχει πλέον κύρος και ισχύν. Αυτούς δε ούτε καν ως ανθρώπους δεν πρέπει πλέον, να τους θεωρήτε.

Ησ. 33,9 - ἐπένθησεν ἡ γῆ, ᾐσχύνθη ὁ Λίβανος, ἕλη ἐγένετο ὁ Σάρων· φανερὰ ἔσται ἡ Γαλιλαία καὶ ὁ Κάρμηλος.

Ησ. 33,9 - Επένθησεν η χώρα, κατησχύνθη ο Λιβανος, έλος έχει γίνει ο Σαρων. Η Γαλιλαία και ο Καρμηλος εγυμνώθησαν από την χλόην και τα δάση αυτών.

Ησ. 33,10 - νῦν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος, νῦν δοξασθήσομαι, νῦν ὑψωθήσομαι·

Ησ. 33,10 - Τωρα όμως, θα εγερθώ, λέγει ο Κυριος, τώρα εγώ θα δοξασθώ ενώπιον όλων. Τωρα θα υψωθώ με δύναμιν.

Ησ. 33,11 - νῦν ὄψεσθε, νῦν αἰσθηθήσεσθε· ματαία ἔσται ἡ ἰσχὺς τοῦ πνεύματος ὑμῶν, πῦρ κατέδεται ὑμᾶς.

Ησ. 33,11 - Τωρα θα ιδήτε σεις, ω Αιγύπτιοι, την δύναμίν μου, τώρα θα κατανοήσετε την αδυναμίαν σας. Ματαία θα είναι η δύναμις της ορμής σας, φωτιά θα σας καταφάγη.

Ησ. 33,12 - καὶ ἔσονται ἔθνη κατακεκαυμένα ὡς ἄκανθα ἐν ἀγρῷ ἐῤῥιμμένη καὶ κατακεκαυμένη.

Ησ. 33,12 - Ολα τα ειδωλολατρικά εχθρικά έθνη θα παραδοθούν στο πυρ και θα καταφαγωθούν από την φωτιάν. Θα είναι σαν αγκάθια πεταμένα στο χωράφι και καμένα.

Ησ. 33,13 - ἀκούσονται οἱ πόῤῥωθεν ἃ ἐποίησα, γνώσονται οἱ ἐγγίζοντες τὴν ἰσχύν μου.

Ησ. 33,13 - Οσοι ευρίσκονται, έστω και μακράν, θα πληροφορηθούν εκείνα, τα οποία εγώ έκαμα. Και όσοι ευρίσκονται πλησίον, θα γνωρίσουν την δύναμίν μου.

Ησ. 33,14 - ἀπέστησαν οἱ ἐν Σιὼν ἄνομοι, λήψεται τρόμος τοὺς ἀσεβεῖς· τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν, ὅτι πῦρ καίεται; τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν τὸν τόπον τὸν αἰώνιον;

Ησ. 33,14 - Εις σύγχυσιν περιέπεσαν οι παράνομοι Ιουδαίοι, οι οποίοι κατοικούν εις την Σιών. Τρόμος θα καταλάβη αυτούς τους ασεβείς. Ποιός θα αναγγείλη εις σας, ότι το πυρ της θείας οργής καίεται; Ποιός θα σας αναγγείλη τον αιώνιον τόπον της τιμωρίας, που σας περιμένει;

Ησ. 33,15 - πορευόμενος ἐν διακαιοσύνῃ, λαλῶν εὐθεῖαν ὁδόν, μισῶν ἀνομίαν καὶ ἀδικίαν καὶ τὰς χεῖρας ἀποσειόμενος ἀπὸ δώρων, βαρύνων τὰ ὦτα, ἵνα μὴ ἀκούσῃ κρίσιν αἵματος, καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ἴδῃ ἀδικίαν,

Ησ. 33,15 - Εξ αντιθέτου ευλογία παρά Θεού και χαρά περιμένει εκείνον, ο οποίος ζη και φέρεται με δικαιοσύνην, ομιλεί με ευθύτητα και ειλικρίνειαν, μισεί την παρανομίαν και αδικιαν· αυτόν, ο οποίος με ορμήν και αγανάκτησιν αποσύρει τα χέρια του από δωροδοκίας, αποστρέφει τα αυτιά του να μη ακούση την καταδίκην του αθώου αίματος· κλείει τα μάτια του, δια να μη ίδη καν την αδικίαν.

Ησ. 33,16 - οὗτος οἰκήσει ἐν ὑψηλῷ σπηλαίῳ πέτρας ἰσχυρᾶς· ἄρτος αὐτῷ δοθήσεται, καὶ τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πιστόν.

Ησ. 33,16 - Αυτός θα κατοικήση ασφαλής και ειρηνικός επάνω εις ασφαλές σπήλαιον επί ισχυρού βράχου. Αρτος θα δίδεται εις αυτόν και νερό, όλα όσα του χρειάζονται, δεν θα του λείψη τίποτε.

Ησ. 33,17 - βασιλέα μετὰ δόξης ὄψεσθε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν ὄψονται γῆ πόῤῥωθεν.

Ησ. 33,17 - Και σεις οι ίδιοι θα ίδετε βασιλέα ενδοξον· τα μάτια σας θα αντικρύσουν εκ του μακρόθεν χώραν ευρείαν και εκτεταμένην.

Ησ. 33,18 - ἡ ψυχὴ ἡμῶν μελετήσει φόβον· ποῦ εἰσιν οἱ γραμματικοί; ποῦ εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες; ποῦ ἔστιν ὁ ἀριθμῶν τοὺς στρεφομένους

Ησ. 33,18 - Η ψυχή σας θα ενθυμηθή και θα μελετήση με ανακούφισιν, αλλά και με κάποιαν φρίκην, τον φόβον, τον οποίον προηγουμένως σας ενέπνεαν οι εχθροί σας. Που είναι τώρα οι γραμματείς των εχθρών σας, που σας κατέγραφαν, δια να πληρώνετε φόρους; Που είναι οι σύμβουλοι των εχθρών σας; Που είναι εκείνος, ο οποίος αριθμούσε και κατέγραφε

Ησ. 33,19 - μικρὸν καὶ μέγα λαόν; ᾧ οὐ συνεβουλεύσατο, οὐδὲ ᾔδει βαθύφωνον ὥστε μὴ ἀκοῦσαι λαὸς πεφαυλισμένος καὶ οὐκ ἔστι τῷ ἀκούοντι σύνεσις.

Ησ. 33,19 - τας μικράς η μεγάλας ομάδας του λαού, τας συγκροτουμένος προς πόλεμον; Που είναι τώρα ο μεγάλος και πολεμικός εκείνος λαός, με τον οποίον δεν ήτο δυνατόν να συνεννοηθή ο λαός μου, επειδή δεν εγνώριζε την λαρυγγώδη του γλώσσαν; Αγροίκος και φαύλος ήτο ο εχθρικός εκείνος λαός, τον οποίον ήκουε κανείς ομιλούντα και δεν ημπορούσε να τον εννοήση.

Ησ. 33,20 - ἰδοὺ Σιὼν ἡ πόλις, τὸ σωτήριον ἡμῶν· οἱ ὀφθαλμοί σου ὄψονται Ἱερουσαλήμ, πόλις πλουσία, σκηναί, αἳ οὐ μὴ σεισθῶσιν, οὐδὲ μὴ κινηθῶσιν οἱ πάσσαλοι τῆς σκηνῆς αὐτῆς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, οὐδὲ τὰ σχοινία αὐτῆς οὐ μὴ διαῤῥαγῶσιν.

Ησ. 33,20 - Ιδού, η πόλις Σιών, η σωτηρία σας. Τα μάτια σου θα ίδουν την Ιερουσαλήμ, πόλιν πλουσίαν, οπού υπάρχουν σκηναί, αι οποίαι δεν θα σεισθούν και δεν θα συγκλονισθούν, ούτε καν οι πάσσαλοί της θα μετακινηθούν ποτέ στον αιώνα χρόνον, ούτε τα σχοινία της θα σπάσουν.

Ησ. 33,21 - ὅτι τὸ ὄνομα Κυρίου μέγα ὑμῖν· τόπος ὑμῖν ἔσται, ποταμοὶ καὶ διώρυχες πλατεῖς καὶ εὐρύχωροι· οὐ πορεύσῃ ταύτην τὴν ὁδόν, οὐδὲ πορεύσεται πλοῖον ἐλαῦνον.

Ησ. 33,21 - Η ασφάλεια δε της πόλεως και της σκηνής αυτής οφείλονται στο παντοδύναμον και προστατευτικόν δια σας όνομα του Κυρίου, θα υπάρξη δια σας περιοχή, όπου θα είναι ποταμοί και διώρυγες πλατείς και ευρύχωροι. Εις δε τον δρόμον, που οδηγεί προς την πόλιν αυτήν, δεν θα βαδίση εχθρική δύναμις, ούτε εχθρικόν πλοίον θα πλεύση εναντίον της.

Ησ. 33,22 - ὁ γὰρ Θεός μου μέγας ἐστίν, οὐ παρελεύσεταί με Κύριος· κριτὴς ἡμῶν Κύριος, ἄρχων ἡμῶν Κύριος, βασιλεὺς ἡμῶν Κύριος, οὗτος ἡμᾶς σώσει.

Ησ. 33,22 - Δεν θα επιτεθή πλέον εναντίον μου εχθρός, λέγει, η πόλις Σιών, διότι μέγας είναι ο Θεός μου. Δεν θα με αντιπαρελθη πλέον ο Κυριος με αδιαφοριαν. Ο Κυριος είναι ο κριτής ημών. Ο Κυριος είναι ο άρχων και ο νομοθέτης μας. Ο Κυριος είναι ο ένδοξος βασιλεύς μας. Αυτός και θα μας σώση.

Ησ. 33,23 - ἐῤῥάγησαν τὰ σχοινία σου, ὅτι οὐκ ἐνίσχυσαν· ὁ ἱστός σου ἔκλινεν, οὐ χαλάσει τὰ ἱστία· οὐκ ἀρεῖ σημεῖον, ἕως οὗ παραδοθῇ εἰς προνομήν· τοίνυν πολλοὶ χωλοὶ προνομὴν ποιήσουσι.

Ησ. 33,23 - Μαθετε σεις οι εχθροί μου, ότι έσπασαν τα σχοινία σας, διότι δεν αντέσχον. Τα κατάρτια από τα πλοία σας εκάμφθησαν και δεν θα ανοίξουν τα πανιά· δεν θα σηκώση πλέον σημείον νίκης ο εχθρός. Θα μείνη ηττημένος, έως ότου παραδοθή εις λαφυραγωγίαν! Και αυτοί ακόμη οι χωλοί θα λάβουν μέρος εις την πλουσίαν λαφυραγωγίαν.

Ησ. 33,24 - καὶ οὐ μὴ εἴπῃ· κοπιῶ, ὁ λαὸς ἐνοικῶν ἐν αὐτοῖς· ἀφέθη γὰρ αὐτοῖς ἡ ἁμαρτία.

Ησ. 33,24 - Και ολος ο λαός, που κατοικεί ανάμεσα στους νικητάς και τους λαφυραγωγούντας, δεν θα πη· Εχω καταβληθή από τον κόπον. Αυτά δε θα γίνουν, διότι η αμαρτία των έχει πλέον συγχωρηθή.

ΗΣΑΪΑΣ 34

Ησ. 34,1 - Προσαγάγετε, ἔθνη, καὶ ἀκούσατε, ἄρχοντες. ἀκουσάτω ἡ γῆ καὶ οἱ ἐν αὐτῇ, ἡ οἰκουμένη καὶ ὁ λαὸς ὁ ἐν αὐτῇ.

Ησ. 34,1 - Ελάτε έδω κοντά έθνη. Ακούσατε οι άρχοντες των λαών. Ας ακούση η γη και όλοι όσοι κατοικούν εις αυτήν, η οικουμένη ολόκληρος και ο λαός, που υπάρχει εις αυτήν. Ολοι ας ακούσουν, όσα εν τη δικαία οργή του θα πράξη ο Κυριος.

Ησ. 34,2 - διότι θυμὸς Κυρίου ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ὀργὴ ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τοῦ ἀπολέσαι αὐτοὺς καὶ παραδοῦναι αὐτοὺς εἰς σφαγήν.

Ησ. 34,2 - Διότι ο θυμός του Κυρίου θα εκσπάση εναντίον όλων των εθνών και η δίκαια οργή του θα επέλθη στο πλήθος αυτών, δια να τα καταστρέψη και τα παραδώση εις σφαγήν.

Ησ. 34,3 - οἱ δὲ τραυματίαι αὐτῶν ῥιφήσονται καὶ οἱ νεκροί, καὶ ἀναβήσεται αὐτῶν ἡ ὀσμή, καὶ βραχήσεται τὰ ὄρη ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτῶν.

Ησ. 34,3 - Οι τραυματίαι και οι νεκροί των εθνών θα ριφθούν κάτω στο χώμα και η δυσοσμία από τα πτώματά των θα γέμιση τον αέρα. Τα όρη θα βραχούν από το αίμα των.

Ησ. 34,4 - καὶ τακήσονται πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, καὶ ἑλιγήσεται ὁ οὐρανὸς ὡς βιβλίον, καὶ πάντα τὰ ἄστρα πεσεῖται ὡς φύλλα ἐξ ἀμπέλου καὶ ὡς πίπτει φύλλα ἀπὸ συκῆς.

Ησ. 34,4 - Ολα τα ουράνια σώματα θα λυώσουν και θα διαλυθούν. Ο έναστρος ουρανός θα περιτυλιχθή ώσαν βιβλίον, και όλα τα άστρα αυτού θα πέσουν ώσαν τα φύλλα της αμπέλου, θα πέσουν, όπως πίπτουν τα φύλλα της συκής.

Ησ. 34,5 - ἐμεθύσθη ἡ μάχαιρά μου ἐν τῷ οὐρανῷ· ἰδοὺ ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν καταβήσεται καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν τῆς ἀπωλείας μετὰ κρίσεως.

Ησ. 34,5 - Η στον ουρανόν παντοδύναμος μάχαιρά μου εμεθυσεν από την ορμήν προς τιμωρίαν των αμαρτωλών. Τωρα στρέφεται εναντίον της Ιδουμαίας· εναντίον λαού, ο οποίος προορίζεται κατά λόγον δικαιοσύνης εις καταστροφήν.

Ησ. 34,6 - ἡ μάχαιρα τοῦ Κυρίου ἐνεπλήσθη αἵματος, ἐπαχύνθη ἀπὸ στέατος ἀρνῶν καὶ ἀπὸ στέατος τράγων καὶ κριῶν· ὅτι θυσία τῷ Κυρίῳ ἐν Βοσὸρ καὶ σφαγὴ μεγάλη ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ.

Ησ. 34,6 - Η μάχαιρα του Κυρίου εγέμισεν από αίμα. Εσκεπασθη από παχύ στρώμα λίπους αρνιών, από λίπη τράγων και κριών. Διότι η μεγάλη θυσία έγινεν εις ικανοποιησιν της δικαιοσύνης του Κυρίου εις την Βοσόρ και σφαγή μεγάλη εις την Ιδουμαίαν.

Ησ. 34,7 - καὶ συμπεσοῦνται οἱ ἁδροὶ μετ᾽ αὐτῶν καὶ οἱ κριοὶ καὶ οἱ ταῦροι, καὶ μεθυσθήσεται ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος καὶ ἀπὸ τοῦ στέατος αὐτῶν ἐμπλησθήσεται.

Ησ. 34,7 - Θα πέσουν οι καλοθρεμμένοι και παχείς, οι ισχυροί αυτών, μαζή δέ με αυτούς οι κριοι και οι ταύροι. Η χώρα της Ιδουμαίας θα μεθύση από το αίμα των φονευομένων, θα χορτάση από τα λίπη των.

Ησ. 34,8 - ἡμέρα γὰρ κρίσεως Κυρίου καὶ ἐνιαυτὸς ἀνταποδόσεως κρίσεως Σιών.

Ησ. 34,8 - Διότι η ημέρα αυτή είναι ημέρα της δικαίας κρίσεως του Κυρίου, είναι έτος εκδικήσεως και αποδόσεως δικαιοσύνης εις την Σιών.

Ησ. 34,9 - καὶ στραφήσονται αἱ φάραγγες αὐτῆς εἰς πίσσαν καὶ ἡ γῆ αὐτῆς εἰς θεῖον, καὶ ἔσται ἡ γῆ αὐτῆς ὡς πίσσα καιομένη

Ησ. 34,9 - Αι κοιλάδες της Ιδουμαίας θα μεταβληθούν εις πίσσαν και η χώρα αυτή εις θειάφι. Ολόκληρος η περιοχή της Ιδουμαίας θα είναι ωσάν πίσσα, η οποία καίεται

Ησ. 34,10 - νυκτὸς καὶ ἡμέρας καὶ οὐ σβεσθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, καὶ ἀναβήσεται ὁ καπνὸς αὐτῆς ἄνω· εἰς γενεὰς ἐρημωθήσεται καὶ εἰς χρόνον πολύν,

Ησ. 34,10 - ημέραν και νύκτα. Δεν θα σβήση ποτέ, ο δε πυκνός καπνός της θα ανεβαινη προς τα επάνω. Εις γενεάς πολλάς και επί πολύν χρόνον θα μείνη έρημος η χώρα αυτή.

Ησ. 34,11 - ὄρνεα καὶ ἐχῖνοι καὶ ἴβεις καὶ κόρακες κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐπιβληθήσεται ἐπ᾽ αὐτὴν σπαρτίον γεωμετρίας ἐρήμου, καὶ ὀνοκένταυροι οἰκήσουσιν ἐν αὐτῇ.

Ησ. 34,11 - Αγρια πτηνά, ακανθόχοιροι, πελαργοί που συμβολίζουν το πένθος, και κόρακες θα κατοικούν εις αυτήν. Δια την ερήμωσίν της θα την μετρούν, όπως μετρούν τας ερήμους περιοχάς. Κολοβοί πίθηκοι θα κατοικήσουν εις αυτήν.

Ησ. 34,12 - οἱ ἄρχοντες αὐτῆς οὐκ ἔσονται· οἱ γὰρ βασιλεῖς καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτῆς ἔσονται εἰς ἀπώλειαν.

Ησ. 34,12 - Οι άρχοντές της δεν θα υπάρχουν πλέον, διότι οι βασιλείς και οι μεγιστάνες της θα έχουν παραδοθή εις καταστροφήν.

Ησ. 34,13 - καὶ ἀναφύσει εἰς τὰς πόλεις αὐτῶν ἀκάνθινα ξύλα καὶ εἰς τὰ ὀχυρώματα αὐτῆς, καὶ ἔσται ἔπαυλις σειρήνων καὶ αὐλὴ στρουθῶν.

Ησ. 34,13 - Εις τα ερείπια των πόλεων και εις τα τέως οχυρώματά της θα φυτρώσουν ακανθώδεις θάμνοι. Ετσι η χώρα θα γίνη κατοικία σειρήνων, αυλή στρουθίων.

Ησ. 34,14 - καὶ συναντήσουσι δαιμόνια ὀνοκενταύροις καὶ βοήσονται ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον· ἐκεῖ ἀναπαύσονται ὀνοκεύνταυροι, εὗρον γὰρ αὑτοῖς ἀνάπαυσιν.

Ησ. 34,14 - Εκεί θα συναντηθούν τα δαιμόνια με τους κολοβούς πιθήκους και θα κραυγάζουν ο ένας προς τον άλλον εκεί θα αναπαυθούν οι πίθηκοι, διότι ευρήκαν εις αυτήν την ανά-παυσίν των και την ασφάλειαν.

Ησ. 34,15 - ἐκεῖ ἐνόσσευσεν ἐχῖνος, καὶ ἔσωσεν ἡ γῆ τὰ παιδία αὐτῆς μετὰ ἀσφαλείας· ἐκεῖ συνήντησαν ἔλαφοι καὶ εἶδον τὰ πρόσωπα ἀλλήλων·

Ησ. 34,15 - 'Εκει θα γεννά και θα τρέφη τα μικρά του ο ακανθόχοιρος και η σκαμμένη εις την γην φωλεά έσωσε τα παιδιά του με κάθε ασφάλειαν. Εκεί συνηντήθησαν έλαφοι και είδον η μία την άλλην κατά πρόσωπον χωρίς φόβον.

Ησ. 34,16 - ἀριθμῷ παρῆλθον, καὶ μία αὐτῶν οὐκ ἀπώλετο, ἑτέρα τὴν ἑτέραν οὐκ ἐζήτησαν, ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῖς ἐνετείλατο, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ συνήγαγεν αὐτάς.

Ησ. 34,16 - Πολυάριθμοι επέρασαν από εκεί, καμμία απ' αυτάς δεν εχάθη, καμμία δεν εζήτησε την άλλην, διότι τα ζεύγη έμειναν εν ασφαλεία. Ο

Κυριος έδωκεν εις αυτάς εντολήν, να γνωρίζη η κάθε μία τον σύντροφον της. Το πνεύμα του Θεού τους συνήθροισεν εκεί.

Ησ. 34,17 - καὶ αὐτὸς ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς κλήρους, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ διεμέρισε βόσκεσθαι· εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον κληρονομήσετε, εἰς γενεὰς γενεῶν ἀναπαύσονται ἐπ᾿ αὐτῆς.

Ησ. 34,17 - Και αυτός θα επιβάλη και θα καθορίση εις τα θηρία περιοχάς και τμήματα, που θα ζουν. Το χέρι του εξεχώρισε μερίδια εις την γην της Ιδουμαίας, όπου θα βόσκουν. Δια παντός τα άγρια θηρία θα κληρονομήσουν την περιοχήν της Ιδουμαίας, εις γενεάς γενεών θα αναπαύωνται εις αυτήν.

ΗΣΑΪΑΣ 35

Ησ. 35,1 - Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιάσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον,

Ησ. 35,1 - Πλημμύρισε τώρα από ευφροσύνην και χαράν συ η έρημος, η οποία προηγουμένως εδιψούσες. Ας αγάλλεται τώρα η έρημος και ας ανθίση σαν τους κρίνους.

Ησ. 35,2 - καὶ ἐξανθήσει καὶ ὑλοχαρήσει καὶ ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα τοῦ Ἰορδάνου· καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου ἐδόθη αὐτῇ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ Καρμήλου, καὶ ὁ λαός μου ὄψεται τὴν δόξαν Κυρίου καὶ τὸ ὕψος τοῦ Θεοῦ.

Ησ. 35,2 - Αι έρημοι, περιοχαί του Ιορδάνου θα πλημμυρίσουν από αγαλλίασιν, διότι θα γεμίσουν από πλουσίαν βλάστησιν και άνθη. Η δόξα του γεμάτου από κέδρους Λιβάνου και η τιμή του περιφήμου, δια την πυκνήν βλάστησίν του, όρους Καρμήλου εδόθη εις την χώραν της Ιουδαίας. Και ο λαός μου θα ίδη την δόξαν του Κυρίου και την μεγαλοπρέπειαν του Θεού.

Ησ. 35,3 - ἰσχύσατε, χεῖρες ἀνειμέναι καὶ γόνατα παραλελυμένα·

Ησ. 35,3 - Παρετε, λοιπόν, τώρα δύναμιν χείρες εξησθενημέναι και γόνατα παραλελυμένα.

Ησ. 35,4 - παρακαλέσατε, οἱ ὀλιγόψυχοι τῇ διανοίᾳ· ἰσχύσατε, μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν κρίσιν ἀνταποδίδωσι καὶ ἀνταποδώσει, αὐτὸς ἥξει καὶ σώσει ἡμᾶς.

Ησ. 35,4 - Παρηγορηθήτε και παρέτε θάρρος σεις, που έχετε ολιγοψυχήσει κατά την καρδίαν. Παρετε δύναμιν και μη φοβείσθε· ιδού ο Θεός μας ανταποδίδει το δίκαιον και θα το αποδώση. Τωρα αυτός θα έλθη και θα σώση όλους μας.

Ησ. 35,5 - τότε ἀνοιχθήσονται ὀφθαλμοὶ τυφλῶν, καὶ ὦτα κωφῶν ἀκούσονται.

Ησ. 35,5 - Τοτε θα ανοιχθούν τα μάτια των τυφλών και τα αυτιά των κωφών θα ακούσουν.

Ησ. 35,6 - τότε ἁλεῖται ὡς ἔλαφος ὁ χωλός, τρανὴ δὲ ἔσται γλῶσσα μογιλάλων, ὅτι ἐῤῥάγη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ καὶ φάραγξ ἐν γῇ διψώσῃ·

Ησ. 35,6 - Τοτε ο χωλός, θεραπευμένος πλέον, θα πηδά σαν το ελάφι. Μεγαλόφωνος και ρητορεύουσα θα είναι αι γλώσσα των βωβών, διότι εξέσπασε κα ανεπήδησεν άφθονο νερό εις την έρημον, και φάραγξ γεμάτη νερό εις την έως τώρα ξηράν και διψασμένην γην.

Ησ. 35,7 - καὶ ἔσται ἡ ἄνυδρος εἰς ἕλη, καὶ εἰς τὴν διψῶσαν γῆν πηγὴ ὕδατος ἔσται· ἐκεῖ ἔσται εὐφροσύνη ὀρνέων, ἐπαύλεις καλάμου καὶ ἕλη.

Ησ. 35,7 - Η έως τώρα ξηρά και άνυδρος γη, θα μεταβληθή εις λίμνην και εις την ξηράν και διψασμένην περιοχήν θα αναβλύσουν και θα υπάρχουν πηγαί υδάτων. Εκεί θα είναι χαρά και ανάπαυσις δια τα πτηνά το ουρανού, εκτάσεις υδροχαρών καλάμω και λίμναι.

Ησ. 35,8 - ἐκεῖ ἔσται ὁδὸς καθαρὰ καὶ ὁδὸς ἁγία κληθήσεται, καὶ οὐ μὴ παρέλθῃ ἐκεῖ ἀκάθαρτος, οὐδὲ ἔσται ἐκεῖ ὁδὸς ἀκάθαρτος· οἱ δὲ διεσπαρμένοι πορεύσονται ἐπ᾿ αὐτῆς καὶ οὐ μὴ πλανηθῶσι.

Ησ. 35,8 - Εκεί θα υπάρχη οδός καθαρά, οδός, η οποία θα υνομασθή αγία. Κανείς ακάθαρτος δεν θα περάση ότι θα πατήση έχει. Ούτε θα υπάρξη εις τη περιοχήν εκείνην δρόμος ακάθαρτος. Οι διασκορπισμένοι ανά τα διάφορα μέρη και εξόριστοι θα βαδίσουν εις την οδόν αυτήν. Δεν θα υπάρξη πλέον φόβος να παραπλανηθούν.

Ησ. 35,9 - καὶ οὐκ ἔσται ἐκεῖ λέων, οὐδὲ τῶν πονηρῶν θηρίων οὐ μὴ ἀναβῇ ἐπ᾿ αὐτήν, οὐδὲ μὴ εὑρεθῇ ἐκεῖ, ἀλλὰ πορεύσονται ἐν αὐτῇ λελυτρωμένοι

Ησ. 35,9 - Εις την οδόν αυτήν δεν θα υπάρχη λέων και κανένα από τα επικίνδυνα θηρία δεν θα ανεβή εις αυτήν, ούτε και θα ευρεθή εκεί. Αλλά δια της οδού αυτής θα βαδίσουν δλοι οι λυτρωμένοι

Ησ. 35,10 - καὶ συνηγμένοι διὰ Κύριον· καὶ ἀποστραφήσονται καὶ ἥξουσιν εἰς Σιὼν μετ᾿ εὐφροσύνης, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐπὶ γὰρ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν αἴνεσις καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ εὐφροσύνη καταλήψεται αὐτούς. ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός.

Ησ. 35,10 - και οι συνηθροισμένοι χάρις εις την δύναμιν του Κυρίου, θα επιστρέψουν από την αιχμαλωσίαν οι λυτρωμένοι και θα έλθουν εις την Ιερουσαλήμ με χαράν και ευφροσύνην. Αιωνία και αναφαίρετος ευφροσύνη θα στεφανώνη τας κεφαλάς των. Διότι, επάνω εις την κεφαλήν των, ωσάν στέφανος, θα υπάρχη δοξολογία προς τον Θεόν και αγαλλίασις καρδίας· η ευτυχία θα πλημμυρίση αυτούς· θα έχη φύγει από αυτούς κάθε λύπη, πόνος και στεναγμός.

ΗΣΑΪΑΣ 36

Ησ. 36,1 - Καὶ ἐγένετο τοῦ τεσσαρεσκαιδεκάτου ἔτους, βασιλεύοντος Ἐζεκίου, ἀνέβη Σενναχηρεὶμ βασιλεὺς Ἀσσυρίων ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς Ἰουδαίας τὰς ὀχυρὰς καὶ ἔλαβεν αὐτάς.

Ησ. 36,1 - Κατά το δέκατον τέταρτον έτος της βασιλείας του Εζεκίου ο βασιλεύς των Ασσυρίων Σενναχηρείμ επήλθεν εναντίον των οχυρών πόλεων της Ιουδαίας, τας οποίας και κατέλαβε.

Ησ. 36,2 - καὶ ἀπέστειλε βασιλεὺς Ἀσσυρίων τὸν Ῥαψάκην ἐκ Λαχεὶς εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὸν βασιλέα Ἐζεκίαν μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ ἔστη ἐν τῷ ὑδραγωγῷ τῆς κολυμβήθρας τῆς ἄνω ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἀγροῦ τοῦ γναφέως.

Ησ. 36,2 - Αυτός ο βασιλεύς των Ασσυρίων απέστειλεν εκπροσωπόν του από την Λαχείς εις την Ιερουσαλήμ προς τον βασιλέα Εζεκίαν, τον Ραψάκην, με πολλήν στρατιωτικήν δύναμιν. Ο Ραψάκης ήλθε και εστάθη εις την επάνω δεξαμένην του υδραγωγείου της πόλεως Ιερουσαλήμ, στον δρόμον που ωδηγούσε στον αγρόν του λευκαντού ενδυμάτων.

Ησ. 36,3 - καὶ ἐξῆλθε πρὸς αὐτὸν Ἑλιακεὶμ ὁ τοῦ Χελκίου ὁ οἰκονόμος καὶ Σομνᾶς ὁ γραμματεὺς καὶ Ἰωὰχ ὁ τοῦ Ἀσὰφ ὁ ὑπομνηματογράφος.

Ησ. 36,3 - Εκ μέρους του βασιλέως Εζεκίου ήλθον προς τον Ραψάκην πρέσβεις ο Ελιακείμ υιός του Χελκίου ο οικονόμος, Σομνάς ο γραμματεύς, και ο Ιωάχ υιός του Ασάφ, ο χρονικογράφος.

Ησ. 36,4 - καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ῥαψάκης· εἴπατε Ἐζεκίᾳ· τάδε λέγει ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας, βασιλεὺς Ἀσσυρίων· τί πεποιθὼς εἶ;

Ησ. 36,4 - Ο Ραψάκης είπε προς αυτούς· “είπατε στον Εζεκίαν· αυτά λέγει ο μέγας βασιλεύς των Ασσυρίων· τι έχεις και εις τι στηρίζεις την πεποίθησίν σου, ώστε να ανθίστασαι;

Ησ. 36,5 - μὴ ἐν βουλῇ ἢ λόγοις χειλέων παράταξις γίνεται; καὶ νῦν ἐπὶ τίνα πέποιθας, ὅτι ἀπειθεῖς μοι;

Ησ. 36,5 - Μηπως η μάχη διεξάγεται με αποφάσεις μόνον και με λόγια; Τωρα, λοιπόν, εις ποίον συ έχεις την πεποίθησίν σου και ανθιστάσαι εις εμέ;

Ησ. 36,6 - ἰδοὺ πεποιθὼς εἶ ἐπὶ τὴν ῥάβδον τὴν καλαμίνην τὴν τεθλασμένην ταύτην, ἐπ᾿ Αἴγυπτον· ὡς ἂν ἐπιστηριχθῇ ἀνὴρ ἐπ᾿ αὐτήν, εἰσελεύσεται εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ τρήσει αὐτήν· οὕτως ἐστὶ Φαραὼ βασιλεὺς Αἰγύπτου καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾿ αὐτῷ.

Ησ. 36,6 - Αλλά έχεις την πεποίθησίν σου εις την Αίγυπτον, εις την καλαμένιαν και σπασμένην αυτήν ράβδον. Εάν κανείς θελήση να στηριχθή επάνω εις αυτήν, εκείνη θα μπη στο χέρι του και θα το τρυπήση. Τέτοιος είναι ο βασιλεύς της Αιγύπτου, ο Φαραώ, και όλοι όσοι έχουν στηρίζει την πεποίθησίν των εις αυτόν.

Ησ. 36,7 - εἰ δὲ λέγετε· ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν πεποίθαμεν,

Ησ. 36,7 - Εάν δε εξ άλλου λέγετε· ημείς έχομεν στηρίξει την πεποίθησιν μας εις Κυριον τον Θεόν μας·

Ησ. 36,8 - νῦν μείχθητε τῷ κυρίῳ μου τῷ βασιλεῖ Ἀσσυρίων, καὶ δώσω ὑμῖν δισχιλίαν ἵππον, εἰ δυνήσεσθε δοῦναι ἀναβάτας ἐπ᾿ αὐτούς.

Ησ. 36,8 - εάν έχετε πεποίθησιν στον Θεόν σας, συγκρουσθήτε, λοιπόν, προς τον κύριόν μου τον βασιλέα των Ασσυρίων και εγώ υπόσχομαι να δώσω εις σας δύο χιλιάδας ίππους, αν θα ημπορέσετε να βρήτε αναλόγους δι' αυτούς ιππείς.

Ησ. 36,9 - καὶ πῶς δύνασθε ἀποστρέψαι εἰς πρόσωπον τῶν τοπαρχῶν; οἰκέται εἰσὶν οἱ πεποιθότες ἐπ᾿ Αἰγυπτίοις εἰς ἵππον καὶ ἀναβάτην.

Ησ. 36,9 - Πως δε τολμάτε να ατενίζετε το πρόσωπον, έστω και ενός από τους τοπάρχας του βασιλέως μου; Δούλοι είναι εκείνοι, που έχουν στηρίξει την πεποίθησιν των στους Αιγυπτίους και ελπίζουν να πάρουν από αυτούς ίππους και ιππείς.

Ησ. 36,10 - καὶ νῦν μὴ ἄνευ Κυρίου ἀνέβημεν ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην πολεμῆσαι αὐτήν; Κύριος εἶπε πρός με· ἀνάβηθι ἐπὶ τὴν γῆν ταύτην, καὶ διάφθειρον αὐτήν.

Ησ. 36,10 - Αλλως τε, μήπως ημείς έχαμεν επέλθει εναντίον της χώρας, δια να την πολεμήσωμεν, χωρίς την γνώμην και συγκατάβασιν του Κυρίου; Ο Κυριος είπε προς εμέ· Ανέβα εις την χώραν αυτήν και κατάστρεψέ την".

Ησ. 36,11 - καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Ἑλιακεὶμ καὶ Σομνᾶς καὶ Ἰωάχ· λάλησον πρὸς τοὺς παῖδάς σου Συριστί, ἀκούομεν γὰρ ἡμεῖς, καὶ μὴ λάλει πρὸς ἡμᾶς Ἰουδαϊστί· καὶ ἱνατί λαλεῖς εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐπὶ τῷ τείχει;

Ησ. 36,11 - Ο Ελιακείμ, ο Σομνάς και ο Ιωάχ είπαν προς αυτόν· "μίλησε προς ημάς τους δούλους σου εις την συριακήν γλώσσαν την αραμαϊκην.Διότι ημείς εννοούμεν αυτήν την γλώσσαν. Διατί ομιλείς εβραϊστί και ακούουν οι άνθρωποι μας, που ευρίσκονται στο τείχος της πόλεως;"

Ησ. 36,12 - καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς Ῥαψάκης· μὴ πρὸς τὸν Κύριον ὑμῶν ἢ πρὸς ὑμᾶς ἀπέσταλκέ με ὁ κύριός μου λαλῆσαι τοὺς λόγους τούτους; οὐχὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθημένους ἐπὶ τῷ τείχει, ἵνα φάγωσι κόπρον καὶ πίωσιν οὖρον μεθ᾿ ὑμῶν ἅμα;

Ησ. 36,12 - Απήντησε με αγερωχίαν προς αυτούς ο Ραψάκης· "μήπως ο κύριός μου με έστειλε να πω τους λόγους αυτούς μόνον προς τον κύριον σας, τον βασιλέα η προς σας τους απεσταλμένους του; Δεν με απέστειλε κυρίως προς τους ανθρώπους, οι οποίοι ευρίσκονται τώρα επάνω εις τα τείχη της πόλεως, δια να τους είπω ότι εάν δεν παραδοθούν, είναι καταδικασμένοι να φάγουν την κόπρον και να πίουν τα ούρα των μαζή με σας;"

Ησ. 36,13 - καὶ ἔστη Ῥαψάκης καὶ ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ Ἰουδαϊστὶ καὶ εἶπεν· ἀκούσατε τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου, βασιλέως Ἀσσυρίων.

Ησ. 36,13 - Εσηκώθη όρθιος ο Ραψάκης και εκραύγασε με φωνήν μεγάλην εις την εβραϊκήν γλώσσαν και είπεν· “ακούστε, σεις, που ευρίσκεσθε επάνω στο τείχος, τους λόγους του βασιλέως του μεγάλου, του βασιλέως των Ασσυρίων.

Ησ. 36,14 - τάδε λέγει ὁ βασιλεύς· μὴ ἀπατάτω ὑμᾶς Ἐζεκίας λόγοις, οἳ οὐ δυνήσονται ῥύσασθαι ὑμᾶς·

Ησ. 36,14 - Αυτά λέγει ο βασιλεύς· ας μη σας εξαπατά ο Εζεκίας με λόγια, που δεν είναι δυνατόν να σας γλυτώσουν από τον όλεθρον.

Ησ. 36,15 - καὶ μὴ λεγέτω ὑμῖν Ἐζεκίας, ὅτι ῥύσεται ὑμᾶς ὁ Θεός, καὶ οὐ μὴ παραδοθῇ ἡ πόλις αὕτη ἐν χειρὶ βασιλέως Ἀσσυρίων·

Ησ. 36,15 - Ας μη σας λέγη ο Εζεκίας, ότι ο Θεός θα σας γλυτώση και δεν θα παραδοθή η πόλις αυτή εις τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων.

Ησ. 36,16 - μὴ ἀκούετε Ἐζεκίου. τάδε λέγει ὁ βασιλεὺς Ἀσσυρίων· εἰ βούλεσθε εὐλογηθῆναι, ἐκπορεύεσθε πρός με καὶ φάγεσθε ἕκαστος τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ τὰς συκᾶς καὶ πίεσθε ὕδωρ ἐκ τοῦ λάκκου ὑμῶν,

Ησ. 36,16 - Μη ακούετε τον Εζεκίαν. Αυτά λέγει ο βασιλεύς των Ασσυρίων πρέπει και να τον ακούσετε· Εάν θέλετε να ευτυχήσετε, ελάτε προς εμέ και ο καθένας σας θα φάγη τους καρπούς από το αμπέλι του και από τις συκιές του, και θα πιήτε το νερό από τη στέρνα σας.

Ησ. 36,17 - ἕως ἂν ἔλθω καὶ λάβω ὑμᾶς εἰς γῆν, ὡς ἡ γῆ ὑμῶν, γῆ σίτου καὶ οἴνου καὶ ἄρτων καὶ ἀμπελώνων.

Ησ. 36,17 - Μέχρις ότου έλθω και σας παραλάβω, δια να σας μεταφέρω εις χώραν, που είναι ομοία με την χώραν σας, χώρα δηλαδή εύφορος εις σίτον και οίνον και τρόφιμα και αμπέλια.

Ησ. 36,18 - μὴ ἀπατάτω ὑμᾶς Ἐζεκίας λέγων· ὁ Θεὸς ὑμῶν ῥύσεται ὑμᾶς. μὴ ἐῤῥύσαντο οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ χώραν ἐκ χειρὸς βασιλέως Ἀσσυρίων;

Ησ. 36,18 - Ας μη σας εξαπατά ο Εζεκίας λέγων· Ο Θεός σας θα σας γλυτώση. Μηπως οι θεοί των άλλων εθνών εγλύτωσεν ο καθένας την χώραν του από τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων;

Ησ. 36,19 - ποῦ ἐστιν ὁ θεὸς Αἱμὰθ καὶ Ἀρφάθ; καὶ ποῦ ὁ θεὸς τῆς πόλεως Σεπφαρείμ; μὴ ἐδύναντο ῥύσασθαι Σαμάρειαν ἐκ χειρός μου;

Ησ. 36,19 - Που είναι ο θεός της Αιμάθ και Αρφάθ; Που είναι ο θεός της πόλεως Σεπφαρείμ; Μηπως ημπόρεσαν οι θεοί της Σαμαρείας, να σώσουν την Σαμάρειαν από τα χέρια μου;

Ησ. 36,20 - τίς τῶν θεῶν πάντων τῶν ἐθνῶν τούτων, ὅστις ἐῤῥύσατο τὴν γῆν αὐτοῦ ἐκ χειρός μου, ὅτι ῥύσεται ὁ Θεὸς Ἱερουσαλὴμ ἐκ χειρός

μου;

Ησ. 36,20 - Ποιός θεός από τους θεούς όλων αυτών των εθνών ήτο εκείνος, που έσωσε την χώραν του από τα χέρια μου; Τι λοιπόν σας κάνει να πιστεύετε ότι ο Θεός σας θα γλυτώση την Ιερουσαλήμ από τα χέρια μου;”

Ησ. 36,21 - καὶ ἐσιώπησαν, καὶ οὐδεὶς ἀπεκρίθη αὐτῷ λόγον, διὰ τὸ προστάξαι τὸν βασιλέα μηδένα ἀποκριθῆναι.

Ησ. 36,21 - Οι απεσταλμένοι του βασιλέως Εζεκίου εσιώπησαν. Κανείς δεν απήντησε λόγον τινά προς αυτόν, διότι ο βασιλεύς είχε διατάξει, κανείς να μη δώση απάντησιν.

Ησ. 36,22 - Καὶ εἰσῆλθεν Ἑλιακεὶμ ὁ τοῦ Χελκίου οἰκονόμος καὶ Σομνᾶς ὁ γραμματεὺς τῆς δυνάμεως καὶ Ἰωὰχ ὁ τοῦ Ἀσὰφ ὁ ὑπομνηματογράφος πρὸς Ἐζεκίαν ἐσχισμένοι τοὺς χιτῶνας καὶ ἀνήγγειλαν αὐτῷ τοὺς λόγους Ῥαψάκου.

Ησ. 36,22 - Ο Ελιακείμ, ο υιός του Χελκίου ο οικονόμος, ο Σομνάς ο γραμματεύς του στρατού και ο Ιωάχ ο υιός του Ασάφ, ο χρονικογράφος επέστρεψαν προς τον Εζεκίαν με σχισμένα τα ενδύματα των και κατέστησαν γνωστούς εις αυτόν τους λόγους του Ραψάκου.

ΗΣΑΪΑΣ 37

Ησ. 37,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἀκοῦσαι τὸν βασιλέα Ἐζεκίαν ἔσχισε τὰ ἱμάτια καὶ περιεβάλετο σάκκον καὶ ἀνέβη εἰς τὸν οἶκον Κυρίου.

Ησ. 37,1 - Οταν ο βασιλεύς Εζεκίας ηκουσε τα φοβερά αυτά λόγια, έσχισε τα ενδύματα του, περιεβλήθη σάκκινον ένδυμα και ανέβη στον ναόν του Κυρίου.

Ησ. 37,2 - καὶ ἀπέστειλεν Ἑλιακεὶμ τὸν οἰκονόμον καὶ Σομνᾶν τὸν γραμματέα καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τῶν ἱερέων περιβεβλημένους σάκκους πρὸς Ἡσαΐαν υἱὸν Ἀμὼς τὸν προφήτην,

Ησ. 37,2 - Εστειλε δε τον Ελιακείμ, τον οικονόμον, τον Σομνάν τον γραμματέα, και τους πρεσβυτέρους από τους ιερείς, ενδεδυμένους όλους σάκκινα ενδύματα, προς τον Ησαΐαν, τον υιόν του Αμώς τον προφήτην,

Ησ. 37,3 - καὶ εἶπαν αὐτῷ· τάδε λέγει Ἐζεκίας· ἡμέρα θλίψεως καὶ ὀνειδισμοῦ καὶ ἐλεγμοῦ καὶ ὀργῆς ἡ σήμερον ἡμέρα, ὅτι ἥκει ἡ ὠδὶν τῇ τικτούσῃ, ἰσχὺν δὲ οὐκ ἔχει τοῦ τεκεῖν.

Ησ. 37,3 - και αυτοί είπαν προς εκείνον· “αυτά λέγει ο Εζεκίας προς σέ· Η σημερινή ημέρα είναι ημέρα γεμάτη θλίψιν, γεμάτη από ονειδισμούς και φρικτούς ελέγχους εκ μέρους των εχθρών. Αλλά και από οργήν εκ μέρους του Κυρίου. Η οδύνη της ημέρας αυτής είναι σαν τας ωδίνας που καταλαμβάνουν την επίτοκον, η οποία όμώς δεν έχει την δύναμιν να γεννήση και εξακολουθεί να πονή.

Ησ. 37,4 - εἰσακούσαι Κύριος ὁ Θεός σου τοὺς λόγους Ῥαψάκου, οὓς ἀπέστειλε βασιλεὺς Ἀσσυρίων ὀνειδίζειν Θεὸν ζῶντα καὶ ὀνειδίζειν λόγους, οὓς ἤκουσε Κύριος ὁ Θεός σου· καὶ δεηθήσῃ πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σου περὶ τῶν καταλελειμμένων τούτων.

Ησ. 37,4 - Είθε να ακούση Κυριος ο Θεός σου τους αλαζονικούς και υβριστικούς λόγους του Ραψάκου, τους οποίους δι' αυτού ο βασιλεύς των Ασσυρίων απέστειλε να ονειδίση τον αληθινόν Θεόν μας και να τον περιπαίξη με τους λόγους αυτούς, τους οποίους ασφαλώς και ήκουσε Κυριος ο Θεός σου. Και συ, λοιπόν, ας παρακαλέσης Κυριον τον θεόν σου, να σωθούν από τον όλεθρον οι απομείναντες έδω αυτοί Ιουδαίοι”.

Ησ. 37,5 - καὶ ἦλθον οἱ παῖδες τοῦ βασιλέως Ἐζεκίου πρὸς Ἡσαΐαν,

Ησ. 37,5 - Οι αξιωματούχοι του βασιλέως 'Εζεκιου ήλθαν προς τον Ησαΐαν, στον οποίον και ανέφεραν αυτά.

Ησ. 37,6 - καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἡσαΐας· οὕτως ἐρεῖτε πρὸς τὸν κύριον ὑμῶν· τάδε λέγει Κύριος· μὴ φοβηθῇς ἀπὸ τῶν λόγων, ὧν ἤκουσας, οὓς ὠνείδισάν με οἱ πρέσβεις βασιλέως Ἀσσυρίων.

Ησ. 37,6 - Ο Ησαΐας τους είπε· “έτσι θα απαντήσετε προς τον κύριον σας, τον Εζεκίαν· αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός· Μη φοβηθής από τα λόγια, τα οποία ήκουσες και με τα οποία ο απεσταλμένοι του βασιλέως των Ασσυρίων ύβρισαν εμέ.

Ησ. 37,7 - ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβάλλω εἰς αὐτὸν πνεῦμα, καὶ ἀκούσας ἀγγελίαν ἀποστραφήσεται εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ καὶ πεσεῖται μαχαίρᾳ ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Ησ. 37,7 - Ιδού, εγώ, θα βάλω μέσα εις αυτόν πνεύμα δειλίας και όταν αυτός ακούση κάποιαν κακήν είδησιν, θα γυρίση οπίσω εις την πατρίδα του και εκεί, εις την χώραν του, θα πέση νεκρός φονευόμενος δια μαχαίρας”.

Ησ. 37,8 - Καὶ ἀπέστρεψε Ῥαψάκης καὶ κατέλαβε τὸν βασιλέα Ἀσσυρίων πολιορκοῦντα Λομνάν. καὶ ἤκουσε βασιλεὺς Ἀσσυρίων ὅτι

Ησ. 37,8 - Ο Ραψάκης επανήλθε και ευρήκε τον βασιλέα των Ασσυρίων να πολιορκή την Λομνάν, πόλιν της Ιουδαίας. Εν τω μεταξύ ο βασιλεύς των Ασσυρίων είχε πληροφορηθή,

Ησ. 37,9 - ἐξῆλθε Θαρακὰ βασιλεὺς Αἰθιόπων πολιορκῆσαι αὐτόν· καὶ ἀκούσας ἀπέστρεψε καὶ ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸς Ἐζεκίαν λέγων·

Ησ. 37,9 - ότι εβγήκεν από την χώραν του ο Θαρακά, ο βασιλεύς των Αιθιόπων, δια να πολεμήση εναντίον αυτού. Οταν επληροφορήθη τούτο, εστράφη εναντίον του βασιλέως των Αιθιόπων και συγχρόνως απέστειλεν αγγελιαφόρον προς τυν Εζεκίαν λέγων·

Ησ. 37,10 - οὕτως ἐρεῖτε Ἐζεκίᾳ βασιλεῖ τῆς Ἰουδαίας· μή σε ἀπατάτω ὁ Θεός σου, ἐφ᾽ ᾧ πέποιθας ἐπ᾽ αὐτῷ λέγων· οὐ μὴ παραδοθῇ Ἱερουσαλὴμ εἰς χεῖρας βασιλέως Ἀσσυρίων.

Ησ. 37,10 - “αυτά θα πήτε προς τον Εζεκίαν, τον βασιλέα της Ιουδαίας· Ας μη σε εξαπατά ο Θεός σου, στον οποίον συ έχεις στηρίξει την πεποίθησίν σου λέγων· δεν θα παραδοθή η Ιερουσαλήμ εις τα χέρια του βασιλέως των Ασσυρίων.

Ησ. 37,11 - ἢ οὐκ ἤκουσας ἃ ἐποίησαν βασιλεῖς Ἀσσυρίων πᾶσαν τὴν γῆν ὡς ἀπώλεσαν;

Ησ. 37,11 - Η δεν έχεις πληροφορηθή εκείνα, τα οποία έκαμαν οι βασιλείς των Ασσυρίων, ότι δηλαδή παρέδωσαν εις καταστροφήν όλην την γην;

Ησ. 37,12 - μὴ ἐῤῥύσαντο αὐτοὺς οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν, οὓς ἀπώλεσαν οἱ πατέρες μου, τήν τε Γωζᾶν καὶ Χαρὰν καὶ Ῥαφές, αἵ εἰσιν ἐν χώρᾳ Θεεμάθ;

Ησ. 37,12 - Μηπως οι θεοί των εθνών εγλύτωσαν αυτούς, τους οποίους κατέστρεψαν οι πατέρες μου; Την Γωζάν, την Χαρράν, την Ραφές, πόλεις, αι οποίαι ευρίσκοντο εις την χώραν Θεεμάθ;

Ησ. 37,13 - ποῦ εἰσιν οἱ βασιλεῖς Αἱμὰθ καὶ Ἀρφὰθ καὶ πόλεως Σεπφαρείμ, Ἀνὰγ Οὐγαυά;

Ησ. 37,13 - Που είναι οι βασιλείς της χώρας Αιμάθ και Αρφάθ και της πόλεως Σεπφαρείμ, Ανάγ και Ουργαυά;”

Ησ. 37,14 - καὶ ἔλαβεν Ἐζεκίας τὸ βιβλίον παρὰ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἤνοιξεν αὐτὸ ἐναντίον Κυρίου,

Ησ. 37,14 - Ο Εζεκίας επήρε την επιστολήν αυτήν από τους αγγελιαφόρους του βασιλέως της Ασσυριας και την ήνοιξεν ενώπιον του Κυρίου.

Ησ. 37,15 - καὶ προσηύξατο Ἐζεκίας πρὸς Κύριον λέγων·

Ησ. 37,15 - Και προσηυχήθη προς τον Κυριον και είπε·

Ησ. 37,16 - Κύριε σαβαὼθ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, σὺ Θεὸς μόνος εἶ πάσης βασιλείας τῆς οἰκουμένης, σὺ ἐποίησας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Ησ. 37,16 - “Κυριε παντοκράτορ, ο Θεός του Ισραήλ, συ ο οποίος κάθεσαι επάνω εις τα Χερουβίμ, συ είσαι Θεός μόνος επί πάσαν βασιλείαν του κόσμου τούτου, συ εδημιούργησες τον ουρανόν και την γην.

Ησ. 37,17 - κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, εἰσάκουσον, Κύριε, ἄνοιξον, Κύριε, τοὺς ὀφθαλμούς σου, εἴσβλεψον, Κύριε, καὶ ἰδὲ τοὺς λόγους Σενναχηρείμ, οὓς ἀπέστειλεν ὀνειδίζειν Θεὸν ζῶντα.

Ησ. 37,17 - Κλίνε, Κυριε, το ους σου· κάμε δεκτήν την δέησίν μας, Κυριε, άνοιξε τους οφθαλμούς σου και ρίξε, Κυριε, το βλέμμα σου προς ημάς, ιδέ τους λόγους του Σενναχηρείμ, τους οποίους αυτός απέστειλε, δια να υβρίση σε τον αληθινόν θεόν.

Ησ. 37,18 - ἐπ᾿ ἀληθείας γάρ, Κύριε, ἠρήμωσαν βασιλεῖς Ἀσσυρίων τὴν οἰκουμένην ὅλην καὶ τὴν χώραν αὐτῶν

Ησ. 37,18 - Διότι πράγματι, Κυριε, οι βασιλείς των Ασσυρίων ηρήμωσαν όλην την κατοικουμένην γην και την καλλιεργουμένην χώραν των κατοικούντων εις αυτήν.

Ησ. 37,19 - καὶ ἐνέβαλον τὰ εἴδωλα αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ· οὐ γὰρ θεοὶ ἦσαν, ἀλλὰ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, ξύλα καὶ λίθοι, καὶ ἀπώλεσεν αὐτούς.

Ησ. 37,19 - Ερριψαν τα είδωλα εκείνων εις την φωτιάν, διότι αυτά δεν ήσαν θεοί αληθινοί, αλλά έργα χειρών ανθρώπων, ξύλα και λίθοι. Και δια τούτο αυτούς τους θεούς τους κατέστρεψεν η φωτιά.

Ησ. 37,20 - σὺ δέ, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σῶσον ἡμᾶς ἐκ χειρὸς αὐτῶν, ἵνα γνῷ πᾶσα βασιλεία τῆς γῆς ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς μόνος.

Ησ. 37,20 - Συ όμως, Κυριε, που είσαι ιδικός μας Θεός αληθινός, σώσε μας από τα χέρια αυτών των Ασσυρίων, δια να μάθη κάθε βασίλειον επί της γης, ότι συ είσαι ο μόνος αληθινός Θεός”.

Ησ. 37,21 - Καὶ ἀπεστάλη Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμὼς πρὸς Ἐζεκίαν καὶ εἶπεν αὐτῷ· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ἤκουσα ἃ προσηύξω πρός με περὶ Σενναχηρεὶμ βασιλέως Ἀσσυρίων.

Ησ. 37,21 - Απεστάλη τότε από τον θεόν ο Ησαΐας, ο υιός του Αμώς, προς τον Εζεκίαν και είπε προς αυτόν· “αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Ηκουσα αυτά, τα οποία δια της προσευχής σου είπες προς εμέ, σχετικώς με τον Σενναχηρείμ, τον βασιλέα των Ασσυρίων.

Ησ. 37,22 - οὗτος ὁ λόγος, ὃν ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ ὁ Θεός· ἐφαύλισέ σε καὶ ἐμυκτήρισέ σε παρθένος θυγάτηρ Σιών, ἐπὶ σοὶ κεφαλὴν ἐκίνησε θυγάτηρ Ἱερουσαλήμ.

Ησ. 37,22 - Ιδού και ο λόγος, τον οποίον ο Κυριος είπε δι αυτόν· Σε εξηυτέλισε, σε ενέπαιξε και σε περιεφρόνησεν, ω Σενναχηρείμ, η αγνή παρθένος, η θυγάτηρ μου Σιών. Εκίνησε περιφρονητικώς εναντίον σου την κεφαλήν της, η θυγάτηρ μου Ιερουσαλήμ.

Ησ. 37,23 - τίνα ὠνείδισας καὶ παρώξυνας; ἢ πρὸς τίνα ὕψωσας τὴν φωνήν σου; καὶ οὐκ ᾖρας εἰς ὕψος τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ;

Ησ. 37,23 - Ποίον ύβρισες, βασιλεύ Σενναχηρείμ, και τίνος την οργήν εξηρέθισας; Η εναντίον τίνος ύψωσες με εναίδειαν την φωνήν σου; Και δεν εσήκωσες συ, αλαζονικά τα μάτια σου υψηλά εναντίον του αγίου Θεού του Ισραήλ;

Ησ. 37,24 - ὅτι δι᾿ ἀγγέλων ὠνείδισας Κύριον· σὺ γὰρ εἶπας· τῷ πλήθει τῶν ἁρμάτων ἐγὼ ἀνέβην εἰς ὕψος ὀρέων καὶ εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ Λιβάνου καὶ ἔκοψα τὸ ὕψος τῆς κέδρου αὐτοῦ καὶ τὸ κάλλος τῆς κυπαρίσσου καὶ εἰσῆλθον εἰς ὕψος μέρος τοῦ δρυμοῦ

Ησ. 37,24 - Διότι με τους αγγελιαφόρους σου ύβρισες τον Κυριον, επειδή συ αλαζονικώς σκεπτόμενος είπες· Εγώ με το πλήθος των αρμάτων μου

ανέβηκα εις υψηλά όρη και εις τα πλέον μακρυσμένα μέρη του όρους Λιβάνου, έκοψα τας υψηλάς του κέδρους και τας ωραίας κυπαρίσσους του και εισήλθα εις υψηλόν μέρος του πυκνού και αδιαβάτου δάσους του.

Ησ. 37,25 - καὶ ἔθηκα γέφυραν καὶ ἠρήμωσα ὕδατα καὶ πᾶσαν συναγωγὴν ὕδατος.

Ησ. 37,25 - Εστήριξα γέφυραν, δια να διέρχωνται τα στρατεύματά μου, απεξήρανα νερά και κάθε δεξαμένην ύδατος.

Ησ. 37,26 - οὐ ταῦτα ἤκουσας πάλαι, ἃ ἐγὼ ἐποίησα; ἐξ ἡμερῶν ἀρχαίων συνέταξα, νῦν δὲ ἐπέδειξα ἐξερημῶσαι ἔθνη ἐν ὀχυροῖς καὶ οἰκοῦντας ἐν πόλεσιν ὀχυραῖς.

Ησ. 37,26 - Αλλα από παλαιοτέρους χρόνους και ανθρώπους δεν επληροφορήθης αυτά, τα οποία εγώ έχω κάμει; Από παλαιότερα χρόνια ώρισα, αλλά και τώρα επραγματοποίησα την ερήμωσιν των εχθρών εις τα οχυρώματά των και την καταστροφήν αυτών, που κατοικούσαν εις οχυράς πόλεις.

Ησ. 37,27 - ἀνῆκα τὰς χεῖρας, καὶ ἐξηράνθησαν καὶ ἐγένοντο ὡς χόρτος ξηρὸς ἐπὶ δωμάτων καὶ ὡς ἄγρωστις.

Ησ. 37,27 - Εσήκωσα τα προστατευτικά μου χέρια από αυτούς και οι άνθρωποι εξηράνθησαν. Εγιναν ωσάν το ξηρό χορτάρι επάνω εις τα ηλιακωτά και ωσάν ξηρή αγριάδα.

Ησ. 37,28 - νῦν δὲ τὴν ἀνάπαυσίν σου καὶ τὴν ἔξοδόν σου καὶ τὴν εἴσοδόν σου ἐγὼ ἐπίσταμαι.

Ησ. 37,28 - Τωρα δε εγώ γνωρίζω, που κάθεσαι, που αναπαύεσαι, από που εξέρχεσαι και που πηγαίνεις.

Ησ. 37,29 - ὁ δὲ θυμός σου, ὃν ἐθυμώθης, καὶ ἡ πικρία σου ἀνέβη πρός με, καὶ ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὴν ῥῖνά σου, καὶ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου καὶ ἀποστρέψω σε τῇ ὁδῷ ᾗ ἦλθες ἐν αὐτῇ.

Ησ. 37,29 - Ο θυμός, από τον οποίον κατελήφθης εναντίον μου, και η πικρία της ψυχής σου άνεβη προς εμέ. Και, λοιπόν, θα βάλω φίμωτρον εις την ρίνα σου και χαλινάρι εις τα χείλη σου και θα σε επιστρέψω άπρακτον και πανικόβλητον στον δρόμον, από τον οποίον ήλθες.

Ησ. 37,30 - τοῦτο δέ σοι τὸ σημεῖον· φάγε τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ἃ ἔσπαρκας, τῷ δὲ ἐνιαυτῷ τῷ δευτέρῳ τὸ κατάλειμμα, τῷ δὲ τρίτῳ σπείραντες ἀμήσατε καὶ φυτεύσατε ἀμπελῶνας καὶ φάγεσθε τὸν καρπὸν αὐτῶν.

Ησ. 37,30 - Δια σε δέ, ω Εζεκία, τούτο θα είναι το σημείον της αληθείας των λόγων μου αυτών· φάγε κατά το έτος τούτο τα προϊόντα των καρπών, που έσπειρες· κατά το επόμενον έτος φάγε τα απολειφθέντα εκ των προϊόντων αυτών. Κατά δε το τρίτον έτος θα σπείρετε, θα θερίσετε, θα φυτεύσετε αμπελώνας και θα φάγετε τα προϊόντα αυτών.

Ησ. 37,31 - καὶ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φυήσουσι ῥίζαν κάτω καὶ ποιήσουσι σπέρμα ἄνω.

Ησ. 37,31 - Οι απομείναντες εις την Ιουδαίαν Ιουδαίοι θα ρίψουν βαθεία τας ρίζας των ωσάν δένδρα, θα κάμουν καρπούς, θα αποκτήσουν απογόνους.

Ησ. 37,32 - ὅτι ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι καὶ οἱ σῳζόμενοι ἐξ ὄρους Σιών· ὁ ζῆλος Κυρίου σαβαὼθ ποιήσει ταῦτα.

Ησ. 37,32 - Από την Ιερουσαλήμ θα είναι και θα βλαστήσουν οι απομείναντες Ιουδαίοι, αυτοί ποι θα διασωθούν από το όρός Σιών. Η θερμή αγάπη του Κυρίου παντοκράτορας προς τους Ιουδαίους θα κάμη αυτά.

Ησ. 37,33 - διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ἐπὶ βασιλέα Ἀσσυρίων· οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπὶ αὐτὴν βέλος οὐδὲ μὴ ἐπιβάλῃ ἐπ᾽ αὐτὴν θυρεόν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ᾽ αὐτὴν χάρακα,

Ησ. 37,33 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον του βασιλέως των Ασσυρίων· Δεν πρόκειται να εισέλθη εις την πόλιν αυτήν, την Ιερουσαλήμ, ούτε και θα ρίψη βέλος εναντίον της. Δεν θα προβάλη ασπίδα εναντίον αυτής, ούτε και θα περιβάλη αυτήν με χαράκωμα,

Ησ. 37,34 - ἀλλὰ τῇ ὁδῷ ᾗ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐ μὴ εἰσέλθῃ. τάδε λέγει Κύριος·

Ησ. 37,34 - αλλά, από την οδόν, από την οποίαν ήλθεν, από την ιδίαν οδόν θα επιστρέψη προς την πατρίδα του. Και εις την πόλιν αυτήν δεν θα εισελθη”. Αυτά λέγει ακόμη ο Κυριος·

Ησ. 37,35 - ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ σῶσαι αὐτὴν δι᾽ ἐμὲ καὶ διὰ Δαυὶδ τὸν παῖδά μου.

Ησ. 37,35 - “θα υπερασπίσω και θα σώσω την πόλιν αυτήν, δια να φανή η δικαιοσύνη και η δύναμίς μου, αλλά και προς χάριν του δούλου μου Δαυίδ».

Ησ. 37,36 - Καὶ ἐξῆλθεν ἄγγελος Κυρίου καὶ ἀνεῖλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγδοηκονταπέντε χιλιάδας, καὶ ἀναστάντες τὸ πρωΐ εὗρον πάντα τὰ σώματα νεκρά.

Ησ. 37,36 - Εστάλη πράγματι άγγελος Κυρίου από τον Θεόν και εφόνευσεν από το στρατόπεδον των Ασσυρίων εκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας. Οι απομείναντες από τους Ασσυρίους εσηκώθησαν το πρωϊ και ευρήκαν τα σώματα εκείνων νεκρά.

Ησ. 37,37 - καὶ ἀπῆλθεν ἀποστραφεὶς Σενναχηρεὶμ βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ ᾤκησεν ἐν Νινευῇ.

Ησ. 37,37 - Ο Σενναχηρείμ, ο βασιλεύς των Ασσυρίων ανεχώρησεν εις την χώραν του και κατώκησεν εις την πόλιν Νινευή.

Ησ. 37,38 - καὶ ἐν τῷ αὐτὸν προσκυνεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαρὰχ τὸν πάτραρχον αὐτοῦ, Ἀδραμέλεχ καὶ Σαρασὰρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτὸν

μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν· καὶ ἐβασίλευσεν Ἀσορδὰν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀντ᾽ αὐτοῦ.

Ησ. 37,38 - Καποιαν ημέραν, που αυτός προσκυνούσεν στον ναόν του Νασαράχ, Θεού προστάτου του πατρικού του οίκου, οι Αδραμέλεχ και Σαρασάρ, υιοί του, τον εφόνευσαν με μαχαίρας, αυτοί δε έφυγαν και εσώθησαν εις την Αρμενίαν. Αντί δε του Σενναχηρείμ εδασιλευσεν άλλος υιός του, ο Ασορδάν.

ΗΣΑΪΑΣ 38

Ησ. 38,1 - Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου· καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμὼς ὁ προφήτης καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· τάδε λέγει Κύριος· τάξαι περὶ τοῦ οἴκου σου, ἀποθνήσκεις γὰρ σὺ καὶ οὐ ζήσῃ.

Ησ. 38,1 - Κατά τον καιρόν εκείνον ησθένησεν ο Εζεκίας επικινδύνως μέχρι θανάτου. Ηλθε προς αυτόν τότε ο Ησαΐας ο υιός του Αμώς, ο προφήτης, και του ειπε· “αυτά λέγει ο Κυριος προς σέ· Τακτοποίησε τα του οίκου σου, διότι συ τώρα θα αποθάνης και δεν θα ζήσης πλέον”.

Ησ. 38,2 - καὶ ἀπέστρεψεν Ἐζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοῖχον καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον

Ησ. 38,2 - Ο Εζεκίας, όταν ήκουσεν αυτά, εγύρισε το πρόσωπόν του προς τον τοίχον και προσηυχήθη από της κλίνης του προς τον Κυριον και είπε·

Ησ. 38,3 - λέγων· μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ, καὶ τὰ ἀρεστά ἐνώπιόν σου ἐποίησα· καὶ ἔκλαυσεν Ἐζεκίας κλαυθμῷ μεγάλῳ.

Ησ. 38,3 - “ενθυμήσου, Κυριε, πως εγώ έζησα και συμπεριεφέρθην ενώπιόν σου, ότι δηλαδή μετά αληθείας έζησα, με καρδίαν αληθινήν, και τα ευάρεστα ενώπιόν σου έπραξα”. Αμέσως δε έκλαυσεν ο Εζεκιάς με μεγάλον κλαυθμόν.

Ησ. 38,4 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡσαΐαν λέγων·

Ησ. 38,4 - Ωμίλησε κατόπιν ο Κυριος προς τον Ησαϊαν και του ειπε·

Ησ. 38,5 - πορεύθητι καὶ εἰπὸν Ἐζεκίᾳ· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Δαυὶδ τοῦ πατρός σου· ἤκουσα τῆς προσευχῆς σου καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου. ἰδοὺ προστίθημι πρὸς τὸν χρόνον σου δεκαπέντε ἔτη·

Ησ. 38,5 - “πήγαινε και ειπέ στον Εζεκίαν· αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Δαυίδ, του προγόνου σου· Ηκουσα την προσευχήν σου, είδα τα δάκρυά σου και ιδού προσθέτω στον έως τώρα χρόνον της ζωής σου δεκαπέντε ακόμη έτη.

Ησ. 38,6 - καὶ ἐκ χειρὸς βασιλέως Ἀσσυρίων ῥύσομαί σε καὶ τὴν πόλιν ταύτην καὶ ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης.

Ησ. 38,6 - Επί πλέον από την χείρα του βασιλέως των Ασσυρίων θα απαλλάξω σε και την πόλιν και θα υπερασπίσω εγώ την πόλιν αυτήν”.

Ησ. 38,7 - τοῦτο δὲ σοὶ τὸ σημεῖον παρὰ Κυρίου ὅτι ποιήσει ὁ Θεὸς τὸ ῥῆμα τοῦτο·

Ησ. 38,7 - Τούτο δε το σημείον θα δοθή εις σε από τον Κυριον, ότι δηλαδή ο Θεός θα πράξη αυτό, το οποίον είπε·

Ησ. 38,8 - ἰδοὺ ἐγὼ στρέψω τὴν σκιὰν τῶν ἀναβαθμῶν, οὓς κατέβη ὁ ἥλιος, τοὺς δέκα ἀναβαθμοὺς τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, ἀποστρέψω τὸν ἥλιον τοὺς δέκα ἀναβαθμούς. καὶ ἀνέβη ὁ ἥλιος τοὺς δέκα ἀναβαθμούς, οὓς κατέβη ἡ σκιά.

Ησ. 38,8 - “Ιδού εγώ θα στρέψω προς τα οπίσω την σκιαν του ηλίου επί των βαθμίδων του ηλιακού ωρολογίου κατά δέκα βαθμίδας στο ηλιακόν αυτό ωρολόγιον, που ευρίσκεται στον οίκον του πατρός σου. θα γυρίσω προς τα οπίσω τον ήλιον κατά δέκα βαθμούς”. Και πράγματι εστράφη οπίσω η σκια του ηλίου κατά δέκα βαθμίδας, τας οποίας είχε προηγουμένως κατεβή, καθώς προχωρούσε η ημέρα.

Ησ. 38,9 - Προσευχὴ Ἐζεκίου βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἡνίκα ἐμαλακίσθη, καὶ ἀνέστη ἐκ τῆς μαλακίας αὐτοῦ.

Ησ. 38,9 - Ιδού και η άλλη προσευχή Εζεκίου, βασιλέως της Ιουδαίας, όταν μετά την άσθε-νειαν του εσηκώθη από την κλίνην της ασθενείας του·

Ησ. 38,10 - Ἐγὼ εἶπα· ἐν τῷ ὕψει τῶν ἡμερῶν μου πορεύσομαι ἐν πύλαις ᾅδου, καταλείψω τὰ ἔτη τὰ ἐπίλοιπα.

Ησ. 38,10 - “εγώ είπα· εις την ακμήν, λοιπόν, της ανδρικής ηλικίας μου θα πορευθώ εις τας πύλας του άδου και θα αφήσω τα υπόλοιπα έτη της ζωής μου αποθνήσκων πρόωρα;

Ησ. 38,11 - εἶπα· οὐκέτι οὐ μὴ ἴδω τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς ζώντων, οὐκέτι μὴ ἴδω τὸ σωτήριον τοῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ γῆς, οὐκέτι μὴ ἴδω ἄνθρωπον.

Ησ. 38,11 - Είπα· δεν θα ίδω πλέον την παρά Θεού σωτηρίαν εις την γην των ζώντων ανθρώπων. Δεν θα ίδω πλέον την σωτηρίου του ισραηλιτικού λαού, του ευρισκομένου εις την γην των ζώντων. Δεν θα αντικρύσω πλέον ζώντανόν άνθρωπον.

Ησ. 38,12 - ἐξέλιπον ἐκ τῆς συγγενείας μου, κατέλιπον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου, ἐξῆλθε καὶ ἀπῆλθεν ἀπ᾽ ἐμοῦ ὥσπερ ὁ καταλύων σκηνὴν πήξας, τὸ πνεῦμά μου παρ᾽ ἐμοὶ ἐγένετο ὡς ἱστὸς ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν.

Ησ. 38,12 - Εσβησα πλέον από την συγγένειάν μου, αφήκα τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής μου, εβγήκε και έφυγε από εμέ η ζωη· ώσαν

άνθρωπος ο οποίος έστησε και κατόπιν διέλυσε την σκηνήν. Η πνοή της ζωής, που υπάρχει μέσα μου, όμοιάζει σαν το ύφασμα αργαλειού υφαντρίας, η οποία, αφού ετελείωσε την ύφανσιν, πρόκειται να το κόψη.

Ησ. 38,13 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ παρεδόθην ἕως πρωΐ ὡς λέοντι· οὕτως συνέτριψε πάντα τὰ ὀστᾶ μου, ἀπὸ γὰρ τῆς ἡμέρα ἕως τῆς νυκτὸς παρεδόθην.

Ησ. 38,13 - Κατά την ημέραν εκείνην του παροξυσμού της ασθενείας μου, καθ' όλον το διάστημα της νυκτός έως το πρωϊ, ήτο ως εάν είχον παραδοθή ανυπεράσπιστος εις λέοντα. Ετσι αυτή η ασθένειά μου είχε συντρίψει όλα τα κύκκαλά μου. Διότι από την ημέραν έως και την νύκτα είχα παραδοθή εις αγωνίαν.

Ησ. 38,14 - ὡς χελιδών, οὕτω φωνήσω, καὶ ὡς περιστερά, οὕτω μελετήσω· ἐξέλιπον γάρ μου οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βλέπειν εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ὃς ἐξείλατό με καὶ ἀφείλατό μου τὴν ὀδύνην τῆς ψυχῆς.

Ησ. 38,14 - Ωσάν χελιδόνι, έφωναζα, ωσάν περιστερά, που γουργουρίζει, έτσι έκραζα. Αδυνάτισαν και εσβησαν τα μάτια μου με το να είναι συνεχώς προσηλωμένα στο ύψος του ουρανού, προς τον Κυριον, ο οποίος ήκουσε την προσευχήν μου και με απήλλαξεν από την ασθένειάν μου, αφήρεσε την οδύνην της ψυχής μου.

Ησ. 38,16 - Κύριε, περὶ αὐτῆς γὰρ ἀνηγγέλη σοι, καὶ ἐξήγειράς μου τὴν πνοήν, καὶ παρακληθεὶς ἔζησα.

Ησ. 38,16 - Κυριε, δι' αυτήν την σωτηρίαν μου από την ασθένειαν, εγώ προσηυχήθην προς σε· και συ εζωογόνησες την ψυχήν μου. Ετσι δε εγώ έζησα και παρηγορήθην.

Ησ. 38,17 - εἵλου γάρ μου τὴν ψυχήν, ἵνα μὴ ἀπόληται, καὶ ἀπέῤῥιψας ὀπίσω μου πάσας τὰς ἁμαρτίας.

Ησ. 38,17 - Διότι συ, εν τη αγαθότητί σου, επήρες εις τα χέρια σου την ζωήν μου, δια να μη χαθή. Ερριψες οπίσω μου όλας τας αμαρτίας μου και με συνεχώρησες δι' αυτάς.

Ησ. 38,18 - οὐ γὰρ οἱ ἐν ᾅδου αἰνέσουσί σε, οὐδὲ οἱ ἀποθανόντες εὐλογήσουσί σε, οὐδὲ ἐλπιοῦσιν οἱ ἐν ᾅδου τὴν ἐλεημοσύνην σου.

Ησ. 38,18 - Διότι, αυτοί που ευρίσκονται στον άδην δεν σε υμνολογούν, ούτε οι νεκροί σε δοξολογούν, ούτε και έχουν ελπίδας στο έλεός σου όσοι ευρίσκονται στον άδην.

Ησ. 38,19 - οἱ ζῶντες εὐλογήσουσί σε ὃν τρόπον κἀγώ· ἀπὸ γὰρ τῆς σήμερον παιδία ποιήσω, ἃ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην σου,

Ησ. 38,19 - Μονον αυτοί που ζουν, θα σε δοξολογήσουν, όπως πράττω και εγώ, διότι από την ημέραν αυτήν εγώ θα αποκτήσω και παιδιά, τα οποία επίσης θα κηρύξουν την δικαιοσύνην σου.

Ησ. 38,20 - Κύριε τῆς σωτηρίας μου, καὶ οὐ παύσομαι εὐλογῶν σε μετὰ ψαλτηρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου κατέναντι τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ.

Ησ. 38,20 - Κυριε και σωτήρ μου, δεν θα παύσω να σε δοξολογώ με ψαλτήριον και μουσικά όργανα όλας τας ημέρας της ζωής μου, ερχόμενος ενώπιον του ναού σου”.

Ησ. 38,21 - Καὶ εἶπεν Ἡσαΐας πρὸς Ἐζεκίαν· λάβε παλάθην ἐκ σύκων καὶ τρίψων καὶ κατάπλασαι, καὶ ὑγιὴς ἔσῃ.

Ησ. 38,21 - Είπεν ο Ησαΐας προς τον Εζεκίαν· “πάρε μια αρμάθα σύκα, τρίψε τα και πίεσέ τα, βάλε τα ως κατάπλασμα εις την πληγήν σου και θα γίνης υγιής”.

Ησ. 38,22 - καὶ εἶπεν Ἐζεκίας· τοῦτο τὸ σημεῖον ὅτι ἀναβήσομαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ.

Ησ. 38,22 - Ο Εζεκίας είπεν· “ιδού του Θεού το θαύμα αυτό, με το οποίον θα θεραπευθώ από την ασθένειάν μου και υγιής θα ανεώ στον ναόν του Θεού”.

ΗΣΑΪΑΣ 39

Ησ. 39,1 - Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀπέστειλε Μαρωδὰχ Βαλαδὰν ὁ υἱὸς τοῦ Βαλαδάν, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας, ἐπιστολὰς καὶ πρέσβεις καὶ δῶρα Ἐζεκίᾳ· ἤκουσε γὰρ ὅτι ἐμαλακίσθη ἕως θανάτου καὶ ἀνέστη.

Ησ. 39,1 - Κατά την έποχην εκείνην ο Μαρωδάχ Βαλαδάν, υιός του Βαλαδάν βασιλεύς της Βαδυλώνος, έστειλέ με πρέσβεις επιστολήν και δώρα στον Εζεκίαν, διότι είχε πληροφορηθή, ότι ο Εζεκίας ησθένησε μέχρι θανάτου και ηγέρθη υγιής από την κλίνην του.

Ησ. 39,2 - καὶ ἐχάρη ἐπ᾿ αὐτοῖς Ἐζεκίας χαρὰν μεγάλην καὶ ἔδειξεν αὐτοῖς τὸν οἶκον τοῦ νεχωθᾶ καὶ τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ χρυσίου καὶ τῆς στακτῆς καὶ τῶν θυμιαμάτων καὶ τοῦ μύρου καὶ πάντας τοὺς οἴκους τῶν σκευῶν τῆς γάζης καὶ πάντα, ὅσα ἦν ἐν τοῖς θησαυροῖς αὐτοῦ· καὶ οὐκ ἦν οὐθέν, ὃ οὐκ ἔδειξεν Ἐζεκίας ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καὶ ἐν πάσῃ τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ.

Ησ. 39,2 - Ο Εζεκίας εχάρη χαράν μεγάλην δι' αυτά και επάνω στον ενθουσιασμόν του έδειζεν εις αυτούς τον οίκον των πολυτίμων αντικειμένων του αργυρίου, του χρυσίου, του ευώδους αρώματος, της στακτής, και των θυμιαμάτων, του μύρου, όπως επίσης και όλους τους οίκους, στους οποίους ευρίσκοντο τα πολεμικά του όπλα, και όλα όσα υπήρχον εις τα θησαυροφυλάκια του. Δεν έμεινε τίποτε στον οίκον του και εις όλην την εξουσίαν του, το οποίον να μη έδειξεν εις αυτούς ο Εζεκίας.

Ησ. 39,3 - καὶ ἦλθεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης πρὸς τὸν βασιλέα Ἐζεκίαν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· τί λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι; καὶ πόθεν ἥκασι πρός σέ; καὶ εἶπεν Ἐζεκίας· ἐκ τῆς γῆς πόῤῥωθεν ἥκασι πρός με, ἐκ Βαβυλῶνος.

Ησ. 39,3 - Ηλθεν ο προφήτης Ησαΐας προς τον βασιλέα Εζεκίαν και του είπε· "τι λέγουν αυτοί οι άνθρωποι; Από που έχουν ελθει προς σέ;" Και ο Εζεκίας απήντησεν· "από γην μακρυνήν έχουν έλθει προς εμέ, από την Βαβυλώνα".

Ησ. 39,4 - καὶ εἶπεν Ἡσαΐας· τί εἴδοσαν ἐν τῷ οἴκῳ σου; καὶ εἶπεν Ἐζεκίας· πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ μου εἴδοσαν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ οἴκῳ μου ᾧ οὐκ εἴδοσαν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς θησαυροῖς μου.

Ησ. 39,4 - Είπεν εις αυτόν ο Ησαΐας· "τι είδον αυτοί στον οίκόν σου; Ο Εζεκίας απήντησεν· "όλα όσα υπάρχουν στον οίκόν μου τα είδαν, δεν υπάρχει δε τίποτε στον οίκόν μου, το οποίον δεν είδαν. Ακόμη επίσης είδαν όλα, όσα υπάρχουν αποτεθειμένα εις τα θησαυροφυλάκιά μου".

Ησ. 39,5 - καὶ εἶπεν Ἡσαΐας αὐτῷ· ἄκουσον τὸν λόγον Κυρίου σαβαώθ·

Ησ. 39,5 - Είπε τότε ο Ησαΐας προς αυτόν· "άκουσε, λοιπόν, τον λόγον του Κυρίου παντοκράτορας·

Ησ. 39,6 - ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ λήψονται πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ σου, καὶ ὅσα συνήγαγον οἱ πατέρες σου ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, εἰς Βαβυλῶνα ἥξει, καὶ οὐδὲν οὐ μὴ καταλείπωσιν· εἶπε δὲ ὁ Θεὸς

Ησ. 39,6 - Ερχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και θα λεηλατηθούν όλα, όσα υπάρχουν στον οίκόν σου, όσα συνήθροισαν οι προγονοί σου μέχρι της ημέρας αυτής και θα μεταφερθούν εις την Βαβυλώνα. Οι επιδρομείς θα λεηλατήσουν τα πάντα και δεν θα αφήσουν τίποτε έδω. Αυτά είπεν ο Θεός. Προσέθεσεν ακόμη ο Θεός·

Ησ. 39,7 - ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν τέκνων σου, ὧν ἐγέννησας, λήψονται καὶ ποιήσουσι σπάδοντας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων.

Ησ. 39,7 - ότι και από τα τέκνα σου, που συ εγεννησες, θα πάρουν οι εχθροί σου και θα τα κάμουν ευνούχους εις τα ανάκτορα των βασιλέων της Βαδυλώνος".

Ησ. 39,8 - καὶ εἶπεν Ἐζεκίας Ἡσαΐᾳ· ἀγαθὸς ὁ λόγος Κυρίου, ὃν ἐλάλησε· γενέσθω δὴ εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη ἐν ταῖς ἡμέραις μου.

Ησ. 39,8 - Και απήντησεν ο Εζεκίας στον Ησαΐαν· "Δικαιος και καλός είναι ο λόγος αυτός του Κυρίου, τον οποίον μίλησε. Ας γίνη τουλάχιστον ειρήνή και ας επικράτηση δικαιοσύνη και ασφάλεια εις τας ημέρας μου".

ΗΣΑΪΑΣ 40

Ησ. 40,1 - Παρακαλεῖτε παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός.

Ησ. 40,1 - Παρηγορείτε, παρηγορείτε και ενθαρύνατε τον λαόν μου, λέγει ο Θεός.

Ησ. 40,2 - ἱερεῖς, λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ, παρακαλέσατε αὐτήν· ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπείνωσις αὐτῆς, λέλυται αὐτῆς ἡ ἁμαρτία· ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλᾶ τὰ ἁμαρτήματα αὐτῆς.

Ησ. 40,2 - Ιερείς, λαλήσατε λόγους, οι οποίοι θα θερμάνουν την καρδίαν της Ιερουσαλήμ. Παρηγορήσατέ την, διότι ωλοκληρώθη πλέον η ταπείνωσίς της, συνεχωρήθη η αμαρτία της, διότι επήρεν από την δεξιάν χείρα του Κυρίου αρκετήν τιμωρίαν δια τα αμαρτήματά της.

Ησ. 40,3 - φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ησ. 40,3 - Ιδού, ακούεται φωνή ανθρώπου, ο οποίος βοά εις την έρημον και λέγει· Ετοιμάσατε την οδόν, δια της οποίας θα διέλθη ο Κυριος. Καταστήσατε ευθείς και απροσκόπτους τους δρόμους του Θεού μας.

Ησ. 40,4 - πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσται πάντα τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν καὶ ἡ τραχεῖα εἰς ὁδοὺς λείας·

Ησ. 40,4 - Καθε φάραγξ πρέπει να επιχωματισθή και κάθε όρος και βουνόν πρέπει να ισοπεδωθή. Ολα τα στραβά και οφιοειδή πρέπει να ευθυγραμμισθούν, να γίνουν ομαλά, και κάθε τραχεία και δύσβατος οδός, πρέπει, να γίνη ομαλή και λεία.

Ησ. 40,5 - καὶ ὀφθήσεται ἡ δόξα Κυρίου, καὶ ὄψεται πᾶσα σάρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, ὅτι Κύριος ἐλάλησε.

Ησ. 40,5 - Και θα φανή η δόξα του Κυρίου. Καθε δε άνθρωπος θα ίδη την σωτηρίαν, που ο Θεός θα προσφέρη. Ο Κυριος ελάλησε και εβεβαίωσεν αυτά.

Ησ. 40,6 - φωνὴ λέγοντος· βόησον· καὶ εἶπα· τί βοήσω; πᾶσα σάρξ χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου·

Ησ. 40,6 - Ηκούσθη φωνή κάποιου, ο οποίος έλεγε· “βόησον, φώναξε δυνατά”. Και εγώ είπα· “τι να βοήσω;” Και η φωνή εκείνη άπαντα· “κάθε άνθρωπος είναι ώσαν το χορτάρι και κάθε δόξα ανθρώπου ομοιάζει ώσαν το άνθος του χόρταριού.

Ησ. 40,7 - ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσε,

Ησ. 40,7 - Το χορτάρι εξηράνθη και το άνθος του εμαράνθη και έπεσε κάτω. Ετσι είναι κάθε άνθρωπος.

Ησ. 40,8 - τὸ δὲ ῥῆμα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Ησ. 40,8 - Ο λόγος όμως του Θεού μας παραμένει αιώνιος και ακατάλυτος”.

Ησ. 40,9 - ἐπ᾿ ὄρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι, ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών· ὕψωσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνή σου, ὁ εὐαγγελιζόμενος Ἱερουσαλήμ· ὑψώσατε, μὴ

φοβεῖσθε· εἰπὸν ταῖς πόλεσιν Ἰούδα· ἰδοὺ ὁ Θεὸς ὑμῶν.

Ησ. 40,9 - Ανέβα επάνω εις υψηλυν όρος συ, ο οποίος εξαγγέλλεις ευχαρίστους ειδήσεις προς την Σιών, συ ο καλός αγγελιαφόρος της Ιερουσαλήμ, ύψωσέ με μεγάλην δύναμιν την φωνήν σου· υψώσατε τας φωνάς σας, κραυγάσατε, μη φοβείσθε. Είπατε εις τας πόλεις της φυλής του Ιούδα· ιδού, ο σωτήρ και ελευθερωτής Θεός σας.

Ησ. 40,10 - ἰδοὺ Κύριος Κύριος μετὰ ἰσχύος ἔρχεται καὶ ὁ βραχίων μετὰ κυρίας· ἰδοὺ ὁ μισθὸς αὐτοῦ μετ᾽ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔργον ἐναντίον αὐτοῦ.

Ησ. 40,10 - Ιδού ο Κυριος έρχεται με την άπειρον αυτού δύναμιν και η παντοδύναμος δεξιά του μετά ισχύος και κυριότητος. Ιδού ο μισθός της νίκης του είναι μαζή του και το ένδοξον έργον, που κατώρθωσεν, είναι ενώπιον του.

Ησ. 40,11 - ὡς ποιμὴν ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ καὶ τῷ βραχίονι αὐτοῦ συνάξει ἄρνας καὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσας παρακαλέσει.

Ησ. 40,11 - Ωσάν καλός ποιμήν θα ποιμάνη το ποίμνιόν του και με την δύναμιν του βραχίονός του θα συγκέντρωση τα αρνιά, με στοργήν και φροντίδα θα περιβάλη τας εγγύους προβατίνας.

Ησ. 40,12 - Τίς ἐμέτρησε τῇ χειρὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸν οὐρανὸν σπιθαμῇ καὶ πᾶσαν τὴν γῆν δρακί; τίς ἔστησε τὰ ὄρη σταθμῷ καὶ τὰς νάπας ζυγῷ;

Ησ. 40,12 - Ποίος εμέτρησε με την χούφτα του χεριού του όλα τα νερά της υφηλίου, τον ουρανόν με την σπιθαμήν του και το χώμα της γης με τη χούφτα του; Ποιός ανήγειρε και εζύγισε με στατήρα τα όρη και τας δασώσεις κοιλάδας με πλάστιγγα;

Ησ. 40,13 - τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου, καὶ τίς αὐτοῦ σύμβουλος ἐγένετο, ὃς συμβιβᾷ αὐτόν;

Ησ. 40,13 - Ποιός εγνώρισε τον νουν του Κυρίου και ενόησε τα πάνσοφα αυτού σχέδια; Ποιός έγινε σύμβουλος του, ο οποίος θα είναι εις θέσιν να τον διδάξη;

Ησ. 40,14 - ἢ πρὸς τίνα συνεβουλεύσατο καὶ συνεβίβασεν αὐτόν; ἢ τίς ἔδειξεν αὐτῷ κρίσιν; ἢ ὁδὸν συνέσεως τίς ἔδειξεν αὐτῷ;

Ησ. 40,14 - Η με ποιόν συνεσκέφθη ο Κυριος και ποιός ποτέ τον εδίδαξε; Η ποιός έδειξεν εις αυτόν την δικαίαν και ορθήν κρίσιν, ποιός ποτέ του υπέδειξε δρόμον συνέσεως; Κανείς.

Ησ. 40,15 - εἰ πάντα τὰ ἔθνη ὡς σταγὼν ἀπὸ κάδου καὶ ὡς ῥοπὴ ζυγοῦ ἐλογίσθησαν καὶ ὡς σίελος λογισθήσονται·

Ησ. 40,15 - Πράγματι όλα τα έθνη είναι σαν μια σταγόνα από ένα αγγείον ύδατος, σαν μια λεπτοτάτη σκόνη, η οποία μόλις επιφέρει ελαφράν κλίσιν στον δίσκον του ζυγού. Τα πάντα ωσάν σάλιο, που το φτύνει ο άνθρωπος, έτσι θεωρούνται ενώπιον του Θεού.

Ησ. 40,16 - ὁ δὲ Λίβανος οὐχ ἱκανὸς εἰς καῦσιν, καὶ πάντα τὰ τετράποδα οὐχ ἱκανὰ εἰς ὁλοκάρπωσιν,

Ησ. 40,16 - Ο Λιβανος με τα αναρίθμητα κέδρα και πεύκα του, δεν είναι αρκετός εις καύσιν, δια να προσφερθή στον Θεόν η πρέπουσα θυσία. Και όλα τα τετράποδα της γης δεν είναι αρκετά, δια να του προσφερθούν ως ανταξία θυσία ολοκαυτώματος.

Ησ. 40,17 - καὶ πάντα τὰ ἔθνη ὡς οὐδέν εἰσι καὶ εἰς οὐθὲν ἐλογίσθησαν.

Ησ. 40,17 - Ολα τα έθνη είναι σαν ένα μηδέν ενώπιον του. Ελογαριάσθησαν, σαν να μη υπάρχουν καν.

Ησ. 40,18 - τίνι ὡμοιώσατε Κύριον καὶ τίνι ὁμοιώματι ὡμοιώσατε αὐτόν;

Ησ. 40,18 - Σεις, που παρασύρεσθε εις την ειδωλολατρείαν, με τι παρομοιάσατε τον Κυριον; Με ποιά εικόνα παρομοιάσατε αυτόν.

Ησ. 40,19 - μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσίον περιεχρύσωσεν αὐτόν, ὁμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτόν;

Ησ. 40,19 - Μηπως ο ειδωλολάτρης τέκτων κατεσκεύασεν εικόνα και ο χρυσοχόος, αφού έλυωσε το χρυσίον μέσα στο χωνευτήριόν του, την περιεχρύσωσε και έτσι κατεσκεύασεν ομοίωμα του Θεού;

Ησ. 40,20 - ξύλον γὰρ ἄσηπτον ἐκλέγεται τέκτων καὶ σοφῶς ζητεῖ πῶς στήσει εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ἵνα μὴ σαλεύητε.

Ησ. 40,20 - Ο τέκτων εκλέγει επίσης ένα άσηπτον ξύλον, το σκαλίζει με σοφίαν και επιζητεί να στήση την εικόνα του Θεού, δια να μη σαλεύεται.

Ησ. 40,21 - οὐ γνώσεσθε; οὐκ ἀκούσεσθε; οὐκ ἀνηγγέλη ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν; οὐκ ἔγνωτε τὰ θεμέλια τῆς γῆς;

Ησ. 40,21 - Σεις, οι ειδωλολάτραι δεν θα γνωρίσετε την αλήθειαν; Δεν θα ακούσετε τον νόμον του Θεού; Δεν ανηγγέλθη εις σας ευθύς εξ αρχής από της δημιουργίας του κόσμου; Δεν εμαθατε από την ασφαλή θεμελίωσιν της γης, ποιός την έκαμε και την εστερέωσε;

Ησ. 40,22 - ὁ κατέχων τὸν γῦρον τῆς γῆς, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐτῇ ὡς ἀκρίδες, ὁ στήσας ὡς καμάραν τὸν οὐρανὸν καὶ διατείνας ὡς σκηνὴν κατοικεῖν,

Ησ. 40,22 - Ο Θεός είναι εκείνος, που κατέχει όλην την σφαίραν της γης, οι δε κατοικούντες εις αυτήν είναι ώσαν ακρίδες. Ο Θεός είναι εκείνος, που έστησε και εθεμελίωσε τον ουρανόν ως πελωρίαν καμάραν, που τον ήπλωσεν ωσάν σκηνήν, δια να κατοικούν κάτω από αυτήν οι άνθρωποι.

Ησ. 40,23 - ὁ διδοὺς ἄρχοντας ὡς οὐδὲν ἄρχειν, τὴν δὲ γῆν ὡς οὐδὲν ἐποίησεν.

Ησ. 40,23 - Ο Θεός καθιστα τους αμαρτωλούς άρχοντας ώσαν ένα μηδέν, χωρίς κύρος, σαν να μη εξουσιάζουν τίποτε. Εδημιούργησε δε την γην, σαν ένα τίποτε ενώπιόν του.

Ησ. 40,24 - οὐ γὰρ μὴ φυτεύσωσιν, οὐδὲ μὴ σπείρωσιν, οὐδὲ μὴ ῥιζωθῇ εἰς τὴν γῆν ἡ ῥίζα αὐτῶν· ἔπνευσεν ἐπ᾽ αὐτοὺς καὶ ἐξηράνθησαν, καὶ καταιγὶς ὡς φρύγανα λήψεται αὐτούς.

Ησ. 40,24 - Οι άνθρωποι ομοιάζουν με τα φυτά, που χωρίς την δύναμιν του Θεού δεν ημπορούν ούτε να φυτευθούν, ούτε να σπαρούν, ούτε και η ρίζα των να εισχωρήση εις την γην. Επνευσεν εναντίον των καυστικός ο άνεμος και εξηράνθησαν· ήλθεν η καταιγίς και σαν φρύγανα θα τα αναλάβη και θα τα εξαφάνιση.

Ησ. 40,25 - νῦν οὖν τίνι με ὡμοιώσατε καὶ ὑψωθήσομαι; εἶπεν ὁ ἅγιος.

Ησ. 40,25 - Τωρα, λοιπόν, σκεφθήτε σεις, οι ειδωλολάτραι, προς ποίον με παρομοιάσατε; Που με ανεβάσατε, ώστε εγώ να δοξασθώ; είπεν ο άγιος Θεός.

Ησ. 40,26 - ἀναβλέψατε εἰς ὕψος τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ ἴδετε, τίς κατέδειξε ταῦτα πάντα; ὁ ἐκφέρων κατ᾿ ἀριθμὸν τὸν κόσμον αὐτοῦ πάντας ἐπ᾿ ὀνόματι καλέσει· ἀπὸ πολλῆς δόξης καὶ ἐν κράτει ἰσχύος αὐτοῦ οὐδέν σε ἔλαθε.

Ησ. 40,26 - Σηκώσατε υψηλά τα μάτια σας στον ουρανόν και ίδετε, ποιός εδημιούργησε και κατέστησε περίλαμπρα όλα αυτά; Ο Θεός είναι εκείνος, ο οποίος διατάσσει και βγάζει ώσαν μετρημένην και τακτοποιημένην στρατιάν, τον κόσμον των αστέρων. Ολους τους αστέρας ονομαστικώς θα τους καλέση. Από την πολλήν σου δόξαν και εις την ισχύν της δυνάμεώς σου, Κυριε, τίποτε δεν σου διέφυγε. Γνωρίζεις τα πάντα πάντοτε.

Ησ. 40,27 - Μὴ γὰρ εἴπῃς, Ἰακώβ, καὶ τί ἐλάλησας, Ἰσραήλ· ἀπεκρύβη ἡ ὁδός μου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεός μου τὴν κρίσιν ἀφεῖλε καὶ ἀπέστη;

Ησ. 40,27 - Μη πης ποτέ, Ιακώβ, μη λαλήσης ισραηλιτικέ λαέ· “η οδός μου είναι, λοιπόν, κρυμμένη από τον Θεόν; Δεν την γνωρίζει; Ο Θεός μου με εστέρησεν από την δικαίαν του κρίσιν, απέφυγε να μου αποδώση το δίκαιον και απεμακρύνθη από εμέ;”

Ησ. 40,28 - καὶ νῦν οὐκ ἔγνως εἰ μὴ ἤκουσας; Θεὸς αἰώνιος ὁ Θεὸς ὁ κατασκευάσας τὰ ἄκρα τῆς γῆς, οὐ πεινάσει, οὐδὲ κοπιάσει, οὐδέ ἐστιν ἐξεύρεσις τῆς φρονήσεως αὐτοῦ·

Ησ. 40,28 - Και λοιπόν δεν έμαθες, δεν ήκουσες ότι ο αιώνιος Θεός είναι,ο Θεός ο οποίος εδημιούργησεν ολόκληρον την γην; Απειροτέλειος και αιώνιος καθώς είναι, αυτός εδημιούργησεν ολόκληρον την γην από άκρου εις άκρον. Δεν θα πεινάση, ούτε και θα κοπιάση, όπως οι άνθρωποι δια τον άρτον των· ούτε και είναι δυνατόν να εξερεύνηση και κατανόηση κανείς όλον το βάθος της απείρου σοφίας του.

Ησ. 40,29 - διδοὺς τοῖς πεινῶσιν ἰσχὺν καὶ τοῖς μὴ ὀδυνωμένοις λύπην.

Ησ. 40,29 - Αυτός δίδει στους πεινώντας τροφήν και δύναμιν· και εις όσους δεν έχουν δοκιμάσει οδύνας, αποστέλλει λύπην.

Ησ. 40,30 - πεινάσουσι γὰρ νεώτεροι, καὶ κοπιάσουσι νεανίσκοι, καὶ ἐκλεκτοὶ ἀνίσχυες ἔσονται·

Ησ. 40,30 - Νέοι, ευρισκόμενοι εις την ακμήν της ηλικίας των, θα καταβληθούν από την πείναν, θα κοπιάσουν και θα ταλαιπωρηθούν· και οι

εκλεκτοί μεταξύ αυτών θα γίνουν ανίσχυροι.

Ησ. 40,31 - οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Θεὸν ἀλλάξουσιν ἰσχύν, πτεροφυήσουιν ὡς ἀετοί, δραμοῦνται καὶ οὐ κοπιάσουσι, βαδιοῦνται καὶ οὐ πεινάσουσιν.

Ησ. 40,31 - Εκείνοι όμως οι οποίοι υπομένουν και περιμένουν τον Κυριον, θα πάρουν νέαν μεγαλυτέραν δύναμιν, θα βγάλουν νέα φτερά, σαν αετοί· θα τρέχουν και δεν θα καταβάλλωνται από τον κόπον· θα βαδίζουν και δεν θα πεινάσουν.

ΗΣΑΪΑΣ 41

Ησ. 41,1 - Ἐγκαινίζεσθε πρός με, νῆσοι, οἱ γὰρ ἄρχοντες ἀλλάξουσιν ἰσχύν· ἐγγισάτωσαν καὶ λαλησάτωσαν ἅμα, τότε κρίσιν ἀναγγειλάτωσαν.

Ησ. 41,1 - Νήσοι της Μεσογείου, που εκπροσωπείτε τον ειδωλολοτρικόν κόσμον, γενήτε κοντά μου και δι' εμού νέα κτίσις. Οι άρχοντες σας ας αλλάξουν και ας αποκτήσουν νέαν δύναμιν. Ας πλησιάσουν και ας συνομιλήσωμεν μαζή. Ας στήσωμεν διάλογον προς εύρεσιν και εφαρμογήν του δικαίου.

Ησ. 41,2 - τίς ἐξήγειρεν ἀπὸ ἀνατολῶν δικαιοσύνην, ἐκάλεσεν αὐτὴν κατὰ πόδας αὐτοῦ, καὶ πορεύσεται; δώσει ἐναντίον ἐθνῶν καὶ βασιλεῖς ἐκστήσει καὶ δώσει εἰς γῆν τὰς μαχαίρας αὐτῶν καὶ ὡς φρύγανα ἐξωσμένα τὰ τόξα αὐτῶν·

Ησ. 41,2 - Ποιός ανήγειρεν από ανατολών και ανέδειξεν άνθρωπον εκπροσωπούντα και επιβάλλοντα την δικαιοσύνην, και ποιός εκάλεσεν αυτήν να τον ακολουθή κατά πόδας και να πηγαίνη μαζή του; Αυτόν τον άνθρωπον, εκπρόσωπον ιδικόν μου, θα τον δώσω εις κατάκτησιν εθνών. Αυτός θα απομακρύν·η και θα εκθρόνιση βασιλείς, θα συντρίψη κάτω στο έδαφος τας μαχαίρας των· και τα τόξα των θα τα κάμη ώσαν πεταμένα και διασκορπισμένα φρύγανα.

Ησ. 41,3 - καὶ διώξεται αὐτοὺς καὶ διελεύσεται ἐν εἰρήνῃ ἡ ὁδὸς τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ησ. 41,3 - Θα καταδιώξη αυτούς τους εχθρούς και θα διέρχεται εν ειρήνη την οδόν, που θα πατούν οι πόδες του.

Ησ. 41,4 - τίς ἐνήργησε καὶ ἐποίησε ταῦτα; ἐκάλεσεν αὐτὴν ὁ καλῶν αὐτὴν ἀπὸ γενεῶν ἀρχῆς· ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, καὶ εἰς τὰ ἐπερχόμενα ἐγώ εἰμι.

Ησ. 41,4 - Ποιός ενήργησε και έκαμεν αυτά; Εκείνος εκάλεσε την δικαιοσύνην, ο οποίος απ' αρχής των γενεών επιζητεί και θέλει αυτήν. Εγώ είμαι Θεός πρώτος και μόνος· και στους επερχομένους αιώνας εγώ υπάρχω πάντοτε.

Ησ. 41,5 - εἴδοσαν ἔθνη καὶ ἐφοβήθησαν, τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἤγγισαν καὶ ἦλθον ἅμα,

Ησ. 41,5 - Είδον τα έθνη και εφοβήθησαν· οι κατοικούντες εις τα πέρατα της γης επλη-σίασαν, συνήλθαν μαζή,

Ησ. 41,6 - κρίνων ἕκαστος τῷ πλησίον καὶ τῷ ἀδελφῷ βοηθῆσαι καὶ ἐρεῖ·

Ησ. 41,6 - με την απόφασιν να βοηθήση ο καθένας από αυτούς τον άλλον, να τον συμβουλεύση και να τον ενθαρρύνη.

Ησ. 41,7 - ἴσχυσεν ἀνὴρ τέκτων καὶ χαλκεὺς τύπτων σφύρῃ ἅμα ἐλαύνων· ποτὲ μὲν ἐρεῖ· σύμβλημα καλόν ἐστίν· ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἥλοις, θήσουσιν αὐτὰ καὶ οὐ κινηθήσονται.

Ησ. 41,7 - Δια τα είδωλα των εθνικών θεών ο ξυλουργός επήρε δύναμιν, ώστε να κατασκευάση ξόανα, ο χαλκεύς κτυπών με την σφύραν του και πλατύνων το μέταλλον θα περιβάλη με αυτό το ξόανον άγαλμα και θα είπη· Ωραίον είναι αυτό το συγκόλλημα. Επειτα θα τα στερεώσουν αυτά με καρφιά, θα τα θέσουν ακίνητα, ώστε να μη μετακινούνται.

Ησ. 41,8 - Σὺ δέ, Ἰσραήλ, παῖς μου Ἰακώβ, ὃν ἐξελεξάμην, σπέρμα Ἀβραάμ, ὃν ἠγάπησα,

Ησ. 41,8 - Συ όμως, Ισραηλιτικέ μου λαέ, δούλε μου Ιακώβ, τον οποίον εγώ εξέλεξα ως ιδιαίτερόν μου λαόν, απόγονον του Αβραάμ τον οποίον ηγάπησα,

Ησ. 41,9 - οὗ ἀντελαβόμην ἀπ᾿ ἄκρων τῆς γῆς καὶ ἐκ τῶν σκοπῶν αὐτῆς ἐκάλεσά σε καὶ εἶπά σοι· παῖς μου εἶ, ἐξελεξάμην σε καὶ οὐκ ἐγκατέλιπόν σε·

Ησ. 41,9 - αυτόν, τον οποίον επήρα εις τα χέρια μου από τα άκρα της γης, από τα υψηλά μέρη, τον εκάλεσα και του είπα· Συ είσαι δούλος μου, εγώ σε εξέλεξα και ούτε σε εγκατέλειψα, ούτε θα σε εγκαταλείψω ποτέ·

Ησ. 41,10 - μὴ φοβοῦ, μετὰ σοῦ γάρ εἰμι· μὴ πλανῶ, ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ Θεός σου ὁ ἐνισχύσας σε καὶ ἐβοήθησά σοι καὶ ἠσφαλισάμην σε τῇ δεξιᾷ τῇ δικαίᾳ μου.

Ησ. 41,10 - μη φοβείσαι, διότι εγώ είμαι μαζή σου. Μη περιπλανηθής εδώ και εκεί αναζητών βοήθειαν παρά των ανθρώπων, διότι εγώ είμαι ο Θεός σου, ο οποίος σε ενεδυνάμωσα και σε εβοήθησα. Και δια της δικαίας παντοδυνάμου δεξιάς μου σε περιφρούρησα και σε εξησφαλισα.

Ησ. 41,11 - ἰδοὺ αἰσχυνθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοί σοι· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες καὶ ἀπολοῦνται πάντες οἱ ἀντίδικοί σου·

Ησ. 41,11 - Ιδού, θα καταισχυνθούν και θα εντραπούν όλοι οι εχθροί σου· θα είναι, ως εάν δεν υπάρχουν, και θα καταστραφούν όλοι οι αντίδικοί σου.

Ησ. 41,12 - ζητήσεις αὐτοὺς καὶ οὐ μὴ εὕρῃς τοὺς ἀνθρώπους, οἳ παροινήσουσιν εἰς σέ· ἔσονται γὰρ ὡς οὐκ ὄντες καὶ οὐκ ἔσονται οἱ ἀντιπολεμοῦντές σε.

Ησ. 41,12 - Θα τους αναζήτησης και δεν θα εύρης αυτούς τους ανθρώπους, οι οποίοι με αλλοφροσύνην ήθελαν να σε καταδιώξουν, διότι θα είναι, ως εάν δεν υπήρξαν· δεν θα ευρεθούν εκείνοι, οι οποίοι σε επολέμησαν.

Ησ. 41,13 - ὅτι ἐγὼ ὁ Θεός σου ὁ κρατῶν τῆς δεξιᾶς σου, ὁ λέγων σοι· μὴ φοβοῦ,

Ησ. 41,13 - Διότι εγώ ο Θεός σου είμαι εκείνος, που σε κρατώ από την δεξιάν σου και σου λέγω· Μη φοβείσαι.

Ησ. 41,14 - Ἰακώβ, ὀλιγοστὸς Ἰσραήλ· ἐγὼ ἐβοήθησά σοι, λέγει ὁ Θεός σου, ὁ λυτρούμενός σε, Ἰσραήλ.

Ησ. 41,14 - Ισραηλίται, απόγονοι του Ιακώβ, ολίγοι είσθε· εγώ όμως σας εβοήθησα, λέγει ο Θεός, εγώ, ο οποίος σε απήλλαξα από την δουλείαν.

Ησ. 41,15 - ἰδοὺ ἐποίησά σε ὡς τροχοὺς ἁμάξης ἁλοῶντας καινοὺς πριστηροειδεῖς, καὶ ἁλοήσεις ὄρη καὶ λεπτυνεῖς βουνοὺς καὶ ὡς χνοῦν θήσεις·

Ησ. 41,15 - Ιδού, εγώ σε έκαμα ωσάν τους πριονωτούς τροχούς αλωνιστικής αμάξης, καινουργείς, ικανούς να αλωνίζουν. Θα άλωνίσης όρη, θα λεπτύνης βουνά, θα τα μεταβάλης εις κόνιν.

Ησ. 41,16 - καὶ λικμήσεις, καὶ ἄνεμος λήψεται αὐτούς, καὶ καταιγὶς διασπερεῖ αὐτούς, σὺ δὲ εὐφρανθήσῃ ἐν τοῖς ἁγίοις Ἰσραήλ.

Ησ. 41,16 - Θα τα λιχνίσης, και ο άνεμος θα τους παραλάβη και σαν καταιγίς θα τους διασκόρπισης. Συ δέ, ω Ισραηλιτικέ λαέ, θα ευφρανθής εις τα άγια κατασκηνώματά σου.

Ησ. 41,17 - καὶ ἀγαλλιάσονται οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἐνδεεῖς· ζητήσουσι γὰρ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἔσται, ἡ γλῶσσα αὐτῶν ἀπὸ τῆς δίψης ἐξηράνθη· ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ἐγὼ ἐπακούσομαι ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς,

Ησ. 41,17 - Οι πτωχοί σου και οι ενδεείς θα δοκιμάσουν μεγάλην χαράν. Θα αναζητήσουν νερό και δεν θα υπάρχη· και η γλώσσα των θα ξηρανθή από την δίψαν. Εγώ όμως, ο Κυριος και Θεός, εγώ ο Θεός των Ισραηλιτών, θα ακούσω και θα κάμω δεκτήν την προσευχήν αυτών και δεν θα τους εγκαταλείψω.

Ησ. 41,18 - ἀλλὰ ἀνοίξω ἐπὶ τῶν ὀρέων ποταμοὺς καὶ ἐν μέσῳ πεδίων πηγάς· ποιήσω τὴν ἔρημον εἰς ἕλη ὑδάτων καὶ τὴν διψῶσαν γῆν ἐν ὑδραγωγοῖς·

Ησ. 41,18 - Αλλα θα κάμω να αναβλύσουν επάνω εις τα όρη ποταμοί ύδατος και εν μέσω των πεδιάδων πηγαί. Θα καταστήσω την έρημον εις

λίμνας υδάτων και την διψώσαν γην εις ρεύματα αφθόνων υδάτων.

Ησ. 41,19 - θήσω εἰς τὴν ἄνυδρον γῆν κέδρον καὶ πύξον καὶ μυρσίνην καὶ κυπάρισσον καὶ λεύκην,

Ησ. 41,19 - Εις την άλλοτε άνυδρον γην θα φυτεύσω κέδρον, και πύξον και μυρσίνην και κυπάρισσον και λεύκην,

Ησ. 41,20 - ἵνα ἴδωσι καὶ γνῶσι καὶ ἐννοηθῶσι καὶ ἐπιστῶνται ἅμα, ὅτι χεὶρ Κυρίου ἐποίησε ταῦτα καὶ ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ κατέδειξεν.

Ησ. 41,20 - δια να ίδουν και μάθουν και αντιληφθούν και κατανοήσουν καλά, ότι η χειρ του Κυρίου έκαμεν αυτά και ο άγιος Θεός του Ισραήλ ενεφάνισε την μεγαλοπρέπειαν αυτήν.

Ησ. 41,21 - Ἐγγίζει ἡ κρίσις ὑμῶν, λέγει Κύριος ὁ Θεός· ἤγγισαν αἱ βουλαὶ ὑμῶν, λέγει ὁ βασιλεὺς Ἰακώβ.

Ησ. 41,21 - Εφθασεν η ημέρα της δίκης και της κρίσεως σας, λέγει ο Κυριος. Προβάλατε τα επιχειρήματά σας, λέγει ο βασιλεύς, ο Θεός του Ιακώβ.

Ησ. 41,22 - ἐγγισάτωσαν καὶ ἀναγγειλάτωσαν ὑμῖν ἃ συμβήσεται, ἢ τὰ πρότερον τίνα ἦν, εἴπατε, καὶ ἐπιστήσομεν τὸν νοῦν καὶ γνωσόμεθα τί τὰ ἔσχατα, καὶ τὰ ἐπερχόμενα εἴπατε ἡμῖν.

Ησ. 41,22 - Ας έλθουν οι ειδωλολατρικοί θεοί σας και ας προαναγγείλουν εις σας, τι πρόκειται να συμβή. Η ας καταστήσουν εις σας γνωστά, ποία ήσαν αυτά τα οποία προηγουμένως έγιναν. Και ημείς θα στρέψωμεν με προσοχήν τον νουν μας, δια να γνωρίσωμεν, ποία είναι αυτά που κατά τας τελευταίας ημέρας έγιναν, όπως είχαν, τάχα, προφητευθή. Και ποία εκείνα, τα οποία πρόκειται να συμβούν. Είπατέ μας, λοιπόν.

Ησ. 41,23 - ἀναγγείλατε ἡμῖν τὰ ἐπερχόμενα ἐπ᾿ ἐσχάτου, καὶ γνωσόμεθα ὅτι θεοί ἐστε· εὖ ποιήσατε καὶ κακώσατε, καὶ θαυμασόμεθα καὶ ὀψόμεθα ἅμα·

Ησ. 41,23 - Προαναγγείλατε εις ημάς αυτά, τα οποία θα γίνουν στο μέλλον, δια να ίδωμεν και μάθωμεν, εάν πράγματι είσθε θεοί. Αγαθοποιήσατε και κακοποιήσατε, και ημείς θα θαυμάσωμεν τότε και συγχρόνως θα ίδωμεν την δύναμίν σας.

Ησ. 41,24 - ὅτι πόθεν ἐστὲ ὑμεῖς καὶ πόθεν ἡ ἐργασία ὑμῶν; ἐκ γῆς· βδέλυγμα ἐξελέξαντο ὑμᾶς.

Ησ. 41,24 - Πληροφορήσατεέμας, ω είδωλα, από που προέρχεσθε και από τι είσθε κατασκευασμένα. Γνωρίζομεν, ότι δια να σας κατασκευάσουν επήραν το σιχαμερόν χώμα της γης.

Ησ. 41,25 - ἐγὼ δὲ ἤγειρα τὸν ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ τὸν ἀφ᾿ ἡλίου ἀνατολῶν, κληθήσονται τῷ ὀνόματί μου· ἐρχέσθωσαν ἄρχοντες, καὶ ὡς πηλὸς κεραμέως καὶ ὡς κεραμεὺς καταπατῶν τὸν πηλόν, οὕτως καταπατηθήσεσθε.

Ησ. 41,25 - Εγώ παρεκίνησα και εσήκωσα κάποιον από τον βορράν, κάποιον που κατάγεται από την Ανατολήν, με τα στρατεύματα τα οποία θα κληθούν εξ ονόματός μου. Ας έλθουν οι άρχοντες εκείνοι και σαν πηλός κεραμέως έτσι θα καταπατηθήτε· δπως ο κεραμεύς καταπατεί και ζυμώνει τον πηλόν.

Ησ. 41,26 - τίς γάρ ἀναγγελεῖ τὰ ἐξ ἀρχῆς, ἵνα γνῶμεν, καὶ τὰ ἔμπροσθεν, καὶ ἐροῦμεν ὅτι ἀληθῆ ἐστιν; οὐκ ἔστιν ὁ προλέγων οὐδὲ ὁ ἀκούων ὑμῶν τοὺς λόγους.

Ησ. 41,26 - Ποιός δε από τους ψευδοθεούς σας, σας προείπε αυτά τα γεγονότα, που έμελλαν να γίνουν, ώστε να γνωρίσωμεν και να ομολογήσωμεν και ημείς την θείαν αυτού δύναμιν και ουσίαν, και ότι λέγει την αλήθειαν; Αλλά κανείς από σας, ω ειδωλολατρικοί θεοί, δεν προλέγει το μέλλον, και κανείς δεν ακούει τους λόγους σας.

Ησ. 41,27 - ἀρχὴν Σιὼν δώσω καὶ Ἱερουσαλὴμ παρακαλέσω εἰς ὁδόν.

Ησ. 41,27 - Εγώ έκαμα αρχήν και προανήγγειλα την καλήν είδησιν εις την Ιερουσαλήμ παρηγορών αυτήν.

Ησ. 41,28 - ἀπὸ γὰρ τῶν ἐθνῶν ἰδοὺ οὐδείς, καὶ ἀπὸ τῶν εἰδώλων αὐτῶν οὐκ ἦν ὁ ἀναγγέλλων· καὶ ἐὰν ἐρωτήσω αὐτούς· πόθεν ἐστέ; οὐ μὴ ἀποκριθῶσί μοι.

Ησ. 41,28 - Ιδού δε ότι κανείς από τους θεούς των άλλων εθνών, και από τα είδωλα αυτών δεν ευρέθη να προαναγγείλη αυτά. Αλλα και αν ερωτήσω αυτούς· από που κατάγεσθε; Δεν θα ημπορέσουν να μου αποκριθούν.

Ησ. 41,29 - εἰσὶ γὰρ οἱ ποιοῦντες ὑμᾶς, καὶ μάτην οἱ πλανῶντες ὑμᾶς.

Ησ. 41,29 - Διότι εκείνοι οι οποίοι σας κατεσκεύασαν υπάρχουν και ζουν μεταξύ των άνθρωπων· εκείνοι οι οποίοι εις ματαίαν και ψευδή θρησκείαν σας παραπλανούν.

ΗΣΑΪΑΣ 42

Ησ. 42,1 - Ἰακὼβ ὁ παῖς μου, ἀντιλήψομαι αὐτοῦ· Ἰσραὴλ ὁ ἐκλεκτός μου, προσεδέξατο αὐτὸν ἡ ψυχή μου· ἔδωκα τὸ πνεῦμά μου ἐπ᾿ αὐτόν, κρίσιν τοῖς ἔθνεσιν ἐξοίσει.

Ησ. 42,1 - Ο κατά σάρκα απόγονος του Ιακώβ, ο Μεσσίας είναι παις μου, τον οποίον εγώ θα κρατήσω και θα ενισχύσω αυτόν τον εκλεκτόν μου, που κατά σάρκα κατάγεται από τον Ισραήλ, τον εδέχθη με πλήρη ευαρέσκειαν η ψυχή μου. Εδωκα το Πνεύμα μου εις αυτόν, θα φέρη αυτός την αληθή πίστιν και γνώσιν εις όλα τα έθνη.

Ησ. 42,2 - οὐ κεκράξεται οὐδὲ ἀνήσει, οὐδὲ ἀκουσθήσεται ἔξω ἡ φωνὴ αὐτοῦ.

Ησ. 42,2 - Ηπιος και πράος δεν θα κραυγάση, ιύτε θα υψώση την φωνήν του, ούτε και θα ακουσθή η φωνή του έξω.

Ησ. 42,3 - κάλαμον τεθλασμένον οὐ συντρίψει καὶ λίνον καπνιζόμενον οὐ σβέσει, ἀλλὰ εἰς ἀλήθειαν ἐξοίσει κρίσιν.

Ησ. 42,3 - Καλάμι σπασμένο δεν θα συντρίψη και λινάρι, που καπνίζει έτοιμον να σβήση, δεν θα το σβησ· άλλα θα φέρη εις φως και θα κηρύξη την αλήθειαν.

Ησ. 42,4 - ἀναλάμψει καὶ οὐ θραυσθήσεται, ἕως ἄν θῇ ἐπὶ τῆς γῆς κρίσιν· καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσιν.

Ησ. 42,4 - Ο εκλεκτός αυτός παις μου θα αναλάμψη και δεν θα συντριβή. Θα εγκαταστήση και θα απλώση εις την γην την σώζουσαν αλήθειαν. Εις το όνομα του θα στηρίξουν τας ελπίδας των έθνη πολλά.

Ησ. 42,5 - οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ πήξας αὐτόν, ὁ στερεώσας τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καὶ διδοὺς πνοὴν τῷ λαῷ τῷ ἐπ᾿ αὐτῆς καὶ πνεῦμα τοῖς πατοῦσιν αὐτήν·

Ησ. 42,5 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος εδημιούργησε και εθεμελίωσε τον ουρανόν, εστερέωσε την γην και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν. Αυτός ο οποίος δίδει ζωήν στον λαόν, που κατοικεί εις την γην, και πνοήν ζωής εις όλα, όσα περιπατούν επάνω εις αυτήν.

Ησ. 42,6 - ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἐκάλεσά σε ἐν δικαιοσύνῃ καὶ κρατήσω τῆς χειρός σου καὶ ἐνισχύσω σε καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν

Ησ. 42,6 - Εγώ, ο Κυριος και Θεός, σε εκάλεσα δια την δικαιοσύνην· θα σε κρατήσω από το χέρι σου, θα σε ενισχύσω, θα σου δώσω νέαν διαθήκην δια το γένος των ανθρώπων, φως των εθνών·

Ησ. 42,7 - ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δεσμῶν δεδεμένους καὶ ἐξ οἴκου φυλακῆς καθημένους ἐν σκότει.

Ησ. 42,7 - δια να ανοίξης τους οφθαλμούς της διανοίας των σκοτισμένων και τυφλωμένων ανθρώπων, να βγάλης καϊ ελευθερώσης τους δεμένους από τα δεσμά της αμαρτίας, και από την φυλακήν εκείνους, που κάθηνται στο πνευματικόν σκότος.

Ησ. 42,8 - ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, τοῦτό μού ἐστι τὸ ὄνομα· τὴν δόξαν μου ἑτέρῳ οὐ δώσω οὐδὲ τὰς ἀρετάς μου τοῖς γλυπτοῖς.

Ησ. 42,8 - Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, αυτό είναι το Ονομά μου. Την άπειρον δόξαν μου δεν θα δώσω εις κανένα ψευδή θεόν, ούτε τον έπαινον των απείρων αρετών μου εις τα άψυχα είδωλα.

Ησ. 42,9 - τὰ ἀπ᾿ ἀρχῆς ἰδοὺ ἥκασι, καὶ καινά, ἃ ἐγὼ ἀναγγέλλω, καὶ πρὸ τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐδηλώθη ὑμῖν.

Ησ. 42,9 - Ιδού, αρχαίαι και απ' αρχής προφητείαι έχουν εκπληρωθή. Νέα εγώ γεγονότα προαναγγέλλω εις σας και πριν αυτά πραγματοποιηθούν, εγώ προφητικώς σας τα προανήγγειλα.

Ησ. 42,10 - Ὑμνήσατε τῷ Κυρίῳ ὕμνον καινόν, ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ· δοξάζετε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπ᾿ ἄκρου τῆς γῆς, οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πλέοντες αὐτήν, αἱ νῆσοι καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτάς.

Ησ. 42,10 - Ψαλατε, λοιπόν, νέους ύμνους προς τον Κυριον· οι υπό την εξουσίαν αυτού από το ένα άκρον της γης έως το άλλο δοξάσατε το Ονομα του, όλοι όσοι καταβαίνετε εις την θάλασσαν και διασχίζετε με τα πλοία αυτήν, αι νήσοι που υπάρχουν εις την Μεσόγειον και όσοι κατοικούν εις αυτάς και εις τα άλλα παράλια της θαλάσσης.

Ησ. 42,11 - εὐφράνθητι, ἔρημος, καὶ αἱ κῶμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις καὶ οἱ κατοικοῦντες Κηδάρ· εὐφρανθήσονται οἱ κατοικοῦντες Πέτραν, ἀπ᾿ ἄκρων τῶν ὀρέων βοήσουσι·

Ησ. 42,11 - Ας ευφρανθής συ, ω έρημος, και αι κωμοπόλεις σου. Ευφρανθήτε οι καταυλισμοί και όσοι κατοικείτε την Κηδάρ· θα ευφρανθούν οι κατοικούντες εις την Πέτραν, από τας κορυφάς των βουνών θα φωνάξουν δυνατά.

Ησ. 42,12 - δώσουσι τῷ Θεῷ δόξαν, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις ἀναγγελοῦσι.

Ησ. 42,12 - Θα δοξάσουν τον Θεόν και θα διαλαλήσουν τας απειροτελείους αρετάς του εις τας ειδωλολατρικάς νήσους.

Ησ. 42,13 - Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων ἐξελεύσεται καὶ συντρίψει πόλεμον, ἐπεγερεῖ ζῆλον καὶ βοήσεται ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ μετὰ ἰσχύος.

Ησ. 42,13 - Κυριος ο Θεός των δυνάμεων θα εξέλθη, θα συνάψη πόλεμον και θα συντρίψη τους εχθρούς· θα ανάψη ο ζήλος του και θα φωνάξη εναντίον των εχθρών με όλην του την δύναμιν.

Ησ. 42,14 - ἐσιώπησα, μὴ καὶ ἀεὶ σιωπήσομαι καὶ ἀνέξομαι; ὡς ἡ τίκτουσα ἐκαρτέρησα, ἐκστήσω καὶ ξηρανῶ ἅμα.

Ησ. 42,14 - Μέχρι σήμερον εσιώπησα και δεν ωμίλησα. Μηπως όμως πάντοτε θα σιωπώ και θα ανέχομαι τα αμαρτήματά σας; Οπως η επίτοκος γυνή, έτσι και εγώ έδειξα υπομονήν και καρτερίαν. Τωρα όμως θα σας αναασπάσω από την γην και θα σας ξηράνω συγχρόνως.

Ησ. 42,15 - ἐρημώσω ὄρη καὶ βουνοὺς καὶ πάντα χόρτον αὐτῶν ξηρανῶ, καὶ θήσω ποταμοὺς εἰς νήσους καὶ ἕλη ξηρανῶ.

Ησ. 42,15 - Θα ερημώσω όρη και βουνά, θα ξηράνω όλα τα χορτάρια των, θα ελατώσω τα νερά των ποταμών και θα παρουσιάσω εν μέσω αυτών νήσους· και τας λίμνας και τα έλη θα ξηράνω.

Ησ. 42,16 - καὶ ἄξω τυφλοὺς ἐν ὁδῷ, ᾗ οὐκ ἔγνωσαν, καὶ τρίβους ἃς οὐκ ᾔδεισαν, πατῆσαι ποιήσω αὐτούς· ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν· ταῦτα τὰ ῥήματα ποιήσω καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς.

Ησ. 42,16 - Εξ αντιθέτου θα οδηγήσω τους τυφλούς στον ορθόν ασφαλή δρόμον, τον οποίον δεν εγνώρισαν ποτέ, και εις τρίβους τας οποίας δεν είχαν μάθει. Θα τους κάμω να πατήσουν και περιπατήσουν εις αυτάς. Θα μεταβάλω προς χάριν αυτών το σκοτάδι των εις φως και τα ανώμαλα και οφιοειδή εις ευθείαν και ομαλήν οδόν. Αυτά τα οποία λέγω, θα τα πραγματοποιήσω και δεν θα τους εγκαταλείψω.

Ησ. 42,17 - αὐτοὶ δὲ ἀπεστράφησαν εἰς τὰ ὀπίσω· αἰσχύνθητε αἰσχύνην, οἱ πεποιθότες ἐπὶ τοῖς γλυπτοῖς, οἱ λέγοντες τοῖς χωνευτοῖς· ὑμεῖς ἐστε θεοὶ ἡμῶν.

Ησ. 42,17 - Αυτοί όμως, που πιστεύουν εις τα είδωλα, εγύρισαν οπίσω, ετράπησαν εις φυγήν. Εντραπήτε σεις, οι οποίοι πιστεύετε εις τα είδωλα· σεις οι οποίοι λέγετε εις τα χωνευτά αγάλματά σας, “σεις είσθε οι θεοί μας”.

Ησ. 42,18 - Οἱ κωφοί, ἀκούσατε, καὶ οἱ τυφλοί, ἀναβλέψατε ἰδεῖν.

Ησ. 42,18 - Οι κωφοί ακούσατε, και οι τυφλοί ανοίξατε τα μάτια σας, δια να ιδήτε.

Ησ. 42,19 - καὶ τίς τυφλός, ἀλλ᾿ ἢ οἱ παῖδές μου καὶ κωφοί, ἀλλ᾿ ἢ οἱ κυριεύοντες αὐτῶν; καὶ ἐτυφλώθησαν οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ.

Ησ. 42,19 - Και ποιοί είναι τυφλοί παρά οι δούλοι μου, και ποιοί είναι κωφοί παρά οι άρχοντες, οι οποίοι τους κυδερνούν; Δια τας αμαρτίας αυτών και την άγνοιαν του Νομου ετυφλώθησαν οι δούλοι του Θεού.

Ησ. 42,20 - εἴδετε πλεονάκις, καὶ οὐκ ἐφυλάξασθε· ἠνοιγμένα τὰ ὦτα, καὶ οὐκ ἠκούσατε.

Ησ. 42,20 - Πολλές φορές είδατε τα θαυμαστά έργα και τας ευεργεσίας του Θεού και δεν τας επροσέξατε. Είχατε ανοιγμένα τα αυτιά και δεν ηκούσατε το θείον θέλημα.

Ησ. 42,21 - Κύριος ὁ Θεὸς ἐβουλεύσατο, ἵνα δικαιωθῇ καὶ μεγαλύνῃ αἴνεσιν.

Ησ. 42,21 - Κυριος ο Θεός ηθέλησε και απεφάσισε να ενεργήση έτσι, δια να αποδειχθή αυτός δίκαιος και να προκαλέση αίνους και δοξολογίας εκ μέρους σας.

Ησ. 42,22 - καὶ εἶδον, καὶ ἐγένετο ὁ λαὸς πεπρονομευμένος καὶ διηρπασμένος· ἡ γὰρ παγὶς ἐν τοῖς ταμιείοις πανταχοῦ, καὶ ἐν οἴκοις ἅμα, ὅπου ἔκρυψαν αὐτούς· ἐγένοντο εἰς προνομήν, καὶ οὐκ ἦν ἐξαιρούμενος ἅρπαγμα, καὶ οὐκ ἦν ὁ λέγων· ἀπόδος.

Ησ. 42,22 - Και είδον και ιδού, ότι ο λαός μου έγινεν αντικείμενον λεηλασίας και διαρπαγής, διότι αι παγίδες του εχθρού είχαν απλωθή παντού, εις τα σπίτια των, εις τα ιδιαίτερα κρυπτά δωμάτια των, όπου έκρυψαν ανθρώπους και θησαυρούς. Εγιναν θύματα λεηλασίας και δεν υπήρχε κανείς, να τους γλυτώση από την διαρπαγήν. Τους ελεηλατούσαν και δεν υπήρχε κανείς από αυτούς, που θα ετολμούσε να πη· “δώστε μας πίσω αυτό που μας αρπάξατε”.

Ησ. 42,23 - τίς ἐν ὑμῖν, ὃς ἐνωτιεῖται ταῦτα; εἰσακούσατε εἰς τὰ ἐπερχόμενα.

Ησ. 42,23 - Ποιός από σας θα ακούση αυτά και θα συνετισθή; Δώστε προσοχήν και ακούσατε αυτά, τα οποία πρόκειται να επέλθουν.

Ησ. 42,24 - τίς ἔδωκεν εἰς διαρπαγὴν Ἰακὼβ καὶ Ἰσραὴλ τοῖς προνομεύουσιν αὐτόν; οὐχὶ ὁ Θεός, ᾧ ἡμάρτοσαν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἠβούλοντο ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ πορεύεσθαι οὐδὲ ἀκούειν τοῦ νόμου αὐτοῦ;

Ησ. 42,24 - Ποιός παρεχώρησεν εις διαρπαγήν και λεηλασίαν τους απογόνους του Ιακώβ, τους Ισραηλίτας, εις αυτούς που τους ελήστευσαν; Δεν είναι ο Θεός, απέναντι του οποίου αυτοί διέπραξαν αμαρτίας, και δεν ήθελαν να βαδίζουν στον δρόμον του θελήματός του, ούτε να ακούσουν τον Νομον του;

Ησ. 42,25 - καὶ ἐπήγαγεν ἐπ᾿ αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ, καὶ κατίσχυσεν αὐτοὺς πόλεμος καὶ οἱ συμφλέγοντες αὐτοὺς κύκλῳ, καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕκαστος οὐδὲ ἔθεντο ἐπὶ ψυχήν.

Ησ. 42,25 - Δια τούτο επέφερεν εναντίον αυτών ο Κυριος τιμωρόν την δικαίαν οργήν του. Εξεσπασε και υπερίσχυσεν εναντίον των ο πόλεμος των εχθρών των. Φοβεροί ολόγυρα των οι εχθροί όλοι μαζή άναβαν εναντίον των πυρκαϊάς. Και όμως αυτοί δεν κατενόησαν ούτε ησθάνθησαν το σφάλμα των. Ο καθένας των δεν έβαλε μέσα εις την ψυχήν του το μάθημα, που θα τους έφερεν εις μετάνοιαν.

ΗΣΑΪΑΣ 43

Ησ. 43,1 - Καὶ νῦν οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας σε, Ἰακώβ, ὁ πλάσας σε, Ἰσραήλ· μὴ φοβοῦ, ὅτι ἐλυτρωσάμην σε· ἐκάλεσά σε τὸ ὄνομά σου, ἐμὸς εἶ σύ.

Ησ. 43,1 - Και τώρα αυτά λέγει Κυριος ο Θεός, ο ποιητής σου, ω Ιακώβ, ο πλάστης σου, ω ισραηλιτικέ λαε· "μη φοβείσαι, διότι, ιδού εγώ σε ηλευθέρωσα. Σε εφώναξα με το όνομά σου. Συ είσαι ίδικός μου πλέον.

Ησ. 43,2 - καὶ ἐὰν διαβαίνῃς δι᾿ ὕδατος, μετὰ σοῦ εἰμι, καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσί σε· καὶ ἐὰν διέλθῃς διὰ πυρός, οὐ μὴ κατακαυθῇς, φλὸξ οὐ κατακαύσει σε.

Ησ. 43,2 - Και εάν αναβαινης δια μέσου των υδάτων, εγώ θα είμαι προστάτης μαζή σου. Και τα ύδατα ακόμη των ποταμών δεν θα σε κατακλύσουν. Και αν περάσης ανάμεσα από τη φωτιά, δεν θα κατακαής, Η φλόγα δεν θα σε κατακαύση.

Ησ. 43,3 - ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ ὁ σῴζων σε· ἐποίησα ἄλλαγμά σου Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν καὶ Σοήνην ὑπὲρ σοῦ.

Ησ. 43,3 - Διότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, ο άγιος Θεός του ισραηλιτικού λαού, ο σωτήρ σου. Δια σε εγώ έδωκα ως αντάλλαγμα την Αίγυπτον, την Αιθιοπίαν και την Σοήνην.

Ησ. 43,4 - ἀφ᾽ οὗ ἔντιμος ἐγένου ἐναντίον ἐμοῦ, ἐδοξάσθης, καὶ ἐγὼ σὲ ἠγάπησα· καὶ δώσω ἀνθρώπους πολλοὺς ὑπὲρ σοῦ καὶ ἄρχοντας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς σου.

Ησ. 43,4 - Από την στιγμήν που έγινες πολύτιμος ενώπιόν μου και αγαπητός, εδοξάσθης και εγώ σε ηγάπησα. Και στο μέλλον θα δώσω πολλούς ανθρώπους προς χάριν σου και άρχοντας επικεφαλής σου, δια να σε κυβερνούν με σύνεσιν και να ζήσης ασφαλής.

Ησ. 43,5 - μὴ φοβοῦ, ὅτι μετὰ σοῦ εἰμι· ἀπὸ ἀνατολῶν ἄξω τὸ σπέρμα σου καὶ ἀπὸ δυσμῶν συνάξω σε.

Ησ. 43,5 - Μη φοβείσαι, διότι εγώ είμαι μαζή σου. Από τας χώρας της ανατολής θα φέρω τους απογόνους σου. Από τα μέρη της δύσεως θα σας συγκεντρώσω.

Ησ. 43,6 - ἐρῶ τῷ Βοῤῥᾷ· ἄγε, καὶ τῷ Λιβί· μὴ κώλυε, ἄγιε τοὺς υἱούς μου ἀπὸ γῆς πόῤῥωθεν καὶ τὰς θυγατέρας μου ἀπ᾽ ἄκρων τῆς γῆς,

Ησ. 43,6 - Θα είπω στον Βορράν· Φέρε τα παιδιά μου από τας βορείους χώρας· και στον Νοτον· Μη εμποδιζης, φέρε τα παιδιά μου από τας μακρυνάς χώρας και τας θυγατέρας μου από τα άκρα της γης.

Ησ. 43,7 - πάντας ὅσοι ἐπικέκληνται τῷ ὀνόματί μου· ἐν γὰρ τῇ δόξῃ μου κατεσκεύασα αὐτὸν καὶ ἔπλασα αὐτὸν καὶ ἐποίησα αὐτόν·

Ησ. 43,7 - Φέρετε όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν πάρει ως όνομά των το Ονομά μου. Διότι προς δόξαν μου ωργάνωσα και ανέδειξα τον λαόν αυτόν. Τον έπλασα και τον εδημιούργησα.

Ησ. 43,8 - καὶ ἐξήγαγον λαὸν τυφλόν, καὶ ὀφθαλμοί εἰσιν ὡσαύτως τυφλοί, καὶ κωφοὶ τὰ ὦτα ἔχοντες.

Ησ. 43,8 - Εφερα από τας διαφόρους χώρας της αιχμαλωσίας του τον λαόν μου, ο οποίος ήτο ώσαν τυφλός, ότι τα μάτια του δεν έβλεπαν. Ητο ωαν κωφός, αν και είχεν αυτιά.

Ησ. 43,9 - πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ.

Ησ. 43,9 - Ολα τα έθνη συνεκεντρώθησαν συγχρόνως. Μετ' ολίγον θα συγκεντρωθούν οι άρχοντες αυτών. Ποίος από τους ψευδείς θεούς θα αναγγείλη αυτά τα μελλοντικά θαυμαστά γεγονάτα η ποιός θα προφητεύση εις σας τους ειδωλολάτρας αυτά; Ας φέρουν οι ειδωλικοί θεοί σας τους μάρτυράς των, ας προσπαθήσουν να δικαιωθούν και ας είπουν, ότι τα όσα προεφήτευσαν είναι αληθινά.

Ησ. 43,10 - γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγώ εἰμι. ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεὸς καὶ μετ᾽ ἐμὲ οὐκ ἔσται.

Ησ. 43,10 - Σεις όμως, οι ιδικοί μου προφήται, εγίνατε μάρτυρές μου. Και εγώ, λέγει Κυριος ο Θεός, είμαι ο μάρτυς ο αληθινός· και ο δούλος μου, ο ισραηλιτικός λαός, τον οποίον εγώ από όλα τα έθνη εξέλεξα, δια να μαρτυρή εκείνος περί εμού, και να γνωρίσετε και να πιστεύσετε και να κατανοήσετε, ότι εγώ από τον εαυτόν μου αιωνίως υπάρχω. Προ εμού δεν υπήρξεν άλλος Θεός, ούτε και έπειτα από εμέ θα υπάρξη.

Ησ. 43,11 - ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῴζων.

Ησ. 43,11 - Εγώ είμαι ο αληθινός απειροτελειος Θεός και έκτος εμού δεν υπάρχει άλλος σωτήρ.

Ησ. 43,12 - ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός.

Ησ. 43,12 - Εγώ προανήγγειλα την απελευθέρωσίν σας και σας έσωσα. Εγώ σας ήλεγξα και σας ωνείδισα και δεν υπήρχε μεταξύ σας κανείς ξένος Θεός, δια να σας υπερασπισθή. Σεις, λοιπόν, κατόπιν όλων αυτών είσθε οι μάρτυρές μου και εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Ησ. 43,13 - ἔτι ἀπ᾽ ἀρχῆς καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό;

Ησ. 43,13 - Απ' αρχής του χρόνου και προ πάσης αρχής της δημιουργίας εγώ υπάρχω και δεν υπάρχει κανείς άλλος, ο οποίος ημπορεί να να ελευθερώση κανένα από τα χέρια μου. Εγώ θα κάμω ο,τι απεφάσισα, και ποιός θα ημπορέση ποτέ να ματαίωση αυτό;”

Ησ. 43,14 - Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ· ἕνεκεν ὑμῶν ἀποστελῶ εἰς Βαβυλῶνα καὶ ἐπεγερῶ φεύγοντας πάντας, καὶ Χαλδαῖοι ἐν πλοίοις δεθήσονται.

Ησ. 43,14 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος σας ελευθερώνει πάντοτε από την αιχμαλωσίαν, ο άγιος Θεός του Ισραήλ. “Προς χάριν σας θα αποστείλω εγώ εις την Βαβυλώνα όργανον της τιμωρίας μου. Θα ξεσηκώσω και θα αναγκάσω να τραπούν εις πανικόβλητον φυγήν οι Βαβυλώνιοι, οι δε Χαλδαίοι θα δεθούν αιχμάλωτοι εις τα πλοία των.

Ησ. 43,15 - ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος ὑμῶν, ὁ καταδείξας Ἰσραὴλ βασιλέα ὑμῶν.

Ησ. 43,15 - Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός, ο άγιος υμών, ο οποίος ανέδειξα Ιακώβ, τον πρόγονόν σας, ένδοξον ωσάν βασιλέα σας”.

Ησ. 43,16 - οὕτως λέγει Κύριος, ὁ διδοὺς ἐν θαλάσσῃ ὁδὸν ἐν ὕδατι ἰσχυρῷ τρίβον,

Ησ. 43,16 - Ούτω λέγει ο Κυριος, ο οποίος προς χάριν σας ήνοιξεν εντός της Ερυθράς θαλάσσης οδόν και ανάμεσα από πλήθος υδάτων δίοδον, δια να περάσετε.

Ησ. 43,17 - ὁ ἐξαγαγὼν ἅρματα καὶ ἵππον καὶ ὄχλον ἰσχυρόν· ἀλλ᾿ ἐκοιμήθησαν καὶ οὐκ ἀναστήσονται, ἐσβέσθησαν ὡς λίνον ἐσβεσμένον.

Ησ. 43,17 - “Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος έβγαλα έξω από την Αίγυπτον και ωδήγησα έντος της Ερυθράς θαλάσσης τα πολεμικά άρματα του Φαραώ, το ιππικόν και τον πολυάριθμον εχθρικόν στρατόν του, οι οποίοι και επνίγησαν εντός των υδάτων. Δεν θα σηκωθούν πλέον από εκεί. Εσβησαν, όπως σβήνει το από λίνον φτιασμένο φυτίλι.

Ησ. 43,18 - μὴ μνημονεύετε τὰ πρῶτα καὶ τὰ ἀρχαῖα μὴ συλλογίζεσθε.

Ησ. 43,18 - 'Αλλα μην ενθυμείσθε αυτά, που προηγήθησαν. Μη συλλογίζεσθε τα αρχαία, που έγιναν,

Ησ. 43,19 - ἰδοὺ ἐγὼ ποιῶ καινὰ ἃ νῦν ἀνατελεῖ, καὶ γνώσεσθε αὐτά· καὶ ποιήσω ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν καὶ τῇ ἀνύδρῳ ποταμούς.

Ησ. 43,19 - διότι εγώ θα κάμω νέα θαυμαστά έργα, τα οποία τώρα θα αναφανούν και θα τα κατανοήσετε καλά. Θα κάμω δρόμον βατόν μέσα εις την έρημον, εις δε την ξηράν και άνυδρον χώραν θα στείλω ποταμούς υδάτων.

Ησ. 43,20 - εὐλογήσουσί με τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, σειρῆνες καὶ θυγατέρες στρουθῶν, ὅτι ἔδωκα ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ καὶ ποταμοὺς ἐν τῇ ἀνύδρῳ ποτίσαι τὸ γένος μου τὸ ἐκλεκτόν,

Ησ. 43,20 - Δια τα θαυμαστά αυτά έργα μου θα με δοξολογήσουν και αυτά ακόμη τα θηρία του αγρού. Γλαύκες και παιδιά στρουθοκαμήλων, διότι έδωσα εις την έρημον γην ύδωρ και ποταμούς εις την άνυδρον χώραν, δια να ποτίσω και ξεδιψάσω το εκλεκτόν γένος μου,

Ησ. 43,21 - λαόν μου, ὃν περιεποιησάμην τὰς ἀρετάς μου διηγεῖσθαι.

Ησ. 43,21 - τον ισραηλιτικόν λαόν, τον οποίον διετήρησα και περιεποιήθην, δια να διηγήται τας τελειότητάς μου και τα θαυμαστά έργα μου.

Ησ. 43,22 - οὐ νῦν ἐκάλεσά σε, Ἰακώβ, οὐδὲ κοπιάσαι σε ἐποίησα, Ἰσραήλ.

Ησ. 43,22 - Δεν σε εκάλεσα τώρα, ω λαέ του Ιακώβ, ούτε και σε έκαμα να υποβληθής εις κόπους προς χάριν μου, ω Ισραήλ.

Ησ. 43,23 - οὐκ ἐμοὶ ἤνεγκας πρόβατα τῆς ὁλοκαρπώσεώς σου, οὐδὲ ἐν ταῖς θυσίαις σου ἐδόξασάς με· οὐκ ἐδούλωσά σε ἐν θυσίαις, οὐδὲ ἔγκοπον ἐποίησά σε ἐν λιβάνῳ,

Ησ. 43,23 - Δεν μου προσέφερες πρόβατα ως ολοκαυτώματα, ούτε με τας θυσίας σου με εδοξασες. Εγώ δε δεν σε υπεχρέωσα ούτε και σε υπέβαλα στον κόπον να μου προσφέρη θυσίας στον τόπον της εξορίας σου, ούτε σε επεβάρυνα με κόπους να μου προσφέρης λιβανωτόν.

Ησ. 43,24 - οὐδὲ ἐκτήσω μοι ἀργυρίου θυμίαμα, οὐδὲ τὸ στέαρ τῶν θυσιῶν σου ἐπεθύμησα, ἀλλὰ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις σου καὶ ἐν ταῖς ἀδικίαις σου προέστην σου.

Ησ. 43,24 - Ούτε σε υπεχρεωσα να απόκτησης δια χρημάτων θυμίαμα εδώ, που ευρίσκεσαι, ούτε το λίπος των θυσιών μου εγώ επεθύμησα. Παρ' όλον τούτο εγώ υπήρξα προστάτης σου, καθ' ον χρόνον συ έμενες αμετανόητος εις τας αμαρτίας σου και εις τας αδικίας σου.

Ησ. 43,25 - ἐγώ εἰμι, ἐγώ εἰμι ὁ ἐξαλείφων τὰς ἀνομίας σου ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τὰς ἁμαρτίας σου καὶ οὐ μὴ μνησθήσομαι.

Ησ. 43,25 - Εγώ είμαι, εγώ είμαι ο μόνος, ο οποίος σβήνω και εξαλείφω τας ανομίας σου ένεκεν της αγαθότητός μου και προς δόξαν μου, και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας σου.

Ησ. 43,26 - σὺ δὲ μνήσθητι καὶ κριθῶμεν· λέγε σὺ τὰς ἀνομίας σου πρῶτος, ἵνα δικαιωθῇς.

Ησ. 43,26 - Συ όμως να έχης πάντοτε ύπ' όψιν σου τας ανομίας σου, να ενθυμήσαι ποίος είσαι, και έλα να δικασθώμεν. Λέγε συ πρώτος τας ανομίας σου, αναγνωρίζων εν μετανοία αυτάς, δια να λάβης δικαίωσιν και συγχώρησιν.

Ησ. 43,27 - οἱ πατέρες ὑμῶν πρῶτοι καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν ἠνόμησαν εἰς ἐμέ,

Ησ. 43,27 - Και αυτοί οι πρόγονοί σας πρώτοι και οι άρχοντες σας, διέπραξαν απέναντί μου αμαρτίας

Ησ. 43,28 - καὶ ἐμίαναν οἱ ἄρχοντες τὰ ἅγιά μου, καὶ ἔδωκα ἀπολέσαι Ἰακὼβ καὶ Ἰσραὴλ εἰς ὀνειδισμόν.

Ησ. 43,28 - και εμόλυναν οι άρχοντες τον άγιον ναόν μου. Δια τούτο παρέδωκα εις απώλειαν τους Ισραηλίτας, εις καταφρόνησιν και εξευτελισμόν».

ΗΣΑΪΑΣ 44

Ησ. 44,1 - Νῦν δὲ ἄκουσον, Ἰακὼβ ὁ παῖς μου καὶ Ἰσραήλ, ὃν ἐξελεξάμην·

Ησ. 44,1 - Τωρα όμως άκουσε συ, ο δούλός μου Ιακώβ, συ ο ισραηλιτικός λαός, τον οποίον εγώ εξέλεξα ως ίδικόν μου λαόν, ανάμεσα από όλα τα έθνη.

Ησ. 44,2 - οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας σε καὶ ὁ πλάσας σε ἐκ κοιλίας· ἔτι βοηθηθήσῃ, μὴ φοβοῦ, παῖς μου Ἰακὼβ καὶ ἠγαπημένος Ἰσραήλ, ὃν ἐξελεξάμην.

Ησ. 44,2 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός, ο οποίος σε εδημιούργησεν, ο οποίος σε έπλασεν από την αρχήν της υπάρξεως σου· “θα πάρης και άλλην ακόμη βοήθειαν, μη φοβείσαι, δούλε μου Ιακώβ, ηγαπημένε Ισραηλιτικέ λαέ, τον οποίον εγώ εξέλεξα ανάμεσα από τα άλλα έθνη.

Ησ. 44,3 - ὅτι ἐγὼ δώσω ὕδωρ ἐν δίψει τοῖς πορευομένοις ἐν ἀνύδρῳ, ἐπιθήσω τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τὸ σπέρμα σου καὶ τὰς εὐλογίας μου ἐπὶ τὰ τέκνα σου,

Ησ. 44,3 - Διότι εγώ θα δώσω ύδωρ, ώστε να ξεδιψάσουν οι πορευόμενοι δια μέσου ανύδρων τόπων. Θα επιθέσω το πνεύμα μου στους απογόνους σου και θα δώσω τας ευλογίας μου εις τα τέκνα σου.

Ησ. 44,4 - καὶ ἀνατελοῦσιν ὡς ἀναμέσον ὕδατος χόρτος καὶ ὡς ἰτέα ἐπὶ παραῤῥέον ὕδωρ.

Ησ. 44,4 - Αυτοί με τας ιδικός μου ευλογίας θα αναβλαστήσουν, ώσαν δροσερό χορτάρι ανάμεσα εις υδροχαρή τόπον, ωσάν ιτέα, η οποία ευρίσκεται πλησίον ρεόντων υδάτων.

Ησ. 44,5 - οὗτος ἐρεῖ· τοῦ Θεοῦ εἰμι, καὶ οὗτος βοήσεται ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰακώβ, καὶ ἕτερος ἐπιγράψει χειρὶ αὐτοῦ· τοῦ Θεοῦ εἰμι, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰσραὴλ βοήσεται. -

Ησ. 44,5 - Τοτε ο ένας θα λέγη· Εγώ είμαι του Θεού· ο άλλος με δυνατήν φωνήν θα διακηρύττη το όνομα του Ιακωβ ως ιδικόν του όνομα. Και άλλος θα γράψη με ανεξίτηλον μελάνην επάνω στο χέρι του· Είμαι του Θεού! Και άλλος με μεγάλην φωνήν θα διαλαλήση το όνομα του Ισραήλ”.

Ησ. 44,6 - Οὕτως λέγει ὁ Θεὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ ὁ ῥυσάμενος αὐτὸν Θεὸς σαβαώθ· ἐγὼ πρῶτος καὶ ἐγὼ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἐμοῦ οὐκ ἔστι Θεός.

Ησ. 44,6 - Αυτά λέγει ο Θεός, ο βασιλεύς του Ισραηλιτικού λαού, τον οποίον ηλευθέρωσεν από την δουλείαν· ο Θεός ο Κυριος των ουρανίων δυνάμεων· εγώ είμαι απ' αρχής και προ πάσης αρχής, πρώτος και μόνος. Εγώ θα είμαι μετά ταύτα και στους αιώνας πλην από εμέ δεν υπάρχει άλλος Θεός.

Ησ. 44,7 - τίς ὥσπερ ἐγώ; στήτω καὶ καλεσάτω καὶ ἀναγγειλάτω καὶ ἑτοιμασάτω μοι ἀφ᾿ οὗ ἐποίησα ἄνθρωπον εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὰ ἐπερχόμενα πρὸ τοῦ ἐλθεῖν ἀναγγειλάτωσαν ὑμῖν.

Ησ. 44,7 - Ποιός άλλος είναι, όπως είμαι εγώ; Ας σταθή απέναντί μου όρθιος, ας σταθή απέναντί μου, ας συγκαλέση δικαστήριον και ακροατήριον, ας προαναγγείλη κάτι, το οποίον θα συμβή στο μέλλον, ας μου, αποδείξη ότι εξεπληρώθη κάποια προφητεία του από τότε, που εγώ έπλασα τον άνθρωπον δια μέσου όλων των αιώνων. Ας αναγγείλη εις σας εκείνα, τα οποία μέλλουν να συμβούν, πριν αυτά πραγματοποιηθούν.

Ησ. 44,8 - μὴ παρακαλύπτεσθε μηδὲ πλανᾶσθε· οὐκ ἀπ᾿ ἀρχῆς ἠνωτίσασθε καὶ ἀπήγγειλα ὑμῖν; μάρτυρες ὑμεῖς ἐστε, εἰ ἔστι Θεὸς πλὴν ἐμοῦ·

Ησ. 44,8 - Μη κρύπτετε από φόβον το πρόσωπόν σας, μη πλανάσθε Ιουδαίοι. Σεις απ'αρχής ης υπάρξεως σας δεν ηκούσατε προφητείας, τας οποίας εγώ είπα προς σας και αι οποίαι εξεπληρώθησαν; Σεις, λοιπόν, είσθε

μάρτυρές μου βάσει αυτών, τα οποία είδατε, ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού.

Ησ. 44,9 - καὶ οὐκ ἦσαν τότε οἱ πλάσσοντες καὶ γλύφοντες πάντες μάταιοι οἱ ποιοῦντες τὰ καταθύμια αὐτῶν, ἃ οὐκ ὠφελήσει αὐτούς· ἀλλὰ αἰσχυνθήσονται

Ησ. 44,9 - Εχάθησαν, σαν να μη υπήρξαν αυτοί όλοι οι γλύπται των ειδώλων, οι οποίοι κατεσκεύαζαν ανυπάρκτους και ψευδείς θεούς, τους οποίους αυτοί επινοούσαν σύμφωνα με τας αμαρτωλάς επιθυμίας των. Είδωλα, τα οποία ούτε ωφέλησαν, ούτε θα ωφελήσουν αυτούς. Αλλα θα κατεντροπιασθούν εξ αιτίας των,

Ησ. 44,10 - πάντες οἱ πλάσσοντες Θεὸν καὶ γλύφοντες ἀνωφελῆ,

Ησ. 44,10 - όλοι όσοι πλάττουν με την νοσηράν φαντασίαν των και την διεστραμμένην καρδίαν θεούς και γλύφουν επάνω εις λιθάρια η ξύλα είδωλα, τα οποία ανύπαρκτα καθώς είναι δεν παρέχουν καμμίαν ωφέλειαν.

Ησ. 44,11 - καὶ πάντες ὅθεν ἐγένοντο ἐξηράνθησαν, καὶ κωφοὶ ἀπὸ ἀνθρώπων συναχθήτωσαν πάντες καὶ στησάτωσαν ἅμα, ἐντραπήτωσαν καὶ αἰσχυνθήτωσαν ἅμα.

Ησ. 44,11 - Και όλοι οι ψευδοθεοί, από όποιον και αν επενοήθησαν, από όπου και αν προήλθαν, εξηράνθησαν και εξηφανίσθησαν. Και όσοι από τους ανθρώπους, κωφοί πνευματικώς, επιμένουν να λατρεύουν τους ψευδοθεούς, ας μαζευθούν όλοι και ας σταθούν όλοι μαζή όρθιοι· ας εντραπούν δια ττην πλάνην των και ας καταισχυνθούν όλοι δια τους αψύχους θεούς των.

Ησ. 44,12 - ὅτι ὤξυνε τέκτων σίδηρον, σκεπάρνῳ εἰργάσατο αὐτὸ καὶ ἐν τερέτρῳ ἔστησεν αὐτό, εἰργάσατο αὐτὸ ἐν τῷ βραχίονι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ· καὶ πεινάσει καὶ ἀσθενήσει καὶ οὐ μὴ πίῃ ὕδωρ.

Ησ. 44,12 - Διότι ιδού πως έγιναν οι θεοί των· ο σιδηρουργός ελέπτυνε τον σίδηρον, με το σφυρί κατειργάσθη την άψυχον ύλην, με το τρυπάνι το διετρύπησε καταλλήλως και το έστησεν ορθιον. Το κατειργάσθη με την δύναμιν, που είχαν τα χέρια του. Εργάζεται όλην την ημέραν νηστικός, διψασμένος, αποκαμωμένος από τον κόπον, χωρίς το είδωλον να ημπορή να τον δοηθήση καθόλου.

Ησ. 44,13 - ἐκλεξάμενος τέκτων ξύλον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέτρῳ καὶ ἐν κόλλῃ ἐῤῥύθμισεν αὐτὸ καὶ ἐποίησεν αὐτὸ ὡς μορφὴν ἀνδρὸς καὶ ὡς ὡραιότητα ἀνθρώπου στῆσαι αὐτὸ ἐν οἴκῳ.

Ησ. 44,13 - Κατά παρόμοιον τρόπον και ο ξυλουργός· αφού πάρη το κατάλληλον ξύλον, το στήνει στο εργαστηριόν του, απλώνει εις αυτό το μέτρον του, το κόπτει καταλλήλως, το κολλά και το διαρρυθμίζει. Με τον τρόπον αυτόν του δίδει μορφήν ανδρός, ωραιότητα ανθρώπου και το στήνει στον ναόν.

Ησ. 44,14 - ἔκοψε ξύλον ἐκ τοῦ δρυμοῦ, ὃ ἐφύτευσε Κύριος καὶ ὑετὸς ἐμήκυνεν,

Ησ. 44,14 - Ο ξυλουργός έκοψεν από το δάσος ξύλον, το οποίον ο Κυριος εφύτευσε και η βροχή το επότισε και ηύξησε,

Ησ. 44,15 - ἵνα ᾖ ἀνθρώποις εἰς καῦσιν· καὶ λαβὼν ἀπ᾿ αὐτοῦ ἐθερμάνθη, καὶ καύσαντες ἔπεψαν ἄρτους ἐπ᾿ αὐτῶν, τὸ δὲ λοιπὸν εἰργάσαντο θεούς, καὶ προσκυνοῦσιν αὐτοῖς.

Ησ. 44,15 - δια να χρησιμοποιηθή από τους ανθρώπους εις καύσιν. Ο γλύπτης των ειδωλολατρικών αγαλμάτων επήρε ένα κομμάτι από αυτό εις θέρμανσίν του, οι αρτοποιοί έκαψαν ένα άλλο μέρος από το ξύλον δια το ψήσιμο των άρτων. Από το υπόλοιπον ξύλον οι γλύπται κατασκευάζουν θεούς, τους οποίους κατόπιν πίπτουν και προσκυνούν.

Ησ. 44,16 - οὗ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ κατέκαυσεν ἐν πυρὶ καὶ καύσαντες ἔπεψαν ἄρτους ἐπ᾿ αὐτῶν· καὶ ἐπ᾿ αὐτοῦ κρέας ὀπτήσας ἔφαγε καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ θερμανθεὶς εἶπεν· ἡδύ μοι ὅτι ἐθερμάνθην καὶ εἶδον πῦρ.

Ησ. 44,16 - Ετσι λοιπόν το ήμισυ από το ξύλον, που εχρησιμοποιήθη δια την κατασκευήν του ειδώλου, παρεδόθη στο πυρ. Οι αρτοποιοί έκαυσαν αυτό και έψησαν άρτους. Αλλος έψησεν επάνω εις αυτά τα ξύλα κρέας και έφαγε και εχόρτασε και θερμανθείς είπεν· Ευχάριστον πράγμα μου είναι η απόλαυσις της θερμότητας και η θέα της φωτιάς.

Ησ. 44,17 - τὸ δὲ λοιπὸν ἐποίησεν εἰς θεὸν γλυπτὸν καὶ προσκυνεῖ αὐτῷ καὶ προσεύχεται λέγων· ἐξελοῦ με, ὅτι θεός μου εἶς σύ.

Ησ. 44,17 - Από το υπόλοιπον ξύλον κατεσκεύασε θεόν γλυπτόν, τον προσκυνεί, προσεύχεται προς αυτόν και του λέγει· Φυλαξέ με, διότι συ είσαι ο θεός μου.

Ησ. 44,18 - οὐκ ἔγνωσαν φρονῆσαι, ὅτι ἀπημαυρώθησαν τοῦ βλέπειν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν καὶ τοῦ νοῆσαι τῇ καρδίᾳ αὐτῶν.

Ησ. 44,18 - Δεν είχαν την στοιχειώδη νόησιν, ώστε να ορθοφρονήσουν, διότι εσκοτίσθησαν, δια να μη βλέπουν τα μάτια της ψυχής των και να μην εννοούν με την διάνοιάν των.

Ησ. 44,19 - καὶ οὐκ ἐλογίσατο τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐδὲ ἀνελογίσατο ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ οὐδὲ ἔγνω τῇ φρονήσει, ὅτι τὸ ἥμισυ αὐτοῦ κατέκαυσεν ἐν πυρὶ καὶ ἔπεψεν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων αὐτοῦ ἄρτους καὶ ὀπτήσας κρέα ἔφαγε καὶ τὸ λοιπὸν αὐτοῦ εἰς βδέλυγμα ἐποίησε καὶ προσκυνοῦσιν αὐτῷ.

Ησ. 44,19 - Ο ξυλουργός, που εσκάλισε το είδωλον, δεν εσκέφθη με τον νουν του, δεν ανελογίσθη με την ψυχήν του, ούτε δια της στοιχειώδους αυτού συνέσεως εγνώρισεν, ότι το ήμισυ από αυτό το ξύλον το έκαψε εις την φωτιάν, έψησεν επάνω στους άνθρακας άρτους, έψησε κρέατα και έφαγε, το δε υπόλοιπον από αυτό το κατεσκεύασε βδελυρόν είδωλον, το οποίον και το προσκυνούν!

Ησ. 44,20 - γνῶθι ὅτι σποδὸς ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ πλανῶνται, καὶ οὐδεὶς δύναται ἐξελέσθαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ἴδετε, οὐκ ἐρεῖτε ὅτι ψεῦδος ἐν

τῇ δεξιᾷ μου;

Ησ. 44,20 - Μαθε, λοιπόν, ότι στάκτη είναι η καρδία αυτών, πλανώνται και κανένα από τα κα-τασκευασθέντα αυτά αγάλματα δεν είναι εις θέσιν, να σώση την ζωήν των. Ιδετε σεις, που κατασκευάζετε τα αγάλματα, και σκεφθήτε· όταν εκείνα μείνουν ακίνητα και άψυχα εις τας δεήσεις σας, δεν θα είπητε, ότι με την δεξιάν μας χείρα κατεσκευάσαμεν είδωλα, που είναι ψευδή;

Ησ. 44,21 - Μνήσθητι ταῦτα Ἰακὼβ καὶ Ἰσραήλ, ὅτι παῖς μου εἶ σύ· ἔπλασά σε παῖδά μου, καὶ σὺ Ἰσραὴλ μὴ ἐπιλανθάνου μου.

Ησ. 44,21 - Εχετε, λοιπόν, υπ' όψιν σας αυτά, σεις οι απόγονοι του Ιακώβ. Ισραηλιτικέ λαέ, ενθυμήσου ότι συ είσαι δούλος μου. Εγώ σε έπλασα ως δούλον μου. Δια τούτο συ, Ισραηλιτικέ λαέ, μη με λησμονής.

Ησ. 44,22 - ἰδοὺ γὰρ ἀπήλειψα ὡς νεφέλην τὰς ἀνομίας σου καὶ ὡς γνόφον τὰς ἁμαρτίας σου· ἐπιστράφηθι πρός με, καὶ λυτρώσομαί σε.

Ησ. 44,22 - Ιδού, ότι εγώ εξήλειψα τας ανομίας σου και τας διέλυσα, όπως διαλύεται και σβήνει η νεφέλη. Εσβησα τας αμαρτίας σου, όπως φεύγει το σκοτάδι κυνηγημένο από το φως. Επίστρεψε, λοιπόν, εν μετάνοια προς εμέ και εγώ θα σε απαλλάξω από τας θλίψεις και τους εχθρούς σου.

Ησ. 44,23 - εὐφράνθητε, οὐρανοί, ὅτι ἠλέησεν ὁ Θεός τὸν Ἰσραήλ· σαλπίσατε, τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε, ὄρη, εὐφροσύνην, οἱ βουνοὶ καὶ πάντα τὰ ξύλα τὰ ἐν αὐτοῖς, ὅτι ἐλυτρώσατο ὁ Θεὸς τὸν Ἰακώβ, καὶ Ἰσραὴλ δοξασθήσεται.

Ησ. 44,23 - Χαρήτε και αγαλλιάσθε, σεις οι ουρανοί, διότι ο Θεός ηλέησε τον ισραηλιτικον λαόν. Σαλπίσατε χαρούμενα σαλπίσματα τα θεμέλια της γης, βοήσατε με χαράν και αγαλλίασιν τα όρη, τα βουνά και όλα τα δάση, που υπάρχουν εις αυτά, διότι ο Θεός ηλευθέρωσε τους απογόνους του Ιακώβ από την αιχμαλωσίαν, και ο Ισραηλιτικός λαός θα δοξασθή".

Ησ. 44,24 - Οὕτω λέγει Κύριος ὁ λυτρούμενός σε καὶ ὁ πλάσσων σε ἐκ κοιλίας· ἐγὼ Κύριος ὁ συντελῶν πάντα, ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν.

Ησ. 44,24 - Ετσι λέγει ο Κυριος, ο οποίος σε έπλασε ευθύς εξ αρχής και σε απαλλάσσει από τους κινδύνους. "Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος φέρω εις πέρας όλα αυτά. Μονος μου άπλωσα τον ουρανόν και εστερέωσα την γην.

Ησ. 44,25 - τίς ἕτερος διασκεδάσει σημεῖα ἐγγαστριμύθων καὶ μαντείας ἀπὸ καρδίας, ἀποστρέφων φρονίμους εἰς τὰ ὀπίσω καὶ τὴν βουλὴν αὐτῶν μωραίνων

Ησ. 44,25 - Ποιός άλλος θα διασκορπίση και θα α-ποδείξη μηδαμινά τα σημεία και τας ψευ-δοπροφητείας των εγγαστριμύθων, εκείνων που ομιλούν από την κοιλίαν των; Ποιός είναι εκείνος, που γυρίζει προς τα οπίσω και τρέπει εις φυγήν τους ψευδοσυνετούς και αποδεικνύει μωράν και ανόητον την σκέψιν και απόφασίν των;

Ησ. 44,26 - καὶ ἱστῶν ῥῆμα παιδὸς αὐτοῦ καὶ τὴν βουλὴν τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ ἀληθεύων; ὁ λέγων τῇ Ἱερουσαλήμ· κατοικηθήσῃ καὶ ταῖς πόλεσι τῆς Ἰδουμαίας· οἰκοδομηθήσεσθε, καὶ τὰ ἔρημα αὐτῆς ἀνατελεῖ·

Ησ. 44,26 - Και ποιός είναι εκείνος, ο οποίος στερεώνει αμετακίνητον και αληθινήν την προφητείαν του δούλου του, και αποδεικνύει αληθινήν την βουλήν των ανθρώπων, τους οποίους αυτός αποστέλλει; Εγώ είμαι ο Θεός, ο οποίος λέγω εις την Ιερουσαλήμ· Θα κατοικηθής από τους κατοίκους σου· εις δε τας πόλεις της Ιουδαίας· Θα ανοικοδομηθήτε πάλιν, και αι έρημοι περιοχαί σου θα ανθίσουν.

Ησ. 44,27 - ὁ λέγων τῇ ἀβύσσῳ· ἐρημωθήσῃ, καὶ τοὺς ποταμούς σου ξηρανῶ·

Ησ. 44,27 - Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος λέγω εις άβυσσον της θαλάσσης· Θα ξηρανθής και θα μείνης έρημος, θα ξηράνω εγώ τους ποταμούς σου.

Ησ. 44,28 - ὁ λέγων Κύρῳ φρονεῖν καὶ πάντα τὰ θελήματά μου ποιήσει· ὁ λέγων Ἱερουσαλήμ· οἰκοδομηθήσῃ, καὶ τὸν οἶκον τὸν ἅγιόν μου θεμελιώσω.

Ησ. 44,28 - Εγώ είμαι εκείνος ο οποίος λέγω στον Κύρον, τον βασιλέα των Περσών, να ορθοφρονή· και αυτός όλα τα θελήματά μου, τα αναφερόμενα στον ισραηλιτικόν λαόν, θα τα εκτέλεση. Εγώ είμαί που λέγω εις την Ιερουσαλήμ· Θα ανοικοδομηθής και θα ανοικοδομήσω εγώ εντός της περιοχής σου τον άγιον οίκον μου.

ΗΣΑΪΑΣ 45

Ησ. 45,1 - Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῷ χριστῷ μου Κύρῳ, οὗ ἐκράτησα τῆς δεξιᾶς ἐπακοῦσαι ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔθνη, καὶ ἰσχὺν βασιλέων διαῤῥήξω, ἀνοίξω ἔμπροσθεν αὐτοῦ θύρας, καὶ πόλεις οὐ συγκλεισθήσονται.

Ησ. 45,1 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός στον Κύρον, τον οποίον εγώ έχρισα βασιλέα και του οποίου την δεξιάν κατέστησα κραταιάν, δια να υπακούσουν εις αυτόν και υποταχθύν ενώπιόν του τα έθνη· και την ισχύν των βασιλέων θα συντρίψω, θα ανοίξω έμπροσθεν αυτού τας θύρας και καμμία πόλις δεν θα μείνη κλειστή δι' αυτόν.

Ησ. 45,2 - ἐγὼ ἔμπροσθέν σου πορεύσομαι καὶ ὄρη ὁμαλιῶ, θύρας χαλκᾶς συντρίψω καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συγκλάσω

Ησ. 45,2 - Εγώ, ω Κύρε, θα πορευθώ έμπροσθέν σου, θα εξομαλύνω τα όρη, θα συντρίψω θύρας χαλκάς και μοχλούς σιδηρούς θα σπάσω.

Ησ. 45,3 - καὶ δώσω σοι θησαυροὺς σκοτεινούς, ἀποκρύφους, ἀοράτους ἀνοίξω σοι, ἵνα γνῷς, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου ὁ καλῶν τὸ ὄνομά σου, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ.

Ησ. 45,3 - Θα δώσω εις σε θησαυρούς, που ευρίσκονται εις σκοτεινούς τόπους, θα ανοίξω και θα παρουσιάσω εις σε αποκρύφους και αοράτους θησαυρούς, δια να γνωρίσης ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σου, ο οποίος σε εκάλεσεν ονομαστικώς, ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού.

Ησ. 45,4 - ἕνεκεν τοῦ παιδός μου Ἰακὼβ καὶ Ἰσραὴλ τοῦ ἐκλεκτοῦ μου, ἐγὼ καλέσω σε τῷ ὀνόματί σου καὶ προσδέξομαί σε, σὺ δὲ οὐκ ἔγνως με

Ησ. 45,4 - Εγώ θα σε καλέσω ονομαστικώς, προς χάριν του δούλου μου Ιακώβ, του εκλεκτού ισραηλιτικού λαού μου, θα σε δεχθώ ως όργανόν μου δια το έργον, που σε έχω προορίσει. Συ όμως δεν εγνώρισες εμέ,

Ησ. 45,5 - ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πλὴν ἐμοῦ Θεός, ἐνίσχυσά σε καὶ οὐκ ᾔδεις με,

Ησ. 45,5 - ότι δηλαδή εγώ είμαι Κυριος ο Θεός και δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού. Εγώ έδωκα εις σε αυτήν την δύναμιν· συ όμως δεν με εγνωρισες ως δωρεοδότην.

Ησ. 45,6 - ἵνα γνῶσι οἱ ἀπ᾿ ἀνατολῶν ἡλίου καὶ οἱ ἀπὸ δυσμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν ἐμοῦ· ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι·

Ησ. 45,6 - Και έπραξα αυτά, δια να γνωρίσουν όσοι κατοικούν εις την ανατολήν, και οι άλλοι που κατοικούν εις την δύσιν, ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην εμού· ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός και δεν υπάρχει κανείς άλλος.

Ησ. 45,7 - ἐγὼ ὁ κατασκευάσας φῶς καὶ ποιήσας σκότος, ὁ ποιῶν εἰρήνην καὶ κτίζων κακά· ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν πάντα ταῦτα.

Ησ. 45,7 - Εγώ κατεσκεύασα το φως και έκαμα το σκοτάδι. Επιφέρω και αποκαθιστώ ειρήνην αλλά και παραχωρώ να έρχωνται συμφοραί και θλίψεις. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός, ο οποίος κάμνω όλα αυτά.

Ησ. 45,8 - εὐφρανθήτω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι ῥανάτωσαν δικαιοσύνην· ἀνατειλάτω ἡ γῆ καὶ βλαστησάτω ἔλεος, καὶ δικαιοσύνην ἀνατειλάτω ἅμα· ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ κτίσας σε.

Ησ. 45,8 - Ας ευφρανθή ο ουρανός άνω, αι δε νεφέλαι ας βρέξουν δικαιοσύνην εις την γην. Η γη ας βλάστηση έλεος και ας ανατείλη συγχρόνως δικαιοσύνην. Εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος σε έχω κτίσει.

Ησ. 45,9 - Ποῖον βέλτιον κατεσκεύασα ὡς πηλὸν κεραμέως; μὴ ὁ ἀροτριῶν ἀροτριάσει τὴν γῆν ὅλην τὴν ἡμέραν; μὴ ἐρεῖ ὁ πηλὸς τῷ κεραμεῖ· τί ποιεῖς, ὅτι οὐκ ἐργάζῃ οὐδὲ ἔχεις χεῖρας;

Ησ. 45,9 - Ποίον άλλο δημιούργημα έκαμα καλύτερον από σέ, αφού σε έπλασα όπως ο κεραμεύς πλάθει τον πηλόν; Μηπως ο γεωργός θα οργώνη το χωράφι όλην την ημέραν; Μηπως θα είπη ο πηλός στον κεραμοποιόν, όταν εκείνος διακόπτη το έργον του, τι κάμνεις; Διατί δεν εργάζεσαι; Δεν έχεις πλέον χέρια προς εργασίαν;

Ησ. 45,10 - μὴ ἀποκριθήσεται τὸ πλάσμα πρὸς τὸν πλάσαντα αὐτό; ὁ λέγων τῷ πατρί· τί γεννήσεις; καὶ τῇ μητρί· τί ὠδίνεις;

Ησ. 45,10 - Μηπως και θα απαντήση, τάχα, το πλάσμα αυτό στον κεραμέα, που το έπλασε; Δεν είναι ανόητος εκείνος που λέγει στον πατέρα· Τι θα γεννήσης; Και εις την μητέρα του· Τι κοιλοπονάς;

Ησ. 45,11 - ὅτι οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ ὁ ποιήσας τὰ ἐπερχόμενα· ἐρωτήσατέ με περὶ τῶν υἱῶν μου καὶ περὶ τῶν θυγατέρων μου καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι.

Ησ. 45,11 - Κατά κάποιον τέτοιον τρόπον ομιλεί Κυριος ο Θεός προς σας, ο απολύτως άγιος Θεός του Ισραήλ. Αυτός, ο οποίος έχει προαποφασίσει εκείνα, που θα συμβούν. Ερωτήσατέ με, λοιπόν, και σεις, διατί κατ' αυτόν τον τρόπον μεταχειρίζομαι τους υιούς μου και τας θυγατέρας μου. Δωσατέ μου εντολάς και οδηγίας σεις δια τα έργα των χειρών μου.

Ησ. 45,12 - ἐγὼ ἐποίησα γῆν καὶ ἄνθρωπον ἐπ᾿ αὐτῆς, ἐγὼ τῇ χειρί μου ἐστερέωσα τὸν οὐρανόν, ἐγὼ πᾶσι τοῖς ἄστροις ἐνετειλάμην.

Ησ. 45,12 - Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος εδημιούργησα την γην και επλασα τον άνθρωπον επάνω εις αυτήν. Εγώ με την παντοδύναμον δεξιάν μου, εστερέωσα τον ουρανόν. Εγώ έδωσα εντολήν στους αστέρας να καταλάβουν την θέσιν, που τους ώρισα.

Ησ. 45,13 - ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης βασιλέα, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθεῖαι. οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει οὐ μετὰ λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπε Κύριος σαβαώθ.

Ησ. 45,13 - Εγώ ύψωσα και ανέδειξα τον Κύρον βασιλέα ως όργανον της δικαιοσύνης μου· και με την ιδικήν μου καθοδήγησιν όλαι αι ενέργειαί του θα είναι ευθείαι και απρόσκοπτοι. Αυτός θα ανοικοδόμηση την πόλιν μου, την Ιερουσαλήμ, θα επαναφέρη τον αιχμάλωτον λαόν μου εις την πατρίδα του, χωρίς να εκβίαση λύτρα και δώρα, είπε Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ.

Ησ. 45,14 - Οὕτω λέγει Κύριος σαβαώθ· ἐκοπίασεν Αἴγυπτος καὶ ἐμπορία Αἰθιόπων, καὶ οἱ Σεβωεὶμ ἄνδρες ὑψηλοὶ ἐπὶ σὲ διαβήσονται καὶ σοὶ ἔσονται δοῦλοι καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις καὶ διαβήσονται πρός σε, καὶ προσκυνήσουσί σοι καὶ ἐν σοὶ προσεύξονται, ὅτι ἐν σοὶ ὁ Θεός ἐστι καὶ οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν σοῦ·

Ησ. 45,14 - Ούτω λέγει ο Κυριος των δυνάμεων, ο παντοκράτωρ· “Οι κόποι της Αιγύπτου, τα κέρδη από το εμπόριον των Αιθιόπων, οι υψηλοί και ρωμαλαίοι άνδρες της Σεβωείμ θα έλθουν προς σέ, θα είναι δούλοι σου, θα ακολουθούν οπίσω σου δεμένοι με χειροπέδας· θα έλθουν προς σέ, ω Ιερουσαλήμ. Θα σε προσκυνήσουν και θα προσευχηθούν εις σέ, διότι εις σε ευρίσκεται ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός από σέ, Κυριε.

Ησ. 45,15 - σὺ γὰρ εἶ Θεός, καὶ οὐκ ᾔδειμεν, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ σωτήρ.

Ησ. 45,15 - Πράγματι, συ είσαι ο αληθινός Θεός και ημείς δεν το εγνωριζαμεν, ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, ο σωτήρ.

Ησ. 45,16 - αἰσχυνθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ καὶ πορεύσονται ἐν αἰσχύνῃ. ἐγκαινίζεσθε πρός με, νῆσοι.

Ησ. 45,16 - Θα καταισχυνθούν και θα εντροπιασθούν όλοι οι αντιτιθέμενοι προς αυτόν, θα πορευθούν και θα ζήσουν μέσα εις την εντροπήν των. Ελάτε κοντά μου, γίνετε νέα κτίσις, λαοί ειδωλολατρικοί, που κατοικείτε εις τας νήσους και εις τα παράλια.

Ησ. 45,17 - Ἰσραὴλ σῴζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον· οὐκ αἰσχυνθήσονται οὐδὲ μὴ ἐντραπῶσιν ἕως τοῦ αἰῶνος ἔτι.

Ησ. 45,17 - Οι Ισραηλίται θα σωθούν από τον Κυριον, θα πάρουν σωτηρίαν αιώνιον. Αυτοί δεν θα εντραπούν εις αιώνας αιώνων.

Ησ. 45,18 - Οὕτως λέγει Κύριος ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, οὗτος ὁ Θεὸς ὁ καταδείξας τὴν γῆν καὶ ποιήσας αὐτήν, αὐτὸς διώρισεν αὐτήν, οὐκ εἰς κενὸν ἐποίησεν αὐτήν, ἀλλὰ κατοικεῖσθαι ἔπλασεν αὐτὴν - ἐγώ εἰμι Κύριος, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι.

Ησ. 45,18 - Ετσι λέγει ο Κυριος, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν, αυτός ο οποίος κατέστησε φανεράν και ορατήν την κρυμμένην στον γνόφον και τα ύδατα γην και την παρεσκεύασε κατάλληλον προς διαμονήν των ανθρώπων. Αυτός διεχώρισε την θάλασσαν από την ζηράν, δεν την εδημιούργησεν εική και ως έτυχε, άνευ σκοπού, αλλά την έπλασε και την διε-μόρφωσε, δια να κατοικήται από τους ανθρώπους. Αυτός, λοιπόν, διακηρύσσει και λέγει· Εγώ είμαι ο Κυριος και δεν υπάρχει άλλος εκτός από εμέ.

Ησ. 45,19 - οὐκ ἐν κρυφῇ λελάληκα, οὐδὲ ἐν τόπῳ γῆς σκοτεινῷ· οὐκ εἶπα τῷ σπέρματι Ἰακώβ· μάταιον ζητήσατε. ἐγώ εἰμι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ λαλῶν δικαιοσύνην καὶ ἀναγγέλλων ἀλήθειαν.

Ησ. 45,19 - Δεν έχω ομιλήσει εγώ εις τα κρυφά, ούτε εις σκοτεινόν τινα τόπον της γης. Ποτέ δεν είπα στους απογόνους του Ιακώβ· εις μάτην θα με αναζητήσετε. Εγώ είμαι, εγώ είμαι ο μόνος Κυριος και Θεός, ο οποίος λαλώ δικαιοσύνην και αναγγέλλω πάντοτε την αλήθειαν.

Ησ. 45,20 - συνάχθητε καὶ ἥκετε, βουλεύσασθε ἅμα οἱ σωζόμενοι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, οὐκ ἔγνωσαν οἱ αἴροντες τὸ ξύλον γλύμμα αὐτῶν καὶ οἱ προσευχόμενοι ὡς πρὸς θεούς, οἳ οὐ σῴζουσι.

Ησ. 45,20 - Συγκεντρωθήτε, ελάτε κοντά μου, σκεφθήτε σοβαρώς μαζή συγχρόνως όλοι όσοι έχετε σωθή από την πλάνην της εθνικής ειδωλολατρείας. Δεν γνωρίζουν τι κάνουν αυτοί, που με ευλάβειαν σηκώνουν το ξυλόγλυπτον, αναίσθητον άγαλμα των, που προσεύχοντονται προς τα είδωλά των ως προς θεούς, οι οποίοι εν τούτοις δεν έχουν την δύναμιν να σώζουν.

Ησ. 45,21 - εἰ ἀναγγελοῦσιν, ἐγγισάτωσαν, ἵνα γνῶσιν ἅμα τίς ἀκουστὰ ἐποίησε ταῦτα ἀπ᾽ ἀρχῆς· τότε ἀνηγγέλη ὑμῖν· ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστιν

ἄλλος πλὴν ἐμοῦ· δίκαιος καὶ σωτὴρ οὐκ ἔστιν πάρεξ ἐμοῦ.

Ησ. 45,21 - Εάν οι θεοί των εθνών έχουν την δύναμιν να αναγγέλλουν κάτι προφητικώς, ας πλησιάσουν και ας το πουν, δια να μάθουν και οι άλλοι λαοί, ποιός προανήγγειλε και κατέστησεν εκ των προτέρων γνωστά και ακουστά εκείνα, τα οποία έμελλαν να γίνουν. Από τον αληθινόν Θεόν ανηγγέλθησαν τότε αυτά εις ημάς. Εγώ είμαι ο Θεός, ο οποίος τα ανήγγειλα, ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος εκτός από εμέ. Απολύτως δίκαιος και παντοδύναμος σωτήρ δεν υπάρχει εκτός από εμέ.

Ησ. 45,22 - ἐπιστράφητε ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ σωθήσεσθε, οἱ ἀπ᾽ ἐσχάτου τῆς γῆς· ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος.

Ησ. 45,22 - Επανέλθετε, λοιπόν, εν μετανοία προς εμέ και θα σωθήτε. Και σεις ακόμη οι οποίοι κατοικείτε εις τα άκρα της γης. Εγώ είμαι ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος πλην από εμέ.

Ησ. 45,23 - κατ᾽ ἐμαυτοῦ ὀμνύω, ἦ μὴν ἐξελεύσεται ἐκ τοῦ στόματός μου δικαιοσύνη, οἱ λόγοι μου οὐκ ἀποστραφήσονται, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ καὶ ἐξομολογήσεται πᾶσα γλῶσσα τῷ Θεῷ

Ησ. 45,23 - Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, πράγματι και αληθεία θα εξέλθη από το στόμα μου λόγος αληθινός και δίκαιος. Οι λόγοι μου δεν θα επανέλθουν απραγματοποίητοι, διότι ενώπιόν μου θα καμφθή κάθε γόνατον εις λατρείαν μου. Πάσα γλώσσα θα δοξολογήση τον Θεόν

Ησ. 45,24 - λέγων· δικαιοσύνη καὶ δόξα πρὸς αὐτὸν ἥξουσι καὶ αἰσχυνθήσονται πάντες οἱ ἀφορίζοντες ἑαυτούς·

Ησ. 45,24 - λέγουσα· δικαιοσύνη και δόξα θα έλθουν από αυτόν και προς αυτόν, θα κατεντροπιασθούν δε όλοι εκείνοι, οι οποίοι ξεχωρίζουν και απομακρύνουν τον εαυτόν των από αυτόν.

Ησ. 45,25 - ἀπὸ Κυρίου δικαιωθήσονται καὶ ἐν τῷ Θεῷ ἐνδοξασθήσονται πᾶν τὸ σπέρμα τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.

Ησ. 45,25 - Από τον Κυριον θα εύρουν την δικαίωσίν των και θα δοξασθούν εν τω Θεώ και δια του Θεού όλοι οι απόγονοι των Ισραηλιτών.

ΗΣΑΪΑΣ 46

Ησ. 46,1 - Ἔπεσε Βήλ, συνετρίβη Δαγών, ἐγένετο τὰ γλυπτὰ αὐτῶν εἰς θηρία καὶ κτήνη· αἴρετε αὐτὰ καταδεδεμένα ὡς φορτίον κοπιῶντι

Ησ. 46,1 - Επεσε το άγαλμα του ειδωλολατρικού θεού Βηλ, συνετρίβη το άγαλμα του θεού Δαγών, και τα αλλά είδωλα αυτών μεταφέρονται λάφυρα επάνω εις ελέφαντας και κτήνη. Μεταφέρατέ τα· δέσατε βαρύ φορτίον επάνω εις ζώα, που μετά κόπου τα μεταφέρουν.

Ησ. 46,2 - καὶ πεινῶντι, ἐκλελυμένῳ, οὐκ ἰσχύοντι ἅμα, οἳ οὐ δυνήσονται σωθῆναι ἀπὸ πολέμου, αὐτοὶ δὲ αἰχμάλωτοι ἤχθησαν.

Ησ. 46,2 - Πεινούν και παραλύουν και εξασθενούν τα ζώα αυτά. Αυτοί είναι οι θεοί σας, οι οποίοι δεν ημπορούν να σωθούν από τον πόλεμον, αλλά δεμένοι οδηγούνται εις αιχμαλωσίαν.

Ησ. 46,3 - Ἀκούετέ μου, οἶκος τοῦ Ἰακὼβ καὶ πᾶν τὸ κατάλοιπον τοῦ Ἰσραήλ, οἱ αἱρόμενοι ἐκ κοιλίας καὶ παιδευόμενοι ἐκ παιδίου

Ησ. 46,3 - Ακούσατέ μου λοιπόν, σεις, οι απόγονοι του Ιακώβ, και όσοι απέμειναν από τους Ισραηλίτας· σεις οι οποίοι απ' αρχής της υπάρξεώς σας κρατείσθε με στοργήν εις τα πατρικά μου χέρια. Σεις, καθένας από τους οποίους παιδαγωγείσθε από εμέ από της παιδικής σας ηλικίας

Ησ. 46,4 - ἕως γήρους· ἐγώ εἰμι, καὶ ἕως ἂν καταγηράσητε, ἐγώ εἰμι· ἐγὼ ἀνέχομαι ὑμῶν, ἐγὼ ἐποίησα καὶ ἐγὼ ἀνήσω, ἐγὼ ἀναλήψομαι καὶ σώσω ὑμᾶς.

Ησ. 46,4 - μέχρι και της γεροντικής. Εγώ είμαι απ' αρχής πάντοτε και μέχρις ότου φθάσετε εις βαθύτατον γήρας. Εγώ είμαι αυτός και αναλλοίωτος, εγώ σας ανέχομαι, εγώ σας εδημιούργησα, εγώ θα σας αναδείξω, εγώ θα σας αναλάβω υπό την προστασίαν μου και θα σας σώσω.

Ησ. 46,5 - τίνι με ὡμοιώσατε; ἴδετε, τεχνάσασθε, οἱ πλανώμενοι.

Ησ. 46,5 - Προς ποίον, λοιπόν, με έχετε παρομοιάσει; Ιδετε, σεις που πλανάσθε εις την λατρείαν των ειδώλων, χρησιμοποιήσατε όλην την τέχνην σας·

Ησ. 46,6 - οἱ συμβαλλόμενοι χρυσίον ἐκ μαρσιππίου καὶ ἀργύριον ἐν ζυγῷ, στήσουσιν ἐν σταθμῷ καὶ μισθωσάμενοι χρυσοχόον ἐποίησαν χειροποίητα, καὶ κύψαντες προσκυνοῦσιν αὐτοῖς.

Ησ. 46,6 - σεις οι οποίοι συνεισφέρετε χρυσόν από το δερμάτινον βαλάντιον σας, ζυγίζετε άργυρον, θέτετε αυτά επάνω εις ζυγόν, μισθώνετε χρυσοχόον και έτσι κατασκευάζετε χειροποίητα αγάλματα, τα οποία κατόπιν κύπτουν οι άνθρωποι και τα προσκυνούν.

Ησ. 46,7 - αἴρουσιν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ πορεύονται· ἐὰν δὲ θῶσιν αὐτό, ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ μένει, οὐ μὴ κινηθῇ· καὶ ὡς ἐὰν βοήσῃ πρὸς αὐτόν, οὐ μὴ εἰσακούσῃ, ἀπὸ κακῶν οὐ μὴ σώσῃ αὐτόν.

Ησ. 46,7 - Παίρνουν έπειτα οι άνθρωποι το άψυχον αυτό άγαλμα στους ώμους των και πορεύονται μαζή με αυτό. Εάν το τοποθετήσουν εις κάποιον τόπον, μένει εκεί ακίνητον. Εκείνος που θα θελήση να βοηθήση προς αυτό προσευχόμενος, δεν θα εισακουσθή. Το άψυχον άγαλμα δεν θα τον απαλλάξη από τα κακά. Δεν θα τον σώση από κινδύνους.

Ησ. 46,8 - μνήσθητε ταῦτα καὶ στενάξατε, μετανοήσατε οἱ πεπλανημένοι, ἐπιστρέψατε τῇ καρδίᾳ,

Ησ. 46,8 - Αναλογισθήτε και σκεφθήτε όλα αυτά, που σας είπα, και στενάξατε. Μετανοήσατε σεις, οι οποίοι έχετε παραπλανηθή εις την λατρείαν των ειδώλων. Επιστρέψατε με όλην σας την καρδίαν στον Θεόν.

Ησ. 46,9 - καὶ μνήσθητε τὰ πρότερα ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ

Ησ. 46,9 - Ενθυμηθήτε όσα προηγουμένως από πολλών αιώνων, απ' αρχής της υπάρξεώς σας, εγώ προείπα και ενήργησα. Διότι εγώ είμαι ο αληθινός Θεός και δεν υπάρχει άλλος πλην από εμέ.

Ησ. 46,10 - ἀναγγέλλων πρότερον τὰ ἔσχατα πρὶν αὐτὰ γενέσθαι, καὶ ἅμα συνετελέσθη. καὶ εἶπα· πᾶσα ἡ βουλή μου στήσεται, καὶ πάντα, ὅσα βεβούλευμαι, ποιήσω·

Ησ. 46,10 - Εγώ είμαι εκείνος, που προαναγγέλλω εκ των προτέρων όσα θα συμβούν στους μετά ταύτα χρόνους, πριν η γίνουν αυτά. Και ιδού ότι στον χρόνον που προείπα, συντελούνται και πραγματοποιούνται. Εγώ είπα και ετόνισα· κάθε απόφασίς μου θα πραγματοποιηθή και όλα όσα έχω σκεφθή και αποφασίσει θα πραγματοποιήσω.

Ησ. 46,11 - καλῶν ἀπὸ ἀνατολῶν πετεινὸν καὶ ἀπὸ γῆς πόῤῥωθεν περὶ ὧν βεβούλευμαι, ἐλάλησα καὶ ἤγαγον, ἔκτισα καὶ ἐποίησα, ἤγαγον αὐτὸν καὶ εὐώδωσα τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.

Ησ. 46,11 - Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος καλώ από τα μέρη της ανατολής, ώσαν ταχύτατον πτηνόν, τον Κύρον αυτό χώραν μακρυνήν, δια να υπηρετήση εις εκείνα, τα οποία εγώ έχω αποφασίσει. Το είπα και το έφερα εις πέρας. Τον εδημιούργησα, τον έκαμα βασιλέα, τον έφερα από μακρυνήν χώραν, κατευώδωσα τους δρόμους της ζωής και της δράσεως του.

Ησ. 46,12 - ἀκούσατέ μου, οἱ ἀπολωλεκότες τὴν καρδίαν, οἱ μακρὰν ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης.

Ησ. 46,12 - Ακούσατέ με σεις, οι οποίοι έχετε χάσει τον νουν σας, σεις που ευρίσκεσθε και ζήτε μακράν από την δικαιοσύνην.

Ησ. 46,13 - ἤγγισα τὴν δικαιοσύνην μου καὶ τὴν σωτηρίαν τὴν παρ᾿ ἐμοῦ οὐ βραδυνῶ· δέδωκα ἐν Σιὼν σωτηρίαν τῷ Ἰσραὴλ εἰς δόξασμα.

Ησ. 46,13 - Επλησίασεν ο καιρός, να αποδώσω δικαιοσύνη· δεν θα βραδύνω να στείλω εγώ την σωτηρίαν στον λαόν μου. Θα δώσω σωτηρίαν εις την Σιών, στον ισραηλιτικόν λαόν, προς δόξαν εμού και αυτού.

ΗΣΑΪΑΣ 47

Ησ. 47,1 - Κατάβηθι, κάθισον ἐπὶ τὴν γῆν, παρθένος, θυγάτηρ Βαβυλῶνος, εἴσελθε εἰς τὸ σκότος, θυγάτηρ Χαλδαίων, ὅτι οὐκέτι προστεθήσῃ κληθῆναι ἁπαλὴ καὶ τρυφερά.

Ησ. 47,1 - Κατέβα από την δόξαν σου, κυλίσου στο χώμα, Βαδυλών, πόλις που μέχρι σήμερα δεν επατήθης από τους εχθρούς σου. Εμπα στο σκοτάδι της θλίψεως, πόλις κατοικουμένη από Χαλδαίους, διότι δεν θα είσαι πλέον και δεν θα ονομάζεσαι καλομαθημένη και τρυφερά.

Ησ. 47,2 - λάβε μύλον, ἄλεσον ἄλευρον, ἀποκάλυψαι τὸ κατακάλυμμά σου, ἀνακάλυψαι τὰς πολιάς, ἀνάσυρε τὰς κνήμας, διάβηθι ποταμούς·

Ησ. 47,2 - Σαν δούλη πλέον πάρε εις τα χέριά σου τον χειρόμυλον, άλεσε το σιτάρι και κάμε το αλεύρι, βγάλε το κάλυμμα της κεφαλής σου και φανέρωσε πλέον τα άσπρα μαλλιά σου· ανάσυρε το ιμάτιόν σου, που σκεπάζει τα πόδια σου, και πέρασε ποταμούς.

Ησ. 47,3 - ἀνακαλυφθήσεται ἡ αἰσχύνη σου, φανήσονται οἱ ὀνειδισμοί σου· τὸ δίκαιον ἐκ σοῦ λήψομαι, οὐκέτι μὴ παραδῶ ἀνθρώποις.

Ησ. 47,3 - Θα ξεσκεπασθή ο,τι προκαλεί την έντροπήν σου, θα φανούν οι εξευτελισμοί σου, θα πάρω από σε ο,τι είναι δίκαιον εις αποκατάστασιν της δικαιοσύνης. Δεν θα σε παραδώσω πλέον εις ανθρώπους, να σε τιμωρήσουν, διότι εγώ θα είμαι ο τιμωρός σου.

Ησ. 47,4 - εἶπεν ὁ ῥυσάμενός σε Κύριος σαβαώθ, ὄνομα αὐτῷ ἅγιος Ἰσραήλ·

Ησ. 47,4 - Ω ισραηλίται, αυτά είπεν ο σωτήρ σας, ο Κυριος ο παντοκράτωρ, αυτός του οποίου το όνομα είναι ο άγιος Θεός του Ισραήλ.

Ησ. 47,5 - κάθισον κατανενυγμένη, εἴσελθε εἰς τὸ σκότος, θυγάτηρ Χαλδαίων, οὐκέτι μὴ κληθήσῃ ἰσχὺς βασιλείας.

Ησ. 47,5 - Καθισε, λοιπόν, Βαδυλών, θυγάτηρ των Χαλδαίων, συντετριμμένη και πονεμένη. Εμπα στο σκοτάδι της ανυπαρξίας και αφανείας, διότι ποτέ πλέον δεν θα αναγνωριοθή εις σε βασιλική εξουσία.

Ησ. 47,6 - παρωξύνθην ἐπὶ τῷ λαῷ μου, ἐμίανας τὴν κληρονομίαν μου· ἐγὼ ἔδωκα αὐτοὺς εἰς τὴν χεῖρά σου, σὺ δὲ οὐκ ἔδωκας αὐτοῖς ἔλεος, τοῦ πρεσβυτέρου ἐβάρυνας τὸν ζυγὸν σφόδρα.

Ησ. 47,6 - Ωργίσθην εγώ εναντίον του λαού μου δια τας αμαρτίας του, συ όμως εβεβήλωσας την κληρονομίαν μου. Εγώ τους παρέδωσα εις τα χέρια σου, δια να τιμωρηθούν και παιδαγωγηθούν. Συ όμως εφάνης σκληρά απέναντι των· δεν τους έδειξες κάποιαν ευσπλαγχνίαν και συγκατάβασιν. Και αυτού ακόμη του γεροντοτέρου κατέστησας πολύ βαρύν τον ζυγόν της δουλείας.

Ησ. 47,7 - καὶ εἶπας· εἰς τὸν αἰῶνα ἔσομαι ἄρχουσα· οὐκ ἐνόησας ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ σου, οὐδὲ ἐμνήσθης τὰ ἔσχατα.

Ησ. 47,7 - Και εν τη αλαζονεία σου είπες· Εγώ θα είμαι πάντοτε άρχουσα και κυρίαρχος εις αιώνα τον άπαντα. Δεν εσκέφθης ποτέ, δεν επέρασαν από τον νουν σου αυτά, που τώρα πάσχεις. Δεν έλαβες ύπ' όψιν σου τα τελευταία σου.

Ησ. 47,8 - νῦν δὲ ἄκουε ταῦτα, ἡ τρυφερά, ἡ καθημένη πεποιθυῖα, ἡ λέγουσα ἐν καρδίᾳ αὐτῆς· ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἑτέρα· οὐ καθιῶ χήρα οὐδὲ γνώσομαι ὀρφανίαν.

Ησ. 47,8 - Τωρα όμως άκουσε αυτά που θα σου πω. Συ, η τρυφερά και φιλήδονος, η οποία εκάθησο γεμάτη αυτοπεποίθησιν και έλεγες μέσα εις την

καρδιάν σου· Εγώ είμαι μόνον και δεν υπάρχει άλλη ώσαν εμέ. Δεν θα μείνω ποτέ χήρα και εγκαταλελειμμένη, δεν θα γνωρίσω, τι θα πη ορφάνεια και ατεκνία.

Ησ. 47,9 - νῦν δὲ ἥξει ἐπὶ σὲ τὰ δύο ταῦτα ἐξαίφνης ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ· ἀτεκνία καὶ χηρεία ἥξει ἐξαίφνης ἐπὶ σὲ ἐν τῇ φαρμακείᾳ σου, ἐν τῇ ἰσχύϊ τῶν ἐπαοιδῶν σου σφόδρα,

Ησ. 47,9 - Και όμως ιδού, ότι αυτά τα δύο θα επέλθουν αιφνιδίως εναντίον σου εις μίαν μόνην ημέραν, ατεκνία και χηρεία· θα έλθη έξαφνα εις σέ, καθ ον χρόνον θα ζητής ασφάλειαν και προστασίαν από την μαγείαν σου, από την μεγάλην, τάχα, δύναμιν των μάγων σου και των γητευμάτων των.

Ησ. 47,10 - τῇ ἐλπίδι τῆς πονηρίας σου· σὺ γὰρ εἶπας· ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἑτέρα. γνῶθι, ὅτι ἡ σύνεσις τούτων καὶ ἡ πορνεία σου ἔσται σοι αἰσχύνη. καὶ εἶπας τῇ καρδίᾳ σου· ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ἑτέρα.

Ησ. 47,10 - Επάνω εις τας ψευδείς ελπίδας που σου εδιδεν η πονηρία σου, συ είπες· Εγώ είμαι, δεν υπάρχει καμμία άλλη ώσαν εμέ, ωραία και ισχυρά. Μαθε, λοιπόν, ότι η σύνεσις από τας μαγείας αυτάς και τους μάγους και η άμαρτωλότης σου θα αποβούν εις καταισχύνην σου. Συ όμώς είπες αλαζονικώς από μέσα σου· Εγώ είμαι· δεν υπάρχει άλλη.

Ησ. 47,11 - καὶ ἥξει ἐπὶ σὲ ἀπώλεια, καὶ οὐ μὴ γνῷς, βόθυνος, καὶ ἐμπεσῇ είς αὐτόν· καὶ ἥξει ἐπὶ σὲ ταλαιπωρία, καὶ οὐ μὴ δυνήσῃ καθαρὰ γενέσθαι· καὶ ἥξει ἐπὶ σὲ ἐξ ἀπίνης ἀπώλεια, καὶ οὐ μὴ γνῷς.

Ησ. 47,11 - Θα έπελθη εναντίον σου όλεθρος, πριν καν προλάβης να τον αντιληφθής. Βοθρος θα άνοιξη ενώπιόν σου και θα πέσης μέσα εις αυτόν. Μεγάλη ταλαιπωρία θα εκσπάση επί της κεφαλής σου και δεν θα κατορθώσης, να απαλλαγής από αυτήν. Εξαφνα θα επέλθη εναντίον σου η καταστροφή, χωρίς καν να προλάβης να την αντιληφθής.

Ησ. 47,12 - στῆθι νῦν ἐν ταῖς ἐπαοιδαῖς σου καὶ ἐν τῇ πολλῇ φαρμακείᾳ σου, ἃ ἐμάνθανες ἐκ νεότητός σου, εἰ δυνήσῃ ὠφεληθῆναι.

Ησ. 47,12 - Σταμάτησε, λοιπόν, τώρα τας μαγείας και τας πολλάς γοητείας σου, τας οποίας εκ νεότητάς σου έμαθες, μήπως και ημπορέσης να ωφεληθής και σωθής.

Ησ. 47,13 - κεκοπίακας ἐν ταῖς βουλαῖς σου· στήτωσαν δὴ καὶ σωσάτωσάν σε οἱ ἀστρολόγοι τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὁρῶντες τοὺς ἀστέρας ἀναγγειλάτωσάν σοι τί μέλλει ἐπὶ σὲ ἔρχεσθαι.

Ησ. 47,13 - Πολύ έχεις κοπιάσει εις τας συσκέψεις σου και τας συμβουλάς των μάγων και των αστρολόγων. Ας σταθούν λοιπόν, τώρα, ας σηκωθούν όρθιοι και ας σε σώσουν οι αστρολόγοι του ουρανού, αυτοί ποι παρατηρούν τας κινήσεις των αστέρων και μαντεύουν, τάχα, το μέλλον· ας αναγγείλλουν εις σε τι μέλλει να σου συμβή, τι θα επέλθη εναντίον σου.

Ησ. 47,14 - ἰδοὺ πάντες ὡς φρύγανα ἐπὶ πυρὶ κατακαυθήσονται καὶ οὐ μὴ ἐξέλωνται τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἐκ φλογός· ὅτι ἔχεις ἄνθρακας πυρός, κάθισαι ἐπ᾿ αὐτούς.

Ησ. 47,14 - Ιδού, όλοι αυτοί ώσαν φρύγανα θα κατακαούν επάνω εις την φωτιάν. Δεν θα γλυτώσουν την ζωήν των από την φλόγα του ολέθρου, διότι συ, ω Βαβυλών, θα μεταβληθής εις αναμμένους άνθρακας, δια να καθίσουν επάνω εις αυτούς οι μάγοι και οι αστρολόγοι σου.

Ησ. 47,15 - οὗτοι ἔσονταί σοι βοήθεια, ἐκοπίασας ἐν τῇ μεταβολῇ ἐκ νεότητος, ἄνθρωπος καθ᾿ ἑαυτὸν ἐπλανήθη, σοὶ δὲ οὐκ ἔσται σωτηρία.

Ησ. 47,15 - Αυτό θα είναι το κατάντημα εκείνων, εις την βοήθειαν των οποίων ήλπισες, με τους οποίους κατεπόνησες τον εαυτόν σου από την νεότητά σου. Καθε άνθρωπος, βέβαια, υπόκειται εις πλάνην. Συ όμως επλανήθης τόσον πολύ, ώστε δεν υπάρχει πλέον ελπίς σωτηρίας δια σέ.

ΗΣΑΪΑΣ 48

Ησ. 48,1 - Ἀκούσατε ταῦτα, οἶκος Ἰακὼβ οἱ κεκλημένοι τῷ ὀνόματι Ἰσραὴλ καὶ ἐξ Ἰούδα ἐξελθόντες, οἱ ὀμνύοντες τῷ ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ Ἰσραήλ, μιμνησκόμενοι οὐ μετὰ ἀληθείας οὐδὲ μετὰ δικαιοσύνης

Ησ. 48,1 - Ακούσατε αυτά σεις, οι απόγονοι του Ιακώβ, οι οποίοι έχετε το όνομα του Ισραηλ· σεις που προέρχεσθε από την φυλήν του Ιούδα, σεις που ορκίζεσθε στο όνομα Κυρίου του Θεού του Ισραήλ· σεις, οι οποίοι εις καιρόν θλίψεων και κινδύνων ενθυμείσθε και επικαλείσθε τον Θεόν, οχι όμως με ειλικρίνειαν και ευθύτητα καρδίας ούτε με ζωήν αρετής.

Ησ. 48,2 - καὶ ἀντεχόμενοι τῷ ὀνόματι τῆς πόλεως τῆς ἁγίας καὶ ἐπὶ τῷ Θεῷ Ἰσραὴλ ἀντιστηριζόμενοι, Κύριος σαβαὼθ ὄνομα αὐτῷ.

Ησ. 48,2 - Σεις, που κρατείτε ως ίδικον σας το όνομα της αγίας πόλεως, της Ιερουσαλήμ, και λέγετε ότι στηρίζεσθε στον Θεόν του Ισραήλ. Εις εκείνον, του οποίου το όνομα είναι Κυριος των δυνάμεων.

Ησ. 48,3 - τὰ πρότερα ἔτι ἀνήγγειλα, καὶ ἐκ τοῦ στόματός μου ἐξῆλθε καὶ ἀκουστὸν ἐγένετο· ἐξάπινα ἐποίησα, καὶ ἐπῆλθε.

Ησ. 48,3 - Προανήγγειλα εκ των προτέρων μελλοντικά γεγονότα. Από το στόμα μου εξήλθον προφητείαι, ηκούσθησαν από σας, έξαφνα δε και, χωρίς να το περιμένετε, επραξα και συνέβησαν τα γεγονότα.

Ησ. 48,4 - γινώσκω ὅτι σκληρὸς εἶ, καὶ νεῦρον σιδηροῦν ὁ τράχηλός σου, καὶ τὸ μέτωπόν σου χαλκοῦν.

Ησ. 48,4 - Γνωρίζω, ότι είσαι λαός σκληρός και πεισματάρης, ότι ο τράχηλός σου είναι σιδερένιο και δύσκαμπτον νεύρον, το μέτωπόν σου χάλκινον και ασυγκίνητον.

Ησ. 48,5 - καὶ ἀνήγγειλά σοι πάλαι, πρὶν ἐλθεῖν ἐπὶ σὲ ἀκουστόν σοι ἐποίησα· μήποτε εἴπῃς ὅτι τὰ εἴδωλά μου ἐποίησε, καὶ εἴπῃς ὅτι τὰ γλυπτὰ καὶ τὰ χωνευτὰ ἐνετείλατό μοι.

Ησ. 48,5 - Προ πολλού χρόνου σου προανήγγειλα τα γεγονότα, πριν εκσπάσουν εναντίον σου, σε έκαμα να ακούσης τας σχετικάς προφητείας· δια να μη είπης, ότι τα είδωλα, που προσκυνώ, έκαμαν αυτό· να μη πης. ότι τα γλυπτά και χωνευτά αγάλματα προείπαν αυτά εις εμέ.

Ησ. 48,6 - ἠκούσατε πάντα, καὶ ὑμεῖς οὐκ ἔγνωτε· ἀλλὰ καὶ ἀκουστά σοι ἐποίησα τὰ καινὰ ἀπὸ τοῦ νῦν, ἃ μέλλει γίνεσθαι, καὶ οὐκ εἶπας.

Ησ. 48,6 - Σεις, οι ισραηλίται ηκούσατε όλα αυτά και όμως δεν ηθελήσατε να τα κατανοήσετε. Αλλά και νέα γεγονότα, τα οποία μέλλουν να γίνουν από τώρα και στο εξής, εγώ σου τα κατέστησα γνωστά και συ δεν είπες, ότι ο Θεός μου τα προανήγγειλε.

Ησ. 48,7 - νῦν γίνεται καὶ οὐ πάλαι, καὶ οὐ προτέραις ἡμέραις ἤκουσας αὐτά· μὴ εἴπῃς· ναὶ γινώσκω αὐτά.

Ησ. 48,7 - Τωρα εξαγγέλλονται αι προφητείαι, τώρα λαμβάνουν χώραν τα νέα αυτά γεγονότα και όχι εις παλαιοτέρους χρόνους. Τωρα, και όχι εις προηγουμένας εποχάς, ήκουσες αυτά. Εγιναν δέ, δια να μη είπης· α, ναι τα εγνώριζα.

Ησ. 48,8 - οὔτε ἔγνως οὔτε ἠπίστω, οὔτε ἀπ᾿ ἀρχῆς ἤνοιξά σου τὰ ὦτα· ἔγνων γὰρ ὅτι ἀθετῶν ἀθετήσεις καὶ ἄνομος ἔτι ἐκ κοιλίας κληθήσῃ.

Ησ. 48,8 - Ούτε εγνώριζες, ούτε είχες μάθει, ούτε εγώ δια την απιστίαν σου σου είχα ανοίξει από τότε τα αυτιά της ψυχής σου, ώστε να ακούσης και γνωρίσης τας προφητείας. Τούτο δέ, διότι εγώ εγνώριζα, ότι συ ασφαλώς και βεβαίως θα αθετήσης αυτά, ότι ήσο και θα ωνομάζεσο παράνομος από την αρχήν της εθνικής υπάρξεώς σου.

Ησ. 48,9 - ἕνεκεν τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος δείξω σοι τὸν θυμόν μου καὶ τὰ ἔνδοξά μου ἐπάξω ἐπὶ σέ, ἵνα μὴ ἐξολοθρεύσω σε.

Ησ. 48,9 - Προς δόξαν όμως και σεβασμόν του Ονόματός μου θα δείξω εις σε την οργήν μου. Επειτα θα πραγματοποιήσω εις σε ένδοξα γεγονότα, δια να μη σε εξολοθρεύσω εντελώς.

Ησ. 48,10 - ἰδοὺ πέπρακά σε οὐχ ἕνεκεν ἀργυρίου, ἐξειλάμην δέ σε ἐκ καμίνου πτωχείας·

Ησ. 48,10 - Ιδού, σας επώλησα δούλους στους Βαβυλωνίους, όχι βέβαια έναντι αργυρίου· άλλα και σας απήλλαξα από την κάμινον της πτωχείας κατά τον καιρόν της αιχμαλωσίας σας.

Ησ. 48,11 - ἕνεκεν ἐμοῦ ποιήσω σοι, ὅτι τὸ ἐμὸν ὄνομα βεβηλοῦται, καὶ τὴν δόξαν μου ἑτέρῳ οὐ δώσω.

Ησ. 48,11 - Χαριν εμού θα σας σώσω, διότι εκεί βεβηλώνεται το Ονομά μου και δεν θα παραδώσω την δόξαν μου εις άλλον θεόν.

Ησ. 48,12 - Ἄκουέ μου, Ἰακὼβ καὶ Ἰσραήλ, ὃν ἐγὼ καλῶ· ἐγώ εἰμι πρῶτος, καὶ ἐγώ εἰμι εἰς τὸν αἰῶνα,

Ησ. 48,12 - Ακούσατέ με, λοιπόν, σεις οι απόγονοι του Ιακώβ, συ Ισραηλιτικέ λαέ, τον οποίον εγώ απ' αρχής εκάλεσα και καλώ ίδικόν μου λαόν. Εγώ είμαι ο πρώτος, εγώ είμαι και μετά ταύτα στους οίωνας των αιώνων.

Ησ. 48,13 - καὶ ἡ χείρ μου ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, καὶ ἡ δεξιά μου ἐστερέωσε τὸν οὐρανόν. καλέσω αὐτούς, καὶ στήσονται ἅμα

Ησ. 48,13 - Το παντοδύναμον χέρι μου εθεμελίωσεν ασφαλή την γην και η δεξιά μου εστερέωσε τν έναστρον ουρανόν. Θα προσκαλέσω όλα αυτά, και αμέσως θα σταθούν εις προσοχήν ενώπιόν μου.

Ησ. 48,14 - καὶ συναχθήσονται πάντες καὶ ἀκούσονται. τίς αὐτοῖς ἀνήγγειλε ταῦτα; ἀγαπῶν σε ἐποίησα τὸ θέλημά σου ἐπὶ Βαβυλῶνα τοῦ ἆραι σπέρμα Χαλδαίων.

Ησ. 48,14 - Ας συγκεντρωθούν όλοι και ας ακούσουν με προσοχήν, ποιός εκ των προτέρων ανήγγειλεν εις αυτούς αυτά; Εγώ, επειδή σε ηγάπησα, έκαμα το θέλημά σου εις βάρος της Βαβυλώνος· να εξολοθρεύσω τους απογόνους των Χαλδαίων.

Ησ. 48,15 - ἐγὼ ἐλάλησα, ἐγὼ ἐκάλεσα, ἤγαγον αὐτὸν καὶ εὐώδωσα τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.

Ησ. 48,15 - Εγώ ωμίλησα στον Κύρον, εγώ τον προσεκάλεσα και τον ωδηγησα, εγώ ευώδωσα τον δρόμον του.

Ησ. 48,16 - προσαγάγετε πρός με καὶ ἀκούσατε ταῦτα· οὐκ ἀπ᾿ ἀρχῆς ἐν κρυφῇ λελάληκα, οὐδὲ ἐν τόπῳ γῆς σκοτεινῷ· ἡνίκα ἐγένετο, ἐκεῖ ἤμην, καὶ νῦν Κύριος ἀπέστειλέ με καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ.

Ησ. 48,16 - Ελάτε προς εμέ, ω Ισραηλίται, και ακούσατε αυτά. Δεν είπα αυτά εις μακρυνήν εποχήν κρυφίως, ούτε εις κανένα σκοτεινόν τόπον. Οταν επραγματοποιούντο αι προφητείαι μου, ήμουν εκεί βοηθών τον Κύρον. Και τώρα ο Κύρος λέγει· ο Κυριος με έστειλε και το πνεύμα του.

Ησ. 48,17 - οὕτως λέγει Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ· ἐγώ εἰμι ὁ Θεός σου, δέδειχά σοι τοῦ εὑρεῖν σε τὴν ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσῃ ἐν αὐτῇ.

Ησ. 48,17 - Αυτά λέγει ο Κυριος, ο οποίος σε ηλευθέρωσε, ο άγιος Θεός του ισραηλιτικού λαού· Εγώ είμαι ο Θεός σου, εγώ έδειξα εις σε να εύρης την αληθινήν οδόν, εις την οποίαν και πρέπει να πορευθής, εάν θέλης την σωτηρίαν σου.

Ησ. 48,18 - καὶ εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου, ἐγένετο ἂν ὡσεὶ ποταμὸς ἡ εἰρήνη σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ὡς κῦμα θαλάσσης·

Ησ. 48,18 - Και εάν είχες ακούσει τας εντολάς μου, η ειρήνη και η ευτυχία σου θα εγίνετο πλούσια και ανεξάντλητος, ώσαν ποταμός και η δικαιοσύνη

σου ώσαν το κύμα της θαλάσσης.

Ησ. 48,19 - καὶ ἐγένετο ἂν ὡς ἡ ἄμμος τὸ σπέρμα σου καὶ τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας σου ὡς ὁ χοῦς τῆς γῆς· οὐδὲ νῦν οὐ μὴ ἐξολοθρευθῇς, οὐδὲ ἀπολεῖται τὸ ὄνομά σου ἐνώπιον ἐμοῦ. -

Ησ. 48,19 - Οι απόγονοί σου θα ήσαν τόσοι πολλοί, όση η άμμος της θαλάσσης· τα δε τέκνα σου αναρίθμητα, όπως είναι το χώμα της γης. Αλλα ούτε και τώρα θα εξολοθρευθής, ούτε θα χαθή το όνομά σου από εμπρός μου.

Ησ. 48,20 - Ἔξελθε ἐκ Βαβυλῶνος φεύγων ἀπὸ τῶν Χαλδαίων· φωνὴν εὐφροσύνης ἀναγγείλατε, καὶ ἀκουστὸν γενέσθω τοῦτο, ἀπαγγείλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, λέγεται· ἐῤῥύσατο Κύριος τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰακώβ·

Ησ. 48,20 - Εβγα, λοιπόν, ελεύθερος, ω ισραηλιτικέ λαέ, από την Βαβυλώνα. Φυγε από την χώραν των Χαλδαίων. Με φωνάς χαράς και ευφροσύνης αναγγείλατε το ευχάριστον τούτο γεγονός. Ας γίνη τούτο παντού ακουστόν. Κηρύξατέ το εις τα πέρατα της γης. Είπατε ότι ο Κυριος απήλλαξε τον δούλον του, τους απογόνους του Ιακώβ, από την δουλείαν των Βαβυλωνίων.

Ησ. 48,21 - καὶ ἐὰν διψήσωσι, δι᾿ ἐρήμου ἄξει αὐτούς, ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς· σχισθήσεται πέτρα, καὶ ῥυήσεται ὕδωρ, καὶ πίεται ὁ λαός μου.

Ησ. 48,21 - Εάν αυτό διψήσουν, καθ' ον χρόνον ο Θεός θα τους όδηγή δια μέσου της έρημου, θα βγάλη νερό προς χάριν αυτών από τον βράχον. Θα σχισθή η πέτρα και θα αναβλύζουν ύδατα, δια να πίη ο λαός μου.

Ησ. 48,22 - οὐκ ἔστι χαίρειν, λέγει Κύριος, τοῖς ἀσεβέσιν.

Ησ. 48,22 - Χαρά και ευφροσύνη δεν υπάρχει στους ασεβείς ανθρώπους, λέγει ο Κυριος.

ΗΣΑΪΑΣ 49

Ησ. 49,1 - Ἀκούσατέ μου, νῆσοι, καὶ προσέχετε, ἔθνη· διὰ χρόνου πολλοῦ στήσεται, λέγει Κύριος. ἐκ κοιλίας μητρός μου ἐκάλεσε τὸ ὄνομά μου

Ησ. 49,1 - Ακούσατέ με, νήσοι και παράλιοι περιοχαί· δώσατε προσοχήν εις τα λόγιά μου, έθνη ειδωλολατρικά. Επειτα από πολύν χρόνον θα συμβούν αυτά, λέγει ο Κυριος. Εκ κοιλίας μητρός μου με εκάλεσεν ονομαστικώς ο Κυριος.

Ησ. 49,2 - καὶ ἔθηκε τὸ στόμα μου ὡσεὶ μάχαιραν ὀξεῖαν καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἔκρυψέ με, ἔθηκέ με ὡς βέλος ἐκλεκτὸν καὶ ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἔκρυψέ με.

Ησ. 49,2 - Ωσάν οξείαν κοπτερήν μάχαιραν έκαμε το στόμα μου. Κατω από την προστατευτικήν του χείρα με έκρυψεν από κινδύνους και απειλάς. Με έκαμε βέλος εύστοχον, με έκρυψεν εις την φαρέτραν του

Ησ. 49,3 - καὶ εἶπέ μοι· δοῦλός μου εἶ σύ, Ἰσραήλ, καὶ ἐν σοὶ δοξασθήσομαι.

Ησ. 49,3 - και μου είπε· Συ είσαι δούλος μου, εγώ δε δια σου θα δοξασθώ.

Ησ. 49,4 - καὶ ἐγὼ εἶπα· κενῶς ἐκοπίασα, εἰς μάταιον καὶ εἰς οὐδὲν ἔδωκα τὴν ἰσχύν μου· διὰ τοῦτο ἡ κρίσις μου παρὰ Κυρίῳ, καὶ ὁ πόνος μου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ μου.

Ησ. 49,4 - Και εγώ είπα τότε· πως, Κυριε, θα δοξασθής από εμέ; Εγώ εις τα χαμένα εκοπίασα. Ματαίως και προς κανένα αγαθόν έργον και αποτέλεσμα δεν διέθεσα την δύναμίν μου. Δια τούτο το δίκαιόν μου και την κρίσιν μου αναθέτω στον Κυριον. Η θλίψίς μου είναι ενώπιον του Θεού.

Ησ. 49,5 - καὶ νῦν οὕτως λέγει Κύριος ὁ πλάσας με ἐκ κοιλίας δοῦλον ἑαυτῷ τοῦ συναγαγεῖν τὸν Ἰακὼβ πρὸς αὐτὸν καὶ Ἰσραὴλ - συναχθήσομαι καὶ δοξασθήσομαι ἐναντίον Κυρίου, καὶ ὁ Θεός μου ἔσται μοι ἰσχὺς -

Ησ. 49,5 - Και τώρα έτσι λέγει ο Κυριος, αυτός που με επλασεν ευθύς εξ αρχής και με ώρισεν ως υπηρετήν του, δια να συγκεντρώσω πλησίον του τους απογόνους του Ιακώβ, τον Ισραηλιτικόν λαόν. Θα συγκεντρωθώμεν, λοιπόν, και θα δοξασθώμεν ενώπιον του Κυρίου και Κυριος ο Θεός μας θα είναι η δύναμίς μας.

Ησ. 49,6 - καὶ εἶπέ μοι· μέγα σοί ἐστι τοῦ κληθῆναί σε παῖδά μου τοῦ στῆσαι τὰς φυλὰς Ἰακὼβ καὶ τὴν διασπορὰν τοῦ Ἰσραὴλ ἐπιστρέψαι· ἰδοὺ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. -

Ησ. 49,6 - Ο Κυριος μου είπεν ακόμη· Είναι μεγάλη δια σε τιμή, να ονομασθής δούλος και υπηρέτης μου. Να αποκαταστήσης ελευθέρας τας φυλάς του Ιακώβ και να επαναφέρης τους ανά τα διάφορα έθνη διεσκορπισμένους Ισραηλίτας. Ιδού, εγώ σε έχω δώσει εις εκπλήρωσιν της διαθήκης μου προς το γένος το Ισραηλιτικόν. Ως φως δι' όλα τα έθνη. Να είσαι συ ο σωτήρ εις όλους τους λαούς, μέχρι και των περάτων της γης.

Ησ. 49,7 - Οὕτως λέγει Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ἁγιάσατε τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὸν βδελυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐθνῶν τῶν δούλων τῶν ἀρχόντων· βασιλεῖς ὄψονται αὐτὸν καὶ ἀναστήσονται, ἄρχοντες καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἕνεκεν Κυρίου· ὅτι πιστός ἐστιν ὁ ἅγιος Ἰσραήλ, καὶ ἐξελεξάμην σε.

Ησ. 49,7 - Αυτά λέγει ο Κυριος, ο λυτρωτής και ελευθερωτής σου, ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Ως άγιον τιμήσατε και δοξάσατε αυτόν, ο οποίος καταφρονεί και παραδίδει εις θάνατον την ζωήν του. Αυτόν, τον οποίον βδελύσσονται τα αμαρτωλά έθνη, οι δούλοι των αρχόντων. Βασιλείς όμως θα τον ίδουν και θα εγερθούν μετά σεβασμού ενώπιόν του και άρχοντες, οι οποίοι και θα τον προσκυνήσουν ένεκεν Κυρίου του Θεού, διότι ο άγιος Θεός

του Ισραηλιτικού λαού, είναι κατά πάντα αληθής και αξιόπιστος εις τας υποσχέσστου. Και εγώ ο Κυριος σε εξέλεξα.

Ησ. 49,8 - οὕτως λέγει Κύριος· καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι καὶ ἔπλασά σε καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην ἐθνῶν τοῦ καταστῆσαι τὴν γῆν καὶ κληρονομῆσαι κληρονομίας ἐρήμους,

Ησ. 49,8 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Εις κατάλληλον και ευπρόσδεκτον καιρόν εγώ ήκουσα την προσευχήν σου, εις ημέραν σωτηρίας σε εβοήθησα. Εγώ σε έπλασα. Εδωκα σε ως νέαν διαθήκην μετά των εθνών, δια να αποκαταστήσης τους ανθρώπους της γης, και να απόκτησης ως ίδικήν σου μόνιμον ιδιοκτησίαν τους έως τώρα ερήμους από χάριν Θεού λαούς.

Ησ. 49,9 - λέγοντα τοῖς ἐν δεσμοῖς· ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει· ἀνακαλυφθῆναι. ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ νομὴ αὐτῶν·

Ησ. 49,9 - Συ, ο δούλος μου, θα είπης στους δεσμίους· Εξέλθετε ελεύθεροι από τα δεσμά σας· και εις αυτούς, που ευρίσκονται στο σκότος της αγνοίας και της πλάνης να φανερωθούν, να έλθουν στο φως της αληθείας. Οσοι θα σε υπακούσουν και θα έλθουν κοντά σου, θα γίνουν ιδικόν σου ποίμνιον. Εις όλας τας πορείας της ζωής των θα ευρίσκουν πλουσίαν τροφήν. Εις όλας τας οδούς, που θα πορεύωνται, θα υπάρχη πάντοτε η διατροφή των.

Ησ. 49,10 - οὐ πεινάσουσιν οὐδὲ διψήσουσιν, οὐδὲ πατάξει αὐτοὺς καύσων, οὐδὲ ὁ ἥλιος, ἀλλ᾿ ὁ ἐλεῶν αὐτοὺς παρακαλέσει καὶ διὰ πηγῶν ὑδάτων ἄξει αὐτούς·

Ησ. 49,10 - Δεν θα πεινάσουν πλέον, ούτε και θα διψήσουν. Δεν θα τους κτυπήση πλέον ούτε το καύμα, ούτε ο ήλιος, αλλά ο γεμάτος έλεος και ευσπλαγχνίαν προς αυτούς Θεός θα τους παρηγόρηση και θα τους οδηγή δια μέσου πηγών αφθόνων υδάτων.

Ησ. 49,11 - καὶ θήσω πᾶν ὄρος εἰς ὁδὸν καὶ πᾶσαν τρίβον εἰς βόσκημα αὐτοῖς.

Ησ. 49,11 - Θα μεταβάλω δι' αυτούς κάθε βουνόν εις δρόμον βατόν, και κάθε δρόμον πλούσιον εις διατροφήν των.

Ησ. 49,12 - ἰδοὺ οὗτοι πόῤῥωθεν ἔρχονται, οὗτοι ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ οὗτοι ἀπὸ θαλάσσης, ἄλλοι δὲ ἐκ γῆς Περσῶν.

Ησ. 49,12 - Ιδού, αυτοί έρχονται από μακρυνάς περιοχάς. Αλλοι έρχονται από τον βορράν, άλλοι από δυσμάς και άλλοι από την χώραν των Περσών.

Ησ. 49,13 - εὐφραίνεσθε, οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιάσθω, ἡ γῆ, ῥηξάτωσαν τὰ ὄρη εὐφροσύνην, ὅτι ἠλέησεν ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τοὺς ταπεινοὺς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ παρεκάλεσεν.

Ησ. 49,13 - Ευφραίνεσθε οι ουρανοί, ας χαίρη και ας αγαλλεται η γη. Τα όρη ας έκσπάσουν εις χαρμοσύνους κραυγάς, διότι ο Κυριος ηλέησε τον

λαόν του, παρηγόρησε και ενίσχυσε τους ταπεινούς ανθρώπους του λαού του.

Ησ. 49,14 - Εἶπε δὲ Σιών· ἐγκατέλιπέ με Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἐπελάθετό μου.

Ησ. 49,14 - Παρά τας πλουσίας όμως αυτάς ευλογίας η Σιών είπε· Ο Κυριος με εγκατέλειψε, ο Κυριος με ελησμονησε.

Ησ. 49,15 - μὴ ἐπιλήσεται γυνὴ τοῦ παιδίου αὐτῆς τοῦ μὴ ἐλεῆσαι τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας αὐτῆς; εἰ δὲ καὶ ταῦτα ἐπιλάθοιτο γυνή, ἀλλ᾿ ἐγὼ οὐκ ἐπιλήσομαί σου, εἶπε Κύριος.

Ησ. 49,15 - Αλλα, μήπως είναι δυνατόν μια μητέρα να λησμονήση το παιδί της, να μη σπλαγχνισθή και ελεηση τους καρπούς των σπλάγχνων της; Εάν δε και, έστω, μια μητέρα λησμονήση και απαρνηθή τα παιδιά της, εγώ ποτέ δεν θα σε λησμονήσω, είπεν ο Κυριος.

Ησ. 49,16 - ἰδοὺ ἐπὶ τῶν χειρῶν μου ἐζωγράφηκά σου τὰ τείχη, καὶ ἐνώπιόν μου εἶ διαπαντός·

Ησ. 49,16 - Ιδού, έχω ζωγραφίσει εις τα χέρια μου τα τείχη σου, Ιερουσαλήμ, και έτσι ευρίσκεσαι δια παντός προ των οφθαλμών μου.

Ησ. 49,17 - καὶ ταχὺ οἰκοδομηθήσῃ ὑφ᾿ ὧν καθῃρέθης, καὶ οἱ ἐρημώσαντές σε ἐξελεύσονται ἐκ σοῦ.

Ησ. 49,17 - Συντόμως θα ανοικοδομηθής από εκείνους μάλιστα, οι οποίοι σε εκρήμνισαν. Και οι εχθροί σου, οι οποίοι σε κατέλαβαν και σε ερήμωσαν, θα φύγουν από την περιοχήν σου.

Ησ. 49,18 - ἆρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἰδὲ πάντας, ἰδοὺ συνήχθησαν καὶ ἤλθοσαν πρός σε· ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι πάντας αὐτοὺς ὡς κόσμον ἐνδύσῃ καὶ περιθήσῃ αὐτοὺς ὡς κόσμον νύμφης.

Ησ. 49,18 - Υψωσε τα μάτιά σου, ω Ιερουσαλήμ· στρέψε ολόγυρά σου και ιδέ όλους. Ιδού, έχουν συναχθή και ήλθαν προς σέ. Ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι θα ενδυθής ως στολισμόν όλους αυτούς. Θα τους περιβληθής ωσάν στολισμόν νύμφης,

Ησ. 49,19 - ὅτι τὰ ἔρημά σου καὶ τὰ διεφθαρμένα καὶ τὰ πεπτωκότα νῦν στενοχωρήσει ἀπὸ τῶν κατοικούντων, καὶ μακρυνθήσονται ἀπὸ σοῦ οἱ καταπίνοντές σε.

Ησ. 49,19 - διότι αι ερημωθείσαι περιοχαί σου, τα καταστραφέντα και εις ερείπια κείμενα μέρη σου, θα αποδειχθούν τώρα πολύ στενά, δια να περιλάβουν τους νέους κατοίκους σου. Εκείνοι δέ, οι οποίοι σε κατέστρεψαν και ήθελαν να σε καταπιούν, θα απομακρυνθούν πλέον από σέ.

Ησ. 49,20 - ἐροῦσι γὰρ εἰς τὰ ὦτά σου οἱ υἱοί σου, οὓς ἀπολώλεκας· στενός μοι ὁ τόπος, ποίησόν μοι τόπον, ἵνα κατοικήσω.

Ησ. 49,20 - Τα παιδιά σου δέ, τα οποία συ εθεώρησες ως χαμένα, άλλα τώρα έχουν επανέλθει, θα είπουν εις τα αυτιά σου· Στενός είναι ο τόπος

αυτός δι ημάς. Ετοίμασε τόπον, δια να κατοικήσωμέν με μεγαλυτέραν άνεσιν.

Ησ. 49,21 - καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τίς ἐγέννησέ μοι τούτους; ἐγὼ δὲ ἄτεκνος καὶ χήρα, τούτους δὲ τίς ἐξέθρεψέ μοι; ἐγὼ δὲ κατελείφθην μόνη, οὗτοι δέ μοι ποῦ ἦσαν;

Ησ. 49,21 - Και τότε συ, γεμάτη χαράν θα είπης από μέσα σου· Ποιός προς χάριν εμού έγεννησεν αυτούς τους υιούς; Εγώ ήμουνα άτεκνος και χήρα. Αυτά τα παιδιά μου ποιός τα ανέθρεψε; Εγώ είχα εγκαταλειφθή μόνη και έρημος. Αυτοί δέ, που ήλθαν τώρα προς εμέ, που ευρίσκοντο προηγουμένως;

Ησ. 49,22 - Οὕτως λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ αἴρω εἰς τὰ ἔθνη τὴν χεῖρά μου καὶ εἰς τὰς νήσους ἀρῶ σύσσημόν μου, καὶ ἄξουσι τοὺς υἱούς σου ἐν κόλπῳ, τὰς δὲ θυγατέρας σου ἐπ᾿ ὤμων ἀροῦσι,

Ησ. 49,22 - Ούτω λέγει ο Κυριος, ο Κυριος· Ιδού εγώ υψώνω εις τα ειδωλολατρικά έθνη την χείρα μου, εις τας νήσους και εις τας παραλίους χώρας θα υψώσω την σημαίαν μου και οι κάτοικοι αυτών θα φέρουν τους υιούς σου, ω Ιερουσαλήμ, εις την αγκάλην των, τας δε θυγατέρας σου θα υψώσουν επάνω στους ώμους των.

Ησ. 49,23 - καὶ ἔσονται βασιλεῖς τιθηνοί σου, αἱ δὲ ἄρχουσαι τροφοί σου· ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς προσκυνήσουσί σε καὶ τὸν χοῦν τῶν ποδῶν σου λείξουσι· καὶ γνώσῃ ὅτι ἐγὼ Κύριος, καὶ οὐκ αἰσχυνθήσονται οἱ ὑπομένοντές με.

Ησ. 49,23 - Βασιλείς θα είναι οι τροφείς σου και αι αρχόντισσαι θα είναι αι παραμάναι σου. Θα πέσουν στο πρόσωπον της γης και θα σε προσκυνήσουν, θα γλύψουν το χώμα των ποδών σου, και έτσι θα πληροφορηθής και θα μάθης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος και όλοι εκείνοι, οι οποίοι στηρίζουν με επιμονήν τας ελπίδας των εις σέ, δεν θα εντραπούν.

Ησ. 49,24 - μὴ λήψεταί τις παρὰ γίγαντος σκῦλα; καὶ ἐὰν αἰχμαλωτεύσῃ τις ἀδίκως, σωθήσεται;

Ησ. 49,24 - Ισως όμώς κάποιος θα ερωτήση· Μηπως είναι δυνατόν να πάρη κανείς λάφυρα από γίγαντα; Εάν δηλαδή αιχμαλωτισθή κανείς από σκληρόν και ισχυρόν αυθέντην, είναι δυνατόν να σωθή από την αιχμαλωσίαν του;

Ησ. 49,25 - οὕτως λέγει Κύριος· ἐάν τις αἰχμαλωτεύσῃ γίγαντα, λήψεται σκύλα· λαμβάνων δὲ παρὰ ἰσχύοντος σωθήσεται· ἐγὼ δὲ τὴν κρίσιν σου κρινῶ, καὶ ἐγὼ τοὺς υἱούς σου ῥύσομαι·

Ησ. 49,25 - Ούτω όμως απαντά ο Κυριος προς αυτόν· Εάν κανείς με την ιδικήν μου δύναμιν συλλάβη ως αιχμάλωτον γίγαντα, θα πάρη χωρίς φόβον λάφυρα από αυτόν. Λαμβάνων δε τα λάφυρα και τα όπλα εκείνου του ισχυρού, θα σωθή και δεν θα πάθη τίποτε. Εγώ θα δικάσω και θα αποδώσω

εις σε το δίκαιον, εναντίον των Βαβυλωνίων, του γίγαντος αυτού που σε εταλαιπώρησε! Εγώ θα γλυτώσω τους δούλους σου από την αιχμαλωσίαν.

Ησ. 49,26 - καὶ φάγονται οἱ θλίψαντές σε τὰς σάρκας αὐτῶν καὶ πίονται ὡς οἶνον νέον τὸ αἷμα αὐτῶν καὶ μεθυσθήσονται, καὶ αἰσθανθήσεται πᾶσα σάρξ ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε καὶ ἀντιλαμβανόμενος ἰσχύος Ἰακώβ.

Ησ. 49,26 - Εκείνοι δέ, οι οποίοι σε εταλαιπώρησαν και σε έθλιψαν, θα φαγωθούν αναμεταξύ των, θα αλληλοεξοντωθούν, θα πιουν το αίμα των ωσάν νέον κρασί, και θα μεθυσθούν από την μανίαν του φόνου και του μίσους. Και τότε κάθε άνθρωπος θα εννοήση και θα αισθανθή, ότι εγώ ο Κυριος είμαι ο λυτρωτής σου, ο παρέχων δύναμιν εις σέ, τον Ιακώβ.

ΗΣΑΪΑΣ 50

Ησ. 50,1 - Οὕτως λέγει Κύριος· ποῖον τὸ βιβλίον τοῦ ἀποστασίου τῆς μητρὸς ὑμῶν, ᾧ ἐξαπέστειλα αὐτήν; ἢ τίνι ὑπόχρεῳ πέπρακα ὑμᾶς; ἰδοὺ ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν ἐπράθητε, καὶ ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν ἐξαπέστειλα τὴν μητέρα ὑμῶν.

Ησ. 50,1 - Ούτω λέγει ο Κυριος· Που και ποίον είναι το έγγραφον του διαζυγίου της μητέρας σας, δια του οποίου διεζεύχθην και την εγκατέλειψα; Η εις ποίον δανειστήν μου σας επώλησα; Δεν σας επώλησα εγώ δούλους, αλλά σεις λόγω των αμαρτιών σας επωλήθητε, εξ αιτίας δε των παρανομιών σας απέπεμψα την μητέρα σας, την Σιών.

Ησ. 50,2 - τί ὅτι ἦλθον καὶ οὐκ ἦν ἄνθρωπος; ἐκάλεσα καὶ οὐκ ἦν ὁ ὑπακούων; μὴ οὐκ ἰσχύει ἡ χείρ μου τοῦ ῥύσασθαι ἢ οὐκ ἰσχύω τοῦ ἐξελέσθαι; ἰδοὺ τῇ ἀπειλῇ μου ἐξερημώσω τὴν θάλασσαν καὶ θήσω ποταμοὺς ἐρήμους, καὶ ξηρανθήσονται οἱ ἰχθύες αὐτῶν ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ὕδωρ καὶ ἀποθανοῦνται ἐν δίψει.

Ησ. 50,2 - Διατί, όταν ήλθα, δεν υπήρξεν άνθρωπος να με υποδεχθή; Διατί, όταν προσεκάλεσα, δεν υπήρξε κανείς, που να υπακούση εις την πρόσκλησίν μου; Μηπως δεν είναι ισχυρά η χείρ μου, δια να σας ελευθερώση και σας σώση η δεν έχω την δύναμιν να σας βγάλω από την χώραν της αιχμαλωσίας σας; Ιδού, εγώ με την απειλήν μου δύναμαι να ξηράνω και να κάμω έρημον την θάλασσαν να καταστήσω ξηρούς και ερήμους τους ποταμούς, ώστε να αποθάνουν από την δίψαν τα ψάρια, διότι δεν θα υπάρχη ύδωρ.

Ησ. 50,3 - ἐνδύσω τὸν οὐρανὸν σκότος καὶ ὡς σάκκον θήσω τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ.

Ησ. 50,3 - Εγώ ημπορώ να ενδύσω με σκοτάδι τον ουρανόν και να μεταβάλω την λαμπράν περιβολήν και εμφάνισίν του εις πένθιμον σάκκον.

Ησ. 50,4 - Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας τοῦ γνῶναι ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον ἔθηκέ μοι πρωΐ πρωΐ, προσέθηκέ μοι ὠτίον ἀκούειν·

Ησ. 50,4 - Ο Κυριος μου έχει δώσει γλώσσαν παιδείας και σοφίας, δια να γνωρίζω τι και πότε πρέπει να ομιλήσω. Πολύ ενωρίς μου εδώσε την μόρφωσιν αυτήν και μου προσέθεσεν οξύτητα ακοής, δια να ακούω την αλήθειαν και υπακούω εις αυτόν.

Ησ. 50,5 - καὶ ἡ παιδεία Κυρίου Κυρίου ἀνοίγει μου τὰ ὦτα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ οὐδὲ ἀντιλέγω,

Ησ. 50,5 - Η δια των παιδαγωγικών παθημάτων παιδεία του Κυρίου, μάλιστα του Κυρίου, μου ανοίγει τα αυτιά, εγώ δε δεν απειθώ, δεν αντιλέγω εις την παιδείαν αυτήν.

Ησ. 50,6 - τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων·

Ησ. 50,6 - Εδωκα τον νώτον μου εις μάστιγας και τας σιαγόνας μου εις ραπίσματα, το δε πρόσωπόν μου δεν το απέστρεψα από την αισχύνην των εμπτυσμάτων.

Ησ. 50,7 - καὶ Κύριος Κύριος βοηθός μοι ἐγενήθη, διὰ τοῦτο οὐκ ἐνετράπην, ἀλλὰ ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου ὡς στερεὰν πέτραν καὶ ἔγνων ὅτι οὐ μὴ αἰσχυνθῶ·

Ησ. 50,7 - Αλλα ο Κυριος, ο Κυριος είναι και μου συμπαρεστάθη βοηθός μου. Χαρις εις την στοργικήν παρουσίαν του, δεν εκυριεύθην από έντροπην, άλλα ακλόνητον ως βράχον προέβαλα το πρόσωπόν μου, διότι εγνώριζα ότι τελικώς δεν πρόκειται να εντροπιασθώ.

Ησ. 50,8 - ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαιώσας με. τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἅμα· καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι.

Ησ. 50,8 - Ναι, δεν θα εντροπιασθώ, διότι ευρίσκεται πλησίον μου, έρχεται κοντά μου αυτός, ο οποίος θα μου αποδώση το δίκαιον. Ποιός είναι αυτός, ο οποίος θέλει να αντιμετρηθή μαζή μου εις δίκην; Ας σταθή αντιμέτωπός μου αμέσως. Και ποιός θα εκρίνετο μαζή μου και θα ενόμιζεν ότι έχει δίκαιον απέναντί μου; Ας με πλησίαση.

Ησ. 50,9 - ἰδοὺ Κύριος Κύριος βοηθήσει μοι· τίς κακώσει με; ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σὴς καταφάγεται ὑμᾶς.

Ησ. 50,9 - Ιδού, ο Κυριος και Θεός είναι βοηθός μου. Ποιός θα μου κάμη κακόν; Ιδού, όλοι σεις οι αντιτιθέμενοι προς εμέ, θα παληώσετε και θα καταρρακωθήτε σαν ιμάτιον και ωσάν σκόρος θα σας καταφάγη η κακότης και αμαρτωλότης σας.

Ησ. 50,10 - Τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς φῶς, πεποίθατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου καὶ ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ.

Ησ. 50,10 - Ποιός μεταξύ σας φοβείται τον Κυριον; Ας υπακούση εις την φωνήν του παιδός του. Σεις, οι οποίοι πορεύεσθε μέσα στο σκότος της αγνοίας και δεν υπάρχει κανένα δια σας φως, πιστεύσατε στο όνομα του Κυρίου, στηριχθήτε με πεποίθησιν στον Θεόν.

Ησ. 50,11 - ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς πῦρ καίετε καὶ κατισχύετε φλόγα· πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν καὶ τῇ φλογί, ᾗ ἐξεκαύσατε· δι᾿ ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Ησ. 50,11 - Ιδού, όλοι σεις, που δεν υπακούετε στον παίδα του Θεού, ανάπτετε φωτιάν στον εαυτόν σας και τον κατακαίετε. Τροφοδοτείτε και δυναμώνετε ολονέν περισσότερον την φλόγα του πυρός, που σας κατακαίει. Πορευθήτε με το αντιφέγγισμα του ολεθρίου πυρός, που σεις ανάψατε κατά του εαυτού σας, και με την φλόγα, την οποίαν σεις εδυναμώσετε ακόμη περισσότερον. Συνέβησαν όλα αυτά τα φοβερά εις σας, διότι δεν επιστεύσατε εις εμέ. Βυθισμένοι δε εις την λύπην και τον πόνον θα αποθάνετε.

ΗΣΑΪΑΣ 51

Ησ. 51,1 - Ἀκούσατέ μου, οἱ διώκοντες τὸ δίκαιον καὶ ζητοῦντες τὸν Κύριον, ἐμβλέψατε εἰς τὴν στερεὰν πέτραν, ἣν ἐλατομήσατε, καὶ εἰς τὸν βόθυνον τοῦ λάκκου, ὃν ὠρύξατε.

Ησ. 51,1 - Ακούσατέ με σεις που επιδιώκετε το δίκαιον και ζητείτε πάντοτε τον Κυριον και την βοήθειάν του. Παρατηρήσατε τον στερεόν βραχον, από τον οποίον έχετε κοπή, τον λάκκον, από τον οποίον έχετε ανορυχθή.

Ησ. 51,2 - ἐμβλέψατε εἰς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ὑμῶν καὶ εἰς Σάῤῥαν τὴν ὠδίνουσαν ὑμᾶς· ὅτι εἷς ἦν, καὶ ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ εὐλόγησα αὐτὸν καὶ ἠγάπησα αὐτὸν καὶ ἐπλήθυνα αὐτόν.

Ησ. 51,2 - Παρατηρήσατε, δηλαδή, με προσοχήν τον Αβραάμ, τον πατριάρχην σας, και την Σαρραν, η οποία με ωδίνας σας εγεννησεν· ότι αυτός ένας ήτο μεταξύ όλων των ανθρώπων, και αυτόν εγώ εκάλεσα, τον ηυλόγησα, διότι τον ηγάπησα και επλήθυνα τους απογόνους του.

Ησ. 51,3 - καὶ σὲ νῦν παρακαλέσω, Σιών, καὶ παρεκάλεσα πάντα τὰ ἔρημα αὐτῆς καὶ θήσω τὰ ἔρημα αὐτῆς ὡς παράδεισον Κυρίου· εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίαμα εὑρήσουσιν ἐν αὐτῇ, ἐξομολόγησιν καὶ φωνὴν αἰνέσεως.

Ησ. 51,3 - Και σε τώρα εγώ θα παρηγορήσω και θα σε ενισχύσω, ω Σων. Θα την παρηγορήσω αποκαθιστών λαμπροτέρας όλας τας ερημωθείσας περιοχάς της. Θα μεταβάλω τα έρημα της μέρη εις παράδεισον Κυρίου. Οι

κάτοικοι της θα εύρούν ευφροσύνην και αγαλλίασιν εν μέσω αυτής, Θα αναπέμψουν δοξολογίαν και φωνήν αινέσεως προς τον Θεόν.

Ησ. 51,4 - ἀκούσατέ μου, ἀκούσατέ μου, λαός μου, καὶ οἱ βασιλεῖς, πρός με ἐνωτίσασθε, ὅτι νόμος παρ᾽ ἐμοῦ ἐξελεύσεται καὶ ἡ κρίσις μου εἰς φῶς ἐθνῶν.

Ησ. 51,4 - Ακούσατέ με, ακούσατέ με, Ισραηλίται, λαός μου. Και οι βασιλείς ανοίξατε τα αυτιά σας, δια να ακούσετε εμέ. Διότι νέος πλέον Νομος θα εξέλθη και θα θεσπισθή από εμέ. Και ο Νομος μου αυτός θα είναι φως των εθνών.

Ησ. 51,5 - ἐγγίζει ταχὺ ἡ δικαιοσύνη μου, καὶ ἐξελεύσεται ὡς φῶς τὸ σωτήριόν μου καὶ εἰς τὸν βραχίονά μου ἔθνη ἐλπιοῦσιν· ἐμὲ νῆσοι ὑπομενοῦσι καὶ εἰς τὸν βραχίονά μου ἐλπιοῦσιν.

Ησ. 51,5 - Πλησιάζει γρήγορα ο καιρός επιβολής της δικαιοσύνης μου. Θα άναστειλη και θα λάμψη τότε σαν φως η εκ μέρους μου σωτηρία. Και εις την παντοδύναμον δεξιάν μου θα στηρίξουν τας ελπίδας των τα έθνη. Εμέ θα περιμένουν αι ειδωλολατρικαί νήσοι και αι παράλιοι περιοχαί. Εις την δύναμιν του βραχίονός μου θα στηρίξουν τας ελπίδας των.

Ησ. 51,6 - ἄρατε εἰς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ ἐμβλέψατέ εἰς τὴν γῆν κάτω, ὅτι ὁ οὐρανὸς ὡς καπνὸς ἐστερεώθη, ἡ δὲ γῆ ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσεται, οἱ δὲ κατοικοῦντες τὴν γῆν ὥσπερ ταῦτα ἀποθανοῦνται, τὸ δὲ σωτήριόν μου εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται, ἡ δὲ δικαιοσύνη μου οὐ μὴ ἐκλίπῃ.

Ησ. 51,6 - Σηκώσατε τα μάτια σας επάνω στον ουρανόν, ρίψατε το βλέμμα σας κάτω εις την γην και ίδετε, ότι ο ουρανός εστερεώθη ωσάν καπνός, που εύκολα διαλύεται, η δε γη σαν ένδαμα θα παληώση. Οι κάτοικοι της γης θα αποθάνουν και θα λείψουν, όπως ο ουρανός και η γη. Η σωτηρία όμως, την οποίαν εγώ θα δώσω, θα μείνη αιωνία, η δε δικαιοσύνη μου ποτέ δεν θα λαβη τέλος.

Ησ. 51,7 - ἀκούσατέ μου, οἱ εἰδότες κρίσιν, λαός μου, οὗ ὁ νόμος μου ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν· μὴ φοβεῖσθε ὀνειδισμὸν ἀνθρώπων καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἡττᾶσθε.

Ησ. 51,7 - Ακούσατέ με, όσοι γνωρίζετε και ποθείτε δικαιοσύνην. Λαέ μου, στου οποίου την καρδίαν υπάρχει ο νόμος μου, μη φοβείσθε τους ονειδισμούς των ανθρώπων και μη καταβάλλεσθε από τον εξευτελισμον, που σας κάνουν.

Ησ. 51,8 - ὡς γὰρ ἱμάτιον βρωθήσεται ὑπὸ χρόνου καὶ ὡς ἔρια βρωθήσεται ὑπὸ σητός· ἡ δὲ δικαιοσύνη μου εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται, τὸ δὲ σωτήριόν μου εἰς γενεὰς γενεῶν.

Ησ. 51,8 - Διότι αυτοί, όπως κατατρώγεται το ένδυμά με την πάροδον του χρόνου, όπως τα μαλλιά των προβάτων κατατρώγονται από τον σκόρον, έτσι και αυτοί θα φαγωθούν και θα εξολοθρευθούν. Η δίκαιοσύνη μου όμώς

μένει στους αιώνας των αιώνων, η δε εκ μέρους μου σωτηρία εις τας γενεάς των γενεών.

Ησ. 51,9 - Ἐξεγείρου ἐξεγείρου, Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔνδυσαι τὴν ἰσχὺν τοῦ βραχίονός σου· ἐξεγείρου ὡς ἐν ἀρχῇ ἡμέρας, ὡς γενεὰ αἰῶνος. οὐ σὺ εἶ

Ησ. 51,9 - Σηκω ορθία, σήκω Ιερουσαλήμ, φόρεσε την δύναμίν σου, την οποίαν ο Κυριος σου δίδει. Σηκω, όπως εξυπνά κανείς την πρωΐαν, γεμάτος δύναμιν και δραστηριότητα. Σηκω με δύναμιν, όπως από της αρχής της υπάρξεώς σου, ως λαός, που υπάρχει από γενεάς αιώνων.

Ησ. 51,10 - ἡ ἐρημοῦσα θάλασσαν, ὕδωρ ἀβύσσου πλῆθος; ἡ θεῖσα τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ὁδὸν διαβάσεως ῥυομένοις

Ησ. 51,10 - Δεν είσαι συ, η οποία εξήρανες την Ερυθραν Θαλασσαν τα απροσμέτρητα εκείνα ύδατα της αβυσσαλέας θαλάσσης; Συ, δεν είσαι εκείνη, η οποία έκαμες βατόν δρόμον τα βάθη της θαλάσσης, δια να διάβούν αυτοί, οι οποίοι εσώθησαν από την δουλείαν των Αιγυπτίων,

Ησ. 51,11 - καὶ λελυτρωμένοις; ὑπὸ γὰρ Κυρίου ἀποστραφήσονται καὶ ἥξουσιν εἰς Σιὼν μετ᾿ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάματος αἰωνίου· ἐπὶ κεφαλῆς γὰρ αὐτῶν ἀγαλλίασις καὶ αἴνεσις; καὶ εὐφροσύνη καταλήψεται αὐτούς, ἀπέδρα ὀδύνη καὶ λύπη καὶ στεναγμός.

Ησ. 51,11 - οι λυτρωμένοι Ισραηλίται; Διότι, όπως τότε, έτσι και τώρα, από αυτόν τον ίδιον τον Κυριον λυτρούμενοι εκ της αιχμαλωσίας της Βαβυλώνος θα επανέλθουν οι Ισραηλίται και θα εγκατασταθούν εις την Σιών με ευφροσύνην και αιωνίαν αγαλλίασιν. Την κεφαλήν των θα στεφανώνη αγαλλίασις, αίνεσις θα ακούεται από τα χείλη των. Χαρά και ευφροσύνη θα πλημμυρίση αυτούς, θα έχη πλέον ύγει από αυτούς οδύνη, λύπη και στεναγμός.

Ησ. 51,12 - ἐγώ εἰμι, ἐγώ εἰμι ὁ παρακαλῶν σε· γνῶθι τίνα εὐλαβηθεῖσα ἐφοβήθης ἀπὸ ἀνθρώπου θνητοῦ καὶ ἀπὸ υἱοῦ ἀνθρώπου, οἳ ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθησαν.

Ησ. 51,12 - Εγώ είμαι, εγώ είμαι ο προαιωνίως υπάρχων, ο οποίος σε παρηγορώ και σε ενδυναμώνω. Σκέψου καλά και μάθε, ποιόν εφοβήθης τόσον πολύ; Ανθρωπον θνητόν εφοβήθης; Εφοβήθης απογόνους ανθρώπων, οι οποίοι ωσάν χορτάρι ξηραίνονται;

Ησ. 51,13 - καὶ ἐπελάθου Θεὸν τὸν ποιήσαντά σε, τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ θεμελιώσαντα τὴν γῆν, καὶ ἐφόβου ἀεὶ πάσας τὰς ἡμέρας τὸ πρόσωπον τοῦ θυμοῦ τοῦ θλίβοντός σε· ὃν τρόπον γὰρ ἐβουλεύσατο τοῦ ἆραί σε, καὶ νῦν ποῦ ὁ θυμὸς τοῦ θλίβοντός σε;

Ησ. 51,13 - Ελησμόνησες τον Θεόν, ο οποίος σε εδημιούργησε, τον Θεόν, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και εθεμελίωσε την γην· και εφοβείσο πάντοτε όλας τας ημέρας το ωργισμένον πρόσωπον εκείνου του ανθρώπου, ο οποίος σε κατέθλιβε και σε κατεδυνάστευε. Που είναι τώρα ο

θυμός εκείνου, ο οποίος σε κατέθλιβε και επινοούσε τρόπους και έπαιρνεν αποφάσεις να σε εξόντωση;

Ησ. 51,14 - ἐν γὰρ τῷ σῴζεσθαί σε οὐ στήσεται οὐδὲ χρονιεῖ·

Ησ. 51,14 - Καθ' ον χρόνον συ θα ευρίσκεσαι στον δρόμον της σωτηρίας, εκείνος δεν θα ημπορέση επί πολύν χρόνον να σταθή απέναντί σου,

Ησ. 51,15 - ὅτι ἐγὼ ὁ Θεός σου ὁ ταράσσων τὴν θάλασσαν καὶ ἠχῶν τὰ κύματα αὐτῆς, Κύριος σαβαὼθ ὄνομά μοι.

Ησ. 51,15 - διότι εγώ είμαι ο Θεός σου, ο οποίος αναταράσσω την θάλασσαν και κάνω τα κύματά της να ηχούν. Κυριος των δυνάμεων είναι το Ονομά μου!

Ησ. 51,16 - θήσω τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα σου καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς χειρός μου σκεπάσω σε, ἐν ᾗ ἔστησα τὸν οὐρανὸν καὶ ἐθεμελίωσα τὴν γῆν· καὶ ἐρεῖ Σιών· λαός μου εἶ σύ.

Ησ. 51,16 - Θα θέσω τους λόγους μου στο στόμα σου, Ιερουσαλήμ, και κάτω από την σκιαν της παντοδυνάμου δεξιάς μου, δια της οποίας έστησα τον ουρανόν και εθεμελίωσα την γην, θα σε σκεπάσω· και θα είπη ο Κυριος εις την Σιών· Ιδικός μου λαός είσαι συ.

Ησ. 51,17 - Ἐξεγείρου ἐξεγείρου, ἀνάστηθι, Ἱερουσαλήμ, ἡ πιοῦσα ἐκ χειρὸς Κυρίου τὸ ποτήριον τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ· τὸ ποτήριον γὰρ τῆς πτώσεως, τὸ κόνδυ τοῦ θυμοῦ ἐξέπιες καὶ ἐξεκένωσας.

Ησ. 51,17 - Σηκω, σήκω, σήκω και στάσου ορθή Ιερουσαλήμ, συ η οποία έπιες από το χέρι του Κυρίου το ποτήριον της δικαίας οργής του. Διότι πράγματι το ποτήριον της πτώσεώς σου και το ποτήριον του θυμού, το έπιες ολοκληρον, το άδειασες μέχρι σταγόνος.

Ησ. 51,18 - καὶ οὐκ ἦν ὁ παρακαλῶν σε ἀπὸ πάντων τῶν τέκνων σου, ὧν ἔτεκες, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἀντιλαμβανόμενος τῆς χειρός σου οὐδὲ ἀπὸ πάντων τῶν υἱῶν σου, ὧν ὕψωσας.

Ησ. 51,18 - Και δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος από όλα τα τέκνα σου, τα οποία εσύ εγέννησες, δια να σε παρηγόρηση. Και δεν υπήρχε κανείς να σε πιάση από το χέρι και να σε στήριξη, ούτε από όλα αυτά τα παιδιά σου, τα οποία συ ανέδειξες.

Ησ. 51,19 - δύο ταῦτα ἀντικείμενά σοι· τίς συλλυπηθήσεταί σοι; πτῶμα καὶ σύντριμμα, λιμὸς καὶ μάχαιρα. τίς παρακαλέσει σε;

Ησ. 51,19 - Δυο είναι τα θλιβερά γεγονότα· και ποιός θα σε συμπονέση δι' αυτά; Πτώσις και συντριβή, πείνα και μάχαιρα. Ποιός θα σε παρηγόρηση;

Ησ. 51,20 - οἱ υἱοί σου, οἱ ἀπορούμενοι, οἱ καθεύδοντες ἐπ᾿ ἄκρου πάσης ἐξόδου ὡς σευτλίον ἡμίεφθον, οἱ πλήρεις θυμοῦ Κυρίου, ἐκλελυμένοι διὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Ησ. 51,20 - Τα παιδιά σου, που ευρίσκονται εις αμηχανίαν και κατάκεινται στις άκρες των δρόμων ώσαν μισσβρασμένα σέσκουλα, έχουν γεμίσει και

αυτοί από τον θυμόν του Κυρίου. Κατάκεινται παραλελυμένοι από τα δίκαια κτυπήματα Κυρίου του Θεού.
Ησ. 51,21 - διὰ τοῦτο ἄκουε, τεταπεινωμένη, καὶ μεθύουσα οὐκ ἀπὸ οἴνου·
Ησ. 51,21 - Κανείς δεν ημπορεί να σε βοηθήση. Δια τούτο άκουε συ, η ταπεινωμένη και σαν μεθυσμένη, όχι βέβαια από οίνον.
Ησ. 51,22 - οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ κρίνων τὸν λαὸν αὐτοῦ· ἰδοὺ εἴληφα ἐκ τῆς χειρός σου τὸ ποτήριον τῆς πτώσεως, τὸ κόνδυ τοῦ θυμοῦ μου, καὶ οὐ προσθήσῃ ἔτι πιεῖν αὐτό·
Ησ. 51,22 - Ετσι λέγει Κυριος ο Θεός, ο κρίνων και δικάζων τον λαόν του. Ιδού, παίρνω από το χέρι σου το ποτήριον της πτώσεώς σου, το ποτήριον της οργής μου και δεν θα συνέχισης πλέον να το πίνης.
Ησ. 51,23 - καὶ δώσω αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀδικησάντων σε καὶ τῶν ταπεινωσάντων σε, οἳ εἶπαν τῇ ψυχῇ σου· κύψον, ἵνα παρέλθωμεν· καὶ ἔθηκας ἴσα τῇ γῇ τὰ μετάφρενά σου ἔξω τοῖς παραπορευομένοις.
Ησ. 51,23 - Θα το δώσω εις τα χέρια των ανθρώπων, οι οποίοι σε ηδίκησαν και σε εταπείνωσαν. Και δια να σε θλίψουν κατάκαρδα, σου είπαν· Σκύψε να περάσωμεν από επάνω σου. Συ δε έθεσες τα νώτα σου κάτω εις την γην, ένα έγινες με το χώμα, δια να περάσουν επάνω σου οι διερχόμενοι.

ΗΣΑΪΑΣ 52

Ησ. 52,1 - Ἐξεγείρου ἐξεγείρου, Σιών, ἔνδυσαι τὴν ἰσχύν σου, Σιών, καὶ ἔνδυσαι τὴν δόξαν σου, Ἱερουσαλὴμ πόλις ἡ ἁγία· οὐκέτι προστεθήσεται διελθεῖν διὰ σοῦ ἀπερίτμητος καὶ ἀκάθαρτος.
Ησ. 52,1 - Σηκω, σήκω χωρίς χρονοτριβήν, Σιών. Παρε και περίβαλε την δύναμίν σου, Σιών, ενδύσου την δόξαν σου, Ιερουσαλήμ, πόλις αγία. Δεν θα περάση πλέον δια μέσου των οδών σου απερίτμητος εθνικός, ούτε και κανείς άλλος ακάθαρτος.
Ησ. 52,2 - ἐκτίναξαι τὸν χοῦν καὶ ἀνάστηθι, κάθισον, Ἱερουσαλήμ· ἔκδυσαι τὸν δεσμὸν τοῦ τραχήλου σου, ἡ αἰχμάλωτος θυγάτηρ Σιών.
Ησ. 52,2 - Τιναξε από πάνω σου το χώμα της ταπεινώσεως και του εξευτελισμού σου, Ιερουσαλήμ. Σηκω ορθία, κάθισε επί του θρόνου σου, λύσε και πέταξε από τον τράχηλόν σου τον δεσμόν της αιχμαλωσίας, συ η έως τώρα αιχμάλωτος, θυγάτηρ Σιών.
Ησ. 52,3 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος· δωρεὰν ἐπράθητε καὶ οὐ μετὰ ἀργυρίου λυτρωθήσεσθε.
Ησ. 52,3 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Δωρεάν είχατε πωληθή εις δουλείαν και δωρεάν θα ελευθερωθήτε από την δουλείαν αυτήν.

Ησ. 524 - οὕτως λέγει Κύριος· εἰς Αἴγυπτον κατέβη ὁ λαός μου τὸ πρότερον παροικῆσαι ἐκεῖ, καὶ εἰς Ἀσσυρίους βίᾳ ἤχθησαν·

Ησ. 52,4 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Εις την Αίγυπτον, κατά τους παλαιούς χρόνους, είχε κατεβή ο λαός μου, δια να παραμείνη εκεί ως πάροικος και ξένος· και στους Ασσυρίους ωδηγήθησαν δια της βίας δούλοι.

Ησ. 52,5 - καὶ νῦν τί ἐστε ὧδε; τάδε λέγει Κύριος· ὅτι ἐλήφθη ὁ λαός μου δωρεάν, θαυμάζετε καὶ ὀλολύζετε. τάδε λέγει Κύριος· δι᾿ ὑμᾶς διαπαντὸς τὸ ὄνομά μου βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Ησ. 52,5 - Και τώρα, διατί είσθε έδω αιχμάλωτοι εις ξένα έθνη; Αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή ο λαός μου συνελήφθη αιχμάλωτος δωρεάν, απορείτε σεις οι άλλοι και θρηνείτε. Αυτά όμως λέγει ο Κυριος· Δια σας, ω Ιουδαίοι, διαβάλλεται και συκοφαντείται το Ονομά μου μεταξύ των εθνών, τα οποία με καταφρονούν και με εμπαίζουν ως ανίσχυρον να σας προστατεύσω και σας ελευθερώσω.

Ησ. 52,6 - διὰ τοῦτο γνώσεται ὁ λαός μου τὸ ὄνομά μου ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτι ἐγώ εἰμι αὐτὸς ὁ λαλῶν· πάρειμι

Ησ. 52,6 - Δια τούτο θα μάθη ο λαός μου, κατά την ημέραν εκείνην της απελευθερώσεως του, ποίαν άπειρον δύναμιν έχει το Ονομά μου. Θα μάθη ότι εγώ είμαι αυτός που ομιλώ και λέγω· Ιδού, είμαι παρών, έτοιμος εις βοήθειαν και προστασίαν.

Ησ. 52,7 - ὡς ὥρα ἐπὶ τῶν ὀρέων, ὡς πόδες εὐαγγελιζομένου ἀκοὴν εἰρήνης, ὡς εὐαγγελιζόμενος ἀγαθά, ὅτι ἀκουστὴν ποιήσω τὴν σωτηρίαν σου λέγων Σιών· βασιλεύσει σου ὁ Θεός.

Ησ. 52,7 - Οπως το εαρ επάνω εις τα όρη, όπως τα πόδια εκείνου ο οποίος σπεύδει να αναγγείλη το χαρμόσυνον μήνυμα της ειρήνης, όπως ο αναγγέλλων τα ευχάριστα και αγαθά πράγματα, έτσι και εγώ θα κάμω γνωστήν και θα διαλαλήσω την χαρμόσυνον αγγελίαν της σωτηρίας σου, λέγων εις σε την Σιών· Ο Θεός σου θα γίνη και θα μείνη ο βασιλεύς σου.

Ησ. 52,8 - ὅτι φωνὴ τῶν φυλασσόντων σε ὑψώθη, καὶ τῇ φωνῇ ἅμα εὐφρανθήσονται· ὅτι ὀφθαλμοὶ πρὸς ὀφθαλμοὺς ὄψονται, ἡνίκα ἂν ἐλεήσῃ Κύριος τὴν Σιών.

Ησ. 52,8 - Θα γίνη πανταχού γνωστή η σωτηρία σου, διότι η φωνή αυτών, που σε φρουρούν και σε φυλάσσουν, θα υψωθή μεγαλόστομος. Και μαζή με την φωνήν των αυτήν οι φρουροί θα ευφρανθούν, διότι όλων τα μάτια θα ιδούν την χαρμόσυνον σωτηρίαν, όταν ο Κυριος ελεήση την Σιών.

Ησ. 52,9 - ῥηξάτω εὐφροσύνην ἅμα τὰ ἔρημα Ἱερουσαλήμ, ὅτι ἠλέησε Κύριος αὐτὴν καὶ ἐῤῥύσατο Ἱερουσαλήμ.

Ησ. 52,9 - Ας κράξουν με μεγάλην κραυγήν χαράς και αγαλλιάσεως τα έως τώρα έρημα και ακατοίκητα ερείπια της Ιερουσαλήμ. Διότι ο Κυριος ηλέησεν αυτήν, την εγλύτωσεν από την δουλείαν της.

Ησ. 52,10 - καὶ ἀποκαλύψει Κύριος τὸν βραχίονα τὸν ἅγιον αὐτοῦ ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν, καὶ ὄψονται πάντα ἄκρα τῆς γῆς τὴν σωτηρίαν τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ησ. 52,10 - Τοτε θα φανερώση ο Κυριος την άπειρον δύναμιν της αγίας δεξιάς του ενώπιον όλων των εθνών. Και θα ίδουν οι άνθρωποι έως εις τα άκρα της οικουμένης την σωτηρίαν, η οποία εδόθη εκ μέρους του Θεού μας.

Ησ. 52,11 - ἀπόστητε, ἀπόστητε, ἐξέλθατε ἐκεῖθεν καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε, ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῆς, ἀφορίσθητε, οἱ φέροντες τὰ σκεύη Κυρίου·

Ησ. 52,11 - Απομακρυνθήτε, απομακρυνθήτε από την Βαβυλώνα, ω Ιουδαίοι. Εβγάτε έξω από εκεί, μη εγγίζετε τίποτε το ακάθαρτον, εβγάτε ανάμεσα από αυτήν, ξεχωρίσατε τους εαυτούς σας, σεις, που μεταφέρετε τα ιερά σκεύη του Κυρίου.

Ησ. 52,12 - ὅτι οὐ μετὰ ταραχῆς ἐξελεύσεσθε, οὐδὲ φυγῇ πορεύσεσθε, προπορεύσεται γὰρ πρότερος ὑμῶν Κύριος καὶ ὁ ἐπισυνάγων ὑμᾶς Θεὸς Ἰσραήλ.

Ησ. 52,12 - Διότι κάτω από την ιδικήν μου σκέπην και προστασίαν δεν θα αναχωρήσετε ταραγμένοι και πανικόβλητοι, ούτε θα βαδίζετε ωσάν φυγάδες, που σας κυνηγούν. Διότι έμπροσθεν από σας θα προπορεύεται Κυριος ο Θεός σας· ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος και θα σας ακολουθή συναθροίζων σας και καθοδηγών στον δρόμον σας.

Ησ. 52,13 - ᾿Ἰδοὺ συνήσει ὁ παῖς μου καὶ ὑψωθήσεται καὶ δοξασθήσεται καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα.

Ησ. 52,13 - Ιδού, ο παις μου, ο Μεσσίας, θα γεμίση από σοφίαν και σύνεσιν, δια να εννοήση πλήρως και εκπληρώση την αποστολήν του. Θα υψωθή, θα δοξασθή, θα μεγαλυνθή στον υπέρτατον βαθμόν.

Ησ. 52,14 - ὃν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σὲ πολλοὶ - οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδός σου καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων -

Ησ. 52,14 - Οπως θα μείνουν κατάπληκτοι πολλοί εμπρός εις τα φοβερά παθήματά σου, τόσον πολύ θα χάση η μορφή σου την λάμψιν της ωραιότητάς σου μεταξύ των ανθρώπων και τόσον πολύ θα διασυρθή και θα πέση η υπόληψίς σου από τους υιούς των ανθρώπων

Ησ. 52,15 - οὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ᾿ αὐτῷ, καὶ συνέξουσι βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτῶν· ὅτι οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται, καὶ οἳ οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι.

Ησ. 52,15 - Ετσι πολλά έθνη κατόπιν θα πλημμυρίσουν από θαυμασμόν και σεβασμόν προς αυτόν. Και αυτοί ακόμη οι βασιλείς θα κλείσουν με ευλάδειαν το στόμα των απέναντί του. Θα γίνη δε το θαυμαστόν τούτο γεγονός μεταξύ των εθνικών, διότι αυτοί στους οποίους δεν είχεν εκ των προτέρων αναγγελθή από τους προφήτας τίποτε δι' αυτόν, θα τον ίδουν. Και

εκείνοι οι οποίοι έως τότε δεν είχαν ακούσει τίποτε, θα ακούσουν και θα πιστεύσουν εις την διδασκαλίαν και το κήρυγμα της λυτρώσεως.

ΗΣΑΪΑΣ 53

Ησ. 53,1 - Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;
Ησ. 53,1 - Κυριε, ποιός επίστευσεν εις αυτά, που ημείς ηκούσαμεν από σε και εκηρύξαμεν στους ανθρώπους; Η δύναμις του Κυρίου εις ποίον εφανερώθη και έγινεν πιστευτή και παραδεκτή;
Ησ. 53,2 - ἀνηγγείλαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῇ διψώσῃ. οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ οὐδὲ δόξα· καὶ εἴδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος·
Ησ. 53,2 - Ανηγγείλαμεν αυτόν ωσάν μικρόν και άσημον παιδίον ενώπιον του λαού, σαν ρίζαν εις γην διψασμένην και ξηράν. Δεν είχεν ωραίαν, ένδοξον και ελκυστικήν την εμφάνισιν. Δεν είχεν ωραιότητα και λαμπρότητα προσώπου. Τον είδομεν και δεν είχε πρόσωπον εμφανίσιμον, ούτε κάλλος.
Ησ. 53,3 - ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλεῖπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη.
Ησ. 53,3 - Αλλα το πρόσωπόν του ήτο καταφρονημένον, χωρίς τιμήν και δόξαν. Υπελείπετο ως προς την ωραιότητα και την ευπρεπή εμφάνισιν μεταξύ όλων των ανθρώπων. Αυτός ήτο άνθρωπος πληγωμένος, άνθρωπος ο οποίος γνωρίζει να βαστάζη και να υπομέντη ταλαιπωρίας και πόνους. Αντικείμενον αποστροφής έγινε το πρόσωπον του, εδέχθη εξευτελισμούς και ταπεινώσεις εκ μέρους των ανθρώπων. Τον ελογάριασαν σαν να μη υπήρχεν.
Ησ. 53,4 - οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει.
Ησ. 53,4 - Αυτός όμως φέρει επάνω του το βαρύ φορτίον των αμαρτιών μας. Εβυθίσθη στον πόνον και την οδύνην, και ημείς εν τη πλάνη μας ενομίσαμεν, ότι αυτός ευρίσκετο εις την οδυνηράν αυτήν πληγήν και συμφοράν, επειδή ετιμωρείτο εκ μέρους του Θεού δι' ίδικάς του αμαρτίας.
Ησ. 53,5 - αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ᾿ αὐτόν. τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν.
Ησ. 53,5 - Αυτός όμώς ετραυματίσθη δια τας ιδικάς μας αμαρτίας, εταλαιπωρήθη και υπέφερε δια τας ανομίας μας. Παιδευτική τιμωρία έπεσεν

επάνω του δια την ιδικήν μας ειρήνην και σωτηρίαν. Χαρις δε εις την πληγήν εκείνου ημείς εθεραπεύθημεν.

Ησ. 53,6 - πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη· καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Ησ. 53,6 - Ολοι ωσάν πρόβατα είχαμεν πλανηθή. Καθε άνθρωπος στον δρόμον και τον τρόπον της ζωής του επλανήθη. Δια τας ιδικάς μας αμαρτίας ο Κυριος παρέδωκεν αυτόν εις παθήματα και θάνατον.

Ησ. 53,7 - καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα.

Ησ. 53,7 - Και αυτός, παρ' όλας τας κακώσεις που υπέστη, δεν ήνοιξε τα στόμα αυτού· ώσαν άφωνον πρόβατον ωδηγήθη προς σφαγήν. Ως αμνός άφωνος ενώπιον εκείνου, ο οποίος τον κουρεύει, έτσι πορεύεται χωρίς να ανοίγη το στόμα του.

Ησ. 53,8 - ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον.

Ησ. 53,8 - Μέσα εις την ταπείνωσιν και τον εξευτελισμόν, που εβυθίσθη, παρεγνωρίσθη και κατεπατήθη το δίκαιόν του εν τη κρίσει. Υστέρα δε από τα παθήματά του και τον άδικον θάνατον του, ποιός θα υπάρξη και ποιός θα τολμήση να διηγηθή την γενεάν αυτού; Διότι αφηρέθη βιαίως και αδίκως αυτό την γην η ζωή αυτού. Αλλα ωδηγήθη εις θάνατον ένεκα των αμαρτιών του λαού μου.

Ησ. 53,9 - καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ.

Ησ. 53,9 - Εγώ δε εις εκδίκησιν του αδίκου θανάτου και της ταφής του, θα τιμωρήσω και θα παραδώσω εις θάνατον τους κακούς ανθρώπους και δια τον θάνατον αυτού θα παραδώσω τους πονηρούς πλουσίους και άρχοντας. Διότι ο παις μου αυτός δεν διέπραξε καμμίαν παρανομίαν, ούτε ευρέθη ποτέ δόλος και ψεύδος στο στόμα του.

Ησ. 53,10 - καὶ Κύριος βούλεται καθαρίσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς πληγῆς. ἐὰν δῶτε περὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται Κύριος ἀφελεῖν

Ησ. 53,10 - Και ο Κυριος θέλει να τον καθαρίση πλήρως από τον εξευτελισμόν και την ταπείνωσιν, εις την οποίαν τον υπέβαλαν οι άνθρωποι, από τας πληγάς τας οποίας κατέφεραν εις αυτόν. Εάν προσφέρετε αυτόν ως εξιλαστήριον θυσίαν δια τας αμαρτίας σας, η ψυχή σας λυτρωμένη θα ίδη την ατελεύτητον γενεάν του. Ο Κυριος θέλει να αφαίρεση

Ησ. 53,11 - ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιῶσαι δίκαιον εὖ δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς

ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει.

Ησ. 53,11 - τον πόνον της ψυχής του, να δείξη αυτόν και δι' αυτού εις όλον τον κόσμον φως, ικανόν να αναπλάση και αναγεννήση με την σύνεσιν το ανθρώπινον γένος. Θέλει να αποδείξη αθώον αυτόν τον δίκαιον, ο οποίος υπηρετεί εύσυνειδήτως και με αγάπην τους πολλούς. Αυτών δε των πολλών τας αμαρτίας αυτός θα αναλάβη.

Ησ. 53,12 - διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα, ἀνθ᾿ ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη.

Ησ. 53,12 - Δια τούτο αυτός θα πάρη ως ιδικήν του πνευματικήν κληρονομίαν πολλούς· και από τους ισχυρούς θα πάρη και θα διαμοιράση λάφυρα, διότι εκουσίως παρεδόθη στον λυτρωτικόν δι' ημάς θάνατον η ζωή του. Κατετάχθη δε μεταξύ των παρανόμων και ως τοιούτος εθεωρήθη. Αυτός όμως δια της σταυρικής του θυσίας επήρεν επάνω του τας αμαρτίας πολλών και παρεδόθη στον σταυρικόν θάνατον δια τας αμαρτίας των.

ΗΣΑΪΑΣ 54

Ησ. 54,1 - Εὐφράνθητι, στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον, ἡ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα· εἶπε γὰρ Κύριος·

Ησ. 54,1 - Ευφράνθητι, λοιπόν, συ η εκκλησία των εθνών, η μέχρι σήμερον στερα, η οποία δεν εγεννοσες παιδιά. Βγάλε μεγάλην φωνήν, βόησε με χαράν συ, η οποία δεν εγνώρισες τας ωδίνας του τοκετου. Διότι σήμερον περισσότερα είναι τα τέκνα σου, της ερήμου και χήρας, παρά της Ιουδαϊκής συναγωγής, η οποία είχεν ως πνευματικόν νυμφίον της τον Κυριον. Διότι εις σε είπεν ο Κυριος·

Ησ. 54,2 - πλάτυνον τὸν τόπον τῆς σκηνῆς σου καὶ τῶν αὐλαιῶν σου, πῆξον, μὴ φείσῃ· μάκρυνον τὰ σχοινίσματά σου καὶ τοὺς πασσάλους σου κατίσχυσον.

Ησ. 54,2 - Αυξησε εις πλάτος και μήκος τον χώρον της σκηνής σου· έκτεινε απεριόριστα τα παραπετάσματα αυτής, στήσε την σκηνήν σου. Μακρυνε τα σχοινία της και στερέωσε τους πασσάλους της.

Ησ. 54,3 - ἔτι εἰς τὰ δεξιὰ καὶ εἰς τὰ ἀριστερὰ ἐκπέτασον, καὶ τὸ σπέρμα σου ἔθνη κληρονομήσει, καὶ πόλεις ἠρημωμένας κατοικιεῖς.

Ησ. 54,3 - Απλωσε την ακόμη περισσότερον εις τα δεξιά και εις τα αριοτερά. Διότι οι απόγονοί σου θα κληρονομήσουν και θα επεκταθούν εις τας χώρας των εθνών, θα κατοικήσης συ εις πόλεις, αι οποίαι έχουν ερημωθή.

Ησ. 54,4 - μὴ φοβοῦ, ὅτι κατῃσχύνθης, μηδὲ ἐντραπῇς, ὅτι ὠνειδίσθης· ὅτι αἰσχύνην αἰώνιον ἐπιλήσῃ καὶ ὄνειδος τῆς χηρείας σου οὐ μὴ μνησθήσῃ ἔτι.

Ησ. 54,4 - Μη φοβηθής, επειδή εις παλαιοτέραν εποχήν είχες καταισχυνθή, ούτε και να εντραπής, διότι τότε είχες υποστή ονειδισμούς. Διότι την μακροχρόνιον προηγουμένην εντροπήν σου θα λησμονήσης, και το όνειδος της χηρείας και ατεκνίας σου δεν θα το ενθυμηθής πλέον.

Ησ. 54,5 - ὅτι Κύριος ὁ ποιῶν σε, Κύριος σαβαὼθ ὄνομα αὐτῷ· καὶ ὁ ῥυσάμενός σε αὐτὸς Θεὸς Ἰσραήλ, πάσῃ τῇ γῇ κληθήσεται.

Ησ. 54,5 - Διότι ο Κυριος, είναι αυτός που σέ, την Εκκλησίαν, συνεκρότησε και ανέδειξε. Κυριος των δυνάμεων είναι το όνομά του. Ο λυτρωτής σου είναι αυτός ούτος ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος όχι πλέον εις μόνην την ισραηλιτικήν χώραν, αλλά εις όλην την οικουμένην θα ονομάζεται και θα δοξάζεται ως Θεός.

Ησ. 54,6 - οὐχ ὡς γυναῖκα καταλελειμμένην καὶ ὀλιγόψυχον κέκληκέ σε Κύριος, οὐδ᾿ ὡς γυναίκα ἐκ νεότητος μεμισημένην, εἶπεν ὁ Θεός σου·

Ησ. 54,6 - Οχι ως γυναίκα, η οποία έχει εγκαταλειφθή από τον σύζυγον της, γυναίκα εριστικήν προς τον άνδρα της και ολιγόψυχον σε έχει καλέσει ο Κυριος. Ούτε ως γυναίκα,η οποία από μακρού, από τα χρόνια της νεότητας της, έχει μισηθή, είπεν ο Θεός σου.

Ησ. 54,7 - χρόνον μικρὸν κατέλιπόν σε καὶ μετ᾿ ἐλέους μεγάλου ἐλεήσω σε,

Ησ. 54,7 - Επί μικρόν χρονικόν διάστημα σε εγκατέλειψα. Με αιώνιον όμως μέγα έλεος θα σε ελεήσω.

Ησ. 54,8 - ἐν θυμῷ μικρῷ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ σοῦ καὶ ἐν ἐλέει αἰωνίῳ ἐλεήσω σε, εἶπεν ὁ ῥυσάμενός σε Κύριος.

Ησ. 54,8 - Με μικρόν και μικράς διαρκείας θυμόν απέστρεψα από σε το πρόσωπον μου· με αιώνιον όμως και ατελεύτητον έλεος θα σε ελεήσω, είπεν ο Κυριος ο λυτρωτής σου.

Ησ. 54,9 - ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπὶ Νῶε τοῦτό μοί ἐστι· καθότι ὤμοσα αὐτῷ ἐν τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ τῇ γῇ μὴ θυμωθήσεσθαι ἐπὶ σοὶ ἔτι, μηδὲ ἐν ἀπειλῇ σου

Ησ. 54,9 - Ο,τι έπραξα τότε, επί της εποχής του κατακλυσμού του Νώε, αυτό θα κάμω και τώρα. Οπως δηλαδή ωρκίσθην κατά την έποχην εκείνην, ότι δια σε τον Νώε δεν θα οργισθώ πλέον εναντίον της γης, ούτε δι' απειλήν τινά εναντίον σου

Ησ. 54,10 - τὰ ὄρη μεταστήσεσθαι, οὐδ᾿ οἱ βουνοί σου μετακινηθήσονται, οὕτως οὐδὲ τὸ παρ᾿ ἐμοῦ σοὶ ἔλεος ἐκλείψει, οὐδὲ ἡ διαθήκη τῆς εἰρήνης σου οὐ μὴ μεταστῇ· εἶπε γὰρ Κύριος· ἵλεώς σοι.

Ησ. 54,10 - ότι τα όρη θα μετατεθούν και τα βουνά θα μετακινηθούν, έτσι και τώρα ορκίζομαι, ότι δεν θα λείψη ποτέ το έλεός μου προς σέ. Ούτε θα

ατονήση και θα ακυρωθή ποτέ η διαθήκη, που συνήψα προς σε δια την ειρήνην σου. Διότι είπεν ο Κυριος· Από έδω και πέρα θα είμαι πάντοτε ελεήμων, συγχωρών τας αμαρτίας σου.

Ησ. 54,11 - Ταπεινὴ καὶ ἀκατάστατος, οὐ παρεκλήθης, ἰδοὺ ἐγὼ ἑτοιμάζω σοι ἄνθρακα τὸν λίθον σου καὶ τὰ θεμέλιά σου σάπφειρον

Ησ. 54,11 - Ταπεινωμένη εις κατάστασιν ασταθείας και αβεβαιότητος, χωρίς παρηγορίαν ευρίσκετο μέχρι σήμερον, ω Ιερουσαλήμ. Ιδού όμως ότι εγώ ετοιμάζω το οικοδομικόν υλικόν, λίθους πολύτιμους, αδάμαντας δια το κτίριόν σου και σαπφείρουςδια τα θεμέλια του οίκου σου.

Ησ. 54,12 - καὶ θήσω τὰς ἐπάλξεις σου ἴασπιν καὶ τὰς πύλας σου λίθους κρυστάλλου καὶ τὸν περίβολόν σου λίθους ἐκλεκτοὺς

Ησ. 54,12 - Με πολύτιμον ίασπιν θα κτίσω τας επάλξεις των τειχών σου, τας δε πύλας του τείχους σου με κρυστάλλους και το τείχος, που θα σε περιβάλη, με εκλεκτούς λίθους.

Ησ. 54,13 - καὶ πάντας τοὺς υἱούς σου διδακτοὺς Θεοῦ καὶ ἐν πολλῇ εἰρήνῃ τὰ τέκνα σου.

Ησ. 54,13 - Ολα δε τα τέκνα σου θα διδαχθούν κατ' ευθείαν από τον θεόν, θα ζουν εις αδιατάρακτον και πολλήν ειρήνην.

Ησ. 54,14 - καὶ ἐν δικαιοσύνῃ οἰκοδομηθήσῃ· ἀπέχου ἀπὸ ἀδίκου καὶ οὐ φοβηθήσῃ, καὶ τρόμος οὐκ ἐγγιεῖ σοι.

Ησ. 54,14 - Θα οικοδομηθής και θα προοδεύσης στηριζομένη επάνω εις την δικαιοσύνην, θα απέχης από κάθε άδικον πράγμα και έτσι δεν θα φοβηθής ποτέ. Τρόμος ποτέ δεν θα σε πλησίαση.

Ησ. 54,15 - ἰδοὺ προσήλυτοι προσελεύσονταί σοι δι᾿ ἐμοῦ καὶ ἐπὶ σὲ καταφεύξονται.

Ησ. 54,15 - Ιδού, πολλοί προσήλυτοι οδηγούμενοι από εμέ θα προσέλθουν εις σε· με εμπιστοσύνην θα καταφύγουν εις σέ, δια να εύρουν σωτηρίαν.

Ησ. 54,16 - ἰδοὺ ἐγὼ ἔκτισά σε οὐχ ὡς χαλκεὺς φυσῶν ἄνθρακας καὶ ἐκφέρων σκεῦος εἰς ἔργον· ἐγὼ δὲ ἔκτισά σε οὐκ εἰς ἀπώλειαν φθεῖραι

Ησ. 54,16 - Ιδού, εγώ σε έκτισα, οχι όπως ο χαλκουργός, ο οποίος φυσά τα κάρβουνα, βγάζει από το πυρ σκεύος φθαρτόν και χειροποίητον. Εγώ σε έκτισα εν τη παντοδυναμία μου, δια να μη περιέλθης ποτέ εις απώλειαν και φθοράν, αλλά να μένης αιωνία.

Ησ. 54,17 - πᾶν σκεῦος φθαρτόν, ἐπὶ σὲ οὐκ εὐοδώσω, καὶ πᾶσα φωνὴ ἀναστήσεται ἐπὶ σὲ εἰς κρίσιν· πάντας αὐτοὺς ἡττήσεις, οἱ δὲ ἔνοχοί σου ἔσονται ἐν αὐτῇ. ἔστι κληρονομία τοῖς θεραπεύουσι Κύριον, καὶ ἡμεῖς ἔσεσθέ μοι δίκαιοι, λέγει Κύριος.

Ησ. 54,17 - Καθε τι φθαρτόν και επικίνδυνον δια σε σκεύος δεν θα το κατευοδώσω, δεν θα το αφήσω να επιτύχη τίποτε εις βάρος σου· όπως επίσης και κάθε φωνήν, η οποία θα σηκωθή εναντίον σου, δια να ζητήση την

καταδίκην σου. Ολους αυτούς οι οποίοι θα εγερθούν εναντίον σου, θα τους νικήσης. Οσοι δε είναι ένοχοι αδικιών εναντίον σου, θα είναι εις καταδίκην. Εξ αντιθέτου επιφυλάσσεται κληρονομία αγαθών δι' εκείνους, που υπηρετούν πιστώς τον Κυριον. Και σεις θα είσθε ενώπιόν μου δίκαιοι, λέγει ο Κυριος, και μέτοχοι των αγαθών, που έχω ετοιμάσει.

ΗΣΑΪΑΣ 55

Ησ. 55,1 - Οἱ διψῶντες, πορεύεσθε ἐφ᾽ ὕδωρ, καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε, καὶ φάγετε καὶ πίεσθε ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς οἶνον καὶ στέαρ.

Ησ. 55,1 - Σεις των οποίων η ψυχή διψά, πηγαίνετε στο πνευματικόν ύδωρ, που τρέχει εις την νέαν Ιερουσαλήμ· και όσοι δεν έχετε χρήματα να αγοράσετε, πηγαίνετε με θάρρος. Εκεί θα προμηθευθήτε χωρίς χρήμα, χωρίς να καταβάλλετε αντίτιμον τι, κρέατα και οίνον. Θα φάγετε και θα πίετε δωρεάν.

Ησ. 55,2 - ἱνατί τιμᾶσθε ἀργυρίου ἐν οὐκ ἄρτοις καὶ τὸν μόχθον ὑμῶν οὐκ εἰς πλησμονήν; ἀκούσατέ μου καὶ φάγεσθε ἀγαθά, καὶ ἐντρυφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν.

Ησ. 55,2 - Διατί εξοδεύετε τα χρήματά σας οχι δια άρτους και τρόφιμα, και το προϊόν του κόπου σας οχι προς χορτασμόν σας; Ακούσατέ μου και θα φάγετε τα αγαθά, θα εντρυφήση η ψυχή σας μέσα στον πλούτον των πραγματικών αγαθών.

Ησ. 55,3 - προσέχετε τοῖς ὠσὶν ὑμῶν καὶ ἐπακουλουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, τὰ ὅσια Δαυὶδ τὰ πιστά.

Ησ. 55,3 - Ανοίξατε τα αυτιά σας και δώσατε προσοχήν εις τα λόγια μου. Ακολουθήσατε τον δρόμον των εντολών μου. Ακούσατέ με και η ψυχή σας θα ζήση μέσα στον πλούτον των αγαθών. Θα κάμω δε μαζή σας νέαν διαθήκην, αιωνίαν. Θα εκπληρώσω τας ιεράς, τας αμετακινήτους και αξιοπίστους υποσχέσεις μου προς τον Δαυΐδ.

Ησ. 55,4 - ἰδοὺ μαρτύριον ἐν ἔθνεσιν ἔδωκα αὐτόν, ἄρχοντα καὶ προστάσσοντα ἔθνεσιν.

Ησ. 55,4 - Ιδού, αυτόν, τον οποίον υπεσχέθην στον Δαυΐδ, τον έδωσα και τον ανέδειξα αξιόπιστον κήρυκα της αληθείας μεταξύ όλων των εθνών, παγκόσμιον άρχοντα και δίδοντα προσταγάς εις όλα τα έθνη.

Ησ. 55,5 - ἰδοὺ ἔθνη, ἃ οὐκ οἴδασί σε, ἐπικαλέσονταί σε, καὶ λαοί, οἳ οὐκ ἐπίστανταί σε, ἐπὶ σὲ καταφεύξονται ἕνεκεν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, τοῦ ἁγίου Ἰσραήλ, ὅτι ἐδόξασέ σε. -

Ησ. 55,5 - Ιδού, έθνη, τα οποία προηγουμένως δεν σε εγνώριζαν, διότι τίποτε περί σου δεν είχαν ακούσει, θα σε επικαλούνται τώρα με πίστιν. Και λαοί, οι οποίοι δεν έμαθαν τίποτε και δεν εγνώριζον τίποτε δια σέ, θα καταφύγουν προς σε ως προς σωτήρα, ένεκεν Κυρίου του Θεού σου, του αγίου Θεού του Ισραήλ, διότι αυτός σε εδόξασε.

Ησ. 55,6 - Ζητήσατε τὸν Κύριον καὶ ἐν τῷ εὑρίσκειν αὐτὸν ἐπικαλέσασθε· ἡνίκα δ᾿ ἂν ἐγγίζῃ ὑμῖν,

Ησ. 55,6 - Αναζητήσατε τον Κυριον με προθυμίαν· και όταν τον εύρετε, επικαλεσθήτε με πίστιν την βοήθειάν του· όταν δε ο Κυριος σας πλησιάζη,

Ησ. 55,7 - ἀπολιπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλὰς αὐτοῦ καὶ ἐπιστραφήτω ἐπὶ Κύριον, καὶ ἐλεηθήσεται, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἀφήσει τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν.

Ησ. 55,7 - ο ασεβής ας εγκαταλείψη τας αμαρτωλάς αυτού οδούς και ο παράνομος άνθρωπος ας επιστρέψη εν μετανοία προς τον Κυριον. Και τότε ο Κυριος θα τον ελεήση, διότι εις μέ-γάλην έκτασιν θα συγχωρήση τας αμαρτίας εκείνου και όλων σας.

Ησ. 55,8 - οὐ γάρ εἰσιν αἱ βουλαί μου ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν, οὐδ᾿ ὥσπερ αἱ ὁδοὶ ὑμῶν αἱ ὁδοί μου, λέγει Κύριος.

Ησ. 55,8 - Διότι αι ιδικαί μου βουλαί και αποφάσεις, λέγει ο Κυριος, δεν είναι ώσάν τας ιδικάς σας βουλάς· ούτε οι ιδικοί μου τρόποι ενεργείας και αι οδοί, τας οποίας σας υποδεικνύω, είναι ωσάν τας ιδικάς σας οδούς.

Ησ. 55,9 - ἀλλ᾿ ὡς ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου.

Ησ. 55,9 - Αλλά, όσον απέχει ο ουρανός από την γην, τόσον απέχει και η ιδική μου οδός από τας οδούς σας, και τα ιδικά σας διανοήματα από την ίδικήν μου διάνοιαν και βουλήν.

Ησ. 55,10 - ὡς γὰρ ἂν καταβῇ ὁ ὑετὸς ἢ χιὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ, ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέκῃ καὶ ἐκβλαστήσῃ καὶ δῷ σπέρμα τῷ σπείραντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν,

Ησ. 55,10 - Διότι, όπως όταν κατεβή από τον ουρανόν η βροχή η η χιών, δεν θα επιστρέψη πάλιν, έως ότου ποτίση πλουσίως την γην, φυτρώση ο σπαρείς σπόρος, βλάστηση και καρποφορήση χάριν του γεωργού, που τον έσπειρε, και δώσει εις αυτόν άρτον προς τροφήν,

Ησ. 55,11 - οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ ἐὰν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῇ, ἕως ἂν τελεσθῇ ὅσα ἂν ἠθέλησα καὶ εὐοδώσω τὰς ὁδούς μου καὶ τὰ ἐντάλματά μου.

Ησ. 55,11 - ετσι θα γίνη και με κάθε λόγον μου, ο οποίος θα βγη από το στόμα μου. Δεν θα πέση στο κενόν, δεν θα επιστρέψη απραγματοποίητος, μέχρις ότου εκτελεσθούν όλα όσα εγώ ηθέλησα και θέλω. Θα κατευοδώσω

εγώ όλους τους τρόπους ενεργείας μου και θα μεταβάλω εις πραγματικότητα εκείνα, τα οποία διέταξα.

Ησ. 55,12 - ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε καὶ ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε· τὰ γὰρ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται προσδεχόμενοι ὑμᾶς ἐν χαρᾷ, καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσει τοῖς κλάδοις,

Ησ. 55,12 - Και ιδού, ότι σεις, με μεγάλην αγαλλίασιν θα λυτρωθήτε και θα εξέλθετε από τον ζυγόν της δουλείας σας, με μεγάλην χαράν θα διδαχθήτε και θα δεχθήτε την διδασκαλίαν μου. Και αυτά ακόμη τα μεγάλα όρη και τα μικρά βουνά θα σκιρτούν από αγαλλίασιν, υποδεχόμενα με χαράν σας. Και όλα τα δένδρα της υπαίθρου θα κροτούν από την χαράν των τους κλάδους των.

Ησ. 55,13 - καὶ ἀντὶ τῆς στοιβῆς ἀναβήσεται κυπάρισσος, ἀντὶ δὲ τῆς κονύζης ἀναβήσεται μυρσίνη· και ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον καὶ οὐκ ἐκλείψει.

Ησ. 55,13 - Κατά την πανευφρόσυνον εκείνην περίοδον αντί της ακάρπου θαμνώδους στοιβής θα υψωθή η μεγαλοπρεπής κυπάρισσος. Αντί δε της δυσώδους κονύζης θα βλαστήση και θα μεγαλώση η ευώδης μυρτιά. Ονομαστός και ένδοξος θα γίνη ο Κυριος κατά την ημέραν εκείνην. Και η λύτρωσις, που θα σας δοθή εκ μέρους του, θα είναι μέγα και αιώνιον θαύμα, που δεν θα λείψη ποτέ.

ΗΣΑΪΑΣ 56

Ησ. 56,1 - Τάδε λέγει Κύριος· φυλάσσεσθε κρίσιν καὶ ποιήσατε δικαιοσύνην· ἤγγικε γὰρ τὸ σωτήριόν μου παραγίνεσθαι καὶ τὸ ἔλεός μου ἀποκαλυφθῆναι.

Ησ. 56,1 - Αυτά λέγει, ο Κυριος· “προσέξατε και τηρήσατε το δίκαιον, εφαρμόσατε δικαιοσύνην εις την ζωήν σας, διότι πλησιάζει πλέον να έλθη η ημέρα της σωτηρίας, που εγώ θα δώσω, και να φανερωθή εις σας το έλεός μου.

Ησ. 56,2 - μακάριος ἀνὴρ ὁ ποιῶν ταῦτα καὶ ἄνθρωπος ὁ ἀντεχόμενος αὐτῶν καὶ φυλάσσων τὰ σάββατα μὴ βεβηλοῦν καὶ διατηρῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ μὴ ποιεῖν ἄδικα.

Ησ. 56,2 - Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, που τηρεί αυτά· ο άνθρωπος, ο οποίος τα κρατεί σταθερά, τηρεί την αργίαν των σαββάτων και δεν τα βεβηλώνει, διατηρεί και κρατεί τας χείρας του καθαράς, ώστε να μη πράττη άδικα.

Ησ. 56,3 - μὴ λεγέτω ὁ ἀλλογενὴς ὁ προσκείμενος πρὸς Κύριον· ἀφοριεῖ με ἄρα Κύριος ἀπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· καὶ μὴ λεγέτω ὁ εὐνοῦχος ὅτι ξύλον ἐγώ εἰμι ξηρόν.

Ησ. 56,3 - Ας μη είπη ο αλλοεθνής, ο μη Ιουδαίος, ο οποίος εν τούτοις ευρίσκεται πλησίον του Κυρίου· θα με ξεχωρίση, λοιπόν, και θα με απομακρύνη ο Κυριος από τον λαόν του. Και αυτός ακόμη ο ευνούχος, ας μη είπη θλιμμένος και μελαγχολικός· “Είμαι ξηρόν και άκαρπον δένδρον εγώ”.

Ησ. 56,4 - τάδε λέγει Κύριος τοῖς εὐνούχοις· ὅσοι ἂν φυλάξωνται τὰ σάββατά μου καὶ ἐκλέξωνται ἃ ἐγὼ θέλω καὶ ἀντέχωνται τῆς διαθήκης μου,

Ησ. 56,4 - Αυτά λέγει ο Κυριος στους ευνούχους. Εις εκείνους, οι οποίοι θα τηρήσουν τα σάββατά μου, θα εκλέξουν και θα δεχθούν εκείνα, τα οποία εγώ θέλω και θα κρατήσουν στερεά την διαθήκην μου.

Ησ. 56,5 - δώσω αὐτοῖς ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ ἐν τῷ τείχει μου τόπον ὀνομαστὸν κρείττω υἱῶν καὶ θυγατέρων, ὄνομα αἰώνιον δώσω αὐτοῖς καὶ οὐκ ἐκλείψει.

Ησ. 56,5 - “Εγώ θα δώσω εις αυτούς τόπον ονομαστόν, στον ναόν μου και στο τείχος της πόλεώς μου καλύτερον από εκείνον, τον οποίον κρατούν, όσοι έχουν υιούς και θυγατέρας, θα τους δώσω όνομα αιώνιον, το οποίον ουδέποτε θα σβήση η θα λησμονηθή.

Ησ. 56,6 - καὶ τοῖς ἀλλογενέσι τοῖς προσκειμένοις Κυρίῳ δουλεύειν αὐτῷ καὶ ἀγαπᾶν τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ εἶναι αὐτῷ εἰς δούλους καὶ δούλας καὶ πάντας τοὺς φυλασσομένους τὰ σάββατά μου μὴ βεβηλοῦν καὶ ἀντεχομένους τῆς διαθήκης μου,

Ησ. 56,6 - Και τους αλλοεθνείς, τους μη Ιουδαίους, οι οποίοι ευρίσκονται κοντά στον Κυριον θα τον υπηρετούν και να αγαπούν το όνομα του Κυρίου, να είναι εις αυτόν πιστοί δούλοι και δούλαι και εις όλους εκείνους, που τηρούν την εντολήν του Σαββάτου, ώστε να μη το βεβηλώνουν, και οι οποίοι κρατούν στερεά την διαθήκην μου,

Ησ. 56,7 - εἰσάξω αὐτοὺς εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου καὶ εὐφρανῶ αὐτοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς προσευχῆς μου· τὰ ὁλοκαυτώματα αὐτῶν, καὶ αἱ θυσίαι αὐτῶν ἔσονται δεκταὶ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου μου· ὁ γὰρ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν,

Ησ. 56,7 - αυτούς εγώ θα τους οδηγήσω και θα τους εισαγάγω εις το άγιόν μου όρος. Θα τους ευφράνω στον οίκον της προσευχής μου, στον ναόν μου. Τα ολοκαυτώματά των και αι άλλαι θυσίαι των, θα είναι ευαρέστως δεκταί επάνω στο θυσιαστήριόν μου. Διότι ο οίκος μου θα αγνωρισθή και θα διακηρυχθή οίκος προσευχής δι' όλα ανεξαιρέτως τα έθνη”.

Ησ. 56,8 - εἶπε Κύριος ὁ συνάγων τοὺς διεσπαρμένους Ἰσραήλ, ὅτι συνάξω ἐπ᾿ αὐτὸν συναγωγήν. -

Ησ. 56,8 - Αυτά είπεν ο Κυριος, ο οποίος συγκεντρώνει τους ανά τα έθνη διεσκορπισμένους ισρσηλίτας, ότι στον συγκεντρωθέντα νέον Ισραήλ θα συναθροίση και άλλο πλήθος ανθρώττων από τα διάφορα έθνη.

Ησ. 56,9 - Πάντα τὰ θηρία τὰ ἄγρια, δεῦτε φάγετε, πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

Ησ. 56,9 - Ολα τα άγρια θηρία, όλα τα θηρία του δάσους, λαοί εθνών, ελάτε σεις να φάγετε τα αγαθά μου αντί του απειθούντος ισραηλιτικου λαού.

Ησ. 56,10 - ἴδετε ὅτι ἐκτετύφλωνται πάντες, οὐκ ἔγνωσαν φρονῆσαι, πάντες κύνες ἐνεοί, οὐ δυνήσονται ὑλακτεῖν, ἐνυπνιαζόμενοι κοίτην, φιλοῦντες νυστάξαι.

Ησ. 56,10 - 'Ιδετε ότι όλοι οι Ισραηλίται έχουν ψυχικώς τυφλωθή. Δεν ηθέλησαν να αποκτήσουν ορθήν γνώσιν και σύνεσιν. Ολοι, μάλιστα οι άρχοντες των, είναι κύνες με ανοικτόν και άφωνον το στόμα των. Δεν ημπορούν να γαυγίσουν εναντίον των εχθρών των. Κοιμώνται και βλέπουν όνειρα, αγαπούν τον νυσταγμόν και τον ύπιον.

Ησ. 56,11 - καὶ οἱ κύνες ἀναιδεῖς τῇ ψυχῇ, οὐκ εἰδότες πλησμονήν· καί εἰσι πονηροὶ οὐκ εἰδότες σύνεσιν, πάντες ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν ἐξηκολούθησαν, ἕκαστος κατὰ τὸ ἑαυτοῦ.

Ησ. 56,11 - Οι αρχηγοί, ιδία του Ισραήλ, είναι αναιδείς όπως οι κύνες. Απληστοι, δεν γνωρίζουν χορτασμόν. Είναι πονηροί, δεν γνωρίζουν και δεν έχουν ορθοφροσύνην και συνεσιν. Ολοι εξακολουθούν να βαδίζουν τους δρόμους της διεφθαρμένης αυτών ζωής, ο καθένας σύμφωνα προς το συμφέρον του και τας αμαρτωλάς του διαθέσεις.

ΗΣΑΪΑΣ 57

Ησ. 57,1 - Ἴδετε ὡς ὁ δίκαιος ἀπώλετο, καὶ οὐδεὶς ἐκδέχεται τῇ καρδίᾳ, καὶ ἄνδρες δίκαιοι αἴρονται, καὶ οὐδεὶς κατανοεῖ. ἀπὸ γὰρ προσώπου ἀδικίας ἦρται ὁ δίκαιος·

Ησ. 57,1 - Ιδετέ πως ο δίκαιος χάνεται, και κανείς δεν βάζει αυτό εις την καρδία του, ούτε και συγκινείται! Ανδρες δίκαιοι φονεύονται και σαρώνονται και κανείς δεν κατανοεί το μέγεθος της αδικίας αυτής! Εξ αιτίας της μεγάλης κακότητός που επικρατεί γενικώς, έχει αφαιρεθή η ζωή του δικαίου.

Ησ. 57,2 - ἔσται ἐν εἰρήνῃ ἡ ταφὴ αὐτοῦ, ᾖρται ἐκ τοῦ μέσου

Ησ. 57,2 - Αφηρέθη η ζωή του εκ μέσου πονηράς γενεάς, ετάφη όμως ειρηνικώς και εισήλθεν εις την αωνίαν ειρήνην.

Ησ. 57,3 - ὑμεῖς δὲ προσαγάγετε ὧδε, υἱοὶ ἄνομοι, σπέρμα μοιχῶν καὶ πόρνης·

Ησ. 57,3 - Πλησιάσατε όμως εδώ σεις, υιοί της παρανομίας, καρποί μοιχών ανδρών και πόρνης γυναικός.

Ησ. 57,4 - ἐν τίνι ἐνετρυφήσατε; καὶ ἐπὶ τίνα ἠνοίξατε τὸ στόμα ὑμῶν; καὶ ἐπὶ τίνα ἐχαλάσατε τὴν γλῶσσαν ὑμῶν; οὐχ ὑμεῖς ἐστε τέκνα ἀπωλείας; σπέρμα ἄνομον;

Ησ. 57,4 - Και σας ερωτώ με ποίον και εις βάρος ποίου διεσκεδάσατε; Εναντίον ποίου ηνοιξατε υβριστικώς το στόμα σας; Και εναντίον τίνος εβγάλατε εμπαικτικώς μίαν σπιθαμήν την γλώσσαν σας; Δεν είσθε σεις τέκνα απωλείας, αμαρτωλοί απόγονοι γονέων παρανόμων;

Ησ. 57,5 - οἱ παρακαλοῦντες εἴδωλα ὑπὸ δένδρα δασέα, σφάζοντες τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν ταῖς φάραγξιν ἀναμέσον τῶν πετρῶν.

Ησ. 57,5 - Σεις λατρεύετε και παρακαλείτε τα είδωλα κάτω από πυκνόφυλλα δένδρα και σφάζετε τα τέκνα σας εις τα είδωλα, εις τας φάραγγας, ανάμεσα από βράχους.

Ησ. 57,6 - ἐκείνη σου ἡ μερίς, οὗτός σου ὁ κλῆρος, κἀκείνοις ἐξέχεας σπονδὰς κἀκείνοις ἀνήνεγκας θυσίας· ἐπὶ τούτοις οὖν οὐκ ὀργισθήσομαι;

Ησ. 57,6 - Αυτή είναι λοιπόν η μερίς, την οποίαν εξέλεξες. Αύτη είναι η κληρονομία σου και όχι ο Θεός. Εις τα είδωλα έχυσες ιεράς σπονδάς οίνου και εις εκείνα προσέφερες τας θυσίας σου. Δια τα βέβηλα, λοιπόν, αυτά έργα σου δεν θα οργισθώ εναντίον σου;

Ησ. 57,7 - ἐπ᾿ ὄρος ὑψηλὸν καὶ μετέωρον, ἐκεῖ σου ἡ κοίτη, καὶ ἐκεῖ ἀνεβίβασας θυσίας σου.

Ησ. 57,7 - Επάνω εις όρος υψηλόν και σαν μετέωρον στον αέρα εκεί ετοποθέτησες την αμαρτωλήν σου κλίνην, εκεί ανεβίβασες και προσέφερες τας θυσίας σου.

Ησ. 57,8 - καὶ ὀπίσω τῶν σταθμῶν τῆς θύρας σου ἔθηκας μνημόσυνά σου· ᾤου ὅτι ἐὰν ἀπ᾿ ἐμοῦ ἀποστῇς, πλεῖόν τι ἕξεις· ἠγάπησας τοὺς κοιμωμένους μετὰ σοῦ

Ησ. 57,8 - Πισω από τας παραστάδας των θυρών του σπιτιού σου έθεσες προς συνεχή ανάμνησιν τα ειδωλολατρικά σύμβολα. Ενόμισες, ότι, αν απομακρυνθής από εμέ, θα επιτύχης περισσότερα. Ηγήπησες αμαρτωλούς' και μαζή των κοιμάσαι.

Ησ. 57,9 - καὶ ἐπλήθυνας τὴν πορνείαν σου μετ᾿ αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἐποίησας τοὺς μακρὰν ἀπὸ σοῦ καὶ ἀπέστειλας πρέσβεις ὑπὲρ τὰ ὅριά σου καὶ ἀπέστρεψας καὶ ἐταπεινώθης ἕως ᾅδου.

Ησ. 57,9 - Εβυθίσθης εις την αμαρτωλότητα, επλήθυνας τας πορνείας σου μετ' αυτών. Πολλούς ψευδοθεούς, που ήσαν μακράν από σέ, τους έφερες κοντά σου. Εστειλες πρέσβεις πέραν από τα όρια της χώρας σου προς ειδωλολατρικούς λαούς, δια να ζητήσης βοήθειαν. Απεμακρύνθης από εμέ και εξηυτελίσθης μέχρις ·άδου.

Ησ. 57,10 - ταῖς πολιοδίαις σου ἐκοπίασας καὶ οὐκ εἶπας· παύσομαι ἐνισχύουσα, ὅτι ἔπραξας ταῦτα, διὰ τοῦτο οὐ κατεδεήθης μου σύ.

Ησ. 57,10 - Συ, Ιερουσαλήμ, εταλαιπωρήθης και ματαίως εκοπίασές με τας πολλάς πορείας σου. Και όμως δεν είπες· Ματαία η προσπάθεια μου· θα παύσω να ζητώ ενισχύσεις από τους έξω. Επειδή παρεξέκλινες και έπραξες

όλας αυτάς τας παρανομίας, ετυφλώθης και δια τούτο δεν ησθάνθης την ανάγκην μου, δεν ηθέλησες να παρακαλέσης εμέ.

Ησ. 57,11 - τίνα εὐλαβηθεῖσα ἐφοβήθης καὶ ἐψεύσω με καὶ οὐκ ἐμνήσθης μου, οὐδὲ ἔλαβές με εἰς τὴν διάνοιαν οὐδὲ εἰς τὴν καρδίαν σου; καὶ ἐγώ σε ἰδὼν παρορῶ, καὶ ἐμὲ οὐκ ἐφοβήθης.

Ησ. 57,11 - Από δέος προς ποίον εφοβήθης και είπες ψέματα προς εμέ, με την παράβασιν των υποσχέσεών σου, και δεν με εθυμήθης; Ούτε με έβαλες εις την σκέψιν σου και την καρδίαν σου· και εγώ δέ, όταν είδα την διαγωγήν σου, έκαμα ότι δεν σε βλέπω. Και πάλιν όμως συ δεν εφοβήθης, και συνέχισες τας παρεκτροπάς σου.

Ησ. 57,12 - καὶ ἐγὼ ἀπαγγελῶ τὴν δικαιοσύνην μου καὶ τὰ κακά σου, ἃ οὐκ ὠφελήσει σε.

Ησ. 57,12 - Εγώ όμώς θα αναγγείλω την δικαίαν μου εναντίον σου απόφασιν και τας συμφοράς, αι οποίαι θα σε εύρουν. Τα δε είδωλά σου εις τίποτε δεν θα σε ωφελήσουν.

Ησ. 57,13 - ὅταν ἀναβοήσῃς, ἐξελέσθωσάν σε ἐν τῇ θλίψει σου· τούτους γὰρ πάντας ἄνεμος λήψεται καὶ ἀποίσει καταιγίς. οἱ δὲ ἀντεχόμενοί μου κτήσονται γῆν καὶ κληρονομήσουσι τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου.

Ησ. 57,13 - Οταν θα κραυγάσης, ας εξέλθουν προς σέ, δια να σε απαλλάξουν από την θλίψιν σου! Ολους αυτούς τους ειδωλικούς θεούς θα τους πάρη ο άνεμος, θα τους πετάξη μακρυά η καταιγίδα. Οσοι όμως κρατούνται στερεά από εμέ θα κληρονομήσουν το όρος το άγιόν μου, την νέαν Ιερουσαλήμ.

Ησ. 57,14 - καὶ ἐροῦσι· καθαρίσατε ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ ὁδοὺς καὶ ἄρατε σκῶλα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ λαοῦ μου. -

Ησ. 57,14 - Και. θα είπουν τότε· Καθαρίσατε ενώπιον αυτού τας οδούς, πάρτε και πετάξτε μακρυά τα εμπόδια από την οδόν, από την οποίαν θα διέλθη ο λαός μου”.

Ησ. 57,15 - Τάδε λέγει Κύριος ὁ Ὕψιστος, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν τὸν αἰῶνα, ἅγιος ἐν ἁγίοις ὄνομα αὐτῷ, Κύριος Ὕψιστος ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος καὶ ὀλιγοψύχοις διδοὺς μακροθυμίαν καὶ διδοὺς ζωὴν τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν·

Ησ. 57,15 - Αυτά λέγει Κυριος, ο Υψιστος, ο κατοικών αιωνίως εν υψηλοίς, ο έχων αγιώτατον το όνομα αυτού, Κυριος, Υψιστος, επαναπαυόμενος και ευαρεστούμενος εν μέσω των αγίων. Αυτός ο οποίος δίδει καρτερίαν και δύναμιν στους ολιγοψύχους παρέχει ζωογόνον παρηγορίαν στους συντετριμμένους κατά την καρδίαν.

Ησ. 57,16 - οὐκ εἰς τὸν αἰῶνα ἐκδικήσω ὑμᾶς, οὐδὲ διαπαντὸς ὀργισθήσομαι ὑμῖν· πνεῦμα γὰρ παρ᾽ ἐμοῦ ἐξελεύσεται καὶ πνοὴν πᾶσαν ἐγὼ ἐποίησα.

Ησ. 57,16 - Αυτός ο αιώνιος, ο παντοδύναμος και δίκαιος Κυριος λέγει· “δεν θα σας τιμωρώ αιωνίως, ούτε και πάντοτε θα είμαι ωργισμένος εναντίον σας. Διότι το πνεύμα, που ο καθένας σας έχει, από εμέ έχει εξέλθει. Και κάθε ζώσαν πνοήν εγώ την εδημιούργησα.

Ησ. 57,17 - δι᾿ ἁμαρτίαν βραχύ τι ἐλύπησα αὐτὸν καὶ ἐπάταξα αὐτὸν καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ᾿ αὐτοῦ, καὶ ἐλυπήθη καὶ ἐπορεύθη στυγνὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

Ησ. 57,17 - Τον αμάρτωλόν επειδή παρέβη το θέλημά μου και ημάρτησε επ' ολίγον διάστημα τον ετιμώρησα και τον ελύπησα. Τον εκτύπησα και εγυρισα αλλού το πρόσωπόν μου. Αυτός δε ελυπήθη και επορεύθη θλιμμένος τον δρόμον της ζωής του.

Ησ. 57,18 - τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ ἑώρακα καὶ ἰασάμην αὐτὸν καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν καὶ ἔδωκα αὐτῷ παράκλησιν ἀληθινήν,

Ησ. 57,18 - Εγώ είδα την μετά ταύτα αλλαγήν των δρόμων της ζωής του και τον εθεράπευσα από την ασθένειάν του. Τον παρηγόρησα, έδωσα εις αυτόν πραγματικήν παρηγορίαν.

Ησ. 57,19 - εἰρήνην ἐπ᾿ εἰρήνῃ τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγὺς οὖσι. καὶ εἶπε Κύριος· ἰάσομαι αὐτούς,

Ησ. 57,19 - Εδωκα ειρήνην μεγάλην και σταθεράν στους μακράν ευρισκομένους εθνικούς και εις τους πλησίον ευρισκομένους Ιουδαίους, και είπεν ο Κυριος· θα θεραπεύσω όλους αυτούς.

Ησ. 57,20 - οἱ δὲ ἄδικοι οὕτως κλυδωνισθήσονται καὶ ἀναπαύσασθαι οὐ δυνήσονται.

Ησ. 57,20 - Οι αμετανόητοι όμως αμαρτωλοί θα αναταράσσωνται, σαν να ευρίσκονται εις αγρίως τρικυμισμένην θάλασσαν. Δεν θα ημπορέσουν δέ ποτέ,να εύρουν πραγματικήν ανάπαυσιν.

Ησ. 57,21 - οὐκ ἔστι χαίρειν τοῖς ἀσεβέσιν, εἶπε Κύριος ὁ Θεός.

Ησ. 57,21 - Εις τους ασεβείς δεν υπάρχει χαρά, είπεν ο Κυριος ο Θεός.

ΗΣΑΪΑΣ 58

Ησ. 58,1 - Ἀναβόησον ἐν ἰσχύϊ καὶ μὴ φείσῃ, ὡς σάλπιγγα ὕψωσον τὴν φωνήν σου, καὶ ἀνάγγειλον τῷ λαῷ μου τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν καὶ τῷ οἴκῳ Ἰακὼβ τὰς ἀνομίας αὐτῶν.

Ησ. 58,1 - Φωναξε με όλην σου την δύναμιν, μη λυπηθής την φωνήν σου· ύψωσε και δυνάμωσε την φωνήν σου σαν μεγαλόφωνον σάλπιγγα και, ειπέ καθαρά στον λαόν μου τα αμαρτήματά των και στους απογόνους του Ιακώβ τας παρανομίας των.

Ησ. 58,2 - ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσι καὶ γνῶναί μου τὰς ὁδοὺς ἐπιθυμοῦσιν· ὡς λαὸς δικαιοσύνην πεποιηκὼς καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ

ἐγκαταλελοιπὼς αἰτοῦσί με νῦν κρίσιν δικαίαν καὶ ἐγγίζειν Θεῷ ἐπιθυμοῦσι

Ησ. 58,2 - Αυτοί κάθε ημέραν ζητούν να με εύρουν. Επιθυμούν να μάθουν τας εντολάς μου. Σαν λαός, ο οποίος έχει τάχα τηρήσει δικαιοσύνην εις την ζωήν του, και δεν έχει εγκαταλείψει ποτέ τας εντολάς του Θεού, ζητούν τώρα από εμέ δίκαιον κρίσιν εναντίον των εχθρών των. Θέλουν να πλησιάσουν τον Θεόν εν τη επιθυμία να εύρουν προστασίαν

Ησ. 58,3 - λέγοντες· τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν καὶ οὐκ εἶδες; ἐταπεινώσαμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔγνως; ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν εὑρίσκετε τὰ θελήματα ὑμῶν καὶ πάντας τοὺς ὑποχειρίους ὑμῶν ὑπονύσσετε.

Ησ. 58,3 - και λέγουν· Διατί, όαν ενηστεύσαμεν, δεν επρόσεξες την νηστείαν μας; Εταπεινώσαμεν εν μετανοία τας ψυχάς μας και συ δεν ηθέλησες να λάβης γνώσιν. Δεν θα σας επροσεξα, όταν επράττετε αυτά, λέγει ο Κυριος, διότι και κατά τας ημέρας των νηστειών σας επραγματοποιούσατε τα ιδικά σας εγωϊστικά θελήματα. Κατεπιέζατε δε και ετραυματίζατε όλους εκείνους, που ήσαν υποχείριοί σας.

Ησ. 58,4 - εἰ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε καὶ τύπτετε πυγμαῖς ταπεινόν, ἱνατί μοι νηστεύετε ὡς σήμερον, ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τὴν φωνὴν ὑμῶν;

Ησ. 58,4 - Εάν, καθ' ον χρόνον νηστεύετε, εκτρέπεσθε εις φιλονεικίας και εις μάχας, και με τους γρόνθους σας κτυπάτε και ταπεινώνετε τον άσημον και ανισχυρον, είναι ματαία και ανωφελής η νηστεία σας. Προς τι λοιπόν να νηστεύετε, όπως νηστεύετε σήμερον, δια να ακουσθή η έντονος κραυγή σας από εμέ;

Ησ. 58,5 - οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐξελεξάμην καὶ ἡμέραν ταπεινοῦν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· οὐδ᾽ ἂν κάμψῃς ὡς κρίκον τὸν τράχηλόν σου καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώσῃ, οὐδ᾽ οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτήν.

Ησ. 58,5 - Εγώ δεν εξέλεξα και δεν ενέκρινα αυτού του είδους την νηστείαν. Δεν μου είναι ευάρεστος η ημέρα, κατά την οποίαν ο άνθρωπος με μίαν τέτοιαν νηστείαν ταπεινώνει τον εαυτόν του. Ούτε, εάν από την πολλήν νηστείαν κάμψης τον τράχηλόν σου, ωσάν τον κρίκον, και στρώσης να κοιμηθής επάνω εις στάκτην, ούτε αυτήν την κακουχίαν σας δεν ημπορείτε να την χαρακτηρίσετε ως νηστείαν δεκτήν από εμέ.

Ησ. 58,6 - οὐχὶ τοιαύτην νηστείαν ἐγὼ ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος, ἀλλὰ λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιὰς βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστελλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει καὶ πᾶσαν συγγραφὴν ἄδικον διάσπα·

Ησ. 58,6 - Δεν εξέλεξα και δεν ώρισα εγώ τέτοιαν νηστείαν, λέγει ο Κυριος, αλλά λύε κάθε δεσμόν και σύνδεσμον με την αδικίαν. Ακύρωσε και σχίσε τας διεστραμμένας συμφωνίας, τας οποίας συ δια βίας και εξαναγκασμού έχεις συνάψει με τους άλλους.Στείλε ελευθέρους τους

συντετριμμένους από τον πόνον και την συμφοράν, και κάθε συμβόλαιον αδίκου συναλλαγής σχίσε το.

Ησ. 58,7 - διάθρυπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἴσαγε εἰς τὸν οἶκόν σου· ἐὰν ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκείων τοῦ σπέρματός σου οὐχ ὑπερόψει.

Ησ. 58,7 - Κοβε το ψωμί σου και μοιράσου το με τον πτωχόν. Βαλε αστέγους στον οίκόν σου, εάν ίδης γυμνόν ένδυσέ τον. Και απέναντι των οικείων σου μη δείξης αδιαφορίαν και καταφρόνησιν.

Ησ. 58,8 - τότε ῥαγήσεται πρώϊμον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ ἰάματά σου ταχὺ ἀνατελεῖ, καὶ προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε.

Ησ. 58,8 - Εάν τηρήσης αυτά, τότε θα αναλάμψη σαν της αυγής χαρούμενον το φως της ειρήνης και της χαράς σου. Ταχέως θα ανατείλη η θεραπεία των πληγών σου και θα άποκα-τασταθή η υγεία σου. Εμπροσθέν σου θα προπορεύεται η αρετή σου, η δε δόξα του Θεού θα σε περιβάλλη πάντοτε.

Ησ. 58,9 - τότε βοήσῃ, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεταί σου· ἔτι λαλοῦντός σου ἐρεῖ· ἰδοὺ πάρειμι. ἐὰν ἀφέλῃς ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον καὶ χειροτονίαν καὶ ῥῆμα γογγυσμοῦ

Ησ. 58,9 - Τοτε, δια της ειλικρινούς προσευχής θα φωνάξης προς τον Θεόν, και ο Θεός θα σε ακούση. Καθ' ην στιγμήν ακόμη συ θα προσεύχεσαι προς αυτόν, εκείνος θα σου απαντήση· Ιδού εγώ είμαι παρών, ευρίσκομαι κοντά σου. Και ταύτα, εάν αφαίρεσης και σταματήσης κάθε άδικον καταπίεσιν, κάθε εμπαικτικην και απειλητικήν χειρονομίαν, κάθε λόγον γογγυσμού.

Ησ. 58,10 - καὶ δῷς πεινῶντι τὸν ἄρτον ἐκ ψυχῆς σου καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσῃς, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος σου ὡς μεσημβρία.

Ησ. 58,10 - Εάν δώσης με όλην σου την καρδιά ψωμί στον πεινασμένον, εάν χορτάσης μίαν ψυχήν, η οποία ευρίσκεται εις κατάστασιν ταιτεινώσεως και πόνου. Τοτε, μέσα στο σκοτάδι της θλίψεώς σου θα ανατείλη το φως της χαράς και της ειρήνης σου. Και το σκοτάδι της πλάνης και της αθλιότητός σου θα μεταβληθή και θα λάμψη σαν το φως της μεσημβρίας.

Ησ. 58,11 - καὶ ἔσται ὁ Θεός σου μετὰ σοῦ διαπαντός· καὶ ἐμπλησθήσῃ καθάπερ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή σου, καὶ τὰ ὀστᾶ σου πιανθήσεται, καὶ ἔσῃ ὡς κῆπος μεθύων καὶ ὡς πηγὴ ἣν μὴ ἐξέλιπεν ὕδωρ καὶ τὰ ὀστᾶ σου ὡς βοτάνη ἀνατελεῖ καὶ πιανθήσεται καὶ κληρονομήσουσι γενεὰς γενεῶν.

Ησ. 58,11 - Τοτε ο Θεός θα είναι πάντοτε μαζή σου. Θα χόρτασης, όπως επιθυμεί η ψυχή σου, και αυτά τα οστά σου θα ευφρανθούν και θα γίνουν ισχυρότερα, θα είσαί κήπος θαλλερός γεμάτος μεθυστικά άνθη, σαν πηγή από την οποίαν ποτέ δεν λείπει το νερό. Και τα οστά σου σαν δροσερό

χορτάρι θα αναπτυχθούν, θα είναι ισχυρά και χονδρά και θα κληρονομήσης γενεάς γενεών.

Ησ. 58,12 - καὶ οἰκοδομηθήσονταί σου αἱ ἔρημοι αἰώνιοι, καὶ ἔσται σου τὰ θεμέλια αἰώνια γενεῶν γενεαῖς· καὶ κληθήσῃ Οἰκοδόμος φραγμῶν, καὶ τοὺς τρίβους τοὺς ἀναμέσον παύσεις.

Ησ. 58,12 - Αι από αιώνος έρημοι πόλεις σου θα ανοικοδομηθούν και τα θεμέλια, που εσύ θα θέσης, θα είναι αιώνια εις γενεάς γενεών. Θα ονομασθής οικοδόμος φραγμών, τους οποίους εχθροί είχον κρημνίσει. Θα επανορθώσης και θα κλείσης τους δρόμους, τους διανοιχθέντας από εχθρούς ανάμεσα στο κτήμα σου.

Ησ. 58,13 - ἐὰν ἀποστρέψῃς τὸν πόδα σου ἀπὸ τῶν σαββάτων τοῦ μὴ ποιεῖν τὰ θελήματά σου ἐν τῇ ἡμέρα τῇ ἁγίᾳ καὶ καλέσεις τὰ σάββατα τρυφερά, ἅγια τῷ Θεῷ σου, οὐκ ἀρεῖς τὸν πόδα σου ἐπ᾿ ἔργῳ, οὐδὲ λαλήσεις λόγον ἐν ὀργῇ ἐκ τοῦ στόματός σου,

Ησ. 58,13 - Εάν σταματήσης τα πόδια σου και εν ημέρα Σαββάτου δεν κινηθής προς εργασίαν, ώστε να μη πράττης σύμφωνα με τα εγωιστικά σου θελήματα κατά την αγίαν αυτήν ημέραν, θεωρήσης δε το Σαββατον ως ημέραν ευφροσύνης, αφιερωμένην στον Θεόν, δεν θα κινήσης τα πόδια σου προς εργασίαν, ούτε και θα σου ξεφύγη από το στόμα λόγος οργής.

Ησ. 58,14 - καὶ ἔσῃ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀναβιβάσει σε ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ ψωμιεῖ σε τὴν κληρονομίαν Ἰακὼβ τοῦ πατρός σου· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Ησ. 58,14 - Εάν γενικώς έχης στηρίξει την πεποίθησίν σου στον Κυριον, ο Θεός θα επαναφέρη σε εις τα αγαθά της πατρίδος σου, θα σε χόρταση μέσα εις την κληρονομίαν του Ιακώβ του προπάτορός σου. Αυτά θα γίνουν ασφαλώς και βεβαίως, διότι το στόμα του Κυρίου μίλησε αυτά.

ΗΣΑΪΑΣ 59

Ησ. 59,1 - Μὴ οὐκ ἰσχύει ἡ χεὶρ Κυρίου τοῦ σῶσαί; ἢ ἐβάρυνε τὸ οὖς αὐτοῦ τοῦ μὴ εἰσακοῦσαι;

Ησ. 59,1 - Μηπως δεν έχει πλέον την δύναμιν η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου, δια να σώζη; Μηπως εβάρυνεν η ακοή του, ώστε να μη ακούη πλέον;

Ησ. 59,2 - ἀλλὰ τὰ ἁμαρτήματα ὑμῶν διïστῶσιν ἀναμέσον ὑμῶν καὶ ἀναμέσον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀφ᾿ ὑμῶν τοῦ μὴ ἐλεῆσαι.

Ησ. 59,2 - Αλλά τα αμαρτήματά σας δημιουργούν χωρισμόν και εμπόδιον ανάμεσα εις σας και στον Θεόν, και δια τας αμαρτίας σας απέστρεψεν ο Κυριος το πρόσωπον του από σας, δια να μη σας ελεηση.

Ησ. 59,3 - αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν μεμολυσμέναι αἵματι καὶ οἱ δάκτυλοι ὑμῶν ἐν ἁμαρτίαις, τὰ δὲ χείλη ὑμῶν ἐλάλησεν ἀνομίαν, καὶ ἡ γλῶσσα ὑμῶν ἀδικίαν μελετᾷ.

Ησ. 59,3 - Διότι τα χέρια σας είναι μολυσμένα από αίμα, τα δάκτυλά σας βυθισμένα εις τας αμαρτίας, τα χείλη σας ελάλησαν και λαλούν παρανομίας και η γλώσσα σας μελετά και λέγει αδικίας.

Ησ. 59,4 - οὐθεὶς λαλεῖ δίκαια, οὐδέ ἐστι κρίσις ἀληθινή· πεποίθασιν ἐπὶ ματαίοις καὶ λαλοῦσι κενά, ὅτι κύουσι πόνον καὶ τίκτουσιν ἀνομίαν.

Ησ. 59,4 - Κανείς από αυτούς δεν ομιλεί δίκαια πράγματα· ούτε υπάρχει εις αυτούς ορθή κρίσις και απονομή δικαιοσύνης. Εχουν στηρίξει την πεποίθησίν των εις τα μάταια είδωλα. Ομιλούν κενά και επιβλαβή, κυοφορούν το κακόν και γεννούν κατόπιν την παρανομίαν.

Ησ. 59,5 - ᾠὰ ἀσπίδων ἔῤῥηξαν καὶ ἱστὸν ἀράχνης ὑφαίνουσι· καὶ ὁ μέλλων τῶν ᾠῶν αὐτῶν φαγεῖν συντρίψας οὔριον εὗρε, καὶ ἐν αὐτῷ βασιλίσκος.

Ησ. 59,5 - Αυτοί επώασαν και έσπασαν αυγά ασπίδων, αι οποίαι θα τους θανατώσουν με τα δηλητηριώδη δόγματά των. Υφαίνουν εύθραυστον ιστόν αράχνης. Εκείνος, που θα θελήση να συντρίψη και να φάγη ένα από τα αυγά αυτά, θα εύρη βρωμερόν και θανατηφόρον περιεχόμενον. Θα εύρη εντός αυτού βασιλίσκον, δηλητηριώδες φίδι.

Ησ. 59,6 - ὁ ἱστὸς αὐτῶν οὐκ ἔσται εἰς ἱμάτιον, οὐδὲ μὴ περιβάλωνται ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτῶν· τὰ γὰρ ἔργα αὐτῶν ἔργα ἀνομίας.

Ησ. 59,6 - Οπως της αράχνης ιστός δεν υφαίνεται ποτέ εις αργαλειόν δια να γίνη ένδυμα, έτσι δεν πρόκειται αυτοί να ενδυθούν και στολισθούν από τα καλά των έργα. Διότι τα έργα των είναι έργα παραβάσεως νόμου Θεού.

Ησ. 59,7 - οἱ δὲ πόδες αὐτῶν ἐπὶ πονηρίαν τρέχουσι, ταχινοὶ ἐκχέαι αἷμα· καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν διαλογισμοὶ ἀφρόνων, σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν.

Ησ. 59,7 - Τα πόδια των τρέχουν προς το κακον· είναι ταχείς στο να χύνουν αίμα αθώον. Αι σκέψεις και αποφάσεις των είναι σκέψεις ασυνέτων πονηρών ανθρώπων. Εις τους δρόμους της ζωής των σωρεύουν συντρίμματα και ταλαιπωρίας.

Ησ. 59,8 - καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ οἴδασι, καὶ οὐκ ἔστι κρίσις ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· αἱ γὰρ τρίβοι αὐτῶν διεστραμμέναι, ἃς διοδεύουσι, καὶ οὐκ οἴδασιν εἰρήνην.

Ησ. 59,8 - Ζωήν ειρήνης δεν γνωρίζουν, δεν υπάρχει δικαία κρίσις εις τας πορείας της ζωής των. Οι δρόμοι, δια των οποίων διέρχονται, είναι διεστραμμένοι. Ουδέποτε εγνώρισαν την αληθινήν ειρήνην.

Ησ. 59,9 - διὰ τοῦτο ἀπέστη ἡ κρίσις ἀπ᾿ αὐτῶν, καὶ οὐ μὴ καταλάβῃ αὐτοὺς δικαιοσύνη· ὑπομεινάντων αὐτῶν φῶς ἐγένετο αὐτοῖς σκότος,

μείναντες αὐγὴν ἐν ἀωρίᾳ περιεπάτησαν.

Ησ. 59,9 - Δια τούτο έχει απομακρυνθή από αυτούς η δικαιοσύνη. Δεν θα κυριαρχήση εις την ζωήν των η δικαιοσύνη και τα αγαθά, που αυτή φέρει. Ενῷ επερίμεναν, όπως ήλπιζαν, το φως της ζωής, τους κατέλαβε το σκοτάδι της δυστυχίας. Επερίμεναν την ανατολήν της αυγής και περιπλανήθησαν στο σκοτάδι της νυκτός.

Ησ. 59,10 - ψηλαφήσουσιν ὡς τυφλοὶ τοῖχον καὶ ὡς οὐχ ὑπαρχόντων ὀφθαλμῶν ψηλαφήσουσι· καὶ πεσοῦνται ἐν μεσημβρίᾳ ὡς ἐν μεσονυκτίῳ, ὡς ἀποθνήσκοντες στενάξουσιν,

Ησ. 59,10 - Τυφλοί πνευματικώς θα ψηλαφούν ως οι τυφλοί τον τοίχον. Ωσάν άνθρωποι, στους οποίους δεν υπάρχουν οφθαλμοί, θα ψηλαφούν τα πάντα με τα χέρια των· και ενώ θα είναι πλήρης μεσημβρία, αυτοί, πνευματικώς τυφλοί καθώς είναι, θα σκοντάπτουν και θα πίπτουν, ως εάν ευρίσκωνται εις μεσονύκτιον. Θα στενάζουν ως άνθρωποι πνέοντες τα λοίσθια.

Ησ. 59,11 - ὡς ἄρκος καὶ ὡς περιστερὰ ἅμα πορεύσονται· ἀνεμείναμεν κρίσιν, καὶ οὐκ ἔστι· σωτηρία μακρὰν ἀφέστηκεν ἀφ᾿ ἡμῶν.

Ησ. 59,11 - Οπως στενάζει η άρκτος και η περιστερά, που τους έχουν πάρει τα μικρά των, έτσι και αυτοί θα διέρχωνται την ζωήν των. Θα λέγουν δέ· “Επεριμέναμεν απόδοσιν δικαιοσύνης, αλλά αυτή δεν υπάρχει. Η σωτηρία έχει απομακρυνθή πλέον από ημάς!

Ησ. 59,12 - πολλὴ γὰρ ἡ ἀνομία ἐναντίον σου, καὶ αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν ἀντέστησαν ἡμῖν· αἱ γὰρ ἀνομίαι ἡμῶν ἐν ἡμῖν, καὶ τὰ ἀδικήματα ἡμῶν ἔγνωμεν.

Ησ. 59,12 - Και τούτο, διότι πολλή και μεγάλη είναι η παρανομία ημών ενώπιόν σου, Κυριε. Αι αμαρτίαι μας ώσαν ένα ανυπέρβλητον πρόσκομμα ίστανται απέναντι μας. Πράγματι αι ανομίαι μας είναι ενώπιον μας. Εγνωρίσαμεν και ομολογούμεν τα αδικήματα μας.

Ησ. 59,13 - ἠσεβήσαμεν καὶ ἐψευσάμεθα καὶ ἀπέστημεν ἀπὸ ὄπισθεν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἐλαλήσαμεν ἄδικα καὶ ἠπειθήσαμεν, ἐκύομεν καὶ ἐμελετήσαμεν ἀπὸ καρδίας ἡμῶν λόγους ἀδίκους·

Ησ. 59,13 - Ησεβησαμεν, εφανήκαμεν ψεύσται εις τας προς τον Θεόν υποσχέσεις μας· ως εκ του αμαρτωλού βίου μας απεμακρύνθημεν από τον Θεόν. Ελαλήσαμεν αδικίας, εδείξαμεν ανυπακοήν στο θείον θέλημα. Εκυοφορήσαμεν και εμελετήσαμεν εις τα βάθη των καρδιών μας αδικίας.

Ησ. 59,14 - καὶ ἀπεστήσαμεν ὀπίσω τὴν κρίσιν, καὶ ἡ δικαιοσύνη μακρὰν ἀφέστηκεν, ὅτι κατηναλώθη ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν ἡ ἀλήθεια, καὶ δι᾿ εὐθείας οὐκ ἐδύναντο διελθεῖν.

Ησ. 59,14 - Απωθήσαμεν και ερρίψαμεν όπισθεν ημών την δικαίαν κρίσιν. Και έτσι η δικαιοσύνη του Θεού έχει απομακρυνθή από ημάς”. Εβεβηλώθη πράγματι και εσπαταλήθη η αλήθεια του Θεού εις τας πορείας

της ζωής των. Δια τούτο και δεν υμπρούσαν να διέλθουν δια της ευθείας οδού.

Ησ. 59,15 - καὶ ἡ ἀλήθεια ᾖρται, καὶ μετέστησαν τὴν διάνοιαν τοῦ συνιέναι· καὶ εἶδε Κύριος, καὶ οὐκ ἤρεσεν αὐτῷ, ὅτι οὐκ ἦν κρίσις.

Ησ. 59,15 - Η αλήθεια έχει αφαιρεθή εκ μέσου αυτών. Μετέστρεψαν την διάνοιάν των, ώστε να μη ημπορή αυτή να εννοήση την αλήθειαν. Και ο Κυριος είδε την θλιβεράν αυτήν κατάπτωσιν. Δεν του ήρεσε, διότι δεν υπήρχε εις αυτούς δικαιοσύνη.

Ησ. 59,16 - καὶ εἶδε καὶ οὐκ ἦν ἀνήρ, καὶ κατενόησε καὶ οὐκ ἦν ὁ ἀντιληψόμενος, καὶ ἠμύνατο αὐτοὺς τῷ βραχίονι αὐτοῦ καὶ τῇ ἐλεημοσύνῃ ἐστηρίσατο.

Ησ. 59,16 - Είδεν ο Κυριος, ότι δεν υπήρχεν άνθρωπος, δια να τους σώση. Ενόησεν ότι δεν υπήρχε κανείς, να προστατεύση τον λαόν του. Δια τούτο αυτός ούτος ο Κυριος τους υπερήσπισε με την παντοδύναμον δεξιάν του και τους εστήριξε με τυ έλεός του.

Ησ. 59,17 - καὶ ἐνεδύσατο δικαιοσύνην ὡς θώρακα καὶ περιέθετο περικεφαλαίαν σωτηρίου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ περιεβάλετο ἱμάτιον ἐκδικήσεως καὶ τὸ περιβόλαιον

Ησ. 59,17 - Ο Θεός, ως ακατανίκητος μαχητής, εφόρεσεν αντί θώρακος την δικαιοσύνην, αντί περικεφαλαίας εις την κεφαλήν του έθεσε την σωτηρίαν του λαού του. Περιεβλήθη στρατιωτικόν χιτώνα εκδικήσεως, εφόρεσε τον στρατιωτικόν του επενδύτην,

Ησ. 59,18 - ὡς ἀνταποδώσων ἀνταπόδοσιν ὄνειδος τοῖς ὑπεναντίοις.

Ησ. 59,18 - Δια να ανταποδώση ως δικαίαν τιμωρίαν στους εχθρούς το όνειδος και την καταισχύνην.

Ησ. 59,19 - καὶ φοβηθήσονται οἱ ἀπὸ δυσμῶν τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ οἱ ἀπ᾽ ἀνατολῶν ἡλίου τὸ ὄνομα τὸ ἔνδοξον· ἥξει γὰρ ὡς ποταμὸς βίαιος ἡ ὀργὴ παρὰ Κυρίου, ἥξει μετὰ θυμοῦ.

Ησ. 59,19 - Ετσι δε θα φοβηθούν το όνομα του Κυρίου οι εχθροί του, που ευρίσκονται προς δυσμάς, όπως επίσης και εκείνοι που ευρίσκονται προς ανατολάς, θα φοβηθούν τυ ένδοξον Ονομα του. Διύτι η οργή του Κυρίου θα επέλθη εναντίον των ως ορμητικός μεγάλος ποταμός· θα έλθη ο Κυριος με θυμόν εναντίον των.

Ησ. 59,20 - καὶ ἥξει ἕνεκεν Σιὼν ὁ ῥυόμενος καὶ ἀποστρέψει ἀσεβείας ἀπὸ Ἰακώβ.

Ησ. 59,20 - Αλλα θα έλθη ως λυτρωτής ο Θεός, χάριν της Σιών, και θα εξαλείψη τας αμαρτίας των απογόνων του Ιακώβ.

Ησ. 59,21 - καὶ αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ᾽ ἐμοῦ διαθήκη, εἶπε Κύριος· τὸ πνεῦμα τὸ ἐμόν, ὅ ἐστιν ἐπὶ σοί, καὶ τὰ ῥήματα, ἃ ἔδωκα εἰς τὸ στόμα σου,

οὐ μὴ ἐκλίπῃ ἐκ τοῦ στόματός σου καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ σπέρματός σου· εἶπε γὰρ Κύριος, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ησ. 59,21 - Και αυτή θα είναι η νέα παρ' εμού διαθήκη προς αυτούς, είπεν ο Κυριος. Το ιδικόν μου πνεύμα, το οποίον θα είναι επάνω εις σέ, τον λυτρωμένον ισραηλιτικόν λαόν, και οι λόγοι, τους οποίους εγώ θα δώσω στο στόμα σου, δεν θα λείψουν ποτέ από τα χείλη σου και από το στόμα των απογόνων σου, από τώρα και στον αιώνα, διότι αυτό είπεν ο Κυριος.

ΗΣΑΪΑΣ 60

Ησ. 60,1 - Φωτίζου φωτίζου Ἱερουσαλήμ, ἥκει γάρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν.

Ησ. 60,1 - Φωτίζου, φωτίζου, ω Ιερουσαλήμ, διότι έχει πλέον έλθει το φως σου εις σέ, και η δόξα του Κυρίου έχει ανατείλει επάνω σου.

Ησ. 60,2 - ἰδοὺ σκότος καλύψει γῆν ὡς γνόφος ἐπ᾿ ἔθνη· ἐπὶ δὲ σὲ φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐπὶ σὲ ὀφθήσεται.

Ησ. 60,2 - Ιδού, σκότος θα καλύψη ολόκληρον την γην. Ωσάν πυκνόν, σκοτεινόν και αδιαπέραστον νέφος, θα απλωθή και θα καλύψη όλα τα έθνη. Εις σε όμως θα φανή ο ένδοξος Κυριος. Θα αποκαλυφθή και θα φανερωθή η δόξα του Κυρίου.

Ησ. 60,3 - καὶ πορεύσονται βασιλεῖς τῷ φωτί σου καὶ ἔθνη τῇ λαμπρότητί σου.

Ησ. 60,3 - Με το ίδικόν σου και προς το ιδικόν σου φως θα πορευθούν βασιλείς· τα έθνη θα φωτισθούν με την ιδικήν σου λαμπρότητα.

Ησ. 60,4 - ἆρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἰδὲ συνηγμένα τὰ τέκνα σου· ἰδοὺ ἥκασι πάντες οἱ υἱοί σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ᾿ ὤμων ἀρθήσονται.

Ησ. 60,4 - Νέα αγία Σιών, ύψωσε ολόγυρα τα μάτια σου και ιδέ συγκεντρωμένα τα τέκνα σου. Ιδού, έχουν έλθει όλοι οι υιοί σου από τας μακρυνάς χώρας, αι δε θυγατέρες σου θα φέρωνται επάνω στους ώμους.

Ησ. 60,5 - τότε ὄψῃ καὶ φοβηθήσῃ καὶ ἐκστήσῃ τῇ καρδίᾳ, ὅτι μεταβαλεῖ εἰς σὲ πλοῦτος θαλάσσης καὶ ἐθνῶν καὶ λαῶν. καὶ ἥξουσί σοι

Ησ. 60,5 - Τοτε θα ίδης, θα σε καταλάβη δέος, θα καταπλαγής εν τη καρδία σου, διότι όλος ο πλούτος της Μεσογείου θαλάσσης, τα πλούτη εθνών και λαών θα μετατοπισθούν και θα μεταφερθούν εις σέ.

Ησ. 60,6 - ἀγέλαι καμήλων, καὶ καλύψουσί σε κάμηλοι Μαδιὰμ καὶ Γαιφά· πάντες ἐκ Σαβὰ ἥξουσι φέροντες χρυσίον καὶ λίβανον οἴσουσι καὶ λίθον τίμιον καὶ τὸ σωτήριον Κυρίου εὐαγγελιοῦνται.

Ησ. 60,6 - Εἰς σε θα έλθουν επίσης κοπάδια καμήλων, θα σκεπάσουν την χώραν σου κάμηλοι της Μαδιάμ και της Γαιφά. Ολοι θα έλθουν από την

χώραν Σαβά φέροντες χρυσίον και λίβανον. Θα φέρουν προς σε πολύτιμους λίθους και θα αναγγείλουν την χαρμόσυνον είδησιν της σωτηρίας εκ μέρους του Κυρίου.

Ησ. 60,7 - καὶ πάντα τὰ πρόβατα Κηδὰρ συναχθήσονταί σοι καὶ κριοὶ Ναβαιὼθ ἥξουσί σοι, καὶ ἀνενεχθήσεται δεκτὰ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου, καὶ ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς μου δοξασθήσεται.

Ησ. 60,7 - Ολα τα πρόβατα της περιοχής Κηδάρ θα συγκεντρωθούν εις σέ. Θα έλθουν προς σε οι κριοι της Ναβαιώθ και θα προσφερθούν θυσίαι ευάρεστοι εις εμέ και δεκταί επάνω στο θυσιαστήριόν μου. Ο δε οίκός μου, ο ναός της προσευχής των ανθρώπων προς εμέ, θα δοξασθή

Ησ. 60,8 - τίνες οἵδε ὡς νεφέλαι πέτανται καὶ ὡσεὶ περιστεραὶ σὺν νεοσσοῖς;

Ησ. 60,8 - Ποίοι είναι αυτοί, οι οποίοι πετούν ωσάν νεφέλαι, ώσαν περιστεραί μαζή με τους νεοσσούς των;

Ησ. 60,9 - ἐμὲ αἱ νῆσοι ὑπέμειναν καὶ πλοῖα Θαρσὶς ἐν πρώτοις, ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὸ χρυσὸν αὐτῶν μετ᾿ αὐτῶν διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ ἅγιον καὶ διὰ τὸ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἔνδοξον εἶναι.

Ησ. 60,9 - Είναι αυτοί, που κατοικούν εις τας ειδωλολατρικάς νήσους και οι οποίοι με επερίμεναν. Ιδού, πλοία από την Θαρσίς προπορεύονται, δια να φέρουν τα τέκνα σου από μακρυνάς χώρας με τα πλούτη των, με τον άργυρον και τον χρυσόν των, δια να αφιερώσουν αυτά στο άγιον όνομα του Κυρίου, διότι ο άγιος Θεός του Ισραήλ είναι ένδοξος.

Ησ. 60,10 - καὶ οἰκοδομήσουσιν ἀλλογενεῖς τὰ τείχη σου, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν παραστήσονταί σοι· διὰ γὰρ ὀργήν μου ἐπάταξά σε καὶ διὰ ἔλεον ἠγάπησά σε.

Ησ. 60,10 - Αλλοεθνείς θα ανοικοδομήσουν τα τείχη σου, ω νέα Ιερουσαλήμ, και οι βασιλείς θα συμπαρασταθούν εις σέ. Επειδή δια τας παραβάσεις σου ωργίσθην εναντίον σου, σε ετιμώρησα και εκρημνίσθησαν τα τείχη σου, σε ηγάπησα όμως δια την μετάνοιάν σου, επειδή είμαι εύσπλαγχνος και ελεήμων, και ιδού ότι ανοικοδομούνται τώρα τα τείχη σου.

Ησ. 60,11 - καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου διαπαντός, ἡμέρας καὶ νυκτὸς οὐ κλεισθήσονται, εἰσαγαγεῖν πρὸς σὲ δύναμιν ἐθνῶν καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους.

Ησ. 60,11 - Αι πύλαι σου, ω Ιερουσαλήμ, θα ανοιχθούν και θα μένουν δια παντός ανοικταί. Ημέραν και νύκτα δεν θα κλείσουν, δια να φέρουν εις σε οι άνθρωποι τα πλούτη των εθνών και τους βασιλείς αυτών οδηγούμενους με πομπήν.

Ησ. 60,12 - τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, οἵτινες οὐ δουλεύσουσί σοι, ἀπολοῦνται καὶ τὰ ἔθνη ἐρημίᾳ ἐρημωθήσεται.

Ησ. 60,12 - Διότι οι εθνικοί λαοί και οι βασιλείς των, οι οποίοι δεν θα σε υπηρετήσουν, θα καταστραφούν. Και τα έθνη που δεν θα πιστεύσουν, αλλά θα μείνουν εις την εχθρότητά των, θα ερημωθούν δια φοβεράς καταστροφής.

Ησ. 60,13 - καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου πρὸς σὲ ἥξει ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ ἅμα, δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω.

Ησ. 60,13 - Τα ονομαστά δένδρα, που αποτελούν την δόξαν του Λιβάνου, αι κυπάρισσοι και αι πευκαι και αι κέδροι θα έλθουν όλα μαζή προς σέ, δια να ανοικοδομήσουν και δοξάσουν τον τόπον τον άγιόν μου. Αυτόν τον τόπον, που πατούν οι πόδες μου, εγώ θα τον δοξάσω.

Ησ. 60,14 - καὶ πορεύσονται πρός σε δεδοικότες υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε καὶ παροξυνάντων σε, καὶ κληθήσῃ Πόλις Κυρίου Σιὼν ἁγίου Ἰσραήλ.

Ησ. 60,14 - Εν φόβω και τρόμω θα έλθουν προς σε οι απόγονοι των ανθρώπων εκείνων, οι οποίοι σε εταπείνωσαν, σε εξώργισαν και σε επίκραναν, και θα οναμασθής πόλις του Κυρίου, Σιών του αγίου Θεού του Ισραήλ.

Ησ. 60,15 - διὰ τὸ γεγενῆσθαί σε ἐγκαταλελειμμένην καὶ μεμισημένην, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν, καὶ θήσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, εὐφροσύνην γενεῶν γενεαῖς.

Ησ. 60,15 - Επειδή είχες γίνει προηγουμένως πόλις εγκαταλελειμμένη, έρημος και μισητή, και κανείς δεν υπήρχε να σε βοηθήση, εγώ θα σε καταστήσω και θα σε αναδείξω αιωνίαν αγαλλίασιν, ευφροσύνην εις γενεάς γενεών.

Ησ. 60,16 - καὶ θηλάσεις γάλα ἐθνῶν καὶ πλοῦτον βασιλέων φάγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σῴζων σε καὶ ἐξαιρούμενός σε ὁ Θεὸς Ἰσραήλ.

Ησ. 60,16 - Ως άλλο γάλα θα θηλάσης τα αγαθά των εθνών. Θα φάγης τα πλούτη των βασιλέων και εξ αυτών των πραγμάτων πλέον θα διδαχθής και θα μάθης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος σε σώζω. Εγώ ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος σε λυτρώνω.

Ησ. 60,17 - καὶ ἀντὶ χαλκοῦ οἴσω σοι χρυσίον, ἀντὶ δὲ σιδήρου οἴσω σοι ἀργύριον, ἀντὶ δὲ ξύλων οἴσω σοι χαλκόν, ἀντὶ δὲ λίθων σίδηρον. καὶ δώσω τοὺς ἄρχοντάς σου ἐν εἰρήνῃ καὶ τοὺς ἐπισκόπους σου ἐν δικαιοσύνῃ.

Ησ. 60,17 - Αντί του χαλκού, που είχες προηγουμένως, εγώ θα φέρω προς σε χρυσόν, αντί του σιδηρού θα φέρω εις σε άργυρον, αντί δέ των ξύλων θα φέρω εις σε χαλκόν, αντί των λίθων σίδηρον. Θα δώσω και θα αναδείξω εις σε άρχοντας, που θα καθοδηγούν με ειρήνην και προς ειρήνην τον λαόν σου. Αρχηγούς και επόπτας, οι οποίοι θα κρίνουν εν δικαιοσύνη.

Ησ. 60,18 - καὶ οὐκ ἀκουσθήσεται ἔτι ἀδικία ἐν τῇ γῇ σου, οὐδὲ σύντριμμα οὐδὲ ταλαιπωρία ἐν τοῖς ὁρίοις σου, ἀλλὰ κληθήσεται Σωτήριον τὰ τείχη σου, καὶ αἱ πύλαι σου Γλύμμα.

Ησ. 60,18 - Δεν θα ακουσθή πλέον αδικία έντυς της χώρας σου, ούτε καταστροφή, ούτε καμμιά άλλη συμφορά μέσα εις τα όριά σου. Αλλά τα τείχη της πόλεώς σου θα ονομασθούν και θα είναι Σωτηρία. Αι δε ανάγλυφοι πύλαι σου θα είναι ωραιόταται.

Ησ. 60,19 - καὶ οὐκ ἔσται σοι ἔτι ὁ ἥλιος εἰς φῶς ἡμέρας, οὐδὲ ἀνατολὴ σελήνης φωτιεῖ σου τὴν νύκτα, ἀλλ᾽ ἔσται σοι Κύριος φῶς αἰώνιον καὶ ὁ Θεὸς δόξα σου.

Ησ. 60,19 - Δεν θα είναι πλέον δια σε ο ήλιος, δια να φωτίζη την ημέραν, ούτε η εμφάνισις της σελήνης θα φωτίζη την νύκτα σου. Αλλά αυτός ούτος ο Κυριος θα είναι δια σε αιώνιον φως· ο Θεός θα είναι η δόξα σου.

Ησ. 60,20 - οὐ γὰρ δύσεται ὁ ἥλιός σοι, καὶ ἡ σελήνη σοι οὐκ ἐκλείψει· ἔσται γάρ σοι Κύριος φῶς αἰώνιον, καὶ ἀναπληρωθήσονται αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους σου.

Ησ. 60,20 - Ο ήλιος αυτός δεν θα δύη ποτέ πλέον εις σε και η σελήνη δεν θα λείψη ποτέ. Διότι ο Κυριος θα είναι δια σε αιώνιον φως και έτσι θα πάρουν τέλος και θα αντικατασταθούν αι ημέραι του πένθους σου.

Ησ. 60,21 - καὶ ὁ λαός σου πᾶς δίκαιος, δι᾽ αἰῶνος κληρονομήσουσι τὴν γῆν, φυλάσσων τὸ φύτευμα, ἔργα χειρῶν αὐτοῦ εἰς δόξαν.

Ησ. 60,21 - Και ο λαός σου, όλος ο λαός σου, θα είναι δίκαιος, αιώνιος κληρονόμος της νέας γης της Επαγγελίας. Ο δε Κυριος θα είναι ο φυλάσσων αυτό, που εφύτευσε, τα έργα των χειρών του προς δόξαν ιδικήν του.

Ησ. 60,22 - ὁ ὀλιγοστὸς ἔσται εἰς χιλιάδας καὶ ὁ ἐλάχιστος εἰς ἔθνος μέγα· ἐγὼ Κύριος κατὰ καιρὸν συνάξω αὐτούς.

Ησ. 60,22 - Αυτός ο λαός που είναι τώρα μικρός και ολίγος, θα γίνη εις χιλιάδας, ο ελάχιστος εις μέγα έθνος. Εγώ ο Κυριος στον κατάλληλον καιρόν θα περιμαζεύσω και θα συγκεντρώσω αυτούς.

ΗΣΑΪΑΣ 61

Ησ. 61,1 - Πνεῦμα Κυρίου ἐπ᾽ ἐμέ, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν,

Ησ. 61,1 - Ο παις Κυρίου λέγει· Πνεύμα Κυρίου είναι και μένει εις εμέ, διότι με αυτό με εχρισεν ο Κυριος ως άνθρωπον και με έστειλε να κηρύξω στους πτωχούς και γυμνούς από πίστιν ανθρώπους το χαρμόσυνον μήνυμα της σωτηρίας· να θεραπεύσω αυτούς, των οποίων η καρδία έχει συντριβή από το βάρος της αμαρτίας· να κηρύξω στους δούλους της αμαρτίας την

άφεσιν και την απελευθέρωσιν· να χαρίσω αναβλεψιν εις εκείνους, που έχουν σκοτισμένον και τυφλωμένον τον νουν από τα πάθη της αμαρτίας.

Ησ. 61,2 - καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν καὶ ἡμέραν ἀνταποδόσεως τῷ Θεῷ ἡμῶν, παρακαλέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας,

Ησ. 61,2 - Να κηρύξω στους ανθρώπους την νέαν εποχήν, η οποία θα είναι ευχαρίστως δεκτή από τον Θεόν ποθητή δε και χαρμόσυνος δι' αυτούς· να κηρύξω ημέραν ανταποδόσεως δια τον Θεόν μας, και να παρηγορήσω όλους εκείνους, οι οποίοι πενθούν.

Ησ. 61,3 - δοθῆναι τοῖς πενθοῦσι Σιὼν δόξαν ἀντὶ σποδοῦ, ἄλειμμα εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσι, καταστολὴν δόξης ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· καὶ κληθήσονται γενεαὶ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν.

Ησ. 61,3 - Να δοθή στους πενθούντας ανθρώπους της Σιών δόξα αντί της στάκτης, ευώδες μύρον χαράς στους πενθούντας, ένδυμα δόξης αντί της λύπης και αποκαρδιώσεως. Αι νέαι γενεαί θα ονομασθούν γενεαί δικαιοσύνης· φυτεία, την οποίαν εφύτευσεν ο Κυριος προς δόξαν του.

Ησ. 61,4 - καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίας, ἐξηρημωμένας πρότερον ἐξαναστήσουσι· καὶ καινιοῦσι πόλεις ἐρήμους ἐξηρωμένας εἰς γενεάς.

Ησ. 61,4 - Και οι πνευματιώώς ελεύθεροι αυτοί άνθρωποι θα ανοικοδομήσουν τας από αιώνων ερήμους πόλεις, θα ανεγείρουν και θα δώσουν ζωήν εις πόλεις, αι οποίαι από προηγουμένους χρόνους είχαν τελείως, ερημωθή. Θα ανακαινίσουν ερήμους πόλεις, αι οποίαι επί πολλάς γενεάς είχαν μείνει έρημοι και ακατοίκητοι.

Ησ. 61,5 - καὶ ἥξουσι ἀλλογενεῖς ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἀλλόφυλοι ἀροτῆρες καὶ ἀμπελουργοί.

Ησ. 61,5 - Θα έλθουν ξένοι να ποιμάνουν τα πρόβατά σου, ω Ιερουσαλήμ, και αλλόφυλοι ως γεωργοί και αμπελουργοί.

Ησ. 61,6 - ὑμεῖς δὲ ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ· ἰσχὺν ἐθνῶν κατέδεσθε καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμασθήσεσθε. [ἀντὶ τῆς αἰσχύνης ὑμῶν τῆς διπλῆς καὶ ἀντὶ τῆς ἐντροπῆς ἀγαλλιάσεται ἡ μερὶς αὐτῶν].

Ησ. 61,6 - Σεις δε θα γίνετε και θα ονομασθήτε ιερείς Κυρίου, λειτουργοί του Θεού. Θα συντηρήσθε από τας πλουσίας εισφοράς των εθνών και θα γίνετε αξιοθαύμαστοι με τον πλούτον εκείνων.

Ησ. 61,7 - οὕτως ἐκ δευτέρας κληρονομήσουσι τὴν γῆν, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν.

Ησ. 61,7 - Ετσι δε οι Ιουδαίοι θα κληρονομήσουν δια δευτέραν φοράν την γην της Επαγγελίας. Αιωνία χαρά και αγαλλίασις θα στεφανώνη τας κεφαλάς των.

Ησ. 61,8 - ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ ἀγαπῶν δικαιοσύνην καὶ μισῶν ἁρπάγματα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον αὐτῶν δικαίοις καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς.

Ησ. 61,8 - Διότι εγώ είμαι Κυριος, ο οποίος αγαπώ δικαιοσύνην και μισώ τας αδίκους αρπαγάς. Εγώ θα δώσω στους δικαίους την ανταμοιβήν των κόπων των, και θα συνάψω με αυτούς αιωνίαν διαθήκην.

Ησ. 61,9 - καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· πᾶς ὁ ὁρῶν αὐτοὺς ἐπιγνώσεται αὐτούς, ὅτι οὗτοί εἰσι σπέρμα ηὐλογημένον ὑπὸ Θεοῦ

Ησ. 61,9 - Θα γίνη γνωστή και ονομαστή μεταξύ των εθνών η γενεά των και οι απόγονοι αυτών ανάμεσα στους λαούς της γης. Ο καθένας, που θα βλέπη αυτούς, θα γνωρίση μετά βεβαιότητας, ότι αυτή είναι η ευλογημένη από τον Θεόν γενεά.

Ησ. 61,10 - καὶ εὐφροσύνῃ εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον. - Ἀγαλλιάσθω ἡ ψυχή μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ· ἐνέδυσε γάρ με ἱμάτιον σωτηρίου καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης, ὡς νυμφίῳ περιέθηκέ μοι μίτραν καὶ ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ.

Ησ. 61,10 - Μεγάλην χαράν και αγαλλίασιν θα ευφρανθούν εν Κυρίω. Ας πλημμυρίση λοιπόν, από αγαλλίασιν η ψυχή μου εν τω Κυρίω. Διότι με ενέδυσε με το ένδυμα της. σωτηρίας και με χιτώνα χαράς και αγαλλιάσεως. Ως προς νυμφίον έθεσεν επάνω εις την κεφαλήν μου μίτραν και ως νύμφην με εστόλισε με πλούσιον στολισμόν.

Ησ. 61,11 - καὶ ὡς γῆ αὔξουσα τὸ ἄνθος αὐτῆς καὶ ὡς κῆπος τὰ σπέρματα αὐτοῦ, οὕτως ἀνατελεῖ Κύριος δικαιοσύνην καὶ ἀγαλλίαμα ἐναντίον πάντων τῶν ἐθνῶν.

Ησ. 61,11 - Οπως η γη βλαστάνει τους σπόρους, αυξάνει και πληθύνει τα άνθη της, όπως ο κήπος βλαστάνει ο,τι σπείρεται εις αυτόν, και καρποφορεί, έτσι ο Κυριος θα ανατείλη κατά τας ημέρας του παιδός του την δικαιοσύνην και την αρετήν, χαράν και αγαλλίασιν ενώπιον όλων των εθνών.

ΗΣΑΪΑΣ 62

Ησ. 62,1 - Διὰ Σιὼν οὐ σιωπήσομαι καὶ διὰ Ἱερουσαλὴμ οὐκ ἀνήσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου, τὸ δὲ σωτήριόν μου ὡς λαμπὰς καυθήσεται.

Ησ. 62,1 - Δια την Σιών, λέγει ο παις Κυρίου ο Μεσσίας, δεν θα σιωπήσω και δια την Ιερουσαλήμ δεν θα κρατηθώ επί πλέον, έως ότου ανατείλη και λάμψη ως φως η δικαιοσύνη μου, η δε από εμέ προσφερομένη σωτηρία ανάψη και καίη και φωτίση ως λαμπάδα.

Ησ. 62,2 - καὶ ὄψονται ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σου καὶ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου, καὶ καλέσει σε τὸ ὄνομά σου τὸ καινόν, ὃ ὁ Κύριος ὀνομάσει αὐτό.

Ησ. 62,2 - Οι λαοί της γης θα· ίδουν, ω Σιών, την δικαιοσύνην σου και οι βασιλείς την δόξαν σου. Θα σε καλέση ο Κυριος με νέον όνομα, το όνομα αυτό ο ίδιος ο Κυριος θα σου το δώση.

Ησ. 62,3 - καὶ ἔσῃ στέφανος κάλλους ἐν χειρὶ Κυρίου καὶ διάδημα βασιλείας ἐν χειρὶ Θεοῦ σου.

Ησ. 62,3 - Και θα είσαι στέφανος ωραιότητος εις τα χέρια του Κυρίου, διάδημα βασιλικόν εις τα χέρια του Θεού σου.

Ησ. 62,4 - καὶ οὐκέτι κληθήσῃ Καταλελυμμένη, καὶ ἡ γῆ σου οὐ κληθήσεται ἔτι Ἔρημος· σὺ γὰρ κληθήσεται Θέλημα ἐμόν, καὶ τῇ γῇ σου Οἰκουμένη, ὅτι εὐδόκησε Κύριος ἐν σοὶ καὶ ἡ γῆ σου συνοικισθήσεται.

Ησ. 62,4 - Δεν θα είσαι και δεν θα ονομασθής πλέον “Εγκαταλελειμμένη”. Η χώρα σου δεν θα κληθή “Ερημος”, διότι εις σε θα δοθή ως όνομα η φράσις, “θέλημα ίδικόν μου”. Και εις την χώραν σου θα δοθή ως όνομα η λέξις “Οικουμένη”, διότι ο Κυριος ευηρεστήθη και ευαρεστείται εις σέ. Και η χώρα σου θα κατοικηθή πυκνώς.

Ησ. 62,5 - καὶ ὡς συνοικῶν νεανίσκος παρθένῳ, οὕτω κατοικήσουσιν οἱ υἱοί σου· καὶ ἔσται ὃν τρόπον εὐφρανθήσεται νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ σοί.

Ησ. 62,5 - Οπως ευφραίνεται ο νέος, που συνοικεί με την νεαράν παρθένον, η οποία έγινε σύζυγός του, έτσι θα κατοικούν ευφραινόμενοι οι υιοί σου. Και όπως ευφραίνεται ο νυμφίος με την νύμφην, έτσι θα ευφρανθή ο Κυριος δια σέ, ω Ιερουσαλήμ.

Ησ. 62,6 - καὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν σου, Ἱερουσαλήμ, κατέστησα φύλακας ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν νύκτα, οἵ διὰ τέλους οὐ σιωπήσονται μιμνησκόμενοι Κυρίου.

Ησ. 62,6 - Επάνω εις τα τείχη σου, ω Ιερουσαλήμ, έχω εγκαταστήσει φρουρούς όλην την ημέραν και όλην την νύκτα, οι οποίοι μέχρι τέλους δεν θα παύσουν να ενθυμούνται τον Κυριον δια την σωτηρίαν σου.

Ησ. 62,7 - οὐκ ἔστι γὰρ ὑμῖν ὅμοιος, ἐὰν διορθώσῃ καὶ ποιήσῃ Ἱερουσαλὴμ γαυρίαμα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ησ. 62,7 - Δεν θα υπάρξη άλλος όμοιος με σας λαός, όταν ο Κυριος διορθώση, ανορθώση και κάμη την Ιερουσαλήμ δόξαν και αγαλλίαμα επάνω εις την γην.

Ησ. 62,8 - ὤμοσε Κύριος κατὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ καὶ κατὰ τῆς ἰσχύος τοῦ βραχίονος αὐτοῦ· εἰ ἔτι δώσω τὸν σῖτόν σου καὶ τὰ βρώματά σου τοῖς ἐχθροῖς σου, καὶ εἰ ἔτι πίονται υἱοὶ ἀλλότριοι τὸν οἶνόν σου, ἐφ ᾧ ἐμόχθησας·

Ησ. 62,8 - Ωρκίσθη ο Κυριος ύψωσας την δεξιάν του χείρα, ωρκίσθη στον παντοδύναμον βραχίονά του και είπεν· “ότι δεν θα παραδώση άλλην φοράν τον σίτον σου και τα άλλα τρόφιμά σου στους εχθρούς σου. Δεν θα πίουν πλέον ξένοι τον οίνόν σου, δια τον οποίον συ εκοπιασες·

Ησ. 62,9 - ἀλλ᾽ ἢ οἱ συνάγοντες φάγονται αὐτὰ καὶ αἰνέσουσι Κύριον, καὶ οἱ συνάγοντες πίονται αὐτὰ ἐν ταῖς ἐπαύλεσι ταῖς ἁγίαις μου.

Ησ. 62,9 - αλλά όσοι συνάγουν τον σίτον και άλλα τρόφιμα, θα τρώγουν αυτά και θα δοξολογούν εμέ τον Κυριον. Αυτοί που τρυγούν και πατούν τας σταφυλάς θα πίουν οίνον ειρηνικώς εις τας αγίας αυλάς μου.

Ησ. 62,10 - πορεύεσθε διὰ τῶν πυλῶν μου καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου καὶ τοὺς λίθους τοὺς ἐκ τῆς ὁδοῦ διαῤῥίψατε· ἐξάρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη.

Ησ. 62,10 - Πηγαίνετε, εισέλθετε δια των πυλών της νέας Ιερουσαλήμ, τας οποίας εγώ σας ήνοιξα. Κατασκευάσατε δρόμον στον λαόν μου, πετάξτε μακράν τους λίθους από τον δρόμον αυτόν. Υψώσατε προσκλητήριον σήμα δι' όλα τα έθνη.

Ησ. 62,11 - ἰδοὺ γὰρ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστὸν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· εἴπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· ἰδοὺ ὁ σωτήρ σοι παραγέγονεν ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν καὶ τὸ ἔργον πρὸ προσώπου αὐτοῦ.

Ησ. 62,11 - Διότι, ιδού, ο Κυριος έκαμε γνωστήν την λύτρωσίν σας έως εις τα άκρα της γης. Είπατε εις την θυγατέρα μου την Σιών· ιδού ο σωτήρ σου έχει φθάσει φέρων μαζή του τον μισθόν του, αμοιβήν της νίκης του, και το σωτηριώδες έργον του ενώπιόν του.

Ησ. 62,12 - καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ ἐπιζητουμένη πόλις καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη.

Ησ. 62,12 - Και θα ονομάση άγιον αυτόν τον λαόν, ο οποίος έχει λυτρωθή από τον Κυριον. Συ δε θα ονομασθής και θα είσαι πόλις περιζήτητος και όχι εγκαταλελειμμένη και έρημος”.

ΗΣΑΪΑΣ 63

Ησ. 63,1 - Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδώμ, ἐρύθημα ἱματίων ἐκ Βοσόρ, οὕτως ὡραῖος ἐν στολῇ βίᾳ μετὰ ἰσχύος; ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου.

Ησ. 63,1 - Ποιός είναι αυτός, που έρχεται από την Ιδουμαίαν, την έχθρικην αυτήν χώραν της Ιουδαίας, από την πόλιν Βοσόρ και τα ενδύματα του είναι ερυθρά; Ποιός είναι αυτός ο ανήρ, ο τόσον πολύ ωραίος, που φέρει στρατιωτικήν στολήν και προχωρεί βιαστικά και με δύναμιν; Εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος κηρύττω δικαιοσύνην, κρίνω δικαίως και αποδίδω το δίκαιον και μετά δυνάμεως σώζω τους αδικουμένους.

Ησ. 63,2 - διατί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ;

Ησ. 63,2 - Διατί είναι ερυθρά τα ιμάτιά σου και τα ενδύματά σου γενικώς ως εάν εβγήκες από ληνόν, όπου πατούνται σταφυλαί;

Ησ. 63,3 - πλήρης καταπεπατημένης, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ᾿ ἐμοῦ, καὶ κατεπάτησα αὐτοὺς ἐν θυμῷ μου καὶ κατέθλασα αὐτοὺς ὡς γῆν καὶ κατήγαγον τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς γῆν.

Ησ. 63,3 - Ναι, είμαι γεμάτος από χυμούς σταφυλών, που καταπατούνται στον ληνόν. Κανείς άλλος από τους εθνικούς ειδωλολάτρας δεν ήτο μαζή μου στο έργον αυτό. Κατεπάτησα τους αμετανοήτους ειδωλολάτρας με οργήν, τους συνέτριψα και τους εκονιορτοποίησα ώσαν το χώμα. Εχυσα το αίμα των εις την γην.

Ησ. 63,4 - ἡμέρα γὰρ ἀνταποδόσεως ἐπῆλθεν αὐτοῖς, καὶ ἐνιαυτὸς λυτρώσεως πάρεστι.

Ησ. 63,4 - Ετιμωρήθησαν έτσι οι αμετανόητοι ειδωλολάτραι, οι εχθροί της νέας Σιών, διότι έφθασεν εναντίον των η ημέρα της θείας εκδικήσεως και τιμωρίας όπως επίσης έφθασε και ήρχισεν ήδη η ημέρα της λυτρώσεως των δούλων του Θεού.

Ησ. 63,5 - καὶ ἐπέβλεψα, καὶ οὐδεὶς βοηθός· καὶ προσενόησα, καὶ οὐθεὶς ἀντελαμβάνετο· καὶ ἐῤῥύσατο αὐτοὺς ὁ βραχίων μου, καὶ ὁ θυμός μου ἐπέστη.

Ησ. 63,5 - Εστρεψα το βλέμμα γύρω μου και δεν ευρέθη κανείς βοηθός μου στο έργον αυτό της αποκαταστάσεως. Παρετήρησα με προσοχήν και κανείς δεν παρουσιάσθη να με ενίσχυση και υποστηρίξη. Μονον η παντοδύναμος δεξιά μου ελύτρωσε τον λαόν μου, ο δε θυμός μου επήλθεν εναντίον των εχθρών μου.

Ησ. 63,6 - καὶ κατεπάτησα αὐτοὺς τῇ ὀργῇ μου καὶ κατήγαγον τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς γῆν. -

Ησ. 63,6 - Και εν τη δικαία μου οργή τους κατεπάτησα, έχυσα το αίμα αυτών κάτω εις την γην.

Ησ. 63,7 - Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἐν πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι· Κύριος κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ, ἐπάγει ἡμῖν κατὰ τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ.

Ησ. 63,7 - Ενεθυμήθην όλα τα ελέη του Θεού, όλας τας καλωσύνας και ευεργεσίας, τας οποίας ο Κυριος εδωσεν εις ημάς. Ο Κυριος είναι επιεικής κριτής εις την φυλήν του Ισραήλ. Αποστέλλει και ενεργεί απέναντι μας σύμφωνα με το άπειρον αυτού έλεος, σύμφωνα με το πλήθος της ευσπλάγχνου δικαιοσύνης του.

Ησ. 63,8 - καὶ εἶπεν· οὐχ ὁ λαός μου τέκνα οὐ μὴ ἀθετήσωσι; καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν

Ησ. 63,8 - Και είπεν ο Κυριος· Ο Ισραήλ δεν είναι ο εκλεκτός μου λαός, δεν ανήκει εις εμέ; Είναι τέκνα μου και δεν θα με αρνηθούν. Και έγινε δι' αυτούς ο Κυριος πηγή σωτηρίας και δυνάμεως.

Ησ. 63,9 - ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. οὐ πρέσβυς οὐδὲ ἄγγελος, ἀλλ᾿ αὐτὸς Κύριος ἔσωσεν αὐτοὺς διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτοὺς καὶ φείδεσθαι αὐτῶν· αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς καὶ ἀνέλαβεν αὐτοὺς καὶ ὕψωσεν αὐτοὺς πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Ησ. 63,9 - Τους έσωσεν από όλας τας θλίψεις και συμφοράς των. Κανείς άλλος απεσταλμένος ούτε άγγελος του ουρανού, αλλά αυτός ο ίδιος ο Κυριος τους έσωσε, διότι τους αγαπά και τους λυπείται. Αυτός ο ίδιος τους ηλευθέρωσεν από την δουλείαν, τους επήρε εις τα χέρια του και τους εσήκωσεν υψηλά όλας τας ημέρας του αιώνος.

Ησ. 63,10 - αὐτοὶ δὲ ἠπείθησαν καὶ παρώξυναν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον αὐτοῦ· καὶ ἐστράφη αὐτοῖς εἰς ἔχθραν, καὶ αὐτὸς ἐπολέμησεν αὐτούς.

Ησ. 63,10 - Αλλά αυτοί έδειξαν ανυπακοήν προς τον Κυριον και παρώργισαν το άγιον αυτού Πνεύμα. Δια τούτο και η προς αυτούς αγάπη του μετεστράφη εις έχθραν. Και αυτός, που προηγουμένως τόσον τους είχε προστατεύσει, τους ετιμώρησε και τους επολέμησεν.

Ησ. 63,11 - καὶ ἐμνήσθη ἡμερῶν αἰωνίων ὁ ἀναβιβάσας ἐκ τῆς γῆς τὸν ποιμένα τῶν προβάτων· ποῦ ἔστιν ὁ θεὶς ἐν αὐτοῖς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον;

Ησ. 63,11 - Υπό δε το κράτος της παιδαγωγικής αυτής τιμωρίας ενεθυμήθησαν οι Ισραηλίται ημέρας παλαιάς. Τον Μωϋσήν, τον ποιμένα των προβάτων, ο οποίος τους έβγαλεν ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου. Που είναι όμως τώρα εκείνος, ο οποίος έστειλε και έθεσεν εις αυτούς το Πνεύμα το Αγιον;

Ησ. 63,12 - ὁ ἀγαγὼν τῇ δεξιᾷ Μωυσῆν, ὁ βραχίων τῆς δόξης αὐτοῦ; κατίσχυσεν ὕδωρ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ ποιῆσαι ἑαυτῷ ὄνομα αἰώνιον.

Ησ. 63,12 - Που είναι ο Θεός, ο οποίος τότε με την παντοδύναμον δεξιάν του και τον ένδοξον βραχίονα της δυνάμεώς του, ωδήγησε τον Μωϋσήν; Αυτός, ο οποίος με την απλήν εμφάνισιν του Μωϋσέως υπερίσχυσε και κατενίκησε το ύδωρ, δια να δώση στον εαυτόν του αιωνίως ένδοξον Ονομα.

Ησ. 63,13 - ἤγαγεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀβύσσου ὡς ἵππον δι᾿ ἐρήμου, καὶ οὐκ ἐκοπίασαν.

Ησ. 63,13 - Αυτός ωδήγησε τους Ισραηλίτας δια μέσου της Ερυθράς θαλάσσης, με όσην ευκολίαν οδηγεί κανείς ίππον εις μίαν έρημον περιοχήν, και οι Ισραηλίται δεν εκοπίασαν διαβάντες αυτήν.

Ησ. 63,14 - καὶ ὡς κτήνη διὰ πεδίου, κατέβη πνεῦμα παρὰ Κυρίου καὶ ὡδήγησεν αὐτούς· οὕτως ἤγαγες τὸν λαόν σου ποιῆσαι σεαυτῷ ὄνομα δόξης.

Ησ. 63,14 - Τους ωδήγησε με τόσην ευκολίαν και στοργήν, με όσην δια μέσου χλοεράς πεδιάδος οδηγεί ο ποιμήν τα πρόβατα. Το παντοδύναμον

προστατευτικόν Πνεύμα, κατήλθεν από τον Κυριον και τους ωδήγησε. Ετσι ωδήγησες, Κυριε, τον λαόν σου, δια να δώσης στον εαυτόν σου Ονομα αιωνίου δόξης.

Ησ. 63,15 - Ἐπίστρεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἰδὲ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου καὶ δόξης· ποῦ ἐστιν ὁ ζῆλός σου καὶ ἡ ἰσχύς σου; ποῦ ἐστι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἀνέσχου ἡμῶν;

Ησ. 63,15 - Και τώρα επίστρεψε πάλιν, Κυριε, από τον ουρανόν και ιδέ από τον άγιον ναόν της δόξης σου την σημερινήν μας θλίψιν. Που είναι, Κυριε, ο παλαιός ζήλός σου υπέρ ημών και η ακατανίκητος δύναμίς σου εναντίον των εθνών μας; Που είναι το αμέτρητον πλήθος του ελέους σου και των οικτιρμών σου, όπως άλλοτε όταν με στοργικήν μακροθυμίαν μας ηνείχεσο;

Ησ. 63,16 - σὺ γὰρ εἶ πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραὰμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς, ἀλλὰ σύ, Κύριε, πατὴρ ἡμῶν· ῥῦσαι ἡμᾶς, ἀπ᾿ ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ᾿ ἡμᾶς ἐστι.

Ησ. 63,16 - Διότι συ είσαι ο πατήρ μας, ο δημιουργός και κυβερνήτης μας, διότι ο Αβραάμ εις παλαιάν εποχήν, καθώς έζησεν, δεν μας εγνώρισε, και ο Ιακώβ δεν μας έχει γνωρίσει ως απογόνους του, αλλά συ, Κυριε, είσαι ο πατήρ μας. Γλύτωσέ μας από τας σημερινάς συμφοράς. Ανέκαθεν το παντοδύναμον Ονομά σου ήτο προστατευτικόν δι' ημάς.

Ησ. 63,17 - τί ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν τοῦ μὴ φοβεῖσθαί σε; ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλὰς τῆς κληρονομίας σου,

Ησ. 63,17 - Διατί, Κυριε, επέτρεψες να πλανηθώμεν και να απομακρυνθώμεν από τον δρόμον των εντολών σου; Διατί επέτρεψες να σκληρυνθούν αι καρδίαι ημών και να μείνουν αμετανόητοι, ώστε να μη σε φοβούνταί; Από τον ουρανόν της δόξης σου ρίψε ένα βλέμμα στοργής και επίστρεψε προς ημάς τους δούλους σου, προς τας φυλάς, αι οποίαι είναι ιδική σου κληρονομία.

Ησ. 63,18 - ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου σου, οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμά σου.

Ησ. 63,18 - Επίστρεψε, Κυριε, βοηθός μας δια να κληρονομήσωμεν και ημείς, οι σημερινοί απόγονοι του Ισραήλ, έστω και ένα μικρόν τμήμα του αγίου σου όρους. Διότι οι υπεναντίοι μας, οι εχθροί μας, έχουν καταπατήσει τον άγιον ναόν σου.

Ησ. 63,19 - ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπ᾿ ἀρχῆς, ὅτε οὐκ ἦρξας ἡμῶν οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ᾿ ἡμᾶς.

Ησ. 63,19 - Κατηντήσαμεν ημείς σήμερα, όπως υπήρξαμεν απ αρχής, τότε που συ δεν μας εκυβερνούσες και ούτε και είχε επικληθή και δοθή εις ημάς το άγιον Ονομά σου.

ΗΣΑΪΑΣ 64

Ησ. 64,1 - Ἐὰν ἀνοίξῃς τὸν οὐρανόν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακήσονται,

Ησ. 64,1 - Εάν, Κυριε, ανοίξης τον ουρανόν, τρόμος θα καταλάβη τα όρη, θα λυώσουν,

Ησ. 64,2 - ὡς κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς τήκεται, καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους, καὶ φανερὸν ἔσται τὸ ὄνομα Κυρίου ἐν τοῖς ὑπεναντίοις· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται.

Ησ. 64,2 - όπως λυώνει ο κηρός εμπρός εις την φωτιάν. Πυρ θα κατακαύση τους εχθρούς και θα γίνη έτσι φανερόν το Ονομα του Κυρίου στους εχθρούς. Προ της παντοδυνάμου εμφανίσεώς σου θα συγκλονισθούν τα έθνη.

Ησ. 64,3 - ὅταν ποιῇς τὰ ἔνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη.

Ησ. 64,3 - Οταν ενεργής τα ένδοξα θαυμαστά έργα σου, τρόμος θα καταλάβη και αυτά ακόμη τα όρη.

Ησ. 64,4 - ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλὴν σοῦ καὶ τὰ ἔργα σου, ἃ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσιν ἔλεον.

Ησ. 64,4 - Από τα αρχαιότατα χρόνια, από τότε που υπήρξαν άνθρωποι επί της γης, δεν ηκούσαμεν και τα μάτια μας δεν είδον άλλον Θεόν εκτός από σε και εκτός από τα έργα της αγάπης σου, τα οποία έπραξες και πράττεις εις εκείνους, οι οποίοι με υπομονήν και ελπίδα περιμένουν το έλεός σου.

Ησ. 64,5 - συναντήσεται γὰρ τοῖς ποιοῦσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. ἰδοὺ σὺ ὠργίσθης, καὶ ἡμεῖς ἡμάρτομεν· διὰ τοῦτο ἐπλανήθημεν.

Ησ. 64,5 - Διότι το έλεός σου και η προστασία σου θα έλθη και θα συνάντηση εκείνους, οι οποίοι αγαπούν και τηρούν δικαιοσύνην· εκείνους, οι οποίοι ενθυμούνται πάντοτε τον δρόμον των εντολών σου. Ιδού όμως ότι συ ωργίσθης εναντίον μας, διότι ημείς ημαρτήσαμεν, παρέβημεν το θέλημά σου. Εξ αιτίας των αμαρτιών μας παρεπλανήθημεν ακόμη περισσότερον.

Ησ. 64,6 - καὶ ἐγενήθημεν ὡς ἀκάθαρτοι πάντες ἡμεῖς, ὡς ῥάκος ἀποκαθημένης πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν· καὶ ἐξεῤῥύημεν ὡς φύλλα διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, οὕτως ἄνεμος οἴσει ἡμᾶς.

Ησ. 64,6 - Εγιναμεν όλοι ημείς ακάθαρτοι ενώπιόν σου. Ωσάν ρυπαρόν κουρέλι αποκαθημένης γυναικός έτσι ακάθαρτος είναι ενώπιόν σου όλη η αρετή μας. Επέσαμεν και διεσκορπίσθημεν εξ αιτίας των αμαρτιών μας ώσαν φύλλα. Ετσι ο άνεμος μας εσηκωσε και μας διεσκόρπισε.

Ησ. 64,7 - καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομά σου καὶ ὁ μνησθεὶς ἀντιλαβέσθαι σου· ὅτι ἀπέστρεψας τὸ πρόσωπόν σου ἀφ᾿ ἡμῶν καὶ παρέδωκας ἡμᾶς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

Ησ. 64,7 - Και δεν υπάρχει ιμεταξύ μας κανείς, ο οποίος να επικαλήται το Ονομά σου. Η κανένας άνθρωπος, ο οποίος να σε ενθυμήται και να καταφεύγη ζητών την προστασίαν σου. Δια τούτο εγύρισες από ημάς αλλού το πρόσωπόν σου και αφήκες να παραδοθώμεν στους εχθρούς μας εξ αιτίας των αμαρτιών μας.

Ησ. 64,8 - καὶ νῦν, Κύριε, πατὴρ ἡμῶν σύ, ἡμεῖς δὲ πηλός, ἔργα τῶν χειρῶν σου πάντες.

Ησ. 64,8 - Και τώρα, Κυριε, συ είσαι ο πατήρ μας, ημείς δε πηλός· όλοι είμεθα έργα των χειρών σου.

Ησ. 64,9 - μὴ ὀργίζου ὑμῖν σφόδρα καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῇς ἁμαρτιῶν ἡμῶν. καὶ νῦν ἐπίβλεψον, ὅτι λαός σου πάντες ἡμεῖς.

Ησ. 64,9 - Μη οργίζεσαι, λοιπόν, παρά πολύ εναντίον μας, και μη ενθυμηθής κατά τον καιρόν των θλίψεών μας τας αμαρτίας μας. Και τώρα ρίξε, Κυριε, ένα στοργικόν βλέμμα εις ημάς, διότι όλοι μας είμεθα λαός ίδικός σου.

Ησ. 64,10 - πόλις τοῦ ἁγίου σου ἐγενήθη ἔρημος, Σιὼν ὡς ἔρημος ἐγενήθη, Ἱερουσαλὴμ εἰς κατάραν.

Ησ. 64,10 - Ιδού, η πόλις του αγίου ναού σου, η Ιερουσαλήμ, έγινεν έρημος. Η Σιών έγινε σαν ακατοίκητος, ερημωμένη περιοχή. Η Ιερουσαλήμ έγινε κατηραμένη.

Ησ. 64,11 - ὁ οἶκος, τὸ ἅγιον ἡμῶν, καὶ ἡ δόξα, ἣν εὐλόγησαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἐγενήθη πυρίκαυστος, καὶ πάντα ἔνδοξα ἡμῶν συνέπεσε.

Ησ. 64,11 - Ο ναός, το άγιον ημών και η δόξα της παρουσίας σου, την οποίαν οι πατέρες ημών εδοξολόγησαν, εγινε παρανάλωμα του πυρός και όλα εκείνα, που άλλοτε ήσαν δι' ημάς δόξα και καύχημα, συνετρίβησαν.

Ησ. 64,12 - καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἀνέσχου, Κύριε, καὶ ἐσιώπησας καὶ ἐταπείνωσας ἡμᾶς σφόδρα.

Ησ. 64,12 - Και παρ' όλας αυτας τας καταστροφάς, τας οποίας ο λαός σου και ο οίκός σου υπέστησαν, συ, Κυριε, εξακολουθείς να σιωπάς, να ανέχεσαι αυτήν την κατάστασιν και να μας κρατής εις τόσην μεγάλην ταπείνωσιν.

ΗΣΑΪΑΣ 65

Ησ. 65,1 - Ἐμφανὴς ἐγενήθην τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσιν, εὑρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν. εἶπα· ἰδού εἰμι τῷ ἔθνει, οἳ οὐκ ἐκάλεσάν μου τὸ ὄνομα.

Ησ. 65,1 - Εγινα φανερός εις εκείνους, οι οποίοι δεν με ερωτούν. Παρουσιάσθην και ευρέθην από εκείνους, οι οποίοι δεν με αναζητούν. Είπα· Ιδού, εγώ είμαι ανά μέσον του έθνους εκείνου, το οποίον δεν έχει επικαλεσθή το Ονομά μου.

Ησ. 65,2 - ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα, οἳ οὐκ ἐπορεύθησαν ὁδῷ ἀληθινῇ, ἀλλ᾿ ὀπίσω τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

Ησ. 65,2 - Ηπλωσα τα χέρια μου όλην την ημέραν προς ένα λαόν ανυπάκουον και αντιλέγοντα στο θέλημά μου. Οι άνθρωποι αυτοί δεν επορεύθησαν την αληθινήν οδόν, την οδόν των εντολών μου, αλλ' επορεύθησαν οπίσω από τας αμαρτίας των.

Ησ. 65,3 - ὁ λαὸς οὗτος ὁ παροξύνων με ἐναντίον ἐμοῦ διαπαντός, αὐτοὶ θυσιάζουσιν ἐν τοῖς κήποις καὶ θυμιῶσιν ἐπὶ ταῖς πλίνθοις τοῖς δαιμονίοις, ἃ οὐκ ἔστιν.

Ησ. 65,3 - Ο λαός αυτός είναι εκείνος, που φέρεται προκλητικώς πάντοτε ενώπιόν μου και με πα-ροργίζει. Οι άνθρωποι αυτοί θυσιάζουν εις τα είδωλα και εις τα άλση των ειδώλων. Προσφέρουν θυμίαμα εις τα εκ πλίνθων κατεσκευασμένα δαιμονικά είδωλα, εις θεούς, οι οποίοι δεν υπάρχουν.

Ησ. 65,4 - ἐν τοῖς μνήμασι καὶ ἐν τοῖς σπηλαίοις κοιμῶνται δι᾿ ἐνύπνια, οἱ ἔσθοντες κρέα ὕεια καὶ ζωμὸν θυσιῶν, μεμολυμμένα πάντα τὰ σκεύη αὐτῶν·

Ησ. 65,4 - Αυτοί κοιμώνται εις τα μνήματα και εις τα σπήλαια, δια να ίδουν μαντικά όνειρα. Τρώγουν κρέατα χοίρων και πίνουν τον ζωμόν από ειδωλολατρικάς θυσίας. Ολα τα σκεύη των είναι μολυσμένα και ακάθαρτα.

Ησ. 65,5 - οἱ λέγοντες· πόῤῥω ἀπ᾿ ἐμοῦ, μὴ ἐγγίσῃς μοι, ὅτι καθαρός εἰμι· οὗτος καπνὸς τοῦ θυμοῦ μου, πῦρ καίεται ἐν αὐτῷ πάσας τὰς ἡμέρας.

Ησ. 65,5 - Αυτοί, υστέρα από τας ειδωλολατρικάς αυτάς τελετάς των, λέγουν ο ένας στον άλλον· Απομακρύνσου από εμέ, μη με εγγίσης, διότι εγώ είμαι καθαρός. Με τας βδελυρότητάς των όμώς αυτάς εξάπτουν σφοδρόν και καπνίζοντα τον θυμόν μου· ολέθριον δι' αυτούς πυρ καίεται όλας τας ημέρας.

Ησ. 65,6 - ἰδοὺ γέγραπται ἐνώπιόν μου· οὐ σιωπήσω ἕως ἂν ἀποδώσω εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν·

Ησ. 65,6 - Ιδού, τα τρομερά αυτών αμαρτήματα είναι γραμμένα ενώπιόν μου. Δεν θα ησυχάσω, έως ότου ανταποδώσω εις αυτούς την πρέπουσαν τιμωρίαν.

Ησ. 65,7 - τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν καὶ τῶν πατέρων αὐτῶν, λέγει Κύριος, οἳ ἐθυμίασαν ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ ἐπὶ τῶν βουνῶν ὠνείδισάν με, ἀποδώσω τὰ ἔργα αὐτῶν εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν.

Ησ. 65,7 - Θα τιμωρήσω τας ιδικάς των αμαρτίας, όπως επίσης και τας αμαρτίας των πατέρων των, λέγει ο Κυριος· εκείνων, οι οποίοι προσέφεραν θυμίαμα εις τα είδωλα επάνω εις τα υψηλά όρη, εις δε τα χαμηλά βουνά με ύβρισαν και με ενέπαιξαν με τας ειδωλολατρικάς των θυσίας. Θα ανταποδώσω εις αυτούς την δικαίον τιμωρίαν, σύμφωνα με τα έργα των αυτά.

Ησ. 65,8 - Οὕτως λέγει Κύριος· ὃν τρόπον εὑρεθήσεται ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ καὶ ἐροῦσι· μὴ λυμήνῃ αὐτόν, ὅτι εὐλογία ἐστὶν ἐν αὐτῷ, οὕτως ποιήσω ἕνεκεν τοῦ δουλεύοντός μοι, τούτου ἕνεκεν οὐ μὴ ἀπολέσω πάντας.

Ησ. 65,8 - Ετσι λέγει ο Κυριος· Οπως, όταν ευρέθή μία ρώγα υγιής και ώριμος εις σταφύλι μαραμμένον, θα πουν οι τρυγηταί· μη την καταστρέψης την ρώγα αυτή μαζή με το μαραμμένο σταφύλι, διότι υπάρχει ευλογία εις αυτήν, έτσι θα κάμω και εγώ δι' εκείνον, ο οποίος με υπακούει. Χαριν αύτού δεν θα καταστρέψω όλους τους Ιουδαίους.

Ησ. 65,9 - καὶ ἐξάξω τὸ ἐξ Ἰακὼβ σπέρμα καὶ τὸ ἐξ Ἰούδα, καὶ κληρονομήσει τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου, καὶ κληρονομήσουσιν οἱ ἐκλεκτοί μου καὶ οἱ δοῦλοί μου καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ.

Ησ. 65,9 - 'Αλλα από τους απογόνους του Ιακώβ, από την φυλήν του Ιούδα, θα βγάλω και θα διατηρήσω απογόνους, οι οποίοι θα κληρονομήσουν το άγιόν μου όρος, την Σιών. Οι εκλεκτοί μου αυτοί δούλοι θα κληρονομήσουν το άγιον αυτό όρος και θα κατοικήσουν εκεί.

Ησ. 65,10 - καὶ ἔσονται ἐν τῷ δρυμῷ ἐπαύλεις ποιμνίων καὶ φάραγξ Ἀχὼρ εἰς ἀνάπαυσιν βουκολίων τῷ λαῷ μου, οἳ ἐζήτησάν με.

Ησ. 65,10 - Θα υπάρξουν στο δάσος καταυλισμοί ποιμνίων πολλών, η φάραγξ Αχώρ θα είναι δια την ανάπαυσιν εις τας αγέλας των βοϊδιών προς χάριν του λαού μου, προς χάριν εκείνων, οι οποίοι με ανεζήτησαν.

Ησ. 65,11 - ὑμεῖς δὲ οἱ ἐγκαταλιπόντες με καὶ ἐπιλανθανόμενοι τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου καὶ ἑτοιμάζοντες τῷ δαιμονίῳ τράπεζαν καὶ πληροῦντες τῇ τύχῃ κέρασμα,

Ησ. 65,11 - Σας όμως, οι οποίοι με εγκατελείψατε και ελησμονήσατε το άγιόν μου όρος, την Σιών και τον ναόν μου, ετοιμάζετε δε και προσφέρετε τράπεζαν εις τα ειδωλολατρικά δαιμόνια, σας οι οποίοι προσφέρετε σπονδήν εις την θεάν τύχην,

Ησ. 65,12 - ἐγὼ παραδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν, πάντες ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε· ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς, καὶ οὐχ ὑπηκούσατε, ἐλάλησα καὶ παρηκούσατε καὶ ἐποιήσατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον ἐμοῦ καὶ ἃ οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε. -

Ησ. 65,12 - εγώ θα σας παραδώσω εις την μάχαιραν των εχθρών. Ολοι θα πέσετε δια φοβεράς σφαγής, διότι εγώ σας εκάλεσα και δεν υπηκούσατε· σας ωμίλησα και εδείξατε ανυπακοήν και διεπράξατε το πονηρόν ενώπιόν μου. Εξελέζατε και επροτιμήσατε εκείνα, τα οποία εγώ δεν ήθελα.

Ησ. 65,13 - Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ οἱ δουλεύσαντές μοι φάγονται, ὑμεῖς δὲ πεινάσετε. ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι πίονται, ὑμεῖς δὲ διψήσετε· ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι εὐφρανθήσονται, ὑμεῖς δὲ αἰσχυνθήσεσθε·

Ησ. 65,13 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εκείνοι, οι οποίοι υπακούουν εις εμέ και με υπηρετούν, θα φάγουν και θα χορτάσουν, σεις όμως θα πεινάσετε. Ιδού· εκείνοι, οι οποίοι με υπηρετούν, θα πίουν οίνον, σεις όμως θα διψήσετε. Ιδού· εκείνοι, οι οποίοι υπακούουν και με υπηρετούν, θα ευφρανθούν, σεις δε θα καταισχυνθήτε.

Ησ. 65,14 - ἰδοὺ οἱ δουλεύοντές μοι ἀγαλλιάσονται ἐν εὐφροσύνῃ, ὑμεῖς δὲ κεκράξεσθε διὰ τὸν πόνον τῆς καρδίας ὑμῶν καὶ ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλολύξετε.

Ησ. 65,14 - Ιδού· οι δούλοι μου θα γεμίσουν από α-γαλλίασιν και ευφροσύνην, σεις δε από τον πολύν πόνον της καρδίας σας θα κραυγάσετε με οδύνην. Και εξ αιτίας του συντετριμμένου πνεύματος σας θα κλαίετε με ολολυγμούς.

Ησ. 65,15 - καταλείψετε γὰρ τὸ ὄνομα ὑμῶν εἰς πλησμονὴν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὑμᾶς δὲ ἀνελεῖ Κύριος· τοῖς δὲ δουλεύουσί μοι κληθήσεται ὄνομα καινόν,

Ησ. 65,15 - Και αυτό ακόμα το όνομά σας που θα αφήσετε, θα προκαλή αηδίαν και αποστροφήν στους εκλεκτούς μου. Θα σας θανατώση ο Κυριος. Εις εκείνους όμως, που με υπηρετούν, θα δοθή νέον όνομα, το οποίον θα είναι εύλο-γημένον εις όλην την οικουμένην.

Ησ. 65,16 - ὃ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς· εὐλογήσουσι γὰρ τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν, καὶ οἱ ὀμνύοντες ἐπὶ τῆς γῆς ὀμοῦνται τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν· ἐπιλήσονται γὰρ τὴν θλῖψιν αὐτῶν τὴν πρώτην, καὶ οὐκ ἀναβήσεται αὐτῶν ἐπὶ τὴν καρδίαν.

Ησ. 65,16 - Οι εκλεκτοί μου δούλοι θα ευλογούν και θα δοξάζουν τον αληθινόν Θεόν, όσοι δε εκ των κατοίκων της γης ευρίσκονται εις την ανάγκην να ορκίζωνται, θα ορκισθούν στον αληθινόν Θεόν. Θα λησμονήσουν την προηγουμένην αυτών συμφοράν και θλίψιν και δεν θα επανέλθη πλέον εις την διάνοιαν και την καρδίαν αυτών ούτε η ανάμνησις αυτής της θλίψεως.

Ησ. 65,17 - ἔσται γὰρ ὁ οὐρανὸς καινὸς καὶ ἡ γῆ καινή, καὶ οὐ μὴ μνησθῶσι τῶν προτέρων, οὐδ᾿ οὐ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῶν ἐπὶ τὴν καρδίαν,

Ησ. 65,17 - Τιποτε από τα θλιβερά της προγενεστέρας των ζωής δεν θα ενθυμούνται, διότι ο ουρανός θα γίνη νέος και η γη νέα και δεν θα ενθυμούνται πλέον τας προγενεστέρας θλίψεις των. Ούτε και θα έλθη εις την διάνοιαν και την καρδίαν των η ανάμνησις των.

Ησ. 65,18 - ἀλλ᾿ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίαμα εὑρήσουσιν ἐν αὐτῇ· ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ποιῶ ἀγαλλίαμα Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν λαόν μου εὐφροσύνην.

Ησ. 65,18 - Αλλά εις την νέαν αυτήν κατάστασιν θα εύρουν ευφροσύνην και αγαλλίασιν, διότι Ιδού, εγώ δημιουργώ και φέρω αγαλλιασιν εις την Ιερουσαλήμ, ευφροσύνην εις ολόκληρον τον λαόν μου.

Ησ. 65,19 - ἀγαλλιάσομαι ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ λαῷ μου καὶ οὐκέτι μὴ ἀκουσθῇ ἐν αὐτῇ φωνὴ κλαυθμοῦ οὐδὲ φωνὴ

κραυγῆς.
Ησ. 65,19 - Και εγώ ο ίδιος θα χαρώ δια την Ιερουσαλήμ και θα ευφρανθώ δια τον πιστόν λαόν μου. Δεν θα ακουσθή πλέον εις την Ιερουσαλήμ φωνή κλαυθμού, ούτε κραυγή οδύνης.
Ησ. 65,20 - καὶ οὐ μὴ γένηται ἔτι ἐκεῖ ἄωρος καὶ πρεσβύτης, ὃς οὐκ ἐμπλήσει τὸν χρόνον αὐτοῦ· ἔσται γὰρ ὁ νέος ἑκατὸν ἐτῶν, ὁ δὲ ἀποθνήσκων ἁμαρτωλὸς ἑκατὸν ἐτῶν καὶ ἐπικατάρατος ἔσται.
Ησ. 65,20 - Εις την νέαν αυτήν εποχήν δεν θα υπάρξη άνθρωπος μικράς ηλικίας και μεγαλύτερος, ο οποίος δεν θα συμπληρώση τον βιολογικόν χρόνον της ζωής του. Τοτε ο νέος θα είναι εκατόν ετών, εκείνος δε ο οποίος θα αποθνήσκη εις ηλικίαν εκατόν ετών, θα αποθνήσκη δηλαδή προώρως, θα είναι ο αμαρτωλός και ο επικατάρατος.
Ησ. 65,21 - καὶ οἰκοδομήσουσιν οἰκίας καὶ αὐτοὶ ἐνοικήσουσι, καὶ καταφυτεύσουσι ἀμπελῶνας καὶ αὐτοὶ φάγονται τὰ γεννήματα αὐτῶν·
Ησ. 65,21 - Και θα οικοδομήσουν τας οικίας των οι άνθρωποι και θα κατοικήσουν αυτοί εις αυτάς και θα φυτεύσουν πλουσίους αμπελώνας και αυτοί θα φάγουν τα γεννήματα των αμπελώνων και των αγρών των.
Ησ. 65,22 - καὶ οὐ μὴ οἰκοδομήσουσι καὶ ἄλλοι ἐνοικήσουσι, καὶ οὐ μὴ φυτεύσουσι καὶ ἄλλοι φάγονται· κατὰ γὰρ τὰς ἡμέρας τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἔσονται αἱ ἡμέραι τοῦ λαοῦ μου· τὰ γὰρ ἔργα τῶν πόνων αὐτῶν παλαιώσουσιν.
Ησ. 65,22 - Δεν θα ανοικοδομήσουν αυτοί οικίας, δια να κατοικήσουν εις αυτάς άλλοι, και δεν θα φυτεύσουν αμπελώνας, δια να φάγουν άλλοι τον καρπόν. Αι ημέραι της ζωής του νέου λαού μου θα είναι μακραί και πολυχρόνιοι, όπως πολυχρόνιον είναι το δένδρον της ζωής, που υπήρχεν στον παράδεισον. Θα απολαμβάνουν καθ' όλον αυτό το μακρόν διάστημα τους καρπούς των κόπων των, διότι μακρά και πολυχρόνια θα είναι και τα έργα των.
Ησ. 65,23 - οἱ δὲ ἐκλεκτοί μου οὐ κοπιάσουσιν εἰς κενὸν οὐδὲ τεκνοποιήσουσιν εἰς κατάραν, ὅτι σπέρμα εὐλογημένον ὑπὸ Θεοῦ ἐστι, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν μετ᾿ αὐτῶν ἔσονται.
Ησ. 65,23 - Οι εκλεκτοί μου δεν θα κοπιάσουν εις μάτην, ούτε θα τεκνοποιήσουν προς κατάραν, διότι οι απόγονοι των θα είναι ευλογημένοι από τον Θεόν και τα τέκνα των ευλογημένα μαζή με αυτούς.
Ησ. 65,24 - καὶ ἔσται πρὶν ἢ κεκράξαι αὐτούς, ἐγὼ ὑπακούσομαι αὐτῶν, ἔτι λαλούντων αὐτῶν ἐρῶ· τί ἐστι;
Ησ. 65,24 - Και τούτο το καλόν θα συμβή εις αυτούς πριν ακόμη κράξουν δια της προσευχής των προς εμέ, εγώ θα ακούω αυτούς, και ενώ ακόμη θα ομιλούν προς εμέ και θα μου εκθέτουν τα αιτήματά των, εγώ θα τους διακόπτω και θα τους ερωτώ· Τι συμβαίνει;

Ησ. 65,25 - τότε λύκοι καὶ ἄρνες βοσκηθήσονται ἅμα, καὶ λέων ὡς βοῦς φάγεται ἄχυρα, ὄφις δὲ γῆν ὡς ἄρτον· οὐκ ἀδικήσουσιν οὐδὲ μὴ λυμανοῦνται ἐπὶ τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ μου, λέγει Κύριος.

Ησ. 65,25 - Τοτε, κατά την ευλογημένην αυτήν εποχήν της χάριτος, λύκοι και αρνιά θα βόσκουν μαζή. Ο λέων θα τρώγη άχυρον ωσάν το βόϊδι, το δε φίδι θα τρώγη την γην ωσάν το ψωμί. Τα άγρια θηρία, οι τέως κακοί άνθρωποι, δεν θα προξενήσουν πλέον καμμίαν βλάβην στο άγιον ορός της Σιών, δεν θα κάμουν κανένα κακόν, λέγει ο Κυριος.

ΗΣΑΪΑΣ 66

Ησ. 66,1 - Οὕτως λέγει Κύριος· ὁ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι; καὶ ποῖος τόπος τῆς καταπαύσεώς μου;

Ησ. 66,1 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Ο απέραντος ουρανός Είναι θρόνος μου, η δε γη υποπόδιον των ποδών μου. Ποίον, λοιπόν, οίκον αντάξιον προς το μεγαλείον μου θα οικοδομήσετε δι' εμέ; Και ποίος τόπος είναι κατάλληλος, δια να αναπαυθώ εις αυτόν;

Ησ. 66,2 - πάντα γὰρ ταῦτα ἐποίησεν ἡ χείρ μου, καὶ ἔστιν ἐμὰ πάντα ταῦτα, λέγει Κύριος· καὶ ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω, ἀλλ᾽ ἢ ἐπὶ τὸν ταπεινὸν καὶ ἡσύχιον καὶ τρέμοντα τοὺς λόγους μου;

Ησ. 66,2 - Διότι, όλα αυτά, τον ουρανόν και την γην και όσα υπάρχουν εις αυτά, εδημιούργησεν η παντοδύναμος δεξιά μου, ανήκουν όλα εις εμέ, λέγει ο Κυριος. Εγώ όμώς προς ποίον θα ρίψω στοργικόν και προστατευτικόν το βλέμμα μου, ει μη μόνον στον άνθρωπον τον ταπεινόν, τον ήσυχον, ο οποίος τρέμει με σεδασμον τα λόγιά μου και αγωνίζεται να τα εφαρμόζη εις την ζωήν του;

Ησ. 66,3 - ὁ δὲ ἄνομος ὁ θύων μοι μόσχον ὡς ὁ ἀποκτένων κύνα, ὁ δὲ ἀναφέρων σεμίδαλιν ὡς αἷμα ὕειον, ὁ διδοὺς λίβανον εἰς μνημόσυνον ὡς βλάσφημος· καὶ αὐτοὶ ἐξελέξαντο τὰς ὁδοὺς αὐτῶν καὶ τὰ βδελύγματα αὐτῶν, ἃ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἠθέλησε,

Ησ. 66,3 - Εξ αντιθέτου εκείνος, που καταπατεί τον Ναμον μου και έχει εν τούτοις την τόλμην να προσφέρη θυσίαν εις εμέ μόσχον, είναι ώσάν εκείνον, ο οποίος προσφέρει σκύλον προς θυσίαν. Και ο παραβάτης του Νομου μου, που προσφέρει θυσίαν σεμιγδάλεως, ομοιάζει με εκείνον, που κάνει σπονδήν με αίμα χοίρου. Και ο αμετανόητος αμαρτωλός, που προσφέρει λιβάνι, δια να τον ενθυμηθή και τφοστατεύση ο Θεός, είναι όμοιος με τον βλάσφημον, διότι αυτοί εις την πραγματικότητα επροτίμησαν τους αμαρτωλούς τρόπους της ζωής των και τα βδελυρά των είδωλα, τα οποία ηθέλησεν η ψυχή των.

Ησ. 66,4 - κἀγὼ ἐκλέξομαι τὰ ἐμπαίγματα αὐτῶν καὶ τὰς ἁμαρτίας ἀνταποδώσω αὐτοῖς· ὅτι ἐκάλεσα αὐτοὺς οὐχ ὑπήκουσάν μου, ἐλάλησα καὶ οὐκ ἤκουσαν, καὶ ἐποίησαν τὸ πονηρὸν ἐναντίον ἐμοῦ καὶ ἃ οὐκ ἠβουλόμην ἐξελέξαντο. -

Ησ. 66,4 - Και εγώ εις τιμωρίαν των θα εκλέξω τρόπους, δια των οποίων θα τους εμπαίξω και θα τους εξευτελίσω και θα ανταποδώσω τιμωρίαν εις αυτούς δια τας αμαρτίας των. Διότι τους προσεκάλεσα με στοργήν και αυτοί δεν με υπήκουσαν. Ελάλησα προς αυτούς ως πατήρ προς τέκνα και αυτοί δεν με ήκουσαν και διέπραξαν το πονηρόν ενώπιόν μου. Και επροτίμησαν εκείνα, τα οποία εγώ δεν ήθελα.

Ησ. 66,5 - Ἀκούσατε ῥήματα Κυρίου οἱ τρέμοντες τὸν λόγον αὐτοῦ· εἴπατε, ἀδελφοὶ ἡμῶν, τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ βδελυσσομένοις, ἵνα τὸ ὄνομα Κυρίου δοξασθῇ καὶ ὀφθῇ ἐν τῇ εὐφροσύνῃ αὐτῶν, κἀκεῖνοι αἰσχυνθήσονται.

Ησ. 66,5 - Ακούσατε τους λόγους του Κυρίου σεις, οι οποίοι με ιερόν δέος προσέχετε τον λόγον αυτού. Είπατε σεις, οι αδελφοί μας οι ευσεβείς, εις εκείνους οι οποίοι σας μισούν και σας αποστρέφονται, προς τους κακούς Ισραηλίτας, ότι το όνομα του Κυρίου εξάπαντος θα δοξασθή και θα φανή η παντοδύναμος προς σας προστασία του, καθ' ον χρόνον εκείνοι θα ευφραίνωνται εν αναμονή της καταστροφής σας! Αυτοί λοιπόν θα καταισχυνθούν.

Ησ. 66,6 - φωνὴ κραυγῆς ἐκ πόλεως, φωνὴ ἐκ ναοῦ, φωνὴ Κυρίου ἀνταποδιδόντος ἀνταπόδοσιν τοῖς ἀντικειμένοις.

Ησ. 66,6 - Μεγαλόφωνος κραυγή οδύνης και απελπισίας ακούεται από την πόλιν της Ιερουσαλήμ. Φωνή ακούεται από τον ναόν της. Ακούεται όμώς και η φωνή του Κυρίου, ο οποίος αποστέλλει την δικαίαν τιμωρίαν στους αντιτιθεμένους πρυς αυτόν.

Ησ. 66,7 - πρὶν ἢ τὴν ὠδίνουσαν τεκεῖν, πρὶν ἐλθεῖν τὸν πόνον τῶν ὠδίνων, ἐξέφυγε καὶ ἔτεκεν ἄρσεν.

Ησ. 66,7 - Πριν η γεννήση η έγκυος, που αναμένει τας ωδίνας του τοκετού, πριν έλθουν οι πόνοι του τοκετού, διαφεύγει αυτούς και γεννά μάλιστα τέκνον αρσενικόν.

Ησ. 66,8 - τίς ἤκουσε τοιοῦτο, καὶ τίς ἑώρακεν οὕτως; ἦ ὤδινε γῆ ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, ἢ καὶ ἐτέχθη ἔθνος εἰς ἅπαξ; ὅτι ὤδινε καὶ ἔτεκε Σιὼν τὰ παιδία αὐτῆς.

Ησ. 66,8 - Ποιός ήκουσε κάτι τέτοιο και ποιός είδε να πραγματοιτοιήται αυτό; Ανεβλάστησε ποτέ και εκαρποφόρησεν η γη εις μίαν και μονήν ημέραν, η εγεννήθη έθνος ολόκληρον εις μίαν στιγμήν; Και όμώς η νέα Ιερουσαλήμ κατελήφθη αιφνιδίως από τας ωδίνας του τοκετού και εγέννησεν αμέσως τα τέκνα της.

Ησ. 66,9 - ἐγὼ δὲ ἔδωκα τὴν προσδοκίαν ταύτην, καὶ οὐκ ἐμνήσθης μου, εἶπε Κύριος. οὐκ ἰδοὺ ἐγὼ γεννῶσαν καὶ στεῖραν ἐποίησα; εἶπεν ὁ Θεός σου.

Ησ. 66,9 - Εγώ δε έδωσα εις σέ, την επιγειον Ιερουσαλήμ, αυτήν την προσδοκίαν και ελπίδα. Συ όμώς δεν με ενεθυμήθης, είπεν ο Κυριος. Δεν είμαι εγώ εκείνος, ο οποίος έκαμα την νέαν Ιερουσαλήμ, ενώ ήτο στείρα, να γεννά; Και την γυναίκα, που έως τώρα εγεννούσε, την παλαιάν Ιερουσαλήμ, δεν την κατέστησα στείραν; Είπεν ο Θεός.

Ησ. 66,10 - εὐφράνθητι, Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε ἐν αὐτῇ, πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν, χάρητε ἅμα αὐτῇ χαρᾷ, πάντες ὅσοι πενθεῖτε ἐπ᾿ αὐτῇ,

Ησ. 66,10 - Συν λοιπόν, η νέα Ιερουσαλήμ, ας πλημμυρίσης από χαράν και ευφροσύνην. Ας πανηγυρίσουν δι' αυτήν και εις αυτήν όλοι όσοι την αγαπούν. Χαρήτε χαράν μεγάλην, όσοι άλλοτε είχατε πένθος δια την κοταστροφήν της,

Ησ. 66,11 - ἵνα θηλάσητε καὶ ἐμπλησθῆτε ἀπὸ μαστοῦ παρακλήσεως αὐτῆς, ἵνα ἐκθηλάσαντες τρυφήσητε ἀπὸ εἰσόδου δόξης αὐτῆς.

Ησ. 66,11 - δια να θηλάσετε τώρα και χορτάσετε από τον μαστόν της παρηγορίας της. Και αφού χορτασθήτε από το πνευματικόν τούτο γάλα της χαράς, να τρυφήσετε, όταν έλθη η δόξα αυτής.

Ησ. 66,12 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐκκλίνω εἰς αὐτοὺς ὡς ποταμὸς εἰρήνης καὶ ὡς χειμάῤῥους ἐπικλύζων δόξαν ἐθνῶν· τὰ παιδία αὐτῶν ἐπ᾿ ὤμων ἀρθήσονται καὶ ἐπὶ γονάτων παρακληθήσονται.

Ησ. 66,12 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος δια την νέαν Ιερουσαλήμ· Ιδού εγώ στρέφομαι προς αυτούς, σαν πλούσιος ποταμός ειρήνης και χαράς, σαν χείμαρρος, που πλημμυρίζει από την δόξαν των εθνών. Τα έθνη θα προσέλθουν εις την νέαν Σιών, τα παιδιά των θα φέρωνται επάνω στους ώμους των, και εις τα γόνατα των θα ευρίσκουν παρηγορίαν και χαράν.

Ησ. 66,13 - ὡς εἴ τινα μήτηρ παρακαλέσει, οὕτως κἀγὼ παρακαλέσω ὑμᾶς, καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ παρακληθήσεσθε.

Ησ. 66,13 - Οπως η μητέρα παρηγορεί και χαροποιεί το παιδί της, έτσι και εγώ θα σας παρηγορήσω, θα σας δώσω χαράν και σεις θα παρηγορηθήτε και θα ενισχυθήτε εις την Ιερουσαλήμ.

Ησ. 66,14 - καὶ ὄψεσθε, καὶ χαρήσεται ἡ καρδία ὑμῶν, καὶ τὰ ὀστᾶ ὑμῶν ὡς βοτάνη ἀνατελεῖ· καὶ γνωσθήσεται ἡ χεὶρ Κυρίου τοῖς φοβουμένοις αὐτόν, καὶ ἀπειλήσει τοῖς ἀπειθοῦσιν. -

Ησ. 66,14 - Θα ίδετε την νέαν Ιερουσαλήμ και την δόξαν της, θα χαρή η καρδία σας, και τα κόκκαλα σας θα αναθάλλουν· θα αναζωογονηθούν ωσάν την αναβλαστάνουσαν χλόην. Θα γίνη πλέον γνωστή η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου στους φοβουμένους αυτόν, η οποία όμως θα είναι απειλητική εναντίον εκείνων, που θα εξακολουθούν να παρακούουν.

Ησ. 66,15 - ᾿Ἰδοὺ γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἥξει καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἅρματα αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν αὐτοῦ καὶ ἀποσκορακισμὸν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός.

Ησ. 66,15 - Διότι, ιδού ο Κυριος θα έλθη σαν φωτιά καταστρεπτική δια τους αμαρτωλούς. Τα άρματα του σαν φοβερή καταιγίδα, δια να αποδώση επάνω στον δίκαιον θυμόν του την πρέπουσαν τιμωρίαν, την αποπομπήν και την εξαφάνισιν των αμαρτωλών μέσα εις την φλόγα του πυρός.

Ησ. 66,16 - ἐν γὰρ τῷ πυρὶ Κυρίου κριθήσεται πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐτοῦ πᾶσα σάρξ· πολλοὶ τραυματίαι ἔσονται ὑπὸ Κυρίου.

Ησ. 66,16 - Δια του πυρός του Κυρίου θα κριθούν και θα δικασθούν όλοι οι αμαρτωλοί της οικουμένης και δια της ρομφαίας αυτού θα σφαγή κάθε αμαρτωλή ανθρωπίνη ύπαρξις. Πολλοί θα είναι εκείνοι οι οποίοι θα τιμωρηθούν από τον Κυριον.

Ησ. 66,17 - οἱ ἁγνιζόμενοι καὶ καθαριζόμενοι εἰς τοὺς κήπους καὶ ἐν τοῖς προθύροις ἔσθοντες κρέας ὕειον καὶ τὰ βδελύγματα καὶ τὸν μῦν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναλωθήσονται, εἶπε Κύριος,

Ησ. 66,17 - Αυτοί δε είναι εκείνοι, οι οποίοι αγνίζονται και καθαρίζονται στους ειδωλολατρικούς κήπους. Αυτοί, που τρώγουν χοίρειον κρέας εις τα πρόθυρα των ειδωλολατρικών ναών, τα σιχαμερά είδωλόθυτα και τους ποντικούς. Ολοι αυτοί μαζή θα κατακαούν και θα καταστραφούν, είπεν ο Κυριος.

Ησ. 66,18 - κἀγὼ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τὸν λογισμὸν αὐτῶν ἐπίσταμαι. ἔρχομαι συναγαγεῖν πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὰς γλώσσας, καὶ ἥξουσι καὶ ὄψονται τὴν δόξαν μου.

Ησ. 66,18 - Εγώ δε γνωρίζω τας σκέψεις και τα έργα αυτών, θα έλθω, δια να συγκεντρώσω όλα τα έθνη και όλας τας γλώσσας της γης· και θα έλθουν και θα ίδουν την δόξαν μου.

Ησ. 66,19 - καὶ καταλείψω ἐπ᾿ αὐτῶν σημεῖα καὶ ἐξαποστελῶ ἐξ αὐτῶν σεσωσμένους εἰς τὰ ἔθνη, εἰς Θαρσὶς καὶ Φοὺδ καὶ Λοὺδ καὶ Μοσὸχ καὶ εἰς Θοβὲλ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς νήσους τὰς πόῤῥω, οἳ οὐκ ἀκηκόασί μου τὸ ὄνομα οὐδὲ ἑωράκασί μου τὴν δόξαν, καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Ησ. 66,19 - Θα κάμω και θα δώσω εις αυτούς θαυμαστά γεγονότα, θα αποστείλω από αυτούς σεσωσμένους εις τα έθνη, εις Θαρσίς και Φουδ και Λουδ και Μοσόχ, εις Θοβέλ και εις την Ελλάδα και εις τας μακρυνάς νήσους της Μεσογείου και τα παράλια, προς ανθρώπους, οι οποίοι δεν έχουν μέχρι σήμερον ακούσει το Οναμά μου ούτε και έχουν ίδει την δόξαν μου. Οι απόστολοί μου αυτοί θα κηρύξουν την δόξαν μου εις αυτά τα έθνη.

Ησ. 66,20 - καὶ ἄξουσιν τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν δῶρον Κυρίῳ μεθ᾿ ἵππων καὶ ἁρμάτων ἐν λαμπήναις ἡμιόνων μετὰ

σκιαδίων εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ, εἶπε Κύριος, ὡς ἂν ἐνέγκαισαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὰς θυσίας αὐτῶν ἐμοὶ μετὰ ψαλμῶν εἰς τὸν οἶκον Κυρίου.

Ησ. 66,20 - Και θα οδηγήσουν τους αδελφούς σας από δλα τα έθνη δώρον στον Κυριον, όχι ως αιχμαλώτους, άλλα θριαμβευτικώς με ίππους και με άρματα και με αμάξας σκεπασμένας με σκιάδια, τας οποίας θα σύρουν ημίονοι. Ολους αυτούς εις την αγίαν πόλιν, την νέαν Ιερουσαλήμ, είπεν ο Κυριος, θα τους οδηγήσουν δια να προσφέρουν εις εμέ οι Ισραηλίται με χαρμοσύνους ψαλμούς και ύμνούς τας θυσίας των, εις εμέ και στον ναόν του Κυρίου.

Ησ. 66,21 - καὶ ἀπ᾿ αὐτῶν λήψομαι ἐμοὶ ἱερεῖς καὶ Λευίτας, εἶπε Κύριος.

Ησ. 66,21 - Θα εκλέξω και θα πάρω από αυτούς δι' εμέ ιερείς και Λευΐτας, είπεν ο Κυριος.

Ησ. 66,22 - ὃν τρόπον γὰρ ὁ οὐρανὸς καινὸς καὶ ἡ γῆ καινή, ἃ ἐγὼ ποιῶ, μένει ἐνώπιον ἐμοῦ, λέγει Κύριος, οὕτω στήσεται τὸ σπέρμα ὑμῶν καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν.

Ησ. 66,22 - Οπως δε ο νέος ουρανός και η νέα γη, τους οποίους θα δημιουργήσω, θα παραμείνουν ενώπιόν μου αιώνια, έτσι και οι απόγονοί σας θα μείνουν αιώνιοι ενώπιόν μου και το όνομά σας αιώνιον, είπεν ο Κυριος.

Ησ. 66,23 - καὶ ἔσται μῆνα ἐκ μηνὸς καὶ σάββατον ἐκ σαββάτου ἥξει πᾶσα σάρξ τοῦ προσκυνῆσαι ἐνώπιον ἐμοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, εἶπε Κύριος.

Ησ. 66,23 - Καθε δε πρώτην του μηνός και κάθε Σαββατον θα έρχωνται οι άνθρωποι εις την νέαν Ιερουσαλήμ, να με προσκυνήσουν, είπεν ο Κυριος.

Ησ. 66,24 - καὶ ἐξελεύσονται καὶ ὄψονται τὰ κῶλα τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβεβηκότων ἐν ἐμοί· ὁ γὰρ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται, καὶ ἔσονται εἰς ὅρασιν πάσῃ σαρκί.

Ησ. 66,24 - Θα εξέρχωνται δε και θα βλέπουν τα πτώματα και οστά των ανθρώπων εκείνων, που παρέβησαν τον Νομον μου. Ο σκώληξ που θα κατατρώγη αυτούς, δεν θα ψοφήση και η φωτιά, που θα τους ικατακαίη, δεν θα σβήση. Θα είναι θέαμα φοβερόν δι' όλους τους ανθρώπους.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 1

Ιερ. 1,1 - Τὸ ῥῆμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐγένετο ἐπὶ Ἱερεμίαν τὸν τοῦ Χελκίου ἐκ τῶν ἱερέων, ὃς κατῴκει ἐν Ἀναθὼθ ἐν γῇ Βενιαμείν·

Ιερ. 1,1 - Ο λόγος του Θεού, ο οποίος απηυθύνθη προς τον Ιερεμίαν, υιόν του Χελκίου, ενός από τους ιερείς. Αυτός κατοικούσεν εις την κωμόπολιν Αναθώθ, εις την χώραν της φυλής Βενιαμείν.

Ιερ. 1,2 - ὡς ἐγενήθη λόγος τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰωσία υἱοῦ Ἀμὼς βασιλέως Ἰούδα, ἔτους τρισκαιδεκάτου ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ·

Ιερ. 1,2 - Οι λόγοι αυτοί του Θεού ελέχθησαν προς τον Ιερεμίαν κατά τας ημέρας του βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα ' Ιωσία, υιού του Αμώς, και συγκεκριμένως από το δέκατον τρίτον έτος της βασιλείας του και έπειτα.

Ιερ. 1,3 - καὶ ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰωακεὶμ υἱοῦ Ἰωσία βασιλέως Ἰούδα ἕως ἑνδεκάτου ἔτους τοῦ Σεδεκία υἱοῦ Ἰωσία βασιλέως Ἰούδα, ἕως τῆς αἰχμαλωσίας Ἱερουσαλὴμ ἐν τῷ πέμπτῳ μηνί.

Ιερ. 1,3 - Λογοι επίσης του Θεού ελέχθησαν προς τον Ιερεμίαν κατά τας ημέρας του Ιωακείμ, υιού του Ιωσί του βασιλέως του βασιλείου Ιούδα, και μέχρι του ενδεκάτου έτους του Σεδεκία, υιού του Ιωσία βασιλέως Ιούδα, μέχρι της αλώσεως της Ιερουσαλήμ και της αιχμαλωσίας των κατοίκων της, ήτοι μέχρι του πέμπτου μηνός του ενδεκάτου έτους της βασιλείας του Σεδεκίου.

Ιερ. 1,4 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με·

Ιερ. 1,4 - Ο προφήτης λέγει· ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιερ. 1,5 - πρὸ τοῦ με πλάσαι σε ἐν κοιλίᾳ ἐπίσταμαί σε καὶ πρὸ τοῦ σε ἐξελθεῖν ἐκ μήτρας ἡγίακά σε, προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε.

Ιερ. 1,5 - Σε γνωρίζω πολύ καλά, πριν ακόμη σε πλάσσω ως έμβρυον εις την κοιλίαν της μητρός σου και πριν γεννηθής, σε καθιέρωσα εις υπηρεσίαν του έργου μου· σε εγκατέστησα προφήτην δια τα έθνη.

Ιερ. 1,6 - καὶ εἶπα· ὦ δέσποτα Κύριε, ἰδοὺ οὐκ ἐπίσταμαι λαλεῖν, ὅτι νεώτερος ἐγώ εἰμι.

Ιερ. 1,6 - Και εγώ είπα τότε· Ω Δέσποτα και Κυριε, δεν είμαι ικανός δια το έργον αυτό, διότι ιδού, δεν γνωρίζω να ομιλώ· είμαι άλλωστε και μικρός κατά την ηλικίαν.

Ιερ. 1,7 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· μὴ λέγε ὅτι νεώτερος ἐγώ εἰμι, ὅτι πρὸς πάντας, οὓς ἐὰν ἐξαποστείλω σε, πορεύσῃ, καὶ κατὰ πάντα, ὅσα ἐὰν ἐντείλωμαί σοι, λαλήσεις·

Ιερ. 1,7 - Ο Κυριος απήντησε και μου είπε· Μη λέγης ότι είσαι μικρός κατά την ηλικίαν, διότι προς όλους εκείνους, προς τους οποίους εγώ θα σε στείλω

να ομιλήσης, θα πορευθής και θα ο-ομιλήσης προς αυτούς, όσα εγώ θα σου δώσω την εντολήν να είπης.

Ιερ. 1,8 - μὴ φοβηθῇς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, ὅτι μετὰ σοῦ ἐγώ εἰμι τοῦ ἐξαιρεῖσθαί σε, λέγει Κύριος.

Ιερ. 1,8 - Μη φοβηθής ενώπιον αυτών, διότι εγώ θα είμαι μαζή σου, δια να σε προφυλάσσω και σώζω από κινδύνους, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 1,9 - καὶ ἐξέτεινε Κύριος τὴν χεῖρα αὐτοῦ πρός με καὶ ἥψατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἰδοὺ δέδωκα τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα σου·

Ιερ. 1,9 - Ο Κυριος ήπλωσε τότε την χείρα του προς εμέ, ήγγισε το στόμα μου και μου είπε· Ιδού εγώ έχω δώσει στο στόμα σου τους λόγους μου.

Ιερ. 1,10 - ἰδοὺ καθέστακά σε σήμερον ἐπὶ ἔθνη καὶ ἐπὶ βασιλείας ἐκριζοῦν καὶ κατασκάπτειν καὶ ἀπολλύειν καὶ ἀνοικοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν. -

Ιερ. 1,10 - Ιδού, σε εγκατέστησα σήμερον προφήτην εις τα έθνη και εις τα βασίλεια, δια να εκριζώνης με τα λόγιά σου και να κατασκάπτης, να καταστρέφης, άλλα και να ανοικοδομής και να φυτεύης.

Ιερ. 1,11 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων· τί σὺ ὁρᾷς Ἱερεμία; καὶ εἶπε· βακτηρίαν καρυΐνην.

Ιερ. 1,11 - Παλιν ο Κυριος απηυθύνθη προς εμέ λέγων· Τι βλέπεις συ, ω Ιερεμία; Και εγώ είπα· Βλέπω βακτηρίαν (ράβδον) από καρυδιάν.

Ιερ. 1,12 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· καλῶς ἑώρακας, διότι ἐγρήγορα ἐγὼ ἐπὶ τοὺς λόγους μου τοῦ ποιῆσαι αὐτούς.

Ιερ. 1,12 - Ο Κυριος μου είπε· Καλώς είδες, διότι εγώ αγρυπνώ, δια να εκπληρώσω και πραγματοποιήσω τους λόγους μου.

Ιερ. 1,13 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου ἐκ δευτέρου πρός με λέγων· τί σὺ ὁρᾷς; καὶ εἶπα· λέβητα ὑποκαιόμενον, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου βοῤῥᾶ.

Ιερ. 1,13 - Και πάλιν ο λόγος Κυρίου απευθύνθη προς εμέ και είπε· Τι βλέπεις συ, Ιερεμία; Εγώ απήντησα· Βλέπω ένα λέβητα, κάτω από τον οποίον καίει φωτιά και η κατευθυνσίς του είναι από βορρά προς νότον.

Ιερ. 1,14 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἀπὸ προσώπου βοῤῥᾶ ἐκκαυθήσεται τὰ κακὰ ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν.

Ιερ. 1,14 - Ο Κυριος είπε προς εμέ· Από βορρά θα έλθη η φωτιά εναντίον των κακών έργων και όλων των πονηρών ανθρώπων, οι οποίοι κατοικούν εις την χώραν της Παλαιστίνης.

Ιερ. 1,15 - διότι ἰδοὺ ἐγὼ συγκαλῶ πάσας τὰς βασιλείας τῆς γῆς ἀπὸ βοῤῥᾶ, λέγει Κύριος, καὶ ἥξουσι καὶ θήσουσιν ἕκαστος τὸν θρόνον αὐτοῦ ἐπὶ τὰ πρόθυρα τῶν πυλῶν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπὶ πάντα τὰ τείχη τὰ κύκλῳ αὐτῆς καὶ ἐπὶ πάσας τὰς πόλεις Ἰούδα.

Ιερ. 1,15 - Διότι, ιδού εγώ, λέγει ο Κυριος, προσκαλώ όλας τας βασιλείας της γης από την περιοχήν του βορρά, και θα έλθουν, θα ενθρονισθούν και θα εγκατασταθούν εις τα πρόθυρα των πυλών της Ιερουσαλήμ, γύρω από όλα τα τείχη αυτής και εις όλας τας πόλεις της Ιουδαίας.

Ιερ. 1,16 - καὶ λαλήσω πρὸς αὐτοὺς μετὰ κρίσεως περὶ πάσης τῆς κακίας αὐτῶν, ὡς ἐγκατέλιπόν με καὶ ἔθυσαν θεοῖς ἀλλοτρίοις καὶ προσεκύνησαν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Ιερ. 1,16 - Θα ομιλήσω τότε εναντίον όλων των πόλεων αυτών και των κατοίκων των και θα εκφέρω την καταδικαστικήν μου απόφασιν δι' όλας τας κακίας των, μάλιστα δέ, διότι εμέ μέν με εγκατέλειψαν, προσέφεραν δε θυσίας εις ξένους θεούς και προσκύνησαν τα είδωλα, τα οποία ήσαν έργα των χειρών των.

Ιερ. 1,17 - καὶ σὺ περίζωσαι τὴν ὀσφύν σου καὶ ἀνάστηθι καὶ εἰπὸν πρὸς αὐτοὺς πάντα, ὅσα ἂν ἐντείλωμαί σοι· μὴ φοβηθῇς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, μηδὲ πτοηθῇς ἐναντίον αὐτῶν, ὅτι μετὰ σοῦ ἐγώ εἰμι τοῦ ἐξαιρεῖσθαί σε, λέγει Κύριος.

Ιερ. 1,17 - Συ, λοιπόν, ζώσε την μέσην σου, σήκω και είπε προς αυτούς όλα, όσα εγώ θα σου δώσω εντολήν να είπης. Μη φοβηθής ενώπιον αυτών και μη πτοηθής αυτούς, διότι εγώ είμαι πάντοτε μαζή σου να σε λυτρώσω από κάθε κίνδυνον, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 1,18 - ἰδοὺ τέθεικά σε ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὡς πόλιν ὀχυρὰν καὶ ὡς τεῖχος χαλκοῦν, ὀχυρὸν πᾶσι τοῖς βασιλεῦσιν Ἰούδα καὶ τοῖς ἄρχουσιν αὐτοῦ καὶ τῷ λαῷ τῆς γῆς,

Ιερ. 1,18 - Ιδού, σε έχω θέσει και αναδείξει κατά την σημερινήν ημέραν ωσάν πόλιν οχυράν και απόρθητον, ωσάν τείχος χάλκινον, απόρθητον από όλους τους βασιλείς του βασιλείου Ιούδα και τους άρχοντας του βασιλείου αυτού και τον λαόν της χώρας αυτής.

Ιερ. 1,19 - καὶ πολεμήσουσί σε καὶ οὐ μὴ δύνωνται πρός σε, διότι μετὰ σοῦ ἐγώ εἰμι τοῦ ἐξαιρεῖσθαί σε, εἶπε Κύριος.

Ιερ. 1,19 - Θα πολεμήσουν αυτοί εναντίον σου, αλλά δεν θα ημπορέσουν να κατορθώσουν τίποτε, διότι εγώ θα είμαι μαζή σου, δια να σε λυτρώσω από τα χέρια αυτών, είπεν ο Κυριος”.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 2

Ιερ. 2,2 - Καὶ εἶπε· τάδε λέγει Κύριος· ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου τοῦ ἐξακολουθῆσαί σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος

Ιερ. 2,2 - Είπεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν· αυτά λέγει ο Κυριος προς τον ίσραήλιτικόν λαόν· Ενεθυμήθην το προς σε έλεός που, σου είχα δείξει, όταν

ευρίσκεσο ακόμα εις την αρχήν της υπάρξεώς σου, και την μεγάλην τότε προς σε αγάπην μου δια την απακαταστασίν σου εις την γην της Επαγγελίας, πράγμα, το οποίον έπρεπε να κάμη σέ, Ισραηλιτικέ λαέ, να ακολούθησης εμέ, τον άγιον και αληθινόν Θεόν.

Ιερ. 2,3 - ἅγιος Ἰσραήλ· τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ· πάντες οἱ ἔσθοντες αὐτὸν πλημμελήσουσι, κακὰ ἥξει ἐπ᾿ αὐτούς, φησὶ Κύριος.

Ιερ. 2,3 - Ησο ενώπιόν μου, Ισραηλιτικέ λαέ, ως απαρχή γεννημάτων, που προσφέρεται θυσία στον Κυριον. Οσοι θα ετολμούσαν να φάγουν κάτι από σε και να σε αδικήσουν, αυτοί θα ήσαν υπεύθυνοι ενώπιον του Θεού. Κακά και συμφοραί θα ήρχοντο εναντίον αυτών, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 2,4 - ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραήλ.

Ιερ. 2,4 - Ακούσατε τα λόγια του Κυρίου, φυλαί του Ιακώβ και όλαι αι οικογενειαι του οίκου Ισραήλ.

Ιερ. 2,5 - τάδε λέγει Κύριος· τί εὕροσαν οἱ πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν μακρὰν ἀπ᾿ ἐμοῦ καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαίων καὶ ἐματαιώθησαν;

Ιερ. 2,5 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Ποίον, έστω και μικράν, έλλειψιν ευρήκαν εις εμέ οι προγονοί σας και έφυγαν μακράν από εμέ, επορεύθησαν δε και ηκολούθησαν τα μάταια είδωλα, δια να γίνουν έτσι και αυτοί μηδαμινοί και τιποτένιοι;

Ιερ. 2,6 - καὶ οὐκ εἶπαν· ποῦ ἐστι Κύριος ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγήσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀπείρῳ καὶ ἀβάτῳ, ἐν γῇ ἀνύδρῳ καὶ ἀκάρπῳ, ἐν γῇ, ᾗ οὐ διώδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνὴρ οὐθὲν καὶ οὐ κατῴκησεν ἐκεῖ υἱὸς ἀνθρώπου;

Ιερ. 2,6 - Δεν ενεθυμήθησαν τας ευεργεσίας μου και δεν είπαν· Που είναι ο Κυριος, ο οποίος μας έβγαλεν από την χώραν της Αιγύπτου, αυτός ο οποίος μας ωδήγησε δια μέσου της ερήμου, δια μέσου περιοχής αγνώστου και αδιαβάτου εις γην άνυδρον, ακαλλιέργητον και άκαρπόν, από την οποίαν κανείς δεν διήρχετο ούτε και κατοικούσεν εκεί άνθρωπος;

Ιερ. 2,7 - καὶ ἤγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον τοῦ φαγεῖν ὑμᾶς τοὺς καρποὺς αὐτοῦ καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ· καὶ εἰσήλθατε καὶ ἐμιάνατε τὴν γῆν μου καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔθεσθε εἰς βδέλυγμα.

Ιερ. 2,7 - Εγώ ο Θεός, ασφαλείς σας ωδήγησα εις την καρποφόρον γην της Παλαιστίνης, δια να φάγετε τους καρπούς αυτής και να απολαύσετε τα αγαθά της. Απέναντι των ευεργεσιών μου αυτών, σεις τι επράξατε, πως εφερθήκατε; Εισήλθατε, λέγει ο Κυριος, και εμολύνατε την χώραν μου, την γην της Επαγγελίας, κατεστήσατε βδελυράν και μισητήν την κληρονομίαν μου.

Ιερ. 2,8 - οἱ ἱερεῖς οὐκ εἶπαν· ποῦ ἐστι Κύριος; καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου οὐκ ἠπίσταντό με, καὶ οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς ἐμέ, καὶ οἱ προφῆται

ἐπροφήτευον τῇ Βάαλ καὶ ὀπίσω ἀνωφελοῦς ἐπορεύθησαν.

Ιερ. 2,8 - Και οι ιερείς ακόμη δεν ανεζήτησαν τον Κυριον λέγοντες· που είναι ο Κυριος; Οι ασχολούμενοι με τον Νομον δεν με εγνώριζαν. Οι άρχοντες του λαού εφέροντο με ασέβειαν απέναντί μου και οι προφήται επροφήτευαν προς χάριν του ειδωλικού θεού Βααλ και ηκολούθουν τα μάταια και ανωφελή είδωλα.

Ιερ. 2,9 - διὰ τοῦτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς λέγει Κύριος, καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν ὑμῶν κριθήσομαι.

Ιερ. 2,9 - Δια τούτο θα έλθω εις συζήτησιν και αντιδικίαν προς σας, λέγει ο Κυριος, όπως επίσης και προς τους απογόνους σας.

Ιερ. 2,10 - διότι διέλθετε εἰς νήσους Χεττιεὶμ καὶ ἴδετε, καὶ εἰς Κηδὰρ ἀποστείλατε καὶ νοήσατε σφόδρα, καὶ ἴδετε εἰ γέγονε τοιαῦτα.

Ιερ. 2,10 - Περάσατε και επισκεφθήτε τα ειδωλολατρικά έθνη της Κυπρου και των άλλων νήσων της Μεσογείου Θαλάσσης, υπάγετε και προς ανατολάς προς τους κατοίκους της Κηδάρ, προσέξατε και ίδετε, εάν εκεί έγιναν τέτοιά γεγονότα, ωσάν αυτά που συνέβησαν εις την Ιουδαίαν.

Ιερ. 2,11 - εἰ ἀλλάξωνται ἔθνη θεοὺς αὐτῶν· καὶ οὗτοι οὐκ εἰσὶ θεοί. ὁ δὲ λαός μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὠφεληθήσονται.

Ιερ. 2,11 - Εάν, δηλαδή, τα ειδωλολατρικά αυτά έθνη ήλλαξαν τους θεούς των με άλλους θεούς· και όμώς οι θεοί των δεν είναι αληθινοί αλλά ψευδείς θεοί, είδωλα. Ο λαός μου όμώς ήλλαξε την δόξαν του, τον αληθινόν θεόν του, με άλλους ψευδείς θεούς, από τους οποίους τίποτε ούτε ωφελήθη ούτε θα ωφεληθή.

Ιερ. 2,12 - ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Ιερ. 2,12 - Κατάπληκτος έμεινεν ο ουρανός ενώπιον της αποστασίας αυτής, κατελήφθη από α-περίγραπτον φρίκην δια την διαγωγήν σας, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 2,13 - ὅτι δύο καὶ πονηρὰ ἐποίησεν ὁ λαός μου· ἐμὲ ἐγκατέλιπον πηγὴν ὕδατος ζωῆς, καὶ ὤρυξαν ἑαυτοῖς λάκκους συντετριμμένους, οἳ οὐ δυνήσονται ὕδωρ συνέχειν.

Ιερ. 2,13 - Διότι ο λαός μου διέπραξε κατά τον αυτόν χρόνον δύο πονηρά και ολέθρια σφάλματα· εγκατέλιπαν εμέ, ο οποίος ήμην δι' αυτούς πηγή ζωογόνου ύδατος, και ήνοιξαν δια τον εαυτόν τους λάκκους κατεστραμμένους, οι οποίοι δεν θα ημπορέσουν να συγκρατήσουν νερό.

Ιερ. 2,14 - Μὴ δοῦλός ἐστιν Ἰσραὴλ ἢ οἰκογενής ἐστι; διατί εἰς προνομὴν ἐγένετο;

Ιερ. 2,14 - Μηπως ο ισραηλιτικός λαός είναι και μένει ωσάν ένας κοινός και ευτελής δούλος απέναντί μου, η δούλος, έστω, ο οποίος εγεννήθη στον οίκον του κυρίου του; Διατί, λοιπόν, κατήντησε δούλος αλλοεθνών και έγινε θύμα λεηλασίας;

Ιερ. 2,15 - ἐπ᾿ αὐτὸν ὠρύοντο λέοντες καὶ ἔδωκαν τὴν φωνὴν αὐτῶν, οἳ ἔταξαν τὴν γῆν αὐτοῦ εἰς ἔρημον, καὶ αἱ πόλεις αὐτοῦ κατεσκάφησαν παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι.

Ιερ. 2,15 - Εναντίον αυτού επετέθησαν οι εχθροί του ωρυόμενοι ώσαν λέοντες. Εξέβαλαν τας αγρίας κραυγάς των. Αυτοί ερήμωσαν την χώραν του, κατέσκαψαν και εκρήμνισαν τας πόλστου, ώστε να μη είναι δυνατόν πλέον να κατοικηθούν.

Ιερ. 2,16 - καὶ υἱοὶ Μέμφεως καὶ Τάφνας ἔγνωσάν σε καὶ κατέπαιζόν σου.

Ιερ. 2,16 - Οι κάτοικοι των πόλεων Μέμφεως και Ταφνας της Αιγύπτου σε είδαν εις την αθλίαν αυτήν κατάστασιν και εχάρησαν και σε ενέπαιζαν!

Ιερ. 2,17 - οὐχὶ ταῦτα ἐποίησέ σοι τὸ καταλιπεῖν σε ἐμέ; λέγει Κύριος ὁ Θεός σου.

Ιερ. 2,17 - Ολα αυτά δεν συνέβησαν εις βάρος σου, λέγει Κυριος ο Θεός σου, επειδή συ με εγκατέλιπες;

Ιερ. 2,18 - καὶ νῦν τί σοι καὶ τῇ ὁδῷ Αἰγύπτου τοῦ πιεῖν ὕδωρ Γηῶν; καὶ τί σοι καὶ τῇ ὁδῷ Ἀσσυρίων τοῦ πιεῖν ὕδωρ ποταμῶν;

Ιερ. 2,18 - Και τώρα σε ερωτώ· Τι υπάρχει μεταξύ σου και της οδού, η οποία οδηγεί εις την Αίγυπτον, ώστε να θέλης να πίνης ύδωρ από την Γηών, πόλιν της Αιγύπτου; Ποία σχέσις υπάρχει μεταξύ σου και της οδού, η οποία όδηγεί στους Ασσυριους, ώστε να πίνης νερά από τους ποταμούς της χώρας των;

Ιερ. 2,19 - παιδεύσει σε ἡ ἀποστασία σου, καὶ ἡ κακία σου ἐλέγξει σε· καὶ γνῶθι καὶ ἰδέ, ὅτι πικρόν σοι τὸ καταλιπεῖν σε ἐμέ, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου· καὶ οὐκ εὐδόκησα ἐπὶ σοί, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου.

Ιερ. 2,19 - Η αποστασία σου από εμέ θα σε τιμωρήση και η κακία σου θα σε ελέγχη και θα σε συγκλονίζη. Από αυτά που υφίστασαι, μάθε και ιδέ, δτι είναι πολύ πικρόν δια σέ, να εγκατάλειψης εμέ τον Θεόν σου και προστάτην, λέγει Κυριος ο Θεός σου· έπαυσα να σε περιβάλλω με ευμένειαν και προστασίαν.

Ιερ. 2,20 - ὅτι ἀπ᾿ αἰῶνος συνέτριψας τὸν ζυγόν σου, διέσπασας τοὺς δεσμούς σου καὶ εἶπας· οὐ δουλεύσω σοι, ἀλλὰ πορεύσομαι ἐπὶ πάντα βουνὸν ὑψηλὸν καὶ ὑποκάτω παντὸς ξύλου κατασκίου, ἐκεῖ διαχυθήσομαι ἐν τῇ πορνείᾳ μου.

Ιερ. 2,20 - Διότι από αρχαιότητα χρόνια, συ συνέτριψες τον ωφελιμον ζυγόν των εντολών μου και είπες· Δεν θα δουλεύω εις σέ, αλλά θα ανεβώ εις κάθε υψηλόν βουνόν και κάτω από κάθε ευσκιόφυλλον δένδρον εκεί θα εκχυθώ εις την ειδωλολατρικήν ασυδοσίαν και την πορνείαν μου.

Ιερ. 2,21 - ἐγὼ δὲ ἐφύτευσά σε ἄμπελον καρποφόρον πᾶσαν ἀληθινήν· πῶς ἐστράφης εἰς πικρίαν, ἡ ἄμπελος ἡ ἀλλοτρία;

Ιερ. 2,21 - Εγώ ιουδαϊκέ λαέ, σε εφύτευσα ως άμπελον εξαιρετικήν και καρποφόρον. Πως τώρα μετεστράφης και έγινες εις πικρίαν δι' εμέ; Πως έγινες άμπελος αγρία και νόθος;

Ιερ. 2,22 - ἐὰν ἀποπλύνῃ ἐν νίτρῳ καὶ πληθύνῃς σεαυτῇ πόαν, κεκηλίδωσαι ἐν ταῖς ἀδικίαις σου ἐναντίον ἐμοῦ, λέγει Κύριος.

Ιερ. 2,22 - Εάν πλυθής εξωτερικώς με νίτρον, εάν χρησιμοποιήσης άφθονον ποτάσσαν από στα-χτην φυτών, πάλιν θα μείνης κηλιδωμένη με τας αδικίας, τας οποίας έπραξες ενώπιόν μου, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 2,23 - πῶς ἐρεῖς· οὐκ ἐμιάνθην καὶ ὀπίσω τῆς Βάαλ οὐκ ἐπορεύθην; ἰδὲ τὰς ὁδούς σου ἐν τῷ πολυανδρίῳ καὶ γνῶθι τί ἐποίησας. ὀψὲ φωνὴ αὐτῆς ὠλόλυξε,

Ιερ. 2,23 - Και πως θα τολμήσης να είπης· Εγώ δεν εμολύνθην και δεν επορεύθην πίσω από το είδωλον Βααλ; Ιδέ όμώς τας οδούς, που ηκολουθησες, και τα ίχνη των οδών εις την κοιλάδα του πολυανδρίου, την κοιλάδα Εννομ. Μαθε και κατανόησε καλά, τι διέπραξες. Αμυαλη καμήλα, που τρέχει δι' ανεύρεσιν ύδατος· προς το βραδύ θα κραυγάση, σαν να αφήνη ολολυγμούς!

Ιερ. 2,24 - τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἐπλάτυνεν ἐφ᾿ ὕδατα ἐρήμου, ἐν ἐπιθυμίαις ψυχῆς αὐτῆς ἐπνευματοφορεῖτο, παρεδόθη· τίς ἐπιστρέψει αὐτήν; πάντες οἱ ζητοῦντες αὐτὴν οὐ κοπιάσουσιν, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτῆς εὑρήσουσιν αὐτήν.

Ιερ. 2,24 - Τρέχει εις τας οδούς της με μεγάλην ταχύτητα προς τα ύδατα ερήμου τόπου. Επάνω εις την σφοδράν επιθυμίαν της, τρέχει με τόσην ταχύτητα, ως εάν φέρεται από τον άνεμον. Ποιός ημπορεί να την συγκρατήση και να την επαναφέρη; Αλλά όλοι όσοι ζητούν να την εύρουν, δεν θα κοπιάσουν, θα την εύρουν εύκολα όταν έλθη ο καιρός της καταισχύνης της.

Ιερ. 2,25 - ἀπόστρεψον τὸν πόδα σου ἀπὸ ὁδοῦ τραχείας καὶ τὸν φάρυγγά σου ἀπὸ δίψους. ἡ δὲ εἶπεν· ἀνδριοῦμαι· ὅτι ἠγαπήκει ἀλλοτρίους καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἐπορεύετο.

Ιερ. 2,25 - Και λέγω τώρα εις σέ· Αλλαξε διεύθυνσιν, απομάκρυνε τα πόδιά σου από τας τραχείας ειδωλολατρικάς οδούς, ω Ισραήλ, και μη θελήσης να ικανοποίησης την δίψαν του λάρυγγός σου από τα ύδατα της ειδωλολατρείας. Η αγρία αυτή όμως κάμηλος του Ισραήλ απαντά· Εκεί εγώ ενισχύομαι. Λέγει δε αυτά, διότι έχει αγαπήσει ξένους, ειδωλολατρικούς θεούς και τρέχει οπίσω από αυτούς.

Ιερ. 2,26 - ὡς αἰσχύνη κλέπτου ὅταν ἁλῷ, οὕτως αἰσχυνθήσονται οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ, αὐτοὶ καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ οἱ προφῆται αὐτῶν.

Ιερ. 2,26 - Οπως καταισχύνεται ο κλέπτης, όταν συλληφθή επ' αυτοφώρω, έτσι θα κατεντραπιασθούν και οι 'Ι σραηλίται μαζή με τους

βασιλείς των και τους άρχοντας και τους ιερείς των και τους προφήτας των.

Ιερ. 2,27 - τῷ ξύλῳ εἶπαν, ὅτι πατήρ μου εἶ σύ, καὶ τῷ λίθῳ· σὺ ἐγέννησάς με, καὶ ἔστρεψαν ἐπ᾿ ἐμὲ νῶτα καὶ οὐ πρόσωπα αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῶν κακῶν αὐτῶν ἐροῦσιν· ἀνάστα καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ιερ. 2,27 - Είπαν αυτοί στο ξόανον, στο ξύλινον άγαλμα, ότι συ είσαι ο πατήρ μας· και στο λίθινον άγαλμα, ότι συ μας έχεις γεννήσει. Και εγύρισαν προς εμέ τα νώτα των και όχι τα πρύσωπά των. Αλλά κατά τον καιρόν, που θα επέλθουν εναντίον των θλίψεις και συμφοραί, θα πουν προς εμέ· Σηκω, Κυριε, και σώσε μας.

Ιερ. 2,28 - καὶ ποῦ εἰσιν οἱ θεοί σου, οὓς ἐποίησας σεαυτῷ; εἰ ἀναστήσονται καὶ σώσουσί σε ἐν καιρῷ τῆς κακώσεώς σου; ὅτι κατ᾿ ἀριθμὸν τῶν πόλεών σου ἦσαν θεοί σου, Ἰούδα, καὶ κατ᾿ ἀριθμὸν διόδων τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔθυον τῇ Βάαλ.

Ιερ. 2,28 - Και εγώ τότε θα τους ερωτήσω· που είναι οι θεοί σου, τους οποίους κατεσκεύασες εις προστασίαν και σωτηρίαν σου; Δεν θα σηκωθούν εκείνοι να σε σώσουν εις την περίοδον αυτήν της ταλαιπωρίας σου; Διότι οι ειδωλολατρικοί θεοί σας, ω Ιουδαίοι, ήσαν πολυάριθμοι, όσαι και αι πόλεις σας, ώστε κάθε πόλις να έχη τον θεόν της. Και εις κάθε δρόμον της Ιερουσαλήμ υπήρχον ιδιαίτερα αγάλματα του Βααλ, προς τα οποία προσεφέρατε θυσίας.

Ιερ. 2,29 - ἱνατί λαλεῖτε πρός με; πάντες ὑμεῖς ἠσεβήσατε καὶ πάντες ὑμεῖς ἠνομήσατε εἰς ἐμέ, λέγει Κύριος.

Ιερ. 2,29 - Διατί, λοιπόν, τώρα απευθύνεσθε προς εμέ και ζητείτε βοήθειαν; Ολοι σεις εδείξατε ασέβειαν, όλοι σας παρενομήσατε απέναντι του Κυρίου.

Ιερ. 2,30 - μάτην ἐπάταξα τὰ τέκνα ὑμῶν, παιδείαν οὐκ ἐδέξασθε· μάχαιρα κατέφαγε τοὺς προφήτας ὑμῶν ὡς λέων ὀλοθρεύων, καὶ οὐκ ἐφοβήθητε.

Ιερ. 2,30 - Ματαίως ετιμώρησα τα τέκνα σας μήπως συνετισθήτε. Τιποτε δεν ωφεληθήκατε από την παιδαγωγικήν αυτήν θλίψιν. Εχθρική μάχαιρα κατέφαγε τους ψευδοπροφήτας σας. Ωσάν φοβερός λέων ολέθρου επήλθεν εναντίον σας ο εχθρός σας, και όμως σεις δεν εφοβηθήκατε!

Ιερ. 2,31 - ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος· μὴ ἔρημος ἐγενόμην τῷ Ἰσραὴλ ἢ γῆ κεχερσωμένη; διατί εἶπεν ὁ λαός μου· οὐ κυριευθησόμεθα καὶ οὐχ ἥξομεν πρός σε ἔτι;

Ιερ. 2,31 - Ακούσατε, λοιπόν, τον λόγον του Κυρίου· αυτά λέγει ο Κυριος προς σας· Μηπως εγώ υπήρξα δια τον ισραηλιτικον λαόν έρημος και άκαρπος γη, γη χέρσος και ακαλλιέργητος; Διατί ο λαός μου είπε· δεν θα υποταχθώμεν εις την ίδικήν σου εξουσίαν, δεν θα έλθωμεν πλέον προς σέ.

Ιερ. 2,32 - μὴ ἐπιλήσεται νύμφη τὸν κόσμον αὐτῆς καὶ παρθένος τὴν στηθοδεσμίδα αὐτῆς; ὁ δὲ λαός μου ἐπελάθετό μου ἡμέρας, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Ιερ. 2,32 - Μηπως η νύμφη λησμονεί τα κοσμήματά της και η παρθένος τον πολύτιμον στηθόδεσμόν της; Ομως ο λαός μου με έλησμόνησε και μάλιστα επί χρόνον πολύν, τον οποίον κανείς δεν ημπορεί να υπολογίση.

Ιερ. 2,33 - τί ἔτι καλὸν ἐπιτηδεύσεις ἐν ταῖς ὁδοῖς σου τοῦ ζητῆσαι ἀγάπησιν; οὐχ οὕτως· ἀλλὰ καὶ σὺ ἐπονηρεύσω τοῦ μιᾶναι τὰς ὁδούς σου.

Ιερ. 2,33 - Ποίον, λοιπόν, καλόν ενδιεφέρθης να κάμης εις την πορείαν της ζωής σου, ώστε να έχης το δικαίωμα να ζητήσης την αγάπην μου; Κανένα. Αλλά εξ αντιθέτου διέπραξες πονηρίας, ώστε να μιάνης με την ειδωλολατρειάν σου την ζωην σου.

Ιερ. 2,34 - καὶ ἐν ταῖς χερσί σου εὑρέθησαν αἵματα ψυχῶν ἀθώων· οὐκ ἐν διορύγμασιν εὗρον αὐτούς, ἀλλ᾽ ἐπὶ πάσῃ δρυΐ.

Ιερ. 2,34 - Εις δε τα χέρια σου ευρέθησαν αίματα αθώων ανθρώπων. Και διέπραξες τους φόνους αυτούς όχι κρυφίως εις κάποιον απόμερον λάκκον, αλλά φανερά κάτω από κάθε δρυν, όπου συ προσέφερες θυσίαν τα αθώα νήπιά σου.

Ιερ. 2,35 - καὶ εἶπας· ἀθῷός εἰμι, ἀλλὰ ἀποστραφήτω ὁ θυμὸς αὐτοῦ ἀπ᾽ ἐμοῦ. ἰδοὺ ἐγὼ κρίνομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ λέγειν σε· οὐχ ἥμαρτον.

Ιερ. 2,35 - Και παρ' όλον τούτο είπες· Είμαι αθώος. Ας απομακρυνθή ο θυμός του Κυρίου από ε-μέ. Ιδού όμώς ότι εγώ έρχομαι εις αντιδικίαν προς σε· θα σε κρίνω, ακριβώς διότι συ αναιδώς ισχυρίζεσαι και διακηρύττεις· δεν έχω αμαρτήσει.

Ιερ. 2,36 - τί κατεφρόνησας σφόδρα τοῦ δευτερῶσαι τὰς ὁδούς σου; καὶ ἀπὸ Αἰγύπτου καταισχυνθήσῃ, καθὼς κατῃσχύνθης ἀπὸ Ἀσσούρ.

Ιερ. 2,36 - Διατί τόσον με περιεφρόνησες, ώστε πολλές φορές να βαδίσης στους ειδωλολατρικούς σου δρόμους; Αλλά προλέγω· όπως κατησχύνθης από τους Αιγυπτίους, έτσι θα καταισχυνθής τώρα και από τους Ασσυρίους.

Ιερ. 2,37 - ὅτι καὶ ἐντεῦθεν ἐξελεύσῃ, καὶ αἱ χεῖρές σου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου· ὅτι ἀπώσατο Κύριος τὴν ἐλπίδα σου, καὶ οὐκ εὐοδωθήσῃ ἐν αὐτῇ.

Ιερ. 2,37 - Θα εξέλθης από την χώραν σου αυτήν νικημένος και αιχμάλωτος με τα χέρια σου επάνω στο κεφάλι σου, διότι ο Κυριος απέκρουσε και εματαίωσε την ελπίδα βοηθείας σου από ξένους λαούς. Δεν θα επιτύχης να λάβης καμμίαν βοήθειαν από αυτούς.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 3

Ιερ. 3,1 - Ἐὰν ἐξαποστείλῃ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἀπέλθῃ ἀπ᾽ αὐτοῦ καὶ γένηται ἀνδρί ἑτέρῳ, μὴ ἀνακάμπτουσα ἀνακάμψει πρὸς αὐτὸν

ἔτι; οὐ μιαινομένη μιανθήσεται ἡ γυνὴ ἐκείνη; καὶ σὺ ἐξεπόρνευσας ἐν ποιμέσι πολλοῖς· καὶ ἀνέκαμπτες πρός με; λέγει Κύριος.

Ιερ. 3,1 - Εάν ένας ανήρ δώση διαζύγιον εις την γυναίκα του και την αποπέμψη από τον οίκον του, εκείνη δε φύγη και έλθη εις γάμο κοινωνίαν με άλλον άνδρα μήπως ημπορεί αυτή να επιστρέψη προς τον σύζυγόν της; Δεν θεωρείται η γυνή εκείνη νομικώς μολυσμένη, ακάθαρτος; Πως λοιπόν είναι δυνατόν να επιστρέψη στον πρώτον αυτής σύζυγον; Και συ Ιερουσαλήμ, επόρνευσες πνευματικώς, διότι συνεδέθης και παρεδόθης εις πολλούς ειδωλολατρικούς θεούς ως προς ποιμένας σου. Και συ παρ' όλον τούτο θα είχες την τόλμην να επανέλθης προς εμέ; Λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 3,2 - ἆρον τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς εὐθεῖαν καὶ ἰδέ· πῶς οὐχὶ ἐξεφύρθης; ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐκάθισας αὐτοῖς ὡσεὶ κορώνη ἐρημουμένη καὶ ἐμίανας τὴν γῆν ἐν ταῖς πορνείαις σου καὶ ἐν ταῖς κακίαις σου.

Ιερ. 3,2 - Σηκωσε τα μάτια σου, κύτταξε κατ' ευθείαν μακράν έμπροσθέν σου. Πως είναι ποτέ δυνατόν να μη έχης μολυνθή συμφυρθείσα με την φαυλότητα της ειδωλολατρείας; Ωσάν εγκαταλελειμμένη και έρημος κουρούνα εκάθισες και συ στους δρόμους της ειδωλολατρείας αναμένουσα εκείνους, με τους οποίους θα εμολύνεσο. Και έτσι με την πνευτικήν πορνείαν της ειδωλολατρείας σου και τας άλλας κακίας σου εμόλυνες την χώραν σου.

Ιερ. 3,3 - καὶ ἔσχες ποιμένας πολλοὺς εἰς πρόσκομμα σεαυτῇ· ὄψις πόρνης ἐγένετό σοι, ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας.

Ιερ. 3,3 - Απέκτησες πολλούς ειδωλολατρικούς θεούς ως ποιμένας σου, πρόσκομμα και εμπόδιον εις την ζωήν σου. Το πρόσωπόν σου έγινεν αναιδές ωσάν της πόρνης. Με αναισχυντίαν απηυθύνεσο προς όλους.

Ιερ. 3,4 - οὐχ ὡς οἶκόν με ἐκάλεσας καὶ πατέρα καὶ ἀρχηγὸν τῆς παρθενίας σου;

Ιερ. 3,4 - Δεν ανεγνώρισες και δεν ωνόμασες τον ναόν μου, τον ευρισκόμενον εις την πόλιν σου, ως οίκον μου, και εμέ ως πατέρα σου, ως αρχηγόν σου από της νεανικής σου ηλικίας;

Ιερ. 3,5 - μὴ διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα ἢ φυλαχθήσεται εἰς νῖκος; ἰδοὺ ἐλάλησας καὶ ἐποίησας τὰ πονηρὰ ταῦτα καὶ ἠδυνάσθης.

Ιερ. 3,5 - Είπες από μέσα σου· Θα παραμείνη πάντοτε ωργισμένος ο Κυριος, θα κρατή διαρκώς τον θυμύν του; Ιδού, τι ελαλησες και όμως διέπραξες όλα αυτά τα πονηρά. Επεδόθης με επιμονήν εις αυτά.

Ιερ. 3,6 - Καὶ εἶπε Κύριος πρός με ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰωσίου τοῦ βασιλέως· εἶδες ἃ ἐποίησέ μοι ἡ κατοικία τοῦ Ἰσραήλ; ἐπορεύθησαν ἐπὶ πᾶν ὄρος ὑψηλὸν καὶ ὑποκάτω παντὸς ξύλου ἀλσώδους, καὶ ἐπόρνευσαν ἐκεῖ.

Ιερ. 3,6 - Επί των ημερών του βασιλέως Ιωσιου ο Κυριος μου είπε· Είδες τι μου έκαμεν ο Ισραηλιτικός λαός; Μετέβησαν εις κάθε όρος υψηλον, όπου υπάρχουν τα είδωλα και κάτω από κάθε πυκνόφυλλον δένδρον, και εκεί παρεδόθησαν εις την πορνείαν, όπως οι ειδωλολάτραι.

Ιερ. 3,7 - καὶ εἶπα μετὰ τὸ πορνεῦσαι αὐτὴν ταῦτα πάντα· πρός με ἀνάστρεψον, καὶ οὐκ ἀνέστρεψε· καὶ εἶδε τὴν ἀσυνθεσίαν αὐτῆς ἡ ἀσύνθετος Ἰούδα.

Ιερ. 3,7 - Παρ' όλον τούτο εγώ, έπειτα από την ειδωλολατρείαν των και την εκτροπήν εις την πορνείαν, είπα προς αυτούς· Επιστρέψατε εν μετανοία προς εμέ και δεν επέστρεψαν. Την εκ μέρους του Ισραήλ καταπάτησιν αυτήν του Νομου και των διαθηκών την είδεν η επίσης παράνομος αδελφή της φυλή Ιούδα.

Ιερ. 3,8 - καὶ εἶδον διότι περὶ πάντων ὧν κατελήφθη, ἐν οἷς ἐμοιχᾶτο ἡ κατοικία Ἰσραήλ, καὶ ἐξαπέστειλα αὐτὴν καὶ ἔδωκα αὐτῇ βιβλίον ἀποστασίου εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς· καὶ οὐκ ἐφοβήθη ἡ ἀσύνθετος Ἰούδα καὶ ἐπορεύθη καὶ ἐπόρνευσε καὶ αὐτή.

Ιερ. 3,8 - Επειδή εγώ είδα όλα εκείνα, εις τα οποία είχε παρασυρθή και υπό των οποίων είχε κυριευθή η φυλή του Ισραήλ, την ειδωλολατρικήν αυτής μοιχείαν, δια τούτο την απέστειλα εις αιχμαλωσίαν. Παρέδωσα εις τα χέρια της ως προς γυναίκα αποπεμπομένην έγγραφον διαζυγίου. Αν και τα είδεν αυτά η παράνομος φυλή Ιούδα, δεν εφοβήθη, άλλα και αυτή εβαδισε προς τον ίδιον ειδωλολατρικόν δρόμον και εξεπόρνευσεν ειδωλολατρικώς.

Ιερ. 3,9 - καὶ ἐγένετο εἰς οὐθὲν ἡ πορνεία αὐτῆς, καὶ ἐμοίχευσε τὸ ξύλον καὶ τὸν λίθον.

Ιερ. 3,9 - Ούτε την παραμικράν σημασίαν εδωσεν εις την πορνείαν της και εμοίχευσε την πνευματικήν πορνείαν με τα ξύλινα και τα πέτρινα είδωλα.

Ιερ. 3,10 - καὶ ἐν πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη πρός με ἡ ἀσύνθετος Ἰούδα ἐξ ὅλης τῆς καρδίας αὐτῆς, ἀλλ᾿ ἐπὶ ψεύδει.

Ιερ. 3,10 - Παρ' όλας δε τας τιμωρίας εναντίον του βασιλείου του Ισραήλ, η παράνομος αδελφή του, το δασίλειον του Ιούδα, δεν επέστρεψε προς εμέ εξ όλης της καρδίας της, άλλα μόνον εξωτερικώς και υποκριτικώς.

Ιερ. 3,11 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἐδικαίωσε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τῆς ἀσυνθέτου Ἰούδα.

Ιερ. 3,11 - Τοτε, λέγει ο προφήτης, είπε προς εμέ ο Κυριος· Το βασίλειον του Ισραήλ ημπορεί να προβάλη δικαιολογίαν πλέον προς εμέ, συγκρίνον εαυτό, προς όσα έκαμε το περισσότερον άπιστον εις εμέ βασίλειον του Ιούδα.

Ιερ. 3,12 - πορεύου καὶ ἀνάγνωθι τοὺς λόγους τούτους πρὸς βοῤῥᾶν καὶ ἐρεῖς· ἐπιστράφηθι πρός με, ἡ κατοικία τοῦ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος, καὶ οὐ στηριῶ τὸ πρόσωπόν μου ἐφ᾿ ὑμᾶς· ὅτι ἐλεήμων ἐγώ εἰμι, λέγει Κύριος, καὶ οὐ μηνιῶ ὑμῖν εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιερ. 3,12 - Πηγαινε και ανάγνωσε τους λόγους μου αυτούς προς βορράν και είπε· Επιστρέψατε προς εμέ, λαέ του ισραηλιτικού βασιλείου, λέγει ο Κυριος. Δεν θα στρέψω ωργισμένον εναντίον σας το πρόσωπόν μου, διότι

εγώ είμαι ελεήμων, λέγει ο Κυριος, και δεν θα μείνω δια παντός ωργισμένος εναντίον σας.

Ιερ. 3,13 - πλήν, γνῶθι τὴν ἀδικίαν σου, ὅτι εἰς Κύριον τὸν Θεόν σου ἠσέβησας καὶ διέχεας τὰς ὁδούς σου εἰς ἀλλοτρίους ὑποκάτω παντὸς ξύλου ἀλσώδους, τῆς δὲ φωνῆς μου οὐχ ὑπήκουσας, λέγει Κύριος.

Ιερ. 3,13 - Πλην, αναγνωρίσατε και συναισθανθήτε την παρανομίαν σας, διότι εδείξατε ασέβειαν εις αυτόν τον Κυριον και Θεόν σας, εξεχύσατε και εξεδαπανήσατε την ζωήν σας εις ξένους ειδωλικούς θεούς και ελατρεύσατε αυτούς κάτω από κάθε ευσκιόφυλλον δένδρον. Δεν υπηκούσατε δε εις την ιδικήν μου φωνήν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 3,14 - ἐπιστράφητε, υἱοὶ ἀφεστηκότες, λέγει Κύριος, διότι ἐγὼ κατακυριεύσω ὑμῶν καὶ λήψομαι ὑμᾶς ἕνα ἐκ πόλεως καὶ δύο ἐκ πατριᾶς καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς Σιὼν

Ιερ. 3,14 - Επιστρέψατε, λοιπόν, σεις, οι υιοί της αποστασίας, λέγει ο Κυριος, διότι εγώ θα γίνω και πάλιν ο Κυριος σας και εξουσιαστής σας. Θα σας πάρω ένα από κάθε πόλιν και δύο από κάθε πατριάν και θα σας εισαγάγω εις την Σιών.

Ιερ. 3,15 - καὶ δώσω ὑμῖν ποιμένας κατὰ τὴν καρδίαν μου, καὶ ποιμανοῦσιν ὑμᾶς ποιμαίνοντες μετ᾿ ἐπιστήμης.

Ιερ. 3,15 - Θα σας δώσω ποιμένας καλούς σύμφωνα με την καρδίαν μου, οι οποίοι θα σας ποιμαίνουν με γνώσιν και σύνεσιν.

Ιερ. 3,16 - καὶ ἔσται ἐὰν πληθυνθῆτε καὶ αὐξηθῆτε ἐπὶ τῆς γῆς, λέγει Κύριος, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, οὐκ ἐροῦσιν ἔτι· κιβωτὸς διαθήκης ἁγίου Ἰσραήλ, οὐκ ἀναβήσεται ἐπὶ καρδίαν, οὐκ ὀνομασθήσεται οὐδὲ ἐπισκεφθήσεται καὶ οὐ ποιηθήσεται ἔτι.

Ιερ. 3,16 - Οταν δε πληθυνθήτε και αυξηθήτε κατά τας ημέρας εκείνας εις την γην, λέγει ο Κυριος, δεν θα λέγουν πλέον οι άνθρωποι “η Κιβωτός της Διαθήκης του αγίου Θεού του Ισραήλ”, ούτε θα την σκεφθούν στον νουν και την καρδίαν, ούτε θα αναφέρουν το όνομά της, οϋτε θα μεταβαίνουν εις επί-σκεψιν αυτής, ούτε θα κατασκευάσουν άλλην τινά ομοίαν προς αυτήν.

Ιερ. 3,17 - ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ καλέσουσι τὴν Ἱερουσαλὴμ Θρόνον Κυρίου, καὶ συναχθήσονται πάντα τὰ ἔθνη εἰς αὐτὴν καὶ οὐ πορεύσονται ἔτι ὀπίσω τῶν ἐνθυμημάτων τῆς καρδίας αὐτῶν τῆς πονηρᾶς.

Ιερ. 3,17 - Κατά τας ημέρας εκείνας, κατά την ευλογημένην εκείνην περίοδον, θα αναγνωρίσουν και θα ονομάσουν οι άνθρωποι την Ιερουσαλήμ θρόνον Κυρίου και θα συγκεντρωθούν δλα τα έθνη εις αυτήν και δεν θα ακολουθούν πλέον τας ενθυμήσεις και επιθυμίας της πονηράς των καρδίας.

Ιερ. 3,18 - ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις συνελεύσονται ὁ οἶκος Ἰούδα ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ἥξουσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπὸ γῆς βοῤῥᾶ καὶ ἀπὸ πασῶν

τῶν χωρῶν ἐπὶ τὴν γῆν, ἣν κατεκληρονόμησα τοὺς πατέρας αὐτῶν.
Ιερ. 3,18 - Κατά τας ευλογημένος εκείνας ημέρας θα συγκεντρωθούν επί το αυτό και θα ενωθούν μεταξύ των η φυλή του Ιούδα και αι άλλαι φυλαί του Ισραήλ. Θα έλθουν στο αυτό μέρος από τον βορράν και από όλας τας χώρας της οικουμένης, εις την γην της Επαγγελίας, την οποίαν έδωκα ως κληρονομίαν στους προγόνους των.
Ιερ. 3,19 - καὶ ἐγὼ εἶπα· γένοιτο, Κύριε· ὅτι τάξω σε εἰς τέκνα καὶ δώσω σοι γῆν ἐκλεκτήν, κληρονομίαν Θεοῦ παντοκράτορος ἐθνῶν. καὶ εἶπα· πατέρα καλέσετέ με καὶ ἀπ᾿ ἐμοῦ οὐκ ἀποστραφήσεσθε.
Ιερ. 3,19 - Και εγώ ο προφήτης, γεμάτος χαράν, είπα· είθε, Κυριε, να πραγματοποιηθή αυτό. Ο δε Κυριος απήντησε· Ναι, έχω ορίσει σας ως τέκνα μου και θα σας δώσω την χώραν την εκλεκτήν, κληρονομίαν του Θεού, του παντοκράτορος όλων των εθνών. Και είπα προς σας· Ασφαλώς θα με αναγνωρίσετε και θα με καλέσετε Πατέρα σας και δεν θα μακρυνθήτε πλέον από εμέ.
Ιερ. 3,20 - πλὴν ὡς ἀθετεῖ γυνὴ εἰς τὸν συνόντα αὐτῇ, οὕτως ἠθέτησεν εἰς ἐμὲ ὁ οἶκος Ἰσραήλ, λέγει Κύριος.
Ιερ. 3,20 - Δυστυχώς όμως, όπως μία γυναίκα φαίνεται άπιστος στον άνδρα της, κατά παρόμοιον τρόπον ο ισραηλιτικός λαός έδειχθη άπιστος προς εμέ, λέγει ο Κυριος.
Ιερ. 3,21 - φωνὴ ἐκ χειλέων ἠκούσθη κλαυθμοῦ καὶ δεήσεως υἱῶν Ἰσραήλ, ὅτι ἠδίκησαν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, ἐπελάθοντο Θεοῦ ἁγίου αὐτῶν.
Ιερ. 3,21 - Αλλά εβγήκεν από τα χείλη των και ηκούσθη φωνή μετανοίας των Ισραηλιτών μετά κλαυθμών και δεήσεων, ότι εδείχθησαν άδικοι εις την ζώην των, ελησμόνησαν τον άγιον Θεόν των.
Ιερ. 3,22 - ἐπιστράφητε, υἱοί, ἐπιστρέφοντες, καὶ ἰάσομαι τὰ συντρίμματα ὑμῶν. ἰδοὺ δοῦλοι ἡμεῖς ἐσόμεθά σοι, ὅτι σὺ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶ.
Ιερ. 3,22 - Επιστρέψατε, παιδιά μου, επιστρέψατε εν μετάνοια και εγώ θα θεραπεύσω τα συντρίμματά σας. Και εκείνοι απήντησαν· Ιδού, είμεθα ημείς δούλοί σου, διότι συ είσαι ο Κυριος μας και ο Θεός μας.
Ιερ. 3,23 - ὄντως εἰς ψεῦδος ἦσαν οἱ βουνοὶ καὶ ἡ δύναμις τῶν ὀρέων, πλὴν διὰ Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν ἡ σωτηρία τοῦ Ἰσραήλ.
Ιερ. 3,23 - Αναγνωρίζομεν, ότι πράγματι ψευδείς ήσαν οι ειδωλολατρικοί τόποι των βουνών, ματαία και ανύπαρκτος η δύναμις των ειδώλων που ελατρεύοντο εις τα βουνά. Μονον δια του Κυρίου και Θεού μας θα έλθη η σωτηρία στον ισραηλιτικόν λαόν.'
Ιερ. 3,24 - ἡ δὲ αἰσχύνη κατηνάλωσε τοὺς μόχθους τῶν πατέρων ἡμῶν ἀπὸ νεότητος ἡμῶν, τὰ πρόβατα αὐτῶν καὶ τοὺς μόσχους αὐτῶν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν.
Ιερ. 3,24 - Η αισχύνη, εις την οποίαν οδηγούν τα είδωλα, κατέφαγε και κατεδαπάνησε τους κόπους των πατέρων ημών από την νεότητα μας· τα

πρόβατά των, τους μόσχους των, τους υιούς των και τας θυγατέρας των.

Ιερ. 3,25 - ἐκοιμήθημεν ἐν τῇ αἰσχύνῃ ἡμῶν, καὶ ἐπεκάλυψεν ἡμᾶς ἡ ἀτιμία ἡμῶν, διότι ἔναντι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμάρτομεν ἡμεῖς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἀπὸ νεότητος ἡμῶν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ οὐχ ὑπηκούσαμεν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ιερ. 3,25 - Επέσαμεν κάτω εις την γην κατεντροπιασμένοι δια τα σφάλματά μας. Μας κατέκλυσεν η καταισχύνη μας, διότι ημαρτήσαμεν ενώπιον Κυρίου του Θεού μας. Ημείς και οι πατέρες ημών από της νεαράς μας ηλικίας μέχρι της ημέρας αυτής δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν Κυρίου του Θεού μας.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 4

Ιερ. 4,1 - Ἐὰν ἐπιστραφῇ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος, πρός με ἐπιστραφήσεται· καὶ ἐὰν περιέλῃ τὰ βδελύγματα αὐτοῦ ἐκ στόματος αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου μου εὐλαβηθῇ

Ιερ. 4,1 - Εάν μετανοήση ο ισραηλιτικός λαός, λέγει ο Κυριος, ας επιστρέψη προς εμέ. Εάν αποστραφή και καταστρέψη τα βδελυρά είδωλα, ώστε να μη τα άναφερη πλέον ούτε στο στόμα του,

Ιερ. 4,2 - καὶ ὀμόσῃ· ζῇ Κύριος μετὰ ἀληθείας ἐν κρίσει καὶ ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ εὐλογήσουσιν ἐν αὐτῷ ἔθνη καὶ ἐν αὐτῷ αἰνέσουσι τῷ Θεῷ ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ιερ. 4,2 - εάν ορκισθή αληθινά, με τιμιότητα και ευθύτητα· “ζη Κυριος”, τότε θα δοξασθή. Και δι' αυτού όλα τα έθνη θα δοξάσουν τον Θεόν. Δι' αυτού οι λαοί θα υμνολογήσουν τον Θεόν εις την Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 4,3 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος τοῖς ἀνδράσιν Ἰούδα καὶ τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλήμ· νεώσατε ἑαυτοῖς νεώματα καὶ μὴ σπείρητε ἐπ᾿ ἀκάνθαις.

Ιερ. 4,3 - Αυτά λέγει ο Κυριος γενικώς στους Ιουδαίους και ειδικότερα εις εκείνους, που κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ· Εκχερσώσατε και ανανεώσατε δια τον εαυτόν σας τους αγρούς των ψυχών σας και μη σπείρετε πλέον εις γην γεμάτην από ακάνθας.

Ιερ. 4,4 - περιτμήθητε τῷ Θεῷ ὑμῶν καὶ περιτέμνεσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, ἄνδρες Ἰούδα καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλήμ, μὴ ἐξέλθῃ ὡς πῦρ ὁ θυμός μου καὶ ἐκκαυθήσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ σβέσων ἀπὸ προσώπου πονηρίας ἐπιτηδευμάτων ὑμῶν. -

Ιερ. 4,4 - Να περιτμηθήτε χάριν του Θεού σας, να περιτέμνετε και να αποβάλλετε την σκληροκαρδίαν σας, άνδρες Ιουδαίοι και σεις που κατοικείτε την Ιερουσαλήμ, δια να μη εκσπάση εναντίον σας ώσαν φωτιά ο θυμός μου, να μη φλογισθή και ανάψη, οπότε κανείς δεν θα ημπορέση να την σβήση. Αυτά δε εξ αιτίας των πονηρών σας έργων και τρόπων ζωής.

Ιερ. 4,5 - Ἀναγγείλατε ἐν τῷ Ἰούδᾳ, καὶ ἀκουσθήτω ἐν Ἱερουσαλήμ· εἴπατε· σημάνατε ἐπὶ τῆς γῆς σάλπιγγι καὶ κεκράξατε μέγα· εἴπατε· συνάχθητε καὶ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς πόλεις τὰς τειχήρεις.

Ιερ. 4,5 - Αναγγείλατε εις την περιοχήν της Ιουδαίας, ας γίνη ακουστόν και γνωστόν στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ. Είπατε· Σαλπίσατε εις την χώραν σας με σάλπιγγα, κράξατε μεγαλοφώνως· είπατε συγκεντρωθήτε και ας εισέλθωμεν εις τας οχυράς πόλεις.

Ιερ. 4,6 - ἀναλαβόντες φεύγετε εἰς Σιών· σπεύσατε, μὴ στῆτε, ὅτι κακὰ ἐγὼ ἐπάγω ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ συντριβὴν μεγάλην.

Ιερ. 4,6 - Ο καθένας από σας ας αναλαβη ο,τι από το σπίτι του ημπορεί και καταφύγετε προς ασφάλειάν σας εις την Σιών. Σπεύσατε, μη σταματήσετε στον δρόμον και μη βραδύνετε, διότι εγώ επιφέρω συμφοράς από βορρά, μεγάλην καταστροφήν.

Ιερ. 4,7 - ἀνέβη λέων ἐκ τῆς μάνδρας αὐτοῦ, ἐξολοθρεύων ἔθνη ἐξῆρε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ τοῦ θεῖναι τὴν γῆν εἰς ἐρήμωσιν, καὶ αἱ πόλεις καθαιρεθήσονται παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι αὐτάς.

Ιερ. 4,7 - Καποιος ως άγριος λέων από την μάνδραν του εξήλθεν από την κατοικίαν του, σπείρει τυν όλεθρον και εξαφανίζει έθνη. Εβγήκεν από τον τόπον του, δια να καταστρέψη πόλεις, να τας καταστήση ερήμους, ώστε να μη κατοικούν πλέον εις αυτάς άνθρωποι.

Ιερ. 4,8 - ἐπὶ τούτοις περιζώσασθε σάκκους καὶ κόπτεσθε καὶ ἀλαλάξατε, διότι οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς Κυρίου ἀφ᾿ ὑμῶν.

Ιερ. 4,8 - Δια τας επερχομένος αυτάς συμφοράς ζωσθήτε εις ένδειξιν πένθους σάκκους· αρχίσατε κοπετούς και θρήνους αλαλάζοντες, διότι ο δίκαιος θυμός του Κυρίου δεν απεμακρύνθη από σας.

Ιερ. 4,9 - καὶ ἔσται ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει Κύριος, ἀπολεῖται ἡ καρδία τοῦ βασιλέως καὶ ἡ καρδία τῶν ἀρχόντων, καὶ οἱ ἱερεῖς ἐκστήσονται, καὶ οἱ προφῆται θαυμάσονται.

Ιερ. 4,9 - Κατά την φοβεράν εκείνην ημέραν της δικαίας τιμωρίας σας, λέγει ο Κυριος, το θάρρος του βασιλέως θα σβήση, όπως επίσης το θάρρος και η γενναιότης των αρχόντων. Οι ιερείς θα μείνουν κατάπληκτοι και οι προφήται θα κυριευθούν από απορίαν.

Ιερ. 4,10 - καὶ εἶπα· ὦ δέσποτα Κύριε, ἄρα γε ἀπατῶν ἠπάτησας τὸν λαὸν τοῦτον καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ λέγων· εἰρήνη ἔσται ὑμῖν, καὶ ἰδοὺ ἥψατο ἡ μάχαιρα ἕως τῆς ψυχῆς αὐτῶν.

Ιερ. 4,10 - Εγώ είπα τότε στον θεόν, λέγει ο προφήτης· Ω Δέσποτα Κυριε, άραγε συ εξηπάτησες τον λαόν αυτόν και την Ιερουσαλήμ, διότι άλλοτε τους έλεγες ειρήνη θα είναι εις σας. Ιδού όμως ότι μάχαιρα ολέθρου ήγγισε και εισεχώρησεν έως την καρδίαν των.

Ιερ. 4,11 - ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐροῦσι τῷ λαῷ τούτῳ καὶ τῇ Ἱερουσαλήμ· πνεῦμα πλανήσεως ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁδὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου οὐκ εἰς καθαρὸν οὐδ᾿ εἰς ἅγιον.

Ιερ. 4,11 - Κατά τον καιρόν εκείνον των συμφορών θα πουν στον λαόν αυτόν και εις την Ιερουσαλήμ· ορμητικός καυστικός άνεμος διασκορπίζων τα πάντα έρχεται από τας περιοχάς της ερήμου. Ερχεται με κατεύθυνσιν εναντίον της θυγατρός μου της Ιερουσαλήμ και του λαού μου οχι όμως δια να καθαρίση και αγιάση αυτούς.

Ιερ. 4,12 - πνεῦμα πληρώσεως ἥξει μοι· νῦν δὲ ἐγὼ λαλῶ κρίματά μου πρὸς αὐτούς.

Ιερ. 4,12 - Ο ορμητικός αυτός άνεμος θα έλθη δια να εκπληρώση και πραγματοποίηση την καταδικαστικήν απόφασίν μου κατ' αυτών. Τωρα εγώ έχω εκδώσει και αναγγείλει την καταδίκην των προς αυτούς.

Ιερ. 4,13 - ἰδοὺ ὡς νεφέλη ἀναβήσεται καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἅρματα αὐτοῦ, κουφότεροι ἀετῶν οἱ ἵπποι αὐτοῦ· οὐαὶ ἡμῖν, ὅτι ταλαιπωροῦμεν.

Ιερ. 4,13 - Ιδού, ώσαν νέφη ανεβαίνουν τα στρατεύματα του έχθρού, ώσαν καταιγίς επέρχονται τα άρματά του. Ελαφρότεροι και ταχύτεροι από τους αετούς είναι οι ίπιιοι του. Αλλοίμονον εις ημάς, διότι περιεπέσαμεν εις ταλαιπωρίας μεγάλας.

Ιερ. 4,14 - ἀπόπλυνε ἀπὸ κακίας τὴν καρδίαν σου, Ἱερουσαλήμ, ἵνα σωθῇς· ἕως πότε ὑπάρχουσιν ἐν σοὶ διαλογισμοὶ πόνων σου;

Ιερ. 4,14 - Ιερουσαλήμ, καθάρισε την καρδίαν σου από τας κακίας σου, δια να σωθής. Εως πότε θα παραμένουν έντος σου λογισμοί και καταστάσεις, που φέρουν οδύνην και καταστροφήν;

Ιερ. 4,15 - διότι φωνὴ ἀγγέλλοντος ἐκ Δὰν ἥξει, καὶ ἀκουσθήσεται πόνος ἐξ ὄρους Ἐφραίμ.

Ιερ. 4,15 - Διότι φωνή αγγελιαφόρου θα έλθη από την περιοχήν Δαν. Αγγελμα συμφοράς και δυστυχίας θα ακουσθή από το όρος Εφραίμ.

Ιερ. 4,16 - ἀναμνήσατε ἔθνη, ἰδοὺ ἥκασιν· ἀναγγείλατε ἐν Ἱερουσαλήμ, συντροφαὶ ἔρχονται ἐκ γῆς μακρόθεν καὶ ἔδωκαν ἐπὶ τὰς πόλεις Ἰούδα φωνὴν αὐτῶν.

Ιερ. 4,16 - Υπενθυμίσατε εις τα έθνη ότι, ιδού, καταστροφαί επέρχονται εναντίον της Ιουδαίας. Αναγγείλατε εις την Ιερουσαλήμ, ότι στρατεύματα έρχονται από μακρυνήν χώραν και κραυγάζουν απειλητικά εναντίον των πόλεων της Ιουδαίας.

Ιερ. 4,17 - ὡς φυλάσσοντες ἀγρὸν ἐγένοντο ἐπ᾿ αὐτὴν κύκλῳ, ὅτι ἐμοῦ ἠμέλησας, λέγει Κύριος.

Ιερ. 4,17 - Οι εχθροί την έχουν περικυκλώσει, όπως οι φύλακες περικυκλώνουν τον αγρόν. Τούτο δέ, διότι παρημέλησες τας εντολάς μου, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 4,18 - αἱ ὁδοί σου καὶ τὰ ἐπιτηδεύματά σου ἐποίησαν ταῦτά σοι· αὕτη ἡ κακία σου, ὅτι πικρά, ὅτι ἥψατο ἕως τῆς καρδίας σου.

Ιερ. 4,18 - Οι αμαρτωλοί δρόμοι, τους οποίους εβαδισες, και τα πονηρά έργα σου επέφεραν εναντίον σου αυτάς τας συμφοράς. Αυτή είναι η κακία σου και αι συνέπειαί της. Ιδέ πόσον πικρά είναι, διότι έφθασαν έως εις την καρδίαν σου.

Ιερ. 4,19 - τὴν κοιλίαν μου, τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, καὶ τὰ αἰσθητήρια τῆς καρδίας μου· μαιμάσσει ἡ ψυχή μου, σπαράσσεται ἡ καρδία μου, οὐ σιωπήσομαι, ὅτι φωνὴν σάλπιγγος ἤκουσεν ἡ ψυχή μου, κραυγὴν πολέμου.

Ιερ. 4,19 - Πονούν, λέγεις, πονούν τα σπλάγχνα μου. Ο πόνος επλημμύρισε την καρδίαν μου. Συγκλονίζεται η ψυχή μου, σπαράσσεται η καρδία μου. Δεν ημπορώ πλέον να σιωπήσω, διότι ήκουσα φωνήν σάλπιγγος, κραυγήν πολέμου.

Ιερ. 4,20 - καὶ ταλαιπωρίαν συντριμμὸν ἐπικαλεῖται, ὅτι τεταλαιπώρηκε πᾶσα ἡ γῆ· ἄφνω τεταλαιπώρηκεν ἡ σκηνή, διεσπάσθησαν αἱ δέῤῥεις μου.

Ιερ. 4,20 - Καταστροφαί και συντρίμματα αναγγέλλονται. Ολη η χώρα μας ευρίσκεται υπό καταστροφήν και όλεθρον. Εταλαιπωρήθη έξαφνα η σκηνή μας, διερράγησαν τα δερμάτινα καλύμματα της.

Ιερ. 4,21 - ἕως πότε ὄψομαι φεύγοντας ἀκούων φωνὴν σαλπίγγων;

Ιερ. 4,21 - Εως πότε θα βλέπω πανικόβλητους φυγάδας και θα ακούω τον ήχον εχθρικών σαλπίγγων;

Ιερ. 4,22 - διότι οἱ ἡγούμενοι τοῦ λαοῦ μου ἐμὲ οὐκ ᾔδεισαν, υἱοὶ ἄφρονές εἰσι καὶ οὐ συνετοί· σοφοί εἰσι τοῦ κακοποιῆσαι, τὸ δὲ καλῶς ποιῆσαι οὐκ ἐπέγνωσαν.

Ιερ. 4,22 - Αυτά δε έγιναν, λέγει ο Κυριος, διότι οι άρχοντες του λαού μου δεν ηθέλησαν να με αναγνωρίσουν. Είναι άφρονες και ασύνετοι δια το καλόν, έξυπνοι όμως και σοφοί στο να διαπράττουν το κακόν. Το καλόν όμως δεν το αναγνωρίζουν και δεν θέλουν να το πράξουν.

Ιερ. 4,23 - ἐπέβλεψα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἰδοὺ οὐθέν, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οὐκ ἦν τὰ φῶτα αὐτοῦ·

Ιερ. 4,23 - Εστρεψα τα βλέμματά μου εις την γην και ιδού, τίποτε δεν υπήρχεν εις αυτήν. Τα ύψωσα εις ταν ουρανόν και δεν υπήρχον φωτεινοί αστέρες.

Ιερ. 4,24 - εἶδον τὰ ὄρη, καὶ ἦν τρέμοντα, καὶ πάντας τοὺς βουνοὺς ταρασσομένους·

Ιερ. 4,24 - Εστρεψα τα βλέμματά μου εις τα όρη και τα είδα να τρέμουν· να ταράσσωνται όλοι οι λόφοι.

Ιερ. 4,25 - ἐπέβλεψα, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν ἄνθρωπος, καὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐπτοεῖτο·

Ιερ. 4,25 - Παρετήρησα μετά προσοχής και ιδού, δεν υπήρχεν άνθρωπος· και όλα τα πτηνά του ουρανού είχαν καταπτοηθή.

Ιερ. 4,26 - εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὁ Κάρμηλος ἔρημος, καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις ἐμπεπυρισμέναι πυρὶ ἀπὸ προσώπου Κυρίου, καὶ ἀπὸ προσώπου ὀργῆς θυμοῦ αὐτοῦ ἠφανίσθησαν.

Ιερ. 4,26 - Παρετήρησα και είδον· και ιδού το πλούσιον και εύφορον όρος Καρμηλος ήτο έρημον. Ολαι αι πόλεις είχαν καταστραφή δια του πυρός ενώπιον του Κυρίου. Και εξ αιτίας του δικαίου θυμού και της οργής του όλα εξηφανίσθησαν.

Ιερ. 4,27 - τάδε λέγει Κύριος· ἔρημος ἔσται πᾶσα ἡ γῆ, συντέλειαν δὲ οὐ μὴ ποιήσω.

Ιερ. 4,27 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Ολη η γη θα ερημωθή, αλλά δεν θα την καταστρέψω εξ ολοκλήρου.

Ιερ. 4,28 - ἐπὶ τούτοις πενθείτω ἡ γῆ, καὶ συσκοτασάτω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, διότι ἐλάλησα καὶ οὐ μετανοήσω, ὥρμησα καὶ οὐκ ἀποστρέψω ἀπ᾿ αὐτῆς.

Ιερ. 4,28 - Δι' όσα δείνα και ολέθρια μέλλουν να συμβούν, ας πενθήση η γη, ας σκοτισθή ο ουρανός άνω, διότι ωμίλησα και δεν θα παλινωδήσω. Ωρμησα και δεν θα επιστρέψω, χωρίς να πραγματοποιήσω την απόφασίν μου.

Ιερ. 4,29 - ἀπὸ φωνῆς ἱππέως καὶ ἐντεταμένου τόξου ἀνεχώρησε πᾶσα ἡ χώρα· εἰσέδυσαν εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰ ἄλση ἐκρύβησαν καὶ ἐπὶ τὰς πέτρας ἀνέβησαν· πᾶσα πόλις ἐγκατελείφθη, οὐ κατοικεῖ ἐν αὐταῖς ἄνθρωπος.

Ιερ. 4,29 - Από τον θόρυβον του εχθρικού ιππικού και του τεταμένου τόξου, δια να εξαποστέλλη βέλη, επανικοβλήθησαν πάντες και ετράπησαν εις φυγήν, εισεχώρησαν εις τα σπήλαια, εκρύβησαν εις τα δάση, ανέβηκαν επάνω στους βράχους, δια να σωθούν. Ολαι αι πόλεις έχουν εγκαταλειφθή και δεν κατοικούν πλέον εις αυτάς άνθρωποι.

Ιερ. 4,30 - καὶ σὺ τί ποιήσεις, ἐὰν περιβάλῃ κόκκινον καὶ κοσμήσῃ κόσμῳ χρυσῷ, ἐὰν ἐγχρίσῃ στίβι τοὺς ὀφθαλμούς σου; εἰ μάταιον ὡραϊσμός σου· ἀπώσαντό σε οἱ ἐρασταί σου, τὴν ψυχήν σου ζητοῦσιν.

Ιερ. 4,30 - Και συ, ενώπιον αυτών των συμφορών τι θα κάμης; Και εάν ακόμη φορέσης κόκκινον πολύτιμον ένδυμα, και εάν στολισθής με χρυσά κοσμήματα, και εάν χρίσης με ψιμμύθιον κύκλω τους οφθαλμούς σου, ώστε να φαίνονται μεγαλύτεροι και λαμπρότεροι, μάταιος όλος αυτός ο καλλωπισμός. Οι έρασταί σου σε έχουν ήδη απωθήσει και ζητούν τον θάνατόν σου.

Ιερ. 4,31 - ὅτι φωνὴν ὡς ὠδινούσης ἤκουσα, τοῦ στεναγμοῦ σου ὡς πρωτοτοκούσης, φωνὴ θυγατρὸς Σιών· ἐκλυθήσεται καὶ παρήσει τὰς χεῖρας αὐτῆς· οἴμοι ἐγώ, ὅτι ἐκλείπει ἡ ψυχή μου ἐπὶ τοῖς ἀνῃρημένοις.

Ιερ. 4,31 - Ηκουσα την κραυγήν σου, κόρη Ιερουσαλήμ, ώσαν την κραυγήν επιτόκου γυναικός. Ομοιάζει προς στεναγμόν και κραυγήν γυναικός, που πρώτην φοράν γεννά. Θα παραλύση και θα λιποθυμήση η Σιών από τον πόνον της, θα παραλύσουν τα χέρια της. Και ο προφήτης επιλέγει· Αλλοιμονον εις εμέ, η ζωη μου χάνεται, σβήνει η ψυχή μου δια το πλήθος εκείνων, που πρόκειται να σφαγούν!

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 5

Ιερ. 5,1 - Περιδράμετε ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἴδετε καὶ γνῶτε καὶ ζητήσατε ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῆς, ἐὰν εὕρητε ἄνδρα, εἰ ἔστι ποιῶν κρίμα καὶ ζητῶν πίστιν, καὶ ἵλεως ἔσομαι αὐτοῖς, λέγει Κύριος.

Ιερ. 5,1 - Περιέλθετε στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, ιδέτε, προσέξατε και αναζητήσατε εις τας πλατείας αυτής, εάν θα εύρετε άνθρωπον, ο οποίος να εφαρμοζη δικαιοσύνην, να ζητή πίστιν και να είναι αξιόπιστος, και εγώ θα είμαι ίλεως στοιούτους ανθρώπους, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 5,2 - ζῇ Κύριος, λέγουσι· διὰ τοῦτο οὐκ ἐν ψεύδεσιν ὀμνύουσι;

Ιερ. 5,2 - Αυτοί λέγουν, βέβαια, όταν οργιζωνται· “ζη Κυριος”. Παρ' όλον τον όρκον των νομίζετε, ότι δεν ψεύδονται;

Ιερ. 5,3 - Κύριε, οἱ ὀφθαλμοί σου εἰς πίστιν· ἐμαστίγωσας αὐτούς, καὶ οὐκ ἐπόνεσαν, συνετέλεσας αὐτούς, καὶ οὐκ ἠθέλησαν δέξασθαι παιδείαν· ἐστερέωσαν τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὑπὲρ πέτραν καὶ οὐκ ἠθέλησαν ἐπιστραφῆναι.

Ιερ. 5,3 - Κυριε, οι οφθαλμοί σου στρέφονται πάντοτε με ευμένειαν εις την αξιοπιστίαν των ανθρώπων. Εμαστίγωσες αυτούς τους αναξιόπιστους και δεν επόνεσαν, τους κατέστρεφες και αυτοί δεν ηθέλησαν να δεχθούν παιδαγωγίαν, να σωφρονισθούν από τα παιδαγωγικά σου κτυπήματα. Εσκλήρυναν τα πρόσωπα αυτών και τα έκαμαν σκληρότερα από τον βράχον και δεν ηθέλησαν να επιστρέψουν προς σε εν μετανοία.

Ιερ. 5,4 - καὶ ἐγὼ εἶπα· ἴσως πτωχοί εἰσι, διότι οὐκ ἐδυνάσθησαν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν ὁδὸν Κυρίου καὶ κρίσιν Θεοῦ·

Ιερ. 5,4 - Εγώ είπα, ότι είναι ίσως εκ των κατωτέρων και αμορφώτων κοινωνικών τάξεων και δεν ηδυνήθησαν να συμμορφωθούν προς την παιδαγωγίαν του Κυρίου, διότι δεν εγνώρισαν τον δρόμόν του Θεού και τον νόμον του Κυρίου.

Ιερ. 5,5 - πορεύσομαι πρὸς τοὺς ἁδροὺς καὶ λαλήσω αὐτοῖς, ὅτι αὐτοὶ ἐπέγνωσαν ὁδὸν Κυρίου καὶ κρίσιν Θεοῦ· καὶ ἰδοὺ ὁμοθυμαδὸν συνέτριψαν ζυγόν, διέῤῥηξαν δεσμούς.

Ιερ. 5,5 - Θα πορευθώ, λοιπόν, προς τους ανθρώπους τους μορφωμένους, των ανωτέρων κοινωνικών τάξεων, και θα ομιλήσω προς

αυτούς, διότι αυτοί ασφαλώς έμαθαν τον δρόμον του Κυρίου και τον νόμον του Θεού. Και ιδού, ότι και αυτοί ως από συμφώνου συνέτριψαν τον ζυγόν του Νομου και διέρρηξαν τους δεσμούς των θείων εντολών.

Ιερ. 5,6 - διὰ τοῦτο ἔπαισεν αὐτοὺς λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ, καὶ λύκος ἕως τῶν οἰκιῶν ὠλόθρευσεν αὐτούς, καὶ πάρδαλις ἐγρηγόρησεν ἐπὶ τὰς πόλεις αὐτῶν· πάντες οἱ ἐκπορευόμενοι ἀπ᾿ αὐτῶν θηρευθήσονται, ὅτι ἐπλήθυναν ἀσεβείας αὐτῶν, ἴσχυσαν ἐν ταῖς ἀποστροφαῖς αὐτῶν.

Ιερ. 5,6 - Δια τούτο λέων εκ του δρυμού εκτύπησεν αυτούς και λύκος μέχρι και των οικιών των τους εξωλόθρευσε. Και αγρία πάρδαλις επαραμόνευσεν εις τας πόλεις των. Ολοι όσοι εξήρχοντο από τας πόλεις, εγίνοντο θηράματα των ανθρωπομόρφων αυτών θηρίων, διότι αι ασεβείς των πράξεις επληθύνθησαν. Επέμειναν και εστερεώθησαν εις την απομάκρυνσίν των από τον Θεόν.

Ιερ. 5,7 - ποίᾳ τούτων ἵλεως γένωμαί σοι; οἱ υἱοί σου ἐγκατέλιπόν με καὶ ὤμνυον ἐν τοῖς οὐκ οὖσι θεοῖς· καὶ ἐχόρτασα αὐτοὺς καὶ ἐμοιχῶντο καὶ ἐν οἴκοις πορνῶν κατέλυον.

Ιερ. 5,7 - Εις ποίαν από τας παρανομίας αυτάς να γίνω ίλεως προς σέ, ω Ιερουσαλήμ; Οι υιοί σου με εγκατέλειψαν και ωρκίζοντο εις τα είδωλα, εις αυτά που δεν είναι θεοί. Τους εχόρτασα με τα αγαθά μου και αυτοί εξεκλιναν εις μοιχείας και κατέλυον εις οίκους πόρνων και αμαρτωλών.

Ιερ. 5,8 - ἵπποι θηλυμανεῖς ἐγενήθησαν, ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐχρεμέτιζον.

Ιερ. 5,8 - Εγιναν θηλυμανείς ίπποι· καθένας από αυτούς ως ίππος εχρεμέτιζε δια την γυναίκα του άλλου.

Ιερ. 5,9 - μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; λέγει Κύριος. ἢ ἐν ἔθνει τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσει ἡ ψυχή μου;

Ιερ. 5,9 - Μηπως, λοιπόν, και δεν θα τους επισκεφθώ με την ράβδον της τιμωρίας μου δια τας πράξεις των αυτάς; Λέγει ο Κυριος. Η μήπως εναντίον του αμαρτωλού αυτού έθνους δεν θα αποστείλη η ψυχή μου την δικαίαν τιμωρίαν;

Ιερ. 5,10 - ἀνάβητε ἐπὶ τοὺς προμαχῶνας αὐτῆς καὶ κατασκάψατε, συντέλειαν δὲ μὴ ποιήσητε· ὑπολίπεσθε τὰ ὑποστηρίγματα αὐτῆς, ὅτι τοῦ Κυρίου εἰσίν.

Ιερ. 5,10 - Ανεβήτε εις τα τείχη της πόλεως και κατασκάψατέ τα. Μη τα καταστρέψετε όμως εξ ολοκλήρου. Αφήσατε άθικτα τα υποστηρίγματα της πόλεως, διότι αυτά ανήκουν στον Κυριον.

Ιερ. 5,11 - ὅτι ἀθετῶν ἠθέτησεν εἰς ἐμέ, λέγει Κύριος, οἶκος Ἰσραὴλ καὶ οἶκος Ἰούδα.

Ιερ. 5,11 - Θα επέλθουν αι τιμωρίαι αυταί, διότι συνεχώς και βαρέως παρέβη τας εντολάς μου, λέγει ο Κυριος, ο λαός ισραηλιτικός και ο λαός ο Ιουδαϊκός.

Ιερ. 5,12 - ἐψεύσατο τῷ Κυρίῳ αὐτῶν καὶ εἶπαν· οὐκ ἔστι ταῦτα· οὐχ ἥξει ἐφ᾿ ἡμᾶς κακά, καὶ μάχαιραν καὶ λιμὸν οὐκ ὀψόμεθα·

Ιερ. 5,12 - Ηθέλησαν αυτοί να διαψεύσουν τον Κυριον και είπαν· Δεν θα συμβούν αυτά. Δεν θα επέλθουν εναντίον μας αι συμφοραί. Δεν θα ίδωμεν ούτε εχθρικήν μάχαιραν ούτε λιμόν.

Ιερ. 5,13 - οἱ προφῆται ἡμῶν ἦσαν εἰς ἄνεμον, καὶ λόγος Κυρίου οὐχ ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· οὕτως ἔσται αὐτοῖς.

Ιερ. 5,13 - Οι προφήται μας και αι προφητείαι των ήσαν δι' αυτούς εις άνεμον. Ο λόγος Κυρίου δεν υπήρχε και δεν ηκούετο στους ασεβείς αυτούς. Δια τούτο και η απειλή του Κυρίου θα επέλθη έτσι εναντίον των.

Ιερ. 5,14 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἀνθ᾿ ὧν ἐλαλήσατε τὸ ῥῆμα τοῦτο, ἰδοὺ ἐγὼ δέδωκα τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα σου πῦρ καὶ τὸν λαὸν τοῦτον ξύλα, καὶ καταφάγεται αὐτούς.

Ιερ. 5,14 - Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος, ο παντοκράτωρ· Επειδή σεις είπατε τους βλασφήμους και πονηρούς τούτους λόγους, ιδού εγώ έχω δώσει τους λόγους μου στο στόμα σου ω Ιερεμία, ώσαν πυρ· και τον λαόν τούτον σαν ξύλα και η φωτιά θα τους καταφάγη.

Ιερ. 5,15 - ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐφ᾿ ὑμᾶς ἔθνος πόῤῥωθεν, οἶκος Ἰσραήλ, λέγει Κύριος, ἔθνος οὗ οὐκ ἀκούσει τῆς φωνῆς τῆς γλώσσης αὐτοῦ·

Ιερ. 5,15 - Ιδού, εγώ θα φέρω από μακράν έθνος, ω ισραηλιτικέ λαέ, λέγει Κυριος. Εθνος του οποίου δεν έχετε ακούσει και δεν γνωρίζετε την γλώσσαν του.

Ιερ. 5,16 - πάντες ἰσχυροὶ καὶ κατέδονται τὸν θερισμὸν ὑμῶν

Ιερ. 5,16 - Είναι λαός ισχυρός και θα φάγουν τον θερισμόν σας

Ιερ. 5,17 - καὶ τοὺς ἄρτους ὑμῶν καὶ κατέδονται τοὺς υἱοὺς ὑμῶν καὶ τὰς θυγατέρας ὑμῶν καὶ κατέδονται τὰ πρόβατα ὑμῶν καὶ τοὺς μόσχους ὑμῶν καὶ κατέδονται τοὺς ἀμπελῶνας ὑμῶν καὶ τοὺς συκῶνας ὑμῶν καὶ τοὺς ἐλαιῶνας ὑμῶν· καὶ ἀλοήσουσι τὰς πόλεις τὰς ὀχυρὰς ὑμῶν, ἐφ᾿ αἷς ὑμεῖς πεποίθατε ἐπ᾿ αὐταῖς, ἐν ῥομφαίᾳ.

Ιερ. 5,17 - και τον άρτον σας. Θα καταφάγουν στον πόλεμον τους υιούς και τας θυγατέρας σας. Θα καταβροχθίσουν τα πρόβατά σας και τα μοσχάρια σας. Αυτοί θα τρυγήσουν και θα φάγουν τους αμπελώνας σας και τους συκεώνας σας και τους ελαιώνας σας. Θα αλωνίσουν και θα κονιορτοποιήσουν τας οχυράς πόλεις σας, επί των οποίων σεις είχατε στηρίξει την πεποίθησιν σας. Θα σας φονεύσουν δια ρομφαίας.

Ιερ. 5,18 - καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου, οὐ μὴ ποιήσω ὑμᾶς εἰς συντέλειαν.

Ιερ. 5,18 - Εν τούτοις και κατά τας τρομεράς εκείνας ημέρας της θείας τιμωρίας, λέγει Κυριος ο Θεός, δεν θα σας παραδώσω εις τελείαν καταστροφήν.

Ιερ. 5,19 - καὶ ἔσται ὅταν εἴπητε· τίνος ἕνεκεν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἡμῖν πάντα ταῦτα; καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· ἀνθ᾿ ὧν ἐδουλεύσατε θεοῖς ἀλλοτρίοις ἐν τῇ γῇ ὑμῶν, οὕτως δουλεύσετε ἀλλοτρίοις ἐν τῇ γῇ οὐχ ὑμῶν.

Ιερ. 5,19 - Εάν δε αυτοί σας πουν· Διατί Κυριος ο Θεός μας έστειλεν εναντίον μας όλας αυτάς τας τιμωρίας, συ, ο προφήτης, θα πης εις αυτούς· Επειδή εις αυτήν ταύτην την χώραν σας εγινατε δούλοι εις ξένους θεούς, εις είδωλα, έτσι θα γίνετε δούλοι εις ξένους θεούς, εις τα είδωλα, οχι πλέον της χώρας σας, αλλά ξένων χωρών.

Ιερ. 5,20 - ἀναγγείλατε ταῦτα εἰς τὸν οἶκον Ἰακώβ, καὶ ἀκουσθήτω ἐν τῷ οἴκῳ Ἰούδα.

Ιερ. 5,20 - Αναγγείλατε αυτά στους απογόνους του Ιακώβ. Ας ακουσθούν αυτά εις τα κατασκηνώματα της φυλής Ιούδα.

Ιερ. 5,21 - ἀκούσατε δὴ ταῦτα, λαὸς μωρὸς καὶ ἀκάρδιος, ὀφθαλμοὶ αὐτοῖς καὶ οὐ βλέπουσιν, ὦτα αὐτοῖς καὶ οὐκ ἀκούουσι.

Ιερ. 5,21 - Ακούσατε, λοιπόν, αυτά, λαός μωρός και άκαρδος. Υπάρχουν εις αυτούς οφθαλμοί και δεν βλέπουν, υπάρχουν αυτιά και δεν άκουουν.

Ιερ. 5,22 - μὴ ἐμὲ οὐ φοβηθήσεσθε; λέγει Κύριος, ἢ ἀπὸ προσώπου μου οὐκ εὐλαβηθήσεσθε; τὸν τάξαντα ἄμμον ὅριον τῇ θαλάσσῃ, πρόσταγμα αἰώνιον, καὶ οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό, καὶ ταραχθήσεται καὶ οὐ δυνήσεται, καὶ ἠχήσουσι τὰ κύματα αὐτῆς καὶ οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό.

Ιερ. 5,22 - Μηπως δεν θα φοβηθήτε εμέ; Λέγει ο Κυριος, η ενώπιόν μου δεν θα αισθανθήτε ιερόν δέος; Ενώπιον εμού, ο οποίος έχω ορίσει και θέσει φραγμόν και όριον της θαλάσσης την άμμον. Εδωσα πρόσταγμα αιώνιον και αυτή δεν θα το υπερβή. Θα αναταραχθή με τας μεγάλας τρικυμίας η θάλασσα, αλλά δεν θα δυνηθή να υπερβή το όριον, που έθηκα. Θα ηχούν και θα βοούν τα κύματά της και δεν θα το ύπερβή.

Ιερ. 5,23 - τῷ δὲ λαῷ τούτῳ ἐγενήθη καρδία ἀνήκοος καὶ ἀπειθής, καὶ ἐξέκλιναν καὶ ἀπήλθοσαν·

Ιερ. 5,23 - Ο λαός όμως αυτός έχει καρδίαν ανυπάκουον και ατίθασον. Εξέκλιναν από τον Νομον των εντολών μου και έφυγαν μακράν.

Ιερ. 5,24 - καὶ οὐκ εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν· φοβηθῶμεν δὴ Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν διδόντα ἡμῖν ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον κατὰ καιρὸν πληρώσεως προστάγματος θερισμοῦ καὶ ἐφύλαξεν ἡμῖν.

Ιερ. 5,24 - Και δεν είπαν εν τη καρδία των· Ας σεβασθώμεν και ας φοβηθώμεν, λοιπόν, Κυριον τον Θεόν μας, ο οποίος δίδει εις ημάς την βροχήν την πρώϊμον και την βροχήν την όψιμον στον κατάλληλον καιρόν, ώστε να εκπληρώνωνται αι εντολαί αυτού περί του θερισμού. Αυτός επίσης μας προφυλάσσει από την ξηρασίαν, όπως επίσης από τας ακαίρους και επιβλαβείς βροχάς.

Ιερ. 5,25 - αἱ ἀνομίαι ὑμῶν ἐξέκλιναν ταῦτα, καὶ αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ἀπέστησαν τὰ ἀγαθὰ ἀφ᾿ ὑμῶν·

Ιερ. 5,25 - Αι παρανομίαι σας όμώς εξέκλιναν όλα αυτά από τον κανονικόν των δρόμον και τας ωρισμένας εποχάς. Και αι αμαρτίαι σας σας εστέρησαν από τα αγαθά της γης.

Ιερ. 5,26 - ὅτι εὑρέθησαν ἐν τῷ λαῷ μου ἀσεβεῖς καὶ παγίδας ἔστησαν τοῦ διαφθεῖραι ἄνδρας καὶ συνελαμβάνοσαν.

Ιερ. 5,26 - Μεταξύ του λαού μου ευρέθησαν άνθρωποι ασεβείς, έστησαν δολίας παγίδας, δια να καταστρέψουν ανθρώπους, τους οποίους και πράγματι συνελάμβαναν εις αυτάς.

Ιερ. 5,27 - ὡς παγὶς ἐφεσταμένη πλήρης πετεινῶν, οὕτως οἱ οἶκοι αὐτῶν πλήρεις δόλου· διὰ τοῦτο ἐμεγαλύνθησαν καὶ ἐπλούτησαν·

Ιερ. 5,27 - Οπως η καλοστηθείσα δολία παγίς είναι γεμάτη από συλληφθέντα πτηνά, έτσι και αι οίκιαι των ασεβών ανθρώπων είναι γεμάται από αγαθά, που συνήχθησαν με δόλον και απάτην. Δια του τρόπου αυτού εκείνοι έγιναν μεγάλοι και πλούσιοι·

Ιερ. 5,28 - καὶ παρέβησαν κρίσιν, οὐκ ἔκριναν κρίσιν ὀρφανοῦ καὶ κρίσιν χήρας οὐκ ἐκρίνοσαν.

Ιερ. 5,28 - και παρέβησαν τον Νομον της δικαιοσύνης. Δεν έκριναν δικαίως και δεν απέδιδαν το δίκαιον στο ορφανόν, δεν απέδιδαν δικαιοσύνην εις την χήραν.

Ιερ. 5,29 - μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; λέγει Κύριος, ἢ ἐν ἔθνει τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσει ἡ ψυχή μου;

Ιερ. 5,29 - Μηπως και νομίζετε, ότι δεν θα επισκεφθώ αυτούς με την τιμωρόν μου ράβδον; Λέγει ο Κυριος, η εις ένα τέτοιο έθνος δεν θα στραφή η αγανάκτησίς μου και η τιμωρία;

Ιερ. 5,30 - ἔκστασις καὶ φρικτὰ ἐγενήθη ἐπὶ τῆς γῆς.

Ιερ. 5,30 - Αποτρόπαια και φρικτά γεγονότα συνέβησαν εις την χώραν αυτήν.

Ιερ. 5,31 - οἱ προφῆται προφητεύουσιν ἄδικα, καὶ οἱ ἱερεῖς ἐπεκρότησαν ταῖς χερσὶν αὐτῶν, καὶ ὁ λαός μου ἠγάπησεν οὕτως· καὶ τί ποιήσετε εἰς τὰ μετὰ ταῦτα;

Ιερ. 5,31 - Οι ψευδοπροφήται εκήρυσσαν παρανομίας και αδικίας, οι ιερείς τους επεδακίμαζαν χειροκροτούντες και ο λαός μου τους περιέβαλλέ με αγάπην ούτω φερομένους. Τι θα κάμετε, λοιπόν, αργότερα, όταν θα σας εύρουν αι εκ μέρους του Θεού τιμωρίαι;

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 6

Ιερ. 6,1 - Ἐνισχύσατε, υἱοὶ Βενιαμίν, ἐκ μέσου τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν Θεκουὲ σημάνατε σάλπιγγι καὶ ὑπὲρ Βαιθαχαρμὰ ἄρατε σημεῖον, ὅτι κακὰ ἐκκέκυφεν ἀπὸ βοῤῥᾶ, καὶ συντριβὴ μεγάλη γίνεται,

Ιερ. 6,1 - Παρετε δύναμιν και θάρρος απόγονοι του Βενιαμίν. Φυγετε από την Ιερουσαλήμ. Εις Θεκουέ σημάνατε δια της σάλπιγγος τον επερχόμενον κίνδυνον και επάνω από την Βαιθαχαρμά υψώσατε σημείον κινδύνου, διότι συμφοραί έχουν εκχυθή από βορρά και συντριβή μεγάλη γινεται.

Ιερ. 6,2 - καὶ ἀφαιρεθήσεται τὸ ὕψος σου, θύγατερ Σιών.

Ιερ. 6,2 - Η δόξα και το μεγαλείον σου θα αφαιρεθούν από σέ, θυγάτηρ Σιών.

Ιερ. 6,3 - εἰς αὐτὴν ἥξουσι ποιμένες καὶ τὰ ποίμνια αὐτῶν καὶ πήξουσιν ἐπ᾿ αὐτὴν σκηνὰς κύκλῳ καὶ ποιμανοῦσιν ἕκαστος τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

Ιερ. 6,3 - Εις την Σιών θα έλθουν ξένοι ποιμένες μαζή με τα πρόβατα των, θα στήσουν τας σκηνάς των ολόγυρα και θα ποιμαίνη ο καθένας με την ιδικήν του εξουσίαν το ποίμνιόν του.

Ιερ. 6,4 - παρασκευάσασθε ἐπ᾿ αὐτὴν εἰς πόλεμον, ἀνάστητε καὶ ἀναβῶμεν ἐπ᾿ αὐτὴν μεσημβρίας· οὐαὶ ἡμῖν, ὅτι κέκλικεν ἡ ἡμέρα, ὅτι ἐκλείπουσιν αἱ σκιαὶ τῆς ἑσπέρας.

Ιερ. 6,4 - Θα λέγουν δε αναμεταξύ των· “Προπαρασκευασθήτε δια πόλεμον εναντίον της Σιών· σηκωθήτε και ας επέλθωμεν εναντίον αυτής εις ώραν μεσημβρίας. Αλλοίμονον εις ημάς, διότι η ημέρα έχει κλίνει προς την δύσιν και αι σκιαι της λείπουν, καθώς έρχεται η εσπέρα.

Ιερ. 6,5 - ἀνάστητε καὶ ἀναβῶμεν ἐπ᾿ αὐτὴν νυκτὶ καὶ διαφθείρωμεν τὰ θεμέλια αὐτῆς.

Ιερ. 6,5 - Σηκωθήτε, δια να ανέλθωμεν εναντίον της πόλεως εν καιρώ νυκτός και να καταστρέψωμεν τα θεμέλια των τειχών της”!

Ιερ. 6,6 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ἔκκοψον τὰ ξύλα αὐτῆς, ἔκχεον ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ δύναμιν· ὦ πόλις ψευδής, ὅλη καταδυναστεία ἐν αὐτῇ.

Ιερ. 6,6 - Θα γίνουν όλα αυτά, διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Κοψατε τα δένδρα της χώρας αυτής, εκχύσατε εναντίον της Ιερουσαλήμ την στρατιωτικήν σας δύναμιν, ω πόλις όπου καλλιεργείται το ψεύδος! Πλήρης καταδυναστεύσεως εναντίον των αδυνάτων της!

Ιερ. 6,7 - ὡς ψύχει λάκκος ὕδωρ, οὕτω ψύχει κακία αὐτῆς· ἀσέβεια καὶ ταλαιπωρία ἀκουσθήσεται ἐν αὐτῇ ἐπὶ πρόσωπον αὐτῆς διαπαντός. πόνῳ καὶ μάστιγι

Ιερ. 6,7 - Οπως η υπόγειος δεξαμένη διατηρεί το ύδωρ ψυχρόν, έτσι ψυχρά και ασυγκίνητος μένει και η κακία της πόλεως αυτής. Ασέβεια προς τον Θεόν και ταλαιπωρία κατά αδυνάτων κυριαρχούν πάντοτε καθ' όλην την εκτασίν της. Με οδύνας και μάστιγας

Ιερ. 6,8 - παιδευθήσῃ Ἱερουσαλήμ, μὴ ἀποστῇ ἡ ψυχή μου ἀπὸ σοῦ, μὴ ποιήσω σε ἄβατον γῆν, ἥτις οὐ κατοικηθήσεται.

Ιερ. 6,8 - θα τιμωρηθής παιδαγωγικώς, ω Ιερουσαλήμ, δια να μη απομακρυνήη εξ ολοκλήρου η ψυχή μου από σέ, δια να μη σε καταστήσω άβατον και έρημον γην, η οποία δεν θα κατοικηθή πλέον.

Ιερ. 6,9 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος· καλαμᾶσθε, καλαμᾶσθε ὡς ἄμπελον τὰ κατάλοιπα τοῦ Ἰσραήλ, ἐπιστρέψατε ὡς ὁ τρυγῶν ἐπὶ τὸν κάρταλλον αὐτοῦ.

Ιερ. 6,9 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Τρυγάτε, τρυγάτε ωσάν αμπέλι τους υπολειφθέντας Ισραηλίτας. Επιστρέψατε πάλιν, όπως ο τρυγητής στο αμπέλι του έχων μαζή του και τον κάλαθόν του.

Ιερ. 6,10 - πρὸς τίνα λαλήσω καὶ διαμαρτύρωμαι, καὶ εἰσακούσεται; ἰδοὺ ἀπερίτμητα τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ οὐ δυνήσονται ἀκούειν· ἰδοὺ τὸ ῥῆμα Κυρίου ἐγένετο αὐτοῖς εἰς ὀνειδισμόν, οὐ μὴ βουληθῶσιν αὐτὸ ἀκοῦσαι.

Ιερ. 6,10 - Προς ποίον να ομιλήσω, προς ποίον γα διαμαρτυρηθώ, και να γίνω από αυτόν ακουστός; Ιδού, τα αυτιά των είναι σκληρά και αττερίτμημα· δεν ημπορούν να ακούσουν. Ιδού, ότι ο λόγος του Κυρίου έγινεν εις αυτούς αντικείμενον εμπαιγμού. Δεν θέλουν να τον προσέξουν και τον ακούσουν

Ιερ. 6,11 - καὶ τὸν θυμόν μου ἔπλησα καὶ ἐπέσχον καὶ οὐ συνετέλεσα αὐτούς. ἐκχεῶ ἐπὶ νήπια ἔξωθεν καὶ ἐπὶ συναγωγὴν νεανίσκων ἅμα, ὅτι ἀνὴρ καὶ γυνὴ συλληφθήσονται, πρεσβύτερος μετὰ πλήρους ἡμερῶν.

Ιερ. 6,11 - Ο θυμός μου έφθασεν στο κατακόρυφον. Συνεκρατήθην όμως και δεν τους κατέστρεψα, θα αφήσω να εκχυθή αυτός και εις τα νήπια, που παίζουν έξω στους δρόμους, και εις συγκέντρωσιν νεαρών ανδρών συγχρόνως. Ανδρες και γυναίκες θα συλληφθούν αιχμάλωτοι, πρεσβύτεροι και γέροντες πλήρεις ημερών.

Ιερ. 6,12 - καὶ μεταστραφήσονται αἱ οἰκίαι αὐτῶν εἰς ἑτέρους, ἀγροὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό, ὅτι ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν ταύτην, λέγει Κύριος.

Ιερ. 6,12 - Αι οικίαι των θα αλλάξουν ιδιοκτήτην, θα περιέλθουν εις άλλους. Το ίδιο θα συμβή και στους αγρούς και τας γυναίκας των, διότι εγώ θα απλώσω την τιμωρόν χείρα μου εναντίον εκείνων, που κατοικούν την χώραν αυτήν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 6,13 - ὅτι ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν καὶ ἕως μεγάλου πάντες συνετελέσαντο ἄνομα, ἀπὸ ἱερέως καὶ ἕως ψευδοπροφήτου πάντες ἐποίησαν ψευδῆ.

Ιερ. 6,13 - Διότι όλοι, από μικρόν έως μεγάλον, έχουν διαπράξει παρανομίας. Από ιερέα ως ψευδοπροφήτην, όλοι είπαν και έπραξαν το ψεύδος.

Ιερ. 6,14 - καὶ ἰῶντο σύντριμμα τοῦ λαοῦ μου ἐξουθενοῦντες καὶ λέγοντες· εἰρήνη - εἰρήνη. καὶ ποῦ ἐστιν εἰρήνη;

Ιερ. 6,14 - Προσεπάθησαν επιπολαίως να θεραπεύσουν την πληγήν και τα συντρίμματα του λαού μου, θεωρούντες αυτά μηδαμινά και λέγοντες· Ειρήνη υπάρχει εις ημάς, όλα πάνε καλά! Που είναι όμως αυτή η ειρήνη;

Ιερ. 6,15 - κατῃσχύνθησαν, ὅτι ἐξελίποσαν· καὶ οὐδ᾿ ὧς καταισχυνόμενοι κατῃσχύνθησαν καὶ τὴν ἀτιμίαν αὐτῶν οὐκ ἔγνωσαν. διὰ τοῦτο πεσοῦνται ἐν τῇ πτώσει αὐτῶν καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς ἀπολοῦνται, εἶπε Κύριος.

Ιερ. 6,15 - Οσοι έλεγαν αυτά, κατεξηυτελίσθησαν, διότι εκ των πραγμάτων διεψεύσθησαν. Αλλά και δεν αισθάνονται τώρα αυτοί την καταισχύνην των! Δεν έχουν επίγνωσιν του εξευτελισμού, στον οποίον περιέπεσαν. Δια τούτο τους αναμένει φοβερά πτώσις. Οταν έλθη ο κατάλληλος καιρός και εν τη δικαία μου οργή τους επισκεφθώ, αυτοί θα εξολοθρευθούν, είπεν ο Κυριος.

Ιερ. 6,16 - τάδε λέγει Κύριος· στῆτε ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε τρίβους Κυρίου αἰωνίους καὶ ἴδετε ποία ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἀγαθή, καὶ βαδίζετε ἐν αὐτῇ, καὶ εὑρήσετε ἁγνισμὸν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. καὶ εἶπαν· οὐ πορευσόμεθα.

Ιερ. 6,16 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Σταματήσατε παρά τας οδούς, ιδέτε και ερωτήσατε, δια να μάθετε τας οδούς του Κυρίου τας αιωνίους. Μαθετε, ποία είναι η αγαθή οδός και βαδίσατε εις αυτήν και θα εύρετε την κάθαρσιν των ψυχών σας. Και εκείνοι απήντησαν· Δεν θα πορευθώμεν την οδόν του Κυρίου.

Ιερ. 6,17 - καθέστακα ἐφ᾿ ὑμᾶς σκοπούς, ἀκούσατε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος· καὶ εἶπαν· οὐκ ἀκουσόμεθα.

Ιερ. 6,17 - Εχω εγκαταστήσει δια σας, τους προφήτας και τους, κήρυκας, σκοπούς και φρουρούς. Ακούσατε την φωνήν των, ως φωνήν σάλπιγγος. Εκείνοι απήντησαν· Δεν υπακούομεν και δεν θα πορευθώμεν την οδόν Κυρίου.

Ιερ. 6,18 - διὰ τοῦτο ἤκουσαν τὰ ἔθνη καὶ οἱ ποιμαίνοντες τὰ ποίμνια αὐτῶν.

Ιερ. 6,18 - Δια την ανυπακοήν εκείνων ήκουσαν τα έθνη την θείαν πρόσκλησιν και ήλθαν οι αρχηγοί αυτών μαζή με τους λαούς των.

Ιερ. 6,19 - ἄκουε, γῆ· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον κακά, τὸν καρπὸν ἀποστροφῆς αὐτῶν, ὅτι τῶν λόγων μου οὐ προσέσχον καὶ τὸν νόμον μου ἀπώσαντο.

Ιερ. 6,19 - Ακούσατε, άνθρωποι της οικουμένης· ιδού, εγώ θα επιφέρω εναντίον του λαού αυτού συμφοράς και τιμωρίας, αι οποίαι θα είναι καρπός της απομακρύνσεώς των από εμέ, διότι δεν έδωκαν προσοχήν εις τα λόγιά μου. Απέκρουσαν και κατεπάτησαν τον Νομον μου.

Ιερ. 6,20 - ἱνατί μοι λίβανον ἐκ Σαβὰ φέρετε καὶ κινάμωμον ἐκ γῆς μακρόθεν; τὰ ὁλοκαυτώματα ὑμῶν οὐκ εἰσὶ δεκτά, καὶ αἱ θυσίαι ὑμῶν οὐχ ἥδυνάν μοι.

Ιερ. 6,20 - Τι να κάμω εγώ το λιβάνι, που φέρετε από την Σαβά, και το κινάνωμον από χώραν μακρυνήν; Τα ολοκαυτώματα σας δεν είναι πλέον εις εμέ ευπρόσδεκτα και αι θυσίαι σας δεν με ηυχαρίστησαν.

Ιερ. 6,21 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον ἀσθένειαν, καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν αὐτῷ πατέρες καὶ υἱοὶ ἅμα, γείτων καὶ ὁ πλησίον αὐτοῦ ἀπολοῦνται.

Ιερ. 6,21 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ εξαποστέλλω εναντίον του λαού αυτού ασθένειαν και θα ασθενήσουν πατέρες και παιδιά συγχρόνως. Ο γείτονας και ο πλησίον αυτού θα εξολοθρευθούν.

Ιερ. 6,22 - τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ λαὸς ἔρχεται ἀπὸ βοῤῥᾶ, καὶ ἔθνη ἐξεγερθήσονται ἀπ᾿ ἐσχάτου τῆς γῆς·

Ιερ. 6,22 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, στρατός έρχεται από τας βορείους περιοχάς και έθνη θα εξεγερθούν και θα έλθουν από τα άκρα της οικουμένης.

Ιερ. 6,23 - τόξον καὶ ζιβύνην κρατήσουσιν, ἰταμός ἐστι καὶ οὐκ ἐλεήσει, φωνὴ αὐτοῦ ὡς θάλασσα κυμαίνουσα, ἐφ᾿ ἵπποις καὶ ἅρμασι παρατάξεται ὡς πῦρ εἰς πόλεμον πρὸς σέ, θύγατερ Σιών.

Ιερ. 6,23 - Θα κρατούν εις τα χέρια των τόξα και λόγχας· είναι σκληροί και αυθάδεις, κανένα δεν ευσπλαγχνιζονται. Ο θόρυβός των είναι ώσαν τον θόρυβον της τρικυμισμένης θαλάσσης, θα παραταχθούν εις μάχην με ιππικόν και με πολεμικά άρματα. Θα επέλθουν εναντίον σου, θυγάτηρ Σιών, ωσάν καταστρεπτική φωτιά.

Ιερ. 6,24 - ἠκούσαμεν τὴν ἀκοὴν αὐτῶν, παρελύθησαν αἱ χεῖρες ἡμῶν, θλίψις κατέσχεν ἡμᾶς, ὠδῖνες ὡς τικτούσης.

Ιερ. 6,24 - Επληροφορήθημεν, λέγουν, την φήμην αυτών, παρέλυσαν τα χέρια μας, μεγάλη θλίψις μας κατέλαβε, πόνοι ωσάν της γυναικός, που πρόκειται να γεννήση!

Ιερ. 6,25 - μὴ ἐκπορεύεσθε εἰς ἀγρὸν καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς μὴ βαδίζετε, ὅτι ῥομφαία τῶν ἐχθρῶν παροικεῖ κυκλόθεν.

Ιερ. 6,25 - Ελέγαμεν ο ενας στον άλλον· Μη εξέρχεσθε στους αγρούς, ούτε καν και στους δρόμους μη βαδίζετε, διότι η μάχαιρα των εχθρών μας έχει περικυκλώσει και παραμονεύει ολόγυρα.

Ιερ. 6,26 - θύγατερ λαοῦ μου, περίζωσαι σάκκον, κατάπασσε ἐν σποδῷ, πένθος ἀγαπητοῦ ποίησαι σεαυτῇ, κοπετὸν οἰκτρόν, ὅτι ἐξαίφνης ἥξει ταλαιπωρία ἐφ᾿ ὑμᾶς.

Ιερ. 6,26 - Λαέ αγαπητέ μου ως θυγάτηρ, ζώσου ενδύματα σάρκινα, ρίξε επάνω σου στάκτην, πένθησε όπως πενθείς δια την απώλειαν του πλέον

προσφιλούς προσώπου σου! Ανάλαβε μεγάλον και ελεεινόν θρήνον, διότι αιφνιδίως θα επέλθη εναντίον σας η σύμφορά και η καταστροφή αυτή.

Ιερ. 6,27 - δοκιμαστὴν δέδωκά σε ἐν λαοῖς δεδοκιμασμένοις, καὶ γνώσῃ με ἐν τῷ δοκιμάσαι με τὴν ὁδὸν αὐτῶν·

Ιερ. 6,27 - Ω προφήτα, σε εγκατέστησα ως πραγματογνώμονα μέσα στον δοκιμαζόμενον αυτόν λαόν και θα με γνωρίσης, όταν εγώ θέσω υπό δοκιμασίαν τον δρόμον της ζωής των. Το δε αποτέλεσμα της δοκιμασίας αυτής και ερεύνης ήτο

Ιερ. 6,28 - πάντες ἀνήκοοι, πορευόμενοι σκολιῶς, χαλκὸς καὶ σίδηρος, πάντες διεφθαρμένοι εἰσίν.

Ιερ. 6,28 - ότι όλοι οι Ιουδαίοι ευρέθησαν ανυπάκουοι στο θέλημα του Θεού. Επορεύοντο διεστραμμένην οδόν. Χαλκός και σίδηρος ήσαν αι καρδίαι των. Ολοι είναι διεφθαρμένοι!

Ιερ. 6,29 - ἐξέλιπε φυσητὴρ ἀπὸ πυρός, ἐξέλιπε μόλυβδος· εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ, πονηρία αὐτῶν οὐκ ἐτάκη.

Ιερ. 6,29 - Το φυσερό του αργυροχόου εφύσηζε με όλην του την δύναμιν. Κατηναλώθη από τη φωτιά και έλειψεν εντελώς ο μόλυβδος, αλλά εις μάτην ο αργυροχόος κατεργάζεται τον άργυρον, δηλαδή τους Ιουδαίους. Η κακία των δεν ελυωσε, δεν διελύθη.

Ιερ. 6,30 - ἀργύριον ἀποδεδοκιμασμένον καλέσατε αὐτούς, ὅτι ἀπεδοκίμασεν αὐτοὺς Κύριος.

Ιερ. 6,30 - Χαρακτηρίσατε και ονομάσατε τους Ιουδαίους αδόκιμον και πεταμένον αργύριον, διότι ο Κυριος τους απεδοκίμασε και τους απέρριψε.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 7

Ιερ. 7,1 - Ἀκούσατε λόγον Κυρίου πᾶσα Ἰουδαία.

Ιερ. 7,2 - Ολη η χώρα της Ιουδαίας, όλοι οι κατοικούντες εις αυτήν ακούσατε λόγον Κυρίου·

Ιερ. 7,3 - τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· διορθώσατε τὰς ὁδοὺς ὑμῶν καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν, καὶ κατοικιῶ ὑμᾶς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.

Ιερ. 7,3 - αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Διορθώσατε τους δρόμους της ζωής σας και τα έργα σας, και εγώ θα σας εγκαταστήσω ασφαλώς και μονίμως στον τόπον αυτόν.

Ιερ. 7,4 - μὴ πεποίθατε ἐφ᾿ ἑαυτοῖς ἐπὶ λόγοις ψευδέσιν, ὅτι τὸ παράπαν οὐκ ὠφελήσουσιν ὑμᾶς λέγοντες· ναὸς Κυρίου, ναὸς Κυρίου ἐστίν.

Ιερ. 7,4 - Μη έχετε πεποίθησιν στον εαυτόν σας. Μη δίδετε εμπιστοσύνην εις τα ψευδή λόγια των ψευοοπροφητών, διότι τίποτε απολύτως δεν θα σας

ωφελήσουν εκείνοι οι οποίοι λέγουν· Ο ναός του Κυρίου ευρίσκεται εις την χώραν μας, άρα ο Θεός είναι μαζή μας!

Ιερ. 7,5 - ὅτι ἐὰν διορθοῦντες διορθώσητε τὰς ὁδοὺς ὑμῶν καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν καὶ ποιοῦντες ποιήσητε κρίσιν ἀνὰ μέσον ἀνδρὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ πλησίον αὐτοῦ

Ιερ. 7,5 - Μονον εάν με επιμέλειαν και αποφασιστικότητα διορθώσετε τους δρόμους της ζωής σας και τα έργα των χειρών σας, εάν εφαρμόσετε και αποδόσετε δικαιοσύνην μεταξύ του ενός ανθρώπου και του άλλου ανθρώπου,

Ιερ. 7,6 - καὶ προσήλυτον καὶ ὀρφανὸν καὶ χήραν μὴ καταδυναστεύσητε καὶ αἷμα ἀθῷον μὴ ἐκχέητε ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ ὀπίσω θεῶν ἀλλοτρίων μὴ πορεύησθε εἰς κακὸν ὑμῖν,

Ιερ. 7,6 - εάν δεν καταδυναστεύετε τον ξένον, το ορφανόν και την χήραν, εάν δεν χύνετε αίμα αθώου στον τόπον αυτόν και δεν τρέχετε πίσω από ξένους ειδωλολατρικούς θεούς, προς καταστροφήν σας και όλεθρόν σας,

Ιερ. 7,7 - καὶ κατοικιῶ ὑμᾶς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐν γῇ, ᾗ ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν ἐξ αἰῶνος καὶ ἕως αἰῶνος.

Ιερ. 7,7 - εγώ θα σας εγκαταστήσω ως μονίμους κατοίκους εις την χώραν αυτήν, εις την γην της Επαγγελίας, την οποίαν έδωσα στους προγόνους σας από αρχαιοτάτων χρόνων, δια να γίνη και μείνη παντοτεινή σας κατοικία.

Ιερ. 7,8 - εἰ δὲ ὑμεῖς πεποίθατε ἐπὶ λόγοις ψευδέσιν, ὅθεν οὐκ ὠφεληθήσεσθε,

Ιερ. 7,8 - Εάν όμως σεις στηρίξετε την πεποίθησιν σας στους ψευδείς λόγους των ψευδοπροφητών, από τους οποίους τίποτε δεν έχετε να ωφεληθήτε,

Ιερ. 7,9 - καὶ φονεύετε καὶ μοιχᾶσθε καὶ κλέπτετε καὶ ὀμνύετε ἐπ᾿ ἀδίκῳ καὶ θυμιᾶτε τῇ Βάαλ καὶ ἐπορεύεσθε ὀπίσω θεῶν ἀλλοτρίων, ὧν οὐκ οἴδατε, τοῦ κακῶς εἶναι ὑμῖν

Ιερ. 7,9 - και διαπράττετε φόνους και μοιχείας και κλέπτετε και ορκιζεσθε ψευδείς και αδίκους όρκους και προσφέρετε θυμίαμα στο είδωλον του Βααλ, εάν γενικώς, προς ιδικήν σας συμφοράν και θλίψιν, ακολουθήτε οπίσω ξένων θεών, οπίσω των ειδώλων, τα οποία προηγουμένως δεν γνωρίζατε, εάν καθ' ον χρόνον διαπράττετε ακόμη τας παραβάσεις αυτάς

Ιερ. 7,10 - καὶ ἤλθετε καὶ ἔστητε ἐνώπιον ἐμοῦ ἐν τῷ οἴκῳ, οὗ ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ᾿ αὐτῷ, καὶ εἴπατε· ἀπεσχήμεθα τοῦ μὴ ποιεῖν πάντα τὰ βδελύγματα ταῦτα,

Ιερ. 7,10 - αμετανόητοι έλθετε και σταθήτε ενώπιόν μου στον οίκον μου, ο οποίος φέρει το Ονομά μου, και όρθιοι να μου ειπήτε, ότι ημείς έχομεν απομακρυνθή από όλα αυτά τα βδελυρά πράγματα,

Ιερ. 7,11 - μὴ σπήλαιον λῃστῶν ὁ οἶκός μου, οὗ ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ᾿ αὐτῷ ἐκεῖ, ἐνώπιον ὑμῶν; καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἑώρακα, λέγει Κύριος,

Ιερ. 7,11 - εγώ σας απαντώ· μήπως δια σας ο ναός μου, ο αφιερωμένος στο Ονομά μου, εγινε σπήλαιον ληστών; Ιδού εγώ βλέπω καλά, ποίοι είσθε και τι πράττετε, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 7,12 - ὅτι πορεύθητε εἰς τὸν τόπον μου τὸν ἐν Σηλώ, οὗ κατεσκήνωσα τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ ἔμπροσθεν, καὶ ἴδετε ἃ ἐποίησα αὐτῷ ἀπὸ προσώπου κακίας λαοῦ μου Ἰσραήλ.

Ιερ. 7,12 - Πηγαίνετε στον τόπον μου, εις Σηλώ, όπου εις παλαιοτέραν εποχήν εγώ είχα κατασκηνώσει και επεκαλείτο εκεί το Ονομά μου, ιδέτε εκείνα, τα οποία εγώ έκαμα εξ αιτίας της παρανομίας του ισραηλιτικού λαού.

Ιερ. 7,13 - καὶ νῦν ἀνθ᾿ ὧν ἐποιήσατε πάντα τὰ ἔργα ταῦτα, καὶ ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἠκούσατέ μου, καὶ ἐκάλεσα ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀπεκρίθητε,

Ιερ. 7,13 - Και τώρα επειδή και σεις επράξατε όλα εκείνα τα πονηρά έργα των προγόνων σας και ωμίλησα προς σας και δεν ηθελήσατε να υπακούσετε, σας εκάλεσα και δεν απαντήσατε,

Ιερ. 7,14 - τοίνυν κἀγὼ ποιήσω τῷ οἴκῳ τούτῳ, ᾧ ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ᾿ αὐτῷ, ἐφ᾿ ᾧ ὑμεῖς πεποίθατε ἐπ᾿ αὐτῷ, καὶ τῷ τόπῳ, ᾧ ἔδωκα ὑμῖν καὶ τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καθὼς ἐποίησα τῇ Σηλώ.

Ιερ. 7,14 - λοιπόν, και εγώ θα πράξω στον τόπον αυτόν, όπου επικαλείται το Ονομά μου και στον οποίον και σεις είχατε πίστιν και πεποίθησιν, στον τόπον αυτόν τον οποίον εδωσα εις σας και στους προγόνους σας, θα κάμω ο,τι έκαμα και εις την περιοχήν Σηλώ.

Ιερ. 7,15 - καὶ ἀποῤῥίψω ὑμᾶς ἀπὸ προσώπου μου, καθὼς ἀπέῤῥιψα τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν, πᾶν τὸ σπέρμα Ἐφραίμ.

Ιερ. 7,15 - Θα σας απορρίψω από ενώπιόν μου, όπως απέρριψα τους αδελφούς σας, όλην την φυλήν του Εφραίμ.

Ιερ. 7,16 - καὶ σύ μὴ προσεύχου περὶ τοῦ λαοῦ τούτου καὶ μὴ ἀξιοῦ τοῦ ἐλεηθῆναι αὐτοὺς καὶ μὴ εὔχου καὶ μὴ προσέλθῃς μοι περὶ αὐτῶν, ὅτι οὐκ εἰσακούσομαι.

Ιερ. 7,16 - Και συ, προφήτα Ιερεμία, παύσε να προσεύχεσαι υπέρ του λαού αυτού και μη έχης την αξίωσιν να τους ελεήσω. Μη προσεύχεσαι υπέρ αυτών και μη προσέλθης ενώπιόν μου μεσιτεύων δι' αυτούς, διότι εγώ δεν θα σε ακούσω.

Ιερ. 7,17 - ἢ οὐχ ὁρᾷς τί αὐτοὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς πόλεσιν Ἰούδα καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἱερουσαλήμ;

Ιερ. 7,17 - Αλήθεια, δεν βλέπεις τι κάμνουν αυτοί εις τας διαφόρους πόλστου 'Ιουδα και στους δρόμους της Ιερουσαλήμ;

Ιερ. 7,18 - οἱ υἱοὶ αὐτῶν συλλέγουσι ξύλα, καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν καίουσι πῦρ, καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν τρίβουσι σταῖς τοῦ ποιῆσαι χαυῶνας τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔσπεισαν σπονδὰς θεοῖς ἀλλοτρίοις, ἵνα παροργίσωσί με.

Ιερ. 7,18 - Τα παιδιά των μαζεύουν ξύλα, οι γονείς των καίουν αυτά εις πυρ, αι δε γυναίκες ζυμώνουν φυράματα, δια να κατασκευάσουν άρτους, προσφοράς τιρός τιμήν της στρατιάς των αστέρων του ουρανού και να προσφέρουν σπονδάς εις ξένους θεούς, δια να με εξοργίζουν εναντίον των.

Ιερ. 7,19 - μὴ ἐμὲ αὐτοὶ παροργίζουσι; λέγει Κύριος· οὐχὶ ἑαυτούς, ὅπως καταισχυνθῇ τὰ πρόσωπα αὐτῶν;

Ιερ. 7,19 - Μηπως με αυτά, που διαπράττουν και με εξοργίζουν, βλάπτουν εμέ; λέγει ο Κυριος. Δεν βλάπτουν τον εαυτόν των με αποτέλεσμα να καταισχυνθούν τα πρόσωπά των;

Ιερ. 7,20 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ὀργὴ καὶ θυμός μου χεῖται ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπὶ τὰ κτήνη καὶ ἐπὶ πᾶν ξύλον τοῦ ἀγροῦ αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὰ γεννήματα τῆς γῆς, καὶ καυθήσεται καὶ οὐ σβεσθήσεται.

Ιερ. 7,20 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, η οργή και ο θυμός μου θα εκσπάσουν και θα εκχυθούν εναντίον της χώρας αυτής, εναντίον των ανθρώπων, που κατοικούν αυτήν, και εναντίον των κτηνών, εναντίον όλων των δένδρων της υπαίθρου και των προϊόντων της χώρας των. Ο θυμός μου θα ανάψη και δεν θα σβήση.

Ιερ. 7,21 - τάδε λέγει Κύριος· τὰ ὁλοκαυτώματα ὑμῶν συναγάγετε μετὰ τῶν θυσιῶν ὑμῶν καὶ φάγετε κρέα.

Ιερ. 7,21 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Μαζέψτε και πάρτε από τα μάτιά μου τα ολοκαυτώματα σας, όπως και όλας τας άλλας θυσίας σας, και φάγετε μόνοι σας τα κρέατα. Τιποτε δεν έχετε να ωφεληθήτε από αυτά,

Ιερ. 7,22 - ὅτι οὐκ ἐλάλησα πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν καὶ οὐκ ἐνετειλάμην αὐτοῖς ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἀνήγαγον αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, περὶ ὁλοκαυτωμάτων καὶ θυσίας·

Ιερ. 7,22 - διότι εγώ δεν ωμίλησα προς τους προγόνους σας, δεν έδωσα εις αυτούς εντολήν, κατά την έποχην εκείνην, που τους έβγαλα ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου, περί ολοκαυτωμάτων και άλλων θυσιών.

Ιερ. 7,23 - ἀλλ᾿ ἢ τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐνετειλάμην αὐτοῖς, λέγων· ἀκούσατε τῆς φωνῆς μου, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν· καὶ πορεύεσθε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς μου, αἷς ἂν ἐντείλωμαι ὑμῖν, ὅπως ἂν εὖ ᾖ ὑμῖν.

Ιερ. 7,23 - Αλλά κυρίως τους έδωσα αυτήν την εντολήν λέγων· Ακούσατε τους λόγους μου, συμμορφωθήτε προς τας εντολάς μου και εγώ θα είμαι ο Θεός σας και σεις θα είσθε ο λαός μου. Βαδίζετε όλους τους δρόμους των εντολών μου, δια να κατευοδωθήτε και ευτυχήσετε.

Ιερ. 7,24 - καὶ οὐκ ἤκουσάν μου, καὶ οὐ προσέσχε τὸ οὖς αὐτῶν, ἀλλ᾿ ἐπορεύθησαν ἐν τοῖς ἐνθυμήμασι τῆς καρδίας αὐτῶν τῆς κακῆς καὶ ἐγενήθησαν εἰς τὰ ὄπισθεν καὶ οὐκ εἰς τὰ ἔμπροσθεν.

Ιερ. 7,24 - Αλλα εκείνοι δεν με άκουσαν. Δεν ήνοιξαν τα αυτιά των να προσέξουν εις τα λόγια μου, άλλα επορεύθησαν σύμφωνα με τας πονηράς επιθυμίας των διεφθαρμένων καρδιών των και έτσι οπισθοδρόμησαν δεν προώδευσαν.

Ιερ. 7,25 - ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας ἐξήλθοσαν οἱ πατέρες αὐτῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου καὶ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸς ὑμᾶς πάντας τοὺς δούλους μου, τοὺς προφήτας, ἡμέρας καὶ ὄρθρου, καὶ ἀπέστειλα,

Ιερ. 7,25 - Από την εποχήν, κατά την οποίαν οι προπάτορές των εβγήκαν ελεύθεροι από την χώραν της Αιγύπτου, και μέχρι της ημέρας αυτής έστειλα προς σας όλους τους δούλους μου, τους προφήτας, τους έστειλα να ομιλούν προς αυτούς από πρωΐας μέχρις εσπέρας.

Ιερ. 7,26 - καὶ οὐκ εἰσήκουσάν μου, καὶ οὐ προσέσχε τὸ οὖς αὐτῶν, καὶ ἐσκλήρυναν τὸν τράχηλον αὐτῶν ὑπὲρ τοὺς πατέρας αὐτῶν.

Ιερ. 7,26 - Εκείνοι όμώς δεν με ήκουσαν, δεν ηνοιξαν τα αυτιά των, να προσέξουν τα λόγιά μου και εσκλήρυναν τον τράχηλον αυτών περισσότερον από τους προγόνους των.

Ιερ. 7,28 - καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον· τοῦτο τὸ ἔθνος, ὃ οὐκ ἤκουσε τῆς φωνῆς Κυρίου οὐδὲ ἐδέξατο παιδείαν, ἐξέλιπεν ἡ πίστις ἐκ στόματος αὐτῶν. -

Ιερ. 7,28 - Θα είπης λοιπόν συ, προφήτα Ιερεμία, εις αυτούς τούτον τον λόγον· Αυτό είναι το έθνος, τα οποίον δεν ήκουσε την φωνήν του Κυρίου του, ούτε και εδέχθη την παιδαγωγίαν και μόρφωσιν παρά του Θεού. Εξηφανίσθη η φιλαλήθεια και η ειλικρίνεια από το στόμα αυτών.

Ιερ. 7,29 - Κεῖραι τὴν κεφαλήν σου καὶ ἀπόῤῥιπτε καὶ ἀνάλαβε ἐπὶ χειλέων θρῆνον, ὅτι ἀπεδοκίμασε Κύριος καὶ ἀπώσατο τὴν γενεὰν τὴν ποιοῦσαν ταῦτα.

Ιερ. 7,29 - Εις ένδειξιν πένθους ξύρισε τας τρίχας της κεφαλής σου και απόρριψε τας. Ανάλαβε θρήνους και μοιρολόγια εις τα χείλη σου, διότι ο Κυριος απεδοκίμασε και απέκρουσε την γενεάν, η οποία διαπράττει αυτάς τας παρανομίας.

Ιερ. 7,30 - ὅτι ἐποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰούδα τὸ πονηρὸν ἐναντίον ἐμοῦ, λέγει Κύριος· ἔταξαν τὰ βδελύγματα αὐτῶν ἐν τῷ οἴκῳ, οὗ ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ᾿ αὐτόν, τοῦ μιᾶναι αὐτόν·

Ιερ. 7,30 - Διότι οι Ιουδαίοι διέπραξαν πονηρίας ενώπιόν μου, λέγει ο Κυριος. Εφθασαν μέχρι του σημείου να εγκαταστήσουν τα βδελυρά των είδωλα στον ναόν μου, εκεί όπου επικαλείται το Ονομά μου, δια να τον μολύνουν.

Ιερ. 7,31 - καὶ ᾠκοδόμησαν τὸν βωμὸν τοῦ Ταφέθ, ὅς ἐστιν ἐν φάραγγι υἱοῦ Ἐννόμ, τοῦ κατακαίειν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν ἐν πυρί, ὃ οὐκ ἐνετειλάμην αὐτοῖς καὶ οὐ διενοήθην ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Ιερ. 7,31 - Εκτισαν βωμόν του Ταφέθ, που ευρίσκεται εις την φάραγγα του υιού Εννόμ, δια να κατακαίουν εκεί επάνω στο πυρ τους υιούς και τας θυγατέρας των, πράγμα το οποίον εγώ ποτέ δεν τους διέταξα να το κάμουν, ούτε καν και το εσκέφθην.

Ιερ. 7,32 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ οὐκ ἐροῦσιν ἔτι· Βωμὸς τοῦ Ταφὲθ καὶ φάραγξ υἱοῦ Ἐννόμ, ἀλλ᾿ ἢ Φάραγξ τῶν ἀνῃρημένων, καὶ θάψουσιν ἐν τῷ Ταφὲθ διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν τόπον.

Ιερ. 7,32 - Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος και δεν θα ονομάζουν πλέον την περιοχήν “Βωμός του Ταφέθ” η “Φαραγξ υιού Εννόμ”, αλλά θα την ονομάζουν «“Φαραγξ των φονευομένων”, τους οποίους θα θάψουν εις Ταφέθ, διότι όλοι οι άλλοι τόποι θα έχουν γεμίσει και δεν θα υπάρχη άλλου χώρος εις ταφήν των φονευομένων.

Ιερ. 7,33 - καὶ ἔσονται οἱ νεκροὶ τοῦ λαοῦ τούτου εἰς βρῶσιν τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἀποσοβῶν.

Ιερ. 7,33 - Οι νεκροί του λαού αυτού θα είναι άταφοι, τροφή των ορνέων του ουρανού και των θηρίων της γης. Και δεν θα υπάρχη κανείς άνθρωπος να απομακρύνη τα όρνεα και τα θηρία από τα πτώματα.

Ιερ. 7,34 - καὶ καταλύσω ἐκ πόλεων Ἰούδα καὶ ἐκ διόδων Ἱερουσαλὴμ φωνὴν εὐφραινομένων καὶ φωνὴν χαιρόντων, φωνὴν νυμφίου καὶ φωνὴν νύμφης, ὅτι εἰς ἐρήμωσιν ἔσται πᾶσα ἡ γῆ.

Ιερ. 7,34 - Θα καταργήσω και θα καταπαύσω εις τας πόλεις της χώρας Ιούδα και στους δρόμους της Ιερουσαλήμ γενικώς, φωνήν ανθρώπων που ευφραίνονται, φωνήν ανθρώπων που χαίρουν, φωνήν νυμφίου και φωνήν νύμφης, διότι η χώρα αυτή θα έχη πλέον παραδοθή εις καταστροφήν και ερήμωσιν.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 8

Ιερ. 8,1 - Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγει Κύριος, ἐξοίσουσι τὰ ὀστᾶ τῶν βασιλέων Ἰούδα καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἱερέων καὶ τὰ ὀστᾶ προφητῶν καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν κατοικούντων ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐκ τῶν τάφων αὐτῶν

Ιερ. 8,1 - Κατά την εποχήν εκείνην των συμφορών και του ολέθρου, λέγει ο Κυριος, οι εχθροί θα τυμβωρυχήσουν, θα βγάλουν από τους τάφους τα οστά των βασιλέων και τα οστά των άλλων αρχόντων του βασιλείου αυτού, τα οστά των ιερέων και των ψευδοπροφητών και τα οστά όλων των κατοίκων της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 8,2 - καὶ ψύξουσιν αὐτὰ πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀστέρας καὶ πρὸς πᾶσαν τὴν στρατιὰν τοῦ οὐρανοῦ, ἃ ἠγάπησαν, καὶ οἷς ἐδούλευσαν καὶ ὧν ἐπορεύθησαν ὀπίσω αὐτῶν καὶ ὧν ἀντείχοντο καὶ οἷς προσεκύνησαν αὐτοῖς· οὐ κοπήσονται καὶ οὐ ταφήσονται, καὶ ἔσονται εἰς παράδειγμα ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς,

Ιερ. 8,2 - Θα τα ξηράνουν εκθέτοντες αυτά στον ήλιον και την σελήνην και εις όλους τους αστέρας και εις όλην την στρατιάν των αστέρων του ουρανού, τους οποίους ηγάπησαν και δουλικώς ελάτρευσαν και οπίσω των οποίων επορεύθησαν και επάνω στους οποίους εστήριξαν την πεποίθησιν των και τους προσεκύνησαν. Δεν θα ακουσθή δι' αυτούς επικήδειος θρήνος και κοπετός. Δεν θα ενταφιασθούν, θα μείνουν άταφοι, θα γίνουν έτσι παράδειγμα δι' όλους τους ανθρώπους της γης,

Ιερ. 8,3 - ὅτι εἵλοντο τὸν θάνατον ἢ τὴν ζωήν, καὶ πᾶσι τοῖς καταλοίποις τοῖς καταλειφθεῖσιν ἀπὸ τῆς γενεᾶς ἐκείνης ἐν παντὶ τόπῳ, οὗ ἐὰν ἐξώσω αὐτοὺς ἐκεῖ. -

Ιερ. 8,3 - διότι επροτίμησαν τον θάνατον και οχι την ζωήν. Θα τιμωρήσω δε και όλους εκείνους, που θα απομείνουν από την γενεάν αυτήν εις κάθε τόπον, όπου θα τους έχω διασκορπίσει.

Ιερ. 8,4 - Ὅτι τάδε λέγει Κύριος· μὴ ὁ πίπτων οὐκ ἀνίσταται; ἢ ὁ ἀποστρέφων οὐκ ἀναστρέφει;

Ιερ. 8,4 - Αυτά λέγει ακόμη ο Κυριος· Μηπως εκείνος που πίπτει, δεν σηκώνεται; Μηπως εκείνος ο οποίος χάνει τον δρόμον του και παραπλανάται, δεν προσπαθεί να επιστρέψη στον δρόμον του;

Ιερ. 8,5 - διατί ἀπέστρεψεν ὁ λαός μου οὗτος ἀποστροφὴν ἀναιδῆ καὶ κατεκρατήθησαν ἐν τῇ προαιρέσει αὐτῶν καὶ οὐκ ἠθέλησαν τοῦ ἐπιστρέψαι;

Ιερ. 8,5 - Διατί όμως αυτός ο λαός μου παραπλανάται εις μίαν αναιδή απομάκρυνσιν από εμέ και επιμένουν πεισμόνως εις την κακήν των διάθεσιν και δεν ηθέλησαν να επανέλθουν προς εμέ;

Ιερ. 8,6 - ἐνωτίσασθε δὴ καὶ ἀκούσατε· οὐχ οὕτω λαλήσουσιν· οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος μετανοῶν ἀπὸ τῆς κακίας αὐτοῦ, λέγων· τί ἐποίησα; διέλιπεν ὁ τρέχων ἀπὸ τοῦ δρόμου αὐτοῦ ὡς ἵππος κάθιδρος ἐν χρεμετισμῷ αὐτοῦ.

Ιερ. 8,6 - Ακούσατε, λοιπόν, και βάλετε μέσα εις τα αυτιά σας. Δεν ομιλούν οι Ιουδαίοι, όπως πρέπει. Δεν υπάρχει μεταξύ των άνθρωπος, ο οποίος να μετανοή δια την κακίαν του και να λέγη· Τι διέπραξα; Απεκαμεν ο Ισραηλιτικός λαός τρέχων στον δρόμον της ειδωλολατρείας, ωσάν κάθιδρος και χρεμετίζων ίππος.

Ιερ. 8,7 - καὶ ἡ ἀσίδα ἐν τῷ οὐρανῷ ἔγνω τὸν καιρὸν αὐτῆς, τρυγὼν καὶ χελιδών, ἀγροῦ στρουθία ἐφύλαξαν καιροὺς εἰσόδων ἑαυτῶν, ὁ δὲ λαός μου οὗτος οὐκ ἔγνω τὰ κρίματα Κυρίου.

Ιερ. 8,7 - Ο πελαργός, το πτηνόν αυτό του ουρανού, γνωρίζει τους καιρούς της μεταναστεύσεώς του. Η τρυγόνα και το χελιδόνι, τα στρουθία του αγρού, γχωρίζουν τους καιρούς της επιστροφής των. Αυτός όμως ο λαός μου δεν έμαθε τους νόμους εμού του Κυρίου του.

Ιερ. 8,8 - πῶς ἐρεῖτε· ὅτι σοφοί ἐσμεν ἡμεῖς, καὶ νόμος Κυρίου μεθ᾿ ἡμῶν ἐστιν; εἰς μάτην ἐγενήθη σχοῖνος ψευδὴς γραμματεῦσιν.

Ιερ. 8,8 - Πως, λοιπόν, θα πήτε· Ημείς είμεθα σοφοί και ο νόμος του Κυρίου είναι μαζή μας; Ματαιότητας και ψευδολογίας έγραψεν ο κάλαμος των γραμματέων σας.

Ιερ. 8,9 - ᾐσχύνθησαν σοφοὶ καὶ ἐπτοήθησαν καὶ ἑάλωσαν, ὅτι τὸν λόγον Κυρίου ἀπεδοκίμασαν· σοφία τίς ἐστιν ἐν αὐτοῖς;

Ιερ. 8,9 - Κατησχύνθησαν οι σοφοί σας, επτοήθησαν και επανικοβλήθησαν, εκυριεύθησαν και έγιναν δούλοι, διότι απεδοκίμασαν τον λόγον του Κυρίου. Ποία, λοιπόν, σοφία υπάρχει εις αυτούς;

Ιερ. 8,10 - διὰ τοῦτο δώσω τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἑτέροις καὶ τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν τοῖς κληρονόμοις·

Ιερ. 8,10 - Δια τούτο θα δώσω τας γυναίκας των εις άλλους και τους αγρούς των εις άλλους κληρονόμους.

Ιερ. 8,13 - καὶ συνάξουσι τὰ γεννήματα αὐτῶν, λέγει Κύριος, οὐκ ἔστι σταφυλὴ ἐν ταῖς ἀμπέλοις, καὶ οὐκ ἔστι σῦκα ἐν ταῖς συκαῖς, καὶ τὰ φύλλα κατεῤῥύηκεν.

Ιερ. 8,13 - Αλλοι θα μαζεύσουν τα προϊόντα των αγρών των, λέγει ο Κυριος. Δεν θα υπάρχη δι' αυτούς σταφυλή εις τας αμπέλους των, ούτε σύκα εις τις συκές των. Καίι αυτά άκομα τα φύλλα θα έχουν πέσει.

Ιερ. 8,14 - ἐπὶ τί ἡμεῖς καθήμεθα; συνάχθητε καὶ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς πόλεις τὰς ὀχυρὰς καὶ ἀποῤῥιφῶμεν, ὅτι Θεὸς ἀπέῤῥιψεν ἡμᾶς καὶ ἐπότισεν ἡμᾶς ὕδωρ χολῆς, ὅτι ἡμάρτομεν ἐναντίον αὐτοῦ.

Ιερ. 8,14 - Από τον φόβον των επερχομένων εχθρών θα λέγουν· Διατί μένομεν ήσυχοι και αργοί; Συγκεντρωθήτε και ας εισέλθωμεν εις τας οχυράς πόλεις μας, δια να χαθώμε εκεί, διότι ο Θεός μας απέρριψεν από το πρόσωπόν του. Μας επότισε με νερό πικρίας, διότι ημαρτήσαμεν ενώπιον αυτού.

Ιερ. 8,15 - συνήχθημεν εἰς εἰρήνην, καὶ οὐκ ἦν ἀγαθά· εἰς καιρὸν ἰάσεως, καὶ ἰδοὺ σπουδή.

Ιερ. 8,15 - Συνεκεντρώθημεν, δια να απολαύσωμεν την ειρηνικήν ζωήν, και όμως κανένα αγαθόν δεν είδαμεν. Ηλπίζομεν εις καιρόν θεραπείας και λυτρώσεως από τα δεινά, και ιδού αντί αυτών μας συνέχει τρόμος και φυγή.

Ιερ. 8,16 - ἐκ Δὰν ἀκουσόμεθα φωνὴν ὀξύτητος ἵππων αὐτοῦ, ἀπὸ φωνῆς χρεμετισμοῦ ἱππασίας ἵππων αὐτοῦ ἐσείσθη πᾶσα ἡ γῆ· καὶ ἥξει

καὶ καταφάγεται τὴν γῆν καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, πόλιν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ.

Ιερ. 8,16 - Από την περιοχήν Δαν ηκούσαμεν την διαπεραστικήν φωνήν των ίππων του εχθρού, και από τον θόρυβον του χρεμετσμού του ιππικού του εσείσθη όλη η γη. Ο στρατός αυτός θα επέλθη εναντίον μας, θα καταφάγη την χώραν μας και τα προϊόντα αυτής, κάθε πόλιν και τους κατοικούντας εις αυτήν.

Ιερ. 8,17 - διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω εἰς ὑμᾶς ὄφεις θανατοῦντας, οἷς οὐκ ἔστιν ἐπᾶσαι, καὶ δήξονται ὑμᾶς

Ιερ. 8,17 - Διότι εγώ θα εξαποστείλω εναντίον σας δηλητηριώδεις θανατηφόρους όφεις, οι οποίοι δεν είναι δυνατόν να γοητευθούν από μάγους και να γίνουν ακίνδυνοι. Αυτοί και θα σας δαγκώσουν.

Ιερ. 8,18 - ἀνίατα μετ᾿ ὀδύνης καρδίας ὑμῶν ἀπορουμένης.

Ιερ. 8,18 - Τα δήγματα αυτών θα είναι οδυνηρά και αθεράπευτα, η καρδία σας θα πλημμυρίση από πόνον. Θα ευρίσκεται εις ατονίαν και αδυναμίαν.

Ιερ. 8,19 - ἰδοὺ φωνὴ κραυγῆς θυγατρὸς λαοῦ μου ἀπὸ γῆς μακρόθεν· μὴ Κύριος οὐκ ἔστιν ἐν Σιών; ἢ βασιλεὺς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ; διατί παρώργισάν με ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν καὶ ἐν ματαίοις ἀλλοτρίοις;

Ιερ. 8,19 - Ιδού, η φωνή της κραυγής της θυγατρός μου, του ισραηλιτικού δηλαδή λαού, έρχεται από μακράν, από τον τόπον της εξορίας και λέγει· Δεν υπάρχει, λοιπόν, ο Κυριος εις την Σιών, η δεν υπάρχει βασιλεύς εκεί; Και ο Θεός απαντά· Δεν υπάρχει, διότι και αυτοί με εξώργισαν με τα γλυπτά των αγάλματα και με τα μάταια είδωλα ξένων θεών.

Ιερ. 8,20 - διῆλθε θέρος, παρῆλθεν ἄμητος, καὶ ἡμεῖς οὐ διεσώθημεν.

Ιερ. 8,20 - Ηλθεν η εποχή του θερισμού, θα λέγουν οι Ισραηλίται, παρήλθεν ο καιρός της συγκομιδής και ημείς δεν διεσώθημεν.

Ιερ. 8,21 - ἐπὶ συντρίμματι θυγατρὸς λαοῦ μου ἐσκοτώθην· ἐν ἀπορίᾳ κατίσχυσάν με ὠδῖνες ὡς τικτούσης.

Ιερ. 8,21 - Δια την συντριβήν και καταστροφήν της θυγατρός μου αυτής του Ισραηλιτικού λαού, λέγει ο προφήτης, με κατέλαβε σκοτοδίνη. Ευρέθην εις απορίαν, με κατέλαβαν πόνοι, ωσάν της γυναικός που γεννά.

Ιερ. 8,22 - μὴ ῥητίνη οὐκ ἔστιν ἐν Γαλαάδ, ἢ ἰατρὸς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ; διατί οὐκ ἀνέβη ἴασις θυγατρὸς λαοῦ μου;

Ιερ. 8,22 - Δεν υπάρχει λοιπόν ιαματικόν βάλσαμον εις την χώραν Γαλαάδ, η δεν ευρίσκεται εκεί Ιατρός; Διατί δεν εθεραπεύθη η θυγάτηρ μου, ο λαός μου;

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 9

Ιερ. 9,1 - Τὶς δώσει κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων, καὶ κλαύσομαι τὸν λαόν μου τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός, τοὺς τετραυματισμένους θυγατρὸς λαοῦ μου;

Ιερ. 9,1 - Ποιός θα δώση εις την κεφαλήν μου ύδωρ και πηγήν δακρύων εις τα μάτια μου, δια να κλαύσω τον λαόν μου αυτόν ημέραν και νύκτα και τους νεκρούς της θυγατρός μου, δηλαδή του λαού μου, που εσφάγησαν κατά τον πόλεμον;

Ιερ. 9,2 - τίς δῴη μοι ἐν τῇ ἐρήμῳ σταθμὸν ἔσχατον καὶ καταλείψω τὸν λαόν μου καὶ ἀπελεύσομαι ἀπ᾿ αὐτῶν; ὅτι πάντες μοιχῶνται, σύνοδος ἀθετούντων.

Ιερ. 9,2 - Ποιός θα μου δώση το πλέον απομακρον σημείον της ερήμου, δια να εγκατασταθώ εκεί και εγκαταλείψω τον λαόν μου και φύγω μακράν από αυτούς; Διότι όλοι αυτοί έχουν εκτραπή εις μοιχείαν, έγιναν συμμορία, που καταπατεί τον νόμον του Θεού.

Ιερ. 9,3 - καὶ ἐνέτειναν τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ὡς τόξον, ψεῦδος καὶ οὐ πίστις ἐνίσχυσεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι ἐκ κακῶν εἰς κακὰ ἐξήλθοσαν καὶ ἐμὲ οὐκ ἔγνωσαν, φησὶ Κύριος.

Ιερ. 9,3 - Ετέντωσαν την γλώσσα των, όπως οι πολεμισταί τεντώνουν τόξα των. Εις την χώραν των επεκράτησε το ψεύδος, οχι δε η αλήθεια και αξιοπιστία διότι εξετρέποντο από το ένα κακόν ει το άλλο. Εφυγαν από τον δρόμον μου δεν εγνώρισαν εμέ τον Κυριον των, λέγε ο Κυριος.

Ιερ. 9,4 - ἕκαστος ἀπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ φυλάξασθε καὶ ἐπ᾿ ἀδελφοῖς αὐτῶν μὴ πεποίθατε, ὅτι πᾶς ἀδελφὸς πτέρνῃ πτερνιεῖ, καὶ πᾶς φίλος δολίως πορεύσεται.

Ιερ. 9,4 - Εις την αμαρτωλήν αυτή κοινωνίαν ο καθένας ας προφυλάσσετο από τον πλησίον του· και εις αυτούς ακόμα τους αδελφούς σας μη έχετε εμπιστοσύνην, διότι κάθε αδελφός προσπαθεί να υποσκελίση τον αδελφόν του, και κάθε φίλος φέρεται με δολιότητα απέναντι του φίλου του.

Ιερ. 9,5 - ἕκαστος κατὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ καταπαίξεται, ἀλήθειαν οὐ μὴ λαλήσωσι· μεμάθηκεν ἡ γλῶσσα αὐτῶν λαλεῖν ψευδῆ, ἠδίκησαν καὶ οὐ διέλιπον τοῦ ἐπιστρέψαι.

Ιερ. 9,5 - Καθε φίλος εμπαίζει τον φίλον του, δεν λέγουν αλήθειαν μεταξύ των, η γλώσσα των έχει μάθει και συνηθίσει να λέγη ψευδολογίας. Διέπραξαν αδικίας, δεν εσταμάτησαν, ώστε να επιστρέψουν εις εμέ εν μετάνοια.

Ιερ. 9,6 - τόκος ἐπὶ τόκῳ καὶ δόλος ἐπὶ δόλῳ· οὐκ ἤθελον εἰδέναι με, φησὶ Κύριος.

Ιερ. 9,6 - Ζητούν και εισπράττουν τόκους επάνω εις τόκους, διαπράττουν δόλους επάνω εις δόλους. Δεν θέλουν να με αναγνωρίσουν ως Θεόν των, λέγει ο Κυριος

Ιερ. 9,7 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ πυρώσω αὐτοὺς καὶ δοκιμῶ αὐτούς, ὅτι ποιήσω ἀπὸ προσώπου πονηρίας θυγατρὸς λαοῦ μου.

Ιερ. 9,7 - Δια τας παρανομίας των αυτάς, αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα τους θέσω επάνω εις την φωτιάν. Θα τους βάλω εις μεγάλην δοκιμασίαν. Τούτο δε εξ αιτίας της κακίας της θυγατρός μου, δηλαδή του λαού μου τούτου.

Ιερ. 9,8 - βολὶς τιτρώσκουσα ἡ γλῶσσα αὐτῶν, δόλια τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτῶν· τῷ πλησίον αὐτοῦ λαλεῖ εἰρηνικὰ καὶ ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὴν ἔχθραν.

Ιερ. 9,8 - Η γλώσσα των είναι βέλος οξύ, που πληγώνει καρδίας. Δολια τα λόγια του στόματός των. Κατά τρόπον υποκριτικόν ο καθένας λαλεί ειρηνικά λόγια στον πλησίον του, και μέσα εις την καρδίαν του έχει την εχθρότητα και το μίσος.

Ιερ. 9,9 - μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι, λέγει Κύριος, ἢ ἐν λαῷ τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσει ἡ ψυχή μου;

Ιερ. 9,9 - Μηπως ένεκα των κακιών σας αυτών δεν θα σας επισκεφθώ με την ράδδον της τιμωρίας μου, λέγει ο Κυριος, η θα αφήσω ατιμώρητον ένα τέτοιον λαόν;

Ιερ. 9,10 - Ἐπὶ τὰ ὄρη λάβετε κοπετὸν καὶ ἐπὶ τὰς τρίβους τῆς ἐρήμου θρῆνον, ὅτι ἐξέλιπον παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώπους· οὐκ ἤκουσαν φωνὴν ὑπάρξεως· ἀπὸ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἕως κτηνῶν ἐξέστησαν, ᾤχοντο.

Ιερ. 9,10 - Αναβήτε εις τα όρη και αρχίσατε κοπετόν, και εις τας ερημωμένας περιοχάς της χώρας σας θρηνήσατε, διότι έχουν εκλείψει πλέον οι άνθρωποι από αυτάς. Δεν ακούεται καμμία φωνή, που να μαρτυρή ύπαρξιν ανθρώπου. Από τα πτηνά του ουρανού έως τα κτήνη των αγρών, τα πάντα έχουν τρομάξει και εξαφανισθή.

Ιερ. 9,11 - καὶ δώσω τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς μετοικίαν καὶ εἰς κατοικητήριον δρακόντων καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα εἰς ἀφανισμὸν θήσομαι, παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι.

Ιερ. 9,11 - Θα επιτρέψω να οδηγηθούν αιχμάλωτοι εις εξοριαν οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και αυτή να μείνη έρημος, κατοικία και φωλεά δρακόντων. Θα παραδώσω εις καταστροφήν και αφανισμόν τας πόλστου Ιούδα, ώστε να μη κατοικούνται πλέον από ανθρώπους.

Ιερ. 9,12 - τίς ὁ ἄνθρωπος ὁ συνετός, καὶ συνέτω τοῦτο; καὶ ᾧ λόγος στόματος Κυρίου πρὸς αὐτόν, ἀναγγειλάτω ὑμῖν· ἕνεκεν τίνος ἀπώλετο ἡ γῆ, ἀνήφθη ὡς ἔρημος παρὰ τὸ μὴ διοδεύεσθαι αὐτήν;

Ιερ. 9,12 - Ποιός είναι σοφός άνθρωπος, ώστε να εννοήση αυτά; Οποιος άνθρωπος υπάρχει, στον οποίον να ευρίσκεται ο λόγος του στόματος του Κυρίου, ας αναγγείλη τούτο προς ημάς. Ενεκα τίνος κατεστράφη η χώρα, εκάη και έγινεν έρημος, ώστε κανείς πλέον να μη διέρχεται δια μέσου αυτής;

Ιερ. 9,13 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· διὰ τὸ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς τὸν νόμον μου, ὃν ἔδωκα πρὸ προσώπου αὐτῶν, καὶ οὐκ ἤκουσαν τῆς φωνῆς μου,

Ιερ. 9,13 - Και είπεν ο Κυριος προς εμέ· Διότι αυτοί απηρνήθησαν και εγκατέλιπαν τον Νομον μου, τον οποίον εγώ έδωκα ενώπιον των· διότι δεν ήκουσαν την φωνήν των εντολών μου,

Ιερ. 9,14 - ἀλλ᾿ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ἀρεστῶν τῆς καρδίας αὐτῶν τῆς κακῆς καὶ ὀπίσω τῶν εἰδώλων, ἃ ἐδίδαξαν αὐτοὺς οἱ πατέρες αὐτῶν·

Ιερ. 9,14 - αλλά επορεύθησαν σύμφωνα προς τας επιθυμίας της πονηράς των καρδίας, όπισθεν των ειδώλων, των οποίων την λατρείαν εδίδαξαν εις αυτούς οι πατέρες των.

Ιερ. 9,15 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ἰδοὺ ἐγὼ ψωμιῶ αὐτοὺς ἀνάγκας καὶ ποτιῶ αὐτοὺς ὕδωρ χολῆς

Ιερ. 9,15 - Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Ιδού εγώ θα δώσω εις αυτούς αντί άρτου θλίψεις και ανάγκας. Θα τους ποτίσω με κατάπικρον ύδωρ χολής.

Ιερ. 9,16 - καὶ διασκορπιῶ αὐτοὺς ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εἰς οὓς οὐκ ἐγίνωσκον αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, καὶ ἐπαποστελῶ ἐπ᾿ αὐτοὺς τὴν μάχαιραν ἕως τοῦ ἐξαναλῶσαι αὐτοὺς ἐν αὐτῇ.

Ιερ. 9,16 - Θα τους διασκορπίσω ανά τα διάφορα έθνη, μεταξύ ανθρώπων τους οποίους δεν εγνώριζαν ούτε αυτοί ούτε οι προγονοί των. Και επί πλέον θα στείλω εναντίον των ρομφαίαν, μέχρις ότου τους εξολοθρεύσω δι' αυτής.

Ιερ. 9,17 - τάδε λέγει Κύριος· καλέσατε τὰς θρηνούσας καὶ ἐλθέτωσαν, καὶ πρὸς τὰς σοφὰς ἀποστείλατε καὶ φθεγξάσθωσαν

Ιερ. 9,17 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Προσκαλέσατε θρηνωδούς και μοιρολογούσας γυναίκας, δια να έλθουν και θρηνήσουν την συμφοράν σας. Προς τας ικανωτάτας από αυτάς αποστείλατε ειδικούς απεσταλμένους, δια να συνθέσουν και θρηνολογήσουν θρηνώδη άσματα.

Ιερ. 9,18 - καὶ λαβέτωσαν ἐφ᾿ ὑμᾶς θρῆνον, καὶ καταγαγέτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν δάκρυα, καὶ τὰ βλέφαρα ὑμῶν ῥείτω ὕδωρ.

Ιερ. 9,18 - Ας αναλάβουν θρήνους δια σας. Τα μάτια σας, ως άλλαι πηγαί, ας ρεύσουν άφθονα δάκρυα και από τα βλέφαρα σας ας τρέξη νερό.

Ιερ. 9,19 - ὅτι φωνὴ οἴκτου ἠκούσθη ἐν Σιών· πῶς ἐταλαιπωρήσαμεν, κατῃσχύνθημεν σφόδρα, ὅτι ἐγκατελίπομεν τὴν γῆν καὶ ἀπεῤῥίψαμεν τὰ σκηνώματα ἡμῶν.

Ιερ. 9,19 - Διότι θλιβερά φωνή ηκούσθη εις την Σιών λέγουσα· Πως εταλαιπωρήθημεν, πως κατησχύνθημεν τύσον πολύ, πως εγκατελείψαμεν την χώραν μας και εφύγαμεν από τας κατοικίας μας!

Ιερ. 9,20 - ἀκούσατε δή, γυναῖκες, λόγον Θεοῦ, καὶ δεξάσθω τὰ ὦτα ὑμῶν λόγους στόματος αὐτοῦ, καὶ διδάξατε τὰς θυγατέρας ὑμῶν οἶκτον καὶ γυνὴ τὸν πλησίον αὐτῆς θρῆνον.

Ιερ. 9,20 - Ακούσατε, λοιπόν, σεις αι γυναίκες, λόγον Θεού και τα αυτιά σας ας δεχθούν τα λόγια του στόματός του. Διδάξατε τας θυγατέρας σας θρήνον και κάθε γυνή την πλησίον της μοιρολόγια.

Ιερ. 9,21 - ὅτι ἀνέβη θάνατος διὰ τῶν θυρίδων ὑμῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν γῆν ὑμῶν τοῦ ἐκτρῖψαι νήπια ἔξωθεν καὶ νεανίσκους ἀπὸ τῶν πλατειῶν.

Ιερ. 9,21 - Διότι ο ελοθρεύων θάνατος εισήλθε μέσα εις τα σπίτια σας από τα παράθυρα. Εισήλθε και εξηπλώθη εις την χώραν σας, δια να συντρίψη κάτω στο έδαφος παιδιά, που ευρίσκοντο έξω, και νέους άνδρας, που ευρίσκοντο εις τας πλατείας.

Ιερ. 9,22 - καὶ ἔσονται οἱ νεκροὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς παράδειγμα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου τῆς γῆς ὑμῶν καὶ ὡς χόρτος ὀπίσω θερίζοντος, καὶ οὐκ ἔσται ὁ συνάγων. -

Ιερ. 9,22 - Τα νεκρά σώματα των ανθρώπων σας, οικτρόν θέαμα, θα κατάκεινται άταφα εις τας ανοικτάς πεδιάδας της χώρας σας ως παράδειγμα, πολυάριθμα και εγκαταλελειμμένα, ωσάν χορτάρι πίσω από τον θεριστήν, δια το οποίον δεν υπάρχει κανείς να το περιμαζεύση.

Ιερ. 9,23 - Τάδε λέγει Κύριος· μὴ καυχάσθω ὁ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχάσθω ὁ ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχάσθω ὁ πλούσιος ἐν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ,

Ιερ. 9,23 - Εν όψει αυτών των συμφορών αυτά λέγει ο Κυριος· Ας μη καυχάται ο σοφός δια την σοφίαν του, ας μη καυχάται ο ισχυρός δια την δύναμίν του και ας μη καυχάται ο πλούσιος δια τον πλούτον του.

Ιερ. 9,24 - ἀλλ᾿ ἢ ἐν τούτῳ καυχάσθω ὁ καυχώμενος, συνίειν καὶ γινώσκεν ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ ποιῶν ἔλεος καὶ κρίμα καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι ἐν τούτοις τὸ θέλημά μου, λέγει Κύριος.

Ιερ. 9,24 - 'Αλλα στούτο ας καυχάται κάθε καυχώμενος· Εις το ότι κατανοεί και γνωρίζει και αναγνωρίζει, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, που ευσπλαγχνίζομαι, που κρίνω δικαίως, που αποδιδώ και αποκαθιστώ δικαιοσύνην επάνω εις την γην. Διότι εις αυτά έγκειται το θέλημά μου, εις αυτά ευαρεστούμαι, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 9,25 - ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ ἐπισκέψομαι ἐπὶ πάντας περιτετμημένους ἀκροβυστίας αὐτῶν,

Ιερ. 9,25 - Ιδού, έρχονται ημέραι λέγει ο Κυριος, και θα επισκεφθώ με την ράδδον της τιμωρίας μου όλους εκείνους, που έχουν τας ακροβυστίας των περιτμημένας, δηλαδή τους Ιουδαίους,

Ιερ. 9,26 - ἐπ᾿ Αἴγυπτον καὶ ἐπὶ Ἰδουμαίαν καὶ ἐπὶ Ἐδὼμ καὶ ἐπὶ υἱοὺς Ἀμμὼν καὶ ἐπὶ υἱοὺς Μωὰβ καὶ ἐπὶ πάντα περικειρόμενον τὰ κατὰ

πρόσωπον αὐτοῦ, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ ἐρήμῳ· ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἀπερίτμητα σαρκί, καὶ πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἀπερίτμητοι καρδίας αὐτῶν.

Ιερ. 9,26 - όπως επίσης τους Αιγυπτίους, τους Ιδουμαιους, τους Αμμωνίτας, τους Μωαβίτας και όλους εκείνους, οι οποίοι καλλωπιζόμενοι περικόπτουν την κόμην και το γένειόν των. Και ακόμη όλους τους κατοίκους της ερήμου. Διότι τα μεν έθνη είναι απερίτμητα κατά την σάρκα, οι Ισραηλίται όμως είναι απερίτμητοι κατά την καρδίαν.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 10

Ιερ. 10,1 - Ἀκούσατε τὸν λόγον Κυρίου, ὃν ἐλάλησεν ἐφ᾿ ὑμᾶς, οἶκος Ἰσραήλ·

Ιερ. 10,1 - Ακούσατε, Ισραηλίται, τον λόγον Κυρίου, τον οποίον ελάλησε προς σας.

Ιερ. 10,2 - τάδε λέγει Κύριος· κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν ἐθνῶν μὴ μανθάνετε καὶ ἀπὸ τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ μὴ φοβεῖσθε, ὅτι φοβοῦνται αὐτὰ τοῖς προσώποις αὐτῶν.

Ιερ. 10,2 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Μη μανθάνετε να ζήτε σύμφωνα με τους τρόπους της ζωής των ειδωλολατρικών εθνών. Και από τα σημεία του ουρανού μη φοβείσθε, διότι αυτά οι ειδωλολατρικοί λαοί τα φοβούνται.

Ιερ. 10,3 - ὅτι τὰ νόμιμα τῶν ἐθνῶν μάταια· ξύλον ἐστὶν ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἐκκεκομμένον, ἔργον τέκτονος καὶ χώνευμα·

Ιερ. 10,3 - Μη ακολουθήτε τους ειδωλολάτρας, διότι οι θρησκευτικοί και ηθικοί δεσμοί των ειδωλολατρικών εθνών, τα θρησκευτικά των έθιμα και αι παραδόσεις των, είναι ψευδή και ανωφελή. Τα είδωλά των είναι ξύλον, το οποίον έχει κοπή από το δάσος. Είναι έργον τέκτονος, το δε περίβλημά του είναι από χωνευμένον μέταλλον.

Ιερ. 10,4 - ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ κεκαλλωπισμένα ἐστίν· ἐν σφύραις καὶ ἥλοις ἐστερέωσαν αὐτά,

Ιερ. 10,4 - Αυτά είναι στολισμένα με αργύριον και χρυσίον. Τα έχουν στερεώσει με σφυριά και καρφιά.

Ιερ. 10,5 - αἰρόμενα ἀρθήσονται, ὅτι οὐκ ἐπιβήσονται. μὴ φοβηθῆτε αὐτά, ὅτι οὐ μὴ κακοποιήσωσι, καὶ ἀγαθὸν οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς.

Ιερ. 10,5 - Οι άνθρωποι τα τοποθετούν κάπου και αυτά δεν θα δυνηθούν να κινηθούν. Αψυχα ανάγλυφα έργα από άργυρον δεν πρόκειται ποτέ να περιπατήσουν. Θέτουν επάνω εις αυτά άργυρον, που έχει έλθει από Θαρσίς, και χρυσίον από Μωφάζ. Ολα αυτά έχουν γίνει με τα χέρια των χρυσοχόων, είναι έργα τεχνιτών. Τα ενδύουν με υακινθον και πορφύραν.

Ιερ. 10,9 - θήσουσιν αὐτά, καὶ οὐ κινηθήσονται· ἀργύριον τορευτόν ἐστιν, οὐ πορεύσονται· ἀργύριον προσβλητὸν ἀπὸ Θαρσὶς ἥξει, χρυσίον Μωφὰζ

καὶ χεὶρ χρυσοχόων, ἔργα τεχνιτῶν πάντα· ὑάκινθον καὶ πορφύραν ἐνδύσουσιν αὐτά·

Ιερ. 10,9 - Οταν κανείς τα σήκωση και τα μετακινήση, τότε κινούνται. Παντως μόνα των δεν ημπορούν να ανεβούν στους ίππους. Μη φοβηθήτε, λοιπόν, τα είδωλα, διότι είναι ανίκανα να κάνουν κάτι κακόν, αλλά και τίποτε το καλόν δεν υπάρχει εις αυτά.

Ιερ. 10,11 - οὕτως ἐρεῖτε αὐτοῖς· θεοί, οἳ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολέσθωσαν ἐκ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτωθεν τοῦ οὐρανοῦ τούτου.

Ιερ. 10,11 - Ετσι θα ομιλήσετε και θα πήτε δι' αυτά· θεοί, οι οποίοι δεν εδημιούργησαν τον ουρανόν και την γην, ας χαθούν από το πρόσωπον της γης και γενικώς από κάθε σημείον, που ευρίσκεται κάτω από τον ουρανόν.

Ιερ. 10,12 - Κύριος ὁ ποιήσας τὴν γῆν ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ, ὁ ἀνορθώσας τὴν οἰκουμένην ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ φρονήσει αὐτοῦ ἐξέτεινε τὸν οὐρανόν,

Ιερ. 10,12 - Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος, εν τη απείρω αυτού δυνάμει, εδημιούργησε την γην, ανόρθωσε την οικουμένην εν τη σοφία του και δια της συνέσεώς του και φρονήσεως εξέτεινε τον ουρανόν άνω.

Ιερ. 10,13 - καὶ πλῆθος ὕδατος ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνήγαγε νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἀστραπὰς εἰς ὑετὸν ἐποίησε καὶ ἐξήγαγε φῶς ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ.

Ιερ. 10,13 - Αυτός είναι, που ανεβάζει και συγκεντρώνει στους ουρανούς πλήθη υδάτων, αναβιβάζει και μεταφέρει νεφέλας από τα πέρατα της γης. Εκαμε αστραπάς εις προπαρασκευήν της βροχής και έβγαλε το φως από τους απείρους αυτού θησαυρούς.

Ιερ. 10,14 - ἐμωράνθη πᾶς ἄνθρωπος ἀπὸ γνώσεως, κατῃσχύνθη πᾶς χρυσοχόος ἐπὶ τοῖς γλυπτοῖς αὐτοῦ, ὅτι ψευδῆ ἐχώνευσεν, οὐκ ἔστι πνεῦμα ἐν αὐτοῖς·

Ιερ. 10,14 - Καθε άπιστος και ειδωλολάτρης άνθρωπος είναι μωρός από απόψεως γνώσεως. Εις καταισχύνην ζη και ευρίσκεται κάθε χρυσοχόος εξ αιτίας των γλυπτών του αγαλμάτων, διότι ψευδή και νεκρά πράγματα εθεσεν εις καλούπια και τα εχώνευσεν εις την φωτιάν. Δεν υπάρχει καμμία αναπνοή και ζωή εις αυτά.

Ιερ. 10,15 - μάταιά ἐστιν, ἔργα ἐμπεπαιγμένα, ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀπολοῦνται.

Ιερ. 10,15 - Κούφια και ψευδή είναι αυτά, έργα εμπαιγμού και απάτης. Οταν με την τιμωρόν ράδδον μου επισκεφθώ τους ειδωλολάτρας, αυτά θα παραδοθούν εις καταστροφήν.

Ιερ. 10,16 - οὐκ ἔστι τοιαύτη μερὶς τῷ Ἰακώβ, ὅτι ὁ πλάσας τὰ πάντα αὐτὸς κληρονομία αὐτοῦ, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.

Ιερ. 10,16 - Δεν υπάρχει κανένα μέρος δια τον Ιακώβ εις τέτοιες θρησκευτικές πλάνες. Διότι ο Θεός, ο οποίος εδημιούργησε τα πάντα, αυτός είναι η κληρονομία του Ισραηλιτικού λαού. Αυτός, του οποίου το όνομα είναι Κυριος.

Ιερ. 10,17 - Συνήγαγεν ἔξωθεν τὴν ὑπόστασίν σου, κατοικοῦσα ἐν ἐκλεκτοῖς.

Ιερ. 10,17 - Ο εχθρός συνεκέντρωσεν έξω από σέ, Ιερουσαλήμ, όλους τους ανθρώπους σου, οι οποίοι κατοικούσαν εις ωραίους οίκους.

Ιερ. 10,18 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ σκελίζω τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν ταύτην ἐν θλίψει, ὅπως εὑρεθῇ ἡ πληγή σου·

Ιερ. 10,18 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα υποσκελίσω, θα ανατρέψω και θα ρίψω κάτω εις την γην, θα αποστείλω θλίψιν στους κατοίκους της χώρας αυτής, ώστε να γίνη φανερά εις όλους η εκ μέρους εμού τιμωρία σου.

Ιερ. 10,19 - οὐαὶ ἐπὶ συντρίμματί σου, ἀλγηρὰ ἡ πληγή σου, κἀγὼ εἶπα· ὄντως τοῦτο τὸ τραῦμά μου καὶ κατέλαβέ με·

Ιερ. 10,19 - Αλλοίμονον εις σε δια τα συντρίμματά σου! Οδυνηρά είναι η πληγή σου! Και εγώ είπα· Πράγματι, οδυνηρόν είναι το τραύμα, που με έχει καταλάβει.

Ιερ. 10,20 - ἡ σκηνή μου ἐταλαιπώρησεν, ὤλετο, καὶ πᾶσαι αἱ δέῤῥεις μου διεσπάσθησαν· οἱ υἱοί μου καὶ τὰ πρόβατά μου οὐκ εἰσίν, οὐκ ἔστιν ἔτι τόπος τῆς σκηνῆς μου, τόπος τῶν δέῤῥεών μου.

Ιερ. 10,20 - Η σκηνή μου έχει υποστή βλάβας και ταλαιπωρίας· κατεστράφη. Ολα τα δέρματα της σκηνής μου έχουν σχισθή. Τα παιδιά μου και τα πρόβατά μου δεν υπάρχουν πλέον. Δεν υπάρχει τόπος δια την σκηνήν μου, μέρος δια να αποθέσω τα δερμάτινα καλύμματά της.

Ιερ. 10,21 - ὅτι οἱ ποιμένες ἠφρονεύσαντο καὶ τὸν Κύριον οὐκ ἐξεζήτησαν· διὰ τοῦτο οὐκ ἐνόησε πᾶσα ἡ νομὴ καὶ διεσκοσπίσθησαν.

Ιερ. 10,21 - Υπέστην αυτά, διότι οι άρχοντες του λαού μου εφάνησαν άφρονες και ασύνετοι. Τον Κυριον δεν εζήτησαν βοηθόν των. Δια τούτο όλον το ποίμνιον έμεινε χωρίς σκέψιν και σύνεσιν, και διεσκορπίσθησαν τα πρόβατα.

Ιερ. 10,22 - φωνὴ ἀκοῆς ἰδοὺ ἔρχεται καὶ σεισμὸς μέγας ἐκ γῆς βοῤῥᾶ τοῦ τάξαι τὰς πόλεις Ἰούδα εἰς ἀφανισμὸν καὶ κοίτην στρουθῶν.

Ιερ. 10,22 - Ιδού, ακούεται βοή σεισμού, έρχεται μεγάλος σεισμός από την χώραν του βορρά, δια να σκορπίση όλεθρον και αφανισμόν εις τας πόλστου Ιούδα και να καταστήση αυτάς φωλεάς στρουθίων.

Ιερ. 10,23 - οἶδα, Κύριε, ὅτι οὐχὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, οὐδὲ ἀνὴρ πορεύσεται καὶ κατορθώσει πορείαν αὐτοῦ.

Ιερ. 10,23 - Γνωρίζω, Κυριε, ότι ο άνθρωπος δεν είναι πάντοτε κύριος της οδού του, ούτε ημπορεί εξ εαυτού να βαδίση τον αληθινόν δρόμον, ώστε να

επιτύχη εις την πορείαν της ζωής του.

Ιερ. 10,24 - παίδευσον ἡμᾶς, Κύριε, πλὴν ἐν κρίσει καὶ μὴ ἐν θυμῷ, ἵνα μὴ ὀλίγους ἡμᾶς ποιήσῃς.

Ιερ. 10,24 - Παιδαγώγησέ μας, Κυριε, με την δικαιοσύνην και την καλωσύνην σου και όχι με τον θυμόν σου, δια να μη μας κάμης ακόμη ολιγωτέρους από ο,τι είμεθα.

Ιερ. 10,25 - ἔκχεον τὸν θυμόν σου ἐπὶ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα σε καὶ ἐπὶ γενεάς, αἳ τὸ ὄνομά σου οὐκ ἐπεκαλέσαντο, ὅτι κατέφαγον τὸν Ἰακὼβ καὶ ἐξανήλωσαν αὐτὸν καὶ τὴν νομὴν αὐτοῦ ἠρήμωσαν.

Ιερ. 10,25 - Στρέψε και χύσε τον θυμόν σου εναντίον των ειδωλολατρικών λαών, που δεν σε γνωρίζουν, και εις γενεάς ανθρώπων, αι οποίαι δεν επικαλούνται το Ονομά σου, διότι αυτοί κατέφαγον τον Ισραηλιτικον λαόν. Τον παρέδωσαν εις την καταστροφήν. ερήμωσαν το ποίμνιον και την χώραν αυτού.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 11

Ιερ. 11,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος παρὰ Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν λέγων·

Ιερ. 11,1 - Ο λόγος, τον οποίον απηύθυνεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν, και είπε·

Ιερ. 11,2 - ἀκούσατε τοὺς λόγους τῆς διαθήκης ταύτης. καὶ λαλήσεις πρὸς ἄνδρας Ἰούδα καὶ πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ·

Ιερ. 11,2 - Ακούσατε τους λόγους της διαθήκης αυτής, του Νομου τούτου. Θα ομιλήσης προς τους Ιουδαίους και τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ·

Ιερ. 11,3 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἀκούσεται τῶν λόγων τῆς διαθήκης ταύτης,

Ιερ. 11,3 - και θα είπης προς αυτούς· αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· Κατηραμένος ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος δεν θα ακούση και δεν θα υπακούση εις τα λόγια της διαθήκης αυτής,

Ιερ. 11,4 - ἧς ἐνετειλάμην τοῖς πατράσιν ὑμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἀνήγαγον αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐκ καμίνου τῆς σιδηρᾶς, λέγων· ἀκούσατε τῆς φωνῆς μου καὶ ποιήσατε πάντα, ὅσα ἐὰν ἐντείλωμαι ὑμῖν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν,

Ιερ. 11,4 - την οποίαν εγώ διέταζα στους προγόνους σας κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν τους έβγαλα ελευθέρους από την γην της Αιγύπτου, από την σιδηρένιαν κάμινον του πυρός, λέγων· ακούσατε τους λόγους μου, τηρήσατε και εφαρμόσατε όλα, όσα θα διατάξω εις σας. Ετσι δε θα είσθε σεις λαός μου και εγώ θα είμαι Θεός σας·

Ιερ. 11,5 - ὅπως στήσω τὸν ὅρκον μου, ὃν ὤμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τοῦ δοῦναι αὐτοῖς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι καθὼς ἡ ἡμέρα αὕτη. καὶ ἀπεκρίθην καὶ εἶπα· γένοιτο, Κύριε.

Ιερ. 11,5 - και θα εκπληρώσω όσα υπεσχέθην με όρκον, τον οποίον ωρκίσθην στους προγόνους σας, να δώσω εις αυτούς γη ρέουσαν γάλα και μέλι, όπως μαρτυρεί και η ημέρα αυτή. Απήντησα, λέγει ο προφήτης, και είπα· είθε να πραγματοποιηθή αυτό, Κυριε !

Ιερ. 11,6 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἀνάγνωθι τοὺς λόγους τούτους ἐν πόλεσιν Ἰούδα καὶ ἔξωθεν Ἱερουσαλὴμ λέγων· ἀκούσατε τοὺς λόγους τῆς διαθήκης ταύτης καὶ ποιήσατε αὐτούς.

Ιερ. 11,6 - Ο δε Κυριος μου είπε· ανάγνωσε τους λόγους αυτούς εις τας πόλεις της χώρας της Ιουδαίας και έως από την Ιερουσαλήμ λέγων· ακούσατε τους λόγους αυτής της διαθήκης του Θεού και εφαρμόσατε τους·

Ιερ. 11,8 - καὶ οὐκ ἐποίησαν.

Ιερ. 11,8 - και δεν τους ετήρησαν.

Ιερ. 11,9 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· εὑρέθη σύνδεσμος ἐν ἀνδράσιν Ἰούδα καὶ ἐν τοῖς κατοικοῦσιν ἐν Ἱερουσαλήμ·

Ιερ. 11,9 - Μου είπε τότε ο Κυριος· Υπάρχῃ, πονηρά συνωμοσία μεταξύ των ανδρών της χώρα Ιούδα και μεταξύ των κατοίκων της Ιερουσαλήμ, να μη υπακούσουν στο θέλημά μου.

Ιερ. 11,10 - ἐπεστράφησαν ἐπὶ τὰς ἀδικίας τῶν πατέρων αὐτῶν τῶν πρότερον, οἳ οὐκ ἠθέλησαν εἰσακοῦσαι τῶν λόγων μου, καὶ ἰδοὺ αὐτοὶ πορεύονται ὀπίσω θεῶν ἀλλοτρίων τοῦ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ διεσκέδασεν οἶκος Ἰσραὴλ καὶ οἶκος Ἰούδα τὴν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν.

Ιερ. 11,10 - Αυτοί εστράφησαν εις τας παλαιάς αμαρτίας των προγόνων των, οι οποίοι δεν ηθέλησαν να ακούσουν και να υπακούσουν στους λόγους μου. Ιδού δέ, ότι και αυτοί σήμερον πορεύονται οπίσω από ξένους ειδωλολατρικούς θεούς, δια να γίνουν δούλοι εις αυτούς. Ετσι δε οι Ισραηλίται και οι Ιουδαίοι κατεπάτησαν και διέλυσαν την διαθήκην μου, την οποίαν εγώ είχα συνάψει με τους προγόνους των.

Ιερ. 11,11 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον κακά, ἐξ ὧν οὐ δυνήσονται ἐξελθεῖν ἐξ αὐτῶν, καὶ κεκράξονται πρός με, καὶ οὐκ εἰσακούσομαι αὐτῶν.

Ιερ. 11,11 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα επιφέρω εναντίον του λαού τούτου τιμωρίας και συμφοράς, από τας οποίας δεν θα ημπορέσουν μόνοι των να εξέλθουν. Και τότε θα κραυγάσουν προς εμέ. Εγώ όμως δεν θα τους ακούσω.

Ιερ. 11,12 - καὶ πορεύσονται πόλεις Ἰούδα καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ καὶ κεκράξονται πρὸς τοὺς θεούς, οἷς αὐτοὶ θυμιῶσιν αὐτοῖς,

οἳ μὴ σώσουσιν αὐτοὺς ἐν τῷ καιρῷ τῶν κακῶν αὐτῶν.
Ιερ. 11,12 - Οι κάτοικοι των πόλεων της χώρας 'Ιουδα, όπως και οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, θα πορευθούν και θα κραυγάσουν προς τους θεούς των ειδώλων, στους οποίους αυτοί προσφέρουν θυμίαμα. Εκείνοι όμως δεν θα ημπορέσουν να τους σώσουν κατά την εποχήν των θλίψεων και συμφορών των.
Ιερ. 11,13 - ὅτι κατ᾿ ἀριθμὸν τῶν πόλεών σου ἦσαν θεοί σου, Ἰούδα, καὶ κατ᾿ ἀριθμὸν ἐξόδων τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐτάξατε βωμοὺς θυμιᾶν τῇ Βάαλ.
Ιερ. 11,13 - Οι θεοί σου, βασίλειον του Ιούδα, είναι εις αριθμόν τόσοι, όσαι και αι πόλεις σου, και εις την Ιερουσαλήμ όσαι αι οδοί της πόλεως. Οι κάτοικοι αυτής κατεσκεύασαν και αφιέρωσαν βωμούς, δια να προσφέρουν θυμίαμα στον Βααλ.
Ιερ. 11,14 - καὶ σὺ μὴ προσεύχου περὶ τοῦ λαοῦ τούτου καὶ μὴ ἀξίου περὶ αὐτῶν ἐν δεήσει καὶ προσευχῇ, ὅτι οὐκ εἰσακούσομαι ἐν τῷ καιρῷ, ἐν ᾧ ἐπικαλοῦνταί με, ἐν καιρῷ κακώσεως αὐτῶν.
Ιερ. 11,14 - Συ δέ, Ιερεμία, μη προσεύχεσαι δια τον λαόν αυτόν, μη επιμένης να ζητής και να αξιώνης με δεήσεις και προσευχάς χάριν και αγαθά, και όταν ακόμη αυτοί κατά την περίοδον των δοκιμασιών και των θλίψεων με επικαλεσθούν δια της προσευχής, εγώ δεν θα ακούσω και δεν θα κάμω δεκτήν την προσευχήν των.
Ιερ. 11,15 - τί ἡ ἠγαπημένη ἐν τῷ οἴκῳ μου ἐποίησε βδέλυγμα; μὴ εὐχαὶ καὶ κρέα ἅγια ἀφελοῦσιν ἀπὸ σοῦ τὰς κακίας σου, ἢ τούτοις διαφεύξῃ;
Ιερ. 11,15 - Διατί οι κάτοικοι της ηγαπημένης μου Ιερουσαλήμ κατεσκεύασαν βδελυρόν θυσιαστήριον και άγαλμα στον ναόν μου; Μηπως τα τάματα και τα αφιερωμένα κρέατα θα αφαιρέσουν τας κακίας σου, η θα ημπορέσης δι' αυτών να αποφύγης την τιμωρίαν;
Ιερ. 11,16 - ἐλαίαν ὡραίαν, εὔσκιον τῷ εἴδει ἐκάλεσε Κύριος τὸ ὄνομά σου· εἰς φωνὴν περιτομῆς αὐτῆς ἀνήφθη πῦρ ἐπ᾿ αὐτήν, μεγάλη ἡ θλῖψις ἐπὶ σέ, ἠχρεώθησαν οἱ κλάδοι αὐτῆς.
Ιερ. 11,16 - Ο Κυριος σε ωνόμασε ωραίαν κατά την μορφήν ευσκιόφυλλον ελαίαν. Διέταξεν όμως την περικοπήν αυτής της ελαίας και ήναψε πυρ επάνω εις αυτήν. Μεγάλη θλίψις θα πέση επάνω σου, ω Ιερουσαλήμ. Οι κλάδοι σου θα αχρηστευθούν και θα καταστραφούν.
Ιερ. 11,17 - καὶ Κύριος ὁ καταφυτεύσας σε ἐλάλησεν ἐπὶ σὲ κακὰ ἀντὶ τῆς κακίας οἴκου Ἰσραὴλ καὶ οἴκου Ἰούδα, ὅτι ἐποίησαν ἑαυτοῖς τοῦ παροργίσαι με ἐν τῷ θυμιᾶν αὐτοὺς τῇ Βάαλ.
Ιερ. 11,17 - Διότι Ο Κυριος, ο οποίος σε εφύτευσεν, αυτός διέταξε και επέφερεν εναντίον σου συμφοράς και τιμωρίας, εξ αιτίας των κακιών του Ισραηλιτικού λαού και του λαού του Ιούδα. Διότι κατά τέτοιον τρόπον έπραξαν και ενήργησαν εις βάρος των, ώστε να με παροργήσουν, όταν προσέφεραν θυσίαν θυμιάματος στο είδωλον του Βααλ.

Ιερ. 11,18 - Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ γνώσομαι· τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν.

Ιερ. 11,18 - Ο προφήτης λέγει προς τον Θεόν· Κυριε, φανέρωσέ μου, κάμε γνωστήν εις εμέ την αλήθειαν και εγώ θα την γνωρίσω. Τοτε θα ίδω καθαρά τα πονηρά αυτών έργα.

Ιερ. 11,19 - ἐγὼ δὲ ὡς ἀρνίον ἄκακον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι οὐκ ἔγνων· ἐπ᾿ ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρὸν λέγοντες· δεῦτε καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῇ οὐκέτι.

Ιερ. 11,19 - Εγώ δε ως αρνίον άκακον, που οδηγείται προς θυσίαν, δεν εγνώριζα, που οδηγούμαι. Οι εχθροί μου εσκέφθησαν και επήραν πονηράς αποφάσεις εναντίον μου λέγοντες· ελάτε, ας βάλωμεν στον άρτον αυτού δηλητηριώδες βότανον, δια να τον εξοντώσωμεν από την χώραν των ζώντων ανθρώπων και έτσι το όνομά του κανείς πλέον δεν θα το ενθυμηθή.

Ιερ. 11,20 - Κύριε κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφροὺς καὶ καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρὰ σοῦ ἐκδίκησιν ἐξ αὐτῶν, ὅτι πρὸς σὲ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμά μου.

Ιερ. 11,20 - Κυριε, συ ο οποίος κρίνεις με δικαιοσύνην, συ ο οποίος ερευνάς και γνωρίζεις νεφρούς και καρδίας, ας δώσης να ίδω εγώ την εκ μέρους σου τιμωρίαν αυτών, διότι εγώ προς σε απεκάλυψα και ενεπιστεύθην το δίκαιόν μου.

Ιερ. 11,21 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Ἀναθὼθ τοὺς ζητοῦντας τὴν ψυχήν μου, τοὺς λέγοντας· οὐ μὴ προφητεύσεις ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, εἰ δὲ μή, ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν.

Ιερ. 11,21 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον των ανδρών της Αναθώθ, οι οποίοι ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου, προς εκείνους οι οποίοι λέγουν δεν θα προφητεύσης στο όνομα του Κυρίου, ειδ' άλλως θα σε φονεύσωμεν με τα ίδια μας τα χέρια.

Ιερ. 11,22 - ἰδοὺ ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ᾿ αὐτούς· οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ,

Ιερ. 11,22 - Ιδού, εγώ, λέγει ο Θεός, θα επισκεφθώ και θα τιμωρήσω αυτούς. Οι νέοι άνδρες των θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας, οι υιοί των και αι θυγατέρες των θα αποθάνουν από την πείναν.

Ιερ. 11,23 - καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀναθώθ, ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν.

Ιερ. 11,23 - Δεν θα απομείνη κατάλοιπον από αυτούς, διότι εγώ θα επιφέρω συμφοράς και όλεθρον εναντίον των κατοίκων της Αναθώθ κατά το έτος, που θα τους επισκεφθώ, δια να τους τιμωρήσω.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 12

Ιερ. 12,1 - Δίκαιος εἶ, Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ, πλὴν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ· τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται, εὐθήνησαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα;

Ιερ. 12,1 - Δικαιος είσαι, Κυριε, και το δίκαιον ευρίσκεται πάντοτε με το μέρος σου. Εν τούτοις τολμώ να συνομιλήσω μαζή σου. Θα θέσω ενώπιόν σου μερικά ερωτήματα, τα οποιά μου φαίνονται δίκαια. Διατί οι δρόμοι της ζωής των ασεβών ευοδώνονται; Διατί ευτυχούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι συνεχώς και αναιδώς καταπατούν το άγιόν σου θέλημα;

Ιερ. 12,2 - ἐφύτευσας αὐτοὺς καὶ ἐῤῥιζώθησαν· ἐτεκνοποιήσαντο καὶ ἐποίησαν καρπόν· ἐγγὺς εἶ σὺ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ πόῤῥω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν.

Ιερ. 12,2 - Τους εφύτευσες και έρριψαν βαθείας και ασφαλείς τας ρίζας. Απέκτησαν τέκνα και απογόνους. Είσαι συ πάντοτε πλησίον στο αίτημα του στόματός των, έτοιμος να το εκπληρώσης, ενώ φαίνεται να ευρίσκεσαι πολύ μακράν από τας πονηράς επιθυμίας των καρδιών των.

Ιερ. 12,3 - καὶ σύ, Κύριε, γινώσκεις με, δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου· ἅγνισον αὐτοὺς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν.

Ιερ. 12,3 - Συ, Κυριε, με γνωρίζεις καλά. Εχεις δοκιμάσει ενώπιόν σου την καρδίαν μου· καθάρισον αυτούς, όταν θα έλθη η ημέρα της σφαγής των.

Ιερ. 12,4 - ἕως πότε πενθήσει ἡ γῆ καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπαν· οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν.

Ιερ. 12,4 - Εως πότε θα πενθή η γη και όλη η χλόη του αγρού θα ξηρανθή εξ αιτίας της κακίας των κατοίκων της; Εξηφανίσθησαν τα κτήνη της χώρας και αυτά ακόμη τα πτηνά του ουρανού, διότι οι άνθρωποι οι ασεβείς είπαν· ο Θεός δεν θα ίδη ποτέ τους δρόμους της ζωής μας.

Ιερ. 12,5 - σοῦ οἱ πόδες τρέχουσι καὶ ἐκλύουσί σε· πῶς παρασκευάσῃ ἐφ᾿ ἵπποις καὶ ἐν γῇ εἰρήνης σὺ πέποιθας; πῶς ποιήσεις ἐν φρυάγματι τοῦ Ἰορδάνου;

Ιερ. 12,5 - Ο Θεός απαντά· Συ τρέχεις με τα πόδιά σου, τα οποία και έχουν αποκάμει από τον κόπον. Πως λοιπόν θα συναγωνισθής με εφίππους άνδρας; Συ έχεις πεποίθησιν και μένεις ήσυχος εις χώραν και περίοδον ειρήνης. Τι θα κάμης όμως, εάν ακούσης φρυάγματα θηρίων εις αγρίας περιοχάς του Ιορδάνου;

Ιερ. 12,6 - ὅτι καὶ οἱ ἀδελφοί σου καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου, καὶ οὗτοι ἠθέτησάν σε, καὶ αὐτοὶ ἐβόησαν, ἐκ τῶν ὀπίσω σου ἐπισυνήχθησαν· μὴ πιστεύσῃς ἐν αὐτοῖς, ὅτι λαλήσουσι πρός σε καλά. -

Ιερ. 12,6 - Ιδού, ότι οι αδελφοί σου και όλος ο οίκος του πατρός σου και αυτοί ακόμη σε προδίδουν. Βοούν εναντίον σου. Οπισθέν σου και εν αγνοία σου οργανώνουν συνωμοσίας. Μη δώσης εμπιστοσύνην εις αυτούς, έστω και αν σου ομιλήσουν με καλωσύνην.

Ιερ. 12,7 - Ἐγκαταλέλοιπα τὸν οἶκόν μου, ἀφῆκα τὴν κληρονομίαν μου, ἔδωκα τὴν ἠγαπημένην ψυχήν μου εἰς χεῖρας ἐχθρῶν αὐτῆς.

Ιερ. 12,7 - Δια τας παρανομίας των έχω εγκαταλείψει τον οίκόν μου, αφήκα την κληρονομίαν μου, παρέδωσα την αγαπημενήν μου ψυχήν, τον λαόν μου, εις τα χέρια των εχθρών των.

Ιερ. 12,8 - ἐγενήθη ἡ κληρονομία μου ἐμοὶ ὡς λέων ἐν δρυμῷ· ἔδωκεν ἐπ᾿ ἐμὲ τὴν φωνὴν αὐτῆς, διὰ τοῦτο ἐμίσησα αὐτήν.

Ιερ. 12,8 - Η ιδιαιτέρα αυτή κληρονομία μου, ο εκλεκτός και περιούσιος λαός μου, εστράφη εναντίον μου ώσαν άγριος λέων, που ευρίσκεται στο δάσος. Εβγαλεν αγρίας κραυγάς εναντίον μου. Δια τούτο και τους εμίσησα.

Ιερ. 12,9 - μὴ σπήλαιον ὑαίνης ἡ κληρονομία μου ἐμοὶ ἢ σπήλαιον κύκλῳ αὐτῆς; βαδίσατε, συναγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν.

Ιερ. 12,9 - Μηπως ο λαός και η χώρα της κληρονομίας μου έγινε σπήλαιον υαίνης, σπήλαιον κύκλω από αυτήν; Πηγαίνετε, συγκεντρώσατε όλα τα θηρία του αγρού και ας έλθουν να καταφάγουν αυτήν την κληρονομίαν.

Ιερ. 12,10 - ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητήν μου εἰς ἔρημον ἄβατον,

Ιερ. 12,10 - Πολλοί κακοί ποιμένες κατέστρεψαν τον αμπελώνα μου, τον λαόν του Ισραήλ. Εβεβήλωσαν αυτήν την μερίδα μου, παρέδωκαν εις αφανισμόν την λίαν αγαπητήν και επιθυμητήν μερίδα μου. Την μετέβαλαν εις έρημον και άβατον περιοχήν.

Ιερ. 12,11 - ἐτέθη εἰς ἀφανισμὸν ἀπωλείας, δι᾿ ἐμὲ ἀφανισμῷ ἠφανίσθη πᾶσα ἡ γῆ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνὴρ τιθέμενος ἐν καρδίᾳ.

Ιερ. 12,11 - Η χώρα μου παρεδόθη εις εξαφανισμόν και όλεθρον. Ενεκα της κακής απέναντί μου συμπεριφοράς της κατεστράφη δια μεγάλου ολέθρου όλη η χώρα. Και όμως κανείς δεν θέτει αυτό εν τη καρδία του και δεν το συναισθάνεται.

Ιερ. 12,12 - ἐπὶ πᾶσαν διεκβολὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἦλθον ταλαιπωροῦντες, ὅτι μάχαιρα τοῦ Κυρίου καταφάγεται ἀπ᾿ ἄκρου τῆς γῆς ἕως ἄκρου τῆς γῆς, οὐκ ἔστιν εἰρήνη πάσῃ σαρκί.

Ιερ. 12,12 - Εις κάθε απόμερον σημείον της ερήμου κατέφυγαν ταλαιπωρημένοι οι Εβραίοι, διότι η μάχαιρα της δικαίας οργής του Κυρίου θα τους καταφάγη. Από το ένα άκρον έως το άλλο άκρον της γης δεν υπάρχει ειρήνη εις κανένα άνθρωπον.

Ιερ. 12,13 - ἐσπείρατε πυροὺς καὶ ἀκάνθας θερίζετε· οἱ κλῆροι αὐτῶν οὐκ ὠφελήσουσιν αὐτούς· αἰσχύνθητε ἀπὸ καυχήσεως ὑμῶν, ἀπὸ ὀνειδισμοῦ ἔναντι Κυρίου. -

Ιερ. 12,13 - Εσπείρατε σιτάρι και θερίζετε αγκάθια. Αι αγροτικαί κληρονομίαι των δεν θα τους ωφελήσουν. Εντραπήτε δι' εκείνα, τα οποία προηγουμένως εκαυχάσθε. Εντραπήτε δια την καταφρόνησιν, που εδείξατε απέναντι του Κυρίου.

Ιερ. 12,14 - Ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν τῶν ἁπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου Ἰσραήλ· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποσπῶ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν.

Ιερ. 12,14 - Αυτά λέγει ο Κυριος δι' όλους τους κακούς γειτονικούς λαούς, οι οποίοι προσβάλλουν την κληρονομίαν μου, αυτήν, που εγώ εμοίρασα στον ισραηλιτικόν λαόν μου· Ιδού, εγώ θα αποσπάσω αυτούς από την χώραν των και εκ μέσου αυτών θα βγάλω τους Ιουδαίους.

Ιερ. 12,15 - καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτοὺς ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτοὺς καὶ κατοικιῶ αὐτούς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Ιερ. 12,15 - Αφού δε τους βγάλω, θα τους επαναφέρω και θα τους ελεήσω, θα, εγκαταστήσω τον καθένα απ' αυτούς εις την κληρονομίαν του, τον καθένα εις την γην αυτού.

Ιερ. 12,16 - καὶ ἔσται ἐὰν μαθόντες μάθωσι τὴν ὁδὸν τοῦ λαοῦ μου, τοῦ ὀμνύειν τῷ ὀνόματί μου, ζῇ Κύριος, καθὼς ἐδίδαξαν τὸν λαόν μου ὀμνύειν τῇ Βάαλ, καὶ οἰκοδομηθήσονται ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ μου·

Ιερ. 12,16 - Εάν δε αυτοί μάθουν τας οδούς του λαού μου και ορκίζονται στο Ονομά μου λέγοντες· "ζη Κυριος", όπως αυτοί εδίδαξαν τον λαόν μου να ορκίζεται στον Βααλ, τότε θα εγκατασταθούν ευτυχείς εν μέσω του λαού μου.

Ιερ. 12,17 - ἐὰν δὲ μὴ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἐξαρῶ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἐξάρσει καὶ ἀπωλείᾳ.

Ιερ. 12,17 - Εάν όμώς δεν επιστρέψουν εν μετανοία εις εμέ τον αληθινόν Θεόν, θα βγάλω το έθνος εκείνο από τα αλλά έθνη, θα το παραδώσω εις όλεθρον και απώλειαν.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 13

Ιερ. 13,1 - Τάδε λέγει Κύριος· βάδισον καὶ κτῆσαι σεαυτῷ περίζωμα λινοῦν καὶ περίθου περὶ τὴν ὀσφύν σου, καὶ ἐν ὕδατι οὐ διελεύσεται.

Ιερ. 13,1 - Αυτά λέγει ο Κυριος προς τον προφήτην Ιερεμίαν· Πηγαινε και αγόρασε δια τον εαυτόν σου ζώνην λινήν, δέσε αυτήν γύρω από την μέσην

σου. Η ζώνη αυτή δεν θα περάση από νερό, δεν θα βραχή.

Ιερ. 13,2 - καὶ ἐκτησάμην τὸ περίζωμα κατὰ τὸν λόγον Κυρίου καὶ περιέθηκα περὶ τὴν ὀσφύν μου.

Ιερ. 13,2 - Απέκτησα την ζώνην αυτήν σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου και έζωσα αυτήν γύρω από την μέσην μου.

Ιερ. 13,3 - καὶ ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιερ. 13,3 - Ο Κυριος ωμίλησε πάλιν προς εμέ και μου είπε.

Ιερ. 13,4 - λαβὲ τὸ περίζωμα τὸ περὶ τὴν ὀσφύν σου καὶ ἀνάστηθι καὶ βάδισον ἐπὶ τὸν Εὐφράτην καὶ κατάκρυψον αὐτὸ ἐκεῖ ἐν τῇ τρυμαλιᾷ τῆς πέτρας.

Ιερ. 13,4 - Παρε την ζώνην αυτήν, την οποίαν έχεις περί την μέσην σου, σήκω και πήγαινε στον Ευφράτην ποταμόν και κατάχωσε αυτήν εις κάποιο κοίλωμα της πέτρας.

Ιερ. 13,5 - καὶ ἐπορεύθην καὶ ἔκρυψα αὐτὸ ἐν τῷ Εὐφράτῃ, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος.

Ιερ. 13,5 - Επήγα και την έκρυψα στον Ευφράτην ποταμόν, όπως με είχε διατάξει ο Κυριος.

Ιερ. 13,6 - καὶ ἐγένετο μεθ᾿ ἡμέρας πολλὰς καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἀνάστηθι, βάδισον ἐπὶ τὸν Εὐφράτην καὶ λαβὲ ἐκεῖθεν τὸ περίζωμα, ὃ ἐνετειλάμην σοι τοῦ κατακρύψαι ἐκεῖ.

Ιερ. 13,6 - Επειτα από πολλάς ημέρας ο Κυριος μου είπε· Σηκω· πήγαινε στον Ευφράτην ποταμόν και πάρε από εκεί την ζώνην, την οποίαν εγώ σου έδωσα εντολήν να καταχώσης εκεί.

Ιερ. 13,7 - καὶ ἐπορεύθην ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν καὶ ὤρυξα καὶ ἔλαβον τὸ περίζωμα ἐκ τοῦ τόπου, οὗ κατώρυξα αὐτὸ ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ διεφθαρμένον ἦν, ὃ οὐ μὴ χρησθῇ εἰς οὐθέν.

Ιερ. 13,7 - Μετέβην στον Ευφράτην ποταμόν, έσκαψα και επήρα την ζώνη από τον τόπον, όπου προηγουμένως την είχα χώσει. Και ιδού, είδον ότι η ζώνη αυτή είχε φθαρή τόσον πολύ, ώστε να μη είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθή πλέον εις τίποτε.

Ιερ. 13,8 - καὶ ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρός με λέγων· τάδε λέγει Κύριος·

Ιερ. 13,8 - Ωμίλησε πάλιν ο Κυριος προς εμέ και είπε· Αυτά λέγει ο Κυριος·

Ιερ. 13,9 - οὕτω φθερῶ τὴν ὕβριν Ἰούδα καὶ τὴν ὕβριν Ἱερουσαλήμ,

Ιερ. 13,9 - έτσι εγώ θα καταστρέψω το αλαζονικόν βασίλειον του Ιούδα και την υπερηφάνον Ιερουσαλήμ·

Ιερ. 13,10 - τὴν πολλὴν ταύτην ὕβριν, τοὺς μὴ βουλομένους ὑπακούειν τῶν λόγων μου καὶ πορευθέντας ὀπίσω θεῶν ἀλλοτρίων τοῦ δουλεύειν αὐτοῖς καὶ τοῦ προσκυνεῖν αὐτοῖς, καὶ ἔσονται ὥσπερ τὸ περίζωμα τοῦτο, ὃ οὐ χρησθήσεται εἰς οὐθέν.

Ιερ. 13,10 - τον πολύ αλαζονικόν και υπερήφανον αυτόν λαόν, εκείνους οι οποίοι δεν θέλουν να υπακούουν εις τα λόγιά μου, άλλα επορεύθησαν και ηκολούθησαν θεούς ξένους, ειδωλικούς, δια να υποταχθούν εις αυτούς και να τους προσκυνούν. Αυτοί, λοιπόν, οι άνθρωποι θα γίνουν, όπως η ζώνη αυτή, η οποία εις τίποτε πλέον δεν θα χρησιμοποιηθή.

Ιερ. 13,11 - ὅτι καθάπερ κολλᾶται τὸ περίζωμα περὶ τὴν ὀσφὺν τοῦ ἀνθρώπου, οὕτως ἐκόλλησα πρὸς ἐμαυτὸν τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ πάντα οἶκον Ἰούδα τοῦ γενέσθαι μοι εἰς λαὸν ὀνομαστὸν καὶ εἰς καύχημα καὶ εἰς δόξαν, καὶ οὐκ εἰσήκουσάν μου.

Ιερ. 13,11 - Οπως συνδέεται στενώς και προσκολλάται η ζώνη γύρω από την μέσην του ανθρώπου, έτσι προσεκόλλησα εγώ προς τον εαυτόν μου το βασίλειον του Ισραήλ και όλην την φυλήν του Ιούδα, ώστε αυτοί να γίνουν και να αναδειχθούν λαός μου ονομαστός, καύχημά μου και δόξα μου. Αυτοί όμως δεν υπήκουσαν εις τας εντολάς μου.

Ιερ. 13,12 - καὶ ἐρεῖς πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον· πᾶς ἀσκὸς πληρωθήσεται οἴνου. καὶ ἔσται ἐὰν εἴπωσι πρός σε· μὴ γνόντες οὐ γνωσόμεθα ὅτι πᾶς ἀσκὸς πληρωθήσεται οἴνου;

Ιερ. 13,12 - Θα είπης προς τον λαόν αυτόν· κάθε ασκί θα γέμιση από οίνον. Εάν όμως εκείνοι σου είπουν· Μηπως, τάχα, και δεν γνωρίζομεν ημείς, ότι κάθε ασκί θα γεμίση με οίνον;

Ιερ. 13,13 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ πληρῶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν ταύτην καὶ τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν τοὺς καθημένους υἱοὺς τοῦ Δαυὶδ ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς προφήτας καὶ τὸν Ἰούδαν καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλὴμ μεθύσματι

Ιερ. 13,13 - Θα απαντήσης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα γεμίσω με μέθην τους κατοίκους της χώρας αυτής και τους βασιλείς αυτών, τους απογόνους του Δαβίδ, οι οποίοι κάθηνται επί του θρόνου του, τους ιερείς, τους προφήτας, όλους τους Ιουδαίους και μάλιστα τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 13,14 - καὶ διασκορπιῶ αὐτοὺς ἄνδρα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ τοὺς πατέρας αὐτῶν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἐν τῷ αὐτῷ. οὐκ ἐπιποθήσω, λέγει Κύριος, καὶ οὐ φείσομαι, καὶ οὐκ οἰκτειρήσω ἀπὸ διαφθορᾶς αὐτῶν.

Ιερ. 13,14 - Και θα διασκορπίσω όλους αυτούς, ένα προς ένα, άνδρας και τους αδελφούς αυτών και τους πατέρας αυτών και τα παιδιά των συγχρόνως. Δεν θα αισθανθώ κανένα πόθον δι' αυτούς, λέγει ο Κυριος. Δεν θα τους λυπηθώ, δεν θα τους σπλαγχνισθώ εις την συμφοράν των αυτήν.

Ιερ. 13,15 - Ἀκούσατε, καὶ ἐνωτίσασθε καὶ μὴ ἐπαίρεσθε, ὅτι Κύριος ἐλάλησε.

Ιερ. 13,15 - Ακούσατε, βάλτε αυτά εις τα αυτιά σας και μη υπερηφανεύεσθε, διότι ο Κυριος ωμίλησε.

Ιερ. 13,16 - δότε τῷ Κυρίῳ Θεῷ ὑμῶν δόξαν πρὸ τοῦ συσκοτάσαι καὶ πρὸ τοῦ προσκόψαι πόδας ὑμῶν ἐπ᾿ ὄρη σκοτεινά, καὶ ἀναμενεῖτε εἰς φῶς, καὶ ἐκεῖ σκιὰ θανάτου, καὶ τεθήσονται εἰς σκότος.

Ιερ. 13,16 - Δοξάσατε Κυριον τον Θεόν σας, πριν το σκότος της συμφοράς και του θανάτου σας καταλάβη· πριν σκοντάψουν τα πόδια σας εις όρη σκοτεινά. Και ενώ θα περιμένετε φως, θα επέλθη εναντίον σας η σκια του θανάτου και θα βυθισθήτε στο σκότος.

Ιερ. 13,17 - ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσητε, κεκρυμμένως κλαύσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἀπὸ προσώπου ὕβρεως, καὶ κατάξουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν δάκρυα, ὅτι συνετρίβη τὸ ποίμνιον Κυρίου.

Ιερ. 13,17 - Εάν δεν ακούσετε και δεν δεχθήτε τα λόγιά μου, θα κλαύσετε κρυφίως με σπαραγμόν καρδίας εξ αιτίας της υπερηφάνείας σας. Τα μάτια σας θα αναβλύσουν και θα τρέξουν δάκρυα, διότι το ποίμνιον του Κυρίου θα έχη συντριβή και καταστραφή.

Ιερ. 13,18 - εἴπατε τῷ βασιλεῖ καὶ τοῖς δυναστεύουσι· ταπεινώθητε καὶ καθίσατε, ὅτι καθῃρέθη ἀπὸ κεφαλῆς ὑμῶν στέφανος δόξης ὑμῶν.

Ιερ. 13,18 - Είπατε στον βασιλέα και τους άρχοντας· ταπεινωθήτε, καθήσατε κατά γης, διότι αφηρέθη από την κεφαλήν σας ο στέφανος της δόξης σας.

Ιερ. 13,19 - πόλεις αἱ πρὸς νότον συνεκλείσθησαν. καὶ οὐκ ἦν ὁ ἀνοίγων· ἀπῳκίσθη Ἰούδας, συνετέλεσεν ἀποικίαν τελείαν.

Ιερ. 13,19 - Πολεις, που ευρίσκονται εις τας νοτίους περιοχάς, θα κλεισθούν, επειδή δεν θα υπάρχη άνθρωπος να τους ανοίξη και κατοικήση εις αυτάς. Το βασίλειον του Ιούδα θα έχη οδηγηθή εξόριστον εις αιχμολωσίαν. Πλήρης θα είναι ο εποικισμός του εις την ξένην χώραν.

Ιερ. 13,20 - Ἀνάλαβε ὀφθαλμούς σου, Ἱερουσαλήμ, καὶ ἴδε τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ βοῤῥᾶ· ποῦ ἐστι τὸ ποίμνιον, ὃ ἐδόθη σοι, πρόβατα δόξης σου;

Ιερ. 13,20 - Σηκωσε τα μάτια σου. Ιερουσαλήμ, και ίδε τους εχθρούς σου, που έρχονται από τον βορράν. Που είναι το ποίμνιον, που είχε δοθή εις σέ; Που είναι τα πρόβατα, που αποτελούσαν την δόξαν σου;

Ιερ. 13,21 - τί ἐρεῖς ὅταν ἐπισκέπτωνταί σε; καὶ σὺ ἐδίδαξας αὐτοὺς ἐπὶ σὲ μαθήματα εἰς ἀρχήν· οὐκ ὠδῖνες καθέξουσί σε καθὼς γυναῖκα τίκτουσαν;

Ιερ. 13,21 - Τι θα είπης, όταν οι εχθροί σου αυτοί θα σε επισκεφθούν απειλητικοί; Συ τους εδίδαξες και τους εξεπαίδευσες, δια να είναι φίλοι σου. Τωρα όμως, που έρχονται εναντίον σου ως εχθροί, δεν θα σε καταλάβουν ωδίνες, όμοιαι προς τας ωδίνας που καταλαμβάνουν την επίτοκον γυναίκα;

Ιερ. 13,22 - καὶ ἐὰν εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου· διατί ἀπήντησέ μοι ταῦτα; διὰ τὸ πλῆθος τῆς ἀδικίας σου ἀνεκαλύφθη τὰ ὀπίσθιά σου

παραδειγματισθῆναι τὰς πτέρνας σου.

Ιερ. 13,22 - Εάν όμώς διαλογισθής και πης εν τη καρδία σου· Διατί συνέβησαν εις εμε αυταί αι συμφοραί; Θα σου είπω· εξ αιτίας του πλήθους των αδικιών σου περιέπεσες εις εξευτελισμόν. Ανεσύρθη το πίσω μέρος του φορέματός σου, ώστε να φαίνωνται αι πτέρναι σου.

Ιερ. 13,23 - εἰ ἀλλάξεται Αἰθίοψ τὸ δέρμα αὐτοῦ καὶ πάρδαλις τὰ ποικίλματα αὐτῆς, καὶ ὑμεῖς δυνήσεσθε εὖ ποιῆσαι μεμαθηκότες τὰ κακά.

Ιερ. 13,23 - Οσον είναι δυνατόν, να αλλάξη ο Αιθίοψ το μαύρο δέρμα του και η πάρδαλις τα ποικίλματά της, άλλο τόσον και σεις θα ημπορέσετε να πράξετε το καλόν, διότι έχετε πλέον μάθει και συνηθίσει να πράττετε το κακόν.

Ιερ. 13,24 - καὶ διέσπειρα αὐτοὺς ὡς φρύγανα φερόμενα ἀπὸ ἀνέμου εἰς ἔρημον.

Ιερ. 13,24 - Θα τους διασκορπίσω, όπως διασκορπίζονται εις την έρημον τα φρύγανα, τα οποία παρασύρει ο άνεμος.

Ιερ. 13,25 - οὕτως ὁ κλῆρός σου καὶ μερὶς τοῦ ἀπειθεῖν ὑμᾶς ἐμοί, λέγει Κύριος, ὡς ἐπελάθου μου καὶ ἤλπισας ἐπὶ ψεύδεσι.

Ιερ. 13,25 - Τέτοιος θα είναι ο κλήρος σας, αυτό θα είναι το μερίδιόν σας, διότι σεις εδείξατε ανυπακοήν προς εμέ, λέγει ο Κυριος. Με ελησμονήσατε και έστηρίξατε τας ελπίδας σας στους ψευδείς θεούς, εις τα είδωλα.

Ιερ. 13,26 - κἀγὼ ἀποκαλύψω τὰ ὀπίσω σου ἐπὶ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ὀφθήσεται ἡ ἀτιμία σου.

Ιερ. 13,26 - Και εγώ προς εξευτελισμόν σου, θα σηκώσω το ένδυμά σου, με το οποίον θα καλύψω το πρόσωπόν σου και θα αφήσω να γίνουν φανερά τα οπίσω μέρη του σώματός σου, η καταισχύνη σου·

Ιερ. 13,27 - καὶ ἡ μοιχεία σου καὶ ὁ χρεμετισμός σου καὶ ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῆς πορνείας σου ἐπὶ τῶν βουνῶν, καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἑώρακα τὰ βδελύγματά σου· οὐαί σοι, Ἱερουσαλήμ, ὅτι οὐκ ἐκαθαρίσθης ὀπίσω μου· ἕως τίνος ἔτι;

Ιερ. 13,27 - η μοιχεία σου, ο οργασμός σου ωσάν θηλυμανούς ίππου, η επάνω εις τα βουνά πνευματική σου πορνεία με ξένους θεούς, η ειδωλολατρειά σου, όλα αυτά είναι γνωστά εις εμέ. Είδα και τα βδελυρά είδωλά σου που έχείς στους αγρούς των πεδιάδων. Αλλοίμονον εις σέ, Ιερουσαλήμ, διότι δεν εκαθαρίσθης από τους μολυσμούς της αμαρτίας σου, επειδή δεν με ηκολούθησες. Εως πότε ακόμη θα επιμένης εις την φαυλότητά σου;

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 14

Ιερ. 14,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν περὶ τῆς ἀβροχίας.

Ιερ. 14,1 - Λογος Κυρίου απηυθύνθη προς τον Ιερεμίαν περί ανομβρίας.

Ιερ. 14,2 - Ἐπένθησεν ἡ Ἰουδαία, καὶ αἱ πύλαι αὐτῆς ἐκενώθησαν καὶ ἐσκοτώθησαν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἡ κραυγὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀνέβη.

Ιερ. 14,2 - Η περιοχή της Ιουδαίας πενθεί, αι πύλαι των πόλεων έμειναν αδειαναί, διότι δεν υπάρχουν εισερχόμενοι και εξερχόμενοι έπεσαν κατεστραμμένοι και άχρηστοι εις την γην. Και η κραυγή των κατοίκων της Ιερουσαλήμ ανέβη ως στον ουρανόν.

Ιερ. 14,3 - καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτῆς ἀπέστειλαν τοὺς νεωτέρους αὐτῶν ἐφ᾿ ὕδωρ· ἤλθοσαν ἐπὶ τὰ φρέατα καὶ οὐχ εὕροσαν ὕδωρ καὶ ἀπέστρεψαν τὰ ἀγγεῖα αὐτῶν κενά.

Ιερ. 14,3 - Οι άρχοντες της πόλεως αυτής απέστειλαν τους νεωτέρους από τους υπηρέτας των εις αναζήτησίν του ύδατος. Ηλθαν εις τα φρέατα, δεν ευρήκαν ύδωρ και επέστρεψαν με κενά τα δοχεία αυτών.

Ιερ. 14,4 - καὶ τὰ ἔργα τῆς γῆς ἐξέλιπεν, ὅτι οὐκ ἦν ὑετός· ᾐσχύνθησαν οἱ γεωργοί, ἐπεκάλυψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν.

Ιερ. 14,4 - Τα γεωργικά έργα εσταμάτησαν, διότι δεν είχε πέσει βροχή. Απεκαρδιώθησαν και επτοήθησαν οι γεωργοί. Εις απάγνωσιν ευρισκόμενοι έβαλαν τα χέρια των επάνω εις τας κεφαλάς των.

Ιερ. 14,5 - καὶ ἔλαφοι ἐν ἀγρῷ ἔτεκον καὶ ἐγκατέλιπον, ὅτι οὐκ ἦν βοτάνη.

Ιερ. 14,5 - Αι έλαφοι εγεννούσαν στους αγρούς και εγκατέλειψαν τα τέκνα των, διότι δεν υπήρχε χλόη.

Ιερ. 14,6 - ὄνοι ἄγριοι ἔστησαν ἐπὶ νάπας· εἵλκυσαν ἄνεμον, ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, ὅτι οὐκ ἦν χόρτος ἀπὸ λαοῦ ἀδικίας.

Ιερ. 14,6 - Οι άγριοι όνοι εστέκοντο όρθιοι εις τας κοιλάδας, ανέπνεαν τον άνεμον, μήπως αισθανθούν πουθενά ίχνος υγρασίας η χλόης. Εσβησαν τα μάτια των, διότι δεν υπήρξε πουθενά χλόη. Και ταύτα εξ αιτίας των αμαρτιών του Ιουδαϊκού λαού.

Ιερ. 14,7 - εἰ αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν ἀντέστησαν ἡμῖν, Κύριε, ποίησον ἡμῖν ἕνεκέν σου, ὅτι πολλαὶ αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν ἐναντίον σου, ὅτι σοὶ ἡμάρτομεν.

Ιερ. 14,7 - Κυριε, μολονότι αι αμαρτίαι μας καταμαρτυρούν εναντίον μας, κάμε προς ημάς αυτό, που πρέπει εις δόξαν του Ονόματός σου. Διότι πράγματι πολλαί είναι αι αμαρτίαι μας ενώπιόν σου. Εις σε ημαρτήσαμεν.

Ιερ. 14,8 - ὑπομονὴ Ἰσραήλ, Κύριε, καὶ σῴζεις ἐν καιρῷ κακῶν· ἱνατί ἐγενήθης ὡσεὶ πάροικος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὡς αὐτόχθων ἐκκλίνων εἰς κατάλυμα;

Ιερ. 14,8 - Συ όμώς, Κυριε, είσαι η έλπις και η προσμονή του ισραηλιτικού λαού και μας σώζεις εις εποχάς συμφορών και θλίψεων. Διατί φαίνεται ώσαν να έγινες τώρα απέναντί μας ξένος άνθρωπος εις την χώραν αυτήν, η ωσάν εντόπιος ο οποίος προχωρεί εις αναζήτησιν καταλύματος, δια να ησυχάση επ' ολίγον και κατόπιν ν' αναχωρήση;

Ιερ. 14,9 - μὴ ἔσῃ ὥσπερ ἄνθρωπος ὑπνῶν ἢ ὡς ἀνὴρ οὐ δυνάμενος σῴζειν; καὶ σὺ ἐν ἡμῖν εἶ, Κύριε, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικέκληται ἐφ᾿ ἡμᾶς· μὴ ἐπιλάθῃ ἡμῶν.

Ιερ. 14,9 - Μηπως, τάχα, ομοιάζεις προς άνθρωπον, που κοιμάται, η προς άνδρα ο οποίος δεν είναι εις θέσιν να δώση βοήθειαν; Συ όμως, Κυριε, το γνωρίζομεν, ευρίσκεσαι εν μέσω ημών πάντοτε. Ημείς δε επικαλούμεθα το Ονομά σου εις βοήθειαν μας. Μη μας λησμονήσης, Κυριε.

Ιερ. 14,10 - οὕτως λέγει Κύριος τῷ λαῷ τούτῳ· ἠγάπησαν κινεῖν πόδας αὐτῶν καὶ οὐκ ἐφείσαντο, καὶ ὁ Θεὸς οὐκ εὐδόκησεν ἐν αὐτοῖς· νῦν μνησθήσεται τῆς ἀδικίας αὐτῶν.

Ιερ. 14,10 - Αλλ' ο Κυριος αυτά λέγει προς τον λαόν τούτον· Οι άνθρωποι αυτοί ηγάπησαν να τρέχουν από 'δώ και από 'κεί, δεν εδυσκολεύθησαν να υποβληθούν στους κύπους δι' αμαρτωλά έργα. Δια τούτο ο Θεός δεν ευηρεστήθη με αυτούς. Τωρα θα ενθυμηθή τας αδικίας των, δια να αποστείλη την παιδαγωγικήν του προς αυτούς τιμωρίαν.

Ιερ. 14,11 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· μὴ προσεύχου περὶ τοῦ λαοῦ τούτου εἰς ἀγαθά·

Ιερ. 14,11 - Εἶπεν ο Κυριος προς εμέ· Μη προσεύχεσαι δια τον λαόν ζητών αγαθά δι' αυτόν.

Ιερ. 14,12 - ὅτι ἐὰν νηστεύσωσιν, οὐκ εἰσακούσομαι τῆς δεήσεως αὐτῶν, καὶ ἐὰν προσενέγκωσιν ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας, οὐκ εὐδοκήσω ἐν αὐτοῖς, ὅτι ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἐν λιμῷ καί ἐν θανάτῳ ἐγὼ συντελέσω αὐτούς.

Ιερ. 14,12 - Διότι, και εάν άκομα νηστεύσουν, εγώ δεν θα ακούσω την προσευχήν των. Και εάν προσφέρουν ολοκαυτώματα και άλλας θυσίας, εγώ δεν θα ευαρεστηθώ εις αυτάς. Αλλα με έχθρικην μάχαιραν, με πείναν και θανατηφόρον ασθένειαν εγώ θα τους εξολοθρεύσω.

Ιερ. 14,13 - καὶ εἶπα· ὦ Κύριε, ἰδοὺ οἱ προφῆται αὐτῶν προφητεύουσι καὶ λέγουσιν· οὐκ ὄψεσθε μάχαιραν, οὐδὲ λιμὸς ἔσται ἐν ὑμῖν, ὅτι ἀλήθειαν καὶ εἰρήνην δώσω ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.

Ιερ. 14,13 - Και είπα τότε προς τον Κυριον· Ω Κυριε, ιδού, οι ψευδοπροφήται αυτών των ανθρώπων προφητεύουν και λέγουν· δεν θα ίδετε εναντίον σας την εχθρικήν μάχαιραν, ούτε λιμός θα υπάρξη μεταξύ σας, διότι, λέγει, τάχα, ο Θεός, αλήθειαν και ειρήνην εγώ θα δώσω εις την χώραν σας και στον τόπον τούτον της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 14,14 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ψευδῆ οἱ προφῆται προφητεύουσιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, οὐκ ἀπέστειλα αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐνετειλάμην αὐτοῖς καὶ οὐκ ἐλάλησα πρὸς αὐτούς· ὅτι ὁράσεις ψευδεῖς καὶ μαντείας καὶ οἰωνίσματα καὶ προαιρέσεις καρδίας αὐτῶν αὐτοὶ προφητεύουσιν ὑμῖν.

Ιερ. 14,14 - Ο Κυριος είπε προς εμέ· Ψεύδη πράγματι οι προφήται αυτοί προφητεύουν εν τω Ονόματί μου· δεν τους έχω στείλει εγώ. Δεν έδωσα εις αυτούς καμμίαν εντολήν, δεν ωμίλησα προς αυτούς. Διότι οι ψευδοπροφήται αυτοί όμιλούν δι' ανύπαρκτα οράματα, τα οποία δεν είδον. Προφητεύουν μαντείας και οιωνούς σύμφωνα με τας προδιαθέσεις της πονηράς αυτών καρδίας.

Ιερ. 14,15 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος περὶ τῶν προφητῶν τῶν προφητευόντων ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου ψευδῆ, καὶ ἐγὼ οὐκ ἀπέστειλα αὐτούς, οἳ λέγουσι· μάχαιρα καὶ λιμὸς οὐκ ἔσται ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης· ἐν θανάτῳ νοσερῷ ἀποθανοῦνται καὶ ἐν λιμῷ συντελεσθήσονται οἱ προφῆται

Ιερ. 14,15 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον των ψευδοπροφητών, τους οποίους εγώ δεν απέστειλα και οι οποίοι τολμούν εν τούτοις να προφητεύουν στο Ονομά μου και να λέγουν· εχθρική μάχαιρα και πείνα δεν θα υπάρξουν εις αυτήν την χώραν. Εγώ λέγω· με θανατηφόρον νόσον θα αποθάνουν. Με λιμόν θα εξολοθρευθούν αυτοί οι προφήται

Ιερ. 14,16 - καὶ ὁ λαός, οἷς αὐτοὶ προφητεύουσιν αὐτοῖς, καὶ ἔσονται ἐῤῥιμμένοι ἐν ταῖς διόδοις Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ προσώπου μαχαίρας καὶ τοῦ λιμοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ θάπτων αὐτούς, καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν· καὶ ἐκχεῶ ἐπ᾿ αὐτοὺς τὰ κακὰ αὐτῶν.

Ιερ. 14,16 - και ο λαός, προς τον οποίον αυτοί προφητεύουν. Αυτοί θα πέσουν νεκροί από εχθρικήν μάχαιραν και τον λιμόν, και τα σώματά των θα είναι ριγμένα στους δρόμους της Ιερουσαλήμ και κανείς δεν θα ευρεθή να τους θάψη, ούτε αι γυναίκες των, αύτε οι υιοί των και αι θυγατέρες των. Εναντίον αυτών θα αφήσω να εκχυθούν αι τιμωρίαι αυταί.

Ιερ. 14,17 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον τοῦτον· καταγάγετε ἐπ᾿ ὀφθαλμοὺς ὑμῶν δάκρυα ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ μὴ διαλιπέτωσαν, ὅτι συντρίμματι συνετρίβη θυγάτηρ λαοῦ μου καὶ πληγὴ ὀδυνηρὰ σφόδρα.

Ιερ. 14,17 - Θα είπης δε προς αυτούς τούτον τον λόγον· Κατεβάστε από τα μάτια σας δάκρυα ημέραν και νύκτα. Ας μη σταματήσουν καθόλου τα δάκρυά σας, διότι με μεγάλην καταστροφήν θα εξολοθρευθή ο λαός μου αυτός. Παρά πολύ οδυνηρά θα είναι η θλίψις του.

Ιερ. 14,18 - ἐὰν ἐξέλθω εἰς τὸ πεδίον, καὶ ἰδοὺ τραυματίαι μαχαίρας, καὶ ἐὰν εἰσέλθω εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἰδοὺ πόνος λιμοῦ· ὅτι ἱερεὺς καὶ προφήτης ἐπορεύθησαν εἰς γῆν, ἣν οὐκ ᾔδεισαν.

Ιερ. 14,18 - Εάν εξέλθω εις την πειδιάδα, ιδού, κατάκεινται ενώπιόν μου νεκροί από εχθρικήν μάχαιραν. Εάν εισέλθω εις την πόλιν, ιδού ο πόνος του φοβερού λιμού. Ιερείς και προφήται επάνω εις την οδύνην των μετέβησαν εις χώραν, την οποίαν δεν εγνωριζαν.

Ιερ. 14,19 - μὴ ἀποδοκιμάζων ἀπεδοκίμασας τὸν Ἰούδαν, καὶ ἀπὸ Σιὼν ἀπέστη ἡ ψυχή σου; ἱνατί ἔπαισας ἡμᾶς, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἴασις;

ὑπεμείναμεν εἰς εἰρήνην, καὶ οὐκ ἦν ἀγαθά· εἰς καιρὸν ἰάσεως, καὶ ἰδοὺ ταραχή.

Ιερ. 14,19 - Απέρριψες, λοιπόν, ολοτελώς τους Ιουδαίους, Κυριε, και απεμακρύνθη η ψυχή σου από την Σιών; Διατί τόσον σκληρά μας εκτύπησες, ώστε να μη υπάρχη δι' ημάς θεραπεία; Ηλπίζαμεν και επεριμεναμεν να έλθη ειρήνη, και κανένα αγαθόν δεν είδαμεν. Επεριμέναμεν να έλθη ο καιρός της θεραπείας, και ιδού αντί θεραπείας αναταραχή και σύγχυσις.

Ιερ. 14,20 - ἔγνωμεν, Κύριε, ἁμαρτήματα ἡμῶν, ἀδικίας πατέρων ἡμῶν, ὅτι ἡμάρτομεν ἐναντίον σου.

Ιερ. 14,20 - Γνωρίζομεν, Κυριε, και συναισθανόμεθα τα αμαρτήματα μας, τας παρανομίας των προγόνων μας, διότι όλοι ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου.

Ιερ. 14,21 - κόπασον διὰ τὸ ὄνομά σου, μὴ ἀπολέσῃς θρόνον δόξης σου· μνήσθητι, μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου τὴν μεθ᾿ ἡμῶν.

Ιερ. 14,21 - Ας κοπάση πλέον ο θυμός σου εις δόξαν του Ονόματός σου. Μη επιτρέψης να καταστραφή ο άγιος ναός σου, ο θρόνος αυτός της δόξης σου. Ενθυμήσου, Κυριε, και μη ακύρωσης την διαθήκην, την οποίαν συνήψες με ημάς.

Ιερ. 14,22 - μὴ ἔστιν ἐν εἰδώλοις τῶν ἐθνῶν ὑετίζων; καὶ εἰ ὁ οὐρανὸς δώσει πλησμονὴν αὐτοῦ, οὐχὶ σὺ εἶ αὐτός; καὶ ὑπομενοῦμέν σε, Κύριε, ὅτι σὺ ἐποίησας πάντα ταῦτα.

Ιερ. 14,22 - Μηπως, τάχα, και υπάρχει μεταξύ των ειδωλολατρικών θεών κανένας θεός, που να στέλνη βροχήν; Μηπως, τάχα, ο ουρανός εξ εαυτού είναι εις θέσιν να δώση άφθονον βροχήν; Δεν είσαι συ εκείνος, που στέλνει την βροχήν και όλα τα αγαθά; Δια τούτο και ημείς, Κυριε, εις σε ελπίζομεν και από σε περιμένομεν, διότι συ κάμνεις όλα αυτά.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 15

Ιερ. 15,1 - Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἐὰν στῇ Μωσῆς καὶ Σαμουὴλ πρὸ προσώπου μου, οὐκ ἔστιν ἡ ψυχή μου πρὸς αὐτούς· ἐξαπόστειλον τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ ἐξελθέτωσαν.

Ιερ. 15,1 - Ο Κυριος είπε προς εμέ· Εάν και αυτός ακόμη ο Μωϋσής και ο Σαμουήλ σταθούν ενώπιόν μου και προσευχηθούν υπέρ εκείνων, η ψυχή μου δεν θα κλίνη με το μέρος των, δεν θα τους λυπηθή. Στείλε μακράν από την Ιερουσαλήμ τον λαόν αυτόν, ας εξέλθουν από την Ιουδαίαν.

Ιερ. 15,2 - καὶ ἔσται ἐὰν εἴπωσι πρὸς σέ· ποῦ ἐξελευσόμεθα; καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ὅσοι εἰς θάνατον, εἰς θάνατον· καὶ ὅσοι εἰς μάχαιραν, εἰς μάχαιραν· καί ὅσοι εἰς λιμόν, εἰς λιμόν· καὶ ὅσοι εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν.

Ιερ. 15,2 - Και αν θα σε ερωτήσουν, που θα πάμε; Θα απαντήσης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος. Οσοι από σας πρόκειται να αποθάνετε από θανατηφόρον νόσον, βαδίζετε προς τον θάνατον. Οσοι πρόκειται να φονευθήτε από έχθρικην μάχαιραν, θα φονευθήτε από αυτήν. Οσοι πρόκειται να αποθάνετε από τον λιμόν, θα αποθάνετε από τον λιμόν. Και όσοι πρόκειται να αιχμαλωτισθήτε, θα μεταβήτε αιχμάλωτοι εις την ξένην.

Ιερ. 15,3 - καὶ ἐκδικήσω ἐπ᾿ αὐτοὺς τέσσαρα εἴδη, λέγει Κύριος· τὴν μάχαιραν εἰς σφαγὴν καὶ τοὺς κύνας εἰς διασπασμὸν καὶ τὰ θηρία τῆς γῆς καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ εἰς βρῶσιν καὶ εἰς διαφθοράν.

Ιερ. 15,3 - Θα στείλω εναντίον αυτών, λέγει ο Κυριος, τέσσαρα ειδή τιμωρίας. Την έχθρικήν μάχαιραν δια την σφαγήν των, τους κύνας δια τον διαμελισμόν των σωμάτων των, τα θηρία της γης και τα πετεινά του ουρανού, δια να καταφάγουν τας σάρκας των και τους εξαφανίσουν.

Ιερ. 15,4 - καὶ παραδώσω αὐτοὺς εἰς ἀνάγκας πάσαις ταῖς βασιλείαις τῆς γῆς διὰ Μανασσῆ υἱὸν Ἐζεκίου βασιλέως Ἰούδα, περὶ πάντων ὧν ἐποίησεν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ιερ. 15,4 - Θα παραδώσω αυτούς δούλους εις εξυπηρέτησιν των αναγκών όλων των βασιλείων της γης, εξ αιτίας του Μανασσή, υιού του Εζεκίου, βασιλέως Ιούδα, δι' όλα τα αμαρτήματα, τα οποία αυτός διέπραξε εις την Ιερούσαλήμ.

Ιερ. 15,5 - τίς φείσεται ἐπὶ σοί, Ἱερουσαλήμ; καὶ τίς δειλιάσει ἐπὶ σοί; ἢ τίς ἀνακάμψει εἰς εἰρήνην σοι;

Ιερ. 15,5 - Ποιός θα σε λυπηθή, Ιερουσαλήμ; Ποιός θα καταληφθή από δέος και συμπάθειαν δια τας θλίψεις σου; Ποιός θα παρεκκλίνη από την οδόν του, δια να σε χαιρετήση·

Ιερ. 15,6 - σὺ ἀπεστράφης με, λέγει Κύριος, ὀπίσω πορεύσῃ, καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου καὶ διαφθερῶ σε, καὶ οὐκέτι ἀνήσω αὐτούς.

Ιερ. 15,6 - Συ με εγκατέλειψες, λέγει ο Κυριος. Εστρεψες προς εμέ τα νώτα σου. Και εγώ θα απλώσω τιμωρόν την χείρα μου και θα σε εξολοθρεύσω και δεν θα σε αφήσω να ζήσης.

Ιερ. 15,7 - καὶ διασπερῶ αὐτοὺς ἐν διασπορᾷ· ἐν πύλαις λαοῦ μου ἠτεκνώθησαν, ἀπώλεσαν τὸν λαόν μου διὰ τὰς κακίας αὐτῶν.

Ιερ. 15,7 - Θα διασκορπίσω τα τέκνα σου εξόριστα ανά τα διάφορα έθνη. Αι πόλστου λαού της υπαίθρου έχασαν τα τέκνα των. Εχασαν τον λαόν, που κατοικούσεν εις αυτάς εξ αιτίας των κακιών των.

Ιερ. 15,8 - ἐπληθύνθησαν αἱ χῆραι αὐτῶν ὑπὲρ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· ἐπήγαγον ἐπὶ μητέρα νεανίσκους ταλαιπωρίαν ἐν μεσημβρίᾳ, ἐπέῤῥιψα ἐπ᾿ αὐτὴν ἐξαίφνης τρόμον καὶ σπουδήν.

Ιερ. 15,8 - Αι χήραι αυτών επληθύνθησαν περισσότερον από την άμμον της θαλάσσης. Εφερα εις μητέρα νεαρών ανδρών θλίψιν βαρείαν εν πλήρει μεσημβρία, έρριψα επάνω εις αυτήν αιφνιδίως τρόμον και αναταραχήν.

Ιερ. 15,9 - ἐκενώθη ἡ τίκτουσα ἑπτά, ἀπεκάκισεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς, ἐπέδυ ὁ ἥλιος αὐτῇ ἔτι μεσούσης τῆς ἡμέρας, κατῃσχύνθη καὶ ὠνειδίσθη· τοὺς καταλοίπους αὐτῶν εἰς μάχαιραν δώσω ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν.

Ιερ. 15,9 - Η πολύτεκνος μητέρα έμεινεν έρημος από παιδιά. Επόνεσε και εσβησεν η ψυχή της. Εδυσε πλέον δι αυτήν ο ήλιος, ενώ ακόμη ήτο μεσημβρία. Εδοκίμασεν αισχύνην και όνειδος δια την ατεκνίαν της. Τους απομείναντας από αυτούς θα παραδώσω εις τα χέρια των εχθρών των εις σφαγήν.

Ιερ. 15,10 - Οἴμοι ἐγὼ μῆτερ, ὡς τίνα με ἔτεκες; ἄνδρα δικαζόμενον καὶ διακρινόμενον πάσῃ τῇ γῇ· οὔτε ὠφέλησα, οὔτε ὠφέλησέ με οὐδείς· ἡ ἰσχύς μου ἐξέλιπεν ἐν τοῖς καταρωμένοις με.

Ιερ. 15,10 - Αλλοίμονον εις εμέ, μητέρα μου, θρηνολογεί ο προφήτης. Ωσάν ποίον αν-θρωπον με εγέννησες; Ανθρωπον συρόμενον εις διαδικασίας και φιλονεικίας εις όλην την χώραν. Ούτε εγώ άλλον τινά ωφέλησα, ούτε και κανείς με ωφέλησεν. Εσβησεν η αντοχή μου εξ αιτίας εκείνων, οι οποίοι με κατηρώντο.

Ιερ. 15,11 - γένοιτο, δέσποτα, κατευθυνόντων αὐτῶν, εἰ μὴ παρέστην σοι ἐν καιρῷ τῶν κακῶν αὐτῶν καὶ ἐν καιρῷ θλίψεως αὐτῶν εἰς ἀγαθὰ πρὸς τὸν ἐχθρόν.

Ιερ. 15,11 - Ας πραγματοποιηθούν, Δέσποτα, αι καταραι των εχθρών μου, εάν εγώ δεν επαρουσιάσθην ενώπιόν σου δια της προσευχής εις περίοδον των συμφορών και εις καιρόν αυτών των θλίψεων και να σε παρακαλέσω· ας δώσης προς τους εχθρούς μου αγαθά.

Ιερ. 15,12 - εἰ γνωσθήσεται σίδηρος; καὶ περιβόλαιον χαλκοῦν ἡ ἰσχύς σου.

Ιερ. 15,12 - Μηπως, τάχα, θα γίνη γνωστή σιδηρά πολεμική των εχθρών; Η δύναμίς σου θα φανή ωσάν να είναι ασθενής, ωσάν λεπτόν περίβλημα χαλκού.

Ιερ. 15,13 - καὶ τοὺς θησαυρούς σου εἰς προνομὴν δώσω ἀντάλλαγμα διὰ πάσας τὰς ἁμαρτίας σου καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις σου.

Ιερ. 15,13 - Θα παραδώσω τους θησαυρούς σου, λέγει ο Θεός, εις λαφυραγωγίαν, αντάλλαγμα δι' όλας τας αμαρτίας σου καθ' όλην την έκτασιν της χώρας σου.

Ιερ. 15,14 - καὶ καταδουλώσω σε κύκλῳ τοῖς ἐχθροῖς σου ἐν τῇ γῇ, ᾗ οὐκ ᾔδεις· ὅτι πῦρ ἐκκέκαυται ἐκ τοῦ θυμοῦ μου, ἐφ᾿ ὑμᾶς καυθήσεται.

Ιερ. 15,14 - Θα σε υποτάξω δούλον στους γύρω εχθρούς σου, εις χώραν την οποίαν δεν γνωρίζεις. Διότι άναψεν η φωτιά του θυμού μου εναντίον σας και θα σας κάψη.

Ιερ. 15,15 - Κύριε, μνήσθητί μου καὶ ἐπίσκεψαί με καὶ ἀθῴωσόν με ἀπὸ τῶν καταδιωκόντων με μὴ εἰς μακροθυμίαν· γνῶθι ὡς ἔλαβον περὶ σοῦ

ὀνειδισμὸν

Ιερ. 15,15 - Κυριε, λέγει ο προφήτης, μνήσθητί μου και άλα εις επίσκεψίν μου εν τη καλωσύνη μου προς σωτηρίαν. Απάλλαξέ με από εκείνους, οι οποίοι με καταδιώκουν. Μη εξακολουθής να δείχνεσαι μακρόθυμος προς αυτούς. Μαθε ότι εγώ υπέστην εξευτελισμούς και καταφρονήσεις δια το Ονομά σου

Ιερ. 15,16 - ὑπὸ τῶν ἀθετούντων τοὺς λόγους σου· συντέλεσον αὐτούς, καὶ ἔσται ὁ λόγος σου ἐμοὶ εἰς εὐφροσύνην καὶ χαρὰν καρδίας μου, ὅτι ἐπικέκληται τὸ ὄνομά σου ἐπ᾿ ἐμοί, Κύριε παντοκράτωρ.

Ιερ. 15,16 - εκ μέρους των ανθρώπων αυτών, οι οποίοι παραβαίνουν τας εντολάς σου. Τιμώρησέ τους ολοκληρωτικώς. Και τότε τα λόγια σου θα είναι εις εμέ ευφροσύνη και χαρά καρδίας, διότι εγώ το Ονομά σου με πίστιν έχω επικαλεσθή, Κυριε παντοκράτορ.

Ιερ. 15,17 - οὐκ ἐκάθισα ἐν συνεδρίῳ αὐτῶν παιζόντων, ἀλλὰ εὐλαβούμην ἀπὸ προσώπου χειρός σου· καταμόνας ἐκαθήμην, ὅτι πικρίας ἐνεπλήσθην.

Ιερ. 15,17 - Δεν παρεκάθησα εγώ εις τας συγκεντρώσεις των, όταν αυτοί διεσκέδαζαν, διότι εσεβόμην σε και εφοβούμην την τιμωρόν χείρα σου. Μονος εκαθήμην· εγέμισεν η ψυχή μου από πικρίαν.

Ιερ. 15,18 - ἵνα τί οἱ λυποῦντές με κατισχύουσί μου; ἡ πληγή μου στερεά, πόθεν ἰαθήσομαι; γινομένη ἐγενήθη μοι ὡς ὕδωρ ψευδὲς οὐκ ἔχον πίστιν.

Ιερ. 15,18 - Διατί αυτοί, οι οποίοι με θλίβουν, υπερισχύουν εναντίον μου; Η πληγή μου είναι μόνιμος και μεγάλη. Ποτε θα θεραπευθώ από αυτήν; Εγινεν εις εμέ ωσάν μολυσμένον επιβλαβές νερό, στο οποίον δεν έχει εμπιστοσυνην κανείς.

Ιερ. 15,19 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἐὰν ἐπιστρέψῃς, καὶ ἀποκαταστήσω σε, καὶ πρὸ προσώπου μου στήσῃ· καὶ ἐὰν ἐξαγάγῃς τίμιον ἀπὸ ἀναξίου, ὡς τὸ στόμα μου ἔσῃ· καὶ ἀναστρέψουσιν αὐτοὶ πρὸς σέ, καὶ σὺ οὐκ ἀναστρέψεις πρός αὐτούς.

Ιερ. 15,19 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος προς τον προφήτην· Εάν επιοτρεψης προς εμέ με πίστιν και ειλικρίνειαν, θα σε αποκαταστήσω εις την προτέραν σου θέσιν και θα σου δώσω το δικαίωμα μετά θάρρους να ίστασαι ενώπιόν μου. Εάν ξεχωρίσης τον αληθινόν και τίμιον λόγον μου από τον ανάξιον και ψευδή, θα είσαι συ ωσάν το ιδικόν μου στόμα, και τότε θα επιστρέψουν οι άλλοι προς σέ, συ δε δεν θα επιστρέψης προς αυτούς.

Ιερ. 15,20 - καὶ δώσω σε τῷ λαῷ τούτῳ ὡς τεῖχος ὀχυρὸν χαλκοῦν, καὶ πολεμήσουσι πρὸς σὲ καὶ οὐ μὴ δύνωνται πρὸς σέ, διότι μετὰ σοῦ εἰμι τοῦ σῴζειν σε

Ιερ. 15,20 - Θα σε καταστήσω απέναντι του λαού αυτού ως ένα οχυρόν εκ χαλκού τείχος. Αυτοί θα πολεμήσουν εναντίον σου, αλλά δεν θα δυνηθούν να σε καταβάλουν, διότι εγώ θα είμαι μαζή σου, να σε σώζω

Ιερ. 15,21 - καὶ τοῦ ἐξαιρεῖσθαί σε ἐκ χειρὸς πονηρῶν καὶ λυτρώσομαί σε ἐκ χειρὸς λοιμῶν.

Ιερ. 15,21 - και να σε γλυτώνω από τα χέρια των πονηρών ανθρώπων· και θα σε γλυτώσω από ανθρώπους διεφθαρμένους.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 16

Ιερ. 16,1 - Καὶ σὺ μὴ λάβῃς γυναῖκα, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ,

Ιερ. 16,1 - Και συ, λέγει ο Θεός του Ισραήλ προς τον προφήτην, μη παρής γυναίκα ως σύζυγόν σου,

Ιερ. 16,2 - καὶ οὐ γεννηθήσεταί σοι υἱὸς οὐδὲ θυγάτηρ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.

Ιερ. 16,2 - δια να μη γεννηθή εις σε υιός, ούτε θυγάτηρ στον τόπον τούτον.

Ιερ. 16,3 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ τῶν υἱῶν καὶ περὶ τῶν θυγατέρων τῶν γεννωμένων ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ περὶ τῶν μητέρων αὐτῶν τῶν τετοκυιῶν αὐτοὺς καὶ περὶ τῶν πατέρων αὐτῶν τῶν γεγεννηκότων αὐτοὺς ἐν τῇ γῇ ταύτῃ·

Ιερ. 16,3 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος δια τους υιούς και τας θυγατέρας, που θα γεννηθούν στον τόπον τούτον, δια τας μητέρας και τους πατέρας, οι οποίοι θα γεννήσουν τα παιδία αυτά εις την χώραν αυτήν·

Ιερ. 16,4 - ἐν θανάτῳ νοσερῷ ἀποθανοῦνται, οὐ κοπήσονται καὶ οὐ ταφήσονται· εἰς παράδειγμα ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς ἔσονται καὶ τοῖς θηρίοις τῆς γῆς καὶ τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ· ἐν μαχαίρᾳ πεσοῦνται καὶ ἐν λιμῷ συντελεσθήσονται.

Ιερ. 16,4 - Με θανατηφόρον ασθένειαν θα αποθάνουν, δεν θα ευρεθούν άνθρωποι να θρηνήσουν με κοπετούς δι' αυτούς, ούτε και δια να τους θάψουν. Θα είναι άταφοι και εκτεθειμένοι ως παράδειγμα επάνω εις την γην, τροφή εις τα θηρία της περιοχής και εις τα πετεινά του ουρανού. Θα φονευθούν με εχθρικήν μάχαιραν, ενώ άλλοι θα εξολοθρευθούν δια του λιμού.

Ιερ. 16,5 - τάδε λέγει Κύριος· μὴ εἰσέλθῃς εἰς θίασον αὐτῶν καὶ μὴ πορευθῇς τοῦ κόψασθαι καὶ μὴ πενθήσῃς αὐτούς, ὅτι ἀφέστακα τὴν εἰρήνην μου ἀπὸ τοῦ λαοῦ τούτου.

Ιερ. 16,5 - Αυτά λέγει ο Κυριος στον προφήτην Ιερεμίαν· Μη εισέλθης εις τας συγκεντρώσεις των αμαρτωλών ανθρώπων. Μη πορευθής εις τας κηδείας των νεκρών, δια να θρηνήσης με κοπετούς και να πενθήσης δι' αυτούς, διότι εγώ έχω αποσύρει την ειρήνήν μου από τον λαόν τούτον.

Ιερ. 16,6 - οὐ μὴ κόψονται αὐτοὺς οὐδὲ ἐντομίδας οὐ μὴ ποιήσουσι καὶ οὐ ξυρηθήσονται,

Ιερ. 16,6 - Δεν θα ευρεθούν άνθρωποι να θρηνήσουν με κοπετούς και θρήνους αυτούς, ούτε να ξεσχίσουν τας σάρκας των από λύπην, ούτε και να ξυρισθούν οι πενθούντες.

Ιερ. 16,7 - καὶ οὐ μὴ κλασθῇ ἄρτος ἐν πένθει αὐτῶν εἰς παράκλησιν ἐπὶ τεθνηκότι, οὐ ποτιοῦσιν αὐτὸν ποτήριον εἰς παράκλησιν ἐπὶ πατρὶ καὶ μητρὶ αὐτοῦ.

Ιερ. 16,7 - Δεν θα κοπή και δεν θα διανεμηθή άρτος εις έκφρασιν του πένθους, όπως συνηθίζεται, εις παρηγορίαν των οικείων του νεκρού, ούτε θα πίουν ποτήριον οίνου εις παρηγορίαν του πατρός και της μητρός αυτών.

Ιερ. 16,8 - εἰς οἰκίαν πότου οὐκ εἰσελεύσῃ συγκαθίσαι μετ᾿ αὐτῶν τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν.

Ιερ. 16,8 - Εις οικίαν συμποσίου δεν θα εισέλθης να παρακαθήσης με τους συνδαιτυμόνας, να φάγης και να πίης με αυτούς.

Ιερ. 16,9 - διότι τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ἰδοὺ ἐγὼ καταλύω ἐκ τοῦ τόπου τούτου ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν φωνὴν χαρᾶς καὶ φωνὴν εὐφροσύνης, φωνὴν νυμφίου καὶ φωνὴν νύμφης.

Ιερ. 16,9 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Ιδού, εγώ καταπαύω και καταργώ από τον τόπον αυτόν, ενώπιον των οφθαλμών σας και επί των ημερών σας, φωνήν χαράς και φωνήν ευφροσύνης, φωνήν γαμβρού και φωνήν νύμφης.

Ιερ. 16,10 - καὶ ἔσται ὅταν ἀναγγείλῃς τῷ λαῷ τούτῳ ἅπαντα τὰ ῥήματα ταῦτα καὶ εἴπωσι πρὸς σέ· διατί ἐλάλησε Κύριος ἐφ᾿ ἡμᾶς πάντα τὰ κακὰ ταῦτα; τίς ἡ ἀδικία ἡμῶν; καὶ τίς ἡ ἁμαρτία ἡμῶν, ἣν ἡμάρτομεν ἔναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν;

Ιερ. 16,10 - Οταν δε αναγγείλης στον λαόν αυτόν όλα τα λόγια αυτά και σε ερωτήσουν, διατί ο Κυριος είπε και απεφάσισε να επιφέρη εναντίον ημών όλας αυτάς τας συμφοράς; Ποία είναι η αδικία μας; Ποία η αμαρτία, την οποίαν διεπράξαμεν ενώπιον Κυρίου του Θεού μας;

Ιερ. 16,11 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· ἀνθ᾿ ὧν ἐγκατέλιπόν με οἱ πατέρες ὑμῶν, λέγει Κύριος, καὶ ᾤχοντο ὀπίσω θεῶν ἀλλοτρίων, καὶ ἐδούλευσαν αὐτοῖς καὶ προσεκύνησαν αὐτοῖς καὶ ἐμὲ ἐγκατέλιπον καὶ τὸν νόμον μου οὐκ ἐφυλάξαντο·

Ιερ. 16,11 - Συ θα απαντήσης προς αυτούς· Επειδή οι πατέρες σας με εγκατέλειψαν, λέγει ο Κυριος, και έτρεξαν οπίσω από ξένους θεούς και υπετάγησαν και υπήκουσαν εις αυτούς και τους προσεκύνησαν, εμέ δέ με εγκατέλειψαν και τον Νομον μου δεν ετήρησαν,

Ιερ. 16,12 - καὶ ὑμεῖς ἐπονηρεύσασθε ὑπὲρ τοὺς πατέρας ὑμῶν καὶ ἰδοὺ ὑμεῖς πορεύεσθε ἕκαστος ὀπίσω τῶν ἀρεστῶν τῆς καρδίας ὑμῶν τῆς

πονηρᾶς τοῦ μὴ ὑπακούειν μου.

Ιερ. 16,12 - αλλά και σεις εφανήκατε πονηρότεροι από τους πατέρας σας, διότι ιδού, καθένας από σας ακολουθείτε τας αμαρτωλάς επιθυμίας της διεφθαρμένης σας καρδίας, ώστε να μη υπακούετε εις εμέ·

Ιερ. 16,13 - καὶ ἀποῤῥίψω ὑμᾶς ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν, ἣν οὐκ ᾔδειτε ὑμεῖς καὶ οἱ πατέρες ὑμῶν, καὶ δουλεύσετε ἐκεῖ θεοῖς ἑτέροις, οἳ οὐ δώσουσιν ὑμῖν ἔλεος.

Ιερ. 16,13 - δι' αυτό εγώ θα σας απορρίψω από την χώραν αυτήν και θα σας οδηγήσω εις άλλην χώραν, την οποίαν δεν εγνωρίζατε προηγουμένως, ούτε σεις ούτε οι πρόγονοί σας. Και θα δουλεύσετε εκεί εις ξένους θεούς, οι οποίοι δεν είναι εις θέσιν να σας λυπηθούν και να σας δώσουν έλεος.

Ιερ. 16,14 - Διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ οὐκ ἐροῦσιν ἔτι· ζῇ Κύριος ὁ ἀναγαγὼν τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου,

Ιερ. 16,14 - Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και δεν θα λέγουν ορκιζόμενοι άνθρωποι “ζη Κυριος”, ο οποίος έβγαλε ελευθέρους τους Ισραηλίτας από την χώραν της Αιγύπτου·

Ιερ. 16,15 - ἀλλὰ ζῇ Κύριος, ὃς ἀνήγαγε τὸν οἶκον Ἰσραὴλ ἀπὸ γῆς βοῤῥᾶ καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν χωρῶν, οὗ ἐξώσθησαν ἐκεῖ· καί ἀποκαταστήσω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, ἣν ἔδωκα τοῖς πατράσιν αὐτῶν.

Ιερ. 16,15 - αλλά θα λέγουν “ζη Κυριος, ο οποίος εδγαλε τους Ισραηλίτας οπό την χώραν του βορρά και από όλας τας άλλας χώρας, εις τας οποίας είχαν εξορισθή. Και θα αποκαταστήσω τους εξορίστους Ισραηλίτας εις την χώραν των εκείνην, την οποίαν εγώ έδωκα κληρονομίαν στους προγόνους των.

Ιερ. 16,16 - ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τοὺς ἁλιεῖς τοὺς πολλούς, λέγει Κύριος, καὶ ἁλιεύσουσιν αὐτούς· καὶ μετὰ ταῦτα ἀποστελῶ τοὺς πολλοὺς θηρευτάς, καὶ θηρεύσουσιν αὐτοὺς ἐπάνω παντὸς ὄρους καὶ ἐπάνω παντὸς βουνοῦ καὶ ἐκ τῶν τρυμαλιῶν τῶν πετρῶν.

Ιερ. 16,16 - Ιδού, εγώ αποστέλλω, λέγει ο Κυριος, πολλούς αλιείς, εναντίον των, οι οποίοι και θα τους αλιεύσουν. Μετά ταύτα θα αποστείλω πολλούς κυνηγούς, οι οποίοι και θα τους κυνηγήσουν επάνω εις κάθε όρος και εις κάθε βουνόν και εις αυτάς ακόμη τας σχισμάς των βράχων, όπου θα έχουν κρυφθή.

Ιερ. 16,17 - ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπὶ πάσας τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐκρύβη τὰ ἀδικήματα αὐτῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ιερ. 16,17 - Τους εξώρισα, διότι οι οφθαλμοί μου είδον όλους τους αμαρτωλούς δρόμους της ζωής των και δεν απεκρύβησαν, αλλά είναι φανεραί αι αδικίαι των ενώπιον των οφθαλμών μου.

Ιερ. 16,18 - καὶ ἀνταποδώσω διπλᾶς τὰς κακίας αὐτῶν καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἐφ᾿ αἷς ἐβεβήλωσαν τὴν γῆν μου ἐν τοῖς θνησιμαίοις τῶν

βδελυγμάτων αὐτῶν καὶ ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν, ἐν αἷς ἐπλημμέλησαν τὴν κληρονομίαν μου.

Ιερ. 16,18 - Θα ανταποδώσω διπλασίας τιμωρίας δια τας κακίας των και τας αμαρτίας των, με τας οποίας εβεβήλωσαν την χώραν μου με τα θνησιμαία των βδελυρών ειδώλων των και με τας παρανομίας των, τας οποίας έπταισαν εις την χώραν μου.

Ιερ. 16,19 - Κύριε, σὺ ἰσχύς μου καὶ βοήθειά μου καὶ καταφυγή μου ἐν ἡμέρᾳ κακῶν· πρὸς σὲ ἔθνη ἥξουσιν ἀπ᾽ ἐσχάτου τῆς γῆς καὶ ἐροῦσιν· ὡς ψευδῆ ἐκτήσαντο οἱ πατέρες ἡμῶν εἴδωλα, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς ὠφέλημα.

Ιερ. 16,19 - Κυριε, λέγει ο προφήτης, συ είσαι η δύναμίς μου και η βοήθειά μου και το καταφύγιόν μου εις ημέρας θλίψεων και συμφορών. Προς σε θα έλθουν έθνη από τα άκρα της γης και θα πουν· Ποσον όντως ψευδή και ανύπαρκτα ήσαν τα είδωλα, τα οποία ηγόρασαν οι πατέρες μας! Καμμία απολύτως ωφέλεια δεν είναι δυνατόν να προέλθη από αυτά.

Ιερ. 16,20 - εἰ ποιήσει ἑαυτῷ ἄνθρωπος θεούς; καὶ οὗτοι οὐκ εἰσὶ θεοί.

Ιερ. 16,20 - Είναι δυνατόν να κατασκευάση ο άνθρωπος θεούς δια τον εαυτόν του; Και αν κατασκευάση, αυτοί δεν είναι θεοί.

Ιερ. 16,21 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ δηλώσω αὐτοῖς ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ τὴν χεῖρά μου καὶ γνωριῶ αὐτοῖς τὴν δύναμίν μου, καὶ γνώσονται ὅτι ὄνομά μοι Κύριος.

Ιερ. 16,21 - Δια τούτο, ιδού, εγώ, λέγει ο Θεός, θα καταστήσω φανεράν εις αυτούς κατά τον καιρόν τούτον την παντοδύναμον δεξιάν μου και θα κάμω γνωστήν εις αυτούς την δύναμίν μου. Και τότε θα μάθουν ότι το Ονομά μου είναι Κυριος.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 17

Ιερ. 17,5 - Ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὃς τὴν ἐλπίδα ἔχει ἐπ᾽ ἄνθρωπον καὶ στηρίζει σάρκα βραχίονος αὐτοῦ ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ ἀπὸ Κυρίου ἀποστῇ ἡ καρδία αὐτοῦ·

Ιερ. 17,5 - Επικατάρατος είναι ο άνθρωπος εκείνος, που έχει τας ελπίδας του εις άλλον άνθρωπον και στηρίζει την αδυναμίαν του εις αυτόν, η δε καρδία του έχει απομακρυνθή από τον Κυριον.

Ιερ. 17,6 - καὶ ἔσται ὡς ἡ ἀγριομυρίκη ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὐκ ὄψεται ὅταν ἔλθῃ τὰ ἀγαθά, καὶ κατασκηνώσει ἐν ἁλίμοις καὶ ἐν ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἁλμυρᾷ, ἥτις οὐ κατοικεῖται.

Ιερ. 17,6 - Αυτός θα είναι ωσάν το αρμυρίκι εις την έρημον και όταν άκομα έλθουν τα αγαθά, δεν θα τα απολαύση. Θα κατοικήση εις

παραθαλασσίους αγόνους περιοχάς, εις την έρημον, εις χώραν αλμυράν, η οποία δεν κατοικείται από ανθρώπους.

Ιερ. 17,7 - καὶ εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος, ὃς πέποιθεν ἐπὶ τῷ Κυρίῳ καὶ ἔσται Κύριος ἐλπὶς αὐτοῦ·

Ιερ. 17,7 - Εξ αντιθέτου ευλογημένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος έχει στηρίζει την πεποίθησίν του στον Κυριον και η έλπις αυτού είναι ο Κυριος.

Ιερ. 17,8 - καὶ ἔσται ὡς ξύλον εὐθηνοῦν παρ᾿ ὕδατα, καὶ ἐπὶ ἰκμάδα βαλεῖ ῥίζαν αὐτοῦ καὶ οὐ φοβηθήσεται ὅταν ἔλθῃ καῦμα, καὶ ἔσται ἐπ᾿ αὐτῷ στελέχη ἀλσώδη, ἐν ἐνιαυτῷ ἀβροχίας οὐ φοβηθήσεται καὶ οὐ διαλείψει ποιῶν καρπόν.

Ιερ. 17,8 - Αυτός θα ομοιάζη ωσσν το δένδρον, το οποίον ευδοκιμεί, μεγαλώνει και καρποφορεί πλησίον των υδάτων, διότι ρίπτει τας ρίζας του εις υγρόν έδαφος και δεν έχει να φοβηθή τίποτε, όταν επέλθουν καύματα. Πυκνοί θα είναι οι κλάδοι του, και εις περίοδον ακόμη ανομβρίας δεν θα φοβηθή τίποτε και δεν θα παύση ποτέ να δίδη καρπούς.

Ιερ. 17,9 - βαθεῖα ἡ καρδία παρά πάντα, καὶ ἄνθρωπός ἐστι· καὶ τίς γνώσεται αὐτόν;

Ιερ. 17,9 - Η καρδία του ανθρώπου είναι βαθεία και ανεξερεύνητος, περισσότερον από όλα τα άλλα πράγματα. Αυτός είναι ο άνθρωπος· και ποιός ημπορεί να γνωρίση εις βάθος και πλάτος αυτόν;

Ιερ. 17,10 - ἐγὼ Κύριος ἐτάζων καρδίας καὶ δοκιμάζων νεφροὺς τοῦ δοῦναι ἑκάστῳ κατὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ κατὰ τοὺς καρποὺς τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ.

Ιερ. 17,10 - Εγώ μόνον είμαι ο Κυριος και Θεός, ο οποίος εξετάζω τας καρδίας των ανθρώπων και ερευνώ τους νεφρούς, δια να δίδω στον καθένα σύμφωνα με τους δρόμους και τους τρόπους της ζωής του και με τους καρπούς των έργων του.

Ιερ. 17,11 - ἐφώνησε πέρδιξ, συνήγαγεν ἃ οὐκ ἔτεκε· ποιῶν πλοῦτον αὐτοῦ οὐ μετὰ κρίσεως, ἐν ἡμίσει ἡμερῶν αὐτοῦ ἐγκαταλείψουσιν αὐτόν, καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτων αὐτοῦ ἔσται ἄφρων.

Ιερ. 17,11 - Ελάλησεν η πέρδικα και συνεκέντρωσε γύρω της παιδιά, τα οποία δεν εγέννησε. Ετσι και εκείνος, που θησαυρίζει πλουτη αδίκως, θα τον εγκαταλείψουν στο ήμισυ της ζωής του και αυτός εν τέλει θα αποδειχθή ασύνετος και αμυαλος.

Ιερ. 17,12 - θρόνος δόξης ὑψωμένος, ἁγίασμα ἡμῶν,

Ιερ. 17,12 - Ενδοξος θρόνος, στημένος υψηλά είναι ο άγιος ναός μας.

Ιερ. 17,13 - ὑπομονὴ Ἰσραήλ, Κύριε, πάντες οἱ καταλιπόντες σε καταισχυνθήτωσαν, ἀφεστηκότες ἐπὶ τῆς γῆς γραφήτωσαν, ὅτι ἐγκατέλιπον πηγὴν ζωῆς, τὸν Κύριον.

Ιερ. 17,13 - Συ, δέ, Κυριε, είσαι ελπίδα και η υπομονή του ισραηλιτικού λαού. Ολοι εκείνοι, οι οποίοι σε εγκατέλειψαν, θα καταισχυνθούν. Ωσάν γραμμένο στο χώμα όνομα, που σβήνεται και χάνεται, έτσι είναι οι νεκροί, αυτοί που απεμακρύνθησαν από σέ, διότι εγκατέλειψαν σέ, την πηγήν της ζωής, τον Κυριον.

Ιερ. 17,14 - ἴασαί με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι· σῶσόν με, καὶ σωθήσομαι· ὅτι καύχημά μου σὺ εἶ.

Ιερ. 17,14 - Θεράπευσέ με, Κυριε, από τας σωματικάς και ψυχικάς ασθενείας και θα θεραπευθώ, σώσον με και θα σωθώ, διότι συ είσαι το καύχημά μου.

Ιερ. 17,15 - ἰδοὺ αὐτοὶ λέγουσι πρός με· ποῦ ἐστιν ὁ λόγος Κυρίου; ἐλθέτω.

Ιερ. 17,15 - Ιδού, αυτοί ειρωνικώς μου λέγουν· Που είναι αι υποσχέσεις και αι απειλαί του Κυρίου; Ας πραγματοποιηθούν!

Ιερ. 17,16 - ἐγὼ δὲ οὐκ ἐκοπίασα κατακολουθῶν ὀπίσω σου καὶ ἡμέραν ἀνθρώπου οὐκ ἐπεθύμησα, σὺ ἐπίστῃ· τὰ ἐκπορευόμενα διὰ τῶν χειλέων μου πρὸ προσώπου σού ἐστι.

Ιερ. 17,16 - Εγώ δεν εθεώρησα κόπον και δεν εκουράσθην να ακολουθώ όπισθέν σου, τηρών τας εντολάς σου, και ημέρας των ανθρώπων δεν επεθύμησα. Συ τα γνωρίζεις όλα αυτά. Οσα δε εξέρχονται από τα χείλη μου, είναι ενώπιόν σου φανερά.

Ιερ. 17,17 - μὴ γενηθῇς μοι εἰς ἀλλοτρίωσιν φειδόμενός μου ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ.

Ιερ. 17,17 - Εις ημέραν συμφορών και θλίψεων μη φανής απέναντί μου, Κυριε, ξένος και αδιάφορος, αλλά δείξε προς εμέ το έλεός σου.

Ιερ. 17,18 - καταισχυνθήτωσαν οἱ διώκοντές με, καὶ μὴ καταισχυνθείην ἐγώ· πτοηθείησαν αὐτοί, καὶ μὴ πτοηθείην ἐγώ· ἐπάγαγε ἐπ᾿ αὐτοὺς ἡμέραν πονηράν, δισσὸν σύντριμμα σύντριψον αὐτούς.

Ιερ. 17,18 - Ας κατεντροπιασθούν οι καταδιώκοντές με και ας μη καταισχυνθώ εγώ. Αυτοί ας καταληφθούν από τρόμον και δέος και οχι εγώ. Εξαπόστειλε έναντίον των ημέραν τιμωρίας και θλίψεως, σύντριψέ τους εξ ολοκλήρου και κατάστρεψε τους.

Ιερ. 17,19 - Τάδε λέγει Κύριος· βάδισον καὶ στῆθι ἐν ταῖς πύλαις υἱῶν λαοῦ σου, ἐν αἷς εἰσπορεύονται ἐν αὐταῖς βασιλεῖς Ἰούδα καὶ ἐν αἷς ἐκπορεύονται ἐν αὐταῖς, καὶ ἐν πάσαις ταῖς πύλαις Ἱερουσαλὴμ

Ιερ. 17,19 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Πηγαινε και στάσου εις τας πύλας των ανθρώπων του λαού σου, δια των οποίων εισέρχονται οι βασιλείς του Ιούδα και δια των οποίων εξέρχονται, και εις όλας τας άλλας πύλας της Ιερουσαλήμ

Ιερ. 17,20 - καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· ἀκούσατε τὸν λόγον Κυρίου, βασιλεῖς Ἰούδα, καὶ πᾶσα Ἰουδαία καὶ πᾶσα Ἱερουσαλήμ, οἱ εἰσπορευόμενοι ἐν ταῖς

πύλαις ταύταις·

Ιερ. 17,20 - και θα πης εις αυτούς· Βασιλείς του Ιουδαϊκού βασιλείου, όλη η χώρα της Ιουδαίας και όλοι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, οι εισερχόμενοι δια των πυλών αυτών της πόλεως, ακούσατε τον λόγον του Κυρίου.

Ιερ. 17,21 - τάδε λέγει Κύριος· φυλάσσεσθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν καὶ μὴ αἴρετε βαστάγματα ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων καὶ μὴ ἐκπορεύεσθε ταῖς πύλαις Ἱερουσαλὴμ

Ιερ. 17,21 - Αυτά λέγει ο Κυριος· προσέχετε τον εαυτόν σας και την ζωήν σας. Μη μεταφέρετε βάρη κατά την ημέραν των Σαββάτων, μη εξέρχεσθε από τας πύλας της Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν αυτήν.

Ιερ. 17,22 - καὶ μὴ ἐκφέρετε βαστάγματα ἐξ οἰκιῶν ὑμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων καὶ πᾶν ἔργον οὐ ποιήσετε· ἁγιάσατε τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων, καθὼς ἐνετειλάμην τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ οὐκ ἤκουσαν καὶ οὐκ ἔκλιναν τὸ οὖς αὐτῶν

Ιερ. 17,22 - Μη βγάλετε και μεταφέρετε φορτία από τας οικίας σας κατά την ημέραν των Σαββάτων και κανένα έργον δεν πρέπει να κάμνετε κατ' αυτήν. Αφιερώσατε τας ημέρας αυτάς του Σαββάτου στον Θεόν, όπως εγώ έδωσα εντολήν στους προγόνους σας, οι οποίοι όμως δεν ήκουσαν και δεν έκλιναν το αυτί των εις τα λόγιά μου.

Ιερ. 17,23 - καὶ ἐσκλήρυναν τὸν τράχηλον αὐτῶν ὑπὲρ τοὺς πατέρας αὐτῶν τοῦ μὴ ἀκοῦσαί μου καὶ τοῦ μὴ δέξασθαι παιδείαν.

Ιερ. 17,23 - Αυτοί εσκλήρυναν τον τράχηλόν των περισσότερον από τους πατέρας των, ώστε να μη υπακούσουν εις εμέ και να μη δεχθούν την σωτήριον δι' αυτούς παιδαγωγίαν.

Ιερ. 17,24 - καὶ ἔσται ἐὰν ἀκοῇ ἀκούσητέ μου, λέγει Κύριος, τοῦ μὴ εἰσφέρειν βαστάγματα διὰ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων καὶ ἁγιάζειν τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων τοῦ μὴ ποιεῖν πᾶν ἔργον,

Ιερ. 17,24 - Εάν προσέξετε και ακούσετε τα λόγια μου και τα δεχθήτε, λέγει ο Κυριος, ώστε να μη μεταφέρετε φορτία δια μέσου των πυλών της πόλεως κατά τας ημέρας των Σαββάτων, εάν αγιάζετε την ημέραν του Σαββάτου ώστε να μη κάνετε έργον,

Ιερ. 17,25 - καὶ εἰσελεύσονται διὰ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες καθήμενοι ἐπὶ θρόνου Δαυὶδ καὶ ἐπιβεβηκότες ἐφ᾿ ἅρμασι καὶ ἵπποις αὐτῶν, αὐτοὶ καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν, ἄνδρες Ἰούδα καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ κατοικισθήσεται ἡ πόλις αὕτη εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιερ. 17,25 - τότε θα εισέλθουν δια των πυλών της πόλεως αυτής βασιλείς και άρχοντες, οι οποίοι θα καθίσουν επάνω στον θρόνον Δαδίδ επιβαίνοντες επάνω εις πολεμικά άρματα και στους ίππους των· οι βασιλείς αυτοί και όλοι

οι αυλικοί των, άνδρες Ιουδαίοι και όσοι κατοικούν την Ιερουσαλήμ̈ η δε πόλις αυτή θα κατοικήται στον αιώνα.

Ιερ. 17,26 - καὶ ἥξουσιν ἐκ τῶν πόλεων Ἰούδα καὶ κυκλόθεν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐκ γῆς Βενιαμὶν καὶ ἐκ γῆς πεδινῆς καὶ ἐκ τοῦ ὄρους καὶ ἐκ τῆς πρὸς νότον φέροντες ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας καὶ θυμιάματα καὶ μαναὰ καὶ λίβανον, φέροντες αἴνεσιν εἰς οἶκον Κυρίου.

Ιερ. 17,26 - Και θα έρχωνται εις την Ιερουσαλήμ από τας άλλας πόλεις της περιοχής Ιούδα και όσοι κατοικούν γύρω από την Ιερουσαλήμ, άνθρωποι από την φυλην Βενιαμίν, από την πεδινήν περιοχήν, από τα όρη, από την χώραν που εκτείνεται προς νότον, φέροντες ολοκαυτώματα και άλλας θυσίας και θυμιάματα, δώρα και λιβάνι. Θα τα προσκομίζουν ως ευχαριστίαν και δοξολογίαν στον ναόν του Κυρίου.

Ιερ. 17,27 - καὶ ἔσται ἐὰν μὴ ἀκούσητέ μου τοῦ ἁγιάζειν τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων, τοῦ μὴ αἴρειν βαστάγματα καὶ μὴ εἰσπορεύεσθαι ταῖς πύλαις Ἱερουσαλὴμ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, καὶ ἀνάψω πῦρ ἐν ταῖς πύλαις αὐτῆς, καὶ καταφάγεται ἄμφοδα Ἱερουσαλὴμ καὶ οὐ σβεσθήσεται.

Ιερ. 17,27 - Εάν όμως δεν με υπακούσετε, ώστε να σέβεσθε και να αγιάζετε την ημέραν του Σαββάτου, να μη σηκώνετε βάρη, να μη εισέρχεσθε και εξέρχεσθε από τας πύλας της Ιερουσαλήμ κατά την ημέραν των Σαββάτων, εγώ θα ανάψω φωτιάν εις τας πύλας της πόλεως αυτής, η οποία θα καταφάγη τας οδούς της Ιερουσαλήμ και δεν θα σβήση.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 18

Ιερ. 18,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος παρὰ Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν λέγων·

Ιερ. 18,1 - Ο λόγος, τον οποίον απηύθυνεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 18,2 - ἀνάστηθι, καὶ κατάβηθι εἰς οἶκον τοῦ κεραμέως, καὶ ἐκεῖ ἀκούσῃ τοὺς λόγους μου.

Ιερ. 18,2 - Σηκω και κατέβα στο εργαστήριον του αγγειοπλάστου και εκεί θα ακούσης τους λόγους μου.

Ιερ. 18,3 - καὶ κατέβην εἰς τὸν οἶκον τοῦ κεραμέως, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐποίει ἔργον ἐπὶ τῶν λίθων·

Ιερ. 18,3 - Κατέβηκα στο εργαστήριον του αγγειοπλάστου και ιδού, αυτός έκαμνε την εργασίαν του μέ τους λιθίνους τροχούς.

Ιερ. 18,4 - καὶ ἔπεσε τὸ ἀγγεῖον, ὃ αὐτὸς ἐποίει ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, καὶ πάλιν αὐτὸς ἐποίησεν αὐτὸ ἀγγεῖον ἕτερον, καθὼς ἤρεσεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι.

Ιερ. 18,4 - Επεσε δε το πήλινον αγγείον, το οποίον αυτός κατεσκεύαζε με τα χέρια του. Ο κεραμοποιός και πάλιν έκαμε άλλο αγγείον· το έκαμεν, όπως ήρεσεν εις αυτόν.

Ιερ. 18,5 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιερ. 18,5 - Τοτε ο Κυριος απηύθυνε λόγον προς εμέ και μου είπε·

Ιερ. 18,6 - εἰ καθὼς ὁ κεραμεὺς οὗτος οὐ δυνήσομαι τοῦ ποιῆσαι ὑμᾶς, οἶκος Ἰσραήλ; ἰδοὺ ὡς ὁ πηλὸς τοῦ κεραμέως ὑμεῖς ἐστε ἐν ταῖς χερσί μου.

Ιερ. 18,6 - Μηπως και εγώ δεν ημπορώ να κάμω σας τους Ισραηλίτας, όπως έκαμεν ο κεραμεύς αυτός; Διότι, ιδού, εις τα χέρια μου σεις είσθε ώσαν τον πηλόν του κεραμέως.

Ιερ. 18,7 - πέρας λαλήσω ἐπὶ ἔθνος ἢ ἐπὶ βασιλείαν τοῦ ἐξᾶραι αὐτοὺς καὶ τοῦ ἀπολλύειν,

Ιερ. 18,7 - Εάν προαναγγείλω και αποφασίσω το τέλος ενός έθνους η ότι θα εξολοθρεύσω και θα εξαφανίσω μίαν βασιλείαν και τους πολίτας της,

Ιερ. 18,8 - καὶ ἐπιστραφῇ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἀπὸ πάντων τῶν κακῶν αὐτῶν, καὶ μετανοήσω περὶ τῶν κακῶν, ὧν ἐλογισάμην τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς.

Ιερ. 18,8 - εάν εκείνο το έθνος επιστρέψη προς εμέ εν μετανοία, απαρνηθή δε και απομακρυνθή από όλας τας κακίας, εγώ θα αλλάξω γνώμην σχετικώς με τας θλίψεις και τιμωρίας, τας οποίας είχα σκεφθή να επιφέρω εναντίον των ανθρώπων του λαού αυτού.

Ιερ. 18,9 - καὶ πέρας λαλήσω ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλείαν τοῦ ἀνοικοδομεῖσθαι καὶ τοῦ καταφυτεύεσθαι,

Ιερ. 18,9 - Εάν εξ αντιθέτου ομιλήσω και αποφασίσω περί ενός έθνους και ενός βασιλείου, ότι θα ανοικοδομηθή, θα φυτευθή και θα προοδεύσ·η,

Ιερ. 18,10 - καὶ ποιήσωσι τὰ πονηρὰ ἐναντίον μου τοῦ μὴ ἀκούειν τῆς φωνῆς μου, καὶ μετανοήσω περὶ τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἐλάλησα τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς.

Ιερ. 18,10 - οι δε άνθρωποι του έθνους αυτού πράξουν πονηρά ενώπιόν μου και δεν θέλουν να ακούσουν και να υπακούσουν εις την φωνήν μου, τότε θα αλλάξω γνώμην σχετικώς με τα αγαθά, που είχα προαναγγείλει, ότι θα αποστείλω εις αυτούς.

Ιερ. 18,11 - καὶ νῦν εἰπὸν πρὸς ἄνδρας Ἰούδα καὶ πρὸς τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ ἐγὼ πλάσσω ἐφ᾿ ὑμᾶς κακὰ καὶ λογίζομαι ἐφ᾿ ὑμᾶς λογισμόν· ἀποστραφήτω δὴ ἕκαστος ἀπὸ ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς, καὶ καλλίονα ποιήσατε τά ἐπιτηδεύματα ὑμῶν.

Ιερ. 18,11 - Και τώρα ειπέ στους ανθρώπους του βασιλείου Ιούδα και προς τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ. Ιδού, εγώ παρασκευάζω εναντίον σας θλίψεις και τιμωρίας, μελετών σχέδια εις βάρος σας. Ας απομακρυνθή, λοιπόν, ο καθένας σας από τον δρόμον των πονηριών του και πράξατε έργα καλύτερα.

Ιερ. 18,12 - καὶ εἶπαν· ἀνδριούμεθα, ὅτι ὀπίσω τῶν ἀποστροφῶν ἡμῶν πορευσόμεθα καὶ ἕκαστος τὰ ἀρεστά τῆς καρδίας αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς ποιήσομεν.

Ιερ. 18,12 - Εκείνοι όμως απήντησαν· Ημείς είμεθα ανδρείοι, δι' αύτό και θα προχωρήσωμεν εις τας παραβάσεις μας, και ο καθένας από ημάς θα πράξη ο,τι ευχαριστεί την πονηράν αυτού καρδίαν.

Ιερ. 18,13 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἐρωτήσατε δὴ ἐν ἔθνεσι· τίς ἤκουσε τοιαῦτα φρικτά, ἃ ἐποίησε σφόδρα παρθένος Ἰσραήλ;

Ιερ. 18,13 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ερωτήσατε τα ειδωλολατρικά έθνη· ποιό από αυτά ήκουσε τέτοια φρικτά πράγματα, τα οποία τόσον πολύ διέπραξεν η θυγάτηρ μου αυτή, το έθνος Ισραήλ;

Ιερ. 18,14 - μὴ ἐκλείψουσιν ἀπὸ πέτρας μαστοὶ ἢ χιὼν ἀπὸ τοῦ Λιβάνου; μὴ ἐκκλινῇ ὕδωρ βιαίως ἀνέμῳ φερόμενον;

Ιερ. 18,14 - Μηπως θα λείψουν ποτέ αι πηγαί ύδατος από τους βράχους η τα χιόνια από το όρος Λιβανον; Μηπως και θα παρεκκλίνη το ύδωρ του ποταμού από την φυσικήν πορείαν του, έστώ και αν βίαιος άνεμος εκσπάση εις αυτό;

Ιερ. 18,15 - ὅτι ἐπελάθοντό μου ὁ λαός μου, εἰς κενὸν ἐθυμίασαν· καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν σχοίνους αἰωνίους τοῦ ἐπιβῆναι τρίβους οὐκ ἔχοντας ὁδὸν εἰς πορείαν

Ιερ. 18,15 - Ο Ισραηλιτικός όμώς λαός με ελησμόνησε, προσέφερε θυσίαν θυμιάματος εις τα κούφια και ψευδή είδωλα. Αυτοί πυ παρεκκλίνουν εις την ειδωλολατρείαν, θα αποκάμουν και θα παραλύσουν στους δρόμους των, διότι αφήκαν τας αιωνίους οδούς, δια να τραπούν εις μονοπάτια, που δεν είναι καν δρόμος και δεν διέρχονται από αυτά άνθρωποι.

Ιερ. 18,16 - τοῦ τάξαι τὴν γῆν αὐτῶν εἰς ἀφανισμὸν καὶ σύριγμα αἰώνιον· πάντες οἱ διαπορευόμενοι δι᾿ αὐτῆς ἐκστήσονται καὶ κινήσουσι τὴν κεφαλὴν αὐτῶν.

Ιερ. 18,16 - Και το αποτέλεσμα είναι να καταντήση η χώρα αυτών εις όλεθρον, αιώνιον σφύριγμα καταπλήξεως και ειρωνείας εκ μέρους των ανθρώπων. Ολοι όσοι διέρχονται πλησίον αυτής θα μείνουν έκπληκτοι, θα κινούν με θλίψιν την κεφαλήν των

Ιερ. 18,17 - ὡς ἄνεμον καύσωνα διασπερῶ αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον ἐχθρῶν αὐτῶν, δείξω αὐτοῖς ἡμέραν ἀπωλείας αὐτῶν.

Ιερ. 18,17 - Ωσάν τον καυστικόν άνεμον θα τους διασκορπίσω ενώπιον των εχθρών των. θα παρουσιάσω ενώπιόν των την ημέραν της καταστροφής των.

Ιερ. 18,18 - Καὶ εἶπαν· δεῦτε καὶ λογισώμεθα ἐπὶ Ἱερεμίαν λογισμόν, ὅτι οὐκ ἀπολεῖται νόμος ἀπὸ ἱερέως καὶ βουλὴ ἀπὸ συνετοῦ καὶ λόγος ἀπὸ

προφήτου· δεῦτε καὶ πατάξωμεν αὐτὸν ἐν γλώσσῃ καὶ ἀκουσόμεθα πάντας τοὺς λόγους αὐτοῦ.

Ιερ. 18,18 - Οι εν Ιερουσαλήμ εχθροί του προφήτου είπαν· Ελάτε και ας σκεφθώμεν, τι πρέπει να κάμωμεν εναντίον του Ιερεμίου, διότι επί τέλους δεν εχάθη από ανάμεσα μας νόμος διδασκόμενος από ιερείς και σοφή συμβουλή από συνετόν άνθρωπον και λόγος προερχόμενος από προφήτην. Ας τον κτυπήσωμεν με τα ίδια του τα λόγια, ας ακούμε με προσοχήν όλους τους λόγους του και ας επισημαίνωμεν τους επιληψίμους.

Ιερ. 18,19 - εἰσάκουσόν μου, Κύριε, καὶ εἰσάκουσον τῆς φωνῆς τοῦ δικαιώματός μου.

Ιερ. 18,19 - Και ο προφήτης λέγει· Ακουσέ με, Κυριε, πρόσεξε την φωνήν μου, δια της οποίας ζητώ το δίκαιόν μου.

Ιερ. 18,20 - εἰ ἀνταποδίδοται ἀντὶ ἀγαθῶν κακά; ὅτι συνελάλησαν ῥήματα κακὰ τῆς ψυχῆς μου καὶ τὴν κόλασιν αὐτῶν ἔκρυψάν μοι· μνήσθητι ἑστηκότος μου κατὰ πρόσωπόν σου τοῦ λαλῆσαι ὑπὲρ αὐτῶν ἀγαθά, τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμόν σου ἀπ᾿ αὐτῶν.

Ιερ. 18,20 - Πρέπει, λοιπόν, να ανταποδίδωνται αντί των αγαθών κακά; Διότι αυτοί συνεφώνησαν και απεφάσισαν κακά εναντίον της ζωής μου. Και το κακόν, που σκέπτονται εναντίον μου, μου το απέκρυψαν. Ενθυμήσου, Κυριε, ότι εγώ όρθιος ενώπιόν σου σε παρεκάλεσα δι' αυτούς, να τους στείλης αγαθά, να αποτρέψης από αυτούς την δικαίαν σου οργήν.

Ιερ. 18,21 - διὰ τοῦτο δὸς τοὺς υἱοὺς αὐτῶν εἰς λιμὸν καὶ ἄθροισον αὐτοὺς εἰς χεῖρας μαχαίρας· γενέσθωσαν αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἄτεκνοι καὶ χῆραι, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτῶν γενέσθωσαν ἀνῃρημένοι θανάτῳ καὶ οἱ νεανίσκοι αὐτῶν πεπτωκότες μαχαίρᾳ ἐν πολέμῳ.

Ιερ. 18,21 - Δια την αχαριστίαν των αυτήν και δια τα εγκληματικά των σχέδια παράδωσε τα παιδιά των εις λιμόν, συνάθροισέ τους προς σφαγήν από εχθρικάς μαχαίρας. Ας γίνουν και ας μείνουν αι γυναίκες των άτεκνοι και χήραι, οι άνδρες αυτών ας εξολοθρευθούν με θανατηφόρον ασθένειαν και οι νέοι αυτών άνδρες ας σφαγούν δια μαχαίρας κατά τον πόλεμον.

Ιερ. 18,22 - γενηθήτω κραυγὴ ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν, ἐπάξεις ἐπ᾿ αὐτοὺς λῃστὰς ἄφνω, ὅτι ἐνεχείρησαν λόγον εἰς σύλληψίν μου, καὶ παγίδας ἔκρυψαν ἐπ᾿ ἐμέ.

Ιερ. 18,22 - Ας ακουσθούν κραυγαί πόνου και απελπισίας μέσα εις τα σπίτια των. Φέρε αιφνιδίως εναντίον αυτών ληστάς, διότι συνεφώνησαν και απεφάσισαν μεταξύ των να με συλλάβουν και έστησαν παγίδας εναντίον μου.

Ιερ. 18,23 - καὶ σύ, Κύριε, ἔγνως ἅπασαν τὴν βουλὴν αὐτῶν ἐπ᾿ ἐμὲ εἰς θάνατον· μὴ ἀθῳώσῃς τὰς ἀδικίας αὐτῶν, καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἀπὸ

προσώπου σου μὴ ἐξαλείψῃς· γενέσθω ἡ ἀσθένεια αὐτῶν ἐναντίον σου, ἐν καιρῷ θυμοῦ σου ποίησον ἐν αὐτοῖς.

Ιερ. 18,23 - Και συ, Κυριε, εγνώρισες όλην την εναντίον μου πονηράν σκέψιν και απόφασίν των, δια να με θανατώσουν. Μη αμνηστεύσης και μη άφησης ατιμωρήτους τας κακίας των. Μη σβήσης από εμπρός σου και εξαλείψης τας αμαρτίας των. Ασθενείς και αδύνατοι ας πέσουν ενώπιόν σου. Εις τον καιρόν του δικαίου σου θυμού πράξε τούτο εναντίον των.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 19

Ιερ. 19,1 - Τότε εἶπε Κύριος πρός με· βάδισον καὶ κτῆσαι βῖκον πεπλασμένον ὀστράκινον καὶ ἄξεις ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἱερέων,

Ιερ. 19,1 - Τοτε μου είπεν ο Κυριος· Πηγαινε και αγόρασε λαγήνι φτιασμένο από πηλόν, πάρε μαζή σου μερικούς από τους πρεσβυτέρους του λαού και από τους Ιερείς

Ιερ. 19,2 - καὶ ἐξελεύσῃ εἰς τὸ πολυάνδριον υἱῶν τῶν τέκνων αὐτῶν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῶν προθύρων πύλης τῆς Χαρσείθ, καὶ ἀνάγνωθι ἐκεῖ πάντας τοὺς λόγους τούτους, οὓς ἂν λαλήσω πρὸς σέ,

Ιερ. 19,2 - και να εξέλθης στο Πολυάνδριον, στο νεκροταφείον όπου έθαπτον τα θυσιαζόμενα στον Βααλ τέκνα των, αυτό που ευρίσκεται εις τα πρόθυρα της πύλης Χαρσείθ. Εκεί κάμε γνωστούς εις όλους αυτούς τους λόγους, τους οποίους εγώ θα αποκαλύψω εις σέ.

Ιερ. 19,3 - καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· ἀκούσατε τὸν λόγον Κυρίου, βασιλεῖς Ἰούδα καὶ ἄνδρες Ἰούδα καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ οἱ εἰσπορευόμενοι ἐν ταῖς πύλαις ταύταις· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον κακά, ὥστε παντὸς ἀκούοντος αὐτὰ ἠχήσει τὰ ὦτα αὐτοῦ,

Ιερ. 19,3 - Και θα πης εις αυτούς· ακούσατε τον λόγον του Κυρίου βασιλείς του βασιλείου Ιούδα, άνδρες Ιουδαίοι, οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, όλοι όσοι εισέρχεσθε από τας πύλας αυτάς· αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· ιδού, εγώ θα επιφέρω εναντίον του τόπου αυτού θλίψεις και συμφοράς, τόσον πολλάς και μεγάλας, ώστε καθένας που θα τας ακούση, θα αισθανθή να βουΐζουν τα αυτιά του.

Ιερ. 19,4 - ἀνθ᾿ ὧν ἐγκατέλιπόν με καὶ ἀπηλλοτρίωσαν τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἐθυμίασαν ἐν αὐτῷ θεοῖς ἀλλοτρίοις, οἷς οὐκ ᾔδεισαν αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, καὶ οἱ βασιλεῖς Ἰούδα ἔπλησαν τὸν τόπον τοῦτον αἱμάτων ἀθῴων

Ιερ. 19,4 - Αυτά θα γίνουν, διότι αυτοί με εγκατέλειψαν, εμόλυναν και αφιέρωσαν τον τόπον τούτον εις ξένους θεούς, εθυσίασαν εις αυτόν θυσίας προς θεούς ξένους, τους οποίους δεν εγνώριζαν ούτε αυτοί ούτε οι πρόγονοί των. Οι δε βασιλείς του Ιούδα εγέμισαν τον τόπον αυτόν από αίματα αθώων ανθρώπων, τους οποίους έσφαξαν.

Ιερ. 19,5 - καὶ ᾠκοδόμησαν ὑψηλὰ τῇ Βάαλ τοῦ κατακαίειν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἐν πυρί, ἃ οὐκ ἐνετειλάμην οὐδὲ διενοήθην ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Ιερ. 19,5 - Εκτισαν εις υψηλούς τόπους θυσιαστήρια του ειδώλου Βααλ, δια να κατακαίουν τα παιδιά των στο πυρ, έκαμαν πράγματα, τα οποία ουδέποτε εγώ διέταξα, ούτε καν ήλθαν ποτέ εις την διάνοιάν μου.

Ιερ. 19,6 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ οὐ κληθήσεται τῷ τόπῳ τούτῳ ἔτι Διάπτωσις καὶ Πολυάνδριον υἱοῦ Ἐννόμ, ἀλλ᾿ ἢ Πολυάνδριον τῆς σφαγῆς.

Ιερ. 19,6 - Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, κατά τας οποίας δεν θα ονομασθή πλέον ο τόπος αυτός απλώς Διάπτωσις και Πολυάνδριον του υιού του Εννόμ, άλλα Πολυάνδριον της σφαγής.

Ιερ. 19,7 - καὶ σφάξω τὴν βουλὴν Ἰούδα καὶ τὴν βουλὴν Ἱερουσαλὴμ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ καταβαλῶ αὐτοὺς ἐν μαχαίρᾳ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν καὶ ἐν χερσὶ τῶν ζητούντων τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ δώσω τοὺς νεκροὺς αὐτῶν εἰς βρῶσιν τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῖς θηρίοις τῆς γῆς.

Ιερ. 19,7 - Διότι στον τόπον αυτόν θα σφάξω και θα ματαιώσω την πονηράν σκέψιν και απόφασιν του βασιλείου Ιούδα και της Ιερουσαλήμ, θα παραδώσω και θα καταβάλω αυτούς εις σφαγήν μαχαίρας ενώπιον των εχθρών των, εις τα χέρια ανθρώπων οι οποίοι ζητούν να τους αφαιρέσουν την ζωήν. Θα παραδώσω τους νεκρούς των τροφήν εις τα όρνια του ουρανού και εις τα θηρία της γης.

Ιερ. 19,8 - καὶ τάξω τὴν πόλιν ταύτην εἰς ἀφανισμὸν καὶ εἰς συριγμόν· πᾶς ὁ παραπορευόμενος ἐπ᾿ αὐτῆς σκυθρωπάσει καὶ συριεῖ ὑπὲρ πάσης τῆς πληγῆς αὐτῆς.

Ιερ. 19,8 - Θα προορίσω και θα παραδώσω αυτήν την πόλιν εις όλεθρον και αφανισμόν, ελεεινόν θέαμα δια συριγμόν θλίψεως και ειρωνείας. Καθε άνθρωπος, ο οποίος θα διέρχεται κοντά της, θα σκυθρωπάζη βλέπων την μεγάλην καταστροφήν της και θα εκβάλλη συριγμόν δέους και ειρωνείας δια την μεγάλην αυτής πληγήν.

Ιερ. 19,9 - καὶ ἔδονται τὰς σάρκας τῶν υἱῶν αὐτῶν καὶ τὰς σάρκας τῶν θυγατέρων αὐτῶν, καὶ ἕκαστος τὰς σάρκας τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἔδονται ἐν τῇ περιοχῇ καὶ ἐν τῇ πολιορκίᾳ, ᾗ πολιορκήσουσιν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.

Ιερ. 19,9 - Οι κάτοικοί της λόγω του λιμού, που θα επικρατήση, θα φάγουν τας σάρκας των υιών των και τας σάρκας των θυγατέρων των, άλλα και κάθε άνθρωπος θα φάγη τας σάρκας του πλησίον αυτού, εξ αιτίας της στενής και καταπιεστικής πολιορκίας, με την οποίαν θα τους πολιορκήσουν οι εχθροί των.

Ιερ. 19,10 - καὶ συντρίψεις τὸν βῖκον κατ᾿ ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκπορευομένων μετά σοῦ

Ιερ. 19,10 - Θα συντρίψης το λαγήνι εμπρός εις τα μάτια των ανδρών, οι οποίοι θα έλθουν μαζή σου,

Ιερ. 19,11 - καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος· οὕτως συντρίψω τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ τὴν πόλιν ταύτην, καθὼς συντρίβεται ἄγγος ὀστράκινον, ὃ οὐ δυνήσεται ἰαθῆναι ἔτι.

Ιερ. 19,11 - και θα πης· Αυτά λέγει ο Κυριος έτσι εγώ θα συντρίψω τον λαόν αυτόν και την πόλιν αυτήν, όπως συντρίβεται το πήλινον τούτο δοχείον, το οποίον δεν είναι δυνατόν πλέον να συγκολληθή και αποκατασταθή.

Ιερ. 19,12 - οὕτως ποιήσω, λέγει Κύριος, τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ τοῖς κατοικοῦσιν ἐν αὐτῷ τοῦ δοθῆναι τὴν πόλιν ταύτην ὡς τὴν διαπίπτουσαν.

Ιερ. 19,12 - Ετσι θα κάμω στον τόπον τούτον, λέγει ο Κυριος, και στους κατοίκους του τόπου αυτού, ώστε να γίνη η πόλις αυτή ως άλλο μεγάλο νεκροταφείον, όπως η “Διαπίπτουσα”.

Ιερ. 19,13 - καὶ οἶκοι Ἱερουσαλὴμ καὶ οἶκοι βασιλέων Ἰούδα ἔσονται καθὼς ὁ τόπος ὁ διαπίπτων ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν αὐτῶν ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις, ἐν αἷς ἐθυμίασαν ἐπὶ τῶν δωμάτων αὐτῶν πάσῃ τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔσπεισαν σπονδὰς θεοῖς ἀλλοτρίοις. -

Ιερ. 19,13 - Και τα σπίτια της Ιερουσαλήμ και οι οίκοι των βασιλέων Ιούδα, θα γίνουν όπως ο τόπος ο Διαπίπτων, ο Ταφέθ, το νεκροταφείον, εξ αιτίας των βδελυγμάτων, τα οποία ετελούντο εις όλας τας οικίας. Από τα δώματα των οικιών αυτών, επάνω εις τα ηλιακωτά, προσέφεραν θυσίαν θυμιάματος εις την στρατιάν των αστέρων του ουρανού και έχυσαν σπονδάς εις θεούς ξένους!

Ιερ. 19,14 - Καὶ ἦλθεν Ἱερεμίας ἀπὸ τῆς διαπτώσεως, οὗ ἀπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ἐκεῖ τοῦ προφητεῦσαι, καὶ ἔστη ἐν τῇ αὐλῇ οἴκου Κυρίου καὶ εἶπε πρὸς πάντα τὸν λαόν·

Ιερ. 19,14 - Επέστρεψεν ο Ιερεμίας από τον τόπον αυτόν της Διαπτώσεως, όπου τον είχεν αποστείλει ο Κυριος, δια να προφητεύση, και εστάθη όρθιος εις την αυλήν του Κυρίου και είπε προς όλον τον λαόν.

Ιερ. 19,15 - τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐπὶ πάσας τὰς πόλεις αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὰς κώμας αὐτῆς ἅπαντα τὰ κακά, ἃ ἐλάλησα ἐπ᾿ αὐτήν, ὅτι ἐσκλήρυναν τὸν τράχηλον αὐτῶν τοῦ μὴ εἰσακούειν τῶν ἐντολῶν μου.

Ιερ. 19,15 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ επιφέρω εις την πόλιν αυτήν και εις όλας τας πόλεις της χώρας αυτής και εις τας κώμας αυτής όλα τα κακά, τα οποία ελάλησα εναντίον αυτής, διότι οι Ισραηλίται εσκλήρυναν τον τράχηλον των, ώστε να αρνηθούν να υπακούσουν εις τας εντολάς μου.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 20

Ιερ. 20,1 - Καὶ ἤκουσε Πασχὼρ ὁ υἱὸς Ἐμμὴρ ὁ ἱερεύς - καὶ οὗτος ἦν καθεσταμένος ἡγούμενος οἴκου Κυρίου - τοῦ Ἱερεμίου προφητεύοντος τοὺς λόγους τούτους.

Ιερ. 20,1 - ο Πασχώρ, υιός του Εμμήρ, ο Ιερεύς, αυτός πο Υ είχε διορισθ αρχηγός και επόπτης του ναού του Κυρίου, ήκουσε τον Ιερεμίαν να προφητεύη τους απειλητικούς αυτούς λόγους.

Ιερ. 20,2 - καὶ ἐπάταξεν αὐτὸν καὶ ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν καταῤῥάκτην, ὃς ἦν ἐν πύλῃ οἴκου ἀποτεταγμένου τοῦ ὑπερῴου, ὃς ἦν ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Ιερ. 20,2 - Τον εμαστίγωσε και έβαλε τους πόδας και τας χείρας, αυτού στο βασανιστικόν ξύλον, που υπήρχε μέσα εις δωμάτιον μεμονωμένον υπεράνω από την αυλήν του ναού του Κυρίου.

Ιερ. 20,3 - καὶ ἐξήγαγε Πασχὼρ τὸν Ἱερεμίαν ἐκ τοῦ καταῤῥάκτου, καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἱερεμίας· οὐχὶ Πασχὼρ ἐκάλεσε Κύριος τὸ ὄνομά σου, ἀλλ᾿ ἢ Μέτοικον.

Ιερ. 20,3 - Κατόπιν ο Πασχώρ έβγαλε τον Ιερεμίαν από το βασανιστικόν αυτό ξύλον και είπε προς αυτόν ο Ιερεμίας· Ο Κυριος δεν σου έδωσε το όνομα Πασχώρ, αλλά το όνομα Μέτοικος,

Ιερ. 20,4 - διότι τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμί σε εἰς μετοικίαν σὺν πᾶσι τοῖς φίλοις σου, καὶ πεσοῦνται ἐν μαχαίρᾳ ἐχθρῶν αὐτῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου ὄψονται, καὶ σὲ καὶ πάντα Ἰούδαν δώσω εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ μετοικιοῦσιν αὐτοὺς καὶ κατακόψουσιν ἐν μαχαίραις.

Ιερ. 20,4 - διότι αυτά λέγει ο Κυριος· ιδού, εγώ θα σε παραδώσω εις μετοικεσίαν μαζή με τους φίλους σου, οι οποίοι φίλοι σου θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας των εχθρών των. Αυτά θα τα ίδουν οι οφθαλμοί σου. Σε τον ίδιον και όλους τους Ιουδαίους θα παραδώσω αιχμαλώτους εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος, οι άνδρες του οποίου θα απαγάγουν εις μετοικεσίαν και σε και αυτούς· πολλούς δε θα κατακόψουν με τας μαχαίρας.

Ιερ. 20,5 - καὶ δώσω τὴν πᾶσαν ἰσχὺν τῆς πόλεως ταύτης καὶ πάντας τοὺς πόνους αὐτῆς καὶ πάντας τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλέως Ἰούδα εἰς χεῖρας ἐχθρῶν αὐτοῦ, καὶ ἄξουσιν αὐτοὺς εἰς Βαβυλῶνα.

Ιερ. 20,5 - Θα παραδώσω δε όλην την δύναμιν της πόλεως αυτής, όλους τους κόπους της, όλους τους θησαυρούς του βασιλέως Ιούδα, εις τα χέρια

των εχθρών του, οι οποίοι εχθροί του θα οδηγήσουν αυτούς αιχμαλώτους εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 20,6 - καὶ σὺ καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου πορεύσεσθε ἐν αἰχμαλωσίᾳ, καὶ ἐν Βαβυλῶνι ἀποθανῇ καὶ ἐκεῖ ταφήσῃ, σὺ καὶ πάντες οἱ φίλοι σου, οἷς ἐπροφήτευσας αὐτοῖς ψευδῆ.

Ιερ. 20,6 - Και συ και όλοι, όσοι κατοικούν στο σπίτι σου, θα πορευθήτε εις αιχμαλωσίαν, εις την Βαβυλώνα εκεί θα αποθάνης, εκεί και θα ταφής συ και όλοι οι φίλοι σου, στους οποίους είπες ψευδείς προφητείας.

Ιερ. 20,7 - Ἠπάτησάς με, Κύριε, καὶ ἠπατήθην, ἐκράτησας καὶ ἠδυνάσθης· ἐγενόμην εἰς γέλωτα, πᾶσαν ἡμέραν διετέλεσα μυκτηριζόμενος·

Ιερ. 20,7 - Παραπονούμενος ο προφήτης απευθύνεται προς τον Κυριον και λέγει· Κυριε, με εξηπάτησες σχετικώς με το προφητικον έργον και ηπατήθην. Επέμεινες να αναλάβω το έργον του προφήτου και επεκράτησεν η γνώμη σου. Ιδού όμως, ότι εγώ έγινα αντικείμενον γέλωτος· όλην την την μέραν ύπήρξα αντικείμενον εξευτελισμού και χλευασμού.

Ιερ. 20,8 - ὅτι πικρῷ λόγῳ μου γελάσομαι, ἀθεσίαν καὶ ταλαιπωρίαν ἐπικαλέσομαι, ὅτι ἐγενήθη λόγος Κυρίου εἰς ὀνειδισμὸν ἐμοὶ καὶ εἰς χλευασμὸν πᾶσαν ἡμέραν μου.

Ιερ. 20,8 - Με πικρούς και δηκτικούς λόγους θα με χλευάσουν, θα γίνω περίγελως, διότι εγώ ήλεγχα την παρανομίαν και την καταδυνάστευσιν. Αλλ' ιδού ότι ο λόγος, τον οποίον έθεσεν στο στόμα μου ο Κυριος, εγινε δι' εμέ αιτία ονειδισμού. Ολας τας ημέρας της ζωής μου θα με χλευάζουν.

Ιερ. 20,9 - καὶ εἶπα· οὐ μὴ ὀνομάσω τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ οὐ μὴ λαλήσω ἔτι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. καὶ ἐγένετο ὡς πῦρ καιόμενον φλέγον ἐν τοῖς ὀστέοις μου, καὶ παρεῖμαι πάντοθεν καὶ οὐ δύναμαι φέρειν.

Ιερ. 20,9 - Και είπα τότε από μέσα μου· Δεν θα αναφέρω άλλην φοράν το όνομα του Κυρίου και δεν θα λαλήσω πλέον εν τω Ονόματι αυτού. Αλλά η σκέψις μου αυτή έγινεν ώσαν πυρκαϊά καιομένη, φλέγουσα, μέσα εις τα οστά μου. Παρέλυσα από παντού και δεν ημπορώ να υποφέρω αυτήν την φλόγα.

Ιερ. 20,10 - ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν συναθροιζομένων κυκλόθεν· ἐπισύστητε καὶ ἐπισυστῶμεν αὐτῷ, πάντες ἄνδρες φίλοι αὐτοῦ· τηρήσατε τὴν ἐπίνοιαν αὐτοῦ, εἰ ἀπατηθήσεται καὶ δυνησόμεθα αὐτῷ καὶ ληψόμεθα τὴν ἐκδίκησιν ἡμῶν ἐξ αὐτοῦ.

Ιερ. 20,10 - Διότι ήκουσα ψευδείς κατηγορίας και αυστηράς επιτιμήσεις πολλών, οι οποίοι είχον συγκεντρωθή ολόγυρά μου. Επιτεθήτε εναντίον του, έλεγαν, και ημείς επίσης θα ριφθώμεν εναντίον του, όλοι οι άνδρες οι φίλοι του. Παρακολουθήσατε και κατασκοπεύσατε τας σκέψστου, μήπως τυχόν και παρασυρθή εις πλάνην και ψεύδος, οπότε θα κατακυριαρχήσωμεν εις αυτόν και θα πάρωμεν την εκδίκησίν μας εναντίον του.

Ιερ. 20,11 - ὁ δὲ Κύριος μετ᾿ ἐμοῦ καθὼς μαχητὴς ἰσχύων· διὰ τοῦτο ἐδίωξαν καὶ νοῆσαι οὐκ ἠδύναντο· ᾐσχύνθησαν σφόδρα, ὅτι οὐκ ἐνόησαν ἀτιμίας αὐτῶν, αἳ δι᾿ αἰῶνος οὐκ ἐπιλησθήσονται.

Ιερ. 20,11 - Αλλα ο Κυριος ήτο μαζή μου ισχυρός υπερασπιστής. Δια τούτο αυτοί με κατεδίωξαν, χωρίς να με καταβάλουν. Δεν ημπόρεσαν να εννοήσουν ότι ο Κυριος ήτο μαζή μου. Κατησχύνθησαν πάρα πολύ, διότι δεν συνησθάνθησαν τας ατιμίας των, αι οποίαι εν τούτοις δεν θα λησμονηθούν δια μέσου των αιώνων.

Ιερ. 20,12 - Κύριε, δοκιμάζων δίκαια, συνίων νεφροὺς καὶ καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρὰ σοῦ ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς, ὅτι πρὸς σὲ ἀπεκάλυψα τὰ ἀπολογήματά μου. -

Ιερ. 20,12 - Κυριε, συ είσαι εκείνος, ο οποίος εξετάζεις με δικαιοσύνην και αποδίδστο δίκαιον. Γνωρίζεις και τα απόκρυφα των ανθρώπων, τους νεφρούς και τας καρδίας. Ας ίδω λοιπόν στελλομένην από σε τιμωρίαν εναντίον αυτών των ανθρώπων, διότι εγώ προς σε εφανέρωσα τας θλίψεις μου, τους διωγμούς μου, όπως και τας απολογίας μου.

Ιερ. 20,13 - Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, αἰνέσατε αὐτῷ, ὅτι ἐξείλατο ψυχὴν πένητος ἐκ χειρὸς πονηρευομένων. -

Ιερ. 20,13 - Δοξολογήσατε τον Κυριον, δοξολογήσατέ τον, διότι έσωσε την ζωήν εμού, του πτωχού και αδυνάτου, από τα χέρια πονηρών και κακών ανθρώπων.

Ιερ. 20,14 - Ἐπικατάρατος ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐτέχθην ἐν αὐτῇ· ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἔτεκέ με ἡ μήτηρ μου, μὴ ἔστω ἐπευκτή.

Ιερ. 20,14 - Κατηραμένη ας είναι η ημέρα κατά την οποίαν εγεννήθην. Η ημέρα κατά την οποίαν με εγέννησεν η μήτηρ μου ας μη είναι ευλογημένη.

Ιερ. 20,15 - ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος ὁ εὐαγγελισάμενος τῷ πατρί μου λέγων· ἐτέχθη σοι ἄρσην, εὐφραινόμενος.

Ιερ. 20,15 - Κατηραμένος ας είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος έφερεν στον πατέρα μου την χαρμόσυνον είδησιν και του είπε χαίρων· απέκτησες αρσενικόν παιδί.

Ιερ. 20,16 - ἔστω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὡς αἱ πόλεις, ἃς κατέστρεψε Κύριος ἐν θυμῷ καὶ οὐ μετεμελήθη· ἀκουσάτω κραυγῆς τῷ πρωΐ καὶ ἀλαλαγμοῦ μεσημβρίας,

Ιερ. 20,16 - Ας είναι ο άνθρωπος εκείνος, όπως αι πόλεις, τας οποίας ο Κυριος εν τη δικαία του οργή κατέστρεψε και δεν μετενόησε δια την καταστροφήν των. Ας ακούση ο άνθρωπος αυτός το πρωί κραυγάς συναγερμού και την μεσημβρίαν αλαλαγμούς πολέμου.

Ιερ. 20,17 - ὅτι οὐκ ἀπέκτεινέ με ἐν μήτρᾳ μητρὸς καὶ ἐγένετό μοι ἡ μήτηρ μου τάφος μου καὶ ἡ μήτρα συλλήψεως αἰωνίας.

Ιερ. 20,17 - Διότι δεν με εθανάτωσε μέσα εις την μήτραν της μητρός μου, ώστε να γίνη η μητέρα μου τάφος μου και η μήτρα της παντοτεινή φυλακή μου.

Ιερ. 20,18 - ἱνατί τοῦτο ἐξῆλθον ἐκ μήτρας τοῦ βλέπειν κόπους καὶ πόνους, καὶ διετέλεσαν ἐν αἰσχύνῃ αἱ ἡμέραι μου;

Ιερ. 20,18 - Διατί εγεννήθην, διατί εβγήκα από την μητράν; Δια να βλέπω κόπους και να διέρχωμαι τας ημέρας της ζωής μου με καταισχύνην και εξευτελισμόν;

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 21

Ιερ. 21,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος παρὰ Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν, ὅτε ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Σεδεκίας τὸν Πασχὼρ υἱὸν Μελχίου καὶ Σοφονίαν υἱὸν Μαασαίου τὸν ἱερέα λέγων·

Ιερ. 21,1 - Λογος τον οποίον απηύθυνεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν, όταν ο βασιλεύς Σεδεκίας απέστειλε προς αυτόν τον Πασχώρ υιόν του Μελχίου, και τον Σοφονίαν υιόν του Μαασαίου τον ιερέα, οι οποίοι τον παρεκάλεσαν λέγοντες·

Ιερ. 21,2 - ἐπερώτησον περὶ ἡμῶν τὸν Κύριον, ὅτι βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐφέστηκεν ἐφ᾿ ἡμᾶς, εἰ ποιήσει Κύριος κατὰ πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, καὶ ἀπελεύσεται ἀφ᾿ ἡμῶν.

Ιερ. 21,2 - Ερώτησε δι' ημάς τον Κυριον, διότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνος επήλθεν εναντίον μας και έφθασεν, εάν ο Κυριος θα ενεργήση υπέρ ημών σύμφωνα με όλα τα θαυμαστά έργα, τα οποία άλλοτε έκαμε, και αν αναχωρήση έτσι ο βασιλεύς αυτός από ημάς.

Ιερ. 21,3 - καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς Ἱερεμίας· οὕτως ἐρεῖτε πρὸς Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα·

Ιερ. 21,3 - Είπε προς αυτούς ο Ιερεμίας. Αυτά θα είπετε προς τον Σεδεκίαν, τον βασιλέα της χώρας Ιούδα·

Ιερ. 21,4 - τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ μεταστρέψω τὰ ὅπλα τὰ πολεμικά, ἐν οἷς ὑμεῖς πολεμεῖτε ἐν αὐτοῖς πρὸς τοὺς Χαλδαίους τοὺς συγκεκλεικότας ὑμᾶς ἔξωθεν τοῦ τείχους, καὶ συνάξω αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως ταύτης

Ιερ. 21,4 - αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα στρέψω εις τα οπίσω άχρηστα τα πολεμικά σας όπλα, με τα οποία σεις θέλετε να πολεμήσετε εναντίον των Χαλδαίων, οι οποίοι έξω από το τείχος σας έχουν περικλείσει. Και θα συγκεντρώσω αυτούς στο μέσον αυτής της πόλεως.

Ιερ. 21,5 - καὶ πολεμήσω ἐγὼ ὑμᾶς ἐν χειρὶ ἐκτεταμένῃ καὶ ἐν βραχίονι κραταιῷ μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς μεγάλης

Ιερ. 21,5 - Εγώ θα πολεμήσω εναντίον σας με το χέρι μου απλωμένον και με τον παντοδύναμον βραχίονά μου, με θυμόν και μεγάλην οργήν.

Ιερ. 21,6 - καὶ πατάξω πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τοὺς ἀνθρώπους καί τὰ κτήνη, ἐν θανάτῳ μεγάλῳ, καὶ ἀποθανοῦνται.

Ιερ. 21,6 - Θα κτυπήσω όλους τους κατοίκους εις την πόλιν αυτήν, τους ανθρώπους και τα κτήνη, με μεγάλο θανατικό και θα αποθάνουν.

Ιερ. 21,7 - καὶ μετὰ ταῦτα -οὕτως λέγει Κύριος- δώσω τὸν Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ καὶ τὸν λαὸν τὸν καταλειφθέντα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ ἀπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς μαχαίρας εἰς χεῖρας ἐχθρῶν αὐτῶν τῶν ζητούντων τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ κατακόψουσιν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας· οὐ φείσομαι ἐπ᾿ αὐτοῖς καὶ οὐ μὴ οἰκτειρήσω αὐτούς.

Ιερ. 21,7 - Μετά ταύτα, έτσι λέγει ο Κυριος, θα παραδώσω τον Σεδεκίαν τον βασιλέα του βασιλείου Ιούδα και τους αυλικούς του και τον λαόν του, όλους όσοι απέμειναν εις την πόλιν αυτήν ζώντες από την θανατηφόρον ασθένειαν, από τον λιμόν και από την εχθρικήν μάχαιραν, θα τους παραδώσω εις τα χέρια των εχθρών των, οι οποίοι ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν των, και θα τους κατακόψουν εν στόματι μαχαίρας. Εγώ δεν θα λυπηθώ δι' αυτούς ούτε θα τους σπλαγχνισθώ.

Ιερ. 21,8 - καὶ πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ δέδωκα πρὸ προσώπου ὑμῶν τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ θανάτου·

Ιερ. 21,8 - Και προς τον λαόν τούτον θα είπης· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ έχω θέσει ενώπιόν σας την οδόν της ζωής και την οδόν, που οδηγεί στον θάνατον.

Ιερ. 21,9 - ὁ καθήμενος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀποθανεῖται ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἐν λιμῷ, καὶ ὁ ἐκπορευόμενος προσχωρῆσαι πρὸς τοὺς Χαλδαίους τοὺς συγκεκλεικότας ὑμᾶς ζήσεται, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς σκῦλα, καὶ ζήσεται.

Ιερ. 21,9 - Εκείνος, ο οποίος θα καθίση εις την πόλιν αυτήν, θα αποθάνη φονευόμενος από εχθρικήν μάχαιραν η από λιμόν. Εκείνος, ο οποίος θα εξέλθη από την πόλιν αυτήν, δια να παραδοθή στους Χαλδαίους, που σας έχουν αποκλείσει, θα ζήση, αλλά η ζωή του θα είναι ωσάν τα λάφυρα, που περιπίπτουν εις χείρας των εχθρών. Οπωσδήποτε όμως θα ζήση.

Ιερ. 21,10 - διότι ἐστήρικα τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν πόλιν ταύτην εἰς κακὰ καὶ οὐκ εἰς ἀγαθά· εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος παραδοθήσεται, καὶ κατακαύσει αὐτήν ἐν πυρί.

Ιερ. 21,10 - Αυτά θα γίνουν, διότι εγώ έχω στρέψει και στηρίξει το πρόσωπόν μου εναντίον της πόλεως αυτής, δια να αποστείλω συμφοράς και οχι ευεργεσίας. Θα πέση η πόλις εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος και θα την παραδώση στο πυρ και θα την κατακαύση.

Ιερ. 21,11 - ὁ οἶκος βασιλέως Ἰούδα, ἀκούσατε λόγον Κυρίου·

Ιερ. 21,11 - Ολος ο βασιλικός οίκος του βασιλέως του Ιούδα, όπως και ο βασιλικός οίκος του Δαβίδ, ακούσατε τον λόγον του Κυρίου.

Ιερ. 21,12 - οἶκος Δαυίδ, τάδε λέγει Κύριος· κρίνατε πρωΐ κρίμα καὶ κατευθύνατε καὶ ἐξέλεσθε διηρπασμένον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος αὐτόν, ὅπως μὴ ἀναφθῇ ὡς πῦρ ἡ ὀργή μου καὶ καυθήσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ σβέσων.

Ιερ. 21,12 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Αποδώσατε εκάστην πρωΐαν το δίκαιον, ευθύνατε τους δρόμους της ζωής σας προς τας εντολάς του Κυρίου, αποσπάσατε αθώον από τα χέρια εκείνου, ο οποίος τον αδικεί και τον καταπιέζει, δια να μη ανάψη ωσάν φωτιά η οργή μου και γίνη πυρκαϊά μεγάλη και δεν θα υπάρχη κανείς, που θα ημπορέση να την σβήση.

Ιερ. 21,13 - ἰδοὺ ἐγὼ πρός σε τὸν κατοικοῦντα τὴν κοιλάδα Σόρ, τὴν πεδεινήν, τοὺς λέγοντας· τίς πτοήσει ἡμᾶς; ἢ τίς εἰσελεύσεται πρὸς τὸ κατοικητήριον ἡμῶν;

Ιερ. 21,13 - Ιδού, εγώ έρχομαι εναντίον σου, ο οποίος κατοικείς την κοιλάδα Σορ και εις την πεδινήν, προς όλους σας, οι οποίοι πιστεύοντες εις τα απόρθητα της περιοχής σας λέγετε· ποιός θα μας καταπτοήαη; Ποιός είναι δυνατόν να εισέλθη στο καταφύγιόν μας;

Ιερ. 21,14 - καὶ ἀνάψω πῦρ ἐν τῷ δρυμῷ αὐτῆς, καὶ ἔδεται πάντα τὰ κύκλῳ αὐτῆς.

Ιερ. 21,14 - Εγώ θα ανάψω φωτιά καταστροφής εις τα δάση της περιοχής, η οποία και θα καταφάγη όλα τα γύρω από αυτήν μέρη.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 22

Ιερ. 22,1 - Τάδε λέγει Κύριος· πορεύου καὶ κατάβηθι εἰς τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως Ἰούδα καὶ λαλήσεις ἐκεῖ τὸν λόγον τοῦτον

Ιερ. 22,1 - Αυτά λέγει ο Κυριος προς τον προφήτην· πήγαινε, κατέβα στον οίκον του βασιλέως Ιούδα και εκεί θα είπης αυτόν τον λόγον·

Ιερ. 22,2 - καὶ ἐρεῖς· ἄκουε λόγον Κυρίου, βασιλεῦ Ἰούδα ὁ καθήμενος ἐπὶ θρόνου Δαυίδ, σὺ καὶ ὁ οἶκός σου καὶ ὁ λαός σου καὶ οἱ εἰσπορευόμενοι ταῖς πύλαις ταύταις·

Ιερ. 22,2 - θα πης άκουε λόγον Κυρίου, βασιλεύ Ιούδα, ο οποίος κάθεσαι στον θρόνον Δαβίδ, συ και ο οίκός σου και ο λαός σου και όλοι, όσοι εισέρχονται δια των πυλών τούτων εις την πόλιν.

Ιερ. 22,3 - τάδε λέγει Κύριος· ποιεῖτε κρίσιν καὶ δικαιοσύνην καὶ ἐξαιρεῖσθε διηρπασμένον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος αὐτὸν καὶ προσήλυτον καὶ ὀρφανὸν καὶ χήραν μὴ καταδυναστεύετε καὶ μὴ ἀσεβῆτε καὶ αἷμα ἀθῷον μὴ ἐκχέητε ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.

Ιερ. 22,3 - Αυτά λέγει ο Κυριος· κρίνατε με δικαιοσύνην, βγάλτε από τα χέρια του αδικούντος τον καταπιεζόμενον και αδικούμενον· προσήλυτον και ορφανόν και χήραν μη καταδυναστεύετε, μη ασεβήτε προς τον Θεόν και μη χύνετε αίμα αθώον στον τόπον τούτον.

Ιερ. 22,4 - διότι ἐὰν ποιοῦντες ποιήσητε τὸν λόγον τοῦτον, καὶ εἰσελεύσονται ἐν ταῖς πύλαις τοῦ οἴκου τούτου βασιλεῖς καθήμενοι ἐπὶ θρόνου Δαυὶδ καὶ ἐπιβεβηκότες ἐφ᾿ ἁρμάτων καὶ ἵππων, αὐτοὶ καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν, καὶ ὁ λαὸς αὐτῶν·

Ιερ. 22,4 - Διότι, εάν τηρήσετε πιστώς την εντολήν αυτήν, τότε ασφαλείς και ένδοξοι θα εισέλθουν από τας πύλας του ανακτόρου αυτού βασιλείς, καθήμενοι επί του θρόνου Δαβίδ, οι οποίοι θα επιβαίνουν επάνω εις πολεμικά άρματα και ίππους, αυτοί και οι αυλυκοί των και ο λαός των.

Ιερ. 22,5 - ἐὰν δὲ μὴ ποιήσητε τοὺς λόγους τούτους, κατ᾿ ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος, ὅτι εἰς ἐρήμωσιν ἔσται ὁ οἶκος οὗτος.

Ιερ. 22,5 - Εάν όμως δεν τηρήσετε τους λόγους αυτούς, ωρκίσθηκα στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι θα παραδοθή εις ερήμωσιν ο οίκος αυτός και ο λαός αυτός.

Ιερ. 22,6 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος κατὰ τοῦ οἴκου βασιλέως Ἰούδα· Γαλαὰδ σύ μοι, ἀρχὴ τοῦ Λιβάνου, ἐὰν μὴ θῶ σε εἰς ἔρημον, πόλεις μὴ κατοικηθησομένας·

Ιερ. 22,6 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον του οίκου βασιλέως Ιούδα. Συ είσαι δι' εμέ, όπως η περιοχή Γαλαάδ, η κορυφή του Λιβάνου, και όμως θα σε παραδώσω εις ερήμωσιν και θα μείνης ώσάν τας πόλεις εκείνας, αι οποίαι δεν έχουν κατοίκους,

Ιερ. 22,7 - καὶ ἐπάξω ἐπὶ σὲ ὀλοθρεύοντα ἄνδρα καὶ τὸν πέλεκυν αὐτοῦ, καὶ ἐκκόψουσι τὰς ἐκλεκτὰς κέδρους σου καὶ ἐμβαλοῦσιν εἰς τὸ πῦρ.

Ιερ. 22,7 - θα εξεγείρω και θα επιφέρω εναντίον σου εξολοθρευτάς άνδρας με τους πελέκεις των, οι οποίοι θα κατακόψουν τας κλεκτάς κέδρους σου και θα τας ρίψουν στο πυρ.

Ιερ. 22,8 - καὶ διελεύσονται ἔθνη διὰ τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἐρεῖ ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· διατί ἐποίησε Κύριος οὕτως τῇ πόλει ταύτῃ τῇ μεγάλῃ;

Ιερ. 22,8 - Διάφορα έθνη θα περάσουν δια μέσου της πόλεως αυτής και ο καθένας από τους ανθρώπους αυτούς θα λέγη προς τον πλησίον του· διατί ο Κυριος επέφερε τοιαύτην καταοτροφήν εις την μεγάλην αυτήν πόλιν;

Ιερ. 22,9 - καὶ ἐροῦσιν· ἀνθ᾿ ὧν ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην Κυρίου Θεοῦ αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν θεοῖς ἀλλοτρίοις καὶ ἐδούλευσαν αὐτοῖς.

Ιερ. 22,9 - Και θα λάβουν ως απάντησιν· Διότι οι άνθρωποι της πόλεως αυτής εγκατέλειψαν την διαθήκην Κυρίου του Θεού των, προσεκύνησαν ξένους θεούς και έγιναν δούλοι εις τα είδωλα.

Ιερ. 22,10 - Μὴ κλαίετε τὸν τεθνηκότα μηδὲ θρηνεῖτε αὐτόν· κλαύσατε κλαυμῷ τὸν ἐκπορευόμενον, ὅτι οὐκ ἐπιστρέψει ἔτι, οὐδὲ ὄψεται τὴν γῆν πατρίδος αὐτοῦ.

Ιερ. 22,10 - Μη κλαίετε εκείνον, που απέθανε· μη θρηνείτε δι' αυτόν. Κλαύσατε με μεγάλον κλαυθμόν αυτόν, ο οποίος πορεύεται εις εξορίαν και ο οποίος δεν θα επιστρέψη πλέον, ούτε και θα ίδη ποτέ την γην της πατρίδος του.

Ιερ. 22,11 - διότι τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ Σελλὴμ υἱὸν Ἰωσία τὸν βασιλεύοντα ἀντὶ Ἰωσίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὃς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τόπου τούτου· οὐκ ἀναστρέψει ἐκεῖ ἔτι,

Ιερ. 22,11 - Αυτά ακόμη, λέγει ο Κυριος, δια τον Σελλήμ, τον υιόν του Ιωσίου, που βασιλεύει αντί του Ιωσίου του πατρός του και ο οποίος ωδηγήθη αιχμάλωτος εις την εξοριαν. Δεν θα επιστρέψη πλέον εις την πατρίδα του,

Ιερ. 22,12 - ἀλλ᾽ ἢ ἐν τῷ τόπῳ, οὗ μετῴκισα αὐτόν, ἐκεῖ ἀποθανεῖται καὶ τὴν γῆν ταύτην οὐκ ὄψεται ἔτι. -

Ιερ. 22,12 - αλλά στον τόπον, όπου εγώ τον μετώκησα, εκεί θα αποθάνη και δεν θα ίδη πλέον την χώραν αυτήν.

Ιερ. 22,13 - Ὦ ὁ οἰκοδομῶν οἰκίαν αὐτοῦ οὐ μετὰ δικαιοσύνης καὶ τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ οὐκ ἐν κρίματι, παρὰ τῷ πλησίον αὐτοῦ ἐργᾶται δωρεὰν καὶ τὸν μισθὸν αὐτοῦ οὐ μὴ ἀποδώσει αὐτῷ.

Ιερ. 22,13 - Ω συ Ιωακείμ, βασιλεύ των Ιουδαίων, ο οποίος κτίζεις τα ανάκτορά σου με αδικίας και καταδυναστεύσεις, συ ο οποίος εξαναγκάζστον πλησίον σου δωρεάν να εργάζεται δια σε και δεν του δίδστον δίκαιον μισθόν του !

Ιερ. 22,14 - ᾠκοδόμησας σεαυτῷ οἶκον σύμμετρον, ὑπερῷα ῥιπιστὰ διεσταλμένα θυρίσι καὶ ἐξυλωμένα ἐν κέδρῳ καὶ κεχρισμένα ἐν μίλτῳ.

Ιερ. 22,14 - Εκτισες δια τον εαυτόν σου επιβλητικόν ανάκτορον, ευάερα υπερώα με ευρέα ανοίγματα παραθύρων, των οποίων η ξυλεία είναι από κέδρους και έχουν χρισθή με σμάλτον.

Ιερ. 22,15 - μὴ βασιλεύσῃς, ὅτι σὺ παροξύνῃ ἐν Ἄχαζ τῷ πατρί σου; οὐ φάγονται καὶ οὐ πίονται· βέλτιον ἦν σὲ ποιεῖν κρίμα καὶ δικαιοσύνην.

Ιερ. 22,15 - Μηπως νομίζεις, ότι θα βασιλεύσης επί πολύ; Εφ' όσον και συ παροργίζστον θεόν, όπως και ο πατέρας σου ο Αχαζ, συ και οι άνθρωποί σου δεν θα χαρούν τα ανάκτορά σου και τα καλά σου· δεν θα φάγουν και δεν θα πίουν ευφραινόμενοι. Ητο καλύτερον δια σε να ήσο δίκαιος εις τας κρίσεις σου και να τηρής δικαιοσύνην.

Ιερ. 22,16 - οὐκ ἔγνωσαν, οὐκ ἔκριναν κρίσιν ταπεινῷ οὐδὲ κρίσιν πένητος· οὐ τοῦτό ἐστι τὸ μὴ γνῶναί σε ἐμέ, λέγει Κύριος;

Ιερ. 22,16 - Οι άνθρωποι όμώς παρ' όλα τα δείνα αυτά δεν ήλθαν εις συναίσθησιν, δεν απέδωσαν δικαιοσύνην στον ταπεινόν, ούτε δικαίαν κρίσιν

στον πτωχόν. Και αυτό έγινε, διότι συ δεν ηθέλησες να γνωρίσης εμέ τον Θεόν σου, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 22,17 - ἰδοὺ οὐκ εἰσὶν οἱ ὀφθαλμοί σου οὐδὲ ἡ καρδία σου καλή, ἀλλὰ εἰς τὴν πλεονεξίαν σου καὶ εἰς τὸ αἷμα τὸ ἀθῷον τοῦ ἐκχέειν αὐτὸ καὶ εἰς ἀδικήματα καὶ εἰς φόνον τοῦ ποιεῖν αὐτά.

Ιερ. 22,17 - Ιδού, δεν είναι ευθείς και ειλικρινείς οι οφθαλμοί σου, δεν είναι καλή η καρδία σου, αλλά έχει στραφή και επιδοθή εις την πλεονεξίαν και στο να χύνης αίμα αθώον, στο να διαπράττης αδιικήματα και να κάμνης φόνους.

Ιερ. 22,18 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ Ἰωακεὶμ υἱὸν Ἰωσία βασιλέα Ἰούδα· οὐαὶ ἐπὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον· οὐ μὴ κόψονται αὐτόν· ὦ ἀδελφέ, οὐδὲ μὴ κλαύσονται αὐτόν· οἴμοι Κύριε.

Ιερ. 22,18 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον του Ιωακείμ, υιού του Ιωσίου, ο οποίος είναι βασιλεύς των Ιουδαίων· Αλλοίμονον στον άνδρα, αυτόν ! Δεν θα τον θρηνήσουν με κοπετούς λέγοντες, ω αδελφέ ! Ούτε θα κλαύσουν δι' αυτόν λέγοντες, αλλοίμονον Κυριε !

Ιερ. 22,19 - ταφὴν ὄνου ταφήσεται, συμψηθεὶς ῥιφήσεται ἐπέκεινα τῆς πύλης Ἱερουσαλήμ. -

Ιερ. 22,19 - Θα ενταφιασθή όπως ο όνος. Θα συρθή και θα ριφθή πέραν από την πύλην της Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 22,20 - Ἀνάβηθι εἰς τὸν Λίβανον καὶ κράξον καὶ εἰς τὴν Βασὰν δὸς τὴν φωνήν σου καὶ βόησον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης, ὅτι συνετρίβησαν πάντες οἱ ἐρασταί σου.

Ιερ. 22,20 - Ανέβα, ω Ιερουσαλήμ, στο όρος Λιβανον και κράξε, βγάλε φωνήν εκ Βασάν, βόησε ώστε να σε ακούσουν πέραν από την Νεκράν Θαλασσαν, διότι όλοι οι άνθρωποι, τους οποίους περιέβαλες με αμαρτωλήν αγάπην, έχουν συντριβή.

Ιερ. 22,21 - ἐλάλησα πρὸς σὲ ἐν τῇ παραπτώσει σου, καὶ εἶπας· οὐκ ἀκούσομαι· αὕτη ἡ ὁδός σου ἐκ νεότητός σου, οὐκ ἤκουσας τῆς φωνῆς μου.

Ιερ. 22,21 - Ωμίλησα προς σέ, όταν παρεσύρεσο εις τας αμαρτωλάς πτώσεις σου, και είπες· δεν θα υπακούσω εις την φωνήν του Θεού. Αυτός ήτο ο δρόμος της ζωής σου από την νεότητα σου, δεν υπήκουσες εις την φωνήν εμού του Θεού σου.

Ιερ. 22,22 - πάντας τοὺς ποιμένας σου ποιμανεῖ ἄνεμος, καὶ οἱ ἐρασταί σου ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐξελεύσονται· ὅτι τότε αἰσχυνθήσῃ καὶ ἀτιμωθήσῃ ἀπὸ πάντων τῶν φιλούντων σε.

Ιερ. 22,22 - Δια τούτο όλους τους άρχοντάς σου θα διασκορπίση ο άνεμος· και όλοι εκείνοι, τους οποίους αγαπούσες περιπαθώς, θα βγουν αιχμάλωτοι πορευόμενοι εις την εξοριαν. Τοτε θα κατεντροπιασθής, θα περιπέσης εις μεγάλην ατιμίαν ένεκα του ολέθρου όλων εκείνων, οι οποίοι σε αγαπούσαν.

Ιερ. 22,23 - κατοικοῦσα ἐν τῷ Λιβάνῳ, ἐννοσσεύουσα ἐν ταῖς κέδροις, καταστενάξεις ἐν τῷ ἐλθεῖν σοι ὀδύνας ὡς τικτούσης.

Ιερ. 22,23 - Συ η φυλή Ιούδα, η οποία υπερήφανος και ασφαλής κατοικούσες ωσάν επάνω στο όρος Λιβανον, συ η οποία έθετες την φωλεάν σου επάνω εις τας κέδρους, θα αναστενάξης, όταν έλθουν εναντίον σου ωδίνες, που θα ομοιάζουν ωσάν εκείνας, που δοκιμάζει η ετοιμόγεννος.

Ιερ. 22,24 - ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ἐὰν γενόμενος γένηται Ἰεχονίας υἱὸς Ἰωακεὶμ βασιλεὺς Ἰούδα ἀποσφράγισμα ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς μου, ἐκεῖθεν ἐκσπάσω σε

Ιερ. 22,24 - Ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι και εάν ακόμη ο Ιεχονίας, ο υιός του Ιωακείμ, γίνη βασιλεύς του Ιούδα, εγώ σέ, που ήσο ως πολύτιμον δακτυλίδιον στο δεξί μου χέρι, θα σε αποσπάσω από εκεί.

Ιερ. 22,25 - καὶ παραδώσω σε εἰς χεῖρας τῶν ζητούντων τὴν ψυχήν σου, ὧν σὺ εὐλαβῇ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, εἰς χεῖρας τῶν Χαλδαίων·

Ιερ. 22,25 - Θα σε παραδώσω εις χέρια ανθρώπων, οι οποίοι ζητούν την ζωήν σου, και εις εκείνους τους οποίους συ φοβείσαι, εις τα χέρια δηλαδή των Χαλδαίων.

Ιερ. 22,26 - καὶ ἀποῤῥίψω σε καὶ τὴν μητέρα σου τὴν τεκοῦσάν σε εἰς γῆν, οὗ οὐκ ἐτέχθης ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖ ἀποθανεῖσθε.

Ιερ. 22,26 - Θα απορρίψω σε και την μητέρα σου, η οποία σε εγέννησε, εις χώραν, όπου δεν έχεις γεννηθή και εκεί θα αποθάνετε.

Ιερ. 22,27 - εἰς δὲ τὴν γῆν, ἣν αὐτοὶ εὔχονται ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, οὐ μὴ ἀποστρέψωσιν.

Ιερ. 22,27 - Δεν θα επιστρέψουν δε εις την χώραν, εις την οποίαν με όλην των την ψυχήν εύχονται να επανέλθουν.

Ιερ. 22,28 - ἠτιμώθη Ἰεχονίας ὡς σκεῦος, οὗ οὐκ ἔστι χρεία αὐτοῦ, ὅτι ἐξεῤῥίφη καὶ ἐξεβλήθη εἰς γῆν, ἣν οὐκ ᾔδει.

Ιερ. 22,28 - Πράγματι, ο Ιεχονίας κατεφρονήθη και κατηξευτελίσθη ωσάν σκεύος, του οποίου δεν έχούν πλέον καμμίαν ανάγκην. Διότι αυτός ερρίφθη και εξεβληθη εις χώραν, την οποίαν προηγουμένως δεν εγνώριζε.

Ιερ. 22,29 - γῆ γῆ ἄκουε λόγον Κυρίου·

Ιερ. 22,29 - Γη, ολόκληρος η γη, άκουε τον λόγον του Κυρίου.

Ιερ. 22,30 - γράψον τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐκκήρυκτον ἄνθρωπον, ὅτι οὐ μὴ αὐξηθῇ ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ ἀνὴρ καθήμενος ἐπὶ θρόνου Δαυὶδ ἄρχων ἔτι ἐν τῷ Ἰούδᾳ.

Ιερ. 22,30 - Γράψε, ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αποκηρυγμένος από τον Θεόν, δεν θα γεννηθή πλέον από αυτόν και δεν θα αναπτυχθή ανήρ, δια να καθίση επάνω στον θρόνον του Δαβίδ, βασιλεύς στο βασίλειον του Ιούδα.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 23

Ιερ. 23,1 - Ὢ οἱ ποιμένες οἱ διασκορπίζοντες καὶ ἀπολλύοντες τὰ πρόβατα τῆς νομῆς μου.

Ιερ. 23,1 - Αλλοίμονον εις σας τους ποιμένας, οι οποίοι διασκορπίζετε και καταστρέφετε τα πρόβατα της ποίμνης μου !

Ιερ. 23,2 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ποιμαίνοντας τὸν λαόν μου· ὑμεῖς διεσκορπίσατε τά πρόβατά μου καὶ ἐξώσατε αὐτὰ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθε αὐτά, ἰδοὺ ἐγὼ ἐκδικῶ ἐφ᾿ ὑμᾶς κατὰ τὰ πονηρὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν·

Ιερ. 23,2 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον εις σας, που ποιμαίνετε τον λαόν μου· Σεις διεσκορπίσατε τα πρόβατά μου, τα εξεδιώξατε, δεν εφροντίσατε με στοργήν δι' αυτά. Δια τούτο ιδού εγώ, θα αποστείλω εναντίον σας δικαίας τιμωρίας, σύμφωνα με τα πονηρά σας έργα.

Ιερ. 23,3 - καὶ ἐγὼ εἰσδέξομαι τοὺς καταλοίπους τοῦ λαοῦ μου ἐπὶ πάσης τῆς γῆς, οὗ ἔξωσα αὐτοὺς ἐκεῖ, καὶ καταστήσω αὐτοὺς εἰς τὴν νομὴν αὐτῶν, καὶ αὐξηθήσονται καὶ πληθυνθήσονται·

Ιερ. 23,3 - Θα δεχθώ όμως κατόπιν τους απομείναντας από τον λαόν μου από όλην την γην. Θα τους επαναφέρω από εκεί, όπου τους είχα εξορίσει και θα εγκαταστήσω αυτούς εις την περιοχήν, την οποίαν προηγουμένως ασφαλείς ενέμοντο. Και θα αυξηθούν και θα πληθυνθούν.

Ιερ. 23,4 - καὶ ἀναστήσω αὐτοῖς ποιμένας, οἳ ποιμανοῦσιν αὐτούς, καὶ οὐ φοβηθήσονται ἔτι οὐδὲ πτοηθήσονται, λέγει Κύριος.

Ιερ. 23,4 - Θα αναδείξω και θα φέρω εις αυτούς ποιμένας, οι οποίοι θα τους ποιμάνουν με στοργήν και έτσι αυτοί ούτε θα φοβηθούν, ούτε θα πτοηθούν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 23,5 - ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ ἀναστήσω τῷ Δαυὶδ ἀνατολὴν δικαίαν, καὶ βασιλεύσει βασιλεὺς καὶ συνήσει καὶ ποιήσει κρίμα καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς.

Ιερ. 23,5 - Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, κατά τας οποίας εγώ θα φέρω και θα αναδείξω εις τη οικογενειάν του Δαδίδ βλαστόν δίκαιον και αυτός θα βασιλεύση ως πραγματικός βασιλεύς. Θα γνωρίση και θα πραγματοποίηση ευθυκρισίαν και δικαιοσύνην εις όλην την γην.

Ιερ. 23,6 - ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ σωθήσεται Ἰούδας, καὶ Ἰσραὴλ κατασκηνώσει πεποιθώς, καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὃ καλέσει αὐτὸν Κύριος Ἰωσεδέκ.

Ιερ. 23,6 - Κατά τας ημέρας του βασιλέως αυτού θα σωθούν οι Ιουδαίοι· και ο Ισραηλιτικός λαός θα κατασκήνωση ασφαλής και ήσυχος. Τούτο δε είναι το όνομα, το οποίον ο Κυριος θα δώση εις αυτόν· Ιωσεδέκ, δηλαδή “Θεός δικαιοσύνης”.

Ιερ. 23,7 - Διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ οὐκ ἐροῦσιν ἔτι· ζῇ Κύριος, ὃς ἀνήγαγε τὸν οἶκον Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου,

Ιερ. 23,7 - Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και δεν θα πουν πλέον οι Ισραηλίται "ζη Κυριος", ο οποίος έβγαλε ελεύθερον τον ισραηλιτικον λαόν από την γην της Αιγύπτου,

Ιερ. 23,8 - ἀλλά· ζῇ Κύριος, ὃς συνήγαγε πᾶν τὸ σπέρμα Ἰσραὴλ ἀπὸ γῆς βοῤῥᾶ καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν χωρῶν, οὗ ἔξωσεν αὐτοὺς ἐκεῖ. καὶ ἀποκατέστησεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν.

Ιερ. 23,8 - άλλα "ζη Κυριος", ο οποίος συνεκέντρωσεν όλους τους απογόνους του Ισραήλ από την χώραν του βορρά και από όλας τας άλλας χώρας, όπου τους είχεν εξορίσει εκεί, τους επανέφερε και τους αποκατέστησεν εις την χώραν των.

Ιερ. 23,9 - Ἐν τοῖς προφήταις συνετρίβη ἡ καρδία μου, ἐν ἐμοὶ ἐσαλεύθη πάντα τὰ ὀστᾶ μου, ἐγενήθην ὡς ἀνὴρ συντετριμμένος καὶ ὡς ἄνθρωπος συνεχόμενος ἀπὸ οἴνου ἀπὸ προσώπου Κυρίου καὶ ἀπὸ προσώπου εὐπρεπείας δόξης αὐτοῦ.

Ιερ. 23,9 - Εξ αιτίας των ψευδοπροφητών συνετρίβη η καρδία μου, λέγει ο Ιερεμίας, εσαλευθησαν και έφυγαν από την θέσιν των όλα τα οστά μου, έγινα ως άνθρωπος συντετριμμένος, ως άνθρωπος, ο οποίος διατελεί υπό την επήρειαν του οίνου ενώπιον του Κυρίου, ενώπιον της μεγαλοπρεπούς δόξης του προσώπου του.

Ιερ. 23,10 - ὅτι ἀπὸ προσώπου τούτων ἐπένθησεν ἡ γῆ, ἐξηράνθησαν αἱ νομαὶ τῆς ἐρήμου, καὶ ἐγένετο ὁ δρόμος αὐτῶν πονηρὸς καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν οὐχ οὕτως.

Ιερ. 23,10 - Διότι εξ αιτίας των ψευδοπροφητών αυτών επενθησεν η χώρα μας, εξηράνθησαν αι βοσκαί των ακατοίκητων περιοχών. Ο δρόμος αυτών έγινε πονηρός, οδηγεί προς το κακόν, η δε δύναμις των δεν χρησιμοποιείται, όπως θέλει ο Θεός.

Ιερ. 23,11 - ὅτι ἱερεὺς καὶ προφήτης ἐμολύνθησαν καὶ ἐν τῷ οἴκῳ μου εἶδον πονηρίας αὐτῶν.

Ιερ. 23,11 - Οι ιερείς και οι προφήται εμολύνθησαν και είδον εγώ έντος του ναού μου τας πονηράς αυτών πράξεις.

Ιερ. 23,12 - διὰ τοῦτο γενέσθω ἡ ὁδὸς αὐτῶν αὐτοῖς εἰς ὀλίσθημα ἐν γνόφῳ, καὶ ὑποσκελισθήσονται καὶ πεσοῦνται ἐν αὐτῇ· διότι ἐπάξω ἐπ᾿ αὐτοὺς κακὰ ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν, φησὶ Κύριος.

Ιερ. 23,12 - Δια τούτο ας γίνη ο δρόμος των γλύστρημα μέσα στο σκοτάδι. Θα περιπλεχθούν και θα πέσουν στον δρόμον των, διότι εγώ θα επιφέρω εναντίον των συμφοράς κατά το έτος, κατά το οποίον θα τους επισκεφθώ, δια να τους τιμωρήσω, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 23,13 - καὶ ἐν τοῖς προφήταις Σαμαρείας εἶδον ἀνομήματα· ἐπροφήτευσαν διὰ τῆς Βάαλ καὶ ἐπλάνησαν τὸν λαόν μου Ἰσραήλ.

Ιερ. 23,13 - Και μεταξύ των προφητών της Σαμαρείας είδα παρανομίας. Επροφήτευσαν αυτοί εν ονόματι και εις δόξαν του Βααλ και παρεπλάνησαν τον Ισραηλιτικον λαόν μου εις οδούς ειδωλολατρείας και παρανομίας.

Ιερ. 23,14 - καὶ ἐν τοῖς προφήταις Ἱερουσαλὴμ ἑώρακα φρικτά, μοιχωμένους καὶ πορευομένους ἐν ψεύδεσι καὶ ἀντιλαμβανομένους χειρῶν πονηρῶν τοῦ μὴ ἀποστραφῆναι ἕκαστον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς· ἐγενήθησάν μοι πάντες ὡς Σόδομα καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν ὥσπερ Γόμοῤῥα.

Ιερ. 23,14 - Και μεταξύ των προφητών της Ιερουσαλήμ είδα φρικτάς αμαρτίας, είδα ανθρώπους να εκτρέπωνται εις την μοιχείαν, να πορεύωνται στο ψεύδος και στους ψευδείς θεούς, να ενισχύουν και να υποστηρίζουν τα πονηρά χέρια, ώστε να μη μετανοήση και επιστρέψη ο καθένας από τον δρόμον των πονηριών του. Ολοι αυτοί έγιναν δι' εμέ ώσαν τα Σοδομα, ώσαν κύτους οι οποίοι κατοικούσαν τα Γομορρα.

Ιερ. 23,15 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ψωμιῶ αὐτοὺς ὀδύνην καὶ ποτιῶ αὐτοὺς ὕδωρ πικρόν, ὅτι ἀπὸ τῶν προφητῶν Ἱερουσαλὴμ ἐξῆλθε μολυσμὸς πάσῃ τῇ γῇ.

Ιερ. 23,15 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα δώσω εις αυτούς ως άρτον οδύνην και πόνον. Θα τους ποτίσω αντί ύδατος με πικρίαν, διότι άπό τους προφήτας της Ιερουσαλήμ εξεχύθη εις όλην την χώραν ο μολυσμός της ασεβείας !

Ιερ. 23,16 - οὕτως λέγει Κύριος παντοκράτωρ· μὴ ἀκούετε τοὺς λόγους τῶν προφητῶν, ὅτι ματαιοῦσιν ἑαυτοῖς ὅρασιν, ἀπὸ καρδίας αὐτῶν λαλοῦσι καὶ οὐκ ἀπὸ στόματος Κυρίου.

Ιερ. 23,16 - Ετσι ομιλεί και λέγει Κυριος ο παντοκράτωρ· Μη ακούετε τους λόγους των ψευδοπροφητών, διότι παραπλανούν τον εαυτόν των με ψευδή οράματα, ομιλούν σύμφωνσα με τας υπαγορεύσεις της πονηράς καρδίας των και όχι από το στόμα εμού του Κυρίου.

Ιερ. 23,17 - λέγουσι τοῖς ἀπωθουμένοις τὸν λόγον Κυρίου· εἰρήνη ἔσται ὑμῖν· καὶ πᾶσι τοῖς πορευομένοις τοῖς θελήμασιν αὐτῶν, παντὶ τῷ πορευομένῳ πλάνῃ καρδίας αὐτοῦ εἶπαν· οὐχ ἥξει ἐπὶ σὲ κακά.

Ιερ. 23,17 - Λέγουν εις εκείνους, οι οποίοι απωθούν και αρνούνται να ακούσουν τον λόγον Κυρίου· “ειρήνη θα είναι εις σας”. Και εις όλους εκείνους, οι οποίοι βαδίζουν σύμφωνα με τα πονηρά των θελήματα, εις κάθε ένα που πορεύεται σύμφωνα με την πλάνην της καρδίας αυτού είπαν· “δεν θα συμβούν συμφοραί”.

Ιερ. 23,18 - ὅτι τίς ἔστη ἐν ὑποστήματι Κυρίου καὶ εἶδε τὸν λόγον αὐτοῦ; τίς ἠνωτίσατο καὶ ἤκουσεν;

Ιερ. 23,18 - Διότι ποιός από αυτούς εστάθη κοντά στο υποπόδιον του Κυρίου και εγνώρισε τον λόγον του Θεού; Ποιός από αυτούς έβαλεν εις τα αυτιά του και ήκουσε την διδασκαλίαν του; Κανείς.

Ιερ. 23,19 - ἰδοὺ σεισμὸς παρὰ Κυρίου καὶ ὀργὴ ἐκπορεύεται εἰς συσσεισμόν, συστρεφομένη ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς ἥξει.

Ιερ. 23,19 - Ιδού, λοιπόν, ότι σεισμός έρχεται εκ μέρους του Κυρίου, οργή εκπορεύεται να συγκλονίση την γην. Ανεμοστρόβιλος εναντίον των ασεβών θα επέλθη.

Ιερ. 23,20 - καὶ οὐκ ἔτι ἀποστρέψει ὁ θυμὸς Κυρίου, ἕως ἂν ποιήσῃ αὐτὸ καὶ ἕως ἂν στήσῃ αὐτὸ ἀπὸ ἐγχειρήματος καρδίας αὐτοῦ· ἐπ᾽ ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν νοήσουσιν αὐτά.

Ιερ. 23,20 - Και ο θυμός αυτός του Κυρίου δεν θα σταματήση και δεν θα φύγη, μέχρις ότου κάμη το έργον του, μέχρις ότου ολοκλήρωση τα σχέδια της καρδίας του. Εκείνοι θα εννοήσουν αυτά κατά το τέλος των ημέρων των.

Ιερ. 23,21 - οὐκ ἀπέστελλον τοὺς προφήτας, καὶ αὐτοὶ ἔτρεχον· οὐδὲ ἐλάλησα πρὸς αὐτούς, καὶ αὐτοὶ ἐπροφήτευον.

Ιερ. 23,21 - Δεν έστειλα εγώ τους ψευδοπροφήτας· και όμως αυτοί έτρεχαν προς εκείνους. Δεν ωμίλησα εγώ προς αύτους· και όμως αυτοί εδίδασκον εξ ονόματός μου.

Ιερ. 23,22 - καὶ εἰ ἔστησαν ἐν τῇ ὑποστάσει μου καὶ εἰ ἤκουσαν τῶν λόγων μου, καὶ τὸν λαόν μου ἂν ἀπέστρεφον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν.

Ιερ. 23,22 - Εάν αυτοί είχαν σταθή και υποταχθή εις την ιδικήν μου βουλήν, εάν είχαν ακούσει τους λόγους μου, θα απεμάκρυναν τον λαόν μου από τα κακά αυτού έργα.

Ιερ. 23,23 - Θεὸς ἐγγίζων ἐγώ εἰμι, λέγει Κύριος, καὶ οὐχὶ Θεὸς πόῤῥωθεν.

Ιερ. 23,23 - Εγώ είμαι ο Θεός, που πλησιάζω τους ανθρώπους, στέκομαι κοντά των, λέγει ο Κυριος. Δεν είμαι Θεός, ο οποίος ευρίσκομαι μακράν και παρακολουθώ με αδιαφοριαν.

Ιερ. 23,24 - εἰ κρυβήσεταί τις ἐν κρυφαίοις, καὶ ἐγὼ οὐκ ὄψομαι αὐτόν; μὴ οὐχὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἐγὼ πληρῶ; λέγει Κύριος.

Ιερ. 23,24 - Είναι, λοιπόν, δυνατόν να κρυφθή κανείς εις απόκρυφον μέρος και εγώ να μη τον ίδω; Μηπως εγώ με την άπειρον παρουσίαν μου δεν πληρώ τον ουρανόν και την γην; Λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 23,25 - ἤκουσα ἃ λαλοῦσιν οἱ προφῆται, ἃ προφητεύουσιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου ψευδῆ λέγοντες· ἠνυπνιασάμην ἐνύπνιον.

Ιερ. 23,25 - Ηκουσα αυτά, τα οποία διδάσκουν οι ψευδοπροφήται, αυτά τα ψεύδη τα οποία προφητεύουν εν τω ονόματί μου λέγοντες· Είδον αποκαλυπτικόν όνειρον !

Ιερ. 23,26 - ἕως πότε ἔσται ἐν καρδίᾳ τῶν προφητῶν τῶν προφητευόντων ψευδῆ καὶ ἐν τῷ προφητεύειν αὐτοὺς τὰ θελήματα τῆς καρδίας αὐτῶν;

Ιερ. 23,26 - Εως πότε θα υπάρχη η πονηρία εις την καρδίαν των ψευδοπροφήτων, οι οποίοι διδάσκουν το ψεύδος και κηρύττουν στους ανθρώπους, όχι το ιδικόν μου θέλημα, αλλά τα πονηρά θελήματα της διεστραμμένης καρδίας των;

Ιερ. 23,27 - τῶν λογιζομένων τοῦ ἐπιλαθέσθαι τοῦ νόμου μου ἐν τοῖς ἐνυπνίοις αὐτῶν, ἃ διηγοῦντο ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ, καθάπερ ἐπελάθοντο οἱ πατέρες αὐτῶν τοῦ ὀνόματός μου ἐν τῇ Βάαλ;

Ιερ. 23,27 - Αυτοί σκέπτονται και επιθυμούν να κάμουν τους ανθρώπους, να λησμονήσουν τον Μομον μου με τα ψευδή ενύπνιά των, τα οποία διηγούνται ο καθένας στον πλησίον του. Να τους κάμουν να λησμονήσουν εμέ, όπως ακριβώς και οι πατέρες των με ελησμόνησαν, ακολουθήσαντες την λατρείαν του Βααλ.

Ιερ. 23,28 - ὁ προφήτης, ἐν ᾧ τὸ ἐνύπνιόν ἐστι, διηγησάσθω τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ, καὶ ἐν ᾧ ὁ λόγος μου πρὸς αὐτόν, διηγησάσθω τὸν λόγον μου ἐπ᾽ ἀληθείας. τί τὸ ἄχυρον πρὸς τὸν σῖτον; οὕτως οἱ λόγοι μου, λέγει Κύριος.

Ιερ. 23,28 - Ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος είδε το όνειρον, ας διηγηθή το ενύπνιόν του· και ο αληθής προφήτης, στον οποίον υπάρχει ο ιδικός μου λόγος, ας διηγηθή με πλήρη αλήθειαν τον λόγον μου. Και τότε θα ίδουν οι άνθρωποι, ποία διαφορά υπάρχει μεταξύ του αχύρου και του σίτου. Ετσι είναι και οι λόγοι μου, λέγει ο Κυριος, απέναντι των λόγων των ψευδοπροφητών.

Ιερ. 23,29 - οὐκ ἰδοὺ οἱ λόγοι μου ὥσπερ πῦρ φλέγον, λέγει Κύριος, καὶ ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν;

Ιερ. 23,29 - Ιδού, οι λόγοι μου δεν είναι ωσάν το πυρ, λέγει ο Κυριος, ωσάν πέλεκυς, ο οποίος κόπτει και αυτόν ακόμη τον βράχον;

Ιερ. 23,30 - ἰδοὺ ἐγὼ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς προφήτας, λέγει Κύριος ὁ Θεός, τοὺς κλέπτοντας τοὺς λόγους μου ἕκαστον παρὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

Ιερ. 23,30 - Δια τούτο, ιδού εγώ, λέγει ο Κυριος, εξεγείρομαι εναντίον των προφητών, οι οποίοι κλέπτουν τους λόγους μου ο καθένας από τον άλλον.

Ιερ. 23,31 - ἰδοὺ ἐγὼ πρὸς τοὺς προφήτας τοὺς ἐκβάλλοντας προφητείας γλώσσης καὶ νυστάζοντας νυσταγμὸν ἑαυτῶν.

Ιερ. 23,31 - Ιδού εγώ επέρχομαι εναντίον των ψευδοπροφητών, οι οποίοι εκβάλλουν δια της γλώσσης των ψευδείς διδασκαλίας και κοιμώνται τον ύπνον των, δια να ίδουν ενύπνια σύμφωνα με τας επιθυμίας της πονηράς αυτών καρδίας.

Ιερ. 23,32 - ἰδοὺ ἐγὼ πρὸς τοὺς προφήτας τοὺς προφητεύοντας ἐνύπνια ψευδῆ καὶ διηγοῦντο αὐτὰ καὶ ἐπλάνησαν τὸν λαόν μου ἐν τοῖς ψεύδεσιν αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς πλάνοις αὐτῶν καὶ ἐγὼ οὐκ ἀπέστειλα αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐνετειλάμην αὐτοῖς καὶ ὠφέλειαν οὐκ ὠφελήσουσι τὸν λαὸν τοῦτον.

Ιερ. 23,32 - Ιδού εγώ, εναντίον των ψευδοπροφητών, οι οποίοι διδάσκουν ψευδή ενύπνια και διηγούνται αυτά, δια των οποίων παραπλανούν τον λαόν μου εις τας ψευδολογίας των και εις τας πλάνας των, ενώ εγώ δεν τους έχω αποστείλει ως προφήτας και δεν έδωσα εις αυτούς καμμίαν εντολήν. Αυτοί καμμίαν ωφέλειαν δεν πρόκειται να προσφέρουν στούτον τον λαόν.

Ιερ. 23,33 - καὶ ἐὰν ἐρωτήσωσί σε ὁ λαὸς οὗτος ἢ ἱερεὺς ἢ προφήτης λέγων· τί τὸ λῆμμα Κυρίου; καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐστε τὸ λῆμμα καὶ ῥάξω ὑμᾶς, λέγει Κύριος.

Ιερ. 23,33 - Εάν σε ερωτήση ο λαός αυτός η κανένας ιερεύς, η κανένας ψευδοπροφήτης λέγων ειρωνικώς· Ποία είναι σήμερα η απειλητική απόφασις και προφητεία του Κυρίου; Θα απαντήσης· σεις είσθε το αντικείμενον της απειλητικης εκ μέρους του Κυρίου προφητείας θα σας συντρίψω, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 23,34 - ὁ προφήτης καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ λαός, οἳ ἂν εἴπωσι· λῆμμα Κυρίου, καὶ ἐκδικήσω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Ιερ. 23,34 - Τον ψευδοπροφήτην εκείνον και τους ιερείς και τον λαόν, οι οποίοι ειρωνικώς θα ομιλήσουν δια την απειλητικήν προφητείαν του Κυρίου, εγώ θα τιμωρήσω τον άνθρωπον εκείνον και την οικογενειάν του.

Ιερ. 23,35 - ὅτι οὕτως ἐρεῖτε ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ ἕκαστος πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· τί ἀπεκρίθη Κύριος, καὶ τί ἐλάλησε Κύριος;

Ιερ. 23,35 - Σεις, που πιστεύετε εις εμέ, έτσι θα λέγετε ο ενας προς τον πλησίον του, ο αδελφός προς τον αδελφόν του· Τι απήντησεν ο Κυριος; Τι ελάλησε σήμερον;

Ιερ. 23,36 - καὶ λῆμμα Κυρίου μὴ ὀνομάζετε ἔτι, ὅτι τὸ λῆμμα τῷ ἀνθρώπῳ ἔσται ὁ λόγος αὐτοῦ·

Ιερ. 23,36 - Ποτέ δε μη ομιλήτε ανευλαβώς δια τας προφητείας και τους λόγους του Κυρίου, διότι ανευλαβής λόγος εκ μέρους του ανθρώπου, θα επιφέρη δι' αυτόν τιμωρίαν από τον Θεόν. Ετσι θα ερωτήσης τον Προφήτην·

Ιερ. 23,37 - καὶ διατί ἐλάλησε Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν;

Ιερ. 23,37 - Και περί τίνος ωμίλησε Κυριος ο Θεός μας;

Ιερ. 23,38 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἀνθ᾿ ὧν εἴπατε τὸν λόγον τοῦτον· λῆμμα Κυρίου, καὶ ἀπέστειλα πρὸς ὑμᾶς λέγων· οὐκ ἐρεῖτε· λῆμμα Κυρίου,

Ιερ. 23,38 - Δια τούτο αυτά λέγει Κυριος ο Θεός σας· Επειδή ειρωνικώς είπατε τον λόγον αυτόν, λήμμα Κυρίου, προφητεία και απόφασις του Κυρίου,

εγώ δε έστειλα προς σας προφήτην λέγων· δεν θα πήτε ειρωνικώς λήμμα Κυρίου, φορτίου δηλαδή και βάρος Κυρίου.

Ιερ. 23,39 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ λαμβάνω καὶ ῥάσσω ὑμᾶς καὶ τὴν πόλιν, ἣν ἔδωκα ὑμῖν καὶ τοῖς πατράσιν ὑμῶν,

Ιερ. 23,39 - Δια τούτο εγώ θα σας πάρω και θα σας συντρίψω, σας και την πόλιν, την οποίαν έδωσα εις σας και τους προγόνους σας.

Ιερ. 23,40 - καὶ δώσω ἐφ᾿ ὑμᾶς ὀνειδισμὸν αἰώνιον καὶ ἀτιμίαν αἰώνιον, ἥτις οὐκ ἐπιλησθήσεται. -

Ιερ. 23,40 - Θα επιφέρω εναντίον σας αιώνιον ονειδισμόν και καταισχύνην αιωνίαν, η οποία ποτέ δεν θα λησμονηθή.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 24

Ιερ. 24,1 - Ἔδειξέ μοι Κύριος δύο καλάθους σύκων κειμένους κατὰ πρόσωπον ναοῦ Κυρίου μετὰ τὸ ἀποικίσαι Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλῶνος τὸν Ἰεχονίαν υἱὸν Ἰωακεὶμ βασιλέα Ἰούδα καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς τεχνίτας καὶ τοὺς δεσμώτας καὶ τοὺς πλουσίους ἐξ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς Βαβυλῶνα·

Ιερ. 24,1 - Μετά την υπό του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνος, απαγωγήν του Ιεχονίου υιού του Ιωακείμ, βασιλέως του Ιούδα, των άλλων αρχόντων, των τεχνιτών και κλειθροποιών και των πλουσίων, ο Κυριος έδειξεν εις εμέ δύο καλάθια γεμάτα σύκα, που ευρίσκοντο ενώπιον του ναού του Κυρίου.

Ιερ. 24,2 - ὁ κάλαθος ὁ εἷς σύκων χρηστῶν σφόδρα, ὡς τὰ σύκα τὰ πρώϊμα, καὶ ὁ κάλαθος ὁ ἕτερος σύκων πονηρῶν σφόδρα, ἃ οὐ βρωθήσεται ἀπὸ πονηρίας αὐτῶν.

Ιερ. 24,2 - Το ένα καλάθι ήτο γεμάτο σύκα καλά, πολύ καλά, ούτως τα πρώϊμα σύκα, το δε άλλο καλάθι ήτο γεμάτο από χαλασμένα, πολύ χαλασμένα σύκα, τα οποία δεν ήτο δυνατόν εξ αιτίας της σήψεώς των να φαγωθούν.

Ιερ. 24,3 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· τί σὺ ὁρᾷς, Ἱερεμία; καὶ εἶπα· σύκα· τὰ χρηστὰ χρηστὰ λίαν, καὶ τὰ πονηρὰ πονηρὰ λίαν, ἃ οὐ βρωθήσεται ἀπὸ πονηρίας αὐτῶν.

Ιερ. 24,3 - Είπεν ο Κυριος προς εμέ· Τι βλέπεις συ, Ιερεμία; Και είπα· Βλέπω σύκα. Τα μεν καλά είναι πολύ καλά και τα χαλασμένα είναι πολύ χαλασμένα, τα οποία εξ αιτίας της σήψεώς των δεν είναι δυνατόν να φαγωθοών.

Ιερ. 24,4 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιερ. 24,4 - Απηυθύνθη τότε ο Κυριος προς εμέ, και μου είπεν·

Ιερ. 24,5 - τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ὡς τὰ σύκα τὰ χρηστὰ ταῦτα, οὕτως ἐπιγνώσομαι τοὺς ἀποικισθέντας Ἰούδα, οὓς ἐξαπέσταλκα ἐκ τοῦ τόπου τούτου εἰς γῆν Χαλδαίων εἰς ἀγαθά.

Ιερ. 24,5 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· όπως είναι τα εξαίρετα αυτά σύκα, έτσι εγώ θα ενδιαφερθώ δια τους Ιουδαίους, οι οποίοι εξεπατρίσθησαν και τους οποίους εγώ απεμάκρυνα από τον τόπον τούτον εις την χώραν των Χαλδαίων δια το καλόν των.

Ιερ. 24,6 - καὶ στηριῶ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπ᾿ αὐτοὺς εἰς ἀγαθὰ καὶ ἀποκαταστήσω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς ἀγαθὰ καὶ ἀνοικοδομήσω αὐτοὺς καὶ οὐ μὴ καθελῶ καὶ καταφυτεύσω αὐτοὺς καὶ οὐ μὴ ἐκτίλω.

Ιερ. 24,6 - Θα στηρίξω με ευμένειαν εις αυτούς τους οφθαλμούς μου δια το καλόν των και θα τους αποκαταστήσω πάλιν εις την χώραν αυτήν την καλήν και θα ανοικοδομήσω δι' αυτούς και δεν θα κατακρημνίσω πλέον τας πόλεις των, αλλά θα τους καταφυτεύσω οριστικώς και μονίμως εις αυτάς, και δεν θα τους ξερριζώσω πλέον.

Ιερ. 24,7 - καὶ δώσω αὐτοῖς καρδίαν τοῦ εἰδέναι αὐτοὺς ἐμέ, ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, καὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, ὅτι ἐπιστραφήσονται ἐπ᾿ ἐμὲ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας αὐτῶν.

Ιερ. 24,7 - Θα δώσω εις αυτούς αγαθήν καρδίαν, δια να γνωρίζουν αυτοί εμέ, ότι δηλαδή εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός των. Αυτοί θα είναι εις εμέ λαός, εγώ θα είμαι εις αυτούς ο Θεός, διότι θα επιστρέψουν προς εμέ εν μετανοία εξ όλης αυτών της καρδίας.

Ιερ. 24,8 - καὶ ὡς τὰ σύκα τὰ πονηρά, ἃ οὐ βρωθήσονται ἀπὸ πονηρίας αὐτῶν, τάδε λέγει Κύριος, οὕτως παραδώσω τὸν Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα καὶ τοὺς μεγιστᾶνας αὐτοῦ καὶ τὸ κατάλοιπον Ἱερουσαλὴμ τοὺς ὑπολελειμμένους ἐν τῇ γῇ ταύτῃ καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Αἰγύπτῳ.

Ιερ. 24,8 - Οπως όμως είναι τα σύκα τα χαλασμένα, τα οποία εξ αιτίας της φθοράς των δεν είναι δυνατόν να φαγωθούν, αυτά λέγει ο Κυριος, έτσι θα παραδώσω εις αιχμαλωσίαν τον Σεδεκίαν βασιλέα των Ιουδαίων, τους άρχοντας αυτού, τους υπολειφθέντας εις την Ιερουσαλήμ και τους απομείναντας εις την χώραν αυτήν και εκείνους, οι οποίοι κατοικούν εις την Αίγυπτον.

Ιερ. 24,9 - καὶ δώσω αὐτοὺς εἰς διασκορπισμὸν εἰς πάσας τὰς βασιλείας τῆς γῆς, καὶ ἔσονται εἰς ὀνειδισμὸν καὶ εἰς παραβολὴν καὶ εἰς μῖσος καὶ εἰς κατάραν ἐν παντὶ τόπῳ, οὗ ἔξωσα αὐτοὺς ἐκεῖ.

Ιερ. 24,9 - Θα τους διασκορπίσω εις όλα τα βασίλεια της γης, θα γίνουν αντικείμενον εμπαιγμού και εξευτελισμού, παροιμιώδες παράδειγμα τιμωρίας εκ μέρους του Θεού, αντικείμενα μίσους και κατάρας εκ μέρους των ανθρώπων εις κάθε περιοχήν, όπου εγώ τους εξώρισα.

Ιερ. 24,10 - καὶ ἀποστελῶ εἰς αὐτοὺς τὸν λιμὸν καὶ τὸν θάνατον καὶ τὴν μάχαιραν, ἕως ἂν ἐκλείπωσιν ἀπὸ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα αὐτοῖς.

Ιερ. 24,10 - Θα αποστείλω εναντίον αυτών πείναν, θανατηφόρον νόσον, μάχαιραν εχθρών, μέχρις ότου λείψουν τελείως από την γην, την οποίαν εγώ είχα δώσει εις αυτούς.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 25

Ιερ. 25,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἱερεμίαν ἐπὶ πάντα τὸν λαὸν Ἰούδα ἐν τῷ ἔτει τῷ τετάρτῳ τοῦ Ἰωακεὶμ υἱοῦ Ἰωσία βασιλέως Ἰούδα,

Ιερ. 25,1 - Αυτός είναι, ο λόγος, ο οποίος απηυθύνθη προς τον Ιερεμίαν δι' όλον τον ιουδαϊκόν λαόν κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, υιού του Ιωσίου, βασιλέως Ιούδα.

Ιερ. 25,2 - ὃν ἐλάλησε πρὸς πάντα τὸν λαὸν Ἰούδα καὶ πρὸς τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλὴμ λέγων·

Ιερ. 25,2 - Αυτόν τον λόγον ωμίλησε και ανεκοίνωσεν ο Ιερεμίας προς όλον τον ιουδαϊκόν λαόν και ειδικότερα προς όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ λέγων·

Ιερ. 25,3 - ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ ἔτει Ἰωσία υἱοῦ Ἀμὼς βασιλέως Ἰούδα καὶ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης εἴκοσι καὶ τρία ἔτη καὶ ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ὀρθρίζων καὶ λέγων

Ιερ. 25,3 - Από το δέκατον τρίτον έτος της βασιλείας του Ιωσίου, υιού του Αμώς, βασιλέως των Ιουδαίων και μέχρι της ημέρας αυτής επί εικόσι τρία κατά συνέχειαν έτη, κάθε ημέραν από πρωΐας ωμιλούσα προς σας και σας συνεβούλευα.

Ιερ. 25,4 - καὶ ἀπέστελλον πρὸς ὑμᾶς τοὺς δούλους μου τοὺς προφήτας, ὄρθρου ἀποστέλλων, καὶ οὐκ εἰσηκούσατε καὶ οὐ προσέσχετε τοῖς ὠσὶν ὑμῶν,

Ιερ. 25,4 - Απέστελλα προς σας τους δούλους μου τους προφήτας, τους απέστελλα λίαν ενωρίς, αλλά σεις δεν υπηκούσατε εις αυτούς, δεν ανοίξατε τα αυτιά σας και δεν εδώσατε προσοχήν στους λόγους των.

Ιερ. 25,5 - λέγων· ἀποστράφητε ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς καὶ ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων ὑμῶν, καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα ὑμῖν καὶ τοῖς πατράσιν ὑμῶν, ἀπ᾿ αἰῶνος καὶ ἕως αἰῶνος.

Ιερ. 25,5 - Καθένας από τους προφήτας μου σας έλεγεν· Απομακρυνθήτε ο καθένας από τον πονηρόν αυτού δρόμον, από τα κακά και παράνομα έργα σας και τότε θα κατοικήτε εις την χώραν αυτήν, την οποίαν εγώ από αιώνων έδωκα στους προγόνους σας και εις σας δια να μένη ιδική σας μέχρις τέλους των αιώνων.

Ιερ. 25,6 - μὴ πορεύεσθε ὀπίσω θεῶν ἀλλοτρίων τοῦ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τοῦ προσκυνεῖν αὐτοῖς, ὅπως μὴ παροργίζητέ με ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν ὑμῶν τοῦ κακῶσαι ὑμᾶς·

Ιερ. 25,6 - Μη ακολουθείτε ξένους θεούς, τα είδωλα, μη γίνεσθε δούλοι εις αυτά και μη τα προσκυνείτε, δια να μη προκαλήτε την οργήν του Θεού με τα πονηρά έργα των χειρών σας, ώστε να με αναγκάζετε να σας τιμωρώ.

Ιερ. 25,7 - καὶ οὐκ ἠκούσατέ μου.

Ιερ. 25,7 - Και δεν με υπηκούσατε.

Ιερ. 25,8 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἐπειδὴ οὐκ ἐπιστεύσατε τοῖς λόγοις μου,

Ιερ. 25,8 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· επειδή δεν εδωσατε σημασίαν και δεν επιστεύσατε εις τα λόγια μου,

Ιερ. 25,9 - ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω καὶ λήψομαι τὴν πατριὰν ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ ἄξω αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ταύτην καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας αὐτὴν καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη τὰ κύκλῳ αὐτῆς καὶ ἐξερημώσω αὐτοὺς καὶ δώσω αὐτοὺς εἰς ἀφανισμὸν καὶ εἰς συριγμὸν καὶ εἰς ὀνειδισμὸν αἰώνιον·

Ιερ. 25,9 - Ιδού, εγώ θα πάρω όλας τας φυλάς του βορρά, τους Χαλδαίους, θα τους αποστείλω και θα τους οδηγήσω εις την χώραν αυτήν και εναντίον των κατοίκων αυτής και εναντίον όλων των εθνών, που υπάρχουν περί αυτήν, και θα ερημώσω τους κατοίκους της χώρας, θα τους παραδώσω εις όλεθρον και εξαφανισμοόν, εις ειρωνικόν σφύριγμα και αιώνιον ονειδισμόν.

Ιερ. 25,10 - καὶ ἀπολῶ ἀπ᾿ αὐτῶν φωνὴν χαρᾶς καὶ φωνὴν εὐφροσύνης, φωνὴν νυμφίου καὶ φωνὴν νύμφης, ὀσμὴν μύρου καὶ φῶς λύχνου.

Ιερ. 25,10 - Θα εξαφανίσω εκ μέσου αυτών κάθε φωνήν χαράς, φωνήν ευφροσύνης, φωνήν νυμφίου και φωνήν νύμφης, άρωμα μύρου και φως λύχνου.

Ιερ. 25,11 - καὶ ἔσται πᾶσα ἡ γῆ εἰς ἀφανισμόν, καὶ δουλεύσουσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἑβδομήκοντα ἔτη.

Ιερ. 25,11 - Ολη αυτή η χώρα θα παραδοθή εις ερήμωσιν και αφανισμόν, οι κάτοικοι της θα γίνουν δούλοι και ως δούλοι θα εργάζωνται εις τα έθνη επί εβδομήκοντα έτη.

Ιερ. 25,12 - καὶ ἐν τῷ πληρωθῆναι τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἐκδικήσω τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, φησὶ Κύριος, καὶ θήσομαι αὐτοὺς εἰς ἀφανισμὸν αἰώνιον·

Ιερ. 25,12 - Οταν δε συμπληρωθούν τα εβδομήκοντα έτη, εγώ θα τιμωρήσω, λέγει ο Κυριος, εκείνο το έθνος, που υποδούλωσεν αυτούς, και θα το παραδώσω εις αιώνιον όλεθρον και εξαφανισμόν.

Ιερ. 25,13 - καὶ ἐπάξω ἐπὶ τὴν γῆν ἐκείνην πάντας τοὺς λόγους μου, οὓς ἐλάλησα κατ᾿ αὐτῆς, πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Ἃ

ἐπροφήτευσεν Ἱερεμίας ἐπὶ τὰ ἔθνη. (Μασ. 49,34)

Ιερ. 25,13 - Θα επιφέρω και θα πραγματοποιήσω εναντίον της χώρας εκείνης όλας τας απειλάς, τας οποίας προηγουμένως είχα είπει εναντίον της, και όλα όσα είναι γραμμένα στο βιβλίον αυτό. Αυτά είναι εκείνα, τα οποία προεφήτευσεν ο Ιερεμίας εναντίον των εθνών. (Μασσοριτικόν Μθ' 34)

Ιερ. 25,14 - Τὰ Αἰλάμ. - Τάδε λέγει Κύριος· συνετρίβη τὸ τόξον Αἰλάμ, ἀρχὴ δυναστείας αὐτῶν.

Ιερ. 25,14 - Εναντίον δε της χώρας Αιλάμ, Σούσων και περιοχής, αυτά λέγει ο Κυριος· Τα τόξα των Αιλαμιτών θα συντριβούν, το κύριον στήριγμα της δυνάμεώς των.

Ιερ. 25,15 - καὶ ἐπάξω ἐπὶ Αἰλὰμ τέσσαρας ἀνέμους ἐκ τῶν τεσσάρων ἄκρων τοῦ οὐρανοῦ καὶ διασπερῶ αὐτοὺς ἐν πᾶσι τοῖς ἀνέμοις τούτοις, καὶ οὐκ ἔσται ἔθνος, ὃ οὐχ ἥξει ἐκεῖ, οἱ ἐξωσμένοι Αἰλάμ.

Ιερ. 25,15 - Θα επιφέρω εναντίον των Αιλαμιτών τεσσάρας ανέμους από τα τέσσερα άκρα του ουρανού και θα τους διασκορπίσω εις όλους αυτούς τους ανέμους και δεν θα υπάρξη έθνος, στον οποίον εξόριστοι και απάτριδες δεν θα μεταβούν οι φυγάδες αυτοί Αιλαμίται.

Ιερ. 25,16 - καὶ πτοήσω αὐτοὺς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν τῶν ζητούντων τὴν ψυχὴν αὐτῶν καὶ ἐπάξω ἐπ᾽ αὐτοὺς κακὰ κατά τὴν ὀργὴν τοῦ θυμοῦ μου καὶ ἐπαποστελῶ ὀπίσω αὐτῶν τὴν μάχαιράν μου ἕως τοῦ ἐξαναλῶσαι αὐτούς.

Ιερ. 25,16 - Θα τους κάμω να κυριευθούν από πανικόν και τρόμον ενώπιον των εχθρών των, οι οποίοι θα ζητούν να τους θανατώσουν. Θα επιφέρω εναντίον των ολεθρίας συμφοράς, αναλόγως προς την έξαψιν του δικαίου θυμού μου. Θα αποστείλω όπισθεν των εχθρικήν μάχαιραν, μέχρις ότου τους εξολοθρεύσω τελείως.

Ιερ. 25,17 - καὶ θήσω τὸν θρόνον μου ἐν Αἰλὰμ καὶ ἐξαποστελῶ ἐκεῖθεν βασιλέα καὶ μεγιστᾶνας.

Ιερ. 25,17 - Θα εγκαταστήσω τον θρόνον μου εις την χώραν Αιλάμ και θα εκδιώξω από εκεί τον βασιλέα και τους άρχοντας της χώρας αυτής.

Ιερ. 25,18 - καὶ ἔσται ἐπ᾽ ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν καὶ ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Αἰλάμ, λέγει Κύριος. - Ἐν ἀρχῇ βασιλεύοντος Σεδεκίου βασιλέως ἐγένετο ὁ λόγος οὗτος περὶ Αἰλάμ.

Ιερ. 25,18 - 'Αλλα ικατά τας εσχάτας ημέρας θα επαναφέρω τους αιχμαλώτους Αιλάμ εις την πατρίδα των, λέγει ο Κυριος.- Η προφητεία αυτή του Ιερεμίου δια τους Αιλαμίτας έγινε κατά την αρχήν της βασιλείας Σεδεκίου βασιλέως των Ιουδαίων.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 26 (Μασ. 46)

Ιερ. 26,2 - Τῇ Αἰγύπτῳ ἐπὶ δύναμιν Φαραὼ Νεχαὼ βασιλέως Αἰγύπτου, ὃς ἦν ἐπὶ τῷ ποταμῷ Εὐφράτῃ ἐν Χαρχαμείς, ὃν ἐπάταξε Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος, ἐν τῷ ἔτει τῷ τετάρτῳ Ἰωακεὶμ βασιλέως Ἰούδα.

Ιερ. 26,2 - Προφητικός λόγος εναντίον της Αιγύπτου, εναντίον της στρατιωτικής δυνάμεως του Φαραώ Νεχαώ βασιλέως της Αιγύπτου, ο οποίος είχε στρατοπεδεύσει παρά τον ποταμόν Ευφράτην, εις Χαρχαμείς. Αυτόν ενίκησε και εφόνευσεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαδυλώνος, κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, βασιλέως των Ιουδαίων.

Ιερ. 26,3 - Ἀναλάβετε ὅπλα καὶ ἀσπίδας καὶ προσαγάγετε εἰς πόλεμον·

Ιερ. 26,3 - Αναλάβετε, λοιπόν, όπλα και ασπίδας, λέγει ειρωνικώς ο προφήτης προς τους Αιγυπτίους, και προχωρήσατε εις πόλεμον.

Ιερ. 26,4 - ἐπισάξατε τοὺς ἵππους, ἐπίβητε, οἱ ἱππεῖς, καὶ κατάστητε ἐν ταῖς περικεφαλαίαις ὑμῶν· προβάλετε τά δόρατα καὶ ἐνδύσασθε τοὺς θώρακας ὑμῶν.

Ιερ. 26,4 - Σελλώσατε τους ίππους σας. Οι ιππείς ας ανεβούν επάνω εις αυτούς· Φορέσατε εις τας κεφαλάς τα κράνη σας· προτείνατε τα δόρατά σας, ενδυθήτε τους θώρακάς σας.

Ιερ. 26,5 - τί ὅτι αὐτοὶ πτοοῦνται καὶ ἀποχωροῦσιν εἰς τὰ ὀπίσω; διότι οἱ ἰσχυροὶ αὐτῶν κοπήσονται. φυγῇ ἔφυγον καὶ οὐκ ἀνέστρεψαν περιεχόμενοι κυκλόθεν, λέγει Κύριος.

Ιερ. 26,5 - Διατί όμως αυτοί έχουν πτοηθή και πανικόβλητοι οπισθοχωρούν; Διότι οι ισχυρότεροι μεταξύ αυτών έχουν ηττηθή. Ετράπησαν αυτοί εις φυγήν και δεν στρέφουν προς τα οπίσω δια να πολεμήσουν. Φρίκη από όλα τα σημεία τους έχει περικλείσει, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 26,6 - μὴ φευγέτω ὁ κοῦφος, καὶ μὴ ἀνασωζέσθω ὁ ἰσχυρός· ἐπὶ βοῤῥᾶν τὰ παρὰ τὸν Εὐφράτην ἠσθένησαν, πεπτώκασι.

Ιερ. 26,6 - Ας μη ματαιοπονή φεύγων με ταχύτητα και ο πλέον ταχύς άνθρωπος, ούτε ο ισχυρός ημπορεί να επιτύχη την διάσωσίν του. Οι ευρισκόμενοι προς βορράν, εις τας όχθας του Ευφράτου ποταμού, έχουν εξασθενήσει και έχουν πέσει.

Ιερ. 26,7 - τίς οὗτος ὡς ποταμὸς ἀναβήσεται καὶ ὡς ποταμοὶ κυμαίνουσιν ὕδωρ;

Ιερ. 26,7 - Ποιός είναι αυτός, ο οποίος ανεβαίνει ωσάν ποτάμι και του οποίου τα στρατεύματα ομοιάζουν με κυλιόμενα άφθονα ύδατα ποταμών;

Ιερ. 26,8 - ὕδατα Αἰγύπτου ὡσεὶ ποταμὸς ἀναβήσεται καὶ εἶπεν· ἀναβήσομαι καὶ κατακαλύψω τὴν γῆν καὶ ἀπολῶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ.

Ιερ. 26,8 - Αυτά είναι τα στρατεύματα της Αιγύπτου, ομοιάζουν με ύδατα ποταμών, που ανεβαίνουν. Και ο βασιλεύς της Αιγύπτου στηριζόμενος εις την δύναμιν του στρατού του έλεγεν αλαζονικώ·' “θα ανεβώ ωσάν ποτάμι, θα σκεπάσω ολόκληρον την γην, θα εξολοθρεύσω τους κατοικούντας εις αυτήν”!

Ιερ. 26,9 - ἐπίβητε ἐπὶ τοὺς ἵππους, παρασκευάσατε τὰ ἅρματα, ἐξέλθατε, οἱ μαχηταὶ Αἰθιόπων καὶ Λίβυες καθωπλισμένοι ὅπλοις· καὶ Λυδοί, ἀνάβητε, ἐντείνατε τόξον.

Ιερ. 26,9 - Ο Κυριος λέγει· Ανεβήτε, λοιπόν, στους ίππους σας, ετοιμάσατε τα πολεμικά σας άρματα, εξέλθετε εις πόλεμον, σεις οι πολεμισταί των Αιθιόπων, οι Λιβυες, οι οποίοι είσθε πλήρως εξωπλισμένοι με τα όπλα σας και οι Λυδοί προχωρήσατε στον πόλεμον, τεντώσατε τα τόξα σας.

Ιερ. 26,10 - καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἡμέρα ἐκδικήσεως τοῦ ἐκδικῆσαι τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, καὶ καταφάγεται ἡ μάχαιρα Κυρίου καὶ ἐμπλησθήσεται καὶ μεθυσθήσεται ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτῶν, ὅτι θυσία τῷ Κυρίῳ σαβαὼθ ἀπὸ γῆς βοῤῥᾶ ἐπὶ ποταμῷ Εὐφράτῃ.

Ιερ. 26,10 - Αλλά η ημέρα εκείνη θα είναι δια τον Κυριον και Θεόν ημών ημέρα τιμωρίας, δια να τιμωρήση τους εχθρούς του. Η μάχαιρα του Κυρίου θα τους καταφάγη, θα πλυμμυρίση και θα μεθύση από το αίμα των εχθρών, διότι μεγάλη θυσία προς τον Κυριον των δυνάμεων θα γίνη εις την βόρειον αυτήν χώραν, πλησίον του Ευφράτου ποταμού.

Ιερ. 26,11 - ἀνάβηθι Γαλαὰδ καὶ λάβε ῥητίνην τῇ παρθένῳ θυγατρὶ Αἰγύπτου· εἰς κενὸν ἐπλήθυνας ἰάματά σου, ὠφέλεια οὐκ ἔστιν ἐν σοί.

Ιερ. 26,11 - Ανέβα εις την χώραν Γαλαάδ, πάρε το θεραπευτικόν βάλσαμον δια τους Αιγυπτίους. Ματαίως όμως πληθύνεις τα φάρμακά σου, καμμία ωφέλεια δεν επέρχεται εις σέ.

Ιερ. 26,12 - ἤκουσαν ἔθνη φωνήν σου, καὶ τῆς κραυγῆς σου ἐπλήσθη ἡ γῆ, ὅτι μαχητὴς πρὸς μαχητὴν ἠσθένησαν, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔπεσαν ἀμφότεροι.

Ιερ. 26,12 - Τα γύρω έθνη ήκουσαν τας φωνάς και τους αλαλαγμούς σου, από την κραυγήν του πόνου σου εγέμισεν η γη, διότι ο ενας μαχητής σου θα επιτεθή εναντίον άλλου μαχητού, αμφότεροι θα εξασθενήσουν, θα πέσουν και οι δύο στο αυτό μέρος.

Ιερ. 26,13 - Ἃ ἐλάλησε Κύριος ἐν χειρὶ Ἱερεμίου τοῦ ἐλθεῖν Ναβουχοδονόσορ τὸν βασιλέα Βαβυλῶνος τοῦ κόψαι γῆν Αἰγύπτου.

Ιερ. 26,13 - Αυτά είναι εκείνα, που ο Κυριος δια του Ιερεμίου είπε σχετικώς με την επιδρομήν του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως των Βαβυλωνίων, δια να καταστρέψη την χώραν της Αιγύπτου.

Ιερ. 26,14 - Ἀναγγείλατε εἰς Μάγδωλον καὶ παραγγείλατε εἰς Μέμφιν, εἴπατε· ἐπίστηθι καὶ ἑτοίμασον, ὅτι κατέφαγε μάχαιρα τὴν σμίλακά σου.

Ιερ. 26,14 - Αναγγείλατε εις την Μαγδωλον, αιγυπτιακήν πόλιν, δώσατε εντολήν και παρεγγελίαν εις την Μέμφιν. Είπατε· σήκω και ετοιμάσου, διότι η

εχθρική μάχαιρα κατέφαγε και ηρήμωσε την βλάστησιν της Αιγύπτου.

Ιερ. 26,15 - διατί ἔφυγεν ἀπὸ σοῦ ὁ Ἆπις; ὁ μόσχος ὁ ἐκλεκτός σου οὐκ ἔμεινεν, ὅτι Κύριος παρέλυσεν αὐτόν.

Ιερ. 26,15 - Διατί έφυγεν από σένα και σε εγκατέλειψεν ο ειδωλικος θεός Απις, ο υπό μορφήν μόσχου λατρευόμενος; Ο εκλεκτός σου αυτός θεός μόσχος δεν έμεινε, διότι ο Κυριος τον παρέλυσε.

Ιερ. 26,16 - καὶ τὸ πλῆθός σου ἠσθένησε καὶ ἔπεσε, καὶ ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐλάλει· ἀναστῶμεν καὶ ἀναστρέψωμεν πρὸς τὸν λαὸν ἡμῶν εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν ἀπὸ προσώπου μαχαίρας Ἑλληνικῆς.

Ιερ. 26,16 - Ο πολυάριθμος στρατός σου ησθένησεν, ηττήθη και έπεσεν. Ο καθένας ωμίλει προς τον πλησίον του και έλεγεν· “ας εγερθώμεν και ας επιστρέψωμεν στον λαόν μας, την πατρίδα μας· ας φύγωμεν μακρυά από την φονικήν αυτήν ελληνικήν μάχαιραν».

Ιερ. 26,17 - καλέσατε τὸ ὄνομα Φαραὼ Νεχαὼ βασιλέως Αἰγύπτου, Σαών- Ἐσβί- Ἐμωήδ.

Ιερ. 26,17 - Αλλάξατε το όνομα του Φαραώ Νεχαώ, βασιλέως της Αιγύπτου. Ονομάσατε τον Σαών- Εσβί- Εμωήδ, που σημαίνει εχάθη, αφήκε να του διαφύγη ο κατάλληλος καιρός.

Ιερ. 26,18 - ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ὡς τὸ Ἰταβύριον ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ὡς ὁ Κάρμηλος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἥξει.

Ιερ. 26,18 - Ζω εγώ, λέγει Κυριος ο Θεός, και ορκίζομαι ότι ο εχθρός θα επέλθη ισχυρός και ακατανίκητος, όπως υψώνεται το όρος Θαβώρ μεταξύ των άλλων ορέων, όπως υψώνεται ο Καρμηλος παρά την Μεσόγειον Θαλασσαν.

Ιερ. 26,19 - σκεύη ἀποικισμοῦ ποίησον σεαυτῇ, κατοικοῦσα θύγατερ Αἰγύπτου, ὅτι Μέμφις εἰς ἀφανισμὸν ἔσται καὶ κληθήσεται οὐαὶ διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ.

Ιερ. 26,19 - Ετοιμάσατε, λοιπόν, τα σκεύη της εξορίας σας, συ κόρη της Αιγύπτου. Η Μέμφις θα παραδοθή εις όλεθρον και αφανισμόν, θα ακουσθή δι' αυτήν το “ουαί”, διότι δεν θα υπάρχουν πλέον κάτοικοι εις αυτήν.

Ιερ. 26,20 - δάμαλις κεκαλλωπισμένη Αἴγυπτος, ἀπόσπασμα ἀπὸ βοῤῥᾶ ἦλθεν ἐπ᾿ αὐτήν.

Ιερ. 26,20 - Με δάμαλιν στολισμένην ομοιάζεις, ω Αίγυπτε, αλλά εναντίον σου θα επέλθη στρατός από τας βορείους περιοχάς.

Ιερ. 26,21 - καὶ οἱ μισθωτοὶ αὐτῆς ἐν αὐτῇ ὥσπερ μόσχοι σιτευτοὶ τρεφόμενοι ἐν αὐτῇ, διότι καὶ αὐτοὶ ἀπεστράφησαν καὶ ἔφυγον ὁμοθυμαδόν, οὐκ ἔστησαν, ὅτι ἡμέρα ἀπωλείας ἦλθεν ἐπ᾿ αὐτοὺς καὶ καιρὸς ἐκδικήσεως αὐτῶν.

Ιερ. 26,21 - Οι μισθοφόροι στρατιώται της Αιγύπτου ζουν εις αυτήν και ομοιάζουν με καλοθρεμμένα μοσχάρια, αλλά και αυτοί θα οπισθοχωρήσουν

ενώπιον του εχθρού, θα φύγουν όλοι μαζή, δεν θα ημπορέσουν να κρατηθούν, διότι έφθασεν η ημέρα της καταστροφής των, ήλθεν εναντίον των ο καιρός της τιμωρίας.

Ιερ. 26,22 - φωνὴ ὡς ὄφεως συρίζοντος, ὅτι ἐν ἄμμῳ πορεύονται· ἐν ἀξίναις ἥξουσιν ἐπ᾿ αὐτὴν ὡς κόπτοντες ξύλα.

Ιερ. 26,22 - Η φωνή του εχθρικού στρατεύματος ομοιάζει με συριγμόν όφεως, καθώς πορεύεται εις την αμμώδη περιοχήν. Με αξίνας θα επέλθουν οι εχθροί αυτοί εναντίον της Αιγύπτου ώσαν τους ανθρώπους, που κόπτουν ξύλα.

Ιερ. 26,23 - ἐκκόψουσι τὸν δρυμὸν αὐτῆς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὅτι οὐ μὴ εἰκασθῇ, ὅτι πληθύνει ὑπὲρ ἀκρίδα καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἀριθμός.

Ιερ. 26,23 - Θα κατακόψουν τα δάση της, λέγει ο Κυριος, τα στρατεύματα των εχθρών, δεν είναι δυνατόν να υπολογισθούν, διότι ο στρατός είναι πλήθος πολύ, περισσότερον από τα σμήνη των ακρίδων, που είναι αδύνατον να αριθμηθούν.

Ιερ. 26,24 - κατῃσχύνθη ἡ θυγάτηρ Αἰγύπτου, παρεδόθη εἰς χεῖρας λαοῦ ἀπὸ βοῤῥᾶ.

Ιερ. 26,24 - Ο λαός της Αιγύπτου θα καταισχυνθή, διότι θα παραδοθή δούλος εις τα χέρια λαού, ερχομένου από βορρά.

Ιερ. 26,25 - ἰδοὺ ἐγὼ ἐκδικῶ τὸν Ἀμμὼν τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐπὶ Φαραὼ καὶ ἐπὶ τοὺς πεποιθότας ἐπ᾿ αὐτῷ.

Ιερ. 26,25 - Ιδού, εγώ θα τιμωρήσω τον θεόν Αμών, τον υιόν αυτόν της Αιγύπτου· θα τιμωρήσω τον Φαραώ και όλους εκείνους, οι οποίοι είχαν στηρίξει την πεποίθησίν των εις αυτόν.

Ιερ. 26,27 - σὺ δὲ μὴ φοβηθῇς, δοῦλός μου Ἰακώβ, μηδὲ πτοηθῇς, Ἰσραήλ· διότι ἐγὼ ἰδοὺ σῴζων σε μακρόθεν καὶ τὸ σπέρμα σου ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας αὐτῶν, καὶ ἀναστρέψει Ἰακὼβ καὶ ἡσυχάσει καὶ ὑπνώσει, καὶ οὐκ ἔσται ὁ παρενοχλῶν αὐτόν.

Ιερ. 26,27 - Συ όμως, ο δούλος μου Ιακώβ, οι απόγονοι του Ισραήλ, μη φοβηθήτε και μη πτοηθήτε, διότι εγώ έρχομαι, δια να σε σώσω από την μακρυνήν εξοριαν, εις την οποίαν ευρίσκεσαι και θα επαναφέρω τους απογόνούς του Ισραήλ εις την χώραν των. Ο Ιακώβ θα επιστρέψη και θα ησυχάση, θα κοιμηθή ήσυχος πλέον και δεν θα υπάρχη κανείς να τον παρενοχλή.

Ιερ. 26,28 - μὴ φοβοῦ, παῖς μου Ἰακώβ, λέγει Κύριος, ὅτι μετὰ σοῦ ἐγώ εἰμι· ἡ ἀπτόητος καὶ τρυφερὰ παρεδόθη· ὅτι ποιήσω ἔθνει συντέλειαν ἐν παντὶ ἔθνει, εἰς οὓς ἔξωσά σε ἐκεῖ, σὲ δὲ οὐ μὴ ποιήσω ἐκλιπεῖν· καὶ παιδεύσω σε εἰς κρίμα καὶ ἀθῷον οὐκ ἀθῳώσω σε.

Ιερ. 26,28 - Μη φοβείσαι συ, παιδί μου Ιακώβ, Ισραηλιτικέ λαέ, λέγει ο Κυριος, διότι εγώ είμαι μαζή σου. Η πριν απτόητος και φιλήδονος Βαβυλών θα παραδοθή εις τιμωρίαν, διότι εγώ θα τιμωρήσω κάθε έθνος, στο οποίον

επέτρεψα να φύγετε εκεί ως εξόριστοι και αιχμάλωτοι. Δεν θα παραχωρήσω όμως ποτέ να εξαφανισθήτε σεις εξ ολοκλήρου. Εν τη δικαιοσύνη μου θα σας διαπαιδαγωγήσω δια τιμωριών, δεν θα σας αθωώσω, διότι δεν είσθε αθώοι.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 27 (Μασ. 50)

Ιερ. 27,1 - Λόγος Κυρίου ὃν ἐλάλησεν ἐπὶ Βαβυλῶνα.
Ιερ. 27,1 - Λογος Κυρίου, τον οποίον μίλησε ο προφήτης Ιερεμίας εναντίον της Βαβυλώνος.
Ιερ. 27,2 - Ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἀκουστὰ ποιήσατε καὶ μὴ κρύψητε, εἴπατε· ἑάλωκε Βαβυλών, κατῃσχύνθη Βῆλος ἡ ἀπτόητος, ἡ τρυφερὰ παρεδόθη Μαρωδάχ.
Ιερ. 27,2 - Αναγγείλατέ τα εις τα έθνη, καταστήσατε αυτά ακουστά και γνωστά και μη κρύψετε τίποτε. Είπατε· η Βαβυλών εκυριεύθη, κατησχύνθη ο πριν απτόητος, ο φιλήδονος ειδωλικός Θεός Βααλ, παρεδόθη ο Μαρωδάχ.
Ιερ. 27,3 - ὅτι ἀνέβη ἐπ᾿ αὐτὴν ἔθνος ἀπὸ βοῤῥᾶ· οὗτος θήσει τὴν γῆν αὐτῆς εἰς ἀφανισμόν, καὶ οὐκ ἔσται ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ ἀπὸ ἀνθρώπου καὶ ἕως κτήνους.
Ιερ. 27,3 - Διότι επήλθεν εναντίον τις Βαβυλώνος έθνος από την περιοχήν του βορρά. Αυτό θα εξαφανίση και θα ερημώση την χώραν αυτήν. Δεν θα υπάρχη πλέον κανείς να κατοική εις αυτήν από ανθρώπου μέχρι κτήνους
Ιερ. 27,4 - ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἥξουσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ, αὐτοὶ καὶ οἱ υἱοὶ Ἰούδα ἐπὶ τὸ αὐτό· βαδίζοντες καὶ κλαίοντες πορεύσονται τὸν Κύριον Θεὸν αὐτῶν ζητοῦντες.
Ιερ. 27,4 - Κατά δε τας ημέρας εκείνας, κατά την εποχήν εκείνην, θα επιστρέψουν οι Ισραηλίται και οι Ιουδαίοι όλοι μαζή. Θα βαδίζουν κλαίοντες από την χαράν, θα πορεύωνται αναζητούντες Κυριον τον Θεόν των.
Ιερ. 27,5 - ἕως Σιὼν ἐρωτήσουσι τὴν ὁδόν, ὧδε γὰρ τὸ πρόσωπον αὐτῶν δώσουσι· καὶ ἥξουσι καὶ καταφεύξονται πρὸς Κύριον τὸν Θεόν, διαθήκη γὰρ αἰώνιος οὐκ ἐπιλησθήσεται.
Ιερ. 27,5 - Θα ερωτούν να μάθουν τον δρόμον μέχρι την Σιών, διότι θα έχουν στρέψει το πρόσωπόν των με κατεύθυνσιν προς αυτήν. Θα έλθουν, θα καταφύγουν προς τον Κυριον και Θεόν, διότι η διαθήκη, την οποίαν από αιώνων συνήψεν ο Θεός με τους προγόνους των, δεν θα λησμονηθή.
Ιερ. 27,6 - πρόβατα ἀπολωλότα ἐγενήθη ὁ λαός μου, οἱ ποιμένες αὐτῶν ἔξωσαν αὐτούς, ἐπὶ τὰ ὄρη ἀπεπλάνησαν αὐτούς, ἐξ ὄρους ἐπὶ βουνὸν ᾤχοντο, ἐπελάθοντο κοίτης αὐτῶν.
Ιερ. 27,6 - Διότι ο λαός μου έγινεν ωσάν πρόβατα απολωλότα. Οι αρχηγοί των τους εδίωξαν, τους παρεπλάνησαν επάνω εις τα όρη, από τα όρη εις τα

βουνά έφευγαν, ελησμόνησαν την μάνδραν των.

Ιερ. 27,7 - πάντες οἱ εὑρίσκοντες αὐτοὺς ἀνήλισκον αὐτούς, οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν εἶπαν· μὴ ἀνῶμεν αὐτούς· ἀνθ᾿ ὧν ἥμαρτον τῷ Κυρίῳ νομὴ δικαιοσύνης τῷ συναγαγόντι τοὺς πατέρας αὐτῶν.

Ιερ. 27,7 - Ολοι όσοι τους εύρισκαν πλανωμένους και απροστάτευτους, τους εξώντωναν. Είπαν οι εχθροί των· ας μη τους αφήσωμεν πλέον να ζήσουν, διότι αυτοί ημάρτησαν ενώπιον του Κυρίου, ο οποίος αποδίδει πάντοτε δικαιοσύνην και ο οποίος είχε προσκαλέσει και συγκεντρώσει τους προγόνους των.

Ιερ. 27,8 - ἀπαλλοτριώθητε ἐκ μέσου Βαβυλῶνος καὶ ἀπὸ γῆς Χαλδαίων καὶ ἐξέλθατε καὶ γένεσθε ὥσπερ δράκοντες κατὰ πρόσωπον προβάτων.

Ιερ. 27,8 - Αποξενωθήτε και φύγετε εκ μέσου της Βαβυλώνος, από την χώραν των Χαλδαίων. Εξέλθετε και φανήτε απέναντι αυτών ωσάν δράκοντες εναντίον προβάτων,

Ιερ. 27,9 - ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ἐγείρω ἐπὶ Βαβυλῶνα συναγωγὰς ἐθνῶν ἐκ γῆς βοῤῥᾶ, καὶ παρατάξονται αὐτῇ· ἐκεῖθεν ἁλώσεται, ὡς βολὶς μαχητοῦ συνετοῦ οὐκ ἐπιστρέψει κενή.

Ιερ. 27,9 - διότι ιδού, εγώ εξεγείρω και επιφέρω εναντίον της Βαβυλώνος πολυάριθμα έθνη από την γην του βορρά και θα πολεμήσουν εναντίον αυτής και θα την κυριεύσουν. Τα βέλη των εναντίον αυτής θα είναι ωσάν το βέλος του επιτηδείου πολεμιστού, το οποίον ποτέ δεν ρίπτεται επί ματαίω.

Ιερ. 27,10 - καὶ ἔσται ἡ Χαλδαία εἰς προνομήν, πάντες οἱ προνομεύοντες αὐτὴν ἐμπλησθήσονται,

Ιερ. 27,10 - Η Χαλδαία θα παραδοθή εις λαφυραγωγίαν και όλοι όσοι την λεηλατήσουν, θα χορτάσουν από τα λάφυρά της.

Ιερ. 27,11 - ὅτι ηὐφραίνεσθε καὶ κατεκαυχᾶσθε διαρπάζοντες τὴν κληρονομίαν μου, διότι ἐσκιρτᾶτε ὡς βοΐδια ἐν βοτάνῃ καὶ ἐκερατίζετε ὡς ταῦροι.

Ιερ. 27,11 - Διότι, λέγει ο Κυριος προς τους Βαβυλωνίους, εδοκιμάζετε χαράν και αγαλλίασιν σεις και εκαυχησιολογείτε, όταν διηρπάζετε την κληρονομίαν μου, τον λαόν μου· διότι από την χαράν σας επηδούσατε ωσάν τα μοσχάρια εις την χλόην, εκτυπούσατε τους Ισραηλίτας όπως κτυπούν με τα κέρατα των οι μαινόμενοι ταύροι.

Ιερ. 27,12 - ᾐσχύνθη ἡ μήτηρ ὑμῶν σφόδρα, ἐνετράπη ἡ τεκοῦσα ὑμᾶς μήτηρ ἐπ᾿ ἀγαθὰ ἐσχάτη ἐθνῶν ἔρημος.

Ιερ. 27,12 - Η μητέρα σας, η πατρίδα σας η Βαβυλών, κατησχύνθη παρά πολύ. Η μητέρα, που σας εγέννησε, κατεντροπιάσθηκε δια την στέρησιν των αγαθών. Κατήντησεν έρημος και τελευταία μεταξύ όλων των εθνών.

Ιερ. 27,13 - ἀπὸ ὀργῆς Κυρίου οὐ κατοικηθήσεται. καὶ ἔσται εἰς ἀφανισμὸν πᾶσα, καὶ πᾶς ὁ διοδεύων διὰ Βαβυλῶνος σκυθρωπάσει καὶ

συριοῦσιν ἐπὶ πᾶσαν τὴν πληγὴν αὐτῆς.
Ιερ. 27,13 - Εξ αιτίας της δικαίας οργής του Κυρίου δεν θα κατοικηθή πλέον. Θα παραδοθή ολόκληρος εις αφανισμόν και ερήμωσιν. Και κάθε διαβάτης, που θα διέρχεται δια μέσου της Βαβυλώνος, θα σκυθρωπάζη και θα σφυρίζη με κατάπληξιν δια το μεγάλο αυτό κτύπημα του αφανισμού και της καταστροφής της.
Ιερ. 27,14 - παρατάξασθε ἐπὶ Βαβυλῶνα κύκλῳ, πάντες τείνοντες τόξον· τοξεύσατε ἐπ᾽ αὐτήν, μὴ φείσησθε ἐπὶ τοῖς τοξεύμασιν ὑμῶν.
Ιερ. 27,14 - Παραταχθήτε εις μάχην εναντίον της Βαβυλώνας, κύκλω από αυτήν όλοι σεις, οι οποίοι χειρίζεσθε με επιτηδειότητα το τοξον. Κτυπήσατέ την με τα τόξα, μη λυπηθήτε τα βέλη σας.
Ιερ. 27,15 - κατακρατήσατε αὐτήν· παρελύθησαν αἱ χεῖρες αὐτῆς, ἔπεσαν αἱ ἐπάλξεις αὐτῆς καὶ κατεσκάφη τὸ τεῖχος αὐτῆς, ὅτι ἐκδίκησις παρὰ Θεοῦ ἐστιν· ἐκδικεῖτε ἐπ᾽ αὐτήν· καθὼς ἐποίησε, ποιήσατε αὐτῇ.
Ιερ. 27,15 - Επικρατήσατε εναντίον αυτής, κυριεύσατέ την. Παρέλυσαν πλέον τα χέρια των κατοίκων της, εκρημνίσθησαν αι οχυραί επάλξεις της, κατεστράφησαν εκ θεμελίων τα τείχη της, διότι ήλθεν εναντίον αυτής η παρά Θεού δικαία τιμωρία. Τιμωρήσατέ την και σεις, όπως έκαμεν αυτή εναντίον λαών, που δεν της είχαν πταίσει εις τίποτε, έτσι πράξετε και σεις εναντίον της.
Ιερ. 27,16 - ἐξολοθρεύσασθε σπέρμα ἐκ Βαβυλῶνος, κατέχοντα δρέπανον ἐν καιρῷ θερισμοῦ· ἀπὸ προσώπου μαχαίρας Ἑλληνικῆς ἕκαστος εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀποστρέψουσι καὶ ἕκαστος εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ φεύξεται.
Ιερ. 27,16 - Εξολοθρεύσατε κάθε απόγονον και βλαστόν της Βαβυλώνος μέχρις αυτού ακόμη, ο οποίος κρατεί το δρέπανόν του εν καιρώ θερισμού. Καθένας από τους μισθοφόρους πολεμιστάς της Βαβυλώνος, καθώς θα αντικρύζη την ελληνικήν μάχαιραν, θα επιστρέφη πανικόβλητος στον λαόν του. Ο καθένας από αυτούς θα φύγη δια την χώραν του.
Ιερ. 27,17 - Πρόβατον πλανώμενον Ἰσραήλ, λέοντες ἔξωσαν αὐτόν· ὁ πρῶτος ἔφαγεν αὐτὸν βασιλεὺς Ἀσσοὺρ καὶ οὗτος ὕστερον τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ βασιλεὺς Βαβυλῶνος.
Ιερ. 27,17 - Ωσάν πλανώμενον πρόβατον κατήντησεν ο λαός του Ισραήλ. Οι εχθροί του ωσάν λέοντες τον εξεδίωξαν από την χώραν του. Πρώτος ο βασιλεύς των Ασσυρίων κατέφαγεν αυτόν και έπειτα από αυτόν ο βασιλεύς της Βαβυλώνος κατέφαγε και αυτά ακόμη τα κόκκαλά του.
Ιερ. 27,18 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐκδικῶ ἐπὶ τὸν βασιλέα Βαβυλῶνος καὶ ἐπὶ τὴν γῆν αὐτοῦ, καθὼς ἐξεδίκησα ἐπὶ τὸν βασιλέα Ἀσσούρ.
Ιερ. 27,18 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα τιμωρήσω τον βασιλέα της Βαβυλώνος και όλην αυτού την χώραν, όπως ετιμώρησα τον

βασιλέα των Ασσυρίων.

Ιερ. 27,19 - καὶ ἀποκαταστήσω τὸν Ἰσραὴλ εἰς τὴν νομὴν αὐτοῦ, καὶ νεμήσεται ἐν τῷ Καρμήλῳ καὶ ἐν ὄρει Ἐφραὶμ καὶ ἐν τῷ Γαλαὰδ καὶ πλησθήσεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.

Ιερ. 27,19 - Επειτα θα επαναφέρω ελεύθερον και θα εγκαταστήσω εις την χώραν του τον Ισραήλ, εις την περιοχήν της βοσκής του. Αυτός θα απολαύση τους καρπούς του Καρμήλου και του όρους Εφραίμ και της περιοχής Γαλαάδ. Θα χορτάση από αγαθά, με το παραπάνω η ψυχή του.

Ιερ. 27,20 - ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ζητήσουσι τὴν ἀδικίαν Ἰσραήλ, καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ τὰς ἁμαρτίας Ἰούδα, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῶσιν, ὅτι ἵλεως ἔσομαι τοῖς ὑπολελειμμένοις ἐπὶ τῆς γῆς, λέγει Κύριος. -

Ιερ. 27,20 - Κατά τας ημέρας εκείνας, κατά τον ευτυχή εκείνον καιρόν, θα αναζητούν οι άνθρωποι αμαρτίας του Ισραηλιτικού λαού και δεν θα υπάρχουν. Θα ζητούν παρανομίας του λαού του Ιούδα και δεν θα ευρίσκωνται. Διότι εγώ, λέγει Κυριος ο Θεός, θα είμαι ίλεως και σπλαγχνικός στους απομείναντας ανθρώπους του λαού μου επί της χώρας Ισραήλ.

Ιερ. 27,21 - Πικρῶς ἐπίβηθι ἐπ᾿ αὐτὴν καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπ᾿ αὐτήν· ἐκδίκησον, μάχαιρα, καὶ ἀφάνισον, λέγει Κύριος, καὶ ποίει κατὰ πάντα, ὅσα ἐντέλλομαί σοι.

Ιερ. 27,21 - Μαχαιρα εχθρική, ανέβα γεμάτη πικράν οργήν εναντίον των κατοίκων της Βαβυλώνος. Τιμώρησε αυτούς, ω μάχαιρα, εξαφάνισέ τους, λέγει ο Κυριος. Πράξε σύμφωνά με όλα εκείνα, τα οποία εγώ σε έχω διατάξει.

Ιερ. 27,22 - φωνὴ πολέμου καὶ συντριβὴ μεγάλη ἐν γῇ Χαλδαίων.

Ιερ. 27,22 - Φωνή πολέμου θα ακουσθή, συντριβή μεγάλη θα πραγματοποιηθή εις την χώραν των Χαλδαίων.

Ιερ. 27,23 - πῶς ἐκλάσθη καὶ συνετρίβη ἡ σφῦρα πάσης τῆς γῆς; πῶς ἐγενήθη εἰς ἀφανισμὸν Βαβυλὼν ἐν ἔθνεσιν;

Ιερ. 27,23 - Πως έσπασεν, ετεμαχίσθη και συνετρίβη αυτή η σφύρα, που εκτυπούσεν ανελέητα όλην την γην; Πως περιήλθεν εις όλεθρον και αφανισμόν η Βαβυλών εκ μέσου όλων των άλλων εθνών;

Ιερ. 27,24 - ἐπιθήσονταί σοι, καὶ ἁλώσῃ, ὦ Βαβυλών, καὶ οὐ γνώσῃ· εὑρέθης καὶ ἐλήφθης, ὅτι τῷ Κυρίῳ ἀντέστης.

Ιερ. 27,24 - Θα επιτεθούν εναντίον σου οι εχθροί και θα σε κυριεύσουν, ω Βαβυλών, χωρίς και συ να εννοήσης καλά-καλά ότι έφθασεν ο καιρός του εξαφανισμού σου. Ευρέθης από τους εχθρούς σου αδύνατος πλέον, εκυριεύθης από αυτούς· και τούτο, διότι συ πεισμόνως αντεστάθηκες στον Κυριον.

Ιερ. 27,25 - ἤνοιξε Κύριος τὸν θησαυρὸν αὐτοῦ καὶ ἐξήνεγκε τὰ σκεύη ὀργῆς αὐτοῦ, ὅτι ἔργον τῷ Κυρίῳ Θεῷ ἐν γῇ Χαλδαίων,

Ιερ. 27,25 - Ηνοιξεν ο Κυριος τον θησαυρόν του δικαίου θυμού του και έβγαλε τα καταστρεπτικά σκεύη της οργής του, διότι έργον καταστροφής θα πραγματοποίηση Κυριος ο Θεός εις την γην των Χαλδαίων.

Ιερ. 27,26 - ὅτι ἐληλύθασιν οἱ καιροὶ αὐτῆς. ἀνοίξατε τὰς ἀποθήκας αὐτῆς, ἐρευνήσατε αὐτὴν ὡς σπήλαιον καὶ ἐξολοθρεύσατε αὐτήν, μὴ γενέσθω αὐτῆς κατάλειμμα.

Ιερ. 27,26 - Εφθασαν πλέον οι καιροί του ολέθρου της. Ανοίξατε τας αποθήκας της, ερευνήσατέ τας, όπως ερευνάτε ένα σπήλαιον. Εξολοθρεύσατέ την, ας μη μείνη κανένα υπόλειμμα εις αυτήν.

Ιερ. 27,27 - ἀναξηράνατε αὐτῆς πάντας τοὺς καρπούς, καὶ καταβήτωσαν εἰς σφαγήν· οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι ἥκει ἡ ἡμέρα αὐτῶν καὶ καιρὸς ἐκδικήσεως αὐτῶν.

Ιερ. 27,27 - Ξηράνατε όλας τας καρποφόρους περιοχάς της, ας οδηγηθούν εις σφαγήν οι άνδρες και τα κτήνη της. Αλλοίμονον εις αυτούς, διότι έχει φθάσει πλέον η ημέρα των, ο καιρύς της τιμωρίας των εκ μέρους του Θεού.

Ιερ. 27,28 - φωνὴ φευγόντων καὶ ἀνασῳζομένων ἐκ γῆς Βαβυλῶνος τοῦ ἀναγγεῖλαι εἰς Σιὼν τὴν ἐκδίκησιν παρὰ Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν.

Ιερ. 27,28 - Φωνή φόβου και φρίκης ακούεται από εκείνους, οι οποίοι πανικόβλητοι φεύγουν και προσπαθούν να σωθούν μακράν από την χώραν της Βαβυλώνος. Αυτή όμως η φωνή αναγγέλλει εις την Σιών την τιμωρίαν της Βαβυλώνος, που ήλθεν εκ μέρους Κυρίου του Θεού μας.

Ιερ. 27,29 - παραγγείλατε ἐπὶ Βαβυλῶνα πολλοῖς, παντὶ ἐντείνοντι τόξον· παρεμβάλλετε ἐπ᾿ αὐτὴν κυκλόθεν, μὴ ἔστω αὐτοῖς ἀνασῳζόμενος· ἀνταπόδοτε αὐτῇ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς, κατὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε, ποιήσατε αὐτῇ, ὅτι πρὸς Κύριον ἀντέστη Θεὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ.

Ιερ. 27,29 - Παραγγείλατε στους πολλούς εχθρούς της Βαβυλώνος να επέλθουν εναντίον της. Είπατε ιδιαιτέρως εις εκείνους, οι οποίοι χρησιμοποιούν με επιτυχίαν το τόξον· στρατοπεδεύσατε ολόγυρα από αυτήν, κανείς από τους κατοίκους της ας μη διασωθή. Ανταποδώσατε εις αυτήν κατά τα έργα της. Συμφωνα με όσας καταστροφάς επέφερε, πράξατε και σεις εις αυτήν, διότι αντεστάθηκε προς τον Κυριον τον Θεόν, τον άγιον του Ισραήλ.

Ιερ. 27,30 - διὰ τοῦτο πεσοῦνται οἱ νεανίσκοι αὐτῆς ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῆς, καὶ πάντες οἱ ἄνδρες οἱ πολεμισταὶ αὐτῆς ῥιφήσονται, εἶπε Κύριος.

Ιερ. 27,30 - Δια την ασέβειάν της αυτήν όλοι οι νέοι της θα πέσουν νεκροί εις τας πλατείας της. Ολοι οι άνδρες αυτής, οι πολεμισταί θα ριφθούν σφαγμένα πτώματα εις την γην. Ετσι διέταξεν ο Κυριος.

Ιερ. 27,31 - ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ τὴν ὑβρίστριαν, λέγει Κύριος, ὅτι ἥκει ἡ ἡμέρα σου καὶ ὁ καιρὸς ἐκδικήσεώς σου·

Ιερ. 27,31 - Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον σου, της αλαζονικής πόλεως, λέγει ο Κυριος, διότι έφθασε πλέον η ημέρα σου, ο καιρός της δικαίας εκ μέρους μου τιμωρίας σου.

Ιερ. 27,32 - καὶ ἀσθενήσει ἡ ὕβρις σου καὶ πεσεῖται, καὶ οὐδεὶς ἔσται ὁ ἀνιστῶν αὐτήν· καὶ ἀνάψω πῦρ ἐν τῷ δρυμῷ αὐτῆς, καὶ καταφάγεται πάντα τὰ κύκλῳ αὐτῆς.

Ιερ. 27,32 - Η αλαζονεία και η υπερηφάνειά σου θα ταπεινωθή και θα πέση και κανείς δεν θα υπάρξη, που θα έχη την δύναμιν να την ανορθώση. Θα ανάψω πυρκαϊάν εις τα δάση της, η οποία και θα καταφάγη όλα τα γύρω από αυτήν.

Ιερ. 27,33 - Τάδε λέγει Κύριος· καταδεδυνάστευνται οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ καὶ οἱ υἱοὶ Ἰούδα ἅμα, πάντες οἱ αἰχμαλωτεύσαντες αὐτοὺς κατεδυνάστευσαν αὐτούς, ὅτι οὐκ ἠθέλησαν ἐξαποστεῖλαι αὐτούς.

Ιερ. 27,33 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Εχουν καταδυναστευθή και ταλαιπωρηθή οι Ισραηλίται, και οι Ιουδαίοι μαζή με αυτούς. Ολοι εκείνοι οι οποίοι τους ενίκησαν και τους επήραν αιχμαλώτους, τους κατεδυνάστευαν, διότι δεν ήθελαν να τους στείλουν ελευθέρους εις την πατρίδα των.

Ιερ. 27,34 - καὶ ὁ λυτρούμενος αὐτοὺς ἰσχυρός, Κύριος παντοκράτωρ ὄνομα αὐτῷ· κρίσιν κρινεῖ πρὸς τοὺς ἀντιδίκους αὐτοῦ, ὅπως ἐξάρῃ τὴν γῆν, καὶ παροξυνεῖ τοῖς κατοικοῦσι Βαβυλῶνα.

Ιερ. 27,34 - Αλλα ο λυτρωτής των είναι ισχυρός. Κυριος παντοκράτωρ είναι το Ονομά του. Αυτός κρίνει την δίκαιον κρίσιν και καταδικάζει τους αντιτιθεμένους εις αυτόν, δια να ξεκαθαρίση την γην από τους τυράννους και τους δυνάστας, δια να συγκλονίση δε και ανατάραξη τους κατοίκους της Βαβυλώνος.

Ιερ. 27,35 - μάχαιραν ἐπὶ τοὺς Χαλδαίους καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Βαβυλῶνα καὶ ἐπὶ τοὺς μεγιστᾶνας αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοὺς συνετοὺς αὐτῆς·

Ιερ. 27,35 - Θα αποστείλη μάχαιραν ολέθρου εναντίον των Χαλδαίων και εναντίον όλων όσοι κατοικούν την Βαβυλώνα, εναντίον των αρχόντων αυτής και των σοφών της·

Ιερ. 27,36 - μάχαιραν ἐπὶ τοὺς μαχητὰς αὐτῆς, καὶ παραλυθήσονται· μάχαιραν ἐπὶ τοὺς ἵππους αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὰ ἅρματα αὐτῶν·

Ιερ. 27,36 - μάχαιραν σφαγής και ολέθρου εναντίον των υπερασπιστών της και αυτοί θα παραλύσουν από τον φόβον· μάχαιραν εξοντώσεως εναντίον του ιππικού αυτών και των πολεμικών αρμάτων των.

Ιερ. 27,37 - μάχαιραν ἐπὶ τοὺς μαχητὰς αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὸν σύμμεικτον τὸν ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ ἔσονται ὡσεὶ γυναῖκες· μάχαιραν ἐπὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῆς, καὶ διασκορπισθήσονται.

Ιερ. 27,37 - Μαχαιραν θα στείλη ο Κυριος εναντίον όλων των μαχίμων ανδρών της και εναντίον του αναμίκτου λαού, που ευρίσκεται εν μέσω αυτής. Ολοι θα καταληφθούν από δειλίαν, θα γίνουν δειλοί, όπως αι γυναίκες.

Μαχαιραν θα αποστείλη ο Κυριος εναντίον των θησαυροφυλακείων της και θα διασκορπισθούν οι εις αυτά κατάκλειστοι θησαυροί της.

Ιερ. 27,38 - ἐπὶ τῷ ὕδατι αὐτῆς ἐπεποίθει καὶ καταισχυνθήσονται, ὅτι γῆ τῶν γλυπτῶν ἐστι, καὶ ἐν ταῖς νήσοις, οὗ κατεκαυχῶντο.

Ιερ. 27,38 - Είχε πεποίθησιν εις τα ύδατα των ποταμών της και των πηγών, αλλά θα κατεντροπιασθή, διότι είναι χώρα και πατρίς των γλυπτών ειδώλων Θα κατεντροπιασθή και δια τας νήσους, δια τας οποίας εκαυχάτο.

Ιερ. 27,39 - διὰ τοῦτο κατοικήσουσιν ἰνδάλματα ἐν ταῖς νήσοις, καὶ κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ θυγατέρες σειρήνων· οὐ μὴ κατοικηθῇ οὐκέτι εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιερ. 27,39 - Δια την αλαζονείαν της αυτήν θα τιμωρηθή. Φαντάσματα θα κατοικήσουν εις τας νήσους αυτάς. Γενεαί δαιμόνων της ερήμου θα κατοικήσουν εις την πρωτεύουσαν. Ανθρωποι δεν θα κατοικήσουν πλέον αυτήν στον αιώνα.

Ιερ. 27,40 - καθὼς κατέστρεψεν ὁ Θεὸς Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα καὶ τὰς ὁμορούσας αὐταῖς, εἶπε Κύριος, οὐ μὴ κατοικήσει ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ οὐ μὴ παροικήσει ἐκεῖ υἱὸς ἀνθρώπου.

Ιερ. 27,40 - Οπως κατέστρεψεν ο Θεός και ερήμωσε τα Σοδομα και τα Γομορρα και τας συνορεύουσας με αυτάς πόλεις, είπεν ο Κυριος, έτσι θα καταστρέψη και την Βαβυλώνα και δεν θα κατοικήση πλέον εις αυτήν, άνθρωπος, ούτε και κανένας προσωρινός κάτοικος θα εγκατασταθή εις αυτήν.

Ιερ. 27,41 - ἰδοὺ λαὸς ἔρχεται ἀπὸ βοῤῥᾶ, καὶ ἔθνος μέγα καὶ βασιλεῖς πολλοὶ ἐξεγερθήσονται ἀπ᾿ ἐσχάτου τῆς γῆς,

Ιερ. 27,41 - Ιδού, έρχεται λαός πολύς από τον Βορράν, έθνος μέγα και βασιλείς πολλοί, θα εγερθούν από τα άκρα της γης εναντίον αυτής.

Ιερ. 27,42 - τόξον καὶ ἐγχειρίδιον ἔχοντες· ἰταμός ἐστι καὶ οὐ μὴ ἐλεήσῃ· ἡ φωνὴ αὐτῶν ὡς θάλασσα ἠχήσει, ἐφ᾿ ἵπποις ἱππάσονται παρεσκευασμένοι, ὥσπερ πῦρ, εἰς πόλεμον πρὸς σέ, θύγατερ Βαβυλῶνος.

Ιερ. 27,42 - Αυτοί θα κρατούν τόξον και εγχειρίδιον. Σκληρός θα είναι ο λαός αυτός, δεν θα δείξη έλεος και ευσπλαγχνίαν δια κανένα. Η φωνή των πολεμιστών θα αντηχήση ως τρικυμισμένη θάλασσα, θα είναι έφιπποι με πλήρη εξοπλισμον. Ωσάν φωτιά θα επέλθουν εις πόλεμον εναντίον σου, Βαβυλών.

Ιερ. 27,43 - ἤκουσε βασιλεὺς Βαβυλῶνος τὴν ἀκοὴν αὐτῶν, καὶ παρελύθησαν αἱ χεῖρες αὐτοῦ· θλῖψις κατεκράτησεν αὐτοῦ, ὠδῖνες ὡς τικτούσης.

Ιερ. 27,43 - Επληροφορήθη ο βασιλεύς της Βαβυλώνος την φήμην αυτήν και παρέλυσαν τα χέρια του· τον εκυρίευσε θλίψις μεγάλη, ωδίνες ωσάν εκείνας, που δοκιμάζει η ετοιμόγεννη γυναίκα.

Ιερ. 27,44 - ἰδοὺ ὥσπερ λέων ἀναβήσεται ἀπὸ τοῦ Ἰορδάνου εἰς τόπον Αἰθάμ, ὅτι ταχέως ἐκδιώξω αὐτοὺς ἀπ᾿ αὐτῆς καὶ πάντα νεανίσκον ἐπ᾿ αὐτὴν ἐπιστήσω. ὅτι τίς ὥσπερ ἐγώ; καὶ τίς ἀντιστήσεταί μοι; καὶ τίς οὗτος ποιμήν, ὃς στήσεται κατὰ πρόσωπόν μου;

Ιερ. 27,44 - Ιδού, όπως αναβαίνει ο άγριος λέων από τον Ιορδάνην στον τόπον της Αιθάμ, έτσι επέρχονται οι εχθροί κατά της Βαβυλώνος, διότι ταχέως θα εκδιώξω πανικόβλητους τους Βαβυλωνίους από την πατρίδα των και θα εξεγείρω εναντίον αυτής νεαρούς πολεμιστάς. Διότι ποιός είναι τόσον ισχυρός, όπως είμαι εγώ; Ποιός ημπορεί ποτέ να αντισταθή εις την δύναμίν μου; Ποιός είναι αυτός ο άρχων λαών, ο οποίος θα τολμήση να σταθή ενώπιόν μου;

Ιερ. 27,45 - διὰ τοῦτο ἀκούσατε τὴν βουλὴν Κυρίου, ἣν βεβούλευται ἐπὶ Βαβυλῶνα, καὶ λογισμοὺς αὐτοῦ, οὓς ἐλογίσατο ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Χαλδαίους· ἐὰν μὴ διαφθαρῇ τὰ ἀρνία τῶν προβάτων αὐτῶν, ἐὰν μὴ ἀφανισθῇ νομὴ ἀπ᾿ αὐτῶν.

Ιερ. 27,45 - Δια τούτο ακούσατε την απόφασιν του Κυρίου, την οποίαν εσκέφθη και έλαβεν εναντίον της Βαβυλώνος, και τα σχέδια αυτού, τα οποία εσκέφθη εναντίον αυτών που κατοικούν την Χαλδαίαν. Ασφαλώς και βεβαίως και αυτά τα αρνία των Χαλδαίων θα εξολοθρευθούν. Οι βοσκότοποί των θα αφανισθούν.

Ιερ. 27,46 - ὅτι ἀπὸ φωνῆς ἁλώσεως Βαβυλῶνος σεισθήσεται ἡ γῆ, καὶ κραυγὴ ἐν ἔθνεσιν ἀκουσθήσεται.

Ιερ. 27,46 - Από την οχλοβοήν της πτώσεως της Βαβυλώνος θα σεισθή η γη, εις όλα τα έθνη θα ακουσθή η κραυγή.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 28 (Μασ. 51)

Ιερ. 28,1 - Τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐξεγείρω ἐπὶ Βαβυλῶνα καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Χαλδαίους ἄνεμον καύσωνα διαφθείροντα.

Ιερ. 28,1 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ εξαπολύω εναντίον της Βαβυλώνος και όλων των κατοίκων της χώρας Χαλδαίων καυστικόν καταστρεπτικόν άνεμον.

Ιερ. 28,2 - καὶ ἐξαποστελῶ εἰς Βαβυλῶνα ὑβριστάς, καὶ καθυβρίσουσιν αὐτὴν καὶ λυμανοῦνται τὴν γῆν αὐτῆς· οὐαὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα κυκλόθεν ἐν ἡμέρᾳ κακώσεως αὐτῆς.

Ιερ. 28,2 - Θα εξαπολύσω δηλαδή εναντίον της Βαβυλώνος ανθρώπους αλαζονικούς και αναιδείς, οι οποίοι θα την εξευτελίσουν και θα λεηλατήσουν και θα καταστρέψουν την χώραν αυτής. Αλλοίμονον εις την Βαβυλώνα κατά την ημέραν των συμφορών της, όταν οι εχθροί της την περικυκλώσουν!

Ιερ. 28,3 - τεινέτω ὁ τείνων τὸ τόξον αὐτοῦ καὶ περιθέσθω ᾧ ἐστιν ὅπλα αὐτῷ, καὶ μὴ φείσησθε ἐπὶ τοὺς νεανίσκους αὐτῆς καὶ ἀφανίσατε πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῆς·

Ιερ. 28,3 - Ο χειριστής του τόξου ας το εντείνη εναντίον αυτής, εκείνος που έχει όπλα ας τα περιβληθή. Μη λυπηθήτε ούτε τα νέα βλαστάρια της, εξολοθρεύσατε όλην την εις άνδρας δύναμίν της.

Ιερ. 28,4 - καὶ πεσοῦνται τραυματίαι ἐν γῇ Χαλδαίων καὶ κατακεκεντημένοι ἔξωθεν αὐτῆς.

Ιερ. 28,4 - Θα πέσουν νεκροί εις την χώραν των Χαλδαίων και κατατρυπημένοι από τας μαχαίρας έξω από τα τείχη της,

Ιερ. 28,5 - διότι οὐκ ἐχήρευσεν Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδας ἀπὸ Θεοῦ αὐτῶν, ἀπὸ Κυρίου παντοκράτορος, ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν ἐπλήσθη ἀδικίας ἀπὸ τῶν ἁγίων Ἰσραήλ.

Ιερ. 28,5 - Και θα επέλθη αύτη η δικαία τιμωρία, διότι ο ισραηλιτικός και ο Ιουδαϊκός λαός δεν απωρφανίσθησαν και δεν εγκατελείφθησαν από τον Θεόν των, από τον Κυριον και παντοκράτορα. Η δε γη των Χαλδαίων εγέμισεν από αδικίας εναντίον των αγίων προσώπων και τόπων του Ισραηλιτικού λαού.

Ιερ. 28,6 - φεύγετε ἐκ μέσου Βαβυλῶνος καὶ ἀνασῴζετε ἕκαστος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ μὴ ἀποῤῥιφῆτε ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτῆς, ὅτι καιρὸς ἐκδικήσεως αὐτῆς ἐστι παρὰ Κυρίου, ἀνταπόδομα αὐτὸς ἀνταποδίδωσιν αὐτῇ.

Ιερ. 28,6 - Ισραηλίται, φύγετε εκ μέσου της Βαβυλώνος. Ο καθένας σας ας σώση την ζωήν του, δια να μη απορριφθήτε και εξαφανισθήτε και σεις μαζή με τας αδικίας και τους αδίκους της πόλεως αυτής, διότι έφθασε πλέον ο καιρός της εκ μέρους του Κυρίου τιμωρίας της. Αυτός θα ανταποδώση εις αυτήν την δικαίαν ανταπόδοσιν, την πρέπουσαν τιμωρίαν.

Ιερ. 28,7 - ποτήριον χρυσοῦν Βαβυλὼν ἐν χειρὶ Κυρίου μεθύσκον πᾶσαν τὴν γῆν· ἀπὸ τοῦ οἴνου αὐτῆς ἐπίοσαν ἔθνη, διὰ τοῦτο ἐσαλεύθησαν.

Ιερ. 28,7 - Εις τα χέρια του Κυρίου ήτο η Βαβυλών χρυσό ποτήρι, που εμέθυεν όλην την οικουμένην. Από τον οίνον αυτής έπιαν όλα τα έθνη. Δια τούτο εμέθυσαν και εκλονίσθησαν και ετρίκλιζαν.

Ιερ. 28,8 - καὶ ἄφνω ἔπεσε Βαβυλὼν καὶ συνετρίβη· θρηνεῖτε αὐτήν, λάβετε ῥητίνην τῇ διαφθορᾷ αὐτῆς, εἴ πως ἰαθήσεται.

Ιερ. 28,8 - Και αιφνιδίως η Βαβυλών έπεσε και συνετρίβη. Θρηνήσατε δι' αυτήν, πάρετε βάλσαμον ιαματικόν δια τας πληγάς της, μήπως τυχόν και θεραπευθή.

Ιερ. 28,9 - ἰατρεύσαμεν τὴν Βαβυλῶνα, καὶ οὐκ ἰάθη· ἐγκαταλίπωμεν αὐτὴν καὶ ἀπέλθωμεν ἕκαστος εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, ὅτι ἤγγικεν εἰς οὐρανὸν τὸ κρίμα αὐτῆς, ἐξῆρεν ἕως τῶν ἄστρων.

Ιερ. 28,9 - Οι άνθρωποί της θα πουν· “εχρησιμοποιήσαμεν δια την Βαβυλώνα ιατρικά βότανα και δεν εθεραπεύθη. Λοιπόν, ας την εγκαταλείψωμεν και ο καθένας από ημάς ας απέλθη εις την χώραν του. Διότι αι αδικίαι της ανέβησαν μέχρις στον ουρανόν, έφθασαν έως εις τα άστρα”.

Ιερ. 28,10 - ἐξήνεγκε Κύριος τὸ κρίμα αὐτοῦ· δεῦτε καὶ ἀναγγείλωμεν ἐν Σιὼν τὰ ἔργα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ιερ. 28,10 - Ο δε Κυριος εξέδωκε την δικαίαν του απόφασιν, καταστροφής της Βαβυλώνος, απελευθερώσεως δε ημών των Ισραηλιτών. Εμπρός, λέγουν οι Ιουδαίοι, να αναγγείλωμεν εις την Σιών τα έργα του Κυρίου και Θεού ημών.

Ιερ. 28,11 - παρασκευάζετε τὰ τοξεύματα, πληροῦτε τὰς φαρέτρας. ἤγειρε Κύριος τὸ πνεῦμα βασιλέως Μήδων, ὅτι εἰς Βαβυλῶνα ἡ ὀργὴ αὐτοῦ τοῦ ἐξολοθρεῦσαι αὐτήν, ὅτι ἐκδίκησις Κυρίου ἐστίν, ἐκδίκησις λαοῦ αὐτοῦ ἐστιν.

Ιερ. 28,11 - Ετοιμάσατε τα τόξα σας, λέγει ο Θεός, προς τούς εχθρούς της Βαβυλώνος, γεμίσατε τας θήκας με βέλη. Ο Κυριος εξήγειρε το πνεύμα του βασιλέως των Μηδων, διότι η οργή του στρέφεται εναντίον της Βαβυλώνος, δια να την εξολοθρεύση. Αυτή είναι η παρά Κυρίου τιμωρία· είναι εκδίκησις εναντίον των εχθρών του λαού του.

Ιερ. 28,12 - ἐπὶ τειχέων Βαβυλῶνος ἄρατε σημεῖον, ἐπιστήσατε φαρέτρας, ἐγείρατε φυλακάς, ἑτοιμάσατε ὅπλα, ὅτι ἐνεχείρησε καὶ ποιήσει Κύριος ἃ ἐλάλησεν ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Βαβυλῶνα,

Ιερ. 28,12 - Σεις οι Βαβυλώνιοι, λέγει ο Κυριος, ετοιμασθήτε προς πόλεμον, υψώσατε σημαίαν επάνω εις τα τείχη της Βαβυλώνος, ετοιμάσατε τας φαρέτρας, εγκαταστήσατε φρουράς, ετοιμάσατε τα όπλα, διότι ο Κυριος κατήρτισε το σχέδιόν του και απεφάσισε να κάμη εκείνα, τα οποία είχεν είπει εναντίον των κατοίκων της Βαβυλώνος·

Ιερ. 28,13 - κατασκηνοῦντας ἐφ᾿ ὕδασι πολλοῖς καὶ ἐπὶ πλήθει θησαυρῶν αὐτῆς· ἥκει τὸ πέρας σου ἀληθῶς εἰς τὰ σπλάγχνα σου.

Ιερ. 28,13 - εναντίον αυτών, που κατοικούν κοντά εις τα πολλά ύδατα του ποταμού Ευφράτου, και στο πλήθος των θησαυρών της. Εχει φθάσει πλέον το τέλος σου, ω Βαβυλών, έως εις αυτά τα σπλάγχνα σου !

Ιερ. 28,14 - ὅτι ὤμοσε Κύριος κατὰ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ· διότι πληρώσω σε ἀνθρώπων ὡσεὶ ἀκρίδων, καὶ φθέγξονται ἐπὶ σὲ οἱ καταβαίνοντες. -

Ιερ. 28,14 - Διότι ωρκίσθη ο Κυριος στον παντοδύναμον βραχίονά του και είπε· “Θα σε γεμίσω από ανθρώπους εχθρούς σου, οι οποίοι θα είναι τόσοι πολλοί, όπως τα σμήνη των ακρίδων. Θα κραυγάζουν εναντίον σου όλοι εκείνοι, οι οποίοι θα επέλθουν κατά σου”.

Ιερ. 28,15 - Κύριος ποιῶν γῆν ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ, ἑτοιμάζων οἰκουμένην ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, ἐν τῇ συνέσει αὐτοῦ ἐξέτεινε τὸν οὐρανόν,

Ιερ. 28,15 - Ο Κυριος είναι αυτός, που εδημιούργησε την γην εν τη παντοδυναμία του. Αυτός ετοιμάζει και στερεώνει την οικουμένην εν τη πανσοφία του. Αυτός έχει απλώσει τον έναστρον ουρανόν εν τη συνέσει του.

Ιερ. 28,16 - εἰς φωνὴν ἔθετο ἦχος ὕδατος ἐν οὐρανῷ καὶ ἀνήγαγε νεφέλας ἀπ᾿ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἀστραπὰς εἰς ὑετὸν ἐποίησε καὶ ἐξήγαγε φῶς ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ.

Ιερ. 28,16 - Βροντά αυτός με την παντοδύναμον φωνήν του και ήχός υδάτων ακούεται στον ουρανόν· υψώνει νέφη αυτό τα άκρα της γης, έκαμε τας αστραπάς προδρόμους της βροχής, έβγαλε φως από τους απεράντους θησαυρούς του.

Ιερ. 28,17 - ἐματαιώθη πᾶς ἄνθρωπος ἀπὸ γνώσεως, κατῃσχύνθη πᾶς χρυσοχόος ἀπὸ τῶν γλυπτῶν αὐτοῦ, ὅτι ψευδῆ ἐχώνευσαν, οὐκ ἔστι πνεῦμα ἐν αὐτοῖς·

Ιερ. 28,17 - Κενή και ματαία είναι κάθε σοφία και γνώσις του ανθρώπου ενώπιόν του. Κατεντροπιασμένος μένει κάθε χρυσοχόος από τα γλυπτά αυτού έργα. Διότι ψεύτικα πράγματα έκαμαν οι χρυσοχόοι, αφού δεν υπάρχει εις αυτά πνεύμα.

Ιερ. 28,18 - μάταιά ἐστιν, ἔργα μεμωκημένα, ἐν καιρῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν ἀπολοῦνται.

Ιερ. 28,18 - Ματαια, κενά και άχρηστα είναι τα είδωλα, αξία εμπαιγμού και θα καταστραφούν, όταν ο Θεός τα επισκεφθή εν τη δικαία οργή του.

Ιερ. 28,19 - οὐ τοιαύτη μερὶς τῷ Ἰακώβ, ὅτι ὁ πλάσας τὰ πάντα αὐτός ἐστι κληρονομία αὐτοῦ, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.-

Ιερ. 28,19 - Οι Ισραηλίται όμως δεν θα έχουν την ιδίαν τύχην, διότι ο ποιητής των πάντων Κυριος είναι η κληρονομία των. Κυριος είναι το Ονομα του.

Ιερ. 28,20 - Διασκορπίζεις σύ μοι σκεύη πολέμου, καὶ διασκορπιῶ ἐν σοὶ ἔθνη καὶ ἐξαρῶ ἐκ σοῦ βασιλεῖς

Ιερ. 28,20 - Ο εχθρός της Βαβυλώνος λέγει· “συ, Κυριε, έδωκες εις εμέ όπλα δια τον πόλεμον, και εγώ δια σου και προς χάριν σου θα διασκορπίσω τα εχθρικά έθνη, θα καταστρέψω με την δύναμίν σου βασιλείς,

Ιερ. 28,21 - καὶ διασκορπιῶ ἐν σοὶ ἵππον καὶ ἐπιβάτην αὐτοῦ καὶ διασκορπιῶ ἐν σοὶ ἅρματα καὶ ἀναβάτας αὐτῶν

Ιερ. 28,21 - θα διασκορπίσω προς χάριν σου ίππον και, αναβάτην, θα διασκορπίσω με την δύναμίν σου τα πολεμικά άρματα και εκείνους που επιβαίνουν εις αυτά.

Ιερ. 28,22 - καὶ διασκορπιῶ ἐν σοὶ νεανίσκον καὶ παρθένον καὶ διασκορπιῶ ἐν σοὶ ἄνδρα καὶ γυναῖκα

Ιερ. 28,22 - Με την δύναμίν σου θα διασκορπίσω νεαρούς άνδρας και παρθένους, ωρίμους άνδρας και γυναίκας.

Ιερ. 28,23 - καὶ διασκορπιῶ ἐν σοὶ ποιμένα καὶ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ καὶ διασκορπιῶ ἐν σοὶ γεωργὸν καὶ τὸ γεώργιον αὐτοῦ καὶ διασκορπιῶ ἐν σοὶ ἡγεμόνας καὶ στρατηγούς σου.

Ιερ. 28,23 - Δια σου διασκορπίζω ποιμένας και τα ποίμνια αυτών, γεωργούς και τα γεωργούμενα εδάφη. Με την δύναμίν σου διασκορπίζω ηγεμόνας και τους στρατηγούς αυτών".

Ιερ. 28,24 - καὶ ἀνταποδώσω τῇ Βαβυλῶνι καὶ πᾶσι τοῖς κατοικοῦσι Χαλδαίοις πάσας τὰς κακίας αὐτῶν, ἃς ἐποίησαν ἐπὶ Σιὼν κατ᾿ ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, λέγει Κύριος.

Ιερ. 28,24 - Θα ανταποδώσω, λέγει ο Κυριος την δικαίαν τιμωρίαν εναντίον της Βαβυλώνος και εναντίον όλων εκείνων, οι οποίοι κατοικούν την Χαλδαίαν δια τας κακίας αυτών, τας οποίας διέπραξαν εναντίον της Σιών, ενώπιον των οφθαλμών σας.

Ιερ. 28,25 - ἰδοὺ ἐγὼ πρός σε, τὸ ὄρος τὸ διεφθαρμένον, τὸ διαφθεῖρον πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σὲ καὶ κατακυλιῶ σε ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ δώσω σε ὡς ὄρος ἐμπεπυρισμένον·

Ιερ. 28,25 - Ιδού εγώ είμαι εναντίον σου, Βαβυλών, όρος διεφθαρμένον, που διέφθειρες όλην την οικοαμένην. Θα απλώσω τιμωρόν την χείρα μου εναντίον σου, θα σε κυλίσω επάνω στους βράχους, θα σε μεταβάλω εις όρος κατεστραμμένον από πυρκαϊάν.

Ιερ. 28,26 - καὶ οὐ μὴ λάβωσιν ἀπὸ σοῦ λίθον εἰς γωνίαν καὶ λίθον εἰς θεμέλιον, ὅτι εἰς ἀφανισμὸν ἔσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, λέγει Κύριος.

Ιερ. 28,26 - Τοσον μεγάλη θα είναι η καταστροφή σου, ώστε οι άνθρωποι δεν θα μπορέσουν να πάρουν από σε ούτε λίθον, δια να τον χρησιμοποιήσουν ως ακρογωνιαίον εις θεμελίωσιν οικοδομήματος, διότι θα έχης παραδοθή ειίς αιώνιον αφανισμόν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 28,27 - Ἄρατε σημεῖον ἐπὶ τῆς γῆς, σαλπίσατε ἐν ἔθνεσι σάλπιγγι, ἁγιάσατε ἐπ᾿ αὐτὴν ἔθνη, παραγγείλατε ἐπ᾿ αὐτὴν βασιλείαις Ἀραρὰτ παρ᾿ ἐμοῦ καὶ τοῖς Ἀσχαναζαίοις, ἐπιστήσατε ἐπ᾿ αὐτὴν βελοστάσεις, ἀναβιβάσατε ἐπ᾿ αὐτὴν ἵππον ὡς ἀκρίδων πλῆθος.

Ιερ. 28,27 - Υψώσατε σημαίαν επάνω εις την γην, σαλπίσατε με σάλπιγγα προς όλα τα έθνη, προπαρασκευάσατε εξ ονόματός μου όλα τα έθνη, παραγγείλατε εξ ονόματός μου να έλθουν εναντίον της αι βασιλείαι του Αραράτ, και οι Ασχαναζαίοι. Στήσατε εναντίον αυτής πολεμικάς μηχανάς, που ρίπτουν βέλη, οδηγήσατε και εξαπολύσατε εναντίον αυτής ιππικόν, όπως αι ακρίδες κατά το πλήθος.

Ιερ. 28,28 - ἀναβιβάσατε ἐπ᾿ αὐτὴν ἔθνη, τὸν βασιλέα τῶν Μήδων καὶ πάσης τῆς γῆς, τοὺς ἡγουμένους αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς στρατηγοὺς αὐτοῦ.

Ιερ. 28,28 - Οδηγήσατε εναντίον αυτής έθνη, τον βασιλέα των Μηδων και όλης της οικουμένης, τους άρχοντας αυτού και όλους τους στρατηγούς του.

Ιερ. 28,29 - ἐσείσθη ἡ γῆ καὶ ἐπόνεσε, διότι ἐξανέστη ἐπὶ Βαβυλῶνα λογισμὸς Κυρίου τοῦ θεῖναι τὴν γῆν Βαβυλῶνος εἰς ἀφανισμὸν καὶ μὴ κατοικεῖσθαι αὐτήν.

Ιερ. 28,29 - Εσείσθη και συνεστράφη από πόνον όλη η γη, διότι ο Κυριος εξηγέρθη εναντίον της Βαβυλώνος. Απεφάσισε την καταστροφήν της και τον αφανισμόν της, ώστε να μη κατοικηθή πλέον.

Ιερ. 28,30 - ἐξέλιπε μαχητὴς Βαβυλῶνος τοῦ πολεμεῖν, καθήσονται ἐκεῖ ἐν περιοχῇ, ἐθραύσθη ἡ δυναστεία αὐτῶν, ἐγενήθησαν ὡσεὶ γυναῖκες, ἐνεπυρίσθη τὰ σκηνώματα αὐτῆς, συνετρίβησαν οἱ μοχλοὶ αὐτῆς.

Ιερ. 28,30 - Ελειψαν πλέον μαχηταί της Βαβυλώνος, δια να συνεχίσουν τον πόλεμον. Καθονται εκεί περικυκλωμένοι, συνετρίβη η δύναμις των, έγιναν δειλοί ώσαν γυναίκες, επυρπολήθησαν και εκάησαν αι οικίαι αυτής, συνετρίβησαν οι μοχλοί των πυλών της πόλεως.

Ιερ. 28,31 - διώκων εἰς ἀπάντησιν διώκοντος διώξεται καὶ ἀναγγέλλων εἰς ἀπάντησιν ἀναγγέλλοντος τοῦ ἀναγγεῖλαι τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος, ὅτι ἑάλωκεν ἡ πόλις αὐτοῦ,

Ιερ. 28,31 - Ο ένας αγγελιοφόρος τρέχει κατόπιν του άλλου έρχεται δρομέως κατόπιν του άλλου, δια να αναγγείλουν στον βασιλέα της Βαβυλώνος, ότι η πόλις αυτού εκυριεύθη.

Ιερ. 28,32 - ἀπ᾿ ἐσχάτου τῶν διαβάσεων αὐτοῦ ἐλήφθησαν, καὶ τὰ συστήματα αὐτῶν ἐνέπρησαν ἐν πυρί, καὶ ἄνδρες αὐτοῦ οἱ πολεμισταὶ ἐξέρχονται.

Ιερ. 28,32 - Ολαι και αι τελευταίαι δίοδοι εις διάσωσιν αυτού έχουν καταληφθή από τον εχθρόν. Τα οχυρωματικά έργα παρεδόθησαν στο πυρ και οι πολεμισταί αυτού εξέρχονται από τα οχυρώματα, δια να παραδοθούν.

Ιερ. 28,33 - διότι τάδε λέγει Κύριος· οἶκοι βασιλέως Βαβυλῶνος ὡς ἅλων ὥριμος ἁλοηθήσονται· ἔτι μικρὸν καὶ ἥξει ὁ ἄμητος αὐτῆς.

Ιερ. 28,33 - Αυτά έγιναν, διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Τα ανάκτορα του βασιλέως της Βαβυλώνος θα αλωνισθούν στο αλώνι ωσάν το ώριμο σιτάρι. Ολίγος χρόνος ακόμη, και θα έλθη ο καιρός του θερισμού και του αλωνισμού της.

Ιερ. 28,34 - κατέφαγέ με, ἐμερίσατό με, κατέλαβέ με σκεῦος λεπτόν, Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος· κατέπιέ με ὡς δράκων, ἔπλησε τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς τρυφῆς μου ἔξωσέ με·

Ιερ. 28,34 - “Ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλεύς της Βαδυλώνος, λέγει η Ιερουσαλήμ, με κατέφαγε, με διεμέλισε ωσάν σκεύος λεπτόν και αδύνατον, με κατέπιεν ως δρακών, εγέμισε την κοιλίαν, με έδιωξε και με έβγαλε μακρυά από τον τόπον της τρυφής και της ησυχίας μου.

Ιερ. 28,35 - οἱ μόχθοι μου καὶ αἱ ταλαιπωρίαι μου εἰς Βαβυλῶνα. ἐρεῖ κατοικοῦσα Σιών· καὶ τὸ αἷμά μου ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Χαλδαίους, ἐρεῖ

Ἱερουσαλήμ·

Ιερ. 28,35 - Οι μόχθοι και οι κόποι μου έχουν μεταφερθή εις Βαβυλώνα. Θα είπουν οι κάτοικοι της Σιών· Το αίμά μου θα πέση επάνω στους κατοίκους της Χαλδαίας και θα τους καταστρέψη, θα πη η Ιερουσαλήμ".

Ιερ. 28,36 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ κρινῶ τὴν ἀντίδικόν σου καὶ ἐκδικήσω τὴν ἐκδίκησίν σου καὶ ἐρημώσω τὴν θάλασσαν αὐτῆς καὶ ξηρανῶ τὴν πηγὴν αὐτῆς.

Ιερ. 28,36 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα κρίνω και θα καταδικάσω την αντιδικόν σου Βαβυλώνα, θα εκδικάσω την δικαίαν σου υποθεσιν και θα ερημώσω την θάλασσαν της Βαβυλώνος. Θα ξηράνω τας πηγάς αυτής.

Ιερ. 28,37 - καὶ ἔσται Βαβυλὼν εἰς ἀφανισμόν, καὶ οὐ κατοικηθήσεται.

Ιερ. 28,37 - Και η Βαβυλών θα παραδοθή εις όλεθρον και εξαφανισμόν και δεν θα κατοικηθή πλέον.

Ιερ. 28,38 - ὅτι ἅμα ὡς λέοντες ἐξηγέρθησαν καὶ ὡς σκύμνοι λεόντων.

Ιερ. 28,38 - Διότι οι Βαβυλώνιοι εξηγέρθησαν ωσάν λέοντες, ως νεαροί σκύμνοι λεόντων.

Ιερ. 28,39 - ἐν τῇ θερμασίᾳ αὐτῶν δώσω πότημα αὐτοῖς καὶ μεθύσω αὐτούς, ὅπως καρωθῶσι καὶ ὑπνώσωσιν ὕπνον αἰώνιον καὶ οὐ μὴ ἐξεγερθῶσι, λέγει Κύριος·

Ιερ. 28,39 - Επάνω στον πυρετον της πολεμικής των δράσεως και ορμής, εγώ θα δώσω εις αυτούς ποτόν μεθυστικόν, θα τους μεθύσω, δια να ναρκωθούν, να κοιμηθούν τον αιώνιον ύπνον, τον ύπνον του θανάτου και να μη εξυπνήσουν πλέον, λέγει ο Κυριος

Ιερ. 28,40 - καταβιβάσω αὐτοὺς ὡς ἄρνας εἰς σφαγὴν καὶ ὡς κριοὺς μετ᾿ ἐρίφων.

Ιερ. 28,40 - Θα τους οδηγήσω εις την σφαγήν, όπως οδηγούνται στο σφαγείον τα αρνία και τα κριάρια μαζή με τα ερίφια.

Ιερ. 28,41 - πῶς ἑάλω καὶ ἐθηρεύθη τὸ καύχημα πάσης τῆς γῆς; πῶς ἐγένετο Βαβυλὼν εἰς ἀφανισμὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν;

Ιερ. 28,41 - Οι άνθρωποι θα είπουν· "πωςς εκυριεύθη και συνελήφθη ως θήραμα το καύχημα όλης της οικουμένης; Πως παρεδόθη η ένδοξος Βαβυλών εις αφανισμόν μεταξύ των εθνών;

Ιερ. 28,42 - ἀνέβη ἐπὶ Βαβυλῶνα ἡ θάλασσα ἐν ἤχῳ κυμάτων αὐτῆς, καὶ κατεκαλύφθη.

Ιερ. 28,42 - Η θάλασσα με την βοήν των κυμάτων της ανέβηκεν επάνω εις την Βαβυλώνα και την κατεκάλυψε.

Ιερ. 28,43 - ἐγενήθησαν αἱ πόλεις αὐτῆς ὡς γῆ ἄνυδρος καὶ ἄβατος, οὐ κατοικήσει ἐν αὐτῇ οὐδὲ εἷς, οὐδὲ μὴ καταλύσει ἐν αὐτῇ υἱὸς ἀνθρώπου.

Ιερ. 28,43 - Αι πόλεις της έγιναν ωσάν τόπος άνυδρος και αβατος. Ούτε ένας πλέον δεν θα κατοικήση εις αυτήν. Κανείς υιός ανθρώπου δεν θα στήση, έστω και προσωρινόν, το κατάλυμα του εις αυτήν !

Ιερ. 28,44 - καὶ ἐκδικήσω ἐπὶ Βαβυλῶνα καὶ ἐξοίσω ἃ κατέπιεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς, καὶ οὐ μὴ συναχθῶσι πρὸς αὐτὴν ἔτι τὰ ἔθνη·

Ιερ. 28,44 - Θα τιμωρήσω την Βαβυλώνα και θα βγάλω από το στόμα της εκείνα, τα οποία είχε καταπίει, και τα έθνη δεν θα συγκεντρωθούν πλέον προς αυτήν

Ιερ. 28,49 - καὶ ἐν Βαβυλῶνι πεσοῦνται τραυματίαι πάσης τῆς γῆς.

Ιερ. 28,49 - Εις την Βαβυλώνα θα πέσουν νεκροί άνθρωποι από όλην την οικουμένην.

Ιερ. 28,50 - ἀνασῳζόμενοι ἐκ γῆς πορεύεσθε καὶ μὴ ἵστασθε· οἱ μακρόθεν, μνήσθητε τοῦ Κυρίου, καὶ Ἱερουσαλὴμ ἀναβήτω ἐπὶ τὴν καρδίαν ὑμῶν.

Ιερ. 28,50 - Οσοι διασωθήτε, φύγετε από την χώραν αυτήν, μη στέκεσθε ούτε στιγμήν. Οσοι ευρίσκεσθε μακράν ενθυμηθήτε τον Κυριον. Η Ιερουσαλήμ ας ανεβή εις την διάνοιαν και την καρδίαν σας.

Ιερ. 28,51 - ᾐσχύνθημεν, ὅτι ἠκούσαμεν ὀνειδισμὸν ἡμῶν, κατεκάλυψεν ἀτιμία τὸ πρόσωπον ἡμῶν, εἰσῆλθον ἀλλογενεῖς εἰς τὰ ἅγια ἡμῶν, εἰς οἶκον Κυρίου.

Ιερ. 28,51 - Και οι Ισραηλίται απαντούν· “ησχύνθημεν, διότι ηκούσαμεν εξευτελισμούς και ύβρεις εκ μέρους των εχθρών μας. Το πρόσωπόν μας το εσκέπασεν η καταφρόνησις και η εντροπή. Αλλοεθνείς εισήλθον εις τα άγια ημών, στον ναόν του Κυρίου”.

Ιερ. 28,52 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ ἐκδικήσω ἐπὶ τὰ γλυπτὰ αὐτῆς, καὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ αὐτῆς πεσοῦνται τραυματίαι.

Ιερ. 28,52 - Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και θα τιμωρήσω εγώ τα γλυπτά είδωλα της Βαβυλώνος, και εις όλην την χώραν της θα πέσουν νεκροί.

Ιερ. 28,53 - ὅτι ἐὰν ἀναβῇ Βαβυλὼν ὡς ὁ οὐρανὸς καὶ ὅτι ἐὰν ὀχυρώσῃ τὰ τείχῃ ἰσχύϊ αὐτῆς, παρ᾿ ἐμοῦ ἥξουσιν ἐξολοθρεύοντες αὐτήν, λέγει Κύριος.

Ιερ. 28,53 - Διότι, έστω και αν η Βαβυλών ανυψωθή έως στον ουρανόν, έστω και εάν εις μεγάλην δύναμιν και αντοχήν οχυρώση τα τείχη της θα έλθουν άνθρωποι αποστελλόμενοι παρ' εμού εναντίον της, οι οποίοι θα εξολοθρεύσουν αυτήν, λέγει Κυριος.

Ιερ. 28,54 - φωνὴ κραυγῆς ἐν Βαβυλῶνι, καὶ συντριβὴ μεγάλη ἐν γῇ Χαλδαίων,

Ιερ. 28,54 - Μεγάλη κραυγή ηκούσθη εις την Βαβυλώνα, μεγάλη καταστροφή και αφανισμός ηπλώθη εις την γην των Χαλδαίων!

Ιερ. 28,55 - ὅτι ἐξωλόθρευσε Κύριος τὴν Βαβυλῶνα καὶ ἀπώλεσεν ἀπ᾿ αὐτῆς φωνὴν μεγάλην ἠχοῦσαν ὡς ὕδατα πολλά, ἔδωκεν εἰς ὄλεθρον φωνὴν αὐτῆς.

Ιερ. 28,55 - Διότι εξολόθρευσε Κυριος την Βαβυλώνα, κατέστρεψε τον μεγάλον θόρυβον της πολυκοσμίας της, που αντηχούσεν, όπως βουίζουν πολλά ύδατα. Παρέδωκεν εις καταστροφήν τον πολυάνθρωπον θόρυβον της.

Ιερ. 28,56 - ὅτι ἦλθεν ἐπὶ Βαβυλῶνα ταλαιπωρία, ἑάλωσαν οἱ μαχηταὶ αὐτῆς, ἐπτόηται τὸ τόξον αὐτῶν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνταποδίδωσιν αὐτοῖς.

Ιερ. 28,56 - Εξέσπασεν εναντίον της Βαβυλώνας συμφορά. Οι πολεμισταί άνδρες της συνελήφθησαν αιχμάλωτοι, οι τοξόται της κατελήφθησαν από πανικόν, διότι ο Θεός ανταπέδωσεν εις αυτούς κατά τας πράξεις αυτών.

Ιερ. 28,57 - Κύριος ἀνταποδίδωσιν αὐτῷ τὴν ἀνταπόδοσιν· καὶ μεθύσει μέθῃ τοὺς ἡγεμόνας αὐτῆς καὶ τοὺς σοφοὺς αὐτῆς καὶ τοὺς στρατηγοὺς αὐτῆς, λέγει ὁ βασιλεύς, Κύριος παντοκράτωρ ὄνομα αὐτῷ.

Ιερ. 28,57 - Ο Κυριος απέδωκεν εις αυτούς την δικαίαν ανταπόδοσιν, με μέθην μεγάλην εμέθυσε τους ηγεμόνας της και τους σοφούς της και τους στρατηγούς της, λέγει ο βασιλεύς του οποίου το όνομα είναι Κυριος παντοκράτωρ.

Ιερ. 28,58 - τάδε λέγει Κύριος· τεῖχος Βαβυλῶνος ἐπλατύνθη, κατασκαπτόμενον κατασκαφήσεται, καὶ αἱ πύλαι αὐτῆς αἱ ὑψηλαὶ ἐμπυρισθήσονται, καὶ οὐ κοπιάσουσι λαοὶ εἰς κενόν, καὶ ἔθνη ἐν ἀρχῇ ἐκλείψουσιν.

Ιερ. 28,58 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Το τείχος της Βαβυλώνος έγινε μέγα και πλατύ, αλλά θα καταστραφή, θα κρημνισθή εκ θεμελίων. Αι πύλαι της πόλεως αυτής, που ήσαν υψηλαί, θα παραδοθούν στο πυρ. Οι λαοί, που θα επιτεθούν εναντίον της, δεν θα κοπιάσουν επί ματαίω. Ομως μαζή με αυτήν και άλλα έθνη ισχυρά επίσης θα σβήσουν.

Ιερ. 28,59 - Ὁ λόγος, ὃν ἐνετείλατο Κύριος Ἱερεμίᾳ τῷ προφήτῃ εἰπεῖν τῷ Σαραίᾳ υἱῷ Νηρίου, υἱοῦ Μαασαίου, ὅτε ἐπορεύετο παρὰ Σεδεκίου βασιλέως Ἰούδα εἰς Βαβυλῶνα, ἐν τῷ ἔτει τῷ τετάρτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ Σαραίας ἄρχων δώρων.

Ιερ. 28,59 - Αυτός είναι ο λόγος, τον οποίον ο Κυριος εδωσεν ως εντολήν στον Ιερεμίαν τον προφήτην, να είπη στον Σαραίαν, υιόν Νηρίου, υιού Μαασαίου, όταν αυτός επορεύετο εις την Βαβυλώνα εκ μέρους του Σεδεκίου βασιλέως του Ιούδα, κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας αυτού, δια να μεταφέρη και προσφέρη δώρα.

Ιερ. 28,60 - καὶ ἔγραψεν Ἱερεμίας πάντα τὰ κακά, ἃ ἥξει ἐπὶ Βαβυλῶνα, ἐν βιβλίῳ ἑνί, πάντας τοὺς λόγους τούτους τοὺς γεγραμμένους ἐπὶ Βαβυλῶνα.

Ιερ. 28,60 - Ο Ιερεμίας έγραψεν εις ένα βιβλίον όλας τας συμφοράς, αι οποίαι θα επήρχοντο εναντίον της Βαβυλώνος, όλους αυτούς τους λόγους, οι οποίοι είχαν γραφή εναντίον της Βαβυλώνος.

Ιερ. 28,61 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας πρὸς Σαραίαν· ὅταν ἔλθῃς εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ὄψῃ καὶ ἀναγνώσῃ πάντας τοὺς λόγους τούτους

Ιερ. 28,61 - Ο Ιερεμίας είπε προς τον Σαραίαν· “όταν φθάσης εις την Βαβυλώνα, θα φροντίσης να αναγνώσης όλους αυτούς τους λόγους

Ιερ. 28,62 - καὶ ἐρεῖς· Κύριε Κύριε, σὺ ἐλάλησας ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον τοῦ ἐξολοθρεῦσαι αὐτὸν καὶ τοῦ μὴ εἶναι ἐν αὐτῷ κατοικοῦντας ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, ὅτι ἀφανισμὸς εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται.

Ιερ. 28,62 - και θα είπης· Κυριε, Κυριε, συ ελάλησες εναντίον του τόπου αυτού, ότι δηλαδή θα τον εξολοθρεύσης, ώστε να μη απομείνουν εις αυτόν κάτοικοι, από ανθρώπου έως κτήνους. Και ότι ο όλεθρος και ο εξαφανισμός του θα είναι παντοτεινός.

Ιερ. 28,63 - καὶ ἔσται ὅταν παύσῃ τοῦ ἀναγινώσκειν τὸ βιβλίον τοῦτο, καὶ ἐπιδήσεις ἐπ᾿ αὐτὸ λίθον καὶ ῥίψεις αὐτὸ εἰς μέσον τοῦ Εὐφράτου

Ιερ. 28,63 - Οταν δε τελείωσης και παύσης την ανάγνωσιν του βιβλίου αυτού, θα δέσης επάνω εις αυτό λίθον και θα το ρίψης στο μέσον του ποταμού Ευφράτου

Ιερ. 28,64 - καὶ ἐρεῖς· οὕτως καταδύσεται Βαβυλὼν καὶ οὐ μὴ ἀναστῇ ἀπὸ προσώπου τῶν κακῶν, ὧν ἐγὼ ἐπάγω ἐπ᾿ αὐτήν.

Ιερ. 28,64 - και θα πης· Ετσι θα καταβυθισθή και η Βαβυλών εις συμφοράς και όλεθρον και δεν θα αναλάβη ποτέ από όλας τας συμφοράς της, τας οποίας εγώ επιφέρω εναντίον της.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 29 (Μασ. 47,1-7)

Ἐπὶ τοὺς ἀλλοφύλους.

Κατά των Φιλισταίων

Ιερ. 29,1 - Τάδε λέγει Κύριος·

Ιερ. 29,1 - Αυτά λέγει ο Κυριος·

Ιερ. 29,2 - ἰδοὺ ὕδατα ἀναβαίνει ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ ἔσται εἰς χειμάῤῥουν κατακλύζοντα καὶ κατακλύσει γῆν καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, πόλιν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ· καὶ κεκράξονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλαλάξουσιν ἅπαντες οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν.

Ιερ. 29,2 - Ιδού, αναβαίνουν από τον βορράν ύδατα, ωσάν χείμαρροι κατακλύζοντες τα πάντα. Θα πλημμυρίσουν την γην και ο,τι υπάρχει επάνω εις αυτήν, τας πόλεις και τους κατοίκους αυτών. Οι άνθρωποι θα εκβάλουν κραυγάς, θα αλαλάξουν θρηνολογούντες όλοι, όσοι κατοικούν εις την γην.

Ιερ. 29,3 - ἀπὸ φωνῆς ὁρμῆς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὁπλῶν τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ ἀπὸ σεισμοῦ τῶν ἁρμάτων αὐτοῦ, ἤχου τροχῶν αὐτοῦ οὐκ ἐπέστρεψαν πατέρες ἐφ᾿ υἱοὺς αὐτῶν ἀπὸ ἐκλύσεως χειρῶν αὐτῶν

Ιερ. 29,3 - Από τας κραυγάς των επερχομένων με ορμήν εχθρών, από τας οπλάς των ποδών του ιππικού του και από τον μεγάλον πάταγον των πολεμικών αρμάτων του, από τον θόρυβον των τροχοφόρων οχημάτων, κατετρόμαξαν τόσον πολύ και οι γονείς, ώστε δεν εγύρισαν πίσω εις αναζήτησιν των παιδιών των, διότι παρέλυσαν τα χέρια των.

Ιερ. 29,4 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐπερχομένῃ τοῦ ἀπολέσαι πάντας τοὺς ἀλλοφύλους. καὶ ἀφανιῶ τὴν Τύρον καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ πάντας τοὺς καταλοίπους τῆς βοηθείας αὐτῶν, ὅτι ἐξολοθρεύσει Κύριος τοὺς καταλοίπους τῶν νήσων.

Ιερ. 29,4 - Αυτά θα γίνουν κατά την ημέραν, που έρχεται, δια να καταστρέψη ο Κυριος όλους τους Φιλισταίους. Τοτε θα εξαφανίσω, λέγει ο Κυριος, την Τυρον και την Σιδώνα και όλους τους βοηθούς των, που έχουν απομείνει. Ο Κυριος θα εξολοθρεύση επίσης και τους εναπομείναντος εις τας νήσους.

Ιερ. 29,5 - ἥκει φαλάκρωμα ἐπὶ Γάζαν, ἀπεῤῥίφη Ἀσκάλων καὶ οἱ κατάλοιποι Ἐνακίμ.

Ιερ. 29,5 - Η Γαζα θα αποψιλωθή, θα ομοιάζη προς φαλακράν κεφαλήν· θα απορριφθή η Ασκάλων, όπως επίσης και οι απομείναντες γίγαντες Ενακίμ.

Ιερ. 29,6 - ἕως τίνος κόψεις, ἡ μάχαιρα τοῦ Κυρίου; ἕως τίνος οὐχ ἡσυχάσεις; ἀποκατάστηθι εἰς τὸν κολεόν σου, ἀνάπαυσαι καὶ ἐπάρθητι.

Ιερ. 29,6 - Συ, μάχαιρα του Κυρίου, έως πότε θα κατακόπτης; Εως πότε δεν θα ησυχασης; Εμπα εις την θήκην σου, στάσου και αναπαύσου!

Ιερ. 29,7 - πῶς ἡσυχάσει; καὶ Κύριος ἐνετείλατο αὐτῇ ἐπὶ τὴν Ἀσκάλωνα καὶ ἐπὶ τὰς παραθαλασσίους, ἐπὶ τὰς καταλοίπους, ἐπεγερθῆναι. Τῇ Ἰδουμαίᾳ (Μασ. 49,7-2) Τάδε λέγει Κύριος· οὐκ ἔστιν ἔτι σοφία ἐν Θαιμάν, ἀπώλετο βουλὴ ἐκ συνετῶν, ᾤχετο σοφία αὐτῶν,

Ιερ. 29,7 - Πως όμως θα ησυχάση; Διότι ο Κυριος την διέταξε, να επέλθη εναντίον της Ασκάλωνος, όλων των παραλίων μερών και των πόλεων, που απέμειναν. Εναντίον της Ιδουμαίας (Μασ. Μθ', 7-22). Αυτά λέγει ο Κυριος· Δεν υπάρχει πλέον σοφία εις την Θαιμάν. Εχάθη η σοφή συμβουλή των συνετών ανθρώπων, έφυγε πλέον η σοφία των.

Ιερ. 29,8 - ἠπατήθη ὁ τόπος αὐτῶν. βαθύνατε εἰς κάθισιν οἱ κατοικοῦντες ἐν Δαιδάν, ὅτι δύσκολα ἐποίησεν· ἤγαγον ἐπ᾿ αὐτὸν ἐν χρόνῳ, ᾧ ἐπεσκεψάμην ἐπ᾿ αὐτόν.

Ιερ. 29,8 - Εις την απάτην και την πλάνην εβυθίσθη ο τόπος. Οι κάτοικοι της Δαιδάν, κατεβήτε προς ασφάλειάν σας εις βάθη κρυπτών, μείνατε εκεί,

διότι εις δύσκολον θέσιν προμηνύουσαν όλεθρον σας έφερεν ο Θεός. Επέφερα εναντίον της Ιδουμαίας καταστροφήν εις χρόνον, κατά τον οποίον την επεσκέφθην, δια να αποδώσω εις αυτήν την δικαίαν τιμωρίαν.

Ιερ. 29,9 - ὅτι τρυγηταὶ ἦλθόν σοι, οἳ οὐ καταλείψουσί σοι κατάλειμμα· ὡς κλέπται ἐν νυκτὶ ἐπιθήσουσι χεῖρα αὐτῶν.

Ιερ. 29,9 - Ιδού, ήλθαν οι τρυγηταί, οι εχθροί σου, οι οποίοι θα περισυλλέξουν και θα καταστρέψουν τα πάντα και δεν θα αφήσουν τίποτε δια σέ. Οπως αιφνιδίως έρχονται οι κλέπται κατά τον καιρόν της νυκτός, έτσι θα επέλθουν και θα επιβάλουν τας χείρας των εναντίον σου οι εχθροί σου.

Ιερ. 29,10 - ὅτι ἐγὼ κατέσυρα τὸν Ἠσαῦ, ἀνεκάλυψα τά κρυπτὰ αὐτῶν, κρυβῆναι οὐ μὴ δύνωνται· ὤλοντο διά χεῖρα ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ γείτονος αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν

Ιερ. 29,10 - Εγώ έσυρα προς τα κάτω και εταπείνωσα τον Ησαύ, απεκάλυψα τα κρησφύγετα των Ιδουμαίων, ώστε να μη ημπορούν να αποκρυβούν. Εξωλοθρεύθησαν με τα χέρια των αδελφών των και των γειτόνων των,

Ιερ. 29,11 - ὑπολείπεσθαι ὀρφανόν σου, ἵνα ζήσητε· καὶ ἐγὼ ζήσομαι, καὶ αἱ χῆραι ἐπ᾿ ἐμὲ πεποίθασιν.

Ιερ. 29,11 - και δεν απέμεινεν ούτε ένα ορφανόν ιδικόν σου, ώστε να το αναζήσετε. Εγώ όμως θα είμαι ο αιωνίως ζων, και αι χήραι, αι οποίαι έχουν στηρίξει εις εμέ την πεποίθησίν των, θα ζουν εν ασφαλεία.

Ιερ. 29,12 - ὅτι τάδε εἶπε Κύριος· οἷς οὐκ ἦν νόμος πιεῖν τὸ ποτήριον, ἔπιον· καὶ σὺ ἀθῳωμένη οὐ μὴ ἀθῳωθῇς, ὅτι πίνων πίεσαι·

Ιερ. 29,12 - Αυτά είπεν ο Κυριος· Εκείνοι οι Ιουδαίοι, στους οποίους ο Νομος της θείας δικαιοσύνης δεν επέβαλε να πιουν το ποτήριον του ολέθρου, το έπιαν. Συ, λοιπόν, η Ιδουμαία κατ' ουδένα λόγον δεν θα απαλλαγής από το ποτήριον αυτό. Οπωσδήποτε θα το πίης δια τας αμαρτίας σου.

Ιερ. 29,13 - ὅτι κατ᾿ ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος, ὅτι εἰς ἄβατον καὶ εἰς ὀνειδισμὸν καὶ εἰς κατάρασιν ἔσῃ ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις αὐτῆς ἔσονται ἔρημοι εἰς αἰῶνα.

Ιερ. 29,13 - Ωρκίσθηκα στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι θα είσαι εν ίμέσω των άλλων χωρών αντικείμενον χλευασμού και κατάρας και όλαι αι πόλεις σου θα μείνουν έρημοι δια παντός.

Ιερ. 29,14 - ἀκοὴν ἤκουσα παρὰ Κυρίου, καὶ ἀγγέλους εἰς ἔθνη ἀπέστειλε· συνάχθητε καὶ παραγένεσθε εἰς αὐτήν, ἀνάστητε εἰς πόλεμον.

Ιερ. 29,14 - Ηκουσα από τον Κυριον πληροφορίαν, λέγει ο Ιερεμίας, ότι απέστειλεν αγγελιαφόρους εις τα έθνη να είπουν· Συγκεντρωθήτε, ελάτε εναντίον της Ιδουμαίας, εξεγερθήτε εις πόλεμον κατ' αυτής.

Ιερ. 29,15 - μικρὸν ἔδωκά σε ἐν ἔθνεσιν, εὐκαταφρόνητον ἐν ἀνθρώποις.

Ιερ. 29,15 - Μικρόν έθνος σε κατέστησα μεταξύ των άλλων εθνών, ω Ιδουμαία, άξιον καταφροήσεως εν μέσω των ανθρώπων.

Ιερ. 29,16 - ἡ παιγνία σου ἐνεχείρησέ σοι, ἰταμία καρδίας σου κατέλυσε τρυμαλιὰς πετρῶν, συνέλαβεν ἰσχὺν βουνοῦ ὑψηλοῦ· ὅτι ὕψωσεν ὥσπερ ἀετὸς νοσσιὰν αὐτοῦ, ἐκεῖθεν καθελῶ σε·

Ιερ. 29,16 - Η ασύνετος και παιγνιώδης ζωη σου σε παρέδωσεν, η εγωϊστική καρδία σου σε έκαμε να αναζητής καταλύματα εις τας οπάς των βράχων. Κατέλαβες απρόσιτον υψηλόν ορος· επάνω εις τα υψώματα εθεμελίωσες κατοικίας, όπως ο αετός την φωλεάν του. Αλλα και από εκεί εγώ θα σε κρημνίσω.

Ιερ. 29,17 - καὶ ἔσται ἡ Ἰδουμαία εἰς ἄβατον, πᾶς ὁ παραπορευόμενος ἐπ᾿ αὐτὴν συριεῖ.

Ιερ. 29,17 - Η Ιδουμαία θα γίνη χώρα έρημος και άβατος, καθένας, που θα διέρχεται δια μέσου αυτής, θα συρίζη από έκπληξιν εις βάρος της.

Ιερ. 29,18 - ὥσπερ κατεστράφη Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα καὶ αἱ πάροικοι αὐτῆς, εἶπε Κύριος παντοκράτωρ, οὐ μὴ καθίσει ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ οὐ μὴ κατοικήσει ἐκεῖ υἱὸς ἀνθρώπου.

Ιερ. 29,18 - Οπως κατεστράφησαν τα Σοδομα και τα Γομμορα και αι πλησίον αυτών πόλεις, είπεν ο Κυριος, ο παντοκράτωρ, έτσι θα καταστραφή και θα ερημωθή η Ιδουμαία. Δεν θα έγκατασταθή εκεί άνθρωπος, δεν θα κατοικήσουν πλέον εκεί υιοί ανθρώπων.

Ιερ. 29,19 - ἰδοὺ ὥσπερ λέων ἀναβήσεται ἐκ μέσου τοῦ Ἰορδάνου εἰς τόπον Αἰθάμ, ὅτι ταχὺ ἐκδιώξω αὐτοὺς ἀπ᾿ αὐτῆς· καὶ τοὺς νεανίσκους ἐπ᾿ αὐτὴν ἐπιστήσατε, ὅτι τίς ὥσπερ ἐγώ; καὶ τίς ἀντιστήσεταί μοι; καὶ τίς οὗτος ποιμήν, ὃς στήσεται κατὰ πρόσωπόν μου;

Ιερ. 29,19 - Ιδού, όπως ανεβαίνει ορμητικός και άγριος ο λέων ανάμεσα από την κοιλάδα του Ιορδάνου στον τόπον Αιθάμ, κατά παρόμοιον τρόπον θα επέλθη και ο εχθρός εναντίον της. Διότι εγώ δια των εχθρών θα εκδιώξω τους Ιδουμαίους από την χώραν αυτήν. Ετοιμάσατε και εξαπολύσατε εναντίον αυτής τους νεαρούς πολεμιστάς σας, εχθροί της Ιδουμαίας. Ποιός άλλος είναι όπως εγώ, λέγει ο Κυριος; Ποιός ημπορεί να αντισταθή εις εμέ; Ποιός είναι ο ποιμήν και άρχων εκείνος, ο οποίος ημπορεί να σταθή όρθιος ενώπιόν μου;

Ιερ. 29,20 - διὰ τοῦτο ἀκούσατε βουλὴν Κυρίου, ἣν ἐβουλεύσατο ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν, καὶ λογισμὸν αὐτοῦ, ὃν ἐλογίσατο ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Θαιμάν· ἐὰν μὴ συμψηθῶσι τὰ ἐλάχιστα τῶν προβάτων, ἐὰν μὴ ἀβατωθῇ ἐπ᾿ αὐτοὺς κατάλυσις αὐτῶν·

Ιερ. 29,20 - Δια τούτο ακούσατε την απόφασίν του Κυρίου, την όποίαν έλαβεν εναντίον της Ιδουμαίας και το σχέδιόν του, το οποίον κατήρτισεν εναντίον των κατοίκων της Θαιμάν. Ασφαλώς και βεβαίως και τα ελάχιστα από τα απομείναντα πρόβατά της θα ψηθούν και θα φαγωθούν από τους

εχθρούς. Εξάπαντος θα γίνη άβατον και ακατοίκητον το κατάλυμά των από τους κατοίκους του.

Ιερ. 29,21 - ὅτι ἀπὸ φωνῆς πτώσεως αὐτῶν ἐφοβήθη ἡ γῆ, καὶ κραυγή σου ἐν θαλάσσῃ ἠκούσθη.

Ιερ. 29,21 - Από τον κρότον της πτώσεως και συντριβής των Ιδουμαίων ετρόμαξεν η γη. Η θρηνώδης κραυγή σου έφθασε μέχρι της θαλάσσης.

Ιερ. 29,22 - ἰδοὺ ὥσπερ ἀετὸς ὄψεται καὶ ἐκτενεῖ τὰς πτέρυγας ἐπ᾿ ὀχυρώματα αὐτῆς· καὶ ἔσται ἡ καρδία τῶν ἰσχυρῶν τῆς Ἰδουμαίας ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὡς καρδία γυναικὸς ὠδινούσης.

Ιερ. 29,22 - Ιδού, όπως ο αετός από τα ύψη επιβλέπει με ακρίβειαν το θήραμά του, εκτείνει τας πτέρυγας του και επιπίπτει κατ' αυτού, ετσι θα επιπέσουν όρμητικοί εναντίον των οχυρωμάτων της Ιδουμαίας οι εχθροί της. Και τότε, κατά την ημέραν εκείνην της επιδρομής, η καρδία των ισχυρών ανθρώπων της Ιδουμαίας θα είναι όπως η δειλή και πανικόβλητος καρδία γυναικός, που ευρίσκεται εις τας ωδίνας του τοκετού

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 30 (Μασ. 49,1-5)

Τοῖς υἱοῖς Ἀμμὼν

Εναντίον των Αμμωνιτων

Ιερ. 30,1 - Οὕτως εἶπε Κύριος· μὴ υἱοὶ οὐκ εἰσὶν ἐν Ἰσραήλ, ἢ παραληψόμενος οὐκ ἔστιν αὐτοῖς; διατί παρέλαβε Μελχὸλ τὴν Γαλαάδ, καὶ ὁ λαὸς αὐτῶν ἐν πόλεσιν αὐτῶν ἐνοικήσει;

Ιερ. 30,1 - Ετσι ωμίλησε και είπεν ο Κυριος· Μηπως έλειψαν και δεν υπάρχουν απόγονοι του Ισραήλ εις την χώραν; Μηπως δεν υπάρχει μεταξύ αυτών ούτε ένας κληρονόμος Ισραηλίτης; Διατί τότε ο Μελχόλ, θεός ψευδής των Αμμωνιτών, κατέλαβε την χώραν Γαλαάδ, και ο λαός αυτών των Αμμωνιτών κατοικεί εις τας πόλεις των Ισραηλιτών;

Ιερ. 30,2 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ ἀκουτιῶ ἐπὶ Ῥαββὰθ θόρυβον πολέμων, καὶ ἔσονται εἰς ἄβατον καὶ εἰς ἀπώλειαν, καὶ βωμοὶ αὐτῆς ἐν πυρὶ κατακαυθήσονται, καὶ παραλήψεται Ἰσραὴλ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ.

Ιερ. 30,2 - Δια τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, και θα κάμω να ακουσθή πολεμικός θόρυβος εναντίον της Ραββάθ, της πρωτευούσης των Αμμωνιτών. Η χώρα θα παραδοθή εις την καταστροφήν, θα γίνη έρημος και άβατος. Οι βωμοί της θα παραδοθούν στο πυρ και θα κατακαούν, ο δε ισραηλιτικός λαός θα παραλάβη την αρχικήν του κληρονομίαν.

Ιερ. 30,3 - ἀλάλαξον Ἐσεβών, ὅτι ὤλετο Γαΐ· κεκράξατε θυγατέρες Ῥαββάθ, περιζώσασθε σάκκους καὶ κόψασθε, ὅτι Μελχὸλ βαδιεῖται ἐν ἀποικίᾳ, οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ ἅμα.

Ιερ. 30,3 - Κραύγασε και θρήνησε, Εσεβών, πόλις των Μωαβιτών, διότι κατεστράφη η Γαϊ! Κράξατε και ολολύξατε θυγατέρες Ραββάθ, φορέσατε και ζωσθήτε σάκκινα ενδύματα πένθους. Αρχίσατε κοπετούς και θρήνους, διότι ο ψευδοθεός Μελχόλ θα μεταφερθή εις εξορίαν, όπως επίσης και οι ιερείς αυτού και οι άρχοντες των Αμμωνιτών μαζή

Ιερ. 30,4 - τί ἀγαλλιᾶσθε ἐν τοῖς πεδίοις Ἐνακείμ, θύγατερ ἰταμίας, ἡ πεποιθυῖα ἐπὶ θησαυροῖς αὐτῆς, ἡ λέγουσα· τίς εἰσελεύσεται ἐπ᾿ ἐμέ;

Ιερ. 30,4 - Διατί χαίρετε και ευφραίνεσθε εις τας πεδιάδας των γιγάντων, σκληροί και εγωπαθείς κάτοικοι της περιοχής; Σεις, οι οποίοι έχετε στηρίξει την πεποίθησίν σας στους θησαυρούς της ισχύος σας και του πλούτου σας και οι οποίοι λέγετε· Ποιός θα τολμήση να έλθη εναντίον μας και να εισελθη εις την χώραν μας;

Ιερ. 30,5 - ἰδοὺ ἐγὼ φέρω φόβον ἐπὶ σέ, εἶπε Κύριος, ἀπὸ πάσης τῆς περιοίκου σου, καὶ διασπαρήσεσθε ἕκαστος εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ συνάγων.

Ιερ. 30,5 - Ιδού, εγώ θα επιφέρω εναντίον σας φόβον, είπεν ο Κυριος, και θα φοβηθήτε εκ μέρους όλων των γειτονικών σας περιοχών. Τρομαγμένοι θα διασκορπισθήτε ο καθένας προς ιδικήν του κατεύθυνσιν και δεν θα υπάρχη άνθρωπος, ο οποίος να σας συγκρατήση και να σας συγκεντρώση.

Ιερ. 30,6 - Τῇ Κηδὰρ τῇ βασιλίσσῃ τῆς αὐλῆς, ἣν ἐπάταξε Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος. (Μασ. 49,28-33) Οὕτως εἶπε Κύριος· ἀνάστητε καὶ ἀνάβητε ἐπὶ Κηδὰρ καὶ πλήσατε τοὺς υἱοὺς Κεδέμ·

Ιερ. 30,6 - Εις την φυλήν των σκηνιτών της Κηδάρ, η οποία εβασιλευε και εκυριαρχούσεν εις την περιοχήν εκείνην, την οποίαν εκτύπησεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, απευθύνονται οι κατωτέρω λόγοι· (Μασ. Μθ', 28-33). Ετσι είπεν ο Κυριος· Σηκωθήτε και επέλθετε εναντίον της Κηδάρ, κτυπήσατε και καταστρέψατε τους υιούς της Κεδέμ.

Ιερ. 30,7 - σκηνὰς αὐτῶν καὶ τὰ πρόβατα αὐτῶν λήψονται, ἱμάτια αὐτῶν καὶ πάντα τὰ σκεύη αὐτῶν καὶ καμήλους αὐτῶν λήψονται ἑαυτοῖς· καὶ καλέσατε ἐπ᾿ αὐτοὺς ἀπώλειαν κυκλόθεν.

Ιερ. 30,7 - Οι εχθροί των θα πάρουν τας σκηνάς και τα πρόβατα των και τα ενδύματά των και όλα τα σκεύη των και τας καμήλους αυτών. Ολα θα τα πάρουν δια τον εαυτόν των. Προσκαλέσατε εναντίον των εχθρών σας τους κύκλω λαούς προς καταστροφήν των.

Ιερ. 30,8 - φεύγετε λίαν, βαθύνατε εἰς κάθισιν, καθήμενοι ἐν τῇ αὐλῇ, ὅτι ἐβουλεύσατο ἐφ᾿ ὑμᾶς βασιλεὺς Βαβυλῶνος βουλὴν καὶ ἐλογίσατο ἐφ᾿ ὑμᾶς λογισμόν.

Ιερ. 30,8 - Φυγετε ταχέως και μακράν. Αναζητήσατε καταφύγιον και ασφάλειαν εις βαθείς λάκκους σεις, οι οποίοι κατοικείτε την περιοχήν αυτήν. Διότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εσκέφθη και έλαβεν εναντίον σας αποφασιν· κατέστρωσε σχέδιον καταστροφής σας.

Ιερ. 30,9 - ἀνάστηθι καὶ ἀνάβηθι ἐπ᾽ ἔθνος εὐσταθοῦν, καθήμενον εἰς ἀναψυχήν, οἷς οὐκ εἰσὶ θύραι, οὐ βάλανοι, οὐ μοχλοί, μόνοι καταλύουσι.

Ιερ. 30,9 - Εθνος εχθρικόν ας εξεγερθή και ας επέλθη εναντίον άλλου έθνους, εναντίον των νομάδων, που ζουν ήσυχοι και αμέριμνοι εις τας περιοχάς των, στους οποίους δεν υπάρχουν θύραι, ούτε δοκάρια από σκληράν δρυν και μοχλοί ασφαλείας των πυλών. Μονοι των και άνευ συμμάχων κατοικούν.

Ιερ. 30,10 - καὶ ἔσονται κάμηλοι αὐτῶν εἰς προνομὴν καὶ πλῆθος κτηνῶν αὐτῶν εἰς ἀπώλειαν· καὶ λικμήσω αὐτοὺς παντὶ πνεύματι κεκαρμένους πρὸ προσώπου αὐτῶν, ἐκ παντὸς πέραν αὐτῶν οἴσω τὴν τροπὴν αὐτῶν, εἶπε Κύριος.

Ιερ. 30,10 - Τας καμήλους αυτών θα τας αρπάσουν και θα τας πάρουν λείαν οι εχθροί των. Υό πλήθος των κατουκιδίων ζωών των θα παραδοθή εις όλεθρον. Θα λιχνίσω προς κάθε άνεμον και θα διασκορπίσω αυτούς, που έχουν κουρευμένα τα πρόσωπα των. Από όλα τα όριά των θα φέρω εναντίον των εχθρούς, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 30,11 - καὶ ἔσται ἡ αὐλὴ διατριβὴ στρουθῶν καὶ ἄβατος ἕως αἰῶνος, οὐ μὴ καθίσῃ ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ οὐ μὴ κατοικήσῃ ἐκεῖ υἱὸς ἀνθρώπου.

Ιερ. 30,11 - Θα γίνη δε η βασιλική αυλή και η περιοχή των τόπος διαμονής στρουθίων, άβατος από ανθρώπους δια παντός. Δεν θα καθίση εκεί ανθρώπους! Δεν θα εγκατασταθή εκεί υιός ανθρώπου!

Ιερ. 30,12 - Τῇ Δαμασκῷ. (Μασ. 49,23-27). Κατῃσχύνθη Ἠμὰθ καὶ Ἀρφάδ, ὅτι ἤκουσαν ἀκοὴν πονηράν· ἐξέστησαν, ἐθυμώθησαν, ἀναπαύσασθαι οὐ μὴ δύνωνται.

Ιερ. 30,12 - Εναντίον της Δαμασκού (Μασ. Μθ', 23-27). Η Ημάθ και η Αρφάδ έχουν καταισχυνθή, διότι ήκουσαν μίαν τρομεράν είδησιν. Εξεπλάγησαν, ανεστατώθησαν, δεν ημπορούν να ευρουν ησυχίαν.

Ιερ. 30,13 - ἐξελύθη Δαμασκός, ἀπεστράφη εἰς φυγήν, τρόμος ἐπελάβετο αὐτῆς.

Ιερ. 30,13 - Παρέλυσεν η Δαμασκός. Οι κάτοικοί της ετράπησαν πανικόβλητοι εις φυγήν. Τρόμος κατέλαβεν αυτούς.

Ιερ. 30,14 - πῶς οὐχὶ ἐγκατέλιπε πόλιν ἐμήν; κώμην ἠγάπησαν·

Ιερ. 30,14 - Διατί όμως οι κάτοικοι της Δαμασκού, καίτοι προειδοποιήθησαν, δεν εγκατέλειψαν την πόλιν μου; Διότι ηγάπησαν την πόλιν αυτήν.

Ιερ. 30,15 - διὰ τοῦτο πεσοῦνται νεανίσκοι ἐν πλατείαις σου, καὶ πάντες οἱ ἄνδρες οἱ πολεμισταί σου πεσοῦνται, φησὶ Κύριος·

Ιερ. 30,15 - Δια τούτο, ω Δαμασκός, οι νεαροί άνδρες σου θα πέσουν νεκροί και τραυματίαι εις τας πλατείας σου, όπως επίσης και όλοι οι άνδρες

σου οι πολεμισταί θα πέσουν νεκροί κατά τας μάχας, λέγει ο Κυριος.
Ιερ. 30,16 - καὶ καύσω πῦρ ἐν τείχει Δαμασκοῦ, καὶ καταφάγεται ἄμφοδα υἱοῦ Ἄδερ.
Ιερ. 30,16 - Φωτιά θα ανάψω επάνω εις τα τείχη της Δαμασκού, η οποία θα καταφάγη τας οδούς της χώρας και τα ανάκτορα των βασιλέων της.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 31 (Μασ. 48)

Τῇ Μωάβ.
Εναντίον της χώρας Μωάβ.
Ιερ. 31,1 - Οὕτως εἶπε Κύριος· οὐαὶ ἐπὶ Ναβαῦ, ὅτι ὤλετο· ἐλήφθη Καριαθαίμ, ᾐσχύνθη Ἀμὰθ καὶ ἡττήθη.
Ιερ. 31,1 - Ετσι είπεν ο Κυριος· Αλλοίμονον εις την Ναβαύ, διότι θα παραδοθή εις όλεθρον. Εκυριεύθη η Καριαθέμ, ενικήθη και κατεντροπιάσθη η Αμάθ.
Ιερ. 31,2 - οὐκ ἔστιν ἔτι ἰατρεία Μωάβ, γαυρίαμα ἐν Ἐσεβών· ἐλογίσαντο ἐπ᾿ αὐτὴν κακά· ἐκόψαμεν αὐτὴν ἀπὸ ἔθνους, καὶ παῦσιν παύσεται, ὄπισθέν σου βαδιεῖται μάχαιρα.
Ιερ. 31,2 - Καμμία θεραπεία δεν υπάρχει πλέον δια την Μωάβ, Εσβησεν η δόξα και το καύχημα της Εσεβών. Οι εχθροί της εσχεδίασαν και απεφάσισαν εναντίον της κακά. Ειπαν· “θα κατακόψωμεν αυτήν, ώστε να μη υπάρχη πλέον μεταξύ των εθνών”. Ασφαλώς και βεβαίως θα τερματισθή η ύπαρξίς της. Η μάχαιρα η καταστρεπτική θα σε ακολουθή, χώρα Μωάβ, κατά πόδας.
Ιερ. 31,3 - ὅτι φωνὴ κεκραγότων ἐξ Ὠρωναίμ, ὄλεθρος καὶ σύντριμμα μέγα·
Ιερ. 31,3 - Ακούονται θρηνώδεις κραυγαί ανθρώπων, οι οποίοι κραυγάζουν εις Ωρωναίμ· “μεγάλος ο όλεθρος και μεγάλη η συντριβή σου”!
Ιερ. 31,4 - συνετρίβη Μωάβ, ἀναγγείλατε εἰς Ζογόρα,
Ιερ. 31,4 - “Η Μωάδ κατεστράφη, αναγγείλατε αυτό εις Ζογόρα”.
Ιερ. 31,5 - ὅτι ἐπλήσθη Ἀλὼθ ἐν κλαυθμῷ, ἀναβήσεται κλαίων ἐν ὁδῷ Ὠρωναίμ, κραυγὴν συντρίμματος ἠκούσατε·
Ιερ. 31,5 - Η Αλώθ εγέμισεν από θρήνους και κλαυθμούς. Ενώπιον της μεγάλης καταστροφής κάθε άνθρωπος θα ανεβή κλαίων την οδόν προς Ωρωναίμ. Ηκούσατε την κραυγήν της συντριβής της.
Ιερ. 31,6 - φεύγετε καὶ σώσατε τὰς ψυχὰς ὑμῶν καὶ ἔσεσθε ὥσπερ ὄνος ἄγριος ἐν ἐρήμῳ.
Ιερ. 31,6 - Φεύγετε και σώσατε την ζωήν σας· γενήτε ωσάν οι άγριοι όνοι εις την έρημον.

Ιερ. 31,7 - ἐπειδὴ ἐπεποίθεις ἐν ὀχυρώμασί σου, καὶ σὺ συλληφθήσῃ· καὶ ἐξελεύσεται Χαμὼς ἐν ἀποικίᾳ καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ ἅμα.

Ιερ. 31,7 - Θα κυριευθής και συ, επειδή είχες στηρίξει την πεποίθησίν σου εις τα οχυρώματά σου και οχι εις εμέ. Ο ειδωλικός θεός σου Χαμώς θα απαχθή εις αιχμαλωσίαν και οι ιερείς του μαζή με τους άρχοντάς του.

Ιερ. 31,8 - καὶ ἥξει ὄλεθρος ἐπὶ πᾶσαν πόλιν, καὶ πόλις οὐ μὴ σωθῇ, καὶ ἀπολεῖται ὁ αὐλών, καὶ ἐξολοθρευθήσεται ἡ πεδινή, καθὼς εἶπε Κύριος.

Ιερ. 31,8 - Ολεθρος θα επέλθη εις κάθε πόλιν. Καμμία πόλις δεν θα διασωθή από την καταστροφήν. Θα καταστραφή ο αυλών, η κοιλάς αυτή του Ιορδάνου· θα εξολοθρευθή η απέραντος πεδινή περιοχή της Μωάβ, όπως είπεν ο Κυριος.

Ιερ. 31,9 - δότε σημεῖα τῇ Μωάβ, ὅτι ἁφῇ ἀναφθήσεται, καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις αὐτῆς εἰς ἄβατον ἔσονται· πόθεν ἔνοικος αὐτῇ;

Ιερ. 31,9 - Δωσατε πειστικά σημεία εις την Μωάβ, ότι εξαπαντος θα παραδοθή στο καταστρεπτικός πυρ. Ολαι αι πόλεις της θα γίνουν άβατοι από τους ανθρώπους και έρημοι. Από που θα έλθη κάτοικος εις αυτήν;

Ιερ. 31,10 - ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὰ ἔργα Κυρίου ἀμελῶς, ἐξαίρων μάχαιραν αὐτοῦ ἀφ᾿ αἵματος.

Ιερ. 31,10 - Επικατάρατος είναι εκείνος, ο οποίος πράττει τα έργα του Κυρίου αμελώς. Επικατάρατος εκείνος, ο οποίος, παρά την διαταγήν του Κυρίου, αναστέλλει την μάχαιράν του από την σφαγήν των εχθρών.

Ιερ. 31,11 - ἀνεπαύσατο Μωὰβ ἐκ παιδαρίου καὶ πεποιθὼς ἦν ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτοῦ, οὐκ ἐνέχεεν ἐξ ἀγγείου εἰς ἀγγεῖον καὶ εἰς ἀποικισμὸν οὐκ ᾤχετο· διὰ τοῦτο ἔστη γεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, καὶ ὀσμὴ αὐτοῦ οὐκ ἐξέλιπε.

Ιερ. 31,11 - Απ' αρχής της υπάρξεώς της η Μωάβ, έζη εν ησυχία και ειρήνη. Είχε πεποίθησιν εις την δόξαν και την δύναμίν της. Δεν εξεκενώθη από ένα δοχείον εις άλλο ο λαός της δεν ωδηγήθη αιχμάλωτος εις την εξορίαν. Εμεινεν ώσαν οίνος αμετακίνητος, που διετήρησε την ευχάριστον γεύσιν του και δεν έχασε την ευωδίαν του!

Ιερ. 31,12 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἡμέραι αὐτοῦ ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ ἀποστελῶ αὐτῷ κλίνοντας, καὶ κλινοῦσιν αὐτὸν καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ λεπτυνοῦσι καὶ τὰ κέρατα αὐτοῦ συγκόψουσι.

Ιερ. 31,12 - Δια τούτο ιδού, λέγει ο Κυριος, έρχονται ημέραι, κατά τας οποίας εγώ θα αποστείλω μεταγγιστάς, οι οποίοι θα μεταγγίσουν τον οίνον· τα δε πήλινα σκεύη, εις τα οποία εφυλάσσετο, θα τα συντρίψουν. Οι εχθροί θα κατακόψουν όλην την δύναμιν της Μωάβ.

Ιερ. 31,13 - καὶ καταισχυνθήσεται Μωὰβ ἀπὸ Χαμώς, ὥσπερ κατῃσχύνθη οἶκος Ἰσραὴλ ἀπὸ Βαιθὴλ ἐλπίδος αὐτῶν πεποιθότες ἐπ᾿ αὐτοῖς.

Ιερ. 31,13 - Οι Μωαβίται θα κατεντροπιασθούν δια το άψυχον και ανίκανον να τους σώση είδωλον του Χαμώς, όπως κατεντροπιάσθησαν οι Ισραηλίται από την Βαιθήλ, όπου είχαν στηρίξει την ελπίδα των αυτοί, που επίστευαν εις τα είδωλα.

Ιερ. 31,14 - πῶς ἐρεῖτε· ἰσχυροί ἐσμεν καὶ ἄνθρωπος ἰσχύων εἰς τὰ πολεμικά;

Ιερ. 31,14 - Και λοιπόν, σεις οι Μωαβίται πως θα πήτε· “είμεθα ισχυροί και κάθε άνδρας από μας είναι δυνατός εις τα πολεμικά όπλα”;

Ιερ. 31,15 - ὤλετο Μωὰβ πόλις αὐτοῦ, καὶ ἐκλεκτοὶ νεανίσκοι αὐτοῦ κατέβησαν εἰς σφαγήν·

Ιερ. 31,15 - Ιδού, ότι όλαι αι πόλεις της χώρας Μωάβ παρεδόθησαν στον όλεθρον. Οι εκλεκτοί δε νέοι άνδρες της ωδηγήθησαν εις σφαγήν.

Ιερ. 31,16 - ἐγγὺς ἡμέρα Μωὰβ ἐλθεῖν, καὶ πονηρία αὐτοῦ ταχεῖα σφόδρα.

Ιερ. 31,16 - Η ημέρα καταδίκης της Μωάβ πλησιάζει να έλθη και η σύμφορά της έρχεται πολύ ταχέως.

Ιερ. 31,17 - κινήσατε αὐτῷ, πάντες κυκλόθεν αὐτοῦ, πάντες εἰδότες ὄνομα αὐτοῦ· εἴπατε· πῶς συνετρίβη βακτηρία εὐκλεής, ῥάβδος μεγαλώματος;

Ιερ. 31,17 - Συγκλονισθήτε και κλαύσατε δια τον όλεθρον της Μωάβ όλοι οι γύρω από αυτήν λαοί. Ολοι όσοι την εγνωρίζατε, είπατε· “πως συνετρίβη η ένδοξος βακτηρία, η ισχυρά αυτή ράβδος;”

Ιερ. 31,18 - κατάβηθι ἀπὸ δόξης καὶ κάθισον ἐν ὑγρασίᾳ, καθημένη Δαιβών· ἐκτριβήσεται, ὅτι ὤλετο Μωάβ, ἀνέβη εἰς σὲ λυμαινόμενος ὀχύρωμά σου.

Ιερ. 31,18 - Σεις, οι κάτοικοι της Δαιβών, κατεβήτε από την δόξαν σας, καθίσατε κάτω στο υγρόν έδαφος. Η Δαιβών θα καταστραφή, αφού εχάθη ολόκληρος η περιοχή Μωάβ. Επήλθεν εναντίον σου εκείνος, ο οποίος θα καταστρέψη και θα συλήση τα οχυρωματά σου.

Ιερ. 31,19 - ἐφ᾿ ὁδοῦ στῆθι καὶ ἔπιδε, καθημένη ἐν Ἀροήρ, καὶ ἐρώτησον φεύγοντα καὶ σῳζόμενον καὶ εἰπόν· τί ἐγένετο;

Ιερ. 31,19 - Σεις, που κατοικείτε εις την Αροήρ,. σταθήτε στον δρόμον σας και ερωτήσατε αυτούς, που πανικόβλητοι φεύγουν και προσπαθούν να σωθούν, και ειπέτε τους· “τι συνέβη”;

Ιερ. 31,20 - κατῃσχύνθη Μωάβ, ὅτι συνετρίβη· ὀλόλυξον καὶ κέκραξον, ἀνάγγειλον ἐν Ἀρνών, ὅτι ὤλετο Μωάβ·

Ιερ. 31,20 - Θα σας απαντήσουν· “η Μωάβ κατεντροπιάσθη, διότι συνετρίβη και κατεστράφη”. Θρηνήσατε, κραυγάσατε, αναγγείλατε εις την Αρνών, ότι εξωλοθρεύθη η Μωάβ...

Ιερ. 31,21 - καὶ κρίσις ἔρχεται εἰς τὴν γῆν Μεισὼρ ἐπὶ Χελὼν καὶ Ῥεφὰς καὶ Μωφὰθ

Ιερ. 31,21 - Δικαία κρίσις και τιμωρία επέρχεται εναντίον της χώρας Μεισώρ και των, πόλεών της Χελών, Ρεφάς, Μωφάθ,

Ιερ. 31,22 - καὶ ἐπὶ Δαιβὼν καὶ ἐπὶ Ναβαῦ καὶ ἐπ᾿ οἶκον Δαιβλαθαὶμ

Ιερ. 31,22 - εναντίον της Δαίδων και της Ναβαύ, εναντίον των απογόνων Δαιβλαθαίμ.

Ιερ. 31,23 - καὶ ἐπὶ Καριαθαὶμ καὶ ἐπ᾿ οἶκον Γαιμὼλ καὶ ἐπ᾿ οἶκον Μαὼν

Ιερ. 31,23 - Εναντίον της Καριαθαίμ και των απογόνων Γαιμώλ, εναντίον του οίκου Μαών,

Ιερ. 31,24 - καὶ ἐπὶ Καριὼθ καὶ ἐπὶ Βοσὸρ καὶ ἐπὶ πάσας τὰς πόλεις Μωὰβ τὰς πόῤῥω καὶ τὰς ἐγγύς.

Ιερ. 31,24 - εναντίον της Καριώθ και της Βοσόρ και εναντίον όλων των πόλεων της χώρας Μωάβ, αι οποίαι ευρίσκονται μακράν και πλησίον.

Ιερ. 31,25 - κατεάχθη κέρας Μωάβ, καὶ τὸ ἐπίχειρον αὐτοῦ συνετρίβη.

Ιερ. 31,25 - Εσπασεν η δύναμις της Μωάβ, συνετρίβησαν τα πολεμικά όπλα εις τα χέρια του λαού της.

Ιερ. 31,26 - μεθύσατε αὐτόν, ὅτι ἐπὶ Κύριον ἐμεγαλύνθη· καὶ ἐπικρούσει Μωὰβ ἐν χειρὶ αὐτοῦ καὶ ἔσται εἰς γέλωτα καὶ αὐτός.

Ιερ. 31,26 - Σεις, οι επιδρομείς, οι Χαλδαίοι, μεθύσατε τον λαόν της Μωάβ με τον οίνον του θυμού του Κυρίου, διότι ο λαός αυτός υψώθη και αυθαδίασεν εναντίον του Κυρίου του. Οι Μωαβίται εχειροκροτούσαν με χαράν δια τον όλεθρον του Ιούδα, αλλά και οι ίδιοι θα γίνουν αντικείμενον γέλωτος και εμπαιγμού.

Ιερ. 31,27 - καὶ εἰ μὴ εἰς γελοιασμὸν ἦν σοι Ἰσραήλ; ἢ ἐν κλοπαῖς σου εὑρέθη, ὅτι ἐπολέμεις αὐτόν;

Ιερ. 31,27 - Μηπως ο ισραηλιτικός λαός δεν έγινε δια σε αντικείμενον χλευασμού και γέλωτος; Διατί αυτό; Μηπως και τον συνέλαβες ως κλέπτην της περιουσίας σου και δια τούτο επολεμούσες εναντίον του;

Ιερ. 31,28 - κατέλιπον τὰς πόλεις καὶ ᾤκησαν ἐν πέτραις οἱ κατοικοῦντες Μωάβ, ἐγενήθησαν ὥσπερ περιστεραί νοσσεύουσαι ἐν πέτραις στόματι βοθύνου.

Ιερ. 31,28 - Ετιμωρήθησαν οι Μωαβίται, δια τούτο και εγκατέλειψαν τας πόλεις των και κατώκησαν στους βράχους. Εγιναν ωσάν περιστεραί, αι οποίαι έχουν κατασκευάσει τας φωλεάς των εις τας οπάς αποτόμων βράχων.

Ιερ. 31,29 - ἤκουσα ὕβριν Μωάβ, ὕβρισε λίαν ὕβριν αὐτοῦ καὶ ὑπερηφανίαν αὐτοῦ, καὶ ὑψώθη ἡ καρδία αὐτοῦ.

Ιερ. 31,29 - Ηκουσα την αλαζονείαν των Μωαβιτών. Κατελήφθη από πολλήν υπερηφάνειαν και αναίδειαν. Υψώθη εγωϊστικώς η καρδία του λαού αυτού.

Ιερ. 31,30 - ἐγὼ δὲ ἔγνων ἔργα αὐτοῦ· οὐχὶ τὸ ἱκανὸν αὐτοῦ, οὐχ οὕτως ἐποίησε.

Ιερ. 31,30 - Εγώ γνωρίζω τα έργα της αλαζονείας και επιδείξεώς του. Ο εγωισμός του και αι φιλοδοξίαι του ήσαν ανώτερα από την άξίαν και τα έργα του.

Ιερ. 31,31 - διὰ τοῦτο ἐπὶ Μωὰβ ὀλολύζετε πάντοθεν, βοήσατε ἐπ᾿ ἄνδρας κειράδας αὐχμοῦ·

Ιερ. 31,31 - Δια τούτο θρηνείτε από παντού δια τον όλεθρον της Μωάβ. Κραυγάσατε με πόνον δια τους αιχμαλώτους, των οποίων εις ένδειξιν καταφρονήσεως εξύρισαν την κεφαλήν και τον πώγωνα και τους εγκατέλειψαν εις στέρησιν.

Ιερ. 31,32 - ὡς κλαυθμὸν Ἰαζὴρ ἀποκλαύσομαί σοι, ἄμπελος Σεβημά, κλήματά σου διῆλθε θάλασσαν, Ἰαζὴρ ἥψαντο· ἐπὶ ὀπώραν σου, ἐπὶ τρυγηταῖς σου ὄλεθρος ἐπέπεσε.

Ιερ. 31,32 - Οπως κλαίει η Ιαζήρ την καταστροφήν της, θα κλαύσω και εγώ δια σε αμπελοφόρε Σεβημά. Τα κλήματά σου επεξετάθησαν έως την Νεκράν Θαλασσαν, έφθασαν εις την Ιαζήρ. Εις τας οπώρας των δένδρων σου και στον τρυγητόν των αμπέλων σου επέπεσεν όλεθρος.

Ιερ. 31,33 - συνεψήθη χαρμοσύνη καὶ εὐφροσύνη ἐκ τῆς Μωαβίτιδος καὶ οἶνος ἦν ἐπὶ ληνοῖς σου· πρωΐ οὐκ ἐπάτησαν οὐδὲ δείλης, οὐκ ἐποίησαν αἰδάδ.

Ιερ. 31,33 - Εκάησαν και εξηφανίσθησαν χαρά και ευφροσύνη από την χώραν Μωάβ. Ο οίνος ευρίσκετο ακόμα στους ληνούς, όταν επέδραμον οι εχθροί. Αλλα ούτε το πρωί ούτε το απόγευμα επάτησαν πλέον τας σταφυλάς οι Μωαβίται. Δεν έβγαλαν τας συνήθεις χαρμοσύνους κραυγάς δια τον τρυγητόν και το πάτημα των σταφυλών.

Ιερ. 31,34 - ἀπὸ κραυγῆς Ἐσεβὼν ἕως Ἐλεαλὴ αἱ πόλεις αὐτῶν ἔδωκαν φωνὴν αὐτῶν, ἀπὸ Ζογὸρ ἕως Ὠρωναὶμ καὶ Ἀγλάθ-Σαλισία, ὅτι καὶ τὸ ὕδωρ Νεβρεὶν εἰς κατάκαυμα ἔσται.

Ιερ. 31,34 - Από την κραυγήν της Εσεβών έως την Ελεαλή, όλαι αι πόλεις αφήκαν κραυγάς οδύνης και πόνου. Από Ζογόρ έως Ωρωναίμ και από Αγλαθ-Σαλισία, διότι και αυτά τα πηγαία ύδατα της Νεβρείν παρεδόθησαν εις πυρκαϊάν, εις καταστροφήν, και η χώρα έμεινε άνυδρος και ξηρά.

Ιερ. 31,35 - καὶ ἀπολῶ τὸν Μωάβ, φησὶ Κύριος, ἀναβαίνοντα ἐπὶ τὸν βωμὸν καὶ θυμιῶντα θεοῖς αὐτοῦ.

Ιερ. 31,35 - Θα εξολοθρεύσω τους Μωαβίτας, λέγει ο Κυριος, κάθε άνθρωπον, ο οποίος ανεβαίνει προς τους βωμούς και προσφέρει θυμίαμα στους ειδωλικους θεούς του.

Ιερ. 31,36 - διὰ τοῦτο καρδία μου, Μωάβ, ὥσπερ αὐλοὶ βομβήσουσι, καρδία μου ἐπ᾿ ἀνθρώπους κειράδας ὥσπερ αὐλὸς βομβήσει· διὰ τοῦτο ἃ περιεποιήσατο, ἀπώλετο ἀπὸ ἀνθρώπου.

Ιερ. 31,36 - Δια τούτο η καρδία μου, ω χώρα Μωάβ, βομβεί, ως εάν πολλοί αυλοί αναδίδουν ήχον. Η καρδία μου θα αποδώση βόμβον ωσάν

αυλός, δι' ανθρώπους αιχμαλώτους, τους οποίους εις καταφρόνησιν έχουν κουρεύσει και ξυρίσει. Εκείνα τα οποία επί τόσον χρόνον η χώρα Μωάβ είχεν αποκτήσει και περιποιηθή, κατεστράφησαν από τους εχθρούς.

Ιερ. 31,37 - πᾶσαν κεφαλὴν ἐν παντὶ τόπῳ ξυρηθήσονται, καὶ πᾶς πώγων ξυρηθήσεται, καὶ πᾶσαι χεῖρες κόψονται, καὶ ἐπὶ πάσης ὀσφύος σάκκος.

Ιερ. 31,37 - Εις κάθε τόπον θα ξυρίσουν την κεφαλήν των ανθρώπων της Μωάβ· θα ξυρισθή και το γένειάν των· θα κατακοπούν τα χέρια των και όλαι αι οσφύες των θα περιζωσθούν πένθιμον σάκκινον ένδυμα.

Ιερ. 31,38 - καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δωμάτων Μωὰβ καὶ ἐπὶ ταῖς πλατείαις αὐτῆς, ὅτι συνέτριψα τὸν Μωάβ, φησὶ Κύριος, ὡς ἀγγεῖον, οὗ οὐκ ἔστι χρεία αὐτοῦ.

Ιερ. 31,38 - Ολολυγμός και θρήνος θα ακούεται επάνω εις όλα τα δώματα της Μωάβ και εις τας πλατείας αυτής, διότι εγώ συνέτριψα την χώραν Μωάβ, λέγει Κυριος, όττως συντρίβει κανείς ένα πήλινον αγγείον, που δεν το χρειάζεται πλέον.

Ιερ. 31,39 - πῶς κατήλλαξε; πῶς ἔστρεψε νῶτον Μωάβ; ᾐσχύνθη καὶ ἐγένετο Μωὰβ εἰς γέλωτα καὶ ἐγκότημα πᾶσι τοῖς κύκλῳ αὐτῆς.

Ιερ. 31,39 - Πως κατετροπώθη η Μωάβ; Πως οι άνδρες της έστρεψαν πανικόβλητοι τα νώτα των στους εχθρούς; Κατεντροπιάσθη, έγινεν η χώρα Μωάβ περίγελως, αντικείμενον της οργής όλων των κύκλω αυτής.

Ιερ. 31,40 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος·

Ιερ. 31,40 - Διότι έτσι είπεν ο Κυριος·

Ιερ. 31,41 - ἐλήφθη Ἀκκαριώθ, καὶ τὰ ὀχυρώματα συνελήφθη·

Ιερ. 31,41 - εκυριεύθη η Ακκαριώθ και τα οχυρώματα αυτής κατελήφθησαν.

Ιερ. 31,42 - καὶ ἀπολεῖται Μωὰβ ἀπὸ ὄχλου, ὅτι ἐπὶ τὸν Κύριον ἐμεγαλύνθη.

Ιερ. 31,42 - Η Μωάβ θα καταστροφή ανάμεσα από τους λαούς, διότι υπερηφανεύθη εναντίον του Κυρίου.

Ιερ. 31,43 - παγὶς καὶ φόβος καὶ βόθυνος ἐπὶ σοί, καθήμενος Μωάβ·

Ιερ. 31,43 - Παγίδες και φόβοι και λάκκοι υπάρχουν δια σας, που κατοικείτε την χώραν Μωάβ.

Ιερ. 31,44 - ὁ φεύγων ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου ἐμπεσεῖται εἰς τὸν βόθυνον, καὶ ὁ ἀναβαίνων ἐκ τοῦ βοθύνου συλληφθήσεται ἐν τῇ παγίδι, ὅτι ἐπάξω ταῦτα ἐπὶ Μωὰβ ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῆς.

Ιερ. 31,44 - Εκείνος, ο οποίος θα διαφύγη τον φόβον και τον κίνδυνον εκ μέρους των ανθρώπων, θα πέση στον λάκκον· και εκείνος ο οποιος ανεβαίνει από τον λάκκον, θα συλληφθή εις την παγίδα αιχμάλωτος. Αυτά θα επιφέρω εναντίον της Μωάβ κατά τον χρόνον, που θα την επισκεφθώ προς δικαίαν τιμωρίαν της.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 32 (Μασ. 25,15-38)

Ὅσα ἐπροφήτευσεν Ἱερεμίας ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη.

Οσα προεφήτευσεν ο Ιερεμίας εναντίον όλων των εθνών (Μασ. ΚΕ', 15-38).

Ιερ. 32,1 - Οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· λαβὲ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ ἀκράτου τούτου ἐκ χειρός μου καὶ ποτιεῖς πάντα τὰ ἔθνη, πρὸς ἃ ἐγὼ ἀποστέλλω σε πρὸς αὐτούς,

Ιερ. 32,1 - Κατ' αυτόν τον τρόπον ο Κυριος, ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, ωμίλησε προς τον Ιερεμίαν. Παρε από το χέρι μου το ποτήριον τούτο, που περιέχει άκρατον οίνον, και θα ποτίσῃς όλα τα έθνη, προς τα οποία εγώ θα σε αποστείλω.

Ιερ. 32,2 - καὶ πίονται καὶ ἐξεμοῦνται καὶ ἐκμανήσονται ἀπὸ προσώπου τῆς μαχαίρας, ἧς ἐγὼ ἀποστέλλω ἀνὰ μέσον αὐτῶν.

Ιερ. 32,2 - Θα πιουν από αυτόν, θα κάμουν εμετόν, θα περιέλθουν εις κατάστασιν αλλοφροσύνης, όταν αντικρύσουν την μάχαιραν την εχθρικήν, την οποίαν εγώ θα αποστείλω εναντίον των.

Ιερ. 32,3 - καὶ ἔλαβον τὸ ποτήριον ἐκ χειρὸς Κυρίου καὶ ἐπότισα τὰ ἔθνη, πρὸς ἃ ἀπέστειλέ με Κύριος ἐπ᾿ αὐτά,

Ιερ. 32,3 - Ελαβον, λέγει ο Ιερεμίας, το ποτήριον από τα χέρια του Κυρίου και επότισα τα έθνη, προς τα οποία ο Κυριος με απέστειλε·

Ιερ. 32,4 - τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα καὶ βασιλεῖς Ἰούδα καὶ ἄρχοντας αὐτοῦ τοῦ θεῖναι αὐτὰς εἰς ἐρήμωσιν καὶ εἰς ἄβατον καὶ εἰς συριγμὸν

Ιερ. 32,4 - την Ιερουσαλήμ και τας πόλεις της περιοχής Ιούδα, τους βασιλείς και τους άρχοντας του βασιλείου του ιουδαϊκού, δια να γίνουν όλα αυτά έρημα, αδιάβατα, αντικείμενα εμπαικτικού συριγμού.

Ιερ. 32,5 - καὶ τὸν Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ καὶ τοὺς μεγιστᾶνας αὐτοῦ

Ιερ. 32,5 - Επότισα επίσης τον Φαραώ, βασιλέα της Αιγύπτου, και τους μεγιστάνας αυτού,

Ιερ. 32,6 - καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς συμμείκτους καὶ πάντας τοὺς βασιλεῖς ἀλλοφύλων, τὴν Ἀσκάλωνα καὶ τὴν Γάζαν καὶ τὴν Ἀκκάρων καὶ τὸ ἐπίλοιπον Ἀζώτου

Ιερ. 32,6 - όλον τον λαόν του, όλον τον σύμμικτον πληθυσμόν και όλους τους βασιλείς των Φιλισταίων, όπως επίσης την Ασκάλωνα, την Γαζαν, την Ακκαρών και τους λοιπούς κατοίκους της Αζώτου.

Ιερ. 32,7 - καὶ τὴν Ἰδουμαίαν καὶ τὴν Μωαβῖτιν καὶ τοὺς υἱοὺς Ἀμμὼν

Ιερ. 32,7 - Επότισα ακόμη την Ιδουμαίαν, την χώραν Μωάβ, τους Αμμωνίτας,

Ιερ. 32,8 - καὶ βασιλεῖς Τύρου καὶ βασιλεῖς Σιδῶνος καὶ βασιλεῖς τοὺς ἐν τῷ πέραν τῆς θαλάσσης

Ιερ. 32,8 - τους βασιλείς της Τυρου, τους βασιλείς της Σιδώνος, τους βασιλείς, οι οποίοι ευρίσκονται πέραν από την Μεσόγειον Θαλασσαν.

Ιερ. 32,9 - καὶ τὴν Δαιδὰν καὶ τὴν Θαιμὰν καὶ τὴν Ῥῶς καὶ πᾶν περικεκαρμένον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ

Ιερ. 32,9 - Επότισα την Δαιδάν και την Θαιμάν και την Ρως και όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν περικόψει το γένειον του προσώπου των εις τιμήν ειδωλικών θεών·

Ιερ. 32,10 - καὶ πάντας τοὺς συμμείκτους τοὺς καταλύοντας ἐν τῇ ἐρήμῳ

Ιερ. 32,10 - όλους τους αναμίκτους λαούς, οι οποίοι έχουν τα καταλύματά των εις την έρημον,

Ιερ. 32,11 - καὶ πάντας βασιλεῖς Αἰλὰμ καὶ πάντας βασιλεῖς Περσῶν

Ιερ. 32,11 - όλους τους βασιλείς Αιλάμ και όλους τους βασιλείς των Περσών,

Ιερ. 32,12 - καὶ πάντας βασιλεῖς ἀπὸ ἀπηλιώτου τοὺς πόῤῥω καὶ τοὺς ἐγγύς, ἕκαστον πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ πάσας βασιλείας τὰς ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς.

Ιερ. 32,12 - όλους τους βασιλείς προς τας ανατολικάς περιοχάς τους μακράν και τους πλησίον, τον ένα και τον άλλον, και όλας τας βασιλείας, που υπάρχουν στο πρόσωπον της γης.

Ιερ. 32,13 - καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· οὕτως εἶπε Κύριος παντοκράτωρ· πίετε καὶ μεθύσθητε καὶ ἐξεμέσετε καὶ πεσεῖσθε καὶ οὐ μὴ ἀναστῆτε ἀπὸ προσώπου τῆς μαχαίρας, ἧς ἐγὼ ἀποστέλλω ἀνὰ μέσον ὑμῶν.

Ιερ. 32,13 - Εις όλους αυτούς, του λέγει ο Θεός, θα είπης, έτσι ωμίλησεν ο Κυριος, ο παντοκράτωρ· Πιετε, μεθύσετε, κάμετε εμετόν, θα πέσετε εις την γην και δεν θα ημπορέσετε να εγερθήτε ενώπιον της εχθρικής μαχαίρας, την οποίαν εγώ αποστέλλω ανάμεσά σας.

Ιερ. 32,14 - καὶ ἔσται ὅταν μὴ βούλωνται δέξασθαι τὸ ποτήριον ἐκ τῆς χειρός σου ὥστε πιεῖν, καὶ ἐρεῖς· οὕτως εἶπε Κύριος· πιόντες πίεσθε·

Ιερ. 32,14 - Εάν τυχόν δεν θελήσουν να δεχθούν το ποτήριον αυτό από τα χέρια σου, ώστε να πίουν το περιεχόμενόν του, θα πης προς αυτούς· Ετσι είπεν ο Κυριος θέλοντες και μη θα πίετε από αυτό.

Ιερ. 32,15 - ὅτι ἐν πόλει, ἐν ᾗ ὠνομάσθη τὸ ὄνομά μου ἐπ᾽ αὐτήν, ἐγὼ ἄρχομαι κακῶσαι, καὶ ὑμεῖς καθάρσει οὐ μὴ καθαρισθῆτε, ὅτι μάχαιραν ἐγὼ καλῶ ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ τῆς γῆς.

Ιερ. 32,15 - Εφ' όσον εγώ έχω αρχίσει να στέλλω τιμωρίας και συμφοράς εναντίον πόλεως, η οποία φέρει το όνομά μου, εναντίον της Ιερουσαλήμ,

σεις δεν θα υποστήτε την καθαρτήριον αυτήν τιμωρίαν; Θα τιμωρήσω και σας, διότι εγώ προσκαλώ την εχθρικήν μάχαιραν εναντίον όλων των αμαρτωλών κατοίκων της γης.

Ιερ. 32,16 - καὶ σὺ προφητεύσεις ἐπ᾿ αὐτοὺς τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐρεῖς· Κύριος ἀφ᾿ ὑψηλοῦ χρηματιεῖ, ἀπὸ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ δώσει φωνὴν αὐτοῦ, λόγον χρηματιεῖ ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ αἰδὰδ ὥσπερ τρυγῶντες ἀποκριθήσονται· καὶ ἐπὶ καθημένους τὴν γῆν ἥκει ὄλεθρος

Ιερ. 32,16 - Θα προφητεύσης δε προς αυτούς ακόμη και τούτους τους λόγους· ο Κυριος από του ύψους του θρόνου του διαλαλεί τας αποφάσστου. Από τον ιερόν του οίκον, τον ναόν. θα δώση την φωνήν του, θα εκφράση τας αποφάσστου από τον Ιερόν τόπον· και ζωηραί κραυγαί ωσάν τας κραυγάς των τρυγώντων τας αμπέλους θα αποκριθούν. Εις τους κατοίκους της γης έρχεται πλέον ο όλεθρος.

Ιερ. 32,17 - ἐπὶ μέρος τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ ἐν τοῖς ἔθνεσι, κρίνεται αὐτὸς πρὸς πᾶσαν σάρκα, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐδόθησαν εἰς μάχαιραν, λέγει Κύριος.

Ιερ. 32,17 - Εις τα πέρατα της γης θα φθάση η κραυγή της δικαίας αποφάσεώς του, διότι ο Κυριος καταδικάζει τα έθνη, στήνει κρίσιν και παίρνει καταδικαστικήν απόφασιν αυτός εναντίον κάθε ανθρώπου. Οι ασεβείς παρεδόθησαν και θα παραδοθούν εις την μάχαιραν του ολέθρου, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 32,18 - οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ κακὰ ἔρχεται ἀπὸ ἔθνους ἐπὶ ἔθνος, καὶ λαῖλαψ μεγάλη ἐκπορεύεται ἀπ᾿ ἐσχάτου τῆς γῆς.

Ιερ. 32,18 - Ούτως είπεν ο Κυριος· Ιδού, έρχονται σύμφοραί από ένα έθνος εις άλλο έθνος, θύελλα μεγάλη επέρχεται από τα άκρα της γης.

Ιερ. 32,19 - καὶ ἔσονται τραυματίαι ὑπὸ Κυρίου ἐν ἡμέρᾳ Κυρίου, ἐκ μέρους τῆς γῆς, καὶ ἕως εἰς μέρος τῆς γῆς· οὐ μὴ κατορυγῶσιν, εἰς κόπρια ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς ἔσονται.

Ιερ. 32,19 - Θα θανατωθούν οι άνθρωποι από τον Κυριον κατά την ημέραν της δικαίας αποφάσεώς και τιμωρίας εκ μέρους του Κυρίου. Από το ένα άκρον της γης έως το άλλο άκρον τα πτώματά των δεν θα ταφούν. θα μείνουν, ως κόπρος εις λίπανσιν της γης.

Ιερ. 32,20 - ἀλαλάξατε, ποιμένες, καὶ κεκράξατε· καὶ κόπτεσθε οἱ κριοὶ τῶν προβάτων, ὅτι ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι ὑμῶν εἰς σφαγήν, καὶ πεσεῖσθε ὥσπερ οἱ κριοὶ οἱ ἐκλεκτοί·

Ιερ. 32,20 - Ξεσπάσατε εις θρηνώδεις αλαλαγμούς άρχοντες του λαού, κραυγάσατε, θρηνήσατε με κοπετούς σεις, οι οποίοι, όπως οι κριοι δια τα πρόβατα, είσθε αρχηγοί των λαών, διότι συνεπληρώθησαν πλέον αι ημέραι σας δια την σφαγήν και θα πέσετε σφαζόμενοι, όπως οι εκλεκτοί, κριοι.

Ιερ. 32,21 - καὶ ἀπολεῖται φυγὴ ἀπὸ τῶν ποιμένων καὶ σωτηρία ἀπὸ τῶν κριῶν τῶν προβάτων.

Ιερ. 32,21 - Δεν θα υπάρξη κανείς τρόπος διαφυγής δια τους ποιμένας αυτούς, καμμία σωτηρία δια τους πνευματικούς αυτούς ηγέτας των λογικών προβάτων.

Ιερ. 32,22 - φωνὴ κραυγῆς τῶν ποιμένων καὶ ἀλαλαγμὸς τῶν προβάτων καὶ τῶν κριῶν, ὅτι ὠλόθρευσε Κύριος τὰ βοσκήματα αὐτῶν,

Ιερ. 32,22 - Θα ακουσθή θρηνώδης κραυγή των αρχόντων αυτών, αλαλαγμός φοβερός των προβάτων και των κριών, διότι ο Κυριος κατέστρεψε τας βοσκάς των, τας πόλεις εις τας οποίας έμεναν.

Ιερ. 32,23 - καὶ παύσεται τὰ κατάλοιπα τῆς εἰρήνης ἀπὸ προσώπου ὀργῆς θυμοῦ μου.

Ιερ. 32,23 - Και όση, τυχόν, ειρήνη είχε κάπου απομείνει εις την γην, θα παύση πλέον εξ αιτίας του ωργισμένου προσώπου του Κυρίου.

Ιερ. 32,24 - ἐγκατέλιπεν ὥσπερ λέων κατάλειμμα αὐτοῦ, ὅτι ἐγενήθη ἡ γῆ αὐτῶν εἰς ἄβατον ἀπὸ προσώπου τῆς μαχαίρας τῆς μεγάλης.

Ιερ. 32,24 - Ωσάν λέων αφήκε το κατάλοιπον της θήρας του. Ολη η χώρα των αμαρτωλών ανθρώπων έγινεν έρημος και άβατος εξ αιτίας της φοβεράς μαχαίρας του ολέθρου και της καταστροφής.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 33 (Μασ. 26)

Ιερ. 33,1 - Ἐν ἀρχῇ βασιλέως Ἰωακεὶμ υἱοῦ Ἰωσία ἐγενήθη ὁ λόγος οὗτος παρὰ Κυρίου·

Ιερ. 33,1 - Ο κατωτέρω λόγος απηυθύνθη από το Κυριον προς τον Ιερεμίαν κατά αρχήν της βασιλείας του βασιλέως Ιωκείμ, υιού του Ιωσίου.

Ιερ. 33,2 - οὕτως εἶπε Κύριος· στῆθι ἐν αὐλῇ οἴκου Κυρίου καὶ χρηματιεῖς ἅπασι τοῖς Ἰουδαίοις καὶ πᾶσι τοῖς ἐρχομένοις προσκυνεῖν ἐν οἴκῳ Κυρίου ἅπαντας τοὺς λόγους, οὓς συνέταξά σοι χρηματίσαι αὐτοῖς, μὴ ἀφέλῃς ῥῆμα·

Ιερ. 33,2 - Ετσι ωμίλησε και είπεν ο Κυριος· Στάσου εις την αυλήν του ναού του Κυρίου και θα αναγγείλης εις όλους ανεξαιρέτως τους Ιουδαίους και εις όλους όσοι έρχονται προσκυνήσουν στον οίκον του Κυρίου όλους τους λόγους, τους οποίους σε διέταξα να ανακοινώσης. Δεν θα αφαιρέσης ούτε μίαν λέξιν.

Ιερ. 33,3 - ἴσως ἀκούσονται καὶ ἀποστραφήσονται ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς, καὶ παύσομαι ἀπὸ τῶν κακῶν, ὧν ἐγὼ λογίζομαι τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς ἕνεκεν τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν.

Ιερ. 33,3 - Ισως ακούσουν και δεχθούν τους λόγους μου και ο καθένας από αυτούς απομακρυνθή από την οδον του την πονηράν και εγώ θα σταματήσω τας συμφοράς, τας οποίας σκέπτομαι να εξαπαστείλω εναντίον αυτών, εξ αιτίας των πονηρών έργων των.

Ιερ. 33,4 - καὶ ἐρεῖς· οὕτως εἶπε Κύριος· ἐὰν μὴ ἀκούσητέ μου τοῦ πορεύεσθαι ἐν τοῖς νομίμοις μου, οἷς ἔδωκα κατὰ πρόσωπον ὑμῶν,

Ιερ. 33,4 - Θα πης. λοιπόν, προς αυτούς· ''Ετσι είπεν ο Κυριος· εάν δεν υπακούσετε εις εμέ, ώστε να πορεύεσθε και να ζήτε σύμφωνα με τους Νομους, τους οποίους εγώ έχω δώσει ενώπιον σας.

Ιερ. 33,5 - εἰσακούειν τῶν λόγων τῶν παίδων μου τῶν προφητῶν, οὓς ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς ὄρθρου, καὶ ἀπέστειλα καὶ οὐκ ἠκούσατέ μου,

Ιερ. 33,5 - Να υπακούσετε στους λόγους των δούλων μου, των προφητών τους οποίους εγώ στέλλω προς σας λίαν ενωρίς, όπως και τους απέστειλα, αλλά δεν ηθελήσατε να υπακούσετε εις την φωνήν μου,

Ιερ. 33,6 - καὶ δώσω τὸν οἶκον τοῦτον ὥσπερ Σηλὼ καὶ τὴν πόλιν δώσω εἰς κατάραν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι πάσης τῆς γῆς.

Ιερ. 33,6 - θα παραδώσω τον ναόν τούτον εις καταστροφήν, όπως και την Σηλώ, και την πόλιν αυτήν θα παραδώσως στους εχθρούς ως κατάραν εις όλα τα έθνη ολοκλήρου της οικουμένης.

Ιερ. 33,7 - καὶ ἤκουσαν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψευδοπροφῆται καὶ πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Ἱερεμίου λαλοῦντος τοὺς λόγους τούτους ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Ιερ. 33,7 - Ηκουσαν οι ιερείς, οι ψευδοπροφήται και όλος ο λαός τον Ιερεμίαν να αναγγέλη τους λόγους αυτούς στον οίκον του Κυρίου.

Ιερ. 33,8 - καὶ ἐγένετο Ἱερεμίου παυσαμένου λαλοῦντος πάντα, ἃ συνέταξε Κύριος αὐτῷ λαλῆσαι παντὶ τῷ λαῷ, καὶ συνελάβοσαν αὐτὸν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψευδοπροφῆται καὶ πᾶς ὁ λαὸς λέγων· θανάτῳ ἀποθανῇ,

Ιερ. 33,8 - Οταν δε ο Ιερεμίας έπαυσε να λέγη όλα αυτά τα λόγια, τα οποία τον διέταξεν ο Κυριος να είπη εις όλον τον λαόν, συνέλαβαν τον Ιερεμίαν οι ιερείς και οι ψευδοπροφήται και όλος ο λαός, και ειπαν· “οπωσδήποτε θα καταδικασθής εις θάνατον

Ιερ. 33,9 - ὅτι ἐπροφήτευσας τῷ ὀνόματι Κυρίου λέγων· ὥσπερ Σηλὼ ἔσται ὁ οἶκος οὗτος καὶ ἡ πόλις αὕτη ἐρημωθήσεται ἀπὸ κατοικούντων· καὶ ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν ἐν οἴκῳ Κυρίου. -

Ιερ. 33,9 - διότι ωμιλησες εν ονόματι του Κυρίου και είπες· ο οίκος ούτος, ο ναός, θα γίνη όπως η Σηλώ· και η πόλις αυτή, η Ιερουσαλήμ, θα μείνη έρημος από κατοίκους”. Συγκεντρώθη δε όλος ο Ισραηλιτικός λαός εις την αυλήν του ναού του Κυρίου εναντίον του Ιερεμίου.

Ιερ. 33,10 - Καὶ ἤκουσαν οἱ ἄρχοντες Ἰούδα τὸν λόγον τοῦτον καὶ ἀνέβησαν ἐξ οἴκου τοῦ βασιλέως εἰς οἶκον Κυρίου καὶ ἐκάθισαν ἐν προθύροις πύλης Κυρίου τῆς καινῆς.

Ιερ. 33,10 - Ηκουσαν οι άρχοντες του Ιουδαϊκού βασιλείου το γεγονός αυτό και ανέβησαν από τον βασιλικόν οίκον στον ναόν του Κυρίου, εκάθισαν ως δικασταί εις την είσοδον της νέας πύλης της αυλής του ναού του Κυρίου.

Ιερ. 33,11 - καὶ εἶπαν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψευδοπροφῆται πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ παντὶ τῷ λαῷ· κρίσις θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, ὅτι ἐπροφήτευσε κατὰ τῆς πόλεως ταύτης, καθὼς ἠκούσατε ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν.

Ιερ. 33,11 - Οι ιερείς δε και οι ψευδοπροφήται είπαν προς τους άρχοντας και εις όλον τον λαόν· "καταδικαστική απόφασις θανάτου πρέπει να εκδοθή εναντίον του ανθρώπου αυτού, διότι επροφήτευσεν εναντίον της πόλεως αυτής, όπως άλλως τε και σεις οι ίδιοι ηκούσατε με τα αυτιά σας".

Ιερ. 33,12 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ παντὶ τῷ λαῷ λέγων· Κύριος ἀπέστειλέ με προφητεῦσαι ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦτον καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν ταύτην πάντας τοὺς λόγους, οὓς ἠκούσατε.

Ιερ. 33,12 - Ο Ιερεμίας είπε τότε προς τους άρχοντας και προς όλον τον λαόν· "ο Κυριος με έστειλε να προφητεύσω εναντίον του ναού τούτου και εναντίον της πόλεως αυτής, της Ιερουσαλήμ, όλους τους λόγους τους οποίους σεις ηκούσατε.

Ιερ. 33,13 - καὶ νῦν βελτίους ποιήσατε τὰς ὁδοὺς ὑμῶν καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν καὶ ἀκούσατε τῆς φωνῆς Κυρίου, καὶ παύσεται Κύριος ἀπὸ τῶν κακῶν, ὧν ἐλάλησεν ἐφ᾿ ὑμᾶς.

Ιερ. 33,13 - Και τώρα, εάν θέλετε να σωθήτε, κάμετε καλυτέρους και συμφώνους με το θέλημα του Θεού τους δρόμους της ζωής σας και τα έργα σας. Ακούσατε την φωνήν του Κυρίου, και τότε ο Κυριος δεν θα αποστείλη εναντίον σας τας συμφοράς περί των οποίων εγώ σας ωμίλησα.

Ιερ. 33,14 - καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐν χερσὶν ὑμῶν· ποιήσατέ μοι ὡς συμφέρει καὶ ὡς βέλτιον ὑμῖν.

Ιερ. 33,14 - Ιδού εγώ είμαι εις τα χέρια σας, πράξατε δι' εμέ όπως σας συμφέρει και όπως σεις νομίζετε δια τους εαυτούς σας καλύτερον.

Ιερ. 33,15 - ἀλλ᾿ ἢ γνόντες γνώσεσθε ὅτι, εἰ ἀναιρεῖτέ με, αἷμα ἀθῷον δίδοτε ἐφ᾿ ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ἀπέσταλκέ με Κύριος πρὸς ὑμᾶς λαλῆσαι εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν πάντας τοὺς λόγους τούτους.

Ιερ. 33,15 - Μαθετε όμώς και κατανοήσατε καλά τούτο· ότι εάν με θανατώσετε, θα πέση επάνω εις σας και εις την πόλιν αυτήν και στους κατοίκους αυτής το αθώον αίμα, που θα χύσετε. Διότι όντως ο Κυριος με απέστειλε προς σας να είπω εις τα αυτιά όλων όλους αυτούς τους λόγους".

Ιερ. 33,16 - καὶ εἶπον οἱ ἄρχοντες καὶ πᾶς ὁ λαὸς πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ πρὸς τοὺς ψευδοπροφήτας· οὐκ ἔστι τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ κρίσις θανάτου, ὅτι ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐλάλησε πρὸς ἡμᾶς.

Ιερ. 33,16 - Οι άρχοντες και όλος ο λαός είπαν προς τους ιερείς και προς τους ψευδοπροφήτας· "δεν πρέπει ο άνθρωπος αυτός να καταδικασθή εις θάνατον, διότι εξ ονόματος του Κυρίου του Θεού μας ελάλησε προς ημάς".

Ιερ. 33,17 - καὶ ἀνέστησαν ἄνδρες τῶν πρεσβυτέρων τῆς γῆς καὶ εἶπαν πάσῃ τῇ συναγωγῇ τοῦ λαοῦ·

Ιερ. 33,17 - Τοτε εσηκώθησαν μερικοί άνδρες από τους πρεσβυτέρους της χώρας και είπαν εις όλην την συγκέντρωσιν του λαού·

Ιερ. 33,18 - Μιχαίας ὁ Μωραθίτης ἦν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἐζεκίου βασιλέως Ἰούδα καὶ εἶπε παντὶ τῷ λαῷ Ἰούδα· οὕτως εἶπε Κύριος· Σιὼν ὡς ἀγρὸς ἀροτριαθήσεται, καὶ Ἱερουσαλὴμ εἰς ἄβατον ἔσται καὶ τὸ ὄρος τοῦ οἴκου εἰς ἄλσος δρυμοῦ.

Ιερ. 33,18 - "Ο Μιχαίας ο Μωραθίτης εζούσεν επί της εποχής Εζεκίου, του βασιλέως Ιούδα, και είπεν εις όλον τον ιουδαϊκόν λαόν· Ετσι είπεν ο Κυριος η Σιών θα οργωθή ώσαν χωράφι και η Ιερουσαλήμ θα γίνη άβατος και ακατοίκητος και το όρος τούτο, επί του οποίου υπάρχει ο ναός του Κυρίου, θα γίνη πυκνόν δάσος.

Ιερ. 33,19 - μὴ ἀνελὼν ἀνεῖλεν αὐτὸν Ἐζεκίας καὶ πᾶς Ἰούδα; οὐχ ὅτι ἐφοβήθησαν τὸν Κύριον καὶ ὅτι ἐδεήθησαν τοῦ προσώπου Κυρίου, καὶ ἐπαύσατο Κύριος ἀπὸ τῶν κακῶν, ὧν ἐλάλησεν ἐπ᾿ αὐτούς; καὶ ἡμεῖς ἐποιήσαμεν κακὰ μεγάλα ἐπὶ ψυχὰς ἡμῶν.

Ιερ. 33,19 - Μηπως δια τούτο τον εφόνευσεν ο Εζεκίας και όλος ο Ιουδαϊκός λαός; Δεν διέπραξαν το αδίκημα τούτο, διότι εφοβήθησαν τον Κυριον και παρεκάλεσαν τον Κυριον και ο Κυριος απεμάκρυνεν από αυτούς τας συμφοράς, περί των οποίων είχεν ομιλήσει ο προφήτης εναντίον των. Και ημείς διεπράξαμεν μεγάλα κακά εις βάρος των ψυχών μας.

Ιερ. 33,20 - Καὶ ἄνθρωπος ἦν προφητεύων τῷ ὀνόματι Κυρίου, Οὐρίας υἱὸς Σαμαίου ἐκ Καριαθιαρίμ, καὶ ἐπροφήτευσε περὶ τῆς γῆς ταύτης κατὰ πάντας τοὺς λόγους Ἱερεμίου.

Ιερ. 33,20 - Επίσης και κάποιος άλλος άνθρωπος υπήρχεν, ο οποίος προεφήτευεν εξ ονόματος του Κυρίου, ο Ουρίας υιός του Σαμαίου από την Καριαθιαρίμ, και επροφήτευσε δια την χώραν αυτήν όμοια προς τους λόγους, τους οποίους σήμερα λέγει ο Ιερεμίας.

Ιερ. 33,21 - καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἰωακεὶμ καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες πάντας τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ ἐζήτουν ἀποκτεῖναι αὐτόν· καὶ ἤκουσεν Οὐρίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς Αἴγυπτον.

Ιερ. 33,21 - Αυτού, λοιπόν, του προφήτου τους λόγους επληροφορήθη ο βασιλεύς Ιωακείμ και όλοι οι άρχοντες και εζήτουν να εύρουν αυτόν, δια να τον θανατώσουν. Ο Ουρίας επληροφορήθη τούτο και κατέφυγεν εις την Αίγυπτον.

Ιερ. 33,22 - καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ βασιλεὺς ἄνδρας εἰς Αἴγυπτον,

Ιερ. 33,22 - Ο βασιλεύς Ιωακείμ έστειλεν άνδρας εις την Αίγυπτον,

Ιερ. 33,23 - καὶ ἐξηγάγοσαν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ εἰσηγάγοσαν αὐτὸν πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάταξεν αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τὸ

μνῆμα υἱῶν λαοῦ αὐτοῦ.

Ιερ. 33,23 - οι οποίοι έβγαλαν τον προφήτην από εκεί και τον ωδήγησαν προς τον βασιλέα. Αυτός τον εθανάτωσε δια μαχαίρας και το νεκρόν του σώμα το έρριψεν στο νεκροταφείον του λαού”.

Ιερ. 33,24 - πλὴν χεὶρ Ἀχεικὰμ υἱοῦ Σαφὰν ἦν μετὰ Ἱερεμίου τοῦ μὴ παραδοῦναι αὐτὸν εἰς χεῖρας τοῦ λαοῦ τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτόν.

Ιερ. 33,24 - Ο Ιερεμίας όμως διέφυγε την καταδίκην εις θάνατον χάρις εις την επέμβασιν Αχεικάμ υιού του Σαφάν αξιωματούχου εις την αυλήν του Ιωακείμ. Αυτός επενέβη, δια να μη παραδοθή ο Ιερεμίας εις τας χείρας του λαού και τον θανατώσουν.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 34 (Μασ. 27,2-22)

Ιερ. 34,2 - Οὕτως εἶπε Κύριος· ποίησον σεαυτῷ δεσμοὺς καὶ κλοιοὺς καὶ περίθου περὶ τὸν τράχηλόν σου·

Ιερ. 34,2 - Ετσι ωμίλησεν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν· “Καμε δια τον εαυτόν σου δεσμά και κλοιούς και βάλε τα γύρω από τον λαιμόν σου.

Ιερ. 34,3 - καὶ ἀποστελεῖς αὐτοὺς πρὸς βασιλέα Ἰδουμαίας καὶ πρὸς βασιλέα Μωὰβ καὶ πρὸς βασιλέα υἱῶν Ἀμμὼν καὶ πρὸς τὸν βασιλέα Τύρου καὶ πρὸς βασιλέα Σιδῶνος ἐν χερσὶν ἀγγέλων αὐτῶν τῶν ἐρχομένων εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα.

Ιερ. 34,3 - Επειτα θα αποστείλης αυτούς προς τον βασιλέα της Ιδουμαίας, προς τον βασιλέα των Μωαβιτών, προς τον βασιλέα των Αμμωνιτων, προς τον βασιλέα Τυρου και προς τον βασιλέα της Σιδώνος, δια μέσου των απεσταλμένων αυτών, οι οποίοι έρχονται εις την Ιερουσαλήμ προς συνάντησιν του Σεδεκίου βασιλέως των Ιουδαίων.

Ιερ. 34,4 - καὶ συντάξεις αὐτοῖς πρὸς τοὺς κυρίους αὐτῶν εἰπεῖν· οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· οὕτως ἐρεῖτε πρὸς τοὺς κυρίους ὑμῶν·

Ιερ. 34,4 - Θα δώσης εντολήν εις αυτούς να είπουν προς τους κυρίους των· “κατ' αυτόν τον τρόπον ωμίλησεν ο Κυριος, ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού· αυτά θα πήτε προς τους κυρίους σας.

Ιερ. 34,5 - ὅτι ἐγὼ ἐποίησα τὴν γῆν ἐν τῇ ἰσχύϊ μου τῇ μεγάλῃ καὶ ἐν τῷ ἐπιχείρῳ μου τῷ ὑψηλῷ καὶ δώσω αὐτὴν ᾧ ἐὰν δόξῃ ἐν ὀφθαλμοῖς μου.

Ιερ. 34,5 - Εγώ εδημιούργησα την γην με την άπειρόν μου δύναμιν και με την παντοδύναμον δεξιάν μου και δίδω αυτήν εις εκείνον, ο οποίος θα φανή αρεστός στα μάτια μου.

Ιερ. 34,6 - ἔδωκα τὴν γῆν τῷ Ναβουχοδονόσορ βασιλεῖ Βαβυλῶνος δουλεύειν αὐτῷ καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ ἐργάζεσθαι αὐτῷ.

Ιερ. 34,6 - Παρέδωκα, λοιπόν, την χώραν στον Ναβουχοδονόσορα, βασιλέα των Βαβυλωνίων, δια να υπηρετούν αυτόν οι άνθρωποι· και τα

θηρία ακόμη του αγρού να εργάζωνται προς χάριν αυτού.

Ιερ. 34,8 - καὶ τὸ ἔθνος καὶ ἡ βασιλεία, ὅσοι ἐὰν μὴ ἐμβάλωσι τὸν τράχηλον αὐτῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν βασιλέως Βαβυλῶνος, ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἐν λιμῷ ἐπισκέψομαι αὐτούς, εἶπε Κύριος, ἕως ἐκλίπωσιν ἐν χειρὶ αὐτοῦ.

Ιερ. 34,8 - Καθε δε έθνος και κάθε βασιλείαν, όσαι δεν θα υποβάλουν τον τράχηλόν των κάτω από τον ζυγόν του βασιλέως της Βαβυλώνος, εγώ θα τους επισκεφθώ, δια να τους τιμωρήσω με την μάχαιραν και με τον λιμόν, είπεν ο Κυριος, μέχρις ότου εξαφανισθούν δια της χειρός του Ναδουχοδονόσορος.

Ιερ. 34,9 - καὶ ὑμεῖς μὴ ἀκούετε τῶν ψευδοπροφητῶν ὑμῶν καὶ τῶν μαντευομένων ὑμῖν καὶ τῶν ἐνυπνιαζομένων ὑμῖν καὶ τῶν οἰωνισμάτων ὑμῶν καὶ τῶν φαρμακῶν ὑμῶν τῶν λεγόντων· οὐ μὴ ἐργάσησθε τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος,

Ιερ. 34,9 - Και σεις μη ακούετε τους ψευδοπροφήτας σας και εκείνους, οι οποίοι σας λέγουν ψευδομαντείας, και αυτούς που βλέπουν και εξηγούν όνειρα. Μη πιστεύετε στους οιωνούς σας και στους μάγους σας, αυτούς οι οποίοι σας λέγουν· Δεν θα εργασθήτε ως δούλοι στον βασιλέα της Βαβυλώνας.

Ιερ. 34,10 - ὅτι ψευδῆ αὐτοὶ προφητεύουσιν ὑμῖν πρὸς τὸ μακρῦναι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς γῆς ὑμῶν.

Ιερ. 34,10 - Διότι όλοι αυτοί προφητεύουν ψευδή πράγματα, δια να γίνουν αφορμή να απομακρυνθήτε αιχμάλωτοι και εξόριστοι από την χώραν σας.

Ιερ. 34,11 - καὶ τὸ ἔθνος, ὃ ἐὰν εἰσαγάγῃ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν βασιλέως Βαβυλῶνος καὶ ἐργάσηται αὐτῷ, καὶ καταλείψω αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοῦ, καὶ ἐργᾶται αὐτῷ καὶ ἐνοικήσει ἐν αὐτῇ. -

Ιερ. 34,11 - Το έθνος όμως το οποίον θα υποταχθή υπό τον ζυγόν του βασιλέως ης Βαδυλώνος και θα εργασθή προς χάριν αυτού, αυτό το έθνος εγώ θα το αφήσω ήσυχον εις την χώραν του και θα εργάζεται εις την περιοχήν του και θα κατοικήση ήσυχον εις αυτήν”.

Ιερ. 34,12 - Καὶ πρὸς Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα ἐλάλησα κατὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους λέγων· εἰσαγάγετε τὸν τράχηλον ὑμῶν

Ιερ. 34,12 - Και προς τον Σεδεκίαν, βασιλέα του ιουδαϊκού βασιλείου, ωμίλησα όλους τους λόγους αυτούς, λέγει ο προφήτης Ιερεμίας και είπα· Θέσατε τον τράχηλον σας υπό τον ζυγόν των Βαβυλωνίων

Ιερ. 34,14 - καὶ ἐργάσασθε τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος, ὅτι ἄδικα αὐτοὶ προφητεύουσιν ὑμῖν·

Ιερ. 34,14 - και εργασθήτε δια τον βσιλέα της Βαβυλώνος, διότι ψευδείς προφητείας λέγουν εις σας οι ψευδοπροφήται.

Ιερ. 34,15 - ὅτι οὐκ ἀπέστειλα αὐτούς, φησὶ Κύριος, καὶ προφητεύουσι τῷ ὀνόματί μου ἐπ᾿ ἀδίκῳ πρὸς τὸ ἀπολέσαι ὑμᾶς, καὶ ἀπολεῖσθε ὑμεῖς

καὶ οἱ προφῆται ὑμῶν οἱ προφητεύοντες ὑμῖν ἐπ᾿ ἀδίκῳ ψευδῆ.

Ιερ. 34,15 - Δεν απέστειλα εγώ αυτούς, λέγει ο Κυριος· ψευδώς προφητεύουν εξ Ονόματός μου, δια να σας οδηγήσουν έτσι εις την καταστροφήν. Και σεις, εάν δώσετε εμπιστοσύνην εις αυτούς, θα καταστραφήτε, όπως επίσης και οι ψευδοπροφήται σας, οι οποίοι προφητεύουν εις σας αδικίας και ψεύδη.

Ιερ. 34,16 - ὑμῖν καὶ παντὶ τῷ λαῷ τούτῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσιν ἐλάλησα λέγων· οὕτως εἶπε Κύριος· μὴ ἀκούετε τῶν λόγων τῶν προφητῶν τῶν προφητευόντων ὑμῖν λεγόντων· ἰδοὺ σκεύη οἴκου Κυρίου ἐπιστρέψει ἐκ Βαβυλῶνος, ὅτι ἄδικα αὐτοὶ προφητεύουσιν ὑμῖν,

Ιερ. 34,16 - Προς σας και εις όλον τον λαόν και στους ιερείς ελάλησα και είπα· Οὕτως ωμίλησεν ο Κυριος· μη ακούετε τα λόγια των ψευδοπροφητών, οι οποίοι προφητεύουν εις σας και λέγουν· "ιδού, τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου, θα επαναστραφούν από την Βαβυλώνα. Μη δίδετε καμμίαν εις αυτούς εμπιστοσυνην, διότι ψευδώς και αδίκως αυτοί προφητεύουν εις σας,

Ιερ. 34,17 - οὐκ ἀπέστειλα αὐτούς.

Ιερ. 34,17 - δεν τους απέστειλα εγώ.

Ιερ. 34,18 - εἰ προφῆταί εἰσι καὶ εἰ ἔστι λόγος Κυρίου ἐν αὐτοῖς, ἀπαντησάτωσάν μοι·

Ιερ. 34,18 - Εάν πράγματι είναι αληθινοί προφήται, εάν λόγοι και προφητείαι εκ μέρους του Κυρίου υπάρχουν εις αυτούς, ας παρουσιασθούν ενώπιόν μου και ας απαντήσουν εις τας κατηγορίας μου.

Ιερ. 34,19 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· καὶ τῶν ἐπιλοίπων σκευῶν,

Ιερ. 34,19 - Ετσι άκομα είπεν ο Κυριος· Και τα απομείναντα ιερά σκεύη,

Ιερ. 34,20 - ὧν οὐκ ἔλαβε βασιλεὺς Βαβυλῶνος, ὅτε ἀπῴκισε τὸν Ἰεχονίαν ἐξ Ἱερουσαλήμ,

Ιερ. 34,20 - τα οποία ο βασιλεύς της Βαδυλώνος δεν παρέλαβε μαζή του, όταν ωδηγούσεν από την Ιερουσαλήμ εις αιχμαλωσίαν και εξορίαν, τον Ιεχονίαν,

Ιερ. 34,22 - εἰς Βαβυλῶνα εἰσελεύσεται, λέγει Κύριος.

Ιερ. 34,22 - θα ελθουν και αυτά εις την Βαβυλώνα, λέγει ο Κυριος.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 35 (Μασ. 28)

Ιερ. 35,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει Σεδεκία βασιλέως Ἰούδα ἐν μηνὶ τῷ πέμπτῳ εἶπέ μοι Ἀνανίας υἱὸς Ἀζὼρ ὁ ψευδοπροφήτης ἀπὸ Γαβαὼν ἐν οἴκῳ Κυρίου κατ᾿ ὀφθαλμοὺς τῶν ἱερέων καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ λέγων·

Ιερ. 35,1 - Συνέβη κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας Σεδεκίου, βασιλέως του ιουδαϊκού βασιλείου, και κατά τον πέμπτον μήνα, ο Ανανίας, ο

υιός του Αζώρ, ο ψευδοπροφήτης ο καταγόμενος από την Γαβαών, μου είπεν εις την αυλήν του ναού του Κυριοι ενώπιον των ιερέων και όλου του λαού λέγων·

Ιερ. 35,2 - οὕτως εἶπε Κύριος· συνέτριψα τὸν ζυγὸν τοῦ βασιλέως Βαβυλῶνος·

Ιερ. 35,2 - “Ούτως είτεν ο Κυριος· συνέτριψα εγώ τον ζυγόν του βασιλέως της Βαβυλώνος.

Ιερ. 35,3 - ἔτι δύο ἔτη ἡμερῶν καὶ ἐγὼ ἀποστρέψω εἰς τὸν τόπον τοῦτον τὰ σκεύη οἴκου Κυρίου

Ιερ. 35,3 - Δυο ακόμη έτη και εγώ θα επαναφέρω στον τόπον τούτον τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου.

Ιερ. 35,4 - καὶ Ἰεχονίαν καὶ τὴν ἀποικίαν Ἰούδα, ὅτι συντρίψω τὸν ζυγὸν βασιλέως Βαβυλῶνος.

Ιερ. 35,4 - Θα επαναφέρω επίσης τον Ιεχονίαν και τους αιχμαλωτισθέντας και εξορισθέντας εκεί Ιουδαίους, διότι εγώ θα συντριψω τον ζυγόν του βασιλέως της Βαβυλώνος”.

Ιερ. 35,5 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας πρὸς Ἀνανίαν κατ᾿ ὀφθαλμοὺς παντὸς τοῦ λαοῦ καὶ κατ᾿ ὀφθαλμοὺς τῶν ἱερέων τῶν ἑστηκότων ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Ιερ. 35,5 - Ο Ιερεμίας απαντών προς τον Ανανίαν, ενώπιον όλου του λαού και ενώπιον των ιερέων, οι οποίοι ευρίσκοντο όρθιοι στον ναόν του Κυρίου, είπε·

Ιερ. 35,6 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας· ἀληθῶς, οὕτως ποιήσαι Κύριος, στήσαι τὸν λόγον σου, ὃν σὺ προφητεύεις, τοῦ ἐπιστρέψαι τὰ σκεύη οἴκου Κυρίου καὶ πᾶσαν τὴν ἀποικίαν ἐκ Βαβυλῶνος εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

Ιερ. 35,6 - πράγματι, εύχομα, και εγώ έτσι να πράξη ο Κυριος και να αποδείξη ορθόν τον λόγον σου, τον οποίον συ προφητεύεις· να επαναφερη, δηλαδή, τα ιερά σκεύη του ναού του Κυρίου και όλους τους αιχμαλωτισθέντας και εξορισθεντας από τον τόπον τούτο εις την Βαβυλώνα Ιουδαίους.

Ιερ. 35,7 - πλὴν ἀκούσατε τὸν λόγον Κυρίου, ὃν ἐγὼ λέγω εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν καὶ εἰς τὰ ὦτα παντὸς τοῦ λαοῦ·

Ιερ. 35,7 - Αλλά ακούσατε τον αληθινόν τούτον λόγον του Κυρίου, τον οποίο εγώ λέγω εις τα αυτιά σας και εις τα αυτιά όλου του λαού, ώστε να γίνη από όλους ακουστός.

Ιερ. 35,8 - οἱ προφῆται οἱ γεγονότες πρότεροί μου καὶ πρότεροι ὑμῶν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἐπροφήτευσαν ἐπὶ γῆς πολλῆς καὶ ἐπὶ βασιλείας μεγάλας εἰς πόλεμον·

Ιερ. 35,8 - Οι προφήται οι οποίοι υπήρξαν προ εμού, και οι προφήται οι οποίοι υπήρξαν προ όλων ημών από αρχαιοτάτων χρόνων, ττροεφήτευσαν εις πολυάριθμους χώρας και εις μεγάλα βασίλεια πολέμους.

Ιερ. 35,9 - ὁ προφήτης ὁ προφητεύσας εἰς εἰρήνην, ἐλθόντος τοῦ λόγου γνώσονται τὸν προφήτην, ὃν ἀπέστειλεν αὐτοῖς Κύριος ἐν πίστει.

Ιερ. 35,9 - Ο προφήτης όμως αυτός, ο Ανανίας, ο οποίος προφητεύει αποκατάστασιν ειρήνης, θα σποδειχθή αληθινός, εάν πρπγματοποιηθή ο λόγος του· τότε οι άνθρωποι θα μάθουν αυτόν, αν πράγματι και αληθεία τον απέστειλε προς αυτούς ο Θεός”.

Ιερ. 35,10 - καὶ ἔλαβεν Ἀνανίας ἐν ὀφθαλμοῖς παντὸς τοῦ λαοῦ τοὺς κλοιοὺς ἀπὸ τοῦ τραχήλου Ἱερεμίου καὶ συνέτριψεν αὐτούς·

Ιερ. 35,10 - Ο Ανανίας ενώπιον όλου του λαού επήρε τους κλοιούς από τον τράχηλον του Ιερεμίου και τους συνέτριψε.

Ιερ. 35,11 - καὶ εἶπεν Ἀνανίας κατ᾿ ὀφθαλμοὺς παντὸς τοῦ λαοῦ λέγων· οὕτως εἶπε Κύριος· οὕτως συντρίψω τὸν ζυγὸν βασιλέως Βαβυλῶνος ἀπὸ τραχήλων πάντων τῶν ἐθνῶν. καὶ ᾤχετο Ἱερεμίας εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ. -

Ιερ. 35,11 - Και είπεν ο Ανανίας ενώπιον όλου του λαού τα εξής· “έτσι ωμίλησεν ο Κυριος· κατ' αυτόν τον τρόπον θα συντρίψω τον ζυγόν του βασιλέως της Βαβυλώνος από τον τράχηλον όλων των εθνών”. Ο Ιερεμίας έφυγε και επορεύθη στον δρόμον του.

Ιερ. 35,12 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν μετὰ τὸ συντρίψαι Ἀνανίαν τοὺς κλοιοὺς ἀπὸ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ λέγων·

Ιερ. 35,12 - Μετά την υπό του Ανανίου συντριβήν των κλοιών από τον τράχηλον του Ιερεμίου, ωμίλησε πάλιν ο Κυριος προς τον Ιερεμίαν και είπε·

Ιερ. 35,13 - βάδιζε καὶ εἶπον πρὸς Ἀνανίαν λέγων· οὕτως εἶπε Κύριος· κλοιοὺς ξυλίνους συνέτριψας, καὶ ποιήσω ἀντ᾿ αὐτῶν κλοιοὺς σιδηροῦς,

Ιερ. 35,13 - Πηγαινε και είπε στον Ανανίαν τα εξής· έτσι μίλησε ο Κυριος. Συ συνέτριψες κλοιούς ξυλίνους, εγώ θα κατασκευάσω αντί αυτών κλοιούς σιδερένιους.

Ιερ. 35,14 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· ζυγὸν σιδηροῦν ἔθηκα ἐπὶ τὸν τράχηλον πάντων τῶν ἐθνῶν ἐργάζεσθαι τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος.

Ιερ. 35,14 - Ετσι ακόμη ωμίλησεν ο Κυριος· Ζυγόν σιδερένιον έθεσα στον τράχηλον όλων των εθνών, δια να εργάζωνται ως δούλοι προς χάριν του βασιλέως της Βαβυλώνος.

Ιερ. 35,15 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας τῷ Ἀνανίᾳ· οὐκ ἀπέσταλκέ σε Κύριος, καὶ πεποιθέναι ἐποίησας τὸν λαὸν τοῦτον ἐπ᾿ ἀδίκῳ.

Ιερ. 35,15 - Ο Ιερεμίας είπε τότε στον Ανανίαν· “δεν σε έχει αποστείλει ο Κυριος, και συ έκαμες τον λαόν τούτον να δώση πίστιν εις ψευδείς προφητείας.

Ιερ. 35,16 - διὰ τοῦτο οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω σε ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ ἀποθανῇ.

Ιερ. 35,16 - Δια τούτο έτσι ακόμη είπεν ο Κυριος· Ιδού, εγώ θα σε εξαφανίσω από το πρόσωπον της γης· κατά τούτο το έτος θα αποθάνης”.

Ιερ. 35,17 - καὶ ἀπέθανεν ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ.
Ιερ. 35,17 - Και πράγματι απέθανε κατά τον έβδομον μήνα.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 36 (Μασ. 29)

Ιερ. 36,1 - Καὶ οὗτοι οἱ λόγοι τῆς βίβλου, οὓς ἀπέστειλεν Ἱερεμίας ἐξ Ἱερουσαλὴμ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἀποικίας καὶ πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ πρὸς τοὺς ψευδοπροφήτας, ἐπιστολὴν εἰς Βαβυλῶνα τῇ ἀποικίᾳ καὶ πρὸς ἅπαντα τὸν λαόν,
Ιερ. 36,1 - Αυτό είναι το περιεχόμενον της επιστολής, την οποίαν ο Ιερεμίας απέστειλεν από την Ιερουσαλήμ προς τους πρεσβυτέρους της εν Βαβυλώνι παροικίας των αιχμαλώτων Ιουδαίων, προς τους ιερείς και προς τους ψευδοπροφήτας· επιστολήν, την οποίαν έστειλεν εις την εν Βαβυλώνι παροικίαν των αιχμαλώτων και προς όλον ανεξαιρέτως τον λαόν.
Ιερ. 36,2 - ὕστερον ἐξελθόντος Ἰεχονίου τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν εὐνούχων καὶ παντὸς ἐλευθέρου καὶ δεσμώτου καὶ τεχνίτου ἐξ Ἱερουσαλήμ,
Ιερ. 36,2 - Την ειτιστοληn αυτήν έστειλεν, όταν απήχθησαν αιχμάλωτοι εις Βαβυλώνα ο 'Ιεχονιας ο βασιλεύς, η βασιλομήτωρ, οι αυλικοί του, όλοι οι άλλοι ελεύθεροι και δούλοι, όπως επίσης και οι τεχνίται της Ιερουσαλήμ.
Ιερ. 36,3 - ἐν χειρὶ Ἐλεασὰ υἱοῦ Σαφὰν καὶ Γαμαρίου υἱοῦ Χελκίου, ὃν ἀπέστειλε Σεδεκίας βασιλεὺς Ἰούδα πρὸς βασιλέα Βαβυλῶνος εἰς Βαβυλῶνα λέγων·
Ιερ. 36,3 - Την έστειλε δια του Ελεασά, υιού του Σαφάν, και του Γαμαρίου υιού του Χελκίου, τυν οποίον ο βασιλεύς του Ιούδα, ο Σεδεκίας, είχεν αποστείλει προς τον βασιλέα της Βαβυλώνος εις Βαβυλώνα. Εις αυτήν, λοιπόν, έγραφε·
Ιερ. 36,4 - οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἐπὶ τὴν ἀποικίαν, ἣν ἀπῴκισα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ·
Ιερ. 36,4 - “Ετσι ωμίλησε Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού προς την αιχμαλωτισμένην αποικίαν, την οποίαν εγώ μετώκισα από την Ιερουσαλήμ εις την Βαβυλώνα.
Ιερ. 36,5 - οἰκοδομήσατε οἴκους καὶ κατοικήσατε καὶ φυτεύσατε παραδείσους καὶ φάγετε τοὺς καρποὺς αὐτῶν
Ιερ. 36,5 - Οικοδομήσατε τα σπίτια σας, κατοικήσατε εις αυτά, φυτεύσατε κήπους και φάγετε τους καρπούς αυτών.
Ιερ. 36,6 - καὶ λάβετε γυναῖκας καὶ τεκνοποιήσατε υἱοὺς καὶ θυγατέρας καὶ λάβετε τοῖς υἱοῖς ὑμῶν γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας ὑμῶν δότε ἀνδράσι καὶ πληθύνεσθε καὶ μὴ σμικρυνθῆτε·

Ιερ. 36,6 - Λαβετε συζύγους, αποκτήσατε υιούς και θυγατέρας, δώσατε στους υιούς σας συζύγους και εις τας θυγατέρας σας δώσατε άνδρας· πληθύνθητε και μη ολιγοστεύετε.

Ιερ. 36,7 - καὶ ζητήσατε εἰς εἰρήνην τῆς γῆς, εἰς ἣν ἀπῴκισα ὑμᾶς ἐκεῖ, καὶ προσεύξασθε περὶ αὐτῶν πρὸς Κύριον, ὅτι ἐν εἰρήνῃ αὐτῆς ἔσται εἰρήνη ὑμῖν.

Ιερ. 36,7 - Επιζητήσατε την ειρήνην και την ευημερίαν της χώρας, εις την οποίαν εγώ σας μετώκισα εκεί και προσευχηθήτε περι των κατοίκων της χώρας αυτής προς τον Κυριον, διότι εις την ειρήνην της χώρας αυτής έγκειται και η ιδική σας ειρήνη.

Ιερ. 36,8 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· μὴ ἀναπειθέτωσαν ὑμᾶς οἱ ψευδοπροφῆται οἱ ἐν ὑμῖν, καὶ μὴ ἀναπειθέτωσαν ὑμᾶς οἱ μάντεις ὑμῶν, καὶ μὴ ἀκούετε εἰς τὰ ἐνύπνια ὑμῶν, ἃ ὑμεῖς ἐνυπνιάζεσθε,

Ιερ. 36,8 - Ακόμη έτσι είπεν ο Κυριος· Μη σας παραπλανούν οι ψευδοπροφήται και μη παρασύρεσθε από αυτούς, οι οποίοι ευρίσκονται μεταξύ σας· μην εξαπατάσθε από τους ψευδομάντεις, μη δίδετε προσοχήν και σημασίαν εις τα όνειρα, τα οποία βλέπετε κατά τον ύπνον σας.

Ιερ. 36,9 - ὅτι ἄδικα αὐτοὶ προφητεύουσιν ὑμῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, καὶ οὐκ ἀπέστειλα αὐτούς.

Ιερ. 36,9 - Διότι οι ψευδοπροφήται αυτοί ψευδή πράγματα προαναγγέλλουν εις σας, δήθεν εξ ονόματός μου. Δεν τους έχω αποστείλει εγώ.

Ιερ. 36,10 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· ὅταν μέλλῃ πληροῦσθαι Βαβυλῶνι ἑβδομήκοντα ἔτη, ἐπισκέψομαι ὑμᾶς καὶ ἐπιστήσω τοὺς λόγους μου ἐφ᾿ ὑμᾶς τοῦ ἀποστρέψαι τὸν λαὸν ὑμῶν εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

Ιερ. 36,10 - Ετσι ωμίλησεν ο Κυριος· όταν πρόκειται να συμπληρωθούν εβδομήκοντα έτη εξορίας σας εις την Βαβυλώνα, τότε θα σας επισκεφθώ με ευμένειαν και θα εκπληρώσω τους λόγους και τας υποιχέσεις μου προς σας, να επαναφέρω, δηλαδη, τον λαόν σας στον τόπον τούτον,

Ιερ. 36,11 - καὶ λογιοῦμαι ἐφ᾿ ὑμᾶς λογισμὸν εἰρήνης καὶ οὐ κακὰ τοῦ δοῦναι ὑμῖν ταῦτα.

Ιερ. 36,11 - Τοτε θα αποφασίσω και θα αποδώσω εις σας αγαθά και ειρηνικά δώρα, όχι δε συμφοράς και τιμωρίας.

Ιερ. 36,12 - καὶ προσεύξασθε πρός με, καὶ εἰσακούσομαι ὑμῶν·

Ιερ. 36,12 - Σεις προσευχηθήτε προς εμέ και εγώ θα κάμω δεκτάς τας προσευχάς σας·

Ιερ. 36,13 - καὶ ἐκζητήσατέ με, καὶ εὑρήσετέ με, ὅτι ζητήσετέ με ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ὑμῶν,

Ιερ. 36,13 - αναζητήσατέ με με επιμέλειαν και επιμονήν και θα με εύρετε, διότι, θα με έχετε αναζητήσει με όλην σας την καρδίαν,

Ιερ. 36,14 - καὶ ἐπιφανοῦμαι ὑμῖν.
Ιερ. 36,14 - εγώ δε θα εμφανισθώ προς σας.
Ιερ. 36,15 - ὅτι εἴπατε· κατέστησεν ἡμῖν Κύριος προφήτας ἐν Βαβυλῶνι,
Ιερ. 36,15 - Διότι είπατε· “ο Κυριος εγκατέστησε μεταξύ ημών και προς χάριν ημών προφήτας εις την Βαβυλώνα”.
Ιερ. 36,21 - οὕτως εἶπε Κύριος ἐπὶ Ἀχιὰβ καὶ ἐπὶ Σεδεκίαν· ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι αὐτοὺς εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ πατάξει αὐτοὺς κατ᾿ ὀφθαλμοὺς ὑμῶν.
Ιερ. 36,21 - Ετσι όμως ωμίλησεν ο Κυριος σχετικώς με τους ψευδοπροφήτας τον 'Αχιαδ και τον Σεδεκίαν εγώ θα παραδώσω αυτούς εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος και θα τους θανατώση εμπρός εις τα μάτια σας.
Ιερ. 36,22 - καὶ λήψονται ἀπ᾿ αὐτῶν κατάραν ἐν πάσῃ τῇ ἀποικίᾳ Ἰούδα ἐν Βαβυλῶνι λέγοντες· ποιήσαι σε Κύριος, ὡς Σεδεκίαν ἐποίησε καὶ ὡς Ἀχιάβ, οὓς ἀπετηγάνισε βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐν πυρί,
Ιερ. 36,22 - Από το γεγονός αυτό, της θανατικής εκτελέσεως των δύο ψευδοπροφητών, οι Ιουδαίοι θα πάρουν ένα τύπον κατάρας μεταξύ όλων των Ιουδαίων αιχμαλώτων εις Βαβυλώνα και θα λέγουν· “είθε ο Κυριος να σε κάμη, όπως έκαμε τον Σεδεκίαν και τον Αχιάβ τους οποίους ο βασιλεύς της Βαβυλώνος ετηγάνισεν επάνω στο πυρ”.
Ιερ. 36,23 - δι᾿ ἣν ἐποίησαν ἀνομίαν ἐν Ἰσραὴλ καὶ ἐμοιχῶντο τὰς γυναῖκας τῶν πολιτῶν αὐτῶν καὶ λόγον ἐχρημάτισαν ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὃν οὐ συνέταξα αὐτοῖς, καὶ ἐγὼ μάρτυς, φησὶ Κύριος.
Ιερ. 36,23 - Τούτο δέ, ένεκα τω παρανομιών, τας οποίας διέπραξαν αυτοί ανάμεσα στον Ισραηλιτικόν λαόν. Εμοιχώντο αυτοί με τας γυναίκας των συμπολιτών των και εδίδασκον δήθεν εξ Ονόματός μου προφητικούς λόγους και διδασκαλίας, που εγώ δεν είχα δώσει εις αυτούς. Εγώ είμαι μάρτυς τούτων, λέγει ο Κυριος.
Ιερ. 36,24 - καὶ πρὸς Σαμαίαν τὸν Νελαμίτην ἐρεῖς·
Ιερ. 36,24 - Και προς τον Σαμαίαν, τον Νελαμίτην, θα πης·
Ιερ. 36,25 - οὐκ ἀπέστειλά σε τῷ ὀνόματί μου. καὶ πρὸς Σοφονίαν υἱὸν Μαασαίου τὸν ἱερέα εἰπέ·
Ιερ. 36,25 - Δεν σε απέστειλα εγώ να διδάσκης εν τω Ονόματί μου. Και προς τον Σοφονίαν, τον υιόν του Μαασαίου, τον ιερέα, ειπέ·
Ιερ. 36,26 - Κύριος ἔδωκέ σε ἱερέα ἀντὶ Ἰωδαὲ τοῦ ἱερέως γενέσθαι ἐπιστάτην ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου παντὶ ἀνθρώπῳ προφητεύοντι καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ μαινομένῳ, καὶ δώσεις αὐτὸν εἰς τὸ ἀπόκλεισμα καὶ εἰς τὸν καταράκτην.
Ιερ. 36,26 - ο Κυριος σε κατέστησεν ιερέα αντί του ιερέως Ιωδαέ, δια να εποπτεύης στον ναόν του Κυρίου και προφυλάσσης αυτόν από κάθε

έξαλλον, ο οποίος υποκρίνεται, τον προφήτην, και να παραδώσης τον άνθρωπον αυτόν εις την φυλακήν και στο βασανιστικόν ξύλον.

Ιερ. 36,27 - καὶ νῦν διατί συνελοιδορήσατε Ἱερεμίαν τὸν ἐξ Ἀναθὼθ τὸν προφητεύσαντα ὑμῖν;

Ιερ. 36,27 - Και τώρα σας ερωτώ· Διατί συ και ο Σαμαίας ενεπαίξατε και εξηυτελίσατε τον Ιερεμίαν, τον καταγόμενον από την Αναθώθ, ο οποίος κατά το ίδικόν μου θέλημα επροφήτευσεν εις σας;

Ιερ. 36,28 - οὐ διὰ τοῦτο ἀπέστειλε πρὸς ὑμᾶς εἰς Βαβυλῶνα λέγων· μακράν ἐστιν, οἰκοδομήσατε οἰκίας καὶ κατοικήσατε καὶ φυτεύσατε κήπους καὶ φάγεσθε τὸν καρπὸν αὐτῶν; -

Ιερ. 36,28 - Αυτός, κατόπιν ιδικής μου εντολής, δεν απέστειλεν εις Βαβυλώνα, δια να είπουν προς σας και προς όλους τους εκεί ευρισκομένους, ότι είναι μακράν ο χρόνος της επιστροφής σας εις την πατρίδα σας; Δια τούτο οικοδομήσατε οικίας, κατοικήσατε εις αυτάς, φυτεύσατε κήπους και φάγετε εν ησυχία τους καρπούς αυτών;”

Ιερ. 36,29 - Καὶ ἀνέγνω Σοφονίας τὸ βιβλίον εἰς τὰ ὦτα Ἱερεμίου.

Ιερ. 36,29 - Οταν ο Σοφονίας ανέγνωσε την επιστολήν αυτήν, ώστε να την ακούση ο Ιερεμίας,

Ιερ. 36,30 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν λέγων·

Ιερ. 36,30 - ο Κυριος απηύθυνε πάλιν τον λόγον προς τον Ιερεμίαν και είπε·

Ιερ. 36,31 - ἀπόστειλον πρὸς τὴν ἀποικίαν λέγων· οὕτως εἶπε Κύριος ἐπὶ Σαμαίαν τὸν Νελαμίτην· ἐπειδὴ ἐπροφήτευσεν ὑμῖν Σαμαίας, καὶ ἐγὼ οὐκ ἀπέστειλα αὐτόν, καὶ πεποιθέναι ἐποίησεν ὑμᾶς ἐπ᾿ ἀδίκοις,

Ιερ. 36,31 - “Στείλε προς την παροικίαν των αιχμαλώτων Ιουδαίων εις Βαβυλώνα και είπε προς αυτούς· έτσι ωμίλησεν ο Κυριος δια τον Σαμαίαν τον Νελαμίτην· επειδή αυτός ο Σαμαίας επροφήτευσεν εις σας, ενώ εγώ δεν τον απέστειλα, και σας έκαμε να δώσετε πίστιν και πεποίθησιν εις τας ψευδολογίας του,

Ιερ. 36,32 - διὰ τοῦτο οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπὶ Σαμαίαν καὶ ἐπὶ τὸ γένος αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται αὐτῶν ἄνθρωπος ἐν μέσῳ ὑμῶν τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθά, ἃ ἐγὼ ποιήσω ὑμῖν, οὐκ ὄψονται.

Ιερ. 36,32 - δια τούτο έτσι λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα επισκεφθώ εν τη δικαιοσύνη μου τον Σαμαίαν και θα τιμωρήσω αυτόν και τους απογόνους του. Κανείς από τους ιδικούς του ανθρώπους δεν θα απομείνη ανάμεσά σας, δια να ίδη τα αγαθά, τα οποία εγώ θα κάμω προς σας. Κανείς από αυτούς δεν θα τα ίδη”.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 37 (Μασ. 30)

Ιερ. 37,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἱερεμίαν παρὰ Κυρίου εἰπεῖν·
Ιερ. 37,1 - Αυτός είναι ο λόγος, ο οποίος εκ μέρους του Κυρίου ελέχθη προς τον Ιερεμιαν·
Ιερ. 37,2 - οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ λέγων· γράψον πάντας τοὺς λόγους, οὓς ἐχρημάτισα πρός σε, ἐπὶ βιβλίου.
Ιερ. 37,2 - Ετσι ομίλησε Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού και είπε· Γράψε εις βιβλίον όλους αυτούς τους λόγους, τους οποίους εγώ εφανέρωσα και παρέδωσα εις σέ.
Ιερ. 37,3 - ὅτι ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ ἀποστρέψω τὴν ἀποικίαν λαοῦ μου Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα, εἶπε Κύριος, καὶ ἀποστρέψω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, ἣν ἔδωκα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, καὶ κυριεύσουσιν αὐτῆς. -
Ιερ. 37,3 - Διότι ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, κατά τας οποίας επαναφέρω ελευθέρους από την παροικίαν της εξορίας των τους αιχμαλώτους του ισραηλιτικού και ιουδαϊκού λαού μου, λέγει ο Κυριος. Θα τους επαναφέρω εις την πατρίδα των, εις την χώραν, την οποίαν εγώ έδωκα στους προγόνους των, και αυτοί θα γίνουν κάτοχοι της.
Ιερ. 37,4 - Καὶ οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ἐλάλησε Κύριος ἐπὶ Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα.
Ιερ. 37,4 - Αυτοί είναι ακόμη οι λόγοι, τους οποίους ο Κυριος είπε προς τους Ισραηλίτας και Ιουδαίους·
Ιερ. 37,5 - οὕτως εἶπε Κύριος· φωνὴν φόβου ἀκούσεσθε· φόβος, καὶ οὐκ ἔστιν εἰρήνη.
Ιερ. 37,5 - έτσι ωμίλησεν ο Κυριος· Θα ακούσετε προηγουμένως φωνήν, η οποία θα σας προκαλέση φόβον· φόβος θα έλθη εις σας και ειρήνη δεν θα υπάρχη.
Ιερ. 37,6 - ἐρωτήσατε καὶ ἴδετε εἰ ἔτεκεν ἄρσεν, καὶ περὶ φόβου, ἐν ᾧ καθέξουσιν ὀσφὺν καὶ σωτηρίαν· διότι ἑώρακα πάντα ἄνθρωπον καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ, ἐστράφησαν πρόσωπα, εἰς ἴκτερον ἐγενήθη.
Ιερ. 37,6 - Ερωτήσατε και μάθετε, εάν από τας μεγάλας αυτάς ωδίνας των συμφορών εγεννήθη αρσενικό παιδί· ερωτήσατε δια το φοβερόν γεγονός, εξ αιτίας του οποίου οι άνθρωποι θα πιάνουν πονούντες την μέσην των και απορούντες πως να σωθούν. Διότι εγώ είδα όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι πιάνουν με τα χέρια των την μέσην των εξ αιτίας του συγκλονισμού, που δοκιμάζουν. Τα πρόσωπα των ηλλοιώθησαν, έγιναν κίτρινα από τον φόβον, σαν από ίκτερον.
Ιερ. 37,7 - ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ οὐκ ἔστιν τοιαύτη, καὶ χρόνος στενός ἐστι τῷ Ἰακώβ, καὶ ἀπὸ τούτου σωθήσεται.
Ιερ. 37,7 - Και ταύτα, διότι ήτο τρομερά η ημέρα εκείνη. Ομοία προς αυτήν δεν θα υπάρξη άλλη. Ο χρόνος στενόχωρος και κρίσιμος δια τους Ισραηλίτας, αλλά και από αυτόν θα σωθούν.

Ιερ. 37,8 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, εἶπε Κύριος, συντρίψω τὸν ζυγὸν ἀπὸ τοῦ τραχήλου αὐτῶν καὶ τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν διαῤῥήξω, καὶ οὐκ ἐργῶνται αὐτοὶ ἔτι ἀλλοτρίοις·

Ιερ. 37,8 - Κατά την ημέραν όμως εκείνην, είπεν ο Κυριος, θα συντρίψω εγώ τον ζυγόν από τον τράχηλόν των και θα διαρρήξω τα δεσμά της αιχμαλωσίας των και δεν θα δουλεύουν πλέον αυτοί δια τους ξένους λαούς.

Ιερ. 37,9 - καὶ ἐργῶνται τῷ Κυρίῳ Θεῷ αὐτῶν, καὶ τὸν Δαυὶδ βασιλέα αὐτῶν ἀναστήσω αὐτοῖς. -

Ιερ. 37,9 - Θα δουλεύουν εις Κυριον τον Θεόν των και εγώ θα ανορθώσω και θα εγκαταστήσω μεταξύ αυτών βασιλέα, απόγονόν του οίκου Δαδίδ.

Ιερ. 37,12 - Οὕτως εἶπε Κύριος· ἀνέστησα σύντριμμα, ἀλγηρὰ ἡ πληγή σου·

Ιερ. 37,12 - Ετσι είπεν ο Κυριος· Ανώρθωσα τα συντρίμματά σου, πολύ οδυνηρά υπήρξεν η πληγή σου, ω Ισραηλιτικέ λαέ !

Ιερ. 37,13 - οὐκ ἔστι κρίνων κρίσιν σου, εἰς ἀλγηρὸν ἰατρεύθης, ὠφέλειά σοι οὐκ ἔστι.

Ιερ. 37,13 - Δεν υπήρχε μεταξύ σας άνθρωπος, να κρίνη δικαίως και να υπερασπίζη τας υποθέσεις σας. Καθε προσπάθεια θεραπείας έκαμνεν οξύτερον τον πόνον σου. Καμμία ωφέλεια δεν προήλθεν εις σέ.

Ιερ. 37,14 - πάντες οἱ φίλοι σου ἐπελάθοντό σου, οὐ μὴ ἐπερωτήσωσιν· ὅτι πληγὴν ἐχθροῦ ἔπαισά σε, παιδείαν στερεάν· ἐπὶ πᾶσαν ἀδικίαν σου ἐπλήθυναν αἱ ἁμαρτίαι σου.

Ιερ. 37,14 - Ολοι οι φίλοι σου σε ελησμονησαν. Δεν θα ερωτήσουν, δια να μάθουν το κατάντημά σου. Και τούτο, διότι εγώ σου κατέφερα κτυπήματά με τα χέρια των εχθρών, σε επαίδευσά με σκληράν τιμωρίαν, επειδή με τας πολυαρίθμους παραβάσστου Νομου μου επληθύνθησαν αι αμαρτίαι σου.

Ιερ. 37,16 - διὰ τοῦτο πάντες οἱ ἔσθοντές σε βρωθήσονται, καὶ πάντες οἱ ἐχθροί σου κρέας αὐτῶν πᾶν ἔδονται· ἐπὶ πλῆθος ἀδικιῶν σου ἐπληθύνθησαν αἱ ἁμαρτίαι σου, ἐποίησαν ταῦτά σοι· καὶ ἔσονται οἱ διαφοροῦντές σε εἰς διαφόρημα, καὶ πάντας τοὺς προνομεύσαντάς σε δώσω εἰς προνομήν.

Ιερ. 37,16 - Αλλά όλοι εκείνοι, οι οποίοι σε κατέφαγον, θα καταφαγωθούν· και όλοι οι εχθροί σου θα φάγουν τας σάρκας των. Εξ αιτίας των πολυαρίθμων παρανομιών σου επληθύνθησαν αι αμαρτίαι σου. Δια τούτο δε και οι εχθροί σου επέφεραν εναντίον σου αυτάς τας συμφοράς. Εκείνοι όμως, οι οποίοι σε διεσκόρπισαν εις διαφόρους περιοχάς, θα διασκορπισθούν, και όλους εκείνους οι οποίοι σε ελεηλάτησαν, θα παραδώσω εις λεηλασίαν.

Ιερ. 37,17 - ὅτι ἀνάξω τὸ ἴαμά σου, ἀπὸ πληγῆς ὀδυνηρᾶς ἰατρεύσω σε, φησὶ Κύριος, ὅτι Ἐσπαρμένη ἐκλήθης· θήρευμα ὑμῶν ἐστιν, ὅτι ζητῶν οὐκ

ἔστιν αὐτήν.

Ιερ. 37,17 - Εγώ θα επιφέρω την θεραπείαν σου, θα σε θεραπεύσω από την όδυνηράν πληγήν σου, λέγει ο Κυριος. Διότι ωνομάσθης “Διεσπαρμένη”, Διασπορά. Τα έθνη λέγουν· “η Ιουδαία είναι θήραμα του καθενός από ημάς, διότι δεν υπάρχει πλέον κανείς να ενδιαφέρεται δι' αυτήν”.

Ιερ. 37,18 - οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστρέψω τὴν ἀποικίαν Ἰακὼβ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτοῦ ἐλεήσω· καὶ οἰκοδομηθήσεται πόλις ἐπὶ τὸ ὕψος αὐτῆς, καὶ ὁ ναὸς κατὰ τὸ κρίμα αὐτοῦ καθεδεῖται.

Ιερ. 37,18 - Ο Κυριος όμως έτσι λέγει· Ιδού εγώ θα επαναφέρω ελευθέρους εις την πατρίδα των τους αιχμαλωτισθέντας και παροικούντας εις την Βαβυλώνα Ιουδαίους. Θα εύσπλαγχνισθώ και θα ελεήσω τους αιχμαλώτους αυτούς. Τοτε κάθε πόλις της Ιουδαίας θα ανοικοδομηθή μεγαλοπρεπής, και ο ναός θα αποκατασταθή, όπως έχει ορισθή δι' αυτόν.

Ιερ. 37,19 - καὶ ἐξελεύσονται ἀπ᾽ αὐτῶν ᾄδοντες καὶ φωνὴ παιζόντων· καὶ πλεονάσω αὐτούς, καὶ οὐ μὴ ἐλαττωθῶσι.

Ιερ. 37,19 - Και θα εξέρχωνται οι λυτρωμένοι Ισραηλίται από τας οικίας των και τας αυλάς του ναού άδοντες και παίζον χαρμόσυνα μουσικά όργανα. Θα πληθύνω αυτούς και δεν θα ολιγοστεύσουν πλέον.

Ιερ. 37,20 - καὶ εἰσελεύσονται οἱ υἱοὶ αὐτῶν ὡς τὸ πρότερον, καὶ τὰ μαρτύρια αὐτῶν κατὰ πρόσωπόν μου ὀρθωθήσεται· καὶ ἐπισκέψομαι τοὺς θλίβοντας αὐτούς.

Ιερ. 37,20 - Τα τέκνα των θα εισέρχονται εις την πόλιν και εις τας αυλάς του ναού, όπως και προηγουμένως, ασφαλή και χαίροντα και η πιστοποίησις, ότι αυτά είναι τα χαρούμενα τέκνα των λυτρωμένων πατέρων των, θα είναι ορθή ενώπιόν μου. Θα τους επισκεφθώ με ευμένειαν και θα συντρίψω εκείνους, οι οποίοι θα θελήσουν να τους θλίψουν.

Ιερ. 37,21 - καὶ ἔσονται ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐπ᾽ αὐτούς, καὶ ὁ ἄρχων αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξελεύσεται· καὶ συνάξω αὐτούς, καὶ ἀποστρέψουσι πρός με, ὅτι τίς ἐστιν οὗτος, ὃς ἔδωκε τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀποστρέψαι πρός με; φησὶ Κύριος.

Ιερ. 37,21 - Και θα αναδειχθούν άνδρες ισχυροί και ικανοί μεταξύ των Ισραηλιτών άρχοντες αυτών. Και ο ένας άρχων ο πλέον επίσημος θα εξέλθη από τον λαόν αυτόν. Θα τους συγκεντρώσω και θα επιστρέψουν αυτοί προς εμέ, διότι ποίος είναι εκείνος, ο οποίος έχει παραδώσει την καρδίαν του επιστρέφων εις εμέ; Λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 37,23 - ὅτι ὀργὴ Κυρίου ἐξῆλθε θυμώδης, ἐξῆλθεν ὀργὴ στρεφομένη, ἐπ᾽ ἀσεβεῖς ἥξει.

Ιερ. 37,23 - Μεγάλη οργή Κυρίου εξέσπασεν, εξήλθεν οργή Κυρίου στρεφομένη προς όλας τας κατευθύνσεις. Εναντίον των ασεβών θα επέλθη.

Ιερ. 37,24 - οὐ μὴ ἀποστραφῇ ὀργὴ θυμοῦ Κυρίου, ἕως ποιήσῃ καὶ ἕως καταστήσῃ ἐγχείρημα καρδίας αὐτοῦ· ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν γνώσεσθε αὐτά.

Ιερ. 37,24 - Η οργή και ο θυμός του Κυρίου δεν θα καταπαύσουν, έως ότου πραγματοποιήσουν και φέρουν εις πέρας την απόφασιν της καρδίας αυτού. Θα ίδετε κατά τας τελευταίας ημέρας με τα μάτια σας και θα γνωρίσετε τα προφητευόμενα αυτά.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 38 (Μασ. 31)

Ιερ. 38,1 - Ἐν τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ, εἶπε Κύριος, ἔσομαι εἰς Θεὸν τῷ γένει Ἰσραήλ, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν.

Ιερ. 38,1 - Κατά την ευτυχή εκείνην έποχην, είπεν ο Κυριος, εγώ θα είμαι ο Θεός του Ισραηλιτικού γένους και αυτοί θα είναι εις εμέ λαός μου.

Ιερ. 38,2 - οὕτως εἶπε Κύριος· εὗρον θερμὸν ἐν ἐρήμῳ μετὰ ὀλωλότων ἐν μαχαίρᾳ· βαδίσατε καὶ μὴ ὀλέσητε τὸν Ἰσραήλ.

Ιερ. 38,2 - Ετσι είπεν ο Κυριος· Συνήντησα καύσωνα εις την έρημον με πτώματα διασκορπισμένα φονευθέντων υπό μαχαίρας. Φυγετε σεις οι φονείς, μη τολμήσετε και καταστρέψετε τον επανερχόμενον ισραηλιτικόν λαόν.

Ιερ. 38,3 - Κύριος πόῤῥωθεν ὤφθη αὐτῷ· ἀγάπησιν αἰώνιον ἠγάπησά σε, διὰ τοῦτο εἵλκυσά σε εἰς οἰκτείρημα.

Ιερ. 38,3 - Ο Κυριος εφανερωθη στους Ισραηλίτας εις χώραν μακρυνήν. Με αιωνίαν αγάπην σε έχω αγαπήσει, ισραηλιτικέ λαέ. Δια τούτο σε είλκυσα προς εμέ δια του ελέους και της ευσπλαγχνίας μου.

Ιερ. 38,4 - ἔτι οἰκοδομήσω σε, καὶ οἰκοδομηθήσῃ, παρθένος Ἰσραήλ· ἔτι λήψῃ τύμπανόν σου καὶ ἐξελεύσῃ μετὰ συναγωγῆς παιζόντων.

Ιερ. 38,4 - Δια μίαν ακόμη φοράν θα σε ανοικοδομήσω και θα ανοικοδομηθής συ, ω παρθένος, πόλις Ιερουσαλήμ! Θα πάρης και πάλιν το τύμπανον της χαράς, θα εξέλθης με πλήθος ανθρώπων, που θα παίζουν με χαράν τα μουσικά των όργανα.

Ιερ. 38,5 - ἔτι φυτεύσατε ἀμπελῶνας ἐν ὄρεσι Σαμαρείας, φυτεύσατε καὶ αἰνέσατε.

Ιερ. 38,5 - Φυτεύσατε και πάλιν αμπελώνας εις τα όρη της Σαμαρείας· φυτεύσατε και δοξολογήσατε τον Κυριον,

Ιερ. 38,6 - ὅτι ἐστὶν ἡμέρα κλήσεως ἀπολογουμένων ἐν ὄρεσιν Ἐφραίμ· ἀνάστητε καὶ ἀνάβητε εἰς Σιὼν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ιερ. 38,6 - διότι αυτή είναι η ημέρα της προσκλήσεως όλων εκείνων, οι οποίοι απαντούν με προθυμίαν από τα όρη της Εφραίμ. Σηκωθήτε και ανεβήτε στο όρος Σιών προς τον Κυριον τον Θεόν μας.

Ιερ. 38,7 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος τῷ Ἰακώβ· εὐφράνθητε καὶ χρεμετίσατε ἐπὶ κεφαλὴν ἐθνῶν· ἀκουστὰ ποιήσατε καὶ αἰνέσατε· εἴπατε· ἔσωσε Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸ κατάλοιπον τοῦ Ἰσραήλ.

Ιερ. 38,7 - Διότι έτσι είπεν ο Κυριος στον ισραηλιτικόν λαόν· Ευφρανθήτε όλοι σας, χρεμετίσατε με χαράν, διότι θα γίνετε αρχηγοί εθνών. Καμετε να ακουσθούν αυτά εις πάντας, δοξολογήσετε τον Κυριον, είπατε· “έσωσεν ο Κυριος τον λαόν του, τους απομείναντας από τον Ισραηλιτικόν λαόν”!

Ιερ. 38,8 - ἰδοὺ ἐγὼ ἄγω αὐτοὺς ἀπὸ βοῤῥᾶ καὶ συνάξω αὐτοὺς ἀπ᾿ ἐσχάτου τῆς γῆς ἐν ἑορτῇ φασέκ· καὶ τεκνοποιήσει ὄχλον πολύν, καὶ ἀποστρέψουσιν ὧδε.

Ιερ. 38,8 - Ιδού εγώ, οδηγώ αυτούς εις την πατρίδα των από τας περιοχάς του βορρά, θα τους συγκεντρώσω από τα άκρα της γης εις χαρμόσυνον εορτήν Πασχα. Ο λαός ο ισραηλιτικός θα αποκτήση τέκνα πολλά. Ολοι θα επανέλθουν με χαράν εδώ.

Ιερ. 38,9 - ἐν κλαυθμῷ ἐξῆλθον, καὶ ἐν παρακλήσει ἀνάξω αὐτοὺς αὐλίζων ἐπὶ διώρυγας ὑδάτων ἐν ὁδῷ ὀρθῇ, καὶ οὐ μὴ πλανηθῶσιν ἐν αὐτῇ· ὅτι ἐγενόμην τῷ Ἰσραὴλ εἰς πατέρα, καὶ Ἐφραὶμ πρωτότοκός μού ἐστιν.

Ιερ. 38,9 - Με κλαυθμούς εξήλθον δια τον τόπον της εξορίας των, με χαράν μεγάλην θα τους επαναφέρω καταυλίζων αυτούς εις αύλακας υδάτων και οδηγών αυτούς δια της ορθής και ευθείας οδού, ώστε να μη παραπλανηθούν. Και αυτά, διότι εγώ έγινα πατήρ του ισραηλιτικού λαού. Ο δε Εφραίμ μου είναι αγαπητός, ώσαν πρωτότοκός μου υιός.

Ιερ. 38,10 - Ἀκούσατε λόγους Κυρίου, ἔθνη, καὶ ἀναγγείλατε εἰς νήσους τὰς μακρόθεν· εἴπατε· ὁ λικμήσας τὸν Ἰσραὴλ καὶ συνάξει αὐτὸν καὶ φυλάξει αὐτὸν ὡς ὁ βόσκων ποίμνιον αὐτοῦ.

Ιερ. 38,10 - Ακούσατε τους λόγους του Κυρίου όλα τα έθνη, αναγγείλατε αυτούς εις τας πλέον μακρυνάς νήσους. Είπατε ότι ο Κυριος, ο οποίος ελίχνισε και διεσκόρπισε τον ισραηλητικόν λαόν, θα συνάξη και πάλιν αυτόν, θα τον φυλάξη και θα τον περιφρουρήση, όπως ο καλός ποιμήν, που βόσκει το ποίμνιόν του.

Ιερ. 38,11 - ὅτι ἐλυτρώσατο Κύριος τὸν Ἰακώβ, ἐξείλατο αὐτὸν ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ.

Ιερ. 38,11 - Διότι ο Κυριος ελύτρωσε πράγματι τους απογόνους του Ιακώβ. Τους έβγαλεν ελευθέρους από τα χέρια ισχυροτέρων εχθρών των.

Ιερ. 38,12 - καὶ ἥξουσι καὶ εὐφρανθήσονται ἐν τῷ ὄρει Σιών· καὶ ἥξουσιν ἐπ᾿ ἀγαθὰ Κυρίου, ἐπὶ γῆν σίτου καὶ οἴνου καὶ καρπῶν καὶ κτηνῶν καὶ προβάτων, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ αὐτῶν ὥσπερ ξύλον ἔγκαρπον. καὶ οὐ πεινάσουσιν ἔτι.

Ιερ. 38,12 - Ούτοι θα επανέλθουν και θα ευφρανθούν στο όρος Σιών. Θα επανέλθουν εις τα αγαθά του Κυρίου· εις την χώραν του αφθόνου σίτου και του οίνου και των καρπών και των κτηνών και των προβάτων. Η ζωή αυτών θα είναι ωσάν το δένδρον το πλουσιόκαρπον. Ποτέ πλέον δεν θα πεινάσουν.

Ιερ. 38,13 - τότε χαρήσονται παρθένοι ἐν συναγωγῇ νεανίσκων, καὶ πρεσβῦται χαρήσονται, καὶ στρέψω τὸ πένθος αὐτῶν εἰς χαρμονὴν καὶ ποιήσω αὐτοὺς εὐφραινομένους.

Ιερ. 38,13 - Τοτε θα χαρούν αι παρθένοι αυτών εις συγκέντρωσιν νέων ανδρών και οι πρεσβύτεροι θα χαρούν. Δι' όλους μεταβάλλω το έως τότε πένθος των από τα δεινά της εξορίας και δουλείας εις χαράν. Θα κάμω αυτούς χαίροντας και αγαλλομένους.

Ιερ. 38,14 - μεγαλυνῶ καὶ μεθύσω τὴν ψυχὴν τῶν ἱερέων υἱῶν Λευί, καὶ ὁ λαός μου τῶν ἀγαθῶν μου ἐμπλησθήσεται.

Ιερ. 38,14 - Θα δοξάσω και θα εξυψώσω και θα μεθύσω με χαράν την ζωήν των ιερέων, των απογόνων του Λευϊ. Ο δε λαός μου θα χορτάση από τα αγαθά μου.

Ιερ. 38,15 - οὕτως εἶπε Κύριος· φωνὴ ἐν Ῥαμᾷ ἠκούσθη θρήνου καὶ κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ· Ῥαχὴλ ἀποκλαιομένη οὐκ ἤθελε παύσασθαι ἐπὶ τοῖς υἱοῖς αὐτῆς, ὅτι οὐκ εἰσίν.

Ιερ. 38,15 - Ετσι είπεν ο Κυριος· Εις την περιοχήν Ραμά ηκούσθη φωνή θρήνου και κλαυθμού και οδυρμού. Η Ραχήλ έκλαιε και δεν ήθελε να παρηγορηθή και να παύση τον θρόνον της δια τα τέκνα της, διότι αυτά δεν υπάρχουν πλέον.

Ιερ. 38,16 - οὕτως εἶπε Κύριος· διαλειπέτω ἡ φωνή σου ἀπὸ κλαυθμοῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου ἀπὸ δακρύων σου, ὅτι ἔστι μισθὸς τοῖς σοῖς ἔργοις, καὶ ἐπιστρέψουσιν ἐκ γῆς ἐχθρῶν,

Ιερ. 38,16 - Ο Κυριος όμως έτσι είπε προς αυτήν· θα σταματήση πλέον η φωνή του κλαυθμού σου και τα δάκρυα από τα μάτια σου, διότι υπάρχει αμοιβή των κόπων σου, τα δε τέκνα σου θα επανέλθουν από την χώραν των εχθρών των, δια να εγκατασταθούν εις την πατρίδα των.

Ιερ. 38,17 - μόνιμον τοῖς σοῖς τέκνοις.

Ιερ. 38,17 - Αυτή δε η εγκατάστασις των τέκνων σου θα είναι μόνιμος.

Ιερ. 38,18 - ἀκοὴν ἤκουσα Ἐφραὶμ ὀδυρομένου· ἐπαίδευσάς με καὶ ἐπαιδεύθην ἐγώ· ὥσπερ μόσχος οὐκ ἐδιδάχθην· ἐπίστρεψόν με, καὶ ἐπιστρέψω, ὅτι σὺ Κύριος ὁ Θεός μου.

Ιερ. 38,18 - Ηκουσα πολύ καλά τον λαόν της φυλής Εφραίμ να οδύρεται και να λέγη· “με ετιμώρησες με την παιδαγωγικήν σου ράβδον και ετιμωρήθην· αλλά εγώ ασύνετος, όπως το μοσχάρι, δεν επαιδαγωγήθην και δεν εδιδάχθην από την τιμωρίαν. Οδηγησόν με, Κυριε, εις επιστροφήν και μετάνοιαν και εγώ θα επιστρέψω εν μετάνοια προς σέ, διότι συ είσαι ο Κυριος και ο Θεός μου.

Ιερ. 38,19 - ὅτι ὕστερον αἰχμαλωσίας μου μετενόησα καὶ ὕστερον τοῦ γνῶναί με ἐστέναξα ἐφ᾿ ἡμέρας αἰσχύνης καὶ ὑπέδειξά σοι, ὅτι ἔλαβον ὀνειδισμὸν ἐκ νεότητός μου.

Ιερ. 38,19 - Επειτα από την πικρίαν της αιχμαλωσίας και εξορίας μου εγώ μετενόησα και, αφού ελαβα γνώσιν και πείραν των σφαλμάτων μου και της παιδαγωγίας σου, εστέναξα δια τας ημέρας της παρακοής μου και της αισχύνης μου. Ανεκοίνωσα και απεκάλυψα εις σέ, ότι από τα χρόνια της νεότητάς μου εξ αιτίας των αμαρτιών μου ελαβα ονειδισμόν, εβυθίσθην εις εξευτελισμόν.

Ιερ. 38,20 - υἱὸς ἀγαπητὸς Ἐφραὶμ ἐμοί, παιδίον ἐντρυφῶν, ὅτι ἀνθ᾿ ὧν οἱ λόγοι μου ἐν αὐτῷ, μνείᾳ μνησθήσομαι αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσα ἐπ᾿ αὐτῷ, ἐλεῶν ἐλεήσω αὐτόν, φησὶ Κύριος.

Ιερ. 38,20 - Ο Θεός, δεχόμενος την μετάνοιαν του λαού του, απαντά· Ο Εφραίμ είναι αγαπητός εις εμέ, χαριτωμένον και προσφιλές τέκνον μου. Επειδή τώρα πλέον οι λόγοι μου παραμένουν εις αυτόν προς καθοδήγησίν του εγώ θα τον ενθυμηθώ. Δια τούτο έσπευσά με αγάπην προς αυτόν. Πλουσίως θα ελεήσω και θα βοηθήσω αυτόν, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 38,21 - Στῆσον σεαυτὴν Σιών, ποίησον τιμωρίαν, δὸς καρδίαν σου εἰς τοὺς ὤμους· ὁδὸν ᾗ ἐπορεύθης ἀποστράφηθι, παρθένος Ἰσραήλ, ἀποστράφηθι εἰς τὰς πόλεις σου πενθοῦσα.

Ιερ. 38,21 - Πολις Σιών, σήκω από την δουλείαν, στάσου όρθια, ελαβες και εξεπλήρωσες την τιμωρίαν σου. Βαλε καρδιά, θάρρος στο στήθος σου, εγκατάλειψε πλέον την οδόν της εξορίας, εις την οποίαν εβαδισες και επάνελθε, συ πενθούσα κι πολυπικραμμένη κόρη μου Ιερουσαλήμ, ξαναγύρισε εις τας πόλεις σου.

Ιερ. 38,22 - ἕως πότε ἀποστρέψεις, θυγάτηρ ἠτιμωμένη; ὅτι ἔκτισε Κύριος σωτηρίαν εἰς καταφύτευσιν καινήν, ἐν σωτηρίᾳ περιελεύσονται ἄνθρωποι.

Ιερ. 38,22 - Εως πότε θα βραδύνης να επανέλθης εις την πατρίδα σου, καταφρονημένη και κατεντροπιασμένη θυγάτηρ; Ο Κυριος επραγματοποίησε σωτηρίαν δια σέ, ώστε να καταφυτευθής και να εγκατασταθής, νέα και καθαρά, εις την ώραν σου. Οι άνθρωποι όλοι θα περιπατούν σωσμένοι και ελεύθεροι.

Ιερ. 38,23 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· ἔτι ἐροῦσι τὸν λόγον τοῦτον ἐν γῇ Ἰούδα καὶ ἐν πόλεσιν αὐτοῦ, ὅταν ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτοῦ· εὐλογημένος Κύριος ἐπὶ δίκαιον ὅρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ

Ιερ. 38,23 - Διότι ετσι είπεν ο Κυριος· Αλλην μίαν φοράν εις την περιοχήν του Ιούδα και εις τας πόλεις αυτού, όταν εγώ θα επαναφέρω ελευθέρους και λυτρωμένους τους αιχμαλώτους του, εκεί θα πουν αυτόν τον λόγον· Ας δοξολογήται και ας υμνολογήται ο Κυριος επάνω εις το δίκαιον και άγιον όρος του, εις την Σιών.

Ιερ. 38,24 - καὶ ἐνοικοῦντες ἐν ταῖς πόλεσιν Ἰούδα καὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ αὐτοῦ ἅμα γεωργῷ, καὶ ἀρθήσεται ἐν ποιμνίῳ.

Ιερ. 38,24 - Θα γεμίσουν από κατοίκους παντός επαγγέλματος αι πόλστου Ιούδα. Εις όλην δε την υπαιθρον περιοχήν της Ιουδαίας μαζή και εκ παραλλήλου με τους πολυάριθμους γεωργούς θα υπάρχουν και αναρίθμητα ποίμνια.

Ιερ. 38,25 - ὅτι ἐμέθυσα πᾶσαν ψυχὴν διψῶσαν καὶ πᾶσαν ψυχὴν πεινῶσαν ἐνέπλησα.

Ιερ. 38,25 - Διότι εγώ έδωσα πλούσια τα δώρά μου εις όλους. Εμέθυσα με χαράν κάθε ψυχήν, η οποία έως τώρα ήτο διψασμένη. Και κάθε πεινώσαν ψυχήν θα την χορτάσω με το παραπάνω.

Ιερ. 38,26 - διὰ τοῦτο ἐξηγέρθην καὶ εἶδον, καὶ ὁ ὕπνος μου ἡδύς μοι ἐγενήθη.

Ιερ. 38,26 - Ο δε προφήτης Ιερεμίας λέγει· Εσηκώθηκα από τον ύπνον μου, είδα και κατενόησα τα αποκαλυπτικά αυτά ενύπνια, που μου εχαρισεν ο Κυριος, και ησθάνθην ότι ο ύπνος μου ήτο κατ' εξοχήν γλυκύς και ευχάριστος.

Ιερ. 38,27 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ σπερῶ τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸν Ἰούδαν σπέρμα ἀνθρώπου καὶ σπέρμα κτήνους.

Ιερ. 38,27 - Δια τούτο, λέγει ο Κυριος, ιδού έρχονται ημέραι, κατά τας οποίας εγώ θα πληθύνω τον Ισραηλιτικόν λαόν και την φυλήν του Ιούδα εις ανθρώπους και εις κτήνη.

Ιερ. 38,28 - καὶ ἔσται ὥσπερ ἐγρηγόρουν ἐπ᾿ αὐτοὺς καθαιρεῖν καὶ κακοῦν, οὕτως γρηγορήσω ἐπ᾿ αὐτοὺς τοῦ οἰκοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν, φησὶ Κύριος.

Ιερ. 38,28 - Οπως δε άλλοτε εγρηγορούσα εναντίον αυτών, δια να τους κρημνίσω από τα αγαθά και την δόξαν των και να τους αποστείλω συμφοράς, ετσι θα αγρυπνώ τώρα δι' αυτούς, δια να τους ανοικοδομήσω και τους καταφυτεύσω και τους εγκαταστήσω μονίμως εις την χώραν των, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 38,29 - ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐ μὴ εἴπωσιν· οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ᾑμωδίασαν.

Ιερ. 38,29 - Κατά τας ευτυχείς εκείνας ημέρας της επανόδου της ελευθερίας και της ανέσεως, δεν θα είπουν πλέον οι άνθρωποι την παροιμίαν· “οι πατέρες έφαγαν το άγουρο σταφύλι και εμούδιασαν τα δόντια των τέκνων”.

Ιερ. 38,30 - ἀλλ᾿ ἢ ἕκαστος ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἁμαρτίᾳ ἀποθανεῖται, καὶ τοῦ φαγόντος τὸν ὄμφακα αἱμωδιάσουσιν οἱ ὀδόντες αὐτοῦ.

Ιερ. 38,30 - Αλλα ο καθένας θα τιμωρηθή δια θανάτου δια την ιδικήν του αμαρτίαν. Θα μουδιάσουν τα δόντια εκείνου, ο οποίος θα φάγη τα άγουρα σταφύλια.

Ιερ. 38,31 - ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα διαθήκην καινήν,

Ιερ. 38,31 - Ιδού, έρχονται ευτυχείς ημέραι, λέγει ο Κυριος, και θα συνάψω με τους Ισραηλίτας και τους Ιουδαίους νέαν Διαθήκην.

Ιερ. 38,32 - οὐ κατὰ τὴν διαθήκην, ἣν διεθέμην τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, καὶ ἐγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, φησὶ Κύριος.

Ιερ. 38,32 - Αυτή δεν θα είναι όμοία με την Διαθήκην, την οποίαν συνήψα με τους προγόνους των κατά την εποχήν εκείνην, που εν τη στοργή μου και τη παντοδυναμία μου τους επήρα από τα χέρια και τους εβγαλα ελευθέρους από την Αίγυπτον, διότι εκείνοι δεν έμειναν πιστοί και δεν ετήρησαν την Διαθήκην μου, και εγώ τους παρημέλησα εξ αιτίας των παρανομιών των, λέγει ο Κυριος.

Ιερ. 38,33 - ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη μου, ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, φησὶ Κύριος· διδοὺς δώσω νόμους εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν γράψω αὐτούς· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν.

Ιερ. 38,33 - Αυτή είναι η Διαθήκη μου, την οποίαν εγώ θα συνάψω με τον ισραηλιτικόν λαόν έπειτα από τας ημέρας εκείνας, λέγει ο Κυριος. Θα δώσω ασφαλώς και βεβαίως Νομους κατανοητούς και δεκτούς εις την διάνοιάν των· θα γράψω αυτούς εις την καρδίαν των. Θα είμαι δι' αυτούς ο Θεός των και αυτοί θα είναι δι' εμέ ο λαός μου.

Ιερ. 38,34 - καὶ οὐ μὴ διδάξωσιν ἕκαστος τὸν πολίτην αὐτοῦ καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ λέγων· γνῶθι τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν, ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι. -

Ιερ. 38,34 - Δεν θα διδάξουν πλέον ο καθένας τον συμποπολίτην του και ο αδελφός τον αδελφόν του λέγων· “μάθε από εμέ και γνώρισε τον Κυριον”, διότι πάντες θα με γνωρίσουν από τον μικρόν έως τον μεγάλον, επειδή εγώ θα είμαι γεμάτος έλεος και συγγνώμην δια τας αμαρτίας των. Και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας των.

Ιερ. 38,35 - Ἐὰν ὑψωθῇ ὁ οὐρανὸς εἰς τὸ μετέωρον, φησὶ Κύριος, καὶ ἐὰν ταπεινωθῇ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς κάτω, καὶ ἐγὼ οὐκ ἀποδοκιμῶ τὸ γένος Ἰσραήλ, φησὶ Κύριος, περὶ πάντων, ὧν ἐποίησαν.

Ιερ. 38,35 - Και εάν, έστω, υψωθή ο ουρανός στο χάος του διαστήματος, λέγει ο Κυριος, και εάν η επιφάνεια της γης βυθισθή κάτω, εγώ δεν θα αποδοκιμάσω πλέον το ισραηλιτικόν γένος, λέγει ο Κυριος, δι' όλας εκείνας τας παρανομίας, τας οποίας διέπραξαν.

Ιερ. 38,36 - οὕτως εἶπε Κύριος ὁ δοὺς τὸν ἥλιον εἰς φῶς τῆς ἡμέρας, σελήνην καὶ ἀστέρας εἰς φῶς τῆς νυκτός, καὶ κραυγὴν ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐβόμβησε τὰ κύματα αὐτῆς, Κύριος παντοκράτωρ ὄνομα αὐτῷ·

Ιερ. 38,36 - Ετσι είπεν ο Κυριος, ο οποίος δίδει τον ήλιον, ώστε να φωτίζεται η ημέρα, την σελήνην και τους αστέρας εις φως της νυκτός, την βοήν της θαλάσσης, όταν συνταράση τα κύματα της ο Κυριος, του οποίου το Ονομα είναι ο Παντοκράτωρ.

Ιερ. 38,37 - ἐὰν παύσωνται οἱ νόμοι οὗτοι ἀπὸ προσώπου μου, φησὶ Κύριος, καὶ τὸ γένος Ἰσραὴλ παύσεται γενέσθαι ἔθνος κατὰ πρόσωπόν μου πάσας τὰς ἡμέρας.

Ιερ. 38,37 - Και εάν ατονήσουν και παύσουν οι νόμοι, που διέπουν τον ουρανόν και την γην, λέγει ο Κυριος, τότε και το ισραηλιτικόν γένος θα παύση πλέον να είναι έθνος ενώπιόν μου όλας τας ημέρας.

Ιερ. 38,38 - ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ οἰκοδομηθήσεται πόλις τῷ Κυρίῳ ἀπὸ πύργου Ἀναμεὴλ ἕως πύλης τῆς γωνίας·

Ιερ. 38,38 - Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κυριος, κατά τας οποίας η πόλις Σιών θα ανοικοδομηθή εις δόξαν του Κυρίου από τον πύργον του Αναμεήλ μέχρι και της πύλης της γωνίας.

Ιερ. 38,39 - καὶ ἐξελεύσεται ἡ διαμέτρησις αὐτῆς ἀπέναντι αὐτῶν ἕως βουνῶν Γαρὴβ καὶ περικυκλωθήσεται κύκλῳ ἐξ ἐκλεκτῶν λίθων·

Ιερ. 38,39 - Και θα επεκταθούν τα όρια αυτής έως τα υψώματα Γαρήβ, η δε πόλις θα κλεισθή όλόγυρα με τείχος από πολυτίμους λίθους.

Ιερ. 38,40 - καὶ πάντες Ἀσαρημὼθ ἕως Ναχὰλ Κέδρων, ἕως γωνίας πύλης ἵππων ἀνατολῆς ἁγίασμα τῷ Κυρίῳ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ ἐκλίπῃ καὶ οὐ μὴ καθαιρεθῇ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ιερ. 38,40 - Ολη η αγροτική περιοχή έως εις την κοιλάδα των Κέδρων και μέχρι της γωνίας της πύλης των ίππων προς ανατολάς, θα είναι αφιερωμένη στον Κυριον. Ποτέ πλέον δεν θα παύση υπάρχουσα η νέα Σιών και δεν θα κρημνισθή στον αιώνα του αιώνος.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 39 (Μασ. 32)

Ιερ. 39,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος παρὰ Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ δεκάτῳ βασιλεῖ Σεδεκίᾳ, οὗτος ἐνιαυτὸς ὀκτωκαιδέκατος τῷ βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ βασιλεῖ Βαβυλῶνος·

Ιερ. 39,1 - Ο λόγος, ο οποίος ήλθεν εκ μέρους του Κυρίου προς τον Ιερεμίαν κατά το δέκατον έτος της βασιλείας του Σεδεκίου. Αυτό το έτος ήτο το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόρος, του βασιλέως της Βαβυλώνος.

Ιερ. 39,2 - καὶ δύναμις βασιλέως Βαβυλῶνος ἐχαράκωσεν ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ Ἱερεμίας ἐφυλάσσετο ἐν αὐλῇ τῆς φυλακῆς, ἥ ἐστιν ἐν οἴκῳ βασιλέως,

Ιερ. 39,2 - Τοτε η στρατιωτική δύναμις του βασιλέως της Βαβυλώνος επολιόρκει την Ιερουσαλήμ, ο δε Ιερεμίας εφυλάσσετο κλεισμένος εις την αυλήν της φυλακής, η οποία ευρίσκετο εις τα βασιλικά ανάκτορα.

Ιερ. 39,3 - ἐν ᾗ κατέκλεισεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Σεδεκίας λέγων· διατί σὺ προφητεύεις λέγων; οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι τὴν πόλιν ταύτην ἐν χερσὶ βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ λήψεται αὐτήν,

Ιερ. 39,3 - Εις αυτήν τον κατέκλεισεν ο βασιλεύς Σεδεκίας λέγων· "διατί συ προφητεύεις έτσι και λέγεις· ιδού, εγώ παραδίδω την πόλιν αυτήν εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος και αυτός θα την καταλάβη;

Ιερ. 39,4 - καὶ Σεδεκίας οὐ μὴ σωθῇ ἐκ χειρὸς τῶν Χαλδαίων, ὅτι παραδόσει παραδοθήσεται εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ λαλήσει στόμα αὐτοῦ πρὸς στόμα αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὄψονται,

Ιερ. 39,4 - Ο δε Σεδεκίας δεν θα διασωθή από τα χέρια των Χαλδαίων, αλλ' οπωσδήποτε θα παραδοθή εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος. Θα επικοινωνήση με αυτόν προσωπικώς, θα ομιλήση στόμα προς στόμα, τα μάτια του θα ίδουν τα μάτια εκείνου.

Ιερ. 39,5 - καὶ εἰσελεύσεται Σεδεκίας εἰς Βαβυλῶνα καὶ ἐκεῖ καθιεῖται.

Ιερ. 39,5 - Ο βασιλεύς Σεδεκίας θα οδηγηθή αιχμάλωτος εις την Βαβυλώνα και θα ύποχρεωθή να εγκατασταθή εκεί".

Ιερ. 39,6 - καὶ λόγος Κυρίου ἐγενήθη πρὸς Ἱερεμίαν λέγων·

Ιερ. 39,6 - Και άλλος λόγος απηυθύνθη εκ μέρους του Κυρίου προς τον Ιερεμίαν ο εξής·

Ιερ. 39,7 - ἰδοὺ Ἀναμεὴλ υἱὸς Σαλὼμ ἀδελφοῦ πατρός σου ἔρχεται πρὸς σὲ λέγων· κτῆσαι σεαυτῷ τὸν ἀγρόν μου τὸν ἐν Ἀναθώθ, ὅτι σοὶ κρίσις παραλαβεῖν εἰς κτῆσιν.

Ιερ. 39,7 - Ιδού, έρχεται προς σε ο Αναμεήλ,ο υιός του Σαλώμ, αδελφού του πατρός σου, δια να είπη προς σέ· αγόρασε και πάρε ιδικόν σου αυτόν τον αγρόν, ο οποίος ευρίσκεται εις Αναθώθ, διότι εις σε ανήκει το δικαίωμα να τον εξαγόρασης και τον απόκτήσης.

Ιερ. 39,8 - καὶ ἦλθε πρός με Ἀναμεὴλ υἱὸς Σαλώμ, ἀδελφοῦ πατρός μου, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς καὶ εἶπε· κτῆσαι σεαυτῷ τὸν ἀγρόν μου τὸν ἐν γῇ Βενιαμὶν τὸν ἐν Ἀναθώθ, ὅτι σοὶ κρίμα κτήσασθαι αὐτόν, καὶ σὺ πρεσβύτερος. καὶ ἔγνων ὅτι λόγος Κυρίου ἐστί,

Ιερ. 39,8 - Τοτε, λέγει ο προφήτης, ήλθε προς εμέ ο Αναμεήλ, ο υιός του Σαλώμ, αδελφού του πατρός μου, εις την αυλήν, όπου υπήρχεν η φυλακή, και μου είπεν· "αγόρασε ως ιδιοκτησίαν σου τον αγρόν μου, που υπάρχει εις

την χώραν Βενιαμίν, εις την περιοχήν Αναθώθ. Διότι σύμφωνα με τον Νομον συ δικαιούσαί να εξαγοράσης και απόκτησης αυτόν, διότι είσαι ο μεγαλύτερος μεταξύ των συγγενών". Εγώ αντελήφθην ότι αυτό ήτο λόγος του Κυρίου προς εμέ.

Ιερ. 39,9 - καὶ ἐκτησάμην τὸν ἀγρὸν Ἀναμεὴλ υἱοῦ ἀδελφοῦ πατρός μου καὶ ἔστησα αὐτῷ ἑπτὰ σίκλους καὶ δέκα ἀργυρίου·

Ιερ. 39,9 - Δια τούτο ηγόρασα τυν αγρόν του Αναμεήλ, υιού του Σαλώμ, του αδελφού του πατρός μου και εζύγισα και εμέτρησα εις αυτόν δέκα επτά σίκλους αργυρούς.

Ιερ. 39,10 - καὶ ἔγραψα εἰς βιβλίον καὶ ἐσφραγισάμην καὶ διεμαρτυράμην μάρτυρας καὶ ἔστησα τὸ ἀργύριον ἐν ζυγῷ.

Ιερ. 39,10 - Εγραψα το συμβόλαιον σχετικώς με την αγοραπωλησίαν του αγρού, το εσφράγισα, το επεβεβαίωσα δια μαρτύρων και εζύγισα το αργύριον εις ζυγόν.

Ιερ. 39,11 - καὶ ἔλαβον τὸ βιβλίον τῆς κτήσεως τὸ ἐσφραγισμένον καὶ τὸ ἀνεγνωσμένον

Ιερ. 39,11 - Επήρα το συμβόλαιον τούτο της αποκτήσεως του αγρού, το κεκυρωμένον με σφραγίδας, αλλά ανοικτόν εις κοινήν θεάν.

Ιερ. 39,12 - καὶ ἔδωκα αὐτὸ τῷ Βαροὺχ υἱῷ Νηρίου υἱῷ Μαασαίου κατ᾿ ὀφθαλμοὺς Ἀναμεὴλ υἱοῦ ἀδελφοῦ πατρός μου καὶ κατ᾿ ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνδρῶν τῶν παρεστηκότων καὶ γραφόντων ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς κτήσεως καὶ κατ᾿ ὀφθαλμοὺς τῶν Ἰουδαίων τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς.

Ιερ. 39,12 - Εδωκα το συμφωνητικόν αυτό της αγοράς στον Βαρούχ, υιόν του Νηρίου, υιού του Μαασαίου, επί παρουσία του Αναμεήλ, υιού του αδελφού του πατρός μου, και επί παρουσία των ανδρών, οι οποίοι παρευρέθησαν ως μάρτυρες και οι οποίοι είχαν υπογράψει το συμβόλαιον της αγοραπωλησίας και ενώπιον των άλλων Ιουδαίων, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την αυλήν της φυλακής.

Ιερ. 39,13 - καὶ συνέταξα τῷ Βαροὺχ κατ᾿ ὀφθαλμοὺς αὐτῶν λέγων·

Ιερ. 39,13 - Εδωσα δε εντολήν στον Βαρούχ ενώπιον όλων αυτών λέγων·

Ιερ. 39,14 - οὕτως εἶπε Κύριος παντοκράτωρ· λάβε τὸ βιβλίον τῆς κτήσεως τοῦτο καὶ τὸ βιβλίον τὸ ἀνεγνωσμένον καὶ θήσεις αὐτὸ εἰς ἀγγεῖον ὀστράκινον, ἵνα διαμείνῃ ἡμέρας πλείους.

Ιερ. 39,14 - Ετσι μου είπε Κυριος ο παντοκράτωρ· πάρε το σαμβόλαιον αυτό τη αγοραπωλησίας, αυτό το συμβόλαιον, το οποίον ανεγνώσθη και υπεγράφη και ποθετήσατέ το μέσα εις ένα πήλινον δοχείον, δια να μένη επί πολύν χρόνον εκεί ασφαλές.

Ιερ. 39,15 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· ἔτι κτηθήσονται ἀγροὶ καὶ οἰκίαι καὶ ἀμπελῶνες ἐν τῇ γῇ ταύτῃ. -

Ιερ. 39,15 - Διότι έτσι είπεν ο Κυριος· Θα αγορασθούν δια συμβολαίων αγροί και οικίαι και αμπελώνες εις την χώραν αυτήν.

Ιερ. 39,16 - Καὶ προσευξάμην πρὸς Κύριον μετὰ τὸ δοῦναί με τὸ βιβλίον τῆς κτήσεως πρὸς Βαροὺχ υἱὸν Νηρίου λέγων·

Ιερ. 39,16 - Αφού παρέδωσα το συμβόλαιον τούτο της αγοράς στον Βαρούχ, τον υιόν του Νηρίου, προσηυχήθην προς τον Κυριον και είπα·

Ιερ. 39,17 - ὦ Κύριε, σὺ ἐποίησας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν τῇ ἰσχύϊ σου τῇ μεγάλῃ καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ καὶ τῷ μετεώρῳ, οὐ μὴ ἀποκρυβῇ ἀπὸ σοῦ οὐθέν,

Ιερ. 39,17 - "Ω Κυριε, συ εν τη απείρω σου δυνάμει και δια της παντοδυνάμου δεξιάς σου, εδημιούργησες τον ουρανόν και την γην και τίποτε δεν είναι δυνατόν να αποκρυβή από σέ.

Ιερ. 39,18 - ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας καὶ ἀποδιδοὺς ἁμαρτίας πατέρων εἰς κόλπους τέκνων αὐτῶν μετ᾿ αὐτούς, ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρός,

Ιερ. 39,18 - Συ είσαι εκείνος, ο οποίος κάμνεις μεν έλεος εις χιλιάδας ανθρώπων, άλλα και πληρώνεις τας αδικίας των πατέρων στους κόλπους των παιδιώνν των, έπειτα από αυτούς. Συ είσαι ο μέγας και παντοδύναμος Θεός.

Ιερ. 39,19 - Κύριος μεγάλης βουλῆς καὶ δυνατὸς τοῖς ἔργοις, ὁ Θεὸς ὁ μέγας, ὁ παντοκράτωρ καὶ μεγαλώνυμος Κύριος· οἱ ὀφθαλμοί σου εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων δοῦναι ἑκάστῳ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ·

Ιερ. 39,19 - Είσαι ο Κυριος και ο Θεός των μεγάλων σχεδίων και αποφάσεων, παντοδύναμος εις τα έργα, Θεός ο μέγας, ο παντοκράτωρ, ο μεγαλώνυμος Κυριος. Οι οφθαλμοί σου είναι εστραμμένοι και παρακολουθούν τους τρόπους και τους δρόμους της ζωής των ανθρώπων, δια να αποδωσης στον καθένα σύμφωνά με την πορείαν του.

Ιερ. 39,20 - ὃς ἐποίησας σημεῖα καὶ τέρατα ἐν γῇ Αἰγύπτῳ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἐν Ἰσραὴλ καὶ ἐν τοῖς γηγενέσι· καὶ ἐποίησας σεαυτῷ ὄνομα, ὡς ἡμέρα αὕτη

Ιερ. 39,20 - Συ είσαι εκείνος, ο οποίος έκαμες σημεία και τέρατα εις την χώραν της Αιγύπτου μέχρι της ημέρας αυτής και στον Ισραηλιτικόν λαόν και στους εντοπίους. Και έτσι έκαμες γνωστόν και ένδοξον το Ονομά σου μέχρι και της ημέρας αυτής.

Ιερ. 39,21 - καὶ ἐξήγαγες τὸν λαόν σου Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου ἐν σημείοις καὶ ἐν τέρασιν, ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ

Ιερ. 39,21 - Συ έβγαλες ελεύθερον τον λαόν σου τον ισραηλιτικόν από την χώραν της Αιγύπτου με σημεία και τέρατα, τα οποία επραγμοτοποίησες με την παντοδύναμον δεξιάν σου και με τον πανίσχυρον βραχίονά σου,

Ιερ. 39,22 - καὶ ἐν ὁράμασι μεγάλοις· καὶ ἔδωκας αὐτοῖς τὴν γῆν ταύτην, ἣν ὤμοσας τοῖς πατράσιν αὐτῶν, γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι.

Ιερ. 39,22 - και δια μέσου μεγάλων και θαυμαστών οραμάτων· και έδωκες εις αυτούς την χώραν αυτήν, δια την οποίαν είχες ορκισθή στους προγόνους

των, χώραν όπου ρέει γάλα και μέλι.

Ιερ. 39,23 - καὶ εἰσήλθοσαν καὶ ἐλάβοσαν αὐτὴν καὶ οὐκ ἤκουσαν τῆς φωνῆς σου καὶ ἐν τοῖς προστάγμασί σου οὐκ ἐπορεύθησαν· ἅπαντα, ἃ ἐνετείλω αὐτοῖς οὐκ ἐποίησαν· καὶ ἐποίησας συμβῆναι αὐτοῖς πάντα τὰ κακὰ ταῦτα.

Ιερ. 39,23 - Εκείνοι εισήλθον ελεύθεροι και κατέλαβαν ως κύριοι αυτήν, αλλά δεν υπήκουσαν εις την φωνήν σου και δεν επορεύθησαν σύμφωνά με τας εντολάς σου. Δεν ετήρησαν και δεν έπραξαν όλα εκείνα, τα οποία τους είχες διατάξει. Δια τούτο και επέτρεψας να συμβούν εις αυτούς όλαι αυταί αι συμφοραί.

Ιερ. 39,24 - ἰδοὺ ὄχλος ἥκει εἰς τὴν πόλιν ταύτην συλλαβεῖν αὐτήν, καὶ ἡ πόλις ἐδόθη εἰς χεῖρας Χαλδαίων τῶν πολεμούντων αὐτὴν ἀπὸ προσώπου μαχαίρας καὶ τοῦ λιμοῦ· ὡς ἐλάλησας, οὕτως ἐγένετο.

Ιερ. 39,24 - Ιδού, λοιπόν, τώρα ότι πολύς στρατός έχει επέλθει εναντίον της πόλεως αυτής, δια να την καταλάβη. Η πόλις θα παραδοθή εις τα χέρια των Χαλδαίων, οι οποίοι πολεμούν εναντίον της. Θα παραδοθή με την δύναμιν της μαχαίρας των πολιορκούντων αυτήν και του λιμού, ο οποίος επικρατεί έντος αυτής. Οπως είπες, έτσι ασφαλώς και θα γίνη· είναι σαν να έγινε.

Ιερ. 39,25 - καὶ σὺ λέγεις πρός με· κτῆσαι σεαυτῷ τὸν ἀγρὸν ἀργυρίου· καὶ ἔγραψα βιβλίον καὶ ἐσφραγισάμην καὶ ἐπεμαρτυράμην μάρτυρας· καὶ ἡ πόλις ἐδόθη εἰς χεῖρας Χαλδαίων.

Ιερ. 39,25 - Συ όμως, παρά ταύτα, λέγεις προς εμέ· αγόρασε και απόκτησε δια τον εαυτόν σου τον αγρόν αυτόν με καταβολήν αργυρίου. Εγώ ηγόρασα, συνέταξα το συμβόλαιον, το εσφράγισα, το επεβεβίιωσα δια μαρτύρων. Η πόλις παρά ταύτα θα παραδοθή ασφαλώς εις τα χέρια των Χαλδρίων”.

Ιερ. 39,26 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιερ. 39,26 - Ηλθε προς εμέ και άλλος λόγος Κυρίου, ο οποίος μου είπεν·

Ιερ. 39,27 - ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς πάσης σαρκός, μὴ ἀπ᾽ ἐμοῦ κρυβήσεταί τι;

Ιερ. 39,27 - Εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός πάσης σαρκός, μήπως και είναι ποτέ δυνατόν να αποκρυβή κάτι από εμέ;

Ιερ. 39,28 - διὰ τοῦτο οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· δοθεῖσα παραδοθήσεται ἡ πόλις αὕτη εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ λήψεται αὐτήν,

Ιερ. 39,28 - Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Ασφαλώς και βεβαίως θα παραδοθή η πόλις αυτή εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος και θα την καταλάβη.

Ιερ. 39,29 - καὶ ἥξουσιν οἱ Χαλδαῖοι πολεμοῦντες ἐπὶ τὴν πόλιν ταύτην καὶ καύσουσι τὴν πόλιν ταύτην ἐν πυρὶ καὶ κατακαύσουσι τὰς οἰκίας, ἐν αἷς ἐθυμιῶσαν ἐπὶ τῶν δωμάτων αὐτῶν τῇ Βάαλ καὶ ἔσπευδον σπονδὰς θεοῖς ἑτέροις πρὸς τὸ παραπικράναι με.

Ιερ. 39,29 - Οι Χαλδαίοι, οι οποίοι τώρα πολεμούν την πόλιν αυτήν, θα εισέλθουν έντος αυτής, θα καύσουν αυτήν την πόλιν, θα παραδώσουν στο πυρ όλας τας οικίας, εις τα δωμάτια των οποίων οι Ιουδαίοι προσέφεραν θυμιάματα λατρείας στον Βααλ και έκαναν σπονδάς εις θεούς ξένους, ειδωλολατρικούς, δια να με παροργίσουν και παραπικράνουν.

Ιερ. 39,30 - ὅτι ἦσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ καὶ οἱ υἱοὶ Ἰούδα μόνοι ποιοῦντες τὸ πονηρὸν κατ᾿ ὀφθαλμούς μου ἐκ νεότητος αὐτῶν.

Ιερ. 39,30 - Διότι υπέρ πάντα άλλον, τα τέκνα του Ισραήλ και τα τέκνα του Ιούδα, αυτοί διέπρατταν το πονηρόν ενώπιόν μου από αρχής της υπάρξεως των.

Ιερ. 39,31 - ὅτι ἐπὶ τὴν ὀργήν μου καὶ ἐπὶ τὸν θυμόν μου ἦν ἡ πόλις αὕτη, ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας ᾠκοδόμησαν αὐτὴν καὶ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης ἀπαλλάξαι αὐτὴν ἀπὸ προσώπου μου,

Ιερ. 39,31 - Δια τούτο η πόλις αυτή είναι αντικείμενον της οργής μου και του δικαίου θυμού μου, από της ημέρας κατά την οποίαν την ανοικοδόμησαν μέχρι της ημέρας αυτής, δια να την εξαφανίσω από τα μάτια μου.

Ιερ. 39,32 - διὰ πάσας τὰς πονηρίας τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα, ὧν ἐποίησαν πικράναι με αὐτοὶ καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ οἱ προφῆται αὐτῶν, ἄνδρες Ἰούδα καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ,

Ιερ. 39,32 - Και τούτο εξ αιτίας όλων των πονηριών των υιών Ισραήλ και Ιούδα, τας οποίας αυτοί διέπραξαν, δια να με πικράνουν και παροργίσουν· αυτοί και οι βασιλείς των και οι άρχοντές των και οι ιερείς των και οι ψευδοπροφήται των, οι άνδρες της φυλής Ιούδα οι οποίοι κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ.

Ιερ. 39,33 - καὶ ἀπέστρεψαν πρός με νῶτον καὶ οὐ πρόσωπον· καὶ ἐδίδαξα αὐτοὺς ὄρθρου, καὶ ἐδίδαξα, καὶ οὐκ ἤκουσαν ἔτι λαβεῖν παιδείαν.

Ιερ. 39,33 - Ολοι αυτοί εγύρισαν προς εμέ τα νώτα των, και όχι το πρόσωπόν των. Καθε πρωΐαν τους εδίδασκα το θέλημά μου, τους εδίδασκα και αυτοί δεν υπήκουσαν, δια να συμμορφωθούν και λάβουν την πατρικήν μου παιδαγωγίαν.

Ιερ. 39,34 - καὶ ἔθηκαν τὰ μιάσματα αὐτῶν ἐν τῷ οἴκῳ, οὗ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά μου ἐπ᾿ αὐτῷ, ἐν ἀκαθαρσίαις αὐτῶν,

Ιερ. 39,34 - Ετοποθέτησαν τα μιαρά είδωλά των μαζή με τας βρωμερότητάς των έντος του ναού, οπού εγίνετο επίκλησίς του Ονόματός μου.

Ιερ. 39,35 - καὶ ᾠκοδόμησαν τοὺς βωμοὺς τῇ Βάαλ τοὺς ἐν φάραγγι υἱοῦ Ἐννὸμ τοῦ ἀναφέρειν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τῷ Μολὸχ βασιλεῖ, ἃ οὐ συνέταξα αὐτοῖς καὶ οὐκ ἀνέβη ἐπὶ καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὸ βδέλυγμα τοῦτο πρὸς τὸ ἐφαμαρτεῖν τὸν Ἰούδαν. -

Ιερ. 39,35 - Ανοικοδόμησαν βωμούς προς τιμήν του Βααλ εις την κοιλάδα υιού Εννόμ, δια να προσφέρουν εκεί ως θυσίας τους υιούς των και τας θυγατέρας των στο ειδωλον Μολόχ, τον βασιλέα και κύριον, όπως τον εθεωρούσαν. Εγώ όμως ποτέ δεν τους είχα διατάξει να κάμουν αυτά και ποτέ δεν διεννοήθην να παρακινήσω τον 'Ισραηλ να λατρεύση τα βδελυρά είδωλα και να αμαρτήση έτσι ο ιουδαϊκός λαός.

Ιερ. 39,36 - Καὶ νῦν οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἐπὶ τὴν πόλιν, ἣν σὺ λέγεις· παραδοθήσεται εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος ἐν μαχαίρᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν ἀποστολῇ.

Ιερ. 39,36 - Και τώρα έτσι είπεν ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού, εναντίον της πόλεως, περί της οποίας συ ομιλείς· θα παραδοθή αυτή εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος με την δυναμιν της μαχαίρας εκείνου και του λιμού που θα επικρατή εις αυτήν· οι δε κάτοικοί της θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι εις εξορίαν.

Ιερ. 39,37 - ἰδοὺ ἐγὼ συνάγω αὐτοὺς ἐκ πάσης τῆς γῆς, οὗ διέσπειρα αὐτοὺς ἐκεῖ ἐν ὀργῇ μου καὶ τῷ θυμῷ μου καὶ ἐν παροξυσμῷ μεγάλῳ, καὶ ἐπιστρέψω αὐτούς εἰς τὸν τόπον τοῦτον καὶ καθιῶ αὐτοὺς πεποιθότας,

Ιερ. 39,37 - Αλλα, ιδού εγώ θα συγκεντρώσω πάλιν αυτούς από όλην την γην, όπου εγώ τους διεσκόρπισα εξ αιτίας της δικαίας οργής μου και του θυμού μου και στον παροξυσμόν της δικαίας αγανακτήσεώς μου, και θα τους επαναφέρω στον τόπον τούτόν και θα τους εγκαταστήσω σταθερούς και ασφαλείς εις αυτόν.

Ιερ. 39,38 - καὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν.

Ιερ. 39,38 - Θα είναι τότε αυτοί δι' εμέ λαός και θα είμαι εγώ εις αυτούς ο Θεός.

Ιερ. 39,39 - καὶ δώσω αὐτοῖς ὁδὸν ἑτέραν καὶ καρδίαν ἑτέραν φοβηθῆναί με πάσας τὰς ἡμέρας καὶ εἰς ἀγαθὸν αὐτοῖς καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν μετ᾿ αὐτούς.

Ιερ. 39,39 - Θα δώσω εις αυτούς νέαν οδόν των εντολών μου, δια να την ακολουθήσουν. Αλλην δε καρδίαν θα θέσω εντός αυτών, δια να με φοβούνται και να με σέβωνται όλας τας ημέρας της ζωής των προς το καλόν αυτών των ιδίων και των τέκνων των, τα οποία θα έλθουν υστέρα από αυτούς.

Ιερ. 39,40 - καὶ διαθήσομαι αὐτοῖς διαθήκην αἰωνίαν, ἣν οὐ μὴ ἀποστρέψω ὄπισθεν αὐτῶν· καὶ τὸν φόβον μου δώσω εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν πρὸς τὸ μὴ ἀποστῆναι αὐτοὺς ἀπ᾿ ἐμοῦ.

Ιερ. 39,40 - Θα συνάψω με αυτούς αιωνίαν Διαθήκην, την οποίαν δεν θα ακυρώσω και δεν θα απομακρύνω από αυτούς. Θα θέσω εντός της καρδίας των τον φόβον μου, δια να μη απομακρυνθούν πλέον από εμέ.

Ιερ. 39,41 - καὶ ἐπισκέψομαι τοῦ ἀγαθῶσαι αὐτοὺς καὶ φυτεύσω αὐτοὺς ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἐν πίστει καὶ ἐν πάσῃ καρδίᾳ καὶ ἐν πάσῃ ψυχῇ.

Ιερ. 39,41 - Τοτε εγώ, με όλην μου την καρδίαν και με όλην μου την ψυχήν, θα τους επισκεφθώ εν τη αγαθότητί μου, δια να τους αναδείξω αγαθούς. Θα τους καταφυτεύσω εις την χώραν αυτήν ασφαλείς και σταθερούς.

Ιερ. 39,42 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· καθὰ ἐπήγαγον ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον πάντα τὰ κακὰ τὰ μεγάλα ταῦτα, οὕτως ἐγὼ ἐπάξω ἐπ᾿ αὐτοὺς πάντα τὰ ἀγαθά, ἃ ἐλάλησα ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιερ. 39,42 - Ετσι είπεν ο Κυριος· Οπως επέφερα εναντίον του λαού αυτών όλας τας μεγάλας αυτάς τιμωρίας και συμφοράς, έτσι θα αποστείλω προς αυτούς όλα τα αγαθά, όπως είχα υποσχεθή δι' αυτούς.

Ιερ. 39,43 - καὶ κτηθήσονται ἔτι ἀγροὶ ἐν τῇ γῇ, ᾗ σὺ λέγεις· ἄβατός ἐστιν ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ κτήνους καὶ παρεδόθησαν εἰς χεῖρας Χαλδαίων.

Ιερ. 39,43 - Και πάλιν θα αγοράζωνται από αυτούς αγροί εις την χώραν αυτήν, δια την οποίαν συ προφητεύεις και λέγεις· Ερημος και άβατος θα γίνη αυτή από ανθρώπους και κτήνη, διότι θα παραδοθή εις τα χέρια των Χαλδαίων.

Ιερ. 39,44 - καὶ κτήσονται ἀγροὺς ἐν ἀργυρίῳ, καὶ γράψεις βιβλίον καὶ σφραγιῇ καὶ διαμαρτυρῇ μάρτυρας ἐν γῇ Βενιαμὶν καὶ κύκλῳ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πόλεσιν Ἰούδα καὶ ἐν πόλεσι τοῦ ὄρους καὶ ἐν πόλεσι τῆς Σεφηλὰ καὶ ἐν πόλεσι τῆς Ναγέβ, ὅτι ἀποστρέψω τὰς ἀποικίας αὐτῶν.

Ιερ. 39,44 - Οι Ιουδαίοι θα αγοράσουν με τα χρήματα των αγρούς και πάλιν, θα συντάσσωνται προς τούτοις συμβόλαια αγοραπωλησίας, θα σφραγίζωνται αυτά και θα επιβεβαιώνονται με μάρτυρας εις την χώραν Βενιαμίν, εις τα περίχωρα της Ιερουσαλήμ, εις τας πόλστου Ιούδα, εις τας πόλεις της ορεινής περιοχής, τας πόλεις της Σεφηλά και εις τας πόλεις Ναγέβ. Αυτά θα πραγματοποιηθούν, διότι εγώ θα επαναφέρω ελευθέρους τους αιχμαλώτους Ιουδαίους εις την πατρίδα των.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 40 (Μασ. 33)

Ιερ. 40,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν δεύτερον, καὶ αὐτὸς ἦν ἔτι δεδεμένος ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς λέγων·

Ιερ. 40,1 - Ηλθε λόγος παρά Κυρίου προς τον Ιερεμίαν δια δευτέραν φοράν, όταν αυτός ήτο ακόμη δεμένος εις την αυλήν της φυλακής λέγων·

Ιερ. 40,2 - οὕτως εἶπε Κύριος ποιῶν γῆν καὶ πλάσσων αὐτὴν τοῦ ἀνορθῶσαι αὐτήν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ·

Ιερ. 40,2 - Ετσι είπεν ο Κυριος οποίος εδημιούργησε την γην, διαμόρφωσεν αυτήν και την εστήριξε, και του οποίου το όνομα είναι Κυριος.

Ιερ. 40,3 - κέκραξον πρός με, καὶ ἀποκριθήσομαί σοι καὶ ἀπαγγελῶ σοι μεγάλα καὶ ἰσχυρά, ἃ οὐκ ἔγνως αὐτά.

Ιερ. 40,3 - Κράξε με πίστιν και επιμονήν προς εμέ και εγώ θα σου αποκριθώ, θα σου αποκαλύψω μεγάλα και ισχυρά, τα οποία δεν έχεις γνωρίσει έως τώρα.

Ιερ. 40,4 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ περὶ οἴκων τῆς πόλεως ταύτης καὶ περὶ οἴκων βασιλέως Ἰούδα τῶν καθῃρημένων εἰς χάρακας καὶ προμαχῶνας

Ιερ. 40,4 - Διότι έτσι ωμίλησεν ο Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού δια τους οίκους της πόλεως αυτής, δια τα ανάκτορα του βασιλέως Ιούδα, τα οποία θα κατεδαφισθούν, δια να γίνουν χαρακώματα και προμαχώνες,

Ιερ. 40,5 - τοῦ μάχεσθαι πρὸς τοὺς Χαλδαίους καὶ πληρῶσαι αὐτὴν τῶν νεκρῶν τῶν ἀνθρώπων, οὓς ἐπάταξα ἐν ὀργῇ μου καὶ ἐν θυμῷ μου, καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ᾿ αὐτῶν περὶ πασῶν τῶν πονηριῶν αὐτῶν·

Ιερ. 40,5 - ώστε να μάχωνται εκεί οι Ιουδαίοι εναντίον των Χαλδαίων και να γεμίσουν την πόλιν αυτήν από πτώματα ανθρώπων, τους οποίους εγώ, εν τη δικαία μου οργή και τω θυμώ, εκτύπησα και εγύρισα αλλού το πρόσωπόν μου από αυτούς εξ αιτίας όλων των αμαρτιών και των ανομιών, που είχαν διαπράξει.

Ιερ. 40,6 - ἰδοὺ ἐγὼ ἀνάγω αὐτῇ συνούλωσιν καὶ ἴαμα καὶ φανερώσω αὐτοῖς εἰσακούειν καὶ ἰατρεύσω αὐτὴν καὶ ποιήσω αὐτοῖς εἰρήνην καὶ πίστιν.

Ιερ. 40,6 - Αλλ' ιδού ότι εγώ θα επιφέρω κατόπιν εις αυτήν, εις την Ιερουσαλήμ, θεραπείαν και επούλωσιν των πληγών της. Θα καθοδηγήσω και θα διδάξω αυτούς, να με υπακούουν. Θα την θεραπεύσω και θα την ιατρεύσω εξ ολοκλήρου. Θα συνάψω με αυτούς ειρήνην και θα τους εμπνεύσω αξιοπιστίαν προς εμέ και τους λόγους μου.

Ιερ. 40,7 - καὶ ἀποστρέψω τὴν ἀποικίαν Ἰούδα καὶ τὴν ἀποικίαν Ἰσραὴλ καὶ οἰκοδομήσω αὐτοὺς καθὼς τὸ πρότερον.

Ιερ. 40,7 - Θα επαναφέρω ελευθέρους τους εις την εξορίαν αιχμαλώτους της φυλής Ιούδα και τους εις την εξορίαν αιχμαλώτους του ισραηλιτικού λαού και θα αποκαταστήσω αυτούς, όπως και προηγουμένως, εις την χώραν των.

Ιερ. 40,8 - καὶ καθαριῶ αὐτοὺς ἀπὸ πασῶν τῶν ἀδικιῶν αὐτῶν, ὧν ἡμάρτοσάν μοι, καὶ οὐ μὴ μνησθήσομαι ἁμαρτιῶν αὐτῶν, ὧν ἥμαρτόν μοι καὶ ἀπέστησαν ἀπ᾿ ἐμοῦ.

Ιερ. 40,8 - Θα απαλλάξω και θα καθαρίσω αυτούς από όλας τας αδικίας, δια των οποίων είχαν αμαρτήσει ενώπιόν μου, και δεν θα ενθυμηθώ πλέον τας αμαρτίας, τας οποίας αυτοί διέπραξαν με την παρακοήν και την απομάκρυνσίν των από εμέ.

Ιερ. 40,9 - καὶ ἔσται εἰς εὐφροσύνην καὶ αἴνεσιν καὶ εἰς μεγαλειότητα παντὶ τῷ λαῷ τῆς γῆς, οἵτινες ἀκούσονται πάντα τὰ ἀγαθά, ἃ ἐγὼ ποιήσω, καὶ φοβηθήσονται καὶ πικρανθήσονται περὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ περὶ πάσης τῆς εἰρήνης, ἧς ἐγὼ ποιήσω αὐτοῖς. -

Ιερ. 40,9 - Και θα είναι και θα μείνη η Ιερουσαλήμ τότε εις κατάστασιν ευφροσύνης και δόξης και μεγαλείου ανάμεσα εις όλους τους λαούς της γης, οι οποίοι θα πληροφορηθούν όλα αυτά τα αγαθά, που θα προσφέρω και θα πραγματοποιήσω εις αυτήν, και θα φοβηθούν και θα πικρανθούν από την ζήλειαν των δι' όλας αυτάς τας δωρεάς μου προς αυτήν και δια την πλήρη ειρήνην, την οποίαν εγώ θα αττοκαταστήσω μεταξύ του λαού της.

Ιερ. 40,10 - Οὕτως εἶπε Κύριος· ἔτι ἀκουσθήσεται ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ᾧ ὑμεῖς λέγετε· ἔρημός ἐστιν ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, ἐν πόλεσιν Ἰούδα καὶ ἔξωθεν Ἱερουσαλήμ, ταῖς ἠρημωμέναις παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἄνθρωπον καὶ κτήνη,

Ιερ. 40,10 - Ετσι είπεν ο Κυριος· Δια την πόλιν, δια την οποίαν σεις λέγετε ότι είναι έρημος από ανθρώπους και από ζώα, δια τας πόλεις της περιοχής του βασιλείου Ιούδα και τας έξωθεν και τας γύρω από την Ιερουσαλήμ ερημωμένας αυτάς περιοχάς, που δεν θα υπάρχουν άνθρωποι και κτήνη,

Ιερ. 40,11 - φωνὴ εὐφροσύνης καὶ φωνὴ χαρμοσύνης, φωνὴ νυμφίου καὶ φωνὴ νύμφης, φωνὴ λεγόντων· ἐξομολογεῖσθε Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι χρηστὸς Κύριος, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ· καὶ εἰσοίσουσι δῶρα εἰς οἶκον Κυρίου, ὅτι ἀποστρέψω πᾶσαν τὴν ἀποικίαν τῆς γῆς ἐκείνης κατὰ τὸ πρότερον, εἶπε Κύριος·

Ιερ. 40,11 - στον τόπον, λοιπόν, αυτόν θα ακουσθή φωνή αγαλλιάσεως και φωνή χαράς, φωνή χαρμόσυνος νυμφίου και φωνή νύμφης, φωνή ανθρώπων, οι οποίοι θα ψάλλουν και θα λέγουν· “δοξολογήστε τον Κυριον, τον παντοκράτορα, διότι είναι αγαθός και διότι το έλεός του μένει στον αιώνα”. Θα προσφέρουν τότε με πίστιν και χαράν δώρα στον ναόν του Κυρίου. Διότι εγώ θα επαναφέρω όλους τους αιχμαλώτους εξορίστους της γης εκείνης και θα τους αποκαταστήσω ελευθέρους, όπως και προηγουμένως, είπεν ο Κυριος.

Ιερ. 40,12 - οὕτως εἶπε Κύριος τῶν δυνάμεων· ἔτι ἔσται ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ τῷ ἐρήμῳ παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἄνθρωπον καὶ κτῆνος καὶ ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν αὐτοῦ καταλύματα ποιμένων κοιταζόντων πρόβατα·

Ιερ. 40,12 - Τοιουτοτρόπως είπεν ο Κυριος των δυνάμεων· Θα έλθη εποχή, κατά την οποίαν στον έρημον τούτον τόπον, που δεν υπάρχουν σήμερον άνθρωποι και κτήνη, θα υπάρξουν εις όλας τας πόλεις της περιοχής

αυτής ποιμένες, οι οποίοι θα βόσκουν και θα ασφαλίζουν εις τας μάνδρας των πρόβατα·

Ιερ. 40,13 - ἐν πόλεσι τῆς ὀρεινῆς καὶ ἐν πόλεσι τῆς Σεφηλὰ καὶ ἐν πόλεσι τῆς Ναγὲβ καὶ ἐν γῇ Βενιαμὶν καὶ ἐν ταῖς κύκλῳ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πόλεσιν Ἰούδα ἔτι παρελεύσεται πρόβατα ἐπὶ χεῖρα ἀριθμοῦντος, εἶπε Κύριος.

Ιερ. 40,13 - εις τας πόλεις της ορεινής περιοχής, εις τας πόλεις της Σεφηλά, εις τας πόλεις Ναγέβ, εις την περιοχήν Βενιαμίν και εις τας κύκλω από την Ιερουσαλήμ περιοχάς. Εις τας πόλεις της Ιουδαίας γενικώς, θα περάσουν πάλιν πρόβατα κάτω οπό το χέρι του ποιμένας, που θα τα μετρά, λέγει ο Κυριος.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 41 (Μασ. 34)

Ιερ. 41,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἱερεμίαν παρὰ Κυρίου (καὶ Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος καὶ πᾶν τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ καὶ πᾶσα ἡ γῆ ἀρχῆς αὐτοῦ ἐπολέμουν ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπὶ πάσας τὰς πόλεις Ἰούδα) λέγων·

Ιερ. 41,1 - Λογος, ο οποίος απηυθύνθη εκ μέρους του Κυρίου προς τον Ιερεμίαν κατά την εποχήν, κατά την οποίαν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς και όλος ο στρατός του και όλα τα βασίλεια του κόσμου, που είχαν υποταχθή εις αυτόν, επολεμούσαν κατά της Ιερουσαλήμ και εναντίον όλων των άλλων πόλεων του Ιουδα· και ο λόγος αυτός είπεν·

Ιερ. 41,2 - οὕτως εἶπε Κύριος· βάδισον πρὸς Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα καὶ ἐρεῖς αὐτῷ· οὕτως εἶπε Κύριος· παραδόσει παραδοθήσεται ἡ πόλις αὕτη εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ συλλήψεται αὐτὴν καὶ καύσει αὐτὴν ἐν πυρί·

Ιερ. 41,2 - Ετσι είπεν ο Κυριος· πήγαινε προς τον Σεδεκίαν τον βασιλέα του ιουδαϊκού βασιλείου και είπε προς αύτον· αυτά λέγει ο Κυριος· ασφαλώς και βεβαίως θα παραδοθή η πόλις αυτή εις τας χείρας του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος και θα την κατολάβη και θα την παραδώση στο πυρ.

Ιερ. 41,3 - καὶ σὺ οὐ μὴ σωθῇς ἐκ χειρὸς αὐτοῦ καὶ συλλήψει συλληφθήσῃ καὶ εἰς χεῖρας αὐτοῦ δοθήσῃ, καὶ ὀφθαλμοί σου τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὄψονται καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ μετὰ τοῦ στόματός σου λαλήσει, καὶ εἰς Βαβυλῶνα εἰσελεύσῃ.

Ιερ. 41,3 - Και συ ο ίδιος δεν θα διασωθής από το χέρι του βασιλέως της Βαβυλώνος. Ασφαλώς και βεβαίως θα συλληφθής και θα παραθοθής εις τα χέρια αυτού. Οι οφθαλμοί σου θα ίδουν τους οφθαλμούς του, και το στόμα εκείνου θα ομιλήση με σέ, και το στόμα σου προς εκείνον· και έπειτα θα οδηγηθής εις την Βαβυλώνα αιχμάλωτος.

Ιερ. 41,4 - ἀλλὰ ἄκουσον τὸν λόγον Κυρίου, Σεδεκία βασιλεῦ Ἰούδα· οὕτως λέγει Κύριος·

Ιερ. 41,4 - Αλλά άκουσε τον, λόγον του Κυρίου, Σεδεκία, βασιλεύ του Ιουδαϊκού βασιλείου. Ετσι λέγει ο Κυριος·

Ιερ. 41,5 - ἐν εἰρήνῃ ἀποθανῇ, καὶ ὡς ἔκλαυσαν τοὺς πατέρας σου τοὺς βασιλεύσαντας πρότερόν σου, κλαύσονται καὶ σέ, οὐαὶ Κύριε, καὶ ἕως ᾅδου κόψονταί σε· ὅτι λόγον ἐγὼ ἐλάλησα, εἶπε Κύριος.

Ιερ. 41,5 - Εν τέλει θα απόθανης ειρηνικόν θάνατον και όπως έκλαυσαν τους πατέρας σου, οι οποίοι εβασίλευσαν προηγουμένως από σέ, έτσι θα κλαύσουν και δια σέ. Και θα αναφωνούν· “αλλοίμονον Κυριε ! εχάσαμεν τον βασιλέα”! Οι κοπετοί και οι θρήνοι θα φθάσουν έως εις αυτόν τον άδην. Θα γίνουν αυτά, διότι εγώ ωμίλησα και είπα, λέγει Κυριος.

Ιερ. 41,6 - καὶ ἐλάλησεν Ἱερεμίας πρὸς τὸν βασιλέα Σεδεκίαν πάντας τοὺς λόγους τούτους ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ιερ. 41,6 - Ο Ιερεμίας πράγματι είπε προς τον Σεδεκίαν εις την Ιερουσαλήμ όλους αυτούς τους λόγους.

Ιερ. 41,7 - καὶ ἡ δύναμις βασιλέως Βαβυλῶνος ἐπολέμει ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, ἐπὶ Λαχὶς καὶ ἐπὶ Ἀζηκά, ὅτι αὗται κατελείφθησαν ἐν πόλεσιν Ἰούδα πόλεις ὀχυραί.

Ιερ. 41,7 - Η στρατιωτική δύναμις του βαοιλέως της Βαβυλώνος, επολεμούσεν εναντίον της Ιερουσαλήμ και εναντίον των πόλεων του ιουδαϊκού βασιλείου, εναντίον της Λαχίς και της Αζηκά, διότι μεταξύ όλων των άλλων πόλεων του ιουδαϊκού βασιλείου αυταί, καθ' ο οχυραί πόλεις, απέμεναν ελεύθεραι και δεν είχαν καταληφθή ακόμη από τον Ναβουχοοονόσορα.

Ιερ. 41,8 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἰερεμίαν παρὰ Κυρίου μετὰ τὸ συντελέσαι τὸν βασιλέα Σεδεκίαν διαθήκην πρὸς τὸν λαὸν τοῦ καλέσαι ἄφεσιν,

Ιερ. 41,8 - Λογος, ο οποίος εκ μέρους του Κυρίου ήλθε προς τον Ιερεμίαν έπειτα από την συμφωνίαν, την οποίαν συνήψεν ο βασιλεύς Σεδεκίας προς τον λαόν τον ισραηλιτικόν, δια να κηρύξη και δώση ελευθερίαν εις όλους τους δούλους.

Ιερ. 41,9 - τοῦ ἐξαποστεῖλαι ἕκαστον τὸν παῖδα αὐτοῦ καὶ ἕκαστον τὴν παιδίσκην αὐτοῦ, τὸν Ἑβραῖον καὶ τὴν Ἑβραίαν ἐλευθέρους, πρὸς τὸ μὴ δουλεύειν ἄνδρα ἐξ Ἰούδα·

Ιερ. 41,9 - Δηλαδή κάθε Ιουδαίος να αφήση ελεύθερον τον δούλον του και καθένας να αφήση ελευθέραν την δούλην του, τον Εβραίον και την Εβραίαν, όλους ελευθέρους, ώστε να μη υπάρχη κανείς πλέον δούλος από τους Ιουδαίους.

Ιερ. 41,10 - καὶ ἐπεστράφησαν πάντες οἱ μεγιστᾶνες καὶ πᾶς ὁ λαὸς οἱ εἰσελθόντες ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ ἀποστεῖλαι ἕκαστον τὸν παῖδα αὐτοῦ καὶ ἕκαστον τὴν παιδίσκην αὐτοῦ καὶ ἐῶσαν

Ιερ. 41,10 - Επειτα όμως ήλλαξαν γνώμην όλοι οι άρχοντες και όλος ο λαός, οι οποίοι έλαβον μέρος και εδέχθησαν την συμφωνίαν αυτήν, δια να αφήσουν ο καθένας ελεύθερον τον δούλον του, ο καθένας ελευθέραν την δούλην του,

Ιερ. 41,11 - αὐτοὺς εἰς παῖδας καὶ παιδίσκας.

Ιερ. 41,11 - και εκράτησαν αυτούς ως δούλους και ως δούλας.

Ιερ. 41,12 - καὶ ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν λέγων·

Ιερ. 41,12 - Τοτε εγινε πάλιν λόγος Κυρίου προς τον Ιερεμίαν λέγων·

Ιερ. 41,13 - οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ἐγὼ διεθέμην διαθήκην πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξειλάμην αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας, λέγων·

Ιερ. 41,13 - Ετσι είπε Κυριος ο Θεός του ισραηλιτικού λαού· εγώ συνήψα διαθήκην προς τους προγόνους σας κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν έβγαλα αυτούς ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου, από τον οίκον αυτόν της δουλείας λέγων·

Ιερ. 41,14 - ὅταν πληρωθῇ ἓξ ἔτη, ἀποστελεῖς τὸν ἀδελφόν σου τὸν Ἑβραῖον, ὃς παραθήσεταί σοι· καὶ ἐργᾶταί σοι ἓξ ἔτη, καὶ ἐξαποστελεῖς αὐτὸν ἐλεύθερον. καὶ οὐκ ἤκουσάν μου καὶ οὐκ ἔκλιναν τὸ οὖς αὐτῶν.

Ιερ. 41,14 - όταν συμπληρωθούν εξ έτη δουλείας, θα αφήσης ελεύθερον τον αδελφόν σου τον Εβραίον, ο οποίος θα έχη πωληθή εις σε ως δούλος. Αυτός θα εργασθή επί εξ έτη ως δούλος σου και έπειτα θα τον αφήσης ελεύθερον. Αλλά δεν ήκουσαν την εντολήν μου αυτήν, δεν έκλιναν το αυτί των, δια να την ακούσουν.

Ιερ. 41,15 - καὶ ἐπέστρεψαν σήμερον ποιῆσαι τὸ εὐθὲς πρὸ ὀφθαλμῶν μου τοῦ καλέσαι ἄφεσιν ἕκαστον τοῦ πλησίον αὐτοῦ καὶ συνετέλεσαν διαθήκην κατὰ πρόσωπόν μου ἐν τῷ οἴκῳ, οὗ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά μου ἐπ᾿ αὐτῷ.

Ιερ. 41,15 - Και Ιδού, ότι σήμερον επανήλθαν και συνήλθαν οι Ιουδαίοι, δια να εφαρμόσουν το ορθόν τούτο ενώπιόν μου· να κηρύξη ο καθένας ελευθερίαν στον πλησίον του και μάλιστα έκλεισαν συμφωνίαν ενώπιόν μου στον ναόν, όπου επικαλείσθε το Ονομά μου.

Ιερ. 41,16 - καὶ ἐπεστρέψατε καὶ ἐβεβηλώσατε τὸ ὄνομά μου τοῦ ἐπιστρέψαι ἕκαστον τὸν παῖδα αὐτοῦ καὶ ἕκαστον τὴν παιδίσκην αὐτοῦ, οὓς ἐξαπεστείλατε ἐλευθέρους τῇ ψυχῇ αὐτῶν, τοῦ εἶναι ὑμῖν εἰς παῖδας καὶ παιδίσκας.

Ιερ. 41,16 - Αλλά αλλάξατε γνώμην και εβεβηλώσατε τοιουτοτρόπως το Ονομά μου και διετάξατε ο καθένας σας να επιστρέψη ο δούλος του, και ο

καθένας να επιστρέψη εις αυτόν η δούλη του. Αυτούς, τους οποίους σεις εστείλατε ελευθέρους σύμφωνα με την επιθυμίαν και την θέλησιν της καρδίας των, απεφασίσατε να είναι και πάλιν δούλοι και δούλαι σας.

Ιερ. 41,17 - διὰ τοῦτο οὕτως εἶπε Κύριος· ὑμεῖς οὐκ ἠκούσατέ μου τοῦ καλέσαι ἄφεσιν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· ἰδοὺ ἐγὼ καλῶ ἄφεσιν ὑμῖν εἰς μάχαιραν καὶ εἰς τὸν θάνατον καὶ εἰς τὸν λιμὸν καὶ δώσω ὑμᾶς εἰς διασπορὰν πάσαις ταῖς βασιλείαις τῆς γῆς.

Ιερ. 41,17 - Δια τούτο έτσι εἶπεν ο Κυριος· Σεις δεν υπηκούσατε εις εμέ, ώστε να κηρύξετε ελευθερίαν ο καθένας προς τον πλησίον αυτού. Δια τούτο ιδού, εγώ κηρύττω εις σας ελευθερίαν από την εξουσίαν μου και σας παραδίδω εις την μάχαιραν και εις την θανατηφόρον επιδημίαν, εις την φοβεράν πείναν. Θα σας αφήσω να διασπαρήτε και διασκορπισθήτε εις όλας τας βασιλείας της οικουμένης.

Ιερ. 41,18 - καὶ δώσω τοὺς ἄνδρας τοὺς παρεληλυθότας τὴν διαθήκην μου, τοὺς μὴ στήσαντας τὴν διαθήκην μου, ἣν ἐποίησαν κατὰ πρόσωπόν μου, τὸν μόσχον, ὃν ἐποίησαν ἐργάζεσθαι αὐτῷ,

Ιερ. 41,18 - Θα παραδώσω εις σφαγήν όλους τους άνδρας εκείνους, οι οποίοι παρέβησαν και κατεπάτησαν την διαθήκην μου, οι οποίοι δεν ετήρησαν την συμφωνίαν μου, που έκαμαν ενώπιόν μου και εις κύρωσιν της οποίας διεμέλισαν εις δύο τμήματα τον μόσχον και διήλθον δια μέσου αυτών.

Ιερ. 41,19 - τοὺς ἄρχοντας Ἰούδα καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὸν λαόν,

Ιερ. 41,19 - Δια τούτο τους άρχοντας της Ιουδαίας, τους κατέχοντας εξουσίας, τους ιερείς και τον λαυν τον παραβάτην,

Ιερ. 41,20 - καὶ δώσω αὐτοὺς τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν καὶ ἔσται τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν βρῶσις τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῖς θηρίοις τῆς γῆς.

Ιερ. 41,20 - θα παραδώσω αυτούς στους εχθρούς των και τα πτώματά των θα γίνουν τροφή των ορνέων του ουρανού και των θηρίων της γης.

Ιερ. 41,21 - καὶ τὸν Σεδεκίαν βασιλέα τῆς Ἰουδαίας καὶ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν δώσω εἰς χεῖρας ἐχθρῶν αὐτῶν, καὶ δύναμις βασιλέως Βαβυλῶνος τοῖς ἀποτρέχουσιν ἀπ᾿ αὐτῶν.

Ιερ. 41,21 - Τον δε Σεδεκίαν, τον βασιλέα του ιουδαϊκού βασιλείου, και τους άρχοντας των Ιουδαίων, θα παραδώσω εις τα χέρια των εχθρών των και στον στρατόν του βασιλέως της Βαβυλώνος, ο οποίος κατά τον καιρόν τούτον έχει απομακρυνθή από την Ιουδαίαν, δια να ασχοληθή με άλλους εχθρούς του.

Ιερ. 41,22 - ἰδοὺ ἐγὼ συντάσσω, φησὶ Κύριος, καὶ ἐπιστρέψω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν ταύτην, καὶ πολεμήσουσιν ἐπ᾿ αὐτὴν καὶ λήψονται αὐτὴν καὶ

κατακαύσουσιν αὐτὴν ἐν πυρὶ καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, καὶ δώσω αὐτὰς ἐρήμους ἀπὸ τῶν κατοικούντων.

Ιερ. 41,22 - Ιδού εγώ είμαι εκείνος, ο οποίος διατάσσω, λέγει ο Κυριος, και θα επαναφέρω τους Βαβυλωνίους αυτούς εις την χώραν αυτήν, οι οποίοι και θα πολεμήσουν εναντίον της και θα την καταλάβουν και θα την κατακαύσουν στο πυρ και τας πόλστου Ιούδα θα τας καταστήσω ερήμους από κατοίκους.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 42 (Μασ. 35)

Ιερ. 42,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἱερεμίαν παρὰ Κυρίου ἐν ἡμέραις Ἰωακεὶμ βασιλέως Ἰούδα λέγων·

Ιερ. 42,1 - Ο λόγος, ο οποίος έγινεν εκ μέρους του Κυρίου προς τον Ιερεμίαν κατά τας ημέρας του Ιωακείμ, βασιλέως των Ιουδαίων, και ο οποίος λέγει·

Ιερ. 42,2 - βάδισον εἰς οἶκον Ἀρχαβεὶν καὶ ἄξεις αὐτοὺς εἰς οἶκον Κυρίου, εἰς μίαν τῶν αὐλῶν, καὶ ποτιεῖς αὐτοὺς οἶνον.

Ιερ. 42,2 - Πηγαινε εις την οικογένειαν του Αρχαβείν και θα οδηγήσης αυτούς στον ναόν του Κυρίου, εις μίαν από τας αυλάς, και θα δώσης εις αυτούς, να πίουν οίνον.

Ιερ. 42,3 - καὶ ἐξήγαγον τὸν Ἰεζονίαν υἱὸν Ἱερεμίου υἱοῦ Χαβασὶν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν Ἀρχαβεὶν

Ιερ. 42,3 - Κατόπιν της εντολής αυτής του Κυρίου, επήρα και ωδήγησα δια μέσου της πόλεως τον Ιεζονίαν, υιόν του Ιερεμίου, υιού του Χαβασίν, και τους αδελφούς αυτού και τους υιούς του και όλην την γενεάν Αρχαβείν,

Ιερ. 42,4 - καὶ εἰσήγαγον αὐτοὺς εἰς οἶκον Κυρίου εἰς τὸ παστοφόριον υἱῶν Ἀνανίου, υἱοῦ Γοδολίου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ὅ ἐστιν ἐγγὺς τοῦ οἴκου τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπάνω τοῦ οἴκου Μαασαίου υἱοῦ Σελώμ, τοῦ φυλάσσοντος τὴν αὐλήν,

Ιερ. 42,4 - και τους ωδήγησα στον ναόν του Κυρίου, εις διαμέρισμα των υιών του Ανανίου, υιού του Γοδολίου, του ανθρώπου αυτού του Θεού. Αυτό το διαμέρισμα ήτο πλησίον στον οίκον των αρχόντων, ο οποίος ευρίσκετο επάνω από τον οίκον του Μαασαίου, υιού του Σελώμ, ο οποίος ήτο ο φύλαξ της αυλής.

Ιερ. 42,5 - καὶ ἔδωκα κατὰ πρόσωπον αὐτῶν κεράμιον οἴνου καὶ ποτήρια καὶ εἶπα· πίετε οἶνον.

Ιερ. 42,5 - Εκεί έδωκα ενώπιον όλων αυτών ένα πήλινον δοχείον, που περιείχεν οίνον, και ένα ποτήριον και ειπα· “πίετε οίνον”.

Ιερ. 42,6 - καὶ εἶπαν· οὐ μὴ πίωμεν οἶνον, ὅτι Ἰωναδὰβ υἱὸς Ῥηχὰβ ὁ πατὴρ ἡμῶν ἐνετείλατο ἡμῖν λέγων· οὐ μὴ πίετε οἶνον, ὑμεῖς καὶ οἱ υἱοὶ

ὑμῶν ἕως αἰῶνος.

Ιερ. 42,6 - Εκείνοι όμως απήντησαν· “δεν θα πίωμεν οίνον, διότι ο Ιωναδάβ, υιός του Ρηχάβ, ένας από τους προγόνους μας, μας εδωσεν εντολήν λέγων· ποτέ στον αιώνα τον άπαντα δεν θα πίετε οίνον ούτε σεις ούτε οι υιοί σας.

Ιερ. 42,7 - καὶ οἰκίας οὐ μὴ οἰκοδομήσητε καὶ σπέρμα οὐ μὴ σπείρητε, καὶ ἀμπελὼν οὐκ ἔσται ὑμῖν, ὅτι ἐν σκηναῖς οἰκήσετε πάσας τὰς ἡμέρας ὑμῶν, ὅπως ἂν ζήσητε ἡμέρας πολλὰς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφ᾿ ἧς διατρίβετε ὑμεῖς ἐπ᾿ αὐτῆς.

Ιερ. 42,7 - Ούτε και οικίας θα ανοικοδομήσετε, ούτε σπόρους θα σπείρετε στους αγρούς. Δεν θα αποκτήσετε αμπέλους, αλλά θα κατοικήσετε εις τας σκηνάς όλας τας ημέρας της ζωής σας, δια να ζήσετε έτσι επί πολλούς χρόνους επάνω εις την χώραν αυτήν, επί της οποίας σεις τώρα ευρίσκεσθε.

Ιερ. 42,8 - καὶ ἠκούσαμεν τῆς φωνῆς Ἰωναδὰβ τοῦ πατρὸς ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ πιεῖν οἶνον πάσας τὰς ἡμέρας ἡμῶν, ἡμεῖς καὶ αἱ γυναῖκες ἡμῶν καὶ οἱ υἱοὶ ἡμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ἡμῶν,

Ιερ. 42,8 - Ημείς υπηκούσαμεν εις την εντολήν αυτήν του Ιωναδάβ, του προγόνου μας, να μη πίωμεν οίνον όλας τας ημέρας της ζωής μας, ημείς και αι γυναίκες μας και οι υιοί μας και αι θυγατέρες μας·

Ιερ. 42,9 - καὶ πρὸς τὸ μὴ οἰκοδομεῖν οἰκίας τοῦ κατοικεῖν ἐκεῖ, καὶ ἀμπελὼν καὶ ἀγρὸς καὶ σπέρμα οὐκ ἐγένετο ἡμῖν,

Ιερ. 42,9 - να μη οικοδομούμεν οικίας, δια να κατοικούμεν έντος αυτών. Ποτέ δε δε είχαμεν ούτε αμπέλους, ούτε αγρούς, ούτε σποράν.

Ιερ. 42,10 - καὶ ᾠκήσαμεν ἐν σκηναῖς καὶ ἠκούσαμεν καὶ ἐποιήσαμεν κατὰ πάντα, ἃ ἐνετείλατο ἡμῖν Ἰωναδὰβ ὁ πατὴρ ἡμῶν.

Ιερ. 42,10 - Κατοικήσαμεν εις σκηνάς και έτσι υπηκούσαμεν και επράξαμεν όλα εκείνα, τα οποία μας διέταξεν ο πρόγονός μας ο Ιωναδάβ.

Ιερ. 42,11 - καὶ ἐγενήθη ὅτε ἀνέβη Ναβουχοδονόσορ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ εἴπαμεν· εἰσέλθατε καὶ εἰσέλθωμεν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεως τῶν Χαλδαίων καὶ ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεως τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ᾠκοῦμεν ἐκεῖ.

Ιερ. 42,11 - Οταν δε ο Ναδουχοδονόσωρ επήλθεν εναντίον αυτής της χώρας, είπαμεν ημείς αναμεταξύ μας· Ελάτε να εισέλθωμεν εις την Ιερουσαλήμ, δια να σωθώμεν από την στρατιωτικήν δύναμιν των Χαλδαίων και από την στρατιωτικήν δύναμιν των Ασσυρίων. Και τώρα κατοικούμεν πλέον εις την Ιερουσαλήμ”.

Ιερ. 42,12 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιερ. 42,12 - Ηλθε τότε παρά Κυρίου λόγος προς εμέ λέγων ·

Ιερ. 42,13 - οὕτως λέγει Κύριος· πορεύου καὶ εἰπὸν ἀνθρώπῳ Ἰούδα καὶ τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλήμ· οὐ μὴ λάβητε παιδείαν τοῦ ἀκούειν τοὺς

λόγους μου;

Ιερ. 42,13 - έτσι λέγει ο Κυριος· πήγαινε και ειπέ εις όλους τους Ιουδαίους και εις όλους όσοι κατοικούν εις την Ιερουσαλήμ· Λοιπόν, δεν θα παιδαγωγηθήτε και δεν θα μάθετε να υπακούετε στους λόγους μου;

Ιερ. 42,14 - ἔστησαν ῥῆμα υἱοὶ Ἰωναδάβ, υἱοῦ Ῥηχάβ, ὃ ἐνετείλατο τοῖς τέκνοις αὐτοῦ πρὸς τὸ μὴ πιεῖν οἶνον, καὶ οὐκ ἐπίοσαν· καὶ ἐγὼ ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ὄρθρου, καὶ οὐκ ἠκούσατε.

Ιερ. 42,14 - Ιδού, οι απόγονοι του Ιωναδάβ, υιού του Ρηχάδ, συνεμορφώθησαν προς την εντολήν, την οποίαν αυτός είχε δώσει εις τα τέκνα του, να μη πίουν ποτέ οίνον και δεν έπιαν. Εγώ ωμίλησα και έδωσα εις σας εντολάς από την πρωΐαν κάθε ημέρας, άλλα σεις δεν υπηκούσατε.

Ιερ. 42,15 - καὶ ἀπέστειλα πρὸς ὑμᾶς τοὺς παῖδάς μου τοὺς προφήτας λέγων· ἀποστράφητε ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς καὶ βελτίω ποιήσατε τὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν καὶ οὐ πορεύσεσθε ὀπίσω θεῶν ἑτέρων τοῦ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ οἰκήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα ὑμῖν καὶ τοῖς πατράσιν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἐκλίνατε τὰ ὦτα ὑμῶν καὶ οὐκ εἰσηκούσατε.

Ιερ. 42,15 - Εστειλα προς σας τους δούλους μου, τους προφήτας, και σας έλεγα· απομακρυνθήτε ο καθένας από την πονηράν αυτού οδόν, κάμετε καλύτερα τα έργα σας και μη πορεύεσθε οπίσω από άλλους θεούς, ώστε να υπακούετε και να λατρεύετε αυτούς. Εάν αυτά τηρήσετε, θα κατοικήσετε εις την χώραν, την οποίον εγώ έδωσα εις σας και στους προγόνους σας. Σεις όμως δεν εδώσατε προσοχήν εις τα λόγια μου, δεν ανοίξατε τα αυτιά σας και δεν υπηκούσατε.

Ιερ. 42,16 - καὶ ἔστησαν υἱοὶ Ἰωναδὰβ υἱοῦ Ῥηχὰβ τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὁ δὲ λαὸς οὗτος οὐκ ἤκουσέ μου.

Ιερ. 42,16 - Οι απόγονοι του Ιωναδάβ, υιού του Ρηχάβ, ετήρησαν την εντολήν του προγόνου των. Ο λαός μου όμως αυτός δεν υπήκουσεν εις εμέ.

Ιερ. 42,17 - διὰ τοῦτο οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ φέρω ἐπὶ Ἰούδαν καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλὴμ πάντα τὰ κακά, ἃ ἐλάλησα ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιερ. 42,17 - Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος· Ιδού εγώ θα επιφέρω εναντίον του βασιλείου του Ιούδα και εναντίον των κατοίκων της Ιερουσαλήμ όλας τας συμφοράς και τας θλίψεις, τας οποίας έχω πλέον αποφασίσει δι' αυτούς.

Ιερ. 42,18 - διὰ τοῦτο οὕτως εἶπε Κύριος· ἐπειδὴ ἤκουσαν υἱοὶ Ἰωναδὰβ υἱοῦ Ῥηχὰβ τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν ποιεῖν καθότι ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ πατὴρ αὐτῶν,

Ιερ. 42,18 - Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος· Επειδή οι απόγονοι του Ιωναδάβ, του υιού του Ρηχάβ, υπήκουσαν και συνεμορφώθησαν προς την εντολήν του προγόνου των και έπραξαν ο,τι ο πρόγονός των τους είχε διατάξει,

Ιερ. 42,19 - οὐ μὴ ἐκλίπῃ ἀνὴρ τῶν υἱῶν Ἰωναδὰβ υἱοῦ Ῥηχὰβ παρεστηκὼς κατὰ πρόσωπόν μου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς.

Ιερ. 42,19 - δια τούτο δεν θα λείψη ποτέ άνθρωπος από τους απογόνους του Ιωναδάβ, υιού του Ρηχάβ, ο οποίος θα παρίσταται ενώπιόν μου καθ' όλας τας ημέρας της γης.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 43 (Μασ. 36)

Ιερ. 43,1 - Ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ τετάρτῳ Ἰωακεὶμ υἱοῦ Ἰωσία βασιλέως Ἰούδα ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιερ. 43,1 - Κατά το τέταρτον έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, υιού του Ιωσία, βασιλέως του Ιούδα, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και είπε·

Ιερ. 43,2 - λάβε σεαυτῷ χαρτίον βιβλίου καὶ γράψον ἐπ᾿ αὐτοῦ πάντας τοὺς λόγους, οὓς ἐλάλησα πρὸς σὲ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπὶ Ἰούδα καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας λαλήσαντός μου πρὸς σέ, ἀφ᾿ ἡμερῶν Ἰωσία βασιλέως Ἰούδα καὶ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης·

Ιερ. 43,2 - Παρε ειλητήν περγαμηνήν και γράψε επάνω εις αυτήν όλους τους λόγους, τους οποίους εγώ είπα προς σέ, εναντίον της Ιερουσαλήμ, εναντίον της Ιουδαίας χώρας και εναντίον όλων των εθνών, από την ημέραν κατά την οποίαν ήρχισα να ομιλώ προς σέ, από την εποχήν του Ιωσίου, βασιλέως των Ιουδαίων, και μέχρι της ημέρας αυτής.

Ιερ. 43,3 - ἴσως ἀκούσεται ὁ οἶκος Ἰούδα πάντα τὰ κακά, ἃ ἐγὼ λογίζομαι ποιῆσαι αὐτοῖς, ἵνα ἀποστρέψωσιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς, καὶ ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν καὶ ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν.

Ιερ. 43,3 - Ισως ακούσουν, κατανυγούν και συναισθανθούν οι Ιουδαίοι όλας τας τιμωρίας, τας οποίας εγώ σκέπτομαι να εξαποστείλω εναντίον των, και εν μετανοία επιστρέψουν από την κακίαν αυτών, οπότε εγώ θα φανώ ίλεως εις τας αδικίας και τας αμαρτίας των.

Ιερ. 43,4 - καὶ ἐκάλεσεν Ἱερεμίας τὸν Βαροὺχ υἱὸν Νηρίου, καὶ ἔγραψεν ἀπὸ στόματος Ἱερεμίου πάντας τοὺς λόγους Κυρίου, οὓς ἐχρημάτισε πρὸς αὐτόν, εἰς χαρτίον βιβλίου.

Ιερ. 43,4 - Εκάλεσεν ο Ιερεμίας τον Βαρούχ, υιόν του Νηρίου, και εκείνος καθ' υπαγόρευσιν του Ιερεμίου έγραψεν όλους τους λόγους του Κυρίου, τους οποίους ο Κυριος είπε προς αυτόν. Τους έγραψεν εις την ειλητήν περγαμηνήν.

Ιερ. 43,5 - καὶ ἐνετείλατο Ἱερεμίας τῷ Βαροὺχ λέγων· ἐγὼ φυλάσσομαι, οὐ μὴ δύνωμαι εἰσελθεῖν εἰς οἶκον Κυρίου.

Ιερ. 43,5 - Επειτα ο Ιερεμίας εδωσεν εντολήν και οδηγίαν στον Βαρούχ λέγων· “εγώ ευρίσκομαι από φρούρησιν και δεν ημπορώ να εισέλθω στον ναόν του Κυρίου.

Ιερ. 43,6 - καὶ ἀναγνώσῃ ἐν τῷ χαρτίῳ τούτῳ εἰς τὰ ὦτα τοῦ λαοῦ ἐν οἴκῳ Κυρίου ἐν ἡμέρᾳ νηστείας, καὶ ἐν ὠσὶ παντὸς Ἰούδα τῶν ἐρχομένων ἐκ πόλεων αὐτῶν ἀναγνώσῃ αὐτοῖς·

Ιερ. 43,6 - Συ, λοιπόν, θα αναγνώσης την περγαμηνήν αυτήν εις επήκοον όλου του λαού, εν τω ναώ του Κυρίου κατά την ημέραν της νηστείας. Θα αναγνώσης να ακούσουν όλοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι έρχονται από τας πόλεις αυτών στον ναόν του Κυρίου.

Ιερ. 43,7 - ἴσως πεσεῖται ἔλεος αὐτῶν κατὰ πρόσωπον Κυρίου, καὶ ἀποστρέψουσιν ἐκ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς, ὅτι μέγας ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ Κυρίου, ἣν ἐλάλησεν ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον.

Ιερ. 43,7 - Ισως μετανοήσουν και ζητήσουν παρά του Κυρίου συγχώρησιν και ελεηθούν από αυτόν, εάν ο καθένας επιστρέψη από την οδόν αυτού την πονηράν. Διότι είναι μέγας ο θυμός και η οργή του Κυρίου, την οποίαν εξεδήλωσεν εναντίον του λαού αυτού”.

Ιερ. 43,8 - καὶ ἐποίησε Βαροὺχ κατὰ πάντα, ἃ ἐνετείλατο αὐτῷ Ἱερεμίας, τοῦ ἀναγνῶναι ἐν τῷ βιβλίῳ τοὺς λόγους Κυρίου ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Ιερ. 43,8 - Ο Βαρούχ έπραξε σύμφωνα με όλα εκείνα, που τον είχε διατάξει ο Ιερεμιας· να αναγνώση, δηλαδή, στον ναόν του Κυρίου τους λόγους, οι οποίοι ήσαν γραμμένοι εις την περγαμηνήν.

Ιερ. 43,9 - καὶ ἐγενήθη ἐν τῷ ἔτει τῷ ὀγδόῳ τῷ βασιλεῖ Ἰωακεὶμ ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἐνάτῳ, ἐξεκκλησίασαν νηστείαν κατὰ πρόσωπον Κυρίου πᾶς ὁ λαὸς ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ οἶκος Ἰούδα.

Ιερ. 43,9 - Κατά το όγδοον, λοιπόν, εκείνο έτος της βασιλείας του βασιλέως Ιωακείμ, κατά τον ένατον μήνα, όλοι οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και όλος ο Ιουδαϊκός λαός συνεκεντρώθησαν ενώπιον του ναού του Κυρίου, αφού εκήρυξαν ημέραν γενικής νηστείας.

Ιερ. 43,10 - καὶ ἀνεγίνωσκε Βαροὺχ ἐν τῷ βιβλίῳ τοὺς λόγους Ἱερεμίου ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν οἴκῳ Γαμαρίου, υἱοῦ Σαφὰν τοῦ γραμματέως, ἐν τῇ αὐλῇ τῇ ἐπάνω ἐν προθύροις πύλης τοῦ οἴκου Κυρίου τῆς καινῆς καὶ ἐν ὠσὶ παντὸς τοῦ λαοῦ.

Ιερ. 43,10 - Τοτε ο Βαρούχ ήρχισε να αναγινώσκη από το βιβλίον τους λόγους του Ιερεμίου στον ναόν του Κυρίου, στο διαμέρισμα του Γαμαρίου, υιού του Σαφάν του γραμματέως, εις την επάνω αυλήν του ναού, εις την εισοδον της νέας πύλης του οίκου του Κυρίου. Ανεγινωσκεν αυτά εις επηήκοον όλου του λαού.

Ιερ. 43,11 - καὶ ἤκουσε Μιχαίας υἱὸς Γαμαρίου υἱοῦ Σαφὰν ἅπαντας τοὺς λόγους Κυρίου ἐκ τοῦ βιβλίου·

Ιερ. 43,11 - Ο Μιχαίας, ο υιός του Γαμαρίου, υιού του Σαφάν, ήκουσεν όλους αυτούς τους λόγους του Κυρίου από το βιβλίον του Ιερεμίου.

Ιερ. 43,12 - καὶ κατέβη εἰς οἰκίαν τοῦ βασιλέως, εἰς τὸν οἶκον τοῦ γραμματέως, καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ πάντες οἱ ἄρχοντες ἐκάθηντο, Ἐλισαμὰ ὁ γραμματεὺς καὶ Δαλαίας υἱὸς Σελεμίου καὶ Ἐλνάθαν υἱὸς Ἀκχοβὼρ καὶ Γαμαρίας υἱὸς Σαφὰν καὶ Σεδεκίας υἱὸς Ἀνανίου καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες,

Ιερ. 43,12 - Αυτός κατέβηκεν εις τυ ανάκτορον του βασιλέως στο δωμάτιον του γραμματέως και ιδού εκεί παρεκάθηντο όλοι οι άρχοντες· ο Ελισαμά ο γραμματεύς, και ο Δαλαίας υιός του Σελεμίου, ο Ελνάθαν υιός του Ακχοβώρ, ο Γαμαρίας υιός του Σαφάν και Σεδεκίας υιός του Ανανίου και όλοι οι άρχοντες.

Ιερ. 43,13 - καὶ ἀνήγγειλεν αὐτοῖς Μιχαίας πάντας τοὺς λόγους, οὓς ἤκουσεν ἀναγινώσκοντος Βαροὺχ εἰς τὰ ὦτα τοῦ λαοῦ.

Ιερ. 43,13 - Ο Μιχαίας ανήγγειλεν εις αυτούς όλους τους λόγους, τους οποίους ήκουσε τον Βαρούχ να αναγινώσκη εις επήκοον του λαού.

Ιερ. 43,14 - καὶ ἀπέστειλαν πάντες οἱ ἄρχοντες πρὸς Βαροὺχ υἱὸν Νηρίου τὸν Ἰουδὶν υἱὸν Ναθανίου, υἱοῦ Σελεμίου, υἱοῦ Χουσί, λέγοντες· τὸ χαρτίον, ἐν ᾧ σὺ ἀναγινώσκεις ἐν αὐτῷ ἐν ὠσὶ τοῦ λαοῦ, λάβε αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρά σου καὶ ἧκε· καὶ ἔλαβε Βαροὺχ τὸ χαρτίον καὶ κατέβη πρὸς αὐτούς.

Ιερ. 43,14 - Ολοι τότε οι άρχοντες από συμφώνου απέστειλαν προς τον Βαρούχ, υιόν του Νηρίου, τον Ιουδίν, υιόν Ναθανίου, υιού Σελεμίου, πατρός Χουσί, λέγοντες προς αυτόν· "την περγαμηνήν αυτήν από την οποίαν συ διαβάζεις όσα είναι γραμμένα εις επήκοον του λαού, πάρε την εις τα χέρια σου και έλα εδώ". Ο Βαρούχ επήρε την περγαμηνήν αυτήν και κατέβηκε προς τους άρχοντας.

Ιερ. 43,15 - καὶ εἶπαν αὐτῷ· πάλιν ἀνάγνωθι εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν· καὶ ἀνέγνω Βαρούχ.

Ιερ. 43,15 - Εκείνοι είπαν προς αυτόν· "ανάγνωσε πάλιν να ακούσωμεν και ημείς αυτά". Ο Βαρούχ ανεγνωσεν.

Ιερ. 43,16 - καὶ ἐγενήθη ὡς ἤκουσαν πάντας τοὺς λόγους, συνεβουλεύσαντο ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ εἶπον· ἀναγγέλλοντες ἀναγγείλωμεν τῷ βασιλεῖ ἅπαντας τοὺς λόγους τούτους.

Ιερ. 43,16 - Οι άρχοντες, όταν ήκουσαν όλους αυτούς τους λόγους, συνεσκέφθησαν μεταξύ των, συνεφώνησαν και είπαν· "πρέπει αμέσως να αναγγείλωμεν στον βασιλέα όλους αυτούς τους λόγους".

Ιερ. 43,17 - καὶ τὸν Βαροὺχ ἠρώτησαν λέγοντες· πόθεν ἔγραψας πάντας τοὺς λόγους τούτους;

Ιερ. 43,17 - Τον δε Βαρούχ ηρώτησαν και του είπαν· "από που Εγραψες συ όλους αυτούς τους λόγους;"

Ιερ. 43,18 - καὶ εἶπε Βαρούχ· ἀπὸ στόματος αὐτοῦ ἀνήγγειλέ μοι Ἱερεμίας πάντας τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἔγραφον ἐν βιβλίῳ.

Ιερ. 43,18 - Ο Βαρούχ απήντησεν· “ο Ιερεμίας υπηγόρευσε και εγώ από το στόμα του έγραψα όλους αυτούς τους λόγους, που υπάρχουν εις την περγαμηνήν”.

Ιερ. 43,19 - καὶ εἶπον τῷ Βαρούχ· βάδισον καὶ κατακρύβηθι σὺ καὶ Ἱερεμίας· ἄνθρωπος μὴ γνώτω ποῦ ὑμεῖς.

Ιερ. 43,19 - Οι άρχοντες είπαν εις τυν Βαρούχ· “πήγαινε και κρύψου, συ και ο Ιερεμίας, και κανείς ας μη μάθη που ευρίσκεσθε”.

Ιερ. 43,20 - καὶ εἰσῆλθον πρὸς τὸν βασιλέα εἰς τὴν αὐλήν, καὶ τὸ χαρτίον ἔδωκαν φυλάσσειν ἐν οἴκῳ Ἐλισαμά, καὶ ἀνήγγειλαν τῷ βασιλεῖ πάντας τοὺς λόγους τούτους.

Ιερ. 43,20 - Οι άρχοντες εισήλθαν στον βασιλέα, ο οποίος κατά την ώραν εκείνην ευρίσκετο εις την αυλήν, και έδωκαν την περγαμηνήν, δια να φυλαχθή στον οίκον του Ελισαμά. Ανήγγειλαν όμως στον βασιλέα όλους αυτούς τους λόγους.

Ιερ. 43,21 - καὶ ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς τὸν Ἰουδὶν λαβεῖν τὸ χαρτίον, καὶ ἔλαβεν αὐτὸ ἐξ οἴκου Ἐλισαμά· καὶ ἀνέγνω Ἰουδὶν εἰς τὰ ὦτα τοῦ βασιλέως καὶ εἰς τὰ ὦτα πάντων τῶν ἀρχόντων τῶν ἑστηκότων περὶ τὸν βασιλέα.

Ιερ. 43,21 - Ο βασιλεύς απέστειλε τον Ιουδίν να πάρη την περγαμηνήν, ο οποίος και πράγματι την επήρεν από τον οίκον του Ελισαμά. Ανέγνωσε δε ο Ιουδίν εις επήκοον του βασιλέως και εις επήκοον όλων των αρχόντων, οι οποίοι ίσταντο περί τον βασιλέα, τα γραμμένα εις την περγαμηνήν.

Ιερ. 43,22 - καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκάθητο ἐν οἴκῳ χειμερινῷ καὶ ἐσχάρα πυρὸς κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ιερ. 43,22 - Ο βασιλεύς εκάθητο στο χειμερινόν διαιμέρισμά του και η εστία του πυρός έκαιεν ενώπιόν του.

Ιερ. 43,23 - καὶ ἐγενήθη ἀναγινώσκοντος Ἰουδὶν τρεῖς σελίδας καὶ τέσσαρας, ἀπέτεμεν αὐτὰς τῷ ξυρῷ τοῦ γραμματέως καὶ ἔῤῥιπτεν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἕως ἐξέλιπε πᾶς ὁ χάρτης εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

Ιερ. 43,23 - Καθ' ον χρόνον όμώς ο Ιουδίν ανεγίνωσκε τρεις και τέσσαρες σελίδας, ο βασιλεύς με το μαχαιρίδιον του γραμματέως τας απέκοπτε και τας έρριπτεν στο πυρ, που ευρίσκετο εις την εσχάραν, στο πύραυνον. Ετσι δε παρέδωσεν στο πυρ όλην την περγαμηνήν.

Ιερ. 43,24 - καὶ οὐκ ἐζήτησαν καὶ οὐ διέῤῥηξαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ οἱ ἀκούοντες πάντας τοὺς λόγους τούτους.

Ιερ. 43,24 - Ο βασιλεύς και οι περί αυτόν αυλικοί δεν συνεκλονίσθησαν, από όσα ήσαν γραμμένα εις την περγαμηνήν, δεν διέρρηξαν εις ένδειξιν λύπης, και μετανοίας τα ενδύματά των, ακούοντες αυτούς τους λόγους,

Ιερ. 43,25 - καὶ Ἐλνάθαν καὶ Γοθολίας καὶ Γαμαρίας ὑπέθεντο τῷ βασιλεῖ πρὸς τὸ μὴ κατακαῦσαι τὸ χαρτίον.

Ιερ. 43,25 - αν και ο Ελνάθαν, ο Γοθολίας και ο Γαμαρίας υπέβαλεν στον βασιλέα την πρότασιν να μη παραδώση στο πυρ την περγαμηνήν αυτήν.

Ιερ. 43,26 - καὶ ἐνετείλατο ὁ βασιλεὺς τῷ Ἱερεμεὴλ υἱῷ τοῦ βασιλέως καὶ τῷ Σαραίᾳ υἱῷ Ἐσριὴλ συλλαβεῖν τὸν Βαροὺχ καὶ τὸν Ἱερεμίαν· καὶ κατεκρύβησαν.

Ιερ. 43,26 - Εξοργισμένος και αμετανόητος ο βασιλεύς διέταξε τον Ιερεμεήλ, υιόν του βασιλέως, και τον Σαραίαν, υιόν του Εσριήλ, να συλλάβουν τον Βαρούχ και τον Ιερεμίαν, άλλα οι δύο αυτοί εν τω μεταξύ είχαν κρυβή.

Ιερ. 43,27 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν μετὰ τὸ κατακαῦσαι τὸν βασιλέα τὸ χαρτίον, πάντας τοὺς λόγους, οὓς ἔγραψε Βαροὺχ ἀπὸ στόματος Ἱερεμίου λέγων·

Ιερ. 43,27 - Επειτα, αφού ο βασιλεύς παρέδωσεν στο πυρ την περγαμηνήν, που περιείχεν όλους τους λόγους, τους οποίους έγραψεν ο Βαρούχ καθ' υπαγόρευσιν του Ιερεμίου, έγινε λόγος Κυρίου προς τον Ιερεμίαν και είπε·

Ιερ. 43,28 - πάλιν λάβε σὺ χαρτίον ἕτερον καὶ γράψον πάντας τοὺς λόγους τοὺς ὄντας ἐπὶ τοῦ χαρτίου, οὓς κατέκαυσεν ὁ βασιλεὺς Ἰωακείμ.

Ιερ. 43,28 - Παρε πάλιν συ άλλην περγαμηνήν και γράψε όλους τους λόγους, που ήσαν γραμμένοι εις την προηγουμένην περγαμηνήν, την οποίαν παρέδωσεν ο βασιλεύς Ιωακείμ στο πυρ.

Ιερ. 43,29 - καὶ ἐρεῖς· οὕτως εἶπε Κύριος· σὺ κατέκαυσας τὸ χαρτίον τοῦτο λέγων· διατί ἔγραψας ἐπ᾿ αὐτῷ λέγων· εἰσπορευόμενος εἰσπορεύσεται βασιλεὺς Βαβυλῶνος καὶ ἐξολοθρεύσει τὴν γῆν ταύτην, καὶ ἐκλείψει ἐπ᾿ αὐτῆς ἄνθρωπος καὶ κτήνη;

Ιερ. 43,29 - Και θα πης· Ετσι είπεν Ο Κυριος· συ κατέκαυσες την περγαμηνήν αυτήν ειπών· διατί έγραψες εις αυτήν τούτο; Οτι δηλαδή εξάπαντος ο βασιλεύς της Βαβυλώνος θα εισελθη εις την πόλιν αυτήν, θα καταστρέψη την χώραν και θα λείψουν από αυτήν άνθρωποι και κτήνη;

Ιερ. 43,30 - διὰ τοῦτο οὕτως εἶπε Κύριος ἐπὶ Ἰωακεὶμ βασιλέα Ἰούδα· οὐκ ἔσται αὐτῷ καθήμενος ἐπὶ θρόνου Δαυίδ, καὶ τὸ θνησιμαῖον αὐτοῦ ἔσται ἐῤῥιμμένον ἐν τῷ καύματι τῆς ἡμέρας καὶ ἐν τῷ παγετῷ τῆς νυκτός·

Ιερ. 43,30 - Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος εναντίον του Ιωακείμ, βασιλέως του βασιλείου Ιούδα· δεν θα υπάρξη πλέον κανείς από την οικογενειάν του, δια να καθίση επί του θρόνου του Δαβίδ, το δε πτώμα αυτού του ιδίου θα ριφθή έξω στο καύμα της ημέρας και στο ψύχος της νυκτός.

Ιερ. 43,31 - καὶ ἐπισκέψομαι ἐπ᾿ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τὸ γένος αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ καὶ ἐπάξω ἐπ᾿ αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπὶ τὴν γῆν Ἰούδα πάντα τὰ κακά, ἃ ἐλάλησα πρὸς αὐτούς, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

Ιερ. 43,31 - Θα επισκεθππω, εν τη δικαιοσύνη μου, δια να τιμωρήσω αυτόν, το γένος του, τους δούλους του και να επιφέρω εναντίον αυτών και εναντίον των κατοίκων της Ιερουσαλήμ και εναντίον ολοκλήρου της χώρας του βασιλείου Ιούδα όλας τας τιμωρίας, τας οποίας είπα προς αυτούς και τας οποίας αυτοί δεν ήκουσαν ούτε επρόσεξαν.

Ιερ. 43,32 - καὶ ἔλαβε Βαροὺχ χαρτίον ἕτερον καὶ ἔγραψεν ἐπ᾿ αὐτῷ ἀπὸ στόματος Ἱερεμίου ἅπαντας τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου, οὓς κατέκαυσεν Ἰωακείμ· καὶ ἔτι προσετέθησαν αὐτῷ λόγοι πλείονες ὡς οὗτοι.

Ιερ. 43,32 - Ο Βαρούχ επήρεν άλλην περγαμηνήν και έγραψεν επάνω εις αυτήν καθ' υπαγόρευσιν του Ιερεμίου όλους τους λόγους του βιβλίου, τους οποίους είχε παραδώσει στο πυρ ο Ιωακείμ. Εις αυτήν δε την περγαμηνήν προσετέθησαν και άλλοι λόγοι περισσότεροι από εκείνους, που υπήρχαν εις την πρώτην.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 44 (Μασ. 37)

Ιερ. 44,1 - Καὶ ἐβασίλευσε Σεδεκίας υἱὸς Ἰωσία ἀντὶ Ἰωακείμ, ὃν ἐβασίλευσε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύειν τοῦ Ἰούδα·

Ιερ. 44,1 - Αντί του Ιωακείμ, εβασίλευσεν ο Σεδεκίας, υιός του Ιωσίου, τον οποίον ο Ναδουχοδονόσορ κατέστησεν ως βασιλέα, δια να βασιλεύη στο βασίλειον του Ιούδα.

Ιερ. 44,2 - καὶ οὐκ ἤκουσαν αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ καὶ ὁ λαὸς τῆς γῆς τοὺς λόγους Κυρίου, οὓς ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἱερεμίου.

Ιερ. 44,2 - Αλλά ούτε αυτός ούτε οι άρχοντες και το περιβάλον του ούτε ο λαός της χώρας ήκουσαν τους λόγους του Κυρίου, τους οποίους ο Θεός είχε λαλήσει δια του Ιερεμίου.

Ιερ. 44,3 - καὶ ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς Σεδεκίας τὸν Ἰωάχαλ υἱὸν Σελεμίου καὶ τὸν Σοφονίαν υἱὸν Μαασαίου τὸν ἱερέα πρὸς Ἱερεμίαν λέγων· πρόσευξαι δὴ περὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Ιερ. 44,3 - Ο βασιλεύς Σεδεκίας απέστειλε τον Ιωάχαλ, υιόν του Σελεμίου, και τον Σοφονίαν υιόν του Μασαίου τον ιερέα, προς τον Ιερεμίαν, δια να του είπουν εκ μέρους του· Καμε προσευχήν, δεήθητι, υπέρ ημών προς τον Κυριον.

Ιερ. 44,4 - καὶ Ἱερεμίας ἦλθε καὶ διῆλθε διὰ μέσου τῆς πόλεως, καὶ οὐκ ἔδωκαν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τῆς φυλακῆς.

Ιερ. 44,4 - Ο Ιερεμίας ήλθεν εις την πόλιν, εκυκλοφόρει ελευθέρως δια μέσου της πόλεως, διότι δεν τον είχαν κλείσει ακόμη εις την φυλακήν.

Ιερ. 44,5 - καὶ δύναμις Φαραὼ ἐξῆλθεν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἤκουσαν οἱ Χαλδαῖοι τὴν ἀκοὴν αὐτῶν καὶ ἀνέβησαν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.

Ιερ. 44,5 - Τοτε στρατιωτική δύναμις του Φαραώ αβγήκεν από την Αίγυπτον. Οι Χαλδαίοι, οι οποίοι τότε επολιορκούσαν την Ιερουσαλήμ, επληροφορήθησαν το γεγονός και έφυγαν από την Ιερουσαλήμ, δια να αντεπεξέλθουν κατά των Αιγυπτίων.

Ιερ. 44,6 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν λέγων·

Ιερ. 44,6 - Λογος Κυρίου τότε ήλθε προς τον Ιερεμίαν ο εξής·

Ιερ. 44,7 - οὕτως εἶπε Κύριος· οὕτως ἐρεῖς πρὸς βασιλέα Ἰούδα τὸν ἀποστείλαντα πρὸς σὲ τοῦ ἐκζητῆσαί με· ἰδοὺ δύναμις Φαραὼ ἡ ἐξελθοῦσα ὑμῖν εἰς βοήθειαν ἀποστρέψουσιν εἰς γῆν Αἰγύπτου,

Ιερ. 44,7 - έτσι είπεν ο Κυριος· Θα είπης προς τον βασιλέα των Ιουδαίων, ο οποίος απέστειλε προς σε ανθρώπους, δια να με παρακαλέσης υπέρ αυτού. Ιδού, η στρατιωτική δύναμις του Φαραώ, η οποία εξήλθεν από την Αίγυπτον, δια να σας βοηθήση, θα επιστρέψη και πάλιν εις την Αίγυπτον.

Ιερ. 44,8 - καὶ ἀναστρέψουσιν αὐτοὶ οἱ Χαλδαῖοι, καὶ πολεμήσουσιν ἐπὶ τὴν πόλιν ταύτην καὶ συλλήψονται αὐτὴν καὶ καύσουσιν αὐτὴν ἐν πυρί.

Ιερ. 44,8 - Οι δε Χαλδαίοι θα επανέλθουν και θα πολεμήσουν εναντίον της πόλεως αυτής. Θα την καταλάβουν και θα την παραδώσουν στο πυρ.

Ιερ. 44,9 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· μὴ ὑπολάβητε ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν λέγοντες· ἀποτρέχοντες ἀπελεύσονται ἀφ᾿ ἡμῶν οἱ Χαλδαῖοι, ὅτι οὐ μὴ ἀπέλθωσι·

Ιερ. 44,9 - Διότι έτσι είπεν ο Κυριος· μη αυταπατάσθε λέγοντες, ότι εξάπαντος θα φύγουν από ημάς οι Χαλδαίοι· ότι, δεν θα απέλθουν.

Ιερ. 44,10 - καὶ ἐὰν πατάξητε πᾶσαν δύναμιν τῶν Χαλδαίων τοὺς πολεμοῦντας ὑμᾶς, καὶ καταλειφθῶσί τινες ἐκκεκεντημένοι ἕκαστος ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ, οὗτοι ἀναστήσονται καὶ καύσουσι τὴν πόλιν ταύτην ἐν πυρί.

Ιερ. 44,10 - Και εάν ακόμη σεις φονεύσετε και εξοντώσετε όλην την δύναμιν των Χαλδαίων, αυτούς, οι οποίοι πολεμούν εναντίον σας, απομείνουν δε μόνον μερικοί τραυματίαι στους διαφόρους τόπους, αυτοί θα σηκωθούν και θα παραδώσουν την πόλιν αυτήν στο πυρ.

Ιερ. 44,11 - Καὶ ἐγένετο ὅτε ἀνέβη ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεως Φαραώ,

Ιερ. 44,11 - Οταν δε η στρατιωτική δύναμις των Χαλδαίων ανεχώρησεν από την Ιερουοαλήμ εξ αιτίας των στρατιωτικών δυνάμεων του Φαραώ,

Ιερ. 44,12 - ἐξῆλθεν Ἱερεμίας ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ τοῦ πορευθῆναι εἰς γῆν Βενιαμὶν τοῦ ἀγοράσαι ἐκεῖθεν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ.

Ιερ. 44,12 - ο Ιερεμίας εβγήκεν από την Ιερουσαλήμ, δια να μεταβή εις την χώραν της φυλής του Βενιαμίν και να πάρη υπό την κατοχήν του τον αγρόν, τον οποίον επί παρουσία του λαού είχεν αγοράσει.

Ιερ. 44,13 - καὶ ἐγένετο αὐτὸς ἐν πύλῃ Βενιαμίν, καὶ ἐκεῖ ἄνθρωπος, παρ᾿ ᾧ κατέλυε, Σαρουΐα υἱὸς Σελεμίου, υἱοῦ Ἀνανίου, καὶ συνέλαβε τὸν

Ἱερεμίαν λέγων· πρὸς τοὺς Χαλδαίους σὺ φεύγεις;

Ιερ. 44,13 - Εφθασεν εις την πύλην Βενιαμίν. Εκεί ήτο ο άνθρωπος, πλησίον του οποίου κατέλυεν ο Σαρουιΐα, υιός του Σελεμίου, υιού του Ανανίου. Αυτός, λοιπόν, συνέλαβε τον Ιερεμίαν λέγων προς αυτόν· "λοιπόν, συ πηγαίνεις προς τους Χαλδαίους;"

Ιερ. 44,14 - καὶ εἶπε· ψεῦδος, οὐκ εἰς τοὺς Χαλδαίους ἐγὼ φεύγω. καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτοῦ καὶ συνέλαβε Σαρουΐα τὸν Ἱερεμίαν καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν πρὸς τοὺς ἄρχοντας.

Ιερ. 44,14 - Ο Ιερεμίας του απήντησεν· "αυτό είναι ψευδος· δεν πηγαίνω εγώ στους Χαλδαίους". Ο Σαρουΐα όμως δεν ήκουσεν αυτά, που του είπεν ο Ιερεμίας, τον συνέλαβε και τον ωδήγησεν στους άρχοντας.

Ιερ. 44,15 - καὶ ἐπικράνθησαν οἱ ἄρχοντες ἐπὶ Ἱερεμίαν καὶ ἐπάταξαν αὐτὸν καὶ ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν Ἰωνάθαν τοῦ γραμματέως, ὅτι ταύτην ἐποίησαν εἰς οἰκίαν φυλακῆς.

Ιερ. 44,15 - Οι άρχοντες επικράνθησαν και εξηρεθίσθησαν εναντίον του Ιερεμίου, τον εκτύπησαν και τον απέστειλαν εις την οικίαν του Ιωνάθαν του γραμματέως, διότι την οικίαν αυτού είχαν μεταβάλει εις φυλακήν.

Ιερ. 44,16 - καὶ ἦλθεν Ἱερεμίας εἰς οἰκίαν τοῦ λάκκου καὶ εἰς τὴν χερὲθ καὶ ἐκάθισεν ἐκεῖ ἡμέρας πολλάς·

Ιερ. 44,16 - Ο Ιερεμίας ωδηγήγη στο υπόγειον της οικίας εκείνης, εις την κρύπτην, και εκεί έμεινεν επί πολλάς ημέρας.

Ιερ. 44,17 - καὶ ἀπέστειλε Σεδεκίας καὶ ἐκάλεσεν αὐτόν, καὶ ἠρώτα αὐτὸν ὁ βασιλεὺς κρυφαίως εἰπεῖν, εἰ ἔστιν ὁ λόγος παρὰ Κυρίου, καὶ εἶπεν· ἔστιν· εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος παραδοθήσῃ.

Ιερ. 44,17 - Τοτε ο Σεδεκίας απέστειλεν ένα άνθρωπον και τον εκάλεσε. Τον ηρώτα ο βασιλεύς, δια να του είπη κρυφίως, εάν υπάρχη κανένας λόγος εκ μέρους του Κυρίου. Ο Ιερεμίας απήντησε· "μάλιστα, υπάρχει. Θα παραδοθής εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος".

Ιερ. 44,18 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας τῷ βασιλεῖ· τί ἠδίκησά σε καὶ τοὺς παῖδάς σου καὶ τὸν λαὸν τοῦτον, ὅτι σὺ δίδως με εἰς οἰκίαν φυλακῆς;

Ιερ. 44,18 - Ο Ιερεμίας παραπονούμενος είπεν ακόμη στον βασιλέα· "εις τι εγώ έχω αδικήσει σε και τους αυλικούς σου και τον λαόν αυτόν, ώστε συ να με παραδώσης εις την φυλακήν, εις την οικίαν του γραμματέως;

Ιερ. 44,19 - καὶ ποῦ εἰσιν οἱ προφῆται ὑμῶν οἱ προφητεύσαντες ὑμῖν λέγοντες· ὅτι οὐ μὴ ἔλθῃ βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν γῆν ταύτην;

Ιερ. 44,19 - Και που είναι τώρα οι ψευδοπροφήται σας, οι οποίοι προεφήτευσαν ενώπιόν σας λέγοντες, ότι δεν θα έλθη ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εναντίον της χώρας αυτής;

Ιερ. 44,20 - καὶ νῦν, κύριε βασιλεῦ, πεσέτω τὸ ἔλεός μου κατὰ πρόσωπόν σου, καὶ τί ἀποστρέφεις με εἰς οἰκίαν Ἰωνάθαν τοῦ γραμματέως

καὶ οὐ μὴ ἀποθάνω ἐκεῖ;

Ιερ. 44,20 - Και τώρα, κύριε βασιλεύ, ας ακουσθή η ικεσία μου προς σέ. Διατί θέλεις να με αποστείλης πάλιν εις την φυλακήν της οικίας Ιωνάθαν του γραμματέως, δια να αποθάνω εκεί;”

Ιερ. 44,21 - καὶ συνέταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐνεβάλοσαν αὐτὸν εἰς οἰκίαν τῆς φυλακῆς καὶ ἐδίδοσαν αὐτῷ ἄρτον ἕνα τῆς ἡμέρας ἔξωθεν οὗ πέσσουσιν, ἕως ἐξέλιπον οἱ ἄρτοι ἐκ τῆς πόλεως. καὶ ἐκάθισεν Ἱερεμίας ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς.

Ιερ. 44,21 - Ο βασιλεύς έδωσε διαταγήν και έβαλαν αυτόν εις την αυλήν της φυλακής και του έδιδαν ένα άρτον κάθε ημέραν από τα εις την πόλιν αρτοποιεία, έως ότου έλλειψαν οι άρτοι από την πόλιν. Ετσι εκάθισεν ο Ιερεμίας εις την αυλήν της φυλακής.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 45 (Μασ. 38)

Ιερ. 45,1 - Καὶ ἤκουσε Σαφατίας υἱὸς Μάθαν καὶ Γοδολίας υἱὸς Πασχὼρ καὶ Ἰωάχαλ υἱὸς Σελεμίου τοὺς λόγους, οὓς Ἱερεμίας ἐλάλει ἐπὶ τὸν λαὸν λέγων·

Ιερ. 45,1 - Ο Σαφατίας, υιός του Μαθαν, ο Γοδολίας υιός του Πασχώρ, και ο Ιωάχαλ υιός του Σελεμίου, ήκουσαν τους λόγους, τους οποίους ο Ιερεμίας απευθυνόμενος προς τον λαόν είπεν·

Ιερ. 45,2 - οὕτως εἶπε Κύριος· ὁ κατοικῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀποθανεῖται ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ, καὶ ὁ ἐκπορευόμενος πρὸς τοὺς Χαλδαίους ζήσεται, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς εὕρημα, καὶ ζήσεται.

Ιερ. 45,2 - Ετσι είπεν ο Κυριος· Οποιος θα παραμείνη εις την πόλιν αυτήν, θα αποθάνη με εχθρικήν ρομφαίαν η από την πείναν. Εκείνος όμως, ο οποίος θα εξέλθη από την πόλιν αυτήν και θα παραδοθή στους Χαλδαίους, θα ζήση. Θα σωθή η ζωή του από βέβαιον θάνατον θα ζήση.

Ιερ. 45,3 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· παραδιδομένη παραδοθήσεται ἡ πόλις αὕτη εἰς χεῖρας δυνάμεως βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ συλλήψεται αὐτήν.

Ιερ. 45,3 - Διότι έτσι είπεν ο Κυριος· οπωσδήποτε η πόλις αυτή θα παραδοθή εις τα χέρια της στρατιωτικής δυνάμεως του βασιλέως της Βαδυλώνος, ο οποίος και θα την καταλάβη.

Ιερ. 45,4 - καὶ εἶπαν τῷ βασιλεῖ· ἀναιρεθήτω δὴ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅτι αὐτὸς ἐκλύει τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων τῶν πολεμούντων τῶν καταλειπομένων ἐν τῇ πόλει καὶ τὰς χεῖρας παντὸς τοῦ λαοῦ λαλῶν πρὸς αὐτοὺς κατὰ τοὺς λόγους τούτους· ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐ χρησμολογεῖ εἰρήνην τῷ λαῷ τούτῳ, ἀλλ᾿ ἢ πονηρά.

Ιερ. 45,4 - Οι ανωτέρω τρεις είπαν προς τον βασιλέα· “ας θανατωθή, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός, διότι με όσα λέγει παραλύει τα χέρια των απομεινάντων Ιουδαίων, οι οποίοι μάχονται εις την πόλιν αυτήν, όπως επίσης και τα χέρια όλου του άλλου αμάχου πληθυσμού λέγων προς αυτούς τους λόγους τούτους. Ο άνθρωπος αυτός δεν αποφθέγγεται προς τον λαόν τούτον τα προς ειρήνην και ευημερίαν, άλλα κακά και ολέθρια πράγματα».

Ιερ. 45,5 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς· ἰδοὺ αὐτὸς ἐν χερσὶν ὑμῶν· ὅτι οὐκ ἠδύνατο ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτούς.

Ιερ. 45,5 - Ο βασιλεύς είπεν εις αυτούς· “ιδού, αυτός ευρίσκεται εις την διάθεσίν σας”. Αυτά είπεν ο βασιλεύς Σεδεκίας, διότι δεν είχε την δυνατότητα να αντισταθή προς αυτούς.

Ιερ. 45,6 - καὶ ἔῤῥιψαν αὐτὸν εἰς λάκκον Μελχίου υἱοῦ τοῦ βασιλέως, ὃς ἦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς, καὶ ἐχάλασαν αὐτὸν εἰς τὸν λάκκον, καὶ ἐν τῷ λάκκῳ οὐκ ἦν ὕδωρ ἀλλ᾿ ἢ βόρβορος, καὶ ἦν ἐν τῷ βορβόρῳ. -

Ιερ. 45,6 - Εκείνοι έρριψαν τον Ιερεμίαν στον λάκκον του Μελχίου, υιού του βασιλέως. Ο λάκκος αυτός ευρίσκετο εις την αυλήν της φυλακής. Εις αυτόν τον λάκκον κατεβίβασαν τον Ιερεμίαν, οπου και δεν υπήρχεν ύδωρ, αλλά μόνον βόρδορος. Ο Ιερεμίας έμενε μέσα στον βόρβορον.

Ιερ. 45,7 - Καὶ ἤκουσεν Ἀβδεμέλεχ ὁ Αἰθίοψ, καὶ αὐτὸς ἐν οἰκίᾳ τοῦ βασιλέως, ὅτι ἔδωκαν Ἱερεμίαν εἰς τὸν λάκκον· καὶ ὁ βασιλεὺς ἦν ἐν τῇ πύλῃ Βενιαμίν,

Ιερ. 45,7 - Επληροφορήθη το γεγονός αυτό ο Αβδεμέλεχ, ο Αιθίοψ. Αυτός ευρίσκετο εις τα ανάκτορα του βασιλέως και επληροφορήθη, ότι ωδήγησαν τον Ιερεμίαν και τον έρριψαν στον λάκκον. Ο δε βασιλεύς ευρίσκετο πλησίον εις την πύλην Βενιαμίν.

Ιερ. 45,8 - καὶ ἐξῆλθε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐλάλησε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ εἶπεν·

Ιερ. 45,8 - Ο Αδδεμέλεχ εβγήκεν εις συνάντησιν του βασιλέως, ωμίλησε προς αυτόν και του είπεν·

Ιερ. 45,9 - ἐπονηρεύσω ἃ ἐποίησας τοῦ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀπὸ προσώπου τοῦ λιμοῦ, ὅτι οὐκ εἰσὶν ἔτι ἄρτοι ἐν τῇ πόλει.

Ιερ. 45,9 - “Αδικον και κακόν έργον έπραξες εναντίον του Ιερεμίου, επιτρέψας να ριφθή αυτός στον λάκκον, ώστε να αποθάνη εξ αιτίας της πείνης, διότι δεν υπάρχουν πλέον άρτοι εις την πόλιν”.

Ιερ. 45,10 - καὶ ἐνετείλατο ὁ βασιλεὺς τῷ Ἀβδεμέλεχ λέγων· λάβε εἰς τὰς χεῖράς σου ἐντεῦθεν τριάκοντα ἀνθρώπους καὶ ἀνάγαγε αὐτὸν ἐκ τοῦ λάκκου, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ.

Ιερ. 45,10 - Ο δε βασιλεύς έδωσεν εντολήν στον Αβδεμέλεχ λέγων προς αυτόν· “πάρε από εδώ υπό την εξουσίαν σου τριάκοντα άνδρας και βγάλε τον 'Ιερεμιαν από τον λάκκον, δια να μη αποθάνη”.

Ιερ. 45,11 - καὶ ἔλαβεν Ἀβδεμέλεχ τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως τὴν ὑπόγαιον καὶ ἔλαβεν ἐκεῖθεν παλαιὰ ῥάκη καὶ παλαιὰ σχοινία καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὰ πρὸς Ἱερεμίαν εἰς τὸν λάκκον

Ιερ. 45,11 - Ο Αβδεμέλεχ επήρεν αμέσως τους ανθρώπους, εισήλθεν στον οίκον του βασιλέως και στο υπόγειον αυτού, επήρεν από εκεί ράκη παληά και σχοινία παληά και τα έρριψε προς τον Ιερεμίαν στον λάκκον,

Ιερ. 45,12 - καὶ εἶπε· ταῦτα θὲς ὑποκάτω τῶν σχοινίων, καὶ ἐποίησεν Ἱερεμίας οὕτως.

Ιερ. 45,12 - λέγων προς αυτόν· “αυτά τα ράκη βάλε τα κάτω από την μασχάλην σου και επάνω από τα σχοινία”. Ο Ιερεμίας έπραξεν, όπως του είπαν.

Ιερ. 45,13 - καὶ εἵλκυσαν αὐτὸν τοῖς σχοινίοις καὶ ἀνήγαγον αὐτὸν ἐκ τοῦ λάκκου· καὶ ἐκάθισεν Ἱερεμίας ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς. -

Ιερ. 45,13 - Οι άνδρες ανέσυραν αυτόν με τα σχοινία και τον έβγαλαν από τον λάκκον. Ο Ιερεμίας παρέμεινεν εις την αυλήν της φυλακής.

Ιερ. 45,14 - Καὶ ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν εἰς οἰκίαν Ἀσελεισὴ τὴν ἐν οἴκῳ Κυρίου· καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεύς· ἐρωτήσω σε λόγον, καὶ μὴ δὴ κρύψῃς ἀπ᾿ ἐμοῦ ῥῆμα.

Ιερ. 45,14 - Επειτα ο βασιλεύς έστειλεν ένα άνθρωπον και εκάλεσε τον Ιερεμίαν, να έλθη εις αυτόν, στο διαμέρισμα Ασελεισή, πλησίον στον ναόν του Κυρίου. Ο βασιλεύς του είπε· “θα σου απευθύνω μίαν ερωτησιν και σε παρακαλώ, να μη αποκρύψης από εμέ κανένα πράγμα”.

Ιερ. 45,15 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας τῷ βασιλεῖ· ἐὰν ἀναγγείλω σοι, οὐχὶ θανάτῳ με θανατώσεις; καὶ ἐὰν συμβουλεύσω σοι, οὐ μὴ ἀκούσῃς μου.

Ιερ. 45,15 - Ο Ιερεμίας απήντησε προς τον βασιλέα Σεδεκίαν· “εάν σου είπω την αλήθειαν, είναι βέβαιον ότι δεν θα με θανατώσης; Και εάν σε συμβουλεύσω, δέν, θα με ακούσης”.

Ιερ. 45,16 - καὶ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς λέγων· ζῇ Κύριος, ὃς ἐποίησεν ἡμῖν τὴν ψυχὴν ταύτην, εἰ ἀποκτενῶ σε καὶ εἰ δώσω σε εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων τούτων.

Ιερ. 45,16 - Ο βασιλεύς ωρκίσθη λέγων· “ζη Κυριος, ο οποίος μας έδωσε την ζωήν αυτήν, ότι δεν θα σε φονεύσω, ούτε θα σε παραδώσω εις τα χέρια των πονηρών αυτών ανθρώπων”.

Ιερ. 45,17 - καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἱερεμίας· οὕτως εἶπε Κύριος· ἐὰν ἐξελθὼν ἐξέλθῃς πρὸς ἡγεμόνας βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ ζήσεται ἡ ψυχή σου, καὶ ἡ πόλις αὕτη οὐ μὴ κατακαυθῇ ἐν πυρί, καὶ ζήσῃ σὺ καὶ ἡ οἰκία σου.

Ιερ. 45,17 - Είπε τότε εις αυτόν ο Ιερεμίας. “Ετσι ωμίλησεν ο Κυριος· εάν σπεύσης να εξέλθης από την πόλιν αυτήν και μεταβής προς τους άρχοντας του βασιλέως της Βαβυλώνος, θα διαφύλαξης την ζωήν σου και η πόλις αυτή

δεν θα παραδοθή στο πυρ της καταστροφής, θα ζήσης συ και η οικογένειά σου.

Ιερ. 45,18 - καὶ ἐὰν μὴ ἐξέλθῃς, δοθήσεται ἡ πόλις αὕτη εἰς χεῖρας τῶν Χαλδαίων, καὶ καύσουσιν αὐτὴν ἐν πυρί, καὶ σὺ οὐ μὴ σωθῇς.

Ιερ. 45,18 - Εάν όμως δεν εξέλθης από την πόλιν και δεν παραδοθής εκουσίως στον βασιλέα της Βαβυλώνος, η πόλις θα παραδοθή εις τα χέρια των Χαλδαίων, οι οποίοι και θα την κατακαύσουν δια του πυρός και συ δεν θα σωθής”.

Ιερ. 45,19 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Ἱερεμίᾳ· ἐγὼ λόγον ἔχω τῶν Ἰουδαίων τῶν πεφευγότων πρὸς τοὺς Χαλδαίους, μὴ δώσειν με εἰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ καταμωκήσονταί μου.

Ιερ. 45,19 - Ο βασιλεύς είπε προς τον Ιερεμίαν· “εγώ έχω λόγον να φοβούμαι τους Ιουδαίους, οι οποίοι ήδη έχουν καταφύγει στους Χαλδαίους, μήπως και οι Χαλδαίοι με παραδώσουν εις τα χέρια αυτών και εκείνοι με περιπαίξουν”.

Ιερ. 45,20 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας· οὐ μὴ παραδῶσί σε· ἄκουσον τὸν λόγον Κυρίου, ὃν ἐγὼ λέγω πρός σε, καὶ βέλτιον ἔσται σοι, καὶ ζήσεται ἡ ψυχή σου.

Ιερ. 45,20 - Ο Ιερεμίας απήντησε· “δεν θα σε παραδώσουν. Ακουσε τον λόγον του Κυρίου, τον οποίον εγώ αυτήν την στιγμήν αναγγέλλω προς σέ. Εάν πράξης, όπως σου είπα, θα είναι πολύ καλύτερον δια σε και θα διαφύλαξης την ζωήν σου.

Ιερ. 45,21 - καὶ εἰ μὴ θέλεις σὺ ἐξελθεῖν, οὗτος ὁ λόγος, ὃν ἔδειξέ μοι Κύριος·

Ιερ. 45,21 - Εάν όμως δεν θέλης να εξέλθης συ και να παραδοθής εκουσίως στους Χαλδαίους, αυτός είναι ο λόγος τον οποίον μου απεκάλυψεν ο Κυριος.

Ιερ. 45,22 - καὶ ἰδοὺ πᾶσαι αἱ γυναῖκες αἱ καταλειφθεῖσαι ἐν οἰκίᾳ βασιλέως Ἰούδα ἐξήγοντο πρὸς ἄρχοντας βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ αὗται ἔλεγον· ἠπάτησάν σε καὶ δυνήσονταί σοι ἄνδρες εἰρηνικοί σου καὶ καταλύσουσιν ἐν ὀλισθήμασι πόδα σου, ἀπέστρεψαν ἀπὸ σοῦ.

Ιερ. 45,22 - Ιδού, όλαι αι γυναίκες, αι οποϊαι έχουν απομείνει στο ανάκτορον του βασιλέως του Ιούδα, θα οδηγηθούν προς τους άρχοντας του βασιλέως της Βαβυλώνος και θα λέγουν αυταί προς σέ· Οι αγαπητοί σου φίλοι σέ εξηπάτησαν, υπερίσχυσαν εναντίον σου. Ωδήγησαν εις ολισθηρόν έδαφος τα πόδια σου και έπειτα σε εγκατέλειψαν και απεμακρυνθησαν από σέ !

Ιερ. 45,23 - καὶ τὰς γυναῖκάς σου καὶ τὰ τέκνα σου ἐξάξουσι πρὸς τοὺς Χαλδαίους, καὶ σὺ οὐ μὴ σωθῇς, ὅτι ἐν χειρὶ βασιλέως Βαβυλῶνος συλληφθήσῃ, καὶ ἡ πόλις αὕτη κατακαυθήσεται.

Ιερ. 45,23 - Τας γυναίκας σου και τα παιδιά σου θα τα οδηγήσουν προς τους Χαλδαίους και συ δεν θα σωθής. Διότι η πόλις θα παραδοθή εις την εξουσιάν του βασιλέως της Βαβυλώνος και η πόλις αυτή θα παραδοθή στο πυρ”.

Ιερ. 45,24 - καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεύς· ἄνθρωπος μὴ γνώτω ἐκ τῶν λόγων τούτων, καὶ σὺ οὐ μὴ ἀποθάνῃς.

Ιερ. 45,24 - Ο βασιλεύς είπεν στον Ιερεμίαν· “Ας μη μάθη κανείς τίποτε από τα λόγια αυτά και συ δεν θα θανατωθής.

Ιερ. 45,25 - καὶ ἐὰν οἱ ἄρχοντες ἀκούσωσιν ὅτι ἐλάλησά σοι καὶ ἔλθωσι πρὸς σὲ καὶ εἴπωσί σοι· ἀνάγγειλον ἡμῖν, τί ἐλάλησέ σοι ὁ βασιλεύς, μὴ κρύψῃς ἀφ᾿ ἡμῶν, καὶ οὐ μὴ ἀνέλωμέν σε, καὶ τί ἐλάλησε πρός σε ὁ βασιλεύς;

Ιερ. 45,25 - Εάν δε οι άρχοντες πληροψορηθούν ότι εγώ συνεζήτησα μαζή σου και έλθουν προς σε και σε ερωτήσουν· Πές μας τι συνεζήτησε με σε ο βασιλεύς, μη απόκρύψης τίποτε από ημάς και δεν θα σε θανατώσωμεν. Τι λοιπόν είπεν ο βασιλεύς προς σέ;

Ιερ. 45,26 - καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· ῥίπτω ἐγὼ τὸ ἔλεός μου κατ᾿ ὀφθαλμοὺς τοῦ βασιλέως πρὸς τὸ μὴ ἀποστρέψαι με εἰς οἰκίαν Ἰωνάθαν ἀποθανεῖν με ἐκεῖ.

Ιερ. 45,26 - Θα απταντήσης προς αυτούς· εγώ υπέβαλα θερμήν παράκλησιν ενώπιον του βασιλέως να μη με επαναφέρη πάλιν εις την φυλακήν του Ιωνάθαν, όπου ασφαλώς και θα αποθάνω”.

Ιερ. 45,27 - καὶ ἤλθοσαν πάντες οἱ ἄρχοντες πρὸς Ἱερεμίαν καὶ ἠρώτησαν αὐτόν, καὶ ἀνήγγειλεν αὐτοῖς κατὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους, οὓς ἐνετείλατο αὐτῷ ὁ βασιλεύς· καὶ ἀπεσιώπησαν, ὅτι οὐκ ἠκούσθη ὁ λόγος Κυρίου.

Ιερ. 45,27 - Ηλθαν πράγματι προς τον Ιερεμίαν όλοι οι άρχοντες και τον ηρώτησαν και ανέφερεν εις αυτούς όλους εκείνους τους λόγους, τους οποίους ο βασιλεύς τον διέταζε να είπη. Οι άρχοντες εσιώπησαν και δεν επίεσαν τον Ιερεμίαν, διότι δεν επληροφορήθησαν τον απειλητικόν λόγον του Κυρίου εναντίον αυτών και της πόλεως.

Ιερ. 45,28 - καὶ ἐκάθισεν Ἱερεμίας ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς ἕως χρόνου οὗ συνελήφθη Ἱερουσαλήμ.

Ιερ. 45,28 - Ο Ιερεμίας παρέμεινεν ετσι εις την αυλήν της φυλακής μέχρι του χρόνου, κατά τον οποίον έκυριεύθη η Ιερουσαλήμ.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 46 (Μασ. 39)

Ιερ. 46,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἔτει τῷ ἐνάτῳ τοῦ Σεδεκία βασιλέως Ἰούδα ἐν τῷ μηνὶ τῷ δεκάτῳ παρεγένετο Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος

καὶ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπολιόρκουν αὐτήν.

Ιερ. 46,1 - Κατά το ένατον έτος της βασιλείας του Σεδεκία, βασιλέως του ιουδαϊκού βασιλείου, κατά τον δέκατον μήνα, ήλθεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος και όλη η στρατιωτική αυτού δύναμις εναντίον της Ιερουσαλήμ και επολιόρκουν αυτήν.

Ιερ. 46,2 - καὶ ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ ἔτει τοῦ Σεδεκία, ἐν τῷ μηνὶ τῷ τετάρτῳ, ἐνάτῃ τοῦ μηνός, ἐῤῥάγη ἡ πόλις.

Ιερ. 46,2 - Κατά δε το ενδέκατον έτος της βασιλείας του Σεδεκία, κατά τον τέταρτον μήνα την ενάτην του μηνός αυτού, έσπασεν η άμυνα της πόλεως.

Ιερ. 46,3 - καὶ εἰσῆλθον πάντες οἱ ἡγούμενοι βασιλέως Βαβυλῶνος καὶ ἐκάθισαν ἐν πύλῃ τῇ μέσῃ Ναργαλασὰρ καὶ Σαμαγὼθ καὶ Ναβουσαχὰρ καὶ Ναβουσαρεῖς καὶ Ναγαργασνασὲρ Ῥαβαμὰγ καὶ οἱ κατάλοιποι ἡγεμόνες βασιλέως Βαβυλῶνος·

Ιερ. 46,3 - Τοτε όλοι οι άρχοντες του βασιλέως της Βαβυλώνος εισήλθον και εγχατεστάθησαν εις την μεσαίαν πύλην της πόλεως, ο Ναργαλασάρ, ο Σαμαγώθ, ο Ναβουσαχάρ, ο Ναβουσαρείς, ο Ναγαργασνασέρ, ο Ραβαμάγ, και οι όιλλοι άρχοντες του βασιλέως της Βαβυλώνος.

Ιερ. 46,14 - καὶ ἀπέστειλαν καὶ ἔλαβον τὸν Ἱερεμίαν ἐξ αὐλῆς τῆς φυλακῆς καὶ ἔδωκαν αὐτὸν πρὸς τὸν Γοδολίαν υἱὸν Ἀχεικὰμ υἱοῦ Σαφάν· καὶ ἐξήγαγον αὐτόν, καὶ ἐκάθισεν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ. -

Ιερ. 46,14 - Αυτοί εστειλαν ανθρώπους και παρέλαβαν τον Ιερεμίαν από την αυλήν της φυλακής και παρέδωκαν αυτόν στον Γοδολίαν, τον υιόν του Αχεικάμ, υιού του Σαφάν. Αυτοί τον έβγαλαν από την φυλακήν, δια να παραμείνη ελεύθερος στον οίκον του. Και αυτός έμενεν εν μέσω του ιουδαϊκού λαού.

Ιερ. 46,15 - Καὶ πρὸς Ἱερεμίαν ἐγένετο λόγος Κυρίου ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς λέγων·

Ιερ. 46,15 - Και πάλιν ήλθε παρά Κυρίου λόγος προς τον Ιερεμίαν, ότε ακόμη αυτός ευρίσκετο εις την αυλήν της φυλακής λέγων·

Ιερ. 46,16 - πορεύου καὶ εἰπὲ πρὸς Ἀβδεμέλεχ τὸν Αἰθίοπα· οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ἰδοὺ ἐγὼ φέρω τοὺς λόγους μου ἐπὶ τὴν πόλιν ταύτην εἰς κακὰ καὶ οὐκ εἰς ἀγαθά,

Ιερ. 46,16 - Πηγαινε και ειπέ στον Αβδεμέλεχ, τον Αιθίοπα· ετσι ωμίλησεν ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού· ιδού εγώ θα εκπληρώσω τους λόγους μου, που είπα εναντίον της πόλεως αυτής εις τιμωρίαν και καταστροφήν της και οχι εις ευεργεσίαν της.

Ιερ. 46,17 - καὶ σώσω σε ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καὶ οὐ μὴ δώσω σε εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων, ὧν σὺ φοβῇ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν,

Ιερ. 46,17 - Σε όμως κατά την φοβεράν εκείνην ημέραν του ολέθρου θα σε σώσω και δεν θα σε παραδώσω εις τα χέρια των ανθρώπων αυτών, που

φοβείσαι.

Ιερ. 46,18 - ὅτι σώζων σώσω σε, καὶ ἐν ῥομφαίᾳ οὐ μὴ πέσῃς. καὶ ἔσται ἡ ψυχή σου εἰς εὕρημα, ὅτι ἐπεποίθεις ἐπ᾿ ἐμοί, φησὶ Κύριος.

Ιερ. 46,18 - Ασφαλώς και βεβαίως θα σε σώσω και δεν θα πέσης εν στόματι εχθρικής μαχαίρας. Η ζωη σου θα διατηρηθή ασφαλής, διότι συ είχες πεποίθησιν εις εμέ, είπεν ο Κυριος.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 47 (Μασ. 40)

Ιερ. 47,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος παρὰ Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν ὕστερον μετὰ τὸ ἀποστεῖλαι αὐτὸν Ναβουζαρδὰν τὸν ἀρχιμάγειρον τὸν ἐκ Δαμὰν ἐν τῷ λαβεῖν αὐτὸν ἐν χειροπέδαις, ἐν μέσῳ ἀποικίας Ἰούδα τῶν ἠγμένων εἰς Βαβυλῶνα.

Ιερ. 47,1 - Ο λόγος, ο οποίος απηυθύνθη στον Ιερεμίαν από τον Κυριον, μετά την απόλυσίν του από την Ραμά υπό του Ναβουζαρδάν, του αρχιμαγείρου, ο οποίος τον είχεν εύρει δεμένον με αλυσίδας εις τα χέρια, μεταξύ όλων των εξορίστων της Ιερουσαλήμ και του Ιούδα, οι οποίοι ωδηγούντο αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 47,2 - καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ὁ ἀρχιμάγειρος καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριος ὁ Θεός σου ἐλάλησε τὰ κακὰ ταῦτα ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον,

Ιερ. 47,2 - Ο Ναβουζαρδάν επήρεν αυτόν ανάμεσα από τους άλλους αιχμαλώτους και του είπέ· “Κυριος ο Θεός σου απεφάσισε και ώρισε τας τιμωρίας αυτάς εναντίον του τόπου αύτού,

Ιερ. 47,3 - καὶ ἐποίησε Κύριος, ὅτι ἡμάρτετε αὐτῷ, καὶ οὐκ ἠκούσατε τῆς φωνῆς αὐτοῦ.

Ιερ. 47,3 - και τας επέφερε, διότι διεπράξατε αμαρτίας εις αυτόν και δεν υπηκούσατε εις την φωνήν του.

Ιερ. 47,4 - ἰδοὺ ἔλυσά σε ἀπὸ τῶν χειροπέδων τῶν ἐπὶ τὰς χεῖράς σου· εἰ καλὸν ἐναντίον σου ἐλθεῖν μετ᾿ ἐμοῦ εἰς Βαβυλῶνα, ἧκε, καὶ θήσω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ σέ·

Ιερ. 47,4 - Ιδού εγώ σε έλυσα από τα δεσμά των χειρών σου. Εάν σου φαίνεται καλόν και επιθυμής να έλθης μαζή μου εις την Βαβυλώνα, έλα και θα σε έχω πάντοτε υπό την προστασίαν μου.

Ιερ. 47,5 - εἰ δὲ μή, ἀπότρεχε καὶ ἀνάστρεψον πρὸς τὸν Γοδολίαν υἱὸν Ἀχεικάμ, υἱοῦ Σαφάν, ὃν κατέστησε βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐν γῇ Ἰούδα, καὶ οἴκησον μετ᾿ αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ ἐν γῇ Ἰούδα· εἰς ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σου τοῦ πορευθῆναι ἐκεῖ, καὶ πορεύου. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ ἀρχιμάγειρος δῶρα καὶ ἀπέστειλεν αὐτόν.

Ιερ. 47,5 - Εάν όμως δεν θέλης, γύρισε πίσω και πήγαινε προς τον Γοδολίαν, τον υιόν του Αχεικάμ, υιού του Σαφάν, τον οποίον ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ εγκατέστησεν ως βασιλέα εις την χώραν Ιούδα. Μείνε μαζή με αυτόν ανάμεσα στον λαάν της ιουδαϊκής γης. Η πήγαινε εις οποιανδήποτε άλλην περιοχήν, που θα σου φανή καλή και αγαθή. Πηγαινε και μένε εκεί". Ο αρχιμάγειρος έδωκεν εις αυτόν δώρα και τον αφήκεν ελεύθερον.

Ιερ. 47,6 - καὶ ἦλθε πρὸς Γοδολίαν εἰς Μασσηφὰ καὶ ἐκάθισεν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ τοῦ καταλειφθέντος ἐν τῇ γῇ.

Ιερ. 47,6 - Ο Ιερεμίας ήλθε προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά και έμεινεν εν μέσω του λαού εκείνου, ο οποίος είχεν απομείνει εις την Ιουδαίαν.

Ιερ. 47,7 - Καὶ ἤκουσαν πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς δυνάμεως τῆς ἐν ἀγρῷ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄνδρες αὐτῶν, ὅτι κατέστησε βασιλεὺς Βαβυλῶνος τὸν Γοδολίαν ἐν τῇ γῇ καὶ παρακατέθετο αὐτῷ ἄνδρας καὶ γυναῖκας αὐτῶν, οὓς οὐκ ἀπῴκισεν εἰς Βαβυλῶνα.

Ιερ. 47,7 - Ολοι οι αρχηγοί του Ιουδαϊκού στρατού, ο οποίος εστρατωνίζετο εις την ύπαιθρον, έμαθαν αυτοί και οι άνδρες των, ότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνας εγκατέστησε τον Γοδολίαν ως βασιλέα εις την ιουδαϊκήν γην και εις αυτόν ενεπιστεύθη τους άνδρας και τας γυναίκας των, τους οποίους αυτός δεν μετέφερεν εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 47,8 - καὶ ἦλθε πρὸς Γοδολίαν εἰς Μασσηφὰ Ἰσμαὴλ υἱὸς Ναθανίου καὶ Ἰωνὰν υἱὸς Καρηὲ καὶ Σαραίας υἱὸς Θαναεμὲθ καὶ υἱοὶ Ἰωφὲ τοῦ Νετωφαθὶ καὶ Ἐζονίας υἱὸς τοῦ Μωχαθί, αὐτοὶ καὶ οἱ ἄνδρες αὐτῶν.

Ιερ. 47,8 - Προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά ήλθε και ο Ισμαήλ, υιός του Ναθανίου, και ο Ιωανάν υιός του Καρηέ, ο Σαραίας υιός του Θαναεμέθ και οι υιοί Ιωφέ του Νετωφαθί και Εζονίας ο υιός του Μωχαθί, αυτοί και οι άνδρες των.

Ιερ. 47,9 - καὶ ὤμοσεν αὐτοῖς Γοδολίας καὶ τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν λέγων· μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ προσώπου τῶν παίδων τῶν Χαλδαίων· κατοικήσατε ἐν τῇ γῇ καὶ ἐργάσασθε τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος, καὶ βέλτιον ἔσται ὑμῖν.

Ιερ. 47,9 - Ο Γοδολίας ωρκίσθη ενώπιον των ανδρών αυτών λέγων· "μη φοβείσθε τους Χαλδαίους, που ευρίσκονται εις την περιοχήν αυτήν. Παραμείνατε εις την χώραν και υποταχθήτε στον βασιλέα της Βαβυλώνος· εργασθήτε και αυτό θα αποβή προς το καλόν σας.

Ιερ. 47,10 - καὶ ἰδοὺ ἐγὼ κάθημαι ἐναντίον ὑμῶν εἰς Μασσηφὰ στῆναι κατὰ πρόσωπον τῶν Χαλδαίων, οἳ ἂν ἔλθωσιν ἐφ᾿ ὑμᾶς, καὶ ὑμεῖς συνάγετε οἶνον καὶ ὀπώραν καὶ ἔλαιον καὶ βάλετε εἰς τὰ ἀγγεῖα ὑμῶν καὶ οἰκήσατε ἐν ταῖς πόλεσιν, αἷς κατεκρατήσατε.

Ιερ. 47,10 - Ιδού, εγώ παραμένω εις Μασσηφά ενώπιόν σας, δια να παρουσιάζομαι στους Χαλδαίους, οι οποίοι ενδεχομένως πρόκειται να έλθουν προς σας. Σεις κάμετε την συγκομιδήν του οίνου, των καρπών και

του ελαίου, βάλετε αυτά εις τα δοχεία σας, κατοι-κησατε εις τας πόλεις, τας οποίας έχετε υπό την κατοχήν σας”.

Ιερ. 47,11 - καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι οἱ ἐν γῇ Μωὰβ καὶ ἐν υἱοῖς Ἀμμὼν καὶ οἱ ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ καὶ οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῇ ἤκουσαν ὅτι ἔδωκε βασιλεὺς Βαβυλῶνος κατάλειμμα τῷ Ἰούδᾳ, καὶ ὅτι κατέστησεν ἐπ᾿ αὐτοὺς τὸν Γοδολίαν υἱὸν Ἀχεικάμ.

Ιερ. 47,11 - Ολοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την περιοχήν Μωάβ, όπως και μεταξύ των Αμμωνιτών, και όσοι ευρίσκοντο εις την Ιδουμαίαν και εις όλην την άλλην χώραν, ήκουσαν ότι ο βασιλεύς της Βαβυλώνας δεν απήγαγεν όλους τους Ιουδαίους αιχμαλώτους εις την Βαβυλώνα, αλλά αφήκεν και Ιουδαίους εις την χώραν Ιούδα και ότι εγκατέστησε και διώρισεν εις αυτούς ως κυβερνήτην τον Γοδολίαν, υιόν του Αχεικάμ.

Ιερ. 47,12 - καὶ ἦλθον πρὸς Γοδολίαν εἰς γῆν Ἰούδα εἰς Μασσηφὰ καὶ συνήγαγον οἶνον καὶ ὀπώραν πολλὴν σφόδρα καὶ ἔλαιον. -

Ιερ. 47,12 - Ενθαρρυνθέντες αυτοί ήλθαν προς τον Γοδολίαν εις την χώραν Ιούδα εις Μασσηφά, έκαμαν την συγκομιδήν του οίνου, πολλών καρπών και του ελαίου.

Ιερ. 47,13 - Καὶ Ἰωανὰν υἱὸς Καρηὲ καὶ πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς δυνάμεως, οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἦλθον πρὸς τὸν Γοδολίαν εἰς Μασσηφὰ

Ιερ. 47,13 - Ο Ιωανάν, υιός του Καρηέ, και όλοι οι αρχηγοί του στρατού, ο οποίος στρατός ευρίσκετο εις την ύπαιθρον, ήλθον προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά

Ιερ. 47,14 - καὶ εἶπαν αὐτῷ· εἰ γνώσει γινώσκεις ὅτι Βελεισσὰ βασιλεὺς υἱὸς υἱῶν Ἀμμὼν ἀπέστειλε πρὸς σὲ τὸν Ἰσμαὴλ πατάξαι σου ψυχήν; καὶ οὐκ ἐπίστευσεν αὐτοῖς Γοδολίας.

Ιερ. 47,14 - και του είπαν· “περιήλθεν εις γνώσιν σου ότι ο Βελεισσά, βασιλεύς των Αμμωνιτών, έχει αποστείλει εις σε τον Ισμαήλ με τον σκοπόν να σε φονεύση;” Ο Γοδολίας δεν επίστευσεν εις αυτούς.

Ιερ. 47,15 - καὶ εἶπεν Ἰωανὰν τῷ Γοδολίᾳ κρυφαίως ἐν Μασσηφᾷ· πορεύσομαι δὴ καὶ πατάξω τὸν Ἰσμαὴλ καὶ μηθεὶς γνώτω, μὴ πατάξῃ σου ψυχὴν καὶ διασπαρῇ πᾶς Ἰούδα οἱ συνηγμένοι πρὸς σὲ καὶ ἀπολοῦνται οἱ κατάλοιποι Ἰούδα.

Ιερ. 47,15 - Εκεί, εις την Μασσηφά, ο Ιωανάν είπε κρυφίως προς τον Γοδολίαν· “εγώ θα μεταβώ και θα θανατώσω τον Ισμαήλ και κανείς ας μη μάθη το γεγονός. Θα πράξω δε τούτο, διότι φοβούμαι, μήπως εκείνος σε θανατώση και έπειτα διασκορπισθούν όλοι οι Ιουδαίοι, που ευρίσκονται πλησίον σου, και καταστραφούν όσοι έχουν απομείνει εις την χώραν Ιούδα”.

Ιερ. 47,16 - καὶ εἶπε Γοδολίας πρὸς Ἰωανάν· μὴ ποιήσῃς τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ὅτι ψευδῆ σὺ λέγεις περὶ Ἰσμαήλ.

Ιερ. 47,16 - Ο Γοδολίας απήντησε προς τον Ιωανάν· “μη διαπράξης το έργον αυτό, διότι ψευδή και ανυπόστατα είναι όσα συ λέγεις δια τον Ισμαήλ”.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 48 (Μασ. 41)

Ιερ. 48,1 - Καὶ ἐγένετο τῷ μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ ἦλθεν Ἰσμαὴλ υἱὸς Ναθανίου υἱοῦ Ἐλεασὰ ἀπὸ γένους τοῦ βασιλέως καὶ δέκα ἄνδρες μετ᾿ αὐτοῦ πρὸς Γοδολίαν εἰς Μασσηφά, καὶ ἔφαγον ἐκεῖ ἄρτον ἅμα.
Ιερ. 48,1 - Κατά τον έβδομον μήνα ο Ισμαήλ, ο υιός του Ναθανίου, υιού του Ελεασά, καταγόμενος από την βασιλικήν οικογένειαν, ήλθεν αυτός και δέκα άνδρες μαζή του, προς τον Γοδολίαν εις Μασσηφά και συνέφαγον εκεί όλοι μαζή.
Ιερ. 48,2 - καὶ ἀνέστη Ἰσμαὴλ καὶ οἱ δέκα ἄνδρες, οἳ ἦσαν μετ᾿ αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξαν τὸν Γοδολίαν, ὃν κατέστησε βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐπὶ τῆς γῆς,
Ιερ. 48,2 - Ηγέρθη ο Ισμαήλ και οι δέκα άνδρες, που ήσαν μαζή του, και εθανάτωσαν τον Γοδολίαν, τον οποίον ο βασιλεύς της Βαβυλώνος είχε καταστήσει κυβερνήτην της Ιουδαίας.
Ιερ. 48,3 - καὶ πάντας τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ὄντας μετ᾿ αὐτοῦ ἐν Μασσηφᾷ καὶ πάντας τοὺς Χαλδαίους τοὺς εὑρεθέντας ἐκεῖ. -
Ιερ. 48,3 - Εφόνευσεν επίσης και όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι ήσαν μαζή με τον Γοδολίαν εις την Μασσηφά, όπως και όλους τους Χαλδαίους, που έτυχε να ευρίσκωνται εκεί.
Ιερ. 48,4 - Καὶ ἐγένετο τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευτέρᾳ πατάξαντος αὐτοῦ τὸν Γοδολίαν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἔγνω,
Ιερ. 48,4 - Κατά την δευτέραν ημέραν, αφού εθανάτωσεν ο Ισμαήλ τον Γοδολίαν, κανείς άνθρωπος δεν επληροφορήθη το γεγονός.
Ιερ. 48,5 - καὶ ἤλθοσαν ἄνδρες ἀπὸ Συχὲμ καὶ ἀπὸ Σαλὴμ καὶ ἀπὸ Σαμαρείας, ὀγδοήκοντα ἄνδρες, ἐξυρημένοι πώγωνας καὶ διεῤῥηγμένοι τὰ ἱμάτια καὶ κοπτόμενοι, καὶ μαναὰ καὶ λίβανος ἐν χερσὶν αὐτῶν τοῦ εἰσενεγκεῖν εἰς οἶκον Κυρίου.
Ιερ. 48,5 - Τοτε ήλθον από την Συχέμ, από την Σαλήμ και την Σαμάρειαν, ογδοήκοντα άνδρες που είχαν εξυρισμένον το γένειόν των, σχισμένα τα ενδύματα των και εντομάς στο σώμα των, κατά την συνήθειαν των ειδωλολατρών, εις δε τας χείρας των είχαν δώρα και λίβανον, δια να προσφέρουν αυτά αναίμακτον θυσίαν στον ναόν του Κυρίου.
Ιερ. 48,6 - καὶ ἐξῆλθεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῖς Ἰσμαήλ· αὐτοὶ ἐπορεύοντο καὶ ἔκλαιον, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· εἰσέλθετε πρὸς Γοδολίαν.
Ιερ. 48,6 - Ο Ισμαήλ εξήλθεν εις απάντησιν αυτών. Εκείνοι καθώς εβαδιζαν έχλαιον. Ο Ισμαήλ είπε προς αυτούς· “εισέλθετε προς τον

Γοδολίαν”.

Ιερ. 48,7 - καὶ ἐγένετο εἰσελθόντων αὐτῶν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ἔσφαξεν αὐτοὺς εἰς τὸ φρέαρ.

Ιερ. 48,7 - Ενῷ εκείνοι ειήλθον και ευρίσκοντο στο μέσον της πόλεως, αυτός τους έσφαξε και έρριξε τα πτώματά των στο φρέαρ.

Ιερ. 48,8 - καὶ δέκα ἄνδρες εὑρέθησαν ἐκεῖ καὶ εἶπαν τῷ Ἰσμαήλ· μὴ ἀνέλῃς ἡμᾶς, ὅτι εἰσὶν ἡμῖν θησαυροὶ ἐν ἀγρῷ, πυροὶ καὶ κριθαί, μέλι καὶ ἔλαιον· καὶ παρῆλθε καὶ οὐκ ἀνεῖλεν αὐτοὺς ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν.

Ιερ. 48,8 - Δέκα άνδρες όμως από αυτούς, που ευρέθησαν εκεί, είπαν εις τν Ισμαήλ· “μη μας θανατώσης, διότι ημείς έχομεν μεγάλας προμηθείας εκεί στους αγρούς, προμηθείας σίτου, κριθής, μέλιτος και ελαίου”, Τους αντιπαρήλθεν ο Ισμαήλ, τους αφήκε και δεν τους εφόνευσε μαζή με τους άλλους αδελφούς των, τους Ιουδαίους.

Ιερ. 48,9 - καὶ τὸ φρέαρ, εἰς ὃ ἔῤῥιψεν ἐκεῖ Ἰσμαὴλ πάντας, οὓς ἐπάταξε, φρέαρ μέγα τοῦτό ἐστιν, ὃ ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς Ἀσὰ ἀπὸ προσώπου Βαασὰ βασιλέως Ἰσραήλ· τοῦτο ἐνέπλησεν Ἰσμαὴλ τραυματιῶν.

Ιερ. 48,9 - Το φρέαρ δε εκείνο, όπου ο Ισμαήλ έρριψεν όλους εκείνους τους οποίους εθανάτωσεν, είναι πολύ μεγάλο φρέαρ. Το είχε κατασκευάσει ο βασιλεύς Ασά ως ένα μέσον αμύνης κατά του βασιλέως του Ισραήλ Βαασά. Αυτό, λοιπόν, ο Ισμαήλ το εγέμισεν από πτώματα εκτελεσθέντων.

Ιερ. 48,10 - καὶ ἀπέστρεψεν Ἰσμαὴλ πάντα τὸν λαὸν τὸν καταλειφθέντα εἰς Μασσηφὰ καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ βασιλέως, ἃς παρακατέθετο ὁ ἀρχιμάγειρος τῷ Γοδολίᾳ υἱῷ Ἀχεικάμ, καὶ ᾤχετο εἰς τὸ πέραν υἱῶν Ἀμμών. -

Ιερ. 48,10 - Ο Ισμαήλ συνέλαβε και μετέφερεν αιχμάλωτον όλον τον λαόν, ο οποίος είχεν απομείνει εις Μασσηφά και τας θυγατέρας του βασιλέως, τας οποίας είχεν εμπιστευθή ο αρχιμάγειρας στον Γοδολίαν, υιόν του Αχεικάμ, και ανεχώρησε δια την πέραν του Ιορδάνου χώραν, που ανήκεν στους Αμμωνίτας.

Ιερ. 48,11 - Καὶ ἤκουσεν Ἰωανὰν υἱὸς Καρηὲ καὶ πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς δυνάμεως οἱ μετ᾿ αὐτοῦ πάντα τὰ κακά, ἃ ἐποίησεν Ἰσμαήλ,

Ιερ. 48,11 - Ο Ιωανάν, υιός του Καρηέ, και όλοι οι αρχηγοί του στρατού, οι οποίοι ευρίσκοντο μαζή του, επληροφορήθησαν αυτά τα κακά, τα οποία διέπραξεν ο Ισμαήλ.

Ιερ. 48,12 - καὶ ἤγαγον ἅπαν τὸ στρατόπεδον αὐτῶν καὶ ᾤχοντο πολεμεῖν αὐτὸν καὶ εὗρον αὐτὸν ἐπὶ ὕδατος πολλοῦ ἐν Γαβαών.

Ιερ. 48,12 - Και, λοιπόν, ωδήγησαν όλον τον στρατόν των και εβάδισαν, δια να πολεμήσουν τον Ισμαήλ. Τον εύρον δε πλησίον των πολλών υδάτων εις την Γαβαών.

Ιερ. 48,13 - καὶ ἐγένετο ὅτε εἶδε πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετὰ Ἰσμαὴλ τὸν Ἰωανὰν καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῆς δυνάμεως τῆς μετ᾿ αὐτοῦ,

Ιερ. 48,13 - Τοτε όλος ο λαός, ο οποίος ευρίσκετο με τον Ισμαήλ, όταν είδε τον Ιωανάν και τους αρχηγούς της στρατιωτικής δυνάμεως, που ήτο μαζή του,

Ιερ. 48,14 - καὶ ἀνέστρεψαν πρὸς Ἰωανάν.

Ιερ. 48,14 - επέστρεψαν προς το μέρος του Ιωανάν.

Ιερ. 48,15 - καὶ Ἰσμαὴλ ἐσώθη σὺν ὀκτὼ ἀνθρώποις καὶ ᾤχετο πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἀμμών. -

Ιερ. 48,15 - Ο δε Ισμαήλ διεσώθη με οκτώ μόνον άνδρας και κατέφυγε προς τους Αμμωνίτας.

Ιερ. 48,16 - Καὶ ἔλαβεν Ἰωανὰν καὶ πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς δυνάμεως οἱ μετ᾿ αὐτοῦ πάντας τοὺς καταλοίπους τοῦ λαοῦ, οὓς ἀπέστρεψεν ἀπὸ Ἰσμαήλ, δυνατοὺς ἄνδρας ἐν πολέμῳ καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τοὺς εὐνούχους, οὓς ἀπέστρεψαν ἀπὸ Γαβαών,

Ιερ. 48,16 - Ο Ιωανάν και όλοι οι αρχηγοί της στρατιωτικής δυνάμεως, που ήσαν μαζή του, επήραν όλους τους απολειφθέντας από τον λαόν, αυτούς τους οποίους είχεν απαγάγει ο Ισμαήλ από την Μασσηφά, άνδρας δυνατούς στον πόλεμον, τας γυναίκας και τα υπόλοιπα παιδιά και τους ευνούχους, τους οποίους παρέλαβον από την Γαβαών.

Ιερ. 48,17 - καὶ ᾤχοντο καὶ ἐκάθισαν ἐν Γαβηρώθ - Χαμαὰμ τῇ πρὸς Βηθλεὲμ τοῦ πορευθῆναι εἰς Αἴγυπτον

Ιερ. 48,17 - Επειτα ανεχώρησαν και εγκατεστάθησαν εις την Γαβηρώθ-Χαμαάμ πλησίον εις την Βηθλεέμ, δια να φύγουν από εκεί και μεταβούν εις την Αίγυπτον,

Ιερ. 48,18 - ἀπὸ προσώπου τῶν Χαλδαίων, ὅτι ἐφοβήθησαν ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, ὅτι ἐπάταξεν Ἰσμαὴλ τὸν Γοδολίαν, ὃν κατέστησεν ὁ βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐν τῇ γῇ.

Ιερ. 48,18 - μακράν από τους Χαλδαίους, διότι τους εφοβήθησαν, επειδή ο Ισμαήλ εφόνευσε τον Γοδολίαν, αυτόν τον οποίον ο βασιλεύς της Βαδυλώνος είχεν εγκαταστήσει κυβερνήτην της Ιουδαίας.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 49 (Μασ. 42)

Ιερ. 49,1 - Καὶ προσῆλθον πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς δυνάμεως καὶ Ἰωανὰν καὶ Ἀζαρίας υἱὸς Μαασαίου καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου

Ιερ. 49,1 - Τοτε όλοι οι αρχηγοί του στρατο και μαζή με αυτούς ο Ιωανάν και ο Αζαρίας, υιός του Μαασαίου, και όλος ο λαός από τον μικρότερον έως τον μεγαλύτερον,

Ιερ. 49,2 - πρὸς Ἱερεμίαν τὸν προφήτην καὶ εἶπαν αὐτῷ· πεσέτω δὴ τὸ ἔλεος ἡμῶν κατὰ πρόσωπόν σου καὶ πρόσευξαι πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σου περὶ τῶν καταλοίπων τούτων, ὅτι κατελείφθημεν ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν, καθὼς οἱ ὀφθαλμοί σου βλέπουσι·

Ιερ. 49,2 - προσήλθαν προς τον προφήτην Ιερεμίαν και του ειπαν· “υποβάλλομεν ενώπιόν σου θερμήν την παράκλησιν να προσευχηθής εις Κυριον τον Θεόν σου δια τους απομείναντας αυτούς Ιουδαίους. Διότι από τους τόσους πολλούς, που άλλοτε είμεθα, τώρα ολίγοι έχομεν απομείνει, όπως βλέπεις και με τα ίδια σου τα μάτια.

Ιερ. 49,3 - καὶ ἀναγγειλάτω ἡμῖν Κύριος ὁ Θεός σου τὴν ὁδόν, ᾗ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ, καὶ λόγον ὃν ποιήσομεν.

Ιερ. 49,3 - Ας καταστήση εις ημάς γνωστήν ο Κυριος ο Θεός σου, την οδόν, την οποίαν πρέπει να πορευθώμεν και το τι πρέπει να πράξωμεν”.

Ιερ. 49,4 - καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἱερεμίας· ἤκουσα, ἰδοὺ ἐγὼ προσεύξομαι ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν κατὰ τοὺς λόγους ὑμῶν· καὶ ἔσται, ὁ λόγος, ὃν ἂν ἀποκριθήσεται Κύριος ὁ Θεός, ἀναγγελῶ ὑμῖν, οὐ μὴ κρύψω ἀφ᾿ ὑμῶν ῥῆμα.

Ιερ. 49,4 - Ο Ιερεμίας είπεν εις αυτούς·“ήκουσα την παράκλησίν σας και ιδού εγώ θα κάμω προσευχήν δια σας προς τον Κυριον τον Θεόν μας, σύμφωνα με την παράκλησίν σας. Ο,τι δε Κυριος ο Θεός μου αποκριθή, θα το καταστήσω εις σας γνωστόν. Τιποτε δεν θα αποκρύψω από σας”.

Ιερ. 49,5 - καὶ αὐτοὶ εἶπαν τῷ Ἱερεμίᾳ· ἔστω Κύριος ἐν ἡμῖν εἰς μάρτυρα δίκαιον καὶ πιστόν, εἰ μὴ κατὰ πάντα τὸν λόγον, ὃν ἐὰν ἀποστείλῃ Κύριος πρὸς ἡμᾶς, οὕτως ποιήσωμεν·

Ιερ. 49,5 - Εκείνοι απήντησαν στον Ιερεμίαν· “ας είναι ο Κυριος δι' ημάς μάρτυς δίκαιος και αξιόπιστος και ας μας ανταποδώση κατά την δικαιοσύνην του, εάν ημείς δεν συμμορφωθώμεν κατά πάντα προς τον λόγον, τον οποίον δια μέσου σου θα στείλη προς ημάς ο Κυριος. Ημείς θα πράξωμεν ο,τι ο Κυριος θα διατάξη.

Ιερ. 49,6 - καὶ ἐὰν ἀγαθὸν καὶ ἐὰν κακόν, τὴν φωνὴν Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, οὗ ἡμεῖς ἀποστέλλομέν σε πρὸς αὐτόν, ἀκουσόμεθα, ἵνα βέλτιον ἡμῖν γένηται, ὅτι ἀκουσόμεθα τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. -

Ιερ. 49,6 - Είτε ευχάριστος είτε δυσάρεστος είναι η εντολή του Κυρίου του Θεού μας, δια την οποίαν ημείς στέλλομεν σε ως μεσίτην μας προς αυτόν. Θα υπακούσωμεν, δια να γίνη έτσι καλύτερα και ωραιότερα η ζωή μας. Θα υπακούσωμεν εις την φωνήν Κυρίου του Θεού μας”.

Ιερ. 49,7 - Καὶ ἐγενήθη μεθ᾿ ἡμέρας δέκα ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν.

Ιερ. 49,7 - Επειτα από δέκα ημέρας ήλθε λόγος παρά Κυρίου προς τον Ιερεμίαν,

Ιερ. 49,8 - καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἰωανὰν καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῆς δυνάμεως καὶ πάντα τὸν λαὸν ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου

Ιερ. 49,8 - οπότε ο Ιερεμίας προσεκάλεσε ταν Ιωανάν, τους αρχηγούς του στρατού και όλον τον λαόν από μικρόν έως μεγάλον

Ιερ. 49,9 - καὶ εἶπεν αὐτοῖς· οὕτως εἶπε Κύριος·

Ιερ. 49,9 - και είπεν εις αυτούς· “έτσι ωμίλησεν ο Κυριος·

Ιερ. 49,10 - ἐὰν καθίσαντες καθίσητε ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, οἰκοδομήσω ὑμᾶς καὶ οὐ μὴ καθελῶ καὶ φυτεύσω ὑμᾶς καὶ οὐ μὴ ἐκτίλω, ὅτι ἀναπέπαυμαι ἐπὶ τοῖς κακοῖς, οἷς ἐποίησα ὑμῖν.

Ιερ. 49,10 - Εάν παραμείνετε εις την χώραν αυτήν, θα σας ανοικοδομήσω και δεν θα σας καταστρέψω. Θα σας φυτεύσω και δεν θα σας εκριζώσω, διότι έχει ικανοποιηθή πλέον η δικαιοσύνη μου με τας τιμωρίας, τας οποίας έχω αποστείλει εναντίον σας.

Ιερ. 49,11 - μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ προσώπου βασιλέως Βαβυλῶνος, οὗ ὑμεῖς φοβεῖσθε ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, μὴ φοβηθῆτε, φησὶ Κύριος, ὅτι μεθ᾿ ὑμῶν ἐγώ εἰμι τοῦ ἐξαιρεῖσθαι ὑμᾶς καὶ σῴζειν ὑμᾶς ἐκ χειρὸς αὐτοῦ·

Ιερ. 49,11 - Μη φοβείσθε τον βασιλέα της Βαβυλώνος, τον οποίον σεις τώρα φοβείσθε. Μη φοβείσθε, λέγει ο Κυριος, διότι εγώ είμαι μαζή σας, ώστε να σας γλυτώνω και να σας σώζω από τα χέρια αυτού.

Ιερ. 49,12 - καὶ δώσω ὑμῖν ἔλεος καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς καὶ ἐπιστρέψω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν.

Ιερ. 49,12 - Θα δώσω προς σας το έλεός μου, θα σας ελεήσω και θα σας επαναφέρω εις την χώραν σας.

Ιερ. 49,13 - καὶ εἰ λέγετε ὑμεῖς· οὐ μὴ καθίσωμεν ἐν τῇ γῇ ταύτῃ πρὸς τὸ μὴ ἀκοῦσαι φωνῆς Κυρίου,

Ιερ. 49,13 - Εάν όμως σεις πήτε, δεν θα παραμείνωμεν εις την χώραν αυτήν και δεν θα υπακούσωμεν εις την εντολήν αυτού του Κυρίου,

Ιερ. 49,14 - ὅτι εἰς γῆν Αἰγύπτου εἰσελευσόμεθα καὶ οὐ μὴ ἴδωμεν πόλεμον καὶ φωνὴν σάλπιγγος οὐ μὴ ἀκούσωμεν καὶ ἐν ἄρτοις οὐ μὴ πεινάσωμεν καὶ ἐκεῖ οἰκήσομεν,

Ιερ. 49,14 - αλλά θα μεταβώμεν εις την χώραν της Αιγύπτου και θα κατοικήσωμεν εκεί, δια να μη ίδωμεν πλέον πόλεμον, να μη ακούσωμεν πολεμικά σαλπίσματα, να μη στερηθώμεν από το ψωμί και να μη πεινάσωμεν,

Ιερ. 49,15 - διὰ τοῦτο ἀκούσατε λόγον Κυρίου· οὕτως εἶπε Κύριος· ἐὰν ὑμεῖς δῶτε τὸ πρόσωπον ὑμῶν εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰσέλθητε ἐκεῖ κατοικεῖν,

Ιερ. 49,15 - δια τούτο ακούσατε τυν λόγον του Κυρίου· έτσι είπεν ο Κυριος· εάν σεις κατευθυνθήτε εις την Αιγυπτον και εισέλθετε και κατοικήσετε εκεί,

Ιερ. 49,16 - καὶ ἔσται, ἡ ῥομφαία, ἣν ὑμεῖς φοβεῖσθε ἀπὸ προσώπου αὐτῆς, εὑρήσει ὑμᾶς ἐν γῇ Αἰγύπτου, καὶ ὁ λιμός, οὗ ὑμεῖς λόγον ἔχετε ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καταλήψεται ὑμᾶς ὀπίσω ὑμῶν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐκεῖ ἀποθανεῖσθε.

Ιερ. 49,16 - η ρομφαία, την οποίαν σεις φοβείσθε, θα σας εύρη εις την χώραν της Αιγύπτου και η πείνα, την οποίαν τώρα τρέμετε, θα σας ακολουθήση εις την Αιγυπτον. Εκεί δε και θα αποθάνετε.

Ιερ. 49,17 - καὶ ἔσονται πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ πάντες οἱ ἀλλογενεῖς, οἱ θέντες τὸ πρόσωπον αὐτῶν εἰς γῆν Αἰγύπτου ἐνοικεῖν ἐκεῖ, ἐκλείψουσιν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ καὶ ἐν τῷ λιμῷ, καὶ οὐκ ἔσται αὐτῶν οὐθεὶς σῳζόμενος ἀπὸ τῶν κακῶν, ὧν ἐγὼ ἐπάγω ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιερ. 49,17 - Ολοι οι Ιουδαίοι και όλοι εκείνοι, οι οποίοι έχουν έλθει από άλλα έθνη και οι οποίοι θα έχουν στρέψει το πρόσωπόν των, δια να μεταβούν εις την χώραν της Αιγύπτου, δια να εγκατασταθούν εκεί, θα αποθάνουν εν στόματι ρομφαίας η από τον λιμόν, και κανείς από αυτούς δεν θα διασωθή από τας τιμωρίας και συμφοράς, τας οποίας εγώ θα εξαποστείλω εναντίον των.

Ιερ. 49,18 - ὅτι οὕτως εἶπε Κύριος· καθὼς ἔσταξεν ὁ θυμός μου ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλήμ, οὕτως στάξει ὁ θυμός μου ἐφ᾿ ὑμᾶς εἰσελθόντων ὑμῶν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἔσεσθε εἰς ἄβατον καὶ ὑποχείριοι καὶ εἰς ἀρὰν καὶ εἰς ὀνειδισμὸν καὶ οὐ μὴ ἴδητε οὐκέτι τὸν τόπον τοῦτον,

Ιερ. 49,18 - Διότι έτσι είπεν ο Κυριος· όπως ωσάν βροχή έπεσεν ο θυμός μου εναντίον των κατοίκων της Ιερουσαλήμ, έτσι θα εκσπάση ο θυμός μου και εναντίον υμών, οι οποίοι θα εισέλθετε εις την Αίγυπτον. Θα είσθε εγκαταλελειμμένοι ωσάν εις την έρημον και άβατον γην, υποχείριοι στους άλλους, αντικείμενα κατάρας και εμπαιγμού και δεν θα επανίδετε πλέον ποτέ τον τόπον τούτον".

Ιερ. 49,19 - ἃ ἐλάλησε Κύριος ἐφ᾿ ὑμᾶς τοὺς καταλοίπους Ἰούδα· μὴ εἰσέλθητε εἰς Αἴγυπτον. καὶ νῦν γνόντες γνώσεσθε

Ιερ. 49,19 - Αυτά είναι εκείνα, τα οποία είπεν ο Κυριος προς σας τους απολειφθέντας εις την γην Ιούδα. Μη μεταβήτε εις την Αίγυπτον. Και τώρα μάθετε καλά τούτο.

Ιερ. 49,20 - ὅτι ἐπονηρεύσασθε ἐν ψυχαῖς ὑμῶν ἀποστείλαντές με λέγοντες· πρόσευξαι περὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον, καὶ κατὰ πάντα, ἃ ἐὰν λαλήσῃ σοι Κύριος, ποιήσομεν.

Ιερ. 49,20 - Εσκεφθήκατε πονηρά και ολέθρια εναντίον της ζωής σας, όταν με απεστείλατε προς τον Κυριον, ειπόντες· Καμε προσευχήν δι' ημάς προς τον Κυριον και όλα όσα ο Κυριος θα αποκάλυψη εις σέ, ημείς θα τα πράξωμεν.

Ιερ. 49,21 - καὶ οὐκ ἠκούσατε τῆς φωνῆς Κυρίου, ἧς ἀπέστειλέ με πρὸς ὑμᾶς.

Ιερ. 49,21 - Σεις όμως δεν υπηκούσατε εις την εντολήν του Κυρίου, την οποίαν δια μέσου εμού σας έστειλεν ο Κυριος.

Ιερ. 49,22 - καὶ νῦν ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ ἐκλείψετε ἐν τῷ τόπῳ, ᾧ ὑμεῖς βούλεσθε εἰσελθεῖν κατοικεῖν ἐκεῖ.

Ιερ. 49,22 - Και τώρα εν στόματι ρομφαίας και δια της πείνης θα σβήσετε και θα εξαφανισθήτε στον τόπον, οπού σεις θέλετε να εισέλθετε και να εγκατασταθήτε.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 50 (Μασ. 43)

Ιερ. 50,1 - Καὶ ἐγενήθη ὡς ἐπαύσατο Ἱερεμίας λέγων πρὸς τὸν λαὸν πάντας τοὺς λόγους Κυρίου, οὓς ἀπέστειλεν αὐτὸν Κύριος πρὸς αὐτούς, πάντας τοὺς λόγους τούτους,

Ιερ. 50,1 - Οταν ο Ιερεμίας έπαυσεν αναγγέλλων προς τον λαόν όλους τους λόγους του Κυρίου, τους οποίους λόγους αυτός ο Κυριος τον έστειλε να είπη προς όλους,

Ιερ. 50,2 - καὶ εἶπεν Ἀζαρίας υἱὸς Μαασαίου καὶ Ἰωανὰν υἱὸς Καρηὲ καὶ πάντες οἱ ἄνδρες οἱ εἴπαντες τῷ Ἱερεμίᾳ λέγοντες· ψεύδη, οὐκ ἀπέστειλέ σε Κύριος πρὸς ἡμᾶς λέγων· μὴ εἰσέλθητε εἰς Αἴγυπτον οἰκεῖν ἐκεῖ,

Ιερ. 50,2 - είπεν ο Αζαριας, ο υιός του Μαασαίου, και Ιωανάν ο υιός του Καρηέ και όλοι οι άνδρες, οι οποίοι προηγουμένως είχαν είπει στον Ιερεμίαν, να παρακαλέση τον Κυριον, τώρα του είπαν· “ψεύδεσαι. Δεν σε απέστειλεν ο Κυριος προς ημάς να μας είπης εκ μέρους του· Μη εισέλθετε εις την Αίγυπτον και να μη κατοικήσετε εκεί.

Ιερ. 50,3 - ἀλλ᾿ ἢ Βαροὺχ υἱὸς Νηρίου συμβάλλει σε πρὸς ἡμᾶς, ἵνα δῷς ἡμᾶς εἰς χεῖρας τῶν Χαλδαίων τοῦ θανατῶσαι ἡμᾶς καὶ ἀποικισθῆναι ἡμᾶς εἰς Βαβυλῶνα.

Ιερ. 50,3 - Αλλα ο Βαρούχ, ο υιός του Νηρίου, σε παρακινεί εναντίον μας, δια να μας παραδώση εις τα χέρια των Χαλδαίων, ώστε εκείνοι άλλους μεν από ημάς να θανατώσουν και άλλους να μεταφέρουν δούλους εις την Βαβυλώνα”.

Ιερ. 50,4 - καὶ οὐκ ἤκουσεν Ἰωανὰν καὶ πάντες ἡγεμόνες τῆς δυνάμεως καὶ πᾶς ὁ λαὸς τῆς φωνῆς Κυρίου κατοικῆσαι ἐν γῇ Ἰούδα.

Ιερ. 50,4 - Ετσι δε ο Ιωανάν και όλοι οι αρχηγοί του στρατού και όλος ο άλλος λαός δεν υπήκουσαν εις την εντολήν του Κυρίου, να παραμείνουν εις την γην της Ιουδαίας.

Ιερ. 50,5 - καὶ ἔλαβεν Ἰωανὰν καὶ πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς δυνάμεως πάντας τοὺς καταλοίπους Ἰούδα, τοὺς ἀποστρέψαντας κατοικεῖν ἐν τῇ γῇ,

Ιερ. 50,5 - Ο Ιωανάν και όλοι οι στρατιωτικοί διοικηταί παρέλαβαν όλους τους υπολειφθέντας εις την Ιουδαίαν γην, όπως επίσης και εκείνους που είχαν έλθει από άλλας περιοχάς, δια να παραμείνουν εις την χώραν της Ιουδαίας,

Ιερ. 50,6 - τοὺς δυνατοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ νήπια, καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ βασιλέως καὶ τὰς ψυχάς, ἃς κατέλιπε Ναβουζαρδὰν μετὰ Γοδολίου υἱοῦ Ἀχεικάμ, καὶ Ἱερεμίαν τὸν προφήτην καὶ Βαροὺχ υἱὸν Νηρίου

Ιερ. 50,6 - τους ισχυούς άνδρας και τας γυναίκας και τα νήπια και τας θυγατέρας του βασιλέως και όλους όσους είχεν αφήσει ο Ναβουζαρδάν να μένουν με τον Γοδολίαν, τον υιόν του Αχεικάμ, τον Ιερεμίαν τον προφήτην και τον Βαρούχ τον υιόν του Νηρίου,

Ιερ. 50,7 - καὶ εἰσῆλθον εἰς Αἴγυπτον, ὅτι οὐκ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου· καὶ εἰσῆλθον εἰς Τάφνας.

Ιερ. 50,7 - και εισήλθον εις την Αίγυπτον. Ετσι δεν υπήκουσαν εις την εντολήν του Κυρίου. Εισήλθον και έμειναν εις Ταφνας.

Ιερ. 50,8 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν ἐν Τάφνας λέγων·

Ιερ. 50,8 - Εκεί, εις Ταφνας, ήλθε παρά Κυρίου λόγος προς τον Ιερεμίαν ο εξής·

Ιερ. 50,9 - λαβὲ σεαυτῷ λίθους μεγάλους καὶ κατάκρυψον αὐτοὺς ἐν προθύροις, ἐν πύλῃ τῆς οἰκίας Φαραὼ ἐν Τάφνας, κατ᾿ ὀφθαλμοὺς ἀνδρῶν Ἰούδα

Ιερ. 50,9 - Παρε μαζή σου μεγάλους λίθους και κρύψε καλά αυτούς εις την είσοδον της πύλης του ανακτόρου του Φαραώ εις Ταφνας, εμπρός εις τα μάτια των Ιουδαίων,

Ιερ. 50,10 - καὶ ἐρεῖς· οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω καὶ ἄξω Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλῶνος, καὶ θήσει αὐτοῦ τὸν θρόνον ἐπάνω τῶν λίθων τούτων, ὧν κατέκρυψας, καὶ ἀρεῖ τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἐπ᾿ αὐτοὺς

Ιερ. 50,10 - και θα πης· έτσι είπεν ο Κυριος· Ιδού εγώ στέλλω, προσκαλώ και οδηγώ τον Ναβουχοδονόσορα, βασιλέα της Βαβυλώνας, και αυτός θα στήση τον θρόνον του επάνω στους λίθους τούτους, τους οποίους έκρυψες, και τα όπλα του θα υψώση σύμβολον θριάμβου επάνω εις αυτούς τους λίθους.

Ιερ. 50,11 - καὶ εἰσελεύσεται καὶ πατάξει γῆν Αἰγύπτου, οὓς εἰς θάνατον, εἰς θάνατον, καὶ οὓς εἰς ἀποικισμόν, εἰς ἀποικισμόν, καὶ οὓς εἰς ῥομφαίαν, εἰς ῥομφαίαν.

Ιερ. 50,11 - Θα εισελθη έπειτα και θα κτυπήση την γην Αιγύπτου και θα παραδώση τους δια λοιμόν στον λοιμόν, τους δια την εξορίαν εις εξορίαν, τους δια το στόμα της ρομφαίας εις ρομφαίαν.

Ιερ. 50,12 - καὶ καύσει πῦρ ἐν οἰκίαις τῶν θεῶν αὐτῶν καὶ ἐμπυριεῖ αὐτὰς καὶ ἀποικιεῖ αὐτοὺς καὶ φθειριεῖ γῆν Αἰγύπτου, ὥσπερ φθειρίζει ποιμὴν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καὶ ἐξελεύσεται ἐν εἰρήνῃ,

Ιερ. 50,12 - Καταστρεπτικόν πυρ θα άναψη στους ναούς των θεών της Αιγύπτου και θα κατακαύση πλήρως αυτούς, τους δε θεούς θα τους μεταφέρη ωσάν αιχμαλώτους εις ξένην γην. Οπως δε ο ποιμήν καθαρίζει το ιμάτιόν του από τας φθείρας, έτσι και αυτός θα καθαρίση και θα ερημώση την γην της Αιγύπτου, και έπειτα θα απέλθη ειρηνικώς στον τόπον του.

Ιερ. 50,13 - καὶ συντρίψει τοὺς στύλους Ἡλιουπόλεως, τοὺς ἐν Ὤν, καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν κατακαύσει ἐν πυρί.

Ιερ. 50,13 - Θα συντρίψη τους στύλους του ναού της Ηλιουπόλεως, που ευρίσκονται εις την Ων, και τας οικίας θα παραδώση στο πυρ.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 51 (Μασ. 44, 45)

Ιερ. 51,1 - Ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἱερεμίαν ἅπασι τοῖς Ἰουδαίοις τοῖς κατοικοῦσιν ἐν γῇ Αἰγύπτου καὶ τοῖς καθημένοις ἐν Μαγδώλῳ καὶ ἐν Τάφνας καὶ ἐν γῇ Παθούρης λέγων·

Ιερ. 51,1 - Ο λόγος του Κυρίου, ο οποίος έγινε προς τον Ιερεμίαν, δια να ανακοινωθή προς όλους τους Ιουδαίους, που κατοικούν εις την χώραν της Αιγύπτου, στους εγκατεστημένους εις Μαγδωλον, εις Ταφνας και εις την περιοχήν της Παθούρης. Ο λόγος αυτός ήτο ο εξής·

Ιερ. 51,2 - οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ὑμεῖς ἑωράκατε πάντα τὰ κακά, ἃ ἐπήγαγον ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, καὶ ἰδού εἰσιν ἔρημοι ἀπὸ ἐνοίκων

Ιερ. 51,2 - Ετσι είπεν ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· Σεις είδατε όλας τας τιμωρίας και τας συμφοράς, τας οποίας εξαπέστειλα εναντίον της Ιερουσαλήμ και εναντίον των πόλεων του ιουδαϊκού βασιλείου· και ιδού, όλαι αύται είναι έρημοι πλέον από κατοίκους.

Ιερ. 51,3 - ἀπὸ προσώπου πονηρίας αὐτῶν, ἧς ἐποίησαν παραπικρᾶναί με πορευθέντες θυμιᾶν θεοῖς ἑτέροις, οἷς οὐκ ἔγνωτε.

Ιερ. 51,3 - Τούτο δε εξ αιτίας της κακίας των ανθρώπων, την οποίαν αυτοί διέπραξαν, ώστε να με παραπικράνουν και να με εξερεθίσουν, διότι επορεύθησαν να λατρεύσουν και να προσφέρουν θυμίαμα εις θεούς ξένους, ειδωλολατρικούς, τους οποίους προηγουμένως δεν εγνωρίζατε.

Ιερ. 51,4 - καὶ ἀπέστειλα πρὸς ὑμᾶς τοὺς παῖδάς μου τοὺς προφήτας ὄρθρου καὶ ἀπέστειλα λέγων· μὴ ποιήσητε τὸ πρᾶγμα τῆς μολύνσεως ταύτης, ἧς ἐμίσησα.

Ιερ. 51,4 - Εγώ απέστειλα προς σας τους δούλους μου, τους προφήτας, πολύ ενωρίς. Τους απέστειλα, δια να σας είπω· Μη διαπράξετε το βδελυρόν

τούτο αμάρτημα της ειδωλολατρείας, που εγώ έχω μισήσει.
Ιερ. 51,5 - καὶ οὐκ ἤκουσάν μου, καὶ οὐκ ἔκλιναν τὸ οὖς αὐτῶν ἀποστρέψαι ἀπὸ τῶν κακῶν αὐτῶν πρὸς τὸ μὴ θυμιᾶν θεοῖς ἑτέροις.
Ιερ. 51,5 - Εκείνοι όμως δεν με ήκουσαν. Δεν έδωσαν προσοχήν εις τα λόγιά μου, ώστε να απομακρυνθούν από τας αμαρτίας των και να μη προσφέρουν θυσίας θυμιάματος εις ξένους θεούς.
Ιερ. 51,6 - καὶ ἔσταξεν ἡ ὀργή μου καὶ ὁ θυμός μου καὶ ἐξεκαύθη ἐν πόλεσιν Ἰούδα καὶ ἔξωθεν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐγενήθησαν εἰς ἐρήμωσιν καὶ εἰς ἄβατον ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη.
Ιερ. 51,6 - Η Οργῄ μου εξεσπασε τότε και ο θυμός μου εξεκαύθη εναντίον των πόλεων της Ιουδαίας, εντός και εκτός από την Ιερουσαλήμ, και έγιναν αυταί έρημοι και άβατοι, όπως μαρτυρεί και η σημερινή ημέρα.
Ιερ. 51,7 - καὶ νῦν οὕτως εἶπε Κύριος παντοκράτωρ· ἱνατί ὑμεῖς ποιεῖτε κακὰ μεγάλα ἐπὶ ψυχαῖς ὑμῶν ἐκκόψαι ὑμῶν ἄνθρωπον καὶ γυναῖκα, νήπιον καὶ θηλάζοντα ἐκ μέσου Ἰούδα πρὸς τὸ μὴ καταλειφθῆναι ὑμῶν μηδένα,
Ιερ. 51,7 - Και τώρα αυτά είπε Κυριος ο παντοκράτωρ·διατί σεις διαπράττετε αυτά τα μεγάλα κακά εναντίον της ζωής σας, ώστε να ξεκόψετε και να ξερριζώσετε όλους τους άνδρας και τα βρέφη, τα οποία θηλάζουν, από την Ιοὐδαίαν γην, δια να μη μείνη κανείς από σας εκεί;
Ιερ. 51,8 - παραπικρᾶναί με ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν ὑμῶν θυμιᾶν θεοῖς ἑτέροις ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, εἰς ἣν ἤλθατε κατοικεῖν ἐκεῖ, ἵνα ἐκκοπῆτε καὶ ἵνα γένησθε εἰς κατάραν καὶ εἰς ὀνειδισμὸν ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι τῆς γῆς;
Ιερ. 51,8 - Διατί με παρεπικράνατε και με εξεριθίσατε με τα έργα των χειρών σας, με το ότι προσεφέρατε θυσίαν θυμιάματος εις ξένους θεούς, ειδωλολατρικούς, εις την χώραν της Αιγύπτου, εις την οποίαν εισήλθατε, δια να εγκατασταθήτε εκεί; Και ταύτα δια να εξολοθρευθήτε και να γίνετε αντικείμενον κατάρας και εμπαιγμού εις όλα τα έθνη της γης.
Ιερ. 51,9 - μὴ ἐπιλέλησθε ὑμεῖς τῶν κακῶν τῶν πατέρων ὑμῶν καὶ τῶν κακῶν τῶν βασιλέων Ἰούδα καὶ τῶν κακῶν τῶν ἀρχόντων ὑμῶν καὶ τῶν κακῶν τῶν γυναικῶν ὑμῶν, ὧν ἐποίησαν ἐν γῇ Ἰούδα καὶ ἔξωθεν Ἱερουσαλήμ;
Ιερ. 51,9 - Μηπως έχετε λησμονήσει τας πονηρίας των προγόνων σας και των κακών βασιλέων της Ιουδαίας και των κακών αρχόντων σας και των πονηρών γυναικών σας, αυτά τα κακά, τα οποία διέπραξαν εις την ιουδαϊκήν γην εντός και εκτός από την Ιερουσαλήμ;
Ιερ. 51,10 - καὶ οὐκ ἐπαύσαντο ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ οὐκ ἀντείχοντο τῶν προσταγμάτων μου, ὧν ἔδωκα κατὰ πρόσωπον τῶν πατέρων αὐτῶν.

Ιερ. 51,10 - Και μέχρι της ημέρας αυτής δεν έπαυσαν να αμαρτάνουν, και δεν εκράτησαν ούτε ετήρησαν τα προστάγματα μου· αυτά τα οποία εγώ έδωκα ενώπιον των προγόνων των.

Ιερ. 51,11 - διὰ τοῦτο οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐφίστημι τὸ πρόσωπόν μου

Ιερ. 51,11 - Δια τούτο έτσι είπεν ο Κυριος· Ιδού εγώ στρέφω και στηρίζω το πρόσωπόν μου εναντίον σας.

Ιερ. 51,12 - τοῦ ἀπολέσαι πάντας τοὺς καταλοίπους τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ πεσοῦνται ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ ἐκλείψουσιν ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου καὶ ἔσονται εἰς ὀνειδισμὸν καὶ εἰς ἀπώλειαν καὶ εἰς κατάραν.

Ιερ. 51,12 - Και αυτό, δια να καταστρέψω όλους τους απομείναντας Ιουδαίους εις την Αίγυπτον, οι οποίοι και θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας, θα εξολοθρευθούν από την πειναν, από μικρόν έως μεγάλον. Θα γίνουν αντικείμενον εμπαιγμού και ολέθρου και κατάρας.

Ιερ. 51,13 - καὶ ἐπισκέψομαι ἐπὶ τοὺς καθημένους ἐν γῇ Αἰγύπτῳ ὡς ἐπεσκεψάμην ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ,

Ιερ. 51,13 - Θα επισκεφθώ εν τη δικαιοσύνη μου και θα τιμωρήσω αυτούς, που είναι εγκατεστημένοι εις την Αίγυπτον, όπως επεσκέφθην και ετιμώρησα την Ιερουσαλήμ με ρομφαίαν και με λιμόν και με θανατηφόρον νόσον.

Ιερ. 51,14 - καὶ οὐκ ἔσται σεσωσμένος οὐθεὶς τῶν ἐπιλοίπων Ἰούδα τῶν παροικούντων ἐν γῇ Αἰγύπτῳ τοῦ ἐπιστρέψαι εἰς γῆν Ἰούδα, ἐφ᾿ ἣν αὐτοὶ ἐλπίζουσι ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν τοῦ ἐπιστρέψαι ἐκεῖ· οὐ μὴ ἐπιστρέψωσιν ἀλλ᾿ ἢ ἀνασεσωσμένοι.

Ιερ. 51,14 - Κανείς από τους απομείνατας Ιουδαίους, που κατοικούν εις την χώραν της Αιγύπτου, δεν θα διασωθή, ώστε να επανέλθη εις την χώραν της Ιουδαίας, εις την οποίαν ποθούν και ελπίζουν με όλην των την ψυχήν να επανέλθουν. Δεν θα επανέλθουν, παρά μόνον ελάχιστοι, που θα διασωθούν από την κα-ταστροφήν.

Ιερ. 51,15 - καὶ ἀπεκρίθησαν τῷ Ἱερεμίᾳ πάντες οἱ ἄνδρες οἱ γνόντες ὅτι θυμιῶσιν αἱ γυναῖκες αὐτῶν θεοῖς ἑτέροις καὶ πᾶσαι αἱ γυναῖκες, συναγωγὴ μεγάλη, καὶ πᾶς ὁ λαὸς οἱ καθήμενοι ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἐν Παθουρῇ, λέγοντες·

Ιερ. 51,15 - Τοτε όλοι οι άνδρες, οι οποίοι επληροφορήθησαν ότι αι γυναίκες των προσέφεραν θυσίαν θυμιάματος εις ξένους θεούς και όλαι αι γυναίκες, μεγάλη συγκέντρωσις λαού, όλος ο λαός, ο οποίος είχεν εγχατασταθή εις την χώραν της Αιγύπτου εις Παθουρήν, απήντησαν προς τον Ιερεμίαν και είπαν·

Ιερ. 51,16 - ὁ λόγος, ὃν ἐλάλησας πρὸς ἡμᾶς τῷ ὀνόματι Κυρίου, οὐκ ἀκούσομέν σου,

Ιερ. 51,16 - “Δεν θα ακούσωμεν σε και δεν θα υπακούσωμεν στον λόγον, τον οποίον εξ ονόματος του Κυρίου είπες προς ημάς,

Ιερ. 51,17 - ὅτι ποιοῦντες ποιήσομεν πάντα τὸν λόγον, ὃς ἐξελεύσεται ἐκ τοῦ στόματος ἡμῶν, θυμιᾶν τῇ βασιλίσσῃ τοῦ οὐρανοῦ καὶ σπένδειν αὐτῇ σπονδάς, καθὰ ἐποιήσαμεν ἡμεῖς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ οἱ βασιλεῖς ἡμῶν καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν ἐν πόλεσιν Ἰούδα καὶ ἔξωθεν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπλήσθημεν ἄρτων καὶ ἐγενόμεθα χρηστοὶ καὶ κακὰ οὐκ εἴδομεν·

Ιερ. 51,17 - αλλά οπωσδήποτε θα πράξωμεν αυτό, το οποίον βγαίνει από το στόμα μας και από την καρδίαν μας. Θα προσφέρωμεν θυμίαμα εις την βασίλισσαν του ουρανού, την Σελήνην, θα προσφέρωμεν σπονδάς εις αυτήν, όπως επράξαμεν ημείς προηγουμένως και οι πρόγονοί μας και οι βασιλείς μας και οι άρχοντες μας, εις τας πόλστου Ιούδα, στους δρόμους της Ιερουσαλήμ και είχαμεν χορτάσει από άρτους, εζήσαμεν ευτυχείς, και κανένα κακόν δεν είδαμεν.

Ιερ. 51,18 - καὶ ὡς διελίπομεν θυμιῶντες τῇ βασιλίσσῃ τοῦ οὐρανοῦ, ἠλαττώθημεν πάντες καὶ ἐν ῥομαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ ἐξελίπομεν.

Ιερ. 51,18 - Οταν όμως επαύσαμεν να προσφέρωμεν θυμίαμα εις σελήνην, την βασίλισσαν του ουρανού, εστερήθημεν όλοι από όλα και εξωλοθρεύθημεν με εχθριικην ρομφαίαν και με τον λιμόν.

Ιερ. 51,19 - καὶ ὅτι ἡμεῖς θυμιῶμεν τῇ βασιλίσσῃ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐσπείσαμεν αὐτῇ σπονδάς, μὴ ἄνευ τῶν ἀνδρῶν ἡμῶν ἐποιήσαμεν αὐτῇ χαυῶνας καὶ ἐσπείσαμεν αὐτῇ σπονδάς;-

Ιερ. 51,19 - Αλλά και ημείς αι γυναίκες, όταν προσεφέραμεν θυσίαν θυμιάματος εις την βασίλισσαν του ουρανού, και εκάμαμεν εις αυτήν σπονδάς, μήπως εν αγνοία των συζύγων μας προσεφέραμεν εις αυτήν πλακούντια με την εικόνα της και εκάναμεν προς αυτήν σπονδάς;”

Ιερ. 51,20 - Καὶ εἶπεν Ἱερεμίας ἀντὶ τῷ λαῷ, τοῖς δυνατοῖς καὶ ταῖς γυναιξὶ καὶ παντὶ τῷ λαῷ, τοῖς ἀποκριθεῖσιν αὐτῷ λόγους, λέγων·

Ιερ. 51,20 - Ο Ιερεμίας απήντησε τότε εις όλον τον λαόν, στους επισήμους άνδρας και εις τας γυναίκας και εις όλους εκείνους, οι οποίοι του είπαν τους ανωτέρω λόγους, και είπεν·

Ιερ. 51,21 - οὐχὶ τοῦ θυμιάματος, οὗ ἐθυμιάσατε ἐν ταῖς πόλεσιν Ἰούδα καὶ ἔξωθεν Ἱερουσαλὴμ ὑμεῖς καὶ οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ οἱ βασιλεῖς ὑμῶν καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ὁ λαὸς τῆς γῆς, ἐμνήσθη Κύριος, καὶ ἀνέβη ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ;

Ιερ. 51,21 - “Ακριβώς αυτή η θυσία του θυμιάματος, που προσεφέρατε σεις εις τας πόλεις της Ιουδαίας, εις τας οδούς της Ιερουσαλήμ, σεις και οι πρόγονοί σας και οι βασιλείς σας και οι άρχοντές σας και ο λαός της χώρας, ακριβώς αυτά δεν ενεθυμήθη ο Θεός και αι κακαί σας αυταί πράξεις δεν ανέβησαν εις την καρδίου του;

Ιερ. 51,22 - καὶ οὐκ ἠδύνατο Κύριος ἔτι φέρειν ἀπὸ προσώπου πονηρίας πραγμάτων ὑμῶν καὶ ἀπὸ τῶν βδελυγμάτων ὑμῶν, ὧν ἐποιήσατε· καὶ ἐγενήθη ἡ γῆ ὑμῶν εἰς ἐρήμωσιν καὶ εἰς ἄβατον καὶ εἰς ἀρὰν ὡς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ,

Ιερ. 51,22 - Ο Κυριος δεν ημπορούσε πλέον να βαστάση τα πονηρά σας έργα και τα βδελυρά είδωλα, τα οποία σεις κατεσκευάσατε. Δια τούτο και κατήντησεν η χώρα σας έρημος και άβατος και κατηραμένη, όπως μαρτυρεί η σημερινή ημέρα.

Ιερ. 51,23 - ἀπὸ προσώπου, ὧν ἐθυμιᾶτε καὶ ὧν ἡμάρτετε τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἠκούσατε τῆς φωνῆς Κυρίου καὶ ἐν τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τοῖς μαρτυρίοις αὐτοῦ οὐκ ἐπορεύθητε, καὶ ἐπελάβετο ὑμῶν τὰ κακὰ ταῦτα.

Ιερ. 51,23 - Αυτά δε εξ αιτίας του θυμιάματος, το οποίον προσεφέρατε εις τα είδωλα και δια του οποίου διεπράξατε αμαρτήματα ενώπιον του Κυρίου· δεν υπηκούσατε εις την εντολήν του Κυρίου και εις τα προστάγματά του, στον Νομμον του και εις τα μαρτύριά του δεν επορεύθητε. Δια τα αμαρτήματά σας αυτά σας κατέλαβαν αι συμφοραί”.

Ιερ. 51,24 - καὶ εἶπεν Ἱερεμίας τῷ λαῷ καὶ ταῖς γυναιξίν· ἀκούσατε λόγον Κυρίου·

Ιερ. 51,24 - Είπεν ακόμη ο Ιερεμίας στον λαόν και τας γυναίκας· “ακούσατε τον λόγον του Κυρίου·

Ιερ. 51,25 - οὕτως εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ὑμεῖς γυναῖκες τῷ στόματι ὑμῶν ἐλαλήσατε καὶ ταῖς χερσὶν ὑμῶν ἐπληρώσατε λέγουσαι· ποιοῦσαι ποιήσομεν τὰς ὁμολογίας ἡμῶν, ἃς ὡμολογήσαμεν, θυμιᾶν τῇ βασιλίσσῃ τοῦ οὐρανοῦ καὶ σπένδειν αὐτῇ σπονδάς· ἐμμείνασαι ἐνεμείνατε ταῖς ὁμολογίαις ὑμῶν καὶ ποιοῦσαι ἐποιήσατε.

Ιερ. 51,25 - έτσι είπεν ο Κυριος ο Θεός του ισραηλιτυκου λαού· σεις, αι γυναίκες με το στάμα σας είπατε και με τα χέρια σας διεπράξατε το αμάρτημα της ειδώλολατρείας λέγουσαι· ημείς εξαπαντος θα εκπληρώσωμεν τα τάματα, τα οποία ετάξαμεν να ποοσφέρωμεν, δηλαδή θυσίαν θυμιάματος εις την βασίλισσαν του ουρανού, και να προσφέρωμεν εις αυτήν σπονδάς. Με μεγάλην επιμονήν επεμείνατε εις την εκπλήρωσιν των ομολογιών σας αυτών και με πείσμα επράξατε αυτά, που είχατε τάξει.

Ιερ. 51,26 - διὰ τοῦτο ἀκούσατε λόγον Κυρίου, πᾶς Ἰούδα οἱ καθήμενοι ἐν γῇ Αἰγύπτῳ· ἰδοὺ ὤμοσα τῷ ὀνόματί μου τῷ μεγάλῳ, εἶπε Κύριος, ἐὰν γένηται ἔτι ὄνομά μου ἐν τῷ στόματι παντὸς Ἰούδα εἰπεῖν· ζῇ Κύριος Κύριος, ἐν πάσῃ γῇ Αἰγύπτῳ.

Ιερ. 51,26 - Δια τούτο ακούσατε τον λόγον Κυρίου όλοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι παραμένουν εις την χώραν της Αιγύπτου· ιδού, είπεν ο Κυριος, ωρκίσθην στο Ονομά μου το μεγάλο, ότι κανείς πλέον Ιουδαίος, από

εκείνους που έχουν εγκατασταθή εις όλην την χώραν της Αιγύπτου, δεν θα προφέρη πλέον το Ονομα μου ορκιζομενος και λέγων· “ζη Κυριος Κυριος”.

Ιερ. 51,27 - ὅτι ἐγὼ ἐγρήγορα ἐπ᾿ αὐτοὺς τοῦ κακῶσαι αὐτοὺς καὶ οὐκ ἀγαθῶσαι, καὶ ἐκλείψουσι πᾶς Ἰούδα, οἱ κατοικοῦντες ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ, ἕως ἂν ἐκλίπωσι.

Ιερ. 51,27 - Διότι εγώ είμαι πάντοτε άγρυπνος εναντίον αυτών, δια να αποστείλω τιμωρίας και όχι ευλογίας. Ολοι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι κατοικούν εις την Αίγυπτον, θα εξολοθρευθούν, θα πέσουν εν ρομφαία θα αποθάνουν από την πείναν, έως ότου εκλείψουν τελείως.

Ιερ. 51,28 - καὶ οἱ σεσωσμένοι ἀπὸ ῥομφαίας ἐπιστρέψουσιν εἰς γῆν Ἰούδα ὀλίγοι ἀριθμῷ, καὶ γνώσονται οἱ κατάλοιποι Ἰούδα οἱ καταστάντες ἐν γῇ Αἰγύπτῳ κατοικῆσαι ἐκεῖ, λόγος τίνος ἐμμενεῖ.

Ιερ. 51,28 - Ολίγαριθμοι θα είναι εκείνοι, οι οποίοι θα διασωθούν από την έχθρικην ρομφαίαν και θα επανέλθουν εις την Ιουδαίαν. Οι υπόλοιποι Ιουδαίοι, οι οποίοι έχουν εγκατασταθή εις την Αίγυπτον δια να παραμείνουν μονίμως εκεί, θα μάθουν τίνος ο λόγος είναι οριστικός και αμετάκλητος, ο ιδικός των η ο ιίδικός μου.

Ιερ. 51,29 - καὶ τοῦτο τὸ σημεῖον ὑμῖν ὅτι ἐπισκέψομαι ἐγὼ ἐφ᾿ ὑμᾶς εἰς πονηρά·

Ιερ. 51,29 - Αυτό δε είναι το σημείον, που σας δίδω, ότι εγώ θα σας επισκεφθώ εν τη δικαιοσύνη μου, δια να σας τιμωρήσω δια τα πονηρά σας έργα.

Ιερ. 51,30 - οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι τὸν Οὐαφρῆ βασιλέα Αἰγύπτου εἰς χεῖρας ἐχθροῦ αὐτοῦ καὶ εἰς χεῖρας ζητούντων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καθὰ ἔδωκα τὸν Σεδεκίαν βασιλέα Ἰούδα εἰς χεῖρας Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλῶνος ἐχθροῦ αὐτοῦ καὶ ζητοῦντος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Ιερ. 51,30 - Ετσι είπεν ο Κυριος· Ιδού εγώ παραδίδω τον Ουαφρή, βασιλέα της Αιγύπτου, εις τα χέρια των εχθρών του, εις τα χέρια εκείνων οι όποίοι ζητούν να τον θανατώσουν, όπως παρέδωκα τον Σεδεκίαν, βασιλέα της Ιουδαίος, εις τα χέρια του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνος, εχθρού του, ο ποίος εζητούσε να τον θανατώση.

Ιερ. 51,31 - (Μασ. 45,1-5). Ὁ λόγος ὃν ἐλάλησεν Ἱερεμίας ὁ προφήτης πρὸς Βαροὺχ υἱὸν Νηρίου, ὅτε ἔγραφε τοὺς λόγους τούτους ἐν τῷ βιβλίῳ ἀπὸ στόματος Ἱερεμίου ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ τετάρτῳ Ἰωακεὶμ υἱῷ Ἰωσία, βασιλέως Ἰούδα.

Ιερ. 51,31 - Αυτός είναι ο λόγος, τον οποίον ο προφήτης Ιερεμίας είπε προς τον Βαρούχ, υιόν του Νηρίου, όταν εκείνος κατέγραφε τους λόγους τούτους εις περγαμηνήν, καθ' υπαγόρευσιν του Ιερεμίου, κατά το τέταρτον έτος του Ιωακείμ, υιού του Ιωσίου, βασιλέως της Ιουδαίας.

Ιερ. 51,32 - οὕτως εἶπε Κύριος ἐπὶ σοί, Βαρούχ·
Ιερ. 51,32 - Ετσι είπεν ο Κυριος προς σε Βαρούχ·
Ιερ. 51,33 - ὅτι εἶπας· οἴμοι οἴμοι, ὅτι προσέθηκε Κύριος κόπον ἐπὶ πόνον μοι, ἐκοιμήθην ἐν στεναγμοῖς, ἀνάπαυσιν οὐχ εὗρον,
Ιερ. 51,33 - Επειδή συ είπες αλλοίμόνον αλλοίμονον εις εμέ, διότι ο Κυριος προσέθεσε θλίψιν επάνω εις την άλλην θλίψιν, εκοιμήθην εις συνεχείς αναστεναγμούς, δεν ευρήκα ανάπαυσιν,
Ιερ. 51,34 - εἰπὸν αὐτῷ· οὕτως εἶπε Κύριος· ἰδοὺ οὓς ἐγὼ ᾠκοδόμησα, ἐγὼ καθαιρῶ, καὶ οὓς ἐγὼ ἐφύτευσα, ἐγὼ ἐκτίλλω.
Ιερ. 51,34 - ο Κυριος μου εδωσεν εντολήν να σου είπω· ειπέ εις αυτόν, έτσι είπεν ο Κυριος· ιδού, εγώ θα κρημνίσω εκείνους, τους οποίους οικοδόμησα, και θα ξεριζώσω εκείνους, τους οποίους εγώ εφύτευσα.
Ιερ. 51,35 - καὶ σὺ ζητήσεις σεαυτῷ μεγάλα; μὴ ζητήσῃς, ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω κακὰ ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, λέγει Κύριος. καὶ δώσω τὴν ψυχήν σου εἰς εὕρημα ἐν παντὶ τόπῳ, οὗ ἐὰν βαδίσῃς ἐκεῖ.
Ιερ. 51,35 - Και συ έπειτα από τας συμφοράς αυτάς, θα ζητήσης δια τον εαυτόν σου μεγάλας ευεργεσίας; Μη ζητήσης, διότι ιδού εγώ θα επιφέρω συμφοράς και τιιμωρίας εναντίον παντός ανθρώπου, λέγει ο Κυριος. Την ζωήν σου όμως εγώ θα την προφυλάξω εις οιονδήποτε τόπον και αν πορευθης.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 52

Ιερ. 52,1 - Ὄντος εἰκοστοῦ καὶ ἑνὸς ἔτους Σεδεκίου ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτόν, καὶ ἕνδεκα ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὄνομα τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἀμειτάαλ, θυγάτηρ Ἱερεμίου, ἐκ Λοβενά.
Ιερ. 52,1 - Ο Σεδεκίας εις ηλικίαν είκοσι και ενός ετών έγινε βασιλεύς. Εβασίλευσεν επί ένδεκα έτη εις την Ιερουσαλήμ. Η μητέρα του ωνομάζετο Αμειτάαλ και ήτο θυγάτηρ του Ιερεμίου, του καταγόμενου από την Λοβενά.
Ιερ. 52,4 - καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἔτει τῷ ἐνάτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐν μηνὶ τῷ δεκάτῳ, δεκάτῃ τοῦ μηνός, ἦλθε Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος καὶ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ περιεχαράκωσαν αὐτὴν καὶ περιῳκοδόμησαν αὐτὴν τετραπέδοις λίθοις κύκλῳ.
Ιερ. 52,4 - Κατά το ένατον έτος της βασιλείας του, τον δέκατον μήνα, την δεκάτην του μηνός αυτού, επήλθεν ο Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, και όλη η στρατιωτική αυτού δύναμις, εναντίον της Ιερουσαλήμ. Την επολιόρκησεν, ανήγειρε χαρακώματα και οικοδόμησε γύρω από αυτήν τείχη με λίθους τετραπλεύρους πελεκητούς.

Ιερ. 52,5 - καὶ ἦλθεν ἡ πόλις εἰς συνοχὴν ἕως ἑνδεκάτου ἔτους τῷ βασιλεῖ Σεδεκίᾳ·

Ιερ. 52,5 - Η πόλις επολιορκείτο μέχρι του ενδεκάτου έτους της βασιλείας του Σεδεκίου.

Ιερ. 52,6 - ἐν τῇ ἐνάτῃ τοῦ μηνὸς καὶ ἐστερεώθη ὁ λιμὸς ἐν τῇ πόλει, καὶ οὐκ ἦσαν ἄρτοι τῷ λαῷ τῆς γῆς.

Ιερ. 52,6 - Κατά την ενάτην του τετάρτου μηνός του έτους αυτού η πείνα ενετάθη παρά πολύ εις την Ιερουσαλήμ. Αρτοι δεν υπήρχον πλέον δια τον λαόν της πόλεως.

Ιερ. 52,7 - καὶ διεκόπη ἡ πόλις, καὶ πάντες οἱ ἄνδρες οἱ πολεμισταὶ ἐξῆλθον νυκτὸς κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης ἀναμέσον τοῦ τείχους καὶ τοῦ προτειχίσματος, ὃ ἦν κατὰ τὸν κῆπον τοῦ βασιλέως, καὶ οἱ Χαλδαῖοι ἐπὶ τῆς πόλεως κύκλῳ. καὶ ἐπορεύθησαν ὁδὸν τὴν εἰς Ἄραβα,

Ιερ. 52,7 - Τοτε έγινεν ένα ρήγμα στο τείχος της πόλεως και όλοι οι πολεμισταί άνδρες εξήλθαν από την πόλιν κατά το διάστημα της νυκτός δια της οδού, που ωδηγούσεν εις την πύλην την ευρισκομένην μεταξύ εσωτερικού και εξωτερικού τείχους πλησίον στους κήπους του βασιλέως. Οι Χαλδαίοι εξηκολούθουν να πολιορκούν την Ιερουσαλήμ. Οι φυγάδες εξήλθον και εβάδισαν την οδόν, η οποία ωδηγούσε εις την κοιλάδα του Ιορδάνου.

Ιερ. 52,8 - καὶ κατεδίωξεν ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων ὀπίσω τοῦ βασιλέως καὶ κατέλαβον αὐτὸν ἐν τῷ πέραν Ἱεριχώ, καὶ πάντες οἱ παῖδες αὐτοῦ διεσπάρησαν ἀπ᾿ αὐτοῦ.

Ιερ. 52,8 - Ο στρατός όμως των Χαλδαίων, αντιληφθείς αυτούς, τους κατεδίωξεν οπίσω του βασιλέως, τον οποίον και συνέλαβαν πέραν από την Ιεριχώ. Ολοι οι δούλοι του βασιλέως διεσκορπίσθησαν και απεμακρύνθησαν από αυτόν.

Ιερ. 52,9 - καὶ συνέλαβον τὸν βασιλέα καὶ ἤγαγον αὐτὸν πρὸς τὸν βασιλέα Βαβυλῶνος εἰς Δεβλαθά, καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ μετὰ κρίσεως.

Ιερ. 52,9 - Οι Χαλδαίοι συνέλαβαν τον βασιλέα και τον ωδήγησαν προς τον βασιλέα της Βαβυλώνος εις Δεβλαθά, ο οποίος και εξέφερε καταδικαστικήν απόφασιν εναντίον αυτού.

Ιερ. 52,10 - καὶ ἔσφαξε βασιλεὺς Βαβυλῶνος τοὺς υἱοὺς Σεδεκίου κατ᾿ ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ πάντας τοὺς ἄρχοντας Ἰούδα ἔσφαξεν ἐν Δεβλαθά.

Ιερ. 52,10 - Ο βασιλεύς της Βαβυλώνος έσφαξε τους υιούς του Σεδεκίου εμπρός εις τα μάτια του, όπως επίσης έσφαξε και όλους τους άρχοντας της Ιουδαίας εις Δεβλαθά.

Ιερ. 52,11 - καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς Σεδεκίου ἐξετύφλωσε καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐν πέδαις, καὶ ἤγαγεν αὐτὸν βασιλεὺς Βαβυλῶνος εἰς Βαβυλῶνα καὶ ἔδωκεν αὐτὸν εἰς οἰκίαν μύλωνος ἕως ἡμέρας ἧς ἀπέθανε.

Ιερ. 52,11 - Εβγαλε τα μάτια του Σεδεκίου και τον ετυφλωσε, τον έδεσε με χειροπέδας και τον ωδήγησεν ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εις την Βαβυλώνα αιχμάλωτον. Τον παρέδωκεν εις την οικίαν ενός μυλωνά, όπου και παρέμεινε μέχρι του θανάτου του.

Ιερ. 52,12 - καὶ ἐν μηνὶ πέμπτῳ, δεκάτῃ τοῦ μηνός, ἦλθε Ναβουζαρδὰν ὁ ἀρχιμάγειρος ὁ ἑστηκὼς κατὰ πρόσωπον τοῦ βασιλέως Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλήμ,

Ιερ. 52,12 - Κατά την δεκάτην ημέραν του πέμπτου μηνός ήλθεν ο Ναβουζαρδάν ο αρχιμάγειρας, ο έμπιστος του βασιλέως της Βαβυλώνος, εις την Ιερουσαλήμ

Ιερ. 52,13 - καὶ ἐνέπρησε τὸν οἶκον Κυρίου καὶ τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως καὶ πάσας τὰς οἰκίας τῆς πόλεως, καὶ πᾶσαν οἰκίαν μεγάλην ἐνέπρησεν ἐν πυρί.

Ιερ. 52,13 - και επυρπόλησε τον ναόν του Κυρίου, τα ανάκτορα του βασιλέως, όλας τας οικίας της πόλεως, και κάθε μεγάλην οικίαν την παρέδωκεν στο πυρ.

Ιερ. 52,14 - καὶ πᾶν τεῖχος Ἱερουσαλὴμ κύκλῳ καθεῖλεν ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων, ἡ μετὰ τοῦ ἀρχιμαγείρου.

Ιερ. 52,14 - Ο στρατος των Χαλδαίων μαζή με τον αρχιμάγειρον και υπό την διοίκησιν αυτού εκρήμνισαν ολο το γύρω τείχος της πόλεως.

Ιερ. 52,16 - καὶ τοὺς καταλοίπους τοῦ λαοῦ κατέλιπεν ὁ ἀρχιμάγειρος εἰς ἀμπελουργοὺς καὶ εἰς γεωργούς.

Ιερ. 52,16 - Ο αρχιμάγειρος αφήκεν εις την περιοχήν της Ιουδαίας μερικούς πτωχούς κατοίκους, αμπελουργούς και γεωργούς.

Ιερ. 52,17 - καὶ τοὺς στύλους τοὺς χαλκοῦς τοὺς ἐν οἴκῳ Κυρίου καὶ τὰς βάσεις καὶ τὴν θάλασσαν τὴν χαλκῆν τὴν ἐν οἴκῳ Κυρίου συνέτριψαν οἱ Χαλδαῖοι καὶ ἔλαβον τὸν χαλκὸν αὐτῶν καὶ ἀπήνεγκαν εἰς Βαβυλῶνα.

Ιερ. 52,17 - Οι Χαλδαίοι συνέτριψαν τους χάλκινους στύλους, που υπήρχον στον ναόν του Κυρίου, τας βάσεις και την χαλκίνην δεξαμένην, που υπήρχαν εις την αυλήν του ναού του Κυρίου, επήραν τον χαλκόν αυτόν και τον μετέφεραν εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 52,18 - καὶ τὴν στεφάνην καὶ τὰς φιάλας καὶ τὰς κρεάγρας καὶ πάντα τὰ σκεύη τὰ χαλκᾶ, ἐν οἷς ἐλειτούργουν ἐν αὐτοῖς,

Ιερ. 52,18 - Επήραν επίσης την στεφάνην και τας φιάλας και τας κρεάγρας και όλα τα χάλκινα σκεύη, δια των οποίων διεξήγετο η υπηρεσία στον ιερόν χώρον του ναού.

Ιερ. 52,19 - καὶ τὰ σαφφὼθ καὶ τὰ μασμαρὼθ καὶ τοὺς ὑποχυτῆρας καὶ τὰς λυχνίας καὶ τὰς θυΐσκας καὶ τοὺς κυάθους, ἃ ἦν χρυσᾶ χρυσᾶ καὶ ἃ ἦν ἀργυρᾶ ἀργυρᾶ, ἔλαβεν ὁ ἀρχιμάγειρος.

Ιερ. 52,19 - Επήραν τους λέβητας και τους κρατήρας, τους υποχυτήρας και τας λυχνίας, τα θυμιατήρια και τους κυάθους, εκ των υποίων άλλα μεν ήσαν χρυσά και αλλά ήσαν αργυρά. Ολα τα επήρεν ο αρχιμάγειρος.

Ιερ. 52,20 - καὶ οἱ στῦλοι δύο καὶ ἡ θάλασσα μία καὶ οἱ μόσχοι δώδεκα χαλκοῖ ὑποκάτω τῆς θαλάσσης, ἃ ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς Σαλωμὼν εἰς οἶκον Κυρίου· οὐκ ἦν σταθμὸς τοῦ χαλκοῦ αὐτῶν.

Ιερ. 52,20 - Επῆρεν ακόμη τους δύο στύλους, την χαλκίνην δεξαμενήν και τους δώδεκα χαλκίνους μόσχους, που υπεβάσταζαν την δεξαμένην, αυτά τα οποία είχε κατασκευάσει ο βασιλεύς Σολομών δια τον ναόν του Κυρίου. Ητο ανυπολόγιστος ο ονκος του λεηλατηθέντος χαλκού.

Ιερ. 52,21 - καὶ οἱ στῦλοι, τριακονταπέντε πηχῶν· ὕψος τοῦ στύλου τοῦ ἑνός, καὶ σπαρτίον δώδεκα πήχεων περιεκύκλου αὐτόν, καὶ τὸ πάχος αὐτοῦ δακτύλων τεσσάρων κύκλῳ,

Ιερ. 52,21 - Καθένας από τους δύο αυτούς στύλους είχεν ύψος τριάκοντα πέντε εβραϊκούς πήχεις η δε περίμετρος του κάθε στύλου, που τον περιέβαλεν, ήτο δώδεκα εβραϊκοί πήχεις. Το πάχος δε της περιμέτρου ήτο τέσσαρες δάκτυλοι.

Ιερ. 52,22 - καὶ γεῖσος ἐπ᾿ αὐτοῖς χαλκοῦν, καὶ πέντε πήχεων τὸ μῆκος ὑπεροχὴ τοῦ γείσους τοῦ ἑνός, καὶ δίκτυον καὶ ῥόαι ἐπὶ τοῦ γείσους κύκλῳ, τὰ πάντα χαλκᾶ· καὶ κατὰ ταῦτα τῷ στύλῳ τῷ δευτέρῳ, ὀκτὼ ῥόαι τῷ πήχει τοῖς δώδεκα πήχεσι.

Ιερ. 52,22 - Το κιονόκρανον, που ευρίσκετο επάνω στον κάθε στύλον, ήτο και αυτό χάλκινον και είχεν ύψος πέντε εβραϊκούς πήχεις. Κυκλω από κάθε κιονόκρανον υπήρχε σκαλιστόν δίκτυον και ομοιώματα καρπού ροδιάς, όλα χάλκινα. Τα ίδια υπήρχαν και στον δεύτερον στύλον. Εις κάθε δε πήχυν από τους δώδεκα πήχεις της περιμέτρου, υπήρχαν και οκτώ ομοιώματα καρπών ροδιάς.

Ιερ. 52,23 - καὶ ἦσαν αἱ ῥόαι ἐνενηκονταὲξ τὸ ἓν μέρος, καὶ ἦσαν αἱ πᾶσαι ῥόαι ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ δικτύου κύκλῳ.

Ιερ. 52,23 - Γυρω από το δικτυωτόν υπήρχαν ενενηνταέξ ρόδια εξωτερικώς, εν συνόλω υπήρχον εκατόν.

Ιερ. 52,24 - καὶ ἔλαβεν ὁ ἀρχιμάγειρος τὸν ἱερέα τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἱερέα τὸν δευτεροῦντα καὶ τοὺς τρεῖς τοὺς φυλάττοντας τὴν ὁδὸν

Ιερ. 52,24 - Ο αρχιμάγειρος επήρεν ακόμη τον αρχιερέα και τον δεύτερον ιερέα και τους τρεις, οι οποίοι εφύλαττον την είσοδον.

Ιερ. 52,25 - καὶ εὐνοῦχον ἕνα, ὃς ἦν ἐπιστάτης τῶν ἀνδρῶν τῶν πολεμιστῶν, καὶ ἑπτὰ ἄνδρας ὀνομαστοὺς τοὺς ἐν προσώπῳ τοῦ βασιλέως, τοὺς εὑρεθέντας ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸν γραμματέα τῶν δυνάμεων, τὸν γραμματεύοντα τῷ λαῷ τῆς γῆς, καὶ ἑξήκοντα ἀνθρώπους ἐκ τοῦ λαοῦ τῆς γῆς, τοὺς εὑρεθέντας ἐν μέσῳ τῆς πόλεως·

Ιερ. 52,25 - Επῆρεν ένα ευνούχον, ο οποίος ήτο επόπτης των πολεμιστών ανδρών, επτά επισήμους άνδρας του βασιλικού περιβάλλοντος, οι οποίοι ευρέθησαν εις την Ιερουσαλήμ, τον γραμματέα επί των στρατιωτικών δυνάμεων, τον στρατολόγον της χώρας και εξήντα άλλους ανθρώπους από τον λαόν της χώρας, που ευρέθησαν μέσα εις την πόλιν.

Ιερ. 52,26 - καὶ ἔλαβεν αὐτοὺς Ναβουζαρδὰν ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ βασιλέως καὶ ἤγαγεν αὐτοὺς πρὸς βασιλέα Βαβυλῶνος εἰς Δεβλαθά,

Ιερ. 52,26 - Ο Ναβουζαρδάν, ο αρχιμάγειρας του βασιλέως επήρεν αυτούς και τους ωδήγησεν εις Δεβλαθά προς τον βασιλέα της Βαβυλώνος.

Ιερ. 52,27 - καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐν Δεβλαθά, ἐν γῇ Αἰμάθ.

Ιερ. 52,27 - Ο βασιλεύς της Βαβυλώνος διέταξε και τούς εφονεύσαν εις την πόλιν Δεβλαθά, εις την περιοχήν Αιμάθ.

Ιερ. 52,31 - καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ καὶ ἑβδόμῳ ἔτει, ἀποικισθέντος τοῦ Ἰωακεὶμ βασιλέως Ἰούδα ἐν τῷ δωδεκάτῳ μηνί, ἐν τῇ τετράδι καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἔλαβεν Οὐλαιμαραδὰχ βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐν τῷ ἐνιαυτῷ, ᾧ ἐβασίλευσε, τὴν κεφαλὴν Ἰωακεὶμ βασιλέως Ἰούδα καὶ ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐξ οἰκίας, ἧς ἐφυλάσσετο·

Ιερ. 52,31 - Κατά το τριακοστόν έβδομον έτος της αιχμαλωσίας του Ιωακείμ, βασιλέως των Ιουδαίων, τον δωδέκατον μήνα, την εικοστήν τετάρτην του μηνός αυτού, έγινε βασιλεύς της Βαβυλώνος ο Ουλαιμαραδάχ. Κατά το έτος, που ανήλθεν στον θρόνον, ετίμησε τον Ιωακείμ βασιλέα της Ιουδαίας, και τον έβγαλεν από την φυλακήν, εις την οποίαν έμενε φυλακισμένος.

Ιερ. 52,32 - καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ χρηστὰ καὶ ἔδωκε τὸν θρόνον αὐτοῦ ἐπάνω τῶν βασιλέων τῶν μετ᾿ αὐτοῦ ἐν Βαβυλῶνι·

Ιερ. 52,32 - Ωμιλησε προς αυτόν με καλωσύνην και ετοποθέτησε τον θρόνον του πρώτον μεταξύ των άλλων συναιχμαλώτων του βασιλέων εις την Βαβυλώνα.

Ιερ. 52,33 - καὶ ἤλλαξε τὴν στολὴν τῆς φυλακῆς αὐτοῦ καὶ ἤσθιεν ἄρτον διὰ παντὸς κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας, ἃς ἔζησε.

Ιερ. 52,33 - Αντικατέστησε την ενδυμασίαν της φυλακής με άλλην και συνέτρωγε με αυτόν πάντοτε όλας τας ημέρας της ζωής του.

Ιερ. 52,34 - καὶ ἡ σύνταξις αὐτῷ ἐδίδοτο διὰ παντὸς παρὰ τοῦ βασιλέως Βαβυλῶνος ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἕως ἡμέρας, ἧς ἀπέθανεν.

Ιερ. 52,34 - Ο,τι άλλο εχρειάζετο δια την συντήρησίν του εχορηγείτο εις αυτόν πάντοτε από τον βασιλέα της Βαβυλώνος κάθε ημέραν μέχρι της ημέρας του θανάτου του.

ΒΑΡΟΥΧ

ΒΑΡΟΥΧ 1

Βαρ. 1,1 - Καὶ οὗτοι οἱ λόγοι τοῦ βιβλίου, οὓς ἔγραψε Βαροὺχ υἱὸς Νηρίου, υἱοῦ Μαασαίου, υἱοῦ Σεδεκίου, υἱοῦ Ἀσαδίου, υἱοῦ Χελκίου, ἐν Βαβυλῶνι,
Βαρ. 1,1 - Αυτοί, είναι οι λόγοι του βιβλίου, τους οποίους έγραψεν ο Βαρούχ, υιός του Νηρίου, υιού του Μαασαίου, υιού του Σεδεκίου, υιού του Ασαδίου, υιού του Χελκίου εις την Βαβυλώνα,
Βαρ. 1,2 - ἐν τῷ ἔτει τῷ πέμπτῳ, ἐν ἑβδόμῃ τοῦ μηνός, ἐν τῷ καιρῷ, ᾧ ἔλαβον οἱ Χαλδαῖοι τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐνέπρησαν αὐτὴν ἐν πυρί.
Βαρ. 1,2 - κατά το πέμπτον έτος, την εβδόμην ημέραν του μηνός, κατά την εποχήν κατά την οποίαν οι Χαλδαιοι εκυρίευσαν την Ιερουσαλήμ και την είχαν παραδώσει στο πυρ.
Βαρ. 1,3 - καὶ ἀνέγνω Βαροὺχ τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου ἐν ὠσὶν Ἰεχονίου, υἱοῦ Ἰωακεὶμ βασιλέως Ἰούδα καὶ ἐν ὠσὶ παντὸς τοῦ λαοῦ τῶν ἐρχομένων πρὸς τὴν βίβλον
Βαρ. 1,3 - Ο Βαρούχ ανέγνωσε τους λόγους του βιβλίου τούτου εις επήκοον του 'Ιεχονιου, υιού του Ιωακείμ, βασιλέως του Ιούδα, και εις επήκοον παντός του λαού, όλων εκείνων οι οποίοι είχον έλθει, δια να ακούσουν το βιβλίον τούτο.
Βαρ. 1,4 - καὶ ἐν ὠσὶ τῶν δυνατῶν καὶ υἱῶν τῶν βασιλέων καὶ ἐν ὠσὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἐν ὠσὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, πάντων τῶν κατοικούντων ἐν Βαβυλῶνι ἐπὶ ποταμοῦ Σούδ.
Βαρ. 1,4 - Ανεγνώσθη επίσης το βιβλίον αυτό εις επήκοον των επισήμων Ιουδαίων, των πριγκήπων και των καταγομένων από βασιλικόν γένος, των πρεσβυτέρων, και εις επήκοον όλου του λαού από μικρού έως μεγάλου· εις επήκοον δηλαδή όλων των Ιουδαίων, οι οποίοι κατοικούσαν εις την Βαβυλώνα πλησίον του ποταμού Σούδ.
Βαρ. 1,5 - καὶ ἔκλαιον καὶ ἐνήστευον καὶ ηὔχοντο ἐναντίον Κυρίου
Βαρ. 1,5 - Εκεί οι Ιουδαίοι έκλαιαν, ενήστευαν και προσηύχοντο προς τον Κυριον.
Βαρ. 1,6 - καὶ συνήγαγον ἀργύριον, καθὰ ἑκάστου ἠδύνατο ἡ χείρ,
Βαρ. 1,6 - Από έρανον δε μεταξύ των συνεκέντρωσαν αργύριον, όσον ημπορούσεν ο καθένας από αυτούς να εισφέρη.
Βαρ. 1,7 - καὶ ἀπέστειλαν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς Ἰωακεὶμ υἱὸν Χελκίου, υἱοῦ Σαλώμ, τὸν ἱερέα, καὶ πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ πρὸς πάντα τὸν λαόν, τοὺς εὑρεθέντας μετ᾿ αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ
Βαρ. 1,7 - Εστειλαν κατόπιν αυτό εις την Ιερουσαλήμ προς τον αρχιερέα Ιωακείμ, υιόν του Χελκίου, υιού του Σαλώμ, και προς τους άλλους ιερείς και

προς όλον τον λαόν, προς αυτούς, οι οποίοι ευρίσκοντο ακόμη μαζή με τον αρχιερέα εις την Ιερουσαλήμ.

Βαρ. 1,8 - ἐν τῷ λαβεῖν αὐτὸν τὰ σκεύη οἴκου Κυρίου, τὰ ἐξενεχθέντα ἐκ τοῦ ναοῦ, ἀποστρέψαι εἰς γῆν Ἰούδα, τῇ δεκάτῃ τοῦ Σειουάν, σκεύη ἀργυρᾶ, ἃ ἐποίησε Σεδεκίας υἱὸς Ἰωσία βασιλεὺς Ἰούδα

Βαρ. 1,8 - Αυτό έγινεν, όταν ο Βαρούχ επήρε τα σκεύη του ναού του Κυρίου, τα οποία άλλοτε είχαν αφαιρεθή από τον ναόν, δια να τα επαναφέρη εις την Ιουδαίαν κατά την δεκάτην του μηνός Σειουάν. Τα ιερά αυτά αργυρά σκεύη είχαν κατασκευασθή κατά διαταγήν του Σεδεκίου, βασιλέως της Ιουδαίας, υιού του Ιωσία,

Βαρ. 1,9 - μετὰ τὸ ἀποικίσαι Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλῶνος τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς δεσμώτας καὶ τοὺς δυνατοὺς καὶ τὸν λαὸν τῆς γῆς ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα·

Βαρ. 1,9 - μετά τον αποικισμόν υπό του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαδυλώνος, του Ιεχονίου και των Ιουδαίων αρχόντων, των δεσμίων αυτών αιχμαλώτων, των άλλων επισήμων Ιουδαίων και του υπολοίπου λαού της χώρας, οι οποίοι ωδηγήθησαν από την Ιερουσαλήμ εις την Βαβυλώνα.

Βαρ. 1,10 - καὶ εἶπαν· ἰδοὺ ἀπεστείλαμεν πρὸς ὑμᾶς ἀργύριον, καὶ ἀγοράσατε τοῦ ἀργυρίου ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας καὶ λίβανον καὶ ποιήσατε μάννα καὶ ἀνοίσατε ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν

Βαρ. 1,10 - Οι Ιουδαίοι της Βαβυλώνος έγραψαν επιστολήν και είπαν· Ιδού στέλλομεν προς σας αυτό το αργύριον. Αγοράσατε έε αυτό εκλεκτά ζώα, δπως ορίζει ο Νομος, δια να προσφέρετε ολοκαυτώματα και εξιλαστηρίους θυσίας δια τας αμαρτίας μας και λίβανον. Καμετε προσφοράς και προσφέρατε στο θυσιαστήριον Κυρίου του Θεού μας.

Βαρ. 1,11 - καὶ προσεύξασθε περὶ τῆς ζωῆς Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλῶνος καὶ εἰς ζωὴν Βαλτάσαρ υἱοῦ αὐτοῦ, ἵνα ὦσιν αἱ ἡμέραι αὐτῶν ὡς αἱ ἡμέραι τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Βαρ. 1,11 - Προσευχηθήτε υπέρ της ζωής του Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαβυλώνος και της ζωής Βαλτάσαρ του υιού του, δια να είναι αι ημέραι αυτών, όπως είναι αι ημέραι του ουρανού επί της γης.

Βαρ. 1,12 - καὶ δώσει Κύριος ἰσχὺν ἡμῖν καὶ φωτίσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, καὶ ζησόμεθα ὑπὸ τὴν σκιὰν Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλῶνος καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν Βαλτάσαρ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ δουλεύσομεν αὐτοῖς ἡμέρας πολλὰς καὶ εὑρήσομεν χάριν ἐναντίον αὐτῶν.

Βαρ. 1,12 - Ο δε Κυριος θα δώση εις ημάς δύναμιν και θα φωτίση τους οφθαλμούς μας, ώστε να ζήσωμεν υπό την σκέπην του Ναβουχοδονόσορος βασιλέως της Βαβυλώνος και υπό την σκέπην του υιού αυτού Βαλτάσαρ. Να τους υπηρετήσωμεν ως δούλοι επί πολύν χρόνον και να έχωμεν την ευμένειαν των.

Βαρ. 1,13 - καὶ προσεύξασθε περὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὅτι ἡμάρτομεν τῷ Κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν, καὶ οὐκ ἀπέστρεψεν ὁ θυμὸς Κυρίου καὶ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ ἀφ᾿ ἡμῶν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης.

Βαρ. 1,13 - Προσευχηθήτε επίσης και υπέρ ημών προς Κυριον τον Θεόν μας, διότι ημαρτήσαμεν ενώπιον Κυρίου του Θεο μας, ο δε θυμός και η οργή του δεν απεμακρύνθη από ημάς μέχρι της ημέρας αυτής.

Βαρ. 1,14 - καὶ ἀναγνώσεσθε τὸ βιβλίον τοῦτο, ὃ ἀπεστείλαμεν πρὸς ὑμᾶς, ἐξαγορεῦσαι ἐν οἴκῳ Κυρίου ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς καὶ ἐν ἡμέραις καιροῦ,

Βαρ. 1,14 - Να αναγνώσετε επίσης το βιβλίον τούτο, το οποίον σας στέλλομεν, και να κάμετε δημοσίαν εξαγόρευσιν στον ναόν του Κυρίου κατά την ημέραν της εορτής, κατά τας ημέρας της συγκεντρώσεως

Βαρ. 1,15 - καὶ ἐρεῖτε· Τῷ Κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν ἡ δικαιοσύνη, ἡμῖν δὲ αἰσχύνη τῶν προσώπων ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, ἀνθρώπῳ Ἰούδα καὶ τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ

Βαρ. 1,15 - και θα πήτε· Εις τον Κυριον τον Θεόν μας ανήκει και υπάρχει η δικαιοσύνη, εις ημάς δε η εντροπή των προσώπων μας, όπως βλέπομεν κατά την ημέραν αυτήν. Η αισχύνη αυτή ανήκει εις κάθε άνθρωπον της Ιουδαίας και στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ,

Βαρ. 1,16 - καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν καὶ τοῖς ἄρχουσιν ἡμῶν καὶ τοῖς ἱερεῦσιν ἡμῶν καὶ τοῖς προφήταις ἡμῶν καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν,

Βαρ. 1,16 - στους βασιλείς μας και στους άρχοντας μας, στους ιερείς μας και στους προφήτας μας και στους πατέρας μας,

Βαρ. 1,17 - ὧν ἡμάρτομεν ἔναντι Κυρίου

Βαρ. 1,17 - διότι ημαρτήσαμεν ενώπιον του Κυρίου.

Βαρ. 1,18 - καὶ ἠπειθήσαμεν αὐτῷ καὶ οὐκ ἠκούσαμεν τῆς φωνῆς Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν πορεύεσθαι τοῖς προστάγμασι Κυρίου, οἷς ἔδωκε κατὰ πρόσωπον ἡμῶν.

Βαρ. 1,18 - Εφάνημεν απειθείς εις αυτόν και δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν Κυρίου του Θεού μας, να ζήσωμεν και να πορευθώμεν σύμφωνα με τα προστάγματα του Κυρίου, τα οποία έδοκεν ενώπιον μας.

Βαρ. 1,19 - ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς ἐξήγαγε Κύριος τοὺς πατέρας ἡμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης ἤμεθα ἀπειθοῦντες πρὸς Κύριον Θεὸν ἡμῶν καὶ ἐσχεδιάζομεν πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.

Βαρ. 1,19 - Από την ημέραν, που ο Κυριος έβγαλεν ελευθέρους τους πατέρας μας από την χώραν της Αιγύπτου μέχρι της ημέρας αυτής, υπήρξαμεν εν συνεχεία απειθείς προς Κυριον τον Θεόν μας, εσκεπτόμεθα και κατεστρώναμεν σχέδια, να μη υπακούσωμεν εις την φωνήν του Κυρίου.

Βαρ. 1,20 - καὶ ἐκολλήθη εἰς ἡμᾶς τὰ κακὰ καὶ ἡ ἀρά, ἣν συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῇ παιδὶ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξήγαγε τοὺς πατέρας ἡμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου δοῦναι ἡμῖν γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη.

Βαρ. 1,20 - Εξ αιτίας αυτών εκολλήθησαν επάνω μας αι συμφοραί και η κατάρα, όπως είχεν ορίσει ο Κυριος στον δούλον του τον Μωϋσέα κατά την ημέραν, κατά την οποίαν εβγαλεν ελευθέρους τους πατέρας μας από την χώραν της Αιγύπτου, δια να δώση εις ημάς γην ρέουσαν γάλα και μέλι, όπως βλέπομεν κατά την ημέραν αυτήν.

Βαρ. 1,21 - καὶ οὐκ ἠκούσαμεν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν κατὰ πάντας τοὺς λόγους τῶν προφητῶν, ὧν ἀπέστειλε πρὸς ἡμᾶς,

Βαρ. 1,21 - Δεν υπηκούσαμεν εις την εντολήν του Κυρίου και Θεού μας, σύμφωνα και με όλους τους λόγους των προφητών, τους οποίους εκείνος έστειλε προς ημάς.

Βαρ. 1,22 - καὶ ᾠχόμεθα ἕκαστος ἐν διανοίᾳ καρδίας αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς ἐργάζεσθαι θεοῖς ἑτέροις, ποιῆσαι τὰ κακὰ κατ᾿ ὀφθαλμοὺς Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν.

Βαρ. 1,22 - Απεμακρύνθημεν ο καθένας από τον Θεόν, σύμφωνα με τας πονηράς επιθυμίας της διεφθαρμένης του καρδίας, δια να λατρεύσωμεν ξένους θεούς και να διαπράξωμεν τα κακά ενώπιον των οφθαλμών Κυρίου του Θεού μας.

ΒΑΡΟΥΧ 2

Βαρ. 2,1 - Καὶ ἔστησε Κύριος τὸν λόγον αὐτοῦ, ὃν ἐλάλησεν ἐφ᾿ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς δικαστὰς ἡμῶν τοὺς δικάσαντας τὸν Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν καὶ ἐπὶ ἄνθρωπον Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα,

Βαρ. 2,1 - Εξεπλήρωσεν ο Κυριος και τούτον τον λόγον του, τον οποίον είπεν εναντίον μας και εναντίον των δικαστών μας, που εδίκαζον τον ισραηλιτικόν λαόν, και εναντίον των βασιλέων μας και εναντίον των αρχόντων μας και εναντίον όλων των Ισραηλιτών και των Ιουδαίων·

Βαρ. 2,2 - τοῦ ἀγαγεῖν ἐφ᾿ ἡμᾶς κακὰ μεγάλα, ἃ οὐκ ἐποίησεν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ καθὰ ἐποιήθη ἐν Ἱερουσαλήμ, κατὰ τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωυσῆ,

Βαρ. 2,2 - να επιφέρη εναντίον μας μεγάλας τιμωρίας και συμφοράς, όσας δεν έκαμε κανένας άλλος κάτω από τον ουρανόν εναντίον άλλου λαού, ωσάν αυτάς που συνέβησαν εις την Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με όσα ο Μωϋσής είχε γράψει στον Νομον δια τας τιμωρίας των παρανόμων και των αποστατών,

Βαρ. 2,3 - τοῦ φαγεῖν ἡμᾶς ἄνθρωπον σάρκας υἱοῦ αὐτοῦ καὶ ἄνθρωπον σάρκας θυγατρὸς αὐτοῦ.

Βαρ. 2,3 - ώστε να ευρεθούν άνθρωποι μεταξύ μας, να φάγουν ο ενας τας σάρκας του υιού του και άλλος τας σάρκας της θυγατρός του!

Βαρ. 2,4 - καὶ ἔδωκεν αὐτοὺς ὑποχειρίους πάσαις ταῖς βασιλείαις ταῖς κύκλῳ ἡμῶν εἰς ὀνειδισμὸν καὶ εἰς ἄβατον ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τοῖς κύκλῳ, οὗ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐκεῖ.

Βαρ. 2,4 - Παρέδωκε τους Ισραηλίτας ο Κυριος υποχειρίους εις όλα τα βασίλεια τα κυκλω, ώστε να γίνωμεν αντικείμενον ονειδισμού, έρημοι και καταφρονημένοι μεταξύ όλων των κύκλω λαών, όπου ο Κυριος τους διεσκόρπισε.

Βαρ. 2,5 - καὶ ἐγενήθησαν ὑποκάτω καὶ οὐκ ἐπάνω, ὅτι ἡμάρτομεν Κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.

Βαρ. 2,5 - Και εγίναμεν έτσι υποχείριοι αντί να είμεθα κύριοι, διότι ημαρτήσαμεν εις Κυριον τον Θεόν μας, επειδή δεν υπηκούσαμεν εις τας εντολάς αυτού.

Βαρ. 2,6 - τῷ Κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν ἡ δικαιοσύνη, ἡμῖν δὲ καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν ἡ αἰσχύνη τῶν προσώπων ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη.

Βαρ. 2,6 - Εις Κυριον τον Θεόν μας ανήκει και υπάρχει η δικαιοσύνη, εις ημάς δε και τους προγόνους μας η εντροπή και η καταισχύνη των προσώπων μας, όπως φανερώνει αυτή η ημέρα.

Βαρ. 2,7 - ἃ ἐλάλησε Κύριος ἐφ᾿ ἡμᾶς, πάντα τὰ κακὰ ταῦτα ἦλθεν ἐφ᾿ ἡμᾶς.

Βαρ. 2,7 - Ολαι αι συμφοραί και αι τιμωρίαι, τας οποίας προανήγγειλεν ο Κυριος, όλαι αύται επεσσωρεύθησαν εις ημάς.

Βαρ. 2,8 - καὶ οὐκ ἐδεήθημεν τοῦ προσώπου Κυρίου τοῦ ἀποστρέψαι ἕκαστον ἀπὸ τῶν νοημάτων τῆς καρδίας αὐτῶν τῆς πονηρᾶς.

Βαρ. 2,8 - Δεν παρεκαλέσαμεν δε τον Κυριον εν μετανοία να μας βοηθήση, ώστε ο καθένας από ημάς να απομακρυνθή από τας αμαρτωλάς σκέψεις της διεφθαρμένης καρδίας του.

Βαρ. 2,9 - καὶ ἐγρηγόρησε Κύριος ἐπὶ τοῖς κακοῖς, καὶ ἐπήγαγε Κύριος ἐφ᾿ ἡμᾶς, ὅτι δίκαιος ὁ Κύριος ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐνετείλατο ἡμῖν.

Βαρ. 2,9 - Και έτσι ο Κυριος ηγρύπνησε δια τας τιμωρίας ημών και τας επέφερεν εναντίον μας, διότι ο Κυριος είναι δίκαιος εις όλα αυτού τα έργα, τα οποία μας έχει διατάξει.

Βαρ. 2,10 - καὶ οὐκ ἠκούσαμεν τῆς φωνῆς αὐτοῦ πορεύεσθαι τοῖς προστάγμασι Κυρίου, οἷς ἔδωκε κατὰ πρόσωπον ἡμῶν. -

Βαρ. 2,10 - Ημείς όμως δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν του, να πορευθώμεν σύμφωνα με τα προστάγματα του Κυρίου, τα οποία αυτός έδωκεν ενώπιόν μας.

Βαρ. 2,11 - Καὶ νῦν, Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, ὃς ἐξήγαγες τὸν λαόν σου ἐκ γῆς Αἰγύπτου ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν σημείοις καὶ ἐν τέρασι καὶ ἐν δυνάμει μεγάλῃ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ καὶ ἐποίησας σεαυτῷ ὄνομα ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη,

Βαρ. 2,11 - Και τώρα, Κυριε, συ, ο Θεός του Ισραήλ, ο οποίος έβγαλες άλλοτε ελεύθερον τον λαόν σου από την χώραν της Αιγύπτου με την κραταιάν χείρα σου, με σημεία και με τέρατα, με δύναμιν μεγάλην και ακατανίκητον, με τον παντοδύναμον βραχίονά σου και κατέστησες έτσι ένδοξον το Ονομά σου μεταξύ των λαών, όπως μαρτυρεί και η ημέρα αυτή,

Βαρ. 2,12 - ἡμάρτομεν, ἠσεβήσαμεν, ἠδικήσαμεν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαιώμασί σου.

Βαρ. 2,12 - ομολογούμεν ότι υπεπέσαμεν εις αμαρτίας, εδείξαμεν ασέβειαν απέναντί σου, διεπράξαμεν αδικίας, Κυριε ο Θεός ημών, παρεβήμεν όλας τας εντολάς σου.

Βαρ. 2,13 - ἀποστραφήτω ὁ θυμός σου ἀφ᾿ ἡμῶν, ὅτι κατελείφθημεν ὀλίγοι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, οὗ διέσπειρας ἡμᾶς ἐκεῖ.

Βαρ. 2,13 - Αλλά ας απομακρυνθή από ημάς ο δίκαιος θυμός σου, διότι ολίγοι απεμείναμεν εις τα έθνη, όπου μας έχεις διασκορπίσει.

Βαρ. 2,14 - εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς προσευχῆς ἡμῶν καὶ τῆς δεήσεως ἡμῶν καὶ ἐξελοῦ ἡμᾶς ἕνεκέν σου καὶ δὸς ἡμῖν χάριν κατὰ πρόσωπον τῶν ἀποικισάντων ἡμᾶς,

Βαρ. 2,14 - Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την προσευχήν μας και την δέησίν μας και εν τη απείρω σου καλωσύνη γλύτωσέ μας από τας συμφοράς αυτάς και δος μας την χάριν σου ενώπιον αυτών, οι οποίοι μας έχουν μετοικήσει αιχμαλώτους,

Βαρ. 2,15 - ἵνα γνῷ πᾶσα ἡ γῆ, ὅτι σὺ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι τὸ ὄνομά σου ἐπεκλήθη ἐπὶ Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸ γένος αὐτοῦ.

Βαρ. 2,15 - δια να μάθουν όλοι οι άνθρωποι της οικουμένης, ότι συ είσαι ο Κυριος και Θεός μας, ότι το Ονομά σου έχει επικληθή επάνω στον Ιακώβ και στους απογόνους του.

Βαρ. 2,16 - Κύριε, κάτιδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου καὶ ἐννόησον εἰς ἡμᾶς· καὶ κλίνον, Κύριε, τὸ οὖς σου καὶ ἄκουσον·

Βαρ. 2,16 - Από τον άγιόν σου ναόν ρίψε, Κυριε, ένα βλέμμα εις ημάς και ίδε το κατάντημά μας, έχε μας στον νουν σου. Κλίνε, Κυριε, το αυτί σου και άκουσέ μας.

Βαρ. 2,17 - ἄνοιξον, Κύριε, ὀφθαλμούς σου καὶ ἰδέ, ὅτι οὐχ οἱ τεθνηκότες ἐν τῷ ᾅδῃ, ὧν ἐλήφθη τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἀπὸ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν, δώσουσι δόξαν καὶ δικαίωμα τῷ Κυρίῳ·

Βαρ. 2,17 - Ανοιξε, Κυριε, τους οφθαλμούς σου και ιδέ προς ημάς, διότι δεν θα δώσουν δόξαν και δικαίωσιν στο Ονομά σου εκείνοι, οι οποίοι απέθαναν και ευρίσκονται στον άδην· αυτοί, των οποίων έλλειψε πλέον από τα σπλάγχνα των η πνοή της ζωής.

Βαρ. 2,18 - ἀλλὰ ἡ ψυχὴ ἡ λυπουμένη ἐπὶ τὸ μέγεθος, ὃ βαδίζει κύπτον καὶ ἀσθενοῦν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ ἐκλείποντες καὶ ἡ ψυχὴ ἡ πεινῶσα

δώσουσί σοι δόξαν καὶ δικαιοσύνην, Κύριε.
Βαρ. 2,18 - Αλλά η συντετριμμένη από την λύπην ψυχή, η οποία από το βάρος των αμαρτιών και των τιμωριών βαδίζει σκυφτή και αδύναμος με θολωμένους από τα δάκρυα οφθαλμούς και ο πεινασμένος άνθρωπος, αυτοί θα σε δοξολογήσουν, Κυριε, και θα διαλαλήσουν την δικαιοσύνην σου.
Βαρ. 2,19 - ὅτι οὐκ ἐπὶ τὰ δικαιώματα τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ τῶν βασιλέων ἡμῶν ἡμεῖς καταβάλλομεν τὸν ἔλεον ἡμῶν κατὰ πρόσωπόν σου, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν,
Βαρ. 2,19 - Σου υποβάλλομεν την ικετήριον αυτήν προς το έλεός σου δέησιν, στηριζόμενοι οχι εις τας δικαιοσύνας των προγόνων μας και των βασιλέων μας, αλλά στο έλεός σου, Κυριε ο Θεός ημών.
Βαρ. 2,20 - ὅτι ἐνῆκας τὸν θυμόν σου καὶ τὴν ὀργήν σου ἐφ᾿ ἡμᾶς, καθάπερ ἐλάλησας ἐν χειρὶ τῶν παίδων σου τῶν προφητῶν λέγων·
Βαρ. 2,20 - Διότι συ εν τη δικαιοσύνη σου εξαπέλυσες τον θυμόν σου και την οργήν σου εναντίον μας, όπως άλλωστε είχες προαναγγείλει δια μέσου των δούλων σου, των προφητών, λέγων·
Βαρ. 2,21 - οὕτως εἶπε Κύριος· κλίνατε τὸν ὦμον ὑμῶν ἐργάσασθαι τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος καὶ καθίσατε ἐπὶ τὴν γῆν, ἣν δέδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν·
Βαρ. 2,21 - έτσι είπεν ο Κυριος· Σκύψατε τον ώμον σας, δια να εργασθήτε υποτεταγμένοι στον βασιλέα της Βαβυλώνος, ώστε να ημπορέσετε να παραμείνετε εις την χώαν, την οποίαν εγώ έδωκα στους προγόνους σας.
Βαρ. 2,22 - καὶ ἐὰν μὴ ἀκούσητε τῆς φωνῆς Κυρίου ἐργάσασθαι τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος,
Βαρ. 2,22 - Εάν όμως δεν υπακούετε εις την φωνήν του Κυρίου, να εργασθήτε εν υποταγή στον βασιλέα της Βαβυλώνος,
Βαρ. 2,23 - ἐκλείψειν ποιήσω ἐκ πόλεων Ἰούδα καὶ ἔξωθεν Ἱερουσαλὴμ φωνὴν εὐφροσύνης καὶ φωνὴν χαρμοσύνης, φωνὴν νυμφίου καὶ φωνὴν νύμφης, καὶ ἔσται πᾶσα ἡ γῆ εἰς ἄβατον ἀπὸ ἐνοικούντων.
Βαρ. 2,23 - τότε εγώ θα φέρω έτσι τα πράγματα και θα κάμω, ώστε να λείψη από τας πόλεις της Ιουδαίας και από τας οδούς της Ιερουσαλήμ κάθε φωνή αγαλλιάσεως και χαράς, χαρμόσυνος φωνή νυμφίου και νύμφης. Ολη δε η χώρα θα μείνη έρημος και άβατος από τους κατοίκους.
Βαρ. 2,24 - καὶ οὐκ ἠκούσαμεν τῆς φωνῆς σου ἐργάσασθαι τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος, καὶ ἔστησας τοὺς λόγους σου, οὓς ἐλάλησας ἐν χερσὶ τῶν παίδων σου τῶν προφητῶν, τοῦ ἐξενεχθῆναι τὰ ὀστᾶ βασιλέων ἡμῶν καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν πατέρων ἡμῶν ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν,
Βαρ. 2,24 - Ημείς όμως δεν υπηκούσαμεν εις την εντολήν σου, να εργασθώμεν εν υποταγή στον βασιλέα της Βαβυλώνος και έτσι συ

εξεπλήρωσες τους απειλητικούς λόγους σου, τους οποίους είπες εναντίον μας δια μέσου των δούλων σου, των προφητών, ότι δηλαδή θα επέλθουν εναντίον μας αι δίκαιαι τιμωρίαι, και αυτά ακόμη τα οστά των βασιλέων και τα οστά των προγονων μας θα εξαχθούν από τους τάφους των!

Βαρ. 2,25 - καὶ ἰδού ἐστιν ἐξεῤῥιμμένα τῷ καύματι τῆς ἡμέρας καὶ τῷ παγετῷ τῆς νυκτός, καὶ ἀπεθάνοσαν ἐν πόνοις πονηροῖς, ἐν λιμῷ καὶ ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν ἀποστολῇ.

Βαρ. 2,25 - Και ιδού ότι πράγματι αυτά ερρίφθησαν και εσκορπίσθησαν έξω εκτεθειμένα στο καύμα της ημέρας και στον παγετόν της νυκτός. Οι δε πατέρες μας απέθανον εν μέσω φοβερών αθλιοτήτων και τιμωριών, με λιμόν και με ρομφαίαν και με αιχμαλωσίαν.

Βαρ. 2,26 - καὶ ἔθηκας τὸν οἶκον, οὗ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐπ᾿ αὐτῷ, ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, διὰ πονηρίαν οἴκου Ἰσραὴλ καὶ οἴκου Ἰούδα. -

Βαρ. 2,26 - Και κατέστησες τον ναόν, όπου επεκαλείτο το Ονομά σου, όπως είναι σήμερα, κρημνισμένος και εγκαταλελειμμένος εξ αιτίας της κακίας των Ισραηλιτών και των Ιουδαίων.

Βαρ. 2,27 - Καὶ ἐποίησας εἰς ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κατὰ πᾶσα ἐπιείκειάν σου καὶ κατὰ πάντα οἰκτιρμόν σου τὸν μέγαν,

Βαρ. 2,27 - Και εν τούτοις είχες φερθή συ, Κυριε ο Θεός μας, προς ημάς σύμφωνα με όλην σου την επιείκειαν και με όλους τους μεγάλους οικτιρμούς σου,

Βαρ. 2,28 - καθὰ ἐλάλησας ἐν χειρὶ παιδός σου Μωυσῆ, ἐν ἡμέρᾳ ἐντειλαμένου σου αὐτῷ γράψαι τὸν νόμον σου ἐναντίον υἱῶν Ἰσραὴλ λέγων·

Βαρ. 2,28 - όπως ωμίλησες δια μέσου του δούλου σου του Μωϋσέως κατά την ημέραν, κατά την οποίαν του έδωσες την εντολήν να γράψη τον Νομον σου ενώπιον των Ισραηλιτών λέγων·

Βαρ. 2,29 - ἐὰν μὴ ἀκούσητε τῆς φωνῆς μου, εἰ μὴν ἡ βόμβησις ἡ μεγάλη ἡ πολλὴ αὕτη ἀποστρέψει εἰς μικρὰν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, οὗ διασπερῶ αὐτοὺς ἐκεῖ·

Βαρ. 2,29 - Εάν δεν υπακούσετε εις την φωνήν μου, τότε ο μεγάλος και αναρίθμητος αυτός λαός, που βομδεί, θα γίνη ελάχιστος μεταξύ των εθνών, όπου εγώ θα τους διασκορπίσω.

Βαρ. 2,30 - ὅτι ἔγνων ὅτι οὐ μὴ ἀκούσωσί μου, ὅτι λαὸς σκληροτράχηλός ἐστι. καὶ ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ καρδίαν αὐτῶν ἐν γῇ ἀποικισμοῦ αὐτῶν

Βαρ. 2,30 - Αυτά τα προαναγγέλλω, είπες, διότι γνωρίζω ότι οι Ισραηλίται δεν θα ακούσουν την φωνήν μου διότι είναι λαός σκληροτράχηλος και αμετανόητος. Εάν όμως εις την εξορίαν ευρισκόμενοι συναισθανθούν την αμαρτωλότητά των και συνέλθουν στον εαυτόν των

Βαρ. 2,31 - καὶ γνώσονται ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν. καὶ δώσω αὐτοῖς καρδίαν καὶ ὦτα ἀκούοντα,

Βαρ. 2,31 - και αναγνωρίσουν ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των, εγώ τότε θα δώσω εις αυτούς καρδίαν αγνήν και συνετήν, αυτιά πρόθυμα να ακούουν.

Βαρ. 2,32 - καὶ αἰνέσουσί με ἐν γῇ ἀποικισμοῦ αὐτῶν καὶ μνησθήσονται τοῦ ὀνόματός μου

Βαρ. 2,32 - Τοτε δε θα με δοξολογήσουν εις την χώραν της εξορίας των και θα ενθυμηθούν το Ονομά μου.

Βαρ. 2,33 - καὶ ἀποστρέψουσιν ἀπὸ τοῦ νώτου αὐτῶν τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπὸ πονηρῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὅτι μνησθήσονται τῆς ὁδοῦ πατέρων αὐτῶν τῶν ἁμαρτόντων ἔναντι Κυρίου.

Βαρ. 2,33 - Θα παύσουν πλέον να έχουν σκληρόν και ανυπότακτον τον τράχηλον, θα απομακρυνθούν από τα πονηρά έργα των, διότι θα αναμνησθούν το κατάντημα και την τύχην των πατέρων των, οι οποίοι είχαν αμαρτήσει ενώπιον εμού, του Κυρίου.

Βαρ. 2,34 - καὶ ἀποστρέψω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ Ἰσαὰκ καὶ τῷ Ἰακώβ, καὶ κυριεύσουσιν αὐτῆς· καὶ πληθυνῶ αὐτούς, καὶ οὐ μὴ σμικρυνθῶσι·

Βαρ. 2,34 - Τοτε δε συνετισμένους και εν μετάνοία θα τους επαναφέρω εγώ εις την χώραν, την οποίαν ωρκίσθην να δώσω στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ και θα γίνουν πλέον κύριοι και ιδιοκτήται αυτής. Θα τους πληθύνω και δεν θα ολιγοστεύσουν.

Βαρ. 2,35 - καὶ στήσω αὐτοῖς διαθήκην αἰώνιον τοῦ εἶναί με αὐτοῖς εἰς Θεὸν καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν· καὶ οὐ κινήσω ἔτι τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ ἀπὸ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα αὐτοῖς.

Βαρ. 2,35 - Θα συνάψω και θα επικυρώσω συμφωνίαν αιωνίαν με αυτούς, δια να είμαι εις αυτούς ο Θεός των και αυτοί να είναι δι' εμέ ο λαός. Δεν θα μετακινήσω πλέον τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν από την χώραν, την οποίαν εγώ έχω δώσει εις αυτούς.

ΒΑΡΟΥΧ 3

Βαρ. 3,1 - Κύριε παντοκράτωρ ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, ψυχὴ ἐν στενοῖς καὶ πνεῦμα ἀκηδιῶν κέκραγε πρός σε.

Βαρ. 3,1 - Κυριε παντοκράτορ, συ ο Θεός του Ισραήλ, μία ψυχή ευρισκομένη εις εκτάκτως στενόχωρον κατάστασιν, ένα πνεύμα κυριευμένον από αθυμίαν και μελαγχολίαν, κράζει προς σέ.

Βαρ. 3,2 - ἄκουσον, Κύριε, καὶ ἐλέησον, ὅτι ἡμάρτομεν ἐναντίον σου,

Βαρ. 3,2 - Ακουσε Κυριε, την φωνήν του και στείλε το έλεός σου, διότι ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου,

Βαρ. 3,3 - ὅτι σὺ καθήμενος τὸν αἰῶνα, καὶ ἡμεῖς ἀπολλύμενοι τὸν αἰῶνα.

Βαρ. 3,3 - διότι συ είσαι ο καθήμενος επί του ενδόξου αιωνίου θρόνου, ημείς δε είμεθα οι συνεχώς δια μέσου των αιώνων καταστρεφόμενοι.

Βαρ. 3,4 - Κύριε παντοκράτωρ ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, ἄκουσον δὴ τῆς προσευχῆς τῶν τεθνηκότων Ἰσραὴλ καὶ υἱῶν τῶν ἁμαρτανόντων ἐναντίον σου, οἳ οὐκ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου Θεοῦ αὐτῶν καὶ ἐκολλήθη ἡμῖν τὰ κακά.

Βαρ. 3,4 - Κυριε παντοκράτορ, ο Θεός του Ισραήλ, άκουσε τώρα την προσευχήν των αποθανόντων Ισραηλιτών και των υιών εκείνων, οι οποίοι ημάρτησαν ενώπιόν σου αυτών οι οποίοι δεν υπήκουσαν εις την φωνήν του Κυρίου και του Θεού των, και επάνω στους οποίους εκολλήθησαν αι συμφοραί και αι τιμωρίαι αυταί.

Βαρ. 3,5 - μὴ μνησθῇς ἀδικιῶν πατέρων ἡμῶν, ἀλλὰ μνήσθητι χειρός σου καὶ ὀνόματός σου ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ·

Βαρ. 3,5 - Μη ενθυμηθής και μη λάβης υπ' όψιν σου τας αδικίας των πατέρων μας, αλλά ενθυμήσου κατά τον χρόνον τούτον την παντοδύναμον χείρα σου και το άγιον Ονομά σου,

Βαρ. 3,6 - ὅτι σὺ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ αἰνέσομέν σε, Κύριε.

Βαρ. 3,6 - διότι συ είσαι ο Κυριος και ο Θεός μας και σε ημείς θα υμνολογούμεν.

Βαρ. 3,7 - ὅτι διὰ τοῦτο ἔδωκας τὸν φόβον σου ἐπί καρδίαν ἡμῶν τοῦ ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομά σου. καὶ αἰνέσομέν σε ἐν τῇ ἀποικίᾳ ἡμῶν, ὅτι ἀπεστρέψαμεν ἀπὸ καρδίας ἡμῶν πᾶσαν ἀδικίαν πατέρων ἡμῶν τῶν ἡμαρτηκότων ἐναντίον σου.

Βαρ. 3,7 - Προς τούτο άλλως τε συ ενέβαλες τον φόβον σου και τον σεβασμόν σου εντός των καρδιών μας, δια να επικαλούμεθα με πίστιν και ευλάβειαν το Ονομά σου. Σε δοξολογούμεν, Κυριε, στον τόπον αυτόν της εξορίας μας, διότι απεμακρύναμεν από τας καρδίας μας κάθε αδικίαν των πατέρων μας, οι οποίοι είχαν διαπράξει αμαρτίας ενώπιόν σου.

Βαρ. 3,8 - ἰδοὺ ἡμεῖς σήμερον ἐν τῇ ἀποικίᾳ ἡμῶν, οὗ διέσπειρας ἡμᾶς ἐκεῖ εἰς ὀνειδισμὸν καὶ εἰς ἀρὰν καὶ εἰς ὄφλησιν κατὰ πάσας τὰς ἀδικίας πατέρων ἡμῶν, οἳ ἀπέστησαν ἀπὸ Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν.

Βαρ. 3,8 - Ιδού, ημείς ευρισκόμεθα σήμερον εις την χώραν της εξορίας μας, εκεί όπου συ μας διεσκόρπισες, δια να γίνωμεν αντικείμενα εξευτελισμού και κατάρας, ώστε να εξοφλήσωμεν ετσι όλας τας αδικίας των προγόνων μας, οι οποίοι απεμακρύνθησαν από σέ, τον Κυριον και Θεόν μας.

Βαρ. 3,9 - Ἄκουε Ἰσραὴλ ἐντολὰς ζωῆς, ἐνωτίσασθε γνῶναι φρόνησιν.

Βαρ. 3,9 - Ακουε, ισραηλιτικέ λαέ, τας εντολάς αυτάς του Θεού, που φέρουν ζωήν. Ακούσατε και βάλετέ τας εις τα αυτιά σας δια να αποκτήσετε

σύνεσιν.
Βαρ. 3,10 - τί ἐστιν Ἰσραήλ; τί ὅτι ἐν γῇ τῶν ἐχθρῶν εἶ; ἐπαλαιώθης ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ, συνεμιάνθης τοῖς νεκροῖς,
Βαρ. 3,10 - Τι σου συνέβη, ισραηλιτικέ λαέ; Διατί ευρίσκεσαι εις την χώραν των εχθρών σου; Διατί εγήρασες εις την ξένην γην και εμολύνθης ανάμεσα εις μολυσμένους νεκρούς;
Βαρ. 3,11 - προσελογίσθης μετὰ τῶν εἰς ᾅδου;
Βαρ. 3,11 - Συγκατηριθμήθης μεταξύ εκείνων, οι οποίοι κατεβαίνουν στον άδην;
Βαρ. 3,12 - ἐγκατέλιπες τὴν πηγὴν τῆς σοφίας.
Βαρ. 3,12 - Διότι εγκατέλειψες την πηγήν της σοφίας, τον Θεόν και τον Νομον του.
Βαρ. 3,13 - τῇ ὁδῷ τοῦ Θεοῦ εἰ ἐπορεύθης, κατῴκεις ἂν ἐν εἰρήνῃ τὸν αἰῶνα.
Βαρ. 3,13 - Εάν είχες βαδίσει τον δρόμον του Θεού, θα κατοικούσες εις την πατρίδα σου εν ειρήνη δια παντός.
Βαρ. 3,14 - μάθε ποῦ ἐστι φρόνησις, ποῦ ἐστιν ἰσχύς, ποῦ ἐστι σύνεσις τοῦ γνῶναι ἅμα ποῦ ἐστι μακροβίωσις καὶ ζωή, ποῦ ἐστι φῶς ὀφθαλμῶν καὶ εἰρήνη. -
Βαρ. 3,14 - Μαθε που υπάρχει σοφία και σύνεσις, που ευρίσκεται η δύναμις, που είναι η σύνεσις, δια να γνωρίσης συγχρόνως, που υπάρχει η μακρότης των ημέρων και ευτυχισμένη ζωη, που ευρίσκεται το φως και η χαρά των οφθαλμών, η πραγματική και αδιατάρακτος ειρήνη.
Βαρ. 3,15 - Τίς εὗρε τὸν τόπον αὐτῆς καὶ τίς εἰσῆλθεν εἰς τοὺς θησαυροὺς αὐτῆς;
Βαρ. 3,15 - Ποιός ευρήκε τον τόπον αυτής της θείας σοφίας και ποιός εισήλθεν στους θησαυρούς της;
Βαρ. 3,16 - ποῦ εἰσιν οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν καὶ οἱ κυριεύοντες τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς,
Βαρ. 3,16 - Που είναι οι άρχοντες των εθνών, δια να μας είπουν εάν την ευρήκαν, και οι εξουσιάζοντες επάνω εις τα θηρία της γης;
Βαρ. 3,17 - οἱ ἐν τοῖς ὀρνέοις τοῦ οὐρανοῦ ἐμπαίζοντες καὶ τὸ ἀργύριον θησαυρίζοντες καὶ τὸ χρυσίον, ᾧ ἐπεποίθεισαν ἄνθρωποι, καὶ οὐκ ἔστι τέλος τῆς κτήσεως αὐτῶν,
Βαρ. 3,17 - Που είναι εκείνοι, οι οποίοι συλλαμβάνουν και τα πλέον άγρια πτηνά και παίζουν με αυτά; Και όλοι όσοι θησαυρίζουν χρυσίον και αργύριον, εις τα οποία οι άνθρωποι στηρίζουν την πεποίθησιν και τας ελπίδας των και δεν σταματούν ποτέ εργαζόμενοι δια την απόκτησιν των;
Βαρ. 3,18 - οἱ τὸ ἀργύριον τεκταίνοντες καὶ μεριμνῶντες, καὶ οὐκ ἔστιν ἐξεύρεσις τῶν ἔργων αὐτῶν;

Βαρ. 3,18 - Που είναι οι αργυροκόποι και οι χρυσοχόοι, οι οποίοι με πολλήν επιμέλειαν κατεργάζονται τα πολύτιμα αυτά μέταλλα και κατασκευάζουν αναρίθμητα ήδη έργων;

Βαρ. 3,19 - ἠφανίσθησαν καὶ εἰς ᾅδου κατέβησαν, καὶ ἄλλοι ἀντανέστησαν ἀντ᾽ αὐτῶν.

Βαρ. 3,19 - Εξηφανίσθησαν, κατέβηκαν στον άδην, χωρίς να γνωρίσουν την αληθινήν σοφίαν, και άλλοι παρουσιάσθησαν εις την γην αντί εκείνων.

Βαρ. 3,20 - νεώτεροι εἶδον φῶς καὶ κατῴκησαν ἐπὶ τῆς γῆς, ὁδὸν δὲ ἐπιστήμης οὐκ ἔγνωσαν,

Βαρ. 3,20 - Νεώτεροι εγεννήθησαν και είδαν το φως του ουρανού και κατώκησαν εις την γην, αλλά και αυτοί δεν εγνώρισαν τον δρόμον της αληθινής επιστήμης και σοφίας.

Βαρ. 3,21 - οὐδὲ συνῆκαν τρίβους αὐτῆς, οὐδὲ ἀντελάβοντο αὐτῆς· οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν πόῤῥω ἐγενήθησαν,

Βαρ. 3,21 - Δεν ενόησαν τους δρόμους της, δεν εκράτησαν αυτήν και δεν εστηρίχθησαν επάνω της. Το ιδιο και τα παιδιά των, επλανήθησαν στον δρόμον των, ευρέθησαν μακράν από την αληθινήν σοφίαν.

Βαρ. 3,22 - οὐδὲ ἠκούσθη ἐν Χαναάν, οὐδὲ ὤφθη ἐν Θαιμάν,

Βαρ. 3,22 - Δεν ηκούσθη να γίνεται λόγος περί αυτής εις την Χαναάν, ούτε εφανερώθη εις την περιοχήν Θαιμάν.

Βαρ. 3,23 - οὔτε υἱοὶ Ἄγαρ, οἱ ἐκζητοῦντες τὴν σύνεσιν ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ ἔμποροι τῆς Μεῤῥὰν καὶ Θαιμάν, οἱ μυθολόγοι καὶ οἱ ἐκζητηταὶ τῆς συνέσεως, ὁδὸν τῆς σοφίας οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ ἐμνήσθησαν τὰς τρίβους αὐτῆς. -

Βαρ. 3,23 - Οτε οι απόγονοι της Αγαρ, οι οποίοι εν τούτοις αναζητούν την σοφίαν επάνω εις την γην, ούτε οι έμποροι της Μερράν και της Θαιμάν, οι επινοηταί και ερμηνευταί παραβολών, οι αναζητούντες την σύνεσιν, κανείς από αυτούς δεν έμαθε τον δρόμον της σοφίας, ούτε και ενεθυμήθησαν καν τας οδούς της.

Βαρ. 3,24 - Ὦ Ἰσραήλ, ὡς μέγας ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιμήκης ὁ τόπος τῆς κτήσεως αὐτοῦ·

Βαρ. 3,24 - Ω Ισραηλιτικέ λαέ, πόσον μέγα και μεγαλοπρεπές είναι το σύμπαν, οίκος αυτός του Θεού! Ποσον αχανής ο τόπος της κυριαρχίας του !

Βαρ. 3,25 - μέγας καὶ οὐκ ἔχει τελευτήν, ὑψηλὸς καὶ ἀμέτρητος.

Βαρ. 3,25 - Μέγας, χωρίς τέλος, υψηλός και απροσμέτρητος !

Βαρ. 3,26 - ἐκεῖ ἐγεννήθησαν οἱ γίγαντες οἱ ὀνομαστοὶ οἱ ἀπ᾽ ἀρχῆς, γενόμενοι εὐμεγέθεις, ἐπιστάμενοι πόλεμον.

Βαρ. 3,26 - Εις την γην, κατά τους αρχαίους χρόνους, εγεννήθησαν οι ονομαστοί γίγαντες, μεγάλου αναστήματος, ικανοί και έμπειροι στον πόλεμον.

Βαρ. 3,27 - οὐ τούτους ἐξελέξατο ὁ Θεὸς οὐδὲ ὁδὸν ἐπιστήμης ἔδωκεν αὐτοῖς·

Βαρ. 3,27 - Ο Θεός όμως δεν εξέλεξεν αυτούς, ούτε έδωκεν εις αυτούς σοφίαν και σύνεσιν.

Βαρ. 3,28 - καὶ ἀπώλοντο παρὰ τὸ μὴ ἔχειν φρόνησιν, ἀπώλοντο διὰ τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν. -

Βαρ. 3,28 - Εχάθησαν, διότι δεν είχαν σύνεσιν, κατεστράφησαν εξ αιτίας της αφροσύνης των.

Βαρ. 3,29 - Τίς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔλαβεν αὐτὴν καὶ κατεβίβασεν αὐτὴν ἐκ τῶν νεφελῶν;

Βαρ. 3,29 - Ποιός ανέβηκεν στον ουρανόν και επήρε την σοφίαν και την κατεβίδασεν εις την γην κάτω από τα νέφη;

Βαρ. 330 - τίς διέβη πέραν τῆς θαλάσσης καὶ εὗρεν αὐτὴν καὶ οἴσει αὐτὴν χρυσίου ἐκλεκτοῦ;

Βαρ. 3,30 - Ποιός διεπέρασε την θάλασσαν και εύρε την σοφίαν και θα την φέρη θεωρών αυτήν πολυτιμοτέρον και από αυτό το εκλεκτόν χρυσίον;

Βαρ. 3,31 - οὐκ ἔστιν ὁ γινώσκων τὴν ὁδὸν αὐτῆς οὐδὲ ὁ ἐνθυμούμενος τὴν τρίβον αὐτῆς·

Βαρ. 3,31 - Δεν υπάρχει κανείς άνθρωπος, που να γνωρίζη καλά την οδόν αυτής, και κανείς που να κατανοή τον δρόμον της.

Βαρ. 3,32 - ἀλλ᾽ ὁ εἰδὼς τὰ πάντα γινώσκει αὐτήν, ἐξεῦρεν αὐτὴν τῇ συνέσει αὐτοῦ· ὁ κατασκευάσας τὴν γῆν εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, ἐνέπλησεν αὐτὴν κτηνῶν τετραπόδων·

Βαρ. 3,32 - Αλλά ο παντογνώστης Θεός γνωρίζει καλώς αυτήν, αυτός εν τη απείρω αυτού συνέσει, την έχει διερευνήσει. Αυτός, ο οποίος εδημιούργησε και εστερεωσε την γην στους αιώνας των αιώνων· αυτός ο οποίος την εγέμισε με διάφορα ζώα·

Βαρ. 3,33 - ὁ ἀποστέλλων τὸ φῶς, καὶ πορεύεται, ἐκάλεσεν αὐτό, καὶ ὑπήκουσεν αὐτῷ τρόμῳ·

Βαρ. 3,33 - αυτός που εξαποστέλλει το φως και πορεύεται, το καλεί και υπακούει αυτό εις αυτόν με τρόμον.

Βαρ. 3,34 - οἱ δὲ ἀστέρες ἔλαμψαν ἐν ταῖς φυλακαῖς αὐτῶν καὶ εὐφράνθησαν.

Βαρ. 3,34 - Κατόπιν εντολής του έλαμψαν και λάμπουν οι αστέρες εις τας θέσεις των και ευφραίνονται.

Βαρ. 3,35 - ἐκάλεσεν αὐτοὺς καὶ εἶπον· πάρεσμεν, ἔλαμψαν μετ᾽ εὐφροσύνης τῷ ποιήσαντι αὐτούς.

Βαρ. 3,35 - Προσεκάλεσεν αυτούς και εκείνοι απήντησαν· “έδω είμεθα”. Λαμπουν με ευφροσύνην χάρις εις εκείνον, ο οποίος τους εδημιούργησεν.

Βαρ. 3,36 - οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν.

Βαρ. 3,36 - Αυτός είναι ο Θεός μας· κανείς άλλος δεν ημπορεί να αντιμετρηθή προς αυτόν.
Βαρ. 3,37 - ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακὼβ τῷ παιδὶ αὐτοῦ καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἠγαπημένῳ ὑπ᾿ αὐτοῦ·
Βαρ. 3,37 - Αυτός εύρε και έχει όλην την οδόν της σοφίας και έδωκεν αυτήν στον Ιακώβ, τον δόλον αυτού, στον Ισραήλ, τον ηγαπημένον του.
Βαρ. 3,38 - μετὰ τοῦτο ἐπὶ γῆς ὤφθη καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη.
Βαρ. 3,38 - Επειτα δε από όλα αυτά, εφανερώθη εις την γην και συνανεστράφη με τους ανθρώπους.

ΒΑΡΟΥΧ 4

Βαρ. 4,1 - Αὕτη ἡ βίβλος τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ νόμος ὁ ὑπάρχων εἰς τὸν αἰῶνα· πάντες οἱ κρατοῦντες αὐτὴν εἰς ζωήν, οἱ δὲ καταλείποντες αὐτὴν ἀποθανοῦνται. -
Βαρ. 4,1 - Αυτό είναι το βιβλίον, που περιέχει τας εντολάς του Θεού. Αυτός είναι ο Νομος, που εδόθη δια να υπάρχη στους αιώνας των αιώνων. Ολοι όσοι κατέχουν την σοφίαν θα ζήσουν· εκείνοι όμως, που την εγκαταλείπουν, θα αποθάνουν.
Βαρ. 4,2 - Ἐπιστρέφου, Ἰακώβ, καὶ ἐπιλαβοῦ αὐτῆς, διόδευσον πρὸς τὴν λάμψιν κατέναντι τοῦ φωτὸς αὐτῆς.
Βαρ. 4,2 - Επίστρεψε εν μετανοία προς τον Θεόν σου, ισραηλιτικέ λαέ, άρπαξε και κράτησε την σοφίαν, περιπατεί με την λάμψιν αυτής μέσα στο φως της.
Βαρ. 4,3 - μὴ δῷς ἑτέρῳ τὴν δόξαν σου καὶ τὰ συμφέροντά σοι ἔθνει ἀλλοτρίῳ.
Βαρ. 4,3 - Μη παραχωρήσης εις άλλον την δόξαν σου και τα συμφέροντά σου· την περιουσίαν και τα πλούτη σου μη τα δώσης εις ξένον έθνος.
Βαρ. 4,4 - μακάριοί ἐσμεν Ἰσραήλ, ὅτι τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ ἡμῖν γνωστά ἐστι. -
Βαρ. 4,4 - Τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι είμεθα ημείς, ω Ισραηλίται, διότι γνωρίζομεν εκείνα, τα οποία είναι ευάρεστα στον Θεόν.
Βαρ. 4,5 - Θαρσεῖτε λαός μου, μνημόσυνον Ἰσραήλ.
Βαρ. 4,5 - Παρε θάρρος, λαός μου, λαέ ισραηλιτικέ, συ που κρατείς και ενθυμείσαι το ένδοξον παρελθόν σου!
Βαρ. 4,6 - ἐπράθητε τοῖς ἔθνεσιν οὐκ εἰς ἀπώλειαν, διὰ δὲ τὸ παροργίσαι ὑμᾶς τὸν Θεὸν παρεδόθητε τοῖς ὑπεναντίοις·
Βαρ. 4,6 - Επωλήθητε μεν εις τα έθνη ως δούλοι, οχι όμως εις καταστροφήν και απώλειαν, αλλά διότι παρωργίσατε τον Θεόν και δια τούτο

παρεδόθητε στους εχθρούς σας, προς παιδαγωγικήν σας τιμωρίαν και διόρθωσιν.

Βαρ. 4,7 - παρωξύνατε γὰρ τὸν ποιήσαντα ὑμᾶς θύσαντες δαιμονίοις καὶ οὐ Θεῷ.

Βαρ. 4,7 - Οντως, εξωργίσατε τον Δημιουργόν σας, διότι προσεφέρατε θυσίαν εις τα δαιμόνια και όχι στον Θεόν.

Βαρ. 4,8 - ἐπελάθεσθε τὸν τροφεύσαντα ὑμᾶς Θεὸν αἰώνιον, ἐλυπήσατε δὲ καὶ τὴν ἐκθρέψασαν ὑμᾶς Ἱερουσαλήμ·

Βαρ. 4,8 - Ελησμονήσατε τον αιώνιον Θεόν, ο οποίος σας ετροφοδότησε. Ελυπήσατε δε και την Ιερουσαλήμ, η οποία σας έχει αναθρέψει.

Βαρ. 4,9 - εἶδε γὰρ τὴν ἐπελθοῦσαν ὑμῖν ὀργὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπεν· ἀκούσατε, οἱ πάροικοι Σιών, ἐπήγαγέ μοι ὁ Θεὸς πένθος μέγα·

Βαρ. 4,9 - Είδεν η Ιερουσαλήμ την εκ μέρους του Θεού εκραγείσαν οργήν και τιμωρίαν εναντίον σας και είπεν· Ακούσατε σεις, οι γειτονικοί προς την Σιών λαοί. Ο Θεός μου έστειλε μέγα πένθος.

Βαρ. 4,10 - εἶδον γὰρ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν υἱῶν μου καὶ τῶν θυγατέρων μου, ἣν ἐπήγαγεν αὐτοῖς ὁ αἰώνιος.

Βαρ. 4,10 - Διότι είδα την αιχμαλωσίαν των υιών μου και των θυγατέρων μου, την οποίαν ο αιώνιος Θεός εξαπέστειλεν εναντίον των.

Βαρ. 4,11 - ἔθρεψα γὰρ αὐτοὺς μετ᾿ εὐφροσύνης, ἐξαπέστειλα δὲ μετὰ κλαυθμοῦ καὶ πένθους.

Βαρ. 4,11 - Ανέθρεψα αυτούς με αγαλλιασιν χαι χαράν. Τους προέπεμψα όμως εις την αιχμαλωσίαν με κλαυθμόν και πένθος.

Βαρ. 4,12 - μηδεὶς ἐπιχαιρέτω μοι τῇ χήρᾳ καὶ καταλειφθείσῃ ὑπὸ πολλῶν· ἠρημώθην διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν τέκνων μου, διότι ἐξέκλιναν ἐκ νόμου Θεοῦ,

Βαρ. 4,12 - Κανείς ας μη επιχαρή βλέπων με χήραν και εγκαταλελειμμένην από τα τέκνα μου ! Εμεινα έρημος δια τας αμαρτίας των τέκνων μου, διότι αυτά παρεξέκλιναν από τον νόμον του Θεού.

Βαρ. 4,13 - δικαιώματα δὲ αὐτοῦ οὐκ ἔγνωσαν οὐδὲ ἐπορεύθησαν ὁδοῖς ἐντολῶν Θεοῦ, οὐδὲ τρίβους παιδείας ἐν δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπέβησαν.

Βαρ. 4,13 - Δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν και να υποταχθούν εις τα προστάγματα αυτού, δεν επορεύθησαν εις τας τρίβους της αγίας αυτού διδασκαλίας μετά δικαιοσύνης.

Βαρ. 4,14 - ἐλθέτωσαν αἱ πάροικοι Σιών, καὶ μνήσθητε τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν υἱῶν μου καὶ θυγατέρων, ἣν ἐπήγαγεν αὐτοῖς ὁ αἰώνιος·

Βαρ. 4,14 - Ελάτε σεις, οι γειτονικοί λαοί της Σιών, και ενθυμηθήτε την αιχμαλωσίαν των υιών μου και των θυγατέρων μου, την οποίαν ο αιώνιος Θεός εξαπέστειλεν εναντίον των.

Βαρ. 4,15 - ἐπήγαγε γὰρ ἐπ᾿ αὐτοὺς ἔθνος μακρόθεν, ἔθνος ἀναιδὲς καὶ ἀλλόγλωσσον, οἳ οὐκ ᾐσχύνθησαν πρεσβύτην οὐδὲ παιδίον ἠλέησαν

Βαρ. 4,15 - Επέφερεν εναντίον αυτών από μακράν ένα έθνος αναίσχυντον και ξενόγλωσσον, το οποίον ούτε τους γέροντας εσεβάσθη, ούτε τα μικρά παιδιά εσπλαγχνίσθη.

Βαρ. 4,16 - καὶ ἀπήγαγον τοὺς ἀγαπητοὺς τῆς χήρας καὶ ἀπὸ τῶν θυγατέρων τὴν μόνην ἠρήμωσαν.

Βαρ. 4,16 - Απήγαγον εις αιχμαλωσίαν τους προσφιλείς υιούς εμού της χήρας. Με αφήκαν μόνην και έρημον, εστερημένην από τας θυγατέρας μου.

Βαρ. 4,17 - ἐγὼ δὲ τί δυνατὴ βοηθῆσαι ὑμῖν;

Βαρ. 4,17 - Εγώ δέ, αγαπητά μου τέκνα, εις τι ημπορούσα να σας βοηθήσω μέσα εις την μεγάλην σας αυτήν θλίψιν;

Βαρ. 4,18 - ὁ γὰρ ἐπαγαγὼν τὰ κακὰ ὑμῖν ἐξελεῖται ὑμᾶς ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν ὑμῶν.

Βαρ. 4,18 - Μονον εκείνος, ο οποίος εξαπέστειλε τας συμφοράς και τιμωρίας αυτάς εναντίον σας, εκείνος είναι εις θέσιν να σας λυτρώση από τα χέρια των εχθρών σας.

Βαρ. 4,19 - βαδίζετε, τέκνα, βαδίζετε, ἐγὼ γὰρ κατελήφθην ἔρημος·

Βαρ. 4,19 - Πηγαίνετε, παιδιά μου, πηγαίνετε εις την αιχμαλωσίαν, διότι εγώ απέμεινα πλέον μονή και έρημος !

Βαρ. 4,20 - ἐξεδυσάμην τὴν στολὴν τῆς εἰρήνης, ἐνεδυσάμην δὲ σάκκον τῆς δεήσεώς μου, κεκράξομαι πρὸς τὸν αἰώνιον ἐν ταῖς ἡμέραις μου. -

Βαρ. 4,20 - Εβγαλα την στολήν της ειρήνης και της χαράς, εφορεσα σάκκινον ένδυμα πένθους και δεήσεως. Θα κράζω προς τον αιώνιον Θεόν κατά τας ημέρας αυτάς της δυστυχίας μου, ζητούσα την σωτηρίαν σας.

Βαρ. 4,21 - Θαῤῥεῖτε, τέκνα, βοήσατε πρὸς τὸ Θεόν, καὶ ἐξελεῖται ὑμᾶς ἐκ δυναστείας, ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν.

Βαρ. 4,21 - Παρετε θάρρος, τέκνα μου, βοήσατε με θερμάς ικεσίας προς τον Θεόν και εκείνος ασφαλώς θα σας γλυτώση από την τυραννίαν, από τα χέρια των εχθρών.

Βαρ. 4,22 - ἐγὼ γὰρ ἤλπισα ἐπὶ τῷ αἰωνίῳ τὴν σωτηρίαν ὑμῶν, καὶ ἦλθέ μοι χαρὰ παρὰ τοῦ ἁγίου ἐπὶ τῇ ἐλεημοσύνῃ, ᾗ ἥξει ὑμῖν ἐν τάχει παρὰ τοῦ αἰωνίου σωτῆρος ὑμῶν.

Βαρ. 4,22 - Διότι εγώ στον αιώνιον Θεόν έχω στηρίξει τας ελπίδας μου δια την σωτηρίαν σας. Και μου ήλθε χαρά εκ μέρους του αγίου Θεού δια το έλεός του, που θα σας στείλη. Το έλεός του θα έλθη ταχέως προς σας από μέρος του αιωνίου σωτήρος σας.

Βαρ. 4,23 - ἐξέπεμψα γὰρ ὑμᾶς μετὰ κλαυθμοῦ καὶ πένθους, ἀποδώσει δέ μοι ὁ Θεὸς ὑμᾶς μετὰ χαρμοσύνης καὶ εὐφροσύνης εἰς τὸν αἰῶνα.

Βαρ. 4,23 - Σας προέπεμψα στον τόπον της εξορίας σας με κλαυθμόν και πένθος, με αγαλλίασιν όμως και χαράν θα σας επαναφέρη εις εμέ ο Θεός μας, δια να μένετε εδώ παντοτεινά.

Βαρ. 4,24 - ὥσπερ γὰρ νῦν ἑωράκασιν αἱ πάροικοι Σιὼν τὴν ὑμετέραν αἰχμαλωσίαν, οὕτως ὄψονται ἐν τάχει τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ὑμῶν σωτηρίαν, ἣ ἐπελεύσεται ὑμῖν μετὰ δόξης μεγάλης καὶ λαμπρότητος τοῦ αἰωνίου.

Βαρ. 4,24 - Οπως δε τώρα είδαν οι γειτονικοί λαοί της Σιών την αιχμαλωσίαν σας, έτσι θα ίδουν πολύ σύντομα την σωτηρίαν σας, την οποίαν θα σας αποστείλη με δόξαν και λαμπρότητα μεγάλην ο αιώνιος.

Βαρ. 4,25 - τέκνα, μακροθυμήσατε τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπελθοῦσαν ὑμῖν ὀργήν· κατεδίωξέ σε ὁ ἐχθρός σου, καὶ ὄψει αὐτοῦ τὴν ἀπώλειαν ἐν τάχει καὶ ἐπὶ τραχήλους αὐτῶν ἐπιβήσῃ.

Βαρ. 4,25 - Παιδιά μου, μακροθυμήσατε και υπομείνατε την οργήν, η οποία επήλθεν εναντίον σας εκ μέρους του Θεού. Ο εχθρός σας κατεδίωξε. Πολύ σύντομα όμως θα ίδετε την καταστροφήν του και θα θέσετε τους πόδας σας επάνω στον τράχηλόν του.

Βαρ. 4,26 - οἱ τρυφεροί μου ἐπορεύθησαν ὁδοὺς τραχείας, ἤρθησαν ὡς ποίμνιον ἡρπασμένον ὑπὸ ἐχθρῶν. -

Βαρ. 4,26 - Τα τρυφερά παιδιά μου εβάδισαν δρόμους δυσβάτους και δυσκόλους. Εσύρθησαν σαν ένα ποίμνιον, που έχει διαρπαγή από τους εχθρούς.

Βαρ. 4,27 - Θαρσήσατε τέκνα καὶ βοήσατε πρὸς τὸν Θεόν, ἔσται γὰρ ὑμῶν ὑπὸ τοῦ ἐπάγοντος μνεία.

Βαρ. 4,27 - Παρετε θάρρος, τέκνα μου, και βοήσατε με θερμάς ικεσίας προς τον Θεόν. Διότι εκείνος, ο οποίος επέφερεν εναντίον σας την θλίψιν αυτήν, σας ενθυμείται, δια να σας λύτρωση.

Βαρ. 4,28 - ὥσπερ γὰρ ἐγένετο ἡ διάνοια ὑμῶν εἰς τὸ πλανηθῆναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, δεκαπλασιάσατε ἐπιστραφέντες ζητῆσαι αὐτόν.

Βαρ. 4,28 - Διότι, όπως η διάνοια σας σας απεπλάνησεν, ώστε να απομακρυνθήτε από τον Θεόν, ετσι τώρα επιστρέψατε εν μετανοία προς αυτόν. Δεκαπλασιάσατε τον ζήλον σας εις την αναζήτησίν του.

Βαρ. 4,29 - ὁ γὰρ ἐπαγαγὼν ὑμῖν τὰ κακὰ ἐπάξει ὑμῖν τὴν αἰώνιον εὐφροσύνην μετὰ τῆς σωτηρίας ὑμῶν. -

Βαρ. 4,29 - Διότι εκείνος, ο οποίος έστειλεν εναντίον σας αυτά τα κακά, θα στείλη μαζή με την σωτηρίαν σας και αιωνίαν ευφροσύνην.

Βαρ. 4,30 - Θάρσει Ἱερουσαλήμ, παρακαλέσει σε ὁ ὀνομάσας σε.

Βαρ. 4,30 - Παρε θάρρος, Ιερουσαλήμ, διότι εκείνος, ο οποίος σου έδωσε το όνομά σου θα σε παρηγόρηση και θα σε χαροποίηση.

Βαρ. 4,31 - δείλαιοι οἱ σὲ κακώσαντες καὶ ἐπιχαρέντες τῇ σῇ πτώσει,

Βαρ. 4,31 - Δυστυχείς και αξιοδάκρυτοι είναι εκείνοι, οι οποίοι σου επέφεραν τα κακά αυτά και οι οποίοι εχάρησαν δια την πτώσιν σου.

Βαρ. 4,32 - δείλαιαι αἱ πόλεις, αἷς ἐδούλευσαν τὰ τέκνα σου, δειλαία ἡ δεξαμένη τοὺς υἱούς σου.

Βαρ. 4,32 - Αθλιαι και δυστυχείς αι πόλεις, εις τας οποίας ως δούλοι έζησαν τα τέκνα σου. Αθλία θα είναι η περιοχή, η οποία εδέχθη ως αιχμαλώτους και εξορίστους τους υιούς σου.

Βαρ. 4,33 - ὥσπερ γὰρ ἐχάρη ἐπὶ τῇ σῇ πτώσει καὶ εὐφράνθη ἐπὶ τῷ πτώματί σου, οὕτως λυπηθήσεται ἐπὶ τῇ ἑαυτῆς ἐρημίᾳ.

Βαρ. 4,33 - Διότι, όπως εχάρη δια την πτώσιν σου και ηυφράνθη δια την συντριβήν σου, έτσι θα λυπηθή δια την ερήμωσιν της, που την αναμένει.

Βαρ. 4,34 - καὶ περιελῶ αὐτῆς τὸ ἀγαλλίαμα τῆς πολυοχλίας καὶ τὸ ἀγαυρίαμα αὐτῆς ἔσται εἰς πένθος.

Βαρ. 4,34 - Θα αφαιρέσω την χαράν από τον πολυάριθμον λαόν της και την αλαζονείαν της θα την μεταβάλω εις ένθος.

Βαρ. 4,35 - πῦρ γὰρ ἐπελεύσεται αὐτῇ παρὰ τοῦ αἰωνίου εἰς ἡμέρας μακράς, καὶ κατοικηθήσεται ὑπὸ δαιμονίων τὸν πλείονα χρόνον. -

Βαρ. 4,35 - Διότι φωτιά θα επέλθη εναντίον αυτής εκ μέρους του αιωνίου Θεού επί πολύν χρόνον, και θα κατοικήται όχι από ανθρώπους, άλλα από δαιμόνια επί μακρούς χρόνους.

Βαρ. 4,36 - Περίβλεψον πρὸς ἀνατολάς, Ἱερουσαλήμ, καὶ ἴδε τὴν εὐφροσύνην τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ σοι ἐρχομένην.

Βαρ. 4,36 - Γυρισε το βλέμμα σου προς ανατολάς, ω Ιερουσαλήμ, και ίδε την χαράν και αγαλλίασιν, η οποία εκ μέρους του Θεού έρχεται προς σέ.

Βαρ. 4,37 - ἰδοὺ ἔρχονται οἱ υἱοί σου, οὓς ἐξαπέστειλας, ἔρχονται συνηγμένοι ἀπὸ ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν τῷ ῥήματι τοῦ ἁγίου χαίροντες τῇ τοῦ Θεοῦ δόξῃ.

Βαρ. 4,37 - Ιδού, έρχονται τα παιδιά σου, τα οποία είδες να αποστέλλονται εις αιχμαλωσίαν. Ερχονται συνηθροισμένα από ανατολών έως δυσμών, κατόπιν εντολής του αγίου Θεού, χαίροντες και απολαμβάνοντες την δόξαν του Θεού.

ΒΑΡΟΥΧ 5

Βαρ. 5,1 - Ἔκδυσαι, Ἱερουσαλήμ, τὴν στολὴν τοῦ πένθους καὶ τῆς κακώσεώς σου καὶ ἔνδυσαι τὴν εὐπρέπειαν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ δόξης εἰς τὸν αἰῶνα.

Βαρ. 5,1 - Βγάλε, ω Ιερουσαλήμ, την πένθιμον ενδυμασιάν σου, την ενδυμασίαν της δυστυχίας σου, φόρεσε στον αιώνα τον άπαντα την μεγαλοπρέπειαν της δόξης του Θεού.

Βαρ. 5,2 - περιβαλοῦ τὴν διπλοΐδα τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνης, ἐπίθου τὴν μίτραν ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου τῆς δόξης τοῦ αἰωνίου.

Βαρ. 5,2 - Ενδύσου τον ευρύχωρον και πλούσιον χιτώνα, που προέρχεται από την δικαιοσύνην του Θεού· βάλε εις την κεφαλήν σου την μίτραν της δόξης του αιωνίου Θεού.

Βαρ. 5,3 - ὁ γὰρ Θεὸς δείξει τῇ ὑπ᾿ οὐρανὸν πάσῃ τὴν σὴν λαμπρότητα.

Βαρ. 5,3 - Διότι ο Θεός θα φανερώση εις όλην την οικουμένην την υπό τον ουρανόν πάσαν την λαμπρότητά σου.

Βαρ. 5,4 - κληθήσεται γάρ σου τὸ ὄνομα παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα· Εἰρήνη δικαιοσύνης καὶ δόξα θεοσεβείας. -

Βαρ. 5,4 - Ονομα αιώνιον και ένδοξον θα δώση εις σε ο Θεός. Ονομα, που θα σημαίνη Ειρήνη δικαιοσύνης και δόξα θεοσεβείας.

Βαρ. 5,5 - Ἀνάστηθι, Ἱερουσαλήμ, καὶ στῆθι ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ περίβλεψαι πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου ἀπὸ ἡλίου δυσμῶν ἕως ἀνατολῶν τῷ ῥήματι τοῦ ἁγίου χαίροντας τῇ τοῦ Θεοῦ μνείᾳ.

Βαρ. 5,5 - Σηκω, Ιερουσαλήμ, στάσου εις μέρος υψηλόν, στρέψε τους οφθαλμούς σου προς ανοτολάς και ίδε συγκεντρωμένα τα τέκνα σου από δυσμών ηλίου έως ανατολών, σύμφωνα με τον λόγον του αγίου Θεού. Ιδε αυτά χαίροντα, διότι ο Θεός τα ενεθυμήθη.

Βαρ. 5,6 - ἐξῆλθον γὰρ παρὰ σοῦ πεζοὶ ἀγόμενοι ὑπὸ ἐχθρῶν, εἰσάγει δὲ αὐτοὺς ὁ Θεὸς πρὸς σὲ αἰρομένους μετὰ δόξης ὡς θρόνον βασιλείας.

Βαρ. 5,6 - Εβγήκαν από την πόλιν, την Ιερουσαλήμ πεζοί, συρόμενοι εις αιχμαλωσίαν από τους εχθρούς. Τωρα όμως τους επαναφέρει ο Θεός προς σε με δόξαν και τιμήν, ως επάνω εις θρόνον βασιλικόν.

Βαρ. 5,7 - συνέταξε γὰρ ὁ Θεὸς ταπεινοῦσθαι πᾶν ὄρος ὑψηλὸν καὶ θῖνας ἀεννάους καὶ φάραγγας πληροῦσθαι εἰς ὁμαλισμὸν τῆς γῆς, ἵνα βαδίσῃ Ἰσραὴλ ἀσφαλῶς τῇ τοῦ Θεοῦ δόξῃ·

Βαρ. 5,7 - Κυριος ο Θεός διέταξε να χαμηλώσουν τα υψηλά όρη και οι αιώνιοι λόφοι, και να γεμίσουν αι φάραγγες, να ισοπεδωθή το έδαφος της γης, να γίνη ομαλόν, δια να βαδίση με ασφάλειαν ο Ισραηλιτικός λαός εις την δόξαν του Θεού.

Βαρ. 5,8 - ἐσκίασαν δὲ καὶ οἱ δρυμοὶ καὶ πᾶν ξύλον εὐωδίας τῷ Ἰσραὴλ προστάγματι τοῦ Θεοῦ·

Βαρ. 5,8 - Βαθύσκια θα είναι τα δάση, από όπου θα διέρχονται, και κάθε αρωματώδες δένδρον κατόπιν εντολής του Θεού θα εξαπολύη την ευωδίαν του δια τον ισραηλιτικόν λαόν.

Βαρ. 5,9 - ἡγήσεται γὰρ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ μετ᾿ εὐφροσύνης τῷ φωτὶ τῆς δόξης αὐτοῦ σὺν ἐλεημοσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ τῇ παρ᾿ αὐτοῦ.

Βαρ. 5,9 - Διότι ο ίδιος ο Θεός θα οδήγηση τον Ισραηλιτικόν λαόν με χαράν στο φως της δόξης του, μαζή με το θείον του έλεος και την θείαν του δικαιοσύνην.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 1

- Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ αἰχμαλωσθῆναι τὸν Ἰσραήλ, καὶ Ἱερουσαλὴμ ἐρημωθῆναι, ἐκάθισεν Ἱερεμίας κλαίων, καὶ ἐθρήνησε τὸν θρῆνον τοῦτον ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ εἶπε·

Επειτα από την αιχμαλωσίαν των Ισραηλιτών και την ερήμωσιν της Ιερουσαλήμ, εκάθισεν ο Ιερεμίας κλαίων· και εθρήνησε δια την Ιερουσαλήμ αυτόν τον θρήνον και είπε·

Θ. Ιερ. 1,1 - Πῶς ἐκάθισε μόνη ἡ πόλις ἡ πεπληθυμμένη λαῶν; ἐγενήθη ὡς χήρα πεπληθυμμένη ἐν ἔθνεσιν, ἄρχουσα ἐν χώραις ἐγενήθη εἰς φόρον.

Θ. Ιερ. 1,1 - Πως απέμεινε μόνη, έρημος από κατοίκους η πόλις, η οποία άλλοτε ήτο γεμάτη από λαούς; Εγινεν ωσάν απωρφανισμένη χήρα αυτή, που ήτο άλλοτε πολυάνθρωπος, μεταξύ όλων των εθνών. Πως η αρχόντισσα ανάμεσα εις τας χώρας της γης έγινε τώρα φόρου υποτελής!

Θ. Ιερ. 1,2 - Κλαίουσα ἔκλαυσεν ἐν νυκτί, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἐπὶ τῶν σιαγόνων αὐτῆς, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ παρακαλῶν αὐτὴν ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαπώντων αὐτήν· πάντες οἱ φιλοῦντες αὐτὴν ἠθέτησαν ἐν αὐτῇ, ἐγένοντο αὐτῇ εἰς ἐχθρούς.

Θ. Ιερ. 1,2 - Πικρώς έκλαυσε και κλαίει κατά την νύκτα. Τα δάκρυά της ρέουν εις τας παρειάς της. Δεν υπάρχει κανείς από εκείνους, οι οποίοι άλλοτε την αγαπούσαν να την παρηγορή! Ολοι εκείνοι που την αγαπούσαν, την ηρνήθησαν και την επρόδωσαν. Εγιναν εχθροί της.

Θ. Ιερ. 1,3 - Μετῳκίσθη Ἰουδαία ἀπὸ ταπεινώσεως αὐτῆς καὶ ἀπὸ πλήθους δουλείας αὐτῆς· ἐκάθισεν ἐν ἔθνεσιν, οὐχ εὗρεν ἀνάπαυσιν· πάντες οἱ καταδιώκοντες αὐτὴν κατέλαβον αὐτὴν ἀναμέσον τῶν θλιβόντων.

Θ. Ιερ. 1,3 - Τα πλήθη των Ιουδαίων έπειτα από την συντριβήν και τον εξευτελισμόν των, έπειτα από την σκληράν δουλείαν των, μετεφέρθησαν εξόριστοι εις ξένας περιοχάς. Παραμένουν μεταξύ των εθνών διεσκορπισμένοι, χωρίς να ευρίσκουν εκεί ανάπαυσιν. Ολοι όσοι τους εμισούσαν και τους κατεδίωκαν, τους κατέφθασαν, δια να προσθέσουν πόνον στον πόνον των, εν μέσω ανθρώπων, οι οποίοι τους θλίβουν.

Θ. Ιερ. 1,4 - Ὁδοὶ Σιὼν πενθοῦσι παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἐρχομένους ἐν ἑορτῇ· πᾶσαι αἱ πύλαι αὐτῆς ἠφανισμέναι, οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἀναστενάζουσιν, αἱ παρθένοι αὐτῆς ἀγόμεναι, καὶ αὐτὴ πικραινομένη ἐν ἑαυτῇ.

Θ. Ιερ. 1,4 - Οι δρόμοι της Σιών πενθούν, διότι δεν υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι να έρχωνται στον ναόν κατά τας εορτάς. Ολαι αι πύλαι αυτής έχουν καταστροφή. Οι ιερείς της αναστενάζουν, αι παρθένοι της σύρονται εις αιχμαλωσίαν και εξευτελισμόν, και η ιδία μένει εγκαταλελειμμένη εις την μεγάλην της πικρίαν.

Θ. Ιερ. 1,5 - Ἐγένοντο οἱ θλίβοντες αὐτὴν εἰς κεφαλήν, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς εὐθηνοῦσαν, ὅτι Κύριος ἐταπείνωσεν αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῆς· τὰ νήπια αὐτῆς ἐπορεύθησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ κατὰ πρόσωπον θλίβοντος.

Θ. Ιερ. 1,5 - Αυτοί που την καταδυναστεύουν και την θλίβουν έγιναν ισχυρότεροί της. Οι εχθροί της θριαμβεύουν και ευημερούν. Και τούτο, διότι ο Κυριος την εταπείνωσεν, εξ αιτίας των πολυαρίθμων αδικιών της. Και αυτά ακόμη τα νήπιά της εβάδισαν τον δρόμον της αιχμαλωσίας ενώπιον εκείνων, που την καταθλίβουν.

Θ. Ιερ. 1,6 - Καὶ ἐξῄρθη ἐκ θυγατρὸς Σιὼν πᾶσα ἡ εὐπρέπεια αὐτῆς· ἐγένοντο οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ὡς κριοὶ οὐχ εὑρίσκοντες νομὴν καὶ ἐπορεύοντο ἐν οὐκ ἰσχύϊ κατὰ πρόσωπον διώκοντος.

Θ. Ιερ. 1,6 - Αφῃρέθη και εχάθη πλέον από την θυγατέρα Σιών όλη η μεγαλοπρέπειά της. Οι άρχοντες της έγιναν ωσάν τα κριάρια, τα οποία δεν ευρίσκουν βοσκήν. Περιπατούν εξηντλημένοι εμπρός από αυτούς, που τους καταδιώκουν.

Θ. Ιερ. 1,7 - Ἐμνήσθη Ἱερουσαλὴμ ἡμερῶν ταπεινώσεως αὐτῆς καὶ ἀπωσμῶν αὐτῆς· πάντα τὰ ἐπιθυμήματα αὐτῆς, ὅσα ἦν ἐξ ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐν τῷ πεσεῖν τὸν λαὸν αὐτῆς εἰς χεῖρας θλίβοντος καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν αὐτῇ, ἰδόντες οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς ἐγέλασαν ἐπὶ μετοικεσίᾳ αὐτῆς.

Θ. Ιερ. 1,7 - Ενεθυμήθη η Ιερουσαλήμ τας ημέρας του εξευτελισμού και των απωθήσεών της. Ολα τα ωραία και επιθυμητά πράγματα, τα οποία αυτή κατείχεν από αρχαίων ημερών, περιήλθαν εις χείρας των εχθρών της, όταν ηττήθη και έπεσε συντριμμένος ο λαός της εις τα χέρια των τυράννων της. Και δεν υπήρχεν άνθρωπος, να την βοηθήση. Οι δε εχθροί της ιδόντες την συντριβήν και τον εξευτελισμόν της εγέλασαν με χαιρεκακίαν δια την αιχμαλωσίαν και την εξορίαν των κατοίκων της.

Θ. Ιερ. 1,8 - Ἁμαρτίαν ἥμαρτεν Ἰερουσαλήμ, διὰ τοῦτο εἰς σάλον ἐγένετο· πάντες οἱ δοξάζοντες αὐτὴν ἐταπείνωσαν αὐτήν, εἶδον γὰρ τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῆς, καί γε αὐτὴ στενάζουσα καὶ ἀπεστράφη ὀπίσω.

Θ. Ιερ. 1,8 - Βαρύτατα ημάρτησεν η Ιερουσαλήμ. Δια τούτο και περιέπεσεν εις αυτόν τον συγκλονισμόν και την αναταραχην. Ολοι όσοι προηγουμένως την ετιμούσαν και την εδόξαζαν, την κατεφρόνησαν. Είδαν γυμνήν την ταπείνωσιν και τον εξευτελισμόν της. Και αυτή η ίδια στενάζει και στρέφει το πρόσωπόν της αλλού, δια να μη αντικρυση τα περιφρονητικά βλέμματα.

Θ. Ιερ. 1,9 - Ἀκαθαρσία αὐτῆς πρὸς ποδῶν αὐτῆς, οὐκ ἐμνήσθη ἔσχατα αὐτῆς· καὶ κατεβίβασεν ὑπέρογκα, οὐκ ἔστιν ὁ παρακαλῶν αὐτήν· ἰδέ, Κύριε, τὴν ταπείνωσίν μου, ὅτι ἐμεγαλύνθη ὁ ἐχθρός.

Θ. Ιερ. 1,9 - Ο ρύπος της έφθασεν έως εις τα πόδια της. Δεν ενεθυμήθη καθόλου το τέλος της. Κατέπεσεν εις βάθος, δεν υπάρχει κανείς να την παρηγόρηση. Συ, Κυριε, ιδέ την αθλίαν μου κατάστασιν, διότι ο εχθρός αλαζονεύεται και θριαμβεύει εναντίον μου.

Θ. Ιερ. 1,10 - Χεῖρα αὐτοῦ ἐξεπέτασε θλίβων ἐπὶ πάντα τὰ ἐπιθυμήματα αὐτῆς· εἶδε γὰρ ἔθνη εἰσελθόντα εἰς τὸ ἁγίασμα αὐτῆς, ἃ ἐνετείλω μὴ εἰσελθεῖν αὐτὰ εἰς ἐκκλησίαν σου.

Θ. Ιερ. 1,10 - Ο σκληρός δυνάστης άπλωσε τα χέρια του εις όλα τα πολύτιμα αυτής πράγματα. Είδεν η Ιερουσαλήμ ειδωλολάτρας να εισέρχονται στον άγιον ναόν, δια τον οποίον συ είχες δώσει εντολήν να μη εισέλθη κανείς από τους ειδωλολάτρας, ούτε καν εις τας συγκεντρώσστου λαού σου.

Θ. Ιερ. 1,11 - Πᾶς ὁ λαὸς αὐτῆς καταστενάζοντες, ζητοῦντες ἄρτον, ἔδωκαν τὰ ἐπιθυμήματα αὐτῆς ἐν βρώσει τοῦ ἐπιστρέψαι ψυχήν· ἰδέ, Κύριε, καὶ ἐπίβλεψον, ὅτι ἐγενήθη ἠτιμωμένη.

Θ. Ιερ. 1,11 - Ολος ο λαός της Ιερουσαλήμ αναστενάζει κάτω από το βάρος της θλίψεως. Ζητούν να εύρουν άρτον. Εδωκαν τα πολύτιμα αυτών αντικείμενα, εις εύρεσιν ολίγης τροφής προς συντήρησιν της ζωής των. Ιδε, Κυριε, ρίψε το βλέμμα σου, διότι η Σιών είναι εξευτελισμένη και καταφρονεμένη.

Θ. Ιερ. 1,12 - Οἱ πρὸς ὑμᾶς πάντες παραπορευόμενοι ὁδόν, ἐπιστρέψατε καὶ ἴδετε εἰ ἔστιν ἄλγος κατὰ τὸ ἄλγος μου, ὃ ἐγενήθη· φθεγξάμενος ἐν ἐμοὶ ἐταπείνωσέ με Κύριος ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς θυμοῦ αὐτοῦ.

Θ. Ιερ. 1,12 - Σεις, οι οποίοι διέρχεσθε κοντά μου, ρίψατε ένα βλέμμα, ίδετε εάν υπάρχη αλλού τόσος πόνος, όσος είναι ο ιδικός μου ! Και ο πόνος αυτός έπεσεν επάνω μου, όταν ο Κυριος κατά την ημέραν της οργής και του θυμού του ωμίλησεν εναντίον μου και με εταπείνωσεν.

Θ. Ιερ. 1,13 - Ἐξ ὕψους αὐτοῦ ἀπέστειλε πῦρ, ἐν τοῖς ὀστέοις μου κατήγαγεν αὐτό· διεπέτασε δίκτυον τοῖς ποσί μου, ἀπέστρεψέ με εἰς τὰ ὀπίσω, ἔδωκέ με ἠφανισμένην, ὅλην τὴν ἡμέραν ὠδυνωμένην.

Θ. Ιερ. 1,13 - Από το ύψος του ουρανίου θρόνου του έρριψε πυρ, το έβαλε μέσα εις τα κόκκαλά μου. Απλωσε δίκτυον εις τα πόδιά μου, με ανέτρεψε, με παρέδωσεν εις όλεθρον και εξαφανισμόν. Ολην την ημέραν μέ έκαμε να υποφέρω και να οδυνώμαι.

Θ. Ιερ. 1,14 - Ἐγρηγορήθη ἐπὶ τὰ ἀσεβήματά μου· ἐν χερσί μου συνεπλάκησαν, ἀνέβησαν ἐπὶ τὸν τράχηλόν μου· ἠσθένησεν ἡ ἰσχύς μου, ὅτι ἔδωκε Κύριος ἐν χερσί μου ὀδύνας, οὐ δυνήσομαι στῆναι.

Θ. Ιερ. 1,14 - Παρηκολούθησεν άγρυπνος τας ασεβείας μου. Αυταί περιεπλάκησαν εις τα χέρια μου, ανεβησαν έως επάνω στον τράχηλόν μου, με κατεβάρυναν και με κατεπόντισαν. Η δύναμίς μου εξησθένησε, διότι ο Κυριος έδωσεν εις τα χέρια μου πόνους δυνατούς. Δεν ημπορώ πλέον να σταθώ εις τα πόδια μου !

Θ. Ιερ. 1,15 - Ἐξῆρε πάντας τοὺς ἰσχυρούς μου ὁ Κύριος ἐκ μέσου μου, ἐκάλεσεν ἐπ᾿ ἐμὲ καιρὸν τοῦ συντρίψαι ἐκλεκτούς μου· ληνὸν ἐπάτησε Κύριος παρθένῳ θυγατρὶ Ἰούδα, ἐπὶ τούτοις ἐγὼ κλαίω.

Θ. Ιερ. 1,15 - Αφήρεσε και απέρριψεν ο Κυριος εκ μέσου μου όλους τους υπερασπιστάς μου. Ωρισεν εναντίον μου καιρόν εις συντριβήν των εκλεκτών μου ανθρώπων. Ο Κυριος επάτησεν υπό τους πόδας του εις, τον ληνόν εμέ, την παρθένον, θυγατέρα του Ιούδα· και εγώ κλαίω δι' όλα αυτά !

Θ. Ιερ. 1,16 - Ὁ ὀφθαλμός μου κατήγαγεν ὕδωρ, ὅτι ἐμακρύνθη ἀπ᾿ ἐμοῦ ὁ παρακαλῶν με, ὁ ἐπιστρέφων ψυχήν μου· ἐγένοντο οἱ υἱοί μου ἠφανισμένοι, ὅτι ἐκραταιώθη ὁ ἐχθρός.

Θ. Ιερ. 1,16 - Τα μάτια μου χύνουν δάκρυα ωσάν το νερό της πηγής, διότι έχει απομακρυνθη από εμέ ο Κυριος της παρηγορίας μου, ο μόνος ικανός να επαναφέρη και στήριξη την ζωήν μου. Τα παιδιά μου έχουν πλέον εξαφανισθή, διότι ο εχθρός υπερίσχυσεν εναντίον μου.

Θ. Ιερ. 1,17 - Διεπέτασε Σιὼν χεῖρας αὐτῆς, οὐκ ἔστιν ὁ παρακαλῶν αὐτήν· ἐνετείλατο Κύριος τῷ Ἰακώβ, κύκλῳ αὐτοῦ οἱ θλίβοντες αὐτόν, ἐγενήθη Ἱερουσαλὴμ εἰς ἀποκαθημένην ἀναμέσον αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 1,17 - Απλωσε τα χέρια της η Σιών ζητούσα βοήθειαν και δεν υπάρχει κανείς να την παρηγόρηση και να την βοηθήση. Εδωσεν εντολάς ο Κυριος στον Ιακώβ, εξέφερεν απειλάς. Και ιδού ότι οι καταδυναστεύοντες αυτόν τον περιεκύκλωσαν. Η Ιερουσαλήμ έγινεν ακάθαρτος ανάμεσα εις αυτούς, ώσαν την αποκαθημένην γυναίκα.

Θ. Ιερ. 1,18 - Δίκαιός ἐστι Κύριος, ὅτι τὸ στόμα αὐτοῦ παρεπίκραναν· ἀκούσατε δή, πάντες οἱ λαοί, καὶ ἴδετε τὸ ἄλγος μου· παρθένοι μου καὶ νεανίσκοι μου ἐπορεύθησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ.

Θ. Ιερ. 1,18 - Δικαιος είναι ο Κυριος, διότι ο λαός του τον παρεπίκρανεν, επειδή δεν υπήκουσεν εις τα λόγια του στόματός του. Ακούσατε, λοιπόν, όλοι οι λαοί, ιδέτε την οδύνην μου. Αι παρθένοι μου και οι νέοι μου άνδρες απήχθησαν εις αιχμαλωσίαν.

Θ. Ιερ. 1,19 - Ἐκάλεσα τοὺς ἐραστάς μου, αὐτοὶ δὲ παρελογίσαντό με· οἱ ἱερεῖς μου καὶ οἱ πρεσβύτεροί μου ἐν τῇ πόλει ἐξέλιπον, ὅτι ἐζήτησαν βρῶσιν αὐτοῖς, ἵνα ἐπιστρέψωσι ψυχὰς αὐτῶν, καὶ οὐχ εὗρον.

Θ. Ιερ. 1,19 - Προσεκάλεσα τους άλλοτε φίλους μου, αλλά αυτοί με εγέλασαν και με επρόδωσαν. Οι ιερείς μου και οι πρεσβύτεροί μου έλειψαν πλέον από την πόλιν, διότι περιέρχονται αναζητούντες τροφάς δια τον εαυτόν των, δια να διατηρήσουν την ζωήν των, και δεν ευρίσκουν.

Θ. Ιερ. 1,20 - Ἰδέ, Κύριε, ὅτι θλίβομαι· ἡ κοιλία μου ἐταράχθη, καὶ ἡ καρδία μου ἐστράφη ἐν ἐμοί, ὅτι παραπικραίνουσα παρεπικράνθην· ἔξωθεν ἠτέκνωσέ με μάχαιρα ὥσπερ θάνατος ἐν οἴκῳ.

Θ. Ιερ. 1,20 - Ιδέ, Κυριε, ότι θλίβομαι. Τα σπλάγχνα μου εταράχθησαν. Η καρδία μου ανεστατώθη εντός μου, διότι εγώ με το να παραπικράνω σε επικράνθην πολύ και η ίδια. Απ' έξω με εστέρησεν από τα τέκνα μου η εχθρική μάχαιρα, όπως εις τας οικίας η θανατηφόρος νόσος.

Θ. Ιερ. 1,21 - Ἀκούσατε δή, ὅτι στενάζω ἐγώ, οὐκ ἔστιν ὁ παρακαλῶν με· πάντες οἱ ἐχθροί μου ἤκουσαν τὰ κακά μου καὶ ἐχάρησαν, ὅτι σὺ ἐποίησας· ἐπήγαγες ἡμέραν, ἐκάλεσας καιρόν, ἐγένοντο ὅμοιοι ἐμοί.

Θ. Ιερ. 1,21 - Ακούσατε, λοιπόν, ότι εγώ στενάζω συνεχώς και δεν υπάρχει κανείς να με παρηγορήση. Ολοι οι εχθροί μου επληροφορήθησαν τας συμφοράς μου και εχάρησαν, διότι συ απέστειλες αυτάς εναντίον μου. Φέρε, Κυριε, εναντίον αυτών την ημέραν της δικαίας σου οργής. Ορισε τον κατάλληλον προς τούτο καιρόν, δια να γίνουν και αυτοί όμοιοι με εμέ ως προς την θλίψιν και τον πόνον.

Θ. Ιερ. 1,22 - Εἰσέλθοι πᾶσα ἡ κακία αὐτῶν κατὰ πρόσωπόν σου, καὶ ἐπιφύλλισον αὐτοῖς, ὃν τρόπον ἐποίησαν ἐπιφυλλίδα περὶ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, ὅτι πολλοὶ οἱ στεναγμοί μου, καὶ καρδία μου λυπεῖται.

Θ. Ιερ. 1,22 - Ας παρουσιασθή και ας απακαλυφθή ενώπιόν σου όλη η κακία των. Τρύγησέ τους, όπως αυτοί ετρύγησαν εμέ εξ αιτίας των αμαρτιών μου. Πράξε εις αυτούς ο,τι και εις εμέ, διότι οι στεναγμοί μου είναι πολλοί και η καρδία μου βαρύνεται συνεχώς από την λύπην και τον πόνον.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 2

Θ. Ιερ. 2,1 - Πῶς ἐγνόφωσεν ἐν ὀργῇ αὐτοῦ Κύριος τὴν θυγατέρα Σιών; κατέῤῥιψεν ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν δόξασμα Ἰσραήλ, καὶ οὐκ ἐμνήσθη ὑποποδίου ποδῶν αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ.

Θ. Ιερ. 2,1 - Πως εν τη δικαία του οργή ο Κυριος εβύθισεν στο σκότος την θυγατέρα του Σιών; Ερριψε και εκρήμνισε την δόξαν του Ισραήλ από τον ουρανόν κάτω στο χώμα! Κατά την ημέραν της οργής του δεν ενεθυμήθη τον ισραηλιτικόν λαόν, τον οποίον άλλοτε είχεν ονομάσει υποπόδιον των ποδών του.

Θ. Ιερ. 2,2 - Κατεπόντισε Κύριος οὐ φεισάμενος πάντα τὰ ὡραῖα Ἰακώβ, καθεῖλεν ἐν θυμῷ αὐτοῦ τὰ ὀχυρώματα τῆς θυγατρὸς Ἰούδα, ἐκόλλησεν εἰς τὴν γῆν, ἐβεβήλωσε βασιλέα αὐτῆς καὶ ἄρχοντας αὐτῆς.

Θ. Ιερ. 2,2 - Ο Κυριος κατεπόντισε, χωρίς ευσπλαγχνίαν και οίκτον, όλα τα ωραία των απογόνων του Ιακώβ. Επάνω στον δίκαιον θυμόν του εκρήμνισε τα οχυρώματα της Σιών, τα έρριψε και τα εκόλλησεν εις την γην. Βεβήλους και μολυσμένους κατέστησε τον βασιλέα της και τους άρχοντάς της.

Θ. Ιερ. 2,3 - Συνέκλασεν ἐν ὀργῇ θυμοῦ αὐτοῦ πᾶν κέρας Ἰσραήλ, ἀπέστρεψεν ὀπίσω δεξιὰν αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ καὶ ἀνῆψεν ἐν Ἰακὼβ ὡς πῦρ φλόγα, καὶ κατέφαγε πάντα τὰ κύκλῳ.

Θ. Ιερ. 2,3 - Επάνω εις την εκρηξιν της δικαίας του οργής κατέκοψε και συνέτριψεν ο Κυριος όλην την δύναμιν του ισραηλιτικού λαού. Απέσυρεν εις τα οπίσω άπρακτον και ανενέργητον την παντοδύναμον δεξιάν του ενώπιον του εχθρού, που επήρχετο κατά του Ισραήλ. Ηναψε μεγάλην φλόγα καταστροφής στον Ιακώβ, η οποία και κατέφαγεν όλην την περιοχήν.

Θ. Ιερ. 2,4 - Ἐνέτεινε τόξον αὐτοῦ ὡς ἐχθρός, ἐστερέωσε δεξιὰν αὐτοῦ ὡς ὑπεναντίος καὶ ἀπέκτεινε πάντα τὰ ἐπιθυμήματα τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν σκηνῇ θυγατρὸς Σιών, ἐξέχεεν ὡς πῦρ τὸν θυμὸν αὐτοῦ.

Θ. Ιερ. 2,4 - 'Ετεντωσεν ο Κυριος το τόξον του εναντίον του ισραηλιτικού λαού, ως εάν ήτο εχθρός του. Κατηύθυνε σταθερά την δεξιάν του εναντίον αυτού ωσάν εις αντιθέτόν του. Εθανάτωσεν όλα τα αγαπητά μου πρόσωπα εις την κατοικίαν της θυγατρός Σιών. Εξέχυσε τυν θυμόν του ως καταστρεπτικόν πυρ.

Θ. Ιερ. 2,5 - Ἐγενήθη Κύριος ὡς ἐχθρός, κατεπόντισεν Ἰσραήλ, κατεπόντισε πάσας τὰς βάρεις αὐτῆς, διέφθειρε τὰ ὀχυρώματα αὐτοῦ καὶ ἐπλήθυνε τῇ θυγατρὶ Ἰούδα ταπεινουμένην καὶ τεταπεινωμένην.

Θ. Ιερ. 2,5 - Ωσάν εχθρός έγινεν ο Κυριος· κατεπόντισεν εις απύθμενον βάθος τον ισραηλιτικόν λαόν. Κατέστρεψε τα πολύτιμα ανάκτορά του, εκρήμνισε και εξηφάνισε τα οχυρά του τείχη, επολλαπλασάασε τας συμφοράς εναντίον της Ιερουσαλήμ, η οποία εταπεινώθη και ταπεινώνεται συνεχώς.

Θ. Ιερ. 2,6 - Καὶ διεπέτασεν ὡς ἄμπελον τὸ σκήνωμα αὐτοῦ, διέφθειρεν ἑορτὴν αὐτοῦ· ἐπελάθετο Κύριος ἃ ἐποίησεν ἐν Σιὼν ἑορτῆς καὶ σαββάτου καὶ παρώξυνεν ἐμβριμήματι ὀργῆς αὐτοῦ βασιλέα καὶ ἱερέα καὶ ἄρχοντα.

Θ. Ιερ. 2,6 - Ωσάν φραγμόν εγκαταλελειμμένης αμπέλου εκρήμνισεν ο Κυριος το σκήνωμά του. Κατήργησε κάθε εορτήν του εις την Ιερουσαλήμ, ελησμόνησεν ο Κυριος, όσα θαυμαστά άλλοτε είχε κάμει εις την Σιών, τας εορτασίμους ημέρας και την αργίαν του Σαββάτου. Απερριψεν στον βρασμόν της οργής του βασιλείς, ιερείς και άρχοντας.

Θ. Ιερ. 2,7 - Ἀπώσατο Κύριος θυσιαστήριον αὐτοῦ, ἀπετίναξεν ἁγίασμα αὐτοῦ, συνέτριψεν ἐν χειρὶ ἐχθροῦ τεῖχος βάρεων αὐτῆς· φωνὴν ἔδωκαν ἐν οἴκῳ Κυρίου ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς.

Θ. Ιερ. 2,7 - Αηδίασε και απώθησεν ο Κυριος το θυσιαστήριόν του. Απετίναξε τον άγιον ναόν του, συνέτριψε με τα χέρια των εχθρών του το τείχος μαζή με τας επάλξεις αυτού. Κραυγαί ηκούσθησαν στον ναόν του Κυρίου, όπως κατά τας ημέρας των εορτών, οχι όμως εόρτιοι.

Θ. Ιερ. 2,8 - Καὶ ἐπέστρεψε Κύριος τοῦ διαφθεῖραι τεῖχος θυγατρὸς Σιών· ἐξέτεινε μέτρον, οὐκ ἀπέστρεψε χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ καταπατήματος, καὶ ἐπένθησε τὸ προτείχισμα, καὶ τεῖχος ὁμοθυμαδὸν ἠσθένησεν.

Θ. Ιερ. 2,8 - Ο Κυριος επήλθε, δια να καταστρέψει τα τείχη της θυγατρός Σιών. Απλωσε το μέτρον του και δεν απέσυρε το χέρι του από το έργον της καταστροφής, μέχρις ότου το ωλοκλήρωσεν. Ετσι το εξωτερικόν τείχος κατεστραμμένον φαίνεται σαν να πενθή, και το εσωτερικόν τείχος συγχρόνως έχει εξασθενήσει και καταπέσει.

Θ. Ιερ. 2,9 - Ἐνεπάγησαν εἰς γῆν πύλαι αὐτῆς, ἀπώλεσε καὶ συνέτριψε μοχλοὺς αὐτῆς· βασιλέα αὐτῆς καὶ ἄρχοντα αὐτῆς ἐν τοῖς ἔθνεσιν· οὐκ ἔστι νόμος, καί γε προφῆται αὐτῆς οὐκ εἶδον ὅρασιν παρὰ Κυρίου.

Θ. Ιερ. 2,9 - Αι πύλαι από τα τείχη έπεσαν και εχώθησαν εις την γην. Ο Κυριος κατέστρεψε και συνέτριψε τους μοχλούς των πυλών της πόλεως. Αιχμαλώτους εις τα διάφορα έθνη ωδήγησε τον βασιλέα της και τους άρχοντάς της. Δεν υπάρχει πλέον ο νόμος Κυρίου εις την Ιουδαίαν και οι προφήται της δεν βλέπουν οράματα στελλόμενα εκ μέρους του Κυρίου.

Θ. Ιερ. 2,10 - Ἐκάθισαν εἰς τὴν γῆν, ἐσιώπησαν πρεσβύτεροι θυγατρὸς Σιών, ἀνεβίβασαν χοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, περιεζώσαντο σάκκους, κατήγαγον εἰς γῆν ἀρχηγοὺς παρθένους ἐν Ἱερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 2,10 - Εκάθισαν κάτω στο χώμα οι αιχμαλωτισθέντες· σιωπηλοί από το βάρος του πόνου έμειναν οι γεροντότεροι της κόρης μου, της Σιών. Ερριψαν χώμα επάνω εις την κεφαλήν των, εζώσθησαν τρίχινους σάκκους πένθους. Και αυταί αι διακρινόμεναι δια την ευγενή καταγωγήν και τον πλούτον των παρθένοι έπεσαν και εκυλίσθησαν στο έδαφος της Ιερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 2,11 - Ἐξέλιπον ἐν δάκρυσιν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐταράχθη ἡ καρδία μου, ἐξεχύθη εἰς τὴν γῆν ἡ δόξα μου ἐπὶ τὸ σύντριμμα τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου ἐν τῷ ἐκλείπειν νήπιον καὶ θηλάζοντα ἐν πλατείαις πόλεως.

Θ. Ιερ. 2,11 - Εσβησαν τα μάτια μου από τα πολλά δάκρυα, εταράχθη η καρδία μου, εκυλίσθη εις τυ χώμα η δόξα μου, εξ αιτίας της συντριβής της θυγατρός του λαού μου, όταν και τα νήπια άκομη και τα θηλάζοντα έσβηναν και ξεψυχούσαν από την πείναν εις τας πλατείας της πόλεως.

Θ. Ιερ. 2,12 - Ταῖς μητράσιν αὐτῶν εἶπαν· ποῦ σῖτος καὶ οἶνος; ἐν τῷ ἐκλύεσθαι αὐτοὺς ὡς τραυματίας ἐν πλατείαις πόλεως, ἐν τῷ ἐκχεῖσθαι ψυχὰς αὐτῶν εἰς κόλπον μητέρων αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 2,12 - Εφώναζαν τα νήπια προς τας μητέρας των, “ψωμί”, “νερό”, όταν παρέλυον εις τας πλατείας από την πείναν, ωσάν τραυματίαι βαρέως πληγωμένοι· όταν έσβηναν και εξεψυχούσαν, εις την αγκάλην των μητέρων των.

Θ. Ιερ. 2,13 - Τί μαρτυρήσω σοι ἢ τί ὁμοιώσω σοι, θύγατερ Ἱερουσαλήμ; τίς σώσει σε καὶ παρακαλέσει σε, παρθένος θύγατερ Σιών; ὅτι ἐμεγαλύνθη

ποτήριον συντριβῆς σου· τίς ἰάσεταί σε;

Θ. Ιερ. 2,13 - Με τι να σε παραβάλλω; Προς τι να σε παρομοιώσω, θυγάτηρ Ιερουσαλήμ; Ποιός είναι εις θέσιν να σε σώση και να σε παρηγόρηση, παρθένος θυγάτηρ Σιών; Διότι το ποτήριον της καταστροφής σου είναι βαθύ και πλατύ. Ποιός τάχα είναι εις θέσιν να σε θεραπεύση;

Θ. Ιερ. 2,14 - Προφῆταί σου εἴδοσάν σοι μάταια καὶ ἀφροσύνην καὶ οὐκ ἀπεκάλυψαν ἐπὶ τὴν ἀδικίαν σου τοῦ ἐπιστρέψαι αἰχμαλωσίαν σου, καὶ εἴδοσάν σοι λήμματα μάταια καὶ ἐξώσματα.

Θ. Ιερ. 2,14 - Οι ψευδοπροφήται σου είδαν και είπαν εις σε ανυπόστατα και ασύνετα. Δεν σου εφανέρωσαν τας αμαρτίας σου, ώστε να μετανοήσης και να προληφθή η αιχμαλωσία σου ! Είδαν και ανεκοίνωσαν εις σε απατηλάς οράσεις, ψευδείς και παραπλανητικάς.

Θ. Ιερ. 2,15 - Ἐκρότησαν ἐπὶ σὲ χεῖρας πάντες οἱ παραπορευόμενοι ὁδόν, ἐσύρισαν καὶ ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐπὶ τὴν θυγατέρα Ἱερουσαλήμ· αὕτη ἡ πόλις, ἐροῦσι, στέφανος εὐφροσύνης πάσης τῆς γῆς.

Θ. Ιερ. 2,15 - Ολοι όσοι διήρχοντο κοντά σου εχειροκροτούσαν με χαιρεκακίαν. Εβγαλαν σύριγμα ειρωνικόν από τα χείλη των, εκινούσαν χλευαστικώς την κεφαλήν των εις βάρος της θυγατρός Ιερουσαλήμ. “Αύτη είναι η πόλις, έλεγαν, η οποία ήτο άλλοτε ο στέφανος και η χαρά όλης της οικουμένης”!

Θ. Ιερ. 2,16 - Διήνοιξαν ἐπὶ σὲ στόμα αὐτῶν πάντες οἱ ἐχθροί σου, ἐσύρισαν καὶ ἔβρυξαν ὀδόντας, καὶ εἶπαν· κατεπίομεν αὐτήν, πλὴν αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν προσεδοκῶμεν, εὕρομεν αὐτήν, εἴδομεν.

Θ. Ιερ. 2,16 - Ολοι οι εχθροί σου ήνοιξαν διάπλατα το στόμα των εναντίον σου. Εσφύριζαν ειρωνικώς εις βάρος σου, έτριζαν τα δόντια των και είπαν· “την κατεπίομεν ! Αυτή ακριβώς είναι η ημέρα, την οποίαν επεριμέναμεν, την ευρήκαμεν και την είδαμεν”!

Θ. Ιερ. 2,17 - Ἐποίησε Κύριος ἃ ἐνεθυμήθη, συνετέλεσε ῥήματα αὐτοῦ, ἃ ἐνετείλατο ἐξ ἡμερῶν ἀρχαίων, καθεῖλε καί οὐκ ἐφείσατο, καὶ ηὔφρανεν ἐπὶ σὲ ἐχθρόν, ὕψωσε κέρας θλίβοντός σε.

Θ. Ιερ. 2,17 - Ο Κυριος επραγιματοποίησεν εκείνα, τα οποία είχε σκεφθή και αποφασίσει. Εξεπληρωσε τους λόγους, τους οποίους από αρχαιότατα χρόνια είχε προαναγγείλει. Εκρήμνισε τον λαόν του και δεν τον εσπλαγχνίσθη. Εκαμε τον εχθρόν σου να χαρή δια το κατάντημά σου. Υψωσε την δύναμιν εκείνων, οι οποίοι σε καταδυναστεύουν.

Θ. Ιερ. 2,18 - Ἐβόησε καρδία αὐτῶν πρὸς Κύριον· τείχη Σιών, καταγάγετε ὡς χειμάῤῥους δάκρυα ἡμέρας καὶ νυκτός· μὴ δῷς ἔκνηψιν σεαυτῇ, μὴ σιωπήσαιτο, θύγατερ, ὁ ὀφθαλμός σου.

Θ. Ιερ. 2,18 - Η καρδία των θλιβομένων κράζει προς τον Κυριον· Και σεις, κρημνισμένα τείχη της Σιών, χάσατε ημέραν και νύκτα άφθονα δάκρυα ώσαν

χειμάρρους. Μη ηρεμήσης και ανάνήψης, θυγάτηρ μου Ιερουσαλήμ. Ο οφθαλμός σου ας μη παύση να χύνη δάκρυα.

Θ. Ιερ. 2,19 - Ἀνάστα, ἀγαλλίασαι ἐν νυκτὶ εἰς ἀρχὰς φυλακῆς σου, ἔκχεον ὡς ὕδωρ καρδίαν σου ἀπέναντι προσώπου Κυρίου, ἆρον πρὸς αὐτὸν χεῖράς σου περὶ ψυχῆς νηπίων σου τῶν ἐκλυομένων λιμῷ ἐπ᾽ ἀρχῆς πασῶν ἐξόδων.

Θ. Ιερ. 2,19 - Σηκω, κράξε, κατά την νύκτα, εις την αρχήν της νυκτός χύσε την καρδίαν σου, όπως χύνεται το νερό, ενώπιον του Κυρίου. Υψωσε προς αυτόν ικετευτικά τα χέρια σου, δια την ζωήν των νηπίων σου, τα οποία παραλύουν και πεθαίνουν από τον λιμόν εις τας γωνίας όλων των οδών.

Θ. Ιερ. 2,20 - Ἰδέ, Κύριε, καὶ ἐπίβλεψον τίνι ἐπεφύλλισας οὕτως· εἰ φάγονται γυναῖκες καρπὸν κοιλίας αὐτῶν; ἐπιφυλλίδα ἐποίησε μάγειρος· φονευθήσονται νήπια θηλάζοντα μαστούς; ἀποκτενεῖς ἐν ἁγιάσματι Κυρίου ἱερέα καὶ προφήτην;

Θ. Ιερ. 2,20 - Ριψε Ενα βλέμμα, Κυριε, και ιδέ ποίον εξεφύλλισες και ερήμωσες με τέτοιαν σκληρότητα. Εφθασαν, λοιπόν, αι γυναίκες μέχρι του σημείου να φάγουν τον καρπόν της κοιλίας των; Κρεοπώλαι και μάγειροι ετρύγησαν την πόλιν. Εσφάγησαν νήπια, ενώ ακόμη εθήλαζαν μαστούς. Εθανατώθησαν ιερείς και προφήται στον ναόν του Κυρίου !

Θ. Ιερ. 2,21 - Ἐκοιμήθησαν εἰς τὴν ἔξοδον παιδάριον καὶ πρεσβύτης. παρθένοι μου καὶ νεανίσκοι μου ἐπορεύθησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ· ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ ἀπέκτεινας, ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς σου ἐμαγείρευσας, οὐκ ἐφείσω.

Θ. Ιερ. 2,21 - Μικρά παιδία και γέροντες εκοιμήθησαν τον αιώνιον ύπνον στους δρόμους της πόλεως. Αι παρθένοι μου και οι νέοι άνδρες ωδηγήθησαν βιαίως εις την αιχμαλωσίαν. Με την έχθρικην ρομφαίαν και με την πείναν τους εθανάτωσες. Κατά την μέραν της οργής σου ως ζώα προς σφαγήν τους παρέδωσες στους δημίους. Δεν τους ελυπήθης.

Θ. Ιερ. 2,22 - Ἐκάλεσεν ἡμέραν ἑορτῆς παροικίας μου κυκλόθεν, καὶ οὐκ ἐγένοντο ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς Κυρίου ἀνασῳζόμενος καὶ καταλελειμμένος, ὡς ἐπεκράτησα καὶ ἐπλήθυνα ἐχθρούς μου πάντας.

Θ. Ιερ. 2,22 - Οπως εις ημέραν εορτής εκαλούσες ολόγυρα τους προσκυνητάς, ετσι προσεκάλεσες τώρα την φρίκην και τον τρόμον. Κατά την τρομεράν ημέραν της οργής του Κυρίου κανείς δεν διεσώθη, κανείς δεν απέμενε. Αυτούς τους οποίους εκράττησα εις την αγκάλήν μου και τους ελίκνισα, αυτούς που ανέθρεψα και επλήθυνα, τους κατέκοψεν ο εχθρός μου.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 3

Θ. Ιερ. 3,1 - Ἐγὼ ἀνὴρ ὁ βλέπων πτωχείαν ἐν ῥάβδῳ θυμοῦ αὐτοῦ ἐπ᾿ ἐμέ·

Θ. Ιερ. 3,1 - Εγώ είμαι ενας άνθρωπος, ο οποίος εγνωριζα την αθλιότητα υπό τα κτυπήματα της οργής του Κυρίου.

Θ. Ιερ. 3,2 - παρέλαβέ με καὶ ἀπήγαγέ με εἰς σκότος καὶ οὐ φῶς,

Θ. Ιερ. 3,2 - Με παρέλαβε και με ωδήγησεν όχι στο φως, αλλά στο σκότος.

Θ. Ιερ. 3,3 - πλὴν ἐν ἐμοὶ ἐπέστρεψε χεῖρα αὐτοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Θ. Ιερ. 3,3 - Εναντίον μου έστρεψε την τιμωρόν δεξιάν του όλας τας ημέρας.

Θ. Ιερ. 3,4 - Ἐπαλαίωσε σάρκα μου καὶ δέρμα μου, ὀστέα μου συνέτριψεν·

Θ. Ιερ. 3,4 - Εμαύρισε με τα κτυπήματα και έφθειρε την σάρκα μου και το δέρμα μου. Συνέτριψε τα κόκκαλά μου.

Θ. Ιερ. 3,5 - ἀνῳκοδόμησε κατ᾿ ἐμοῦ καὶ ἐκύκλωσε κεφαλήν μου καὶ ἐμόχθησεν,

Θ. Ιερ. 3,5 - Κατεσκεύασε και έβαλεν επάνω μου βαρύν ζυγόν. Συνέσφιξε την κεφαλήν μου και την έκαμε να δοκιμάση πόνον και μόχθον.

Θ. Ιερ. 3,6 - ἐν σκοτεινοῖς ἐκάθισέ με ὡς νεκροὺς αἰῶνος.

Θ. Ιερ. 3,6 - Με εκάθισεν εις σκοτεινούς τόπους, όπως και όπου είναι οι απ' αρχαιοτάτων χρόνων νεκροί.

Θ. Ιερ. 3,7 - Ἀνῳκοδόμησε κατ᾿ ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἐξελεύσομαι, ἐβάρυνε χαλκόν μου·

Θ. Ιερ. 3,7 - Υψωσε ολόγυρά μου φραγμόν, από όπου δεν ημπορώ να εξέλθω. Βαρειές είναι αι χάλκινες χειροπέδες μου.

Θ. Ιερ. 3,8 - καί γε κεκράξομαι καὶ βοήσω, ἀπέφραξε προσευχήν μου·

Θ. Ιερ. 3,8 - Και όταν άκομα κράζω προς αυτόν και βοώ ζητών την βοήθειάν του, αυτός μου σταματά την προσευχήν· δεν την δέχεται.

Θ. Ιερ. 3,9 - ἀνῳκοδόμησεν ὁδούς μου, ἐνέφραξε τρίβους μου, ἐτάραξεν.

Θ. Ιερ. 3,9 - Εκλεισε με τείχος ολόγυρα τους δρόμους μου, Εφραξε τας διαβάσεις μου, με συνεκλόνισε με τας θλίψεις και τους πόνους.

Θ. Ιερ. 3,10 - Ἄρκος ἐνεδρεύουσα αὐτός μοι, λέων ἐν κρυφαίοις·

Θ. Ιερ. 3,10 - Εγινεν εις εμέ ο Κυριος ωσάν παραμονεύουσα άρκτος, άγρυπνος λέων εις κρύφους τόπους.

Θ. Ιερ. 3,11 - κατεδίωξεν ἀφεστηκότα καὶ κατέπαυσέ με, ἔθετό με ἠφανισμένην.

Θ. Ιερ. 3,11 - Με κατεδίωξε, καθώς έφευγα μακράν, και με συνέλαβε. Με εσταμάτησε, με εξηφάνισε κάτω από τα πλήγματα της θείας του δικαιοσύνης.

Θ. Ιερ. 3,12 - ἐνέτεινε τόξον αὐτοῦ καὶ ἐστήλωσέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος.

Θ. Ιερ. 3,12 - Ετέντωσε το τόξον του, με έστησεν ως στόχον εις τα βέλη του.

Θ. Ιερ. 3,13 - Εἰσήγαγεν ἐν τοῖς νεφροῖς μου ἰοὺς φαρέτρας αὐτοῦ·

Θ. Ιερ. 3,13 - Εφύτευσεν εις τα νεφρά μου τα δηλητηριασμένα βέλη της φαρέτρας του.

Θ. Ιερ. 3,14 - ἐγενήθην γέλως παντὶ λαῷ μου, ψαλμὸς αὐτῶν ὅλην τὴν ἡμέραν·

Θ. Ιερ. 3,14 - Εγινα περίγελως εις όλον τον λαόν μου, ειρωνικόν τραγούδι των όλας τας ημέρας.

Θ. Ιερ. 3,15 - ἐχόρτασέ με πικρίας, ἐμέθυσέ με χολῆς.

Θ. Ιερ. 3,15 - Με εχόρτασεν από πικρίας, με επότισε και με εμέθυσεν από κατάπικρον χολήν.

Θ. Ιερ. 3,16 - Καὶ ἐξέβαλε ψήφῳ ὀδόντας μου, ἐψώμισέ με σποδόν·

Θ. Ιερ. 3,16 - Εσπασε με χαλίκια τα δόντια μου και μου τα έβγαλε. Μου έδωκεν αντί άρτου στάκτην.

Θ. Ιερ. 3,17 - καὶ ἀπώσατο ἐξ εἰρήνης ψυχήν μου,

Θ. Ιερ. 3,17 - Εδίωξε την ειρήνην από την ζωήν μου.

Θ. Ιερ. 3,18 - ἐπελαθόμην ἀγαθά, καὶ εἶπα· ἀπώλετο νῖκός μου καὶ ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ Κυρίου.

Θ. Ιερ. 3,18 - Και εις αυτήν την θλιβεράν κατάστασιν ευρισκόμενος ελησμόνησα, ότι υπάρχουν αγαθά εις την γην και είπα· Εχάθη πλέον από εμέ οριστικώς η νίκη μου κατά των συμφορών και των εχθρών, και η έλπίς μου από τον Κυριον.

Θ. Ιερ. 3,19 - Ἐμνήσθην ἀπὸ πτωχείας μου καὶ ἐκδιωγμοῦ μου πικρίας καὶ χολῆς μου.

Θ. Ιερ. 3,19 - Βυθισμένος εις τας θλίψεις και στους διωγμούς μου σκέπτομαι και ξανασκέπτομαι τας πικρίας μου, τας συμφοράς μου, που είναι πικραί όπως η χολή.

Θ. Ιερ. 3,20 - μνησθήσεται καὶ καταδολεσχήσει ἐπ᾿ ἐμὲ ἡ ψυχή μου·

Θ. Ιερ. 3,20 - Αυτά πάντοτε αναλογίζομαι, με αυτά ασχολείται συνεχώς η ψυχή μου.

Θ. Ιερ. 3,21 - ταύτην τάξω εἰς τὴν καρδίαν μου, διὰ τοῦτο ὑπομενῶ.

Θ. Ιερ. 3,21 - Αυτήν την θλίψιν ανακαλώ συνεχώς εις την καρδίαν μου· δια την απαλλαγήν μου από αυτήν δεικνύω υπομονήν και έχω ελπίδα.

Θ. Ιερ. 3,22 - Τὰ ἐλέη Κυρίου, ὅτι οὐκ ἐξέλιπέ με, ὅτι οὐ συνετελέσθησαν οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ· μῆνας εἰς τὰς πρωΐας ἐλέησον, Κύριε, ὅτι οὐ συνετελέσθημεν, ὅτι οὐ συνετελέσθησαν οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ.

Θ. Ιερ. 3,22 - Εις τα ελέη του Κυρίου ελπίζω, διότι αυτά δεν με εγκατέλειψαν. Δεν εξηντλήθησαν οι οικτιρμοί του. Καθε ημέραν όλους αυτούς τους μήνας κράζω· ελέησέ με, Κυριε, διότι ούτε ημείς εχάθημεν ούτε οι οικτιρμοί σου εξηντλήθησαν.

Θ. Ιερ. 3,23 - καινὰ εἰς τὰς πρωΐας, πολλὴ ἡ πίστις σου.

Θ. Ιερ. 3,23 - Καθ' έκαστην πρωΐαν νέα ελέη εξαποστέλλεις· μεγάλη είναι η αξιοπιστία σου, Κυριε.

Θ. Ιερ. 3,24 - μερίς μου Κύριος, εἶπεν ἡ ψυχή μου· διὰ τοῦτο ὑπομενῶ αὐτῷ.

Θ. Ιερ. 3,24 - Το μερίδιον της κληρονομίας μου είναι ο Κυριος, έτσι είπεν η ψυχή μου. Δα τούτο υπομένω και περιμένω από Αυτόν σωτηρίαν.

Θ. Ιερ. 3,25 - Ἀγαθὸς Κύριος τοῖς ὑπομένουσιν αὐτόν, ψυχὴ ἣ ζητήσει αὐτὸν ἀγαθὸν

Θ. Ιερ. 3,25 - Αγαθός και ευεργετικός είναι ο Κυριος εις εκείνους, οι οποίοι δεικνύουν υπομονήν, προς αυτόν. Ψυχή δέ, η οποία θα ζητήση με πίστιν κάτι το αγαθόν από αυτόν

Θ. Ιερ. 3,26 - καὶ ὑπομενεῖ καὶ ἡσυχάσει εἰς τὸ σωτήριον Κυρίου.

Θ. Ιερ. 3,26 - και θα δείξη υπομονήν, θα εύρη ανάπαυσιν και ειρήνην εις την σωτηρίαν της εκ μέρους του Κυρίου.

Θ. Ιερ. 3,27 - ἀγαθὸν ἀνδρί, ὅταν ἄρῃ ζυγὸν ἐν νεότητι αὐτοῦ.

Θ. Ιερ. 3,27 - Είναι καλόν δια τον άνθρωπον, όταν σηκώνη με πίστιν και υπομονήν τον ζυγόν των θλίψεων από την νεότητα του.

Θ. Ιερ. 3,28 - Καθήσεται κατὰ μόνας καὶ σιωπήσεται, ὅτι ἦρεν ἐφ᾽ ἑαυτῷ·

Θ. Ιερ. 3,28 - Θα καθίση κατά μόνας, θα μείνη σιωπηλός, διότι σηκώνει με ανδρείαν τον ζυγόν της δοκιμασίας του.

Θ. Ιερ. 3,30 - δώσει τῷ παίοντι αὐτὸν σιαγόνα, χορτασθήσεται ὀνειδισμῶν.

Θ. Ιερ. 3,30 - Οταν ο Κυριος τον κτυπά θα στρέφη την παρειάν του προς αυτόν. Θα χόρταση από ονειδισμούς, θα υπομείνη αυτά,

Θ. Ιερ. 3,31 - Ὅτι οὐκ εἰς τὸν αἰῶνα ἀπώσεται Κύριος.

Θ. Ιερ. 3,31 - και ας είναι βέβαιος ότι ο Κυριος δεν θα τον απωθήση δια παντός.

Θ. Ιερ. 3,32 - ὅτι ὁ ταπεινώσας οἰκτειρήσει κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους αὐτοῦ·

Θ. Ιερ. 3,32 - Διότι ο Κυριος, ο οποίος τον εταπείνωσε, θα τον λυπηθή και θα τον ελεήση σύμφωνα με το απροσμέτρητον μέγα έλεός του.

Θ. Ιερ. 3,33 - ὅτι οὐκ ἀπεκρίθη ἀπὸ καρδίας αὐτοῦ καὶ ἐταπείνωσεν υἱοὺς ἀνδρός.

Θ. Ιερ. 3,33 - Διότι δεν είναι ότι ο Κυριος με ευχαρίστησιν ταπεινώνει και θλίβει τους υιούς των ανθρώπων.

Θ. Ιερ. 3,34 - Τοῦ ταπεινῶσαι ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ πάντας δεσμίους γῆς,

Θ. Ιερ. 3,34 - Δεν θέλει να ποδοπατούνται κάτω από τους πόδας του νικητού όλοι οι αιχμάλωτοι της χώρας,

Θ. Ιερ. 3,35 - τοῦ ἐκκλῖναι κρίσιν ἀνδρὸς κατέναντι προσώπου Ὑψίστου,

Θ. Ιερ. 3,35 - να διαστρέφεται και να καταπατήται το δίκαιον ενός ανθρώπου ενώπιον του Υψίστου Θεού.

Θ. Ιερ. 3,36 - καταδικάσαι ἄνθρωπον ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν Κύριος οὐκ εἶπε.

Θ. Ιερ. 3,36 - Ποτέ δεν έδωσεν εντολήν ο Κυριος να καταδικάζεται ενας αθώος άνθρωπος εις κάποιαν δίκην.

Θ. Ιερ. 3,37 - Τίς οὕτως εἶπε, καὶ ἐγενήθη; Κύριος οὐκ ἐνετείλατο.

Θ. Ιερ. 3,37 - Ποιός έδωσε τέτοιαν διαταγήν και εγιναν αυτά; Ο Κυριος δεν έδωσε τέτοιας εντολάς.

Θ. Ιερ. 3,38 - ἐκ στόματος Ὑψίστου οὐκ ἐξελεύσεται τὰ κακὰ καὶ τὸ ἀγαθόν;

Θ. Ιερ. 3,38 - Από το στόμα του Κυρίου δεν θα εξέλθη η εντολή δια το καλόν και η παραχώρησις δια το κακόν;

Θ. Ιερ. 3,39 - τί γογγύσει ἄνθρωπος ζῶν, ἀνὴρ περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ;

Θ. Ιερ. 3,39 - Διατί, λοιπόν, παραπονείται κάθε άνθρωπος, επειδή τιμωρείται εξ αιτίας των αμαρτιών του;

Θ. Ιερ. 3,40 - Ἐξηρευνήθη ἡ ὁδὸς ἡμῶν καὶ ἠτάσθη, κὶ ἐπιστρέψομεν ἕως Κυρίου·

Θ. Ιερ. 3,40 - Ας ανερευνήσωμεν επιμελώς τον δρόμον της ζωής μας, ας τον εξετάσωμεν με προσοχήν, και ας επιστρέψωμεν εν μετανοία πάλιν προς τον Κυριον.

Θ. Ιερ. 3,41 - ἀναλάβωμεν καρδίας ἡμῶν ἐπὶ χειρῶν πρὸς ὑψηλὸν ἐν οὐρανῷ·

Θ. Ιερ. 3,41 - Ας πιάσωμεν με τα δυο μας τα χέρια τας καρδίας μας, ας τας ανυψώσωμεν προς τον ουρανόν.

Θ. Ιερ. 3,42 - ἡμαρτήσαμεν, ἠσεβήσαμεν, καὶ οὐχ ἱλάσθης.

Θ. Ιερ. 3,42 - Ας ομολογήσωμεν ότι ημαρτήσαμεν, διεπράξαμεν ασεβείας· και δια τούτο ο Θεός εν τη δικαιοσύνη του δεν εφάνη ίλεως προς ημάς.

Θ. Ιερ. 3,43 - Ἐπεσκέπασας ἐν θυμῷ καὶ ἀπεδίωξας ἡμᾶς· ἀπέκτεινας, οὐκ ἐφείσω.

Θ. Ιερ. 3,43 - Επάνω στον δίκαιον θυμόν σου εσκέπασες το πρόσωπόν σου, δια να μη μας ίδης· και μας εξεδίωξες, μας εθανάτωσες και δεν μας ελυπήθης.

Θ. Ιερ. 3,44 - Ἐπεσκέπασας νεφέλην σεαυτῷ ἕνεκεν προσευχῆς,

Θ. Ιερ. 3,44 - Εσκέπασες το πρόσωπόν σου με νεφέλην, ώστε να μη φανή ενώπιόν σου η προσευχή μας.

Θ. Ιερ. 3,45 - καμμύσαι με καὶ ἀπωσθῆναι ἔθηκας ἡμᾶς ἐν μέσῳ τῶν λαῶν.

Θ. Ιερ. 3,45 - Εκλεισες τα μάτιά σου από εμέ, με απώθησες, μας διεσκόρπισες εν μέσω ξένων λαών.

Θ. Ιερ. 3,46 - Διήνοιξαν ἐφ᾿ ἡμᾶς τὸ στόμα αὐτῶν πάντες οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν·

Θ. Ιερ. 3,46 - Ετσι δε όλοι οι εχθροί μας ήνοιξαν διάπλατα το στόμα των, δια να μας καταπίουν.

Θ. Ιερ. 3,47 - φόβος καὶ θυμὸς ἐγενήθη ἡμῖν, ἔπαρσις καὶ συντριβή.

Θ. Ιερ. 3,47 - Φοτος μας εκυρίευσεν εξ αιτίας του δικαίου θυμού σου. Μας εσήκωσες υψηλά και μας συνέτριψες κάτω.

Θ. Ιερ. 3,48 - ἀφέσεις ὑδάτων κατάξει ὁ ὀφθαλμός μου ἐπὶ τὸ σύντριμμα τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου.

Θ. Ιερ. 3,48 - Χειμάρρους υδάτων θα αναβλύσουν οι οφθαλμοί μας δια την συντριβήν της θυγατρός του λαού μου, της Ιερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 3,49 - Ὁ ὀφθαλμός μου κατεπόθη, καὶ οὐ σιγήσομαι τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν,

Θ. Ιερ. 3,49 - Επνίγησαν εις τα δάκρυα οι οφθαλμοί μου. Δεν θα παύσω να θρηνώ και να κλαίω, διότι δεν υπάρχει εις εμέ τρόπος ανανήψεως και σωτηρίας.

Θ. Ιερ. 3,50 - ἕως οὗ διακύψῃ καὶ ἴδῃ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ·

Θ. Ιερ. 3,50 - Θα πενθώ και θα κλαίω, μέχρις ότου ο Κυριος σκύψη από τον ουρανόν και ίδη την θλίψιν μου.

Θ. Ιερ. 3,51 - ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου παρὰ πάσας θυγατέρας πόλεως.

Θ. Ιερ. 3,51 - Τα δάκρυα των οφθαλμών μου καταπονούν την ψυχήν μου. Κλαίω δι' όλας τας θυγατέρας της πόλεως.

Θ. Ιερ. 3,52 - Θηρεύοντες ἐθήρευσάν με ὡς στρουθίον πάντες οἱ ἐχθροί μου δωρεάν,

Θ. Ιερ. 3,52 - Ολοι οι εχθροί μου εντελώς αδίκως με εκυνήγησαν με επιμονήν, ωσάν στρουθίον.

Θ. Ιερ. 3,53 - ἐθανάτωσαν ἐν λάκκῳ ζωήν μου καὶ ἐπέθηκαν λίθον ἐπ᾿ ἐμοί.

Θ. Ιερ. 3,53 - Με έρριψαν στον τάφον ως νεκρόν· έβαλαν στο στόμιον του λάκκου βαρύν λίθον.

Θ. Ιερ. 3,54 - ὑπερεχύθη ὕδωρ ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου· εἶπα· ἀπῶσμαι.

Θ. Ιερ. 3,54 - Επλημμύρισε το νερό, εσκέπασε την κεφαλήν μου. Είπα· έχω πλέον χάσει κάθε ελπίδα σωτηρίας.

Θ. Ιερ. 3,55 - Ἐπεκαλεσάμην τὸ ὄνομά σου, Κύριε, ἐκ λάκκου κατωτάτου·

Θ. Ιερ. 3,55 - Προσηυχήθην και επεκαλεσθην το όνομά σου, Κυριε, από τον βαθύτατον αυτόν λάκκον.

Θ. Ιερ. 3,56 - φωνήν μου ἤκουσας· μὴ κρύψῃς τὰ ὦτά σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Θ. Ιερ. 3,56 - Συ δε ήκουσες την φωνήν της προσευχής, μου. Δεν έκλεισες τα αυτιά σου εις την δέησίν μου.

Θ. Ιερ. 3,57 - εἰς τὴν βοήθειάν μου ἤγγισας ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἐπεκαλεσάμην σε· εἶπάς μοι· μὴ φοβοῦ.

Θ. Ιερ. 3,57 - Με επλησίασες και με εβοήθησες κατά την ημέραν εκείνην, που εγώ σε επεκαλέσθην δια της προσευχής. Μου είπες· μη φοβείσαι.

Θ. Ιερ. 3,58 - Ἐδίκασας, Κύριε, τὰς δίκας τῆς ψυχῆς μου, ἐλυτρώσω τὴν ζωήν μου·

Θ. Ιερ. 3,58 - Συ Κυριε, έγινες ο δίκαιος δικαστής εις τας υποθέσεις της ζωής μου. Εσωσες και διεφύλαξες την ζωήν μου.

Θ. Ιερ. 3,59 - εἶδες, Κύριε, τὰς ταραχάς μου, ἔκρινας τὴν κρίσιν μου·

Θ. Ιερ. 3,59 - Είδες, Κυριε, την αναστάτωσιν και τους συγκλονισμούς, που μου επέφεραν οι εχθροί μου, ανέλαβες πλέον συ να εκδικάσης την δίκην μου, να μου αποδώσης το δίκαιον.

Θ. Ιερ. 3,60 - εἶδες πᾶσαν τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν εἰς πάντας διαλογισμοὺς αὐτῶν ἐν ἐμοί.

Θ. Ιερ. 3,60 - Και στους διαλογισμούς των ακόμη, που είχαν εναντίον μου, είδες συ, Κυριε, όλην την εκδικητικήν των μανίαν.

Θ. Ιερ. 3,61 - Ἤκουσας τὸν ὀνειδισμὸν αὐτῶν, πάντας τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν κατ᾿ ἐμοῦ,

Θ. Ιερ. 3,61 - Ηκουσες τους εμπαιγμούς και τους εξευτελισμούς των και τους κρυφούς λογιομούς των, που έτρεφαν εναντίον μου.

Θ. Ιερ. 3,62 - χείλη ἐπανισταμένων μοι καὶ μελέτας αὐτῶν κατ᾿ ἐμοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν,

Θ. Ιερ. 3,62 - Ηκουσες τα απειλητικά λόγια των εχθρών μου και όσα αυτοί εμελετούσαν και εσχεδίαζαν εναντίον μου όλας τας ημέρας.

Θ. Ιερ. 3,63 - καθέδραν αὐτῶν καὶ ἀνάστασιν αὐτῶν· ἐπίβλεψον ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 3,63 - Σ υ γνωρίζεις πότε αναπαύονται και πότε σηκώνονται. Ιδέ την κακότητα, που εκφράζουν οι οφθαλμοί των.

Θ. Ιερ. 3,64 - Ἀποδώσεις αὐτοῖς ἀνταπόδομα, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 3,64 - Συ, Κυριε, θα ανταποδώσης εις αυτούς την δικαίον τιμωρίαν, ανάλογα με τα έργα των χειρών των.

Θ. Ιερ. 3,65 - ἀποδώσεις αὐτοῖς ὑπερασπισμὸν καρδίας, μόχθον σου αὐτοῖς,

Θ. Ιερ. 3,65 - θα αποδώσης εις αυτούς κατά την πώρωσιν της καρδίας των· το βάρος της τιμωρίας σου θα επιπέση εις αυτούς.

Θ. Ιερ. 3,66 - καταδιώξεις ἐν ὀργῇ καὶ ἐξαναλώσεις αὐτοὺς ὑποκάτωθεν τοῦ οὐρανοῦ, Κύριε.
Θ. Ιερ. 3,66 - Θα τους καταδιώξης εν τη δικαία σου οργή. Θα τους εξολοθρεύσης και θα τους εξαφανίσης από το πρόσωπον του ουρανού, Κυριε.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 4

Θ. Ιερ. 4,1 - Πῶς ἀμαυρωθήσεται χρυσίον, ἀλλοιωθήσεται τὸ ἀργύριον τὸ ἀγαθόν; ἐξεχύθησαν λίθοι ἅγιοι ἀπ᾽ ἀρχῆς πασῶν ἐξόδων.
Θ. Ιερ. 4,1 - Πως εμαύρισεν ο χρυσός, πως ηλλοιώθη ο εκλεκτός άργυρος ! Εξεχύθησαν και διεσκορπίσθησαν εις τας γωνίας όλων των οδών οι πολύτιμοι ιεροί λίθοι !
Θ. Ιερ. 4,2 - Υἱοὶ Σιὼν οἱ τίμιοι, οἱ ἐπηρμένοι ἐν χρυσίῳ, πῶς ἐλογίσθησαν εἰς ἀγγεῖα ὀστράκινα, ἔργα χειρῶν κεραμέως;
Θ. Ιερ. 4,2 - Τα τέκνα της Σιών, τα πολύτιμα αυτά διαμάντια, ανώτεροι και από τον χρυσόν, πως εθεωρήθησαν ωσάν πήλινα αγγεία, έργα κεραμοποιού και συνετρίβησαν;
Θ. Ιερ. 4,3 - Καί γε δράκοντες ἐξέδυσαν μαστούς, ἐθήλασαν σκύμνοι αὐτῶν· θυγατέρες λαοῦ μου εἰς ἀνίατον ὡς στρουθίον ἐν ἐρήμῳ.
Θ. Ιερ. 4,3 - Τα μικρά των θηρίων ευρίσκουν την θηλήν του μητρικού μαστού και οι σκύμνοι των λεόντων θηλάζουν το γάλα των μητέρων των. Αι θυγατέρες όμως του λαού μου αποστεωμέναι από την πείναν, ωσάν στρουθία εις την έρημον που δεν ευρίσκουν κόκκον δια να τραφούν, αδυνατούν να γαλουχήσουν τα παιδιά των.
Θ. Ιερ. 4,4 - Ἐκολλήθη ἡ γλῶσσα θηλάζοντος πρὸς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ ἐν δίψει· νήπια ᾔτησαν ἄρτον, ὁ διακλῶν οὐκ ἔστιν αὐτοῖς.
Θ. Ιερ. 4,4 - Η γλώσσα του θηλάζοντος βρέφους εκολλήθη στον λάρυγγα αυτού από την έλλειψιν γάλακτος. Τα νήπια εζήτησαν ολίγον άρτον και δεν υπάρχει κανείς να κόψη δι'αυτά ένα κομμάτι.
Θ. Ιερ. 4,5 - Οἱ ἔσθοντες τὰς τρυφὰς ἠφανίσθησαν ἐν ταῖς ἐξόδοις, οἱ τιθηνούμενοι ἐπὶ κόκκων περιεβάλλοντο κοπρίας.
Θ. Ιερ. 4,5 - Εκείνοι οι οποίοι ετρυφούσαν εις πολυτελή τραπέζια, εξηφανίσθησαν στους δρόμους. Εκείνοι που είχαν διατραφή και ανατραφή επάνω εις τας πορφυράς, κυλίονται τώρα εις την κόπρον.
Θ. Ιερ. 4,6 - Καὶ ἐμεγαλύνθη ἀνομία θυγατρὸς λαοῦ μου ὑπὲρ ἀνομίας Σοδόμων τῆς κατεστραμμένης ὥσπερ σπουδῇ, καὶ οὐκ ἐπόνεσαν ἐν αὐτῇ χεῖρας.
Θ. Ιερ. 4,6 - Αι παρανομίαι της θυγατρός του λαού μου, της Σιών, επληθύνθησαν περισσότερον από τας παρανομίας των Σοδόμων, της

πόλεως αυτής, η οποία κατεστράφη αμέσως, χωρίς να κοπιάσουν εναντίον της αι εχθρικαί χείρες.

Θ. Ιερ. 4,7 - Ἐκαθαριώθησαν Ναζιραῖοι αὐτῆς ὑπὲρ χιόνα, ἔλαμψαν ὑπὲρ γάλα, ἐπυρώθησαν ὑπὲρ λίθους σαπφείρου τὸ ἀπόσπασμα αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 4,7 - Αλλοτε οι Ναζιραίοι της ήσαν καθαροί και κατάλευκοι, περισσότερον από το χιόνι. Ελαμπαν περισσότερον από το γάλα. Η ακτινοβολία των ήτο λαμπρότερα από τας πυρώδεις ακτίνας, που ρίπτει ο σάπφειρος.

Θ. Ιερ. 4,8 - Ἐσκότασεν ὑπὲρ ἀσβόλην τὸ εἶδος αὐτῶν, οὐκ ἐπεγνώσθησαν ἐν ταῖς ἐξόδοις· ἐπάγη δέρμα αὐτῶν ἐπὶ τὰ ὀστέα αὐτῶν, ἐξηράνθησαν, ἐγενήθησαν ὥσπερ ξύλον.

Θ. Ιερ. 4,8 - Τωρα όμως η μορφή των έγινε περισσότερον σκοτεινή και μελανή από την καπνιάν. Αγνώριστοι κατήντησαν στους δρόμους της ζωής των. Εκόλλησε το δέρμα των επάνω εις τα κόκκαλά των. Εξηράνθησαν, έγιναν ώσαν το ξύλον.

Θ. Ιερ. 4,9 - Καλοὶ ἦσαν οἱ τραυματίαι ῥομφαίας ἢ οἱ τραυματίαι λιμοῦ· ἐπορεύθησαν ἐκκεκεντημένοι ἀπὸ γεννημάτων ἀγρῶν.

Θ. Ιερ. 4,9 - Κερδισμένοι ήσαν αυτοί, που έπεσαν εν στόματι ρομφαίας, παρά εκείνοι οι οποίοι αποθνήσκουν από την πείναν. Υπέκυψαν κατεξηντλημένοι εξ αιτίας της ελλείψεως προϊόντων του αγρού.

Θ. Ιερ. 4,10 - Χεῖρες γυναικῶν οἰκτιρμόνων ἥψησαν τὰ παιδία αὐτῶν, ἐγενήθησαν εἰς βρῶσιν αὐταῖς ἐν τῷ συντρίμματι τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου.

Θ. Ιερ. 4,10 - Τρυφεραί και στοργικαί γυναίκες έψησαν με τα ίδια των τα χέρια τα παιδιά των, τα έκαμαν φαγητόν των κατά το διάστημα της συντριβής και της ταλαιπωρίας της θυγατρός του λαού μου, της Σιών.

Θ. Ιερ. 4,11 - Συνετέλεσε Κύριος θυμὸν αὐτοῦ, ἐξέχεε θυμὸν ὀργῆς αὐτοῦ καὶ ἀνῆψε πῦρ ἐν Σιών, καὶ κατέφαγε τὰ θεμέλια αὐτῆς.

Θ. Ιερ. 4,11 - Ωλοκλήρωσεν ο Κυριος τον θυμόν του εναντίον μας. Αδειασε τον θυμόν της οργής του εναντίον μας και ήναψε φωτιάν καταστροφής εις την Σιών, η οποία και την κατέφαγε μέχρι των θελεμίων της.

Θ. Ιερ. 4,12 - Οὐκ ἐπίστευσαν βασιλεῖς γῆς, πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην, ὅτι εἰσελεύσεται ἐχθρὸς καὶ ἐκθλίβων διὰ τῶν πυλῶν Ἱερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 4,12 - Οι βασιλείς της γης και όλοι οι κάτοικοι της οικουμένης δεν επίστευσαν, ότι θα εισήρχετο ο εχθρός, ο δυνάστης, δια μέσου των πυλών της Ιερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 4,13 - Ἐξ ἁμαρτιῶν προφητῶν αὐτῆς, ἀδικιῶν ἱερέων αὐτῆς τῶν ἐκχεόντων αἷμα δίκαιον ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Θ. Ιερ. 4,13 - Αυτό έγινεν από τας αμαρτίας των ψευδοπροφητών, από τας αδικίας των ιερέων της, οι οποίοι έχυναν αίμα δικαίων ανθρώπων μέσα

εις αυτήν.

Θ. Ιερ. 4,14 - Ἐσαλεύθησαν ἐγρήγοροι αὐτῆς ἐν ταῖς ἐξόδοις, ἐμολύνθησαν ἐν αἵματι· ἐν τῷ μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἥψαντο ἐνδυμάτων αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 4,14 - Συνεκλονίσθησαν, εκυριεύθησαν από τρόμον οι φρουροί της καθώς γυρίζουν στους δρόμους· εμολύνθησαν από αίματα. Δεν ημπορούσαν να εγγίσουν τα μολυσμένα από το αίμα ενδύματα των.

Θ. Ιερ. 4,15 - Ἀπόστητε ἀκαθάρτων -καλέσατε αὐτούς- ἀπόστητε, ἀπόστητε, μὴ ἅπτεσθε, ὅτι ἀνήφθησαν καί γε ἐσαλεύθησαν· εἴπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν· οὐ μὴ προσθῶσι τοῦ παροικεῖν.

Θ. Ιερ. 4,15 - Φωνάξατε προς αυτούς· φύγετε και φυλαχθήτε από τα ακάθαρτα. Απομακρυνθήτε, απομακρυνθήτε, μη εγγίζετε· φωτιά έχει αναφθή. Κατελήφθησαν από τρόμον. Είπατε και ας μάθουν τα έθνη· δεν θα ανθέξουν και δεν τους είναι πλέον δυνατόν να μείνουν μεταξύ των ξένων εθνών.

Θ. Ιερ. 4,16 - Πρόσωπον Κυρίου μερὶς αὐτῶν, οὐ προσθήσει ἐπιβλέψαι αὐτοῖς· πρόσωπον ἱερέων οὐκ ἔλαβον, πρεσβύτας οὐκ ἠλέησαν.

Θ. Ιερ. 4,16 - Ο Κυριος ήτο άλλοτε η έλπις και η κληρονομία των. Αυτός όμως δεν πρόκειται πλέον να επιβλέψη με ευμένειαν εις αυτούς και να τους βοηθήση. Πρόσωπα των ιερέων δεν τα εσεβάσθησαν, τους γέροντας δεν τους ελυπήθησαν.

Θ. Ιερ. 4,17 - Ἔτι ὄντων ἡμῶν ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν μάταια· ἀποσκοπευόντων ἡμῶν ἀπεσκοπεύσαμεν εἰς ἔθνος οὐ σῷζον.

Θ. Ιερ. 4,17 - Ενῷ ακόμη είμεθα ελεύθεροι, έσβησαν τα μάτια μας από τα δάκρυα, καθ' ον χρόνον εζητούσαμεν, αλλά ματαίως, βοήθειαν. Εστρέφαμεν τα μάτια μας και παρετηρούσαμεν με προσοχήν προς έθνος, από το οποίον όμως καμμίαν βοήθειαν και σωτηρίαν δεν ελάβομεν.

Θ. Ιερ. 4,18 - Ἐθηρεύσαμεν μικροὺς ἡμῶν τοῦ μὴ προεύεσθαι ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν·

Θ. Ιερ. 4,18 - Ωσάν άγρυπνοι κυνηγοί παρηκολουθούσαμεν με προσοχήν τα μικρά μας παιδιά, να μη κυκλοφορούν εις τας πλατείας μας.

Θ. Ιερ. 4,19 - ἤγγικεν ὁ καιρὸς ἡμῶν, ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι ἡμῶν, πάρεστιν ὁ καιρὸς ἡμῶν. Κοῦφοι ἐγένοντο οἱ διώκοντες ἡμᾶς ὑπὲρ ἀετοὺς οὐρανοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐξέπτησαν, ἐν ἐρήμῳ ἐνήδρευσαν ἡμᾶς.

Θ. Ιερ. 4,19 - Διότι είχε φθάσει πλέον ο καιρός της τιμωρίας μας. Συνεπληρώθησαν αι ημέραι της μοοκροθυμίας του Θεού και της ζωής ημών. Εφθασεν ο καιρός της θείας οργής. Ταχύτατοι εγιναν οι εχθροί, οι οποίοι μας κατεδίωκαν. Εφευγαν ταχύτερον από τους αετούς του ουρανού. Επέταξαν επάνω εις τα όρη, μας έστησαν ενέδρας εις ερημικούς τόπους.

Θ. Ιερ. 4,20 - Πνεῦμα προσώπου ἡμῶν χριστὸς Κυρίου συνελήφθη ἐν ταῖς διαφθοραῖς αὐτῶν, οὗ εἴπαμεν· ἐν τῇ σκιᾷ αὐτοῦ ζησόμεθα ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Θ. Ιερ. 4,20 - Η πνοή του προσώπου μας, ο άρχων χρισμένος από τον Κυριον, ο βασιλεύς μας, συνελήφθη εις τας καταστρεπτικάς εκείνων ενέδρας. Δια τον βασιλέα μας είχαμεν ελπίσει και είπαμε· κάτω από την σκέπην του θα ζήσωμεν ανάμεσα εις τα άλλα έθνη.

Θ. Ιερ. 4,21 - Χαῖρε καὶ εὐφραίνου, θύγατερ Ἰδουμαίας ἡ κατοικοῦσα ἐπὶ γῆς· καί γε ἐπὶ σὲ διελεύσεται τὸ ποτήριον Κυρίου καὶ μεθυσθήσῃ καὶ ἀποχεεῖς.

Θ. Ιερ. 4,21 - Ο λαός της Ιδουμαίας, που κατοικεί την χώραν αυτήν, ας χαίρη και ας ευφραίνεται δια την καταστροφήν μας ! Μαθε όμως, ότι το ποτήριον της οργής του Κυρίου θα, έλθη και εις σέ. Θα μεθύσης από την πικρίαν του και θα το εμέσης.

Θ. Ιερ. 4,22 - Ἐξέλιπεν ἡ ἀνομία σου, θύγατερ Σιών, οὐ προσθήσει τοῦ ἀποικίσαι σε. ἐπεσκέψατο ἀνομίας σου, θύγατερ Ἐδώμ· ἀπεκάλυψεν ἐπὶ τὰ ἀσεβήματά σου.

Θ. Ιερ. 4,22 - Θυγάτηρ Σιών, έλλειψε και εξηφανίσθη η παρανομία σου. Δεν θέλει ο Κυριος να τταροικής εξόριστος πλέον εις λαούς ξένους. Ο Κυριος επεσκέφθη και σέ, ω κόρη της Ιδουμαίας, αλλά δια να σε τιμωρήση. Εφερεν εις φως τας ασεβείας σου.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 5

Θ. Ιερ. 5,1 - Μνήσθητι, Κύριε, ὅ,τι ἐγενήθη ἡμῖν· ἐπίβλεψον καὶ ἰδὲ τὸν ὀνειδισμὸν ἡμῶν.

Θ. Ιερ. 5,1 - Ενθυμήσου, Κυριε, όλα αυτά, τα οποία μς συνέβησαν. Επίβλεψε και ιδέ τους εξευτελισμούς και τους εμπαιγμούς μας.

Θ. Ιερ. 5,2 - κληρονομία ἡμῶν μετεστράφη ἀλλοτρίοις, οἱ οἶκοι ἡμῶν ξένοις.

Θ. Ιερ. 5,2 - Η κληρονομία μας, η γη των πατέρων μας, έπεσεν εις τα χέρια αλλοεθνών. Τα σπίτια μας στους ξένους.

Θ. Ιερ. 5,3 - ὀρφανοὶ ἐγενήθημεν, οὐχ ὑπάρχει πατήρ· μητέρες ἡμῶν ὡς αἱ χῆραι.

Θ. Ιερ. 5,3 - Εγίναμεν ορφανοί. Δεν υπάρχει πατέρας πλέον εις ημάς. Αι μητέρες μας έγιναν χήραι.

Θ. Ιερ. 5,4 - ὕδωρ ἡμῶν ἐν ἀργυρίῳ ἐπίομεν, ξύλα ἡμῶν ἐν ἀλλάγματι ἦλθεν ἐπὶ τὸν τράχηλον ἡμῶν.

Θ. Ιερ. 5,4 - Και αυτό το νερό, που ηθέλαμεν να πίωμεν, το αγοράζομεν αντί χρημάτων. Τα ξύλα τα επρομηθευόμεθά με χρηματικόν αντάλλαγμα. Τα εφορτωνόμεθα στον τράχηλον μας, δια να τα μεταφέρωμεν.

Θ. Ιερ. 5,5 - ἐδιώχθημεν, ἐκοπιάσαμεν, οὐκ ἀνεπαύθημεν.

Θ. Ιερ. 5,5 - Κατεδιώχθημεν από τους εχθρούς, εκοπιάσαμεν, δεν ευρήκαμεν στιγμήν αναπαύσεως και ηρεμίας.

Θ. Ιερ. 5,6 - Αἴγυπτος ἔδωκε χεῖρα, Ἀσσοὺρ εἰς πλησμονὴν αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 5,6 - Η Αίγυπτος μας εδωσε χείρα βοηθείας δια την συντήρησιν μας. Οι 'Ασσυριοι τους εχόρτασαν.

Θ. Ιερ. 5,7 - οἱ πατέρες ἡμῶν ἥμαρτον, οὐχ ὑπάρχουσιν· ἡμεῖς τὰ ἀνομήματα αὐτῶν ὑπέσχομεν.

Θ. Ιερ. 5,7 - Οι πατέρες μας, οι οποίοι ημάρτησαν, δεν υπάρχουν πλέον. Ημείς δε πληρώνομεν τας αμαρτίας εκείνων.

Θ. Ιερ. 5,8 - δοῦλοι ἐκυρίευσαν ἡμῶν, λυτρούμενος οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 5,8 - Οι δούλοι μας έγιναν κύριοί μας. Κανείς δεν υπάρχει, ο οποίος να ημπορέση να μας σώση από τα χέρια αυτών.

Θ. Ιερ. 5,9 - ἐν ταῖας ψυχαῖς ἡμῶν, εἰσοίσομεν ἄρτον ἡμῶν, ἀπὸ προσώπου ῥομφαίας τῆς ἐρήμου.

Θ. Ιερ. 5,9 - Με κίνδυνον της ζωής μας εξοικονομούμεν και μεταφέρομεν τον άρτον μας. Απειλούμεθα από την ρομφαίαν των ανθρώπων της ερήμου.

Θ. Ιερ. 5,10 - τὸ δέρμα ἡμῶν ὡς κλίβανος ἐπελιώθη, συνεσπάσθησαν ἀπὸ προσώπου καταιγίδων λιμοῦ.

Θ. Ιερ. 5,10 - Το δέρμα μας εμαύρισεν, όπως ο φούρνος από την καπνιά. Εσυρικνώθησαν τα σώματά μας εξ αιτίας του φοβεροτάτου λιμού.

Θ. Ιερ. 5,11 - γυναῖκας ἐν Σιὼν ἐταπείνωσαν, παρθένους ἐν πόλεσιν Ἰούδα.

Θ. Ιερ. 5,11 - Οι εχθροί εκακοποίησαν και εξηυτέλισαν γυναίκας εις την Σιών, και παρθένους εις τας διαφόρους πόλεις της Ιουδαίας.

Θ. Ιερ. 5,12 - ἄρχοντες ἐν χερσὶν αὐτῶν, ἐκρεμάσθησαν, πρεσβύτεροι οὐκ ἐδοξάσθησαν.

Θ. Ιερ. 5,12 - Οι άρχοντες μας εκρεμάσθησαν από τα χέρια και εβασανίσθησαν· οι γέροντες μας δεν ετιμήθησαν.

Θ. Ιερ. 5,13 - ἐκλεκτοὶ κλαυθμὸν ἀνέλαβον, καὶ νεανίσκοι ἐν ξύλῳ ἠσθένησαν.

Θ. Ιερ. 5,13 - Εκλεκτοί πολίται μας εξέσπασαν εις κλαυθμούς. Οι νέοι άνδρες εξησθένησαν από τα βαρειά φορτώματα των ξύλων.

Θ. Ιερ. 5,14 - καὶ πρεσβύται ἀπὸ πύλης κατέπαυσαν, ἐκλεκτοὶ ἐκ ψαλμῶν αὐτῶν κατέπαυσαν.

Θ. Ιερ. 5,14 - Οι γέροντες έπαυσαν πλέον να συχνάζουν εις την πύλην της πόλεως. Οι εκλεκτοί ψάλται εσταμάτησαν τους ύμνους των.

Θ. Ιερ. 5,15 - κατέλυσε χαρὰ καρδίας ἡμῶν, ἐστράφη εἰς πένθος ὁ χορὸς ἡμῶν,

Θ. Ιερ. 5,15 - Κατελύθη και έσβησεν η χαρά της καρδίας μας. Οι χαρμόσυνοι χοροί μας μετεστράφησαν εις πένθος.

Θ. Ιερ. 5,16 - ἔπεσεν ὁ στέφανος ἡμῶν τῆς κεφαλῆς· οὐαὶ δὴ ἡμῖν, ὅτι ἡμάρτομεν.

Θ. Ιερ. 5,16 - Επεσεν ο στέφανος της δόξης από την κεφαλήν μας. Αλλοίμονον εις ημάς, διότι διεπράξαμεν αμαρτίας !

Θ. Ιερ. 5,17 - περὶ τούτου ἐγενήθη ὀδυνηρὰ ἡ καρδία ἡμῶν, περὶ τούτου ἐσκότασαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν.

Θ. Ιερ. 5,17 - Ενεκα τούτου κατεπλημμύρισεν η οδύνη την καρδίαν μας· εξ αιτίας των αμαρτιών μας οι οφθαλμοί μας εκαλύφθησαν από σκότος. Δεν βλέπουν.

Θ. Ιερ. 5,18 - ἐπ᾿ ὄρος Σιών, ὅτι ἠφανίσθη, ἀλώπεκες διῆλθον ἐν αὐτῇ.

Θ. Ιερ. 5,18 - Επάνω στο όρος Σιών, το οποίον ηρημώθη, επέρασαν αλώπεκες.

Θ. Ιερ. 5,19 - σὺ δέ, Κύριε, εἱς τὸν αἰῶνα κατοικήσεις, ὁ θρόνος σου εἱς γενεὰν καὶ γενεάν.

Θ. Ιερ. 5,19 - Συ όμως, Κυριε, μένεις στους αιώνας των αιώνων. Ο θρόνος σου υπάρχει από γενεάς γενεών.

Θ. Ιερ. 5,20 - ἱνατί εἰς νῖκος ἐπιλήσῃ ἡμῶν, καταλείψεις ἡμᾶς εἰς μακρότητα ἡμερῶν;

Θ. Ιερ. 5,20 - Διατί μας εγκαταλείπεις εις την κατάστασιν αυτήν της ήττης μας; Μας αφήκες επί τόσον μακρόν χρόνον;

Θ. Ιερ. 5,21 - ἐπίστρεψον ἡμᾶς, Κύριε, πρός σε, καὶ ἐπιστραφησόμεθα· καὶ ἀνακαίνισον ἡμέρας ἡμῶν καθὼς ἔμπροσθεν.

Θ. Ιερ. 5,21 - Γυρισέ μας εν μετανοία προς σέ, Κυριε, και ημείς θα επιστρέψωμεν. Ανανέωσε και ξανακαινούργωσε τας ημέρας μας, όπως προηγουμένως.

Θ. Ιερ. 5,22 - ὅτι ἀπωθούμενος ἀπώσω ἡμᾶς, ὠργίσθης ἐφ᾿ ἡμᾶς ἕως σφόδρα.

Θ. Ιερ. 5,22 - Διότι μέχρι σήμερον μας απώθησές με σφοδρότητα. Και τούτο, διότι δικαίως ωργίσθης πολύ εναντίον μας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 1

Ἀντίγραφον ἐπιστολῆς, ἧς ἀπέστειλεν Ἱερεμίας πρὸς τοὺς ἀχθησομένους αἰχμαλώτους εἰς Βαβυλῶνα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων ἀναγγεῖλαι αὐτοῖς καθότι ἐπετάγη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Αντίγραφαν της επιστολής, την οποίαν απέστειλεν ο Ιερεμίας προς τους Ιουδαίους, που θα εσύροντο αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα υπό του βασιλέως της Βαβυλώνος, δια να αναγγείλη εις αυτούς ο,τι είχε διαταχθή αυτός από τον Θεόν.

Επ. Ιερ. 1,1 - Διὰ τὰς ἁμαρτίας, ἃς ἡμαρτήκατε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀχθήσεσθε εἰς Βαβυλῶνα αἰχμάλωτοι ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων

Επ. Ιερ. 1,1 - Δια τας αμαρτίας, τας οποίας διεπράξατε ενώπιον του Θεού, θα οδηγηθήτε αιχμάλωτοι εις την Βαβυλώνα υπό του βασιλέως των Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορος.

Επ. Ιερ. 1,2 - εἰσελθόντες οὖν εἰς Βαβυλῶνα ἔσεσθε ἐκεῖ ἔτη πλείονα καὶ χρόνον μακρὸν ἕως γενεῶν ἑπτά· μετὰ τοῦτο δὲ ἐξάξω ὑμᾶς ἐκεῖθεν μετ᾽ εἰρήνης.

Επ. Ιερ. 1,2 - Μια φορά, λοιπόν, και θα φθάσετε εις την Βαβυλώνα, θα μείνετε εκεί επί πολλά έτη, επί μακρόν χρόνον, μέχρις επτά γενεών. Επειτα δε θα σας βγάλω εγώ από εκεί, λέγει ο Θεός, κατά ένα τρόπον ειρηνικόν.

Επ. Ιερ. 1,3 - νυνὶ δὲ ὄψεσθε ἐν Βαβυλῶνι θεοὺς ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς καὶ ξυλίνους ἐπ᾽ ὤμοις αἰρομένους, δεικνύντας φόβον τοῖς ἔθνεσιν.

Επ. Ιερ. 1,3 - Τωρα όμως θα ιδήτε εις την Βαβυλώνα θεούς αργυρούς και χρυσούς και ξυλίνους, τους οποίους οι άνθρωποι θα φέρουν επάνω στους ώμους και οι οποίοι θα εμπνέουν φόβον εις τα έθνη.

Επ. Ιερ. 1,4 - εὐλαβήθητε οὖν μὴ καὶ ὑμεῖς ἀφομοιωθέντες τοῖς ἀλλοφύλοις ἀφομοιωθῆτε καὶ φόβος ὑμᾶς λάβῃ ἐπ᾽ αὐτοῖς

Επ. Ιερ. 1,4 - Προσέξατε, λοιπόν, μήπως και σεις αφομοιωθήτε με τους αλλοφύλους, μήπως ομοιάσετε με αυτούς και σας καταλάβη φόβος από τους θεούς των.

Επ. Ιερ. 1,5 - ἰδόντας ὄχλον ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν αὐτῶν προσκυνοῦντας αὐτά· εἴπατε δὲ τῇ διανοίᾳ· σοὶ δεῖ προσκυνεῖν, δέσποτα.

Επ. Ιερ. 1,5 - Οταν μάλιστα ίδετε πολύν λαόν έμπροσθεν και όπισθεν από τους ειδωλικούς αυτούς θεούς να τους προσκυνούν, ειπέτε από μέσα σας· “σε μόνον πρέπει να προσκυνούμεν, Δεσποτα”.

Επ. Ιερ. 1,6 - ὁ γὰρ ἄγγελός μου μεθ᾽ ὑμῶν ἐστιν, αὐτός τε ἐκζητῶν τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Επ. Ιερ. 1,6 - Ο δε άγγελός μου θα είναι μαζή σας, και αυτός θα ενδιαφέρεται και θα φροντίζη δια την ζωήν σας.

Επ. Ιερ. 1,7 - γλῶσσα γὰρ αὐτῶν ἐστι κετεξυσμένη ὑπὸ τέκτονος, αὐτά τε περίχρυσα καὶ περιάργυρα, ψευδῆ δ᾿ ἐστὶ καὶ οὐ δύνανται λαλεῖν.

Επ. Ιερ. 1,7 - Η γλώσσα των ειδωλικών θεών είναι σκαλισμένη από γλύπτην. Επάνω εις αυτά έχουν θέσει επικαλύμματα από χρυσόν και άργυρον. Είναι όμως θεοί ψευδείς, δεν ημπορούν να ομιλούν.

Επ. Ιερ. 1,8 - καὶ ὥσπερ παρθένῳ φιλοκόσμῳ λαμβάνοντες χρυσίον κατασκευάζουσι στεφάνους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν θεῶν αὐτῶν·

Επ. Ιερ. 1,8 - Οπως δε δια μίαν νεάνιδα φιλάρεσκον λαμβάνουν οι άνθρωποι χρυσόν και κατασκευάζουν στεφάνους, που τους θέτουν εις την κεφαλήν της, έτσι κατασκευάζουν και στεφάνους, τους οποίους θέτουν εις τα κεφάλια των θεών των.

Επ. Ιερ. 1,9 - ἔστι δὲ καὶ ὅτε ὑφαιρούμενοι οἱ ἱερεῖς ἀπὸ τῶν θεῶν αὐτῶν χρυσίον καὶ ἀργύριον εἰς ἑαυτοὺς καταναλώσουσι, δώσουσι δὲ ἀπ᾿ αὐτῶν καὶ ταῖς ἐπὶ τοῦ στέγους πόρναις.

Επ. Ιερ. 1,9 - Μερικές δε φορές υπάρχουν ιερείς, οι οποίοι κλέπτουν από τους θεούς αυτούς το χρυσίον και το αργύριον, δια να το χρησιμοποιήσουν προς ιδικήν των χρήσιν, να δώσουν δε ένα μέρος από αυτά και εις τας πόρνας, αι οποίαι κατοικούν εις τας σοφίτας των ειδωλικών ναών.

Επ. Ιερ. 1,10 - κοσμοῦσί τε αὐτοὺς ὡς ἀνθρώπους τοῖς ἐνδύμασι, θεοὺς ἀργυροῦς καὶ θεοὺς χρυσοῦς καὶ ξυλίνους· οὗτοι δὲ οὐ διασῴζονται ἀπὸ ἰοῦ καὶ βρωμάτων.

Επ. Ιερ. 1,10 - Στολίζουν δε με πλούσια ενδύματα, αυτούς τους θεούς τους αργυρούς, τους θεούς τους χρυσούς και τους θεούς τους ξυλίνους, ως εάν είναι άνθρωποι. Αυτοί δμως δεν ημπορούν μόνοι των να προφυλαχθούν από την σκωριάν και την διάβρωσιν.

Επ. Ιερ. 1,11 - περιβεβλημένων αὐτῶν ἱματισμὸν πορφυροῦν, ἐκμάσσονται τὸ πρόσωπον αὐτῶν διὰ τὸν ἐκ τῆς οἰκίας κονιορτόν, ὅς ἐστι πλείω ἐπ᾿ αὐτοῖς.

Επ. Ιερ. 1,11 - Ενῷ δε τους ενδύουν ίμέ ιματισμούς πορφυρούς, οι άνθρωποι σπογγίζουν το πρόσωπον αυτών, δια να αφαιρέσουν τον από τον ναόν κονιορτόν, ο οποίος είναι περισσότερος επάνω των.

Επ. Ιερ. 1,12 - καὶ σκῆπτρον ἔχει ὡς ἄνθρωπος κριτὴς χώρας, ὃς τὸν εἰς αὐτὸν ἁμαρτάνοντα οὐκ ἀνελεῖ.

Επ. Ιερ. 1,12 - Ενας από αυτούς κρατεί σκήπτρον ως άνθρωπος, κριτής τάχα της χώρας. Αλλά δεν ημπορεί να θανατώση εκείνον, ο οποίος αμαρτάνει εις αυτόν.

Επ. Ιερ. 1,13 - ἔχει δὲ ἐγχειρίδιον ἐν δεξιᾷ καὶ πέλεκυν, ἑαυτὸν δὲ ἐκ πολέμου καὶ λῃστῶν οὐκ ἐξελεῖται.

Επ. Ιερ. 1,13 - Αλλος έχει μάχαιραν στο δεξιόν του χέρι η πέλεκυν· δεν ημπορεί όμως να γλυτώση τον εαυτόν του από τον πόλεμον και τους ληστάς.

Επ. Ιερ. 1,14 - ὅθεν γνώριμοί εἰσιν οὐκ ὄντες θεοί· μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς. -

Επ. Ιερ. 1,14 - Από όλα αυτά γίνεται φανερόν, ότι αυτοί δεν είναι θεοί· μη, λοιπόν, ποτέ τους φοβηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,15 - Ὥσπερ γὰρ σκεῦος ἀνθρώπου συντριβὲν ἀχρεῖον γίνεται, τοιοῦτοι ὑπάρχουσιν οἱ θεοὶ αὐτῶν, καθιδρυμένων αὐτῶν ἐν τοῖς οἴκοις.

Επ. Ιερ. 1,15 - Διότι, όπως ένα πήλινον σκεύος ανθρώπου, όταν συντριβή γίνεται άχρηστον, έτσι είναι και οι θεοί των αλλοεθνών, τους οποίους έχουν εγκαταστήσει στους ναούς και εις τα σπίτια των.

Επ. Ιερ. 1,16 - οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν πλήρεις εἰσὶ κονιορτοῦ ἀπὸ τῶν ποδῶν τῶν εἰσπορευομένων.

Επ. Ιερ. 1,16 - Τα μάτια των είναι γεμάτα από κονιορτόν, τον οποίον σηκώνουν τα πόδια των εισερχομένων.

Επ. Ιερ. 1,17 - καὶ ὥσπερ τινὶ ἠδικηκότι βασιλέα περιπεφραγμέναι εἰσὶν αἱ αὐλαί, ὡς ἐπὶ θανάτῳ ἀπηγμένῳ, τοὺς οἴκους αὐτῶν ὀχυροῦσιν οἱ ἱερεῖς θυρώμασί τε καὶ κλείθροις καὶ μοχλοῖς, ὅπως ὑπὸ τῶν λῃστῶν μὴ συληθῶσι.

Επ. Ιερ. 1,17 - Και όπως θύραι και αυλαί είναι κλεισμέναι ολόγυρα από κάποιον, που προσέβαλε τον βασιλέα και ο οποίος οδηγείται προς τον θάνατον, έτσι και οι ιερείς οχυρώνουν και ασφαλίζουν με θύρας και με κλείθρα και με μοχλούς τους ναούς των θεών των, δια να μη λεηλατηθούν από ληστάς.

Επ. Ιερ. 1,18 - λύχνους καίουσι καὶ πλείους ἢ ἑαυτοῖς, ὧν οὐδένα δύνανται ἰδεῖν.

Επ. Ιερ. 1,18 - Ανάπτουν δια τους θεούς των περισσοτέ-ρους λύχνους παρά δια τους εαυτούς των, καίτοι οι θεοί αυτοί δεν ημπορούν κανένα να διακρίνουν.

Επ. Ιερ. 1,19 - ἔστι μὲν ὥσπερ δοκὸς τῶν ἐκ τῆς οἰκίας, τὰς δὲ καρδίας αὐτῶν φασὶν ἐκλείχεσθαι, τῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἑρπετῶν κατεσθόντων αὐτούς τε καὶ τὸν ἱματισμὸν αὐτῶν, οὐκ αἰσθάνονται.

Επ. Ιερ. 1,19 - Οι θεοί αυτοί είναι όμοιοι προς δοκάρια οικίας. Το εσωτερικόν των, όπως λέγουν, γλύφεται από τους σκώληκας της γης, οι οποίοι κατατρώγουν αυτούς και τον ιματισμόν των. Αυτοί όμως δεν αισθάνονται τίποτε.

Επ. Ιερ. 1,20 - μεμελανωμένοι τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀπὸ τοῦ καπνοῦ τοῦ ἐκ τῆς οἰκίας.

Επ. Ιερ. 1,20 - Είναι μαυρισμένοι στο πρόσωπόν των από τον καπνόν του ναού.

Επ. Ιερ. 1,21 - ἐπὶ τὸ σῶμα αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐφίπτανται νυκτερίδες, χελιδόνες καὶ τὰ ὄρνεα, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ αἴλουροι.

Επ. Ιερ. 1,21 - Επάνω στο σώμα των, και εις αυτήν ακόμη την κεφαλήν των, πετούν νυκτερίδες, χελιδόνια και άλλα πτηνά. Επάνω εις αυτούς κάθηνται επίσης και οι γάτοι.

Επ. Ιερ. 1,22 - ὅθεν γνώσεσθε ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί· μὴ οὖν φοβεῖσθε αὐτά. -

Επ. Ιερ. 1,22 - Λοιπόν, μάθετε καλά και κατανοήσατε, ότι αυτοί δεν είναι θεοί· μη λοιπόν τους φοφηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,23 - Τὸ γὰρ χρυσίον, ὃ περίκεινται εἰς κάλλος, ἐὰν μή τις ἐκμάξῃ τὸν ἰόν, οὐ μὴ στίλψωσιν· οὐδὲ γάρ, ὅτε ἐχωνεύοντο, ᾐσθάνοντο.

Επ. Ιερ. 1,23 - Εάν κανείς δεν σπογγίση την σκωριάν του χρυσίου, που τους περιβάλλει, δια να τους δώση ωραιότητα, δεν θα αποκτήσουν αυτοί όψιν στιλπνήν. Αλλως αυτά, ούτε όταν είχαν τεθή στο χωνευτήριον του πυρός, ησθάνοντο τίποτε.

Επ. Ιερ. 1,24 - ἐκ πάσης τιμῆς ἠγορασμένα ἐστίν, ἐν οἷς οὐκ ὖστι πνεῦμα.

Επ. Ιερ. 1,24 - Ηγοράσθησαν, αδιάφορον αντί ποίας τιμής, και όμως δεν υπάρχει πνοή ζωής μέσα των.

Επ. Ιερ. 1,25 - ἄνευ ποδῶν ἐπ᾽ ὤμοις φέρονται ἐνδεικνύμενοι τὴν ἑαυτῶν ἀτιμίαν τοῖς ἀνθρώποις, αἰσχύνονταί τε καὶ οἱ θεραπεύοντες αὐτὰ

Επ. Ιερ. 1,25 - Είναι χωρίς πόδια και δια τούτο φέρονται επάνω στους ώμους και έτσι φανερώνουν στους ανθρώπους την ευτέλειάν των και την αδυναμίαν των. Δια λογαριασμόν των εντρέπονται και αυτοί άκομη, οι οποίοι τους υπηρετούν.

Επ. Ιερ. 1,26 - διὰ τὸ εἴ ποτε ἐπὶ τὴν γῆν πέσῃ, μὴ δι᾽ αὐτῶν ἀνίστασθαι· μήτε ἐάν τις αὐτὸ ὀρθὸν στήσῃ, δι᾽ ἑαυτοῦ κινηθήσεται, μήτε ἐὰν κλιθῇ, οὐ μὴ ὀρθωθῇ, ἀλλ᾽ ὥσπερ νεκροῖς τὰ δῶρα αὐτοῖς παρατίθεται.

Επ. Ιερ. 1,26 - Εάν δε συμβή ποτέ και πέσουν κάτω εις την γην οι ειδωλικοί αυτοί θεοί, δεν ημπορούν μόνοι των να σηκωθούν. Ούτε εάν κανείς στήση όρθιον το άγαλμα, ημπορεί αυτό να κινηθή. Ούτε εάν κλίνη και είναι έτοιμον να πέση, ημπορεί να ορθωθή. Οπως στους αναισθήτους νεκρούς, έτσι και εις αυτά προσφέρουν τα δώρα των οι άνθρωποι.

Επ. Ιερ. 1,27 - τὰς δὲ θυσίας αὐτῶν ἀποδόμενοι οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καταχρῶνται· ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἀπ᾽ αὐτῶν ταριχεύουσαι οὔτε πτωχῷ οὔτε ἀδυνάτῳ μὴ μεταδῶσι.

Επ. Ιερ. 1,27 - Τας δε προσφερομένας εις αυτά θυσίας οι ιερείς τας πωλούν και τας εκμεταλλεύονται προς ίδιον όφελος. Επίσης και αι γυναίκες των ιερέων αλατίζουν τας προσφερομένας θυσίας, δια να τας κρατήσουν δια τον εαυτόν των, και δεν δίδουν τίποτε από αυτάς ούτε στον πτωχόν, ούτε στον αδύνατον.

Επ. Ιερ. 1,28 - τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἀποκαθημένη καὶ λεχὼ ἅπτονται. γνόντες οὖν ἀπὸ τούτων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί, μὴ φοβηθῆτε αὐτούς. -

Επ. Ιερ. 1,28 - Τας προς τα είδωλα προσφερομένας θυσίας εγγίζουν η εμμηνορροούσα γυναίκα και η λεχώνα, χωρίς αυτά να διαμαρτύρωνται δια τον μολυσμόν. Από αυτά, λοιπόν, ημπορείτε να γνωρίσετε και να κατανοήσετε, ότι τα είδωλα δεν είναι θεοί. Μη λοιπόν τα φοβηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,29 - Πόθεν γὰρ κληθείησαν θεοί; ὅτι γυναῖκες παραιτιθέασι θεοῖς ἀργυροῖς καὶ χρυσοῖς καὶ ξυλίνοις·

Επ. Ιερ. 1,29 - Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να αποκληθούν και αναγνωρισθούν αυτοί θεοί; Γυναίκες είναι, που ετοιμάζουν και παραθέτουν προσφοράς στους αργυρούς, τους χρυσούς και ξυλίνους αυτούς θεούς.

Επ. Ιερ. 1,30 - καὶ ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν οἱ ἱερεῖς διφρεύουσιν, ἔχοντες τοὺς χιτῶνας διεῤῥωγότας καὶ τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς πώγωνας ἐξυρημένους, ὧν αἱ κεφαλαὶ ἀκάλυπτοί εἰσιν,

Επ. Ιερ. 1,30 - Εις τους ναούς των ειδωλικών αυτών θεών οι ιερείς κάθονται αναπαυτικά, εις πολυθρόνας, με σχισμένους τους χιτώνας των, με ξυρισμένας τας κεφαλάς και τους πώγωνας· και αι κεφαλαί των μένουν ακάλυπτοι, πράγμα ασεβές.

Επ. Ιερ. 1,31 - ὠρύονται δὲ βοῶντες ἐναντίον τῶν θεῶν αὐτῶν ὥσπερ τινὲς ἐν περιδείπνῳ νεκροῦ.

Επ. Ιερ. 1,31 - Ωρυονται εμπρός στους ειδωλικούς αυτούς θεούς μεγαλοφώνως, όπως κάνουν οι συνδαιτυμόνες εις ένα δείπνον δια προσφιλή νεκρόν.

Επ. Ιερ. 1,32 - ἀπὸ τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν ἀφελόμενοι οἱ ἱερεῖς ἐνδύσουσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ παιδία.

Επ. Ιερ. 1,32 - Οι ιερείς αφαιρούν από τον ιματισμόν των θεών και ενδύουν τας γυναίκας και τα παιδιά των.

Επ. Ιερ. 1,33 - οὔτε ἐὰν κακὸν πάθωσιν ὑπό τινος οὔτε ἐὰν ἀγαθόν, δυνήσονται ἀνταποδοῦναι· οὔτε καταστῆσαι βασιλέα δύνανται οὔτε ἀφελέσθαι.

Επ. Ιερ. 1,33 - Αψυχοι καθώς είναι οι θεοί αυτοί ούτε αν πάθουν κακόν από κάποιον, ούτε εάν τιμηθούν από άλλον ημπορούν να ανταποδώσουν. Δεν έχουν την δύναμιν ούτε να εγκαταστήσουν βασιλέα, ούτε και να τον εκθρονίσουν.

Επ. Ιερ. 1,34 - ὡσαύτως οὔτε πλοῦτον οὔτε χαλκὸν οὐ μὴ δύνωνται διδόναι· ἐάν τις εὐχὴν αὐτοῖς εὐξάμενος μὴ ἀποδῷ, οὐ μὴ ἐπιζητήσωσιν.

Επ. Ιερ. 1,34 - Επίσης δεν ημπορον ούτε πλούτον να δώσουν, ούτε καν όλίγον χαλκόν. Εάν κανείς κάμη προς αυτούς κάποιο τάμα και δεν το εκπληρώση, δεν θα το ζητήσουν αυτοί.

Επ. Ιερ. 1,35 - ἐκ θανάτου ἄνθρωπον οὐ μὴ ῥύσωνται οὔτε ἥττονα ἀπὸ ἰσχυροῦ μὴ ἐξέλωνται.

Επ. Ιερ. 1,35 - Δεν ημπορούν να διασώσουν άνθρωπον από τον θάνατον, ούτε να γλυτώσουν τον αδύνατον από τα χέρια του ισχυρού.

Επ. Ιερ. 1,36 - ἄνθρωπον τυφλὸν εἰς ὅρασιν οὐ μὴ περιστήσωσιν, ἐν ἀνάγκῃ ἄνθρωπον ὄντα οὐ μὴ ἐξέλωνται.

Επ. Ιερ. 1,36 - Δεν ημπορούν να αποκαταστήσουν την δράσιν εις άνθρωπον τυφλόν. Δεν ημπορούν να γλυτώσουν άνθρωπον ευρισκόμενον εις ανάγκην.

Επ. Ιερ. 1,37 - χήραν οὐ μὴ ἐλεήσωσιν οὔτε ὀρφανὸν εὖ ποιήσωσι.

Επ. Ιερ. 1,37 - Την χήραν δεν είναι εις θέσιν να την ελεήσουν, ούτε στο ορφανόν να κάμουν κάτι καλόν.

Επ. Ιερ. 1,38 - τοῖς ἀπὸ τοῦ ὄρους λίθοις ὡμοιωμένοι εἰσὶ τὰ ξύλινα καὶ τὰ περίχρυσα καὶ τὰ περιάργυρα, οἱ δὲ θεραπεύοντες αὐτὰ καταισχυνθήσονται.

Επ. Ιερ. 1,38 - Ομοια με τους αποσπασθέντας από του όρους λίθους είναι τα ξύλινα αγάλματα, τα σκεπασμένα από χρυσόν και άργυρον. Και αυτοί, που τα υπηρετούν και προσφέρουν θυσίας, εντρέπονται δια λογαριασμόν των.

Επ. Ιερ. 1,39 - πῶς οὖν νομιστέον ἢ κλητέον ὑπάρχειν αὐτοὺς θεούς;

Επ. Ιερ. 1,39 - Πως λοιπόν είναι δυνατόν να σκεφθή κανείς, πολύ δε περισσότερον και να είπη, ότι αυτοί είναι θεοί;

Επ. Ιερ. 1,40 - ἔτι δὲ καὶ αὐτῶν τῶν Χαλδαίων ἀτιμαζόντων αὐτά, οἵ, ὅταν ἴδωσιν ἐνεὸν μὴ δυνάμενον λαλῆσαι, προσενεγκάμενοι τὸν Βῆλον ἀξιοῦσι φωνῆσαι, ὡς δυνατοῦ ὄντος αὐτοῦ αἰσθέσθαι,

Επ. Ιερ. 1,40 - Και αυτοί ακόμη οι Χαλδαίοι καταφρονούν τα ειδωλικά αυτά αγάλματα, όταν άλαλον, που δεν ημπορεί να ομιλήση, τον οδηγούν στον Βήλον παρακαλούντες και αξιούντες από αυτόν να δώση φωνήν στον άλαλον, διότι, τάχα, είναι ικανός να αισθανθή και να ακούση την δέησίν των!

Επ. Ιερ. 1,41 - καὶ οὐ δύνανται αὐτοὶ νοήσαντες καταλιπεῖν αὐτά, αἴσθησιν γὰρ οὐκ ἔχουσιν.

Επ. Ιερ. 1,41 - Και παρ' όλον τούτο, αυτοί δεν είναι εις θέσιν να λογικευθούν, ώστε να εγκαταλείψουν τα είδωλα. Τοσον πολύ τους λείπει η ορθοφροσύνη και η σύνεσις!

Επ. Ιερ. 1,42 - αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηνται θυμιῶσαι τὰ πίτυρα·

Επ. Ιερ. 1,42 - Αι ιερόδουλοι γυναίκες τυλίγονται με σχοινία, κάθονται στους δρόμους και καίουν στους θεούς των αντί θυμιάματος πίτουρα.

Επ. Ιερ. 1,43 - ὅταν δέ τις αὐτῶν ἐφελκυσθεῖσα ὑπό τινος τῶν παραπορευομένων κοιμηθῇ, τὴν πλησίον ὀνειδίζει, ὅτι οὐκ ἠξίωται ὥσπερ

καὶ αὐτὴ οὔτε τὸ σχοινίον αὐτῆς διεῤῥάγη.

Επ. Ιερ. 1,43 - Οταν δε κάποια γυναίκα από αυτάς ελκυσθή από κανένα διαβάτην και κοιμηθή μαζή του, ειρωνεύεται και περιπαίζει την πλησίον αυτής, διότι δεν ηξιώθη της τιμής, που η ιδία ηξιώθη, και έτσι το σχοινίον της δεν έσπασε!

Επ. Ιερ. 1,44 - πάντα τὰ γενόμενα ἐν αὐτοῖς ἐστι ψευδῆ· πῶς οὖν νομιστέον ἢ κλητέον ὡς θεοὺς αὐτοὺς ὑπάρχειν;

Επ. Ιερ. 1,44 - Ολα όσα γίνονται εις τα είδωλα και στους ειδωλικούς ναούς είναι ψεύδος και απάτη. Πως λοιπόν είναι δυνατόν να σκεφθή κανείς, πολύ δε περισσότερον πως είναι δυνατόν να αποκαλέση τα άψυχα αυτά είδωλα, ως θεούς πραγματικούς και υπαρκτούς;

Επ. Ιερ. 1,45 - ὑπὸ τεκτόνων καὶ χρυσοχόων κατεσκευασμένα εἰσίν· οὐδὲν ἄλλο μὴ γένωνται ἢ ὃ βούλονται οἱ τεχνῖται αὐτὰ γενέσθαι.

Επ. Ιερ. 1,45 - Κατασκευάζονται από γλύπτας και χρυσοχόους και τίποτε άλλο αυτά δεν ημπορούν να γίνουν, ειμή μόνον εκείνο το οποίον θέλουν οι τεχνίται.

Επ. Ιερ. 1,46 - αὐτοί τε οἱ κατασκευάζοντες αὐτὰ οὐ μὴ γένωνται πολυχρόνιοι·

Επ. Ιερ. 1,46 - Και αυτοί οι τεχνίται, που τα κατασκευάζουν, δεν θα μείνουν βέβαια πολυχρόνιοι.

Επ. Ιερ. 1,47 - πῶς τε δὴ μέλλει τὰ ὑπ᾿ αὐτῶν κατασκευασθέντα εἶναι θεοί; κατέλιπον γὰρ ψεύδη καὶ ὄνειδος τοῖς ἐπιγινομένοις.

Επ. Ιερ. 1,47 - Και λοιπόν, πως είναι δυνατόν τα κατασκευασθέντα από αυτούς να είναι θεοί; Οι τεχνίται αυτοί δεν αφήκαν στους επιγενεστέρους των παρά ψεύτικα πράγματα και καταισχύνην.

Επ. Ιερ. 1,48 - ὅταν γὰρ ἐπέλθῃ ἐπ᾿ αὐτὰ πόλεμος καὶ κακά, βουλεύονται πρὸς ἑαυτοὺς οἱ ἱερεῖς ποῦ συναποκρυβῶσι μετ᾿ αὐτῶν.

Επ. Ιερ. 1,48 - Οταν εκραγή πόλεμος και επέλθη εναντίον των και έλθουν συμφοραί, οι ιερείς συσκέπτονται μεταξύ των, που θα κρυβούν μαζή με αυτούς τους θεούς των.

Επ. Ιερ. 1,49 - πῶς οὖν οὐκ ἔστιν αἰσθέσθαι ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί, οἳ οὔτε σῴζουσιν ἑαυτοὺς ἐκ πολέμου οὔτε ἐκ κακῶν;

Επ. Ιερ. 1,49 - Πως λοιπόν είναι δυνατόν, να μη αντιληφθή κανείς, ότι δεν είναι θεοί αυτοί, οι οποίοι ούτε τον εαυτόν τους είναι δυνατόν να σώσουν από τον πόλεμον και τας συμφοράς;

Επ. Ιερ. 1,50 - ὑπάρχοντα γὰρ ξύλινα καὶ περίχρυσα καὶ περιάργυρα γνωσθήσεται μετὰ ταῦτα, ὅτι ἐστὶ ψευδῆ· τοῖς ἔθνεσι πᾶσι τοῖς τε βασιλεῦσι φανερὸν ἔσται, ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί, ἀλλὰ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καὶ οὐδὲν Θεοῦ ἔργον ἐν αὐτοῖς ἐστι.

Επ. Ιερ. 1,50 - Εκ των υστέρων, βέβαια, θα κατανοηθή, ότι τα ξύλινα αυτά κατασκευάσματα, τα περιβεβλημένα χρυσόν και άργυρον, είναι ψεύτικα. Εις

όλα τα έθνη και στους βασιλείς είναι φανερόν, ότι αυτά δεν είναι θεοί, αλλά έργα χειρών ανθρώπων. Και κανένα έργον θεού δεν γίνεται από αυτά.

Επ. Ιερ. 1,51 - τίνι οὖν γνωστέον ἐστίν, ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί;

Επ. Ιερ. 1,51 - Υπάρχει, τάχα, κανείς, που έχει ανάγκην να μάθη, ότι αυτά δεν είναι θεοί;

Επ. Ιερ. 1,52 - βασιλέα γὰρ χώρας οὐ μὴ ἀναστήσωσιν οὔτε ὑετὸν ἀνθρώποις οὐ μὴ δῶσι,

Επ. Ιερ. 1,52 - Βασιλέα κάποιας χώρας δεν ημπορούν να ενθρονίσουν, ούτε βροχήν είναι, εις θέσιν να δώσουν στους ανθρώπους.

Επ. Ιερ. 1,53 - κρίσιν τε οὐ μὴ διακρίνωσιν αὐτῶν, οὐδὲ μὴ ῥύσωνται ἀδικούμενον ἀδύνατοι ὄντες· ὥσπερ γὰρ κορῶναι ἀναμέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Επ. Ιερ. 1,53 - Δεν ημπορούν να δικάσουν ούτε τας ιδικάς των υποθέσεις. Αδύνατοι, καθώς είναι, δεν ημπορούν να γλυτώσουν ένα αδικούμενον άνθρωπον. Είναι όμοιοι με τας κουρούνας, α οποίαι πετούν μεταξύ ουρανού και γης.

Επ. Ιερ. 1,54 - καὶ γὰρ ὅταν ἐμπέσῃ εἰς οἰκίαν θεῶν ξυλίων ἢ περιχεύσων ἢ περιαργύρων πῦρ, οἱ μὲν ἱερεῖς αὐτῶν φεύξονται καὶ διασωθήσονται, αὐτοὶ δὲ ὥσπερ δοκοὶ μέσοι κατακαυθήσονται.

Επ. Ιερ. 1,54 - Οταν δε πέση πυρ και ανάψη πυρκαϊά στον ναόν των ξυλίνων αυτών η επιχρυσωμένων η επαργυρωμένων ειδωλικών θεών, οι μεν ιερείς θα τραπούν εις φυγήν και θα διασωθούν, οι θεοί των όμως θα καούν, όπως και οι ξύλινοι δοκοί, που υπάρχουν μέσα στον ναόν.

Επ. Ιερ. 1,55 - βασιλεῖ δὲ καὶ πολεμίοις οὐ μὴ ἀντιστῶσι.

Επ. Ιερ. 1,55 - Ούτε εις βασιλείς, ούτε και εις εχθρούς ανθίστανται.

Επ. Ιερ. 1,56 - πῶς οὖν ἐκδεκτέον ἢ νομιστέον ὅτι εἰσὶ θεοί; οὔτε ἀπὸ κλεπτῶν οὔτε ἀπὸ ληστῶν οὐ μὴ διασωθῶσι θεοὶ ξύλινοι καὶ περιάργυροι καὶ περίχρυσοι,

Επ. Ιερ. 1,56 - Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να δεχθή κανείς η να νομίση ότι αυτοί είναι θεοί; Ούτε από κλέπτας ούτε από ληστάς είναι δυνατόν να διασωθούν αυτοί οι ξύλινοι θεοί, οι περιάργυροι και οι περίχρυσοι.

Επ. Ιερ. 1,57 - ὧν οἱ ἰσχύοντες περιελοῦνται τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὸν ἱματισμὸν τὸν περικείμενον αὐτοῖς ἀπελεύσονται ἔχοντες, οὔτε ἑαυτοῖς οὐ μὴ βοηθήσωσιν·

Επ. Ιερ. 1,57 - Οι ισχυροί άνθρωποι ημπορούν να αφαιρέσουν τον χρυσόν και τον άργυρον και τα ιμάτια, που περιβάλλουν τους θεούς αυτούς, να τα παραλάβουν και να απέλθουν. Και οι θεοί δεν είναι εις θέσιν να βοηθήσουν τον εαυτόν των.

Επ. Ιερ. 1,58 - ὥστε κρεῖσσον εἶναι βασιλέα ἐπιδεικνύμενον τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν ἢ σκεῦος ἐν οἰκίᾳ χρήσιμον, ἐφ᾿ ᾧ χρήσεται ὁ κεκτημένος, ἢ οἱ

ψευδεῖς θεοί· ἢ καὶ θύρα ἐν οἰκίᾳ διασῴζουσα τὰ ἐν αὐτῇ ὄντα ἢ ψευδεῖς θεοί· καὶ ξύλινος στύλος ἐν βασιλείοις ἢ οἱ ψευδεῖς θεοί.

Επ. Ιερ. 1,58 - Ωστε είναι προτιμότερος και αξιώτερος ένας βασιλεύς, που επιδεικνύει την δύναμίν του, η ένα σκεύος οικιακής χρήσεως, το οποίον ο ιδιοκτήτης χρησιμοποιεί όπου πρέπει, παρά οι ψευδείς θεοί. Καλύτερα είναι μία θύρα εις την οικίαν, η οποία, όταν κλεισθή, περιφρουρεί όσα υπάρχουν εις την οικίαν, παρά οι ψευδείς θεοί. Και ένας ξύλινος στύλος εις τα βασιλικά ανάκτορα είναι προτιμότερος από τους ψευδείς αυτούς θεούς.

Επ. Ιερ. 1,59 - ἥλιος μὲν γὰρ καὶ σελήνη καὶ ἄστρα ὄντα λαμπρὰ καὶ ἀποστελλόμενα ἐπὶ χρείας εὐήκοά εἰσιν·

Επ. Ιερ. 1,59 - Ο ήλιος, η σελήνη και τα άστρα, που λάμπουν στον ουρανόν και αποστέλλονται δια την εξυπηρέτησιν των ανθρώπων, υπακούουν στον θεόν, τον δημιουργόν των.

Επ. Ιερ. 1,60 - ὡσαύτως καὶ ἀστραπή, ὅταν ἐπιφανῇ, εὔοπτός ἐστι, τὸ δ᾿ αὐτὸ καὶ πνεῦμα ἐν πάσῃ χώρᾳ πνεῖ.

Επ. Ιερ. 1,60 - Επίσης και η αστραπή, όταν εμφανισθή στον ουρανόν, είναι ωραία να την βλέπη κανείς. Το ίδιο και ο αήρ, ο οποίος πνέει εις όλας τας χώρας.

Επ. Ιερ. 1,61 - καὶ νεφέλαις ὅταν ἐπιταγῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιπορεύεσθαι ἐφ᾿ ὅλην τὴν οἰκουμένην, συντελοῦσι τὸ ταχθέν· τό τε πῦρ ἐξαποσταλὲν ἄνωθεν ἐξαναλῶσαι ὄρη καὶ δρυμούς, ποιεῖ τὸ συνταχθέν.

Επ. Ιερ. 1,61 - Και τα νέφη, όταν κατά διαταγήν του θεού πορεύωνται επάνω εις όλην την οικουμένην, εκτελούν την ανατεθείσαν εις αυτά εντολήν και υπηρεσίαν. Και το πυρ, όταν αποστέλλεται άνωθεν από τον θεόν, δια να καταστρέψη όρη και δάση, εκτελεί την διαταγήν, που έλαβε.

Επ. Ιερ. 1,62 - ταῦτα δὲ οὔτε ταῖς ἰδέαις οὔτε ταῖς δυνάμεσιν αὐτῶν ἀφωμοιωμένα ἐστίν.

Επ. Ιερ. 1,62 - Τα είδωλα όμως κατ' ουδένα τρόπον είναι όμοια προς αυτά, ούτε από απόψεως εμφανίσεως, ούτε και ως προς την δύναμιν.

Επ. Ιερ. 1,63 - ὅθεν οὔτε νομιστέον οὔτε κλητέον ὑπάρχειν αὐτοὺς θεούς, οὐ δυνατῶν ὄντων αὐτῶν οὔτε κρίσιν κρῖναι οὔτε εὖ ποιῆσαι ἀνθρώποις.

Επ. Ιερ. 1,63 - Επομένως δεν πρέπει ποτέ κανείς ούτε να πιστεύση, ούτε να καλέση αυτά θεούς αληθινούς και υπαρκτούς, έφ' όσον δεν είναι εις θέσιν ούτε να δικάσουν κάποιον ούτε να ευεργετήσουν τους ανθρώπους.

Επ. Ιερ. 1,64 - γνόντες οὖν ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί, μὴ φοβηθῆτε αὐτούς·

Επ. Ιερ. 1,64 - Αφού λοιπόν γνωρίσετε καλά και κατανοήσετε, ότι δεν είναι αυτά θεοί, μη τα φοβηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,65 - οὔτε γὰρ βασιλεῦσιν οὐ μὴ καταράσωνται οὔτε μὴ εὐλογήσωσι.

Επ. Ιερ. 1,65 - Διότι ούτε τους βασιλείς ημπορούν να καταρασθούν ούτε και να τους ευλογήσουν.

Επ. Ιερ. 1,66 - σημεῖά τε ἐν ἔθνεσιν ἐν οὐρανῷ οὐ μὴ δείξωσιν, οὐδὲ ὡς ὁ ἥλιος λάμψουσιν οὐδὲ φωτιοῦσιν ὡς ἡ σελήνη.

Επ. Ιερ. 1,66 - Υπερφυσικά σημεία και θαύματα δεν ημπορούν να δείξουν, ούτε εις τα έθνη, ούτε στον ουρανόν. Δεν ημπορούν να λάμψουν ούτε ως ο ήλιος, ούτε και να φωτίσουν όπως η σελήνη.

Επ. Ιερ. 1,67 - τὰ θηρία ἐστὶκρείττῳ αὐτῶν, ἃ δύνανται ἐκφυγόντα εἰς σκέπην ἑαυτὰ ὠφελῆσαι.

Επ. Ιερ. 1,67 - Τα θηρία είναι καλύτερα από αυτά, διότι όταν ευρεθούν εις κίνδυνον ημπορούν να καταφύγουν εις κάποιο καταφύγιον και επομένως να ωφελήσουν τον εαυτόν των.

Επ. Ιερ. 1,68 - κατ᾿ οὐδένα οὖν τρόπον ἡμῖν ἐστι φανερὸν ὅτι εἰσὶ θεοί. διὸ μὴ φοβηθῆτε αὐτούς·

Επ. Ιερ. 1,68 - Κατ' ουδένα, λοιπόν, τρόπον είναι εις ημάς φανερόν και πειστικόν, ότι αυτά τα είδωλα είναι θεοί. Δια τούτο μη τα φοφηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,69 - ὥσπερ γὰρ ἐν σικυηράτῳ προβασκάνιον οὐδὲν φυλάσσον, οὕτως οἱ θεοὶ αὐτῶν εἰσὶ ξύλινοι καὶ περίχρυσοι καὶ περιάργυροι.

Επ. Ιερ. 1,69 - Οπως δε ένα σκιάχτρον κατά των πτηνών εις αγρόν αγγουριών τίποτε δεν προφυλάσσει, έτσι είναι και οι θεοί αυτοί οι ξύλινοι, οι περιχρυσωμένοι και περιαργυρωμένοι.

Επ. Ιερ. 1,70 - τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῇ ἐν κήπῳ ῥάμνῳ, ἐφ᾿ ἧς πᾶν ὄρνεον ἐπικάθηται, ὡσαύτως δὲ καὶ νεκρῷ ἐῤῥιμμένῳ ἐν σκότει ἀφωμοίωνται οἱ θεοὶ αὐτῶν ξύλινοι καὶ περίχρυσοι καὶ περιάργυροι.

Επ. Ιερ. 1,70 - Οι ξύλινοι αυτοί θεοί είναι επίσης όμοιοι προς ακανθώδη θάμνον κήπου τινός, επάνω στον οποίον κάθε πτηνόν ημπορεί να καθίση. Αυτοί οι ξύλινοι, οι επίχρυσοι και επάργυροι θεοί είναι επίσης όμοιοι με ένα πτώμα, που έχει ριφθή στο σκότος του τάφου.

Επ. Ιερ. 1,71 - ἀπό τε τῆς πορφύρας καὶ τῆς μαρμάρου τῆς ἐπ᾿ αὐτοῖς σηπομένης γνωσθήσονται ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί· αὐτά τε ἐξ ὑστέρου βρωθήσονται, καὶ ἔσται ὄνειδος ἐν τῇ χώρᾳ.

Επ. Ιερ. 1,71 - Είναι δυνατόν να γνωρίση και κατανοήση κανείς, ότι αυτά τα είδωλα δεν είναι αληθινοί θεοί, από την περιβολήν των, από την πορφύραν και από το λευκόν ως μάρμαρον ένδυμά των, τα οποία σήπονται και φθείρονται. Και τα ίδια αυτά τα είδωλα δραδύτερον θα φθαρούν και θα είναι εντροπή και εξευτελισμός εις την χώραν, όπου λατρεύονται.

Επ. Ιερ. 1,72 - κρεῖσσον οὖν ἄνθρωπος δίκαιος οὐκ ἔχων εἴδωλα, ἔσται γὰρ μακρὰν ἀπὸ ὀνειδισμοῦ.

Επ. Ιερ. 1,72 - Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι, ότι α-ξιώτερος και καλύτερος είναι ο άνθρωπος, που είναι δίκαιος και δεν έχει είδωλα. Αυτός θα

αποφύγη κάθε εξευτελισμόν.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 1

Ιεζ. 1,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνὶ πέμπτῃ τοῦ μηνὸς καὶ ἐγὼ ἤμην ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καὶ ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδον ὁράσεις Θεοῦ.
Ιεζ. 1,1 - Κατά το τριακοστόν έτος, την πέμπτην ημέραν του τετάρτου μηνός, καθώς ευρισκόμην μεταξύ των Ιουδαίων συναιχμαλώτων μου, πλησίον στον ποταμόν Χοβάρ, εκεί ηνοίχθησαν οι ουρανοί και είδον οράματα παρά Θεού.
Ιεζ. 1,2 - πέμπτῃ τοῦ μηνός (τοῦτο τό ἔτος τὸ πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ) καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰεζεκιὴλ υἱὸν Βουζεί, τὸν ἱερέα, ἐν γῇ Χαλδαίων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ·
Ιεζ. 1,2 - Κατά την πέμπτην ημέραν του προμνημονευθέντος μηνός και έτους (αυτό δε το έτος είναι το πέμπτον έτος της αιχμαλωσίας του βασιλέως Ιωακείμ), ήλθε λόγος παρά Κυρίου προς εμέ τον Ιεζεκιήλ, τον ιερέα, υιόν Βουζεί, παραμένοντα εις την χώραν των Χαλδαίων, πλησίον στον ποταμόν Χοβάρ.
Ιεζ. 1,3 - καὶ ἐγένετο ἐπ᾿ ἐμὲ χεὶρ Κυρίου,
Ιεζ. 1,3 - Ηπλωσεν ο Κυριος το αποκαλυπτικόν του χέρι επάνω μου
Ιεζ. 1,4 - καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ πνεῦμα ἐξαῖρον ἤρχετο ἀπὸ βοῤῥᾶ, καὶ νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καὶ φέγγος κύκλῳ αὐτοῦ καὶ πῦρ ἐξαστράπτον, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὡς ὅρασις ἠλέκτρου ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς καὶ φέγγος ἐν αὐτῷ.
Ιεζ. 1,4 - και παρετήρησα και είδα βίαιον ανεμοστρόβιλον, που εσαρωνε τα πάντα, να κατέρχεται από τον βορράν και μέσα εις αυτόν ήτο ένα μεγάλο νέφος. Γυρω από αυτό υπήρχεν ένα πυρ, που αστραποβολούσε, εις δε το κέντρον αυτού υπήρχε κάτι, που ωμοίαζε με ήλεκτρον ευρισκόμενον εντός του πυρός, το οποίον και εφεγγοβολούσεν.
Ιεζ. 1,5 - καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων ζῴων, καὶ αὕτη ἡ ὅρασις αὐτῶν· ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ᾿ αὐτοῖς,
Ιεζ. 1,5 - Εις το μέσον δε αυτού υπήρχον ωσάν ομοιώματα τεσσάρων ζώων, τα οποία είχαν την εξής εμφάνισιν· Η μορφή των ήτο ωσάν μορφή ανθρώπων.
Ιεζ. 1,6 - καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἑνί, καὶ τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἑνί.
Ιεζ. 1,6 - Το καθένα από αυτά είχε τέσσερα πρόσωπα και τέσσαρας πτέρυγας.
Ιεζ. 1,7 - καὶ τὰ σκέλη αὐτῶν ὀρθά, καὶ πτερωτοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ σπινθῆρες ὡς ἐξαστράπτων χαλκός, καὶ ἐλαφραὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν.

Ιεζ. 1,7 - Τα πόδια των όρθια, όπως των ανθρώπων, ήσαν πτερωτά. Εσπινθηροβολούσαν, όπως ο απαστράπτων γυαλισμένος χαλκός, αι δε πτέρυγες των ήσαν ελαφραί και ταχυκίνητοι.

Ιεζ. 1,8 - καὶ χεὶρ ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν· καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν τεσσάρων

Ιεζ. 1,8 - Κατω από τας πτέρυγάς των και εις τα τέσσερα μέρη είχαν χέρια όμοια προς τα χέρια του ανθρώπου, δύο εις κάθε ώμον. Τα πρόσωπά των ήσαν τέσσαρα

Ιεζ. 1,9 - οὐκ ἐπεστρέφοντο ἐν τῷ βαδίζειν αὐτά, ἕκαστον ἀπέναντι τοῦ προσώπου αὐτῶν ἐπορεύοντο.

Ιεζ. 1,9 - και δεν εστρέφοντο καθώς εβάδιζαν, αλλά το καθένα εβάδιζε κατ' ευθείαν εμπρός, κατά πρόσωπον.

Ιεζ. 1,10 - καὶ ὁμοίωσις τῶν προσώπων αὐτῶν· πρόσωπον ἀνθρώπου καὶ πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν τοῖς τέσσαρσι καὶ πρόσωπον μόσχου ἐξ ἀριστερῶν τοῖς τέσσαρσι καὶ πρόσωπον ἀετοῦ τοῖς τέσσαρσι.

Ιεζ. 1,10 - Ως προς δε την μορφήν των προσώπων των και τα τέσσαρα είχαν πρόσωπον ανθρώπου και πρόσωπον λέοντος εκ δεξιών, πρόσωπον μόσχου από τα αριστερά και πρόσωπον αετού όπισθεν.

Ιεζ. 1,11 - καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι ἄνωθεν τοῖς τέσσαρσιν, ἑκατέρῳ δύο συνεζευγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ δύο ἐπεκάλυπτον ἐπάνω τοῦ σώματος αὐτῶν.

Ιεζ. 1,11 - Δυο από τας πτέρυγάς των ήσαν απλωμέναι επάνω από τα τέσσερα έμψυχα αυτά ζώντα όντα, και ηνούντο μεταξύ των εις τα άκρα. Αι δε δύο άλλαι πτέρυγες εσκέπαζον το έμπροσθεν μέρος του σώματός των.

Ιεζ. 1,12 - καὶ ἑκάτερον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπορεύετο· οὗ ἂν ἦν τὸ πνεῦμα πορευόμενον, ἐπορεύοντο καὶ οὐκ ἐπέστρεφον.

Ιεζ. 1,12 - Καθένα από τα ζώντα όντα, προς οιανδήποτε κατεύθυνσιν και αν επορεύετο, επορεύετο πάντοτε κατά την κατεύθυνσιν ενός εκ των προσώπων του· όπου δε το πνεύμα επορεύετο, επορεύοντο και εκείνα, χωρίς να στρέφουν αριστερά η δεξιά.

Ιεζ. 1,13 - καὶ ἐν μέσῳ τῶν ζῴων ὅρασις ὡς ἀνθράκων πυρὸς καιομένων, ὡς ὄψις λαμπάδων συστρεφομένων ἀναμέσον τῶν ζῴων καὶ φέγγος τοῦ πυρός, καὶ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐξεπορεύετο ἀστραπή.

Ιεζ. 1,13 - Ανάμεσα δε εις τα ζώα αυτά εφαίνετο κάτι σαν αναμμένοι άνθρακες, που εκαίοντο, ώσαν συστρεφόμεναι φλόγες ανάμεσα εις τα ζώα αυτά. Και το πυρ αυτό ακτινοβολούσε φως. Εξεπορεύετο από το πυρ λάμψις ζωηρά, ωσάν της αστραπής.

Ιεζ. 1,15 - καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ τροχὸς εἷς ἐπὶ τῆς γῆς ἐχόμενος τῶν ζῴων τοῖς τέσσαρσι·

Ιεζ. 1,15 - Και ιδού είδον, ότι πλησίον των τεσσάρων αυτών ανθρωπίνων ζώντων ομοιωμάτων υπήρχε και ένας τροχός στηριζόμενος στο έδαφος.

Ιεζ. 1,16 - καὶ τὸ εἶδος τῶν τροχῶν ὡς εἶδος θαρσείς, καὶ ὁμοίωμα ἐν τοῖς τέσσαρσι, καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἦν καθὼς ἂν εἴη τροχὸς ἐν τροχῷ.

Ιεζ. 1,16 - Και η μορφή και η εμφάνισις των τροχών αυτών ήτο ωσάν από πολύτιμον λίθον θαρσείς. Οι τέσσαρες αυτοί τροχοί ήσαν όμοιοι μεταξύ των, η δε κατασκευή των ήτο τοιαύτη, ώστε ο ένας ο τροχός ήτο εντός του άλλου εις σχήμα σταυρού.

Ιεζ. 1,17 - ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν ἐπορεύοντο, οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά,

Ιεζ. 1,17 - Οταν επροχωρούσαν επορεύοντο προς τας τέσσαρας πλευράς των, χωρίς να στρέφουν καθώς προχωρούσαν.

Ιεζ. 1,18 - οὐδ᾿ οἱ νῶτοι αὐτῶν, καὶ ὕψος ἦν αὐτοῖς· καὶ εἶδον αὐτά, καὶ οἱ νῶτοι αὐτῶν πλήρεις ὀφθαλμῶν κυκλόθεν τοῖς τέσσαρσι.

Ιεζ. 1,18 - Και δεν έστρεφαν τα όντα αυτά καθώς προχωρούσαν ούτε τα σώματα των. Το ύψος δε αυτών ήτο πολύ μεγάλο. Παρετήρησα και είδα με έκπληξίν μου, ότι τα σώματα των τεσσάρων αυτών ανθρωπίνων ομοιωμάτων ήσαν κύκλω γεμάτα οφθαλμούς.

Ιεζ. 1,19 - καὶ ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῷα ἐπορεύοντο οἱ τροχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς γῆς ἐξῄροντο οἱ τροχοί.

Ιεζ. 1,19 - Οτε τα υπερφυσικά αυτά ζώντα όντα επορεύοντο στο έδαφος, έτρεχαν και οι τροχοί πλησίον αυτών. Οταν αυτά ανήρχοντο επάνω από την γην, ανέβαιναν μαζή των και οι τροχοί.

Ιεζ. 1,20 - οὗ ἂν ἦν ἡ νεφέλη, ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ πορεύεσθαι· ἐπορεύοντο τὰ ζῷα καὶ οἱ τροχοὶ καὶ ἐξῄροντο σὺν αὐτοῖς, διότι πνεῦμα ζωῆς ἐν τοῖς τροχοῖς.

Ιεζ. 1,20 - Οπου κατηυθύνετο η νεφέλη, εκεί επορεύετο και το πνεύμα. Εκεί μαζή επορεύοντο τα ζώα και οι τροχοί, οι οποίοι και υψώνοντο μαζή των. Τούτο δέ, διότι υπήρχε πνεύμα ζωής στους τροχούς, το οποίον και τους εκίνει.

Ιεζ. 1,21 - ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ ἐπορεύοντο, καὶ ἐν τῷ ἑστάναι αὐτὰ εἱστήκεισαν καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν αὐτὰ ἀπὸ τῆς γῆς ἐξῄροντο σὺν αὐτοῖς, ὅτι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς.

Ιεζ. 1,21 - Οταν τα υπερφυσικά αυτά όντα επορεύοντο εις την γην, μαζή των επορεύοντο και οι τροχοί. Οταν αυτά ίσταντο, εσταματούσαν και εκείνοι. Οταν αυτά επετούσαν και ανέβαιναν επάνω από την γην, ανέβαιναν μαζή με αυτά και οι τροχοί, διότι υπήρχε πνεύμα ζωής στους τροχούς.

Ιεζ. 1,22 - καὶ ὁμοίωμα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῖς τῶν ζῴων ὡσεὶ στερέωμα ὡς ὅρασις κρυστάλλου ἐκτεταμένον ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπάνωθεν·

Ιεζ. 1,22 - Επάνω δε από την κεφαλήν των υπερφυσικών και παραδόξων αυτών ζώντων όντων, υπήρχε κάτι, που ωμοίαζε με το στερέωμα του

ουρανού. Κατι διαφανές και λάμπον ωσάν κρύσταλλον, το οποίον ηπλώνετο επάνω από τας πτέρυγάς των.

Ιεζ. 1,23 - καὶ ὑποκάτωθεν τοῦ στερεώματος αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ, ἑκάστῳ δύο συνεζευγμέναι ἐπικαλύπτουσαι τὰ σώματα αὐτῶν.

Ιεζ. 1,23 - Ετσι δε κάτω από το ουράνιον αυτό στερέωμα υπήρχον απλωμέναι αι δύο πτέρυγες των ζώντων αυτών όντων, αι οποίαι ήγγιζον η μία την άλλην. Αι δε δύο άλλαι πτέρυγες ήσαν αναδιπλωμέναι και εκάλυπτον τα σώματα αυτών.

Ιεζ. 1,24 - καὶ ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ ὡς φωνὴν ὕδατος πολλοῦ· καὶ ἐν τῷ ἑστάναι αὐτὰ κατέπαυον αἱ πτέρυγες αὐτῶν.

Ιεζ. 1,24 - Καθώς δε εκείνα επορεύοντο, ήκουα την βοήν των πτερύγων των ωσάν ύδατα καταρράκτου, που πίπτουν μετά πατάγου. Οταν τα υπερφυσικά αυτά όντα εσταματούσαν, έπαυε και η βοή των πτερύγων των.

Ιεζ. 1,25 - καὶ ἰδοὺ φωνὴ ὑπεράνωθεν τοῦ στερεώματος τοῦ ὄντος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν.

Ιεζ. 1,25 - Και ιδού, ηκούσθη φωνή, που προήρχετο από το στερέωμα, το επάνω από τας κεφαλάς των.

Ιεζ. 1,26 - ὡς ὅρασις λίθου σαπφείρου ὁμοίωμα θρόνου ἐπ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ θρόνου ὁμοίωμα ὡς εἶδος ἀνθρώπου ἄνωθεν.

Ιεζ. 1,26 - Και επάνω στο ωσάν ουρανόν αυτό στερέωμα υπήρχε κάποιο πράγμα λαμπρόν, όπως ο σάπφειρος, εις σχήμα θρόνου και επάνω στο ομοίωμα αυτό του λαμπρού θρόνου εκάθητο κάποιος, που είχε μορφήν ανθρώπου.

Ιεζ. 1,27 - καὶ εἶδον ὡς ὄψιν ἠλέκτρου ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος καὶ ἐπάνω, καὶ ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος καὶ ἕως κάτω εἶδον ὡς ὅρασιν πυρὸς καὶ τὸ φέγγος αὐτοῦ κύκλῳ.

Ιεζ. 1,27 - Και είδον και ιδού, η όψις αυτού, που εκάθητο επάνω στον θρόνον, από την μέσην και επάνω έλαμπεν ωσάν το ήλεκτρον και από την μέσην έως κάτω είχε την εμφάνισιν πυρός, που ακτινοβολούσε ολόγυρα.

Ιεζ. 1,28 - ὡς ὅρασις τόξου, ὅταν ᾖ ἐν τῇ νεφέλῃ ἐν ἡμέραις ὑετοῦ, οὕτως ἡ στάσις τοῦ φέγγους κυκλόθεν. αὕτη ἡ ὅρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου· καὶ εἶδον καὶ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου καὶ ἤκουσα φωνὴν λαλοῦντος.

Ιεζ. 1,28 - Οπως δε φαίνεται το ουράνιον τόξον εις τα νέφη κατά τας βροχεράς ημέρας, έτσι ήτο και η εμφάνισίς του φωτός, που ακτινοβολούσε ολόγυρα. Αυτή ήτο η εμφάνισις του ομοιώματος της δόξης του Κυρίου. Είδα εγώ αυτά και κατεπλάγην, έπεσα κάτω με το πρόσωπον στο έδαφος και ήκουσα μίαν φωνήν, την φωνήν του Κυρίου, ο οποίος μου ωμιλούσε.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 2

Ιεζ. 2,1 - Καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου, καὶ λαλήσω πρὸς σέ.

Ιεζ. 2,1 - Και ο Κυριος είπε τότε προς εμέ· "υιέ ανθρώπου, σήκω, στάσου ορθός εις τα πόδια σου, διότι εγώ θα σου ομιλήσω".

Ιεζ. 2,2 - καὶ ἦλθεν ἐπ᾿ ἐμὲ πνεῦμα καὶ ἀνέλαβέ με καὶ ἐξῆρέ με καὶ ἔστησέ με ἐπὶ τοὺς πόδας μου, καὶ ἤκουον αὐτοῦ λαλοῦντος πρός με,

Ιεζ. 2,2 - Ηλθεν αμέσως επάνω εις εμέ το πνεύμα, με επήρε, με εσήκωσε και με έστησεν ορθόν εις τα πόδιά μου, καθ' ον χρόνον ήκουα τον Κυριον να ομιλή προς εμέ.

Ιεζ. 2,3 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, ἐξαποστέλλω ἐγώ σε πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ, τοὺς παραπικραίνοντάς με, οἵτινες παρεπίκρανάν με, αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας,

Ιεζ. 2,3 - Και είπε προς εμέ ο Κυριος· "υιέ ανθρώπου εγώ σε αναδεικνύω και σε αποστέλλω ως προφήτην προς το ισραηλιτικόν έθνος, εις αυτούς οι οποίοι με έχουν παραπικράνει και εξοργίσει με τας παραβάσεις των. Με παρεπίκραναν και αυτοί, όπως και οι πρόγονοί των μέχρι της σημερινής ημέρας".

Ιεζ. 2,4 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος·

Ιεζ. 2,4 - Θα είπης λοιπόν προς αυτούς· "αυτά λέγει ο Κυριος·

Ιεζ. 2,5 - ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν ἢ πτοηθῶσι -διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί- καὶ γνώσονται ὅτι προφήτης εἶ σὺ ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ιεζ. 2,5 - μήπως και θελήσουν να υπακούσουν εις τα λόγιά μου η απλώς να καταπτοηθούν, διότι είναι γένος και λαός, που πάντοτε με παραπικραίνει δια των παραβάσεων των εντολών μου και οπωσδήποτε θα μάθουν, ότι εν μέσω αυτών υπάρχει ένας προφήτης, ο οποίος είσαι συ.

Ιεζ. 2,6 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, μὴ φοβηθῇς αὐτοὺς μηδὲ ἐκστῇς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν· διότι παροιστρήσουσι καὶ ἐπισυστήσονται ἐπὶ σὲ κύκλῳ, καὶ ἐν μέσῳ σκορπίων σὺ κατοικεῖς· τοὺς λόγους αὐτῶν μὴ φοβηθῇς καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν μὴ ἐκστῇς, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί.

Ιεζ. 2,6 - Συ δέ, υιέ ανθρώπου, μη τους φοβηθής ούτε να τρομάξης και καταπλαγής ενώπιόν των, όταν εξερεθισθούν. Διότι εκείνοι θα καταληφθούν από μανίαν, θα σε περικυκλώσουν με εχθρικάς διαθέσεις και πρέπει να γνωρίζης, ότι συ κατοικείς ανάμεσα εις σκορπιούς. Μη φοβηθής τα λόγια της αγανακτήσεώς των και μη πτοηθής ενώπιον του εξωργισμένου προσώπου των, διότι αυτοί είναι λαός, ο οποίός με παραπικραίνει και με εξοργίζει με τας παραβάσεις των.

Ιεζ. 2,7 - καὶ λαλήσεις τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς, ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν ἢ πτοηθῶσιν, ὅτι οἶκος παραπικραίνων ἐστί.

Ιεζ. 2,7 - Συ, θα είπης προς αυτούς τους λόγους τούτους, μήπως και υπακούσουν η απλώς πτοηθούν, διότι είναι λαός, ο οποίος με παροργίζει πάντοτέ με τας παραβάσεις των.

Ιεζ. 2,8 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἄκουε τοῦ λαλοῦντος πρός σέ, μή γίνου παραπικραίνων καθὼς ὁ οἶκος ὁ παραπικραίνων· χάνε τὸ στόμα σου καὶ φάγε ὃ ἐγὼ δίδωμί σοι.

Ιεζ. 2,8 - Συ λοιπόν, υιέ ανθρώπου, άκουσε εκείνον, ο οποίος σου ομιλεί και μη θελήσης ποτέ να γίνης και συ παραπικραίνων τον Κυριον, όπως παραπικραίνων και εξοργίζων τον Κυριον είναι ο λαός αυτός. Ανοιξε το στόμα σου και φάγε εκείνο, το οποίον εγώ σου δίδω”.

Ιεζ. 2,9 - καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἐκτεταμένη πρός με, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὶς βιβλίου·

Ιεζ. 2,9 - Και είδα και ιδού, ένα χέρι απλωμένο προς εμέ, που εκρατούσε μίαν μεμβράνην, τμήμα ενός βιβλίου.

Ιεζ. 2,10 - καὶ ἀνείλησεν αὐτὴν ἐνώπιόν μου, καὶ ἦν ἐν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν, καὶ ἐγέγραπτο ἐπ᾿ αὐτὴν θρῆνος καὶ μέλος καὶ οὐαί.

Ιεζ. 2,10 - Εξεδίπλωσεν αυτήν ενώπιόν μου και είδα ότι ήτο γραμμένη από μέσα και απ' έξω. Το περιεχόμενον της μεμβράνης ήσαν θρήνοι, θλιβερά μοιρολόγια και ταλανισμοί.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 3

Ιεζ. 3,1 - Καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, κατάφαγε τὴν κεφαλίδα ταύτην καὶ πορεύθητι καὶ λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ.

Ιεζ. 3,1 - Ο Κυριος είπε κατόπιν προς εμέ· “υιέ ανθρώπου, φάγε εξ ολοκλήρου την μεμβράνην αυτήν και έπειτα πήγαινε και ομίλησε προς τους Ισραηλίτας”.

Ιεζ. 3,2 - καὶ διήνοιξε τὸ στόμα μου, καὶ ἐψώμισέ με τὴν κεφαλίδα

Ιεζ. 3,2 - Ο ίδιος ο Κυριος ήνοιξε καλά το στόμα μου και με έκαμε να φάγω, ωσάν ψωμί, την μεμβράνην αυτήν,

Ιεζ. 3,3 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, τὸ στόμα σου φάγεται, καὶ ἡ κοιλία σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης τῆς δεδομένης εἰς σέ. καὶ ἔφαγον αὐτήν, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκάζον.

Ιεζ. 3,3 - και μου είπε· “υιέ ανθρώπου, θα φάγης τούτο και η καρδία σου και η διάνοιά σου, το εσωτερικόν σου όλον, θα χορτάση και θα γεμίση με την μεμβράνην αυτήν, που εγώ σου δίδω”. Πράγματι έφαγον αυτήν και, καθώς έτρωγα, ησθάνθην στο στόμα μου γλυκύτητα ωσάν μέλι.

Ιεζ. 3,4 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, βάδιζε καὶ εἴσελθε πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ λάλησον τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς·

Ιεζ. 3,4 - Ο Κυριος είπε προς εμέ· "υιέ ανθρώπου, πήγαινε, είσελθε ανάμεσα στους Ισραηλίτας και ειπέ προς αυτούς τούτους τους λύγους μου.

Ιεζ. 3,5 - διότι οὐ πρὸς λαὸν βαθύχειλον καὶ βαρύγλωσσον σὺ ἐξαποστέλλῃ, πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ,

Ιεζ. 3,5 - Δεν είναι δύσκολος η αποστολή σου, διότι δεν σε αποστέλλω εις λαόν, που ομιλεί βαρείαν και βάρδαρον και ακατάληπτον γλώσσαν, αλλά προς τους Ισραηλίτας.

Ιεζ. 3,6 - οὐδὲ πρὸς λαοὺς πολλοὺς ἀλλοφώνους ἢ ἀλλογλώσσους οὐδὲ στιβαροὺς τῇ γλώσσῃ ὄντας, ὧν οὐκ ἀκούσῃ τοὺς λόγους αὐτῶν· καὶ εἰ πρὸς τοιούτους ἐξαπέστειλά σε, οὗτοι ἂν εἰσήκουσάν σου.

Ιεζ. 3,6 - Δεν σε αποστέλλω εις πολλούς άλλους ξενόφωνους η αλλογλώσσους λαούς η εις λαούς, των οποίων η γλώσσα είναι στρυφνή και ακατάληπτος, ώστε να μη εννοής, όταν ακούης τα λόγια των. Αλλά και προς τέτοιους λαούς ακόμη, εάν σε έστελλα, εκείνοι θα ήκουαν τα λόγιά σου, τα οποία θα είναι λόγια ιδικά μου.

Ιεζ. 3,7 - ὁ δὲ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ οὐ μὴ θελήσουσιν εἰσακοῦσαί σου, διότι οὐ βούλονται εἰσακούειν μου· ὅτι πᾶς ὁ οἶκος Ἰσραὴλ φιλόνεικοί εἰσι καὶ σκληροκάρδιοι.

Ιεζ. 3,7 - Οι Ισραηλίται όμως δεν θα θελήσουν να ακούσουν και να δεχθούν τους λόγους σου, διότι δεν θέλουν να υπακούσουν εις εμέ. Διότι όλοι οι Ισραηλίται είναι φιλόνεικοι και σκληρκάρδιοι.

Ιεζ. 3,8 - καὶ ἰδοὺ δέδωκα τὸ πρόσωπόν σου δυνατὸν κατέναντι τῶν προσώπων αὐτῶν καὶ τὸ νῖκός σου κατισχύσω κατέναντι τοῦ νίκους αὐτῶν,

Ιεζ. 3,8 - Δια τούτο ιδού, εγώ σου έχω δώσει δύναμιν. Θα κάμω ισχυράν και επιβλητικήν την προσωπικότητά σου, θα σου δώσω νικητήριον μαχητικήν δύναμιν πολύ μεγαλυτέραν από την αντίστασιν, που θα προβάλλουν εκείνοι.

Ιεζ. 3,9 - καὶ ἔσται διαπαντὸς κραταιότερον πέτρας. μὴ φοβηθῇς ἀπ᾿ αὐτῶν μηδὲ πτοηθῇς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί.

Ιεζ. 3,9 - Θα είναι δε πάντοτε το πρόσωπόν σου ισχυρότερον και σταθερώτερον από τον βράχον. Μη τους φοβηθής και μη πτοηθής απέναντι αυτών, διότι αυτοί είναι λαός, ο οποίος πάντοτε με παροργίζει".

Ιεζ. 3,10 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, πάντας τοὺς λόγους, οὓς λελάληκα μετὰ σοῦ, λαβὲ εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ τοῖς ὠσί σου ἄκουε,

Ιεζ. 3,10 - Ο Κυριος είπε πάλιν προς εμέ· "Υιέ ανθρώπου, όλους αυτούς τους λόγους, τους οποίους εγώ είπα προς σέ, άκουσέ τους καλά μέ τα αυτιά σου, βάλε τους μέσα εις την καρδίαν σου.

Ιεζ. 3,11 - καὶ βάδιζε, εἴσελθε εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ λαοῦ σου καὶ λαλήσεις πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν, ἐὰν ἄρα ἐνδῶσι.

Ιεζ. 3,11 - Πηγαινε, εισχώρησε ανάμεσα στους αιχμαλώτους συμπατριώτας σου και είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Ισως και υπακούσουν, ίσως και υποχωρήσουν από τας κακίας των. Ελεύθεροι είναι να πράξουν ο,τι θέλουν”.

Ιεζ. 3,12 - καὶ ἀνέλαβέ με πνεῦμα, καὶ ἤκουσα κατόπισθέν μου φωνὴν σεισμοῦ μεγάλου· εὐλογημένη ἡ δόξα Κυρίου ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ.

Ιεζ. 3,12 - Αμέσως Πνεύμα Κυρίου με εσήκωσεν υψηλά και ήκουσα όπισθέν μου φωνήν βροντώδη, ωσάν μεγάλου σεισμού, οποία έλεγε· “μεγάλη και χιλιοϋμνολογημένη είναι η δόξα του Κυρίου στον ιερόν τούτον τόπον”!

Ιεζ. 3,13 - καὶ εἶδον φωνὴν τῶν πτερύγων τῶν ζῴων πτερυσσομένων ἑτέρα πρὸς τὴν ἑτέραν, καὶ φωνὴ τῶν τροχῶν ἐχομένη αὐτῶν καὶ φωνὴ τοῦ σεισμοῦ.

Ιεζ. 3,13 - Και ήκουσα την βοήν από τας πτέρυγας των υπερφυσικών εκείνων ζώντων όντων και είδα την μίαν πτέρυγα να πτερουγίζη και να πλησιάζη προς την άλλην. Ηκουσα την βοήν των τροχών πλησίον των υπερφυσικών αυτών όντων και βοήν μεγάλην, ωσάν βοήν σεισμού.

Ιεζ. 3,14 - καὶ τὸ πνεῦμα ἐξῆρέ με καὶ ἀνέλαβέ με, καὶ ἐπορεύθην ἐν ὁρμῇ τοῦ πνεύματός μου, καὶ χεὶρ Κυρίου ἐγένετο ἐπ᾿ ἐμὲ κραταιά.

Ιεζ. 3,14 - Το Πνεύμα του Κυρίου με επήρε, με εσήκωσεν υψηλά· και εγώ με μεγάλην εσωτερικήν ορμήν, με ζήλον και ενθουσιασμόν επορεύθην προς τους συμπατριώτας μου, καθ' ον χρόνον η παντοδύναμος χειρ του Κυρίου ήτο μαζή μου.

Ιεζ. 3,15 - καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν μετέωρος καὶ περιῆλθον τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβὰρ τοὺς ὄντας ἐκεῖ καὶ ἐκάθισα ἐκεῖ ἑπτὰ ἡμέρας ἀναστρεφόμενος ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ιεζ. 3,15 - Φερόμενος επάνω στον αέρα ήλθα προς τους αιχμαλώτους συμπατριώτας μου. Εγύρισα ανάμεσα εις αυτούς, οι οποίοι κατοικούσαν και ευρίσκοντο κοντά στον ποταμόν Χοβάρ, και εκεί εκάθισα επτά ημέρας συναναστρεφόμενος συνεχώς μαζή των.

Ιεζ. 3,16 - Καὶ ἐγένετο μετὰ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 3,16 - Επειτα από τας επτά αυτάς ημέρας έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ, ο οποίος και μου είπε·

Ιεζ. 3,17 - υἱὲ ἀνθρώπου, σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ, καὶ ἀκούσῃ ἐκ στόματός μου λόγον καὶ διαπειλήσῃ αὐτοῖς παρ᾿ ἐμοῦ.

Ιεζ. 3,17 - “Υιέ ανθρώπου, σε έχω εγκαταστήσει φρουρόν ανάμεσα εις τους Ισραηλίτας. Θα ακούσης από το στόμα μου λόγον, με τον οποίον και θα

απειλήσης αυτούς εκ μέρους μου.

Ιεζ. 3,18 - ἐν τῷ λέγειν με τῷ ἀνόμῳ· θανάτῳ θανατωθήσῃ, καὶ οὐ διεστείλω αὐτῷ οὐδὲ ἐλάλησας τοῦ διαστείλασθαι τῷ ἀνόμῳ ἀποστρέψαι ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ τοῦ ζῆσαι αὐτόν, ὁ ἄνομος ἐκεῖνος τῇ ἀδικίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω.

Ιεζ. 3,18 - Οταν δε εγώ εξαγγέλλω απειλάς εναντίον του παρανόμου ανθρώπου και λέγω, ότι ασφαλώς και βεβαίως θα θανατωθή εξ αιτίας των αμαρτιών του, εάν δεν μετανοήση, συ δε δεν θα διαμαρτυρηθής, άλλα θα υποστείλης τον εαυτόν σου και δεν θα ομιλήσης προς αυτόν εντόνως, ώστε να απομακρυνθή αυτός από τους πονηρούς δρόμους και τρόπους της ζωής του και να διαφύγη τον θάνατον και να ζήση, ο μεν παράνομος θα αποθάνη βέβαια εξ αιτίας των παρανομιών του, εγώ όμως θα ζητήσω από σε την ευθυνην δια τον θάνατον του.

Ιεζ. 3,19 - καὶ σὺ ἐὰν διαστείλῃ τῷ ἀνόμῳ, καὶ μὴ ἀποστρέψῃ ἀπὸ τῆς ἀνομίας αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, ὁ ἄνομος ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, καὶ σὺ τὴν ψυχήν σου ῥύσῃ.

Ιεζ. 3,19 - Εάν όμως συ εντόνως ομιλήσης προς τον παράνομον και τον προτρέψης επιμόνως να παραιτηθή από τας παρανομίας του και γενικώς από τους αμαρτωλούς τρόπους της ζωής του, ο δε παράνομος παραμείνη αμετανόητος εις την αμαρτωλήν του κατάστασιν, θα αποθάνη· συ όμως θα γλυτώσης την ζωήν σου· δεν θα τιμωρηθής, διότι έκαμες το καθήκον σου.

Ιεζ. 3,20 - καὶ ἐν τῷ ἀποστρέφειν δίκαιον ἀπὸ τῶν δικαιοσυνῶν αὐτοῦ καὶ ποιήσει παράπτωμα καὶ δώσω τὴν βάσανον εἰς πρόσωπον αὐτοῦ, αὐτὸς ἀποθανεῖται, ὅτι οὐ διεστείλω αὐτῷ, καὶ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις αὐτοῦ ἀποθανεῖται, διότι οὐ μὴ μνησθῶσιν αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ, ἃς ἐποίησε, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω.

Ιεζ. 3,20 - Εάν δε και ευρεθή κάποιος δίκαιος άνθρωπος και εγκαταλείψη την ενάρετον ζωήν του, εκτροπή δε εις παραπτώματα, θα παραχωρήσω να πέση αυτός εις ταλαιπωρίας και θλίψεις. Ακόμη δε και να αποθάνη. Εάν δε συ εν τω μεταξύ δεν συστήσης εις αυτόν να απομακρυνθή από τον δρόμον της αμαρτωλότητός του, θα αποθάνη αυτός εξ αιτίας των αμαρτιών του και δεν θα ληφθούν καθόλου υπ' όψιν αι προηγούμεναι καλαί αυτού πράξεις. Την ευθύνην όμως δια τον θάνατον του εκτραπέντος αυτού δικαίου θα την ζητήσω εγώ από σέ.

Ιεζ. 3,21 - σὺ δὲ ἐὰν διαστείλῃ τῷ δικαίῳ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, καὶ αὐτὸς μὴ ἁμάρτῃ, ὁ δίκαιος ζωῇ ζήσεται, ὅτι διεστείλω αὐτῷ, καὶ σὺ τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν ῥύσῃ.

Ιεζ. 3,21 - Εάν όμως συ διαμαρτυρηθής και εντόνως προτρέψης τον δίκαιον αυτόν, να παύση πλέον διαπράττων την αμαρτίαν, αυτός δε υπακούων εις σε δεν θα αμαρτήση, θα ζήση οπωσδήποτε, διότι συ

συνέστησες εις αυτόν την αποφυγήν του κακού και συ ο ίδιος με τον τρόπον αυτόν θα γλυτώσης την ζωήν σου”.

Ιεζ. 3,22 - Καὶ ἐγένετο ἐπ᾿ ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ εἶπε πρός με· ἀνάστηθι, καὶ ἔξελθε εἰς τὸ πεδίον, καὶ ἐκεῖ λαληθήσεται πρός σε.

Ιεζ. 3,22 - Η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου στοργική ηπλώθη επάνω μου, ο δε Κυριος μου είπε· “σήκω, πήγαινε έξω εις την πεδιάδα και εκεί θα αποκαλυφθή εις σε τι πρέπει να πράξης”.

Ιεζ. 3,23 - καὶ ἀνέστην καὶ ἐξῆλθον πρὸς τὸ πεδίον, καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ δόξα Κυρίου εἱστήκει καθὼς ἡ ὅρασις καὶ καθὼς ἡ δόξα Κυρίου, ἣν εἶδον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καὶ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου.

Ιεζ. 3,23 - Πράγματι εσηκώθηκα, αβγήκα προς την πεδιάδα και ιδού, η δόξα του Κυρίου είχε σταθή εκεί και ήτο όμοια προς την δόξαν του Κυρίου, την οποίαν εγώ είδα πλησίον εις τον ποταμόν Χοδάρ. Καταληφθείς από ιερόν δέος έπεσα με το πρόσωπόν μου στο έδαφος.

Ιεζ. 3,24 - καὶ ἦλθεν ἐπ᾿ ἐμὲ πνεῦμα καὶ ἔστησέ με ἐπὶ τοὺς πόδας μου, καὶ ἐλάλησε πρός με καὶ εἶπέ μοι· εἴσελθε καὶ ἐγκλείσθητι ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου σου.

Ιεζ. 3,24 - Ηλθε τότε προς εμέ Πνεύμα Θεού, με εσηκωσεν όρθιον στους πόδας μου, ωμίλησε προς εμέ και μου είπε· “είσελθε και κλείσου μέσα στο σπίτι σου.

Ιεζ. 3,25 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ δέδονται ἐπὶ σὲ δεσμοί, καὶ δήσουσί σε ἐν αὐτοῖς, καὶ οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκ μέσου αὐτῶν.

Ιεζ. 3,25 - Συ, υιέ ανθρώπου, άκουσε· έχουν ετοιμασθή δια σε δεσμά. Θα σε δέσουν με αυτά αμαρτωλοί άνθρωποι, δια να μη ημπορέσης να φύγης ανάμεσα από αυτούς.

Ιεζ. 3,26 - καὶ τὴν γλῶσσάν σου συνδήσω, καὶ ἀποκωφωθήσῃ, καὶ οὐκ ἔσῃ αὐτοῖς εἰς ἄνδρα ἐλέγχοντα, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί.

Ιεζ. 3,26 - Και εγώ ο ίδιος θα δέσω την γλώσσάν σου, θα βωβοθής, ώστε να μη είσαι δι' αυτούς άνθρωπος, που απευθύνει ελέγχους. Διότι ο λαός αυτός είναι λαός, ο οποίος πάντοτε με εξοργίζει.

Ιεζ. 3,27 - καὶ ἐν τῷ λαλεῖν με πρὸς σὲ ἀνοίξω τὸ στόμα σου, καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ὁ ἀκούων ἀκουέτω, καὶ ὁ ἀπειθῶν ἀπειθήτω, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί.

Ιεζ. 3,27 - Θα έλθη όμως πάλιν καιρός, όταν εγώ θα ομιλήσω προς σε και θα ανοίξω το στόμα σου, και θα πης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· όποιος θέλει να ακούση και να υπακούση εις τα λόγια μου, ας τα ακούση. Οποιος θέλει να φανή απειθής, ας φανή απειθής. Και θα φανούν πολλοί απειθείς, διότι ο λαός αυτός είναι λαός, ο οποίος, με πικραίνει πολύ και με εξοργίζει”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 4

Ιεζ. 4,1 - Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, λαβὲ σεαυτῷ πλίνθον καὶ θήσεις αὐτὴν πρὸ προσώπου σου καὶ διαγράψεις ἐπ᾿ αὐτὴν πόλιν τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ιεζ. 4,1 - Και συ υιέ του ανθρώπου, πάρε μίαν πλίνθον, θέσε την ενώπιόν σου και χάραξε επάνω εις αυτήν την πόλιν Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 4,2 - καὶ δώσεις ἐπ᾿ αὐτὴν περιοχὴν καὶ οἰκοδομήσεις ἐπ᾿ αὐτὴν προμαχῶνας καὶ περιβαλεῖς ἐπ᾿ αὐτὴν χάρακα καὶ δώσεις ἐπ᾿ αὐτὴν παρεμβολὰς καὶ τάξεις τὰς βελοστάσεις κύκλῳ.

Ιεζ. 4,2 - Παράστησε την ως εάν πολιορκήται ολόγυρα, θα οικοδομήσης επάνω εις αυτήν προμαχώνας. Περίβαλε την ολόγυρα με χαράκωμα, τοποθέτησε επάνω εις αυτήν στρατεύματα και ολόγυρά της πολιορκητικάς μηχανάς, που εκτοξεύουν βέλη.

Ιεζ. 4,3 - καὶ σὺ λάβε σεαυτῷ τήγανον σιδηροῦν καὶ θήσεις αὐτὸ τοῖχον σιδηροῦν ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τῆς πόλεως καὶ ἑτοιμάσεις τὸ πρόσωπόν σου ἐπ᾿ αὐτήν, καὶ ἔσται ἐν συγκλεισμῷ, καὶ συγκλείσεις αὐτήν· σημεῖόν ἐστι τοῦτο τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ. -

Ιεζ. 4,3 - Παρε εις τα χέρια σου ένα σιδερένιο τηγάνι, τοποθέτησέ το ωσάν σιδερένιο τείχος ανάμεσα σου και της πόλεως, που είναι χαραγμένη επάνω εις την πλίνθον, στρέψε έπειτα απειλητικόν το πρόσωπόν σου εναντίον της πόλεως αυτής, η οποία ευρίσκεται εις πολιορκίαν· ως πολιορκημένην θα την χάραξης επάνω εις την πλίνθον. Ολα δε αυτά θα είναι δια τους Ισραηλίτας σημείον, που θα συμβολίζη την τύχην της πόλεως.

Ιεζ. 4,4 - Καὶ σὺ κοιμηθήσῃ ἐπὶ τὸ πλευρόν σου τὸ ἀριστερὸν καὶ θήσεις τὰς ἀδικίας τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ ἐπ᾿ αὐτοῦ κατὰ ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, ἃς κοιμηθήσῃ ἐπ᾿ αὐτοῦ, καὶ λήψῃ τὰς ἀδικίας αὐτῶν.

Ιεζ. 4,4 - Επειτα συ θα πέσης στο αριστερόν σου πλευρόν, ως εάν πρόκειται να κοιμηθής, και θα πάρης επάνω σου τας αμαρτίας του Ισραηλιτικού λαού. Κατά το χρονικόν διάστημα των εκατόν πεντήκοντα ημερών, κατά τας οποίας θα είσαι ξαπλωμένος στο αριστερόν σου πλευρόν, θα πάρης επάνω σου τας αμαρτίας του Ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 4,5 - καὶ ἐγὼ δέδωκά σοι τὰς δύο ἀδικίας αὐτῶν εἰς ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐνενήκοντα καὶ ἑκατὸν ἡμέρας. καὶ λήψῃ τὰς ἀδικίας τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ

Ιεζ. 4,5 - Εγώ έχω θέσει επάνω εις σε τας αμαρτίας και των δύο βασιλέων Ισραήλ και Ιούδα, εις αριθμόν ημέρων εκατόν ένενήκοντα. Θα πάρης επάνω σου κατά ένα τρόπον συμβολικόν τας αμαρτίας του ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 4,6 - καὶ συντελέσεις ταῦτα πάντα· καὶ κοιμηθήσῃ ἐπὶ τὸ πλευρόν σου τὸ δεξιὸν καὶ λήψῃ τὰς ἀδικίας τοῦ οἴκου Ἰούδα τεσσαράκοντα ἡμέρας.

ἡμέραν εἰς ἐνιαυτὸν τέθεικά σοι.

Ιεζ. 4,6 - Αφού δε πραγματοποίησης όλα αυτά, που σου είπα, θα εξαπλωθής στο δεξιόν σου πλευρόν και θα αναλάβης τας αμαρτίας του βασιλείου Ιούδα επί τεσσαράκοντα ημέρας. Καθε ημέρα της κατακλίσεώς σου αυτής συμβολίζει ένα έτος δια τους Ιουδαίους και τους Ισραηλίτας.

Ιεζ. 4,7 - καὶ εἰς τὸν συγκλεισμὸν Ἱερουσαλὴμ ἑτοιμάσεις τὸ πρόσωπόν σου καὶ τὸν βραχίονά σου στερεώσεις καὶ προφητεύσεις ἐπ᾿ αὐτήν.

Ιεζ. 4,7 - Στρέψε απειλητικόν το πρόσωπόν σου εναντίον της πολιορκημένης Ιερουσαλήμ, άπλωσε τον βραχίονά σου και κράτησε τον απειλητικόν εναντίον της πόλεως και προφήτευσε δι' αυτήν.

Ιεζ. 4,8 - καὶ ἐγὼ ἰδοὺ δέδωκα ἐπὶ σὲ δεσμούς, καὶ μὴ στραφῇς ἀπὸ τοῦ πλευροῦ σου ἐπὶ τὸ πλευρόν σου, ἕως οὗ συντελεσθῶσιν ἡμέραι τοῦ συγκλεισμοῦ σου. -

Ιεζ. 4,8 - Ιδού, εγώ σε έχω παραδώσει εις δεσμά μέχρι της πολιορκίας της πόλεως, ώστε να μη ημπορής να στρέψης από το ένα στο άλλο πλευρόν σου, μέχρις ότου συμπληρωθούν αι ημέραι του περιορισμού σου αυτού.

Ιεζ. 4,9 - Καὶ σὺ λάβε σεαυτῷ πυροὺς καὶ κριθὰς καὶ κύαμον καὶ φακὸν καὶ κέγχρον καὶ ὄλυραν καὶ ἐμβαλεῖς αὐτὰ εἰς ἄγγος ἓν ὀστράκινον καὶ ποιήσεις αὐτὰ σεαυτῷ εἰς ἄρτους, καὶ κατὰ ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ἃς σὺ καθεύδεις ἐπὶ τοῦ πλευροῦ σου, ἐνενήκοντα καὶ ἑκατὸν ἡμέρας φάγεσαι αὐτά.

Ιεζ. 4,9 - Παρε επίσης δια τον εαυτόν σου σιτάρι, κριθήν, κουκιά, φακές, κεχρί και σίκαλιν και βάλε τα εις ένα πήλινον δοχείον. Με αυτά θα παρασκευάσης το ψωμί σου κατά την διάρκειαν των ημέρων, κατά τας οποίας θα είσαι εζηπλωμένος, δηλαδή επί εκατόν ενενηκοντα ημέρας, θα τρώγης από αυτά.

Ιεζ. 4,10 - καὶ τὸ βρῶμά σου, ὃ φάγεσαι, ἐν σταθμῷ εἴκοσι σίκλους τὴν ἡμέραν· ἀπὸ καιροῦ ἕως καιροῦ φάγεσαι αὐτά.

Ιεζ. 4,10 - Το δε φαγητόν, το οποίον θα τρώγης, θα είναί με το ζύγι είκοσι σίκλοι δια κάθε ημέραν. Δεν θα τρώγης όμως από τα τρόφιμα αυτά κάθε ημέραν, αλλά από καιρού εις καιρόν.

Ιεζ. 4,11 - καὶ ὕδωρ ἐν μέτρῳ πίεσαι τὸ ἕκτον τοῦ εἵν· ἀπὸ καιροῦ ἕως καιροῦ πίεσαι.

Ιεζ. 4,11 - Και το νερό θα το πίνης επίσης με μέτρον. Ενα έκτον του ειν κάθε ημέραν. Κατά αραιά επίσης χρονικά διαστήματα θα πίνης νερό.

Ιεζ. 4,12 - καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι αὐτά· ἐν βολβίτοις κόπρου ἀνθρωπίνης ἐγκρύψεις αὐτὰ κατ᾿ ὀφθαλμοὺς αὐτῶν

Ιεζ. 4,12 - Η μορφή αυτών των τροφίμων, που θα τρώγης, θα είναι πίττα κριθίνη, η οποία θα ψήνεται χωμένη κάτω εις ανθρακιάν από ξηράς

ακαθαρσίας ανθρώπου, θα ψήνης εκεί μέσα τον άρτον σου εμπρός εις τα μάτια των Ιουδαίων.

Ιεζ. 4,13 - καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ· οὕτως φάγονται οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἀκάθαρτα ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Ιεζ. 4,13 - Και τότε θα πης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού· Οι Ισραηλίται θα φάγουν κατά παρόμοιον τρόπον ακάθαρτα φαγητά ανάμεσα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, όπου θα έχουν διαακορπισθή”.

Ιεζ. 4,14 - καὶ εἶπα· μηδαμῶς, Κύριε Θεὲ τοῦ Ἰσραήλ· ἰδοὺ ἡ ψυχή μου σὺ μεμίανται ἐν ἀκαθαρσίᾳ, καὶ θνησιμαῖον καὶ θηριάλωτον οὐ βέβρωκα ἀπὸ γενέσεώς μου ἕως τοῦ νῦν, οὐδὲ εἰσελήλυθεν εἰς τὸ στόμα μου πᾶν κρέας ἕωλον.

Ιεζ. 4,14 - Εγώ τότε απήντησα· “Κυριε και Θεέ του Ισραήλ, ποτέ και κατά κανένα τρόπον να μη γίνη αυτό. Ιδού, η ψυχή μου δεν έχει μολυνθή από ακαθάρτους τροφάς. Από την ημέραν της γεννήσεώς μου και έως την ώραν αυτήν ποτέ δεν έφαγα κρέας από πτώμα ζώου ούτε από ζώον, που είχε κατασπαραχθή υπό θηρίου. Ποτέ δεν εισήλθεν στο στόμα μου κρέας ακάθαρτον”.

Ιεζ. 4,15 - καὶ εἶπε πρός με· ἰδοὺ δέδωκά σοι βόλβιτα βοῶν ἀντὶ τῶν βολβίτων τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ ποιήσεις τοὺς ἄρτους σου ἐπ᾿ αὐτῶν.

Ιεζ. 4,15 - Είπε δε ακόμη προς εμέ ο Κυριος· “ιδού, σου δίδω ακαθαρσίας δοϊδιών ως καύσιμα αντί των ακαθαρσιών των ανθρωπίνων και με αυτάς θα ψήσης το ψωμί σου”.

Ιεζ. 4,16 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ ἐγὼ συντρίβω στήριγμα ἄρτου ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ φάγονται ἄρτον ἐν σταθμῷ καὶ ἐν ἐνδείᾳ καὶ ὕδωρ ἐν μέτρῳ καὶ ἐν ἀφανισμῷ πίονται,

Ιεζ. 4,16 - Είπε ακόμη προς εμέ· “υιέ ανθρώπου· ιδού εγώ θα καταστρέψω και θα μειώσω εις την Ιερουσαλήμ τον άρτον, που είναι στήριγμα της ζωής, και θα φάγουν με το ζύγι το ψωμί των. Και με μέτρον θα πίνουν το νερό, διότι θα φοβηθούν, μήπως λείψη εντελώς το ύδωρ.

Ιεζ. 4,17 - ὅπως ἐνδεεῖς γένωνται ἄρτου καὶ ὕδατος· καὶ ἀφανισθήσεται ἄνθρωπος καὶ ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ τακήσονται ἐν ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν.

Ιεζ. 4,17 - Θα περιπέσουν αυτοί εις μεγάλην στέρησιν άρτου και ύδατος. Ολίγον κατ' ολίγον θα σβήση κάθε άνθρωπος και ο συγγενής αυτού, και θα λυώσουν από την πείναν και την δίψαν εξ αιτίας των αμαρτιών των”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 5

Ιεζ. 5,1 - Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, λαβὲ σεαυτῷ ῥομφαίαν ὀξεῖαν ὑπὲρ ξυρὸν κουρέως· κτήσῃ αὐτὴν σεαυτῷ καὶ ἐπάξεις αὐτὴν ἐπὶ τὴν κεφαλήν

σου καὶ ἐπὶ τὸν πώγωνά σου. καὶ λήψῃ ζυγὸν σταθμίων καὶ διαστήσεις αὐτούς·

Ιεζ. 5,1 - Συ δέ, υιέ ανθρώπου, να προμηθευθής δια τον εαυτόν σου μίαν μάχαιραν κοπτερήν περισσότερον από το ξυράφι του κουρέως. Θα την αποκτήσης δια τον εαυτόν σου, θα την περάσης ωσάν ξυράφι από τας τρίχας της κεφαλής σου και του πώγωνός σου. Θα πάρης έπειτα ζυγαριάν και τας τρίχας αυτάς, αι οποίαι θα έχουν αποκοπή από την κεφαλήν και το γένειόν σου, θα τας χωρίσης εις τέσσαρα ακριβώς μέρη.

Ιεζ. 5,2 - τὸ τέταρτον ἐν πυρὶ ἀνακαύσεις ἐν μέσῃ τῇ πόλει κατὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ συγκλεισμοῦ· καὶ λήψῃ τὸ τέταρτον καὶ κατακαύσεις αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ τὸ τέταρτον κατακόψεις ἐν ῥομφαίᾳ κύκλῳ αὐτῆς, καὶ τὸ τέταρτον διασκορπιεῖς τῷ πνεύματι, καὶ μάχαιραν ἐκκενώσω ὀπίσω αὐτῶν.

Ιεζ. 5,2 - Το ένα τέταρτον από τας τρίχας αυτάς θα καύσης στο μέσον της πόλεως, που είναι χαραγμένη εις την πλίνθον, καθ' ον χρόνον θα συμπληρώνεται ο χρόνος της πολιορκίας της. Επειτα θα πάρης το δεύτερον τέταρτον και θα καύσης αυτά στο μέσον της πόλεως. Το τρίτον τέταρτον των τριχών θα το κόψης ολόγυρα από την πόλιν, το δε τέταρτον τμήμα θα το διασκόρπισης στους ανέμους. Αυτά συμβολίζουν την απώλειαν και τον αφανισμόν και εκείνων, των κατοίκων, οι οποίοι θα θελήσουν να σωθούν δια της φυγής. Θα τους καταδιώξω με την μάχαιραν των εχθρών.

Ιεζ. 5,3 - καὶ λήψῃ ἐκεῖθεν ὀλίγους ἐν ἀριθμῷ καὶ συμπεριλήψῃ αὐτοὺς τῇ ἀναβολῇ σου.

Ιεζ. 5,3 - Από το τελευταίον τέταρτον των τριχών, που θα διασκόρπισης στους ανέμους, θα κρατήσης ολίγας και θα τας περυτιλίξης στο ένδυμά σου.

Ιεζ. 5,4 - καὶ ἐκ τούτων λήψῃ ἔτι καὶ ῥίψεις αὐτοὺς εἰς μέσον τοῦ πυρὸς καὶ κατακαύσεις αὐτοὺς ἐν πυρί· ἐξ αὐτῆς ἐξελεύσεται πῦρ. - Καὶ ἐρεῖς παντὶ οἴκω Ἰσραήλ.

Ιεζ. 5,4 - Αλλά και από αυτάς ακόμη θα πάρης μερικάς, τας οποίας θα ρίψης μέσα εις την φωτιά και θα τας κατακαύσης. Πυρ θα βγη από την πόλιν, εις το οποίον αυτή θα έχη παραδοθή. Επειτα από τα συμβολικά αυτά σημεία θα πης εις όλους τους Ισραηλίτας·

Ιεζ. 5,5 - τάδε λέγει Κύριος· αὕτη ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐν μέσῳ τῶν ἐθνῶν τέθεικα αὐτὴν καὶ τὰς κύκλῳ αὐτῆς χώρας.

Ιεζ. 5,5 - Αυτά λέγει ο Κυριος· αυτή είναι η Ιερουσαλήμ που προορίζεται εις καταστροφήν αυτοί είναι οιι κάτοικοί της, τους οποίους εγώ διεσκόρπισα ανάμεσα των ειδωλολατρικών εθνών εις τας γύρω από αυτήν χώρας.

Ιεζ. 5,6 - καὶ ἐρεῖς τὰ δικαιώματά μου τῇ ἀνόμῳ ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ τὰ νόμιμά μου ἐκ τῶν χωρῶν τῶν κύκλῳ αὐτῆς, διότι τὰ δικαιώματά μου ἀπώσαντο καὶ ἐν τοῖς νομίμοις μου οὐκ ἐπορεύθησαν ἐν αὐτοῖς.

Ιεζ. 5,6 - Θα αναγγείλης και θα διαλαλήσης τας εντολάς μου εις την πόλιν αυτήν, που εδείχθη περισσότερον παράνομος και από αυτά ακόμη τα ειδωλολατρικά έθνη, θα είπης τους νόμους μου εις αυτήν, που εδείχθη παραβάτης περισσότερον από τα κύκλω αυτής έθνη, διότι, οι κάτοικοί της απώθησαν και κατεπάτησαν τας εντολάς μου. Δεν επορεύθησαν και δεν έζησαν σύμφωνα με τους νόμους μου.

Ιεζ. 5,7 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἡ ἀφορμὴ ὑμῶν ἐκ τῶν ἐθνῶν τῶν κύκλῳ ὑμῶν καὶ ἐν τοῖς νομίμοις μου οὐκ ἐπορεύθητε καὶ τὰ δικαιώματά μου οὐκ ἐποιήσατε, ἀλλ᾿ οὐδὲ κατὰ τὰ δικαιώματα τῶν ἐθνῶν τῶν κύκλῳ ὑμῶν οὐ πεποιήκατε,

Ιεζ. 5,7 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· από ιδικήν σας αιτίαν, επειδή δηλαδή ημαρτήσατε σεις περισσότερον από τα αλλά γύρω έθνη και δεν ετηρήσατε τους νόμους μου, αλλ ούτε καν και σύμφωνά με τους νόμους των γύρω σας εθνών δεν εζήσατε και δεν επράξατε,

Ιεζ. 5,8 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ καὶ ποιήσω ἐν μέσῳ σου κρίμα ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν

Ιεζ. 5,8 - δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· ιδού, εγώ θα έλθω τιμωρός εναντίον σας. Θα κρίνω και θα καταδικάσω και θα εκτελέσω την καταδικαστικήν μου εναντίον σας απόφασιν ενώπιον των ειδωλολατρικών λαών.

Ιεζ. 5,9 - καὶ ποιήσω ἐν σοὶ ἃ οὐ πεποίηκα καὶ ἃ οὐ ποιήσω ὅμοια αὐτοῖς ἔτι κατὰ πάντα τὰ βδελύγματά σου.

Ιεζ. 5,9 - Θα αποστείλω εναντίον σας τοιαύτας τιμωρίας, τας οποίας δεν έχω στείλει έως τώρα ούτε και θα στείλω στο μέλλον ομοίας προς αυτάς. Αυτά θα γίνουν εξ αιτίας των πολλών ειδωλολατρικών βδελυγμάτων σου.

Ιεζ. 5,10 - διὰ τοῦτο πατέρες φάγονται τέκνα ἐν μέσῳ σου, καὶ τέκνα φάγονται πατέρας· καὶ ποιήσω ἐν σοὶ κρίματα καὶ διασκορπιῶ πάντας τοὺς καταλοίπους σου εἰς πάντα ἄνεμον.

Ιεζ. 5,10 - Εξ αιτίας των τιμωριών αυτών, που θα επιβληθούν εις σας δια τας παρανομίας σας, πατέρες ένεκα της πείνης θα φάγουν τα παιδιά των και τα παιδιά θα φάγουν τους πατέρας των. Θα πραγματοποιήσω εναντίον σας τας δικαίας τιμωρούς αποφάσεις μου και θα διασκορπίσω τους απολειφθέντας από σας προς κάθε άνεμον.

Ιεζ. 5,11 - διὰ τοῦτο ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ἦ μὴν ἀνθ᾿ ὧν τὰ ἅγιά μου ἐμίανας ἐν πᾶσι τοῖς βδελύγμασί σου, κἀγὼ ἀπώσομαί σε, οὐ φείσεταί μου ὁ ὀφθαλμός, κἀγὼ οὐκ ἐλεήσω.

Ιεζ. 5,11 - Δια τούτο ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, επειδή σεις εμολύνατε τα αγιά μου, τον ναόν και τους ιερούς τόπους μου, με όλα τα βδελυρά ειδωλολατρικά σας έργα, εγώ θα σας απομακρύνω από κοντά μου, δεν θα σας λυπηθή το μάτι μου, ούτε και θα σας ελεήσω βλέπων την θλιβεράν σας κατάστασιν.

Ιεζ. 5,12 - τὸ τέταρτόν σου ἐν θανάτῳ ἀναλωθήσεται, καὶ τὸ τέταρτόν σου ἐν λιμῷ συντελεσθήσεται ἐν μέσῳ σου, καὶ τὸ τέταρτόν σου εἰς πάντα ἄνεμον σκορπιῶ αὐτούς, καὶ τὸ τέταρτόν σου ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται κύκλῳ σου, καὶ μάχαιραν ἐκκενώσω ὀπίσω αὐτῶν.

Ιεζ. 5,12 - Το ένα τέταρτον από σας θα εξολοθρευθή με θάνατον μέσα εις την Ιερουσαλήμ, το δεύτερον τέταρτον θα χαθή ένεκα του λιμού, που θα επικρατή κατά το διάστημα της πολιορκίας. Το τρίτον τέταρτον θα το διασκορπίσω στους ανέμους, οι δε απολειφθέντες ως τελευταίον τέταρτον των κατοίκων σου θα πέσουν από τα πλήγματα της ρομφαίας γύρω από τα τείχη σου. Και εναντίον αυτών, που θα θελήσουν να σωθούν δια της φυγής, θα εξαποστείλω την μάχαιραν των εχθρών.

Ιεζ. 5,13 - καὶ συντελεσθήσεται ὁ θυμός μου καὶ ἡ ὀργή μου ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ ἐπιγνώσῃ διότι ἐγὼ Κύριος λελάληκα ἐν ζήλῳ μου ἐν τῷ συντελέσαι με τὴν ὀργήν μου ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιεζ. 5,13 - Ετσι δε θα ολοκληρωθή και θα καταπαύση ο θυμός και η οργή μου εναντίον σας. Και τότε επάνω εις τα πράγματα θα μάθης καλά, συ Ιερουσαλήμ, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος επάνω εις την δικαίαν οργήν μου έχω αναγγείλει αυτά και τα επραγματοποίησα εναντίον των ασεβών κατοίκων σου.

Ιεζ. 5,14 - καὶ θήσομαί σε εἰς ἔρημον καὶ τὰς θυγατέρας σου κύκλῳ σου ἐνώπιον παντὸς διοδεύοντος,

Ιεζ. 5,14 - Θα σε καταστήσω, ω Ιερουσαλήμ, έρημον. Ερήμους επίσης θα καταστήσω και τας γύρω σου κώμας και κωμοπόλεις, θέαμα θλιβερόν εις κάθε διαβάτην !

Ιεζ. 5,15 - καὶ ἔσῃ στενακτὴ καὶ δηλαϊστὴ ἐν τοῖς ἔθνεσι τοῖς κύκλῳ σου ἐν τῷ ποιῆσαί με ἐν σοὶ κρίματα ἐν ἐκδικήσει θυμοῦ μου· ἐγὼ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 5,15 - Τα γύρω σου ειδωλολατρικά έθνη θα ακούουν τους στεναγμούς σου και θα βλέπουν τον όλεθρόν σου, όταν εγώ θα πραγματοποιήσω τας δικαίας μου εναντίον σου αποφάσεις και θα σε τιμωρήσω επάνω στον δίκαιον θυμόν μου. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και ετσι θα γίνη.

Ιεζ. 5,16 - καὶ ἐν τῷ ἀποστεῖλάι με βολίδας τοῦ λιμοῦ ἐπ᾿ αὐτοὺς καὶ ἔσονται εἰς ἔκλειψιν, καὶ συντρίψω στήριγμα ἄρτου σου.

Ιεζ. 5,16 - Οταν, Ιερουσαλήμ, στείλω εναντίον των κατοίκων σου τα βέλη της πείνας, θα εξολοθρευθούν εξ ολοκλήρου οι κάτοικοί σου. Θα καταστρέψω και θα εξαφανίσω το στήριγμα της ζωής, τους άρτους σου.

Ιεζ. 5,17 - καὶ ἐξαποστελῶ ἐπὶ σὲ λιμὸν καὶ θηρία πονηρὰ καὶ τιμωρήσομαί σε, καὶ θάνατος καὶ αἷμα διελεύσονται ἐπὶ σέ, καὶ ῥομφαίαν ἐπάξω ἐπὶ σὲ κυκλόθεν· ἐγὼ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 5,17 - Θα αποστείλω εναντίον σου λιμόν και άγρια θηρία και θα σε τιμωρήσω. Θανατος και αίμα θα έλθουν και θα περάσουν επάνω σου.

Μαχαιραν θα στείλω ολόγυρά σου. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και έτσι θα πράξω”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 6

Ιεζ. 6,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·
Ιεζ. 6,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·
Ιεζ. 6,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, στήριξον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ καὶ προφήτευσον ἐπ᾿ αὐτὰ
Ιεζ. 6,2 - “υιέ ανθρώπου, στήριξε το βλέμμα σου απειλητικόν εναντίον των ορέων της χώρας του Ισραήλ και προφήτευσε εναντίον αυτών
Ιεζ. 6,3 - καὶ ἐρεῖς· τὰ ὄρη Ἰσραὴλ ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς βουνοῖς καὶ ταῖς φάραγξι καὶ ταῖς νάπαις· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγων ἐφ᾿ ὑμᾶς ῥομφαίαν καὶ ἐξολοθρευθήσεται τὰ ὑψηλὰ ὑμῶν,
Ιεζ. 6,3 - και είπε· Ορη της χώρας του Ισραήλ, ακούσατε τον λόγον του Κυρίου· αυτά λέγει ο Κυριος εις τα όρη και εις τα βουνά και εις τας φάραγγας και τας κοιλάδας. Ιδού εγώ φέρω εναντίον σας ρομφαίαν ολέθρου και θα εξολοθρευθούν αι κορυφαί σας, όπου υπάρχουν ειδωλολατρικοί ναοί και τόποι.
Ιεζ. 6,4 - καὶ συντριβήσονται τὰ θυσιαστήρια ὑμῶν καὶ τὰ τεμένη ὑμῶν, καὶ καταβαλῶ τραυματίας ὑμῶν ἐνώπιον τῶν εἰδώλων ὑμῶν
Ιεζ. 6,4 - Θα κρημνισθούν και θα συντριβούν τα θυσιαστήρια των ειδωλικών θεών σας, όπως και οι προς χάριν αυτών κτισμένοι ναοί σας. Εμπρός εις τα είδωλά σας θα εξαπλώσω πλήθη νεκρών, που θα έχουν φονευθή από μαχαίρας.
Ιεζ. 6,5 - καὶ διασκορπιῶ τὰ ὀστᾶ ὑμῶν κύκλῳ τῶν θυσιαστηρίων ὑμῶν.
Ιεζ. 6,5 - Θα διασκορπίσω τα κόκκαλα των νεκρών σας γύρω από τα ειδωλολατρικά σας θυσιαστήρια.
Ιεζ. 6,6 - καὶ ἐν πάσῃ τῇ κατοικίᾳ ὑμῶν αἱ πόλεις ἐξερημωθήσονται καὶ τὰ ὑψηλὰ ἀφανισθήσεται, ὅπως ἐξολοθρευθῇ τὰ θυσιαστήρια ὑμῶν, καὶ συντριβήσονται τὰ εἴδωλα ὑμῶν, καὶ ἐξαρθήσεται τὰ τεμένη ὑμῶν,
Ιεζ. 6,6 - Ολαι αι πόλεις σας, τας οποίας έχετε προς κατοικίαν σας, θα μείνουν έρημοι από κατοίκους. Οι υψηλοί ειδωλολατρικοί τόποι θα καταστραφούν, όπως επίσης θα εξολοθρευθούν και τα ειδωλολατρικά σας θυσιαστήρια. Τα είδωλά σας θα κρημνισθούν και θα συντριβούν, οι δε ειδωλολατρικοί σας ναοί θα πέσουν εις άμορφα ερείπια.
Ιεζ. 6,7 - καὶ πεσοῦνται τραυματίαι ἐν μέσῳ ὑμῶν, καὶ ἐπιγνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος.
Ιεζ. 6,7 - Ανάμεσά σας θα πέσουν και θα κοίτωνται οι κτυπημένοι από τα πλήγματα της ρομφαίας. Και θα μάθετε τότε ότι εγώ είμαι ο Θεός της

δικαιοσύνης.

Ιεζ. 6,8 - ἐν τῷ γενέσθαι ἐξ ὑμῶν ἀνασῳζομένους ἐκ ῥομφαίας ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἐν τῷ διασκορπισμῷ ὑμῶν ἐν ταῖς χώραις

Ιεζ. 6,8 - Οσοι δε ολίγοι από σας κατορθώσουν να διαφύγουν την μάχαιραν, θα σωθούν εις τα ειδωλολατρικά έθνη, θα διασκορπισθούν εις τας διαφόρους ειδωλατρικάς περιοχάς.

Ιεζ. 6,9 - καὶ μνησθήσονταί μου οἱ ἀνασῳζόμενοι ἐξ ὑμῶν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, οὗ ᾐχμαλωτεύθησαν ἐκεῖ· ὀμώμοκα τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τῇ ἐκπορνευούσῃ ἀπ᾿ ἐμοῦ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν τοῖς ἐκπορνεύουσιν ὀπίσω τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν, καὶ κόψονται πρόσωπα αὐτῶν ἐν πᾶσι τοῖς βδελύγμασιν αὐτῶν·

Ιεζ. 6,9 - Αυτά δε όλα θα ενθυμηθούν, όσοι από σας θα διασωθούν ανάμεσα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, όπου θα έχουν οδηγηθή αιχμάλωτοι. Επειδή η καρδία των προσεκολλήθη εις τα είδωλα και απηρνήθη εμέ, με τα λάγνα δε πορνικά μάτια των έβλεπαν με πόθον και ακολουθούσαν τα ειδωλολατρικά ανομήματα, ωρκίσθηκα ότι τα πρόσωπά των θα θρηνήσουν με κοπετούς εξ αιτίας όλων των βδελυρών αυτών ειδωλολατρικών έργων των.

Ιεζ. 6,10 - καὶ ἐπιγνώσονται διότι ἐγὼ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 6,10 - Και επάνω εις τα πράγματα θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Κυριος των, ο οποίος ελάλησα και επραγματοποίησα αυτά.

Ιεζ. 6,11 - τάδε λέγει Κύριος· κρότησον τῇ χειρὶ καὶ ψόφησον τῷ πόδι καὶ εἰπόν· εὖγε εὖγε ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασιν οἴκου Ἰσραήλ· ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ἐν λιμῷ πεσοῦνται.

Ιεζ. 6,11 - Αυτά λέγει ο Κυριος· κτύπησε το ένα χέρι σου με το άλλο, κτύπησε το πόδι σου στο χώμα, πες· εύγε εις όλα τα βδελυρά είδωλα των Ισραηλιτών ! Οι αποστάται Ισραηλίται θα πέσουν υπό τα πλήγματα της μαχαίρας, θα θανατωθούν, θα αποθάνουν από την πείναν.

Ιεζ. 6,12 - ὁ ἐγγὺς ἐν ῥομφαίᾳ πεσεῖται, ὁ δὲ μακρὰν ἐν θανάτῳ τελευτήσει, καὶ ὁ περιεχόμενος ἐν λιμῷ συντελεσθήσεται, καὶ συντελέσω τὴν ὀργήν μου ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιεζ. 6,12 - Αυτός, που είναι εκεί κοντά, θα πέση υπό τα πλήγματα της ρομφαίας, εκείνος που ευρίσκεται μακράν, θα απθάνη από θανατηφόρον νόσον. Ο πολιορκούμενος θα σβήση από την πείναν. Ετσι δε θα ολοκληρωθή, αλλά και θα κατάπαυση η οργή μου εναντίον αυτών.

Ιεζ. 6,13 - καὶ γνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ εἶναι τοὺς τραυματίας ὑμῶν ἐν μέσῳ τῶν εἰδώλων ὑμῶν κύκλῳ τῶν θυσιαστηρίων ὑμῶν, ἐπὶ πάντα βουνὸν ὑψηλὸν καὶ ὑποκάτω δένδρου συσκίου, οὗ ἔδωκαν ἐκεῖ ὀσμὴν εὐωδίας πᾶσι τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν.

Ιεζ. 6,13 - Και τότε θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος ο Παντοκράτωρ, όταν οι νεκροί σας, οι κτυπημένοι από τας ρομφαίας, θα κοίτωνται ανάμεσα από τα είδωλά σας, γύρω από τα ειδωλολατρικά σας θυσιαστήρια, επάνω στους υψηλούς ειδωλολατρικούς τόπους και κάτω από κάθε πυκνόφυλλον δένδρον, όπου προσεφέροντο ευώδη θυμιάματα εις όλα τα είδωλά των.

Ιεζ. 6,14 - καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπ᾿ αὐτοὺς καὶ θήσομαι τὴν γῆν εἰς ἀφανισμὸν καὶ εἰς ὄλεθρον ἀπὸ τῆς ἐρήμου Δεβλαθὰ ἐκ πάσης τῆς κατοικίας· καὶ ἐπιγνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 6,14 - Εναντίον αυτών θα απλώσω τιμωρόν την χείρα μου, θα εξαφανίσω και θα ερημώσω την χώραν των, θα την παραδώσω εις όλεθρον και ερήμωσιν, μεγαλυτέραν από την έρημον Δεβλαθά, μεγαλυτέραν από κάθε περιοχήν, που άλλοτε κατοικούσαν άνθρωποι. Τοτε θα μάθετε επάνω εις τα πράγματα, ότι εγώ είμαι ο Κυριος ο Θεός της δικαιοσύνης”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 7

Ιεζ. 7,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 7,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιεζ. 7,2 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος τῇ γῇ τοῦ Ἰσραήλ· πέρας ἥκει, τὸ πέρας ἥκει ἐπὶ τὰς τέσσαρας πτέρυγας τῆς γῆς.

Ιεζ. 7,2 - “συ, υιέ ανθρώπου, ειπέ.. Αυτά λέγει ο Κυριος στους κατοικούντας την γην του Ισραήλ· Το τέλος έχει φθάσει, έχει φθάσει εις τα τέσσερα σημεία της χώρας του Ισραήλ.

Ιεζ. 7,3 - ἥκει τὸ πέρας

Ιεζ. 7,3 - Ερχεται το τέλος.

Ιεζ. 7,4 - ἐπὶ σὲ τὸν κατοικοῦντα τὴν γῆν, ἥκει ὁ καιρός, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, οὐ μετὰ θορύβων οὐδὲ μετὰ ὠδίνων.

Ιεζ. 7,4 - Εις σέ, στον καθένα από σας που κατοικείτε την χώραν του Ισραήλ, εφθαοε πλέον ο καιρός, ήλθεν η ημέρα της καταστροφής όχι με θορύβους, ούτε με πόνους, που ποοηγούνται του τοκετού, αλλ' αποτόμως.

Ιεζ. 7,5 - νῦν ἐγγύθεν ἐκχεῶ τὴν ὀργήν μου ἐπὶ σὲ καὶ συντελέσω τὸν θυμόν μου ἐν σοὶ καὶ κρινῶ σε ἐν ταῖς ὁδοῖς σου καὶ δώσω ἐπὶ σὲ πάντα τὰ βδελύγματά σου·

Ιεζ. 7,5 - Και τώρα από πολύ πλησίον θα αφήσω να εκσπάση η οργή μου εναντίον σου. Θα ολοκληρώσω τον θυμόν μου εναντίον σου, θα σε κρίνω και θα σε δικάσω σύμφωνα με τους τρόπους της ζωής σου. Θα ανταποδώσω εις σε τιμωρίας δι' όλα τα βδελυρά ειδωλολατρικά έργα σου.

Ιεζ. 7,6 - οὐ φείσεται ὁ ὀφθαλμός μου, οὐδὲ μὴ ἐλεήσω, διότι τὰς ὁδούς σου ἐπὶ σὲ δώσω, καὶ τὰ βδελύγματά σου ἐν μέσῳ σου ἔσονται, καὶ ἐπιγνώσῃ διότι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ τύπτων.

Ιεζ. 7,6 - Δεν θα λυπηθή το μάτι μου, ούτε θα σας ευσπλαγχνισθώ. Διότι σύμφωνα με τους δρόμους και τους τρόπους της ζωής σου εγώ θα σου ανταποδ.ωσω. Θα σου ζητήσω λόγον δι' όλα ,τα βδελυρά ειδωλολατρικά ανομήματά σου. Ετσι θα μάθης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος κατά λόγον δικαιοσύνης κτυπώ.

Ιεζ. 7,7 - νῦν τὸ πέρας πρὸς σέ, καὶ ἀποστελῶ ἐγὼ ἐπὶ σὲ καὶ ἐκδικήσω σε ἐν ταῖς ὁδοῖς σου καὶ δώσω ἐπὶ σὲ πάντα τὰ βδελύγματά σου·

Ιεζ. 7,7 - Ερχεται τώρα το τέλος σου. Εγώ θα στείλω εναντίον σου τους εχθρούς σου και θα σε τιμωρήσω δια την ασεβή διαγωγήν και ζωήν σου και θα ρίψω επάνω σου τιμωρίας σύμφωνα με τα βδελυρά έργα της ειδωλολατρείας σου.

Ιεζ. 7,8 - οὐ φείσεται ὁ ὀφθαλμός μου ἐπὶ σέ, οὐδὲ μὴ ἐλεήσω, διότι τὴν ὁδόν σου ἐπὶ σὲ δώσω, καὶ τὰ βδελύγματά σου ἐν μέσῳ σου ἔσται· καὶ ἐπιγνώσῃ διότι ἐγὼ Κύριος·

Ιεζ. 7,8 - Δεν θα σε λυπηθή το μάτι μου, ούτε θα σε ευσπλαγχνισθώ, διότι σύμφωνα με την πονηράν διαγωγήν σου εγώ κατά λόγον δικαιοσύνης θα σε τιμωρήσω. Τα βδελυρά είδωλά σου είναι ενώπιόν σου, ανίκανα βεβαίως να σε βοηθήσουν. Και θα μάθης επάνω εις τα πράγματα, ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός της δικαιοσύνης”.

Ιεζ. 7,9 - διότι τάδε λέγει Κύριος·

Ιεζ. 7,9 - Αυτά λέγει ο Κυριος·

Ιεζ. 7,10 - ἰδοὺ τὸ πέρας ἥκει, ἰδοὺ ἡμέρα Κυρίου· εἰ καὶ ἡ ῥάβδος ἤνθηκεν, ἡ ὕβρις ἐξανέστηκε.

Ιεζ. 7,10 - “Ιδού, το τέλος Εφθασε, ιδού η ημέρα της εκδικήσεως του Κυρίου ήλθε. Η τιμωρός ράβδος της δικαιοσύνης μου εναντίον της ασεβείας είναι ετοίμη. Η υπερηφάνειά σας και η αλαζονεία σας εξανέστη εναντίον σας.

Ιεζ. 7,11 - καί συντρίψει στήριγμα ἀνόμου καὶ οὐ μετὰ θορύβου οὐδὲ μετὰ σπουδῆς.

Ιεζ. 7,11 - Η τιμωρός ράβδος της δικαιοσύνης μου θα συντρίψη κάθε στήριγμα, επάνω στο οποίον εστηρίζετο και ήλπιζεν ο παράνομος άνθρωπος. Δεν θα έλθη δε κατόπιν προηγουμένου θορύβου ούτε με βίαν, αλλ' έξαφνα.

Ιεζ. 7,12 - ἥκει ὁ καιρός, ἰδοὺ ἡ ἡμέρα· ὁ κτώμενος μὴ χαιρέτω, καὶ ὁ πωλῶν μὴ θρηνείτω·

Ιεζ. 7,12 - Εφθασεν ο καιρός, έφθασεν η ημέρα της καταστροφής. Αυτός που αγοράζει και άπσκτά κτήματα και οικίας, ας μη χαίρη· και εκείνος που τα πωλεί, ας μη πενθή.

Ιεζ. 7,13 - διότι ὁ κτώμενος πρὸς τὸν πωλοῦντα οὐκέτι μὴ ἐπιστρέψῃ, καὶ ἄνθρωπος ἐν ὀφθαλμῷ ζωῆς αὐτοῦ οὐ κρατήσει.

Ιεζ. 7,13 - Διότι ο αγοραστής, που είναι εις θέσιν να αγοράζη, δεν θα στραφή πλέον προς πωλητήν, διότι η χώρα θα έχη κατακτηθή από τους

εχθρούς. Και εκείνοι, που θα απολειφθούν ζώντες και θα έχουν τα μάτια των ανοικτά, δεν θα είναι πλέον κύριοι της περιουσίας των.

Ιεζ. 7,14 - σαλπίσατε ἐν σάλπιγγι καὶ κρίνατε τὰ σύμπαντα.

Ιεζ. 7,14 - Σαλπίσατε με τας σάλπιγγας, διαλαλήσατε, ότι κρίνεται η τύχη ολοκλήρου της χώρας σας.

Ιεζ. 7,15 - ὁ πόλεμος ἐν ῥομφαίᾳ ἔξωθεν, καὶ ὁ λιμὸς καὶ ὁ θάνατος ἔσωθεν· ὁ ἐν τῷ πεδίῳ ἐν ῥομφαίᾳ τελευτήσει, τοὺς δ᾿ ἐν τῇ πόλει λιμὸς καὶ θάνατος συντελέσει.

Ιεζ. 7,15 - Εξω από τα τείχη της πόλεως Ιερουσαλήμ η ρομφαία θα σφάζη τους Ιουδαίους, μέσα δε εις την πόλιν θα εξολοθρεύη τους κατοικούντας η πείνα και ο θάνατος από ασθενείας. Οσοι θα ευρίσκωνται εις την πεδιάδα θα αποθνήσκουν υπό τα πλήγματα της ρομφαίας, αυτοί δέ που ζουν μέσα εις τας πόλεις θα αποθνήσκουν από την πείναν και τας ασθενείας.

Ιεζ. 7,16 - καὶ ἀνασωθήσονται οἱ ἀνασῳζόμενοι ἐξ αὐτῶν καὶ ἔσονται ἐπὶ τῶν ὀρέων· πάντας ἀποκτενῶ, ἕκαστον ἐν ταῖς ἀδικίαις αὐτοῦ.

Ιεζ. 7,16 - Θα φύγουν μερικοί, θα ζητήσουν και θα εύρουν σωτηρίαν επάνω εις τα όρη. Ολους εγώ θα τους φονεύσω, τον καθένα δια τας αδικίας αυτού.

Ιεζ. 7,17 - πᾶσαι χεῖρες ἐκλυθήσονται, καὶ πάντες μηροὶ μολυνθήσονται ὑγρασίᾳ,

Ιεζ. 7,17 - Θα παραλύσουν τα χέρια από τον φόβον και τον τρόμον. Οι μηροί θα μολυνθούν από την ακράτειαν των ουρών εξ αιτίας του φόβου.

Ιεζ. 7,18 - καὶ περιζώσονται σάκκους, καὶ καλύψει αὐτοὺς θάμβος, καὶ ἐπὶ πᾶν πρόσωπον αἰσχύνη ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ ἐπὶ πᾶσαν κεφαλὴν φαλάκρωμα.

Ιεζ. 7,18 - Οι άνθρωποι υπό το βάρος της φοβεράς θλίψεως θα περιζωσθούν σάκκους, θα τους κυριεύση φρίκη. Εις τα πρόσωπα όλων θα απλωθή η καταισχύνη και κάθε κεφαλή θα γίνη φαλακρά.

Ιεζ. 7,19 - τὸ ἀργύριον αὐτῶν ῥιφήσεται ἐν ταῖς πλατείαις, καὶ τὸ χρυσίον αὐτῶν ὑπεροφθήσεται· αἱ ψυχαὶ αὐτῶν οὐ μὴ ἐμπλησθῶσι, καὶ αἱ κοιλίαι αὐτῶν οὐ μὴ πληρωθῶσι, διότι βάσανος τῶν ἀδικιῶν αὐτῶν ἐγένετο.

Ιεζ. 7,19 - Ο άργυρός των θα ρίπτεται εις τας πλατείας, ωσάν άχρηστον πράγιμα. Και αυτό ακόμα το χρυσάφι κανένας δεν θα το κυττάζη. Αι επιθυμίαι των δεν θα ικανοποιούνται, αι κοιλίαι των δεν θα χορτάσουν από αρτόν. Αυτά θα γίνουν, διότι ήλθε πλέον η τιμωρία δια τας αδικίας αυτών.

Ιεζ. 7,20 - ἐκλεκτὰ κόσμου εἰς ὑπερηφανίαν ἔθεντο αὐτὰ καὶ εἰκόνας τῶν βδελυγμάτων αὐτῶν ἐποίησαν ἐξ αὐτῶν· ἕνεκεν τούτου δέδωκα αὐτὰ αὐτοῖς εἰς ἀκαθαρσίαν,

Ιεζ. 7,20 - Με τα πολύτιμα κοσμήματά των υπερηφανεύοντο και επεδεικνύοντο με αλαζονείαν. Από αυτά κατεσκεύασαν εικόνας των βδελυρών ειδώλων. Ενεκα τούτου και εις καταισχύνην των παρέδωσα τα είδωλά των εις βεβήλωσιν και ακαθαρσίαν.

Ιεζ. 7,21 - καὶ παραδώσω αὐτὰ εἰς χεῖρας ἀλλοτρίων τοῦ διαρπάσαι αὐτὰ καὶ τοῖς λοιμοῖς τῆς γῆς εἰς σκῦλα, καὶ βεβηλώσουσιν αὐτά.

Ιεζ. 7,21 - Θα παραδώσω αυτά εις τα χέρια ξένων προς διαρπαγήν, λάφυρα στους διεφθαρμένους ανθρώπους του κόσμου, οι οποίοι και θα τα βεβηλώσουν.

Ιεζ. 7,22 - καὶ ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπ᾿ αὐτῶν, καὶ μιανοῦσι τὴν ἐπισκοπήν μου καὶ εἰσελεύσονται εἰς αὐτὰ ἀφυλάκτως καὶ βεβηλώσουσιν αὐτά·

Ιεζ. 7,22 - Θα γυρίσω αλλού το πρόσωπόν μου από τους Ισραηλίτας και ξένοι άνθρωποι θα μολύνουν τον οίκόν μου, από όπου εγώ επέβλεπα ευμενώς την Ιερουσαλήμ. Θα εισέρχωνται ανευλαβώς εις τα άγιά μου και θα τα βεβηλώσουν.

Ιεζ. 7,23 - καὶ ποιήσουσι φυρμόν, διότι ἡ γῆ πλήρης λαῶν, καὶ ἡ πόλις πλήρης ἀνομίας.

Ιεζ. 7,23 - Οι εχθροί θα αναστατώσουν φύρδην μίγδην την πόλιν, διότι αυτή όπως επίσης και η χώρα του Ισραήλ θα γεμίση από ξένους εχθρικούς λαούς, όπως η πόλις αυτή είχε γεμίσει από ανομίας.

Ιεζ. 7,24 - καὶ ἀποστρέψω τὸ φρύαγμα τῆς ἰσχύος αὐτῶν, καὶ μιανθήσεται τὰ ἅγια αὐτῶν.

Ιεζ. 7,24 - Θα εξαφανίσω την δύναμίν των, δια την οποίαν εφρύαττον με αλαζονείαν. Θα μολυνθούν από αλλοεθνείς ειδωλολάτρας αι προς εμέ ιεραί προσφοραί των.

Ιεζ. 7,25 - ἐξιλασμὸς ἥξει καὶ ζητήσει εἰρήνην, καὶ οὐκ ἔσται.

Ιεζ. 7,25 - Θα φθάση η εορτή του Εξιλασμού, δια να προσφερθούν αι ειρηνικαί των θυσίαι, και δεν θα υπάρχ πλέον ούτε ναός ούτε θυσιαστήριον.

Ιεζ. 7,26 - οὐαὶ ἐπὶ οὐαὶ ἔσται, καὶ ἀγγελία ἐπὶ ἀγγελίαν ἔσται, καὶ ζητηθήσεται ὅρασις ἐκ προφήτου, καὶ νόμος ἀπολεῖται ἐξ ἱερέως καὶ βουλὴ ἐκ πρεσβυτέρων.

Ιεζ. 7,26 - Η μία συμφορά θα προστίθεται εις την άλλην, η μία κακή αγγελία θα επακολουθή αμέσως την προηγουμένην κακήν αγγελίαν. Θα αναζητηθή προφήτης και δεν θα ευρεθή. Ο νόμος του Θεού δεν θα ακούεται δια την έλλειψιν ιερέων, ούτε σοφή συμβουλή των γερόντων.

Ιεζ. 7,27 - ἄρχων ἐνδύσεται ἀφανισμόν, καὶ αἱ χεῖρες τοῦ λαοῦ τῆς γῆς παραλυθήσονται· κατὰ τὰς ὁδοὺς αὐτῶν ποιήσω αὐτοῖς καὶ ἐν τοῖς κρίμασιν αὐτῶν ἐκδικήσω αὐτούς· καὶ γνώσονται ὅτι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 7,27 - Οι άρχοντες θα ενδυθούν πτωχά και πένθιμα, αι χείρες του λαού της περιοχής θα παραλύσουν από τον τρόμον. Συμφωνα με τους

πονηρούς δρόμους της ασεβούς ζωής των εγώ θα ανταποδώσω εις αυτούς. Θα τυμωρήσω τα αδικήματά των και τας παρανομίας των και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 8

Ιεζ. 8,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἕκτῳ ἔτει ἐν τῷ πέμπτῳ μηνί, πέμπτῃ τοῦ μηνός, ἐγὼ ἐκαθήμην ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ οἱ πρεσβύτεροι Ἰούδα ἐκάθηντο ἐνώπιόν μου, καὶ ἐγένετο ἐπ᾿ ἐμὲ χεὶρ Κυρίου,

Ιεζ. 8,1 - Κατά το έκτον έτος, τον πέμπτον μήνα, την πέμπτην του μηνός, εγώ εκαθήμην στο σπίτι μου. Και ο πρεσβύτεροι των Ιουδαίων εκάθηντο εμπρός μου. Το χέρι του Κυρίου ετέθη επάνω μου και μου απεκάλυψεν οράματα.

Ιεζ. 8,2 - καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ὁμοίωμα ἀνδρός, ἀπὸ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ καὶ ἕως κάτω πῦρ, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ ὑπεράνω αὐτοῦ ὡς ὅρασις ἠλέκτρου.

Ιεζ. 8,2 - Αίφνης είδα μίαν μορφήν ανδρός, η οποία από τη μέσην και κάτω ήτο ωσάν φωτιά. Από τη μέσην του και επάνω ήταν λαμπρά ωσάν το ήλεκτρον.

Ιεζ. 8,3 - καὶ ἐξέτεινεν ὁμοίωμα χειρὸς καὶ ἀνέλαβέ με τῆς κορυφῆς μου καὶ ἀνέλαβέ με πνεῦμα ἀναμέσον τῆς γῆς καὶ ἀναμέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἤγαγέ με εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐν ὁράσει Θεοῦ ἐπὶ τὰ πρόθυρα τῆς πύλης τῆς ἐσωτέρας τῆς βλεπούσης εἰς βοῤῥᾶν, οὗ ἦν ἡ στήλη τοῦ κτωμένου.

Ιεζ. 8,3 - Η ανδρική αυτή μορφή ήπλωσε κάτι σαν ειδός χεριού και με έπιασε από τα μαλλιά της κεφαλής μου. Μια δε πνοή ανέμου με εσήκωσε άναμε σα εις την γην και τον ουρανόν και με θείον όραμα με έφερεν εις την Ιερουσαλήμ, εις τα πρόθυρα της εσωτερικής πύλης του ναού, η οποία έβλεπε προς βορράν· εκεί, όπου ευρίσκετο η ειδωλολατρική στήλη του θεού του εμπορίου.

Ιεζ. 8,4 - καὶ ἰδού, ἦν ἐκεῖ δόξα Κυρίου Θεοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὴν ὅρασιν, ἣν εἶδον ἐν τῷ πεδίῳ.

Ιεζ. 8,4 - Και ιδού, εκεί υπήρχεν η ένδοξος λάμψις του Κυρίου του Θεού του Ισραήλ, ωσάν εκείνην που είχα ίδει εις την πεδιάδα.

Ιεζ. 8,5 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου πρὸς βοῤῥᾶν· καὶ ἀνέβλεψα τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πρὸς βοῤῥᾶν, καὶ ἰδοὺ ἀπὸ βοῤῥᾶ ἐπὶ τὴν πύλην τὴν πρὸς ἀνατολάς.

Ιεζ. 8,5 - Ο Κυριος μου είπεν· “υιέ ανθρώπου, σήκωσε τα μάτια σου προς τον βορράνό Υψωσα τα βλέμματά μου προς τον βορράν και από τον βορράν κύκλω μέχρι της ανατολικής πύλης.

Ιεζ. 8,6 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, ἑώρακας τί οὗτοι ποιοῦσιν; ἀνομίας μεγάλας ποιοῦσιν ὧδε τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἁγίων μου, καὶ ἔτι ὄψει ἀνομίας μείζονας.

Ιεζ. 8,6 - Ο Κυριος μου είπέ· “υιέ ανθρώπου, βλέπεις τι κάμνουν αυτοί; Μεγάλας παρανομίας διαπράττουν εδώ, ώστε εξ αιτίας αυτών να μη έχουν καμμίαν σχέσιν με τας αγίας μου εντολάς. Θα ίδης όμως και ακόμη μεγαλυτέρας παρανομίας”.

Ιεζ. 8,7 - καὶ εἰσήγαγέ με ἐπὶ τὰ πρόθυρα τῆς αὐλῆς

Ιεζ. 8,7 - Με ωδήγησεν έπειτα εις την εισοδον της αυλής

Ιεζ. 8,8 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, ὄρυξον· καὶ ὤρυξα, καὶ ἰδοὺ θύρα μία.

Ιεζ. 8,8 - και μου είπέ· “υιέ ανθρώπου, σκάψε”. Εσκαψα και ιδού μία θύρα.

Ιεζ. 8,9 - καὶ εἶπε πρός με· εἴσελθε καὶ ἰδὲ τάς ἀνομίας, ἃς οὗτοι ποιοῦσιν ὧδε.

Ιεζ. 8,9 - Ο Κυριος μου είπε· “είσελθε και ιδέ τας παρανομία τας οποίας αυτοί διαπράττουν εδώ”.

Ιεζ. 8,10 - καὶ εἰσῆλθον καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ μάταια βδελύγματα καὶ πάντα τὰ εἴδωλα οἴκου Ἰσραὴλ διαγεγραμμένα ἐπ᾿ αὐτοῦ κύκλῳ,

Ιεζ. 8,10 - Και εισήλθα πράγματι και είδον, και ιδού, τα μάταια και βδελυρά είδωλα, όλα τα είδωλα του ισραηλιτικού λαού, ζωγραφισμένα ολόγυρα εις όλας τας πλευράς.

Ιεζ. 8,11 - καὶ ἑβδομήκοντα ἄνδρες ἐκ τῶν πρεσβυτέρων οἴκου Ἰσραήλ, καὶ Ἰεζονίας ὁ τοῦ Σαφὰν ἐν μέσῳ αὐτῶν εἱστήκει πρὸ προσώπου αὐτῶν, καὶ ἕκαστος θυμιατήριον αὐτοῦ εἶχεν ἐν τῇ χειρί, καὶ ἡ ἀτμὶς τοῦ θυμιάματος ἀνέβαινε.

Ιεζ. 8,11 - Εβδομήκοντα δε άνδρες από τους πρεσβυτέρους των Ισραηλιτών ήσαν εκεί. Ο δε Ιεζονίας, ο υιός του Σαφάν, ευρίσκετο όρθιος μεταξύ αυτών. Καθένας εκρατούσε στο χέρι του θυμιατόν, εθυμίαζε τα είδωλα και το θυμίαμα ανέβαινε προς τα επάνω.

Ιεζ. 8,12 - καὶ εἶπε πρός με· ἑώρακας, υἱὲ ἀνθρώπου, ἃ οἱ πρεσβύτεροι οἴκου Ἰσραὴλ ποιοῦσιν, ἕκαστος αὐτῶν ἐν τῷ κοιτῶνι τῷ κρυπτῷ αὐτῶν; διότι εἶπαν· οὐχ ὁρᾷ ὁ Κύριος, ἐγκαταλέλοιπε Κύριος τὴν γῆν.

Ιεζ. 8,12 - Μου είπε τότε ο Κυριος· “βλέπεις, υιέ ανθρώπου, τι κάνουν οι πρεσβύτεροι του ισραηλιτικού λαού ο καθένας μέσα στον απόκρυφον κοιτώνα του; Διότι αυτοί είπαν· Ο Κυριος δεν μας βλέπει, έχει πλέον εγκαταλείψει ο Κυριος την χώραν του”!

Ιεζ. 8,13 - καὶ εἶπε πρός με· ἔτι ὄψει ἀνομίας μείζονας, ἃς οὗτοι ποιοῦσι.

Ιεζ. 8,13 - Ο Κυριος είπεν ακόμη προς εμέ· “θα ίδης ακόμη μεγαλυτέρας παρανομίας, τας οποίας αυτοί διαπράττουν”.

Ιεζ. 8,14 - καὶ εἰσήγαγέ με ἐπὶ τὰ πρόθυρα τῆς πύλης οἴκου Κυρίου τῆς βλεπούσης πρὸς βοῤῥᾶν, καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ γυναῖκες καθήμεναι θρηνοῦσαι τὸν Θαμμούζ,

Ιεζ. 8,14 - Με εισήγαγεν εις την είσοδον της πύλης του ναού του Κυρίου, η οποία ευρίσκεται προς βορράν. Και ιδού, εκεί ήσαν γυναίκες, που εκάθηντο και εθρηνούσαν τον θάνατον του ειδωλολατρικού θεού Θαμμούζ.

Ιεζ. 8,15 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, ἑώρακας; καὶ ἔτι ὄψει ἐπιτηδεύματα μείζονα τούτων.

Ιεζ. 8,15 - Και είπε προς εμέ ο Κυριος· “υιέ ανθρώπου είδες; Θα ίδης όμως έργα ανθρώπων χειρότερα από αυτά”.

Ιεζ. 8,16 - καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὴν αὐλὴν οἴκου Κυρίου τὴν ἐσωτέραν, καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τῶν προθύρων τοῦ ναοῦ Κυρίου ἀναμέσον τῶν αἰλὰμ καὶ ἀναμέσον τοῦ θυσιαστηρίου ὡς εἴκοσι ἄνδρες, τὰ ὀπίσθια αὐτῶν πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀπέναντι, καὶ οὗτοι προσκυνοῦσι τῷ ἡλίῳ·

Ιεζ. 8,16 - Με έφερε κατόπιν είς την εσωτερικήν αυλήν του ναού του Κυρίου και ιδού εις τα πρόθυρα του ναού του Κυρίου, ανάμεσα από την στοάν του νάρθηκος του ναού και του θυσιαστηρίου, ήσαν εικόσι περίπου άνδρες με τα οπίσθιά των γυρισμένα προς τον ναόν του Κυρίου, με τα πρόσωπά των δε εστραμμένα προς την αντίθετον διεύθυνσιν, προς ανατολάς. Αυτοί προσκυνούσαν τον ήλιον.

Ιεζ. 8,17 - καὶ εἶπε πρός με· ἑώρακας, υἱὲ ἀνθρώπου; μὴ μικρὰ τῷ οἴκῳ Ἰούδα τοῦ ποιεῖν τὰς ἀνομίας, ἃς πεποιήκασιν ὧδε; διότι ἔπλησαν τὴν γῆν ἀνομίας, καὶ ἰδοὺ αὐτοὶ ὡς μυκτηρίζοντες.

Ιεζ. 8,17 - Ο Κυριος μου είπε τότε· “είδες, υιέ ανθρώπου; Μηπως είναι μικρόν και ασήμαντον δια τον λαόν τον Ιουδαϊκόν, να διαπράττουν τας παρανομίας αυτάς, τας οποίας πράττουν έδω; Διότι αυτοί εγέμισαν την χώραν από παρανομίας. Και ιδού φαίνονται, ως εάν εμπαίζουν εμέ τον Θεόν των και τας εντολάς μου.

Ιεζ. 8,18 - καὶ ἐγὼ ποιήσω αὐτοῖς μετὰ θυμοῦ· οὐ φείσεται ὁ ὀφθαλμός μου, οὐδὲ μὴ ἐλεήσω.

Ιεζ. 8,18 - Δια τούτο εγώ θα πράξω απέναντι αυτών σύμφωνα με τον δίκαιον θυμόν μου. Δεν θα τους λυπηθή το μάτι μου δια την συμφοράν των, ούτε και θα τους σπλαγχνισθώ”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 9

Ιεζ. 9,1 - Καὶ ἀνέκραγεν εἰς τὰ ὦτά μου φωνῇ μεγάλῃ λέγων· ἤγγικεν ἡ ἐκδίκησις τῆς πόλεως· καὶ ἕκαστος εἶχε τὰ σκεύη τῆς ἐξολοθρεύσεως ἐν

χειρὶ αὐτοῦ.

Ιεζ. 9,1 - Ο Κυριος έκραξέ με φωνήν μεγάλην εις τα αυτιά μου και είπεν· “έφθασεν η ώρα της τιμωρίας εναντίον της πόλεως”. Καθένας από τους εχθρούς είχεν εις τα χέρια του τα όργανα του ολέθρου της πόλεως.

Ιεζ. 9,2 - καὶ ἰδοὺ ἓξ ἄνδρες ἤρχοντο ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς πύλης τῆς ὑψηλῆς τῆς βλεπούσης πρὸς βοῤῥᾶν, καὶ ἑκάστου πέλυξ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ εἷς ἀνὴρ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐνδεδυκὼς ποδήρη, καὶ ζώνη σαπφείρου ἐπὶ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ· καὶ εἰσήλθοσαν καὶ ἔστησαν ἐχόμενοι τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χαλκοῦ.

Ιεζ. 9,2 - Και ιδού εξ άνδρες ήρχοντο από την άνω πύλην, η οποία έβλεπε προς βορράν, και εις τα χέρια του καθενός από αυτούς υπήρχε πέλεκυς. Ανάμεσα εις αυτούς ήτο και ενας άλλος ανήρ, ο οποίος εφορούσε μακρόν χιτώνα, που έφθανεν έως εις τα πόδια του. Και γύρω από την μέσην του ζώνην στολιομένην μέ σαπφείρους. Αυτοί εισήλθαν εις την εσωτερικήν αυλήν και εσταμάτησαν πλησίον του χαλκίνου θυσιαστηρίου.

Ιεζ. 9,3 - καὶ δόξα Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ ἀνέβη ἀπὸ τῶν Χερουβὶμ ἡ οὖσα ἐπ᾽ αὐτῶν εἰς τὸ αἴθριον τοῦ οἴκου. καὶ ἐκάλεσε τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυκότα τὸν ποδήρη, ὃς εἶχεν ἐπί τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὴν ζώνην,

Ιεζ. 9,3 - Η ένδοξος λάμψις του Θεού του Ισραήλ, που ευρίσκετο επάνω εις τα Χερουβίμ, έφυγεν από αυτά και ήλθεν στο κατώφλιον του ναού. Ο Κυριος εκάλεσε τον άνδρα, ο οποίος εφορούσε τον ποδήρη χιτώνα και έφερε γύρω από την μέσην του την πολύτιμον ζώνην,

Ιεζ. 9,4 - καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· δίελθε μέσην τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ δὸς τὸ σημεῖον ἐπὶ τὰ μέτωπα τῶν ἀνδρῶν τῶν καταστεναζόντων καὶ τῶν κατωδυνωμένων ἐπὶ πάσαις ταῖς ἀνομίαις ταῖς γινομέναις ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Ιεζ. 9,4 - και του είπε· “πέρασε δια μέσου της Ιερουσαλήμ και θέσε σημείον εις τα μέτωπα των ανδρών, οι οποίοι στενάζουν και κραυγάζουν με ψυχικήν οδύνην, δι' όλας τας παρανομίας, που διαπράττονται μέσα εις την πόλιν”.

Ιεζ. 9,5 - καὶ τούτοις εἶπεν ἀκούοντός μου· πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν καὶ κόπτετε καὶ μὴ φείδεσθε τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμῶν καὶ μὴ ἐλεήσητε·

Ιεζ. 9,5 - Ο Κυριος ωμίλησε προς τους άλλους εξ και εγώ ήκουον τα λεγόμενα του· “Πηγαίνετε οπίσω από τον άνδρα αυτόν εις την πόλιν και φονεύετε. Ας μη λυπηθούν τα μάτια σας και ας μη σπλαγχνισθήτε τους Ισραηλίτας δια τον όλεθρόν των.

Ιεζ. 9,6 - πρεσβύτερον καὶ νεανίσκον καὶ παρθένον καὶ νήπια καὶ γυναῖκας ἀποκτείνατε εἰς ἐξάλειψιν, ἐπὶ δὲ πάντας, ἐφ᾽ οὕς ἐστι τὸ σημεῖον, μὴ ἐγγίσητε· καὶ ἀπὸ τῶν ἁγίων μου ἄρξασθε. καὶ ἤρξαντο ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν τῶν πρεσβυτέρων, οἳ ἦσαν ἔσω ἐν τῷ οἴκῳ.

Ιεζ. 9,6 - Γέροντας, νέους, παρθένους, νήπια και γυναίκας, φονεύσατέ τους· παραδώσατέ τους εις όλεθρον και εξαφανισμόν. Ολους όμως εκείνους που έχουν το σημείον εις τα μέτωπά των, μη τους εγγίσετε. Θα κάμετε αρχήν της σφαγής και του ολέθρου από εκείνους που ευρίσκονται μέσα στον ναόν". Οι εξ εκείνοι άνδρες ήρχισαν να φονεύουν και να εξολοθρεύουν τους ασεβείς γέροντας, οι οποίοι ευρίσκοντο μέσα στον οίκον του Κυρίου.

Ιεζ. 9,7 - καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· μιάνατε τὸν οἶκον καὶ πλήσατε τὰς ὁδοὺς νεκρῶν ἐκπορευόμενοι καὶ κόπτετε.

Ιεζ. 9,7 - Ο Κυριος είπεν ακόμη προς τους άνδρας εκείνους· "βεβηλώσατε τον ναόν με τα πτώματα των σφαγιασθέντων. Εξερχόμενοι δε από τον ναόν προς την πόλιν γεμίσατε τους δρόμους από νεκρούς, φονεύσατε τους ασεβείς ανθρώπους".

Ιεζ. 9,8 - καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κόπτειν αὐτοὺς καὶ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου καὶ ἀνεβόησα καὶ εἶπα· οἴμοι Κύριε, ἐξαλείφεις σὺ τοὺς καταλοίπους τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῷ ἐκχέαι σε τὸν θυμόν σου ἐπὶ Ἱερουσαλήμ;

Ιεζ. 9,8 - Οταν εκείνοι ήρχισαν την σφαγήν εντός και εκτός του ναού, εγώ έπεσα με το πρόσωπόν μου κάτω στο έδαφος και με φωνήν μεγάλην εβόηοα και ειπα· "αλλοίμονον, Κυριε ! Συ, λοιπόν, εξολοθρεύεις τώρα τους εναπομείναντας από τους Ισραηλιτας; Και αφήνεις να ξεχυθή ο δίκαιος θυμός σου εναντίον της Ιερουσαλήμ;"

Ιεζ. 9,9 - καὶ εἶπε πρός με· ἀδικία τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα μεμεγάλυνται σφόδρα σφόδρα, ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ λαῶν πολλῶν, καὶ ἡ πόλις ἐπλήσθη ἀδικίας καὶ ἀκαθαρσίας· ὅτι εἶπαν· ἐγκαταλέλοιπε Κύριος τὴν γῆν, οὐκ ἐφορᾷ ὁ Κύριος.

Ιεζ. 9,9 - Ο Κυριος μου ειπε· "αι αμαρτίαι του Ισραηλιτικού και του ιουδαϊκού λαού έχουν πλέον πληθυνθή πάρα πολύ. Η περιοχή της Ιουδαίας εγέμισεν από πλήθη ξένων λαών, η δε πόλις Ιερουσαλήμ είναι γεμάτη από αδικίας και ακαθαρσίας. Εγιναν αυτά, διότι είπαν· Ο Κυριος έχει εγκαταλείψει την γην του, δεν επιβλέπει πλέον εις ημάς ο Κυριος.

Ιεζ. 9,10 - καὶ οὐ φείσεταί μου ὁ ὀφθαλμός, οὐδὲ μὴ ἐλεήσω· τὰς ὁδοὺς αὐτῶν εἰς κεφαλὰς αὐτῶν δέδωκα.

Ιεζ. 9,10 - Δια τας πολλάς και μεγάλας αμαρτίας των δεν θα τους λυπηθή ο οφθαλμός μου, δεν θα τους ευσπλαγχνισθώ. Τους δρόμους της παρανόμου και ασεβούς ζωής των, θα στρέψω και θα επιρρίψω εις τας κεφαλάς των".

Ιεζ. 9,11 - καὶ ἰδοὺ ὁ ἀνὴρ ὁ ἐνδεδυκὼς τὸν ποδήρη καὶ ἐζωσμένος τῇ ζώνῃ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ καὶ ἀπεκρίνατο λέγων· πεποίηκα καθὼς ἐνετείλω μοι.

Ιεζ. 9,11 - Και ιδού, ο ανήρ εκείνος, ο οποίος εφορούσε τον μακρόν έως εις τα πόδια χιτώνα του και είχε ζωσμένην την οσφύν του με την ζώνην, επανήλθε και είπε προς τον Κυριον· "έκαμα όπως με διέταξες".

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 10

Ιεζ. 10,1 - Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἐπάνω τοῦ στερεώματος τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς τῶν Χερουβὶμ ὡς λίθος σαπφείρου ὁμοίωμα θρόνου ἐπ᾿ αὐτῶν.

Ιεζ. 10,1 - Ιδού, επάνω στον θόλον, που υπήρχεν υπεράνω από τας κεφαλάς των Χερουβίμ, είδα κάτι, που ωμοίαζε με θρόνον κατεσκευααμένον από πολύτιμον λίθον σαπφείρου.

Ιεζ. 10,2 - καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυκότα τὴν στολήν· εἴσελθε εἰς τὸ μέσον τῶν τροχῶν τῶν ὑποκάτω τῶν Χερουβὶμ καὶ πλῆσον τὰς δράκας σου ἀνθράκων πυρὸς ἐκ μέσου τῶν Χερουβὶμ καὶ διασκόρπισον ἐπὶ τὴν πόλιν· καὶ εἰσῆλθεν ἐνώπιον ἐμοῦ.

Ιεζ. 10,2 - Ο Κυριος είπεν στον άνδρα, ο οποίος εφορούσε τον ποδήρη χιτώνα. “Είσελθε ανάμεσα από τους τροχούς, που ευρίσκονται κάτω από τα Χερουβίμ. Γέμισε τας παλάμας σου από τους αναμμένους άνθρακας, που ευρίσκονται ανάμεσα των Χερουβίμ και σκόρπισέ τους εις την πόλιν Ιερουσαλήμ”. Εκείνος εμπρός εις τα μάτια μου εισήλθεν, όπου ο Θεός τον διέταξε.

Ιεζ. 10,3 - καὶ τὰ Χερουβὶμ εἱστήκει ἐκ δεξιῶν τοῦ οἴκου ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι τὸν ἄνδρα, καὶ ἡ νεφέλη ἔπλησε τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν.

Ιεζ. 10,3 - Τα Χερουβίμ ήσαν όρθια στο δεξιόν μέρος του ναού, η δε νεφέλη του Θεού εγέμισε την εσωτερικήν αυλήν του ναού.

Ιεζ. 10,4 - καὶ ἀπῇρεν ἡ δόξα Κυρίου ἀπὸ τῶν Χερουβὶμ εἰς τὸ αἴθριον τοῦ οἴκου, καὶ ἔπλησε τὸν οἶκον ἡ νεφέλη, καὶ ἡ αὐλὴ ἐπλήσθη τοῦ φέγγους τῆς δόξης Κυρίου·

Ιεζ. 10,4 - Η λάμψις της δόξης του Κυρίου εσηκώθη από τα Χερουβίμ, ήλθεν στο κατώφλιον του ναού και εγέμισε τον οίκον του Κυρίου η νεφέλη. Και η αυλή ακόμη εγέμισεν από το φως της δόξης του Κυρίου.

Ιεζ. 10,5 - καὶ φωνὴ τῶν πτερύγων τῶν Χερουβὶμ ἠκούετο ἕως τῆς αὐλῆς τῆς ἐξωτέρας ὡς φωνὴ Θεοῦ Σαδδαΐ λαλοῦντος.

Ιεζ. 10,5 - Το δούϊσμα από τας πτέρυγας των Χερουβίμ ηκούετο έως εις την εξωτερικήν αυλήν του ναού, ωσάν φωνή του παντοδυνάμου Θεού, ο οποίος ωμιλούσε.

Ιεζ. 10,6 - καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐντέλλεσθαι αὐτὸν τῷ ἀνδρὶ τῷ ἐνδεδυκότι τὴν στολὴν τὴν ἁγίαν λέγων· λαβὲ πῦρ ἐκ μέσου τῶν τροχῶν ἐκ μέσου τῶν Χερουβίμ, καὶ εἰσῆλθε καὶ ἔστη ἐχόμενος τῶν τροχῶν,

Ιεζ. 10,6 - Οταν ο Κυριος εδωσεν εντολήν στον άνδρα, που εφορούσε την ιεράν ποδήρη στολήν, και του είπε· “πάρε πυρ ανάμεσα από τους τροχούς των Χερουβίμ”, ο ανήρ εκείνος ήλθε και εστάθη πλησίον στους τροχούς.

Ιεζ. 10,7 - καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς μέσον τοῦ πυρὸς τοῦ ὄντος ἐν μέσῳ τῶν Χερουβὶμ καὶ ἔλαβε καὶ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐνδεδυκότος τὴν στολὴν τὴν ἁγίαν, καὶ ἔλαβε καὶ ἐξῆλθε.

Ιεζ. 10,7 - Ενα από τα Χερουβίμ άπλωσε το χέρι του στο μέσον του πυρός, που υπήρχεν ανάμεσα από τα Χερουβίμ, επήρε και έδωκεν εις τα χέρια του ανδρός, που εφορούσε την ποδήρη ιεράν στολήν, εκείνος δε επήρε το πυρ και εξήλθε.

Ιεζ. 10,8 - καὶ εἶδον τὰ Χερουβὶμ ὁμοίωμα χειρῶν ἀνθρώπων ὑποκάτωθεν τῶν πτερύγων αὐτῶν.

Ιεζ. 10,8 - Τοτε δε εγώ είδα τα Χερουβίμ να έχουν κάτω από τας πτέρυγας των ομοιώματα ανθρωπίνων χειρών.

Ιεζ. 10,9 - καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ τροχοὶ τέσσαρες εἱστήκεισαν ἐχόμενοι τῶν Χερουβίμ, τροχὸς εἷς ἐχόμενος Χερουβὶμ ἑνός, καὶ ἡ ὄψις τῶν τροχῶν ὡς ὄψις λίθου ἄνθρακος.

Ιεζ. 10,9 - Παρετήρησα και είδα τέσσαρας τροχούς πλησίον των Χερουβίμ, ένας τροχός κοντά στο κάθε Χερουβίμ. Η θέα των τροχών αυτών εφαίνετο ωσάν πολύτιμος λίθος του άνθρακος (διαμάντι).

Ιεζ. 10,10 - καὶ ἡ ὄψις αὐτῶν ὁμοίωμα ἓν τοῖς τέσσαρσιν, ὃν τρόπον ὅταν ᾖ τροχὸς ἐν μέσῳ τροχοῦ.

Ιεζ. 10,10 - Το σχήμα των ήτο το αυτό και στους τέσσαρας τροχούς. Ητο δε τέτοιο, ώστε εφαίνετο, ότι ο ένας τροχός υπήρχεν εντός του άλλου τροχού.

Ιεζ. 10,11 - ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ εἰς τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν ἐπορεύοντο, οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά· ὅτι εἰς ὃν ἂν τόπον ἐπέβλεψεν ἡ ἀρχὴ ἡ μία, ἐπορεύοντο καὶ οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά.

Ιεζ. 10,11 - Οταν τα Χερουβίμ επροχωρούσαν και επορεύοντο προς τας τέσσαρας διευθύνσεις, δεν εστρέφοντο προς μίαν εκάστην διεύθυνσιν. Εκινούντο προς οιανδήποτε κατεύθυνσιν, χωρίς να στρέφουν τα πρόσωπα των κατά την κίνησιν της κατευθύνσεως αυτής.

Ιεζ. 10,12 - καὶ οἱ νῶτοι αὐτῶν καὶ αἱ χεῖρες αὐτῶν καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν καὶ οἱ τροχοὶ πλήρεις ὀφθαλμῶν κυκλόθεν τοῖς τέσσαρσι τροχοῖς αὐτῶν·

Ιεζ. 10,12 - Τα πλευρά των, τα χέρια των, αι πτέρυγές των και οι τροχοί ήσαν γεμάτα ολόγυρα από οφθαλμούς. Και τα τέσσαρα είχαν τους τροχούς των.

Ιεζ. 10,13 - τοῖς δὲ τροχοῖς τούτοις ἐπεκλήθη Γελγὲλ ἀκούοντός μου·

Ιεζ. 10,13 - Ηκουα δε εγώ μίαν φωνήν, να ονομάζη του τροχούς τούτους Γελγέλ, δηλαδή ταχείς.

Ιεζ. 10,14 - [καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἑνί, τὸ πρόσωπον τοῦ ἑνὸς πρόσωπον τοῦ Χερούβ, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ δευτέρου πρόσωπον

ἀνθρώπου καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον λέοντος καὶ τὸ τέταρτον πρόσωπον ἀετοῦ].

Ιεζ. 10,14 - Τέσσαρα πρόσωπα είχε το κάθε Χερουβίμ. Το πρόσωπον το πρώτον ήτο πρόσωπον βοός, το πρόσωπον του δευτέρου ήτο πρόσωπον ανθρώπου και το τρίτον ήτο πρόσωπον λέοντος. Το δε τέταρτον ήτο πρόσωπον αετού.

Ιεζ. 10,15 - καὶ ᾖραν τὰ Χερουβίμ. τοῦτο τὸ ζῷον, ὃ εἶδον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ.

Ιεζ. 10,15 - Τα Χερουβίμ υψώθησαν. Αυτό το ανθρώπινον ομοίωμα, που είδα, ήτο εκείνο, που είχα ίδει πλησίον του ποταμού Χοβάρ.

Ιεζ. 10,16 - καὶ ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ Χερουβὶμ ἐπορεύοντο οἱ τροχοί, καὶ οὗτοι ἐχόμενοι αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν τὰ Χερουβὶμ τὰς πτέρυγας αὐτῶν τοῦ μετεωρίζεσθαι ἀπὸ τῆς γῆς οὐκ ἐπέστρεφον οἱ τροχοὶ αὐτῶν.

Ιεζ. 10,16 - Καθ' ον χρόνον τα Χερουβίμ επορεύοντο, συνεπορεύοντο μαζή των και οι τροχοί, οι οποίοι ευρίσκοντο πλησίον των. Οταν τα Χερουβίμ ήπλωναν τας πτέρυγάς των, δια να πετάξουν επάνω από την γην, δεν έμεναν οι τροχοί εις την γην, αλλά τους ακολουθούσαν.

Ιεζ. 10,17 - ἐν τῷ ἑστάναι αὐτὰ εἱστήκεισαν, καὶ ἐν τῷ μετεωρίζεσθαι αὐτὰ ἐμετεωρίζοντο μετ᾿ αὐτῶν, διότι πνεῦμα ζωῆς ἐν αὐτοῖς ἦν.

Ιεζ. 10,17 - Οταν τα Χερουβίμ εστέκοντο ακίνητα, και οι τροχοί δεν εκινούντο. Οταν επετούσαν επάνω από την γην επετούσαν και οι τροχοί μαζή των, διότι και εις αυτούς υπήρχε πνεύμα ζωής, ήσαν ζώσαι πνευματικαί υπάρξεις.

Ιεζ. 10,18 - καὶ ἐξῆλθε δόξα Κυρίου ἀπὸ τοῦ οἴκου καὶ ἐπέβη ἐπὶ τὰ Χερουβίμ,

Ιεζ. 10,18 - Εβγήκε τότε η μεγάλη εκείνη θεία λάμψις του Κυρίου από τον ναόν του Κυρίου και εκάθισεν επάνω εις τα Χερουβίμ.

Ιεζ. 10,19 - καὶ ἀνέλαβον τὰ Χερουβὶμ τὰς πτέρυγας αὐτῶν καὶ ἐμετεωρίσθησαν ἀπὸ τῆς γῆς ἐνώπιον ἐμοῦ ἐν τῷ ἐξελθεῖν αὐτά, καὶ οἱ τροχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν. καὶ ἔστησαν ἐπὶ τὰ πρόθυρα τῆς πύλης οἴκου Κυρίου τῆς ἀπέναντι, καὶ δόξα Θεοῦ Ἰσραὴλ ἦν ἐπ᾿ αὐτῶν ὑπεράνω.

Ιεζ. 10,19 - Ηπλωσαν τότε τας πτέρυγάς των τα Χερουβίμ, ανέβησαν επάνω στον αέρα και εβγήκαν ενώπιόν μου από τον ιερόν ναόν. Οι τροχοί ευρίσκοντο πλησίον των. Ηλθαν και εστάθησαν εις την είσοδον της απέναντι πύλης του ναού του Κυρίου και η λάμψις της δόξης του Θεού του ισραηλιτικού λαού ευρίσκετο επάνω από αυτά.

Ιεζ. 10,20 - τοῦτο τὸ ζῷόν ἐστιν, ὃ εἶδον ὑποκάτω Θεοῦ Ἰσραὴλ ἐπί τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καὶ ἔγνων ὅτι Χερουβίμ ἐστι.

Ιεζ. 10,20 - Αυτό ήτο το ζων ον, που εγώ είδα κάτω από τον Θεόν του Ισραήλ πλησίον του ποταμού Χοδάρ. Εκατάλαβα ότι αυτά είναι τα Χερουβίμ.

Ιεζ. 10,21 - τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἑνί, καὶ ὀκτὼ πτέρυγες τῷ ἑνί, καὶ ὁμοίωμα χειρῶν ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πτερύγων αὐτῶν.

Ιεζ. 10,21 - Τέσσαρα πρόσωπα υπήρχαν εις κάθε Χερουβίμ και οκτώ πτέρυγες στο καθένα από αυτά. Κατω από τας πτερυγάς των υπήρχαν κάτι, που ωμοίαζαν με χέρια ανθρώπων.

Ιεζ. 10,22 - καὶ ὁμοίωσις τῶν προσώπων αὐτῶν, ταῦτα τὰ πρόσωπά ἐστιν ἃ εἶδον ὑποκάτω τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καὶ αὐτὰ ἕκαστον κατὰ πρόσωπον αὐτῶν ἐπορεύοντο.

Ιεζ. 10,22 - Τα πρόσωπα των τεσσάρων αυτών Χερουβίμ, ήσαν όμοια με τα πρόσωπα τα οποία είδον κάτω από την δόξαν του Θεού του Ισραήλ πλησίον του ποταμού Χοβάρ. Τα Χερουβίμ με τα τέσσερα πρόσωπα το καθένα, όπου και αν κατηυθύνοντο, επορεύοντο κατά μέτωπον.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 11

Ιεζ. 11,1 - Καὶ ἀνέλαβέ με πνεῦμα καὶ ἤγαγέ με ἐπὶ τὴν πύλην τοῦ οἴκου Κυρίου τὴν κατέναντι τὴν βλέπουσαν κατὰ ἀνατολάς· καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τῶν προθύρων τῆς πύλης ὡς εἴκοσι καὶ πέντε ἄνδρες, καὶ εἶδον ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν Ἰεζονίαν τὸν τοῦ Ἕζερ καὶ Φαλτίαν τὸν τοῦ Βαναίου, τοὺς ἀφηγουμένους τοῦ λαοῦ.

Ιεζ. 11,1 - Με εσήκωσε Πνεύμα Κυρίου και με έφερεν εις την πύλην του ναού του Κυρίου την απέναντι, η οποία έβλεπε προς ανατολάς. Ιδού, εις την εισοδον της πύλης ήσαν περίπου εικόσι πέντε άνδρες και εν μεσώ αυτών είδον τον Ιεζονίαν, τον υιόν του Εζερ και Φαλτίαν, τον υιόν του Βαναίου, οι οποίοι ήσαν άρχοντες του λαού.

Ιεζ. 11,2 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, οὗτοι οἱ ἄνδρες οἱ λογιζόμενοι μάταια καὶ βουλευόμενοι βουλὴν πονηρὰν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ,

Ιεζ. 11,2 - Είπε δε ο Κυριος προς εμέ· “υιέ ανθρώπου, αυτοί είναι οι άνδρες, οι οποίοι διαλογίζονται το κακόν. Σκέπτονται και διαδίδουν κακάς και ολοθρίας συμβουλάς εις αυτήν την πόλιν.

Ιεζ. 11,3 - οἱ λέγοντες· οὐχὶ προσφάτως ᾠκοδόμηνται αἱ οἰκίαι; αὕτη ἐστὶν ὁ λέβης, ἡμεῖς δέ τὰ κρέα.

Ιεζ. 11,3 - Αυτοί είναι εκείνοι, οι οποίοι λέγουν· Μολις προ ολίγου δεν ανοικοδομήθησαν στερεαί αι οικίαι μας; Ετσι η πόλις αυτή είναι ο νεοκατασκευασθείς λέβης, ημείς δε τα κρέατα· είμεθα, λοιπόν, ασφαλείς.

Ιεζ. 11,4 - διὰ τοῦτο προφήτευσον ἐπ᾿ αὐτούς, προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου.

Ιεζ. 11,4 - Δια τούτο συ προφήτευσε εναντίον των. Προφήτευσε, υιέ ανθρώπου”.

Ιεζ. 11,5 - καὶ ἔπεσεν ἐπ᾽ ἐμὲ πνεῦμα Κυρίου καὶ εἶπε πρός με· λέγε· τάδε λέγει Κύριος· οὕτως εἴπατε, οἶκος Ἰσραήλ, καὶ τὰ διαβούλια τοῦ πνεύματος ὑμῶν ἐγὼ ἐπίσταμαι.

Ιεζ. 11,5 - Επεσε τότε επάνω εις εμέ Πνεύμα Κυρίου και μου είπε· “λέγε· αυτά λέγει ο Κυριος. Ετσι, λοιπόν, ομιλήσατε και αυτά είπατε σεις οι Ισραηλίται. Τας σκέψστου πνεύματός σας εγώ τας γνωρίζω ακριβώς.

Ιεζ. 11,6 - ἐπληθύνατε νεκροὺς ὑμῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καὶ ἐνεπλήσατε τὰς ὁδοὺς αὐτῆς τραυματιῶν.

Ιεζ. 11,6 - Εγίνατε αφορμή να πληθυνθούν οι εχθροί σας μέσα εις την πόλιν. Εγέμισαν οι δρόμοι της πόλεως από φονευμένους και βαρέως τραυματισμένους ανθρώπους.

Ιεζ. 11,7 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· τοὺς νεκροὺς ὑμῶν, οὓς ἐπατάξατε ἐν μέσῳ αὐτῆς, οὗτοί εἰσι τὰ κρέα, αὐτὴ δὲ ὁ λέβης ἐστί, καὶ ὑμᾶς ἐξάξω ἐκ μέσου αὐτῆς.

Ιεζ. 11,7 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Οι νεκροί σας, τους οποίους σεις εθέσατε μέσα εις την πόλιν, αυτοί είναι τα κρέατα, που θα μείνουν εις αυτήν, στον λέβητα. Οσον δε δια σας, οι οποίοι λέγετε ότι θα μείνετε ασφαλείς στον λέβητα, εγώ θα σας βγάλω από την πόλιν και θα σας οδηγήσω εις αιχμαλωσίαν.

Ιεζ. 11,8 - ῥομφαίαν φοβεῖσθε, καὶ ῥομφαίαν ἐπάξω ἐφ᾽ ὑμᾶς, λέγει Κύριος·

Ιεζ. 11,8 - Φοβείσθε σεις και τρέμετε την εχθρικήν ρομφαίαν. Ιδού όμως ότι εγώ θα επιφέρω αυτήν εναντίον σας, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 11,9 - καὶ ἐξάξω ὑμᾶς ἐκ μέσου αὐτῆς καὶ παραδώσω ὑμᾶς εἰς χεῖρας ἀλλοτρίων καὶ ποιήσω ἐν ὑμῖν κρίματα.

Ιεζ. 11,9 - Θα σας βγάλω μέσα από την πόλιν και θα σας παραδώσω εις ξένας έχθρικας χείρας. Θα σας δικάσω και θα σας καταδικάσω εν τη δικαιοσύνη μου.

Ιεζ. 11,10 - ἐν ῥομφαίᾳ πεσεῖσθε, ἐπὶ τῶν ὀρέων τοῦ Ἰσραὴλ κρινῶ ὑμᾶς· καὶ ἐπιγνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 11,10 - Θα πέσετε κάτω από την εχθρικήν ρομφαίαν. Εάν δε και μερικοί από σας καταφύγουν εις τα όρη, δια να σωθούν, εγώ και εκεί θα σας κρίνω και θα σας καταδικάσω. Και θα μάθετε πολύ καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος του παντός.

Ιεζ. 11,11 - αὐτὴ ὑμῖν οὐκ ἔσται εἰς λέβητα, καὶ ὑμεῖς οὐ μὴ γένησθε ἐν μέσῳ αὐτῆς εἰς κρέα· ἐπὶ τῶν ὀρέων τοῦ Ἰσραὴλ κρινῶ ὑμᾶς,

Ιεζ. 11,11 - Ετσι δε θα αποδειχθή, ότι η πόλις σας Ιερουσαλήμ δεν θα είναι ωσάν λέβης και σεις δεν θα ευρεθήτε έντος αυτής ως κρέατα ασφαλισμένοι από τον διασκορπισμόν. Και επάνω ακόμη εις τα όρη της περιοχής του Ισραήλ εγώ θα σας δικάσω και θα σας καταδικάσω.

Ιεζ. 11,12 - καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος. -

Ιεζ. 11,12 - Και θα μάθετε έτσι εκ των πραγμάτων ότι εγώ είμαι ο Κυριος του κόσμου”.

Ιεζ. 11,13 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προφητεύειν με καὶ Φαλτίας ὁ τοῦ Βαναίου ἀπέθανε, καὶ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου καὶ ἀνεβόησα φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπα· οἴμοι οἴμοι, Κύριε, εἰς συντέλειαν ποιεῖς σὺ τοὺς καταλοίπους τοῦ Ἰσραήλ;

Ιεζ. 11,13 - Οταν δε εγώ επροφήτευον αυτά ο Φαλτίας, ο υιός του Βαναίου, απέθανεν. Επεσα τότε κατά γης με το πρόσωπόν μου στο έδαφος και εβόησα με μεγάλην φωνήν και είπα· “αλλοίμονον, αλλοίμονον, Κυριε, θα εξολοθρεύσης τελείως συ τους απομείναντα Ισραηλίτας;”

Ιεζ. 11,14 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 11,14 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και ειπέ·

Ιεζ. 11,15 - υἱὲ ἀνθρώπου, οἱ ἀδελφοί σου καὶ οἱ ἄνδρες τῆς αἰχμαλωσίας σου καὶ πᾶς ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ συντετέλεσται, οἷς εἶπαν αὐτοῖς οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλήμ· μακρὰν ἀπέχετε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ἡμῖν δέδοται ἡ γῆ εἰς κληρονομίαν.

Ιεζ. 11,15 - “υιέ ανθρώπου, οι ομοεθνείς σου, οι άνδρες οι οποίοι μαζή με σε ωδηγήθησαν εις αιχμαλωσίαν και όλοι οι Ισραηλίται, ο οποίοι έχουν υποστή την δικαίαν τιμωρίαν, είναι εκείνοι, εναντίον των οποίων οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ είπαν· Ευρίσκεσθε μακράν από τον Κυριον. Εις ημάς εδόθη η γη της Επαγγελίας προς κληρονομίαν.

Ιεζ. 11,16 - διὰ τοῦτο εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ὅτι ἀπώσομαι αὐτοὺς εἰς τὰ ἔθνη καὶ διασκορπιῶ αὐτοὺς εἰς πᾶσαν γῆν, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς ἁγίασμα μικρὸν ἐν ταῖς χώραις, οὗ ἐὰν εἰσέλθωσιν ἐκεῖ.

Ιεζ. 11,16 - Δια τούτο ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· θα απωθήσω αυτούς από την Ιερουσαλήμ αιχμαλώτους μακράν της πατρίδος των εις διάφορα έθνη, θα τους διασκορπίσω εις όλην την οικουμένην, αλλά θα είμαι κατά το διάστημα της αιχμαλωσίας των εγώ αγίασμα και ναός και θυσιαστήριόν των, εις τας χώρας, όπου θα οδηγηθούν.

Ιεζ. 11,17 - διὰ τοῦτο εἶπόν· τάδε λέγει Κύριος· καὶ εἰσδέξομαι αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ συνάξω αὐτοὺς ἐκ τῶν χωρῶν, οὗ διέσπειρα αὐτοὺς ἐν αὐταῖς, καὶ δώσω αὐτοῖς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ.

Ιεζ. 11,17 - Δια τούτο ειπέ και τα εξής· αυτά λέγει ο Κυριος· Επειτα από ολίγον χρόνον θα τους δεχθώ και πάλιν επανερχομένους από τα διάφορα έθνη. θα τους συγκεντρώσω από τας χώρας, όπου τους είχα διασπείρει και θα δώσω εις αυτούς πάλιν την γην του Ισραήλ.

Ιεζ. 11,18 - καὶ εἰσελεύσονται ἐκεῖ καὶ ἐξαροῦσι πάντα τὰ βδελύγματα αὐτῆς καὶ πάσας τὰς ἀνομίας αὐτῆς ἐξ αὐτῆς.

Ιεζ. 11,18 - Θα εισέλθουν εκεί, θα βγάλουν και θα πετάξουν έξω όλα τα βδελυρά είδωλα, θα απαρνηθούν και θα παύσουν πλέον όλας τας

παρανομίας, τας οποίας άλλοτε διέπρατταν εις την πόλιν.

Ιεζ. 11,19 - καὶ δώσω αὐτοῖς καρδίαν ἑτέραν καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐκσπάσω τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτῶν καὶ δώσω αὐτοῖς καρδίαν σαρκίνην·

Ιεζ. 11,19 - Θα δώσω εις αυτούς άλλην καρδίαν, και νέον πνεύμα θα δώσω εις αυτούς. Θα αποσπάσω την πετρίνην καρδίαν από το σώμα των και θα τους δώσω καρδίαν σαρκίνην, υγιά και ευαίσθητον,

Ιεζ. 11,20 - ὅπως ἐν τοῖς προστάγμασί μου πορεύωνται καὶ τὰ δικαιώματά μου φυλάσσωνται καὶ ποιῶσιν αὐτά· καὶ ἔσονταί μοι εἰς λαὸν καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν.

Ιεζ. 11,20 - ώστε να ζουν και να πορεύωνται σύμφωνα με τας εντολάς μου· να προσέχουν και να φυλάττουν τον Νομον μου και να τηρούν αυτά. Ετσι θα γίνουν αυτοί δι' εμέ λαός μου και εγώ θα είμαι εις αυτούς Θεός των.

Ιεζ. 11,21 - καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῶν βδελυγμάτων αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν, ὡς ἡ καρδία αὐτῶν ἐπορεύετο, τὰς ὁδοὺς αὐτῶν εἰς τὰς κεφαλάς αὐτῶν δέδωκα, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 11,21 - Ως προς εκείνους, των οποίων η καρδία ήτο προσηλωμένη εις τα είδωλα και εις τας ανομίας των ειδώλων, θα επιρρίψω εις τας κεφαλάς των την ευθύνην της ασεβούς διαγωγής και ζωής των, λέγει ο Κυριος”.

Ιεζ. 11,22 - Καὶ ἐξῇραν τὰ Χερουβὶμ τὰς πτέρυγας αὐτῶν, καὶ οἱ τροχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν, καὶ ἡ δόξα Θεοῦ Ἰσραὴλ ἐπ᾽ αὐτὰ ὑπεράνω αὐτῶν.

Ιεζ. 11,22 - Τα Χερουβίμ εξεδίπλωσαν και ήνοιξαν τας πτέρυγάς των και οι τροχοί εκινούντο πλησίον αυτών. Η ένδοξος λάμψις του Θεού του Ισραήλ ήτο επάνω από αυτά.

Ιεζ. 11,23 - καὶ ἀνέβη ἡ δόξα Κυρίου ἐκ μέσης τῆς πόλεως καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὃ ἦν ἀπέναντι τῆς πόλεως.

Ιεζ. 11,23 - Η δόξα αυτή του Κυρίου, τα Χερουβίμ, ανεχώρησαν από το μέσον της πόλεως και εστάθησαν επάνω στο όρος, το οποίον είναι απέναντι της πόλεως Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 11,24 - καὶ ἀνέλαβέ με πνεῦμα καὶ ἤγαγέ με εἰς γῆς Χαλδαίων εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν ἐν ὁράσει ἐν πνεύματι Θεοῦ. καὶ ἀνέβην ἀπὸ τῆς ὁράσεως, ἧς εἶδον.

Ιεζ. 11,24 - Ανεμος τότε με επήρε και με έφερεν εις την γην των Χαλδαίων, εις την χώραν της αιχμαλωσίας, εν οράματι και εν Πνεύματι Θεού, και έπαυσα πλέον να αντικρύζω το όραμα, το οποίον είδα.

Ιεζ. 11,25 - καὶ ἐλάλησα πρὸς τὴν αἰχμαλωσίαν πάντας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, οὓς ἔδειξέ μοι.

Ιεζ. 11,25 - Ανεκοίνωσα δε προς τους αιχμαλώτους Ιουδαίους όλους αυτούς τους λόγους του Κυρίου, τους οποίους αυτός μου είχε φανερώσει.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 12

Ιεζ. 12,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·
Ιεζ. 12,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·
Ιεζ. 12,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, ἐν μέσῳ τῶν ἀδικιῶν αὐτῶν σὺ κατοικεῖς, οἵ ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς τοῦ βλέπειν καὶ οὐ βλέπουσι καὶ ὦτα ἔχουσι τοῦ ἀκούειν καὶ οὐκ ἀκούουσι, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί.
Ιεζ. 12,2 - "Υιέ ανθρώπου, κατοικείς μεταξύ ανθρώπων παρανόμων και ασεβών, οι οποίοι ενώ έχουν μάτια δια να βλέπουν, δεν βλέπουν και ενώ έχουν αυτιά δια να άκουουν, δεν άκουουν, διότι είναι ένας λαός επαναστάτης, ο οποίος παραπικραίνει και εξοργίζει εμέ, τον Κυριον.
Ιεζ. 12,3 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, ποίησον σεαυτῷ σκεύη αἰχμαλωσίας ἡμέρας ἐνώπιον αὐτῶν καὶ αἰχμαλωτευθήσῃ ἐκ τοῦ τόπου σου εἰς ἕτερον τόπον ἐνώπιον αὐτῶν, ὅπως ἴδωσι, διότι οἶκος παραπικραίνων ἐστί.
Ιεζ. 12,3 - Συ δέ, υιέ ανθρώπου, ετοίμασε δια τον εαυτόν σου τας αποσκευάς της αιχμαλωσίας σου ενώπιόν των κατά το διάστημα της ημέρας και σαν αιχμάλωτος πήγαινε από τον ένα τόπον στον άλλον τόπον ενώπιόν των, δια να ίδουν και να εννοήσουν, ότι τους περιμένει αιχμαλωσία εξ αιτίας των αμαρτιών των, επειδή αυτός είναι λαός, ο οποίος παραπικραίνει και εξοργίζει εμέ, τον Κυριον.
Ιεζ. 12,4 - καὶ ἐξοίσεις τὰ σκεύη σου σκεύη αἰχμαλωσίας ἡμέρας κατ᾿ ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ σὺ ἐξελεύσῃ ἑσπέρας ὡς ἐκπορεύεται αἰχμάλωτος·
Ιεζ. 12,4 - Θα ετοιμάσης και θα βγάλης τας αποσκευάς της αιχμαλωσίας σου κατά το διάστημα της ημέρας εμπρός εις τα μάτια των και συ θα βγης από το σπίτι σου κατά την εσπέραν, όπως βγαίνει καθένας, που οδηγείται εις αιχμαλωσίαν.
Ιεζ. 12,5 - ἐνώπιον αὐτῶν διόρυξον σεαυτῷ εἰς τὸν τοῖχον καὶ διεξελεύσῃ δι᾿ αὐτοῦ·
Ιεζ. 12,5 - Θα ανοίξης ενώπιόν τβν δια σε μίαν μεγάλην τρύπαν στον τοίχον της οικίας σου και δια μέσου αυτής θα εξέλθης με τας αποσκευάς σου.
Ιεζ. 12,6 - ἐνώπιον αὐτῶν ἐπ᾿ ὤμων ἀναληφθήσῃ καὶ κεκρυμμένος ἐξελεύσῃ, τὸ πρόσωπόν σου συγκαλύψεις καὶ οὐ μὴ ἴδῃς τὴν γῆν, διότι τέρας δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ.
Ιεζ. 12,6 - Ενώπιόν των θα αναλαβης το φορτίον των αποσκευών σου επάνω στους ώμους και θα φύγης κρυφίως. Θα σκεπάσης το πρόσωπόν σου, ώστε να μη ίδης την χώραν της γεννήσεώς σου. Θα κάμης όλα αυτά, διότι εγώ σε εδωσα ως σημείον εν μέσω του λαού του Ισραήλ, προμήνυμα της αιχμαλωσίας, που τους περιμένει".

Ιεζ. 12,7 - καὶ ἐποίησα οὕτως κατὰ πάντα, ὅσα ἐνετείλατό μοι, καὶ σκεύη ἐξήνεγκα ὡς σκεύη αἰχμαλωσίας ἡμέρας καὶ ἑσπέρας διώρυξα ἐμαυτῷ τὸν τοῖχον καὶ κεκρυμμένος ἐξῆλθον, ἐπ᾿ ὤμων ἀνελήφθην ἐνώπιον αὐτῶν. -

Ιεζ. 12,7 - Εγώ έκαμα ακριβώς όλα, όσα με διέταξεν ο Κυριος. Εβγαλα και ετοίμασα τας αποσκευάς της αιχμαλωσίας κατά το διάστημα της ημέρας. Κατά δε την εσπέραν ήνοιξα μίαν οπήν στον τοίχον της οικίας μου και εβγήκα κρυφά. Εφόρτωσα επάνω στους ωμούς μου τας αποσκευάς αυτάς ενώπιον των.

Ιεζ. 12,8 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου τὸ πρωῒ πρός με λέγων·

Ιεζ. 12,8 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ την πρωΐαν και είπε·

Ιεζ. 12,9 - υἱὲ ἀνθρώπου, οὐκ εἶπαν πρός σὲ ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραήλ, οἶκος ὁ παραπικραίνων· τί σὺ ποιεῖς;

Ιεζ. 12,9 - “υιέ ανθρώπου, δεν σε ηρώτησαν οι Ισραηλίται, αυτός ο λαός που συνεχώς με παραπικραίνει, τι είναι αυτά που συ κάμνεις;

Ιεζ. 12,10 - εἰπὸν πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ὁ ἄρχων καὶ ὁ ἀφηγούμενος ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ παντὶ οἴκω Ἰσραήλ, οἵ εἰσιν ἐν μέσῳ αὐτῶν,

Ιεζ. 12,10 - Ειπέ, λοιπόν, προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος, ο Κυριος στον μεγάλον αρχηγόν και προς κάθε άλλον άρχοντα εις την Ιερουσαλήμ και εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν· εις αυτούς, οι οποίοι κατοικούν εν μέσω της πόλεως,

Ιεζ. 12,11 - εἰπόν, ὅτι ἐγὼ τέρατα ποιῶ ἐν μέσῳ αὐτῆς· ὃν τρόπον πεποίηκα, οὕτως ἔσται αὐτοῖς· ἐν μετοικεσίᾳ καὶ ἐν αἰχμαλωσίᾳ πορεύσονται,

Ιεζ. 12,11 - ειπέ· Εγώ δίδω σημεία και σύμβολα εν μέσω της πόλεως, που προαναγγέλλουν μεγάλας συμφοράς. Οπως δέ με τα σημεία και τα σύμβολα αυτά προανήγγειλα, έτσι και θα συμβή εις αυτούς, θα υποχρεωθούν να μετοικήσουν αυτοί. Να πορευθούν αιχμάλωτοι εις ξένην χώραν.

Ιεζ. 12,12 - καὶ ὁ ἄρχων ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐπ᾿ ὤμων ἀρθήσεται καὶ κεκρυμμένος ἐξελεύσεται διὰ τοῦ τοίχου, καὶ διορύξει τοῦ ἐξελθεῖν αὐτὸν δι᾿ αὐτοῦ· τὸ πρόσωπον αὐτοῦ συγκαλύψει, ὅπως μὴ ὁραθῇ ὀφθαλμῷ, καὶ αὐτὸς τὴν γῆν οὐκ ὄψεται.

Ιεζ. 12,12 - Και αυτός ακόμη ο βασιλεύς των, μεταξύ αυτών, θα φορτωθή τας αποσκευάς του στον ώμον του και θα βγη κρυφίως δια του τοίχου. Θα διορύξη δηλαδή τον τοίχον, δια να βγη δια μέσου του ορύγματος. Θα σκεπάση το πρόσωπόν του, δια να μη τον αντικρύσουν τα μάτια των άλλων και τον αναγνωρίσουν. Και αυτός δεν θα ίδη πλέον την πατρικήν γην.

Ιεζ. 12,13 - καὶ ἐκπετάσω τὸ δίκτυόν μου ἐπ᾿ αὐτόν, καὶ συλληφθήσεται ἐν τῇ περιοχῇ μου, καὶ ἄξω αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα εἰς γῆν Χαλδαίων, καὶ

αὐτὴν οὐκ ὄψεται καὶ ἐκεῖ τελευτήσει.

Ιεζ. 12,13 - Θα προσπαθήση να διαφύγη, αλλά εγώ θα απλώσω εις σύλληψίν του δίκτυον και θα συλληφθή εις την χώραν του. Θα τον οδηγήσω εις την Βαβυλώνα, εις την χώραν των Χαλδαίων. Αυτήν δέ, καθώς θα έχη εν τω μεταξύ τυφλωθή, δεν θα την ίδη· εκεί και θα αποθάνη.

Ιεζ. 12,14 - καὶ πάντας τοὺς κύκλῳ αὐτοῦ τοὺς βοηθοὺς αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς ἀντιλαμβανομένους αὐτοῦ διασπερῶ εἰς πάντα ἄνεμον καὶ ῥομφαίαν ἐκκενώσω ὀπίσω αὐτῶν·

Ιεζ. 12,14 - Και όλον το περιβάλλον του και τους βοηθούς του και όλους εκείνους, οι οποίοι τον υπηρετούσαν, θα τους διασπείρω προς κάθε διεύθυνσιν, οπίσω δε από αυτούς θα σύρω φονικήν ρομφαίαν.

Ιεζ. 12,15 - καὶ γνώσονται διότι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ διασκορπίσαι με αὐτοὺς ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ διασπερῶ αὐτοὺς ἐν ταῖς χώραις.

Ιεζ. 12,15 - Καθώς δε θα τους διασκορπίσω ανάμεσα εις τα διάφορα έθνη και θα τους διασπείρω εις ξένας έχθρικας χώρας, όλοι αυτοί θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 12,16 - καὶ ὑπολείψομαι ἐξ αὐτῶν ἄνδρας ἀριθμῷ ἐκ ῥομφαίας καὶ ἐκ λιμοῦ καὶ ἐκ θανάτου, ὅπως ἐκδιηγῶνται πάσας τὰς ἀνομίας αὐτῶν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, οὗ εἰσήλθοσαν ἐκεῖ· καὶ γνώσονται ὅτι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 12,16 - Εν τούτοις εγώ θα αφήσω από αυτούς ολίγους άνδρας, οι οποίοι θα διαφύγουν την μάχαιραν, την πείναν και τον θάνατον, δια να διηγούνται εις τα έθνη, όπου ωδηγήθησαν αιχμάλωτοι, όλας τας παρανομίας των ως αιτίαν των συμφορών των. Και θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Παντοκράτωρ Κυριος".

Ιεζ. 12,17 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 12,17 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιεζ. 12,18 - υἱὲ ἀνθρώπου, τὸν ἄρτον σου μετὰ ὀδύνης φάγεσαι καὶ τὸ ὕδωρ σου μετὰ βασάνου καὶ θλίψεως πίεσαι

Ιεζ. 12,18 - "υιέ ανθρώπου, και συ θα τρώγης τον άρτον σου με οδύνην, θα πίνης το νερό σου με στενοχωρίαν και θλίψιν.

Ιεζ. 12,19 - καὶ ἐρεῖς πρὸς τὸν λαὸν τῆς γῆς· τάδε λέγει Κύριος τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Ἰσραήλ· τοὺς ἄρτους αὐτῶν μετὰ ἐνδείας φάγονται καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῶν μετὰ ἀφανισμοῦ πίονται, ὅπως ἀφανισθῇ ἡ γῆ σὺν πληρώματι αὐτῆς, ἐν ἀσεβείᾳ γὰρ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ·

Ιεζ. 12,19 - Επειτα δε θα πης στον λαόν της χώρας αυτής· αυτά λέγει ο Κυριος στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ· Εις την χώραν του Ισραήλ με στέρησιν θα τρώγουν το λίγο ψωμί των. Με οικονομίαν και μέτρον θα πίνουν το νερό, διότι δεν θα υπάρχη. Η χώρα των θα καταστραφή μαζή με τους

κατοίκους της, διότι όλοι οι κάτοικοι της χώρας αυτής έζησαν με παρανομίαν και ασέβειαν.

Ιεζ. 12,20 - καὶ αἱ πόλεις αὐτῶν αἱ κατοικούμεναι ἐξερημωθήσονται, καὶ ἡ γῆ εἰς ἀφανισμὸν ἔσται· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 12,20 - Αι πόλεις των, αι γεμάται κατοίκους, θα ερημωθούν, η υπαιθρος χώρα θα παραδοθή στον όλεθρον και θα μάθετε καλά επάνω εις τα πράγματα, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

Ιεζ. 12,21 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 12,21 - Ο Κυριος ωμίλησεν ακόμη προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 12,22 - υἱὲ ἀνθρώπου, τίς ἡ παραβολὴ ὑμῖν ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Ἰσραὴλ λέγοντες· μακρὰν αἱ ἡμέραι, ἀπόλωλεν ὅρασις;

Ιεζ. 12,22 - "Υιέ ανθρώπου, τι σημαίνει η παροιμιακή αυτή φράσις σας, η οποία λέγεται εις την χώραν των Ισραηλιτών· "Επέρασε πολύς χρόνος και αι προφητικαί αναγγελίαι δεν επραγματοποιήθησαν";

Ιεζ. 12,23 - διὰ τοῦτο εἰπὸν πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἀποστρέψω τὴν παραβολὴν ταύτην, καὶ οὐκέτι μὴ εἴπωσι τὴν παραβολὴν ταύτην οἶκος τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι λαλήσεις πρὸς αὐτούς· ἠγγίκασιν αἱ ἡμέραι καὶ λόγος πάσης ὁράσεως·

Ιεζ. 12,23 - Δια την απιστίαν και αμφιβολίαν των αυτήν εις τας προφητικάς αναγγελίας είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Θα σβήσω εγώ αυτήν την παροιμιακήν φράσιν και δεν θα την είπουν πλέον οι Ισραηλίται ως απραγματοποίητον παροιμίαν. Διότι θα είπης προς αυτούς· έφθασαν πλέον αι ημέραι, κατά τας οποίας θα εκπληρωθούν όλοι οι προφητικοί λόγοι !

Ιεζ. 12,24 - ὅτι οὐκ ἔσται ἔτι πᾶσα ὅρασις ψευδὴς καὶ μαντευόμενος τὰ πρὸς χάριν ἐν μέσῳ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ,

Ιεζ. 12,24 - Δεν θα υπάρχη πλέον μεταξύ των Ισραηλιτών ψευδής προφητεία, ούτε ψευδοπροφήτης, ο οποίος να λέγη μαντείας εις κολακείαν των Ισραηλιτών.

Ιεζ. 12,25 - διότι ἐγὼ Κύριος λαλήσω τοὺς λόγους μου, λαλήσω καὶ ποιήσω καὶ οὐ μὴ μηκύνω ἔτι· ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, οἶκος ὁ παραπικραίνων, λαλήσω λόγον καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 12,25 - Διότι εγώ ο Κυριος ελάλησα και θα λαλήσω τους προφητικούς λόγους και θα εκπληρώσω αυτούς. Και δεν θα αναβάλω πλέον τον χρόνον της εκπληρώσεώς των. Συ, ο λαός, που με παραπικραίνεις και με εξοργίζεις, μάθε ότι εις τας ημέρας σας θα είπω και θα εκπληρώσω τον λόγον μου", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 12,26 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 12,26 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 12,27 - υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ ὁ οἶκος Ἰσραὴλ ὁ παραπικραίνων λέγοντες λέγουσιν· ἡ ὅρασις, ἣν οὗτος ὁρᾷ, εἰς ἡμέρας πολλάς, καὶ εἰς καιροὺς μακροὺς οὗτος προφητεύει.

Ιεζ. 12,27 - "υιέ ανθρώπου, ιδού, οι Ισραηλίται, που πάντοτε με παραπικραίνουν, λέγουν και ξαναλέγουν· Η προφητεία, την οποίαν αυτός ο προφήτης προαναγγέλλει, αναφέρεται εις χρόνους που απέχουν πολύ από ημάς! Προφητεύει αυτός δια καιρούς πολύ μακρυνούς, όχι δια την εποχήν μας !

Ιεζ. 12,28 - διὰ τοῦτο εἰπὸν πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· οὐ μὴ μηκύνωσιν οὐκέτι πάντες οἱ λόγοι μου, οὓς ἂν λαλήσω· λαλήσω καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 12,28 - Δια τούτο είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Δεν θα βραδύνουν πλέον επί πολύ αι ημέραι, κατά τας οποίας θα πραγματοποιηθούν οι λόγοι οι προφητικοί μου, τους οποίους θα είπω. Θα είπω και θα πραγματοποιήσω εις σύντομον χρόνον" λέγει ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 13

Ιεζ. 13,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 13,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 13,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον ἐπὶ τοὺς προφήτας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ προφητεύσεις καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· ἀκούσατε λόγον Κυρίου.

Ιεζ. 13,2 - "υιέ ανθρώπου, προφήτευσε εναντίον των ψευδοπροφητών του ισραηλιτικού λαού· προφήτευσε και είπε προς αυτούς· ακούσατε σστον αληθινόν λόγον του Κυρίου.

Ιεζ. 13,3 - τάδε λέγει Κύριος· οὐαὶ τοῖς προφητεύουσιν ἀπὸ καρδίας αὐτῶν καὶ τὸ καθόλου μὴ βλέπουσιν.

Ιεζ. 13,3 - Αυτά λέγει ο Κυριος· Αλλοίμονον στους ψευδοπροφήτας, οι οποίοι προφητεύουν κατά τας διαθέσεις της καρδίας των, χωρίς όλως δι' όλου να λάβουν και να ίδουν αποκαλύψεις εκ μέρους του Θεού.

Ιεζ. 13,4 - ὡς ἀλώπεκες ἐν ταῖς ἐρήμοις, οἱ προφῆταί σου Ἰσραήλ.

Ιεζ. 13,4 - Αυτοί οι ψευδοπροφήται σου, ισραηλιτικέ λαέ, ομοιάζουν με αλώπεκας εις ερήμους περιοχάς.

Ιεζ. 13,5 - οὐκ ἔστησαν ἐν στερεώματι καὶ συνήγαγον ποίμνια ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ· οὐκ ἀνέστησαν οἱ λέγοντες· ἐν ἡμέρᾳ Κυρίου·

Ιεζ. 13,5 - Δεν εστάθησαν αμετακίνητοι εις στερεόν έδαφος, στον λόγον του Θεού. Συνεκέντρωσαν άλλα ποίμνια, αγέλας ειδωλολατρών, εχθρών του ισραηλιτικού λαού. Δειλοί δε και ψευδολόγοι αυτοί, δεν είχαν το θάρρος να αντισταθούν· αυτοί, οι οποίοι ειρωνικώς ωμιλούσαν δια την ημέραν του Κυρίου.

Ιεζ. 13,6 - βλέποντες ψευδῆ, μαντευόμενοι μάταια, οἱ λέγοντες· λέγει Κύριος, καὶ Κύριος οὐκ ἀπέσταλκεν αὐτούς, καὶ ἤρξαντο τοῦ ἀναστῆσαι λόγον.

Ιεζ. 13,6 - Εβλεπαν ψευδή οράματα, ανήγγειλαν κενάς προφητείας αυτοί, που έλεγαν ο Κυριος ωμίλησεν. Ενώ ο Κυριος δεν τους είχεν αποστείλει. Είχαν δε αρχίσει και προσπαθούσαν να στήσουν ως αληθινόν τον ιδικον των ψευδή προφητικόν λόγον.

Ιεζ. 13,7 - οὐχὶ ὅρασιν ψευδῆ ἑωράκατε καὶ μαντείας ματαίας εἰρήκατε;

Ιεζ. 13,7 - Ακούσατε σεις, οι ψευδοπροφήται. Ψευδείς δεν ήσαν αι οράσεις, τας οποίας είδατε; Κενολόγοι και απραγματοποίητοι δεν ήσαν αι μαντείαι, τας οποίας είπατε;

Ιεζ. 13,8 - διὰ τοῦτο εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν οἱ λόγοι ὑμῶν ψευδεῖς καὶ αἱ μαντεῖαι ὑμῶν μάταιαι, διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἐφ᾿ ὑμᾶς, λέγει Κύριος,

Ιεζ. 13,8 - Δια τούτο ειπέ προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή οι προφητικοί σας λόγοι ήσαν ψευδείς και αι μαντείαι σας κεναί και απατηλαί, δια τούτο ιδού εγώ θα επέλθω εναντίον σας, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 13,9 - καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοὺς προφήτας τοὺς ὁρῶντας ψευδῆ καὶ τοὺς ἀποφθεγγομένους μάταια· ἐν παιδείᾳ τοῦ λαοῦ μου οὐκ ἔσονται, οὐδὲ ἐν γραφῇ οἴκου Ἰσραὴλ οὐ γραφήσονται καὶ εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ οὐκ εἰσελεύσονται· καὶ γνώσονται διότι ἐγὼ Κύριος·

Ιεζ. 13,9 - Θα απλώσω την τιμωρόν χείρα μου εναντίον των ψευδοπροφητών, που βλέπουν ψευδή οράματα και αναγγέλλουν κενάς και απραγματοποίητους προφητείας. Δεν θα τιμωρηθούν αυτοί κατά τρόπον παιδαγωγικόν, όπως ο άλλος λαός μου ο ισραηλιτικός, ούτε και θα καταγραφούν μεταξύ των Ισραηλιτών, που θα επαναπατρισθούν· εις την χώραν του Ισραήλ δεν θα εισέλθουν, θα αποθάνουν εις την αιχμαλωσίαν. Και θα μάθουν επάνω εις τα πράγματα ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Παντοκράτωρ.

Ιεζ. 13,10 - ἀνθ᾿ ὧν ἐπλάνησαν τὸν λαόν μου λέγοντες· εἰρήνη εἰρήνη, καὶ οὐκ ἔστιν εἰρήνη, καὶ οὗτος οἰκοδομεῖ τοῖχον, καὶ αὐτοὶ ἀλείφουσιν αὐτόν, εἰ πεσεῖται,

Ιεζ. 13,10 - Θα τιμωρηθούν δε κατ' αυτόν τον τρόπον, διότι παρεπλάνησαν τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν λέγοντες· “ειρήνη, ειρήνη επικρατεί και θα επικρατή”. Αλλά δεν είναι πλέον καιρός ειρήνης. Οι Ισραηλίται όμως θα τους πιστεύσουν και θα οικοδομούν τας οικίας των και θα τας ασβεστώνουν, διότι παραπλανώμενοι από τους ψευδοπροφήτας θα έχουν πιστεύσει, ότι δεν θα πέσουν ούτε αυταί ούτε αυτοί, από τους εχθρούς.

Ιεζ. 13,11 - εἰπὸν πρὸς τοὺς ἀλείφοντας· πεσεῖται, καὶ ἔσται ὑετὸς κατακλύζων, καὶ δώσω λίθους πετροβόλους εἰς τοὺς ἐνδέσμους αὐτῶν, καὶ

πεσοῦνται, καὶ πνεῦμα ἐξαῖρον, καὶ ῥαγήσεται.

Ιεζ. 13,11 - Ειπέ λοιπόν στους οικοδομούντας και επιχρίοντας τας οικίας των· Αι οικίαι των θα πέσουν εις ερείπια, διότι θα επέλθουν εναντίον των καταρρακτώδεις βροχαί, θα ρίψω από τον ουρανόν χάλαζαν μεγάλην, ωσάν λίθους, που θα κτυπήση τους συνδέσμους και τους αρμούς των τοίχων και θα πέσουν. Θυελλα δε φοβερά θα ξερριζώση το παν και οι τοίχοι των οικιών θα διαρραγούν, θα πέσουν εις ερείπια.

Ιεζ. 13,12 - καὶ ἰδοὺ πέπτωκεν ὁ τοῖχος, καὶ οὐκ ἐροῦσι πρὸς ὑμᾶς· ποῦ ἐστιν ἡ ἀλοιφὴ ὑμῶν, ἣν ἠλείψατε;

Ιεζ. 13,12 - Ιδού, οι τοίχοι των οικιών σας και αι οικίαι έχουν πέσει και δεν θα σας είπουν τότε· Που είναι το επίχρισμα, με το οποίον ηλείψατε τους τοίχους των οικιών σας;

Ιεζ. 13,13 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· καὶ ῥήξω πνοὴν ἐξαίρουσαν μετὰ θυμοῦ, καὶ ὑετὸς κατακλύζων ἐν ὀργῇ μου ἔσται, καὶ τοὺς λίθους τοὺς πετροβόλους ἐν θυμῷ ἐπάξω εἰς συντέλειαν

Ιεζ. 13,13 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· επάνω εις την δικαίαν μου οργήν θα εξαπολύσω εναντίον σας βίαιον άνεμον, που θα σάρωση τα πάντα, και κατακλυσμιαία δροχή θα πέση εις την χώραν σας. Επάνω στον δίκαιον θυμόν μου θα στείλω ωσάν μεγάλους λίθους καταστρεπτικήν χάλαζαν, δια να φέρω πλήρη καταστροφήν.

Ιεζ. 13,14 - καὶ κατασκάψω τὸν τοῖχον, ὃν ἠλείψατε, καὶ πεσεῖται· καὶ θήσω αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἀποκαλυφθήσεται τὰ θεμέλια αὐτοῦ, καὶ πεσεῖται, καὶ συντελεσθήσεσθε μετ᾿ ἐλέγχων· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 13,14 - Θα κατασκάψω και θα κρημνίσω εκ θεμελίων τους τοίχους, τους οποίους σεις εκαλλωπίσατε, και θα πέσουν εις ερείπια. Θα ρίψω αυτούς στο έδαφος και θα φανούν τα θεμέλια των οικιών σας. Τα πάντα θα κρημνισθούν, μαζή δέ με τα ερείπια αυτά θα καταστραφήτε και σεις ελεγχόμενοι δια την ασέβειαν και απιστίαν σας. Και θα μάθετε εκ των πραγμάτων καλά, ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός.

Ιεζ. 13,15 - καὶ συντελέσω τὸν θυμόν μου ἐπὶ τὸν τοῖχον καὶ ἐπὶ τοὺς ἀλείφοντας αὐτόν, καὶ πεσεῖται. καὶ εἶπα πρὸς ὑμᾶς· οὐκ ἔστιν ὁ τοῖχος οὐδὲ οἱ ἀλείφοντες αὐτὸν

Ιεζ. 13,15 - Θα αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον του τοίχου και εναντίον εκείνων, που τον καλλωπίζουν, και θα πέσουν οι τοίχοι των οικιών σας. Εγώ είπα προς σας· Δεν θα μείνη ούτε ο τοίχος ούτε οι καλλωπίζοντες αυτόν.

Ιεζ. 13,16 - προφῆται τοῦ Ἰσραὴλ οἱ προφητεύοντες ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ οἱ ὁρῶντες αὐτῇ εἰρήνην, καὶ οὐκ ἔστιν εἰρήνη, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 13,16 - Ψευδοπροφήται του Ισραήλ, που προφητεύουν απατηλά υπέρ της Ιερουσαλήμ, αυτοί που ψευδώς ισχυρίσθησαν ότι είδαν ειρήνην δι'

αυτήν. Δεν υπάρχει η ειρήνη αυτή, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 13,17 - Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὰς θυγατέρας τοῦ λαοῦ σου τὰς προφητευούσας ἀπὸ καρδίας αὐτῶν καὶ προφήτευσον ἐπ᾿ αὐτὰς

Ιεζ. 13,17 - Και συ, υιέ του ανθρώπου, στρέψε το πρόσωπόν σου και στήριξε το βλέμμα σου εις τας θυγατέρας του λαού σου, αι οποίαι ομιλούν οχι φωτιζόμενοι από τον Θεόν, αλλά κατά τας διαθέσεις και τας γνώμας της καρδίας των, και προφήτευσε εναντίον αυτών.

Ιεζ. 13,18 - καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος· οὐαὶ ταῖς συῤῥαπτούσαις προσκεφάλαια ὑπὸ πάντα ἀγκῶνα χειρὸς καὶ ποιούσαις ἐπιβόλαια ἐπὶ πᾶσαν κεφαλὴν πάσης ἡλικίας τοῦ διαστρέφειν ψυχάς· αἱ ψυχαὶ διεστράφησαν τοῦ λαοῦ μου, καὶ ψυχὰς περιεποιοῦντο.

Ιεζ. 13,18 - Και είπε· αυτά λέγει ο Κυριος· Αλλοίμονον εις αυτάς, αι οποίαι συρράπτουν απατηλά γλυκόλογα, δια να διαστρέφουν και παρασύρουν εις την αμαρτίαν ανθρώπους πάσης ηλικίας και να τους επαναπαύουν ψευδώς ως εάν ράπτουν και θέτουν κάτω από τους αγκώνας των προσκεφάλαια, και ευχάριστα καλύμματα εις την κεφαλήν. Εξ αιτίας αυτών διεστράφησαν αι καρδίαι του λαού μου. Αυταί προς ίδιον όφελος περιποιούνται τους ανθρώπους.

Ιεζ. 13,19 - καὶ ἐβεβήλουν με πρὸς τὸν λαόν μου ἕνεκεν δρακὸς κριθῶν καὶ ἕνεκεν κλασμάτων ἄρτων τοῦ ἀποκτεῖναι ψυχάς, ἃς οὐκ ἔδει ἀποθανεῖν, καὶ τοῦ περιποιήσασθαι ψυχάς, ἃς οὐκ ἔδει ζῆσαι, ἐν τῷ ἀποφθέγγεσθαι ὑμᾶς λαῷ εἰσακούοντι μάταια ἀποφθέγματα.

Ιεζ. 13,19 - Αύταί με κατεφρόνησαν, εβεδηλωσαν το Ονομά μου προς τον λαόν μου χάριν μιας χούφτας κριθής και μερικών τεμαχίων άρτου, και έτσι εφονευαν ψυχάς, αι οποίαι δεν έπρεπε να αποθάνουν. Εφρόντιζαν δε και επεριποιούντο την ίδικην των ζωήν, ενώ αυταί δεν έπρεπε δια τας αμαρτίας των να ζουν, διότι ψευδή και μάταια έλεγαν προς τον λαόν, ο οποίος τας ήκουε και τας επίστευε.

Ιεζ. 13,20 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια ὑμῶν, ἐφ᾿ ἃ ὑμεῖς ἐκεῖ συστρέφετε ψυχάς, καὶ διαῤῥήξω αὐτὰ ἀπὸ τῶν βραχιόνων ὑμῶν καὶ ἐξαποστελῶ τὰς ψυχάς, ἃς ὑμεῖς ἐκστρέφετε τὰς ψυχὰς αὐτῶν, εἰς διασκορπισμόν·

Ιεζ. 13,20 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος, ο Κυριος· Ιδού, εγώ έρχομαι εναντίον των απατηλών και μαγικών σας αυτών δελεαστικών λόγων, με τα οποία σεις παρασύρετε και διαστρέφετε ψυχάς. Θα συντρίψω και θα αποκαλύψω τας δολιότητας, με τας οποίας σεις διαστρέφετε ψυχάς, όπως και εκείνους που σας πιστεύουν εγκαταλείποντες εμέ και τους οποίους θα διασκορπίσω εις ξένας χώρας.

Ιεζ. 13,21 - καὶ διαῤῥήξω τὰ ἐπιβόλαια ὑμῶν καὶ ῥύσομαι τὸν λαόν μου ἐκ χειρὸς ὑμῶν, καὶ οὐκέτι ἔσονται ἐν χερσὶν ὑμῶν εἰς συστροφήν· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 13,21 - Θα σχίσω τα ψευδή καλύμματα, που εμποδίζουν τον λαόν να ίδη την αλήθειαν, και θα σώσω τον λαόν μου από τα χέρια σας. Δεν θα περιέλθουν πλέον εις τα χέρια σας προς καταστροφήν. Ετσι δε και θα μάθετε επάνω εις τα πράγματα ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός.

Ιεζ. 13,22 - ἀνθ᾿ ὧν διεστρέφετε καρδίαν δικαίου ἀδίκως, καὶ ἐγὼ οὐ διέστρεφον αὐτόν, καὶ τοῦ κατισχῦσαι χεῖρας ἀνόμου τὸ καθόλου μὴ ἀποστρέψαι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς καὶ ζῆσαι αὐτόν,

Ιεζ. 13,22 - Επειδή με τας ψευδολογίας και αδικίας σας διαστρέφετε και βασανίζετε την καρδίαν του δικαίου, την οποίαν εγώ δεν βασανίζω, και ενισχύετε τα χέρια των κακών, δια να μη απαρνηθούν καθόλου την κακότητά των και επιστρέψουν εις σωτηρίαν από την πονηράν οδόν των και να ζήσουν,

Ιεζ. 13,23 - διὰ τοῦτο ψευδῆ οὐ μὴ ἴδητε καὶ μαντείας οὐ μὴ μαντεύσησθε ἔτι, καὶ ῥύσομαι τὸν λαόν μου ἐκ χειρὸς ὑμῶν· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 13,23 - δια τούτο από εδώ και στο εξής δεν θα διαδίδετε ότι είδατε ψευδή οράματα, ούτε θα ανακοινώνετε πλέον κενάς και ψευδολόγους μαντείας. Ετσι δε εγώ θα γλυτώσω και θα σώσω τον λαόν μου από τα χέρια σας και θα μάθετε και σεις επάνω εις τα πράγματα, ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 14

Ιεζ. 14,1 - Καὶ ἦλθον πρός με ἄνδρες ἐκ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐκάθησαν πρὸ προσώπου μου.

Ιεζ. 14,1 - Ηλθαν προς εμέ μερικοί άνδρες από τους πρεσβυτέρους του ισραηλιτικού λαού και εκάθισαν απέναντί μου.

Ιεζ. 14,2 - καὶ ἐγένετο πρός με λόγος Κυρίου λέγων·

Ιεζ. 14,2 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και ειπέ·

Ιεζ. 14,3 - υἱὲ ἀνθρώπου, οἱ ἄνδρες οὗτοι ἔθεντο τὰ διανοήματα αὐτῶν ἐπὶ τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ τὴν κόλασιν τῶν ἀδικιῶν αὐτῶν ἔθηκαν πρὸ προσώπου αὐτῶν· εἰ ἀποκρινόμενος ἀποκριθῶ αὐτοῖς;

Ιεζ. 14,3 - “υιέ ανθρώπου, αυτοί οι άνδρες έχουν θέσει τους ιδικούς των πονηρούς λογισμούς εις τας καρδίας των, σύμφωνα με αυτούς κανονίζουν την πορείαν της ζωής των και έχουν έτσι ενώπιόν των πρόφασιν των αδικών των. Μηπως και πρέπει να απαντήσω εις αυτούς και να τους δικαιώσω;

Ιεζ. 14,4 - διὰ τοῦτο λάλησον αὐτοῖς καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἐκ τοῦ οἴκου Ἰσραήλ, ὃς ἂν θῇ τὰ διανοήματα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ τὴν κόλασιν τῆς ἀδικίας αὐτοῦ τάξῃ πρὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἔλθῃ πρὸς τὸν προφήτην, ἐγὼ Κύριος ἀποκριθήσομαι αὐτῷ ἐν οἷς ἐνέχεται ἡ διάνοια αὐτοῦ,

Ιεζ. 14,4 - Δια τούτο ομίλησε και ειπέ προς αυτούς· αυτά λέγει, ο Κυριος· Καθε άνθρωπος από τον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος θα θέση εις την καρδίαν του τους ιδικούς του συλλογισμούς και θα θελήση να δικαιολόγηση καθ εαυτόν τας αδικίας, που έχει διαπράξει, τολμήση δε να έλθη προς τον προφήτην, δια να υφαρπάση εκείνου την συγκατάθεσιν, εγώ ο Κυριος θα απαντήσω προς αυτόν και θα αποκαλύψω εκείνα, εις τα οποία είναι ένοχος η διάνοιά του και η καρδία του.

Ιεζ. 14,5 - ὅπως πλαγιάσῃ τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὰς καρδίας αὐτῶν τὰς ἀπηλλοτριωμένας ἀπ᾿ ἐμοῦ ἐν τοῖς ἐνθυμήμασιν αὐτῶν.

Ιεζ. 14,5 - Ενας όμως ψευδοπροφήτης θα απαντήση κατά πλάγιον τρόπον στους Ισραηλίτας σύμφωνα με τας καρδίας αυτών, αι οποίαι καρδίαι των ευρίσκονται μακράν από εμέ εξ αιτίας των πονηρών επιθυμιών των.

Ιεζ. 14,6 - διὰ τοῦτο εἰπὸν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἐπιστράφητε καὶ ἀποστρέψατε ἀπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ὑμῶν καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν ἀσεβειῶν ὑμῶν καὶ ἐπιστρέψατε τὰ πρόσωπα ὑμῶν.

Ιεζ. 14,6 - Δια τούτο είπε προς τον ισραηλιτικόν λαόν· αυτά λέγει ο Κυριος· Επιστρέψατε προς εμέ, απομακρυνθήτε από τας πονηράς πράξεις και από όλας τας ασεβείας σας. Στρέψετε τα πρόσωπα σας προς τον Θεόν.

Ιεζ. 14,7 - διότι ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἐκ τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ καὶ ἐκ τῶν προσηλύτων τῶν προσηλυτευόντων ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὃς ἂν ἀπαλλοτριωθῇ ἀπ᾿ ἐμοῦ καὶ θῆται τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ τὴν κόλασιν τῆς ἀδικίας αὐτοῦ τάξῃ πρὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἔλθῃ πρὸς τὸν προφήτην τοῦ ἐπερωτῆσαι αὐτὸν ἐν ἐμοί, ἐγὼ Κύριος ἀποκριθήσομαι αὐτῷ ἐν ᾧ ἐνέχεται ἐν αὐτῷ.

Ιεζ. 14,7 - Διότι, ένας άνθρωπος από τον ισραηλιτικόν λαόν, όπως επίσης και από τους ξένους, οι οποίοι παρεπιδημούν και κατοικούν ανάμεσα στους Ισραηλίτας, εάν αποξενωθή από εμέ εξ αιτίας των αμαρτιών του και θέση τας πονηράς επιθυμίας του εις την καρδίαν του και ζη σύμφωνα με αυτάς και ευρίσκη πρόχειρον δια τον εαυτόν του την δικαιολογίαν των αδικιών του, εάν αυτός έλθη προς τον προφήτην να τον ερωτήση δι' εμέ, εγώ ο Κυριος θα αποκριθώ εις αυτόν και θα του φανερώσω εκείνα, εις τα οποία είναι ένοχος.

Ιεζ. 14,8 - καὶ στηριῶ τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ θήσομαι αὐτὸν εἰς ἔρημον καὶ εἰς ἀφανισμὸν καὶ ἐξαρῶ αὐτὸν ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ μου, καὶ ἐπιγνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 14,8 - Εγώ, ο Θεός, θα στρέψω το πρόσωπόν μου και θα στηρίξω απειλητικόν το βλέμμα μου εναντίον αυτού. Θα τον θέσω εις έρημον περιοχήν και θα εξαφανίσω αυτόν ανάμεσα από τον λαόν μου. Και τότε θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 14,9 - καὶ ὁ προφήτης ἐὰν πλανηθῇ καὶ λαλήσῃ, ἐγὼ Κύριος πεπλάνηκα τὸν προφήτην ἐκεῖνον, καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπ᾿ αὐτόν, καὶ ἀφανιῶ αὐτόν ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ μου Ἰσραήλ.

Ιεζ. 14,9 - Εάν ο προφήτης πλανηθή και πεπλανημένα ομιλήση, εγώ ο Κυριος επέτρεψα να πλανηθή ο προφήτης εκείνος. Θα απλώσω τιμωρόν την χείρά μου εναντίον αυτού και θα τον εξαφανίσω ανάμεσα από τον ισραηλιτικόν λαόν.

Ιεζ. 14,10 - καὶ λήψονται τὴν ἀδικίαν αὐτῶν κατὰ τὸ ἀδίκημα τοῦ ἐπερωτῶντος, καὶ κατὰ τὸ ἀδίκημα ὁμοίως τῷ προφήτῃ ἔσται,

Ιεζ. 14,10 - Αυτοί θα πάρουν επάνω των το βάρος του σφάλματός των και την ανάλογον ποινήν. Το αδίκημα και η τιμωρία του προφήτου αυτού θα είναι όμοια προς το αδίκημα και την τιμωρίαν εκείνου, ο οποίος έρχεται να τον συμβουλευθή.

Ιεζ. 14,11 - ὅπως μὴ πλανᾶται ἔτι ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἀπ᾿ ἐμοῦ, καὶ ἵνα μὴ μιαίνωνται ἔτι ἐν πᾶσι τοῖς παραπτώμασιν αὐτῶν· καὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 14,11 - Θα τιμωρή ο ψευδοπροφήτης, όπως και καθένας που έρχεται να του ζητήση συμβουλήν, δια να μη παραπλανάται πλέον ο ισραηλιτικός λαός και απομακρύνεται από εμέ. Δια να μη μολύνωνται πλέον οι Ισραηλίται με τα παραπτώματα αυτών. Τοτε δε θα είναι αυτοί λαός ιδικός μου και εγώ θα είμαι Θεός ιδικός των, λέγει ο Κυριος”.

Ιεζ. 14,12 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 14,12 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 14,13 - υἱὲ ἀνθρώπου, γῆ ἐὰν ἁμάρτῃ μοι τοῦ παραπεσεῖν παράπτωμα καὶ ἐκτενῶν τὴν χεῖρά μου ἐπ᾿ αὐτὴν καὶ συντρίψω αὐτῆς στήριγμα ἄρτου καὶ ἐξαποστελῶ ἐπ᾿ αὐτὴν λιμὸν καὶ ἐξαρῶ ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτήνη·

Ιεζ. 14,13 - “υιέ ανθρώπου, εάν οι κάτοικοι μιας χώρας αμαρτήσουν και περιπέσουν εις μεγάλα παραπτώματα, εγώ θα απλώσω τιμωρόν την χείρα μου εναντίον αυτής. Θα συντρίψω και θα εξαφανίσω τον άρτον, που είναι στήριγμα της ζωής των, θα εξαποστείλω εναντίον της χώρας αυτής λιμόν και θα εξολοθρεύσω από αυτήν ανθρώπους και κτήνη.

Ιεζ. 14,14 - καὶ ἐὰν ὦσιν οἱ τρεῖς ἄνδρες οὗτοι ἐν μέσῳ αὐτῆς, Νῶε καὶ Δανιὴλ καὶ Ἰώβ, αὐτοὶ ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτῶν σωθήσονται, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 14,14 - Εάν όμως εις την χώραν αυτήν υπάρχουν έστω και τρεις ευσεβείς άνδρες, όπως άλλοτε ο Νώε, ο Δανιήλ, ο Ιώβ, αυτοί δια την ευσέβειάν των και την δικαιοσύνην των θα σωθούν, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 14,15 - ἐὰν καὶ θηρία πονηρὰ ἐπάγω ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τιμωρήσομαι αὐτὴν καὶ ἔσται εἰς ἀφανισμὸν καὶ οὐκ ἔσται ὁ διοδεύων ἀπὸ προσώπου τῶν θηρίων,

Ιεζ. 14,15 - Εάν δε στείλω θηρία άγρια εναντίον της χώρας αυτής, την τιμωρήσω και την εξολοθρεύσω δια των θηρίων, ώστε κανείς διαβάτης να μη τολμά να διέλθη δι' αυτής εξ αιτίας των κακών θηρίων,

Ιεζ. 14,16 - καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες οὗτοι ἐν μέσῳ αὐτῆς ὦσι, ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, εἰ υἱοὶ ἢ θυγατέρες σωθήσονται, ἀλλ᾽ ἢ αὐτοὶ μόνοι σωθήσονται, ἡ δὲ γῆ ἔσται εἰς ὄλεθρον.

Ιεζ. 14,16 - υπάρχουν δε εις την χώραν αυτήν έστω και τρεις άνδρες ευσεβείς, ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι ενώ οι υιοί και αι θυγατέρες της χώρας αυτής δεν θα σωθούν, οι τρεις ούτοι ευσεβείς άνδρες θα διασωθούν και η χώρα θα παραδοθή εις όλεθρον και εξαφανισμόν.

Ιεζ. 14,17 - ἢ καὶ ῥομφαίαν ἐὰν ἐπάγω ἐπὶ τὴν γῆν ἐκείνην καὶ εἴπω· ῥομφαία διελθάτω διὰ τῆς γῆς, καὶ ἐξαρῶ ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτῆνος,

Ιεζ. 14,17 - Εάν εξαποστείλω φονικήν ρομφαίαν των εχθρών εναντίον των κατοίκων της χώρας εκείνης και είπω· η μάχαιρα ας πέραση δια μέσου της χώρας αυτής και έτσι εγώ εξολοθρεύσω από αυτήν όλους τους ανθρώπους και τα κατοικίδια ζώα,

Ιεζ. 14,18 - καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες οὗτοι ἐν μέσῳ αὐτῆς, ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, οὐ μὴ ῥύσωνται υἱοὺς οὐδὲ θυγατέρας, ἀλλ᾽ ἢ αὐτοὶ μόνοι σωθήσονται.

Ιεζ. 14,18 - υπάρχουν δε εις την χώραν αυτήν οι τρεις αυτοί ευσεβείς άνδρες, ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι δεν θα σωθούν, ούτε οι υιοί ούτε αι θυγατέρες αυτής, ειμή μόνον οι τρεις αυτοί άνδρες θα σωθούν.

Ιεζ. 14,19 - ἢ καὶ θάνατον ἐπαποστείλω ἐπὶ τὴν γῆν ἐκείνην καὶ ἐκχεῶ τὸν θυμόν μου ἐπ᾽ αὐτὴν ἐν αἵματι τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτῆνος,

Ιεζ. 14,19 - Εάν εξαποστείλω εναντίον της χώρας αυτής θανατηφόρον επιδημικήν ασθένειαν και αφήσω να εκχυθή εναντίον της ο δίκαιος θυμός μου, και εξολοθρεύσω από αυτήν μέσα στο αίμα ανθρώπους και κτήνη,

Ιεζ. 14,20 - καὶ Νῶε καὶ Δανιὴλ καὶ Ἰὼβ ἐν μέσῳ αὐτῆς, ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ἐὰν υἱοὶ ἢ θυγατέρες ὑπολειφθῶσιν, αὐτοὶ ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτῶν ῥύσονται τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

Ιεζ. 14,20 - οι μεταξύ αυτών ευρισκόμενοι ευσεβείς άνδρες, όπως άλλοτε ο Νώε, ο Δανιήλ και ο Ιώβ, ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι ούτε οι υιοί, ούτε αι θυγατέρες των αμαρτωλών κατοίκων θα διαφύγουν την καταστροφήν, ειμή μόνον οι τρεις λόγω της ευσεβείας των θα σώσουν την ζωήν των.

Ιεζ. 14,21 - τάδε λέγει Κύριος· ἐὰν δὲ καὶ τὰς τέσσαρας ἐκδικήσεις μου τὰς πονηράς, ῥομφαίαν καὶ λιμὸν καὶ θηρία πονηρὰ καὶ θάνατον,

ἐξαποστείλω ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτῆνος

Ιεζ. 14,21 - Αυτά λέγει ο Κυριος· εάν και τας τέσσαρας αυτάς σκληράς τιμωρίας, εχθρικήν ρομφαίαν, λιμόν, άγρια θηρία, θανατηφόρους ασθενείας, εξαποστείλω εναντίον της Ιερουσαλήμ, δια να εξολοθρεύσω από αυτήν ανθρώπους και κτήνη,

Ιεζ. 14,22 - καὶ ἰδοὺ ὑπολελειμμένοι ἐν αὐτῇ οἱ ἀνασεσωσμένοι αὐτῆς, οἳ ἐξάγουσιν ἐξ αὐτῆς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, ἰδοὺ αὐτοὶ ἐκπορεύονται πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὄψεσθε τὰς ὁδοὺς αὐτῶν καὶ τὰ ἐνθυμήματα αὐτῶν καὶ μεταμεληθήσεσθε ἐπὶ τὰ κακά, ἃ ἐπήγαγον ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, πάντα τὰ κακὰ ἃ ἐπήγαγαν ἐπ᾽ αὐτήν,

Ιεζ. 14,22 - ιδού, θα απομείνουν μερικοί από τους κατοίκους, οι οποίοι θα διασωθούν από την συμφοράν. Αυτοί θα βγάλουν υγιείς από την κατεστραμμένην και τιμωρημένην αυτήν πόλιν τους υιούς και τας θυγατέρας των, θα πορευθούν και θα ελθουν προς σας, οι οποίοι θα ευρίσκεσθε αιχμάλωτοι εις την χώραν των Χαλδαίων, θα γνωρίσετε την διαγωγήν των και τας επιθυμίας των καρδιών των και θα μετανοήσετε δια τας μεγάλας καταστροφάς, τας οποίας εγώ επέφερα εξ αιτίας σας εναντίον της Ιερουσαλήμ, δι' όλας τας συμφοράς εναντίον αυτής της πόλεως.

Ιεζ. 14,23 - καὶ παρακαλέσουσιν ὑμᾶς, διότι ὄψεσθε τὰς ὁδοὺς αὐτῶν καὶ τὰ ἐνθυμήματα αὐτῶν, καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι οὐ μάτην πεποίηκα πάντα, ὅσα ἐποίησα ἐν αὐτῇ, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 14,23 - Οι ίδιοί με την παρουσίαν των θα σας παρηγορήσουν, διότι σεις θα ιδήτε τας οδούς της ζωής των και τας επιθυμίας των καρδιών των. Θα γνωρίσετε καλά και θα πεισθήτε, ότι εγώ δεν έστειλα όλα αυτά τα κακά εναντίον της πόλεως ματαίως και αδικαιολογήτως”, λέγει ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 15

Ιεζ. 15,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 15,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μο είπε·

Ιεζ. 15,2 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, τί ἂν γένοιτο τὸ ξύλον τῆς ἀμπέλου ἐκ πάντων τῶν ξύλων τῶν κλημάτων τῶν ὄντων ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ δρυμοῦ;

Ιεζ. 15,2 - “συ, υιέ ανθρώπου, εις τι νομίζεις ότι δύναται να χρησιμεύση η κληματόβεργα της αμπέλου εν συγκρίσει με τα αλλά κλωνάρια των δένδρων, που ευρίσκονται στο δάσος;

Ιεζ. 15,3 - εἰ λήψονται ἐξ αὐτῆς ξύλον τοῦ ποιῆσαι εἰς ἐργασίαν; εἰ λήψονται ἐξ αὐτῆς πάσσαλον τοῦ κρεμάσαι ἐπ᾽ αὐτὸν πᾶν σκεῦος;

Ιεζ. 15,3 - Μηπως είναι δυνατόν να πάρουν οι άνθρωποι από μίαν κληματόβεργαν ξύλον και να το χρησιμοποιήσουν δια κάποιαν εργασίαν;

Μηπως ημπορούν να κατασκευάσουν από αυτήν ένα πάσσαλον, δια να κρεμάσουν κάποιο σκεύος οικιακόν;

Ιεζ. 15,4 - πάρεξ πυρὶ δέδοται εἰς ἀνάλωσιν, τὴν κατ᾿ ἐνιαυτὸν κάθαρσιν ἀπ᾿ αὐτῆς ἀναλίσκει τὸ πῦρ, καὶ ἐκλείπει εἰς τέλος· μὴ χρήσιμον ἔσται εἰς ἐργασίαν;

Ιεζ. 15,4 - Μονον ρίπτεται στο πυρ, δια να καή. Καθε δε χρόνον, που ο αμπελουργός καθαρίζει την άμπελον, τα κλήματά της τα κατατρώγει το πυρ και εξαφανίζονται εξ ολοκλήρου. Μηπως αυτά είναι δυνατόν να χρησιμεύσουν δια κάποιον άλλην εργασίαν;

Ιεζ. 15,5 - οὐδὲ ἔτι αὐτοῦ ὄντος ὁλοκλήρου οὐκ ἔσται εἰς ἐργασίαν. μὴ ὅτι ἐὰν καὶ πῦρ αὐτὸ ἀναλώσῃ εἰς τέλος, εἰ ἔτι ἔσται εἰς ἐργασίαν;

Ιεζ. 15,5 - Εφ' όσον, όταν ακόμη ήτο κληματόβεργα, πριν καή, δεν ημπορούσε να χρησιμεύση ως εργαλείον κατάλληλον προς εργασίαν, πόσον μάλλον όταν το πυρ την καταστρέψη εξ ολοκλήρου, δεν θα είναι κατάλληλον μέσον προς εργασίαν;

Ιεζ. 15,6 - διὰ τοῦτο εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ὃν τρόπον τὸ ξύλον τῆς ἀμπέλου ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ δρυμοῦ, ὃ δέδωκα αὐτὸ πυρὶ εἰς ἀνάλωσιν, οὕτως δέδωκα τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλήμ.

Ιεζ. 15,6 - Δια τούτο ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Οπως η κληματόβεργα, εν συγκρίσει προς τα ξύλα του δάσους, παραδίδεται αυτή κυρίως εις την φωτιάν προς καταστροφήν, ετσι και εγώ θα παραδώσω εις αφανισμόν τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 15,7 - καὶ δώσω τὸ πρόσωπόν μου ἐπ᾿ αὐτούς· ἐκ τοῦ πυρὸς ἐξελεύσονται, καὶ πῦρ αὐτοὺς καταφάγεται, καὶ ἐπιγνώσονται ὅτι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ στηρίσαι με τὸ πρόσωπόν μου ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιεζ. 15,7 - Θα στρέψω το πρόσωπόν μου απειλητικόν εναντίον των. Μερικοί από αυτούς θα διασωθούν από την φωτιάν, αλλά εν τέλει και αυτούς θα τους καταφάγη το πυρ. Οταν, λοιπόν, εγώ στρέψω τιμωρόν το πρόσωπόν μου εναντίον αυτών, θα μάθουν όλοι ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 15,8 - καὶ δώσω τὴν γῆν εἰς ἀφανισμόν, ἀνθ᾿ ὧν παρέπεσον παραπτώματι, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 15,8 - Θα παραδώσω την χώραν των Ισραηλιτών εις καταστροφήν και όλεθρον εξ αιτίας των μεγάλων αυτών παραπτωμάτων, εις τα οποία έχουν περιπέσει”, λέγει ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 16

Ιεζ. 16,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 16,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε

Ιεζ. 16,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, διαμάρτυραι τῇ Ἱερουσαλὴμ τὰς ἀνομίας αὐτῆς

Ιεζ. 16,2 - “υιέ ανθρώπου, με έντονον διαμαρτυρίαν κατάστησε γνωστάς εις την Ιερουσαλήμ τας αμαρτίας της,

Ιεζ. 16,3 - καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος τῇ Ἱερουσαλήμ· ἡ ῥίζα σου καὶ ἡ γένεσίς σου ἐκ γῆς Χαναάν, ὁ πατήρ σου Ἀμοῤῥαῖος, καὶ ἡ μήτηρ σου Χετταία.

Ιεζ. 16,3 - και θα πης προς αυτήν αυτά λέγει. ο Κυριος εις την Ιερουσαλήμ· Η ρίζα σου και η καταγωγή σου προέρχονται από την γην Χαναάν, ο πατέρας σου είναι Αμορραίος, η μητέρα σου είναι Χετταία.

Ιεζ. 16,4 - καὶ ἡ γένεσίς σου, ἐν ᾗ ἡμέρᾳ ἐτέχθης, οὐκ ἔδησας τοὺς μαστούς σου καί ἐν ὕδατι οὐκ ἐλούσθης, οὐδὲ ἁλὶ ἡλίσθης καὶ ἐν σπαργάνοις οὐκ ἐσπαργανώθης,

Ιεζ. 16,4 - Κατά δε την ημέραν, κατά την οποίαν εγεννήθης, δεν εδέθη το στήθος σου, δεν έλούσθης με νερό, δεν σε έτριψαν με άλατι και δεν εσπαργανώθης εις σπάργανα.

Ιεζ. 16,5 - οὐδὲ ἐφείσατο ὁ ὀφθαλμός μου ἐπὶ σοὶ τοῦ ποιῆσαί σοι ἓν ἐκ πάντων τούτων, τοῦ παθεῖν τι ἐπὶ σοί, καὶ ἀπεῤῥίφης ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πεδίου τῇ σκολιότητι τῆς ψυχῆς σου ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἐτέχθης.

Ιεζ. 16,5 - Δεν σε ελυπήθη το μάτι μου, ώστε να σου προσφέρω μίαν από τας περιποιήσεις αυτάς. Δεν έδειξα κάποιαν προς σε συμπάθειαν. Εξ αιτίας της διεστραμμένης καρδίας σου απερρίφθης εις ανοικτήν πεδιάδα κατά την ημέραν της γεννήσεώς σου.

Ιεζ. 16,6 - καὶ διῆλθον ἐπὶ σὲ καὶ εἶδόν σε πεφυρμένην ἐν τῷ αἵματί σου καὶ εἶπά σοι· ἐκ τοῦ αἵματός σου ζωή·

Ιεζ. 16,6 - Και όμως εγώ επέρασα κοντά σου. Σε είδα αιμόφυρτον με το ίδιο σου το αίμα και είπα προς σε· από το αίμα σου θα προέλθη η ζωή·

Ιεζ. 16,7 - πληθύνου, καθὼς ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἀγροῦ δέδωκά σε· καὶ ἐπληθύνθης καὶ ἐμεγαλύνθης καὶ εἰσῆλθες εἰς πόλεις πόλεων· οἱ μαστοί σου ἀνωρθώθησαν, καὶ ἡ θρίξ σου ἀνέτειλε, σὺ δὲ ἦσθα γυμνὴ καὶ ἀσχημονοῦσα.

Ιεζ. 16,7 - αυξήσου εις πληθυσμόν. Σε έκαμα να αναβλαστήσης, όπως η χλόη του αγρού. Και επληθύνθης, εμεγάλωσες, εδοξάσθης, εισήλθες εις πόλεις πολλάς. Οι μαστοί σου ωρθώθησαν, η κόμη της κεφαλής σου έγινε πλούσια. Συ όμως ήσουνα τελείως γυμνή, ακάλυπτος και ασχημονούσα.

Ιεζ. 16,8 - καὶ διῆλθον διὰ σοῦ καὶ εἶδόν σε, καὶ ἰδοὺ καιρός σου καὶ καιρὸς καταλυόντων, καὶ διεπέτασα τὰς πτέρυγάς μου ἐπὶ σὲ καὶ ἐκάλυψα τὴν ἀσχημοσύνην σου· καὶ ὤμοσά σοι καὶ εἰσῆλθον ἐν διαθήκῃ μετὰ σοῦ, λέγει Κύριος, καὶ ἐγένου μοι.

Ιεζ. 16,8 - 'Επερασα κοντά σου και σε είδα. Ιδού, ήλθεν ο καιρός σου, ο καιρός του γάμου σου, να ιδρύσης οικογένειαν. Απλωσα επάνω σου τας πτέρυγάς μου και εσκέπασα την ασχημίαν της γυμνότητός σου. Ωρκίσθην προς σέ, συνήψα μαζή σου διαθήκην, λέγει ο Κυριος, και έγινες έτσι ιδική μου.

Ιεζ. 16,9 - καὶ ἔλουσά σε ἐν ὕδατι καὶ ἀπέπλυνα τὸ αἷμά σου ἀπὸ σοῦ καὶ ἔχρισά σε ἐν ἐλαίῳ

Ιεζ. 16,9 - Σε ελούσά με καθαρό νερό, απέπλυνα και εκαθάρισα το αίμά σου, σε ήλειψα με αρωματικόν έλαιον.

Ιεζ. 16,10 - καὶ ἐνέδυσά σε ποικίλα καὶ ὑπέδυσά σε ὑάκινθον καὶ ἔζωσά σε βύσσῳ καὶ περιέβαλόν σε τριχάπτῳ

Ιεζ. 16,10 - Σε ενέδυσα με πολύχρωμα ενδύματα, σου έδωσα εσώρρουχα υακίνθινα, σε περιέζωσα με ζώνην από βύσσον, σε περιέβαλα με λεπτόν μετάξινον μανδύαν.

Ιεζ. 16,11 - καὶ ἐκόσμημά σε κόσμῳ καὶ περιέθηκα ψέλια περὶ τὰς χεῖράς σου καὶ κάθεμα περὶ τὸν τράχηλόν σου

Ιεζ. 16,11 - Σε εστόλισα με κοσμήματα. Εθεσα βραχιόλια εις τα χέρια σου και περιδέραιον στον τράχηλόν σου.

Ιεζ. 16,12 - καὶ ἔδωκα ἐνώτιον περὶ τὸν μυκτῆρά σου καὶ τροχίσκους ἐπὶ τὰ ὦτά σου καὶ στέφανον καυχήσεως ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου.

Ιεζ. 16,12 - Σου εδωσα δακτυλίδι δια τους ρώθωνάς σου, σκουλαρίκια δια τα αυτιά σου και λαμπρόν στέφανον επάνω εις την κεφαλήν σου.

Ιεζ. 16,13 - καὶ ἐκοσμήθης χρυσίῳ καὶ ἀργυρίῳ, καὶ τὰ περιβόλαιά σου βύσσινα καὶ τρίχαπτα καὶ ποικίλα· σεμίδαλιν καὶ ἔλαιον καὶ μέλι ἔφαγες καὶ ἐγένου καλὴ σφόδρα.

Ιεζ. 16,13 - Εστολίσθης με χρυσόν και άργυρον, τα δε φορέματά, σου ήσαν κατασκευασμένα αυτό βύσσον και οι μανδύαι σου αυτό πολύχρωμον μέταξαν. Εφαγες σημιγδάλι και λάδι και μέλι και έγινες τάρα πολύ ωραία.

Ιεζ. 16,14 - καὶ ἐξῆλθέ σου ὄνομα ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐν τῷ κάλλει σου, διότι συντετελεσμένον ἦν ἐν εὐπρεπείᾳ ἐν τῇ ὡραιότητι, ᾗ ἔταξα ἐπὶ σέ, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 16,14 - Δια την ωραιότητά σου η φήμη του ονόματός σου διεδόθη μεταξύ των διαφόρων εθνών. Διότι τέλειον και άρτιον ήτο το κάλλος της ωραιότητάς σου, το οποίον εγώ σου έδωσα, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 16,15 - Καὶ ἐπεποίθεις ἐν τῷ κάλλει σου καὶ ἐπόρνευσας ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου καὶ ἐξέχεας τὴν πορνείαν σου ἐπὶ πάντα πάροδον, ὃ οὐκ ἔσται.

Ιεζ. 16,15 - Συ όμως εκυριεύθης από αλαζονείαν και αυτοπεποίθησιν δια το κάλλος σου και εκμεταλλευόμενη την φήμην σου εξετράπης εις ειδωλολατρικην πορνείαν. Προσέφερες την αμαρτωλότητά σου προς κάθε διεύθυνσιν, πράγμα το οποίον δεν έπρεπε ποτε να γίνη.

Ιεζ. 16,16 - καὶ ἔλαβες ἐκ τῶν ἱματίων σου καὶ ἐποίησας σεαυτῇ εἴδωλα ῥαπτὰ καὶ ἐξεπόρνευσας ἐπ᾿ αὐτά· καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃς, οὐδὲ μὴ γένηται.

Ιεζ. 16,16 - Επῆρες μερικά από τα φορέματά σου, τα έρραψες και κατεσκεύασες δια τα είδωλα σκηνάς και εκεί παρεδόθης εις πορνείαν. Δεν έπρεπε να εισέλθης εκεί και δεν έπρεπε να γίνη κάτι τέτοιο.

Ιεζ. 16,17 - καὶ ἔλαβες τὰ σκεύη τῆς καυχήσεώς σου ἐκ τοῦ χρυσίου μου καὶ ἐκ τοῦ ἀργυρίου μου, ἐξ ὧν ἔδωκά σοι καὶ ἐποίησας σεαυτῇ εἰκόνας ἀρσενικὰς καὶ ἐξεπόρνευσας ἐν αὐταῖς·

Ιεζ. 16,17 - Επῆρες τα ωραιότατα κοσμήματά σου, τα οποία είχαν φιλοτεχνηθή από ιδικά μου χρυσίον και αργύριον, που εγώ σου είχα δώσει, και κατεσκεύασες δια τον εαυτόν σου ειδωλολατρικάς αρσενικάς εικόνας και παρεδόθης ενώπιον αυτών εις την αμαρτωλότητα.

Ιεζ. 16,18 - καὶ ἔλαβες τὸν ἱματισμὸν τὸν ποικίλον σου καὶ περιέβαλες αὐτὰ καὶ τὸ ἔλαιόν μου καὶ τὸ θυμίαμά μου ἔθηκας πρὸ προσώπου αὐτῶν·

Ιεζ. 16,18 - Επῆρες τα πολύτιμα φορέματά σου και με αυτά ενέδυσες τα είδωλα και το έλαιόν μου και το θυμίαμά μου τα έθεσε εμπρός εις τα είδωλα.

Ιεζ. 16,19 - καὶ τοὺς ἄρτους μου, οὓς ἔδωκά σοι, σεμίδαλιν καὶ ἔλαιον καὶ μέλι ἐψώμισά σε καὶ ἔθηκας αὐτὰ πρὸ προσώπου αὐτῶν εἰς ὀσμήν εὐωδίας· καὶ ἐγένετο, λέγει Κύριος,

Ιεζ. 16,19 - Τους άρτου μου, τους οποίους εγώ σου είχα δώσει σημιγδάλι και έλαιον και μέλι, με τα οποία σε έθρεψα, τα έθεσες ενώπιον των ειδώλων, δια να αισθανθούν εκείνα οσμήν ευωδίας. Συνέβη όμως και κάτι άλλο φοβερώτερον, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 16,20 - καὶ ἔλαβες τοὺς υἱούς σου καὶ τὰς θυγατέρας σου, ἃς ἐγέννησας, καὶ ἔθυσας αὐτὰ αὐτοῖς εἰς ἀνάλωσιν, ὡς μικρὰ ἐξεπόρνευσας,

Ιεζ. 16,20 - Επῆρες τους υιούς σου και τας θυγατέρας σου, τας οποίας εγέννησες, και τα προσέφερες θυσίαν ολοκαυτώματος εις τα είδωλα. Είναι, λοιπόν, μικρά αυτή η αποστασία και η παρασπονδία σου;

Ιεζ. 16,21 - καὶ ἔσφαξας τὰ τέκνα σου καὶ ἔδωκας αὐτὰ ἐν τῷ ἀποτροπιάζεσθαί σε ἐν αὐτοῖς.

Ιεζ. 16,21 - Εσφαξες τα τέκνα σου και τα παρέδωσες εις την φωτιάν προς τιμήν των ειδώλων δια μίαν αποτροπαίαν εξιλεωσίν σου.

Ιεζ. 16,22 - τοῦτο παρὰ πᾶσαν τὴν πορνείαν σου, καὶ οὐκ ἐμνήσθης τῆς νηπιότητός σου, ὅτε ἦσθα γυμνὴ καὶ ἀσχημονοῦσα καὶ πεφυρμένη ἐν τῷ αἵματί σου ἔζησας.

Ιεζ. 16,22 - Και μέσα εις όλα αυτά τα βδελυρά σου έργα δεν ενεθυμήθης την νηπιακήν σου ηλικίαν, όταν δηλαδή ήσουνα γυμνή, συχαμερή, αιμόφυρτος και ότι έζησες, διότι εγώ σε επροστάτευσα.

Ιεζ. 16,23 - καὶ ἐγένετο μετὰ πάσας τὰς κακίας σου, λέγει Κύριος,

Ιεζ. 16,23 - Επειτα δε από όλας αυτάς τας φοβεράς παρανομίας σου, λέγει ο Κυριος,

Ιεζ. 16,24 - καὶ ᾠκοδόμησας σεαυτῇ οἴκημα πορνικὸν καὶ ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν πάσῃ πλατείᾳ

Ιεζ. 16,24 - οικοδόμησες δια τον εαυτόν σου, ειδωλολατρικόν ναόν φαυλότητος. Εκτισες δια τον εαυτόν σου εις κάθε πλατείαν δημόσια πορνικά οικήματα.

Ιεζ. 16,25 - καὶ ἐπ᾿ ἀρχῆς πάσης ὁδοῦ ᾠκοδόμησας τὰ πορνεῖά σου καὶ ἐλυμήνω τὸ κάλλος σου καὶ διήγαγες τὰ σκέλη σου παντὶ παρόδῳ καὶ ἐπλήθυνας τὴν πορνείαν σου·

Ιεζ. 16,25 - Και εις την είσοδον κάθε οδού και τας γωνίας της πόλεώς σου οικοδόμησες ειδωλολατρικά κτίρια φαυλότητας και εμόλυνες κατ' αυτόν τον τρόπον το κάλλος σου. Ηνοιξες τα σκέλη σου εις κάθε διαβάτην και επλήθυνες πολύ την αμαρτωλότητά σου.

Ιεζ. 16,26 - καὶ ἐξεπόρνευσας ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Αἰγύπτου τοὺς ὁμοροῦντάς σοι τοὺς μεγαλοσάρκους καὶ πολλαχῶς ἐξεπόρνευσας τοῦ παροργίσαι με.

Ιεζ. 16,26 - Παρεδόθης εις την αμαρτωλότητά σου με τους γείτονας και παχυσάρκους Αιγυπτίους. Με ποικίλους τρόπους παρεδόθης μαζή των εις πορνείαν, ώστε να με κάμης να οργισθώ εναντίον σου.

Ιεζ. 16,27 - ἐὰν δὲ ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σέ, καὶ ἐξαρῶ τὰ νόμιμά σου καὶ παραδώσω εἰς ψυχὰς μισούντων σε, θυγατέρας ἀλλοφύλων τὰς ἐκκλινούσας σε ἐκ τῆς ὁδοῦ σου, ἧς ἠσέβησας.

Ιεζ. 16,27 - Ιδού όμως ότι εγώ θα απλώσω κατά αμετάκλητον απόφασίν μου την τιμωρόν δεξιάν μου εναντίον σου. Θα ξερριζώσω και θα πετάξω τα νόμιμα δικαιώματά σου και θα σε παραδώσω εις ανθρώπους, οι οποίοι σε μισούν, εις πόλεις των Φιλισταίων, των οποίων οι κάτοικοι, όταν βλέπουν την φοβεράν ασέβειαν εις την οποίαν εξετράπης, κοκκινίζουν από έντροπην και αλλάζουν διεύθυνσιν.

Ιεζ. 16,28 - καὶ ἐξεπόρνευσας ἐπὶ τὰς θυγατέρας Ἀσσοὺρ καὶ οὐδ᾿ οὕτως ἐνεπλήσθης· καὶ ἐξεπόρνευσας καὶ οὐκ ἐνεπίπλω.

Ιεζ. 16,28 - Παρεδόθης εις αναιδεστάτην πορνείαν εις τας πόλεις των Ασσυρίων και ούτε έτσι εχόρτασες. Εξεπόρνευσες ειδωλολατρικώς, χωρίς και να χορτάσης ποτέ.

Ιεζ. 16,29 - καὶ ἐπλήθυνας τὰς διαθήκας σου πρὸς γῆν Χαλδαίων καὶ οὐδὲ ἐν τούτοις ἐνεπλήσθης.

Ιεζ. 16,29 - Επολλαπλασίασες τας συμφωνίας σου με τους ειδωλολάτρας της γης των Χαλδαίων, αλλά ούτε και με αυτό εχόρτασες.

Ιεζ. 16,30 - τί διαθῶ τὴν θυγατέρα σου, λέγει Κύριος, ἐν τῷ ποιῆσαί σε πάντα ταῦτα, ἔργα γυναικὸς πόρνης; καὶ ἐξεπόρνευσας τρισσῶς ἐν ταῖς θυγατράσι σου·

Ιεζ. 16,30 - Τι είδους διαθήκην θα συνάψω, ω Ιερουσαλήμ, με σε και πως τώρα θα φερθώ στους κατοίκους σου, οι οποίοι διέπραξαν όλα αυτά τα βρωμερά έργα, έργα πόρνης γυναικός; Συ, Ιερουσαλήμ, δια των κατοίκων σου εξεπόρνευσας πάρα πολύ.

Ιεζ. 16,31 - τὸ πορνεῖον ᾠκοδόμησας ἐν πάσῃ ἀρχῇ ὁδοῦ καὶ τὴν βάσιν σου ἐποίησας ἐν πάσῃ πλατείᾳ καὶ ἐγένου ὡς πόρνη συνάγουσα μισθώματα.

Ιεζ. 16,31 - Εις την αρχήν της κάθε οδού οικοδόμησες ειδωλολατρικόν πορνείον και έκτισες κεντρικούς ειδωλολατρικούς ναούς εις κάθε πλατείαν. Ετσι δε έγινες μία πραγματική αμαρτωλός γυναίκα, η οποία παίρνει μισθόν δια τας εκτροπάς της.

Ιεζ. 16,32 - ἡ γυνὴ ἡ μοιχωμένη ὁμοία σοι παρὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς λαμβάνουσα μισθώματα·

Ιεζ. 16,32 - Εγινες μία μοιχαλίς, η οποία παίρνει δωρεάς από τον σύζυγόν της, αλλά τας δίδει στους ξένους άνδρας ως αμοιβήν της αμαρτωλότητός της !

Ιεζ. 16,33 - πᾶσι τοῖς ἐκπορνεύσασιν αὐτὴν προσεδίδου μισθώματα, καὶ σὺ δέδωκας μισθώματα πᾶσι τοῖς ἐρασταῖς σου καὶ ἐφόρτιζες αὐτοὺς τοῦ ἔρχεσθαι πρός σε κυκλόθεν ἐν τῇ πορνείᾳ σου.

Ιεζ. 16,33 - Εις όλας τας εκπορνευομένας γυναίκας δίδουν συνήθως οι άνδρες τον μισθόν των. Συ όμως έδωσες εις όλους τους έραστάς σου αμοιβάς και τους υπεχρέωνες να έρχωνται εις επικοινωνίαν προς σε από όλα τα γύρω μέρη.

Ιεζ. 16,34 - καὶ ἐγένετο ἐν σοὶ διεστραμμένον παρὰ τὰς γυναῖκας ἐν τῇ πορνείᾳ σου, καὶ μετὰ σοῦ πεπορνεύκασιν ἐν τῷ προσδιδόναι σε μισθώματα, καὶ σοὶ μισθώματα οὐκ ἐδόθη, καὶ ἐγένετο ἐν σοὶ διεστραμμένα. -

Ιεζ. 16,34 - Εγινε δηλαδή με σε κάτι το παράδοξον και αντίθετον από ο,τι συνήθως γίνεται με τας αμαρτωλάς γυναίκας. Συ, δηλαδή, έδινες αμοιβάς εις εκείνους, οι οποίοι ημάρταναν μαζή σου και δεν έδιδαν εκείνοι εις σε αμοιβήν. Ετσι δε φοβερά και διεστραμμένα συνέβησαν με σένα.

Ιεζ. 16,35 - Διὰ τοῦτο, πόρνη, ἄκουε λόγον Κυρίου·

Ιεζ. 16,35 - Δια τούτο, συ, η πόρνη, άκουσε τώρα τον λόγον του Κυρίου.

Ιεζ. 16,36 - τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἐξέχεας τὸν χαλκόν σου, καὶ ἀποκαλυφθήσεται ἡ αἰσχύνη ἐν τῇ πορνείᾳ σου πρὸς τοὺς ἐραστάς σου καὶ εἰς πάντα τὰ ἐνθυμήματα τῶν ἀνομιῶν σου καὶ ἐν τοῖς αἵμασι τῶν τέκνων σου, ὧν ἔδωκας αὐτοῖς.

Ιεζ. 16,36 - Αυτά λέγει ο Κυριος· επειδή διεσκόρπισες τα χρήματά σου και δια της πορνείας σου με τους έραστάς σου αναισχύντως απεκάλυψες την εντροπήν της γυμνότητός σου, δι' όλα τα έργα των παρανόμων επιθυμιών σου, δια τα αίματα των τέκνων σου, τα οποία παρέδωκες εις θυσίαν,

Ιεζ. 16,37 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ συνάγω πάντας τοὺς ἐραστάς σου, ἐν οἷς ἐπεμίγης ἐν αὐτοῖς καὶ πάντας, οὓς ἠγάπησας, σὺν πᾶσιν, οἷς ἐμίσεις· καὶ συνάξω αὐτοὺς ἐπὶ σὲ κυκλόθεν καὶ ἀποκαλύψω τὰς κακίας σου πρὸς αὐτούς, καὶ ὄψονται πᾶσαν τὴν αἰσχύνην σου·

Ιεζ. 16,37 - δια τούτο εγώ θα εξεγείρω και θα επιφέρω εναντίον σου όλους τους εραστάς σου, με τους οποίους ήλθες εις μίξιν, και όλους εκείνους τους οποίους συ ηγαπησες, και όλους εκείνους τους οποίους συ εμισησες. Θα συναθροίσω γύρω σου και εναντίον σου όλους αυτούς και θα φανερώσω εις αυτούς τας κακίας σου και θα ιδούν και θα γνωρίσουν όλην την καταισχύνην σου.

Ιεζ. 16,38 - καὶ ἐκδικήσω σε ἐκδικήσει μοιχαλίδος καὶ ἐκχεούσης αἷμα καὶ θήσω σε ἐν αἵματι θυμοῦ καὶ ζήλου.

Ιεζ. 16,38 - Θα σε τιμωρήσω με την τιμωρίαν, που επιβάλλεται εναντίον της μοιχαλίδος, και εναντίον εκείνης που χύνει αίμα. Θα σε παραδώσω εις φονικόν θυμόν και ζηλοτυπίαν.

Ιεζ. 16,39 - καὶ παραδώσω σε εἰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ κατασκάψουσι τὸ πορνεῖόν σου καὶ καθελοῦσι τὴν βάσιν σου, καὶ ἐκδύσουσί σε τὰ ἱμάτιά σου καὶ λήψονται τὰ σκεύη τῆς καυχήσεώς σου καί ἀφήσουσί σε γυμνὴν καὶ ἀσχημονοῦσαν.

Ιεζ. 16,39 - Θα σε παραδώσω εις τα χέρια των και αυτοί θα κατασκάψουν τα δαιμονικά τεμένη της αμαρτωλότητός σου. Θα κρημνίσουν τον ειδωλικόν σου ναόν. Θα σε γυμνώσουν από τα πολύτιμα φορέματά σου. Θα πάρουν τα λαμπρά κοσμήματά σου και θα σε αφήσουν εντελώς γυμνήν και συχαμερήν.

Ιεζ. 16,40 - καὶ ἄξουσιν ἐπὶ σὲ ὄχλους καὶ λιθοβολήσουσί σε ἐν λίθοις καὶ κατασφάξουσί σε ἐν τοῖς ξίφεσιν αὐτῶν.

Ιεζ. 16,40 - Αυτοί οι εχθροί σου θα οδηγήσουν εναντίον σου όχλους, οι οποίοι και θα σε κτυπήσουν με λίθους, θα σε κατασφάξουν με τα ξίφη των.

Ιεζ. 16,41 - καὶ ἐμπρήσουσι τοὺς οἴκους σου πυρὶ καὶ ποιήσουσιν ἐν σοὶ ἐκδικήσεις ἐνώπιον γυναικῶν πολλῶν· καὶ ἀποστρέψω σε ἐκ τῆς πορνείας σου, καὶ μισθώματα οὐ μὴ δῷς οὐκέτι.

Ιεζ. 16,41 - Θα παραδώσουν στο πυρ τα σπίτια σου, θα σε τιμωρήσουν υπό τα όμματα πλήθους γυναικών, πλήθους άλλων πόλεων, θα σε απομακρύνω βιαίως από την αμαρτωλότητά σου και θα θέσω τέρμα εις τας πορνείας σου και δεν θα δώσης πλέον αμοιβάς στους εραστάς σου.

Ιεζ. 16,42 - καὶ ἐπαφήσω τὸν θυμόν μου ἐπὶ σέ, καὶ ἐξαρθήσεται ὁ ζῆλός μου ἐκ σοῦ, καὶ ἀναπαύσομαι καὶ σὺ μὴ μεριμνήσω οὐκέτι.

Ιεζ. 16,42 - Θα αφήσω να εκσπάση εναντίον σου ο δίκαιος θυμός μου. Θα φύγη και θα διαλυθή εντελώς η μεγάλη μου αγάπη προς σέ. Θα αναπαυθώ πλέον και δεν θα έχω καμμίαν απολύτως δια σε μέριμναν.

Ιεζ. 16,43 - ἀνθ᾿ ὧν οὐκ ἐμνήσθης τῆς νηπιότητός σου καὶ ἐλύπεις με ἐν πᾶσι τούτοις, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ τὰς ὁδούς σου εἰς κεφαλήν σου δέδωκα, λέγει Κύριος· καὶ οὕτως ἐποίησας τὴν ἀσέβειαν ἐπὶ πάσαις ταῖς ἀνομίαις σου.

Ιεζ. 16,43 - Ολα δε αυτά, διότι δεν ενεθυμήθης τας ευεργεσίας, τας οποίας εγώ από της νηπιότητός σου έκαμα, και συνεχώς με ελυπούσες με όλας τας παρανομίας σου. Ιδού, λοιπόν, ότι εγώ έχω ρίψει τώρα επάνω στο κεφάλι σου τας τιμωρίας των παρανομιών σου, λέγει ο Κυριος. Διότι συ διέπραξες τρομεράν ειδωλολατρικήν ασέβειαν με όλα τα παράνομα έργα σου.

Ιεζ. 16,44 - ταῦτά ἐστι πάντα, ὅσα εἶπαν κατὰ σοῦ ἐν παραβολῇ λέγοντες· καθὼς ἡ μήτηρ,

Ιεζ. 16,44 - Αυτά είναι όλα εκείνα, τα οποία είπα ότι θα συμβούν εις βάρος σου, σύμφωνα και με τον παραβολικόν νόμον· “κατά την μητέρα

Ιεζ. 16,45 - καὶ ἡ θυγάτηρ· θυγάτηρ τῆς μητρός σου σὺ εἶ ἡ ἀπωσαμένη τὸν ἄνδρα αὐτῆς καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἀδελφοὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἀπωσαμένων τοὺς ἄνδρας αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν· ἡ μήτηρ ὑμῶν Χετταία, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν Ἀμοῤῥαῖος.

Ιεζ. 16,45 - και η κόρη”. Είσαι θυγάτηρ της μητρός σου, οποία απώθησε και εγκατέλειψε τον σύζυγόν της και τα τέκνα της. Είσαι αδελφή των αδελφών σου, αι ποίαι απώθησαν και εγκατέλειψαν τους συζύγους των και τα τέκνα των. Η μήτηρ σας είναι Χετταία και ο πατήρ σας είναι Αμορραίος.

Ιεζ. 16,46 - ἡ ἀδελφὴ ὑμῶν ἡ πρεσβυτέρα Σαμάρεια, αὐτὴ καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς, ἡ κατοικοῦσα ἐξ εὐωνύμων σου· καὶ ἡ ἀδελφή σου ἡ νεωτέρα σου ἡ κατοικοῦσα ἐκ δεξιῶν σου Σόδομα καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς.

Ιεζ. 16,46 - Μεγαλύτερα σας αδελφή είναι η Σαμάρεια· αυτή και αι κωμοπόλεις της, που ευρίσκονται αριστερά σου· νεωτέρα σου αδελφή, η οποία κατοικεί εκ δεξιών σου, είναι τα Σοδομα και αι κωμοπόλεις των.

Ιεζ. 16,47 - καὶ οὐδ᾿ ὧς ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν ἐπορεύθης, οὐδὲ κατὰ τὰς ἀνομίας αὐτῶν ἐποίησας· παρὰ μικρὸν καὶ ὑπέρκεισαι αὐτὰς ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου.

Ιεζ. 16,47 - Και δεν είναι μόνον ότι εβαδισες τας παρανόμους οδούς εκείνων, ούτε ότι ηρκέσθης να διαπράξης τας παρανομίας των, αλλά υπερέβαλες αυτάς εις όλας τας παρανόμους οδούς σου.

Ιεζ. 16,48 - ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, εἰ πεποίηκε Σόδομα ἡ ἀδελφή σου, αὐτὴ καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς, ὃν τρόπον ἐποίησας σὺ καὶ αἱ θυγατέρες σου.

Ιεζ. 16,48 - Ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, και διαβεβαιώνω ότι η αδελφή σου, η πόλις των Σοδόμων και αι κωμοπόλεις της, δεν διέπραξαν τας παρανομίας, τας οποίας διέπραξας συ, ω Ιερουσαλήμ, και αι κωμοπόλεις σου.

Ιεζ. 16,49 - πλὴν τοῦτο τὸ ἀνόμημα Σοδόμων τῆς ἀδελφῆς σου, ὑπερηφανία· ἐν πλησμονῇ ἄρτων καὶ ἐν εὐθηνίᾳ οἴνου ἐσπατάλων αὐτὴ καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς. τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῇ καὶ ταῖς θυγατράσιν αὐτῆς, καὶ χεῖρα πτωχοῦ καὶ πένητος οὐκ ἀντελαμβάνοντο.

Ιεζ. 16,49 - Αλλα η παρανομία των Σοδόμων, της αδελφής σου αυτής πόλεως, ήτο η υπερηφάνεια. Μέσα εις την αφθονίαν των άρτων και του οίνου και των υλικών αγαθών εζούσεν αυτή και αι κωμοπόλεις της μίαν άσωτον και σπάταλον ζωήν. Επί πλέον υπήρχεν εις αυτήν και εις τας κωμοπόλεις της και σκληρότης, διότι δεν έδιδον εις απλωμένον χέρι του πτωχού και του πένητος καμμίαν βοήθειαν.

Ιεζ. 16,50 - καὶ ἐμεγαλαύχουν καὶ ἐποίησαν ἀνομήματα ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ ἐξῇρα αὐτὰς καθὼς εἶδον.

Ιεζ. 16,50 - Ησαν καυχηματίαι και ημάρταναν αναιδώς ενώπιόν μου. Επειδή δε εγώ έβλεπα την παράνομον αυτήν ζωήν των, τους κατέστρεψα.

Ιεζ. 16,51 - καὶ Σαμάρεια κατὰ τὰς ἡμίσεις τῶν ἁμαρτιῶν σου οὐχ ἥμαρτε· καὶ ἐπλήθυνας τὰς ἀνομίας σου ὑπὲρ αὐτὰς καὶ ἐδικαίωσας τὰς ἀδελφάς σου ἐν πάσαις ταῖς ἀνομίαις σου, αἷς ἐποίησας.

Ιεζ. 16,51 - Η δε Σαμάρεια ούτε κατά το ήμισυ των ιδικών σου αμαρτιών δεν είχε παρασυρθή εις αμαρτίας. Συ επλήθυνες πάρα πολύ τας αμαρτίας σου, περισσότερον από αυτάς. Και έκαμες ώστε αι αδελφαί σου αυταί πόλεις να φαίνωνται δίκαιαι συγκρινόμεναι προς τας ιδικάς σου παρανομίας, τας οποίας συ διέπραξες.

Ιεζ. 16,52 - καὶ σὺ κόμισαι βάσανόν σου, ἐν ᾗ ἔφθειρας τὰς ἀδελφάς σου ἐν ταῖς ἁμαρτίαις σου, αἷς ἠνόμησας ὑπὲρ αὐτάς, καὶ ἐδικαίωσας αὐτὰς ὑπὲρ σεαυτήν· καὶ σὺ αἰσχύνθητι καὶ λάβε τὴν ἀτιμίαν σου ἐν τῷ δικαιῶσαί σε τὰς ἀδελφάς σου.

Ιεζ. 16,52 - Παρε, λοιπόν, τώρα συ επάνω σου την εντροπήν των σφαλμάτων σου, ίμέ τα οποία διέφθειρες τας αδελφάς σου εις τας ιδικάς σου αμαρτίας, δια των οποίων παρηνόμησες περισσότερον από αυτάς. Και έτσι ανέδειξες εκείνας δικαίας συγκρινομένας προς σέ. Η εντροπή ας σε καλύψη δια τούτο. Παρε, λοιπόν, επάνω σου αυτόν τον εξευτελισμόν, διότι συ με το πλήθος των φοβερών σου παρανομιών έκαμες, ώστε να φαίνωνται δίκαιαι αι αδελφαί σου.

Ιεζ. 16,53 - καὶ ἀποστρέψω τὰς ἀποστροφὰς αὐτῶν, τὴν ἀποστροφὴν Σοδόμων καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς, καὶ ἀποστρέψω τὴν ἀποστροφὴν Σαμαρείας καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς, καὶ ἀποστρέψω τὴν ἀποστροφήν σου ἐν μέσῳ αὐτῶν,

Ιεζ. 16,53 - Θα αποκαταστήσω εγώ αυτάς, θα αποκαταστήσω τα ξεπεσμένα Σοδομα και τας κωμοπόλεις, που εξαρτώνται από αυτά. Θα

αποκαταστήσω την αποστατήσασαν Σαμάρειαν και τας κωμοπόλεις της. Μεταξύ δε αυτών θα αποκαταστήσω κάποτε και σέ.

Ιεζ. 16,54 - ὅπως κομίσῃ τὴν βάσανόν σου καὶ ἀτιμωθήσῃ ἐκ πάντων, ὧν ἐποίησας ἐν τῷ παροργίσαι με.

Ιεζ. 16,54 - Και τούτο, δια να πάρης και να φέρης επάνω σου την εξευτελιστικήν βάσανον, να εξευτελισθής και να καταισχυνθής δι' όλα τα αμαρτήματα, τα οποία διέπραξες και εξ αιτίας των οποίων με έκαμες να εξοργισθώ εναντίον σου.

Ιεζ. 16,55 - καὶ ἡ ἀδελφή σου Σόδομα καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς ἀποκατασταθήσονται καθὼς ἦσαν ἀπ᾿ ἀρχῆς, καὶ Σαμάρεια καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς ἀποκατασταθήσονται καθὼς ἦσαν ἀπ᾿ ἀρχῆς, καὶ σὺ καὶ αἱ θυγατέρες σου ἀποκατασταθήσεσθε καθὼς ἀπ᾿ ἀρχῆς ἦτε.

Ιεζ. 16,55 - Η αδελφή σου πόλις, τα Σοδομα και αι κωμοπόλεις της, θα αποκατασταθούν κάποτε, όπως ήσαν απ' αρχής. Και η Σαμάρεια και αι κωμοπόλεις της θα αποκατασταθούν εις την αρχικήν των κατάστασιν. Και συ και αι κωμοπόλεις σου θα αποκατασταθήτε κάποτε, καθώς υπήρξατε απ αρχής.

Ιεζ. 16,56 - καὶ εἰ μὴ ἦν Σόδομα ἡ ἀδελφή σου εἰς ἀκοὴν ἐν τῷ στόματί σου ἐν ταῖς ἡμέραις ὑπερηφανίας σου,

Ιεζ. 16,56 - Μηπως και η αδελφή σου πόλις, τα Σοδομα, κατά τας ημέρας της δόξης σου, δεν ανεφέρετο δια του στόματός σου και δεν ηκούετο ως πόλις αμαρτίας,

Ιεζ. 16,57 - πρὸ τοῦ ἀποκαλυφθῆναι τὰς κακίας σου, ὃν τρόπον νῦν ὄνειδος εἶ θυγατέρων Συρίας καὶ πάντων τῶν κύκλῳ αὐτῆς, θυγατέρων ἀλλοφύλων τῶν περιεχουσῶν σε κύκλῳ;

Ιεζ. 16,57 - πριν φανερωθούν αι κακίαι σου, όπως συ είσαι τώρα όνειδος και εξευτελισμός ανάμεσα εις τας πόλεις της Συρίας και εις τας πόλεις των Φιλισταίων αι οποίαι υπάρχουν ολόγυρά σου;

Ιεζ. 16,58 - τὰς ἀσεβείας σου καὶ τὰς ἀνομίας σου, σὺ κεκόμισαι αὐτάς, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 16,58 - Τας συνεπείας της ασεβείας σου και της παρανομίας σου θα έχης κομίσει, λέγει ο Κυριος”.

Ιεζ. 16,59 - τάδε λέγει Κύριος· καὶ ποιήσω ἐν σοὶ καθὼς ἐποίησας, ὡς ἠτίμωσας ταῦτα τοῦ παραβῆναι τὴν διαθήκην μου.

Ιεζ. 16,59 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “εγώ θα πράξω απέναντί σου, όπως συ έπραξες απεναντί μου, όπως συ κατεφρόνησες τας εντολάς μου και παρέβης την διαθήκην μου.

Ιεζ. 16,60 - καὶ μνησθήσομαι ἐγὼ τῆς διαθήκης μου τῆς μετὰ σοῦ ἐν ἡμέραις νηπιότητός σου καὶ ἀναστήσω σοι διαθήκην αἰώνιον.

Ιεζ. 16,60 - Εγώ όμως δεν θα λησμονήσω την διαθήκην μου, την οποίαν συνήψα με σέ, ότε ακόμα ήσουνα νήπιον, και θα κάμω νέαν διαθήκην με σε

αιωνίαν.

Ιεζ. 16,61 - καὶ μνησθήσῃ τὴν ὁδόν σου καὶ ἐξατιμωθήσῃ ἐν τῷ ἀναλαβεῖν σε τὰς ἀδελφάς σου τὰς πρεσβυτέρας σου σὺν ταῖς νεωτέραις σου, καὶ δώσω αὐτάς σοι εἰς οἰκοδομὴν καὶ οὐκ ἐκ διαθήκης σου.

Ιεζ. 16,61 - Τοτε θα ενθυμηθής την σημερινήν αμαρτωλήν οδόν σου και θα εντροπιασθής, όταν θα αναλαβης τας αδελφάς σου πόλεις, τας αρχαιοτέρας και τας νεωτέρας, τας οποίας εγώ θα δώσω εις σέ, ώστε να τας οικοδομήσης και μορφώσης εις νέαν πνευματικήν ζωήν, οχι πλέον με την παλαιάν διαθήκην σου.

Ιεζ. 16,62 - καὶ ἀναστήσω ἐγὼ τὴν διαθήκην μου μετὰ σοῦ, καὶ ἐπιγνώσῃ ὅτι ἐγὼ Κύριος,

Ιεζ. 16,62 - Εγώ θα σε ανεγείρω, θα σε αποκαταστήσω και θα συνάψω την νέαν διαθήκην μου με σε και θα μάθης τότε καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος,

Ιεζ. 16,63 - ὅπως μνησθῇς καὶ αἰσχυνθῇς, καὶ μὴ ᾖ σοι ἔτι ἀνοῖξαι τὸ στόμα σου ἀπὸ προσώπου τῆς ἀτιμίας σου ἐν τῷ ἐξιλάσκεσθαί μέ σοι κατὰ πάντα, ὅσα ἐποίησας, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 16,63 - δια να ενθυμηθής την προτέραν σου διαγωγήν και εντραπής και να μη έχστο σθένος πλέον να ανοίξης το στόμα σου εξ αιτίας της καταισχύνης σου, όταν εγώ θα σε ελεήσω και θα σε εξιλεώσω δι' όλα τα κακά, τα οποία έπραξες”; λέγει ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 17

Ιεζ. 17,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 17,1 - Ο Κυριος ωμίλησε εις εμέ και είπε·

Ιεζ. 17,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, διήγησαι διήγημα καὶ εἰπὸν παραβολὴν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ

Ιεζ. 17,2 - “υιέ ανθρώπου, άκουσε και διηγήσου ένα παραβολικόν διήγημα, ειπέ μίαν αλληγορίαν στον ισραηλιτικον λαόν.

Ιεζ. 17,3 - καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος· ὁ ἀετὸς ὁ μέγας ὁ μεγαλοπτέρυγος, ὁ μακρὸς τῇ ἐκτάσει, πλήρης ὀνύχων, ὃς ἔχει τὸ ἤγημα εἰσελθεῖν εἰς τὸν Λίβανον καὶ ἔλαβε τὰ ἐπίλεκτα τῆς κέδρου,

Ιεζ. 17,3 - Είπε, αυτά λέγει ο Κυριος· Ενας μεγάλος αετός με μακρυές φτερούγες, μακρός και μεγαλόσωμος, γεμάτος ισχυρά νύχια, επήρε κατεύθυνσιν και εισήλθεν στο όρος Λιβανον. Επῆρεν από εκεί τα εκλεκτά μέρη μιας κέδρου.

Ιεζ. 17,4 - τὰ ἄκρα τῆς ἁπαλότητος ἀπέκνισε καὶ ἤνεγκεν αὐτὰ εἰς γῆν Χαναάν, εἰς πόλιν τετειχισμένην ἔθετο αὐτά.

Ιεζ. 17,4 - Εκοψε τα τρυφερά ακρινά βλαστάρια και τα έφερε εις την χώραν Χαναάν, εις πόλιν περικλειομένην από ισχυρόν τείχος.

Ιεζ. 17,5 - καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῆς γῆς καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸ πεδίον φυτὸν ἐφ᾿ ὕδατι πολλῷ, ἐπιβλεπόμενον ἔταξεν αὐτό.

Ιεζ. 17,5 - Επῆρε κατόπιν από την περιοχήν του Λιβάνου νεαρόν φυτόν και το εφύτευσεν εις γόνιμον πεδιάδα, πλησίον εις ύδατα πολλά και εφρόντισε δια την επίβλεψιν και περιποίησίν του.

Ιεζ. 17,6 - καὶ ἀνέτειλε καὶ ἐγένετο εἰς ἄμπελον ἀσθενοῦσαν καὶ μικρὰν τῷ μεγέθει τοῦ ἐπιφαίνεσθαι αὐτήν· τὰ κλήματα αὐτῆς ἐπ᾿ αὐτὴν καὶ ῥίζαι αὐτῆς ὑποκάτω αὐτῆς ἦσαν. καὶ ἐγένετο εἰς ἄμπελον καὶ ἐποίησεν ἀπώρυγας καὶ ἐξέτεινε τὴν ἀναδενδράδα αὐτῆς.

Ιεζ. 17,6 - Το νεαρόν αυτό φυτόν εφύτρωσεν, έγινε μία καχεκτική άμπελος, που μόλις εφαίνετο. Τα κλήματά της έπιπταν επάνω της και αι ρίζαι της επροχωρούσαν κάτω από αυτήν μέσα εις την γην. Επειτα όμως έγινεν άμπελος, άπλωσε καταβολάδας, κλήματα που ανερριχήθησαν επάνω εις τα δένδρα.

Ιεζ. 17,7 - καὶ ἐγένετο ἀετὸς ἕτερος μέγας, μεγαλοπτέρυγος, πολὺς ὄνυξι, καὶ ἰδοὺ ἡ ἄμπελος αὕτη περιπεπλεγμένη πρὸς αὐτόν, καὶ ῥίζαι αὐτῆς πρὸς αὐτόν, καὶ τὰ κλήματα αὐτῆς ἐξαπέστειλεν αὐτῷ τοῦ ποτίσαι αὐτὴν σὺν τῷ βώλῳ τῆς φυτείας αὐτῆς.

Ιεζ. 17,7 - Ιδού, ότι εφάνη τότε ένας άλλος μεγάλος αετός, μεγαλοπτέρυγος και με πιο πολλά νύχια. Και ιδού η άμπελος αυτή είχε περιπλεχθή εις αυτόν. Εστειλε προς τον αετόν τας ρίζας και τα κλήματά της, δια να ποτίση αυτήν και το έδαφος, επάνω, στο οποίον ήτο φυτευμένη.

Ιεζ. 17,8 - εἰς πεδίον καλὸν ἐφ᾿ ὕδατι πολλῷ αὕτη πιαίνεται τοῦ ποιεῖν βλαστοὺς καὶ φέρειν καρπόν, τοῦ εἶναι εἰς ἄμπελον μεγάλην.

Ιεζ. 17,8 - Εις καλήν και εύφορον πεδιάδα είχε φυτευθή, κοντά εις πολλά ύδατα, από τα οποία τρέφεται αφθόνως και μεγαλώνει, ώστε να πετάξη βλαστούς, να φέρη καρπούς, να γίνη μεγάλη άμπελος.

Ιεζ. 17,9 - διὰ τοῦτο εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· εἰ κατευθυνεῖ; οὐχὶ αἱ ῥίζαι τῆς ἁπαλότητος αὐτῆς καὶ ὁ καρπὸς σαπήσεται, καὶ ξηρανθήσεται πάντα τὰ προανατέλλοντα αὐτῆς; καὶ οὐκ ἐν βραχίονι μεγάλῳ, οὐδὲ ἐν λαῷ πολλῷ τοῦ ἐκσπᾶσαι αὐτὴν ἐκ ῥιζῶν αὐτῆς·

Ιεζ. 17,9 - Δια τούτο είπε· αυτά λέγει ο Κυριος· Θα προχωρήση εις ανάπτυξιν και καρποφορίαν η άμπελος αυτή ; Οχι. Διότι αι τρυφεραί της ρίζαι και ο καρπός της θα σαπίσουν και όλα τα κλήματα, που έχουν βλαστήσει από αυτήν, θα ξηρανθούν και δεν θα χρειασθούν δυνατοί βραχίονες ούτε πολύ πλήθος ανθρώπων, δια να την ξερριζώσουν από το έδαφος.

Ιεζ. 17,10 - καὶ ἰδοὺ πιαίνεται· μὴ κατευθυνεῖ; οὐχὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι αὐτῆς ἄνεμον τὸν καύσωνα ξηρανθήσεται; σὺν τῷ βώλῳ ἀνατολῆς αὐτῆς

ξηρανθήσεται.

Ιεζ. 17,10 - Ιδού, ότι τώρα αυξάνεται και μεγαλώνει. Μηπως, τάχα, και θα συνέχιση την πρόοδον και ανάπτυξίν της αυτήν; Οχι, διότι αμέσως μόλις θα πνεύση καυστικός άνεμος, θα ξηρανθή· θα ξηρανθή μαζή με το έδαφος, επί του οποίου αυτή έχει αναβλαστήσει”.

Ιεζ. 17,11 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 17,11 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 17,12 - υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπὸν δὴ πρὸς τὸν οἶκον τὸν παραπικραίνοντα· οὐκ ἐπίστασθε τί ἦν ταῦτα; εἰπόν· ὅταν ἔλθῃ βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ λήψεται τὸν βασιλέα αὐτῆς καὶ τοὺς ἄρχοντας αὐτῆς καὶ ἄξῃ αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὸν εἰς Βαβυλῶνα.

Ιεζ. 17,12 - “υιέ ανθρώπου, ειπέ στον λαόν αυτόν, ο οποίος συνεχώς με παραπικραίνει και με εξοργίζει· δεν γνωρίζετε τι σημαίνουν αυτά; Ειπέ λοιπόν προς αυτούς το νόημά των. Οταν επέλθη ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εναντίον της Ιερουσαλήμ, θα συλλάβη αιχμάλωτον τον βασιλέα της και τους άρχοντάς της και θα φέρη αυτούς μαζί του εις την Βαβυλώνα.

Ιεζ. 17,13 - καὶ λήψεται ἐκ τοῦ σπέρματος τῆς βασιλείας καὶ διαθήσεται πρὸς αὐτὸν διαθήκην καὶ εἰσάξει αὐτὸν ἐν ἀρᾷ, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῆς γῆς λήψεται

Ιεζ. 17,13 - Επειτα θα πάρη ένα μέλος από την βασιλικήν οικογένειαν και θα συνάψη με αυτόν συμφωνίαν. Θα τον αναγκάση δε να ορκισθή δια την τήρησιν της συμφωνίας αυτής. Ο βασιλεύς της Βαβυλώνος θα πάρη επίσης μαζή του και τους άρχοντας της Ιουδαίας,

Ιεζ. 17,14 - τοῦ γενέσθαι εἰς βασιλείαν ἀσθενῆ τὸ καθόλου μὴ ἐπαίρεσθαι, τοῦ φυλάσσειν τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ ἱστάνειν αὐτήν.

Ιεζ. 17,14 - ώστε να γίνη ασθενής η βασιλεία της και να μη ημπορή καθόλου να σήκωση κεφάλι και ούτω να τηρήση την συμφωνίαν με αυτόν και να του σταθή πιστή.

Ιεζ. 17,15 - καὶ ἀποστήσεται ἀπ᾿ αὐτοῦ τοῦ ἐξαποστέλλειν ἀγγέλους ἑαυτοῦ εἰς Αἴγυπτον, τοῦ δοῦναι αὐτῷ ἵππους καὶ λαὸν πολύν. εἰ κατευθυνεῖ; εἰ διασωθήσεται ὁ ποιῶν ἐναντία; καὶ παραβαίνων διαθήκην εἰ διασωθήσεται;

Ιεζ. 17,15 - Ο βασιλεύς όμως της Ιουδαίας θα επαναστατήση κατά του βασιλέως της Βαβυλώνος, θα στείλη αγγελιαφόρους εις την Αίγυπτον, δια να του δώσουν ιππικόν και στρατόν πολύν. Ταχα, θα επιτύχη εις τας προσπαθείας του; Θα διασωθή αυτός, που διαπράττει αντίθετα προς τας συμφωνίας; Αυτός που παραβαίνει την συναφθείσαν συνθήκην θα διασωθή;

Ιεζ. 17,16 - ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ἐὰν μὴ ἐν ᾧ τόπῳ ὁ βασιλεὺς ὁ βασιλεύσας αὐτόν, ὃς ἠτίμωσε τὴν ἀράν μου καὶ ὃς παρέβη τὴν διαθήκην μου, μετ᾿ αὐτοῦ ἐν μέσῳ Βαβυλῶνος τελευτήσει.

Ιεζ. 17,16 - Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι εις την χώραν του βασιλέως, ο οποίος τον εθεσεν στον θρόνον και του οποίου έχει καταπατήσει την ένορκον συμφωνίαν και έθραυσε την διαθήκην, θα μεταφερθή εις την χώραν αυτού του βασιλέως και πλησίον αυτού εις την Βαβυλώνα θα αποθάνη.

Ιεζ. 17,17 - καὶ οὐκ ἐν δυνάμει μεγάλῃ οὐδὲ ἐν ὄχλῳ πολλῷ ποιήσει πρὸς αὐτὸν Φαραὼ πόλεμον, ἐν χαρακοβολίᾳ καὶ ἐν οἰκοδομῇ βελοστάσεων τοῦ ἐξᾶραι ψυχάς.

Ιεζ. 17,17 - Ο Φαραώ δεν θα πράξη, όπως αυτός θέλει. Δεν θα έλθη με δύναμιν μεγάλην, με στρατιώτας πολυάριθμους, δια να κάμη προς χάριν του πόλεμον μέσα από χαρακώματα και με πολιορκητικάς μηχανάς και να θανατώση στρατιώτας της Βαβυλώνος.

Ιεζ. 17,18 - καὶ ἠτίμωσεν ὁρκωμοσίαν τοῦ παραβῆναι διαθήκην, καὶ ἰδοὺ δέδωκε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ πάντα ταῦτα ἐποίησεν αὐτῷ· μὴ σωθήσεται;

Ιεζ. 17,18 - Αυτός όμως ο βασιλεύς της Ιουδαίας εξηυτέλισε και κατεπάτησε τον όρκον του, παρέβη την συμφωνίαν ποι συνήψε προς τους Βαβυλωνίους, έδωσε το χέρι του εις συμμαχίαν και εζήτησε βοήθειαν από τον Φαραώ. Ολα αυτά τα έκαμε προς χάριν του. Μηπως όμως και θα κατορθώση να διασωθή;

Ιεζ. 17,19 - διὰ τοῦτο εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ζῶ ἐγὼ ἐὰν μὴ τὴν ὁρκωμοσίαν μου, ἣν ἠτίμωσε, καὶ τὴν διαθήκην μου, ἣν παρέβη, καὶ δώσω αὐτὰ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ.

Ιεζ. 17,19 - Δια τούτο ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, ότι δια την καταπάτησιν του όρκου του και δια την παράβασιν της διαθήκης μου, την οποίαν αυτός παρέβη, θα επιφέρω εξάπαντος επί της κεφαλής του τας τιμωρίας, που πρέπει.

Ιεζ. 17,20 - καὶ ἐκπετάσω ἐπ᾿ αὐτὸν τὸ δίκτυόν μου, καὶ ἁλώσεται ἐν τῇ περιοχῇ αὐτοῦ.

Ιεζ. 17,20 - Θα απλώσω επάνω από αυτόν το δίκτυόν μου και θα τον συλλάβω μέσα εις την περιοχήν του, όπου θα νομίζη τον εαυτόν του ασφαλή.

Ιεζ. 17,21 - ἐν πάσῃ παρατάξει αὐτοῦ ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται, καὶ τοὺς καταλοίπους εἰς πάντα ἄνεμον διασπερῶ, καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος λελάληκα. -

Ιεζ. 17,21 - Το μεγαλύτερον μέρος των στρατευμάτων του θα πέση κάτω από την εχθρικήν ρομφαίαν και τους υπολοίπους θα διασκορπίσω προς όλας τας κατευθύνσεις. Και τότε θα μάθετε πολύ καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Ελάλησα και έτσι θα γίνη”.

Ιεζ. 17,22 - Διότι τάδε λέγει Κύριος· καὶ λήψομαι ἐγὼ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν τῆς κέδρου, ἐκ κορυφῆς καρδίας αὐτῶν ἀποκνιῶ καὶ καταφυτεύσω ἐγὼ ἐπ᾿ ὄρος ὑψηλόν·

Ιεζ. 17,22 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “εγώ θα πάρω κλάδον από τους εκλεκτούς κλάδους της κέδρου, από την κορυφήν της καρδίας της, θα τον αποκόψω και θα φυτεύσω αυτόν ασφαλή επάνω εις όρος υψηλόν.

Ιεζ. 17,23 - καὶ κρεμάσω αὐτὸν ἐν ὄρει μετεώρῳ τῷ Ἰσραὴλ καὶ καταφυτεύσω, καὶ ἐξοίσει βλαστὸν καὶ ποιήσει καρπὸν καὶ ἔσται εἰς κέδρον μεγάλην, καὶ ἀναπαύσεται ὑποκάτω αὐτοῦ πᾶν θηρίον, καὶ πᾶν πετεινὸν ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ ἀναπαύσεται, τὰ κλήματα αὐτοῦ ἀποκατασταθήσεται.

Ιεζ. 17,23 - Θα τον φυτεύσω, δια να ριζοβολήση ασφαλώς και να γίνη εμφανής, επάνω εις υψηλόν ορός της περιοχής του Ισραήλ. Θα βγάλη βλαστούς και θα κάμη καρπόν και θα γίνη κέδρος μεγάλη. Κατω από αυτήν θα αναπαυθούν όλα τα θηρία και υπό την σκιαν της θα αναπαυθούν όλα τα πτηνά. Οι κλάδοι αυτής στερεοί θα απλωθούν ολόγυρά της.

Ιεζ. 17,24 - καὶ γνώσονται πάντα τὰ ξύλα τοῦ πεδίου διότι ἐγὼ Κύριος ὁ ταπεινῶν ξύλον ὑψηλὸν καὶ ὑψῶν ξύλον ταπεινὸν καὶ ξηραίνων ξύλον χλωρὸν καὶ ἀναθάλλων ξύλον ξηρόν· ἐγὼ Κύριος λελάληκα καὶ ποιήσω.

Ιεζ. 17,24 - Και θα μάθουν όλα τα δένδρα της πεδιάδος, όλοι δηλαδή οι άνθρωποι της γης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος ταπεινώνω τα υψηλά δένδρα και ανυψώνω μεγαλοπρεπή τα ταπεινά δενδρύλλια. Ξηραίνω τα θαλλερά δένδρα και κάμνω να αναθάλλουν τα ξηρά δένδρα. Εγώ, ο Κυριος ωμίλησα και έτσι θα κάμω”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 18

Ιεζ. 18,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 18,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 18,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, τί ὑμῖν ἡ παραβολὴ αὕτη ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λέγοντες· οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν;

Ιεζ. 18,2 - «“υιέ ανθρώπου, διατί υπάρχει μεταξύ σας, μεταξύ των Ισραηλιτών, αυτή η παροιμία που λέγεται· “οι πατέρες έφαγον τα άγουρα σταφύλια και τα δόντια των παιδιών αιμωδίασαν”.

Ιεζ. 18,3 - ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ἐὰν γένηται ἔτι λεγομένη ἡ παραβολὴ αὕτη ἐν τῷ Ἰσραήλ·

Ιεζ. 18,3 - Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι δεν θα λέγεται πλέον.η παροιμία αυτή μεταξύ των Ισραηλιτών.

Ιεζ. 18,4 - ὅτι πᾶσαι αἱ ψυχαὶ ἐμαί εἰσιν, ὃν τρόπον ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός, οὕτως καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ υἱοῦ, ἐμαί εἰσιν· ἡ ψυχὴ ἡ ἁμαρτάνουσα, αὕτη ἀποθανεῖται. -

Ιεζ. 18,4 - Καθε ζωή ανθρώπου είναι ιδική μου· όπως η ζωή του πατρός έτσι και η ζωή του παιδιού. Ιδικές μου είναι οι ζωές. Αυτός ο οποίος

αμαρτάνει, αυτός και θα τιμωρηθή δια θανάτου.

Ιεζ. 18,5 - Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὃς ἔσται δίκαιος, ὁ ποιῶν κρίμα καὶ δικαιοσύνην,

Ιεζ. 18,5 - Ο άνθρωπος όμως, ο οποίος είναι δίκαιος, αυτός ο οποίος τηρεί τας εντολάς μου και φέρεται με δικαιοσύνην,

Ιεζ. 18,6 - ἐπὶ τῶν ὀρέων οὐ φάγεται καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ οὐ μὴ ἐπάρῃ πρὸς τὰ ἐνθυμήματα οἴκου Ἰσραὴλ καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ οὐ μὴ μιάνῃ καὶ πρὸς γυναῖκα ἐν ἀφέδρῳ οὖσαν οὐ προσεγγιεῖ

Ιεζ. 18,6 - δεν θα φάγη ειδωλόθυτα κρέατα από τους επάνω εις τα όρη βωμούς των ειδώλων, δεν θα σηκώση τα βλέμματά του προς τα είδωλα του ειδωλολατρικού λαού, δεν θα μολύνη την γυναίκα του πλησίον του, δεν θα προσέλθη εις γυναίκα, η οποία ευρίσκεται εις τα καταμήνια της.

Ιεζ. 18,7 - καὶ ἄνθρωπον οὐ μὴ καταδυναστεύσῃ, ἐνεχυρασμὸν ὀφείλοντος ἀποδώσει καὶ ἅρπαγμα οὐχ ἁρπᾶται, τὸν ἄρτον αὐτοῦ τῷ πεινῶντι δώσει καὶ γυμνὸν περιβαλεῖ

Ιεζ. 18,7 - Δεν θα καταδυναστεύη άνθρωπον, θα αποδίδη το ενέχυρον χρεωφειλέτου πτωχού, δεν θα αρπάζη ξένα πράγματα. Θα δίδη προθύμως το ψωμί του στον πεινασμένον, και θα ενδύη τον γυμνόν.

Ιεζ. 18,8 - καὶ τὸ ἀργύριον αὐτοῦ ἐπὶ τόκῳ οὐ δώσει καὶ πλεονασμὸν οὐ λήψεται καὶ ἐξ ἀδικίας ἀποστρέψει τὴν χεῖρα αὐτοῦ, κρίμα δίκαιον ποιήσει ἀνὰ μέσον ἀνδρὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ πλησίον αὐτοῦ

Ιεζ. 18,8 - Δεν θα δανείζη τα χρήματά του με τόκον, δεν θα παίρνη περισσότερα είδη από όσα έχει δώσει. Από αδίκους πράξεις θα απομακρύνη το χέρι του. Θα δικάζη και θα κρίνη δικαίως ανθρώπους, οι οποίοι έχουν διαφοράς μεταξύ των.

Ιεζ. 18,9 - καὶ τοῖς προστάγμασί μου πεπόρευται καὶ τὰ δικαιώματά μου πεφύλακται τοῦ ποιῆσαι αὐτά· δίκαιος οὗτός ἐστι, ζωῇ ζήσεται, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 18,9 - Θα βαδίζη σύμφωνα με τας εντολάς μου και θα καταβάλλη κάθε προσπάθειαν και προσοχήν να τηρή τας εντολάς μου. Αυτός είναι δίκαιος και αυτός εξάπαντος θα ζήση, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 18,10 - Καὶ ἐὰν γεννήσῃ υἱὸν λοιμὸν ἐκχέοντα αἷμα καὶ ποιοῦντα ἁμαρτήματα,

Ιεζ. 18,10 - Αυτός δε ο άνθρωπος, εάν αποκτήση υιόν διεφθαρμένον, ο οποίος χύνει αίμα αθώον και διαπράττει αμαρτήματα

Ιεζ. 18,11 - ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ δικαίου οὐκ ἐπορεύθη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἔφαγε καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐμίανε

Ιεζ. 18,11 - και δεν βαδίζει σύμφωνα με τον δρόμον του πατρός του του δικαίου, αλλά επάνω εις τα όρη τρώγει ειδωλόθυτα προ των βωμών των ειδώλων και την γυναίκα του πλησίον αυτού εμίανε,

Ιεζ. 18,12 - καὶ πτωχὸν καὶ πένητα κατεδυνάστευσε καὶ ἅρπαγμα ἥρπασε καὶ ἐνεχυρασμὸν οὐκ ἀπέδωκε καὶ εἰς τὰ εἴδωλα ἔθετο τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἀνομίαν πεποίηκε,

Ιεζ. 18,12 - τον δε πτωχόν και τον πένητα τον κατετυράννησε και ήρπασε βιαίως ξένα πράγματα και δεν απέδωσε το ενέχυρον πτωχού και προς τα είδωλα έστρεψε λατρευτικά τα μάτια του, αυτός έχει διαπράξει παρανομίαν.

Ιεζ. 18,13 - μετὰ τόκου ἔδωκε καὶ πλεονασμὸν ἔλαβεν, οὗτος ζωῇ οὐ ζήσεται, πάσας τὰς ἀνομίας ταύτας ἐποίησε, θανάτῳ θανατωθήσεται, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπ᾿ αὐτὸν ἔσται. -

Ιεζ. 18,13 - Εδάνειζε δε τα χρήματά του με τόκον και ελάμβανε περισσότερα οπό εκείνα που έδιδε. Αυτός δεν θα ζήση πλέον, διότι έχει διαπράξει όλας αυτάς τας παρανομίας. Θα αποθάνη εξαπαντος, το αίμα του θα πέση επάνω στο κεφάλι του.

Ιεζ. 18,14 - Ἐὰν δὲ γεννήσῃ υἱόν, καὶ ἴδῃ πάσας τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἃς ἐποίησε, καὶ φοβηθῇ καὶ μὴ ποιήσῃ κατ᾿ αὐτάς,

Ιεζ. 18,14 - Εάν όμως αυτός ο αμαρτωλός και ασεβής γεννήση υιόν, αυτός δε ίδη όλας τας αμαρτίας του πατρός του, αυτάς τας οποίας εκείνος διέπραξε, θα φοβηθή δε και δεν θα πράξη σύμφωνα με αυτάς,

Ιεζ. 18,15 - ἐπὶ τῶν ὀρέων οὐ βέβρωκε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ οὐκ ἔθετο εἰς τὰ ἐνθυμήματα οἴκου Ἰσραὴλ καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ οὐκ ἐμίανε

Ιεζ. 18,15 - δεν θα τρώγη, δηλαδή, τα ειδωλόθυτα φαγητά επάνω εις τα όρη, δεν θα προσηλώνη τα μάτια του με ευλάβειαν και σεβασμόν εις τα είδωλα του ειδωλολατρικού λαού, δεν θα μολύνη την γυναίκα του πλησίον,

Ιεζ. 18,16 - καὶ ἄνθρωπον οὐ κατεδυνάστευσε καὶ ἐνεχυρασμὸν οὐκ ἐνεχύρασε καὶ ἅρπαγμα οὐχ ἥρπασε, τὸν ἄρτον αὐτοῦ τῷ πεινῶντι ἔδωκε καὶ γυμνὸν περιέβαλε,

Ιεζ. 18,16 - ανθρωπον δε δεν θα καταδυναστεύση, ενέχυρον πτωχού χρεωφειλέτου δεν θα λαμβάνη, δεν θα αρπάζη ξένα πράγματα, από τον άρτον αυτού θα δίνη στον πεινώντα και τον γυμνόν θα ενδύη·

Ιεζ. 18,17 - καὶ ἀπὸ ἀδικίας ἀπέστρεψε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τόκον οὐδὲ πλεονασμὸν οὐκ ἔλαβε, δικαιοσύνην ἐποίησε καὶ ἐν τοῖς προστάγμασί μου ἐπορεύθη, οὐ τελευτήσει ἐν ἀδικίαις πατρὸς αὐτοῦ, ζωῇ ζήσεται.

Ιεζ. 18,17 - θα αποστρέφη τα χέρια του πάντοτε από τας αδικίας, τόκον δεν θα παίρνη, ούτε περισσότερα από όσα έχει δανείσει θα λαμβάνη, θα πραγματοποιή δε δικαιοσύνην καθ' όλην του την ζωήν, θα πορεύεται σύμφωνα με τας εντολάς μου, αυτός δεν θα αποθάνη εξ αιτίας των αμαρτιών του πατρός του. Ασφαλώς και βεβαίως θα ζήση.

Ιεζ. 18,18 - ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἐὰν θλίψει θλίψῃ καὶ ἁρπάσῃ ἅρπαγμα, ἐναντία ἐποίησεν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ μου καὶ ἀποθανεῖται ἐν τῇ ἀδικίᾳ

αὐτοῦ. -

Ιεζ. 18,18 - Ο πατέρας του όμώς εάν πιέση και καταθλίψη τον πτωχόν και αρπάση βιαίως ξένα πράγματα, θα διαπράττη εν μέσω του ισραηλιτικού λαού αντίθετα από εκείνα, τα οποία πράττει ο υιός του. Αυτός θα αποθάνη ασφαλώς και βεβαίως εξ αιτίας των αμαρτιών του.

Ιεζ. 18,19 - Καὶ ἐρεῖτε· τί ὅτι οὐκ ἔλαβε τὴν ἀδικίαν ὁ υἱὸς τοῦ πατρός; ὅτι ὁ υἱὸς δικαιοσύνην καὶ ἔλεος πεποίηκε, πάντα τὰ νόμιμά μου συνετήρησε καὶ ἐποίησεν αὐτά· ζωῇ ζήσεται.

Ιεζ. 18,19 - Και τότε θα πήτε· Διατί το παιδί δεν υπέστη την τιμωρίαν των αδικιών του πατρός του; Διότι είναι υιός δικαιοσύνης, έδειξε ευσπλαγχνίαν, ετήρησεν όλας τας εντολάς μου και τας εφήρμοσε πιστώς. Αυτός ασφαλώς και βεβαίως θα ζήση.

Ιεζ. 18,20 - ἡ δὲ ψυχὴ ἡ ἁμαρτάνουσα ἀποθανεῖται· ὁ δὲ υἱὸς οὐ λήψεται τὴν ἀδικίαν τοῦ πατρός, οὐδὲ ὁ πατὴρ λήψεται τὴν ἀδικίαν τοῦ υἱοῦ· δικαιοσύνη δικαίου ἐπ᾿ αὐτὸν ἔσται, καὶ ἀνομία ἀνόμου ἐπ᾿ αὐτὸν ἔσται.

Ιεζ. 18,20 - Ανθρωπος όμως ο οποίος πεισμόνως και αμετανοήτως αμαρτάνει, αυτός θα αποθάνη πολύ σύντομα. Το παιδί δεν θα πάρη επάνω του τας αδικίας του πατρός. Ούτε ο πατέρας θα είναι υπεύθυνος δια τας αδικίας του παιδιού. Η αρετή του δικαίου θα μείνη εις αυτόν κτήμα αναφαίρετον· όπως επίσης και η παρανομία του αμαρτωλού θα μένη πάντοτε εις βάρος του αμαρτωλού.

Ιεζ. 18,21 - καὶ ὁ ἄνομος ἐὰν ἀποστρέψῃ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε, καὶ φυλάξηται πάσας τὰς ἐντολάς μου καὶ ποιήσῃ δικαιοσύνην καὶ ἔλεος, ζωῇ ζήσεται καὶ οὐ μὴ ἀποθάνῃ.

Ιεζ. 18,21 - Εάν όμως ο αμαρτωλός μετανοήση και αποστροφή όλας τας αμαρτίας, τας οποίας διέπραξε, και προσπαθήση να τηρήση όλας τας εντολάς μου και να εφαρμόση δικαιοσύνην και έλεος, θα μακροημερεύση και δεν θα τιμωρηθή με πρόωρον θάνατον.

Ιεζ. 18,22 - πάντα τὰ παραπτώματα αὐτοῦ, ὅσα ἐποίησεν, οὐ μνησθήσεται, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτοῦ, ᾗ ἐποίησε, ζήσεται.

Ιεζ. 18,22 - Ολα τα αμαρτήματα, τα οποία είχε διαπράξει, δεν θα τα, ενθυμηθή πλέον ο Θεός. Χαρις δε εις την ενάρετον ζωήν του, την οποίαν ζη, θα ζήση επί μακρόν.

Ιεζ. 18,23 - μὴ θελήσει θελήσω τὸν θάνατον τοῦ ἀνόμου, λέγει Κύριος, ὡς τὸ ἀποστρέψαι αὐτὸν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πονηρᾶς καὶ ζῆν αὐτόν;

Ιεζ. 18,23 - Μηπως, τάχα, εγώ θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, λέγει ο Κυριος, όπως και όσον θέλω και επιθυμώ να απαρνηθή αυτός τον αμαρτωλόν τρόπον τη ζωής, να επιστρέψη εν μετανοία προς εμέ, δια να ζήση επί μακρόν;

Ιεζ. 18,24 - ἐν δὲ τῷ ἀποστρέψαι δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ καὶ ποιῆσαι ἀδικίαν κατὰ πάσας τὰς ἀνομίας, ἃς ἐποίησεν ὁ ἄνομος, πᾶσαι αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ, ἃς ἐποίησεν, οὐ μὴ μνησθῶσιν· ἐν τῷ παραπτώματι αὐτοῦ, ᾧ παρέπεσε, καὶ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις αὐτοῦ, αἷς ἥμαρτεν, ἐν αὐταῖς ἀποθανεῖται.

Ιεζ. 18,24 - Εάν εξ άλλου ο δίκαιος άνθρωπος εγκαταλείψη τη εναρετον αυτού ζωήν και διαπράξη αδικίας, εκτραπή εις όλας τας παρανομίας, τας οποίας διαπράττει ο ασεβής, όλαι αι αρεταί αυτού, τας οποίας έως τότε έχει κατορθώσει,δεν θα ληφθούν υπ' όψιν. Ενεκα δε των παραπτωμάτων, εις τα οποία έχει περιπέσει, και των αμαρτιών τας οποίας διέπραξε, θα τιμωρηθή δια τας αμαρτίας του αυτάς.

Ιεζ. 18,25 - καὶ εἴπατε· οὐ κατευθύνει ἡ ὁδὸς Κυρίου. ἀκούσατε δὴ πᾶς ὁ οἶκος Ἰσραήλ· μὴ ἡ ὁδός μου οὐ κατευθύνει; οὐχὶ ἡ ὁδὸς ὑμῶν οὐ κατευθύνει;

Ιεζ. 18,25 - Σεις όμως είπατε και λέγετε· "Αυτός ο τρόπος της ενεργείας του Κυρίου δεν είναι ευθύς και δίκαιος". Ακούσατε, λοιπόν, όλοι σεις οι Ισραηλίται· ο ιδικός μου τρόπος και δρόμος δεν είναι ευθύς και δίκαιος η η ιδική σας νοοτροπία και οδός δεν είναι ευθεία και δικαία;

Ιεζ. 18,26 - ἐν τῷ ἀποστρέψαι τὸν δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ καὶ ποιήσει παράπτωμα καὶ ἀποθάνῃ, ἐν τῷ παραπτώματι, ᾧ ἐποίησεν, ἐν αὐτῷ ἀποθανεῖται.

Ιεζ. 18,26 - Οταν ο δίκαιος αποστραφή και απομακρυνθή από τον δρόμον της αρετής και διαπράξη αμετανοήτως το κακόν και αποθάνη ένεκα της αιτίας αυτής, εξ αιτίας των αμαρτιών τας οποίας διέπραξεν, αυτός αποθνήσκει.

Ιεζ. 18,27 - καὶ ἐν τῷ ἀποστρέψαι ἄνομον ἀπὸ τῆς ἀνομίας αὐτοῦ, ἧς ἐποίησε, καὶ ποιήσει κρίμα καὶ δικαιοσύνην, οὗτος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐφύλαξε

Ιεζ. 18,27 - Οπως επίσης, όταν ο αμαρτωλός αποστραφή και απομακρυνθή από τον δρόμον της ασεβείας και αμαρτωλότητος αυτού, εις την οποίαν έχει ζήσει και εφαρμόση τας εντολάς και τηρήση δικαιοσύνην, αυτός διαφυλάττει την ζωήν του επί μακρόν.

Ιεζ. 18,28 - καὶ ἀπέστρεψεν ἐκ πασῶν τῶν ἀσεβειῶν αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε, ζωῇ ζήσεται, οὐ μὴ ἀποθάνῃ.

Ιεζ. 18,28 - Τούτο δέ, διότι μετενόησε και απεμακρύνθη από όλας τας ασεβείς και αμαρτωλάς πράξεις, τας οποίας διέπραξε. Θα ζήση επί μακρόν και δεν θα τιμωρηθή με πρόωρον θάνατον.

Ιεζ. 18,29 - καὶ λέγουσιν ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραήλ· οὐ κατορθοῖ ἡ ὁδὸς Κυρίου. μὴ ἡ ὁδός μου οὐ κατορθοῖ, οἶκος Ἰσραήλ; οὐχὶ ἡ ὁδὸς ὑμῶν οὐ κατορθοῖ;

Ιεζ. 18,29 - Εν τούτοις ο ισραηλιτικός λαός λέγει· “ο τρόπος της ενεργείας του Κυρίου δεν είναι δίκαιος”. Ο ιδικός μου τρόπος ενεργείας δεν είναι δίκαιος, ω Ισραηλίται; Η η ιδική σας νοοτροπία και ο ιδικός σας τρόπος ζωής δεν είναι δίκαιος;

Ιεζ. 18,30 - ἕκαστον κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ κρινῶ ὑμᾶς, οἶκος Ἰσραήλ, λέγει Κύριος. ἐπιστράφητε καὶ ἀποστρέψατε ἐκ πασῶν τῶν ἀσεβειῶν ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσονται ὑμῖν εἰς κόλασιν ἀδικίας.

Ιεζ. 18,30 - Δια τούτο και εγώ τον καθένα από σας ω Ισραηλίται, θα τον κρίνω ανάλογα με την ζώην, την οποίαν έζησε. Μετανοήσατε, λοιπόν, και επιστρέψατε προς εμέ. Απομακρυνθήτε από όλας τας ασεβείς πράξεις σας και αυταί δεν θα είναι πλέον δια σας αιτία τιμωρίας και καταδίκης.

Ιεζ. 18,31 - ἀποῤῥίψατε ἀφ᾿ ἑαυτῶν πάσας τὰς ἀσεβείας ὑμῶν, ἃς ἠσεβήσατε εἰς ἐμὲ καὶ ποιήσατε ἑαυτοῖς καρδίαν καινὴν καὶ πνεῦμα καινόν· καὶ ἱνατί ἀποθνήσκετε, οἶκος Ἰσραήλ;

Ιεζ. 18,31 - Πετάξτε από επάνω σας όλας τας πονηράς πράξεις, τας οποίας ασεβούντες προς εμέ διεπράξατε, και βάλετε μέσα σας καινούργια καρδιά και νέον πνεύμα. Διατί εξακολουθείτε να αποθνήσκετε εξ αιτίας των αμαρτιών σας, ω Ισραηλίται;

Ιεζ. 18,32 - διότι οὐ θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντος, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 18,32 - Διότι εγώ δεν επιθυμώ και δεν θέλω τον θάνατον εκείνου, ο οποίος αποθνήσκει αμετανόητος εις τας αμαρτίας του”, λέγει ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 19

Ιεζ. 19,1 - Καὶ σὺ λαβὲ θρῆνον ἐπὶ τὸν ἄρχοντα τοῦ Ἰσραὴλ

Ιεζ. 19,1 - Και συ, προφήτα, άρχισε να θρηνολογης δια τον βασιλέα του ιουδαϊκού λαού

Ιεζ. 19,2 - καὶ ἐρεῖς· τί ἡ μήτηρ σου; σκύμνος· ἐν μέσῳ λεόντων ἐγενήθη, ἐν μέσῳ λεόντων ἐπλήθυνε σκύμνους αὐτῆς.

Ιεζ. 19,2 - και είπε· Ποιά είναι η μητέρα σου; Τέκνον λεαίνης, ανάμεσα εις άλλους λέοντας εγεννήθη και ανάμεσα εις άλλους λέοντας εγέννησε πολλούς μικρούς λέοντας.

Ιεζ. 19,3 - καὶ ἀπεπήδησεν εἷς τῶν σκύμνων αὐτῆς, λέων ἐγένετο καὶ ἔμαθε τοῦ ἁρπάζειν ἁρπάγματα, ἀνθρώπους ἔφαγε.

Ιεζ. 19,3 - Ενας από τους λεοντιδείς ανεπτύχθη πολύ και δεκρίθη, έγινε λέων, έμαθε να αρπάζη τα θύματά του, έφαγεν ανθρώπους.

Ιεζ. 19,4 - καὶ ἤκουσαν κατ᾿ αὐτοῦ ἔθνη, ἐν τῇ διαφθορᾷ αὐτῶν συνελήφθη, καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐν κημῷ εἰς γῆν Αἰγύπτου.

Ιεζ. 19,4 - Τα άλλα έθνη ήκουσαν να γίνεται λόγος εναντίον αυτού, έστησαν δολίαν παγίδα και τον συνέλαβαν, τον εφίμωσαν και τον οδήγησαν

εις την χώραν της Αιγύπτου.
Ιεζ. 19,5 - καὶ εἶδεν ὅτι ἀπῶσται ἀπ᾿ αὐτῆς, ἀπώλετο ἡ ὑπόστασις αὐτῆς, καὶ ἔλαβεν ἄλλον ἐκ τῶν σκύμνων αὐτῆς, λέοντα ἔταξεν αὐτόν,
Ιεζ. 19,5 - Η μητέρα του, η λέαινα, είδεν ότι ο λέων αυτός απεσπάσθη και απεμακρύνθη από αυτήν. Εχασε κάθε ελπίδα δια την ύπαρξίν του και επήρεν έναν άλλον από τους σκύμνους της, τον ανέδειξε και τον εγκατέστησεν ως λέοντα.
Ιεζ. 19,6 - καὶ ἀνεστρέφετο ἐν μέσῳ λεόντων, λέων ἐγένετο καὶ ἔμαθεν ἁρπάζειν ἁρπάγματα, ἀνθρώπους ἔφαγε·
Ιεζ. 19,6 - Αυτός εζούσε ανάμεσα στους άλλους λέοντας, έγινε πραγματικός λέων, έμαθε να αρπάζη τα θύματά του και να τρώγη τους ανθρώπους.
Ιεζ. 19,7 - καὶ ἐνέμετο τῷ θράσει αὐτοῦ καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν ἐξηρήμωσε καὶ ἠφάνισε γῆν καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ἀπὸ φωνῆς ὠρυώματος αὐτοῦ.
Ιεζ. 19,7 - Με θράσος πολύ ελυμαίνετο τα πάντα, ερήμωνε τας πόλεις των ανθρώπων, εξωλόθρευσε την χώραν, τους ανθρώπους και τα ζώα αυτής ετρομοκρατούσε με τους βρυχηθμούς του.
Ιεζ. 19,8 - καὶ ἔδωκαν ἐπ᾿ αὐτὸν ἔθνη ἐκ χωρῶν κυκλόθεν καὶ ἐξεπέτασαν ἐπ᾿ αὐτὸν δίκτυα αὐτῶν, ἐν διαφθορᾷ αὐτῶν συνελήφθη·
Ιεζ. 19,8 - Τα άλλα έθνη από τας γύρω χώρας των συνησπίσθησαν και εβάδισαν εναντίον αυτού. Ηπλωσαν δι' αυτόν τα δίκτυά των, τον συνέλαβαν εις την δολίαν παγίδα των.
Ιεζ. 19,9 - καὶ ἔθεντο αὐτὸν ἐν κημῷ καὶ ἐν γαλεάγρᾳ, ἦλθε πρὸς βασιλέα Βαβυλῶνος, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς φυλακήν, ὅπως μὴ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ὄρη τοῦ Ἰσραήλ.
Ιεζ. 19,9 - Τον εφίμωσαν, τον έβαλαν μέσα εις κλωβόν, τον έφεραν προς τον βασιλέα της Βαβυλώνος και εκείνος τον έρριψεν εις την φυλακήν, δια να μη ακουσθή πλέον η φωνή του επάνω εις τα όρη της γης Ισραήλ !
Ιεζ. 19,10 - ἡ μήτηρ σου ὡς ἄμπελος καὶ ὡς ἄνθος ἐν ῥόᾳ ἐν ὕδατι πεφυτευμένη, ὁ καρπὸς αὐτῆς καὶ ὁ βλαστὸς αὐτῆς ἐγένετο ἐξ ὕδατος πολλοῦ.
Ιεζ. 19,10 - Η μητέρα σου είναι ωσάν την άμπελον. Είναι ωσάν το άνθος της ροδιάς, η οποία έχει φυτευθή πλησίον εις ύδατα. Οι καρποί και οι βλαστοί της ήσαν άφθονοι, χάρις εις τα πλούσια ποτίσματα.
Ιεζ. 19,11 - καὶ ἐγένετο αὐτῇ ῥάβδος ἐπὶ φυλὴν ἡγουμένων, καὶ ὑψώθη τῷ μεγέθει αὐτῆς ἐν μέσῳ στελεχῶν καὶ εἶδε τὸ μέγεθος αὐτῆς ἐν πλήθει κλημάτων αὐτῆς.
Ιεζ. 19,11 - Εβλάστησε και ανεπτύχθη εις αυτήν ισχυρύς βλαστός, σκήπτρον εις φυλήν αρχόντων. Και ο βλαστός αυτός υψώθη και ανεπτύχθη,

διεκρίθη δια το μέγεθός του ανάμεσα εις άλλα στελέχη. Η μήτηρ σου είδε το μέγεθος του σκήπτρου αυτού μεταξύ του πλήθους των άλλων βλαστών της.

Ιεζ. 19,12 - καὶ κατεκλάσθη ἐν θυμῷ, ἐπὶ γῆν ἐῤῥίφη, καὶ ἄνεμος ὁ καύσων ἐξήρανε τὰ ἐκλεκτὰ αὐτῆς· ἐξεδικήθη καὶ ἐξηράνθη ἡ ῥάβδος ἰσχύος αὐτῆς, πῦρ ἀνήλωσεν αὐτήν.

Ιεζ. 19,12 - Αίφνης όμως συνετρίβη αυτή με θυμόν, ερρίφθη κάτω στο έδαφος. Ο καυστικός άνεμος εξήρανε τους εκλεκτούς βλαστούς της. Ετιμωρήθη και εξηράνθη η βασιλική ράβδος. Το πυρ την κατέφαγε.

Ιεζ. 19,13 - καὶ νῦν πεφύτευκαν αὐτὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀνύδρῳ·

Ιεζ. 19,13 - Τωρα είναι φυτευμένη εις μίαν έρημον και χωρίς νερό περιοχήν.

Ιεζ. 19,14 - καὶ ἐξῆλθε πῦρ ἐκ ῥάβδου ἐκλεκτῶν αὐτῆς καὶ κατέφαγεν αὐτήν, καὶ οὐκ ἦν ἐν αὐτῇ ῥάβδος ἰσχύος. φυλὴ εἰς παραβολὴν θρήνου ἐστὶ καὶ ἔσται εἰς θρῆνον.

Ιεζ. 19,14 - Φωτιά εβγήκεν από την ράβδον ανάμεσα από τους άλλους εκλεκτούς βλαστούς της και την κατέφαγε. Και έτσι δεν υπάρχει εις αυτήν την άμπελον ο εξαιρετικός και ισχυρός εκείνος βλαστός. Η παραβολή αυτή αναφέρεται εις μίαν φυλήν αξιοθρήνητον, και θα είναι η φυλή αυτή αξία θρήνου επί πολύν χρόνον.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 20

Ιεζ. 20,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἔτει τῷ ἑβδόμῳ, ἐν τῷ πέμπτῳ μηνί, δεκάτῃ τοῦ μηνός, ἦλθον ἄνδρες ἐκ τῶν πρεσβυτέρων οἴκου Ἰσραὴλ ἐπερωτῆσαι τὸν Κύριον καὶ ἐκάθισαν πρὸ προσώπου μου.

Ιεζ. 20,1 - Κατά το έβδομον έτος, τον πέμπτον μήνα, την δεκάτην του μηνός, ήλθον μερικοί άνδρες από τους πρεσβυτέρους του ισραηλιτικού λαού, να ερωτήσουν τον Κυριον και εκάθισαν ενώπιόν μου.

Ιεζ. 20,2 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 20,2 - Ο Κυριος ομίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 20,3 - υἱὲ ἀνθρώπου, λάλησον πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· εἰ ἐπερωτῆσαί με ὑμεῖς ἔρχεσθε; ζῶ ἐγὼ εἰ ἀποκριθήσομαι ὑμῖν, λέγει Κύριος·

Ιεζ. 20,3 - “υιέ ανθρώπου, ομίλησε προς τους πρεσβυτέρους του Ιουδαϊκού λαού και είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Αληθώς έρχεσθε να με ερωτήσετε; Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, ότι δεν θα αποκριθώ κατά τας διαθέσεις σας, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 20,4 - εἰ ἐκδικήσω αὐτοὺς ἐκδικήσει, υἱὲ ἀνθρώπου, τὰς ἀνομίας τῶν πατέρων αὐτῶν διαμάρτυραι αὐτοῖς

Ιεζ. 20,4 - Υιέ ανθρώπου, να διαμαρτυρηθής ζωηρώς δια τας αμαρτίας των προγόνων των και ειπέ ότι και αυτούς τους ιδίους θα τιμωρήσω δια τας ιδικάς των αμαρτίας.

Ιεζ. 20,5 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας ᾑρέτισα τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐγνωρίσθην τῷ σπέρματι οἴκου Ἰακὼβ καὶ ἐγνώσθην αὐτοῖς ἐν γῇ Αἰγύπτου καὶ ἀντελαβόμην τῇ χειρί μου αὐτῶν λέγων· ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν,

Ιεζ. 20,5 - Ειπέ, λοιπόν, προς αυτούς· Αυτά λέγει ο Κυριος. Από την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν ανάμεσα από όλους τους λαούς εξέλεξα τον ισραηλιτικόν λαόν και κατέστησα τον εαυτόν μου γνωστόν στους απογόνους του Ιακώβ, και εγνωρίσθην εις αυτούς εις την χώραν της Αιγύπτου και τους επήρα με την παντοδύναμον δεξιάν μου, τους είπα· εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας,

Ιεζ. 20,6 - ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀντελαβόμην τῇ χειρί μου αὐτῶν τοῦ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν γῆν, ἣν ἡτοίμασα αὐτοῖς, γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, κηρίον ἐστὶ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ιεζ. 20,6 - Κατά την ημέραν εκείνην τους επήρα με την παντοδύναμον δεξιάν μου, δια να βγάλω αυτούς ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου και να τους οδηγήσω εις χώραν, την οποίαν ητοίμασα προς χάριν αυτών· χώραν, η οποία ρέει γάλα και μέλι, χώραν η οποία δια την μεγάλην ευφορίαν της, ομοιάζει με κηρήθραν περισσότερον από κάθε άλλην περιοχήν.

Ιεζ. 20,7 - καὶ εἶπα πρὸς αὐτούς· ἕκαστος βδελύγματα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἀποῤῥιψάτω, καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν Αἰγύπτου μὴ μιαίνεσθε, ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν.

Ιεζ. 20,7 - Είπα προς αυτούς· ο καθένας από σας ας πετάξη μακρυά τα βδελυρά είδωλα, τα οποία εβλέπατε εις την χώραν της Αιγύπτου, και μη μολύνεσθε με τας πονηράς και μολυσμένας πράξεις των κατοίκων της Αιγύπτου. Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Ιεζ. 20,8 - καὶ ἀπέστησαν ἀπ᾿ ἐμοῦ καὶ οὐκ ἠθέλησαν εἰσακοῦσαί μου, τὰ βδελύγματα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν οὐκ ἀπέῤῥιψαν καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα Αἰγύπτου οὐκ ἐγκατέλιπον. καὶ εἶπα τοῦ ἐκχέαι τὸν θυμόν μου ἐπ᾿ αὐτοὺς τοῦ συντελέσαι τὴν ὀργήν μου ἐν αὐτοῖς ἐν μέσῳ γῆς Αἰγύπτου.

Ιεζ. 20,8 - Αυτοί όμως επεμακρύνθησαν από εμέ, δεν ηθέλησαν να υπακούσουν εις την φωνήν μου. Τα βδελυρά είδωλα, που έβλεπαν εις την χώραν της Αιγύπτου, δεν τα απέρριψαν. Τα αμαρτωλά έργα των Αιγυπτίων δεν τα απηρνήθησαν και δεν τα εγκατέλειψαν. Είπα να αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου κατ' αυτών και να ολοκληρώσω την οργήν μου εναντίον των, όταν ακόμη ευρίσκοντο εις την Αίγυπτον.

Ιεζ. 20,9 - καὶ ἐποίησα ὅπως τὸ ὄνομά μου τὸ παράπαν μὴ βεβηλωθῇ ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ὧν αὐτοί εἰσιν ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἐν οἷς ἐγνώσθην πρὸς

αὐτοὺς ἐνώπιον αὐτῶν τοῦ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου.

Ιεζ. 20,9 - Επραξα όμως και έδειξα έλεος και συγκατάβασιν προς αυτούς, δια να μη κατηγορηθή και βεβηλωθή καθόλου το Ονομά μου μεταξύ των ειδωλολατρικών λαών, εν μέσω των οποίων αυτοί εζούσαν και ενώπιον των οποίων κατέστησα εις αυτούς γνωστόν το Ονομά μου και υπεσχέθην να τους βγάλω ελευθέρους από την χώραν της Αιγύπτου.

Ιεζ. 20,10 - καὶ ἤγαγον αὐτοὺς εἰς τὴν ἔρημον

Ιεζ. 20,10 - Και πράγματι, τους εβγαλα ελευθέρους από την Αίγυπτον, τους ωδηγησα εις έρημον περιοχήν

Ιεζ. 20,11 - καὶ ἔδωκα αὐτοῖς τὰ προστάγματά μου καὶ τὰ δικαιώματά μου ἐγνώρισα αὐτοῖς, ὅσα ποιήσει αὐτὰ ἄνθρωπος καὶ ζήσεται ἐν αὐτοῖς.

Ιεζ. 20,11 - και εκεί έδωκα εις αυτούς τας εντολάς μου. Κατέστησα εις αυτούς γνωστά τα προστάγματά μου, τα οποία, εάν ο άνθρωπος τα εφαρμόση εις την ζωήν του, θα ζήση ειρηνικός και ασφαλής.

Ιεζ. 20,12 - καὶ τὰ σάββατά μου ἔδωκα αὐτοῖς τοῦ εἶναι εἰς σημεῖον ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ἀνὰ μέσον αὐτῶν τοῦ γνῶναι αὐτοὺς διότι ἐγὼ Κύριος ὁ ἁγιάζων αὐτούς.

Ιεζ. 20,12 - Εδωσα εις αυτούς την εορτήν και την αργίαν του Σαββάτου, να αγιάζουν το Σαββατον, δια να είναι αυτό σημείον συνδέσμου μεταξύ εμού και μεταξύ αυτών, ώστε να γνωρίζουν και να αισθάνωνται, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, ο οποίος τους εξεχώρισα από τα αλλά έθνη, δια να τους αναδείξω λαόν άγιον.

Ιεζ. 20,13 - καὶ εἶπα πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐν τοῖς προστάγμασί μου πορεύεσθε· καὶ οὐκ ἐπορεύθησαν καὶ τὰ δικαιώματά μου ἀπώσαντο, ἃ ποιήσει αὐτὰ ἄνθρωπος καὶ ζήσεται ἐν αὐτοῖς, καὶ τὰ σάββατά μου ἐβεβήλωσαν σφόδρα. καὶ εἶπα τοῦ ἐκχέαι τὸν θυμόν μου ἐπ᾿ αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ἐξαναλῶσαι αὐτούς.

Ιεζ. 20,13 - Είπα ακόμη στον Ισραηλιτικόν λαόν, όταν ευρίσκετο εις την έρημον· να ζήτε και να πορεύεσθε σύμφωνα με τας εντολάς μου. Εκείνοι όμως δεν επορεύθησαν σύμφωνα με αυτάς και απέρριψαν τα προστάγματά μου, τα οποία εάν ο άνθρωπος εφαρμόση θα ζήση δι' αυτών ειρηνικός και ασφαλής. Εβεβήλωσαν κατά τον χειρότερον τρόπον την αγιότητα και αργίαν του Σαδδάτου. Είπα τότε να αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον αυτών και εκεί εις την έρημον, που ευρίσκοντο, να τους εξολοθρεύσω τελείως.

Ιεζ. 20,14 - καὶ ἐποίησα ὅπως τὸ ὄνομά μου τὸ παράπαν μὴ βεβηλωθῇ ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ὧν ἐξήγαγον αὐτοὺς κατ᾿ ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.

Ιεζ. 20,14 - Δεν έκαμα όμώς αυτό, δια να μη διαβληθή το Ονομά μου ουδ' επ' ελάχιστον από τα έθνη, ενώπιον των οφθαλμών των οποίων έβγαλα αυτούς ελευθέρους από την Αίγυπτον.

Ιεζ. 20,15 - καὶ ἐγὼ ἐξῆρα τὴν χεῖρά μου ἐπ᾿ αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ τὸ παράπαν τοῦ μὴ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, ἣν ἔδωκα αὐτοῖς, γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, κηρίον ἐστὶ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν,

Ιεζ. 20,15 - Αλλά, εκεί εις την έρημον, εσήκωσα το χέρι μου και ωρκίσθην εις αυτούς και είπα, ότι κατ' ουδένα τρόπον και λόγον θα τους οδηγήσω εις την χώραν, την οποίαν είχα προορίσει δι' αυτούς, χώραν που ρέει γάλα και μέλι. Είναι κηρήθρα ευφορωτέρα και πλουσιωτέρα από κάθε άλλην χώραν.

Ιεζ. 20,16 - ἀνθ᾿ ὧν τὰ δικαιώματά μου ἀπώσαντο καὶ ἐν τοῖς προστάγμασί μου οὐκ ἐπορεύθησαν ἐν αὐτοῖς καὶ τὰ σάββατά μου ἐβεβήλουν καὶ ὀπίσω τῶν ἐνθυμημάτων καρδίας αὐτῶν ἐπορεύοντο.

Ιεζ. 20,16 - Θα τους τιμωρήσω δε έτσι, είπα, διότι αυτοί απέρριψαν τας εντολάς μου, δεν επορεύθησαν και δεν έζησαν σύμφωνα με τα προστάγματά μου. Εβεβήλωσαν δε την αργίαν και αγιότητα του Σαββάτου μου και σύμφωνα με την επιθυμίαν των καρδιών των επορεύθησαν οπίσω των ειδώλων.

Ιεζ. 20,17 - καὶ ἐφείσατο ὁ ὀφθαλμός μου ἐπ᾿ αὐτοὺς τοῦ ἐξαλεῖψαι αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐποίησα αὐτοὺς εἰς συντέλειαν ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ιεζ. 20,17 - Ο σπλαγχνικός όμως οφθαλμός μου τους ελυπήθη και δεν τους εξηφάνισα, δεν τους εξωλόθρευσα μέσα εις την έρημον.

Ιεζ. 20,18 - καὶ εἶπα πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐν τοῖς νομίμοις τῶν πατέρων ὑμῶν μὴ πορεύεσθε καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῶν μὴ φυλάσσεσθε καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν μὴ συναναμίσγεσθε καὶ μὴ μιαίνεσθε.

Ιεζ. 20,18 - Είπα προς τα απολειφθέντα τέκνα των εις την έρημον· μη πορευθήτε και μη ζήσετε σύμφωνα με τας πονηράς παραδόσεις των πατέρων σας. Τους νόμους των να μη τους τηρήσετε και με τα έργα των να μη έχετε καμμίαν επικοινωνίαν· να μη μολυνθήτε με αυτά.

Ιεζ. 20,19 - ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, ἐν τοῖς προστάγμασί μου πορεύεσθε καὶ τὰ δικαιώματά μου φυλάσσεσθε, καὶ ποιεῖτε αὐτά·

Ιεζ. 20,19 - Εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας. Να βαδίζετε σύμφωνα με τα προστάγματά μου και να τηρήτε τας εντολάς μου και να τας εφαρμόζετε.

Ιεζ. 20,20 - καὶ τὰ σάββατά μου ἁγιάζετε, καὶ ἔστω εἰς σημεῖον ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν τοῦ γινώσκειν διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν.

Ιεζ. 20,20 - Να τηρήτε την αργίαν του Σαββάτου και να αγιάζετε αυτό. Τούτο θα είναι σήμείον συνδετικόν μεταξύ εμού και υμών, ώστε να γνωρίζετε, ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας.

Ιεζ. 20,21 - καὶ παρεπίκρανάν με καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἐν τοῖς προστάγμασί μου οὐκ ἐπορεύθησαν, καὶ τὰ δικαιώματά μου οὐκ ἐφυλάξαντο τοῦ ποιεῖν αὐτά, ἃ ποιήσει ἄνθρωπος καὶ ζήσεται ἐν αὐτοῖς, καὶ

τὰ σάββατά μου ἐβεβήλουν. καὶ εἶπα τοῦ ἐκχέαι τὸν θυμόν μου ἐπ᾿ αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ συντελέσαι τὴν ὀργήν μου ἐπ᾿ αὐτούς·

Ιεζ. 20,21 - Παρ' όλα όμως αυτά, και τα τέκνα των με παρεπίκραναν. Δεν έζησαν και δεν επορεύθησαν σύμφωνα με τα προστάγματά μου, δεν ηθέλησαν και δεν προσεπάθησαν να τηρήσουν τας εντολάς μου, τας οποίας, εάν ο άνθρωπος τηρήση, θα ζήση δι' αυτών ειρηνικός και ασφαλής. Τουναντίον εβεβήλωσαν την αργίαν και τον αγιασμόν του Σαββάτου. Είπα, να αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον των και να ολοκληρώσω την οργήν μου εναντίον αυτών εκεί εις την έρημον.

Ιεζ. 20,22 - καὶ ἐποίησα ὅπως τὸ ὄνομά μου τὸ παράπαν μὴ βεβηλωθῇ ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ὧν ἐξήγαγον αὐτοὺς κατ᾿ ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.

Ιεζ. 20,22 - Δεν έπραξα όμως έτσι, δια να μη διαβληθή ούτε επ' ελάχιστον το Ονομά μου ενώπιον των εθνών, εμπρός από τα μάτια των οποίων εβγαλα αυτούς ελευθέρους από την Αίγυπτον.

Ιεζ. 20,23 - καὶ ἐξῇρα τὴν χεῖρά μου ἐπ᾿ αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ διασκορπίσαι αὐτοὺς ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ διασπεῖραι αὐτοὺς ἐν ταῖς χώραις,

Ιεζ. 20,23 - Υψωσα όμως το χέρι μου και ωρκίσθην εναντίον των εκεί εις την έρημον, ότι θα τους διασκορπίσω εις τα εθνη· θα τους διασπείρω εις τας διαφόρους χώρας.

Ιεζ. 20,24 - ἀνθ᾿ ὧν τὰ δικαιώματά μου οὐκ ἐποίησαν καὶ τὰ προστάγματά μου ἀπώσαντο καὶ τὰ σάββατά μου ἐβεβήλουν, καὶ ὀπίσω τῶν ἐνθυμημάτων τῶν πατέρων αὐτῶν ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν.

Ιεζ. 20,24 - Τούτο δέ, διότι δεν ετήρησαν τας εντολάς μου. Τα δε προστάγματά μου τα κατεφρόνησαν, τα Σαββατα μου τα εβεβήλωσαν και τα μάτια των παρακολουθούσαν με αμαρτωλούς πόθους τας ειδωλολατρικάς επιθυμίας των πατέρων των.

Ιεζ. 20,25 - καὶ ἐγὼ ἔδωκα αὐτοῖς προστάγματα οὐ καλὰ καὶ δικαιώματα, ἐν οἷς οὐ ζήσονται ἐν αὐτοῖς.

Ιεζ. 20,25 - Δια τούτο εγώ ενομοθέτησα προστάγματα, οχι ευχάριστα δι' αυτούς, αλλά απειλητικά, και εντολάς, δια των οποίων δεν πρόκειται να ζήσουν ειρηνικοί και ασφαλείς εις την χώραν των.

Ιεζ. 20,26 - καὶ μιανῶ αὐτοὺς ἐν τοῖς δόμασιν αὐτῶν ἐν τῷ διαπορεύεσθαί με πᾶν διανοῖγον μήτραν, ὅπως ἀφανίσω αὐτούς.

Ιεζ. 20,26 - Θα τους θεωρήσω μολυσμένους εις τας προσφοράς των, διότι κάθε πρωτοτόκον, που ανήκει εις εμέ, το προσφέρουν θυσίαν στο πυρ των ειδώλων και έτσι με παροργίζουν, δια να τους εξαφανίσω.

Ιεζ. 20,27 - Διὰ τοῦτο λάλησον πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἕως τούτου παρώργισάν με οἱ πατέρες ὑμῶν ἐν τοῖς παραπτώμασιν αὐτῶν, ἐν οἷς παρέπεσον εἰς ἐμέ.

Ιεζ. 20,27 - Δια τούτο λάλησε προς τους Ισραηλίτας, υιέ ανθρώπου, και ειπέ προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Μέχρι τέτοιου σημείου με εξώργισαν οι πατέρες σας με τας παραβάσεις των, εις τας οποίας περιέπεσαν ενώπιόν μου!

Ιεζ. 20,28 - καὶ εἰσήγαγον αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, ἣν ᾖρα τὴν χεῖρά μου τοῦ δοῦναι αὐτὴν αὐτοῖς, καὶ εἶδον πάντα βουνὸν ὑψηλὸν καὶ πᾶν ξύλον κατάσκιον καὶ ἔθυσαν ἐκεῖ τοῖς θεοῖς αὐτῶν καὶ ἔταξαν ἐκεῖ ὀσμὴν εὐωδίας καὶ ἔσπεισαν ἐκεῖ τὰς σπονδὰς αὐτῶν.

Ιεζ. 20,28 - Και όμως εγώ τους ωδήγησα και τους εισήγαγον εις την χώραν, δια την οποίαν ύψωσα το χέρι μου και ωρκίσθην, ότι θα την δώσω εις αυτούς. Εκεί δε αυτοί έστρεψαν τα βλέμματά των και είδαν κάθε υψηλόν λόφον και κάθε βαθύσκιον δένδρον και εκεί προσέφεραν θυσίας στους ειδωλικούς θεούς των· προσέφεραν θυμίαμα και εκαμαν τας σπονδάς των.

Ιεζ. 20,29 - καὶ εἶπον πρὸς αὐτούς· τί ἐστιν Ἀβαμά, ὅτι ὑμεῖς εἰσπορεύεσθε ἐκεῖ; καὶ ἐπεκάλεσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀβαμὰ ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.

Ιεζ. 20,29 - Είπα τότε προς αυτούς· τι είναι αυτός ο Αβαμά, ο υψηλός τόπος στον οποίον σεις μεταβαίνετε, δια να λατρεύσετε τα είδωλα; Αυτοί δε ωνόμασαν τον τόπον εκείνον Αβαμά και το όνομα αυτό μένει έως την σημερινήν ημέραν.

Ιεζ. 20,30 - διὰ τοῦτο εἰπὸν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ· τάδε λέγει Κύριος· εἰ ἐν ταῖς ἀνομίαις τῶν πατέρων ὑμῶν ὑμεῖς μιαίνεσθε καὶ ὀπίσω τῶν βδελυγμάτων αὐτῶν ὑμεῖς ἐκπορνεύετε,

Ιεζ. 20,30 - Δια τούτο είπε προς τους Ισραηλίτας· αυτά λέγει ο Κυριος· Εάν και εφ' όσον και σεις μολύνεσθε με τας αυτάς παρανομίας των προγόνων σας και πορεύεσθε οπίσω από τα βδελυρά είδωλά των, ώστε να αποστατήτε από εμέ με την πίστιν σας αυτήν εις τα είδωλα,

Ιεζ. 20,31 - καὶ ἐν ταῖς ἀπαρχαῖς τῶν δομάτων ὑμῶν, ἐν τοῖς ἀφορισμοῖς, οἷς ὑμεῖς μιαίνεσθε ἐν πᾶσι τοῖς ἐνθυμήμασιν ὑμῶν ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας, καὶ ἐγὼ ἀποκριθῶ ὑμῖν, οἶκος τοῦ Ἰσραήλ; ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, εἰ ἀποκριθήσομαι ὑμῖν, καὶ εἰ ἀναβήσεται ἐπὶ τὸ πνεῦμα ὑμῶν τοῦτο.

Ιεζ. 20,31 - εφ' όσον προσφέρετε και ορίζετε τας προσφοράς των απαρχών σας δια τα είδωλα και μολύνεσθε με όλας αυτάς τας προσφοράς κατά τας πονηράς ειδωλολατρικάς επιθυμίας των καρδιών σας μέχρι της ημέρας αυτής, εγώ τι πρέπει να αποκριθώ εις σας, Ισραηλίται; Ορκίζομαι στον εαυτόν μου, λέγει ο Κυριος, ότι δεν θα δώσω ευνοϊκάς προς σας απαντήσεις και δεν θα γίνη εκείνο, το οποίον σεις με τον νουν σας σκέπτεσθε και επιθυμείτε.

Ιεζ. 20,32 - καὶ οὐκ ἔσται ὃν τρόπον ὑμεῖς λέγετε· ἐσόμεθα ὡς τὰ ἔθνη καὶ ὡς αἱ φυλαὶ τῆς γῆς τοῦ λατρεύειν ξύλοις καὶ λίθοις.

Ιεζ. 20,32 - Δεν θα πραγματοποιηθή εκείνο, το οποίον σεις λέγετε. “Θα γίνωμεν και ημείς όπως τα αλλά ειδωλολατρικά έθνη, όπως και αι άλλαι φυλαί της γης, αι οποίαι λατρεύουν ως θεούς ξύλα και λίθους”.

Ιεζ. 20,33 - διὰ τοῦτο, ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ καὶ ἐν θυμῷ κεχυμένῳ βασιλεύσω ἐφ᾿ ὑμᾶς·

Ιεζ. 20,33 - Δια τούτο ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι με την παντοδύναμον δεξιάν μου και με τον ισχυρόν βραχίονά μου και με θυμόν, τον οποίον θα αφήσω να εκσπάση εναντίον σας, θα γίνω βασιλεύς και εξουσιαστής εις σας.

Ιεζ. 20,34 - καὶ ἐξάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν λαῶν καὶ εἰσδέξομαι ὑμᾶς ἐκ τῶν χωρῶν, οὗ διεσκορπίσθητε ἐν αὐταῖς, ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ καὶ ἐν θυμῷ κεχυμένῳ.

Ιεζ. 20,34 - Θα σας βγάλω, βέβαια, από τους λαούς και από τας χώρας, εις τας οποίας σας έχω διασκορπίσει και θα σας υποδεχθώ και πάλιν με την παντοδύναμον δεξιάν μου και τον ισχυρόν βραχίονά μου, και θα αφήσω να εκσπάστη ο θυμός μου εναντίον των εχθρών σας.

Ιεζ. 20,35 - καὶ ἄξω ὑμᾶς εἰς τὴν ἔρημον τῶν λαῶν, καὶ διακριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς ἐκεῖ πρόσωπον κατὰ πρόσωπον.

Ιεζ. 20,35 - Θα σας οδηγήσω όμως εις την έρημον των λαών περιοχήν και εκεί θα δικασθώ μαζή σας πρόσωπον προς πρόσωπον.

Ιεζ. 20,36 - ὃν τρόπον διεκρίθην πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Αἰγύπτου, οὕτως κρινῶ ὑμᾶς, λέγει Κύριος·

Ιεζ. 20,36 - Οπως έχω κρίνει και ενεργήσει προς τους πατέρας σας, όταν ευρίσκοντο εις την Αίγυπτον, κατά παρόμοιον τρόπον θα κρίνω και σας, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 20,37 - καὶ διάξω ὑμᾶς ὑπὸ τὴν ῥάβδον μου καὶ εἰσάξω ὑμᾶς ἐν ἀριθμῷ

Ιεζ. 20,37 - Θα σας περάσω κάτω από την ποιμενικήν μου ράβδον και εις ολίγον αριθμόν θα σας εισαγάγω εις την πατρίδα σας,

Ιεζ. 20,38 - καὶ ἐκλέξω ἐξ ὑμῶν τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς ἀφεστηκότας, διότι ἐκ τῆς παροικεσίας αὐτῶν ἐξάξω αὐτούς, καὶ εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ οὐκ εἰσελεύσονται· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 20,38 - διότι θα διαλέξω και θα αφαιρέσω από ανάμεσά σας τους ασεβείς, αυτούς που έχουν απομακρυνθή από εμέ. Από τον τόπον της εξορίας θα βγάλω αυτούς, άλλα εις την χώραν της Ιουδαίας δεν θα εισέλθουν. Και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 20,39 - καὶ ὑμεῖς οἶκος Ἰσραήλ, τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἕκαστος τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἐξάρατε· καὶ μετὰ ταῦτα εἰ ὑμεῖς εἰσακούετέ μου καὶ τὸ

ὄνομά μου τὸ ἅγιον οὐ βεβηλώσετε οὐκέτι ἐν τοῖς δώροις ὑμῶν καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὑμῶν·

Ιεζ. 20,39 - Ακούσατε σεις, οι Ισραηλίται. Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος ο καθένας από σας, ας αποκήρυξη και ας πετάξη μακρυά από τον εαυτόν του τα πονηρά έργα του. Κατόπιν σεις απηλλαγμένοι από τα πονηρά σας έργα θα υπακούσετε εις εμέ. Δεν θα βεβηλώσετε πλέον το Ονομά μου με τας δωρεάς σας στους ειδωλικούς ναούς και με τα πονηρά έργα σας.

Ιεζ. 20,40 - διότι ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου μου, ἐπ᾿ ὄρους ὑψηλοῦ, λέγει Κύριος Κύριος, ἐκεῖ δουλεύσουσί μοι πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ εἰς τέλος, καὶ ἐκεῖ προσδέξομαι καὶ ἐκεῖ ἐπισκέψομαι τὰς ἀπαρχὰς ὑμῶν καὶ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἀφορισμῶν ὑμῶν ἐν πᾶσι τοῖς ἁγιάσμασιν ὑμῶν·

Ιεζ. 20,40 - Διότι επάνω στο άγιον όρος μου, επάνω στο υψηλόν όρος, λέγει ο Κυριος Κυριος, εκεί θα με υπηρετούν όλοι οι Ισραηλίται εξ ολοκλήρου. Εκεί θα σας υποδεχθώ, εκεί θα δεχθώ ευχαρίστως τας προσφοράς σας, τας εκλεκτάς προσφοράς, που θα ορίσετε δι εμέ, όλα τα προς εμέ αφιερώματά σας.

Ιεζ. 20,41 - ἐν ὀσμῇ εὐωδίας προσδέξομαι ὑμᾶς ἐν τῷ ἐξαγαγεῖν με ὑμᾶς ἐκ τῶν λαῶν καὶ εἰσδέχεσθαι ὑμᾶς ἐκ τῶν χωρῶν, ἐν αἷς διεσκορπίσθητε ἐν αὐταῖς, καὶ ἁγιασθήσομαι ἐν ὑμῖν κατ᾿ ὀφθαλμοὺς τῶν λαῶν.

Ιεζ. 20,41 - Θα σας υποδεχθώ ευχάριστα ως ευωδίαν. Οταν θα σας βγάλω ελευθέρους από τους λαούς, θα σας υποδεχθώ από τας χώρας, εις τας οποίας είχατε διασκορπισθή. Θα δοξασθώ έτσι εν μέσω υμών, ώστε να ίδουν και οι άλλοι λαοί.

Ιεζ. 20,42 - καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν με ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ, εἰς τὴν γῆν, εἰς ἣν ᾖρα τὴν χεῖρά μου τοῦ δοῦναι αὐτὴν τοῖς πατράσιν ὑμῶν.

Ιεζ. 20,42 - Και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα σας εισαγάγω εις την χώραν του Ισραήλ· εις την χώραν, δια την οποίαν ύψωσα την χείρα μου και ωρκίσθην, να την δώσω στους προγόνους σας.

Ιεζ. 20,43 - καὶ μνησθήσεσθε ἐκεῖ τὰς ὁδοὺς ὑμῶν καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν, ἐν οἷς ἐμιαίνεσθε ἐν αὐτοῖς, καὶ κόψεσθε τὰ πρόσωπα ὑμῶν ἐν πάσαις ταῖς κακίαις ὑμῶν.

Ιεζ. 20,43 - Εκεί θα αναλογισθήτε τους αμαρτωλούς δρόμους της ζωής σας και τα πονηρά σας έργα, με τα οποία είχατε μολυνθήή. Θα θρηνήσουν και θα πενθήσουν τα πρόσωπά σας δι' όλας τας κακίας, τας οποίας προηγουμένως είχατε.

Ιεζ. 20,44 - καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ ποιῆσαί με οὕτως ὑμῖν, ὅπως τὸ ὄνομά μου μὴ βεβηλωθῇ κατὰ τὰς ὁδοὺς ὑμῶν τὰς κακὰς καὶ κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν τὰ διεφθαρμένα, λέγει Κύριος. (Μασ. 21,1)

Ιεζ. 20,44 - Και θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν κατ αυτόν τον τρόπον ενεργήσω απέναντι σας. Θα πράξω δε έτσι, δια να μη διαβληθή και μολυνθή το Ονομά μου εξ αιτίας των πονηρών δρόμων και τρόπων της ζωής σας και των διεφθαρμένων έργων σας", λέγει ο Κυριος. (Μασ. ΚΑ', 1)

Ιεζ. 20,45 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 20,45 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 20,46 - υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Θαιμὰν καὶ ἐπίβλεψον ἐπὶ Δαρὸμ καὶ προφήτευσον ἐπὶ δρυμὸν ἡγούμενον Ναγὲβ

Ιεζ. 20,46 - "υιέ ανθρώπου, στρέψε το πρόσωπόν σου απειλητικόν εναντίον της Θαιμάν, ρίψε βλέμμα απειλητικόν εναντίον της Δαρόμ και προφήτευσε εναντίον του μεγάλου δάσους του Ναγέβ.

Ιεζ. 20,47 - καὶ ἐρεῖς τῷ δρυμῷ Ναγέβ· ἄκουε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἀνάπτω ἐν σοὶ πῦρ, καὶ καταφάγεται ἐν σοὶ πᾶν ξύλον χλωρὸν καὶ πᾶν ξύλον ξηρόν, οὐ σβεσθήσεται ἡ φλὸξ ἡ ἐξαφθεῖσα, καὶ κατακαυθήσεται ἐν αὐτῇ πᾶν πρόσωπον ἀπὸ ἀπηλιώτου ἕως βοῤῥᾶ·

Ιεζ. 20,47 - Ειπέ στο δάσος αυτό του Ναγέβ· αυτά λέγει Κυριος Κυριος· Ιδού εγώ ανάπτω εις σε φωτιάν και η φωτιά θα καταφάγη όλα τα δένδρα σου, χλωρά και ξηρά, και δεν θα σβησθή η αναφθείσα φλόγα, αλλά μέσα εις αυτήν θα κατακαούν όλοι οι άνθρωποι, από ανατολών μέχρι βορρά.

Ιεζ. 20,48 - καὶ ἐπιγνώσεται πᾶσα σὰρξ ὅτι ἐγὼ Κύριος ἐξέκαυσα αὐτὸ καὶ οὐ σβεσθήσεται.

Ιεζ. 20,48 - Και τότε κάθε άνθρωπος θα μάθη ότι εγώ ο Κυριος και Θεός ήναψα την φωτιάν αυτήν, η οποία και δεν θα σβήση".

Ιεζ. 20,49 - καὶ εἶπα· μηδαμῶς Κύριε Κύριε· αὐτοὶ λέγουσι πρός με· οὐχὶ παραβολή ἐστι λεγομένη αὕτη;

Ιεζ. 20,49 - Εγώ είπα τότε· "οχι Κυριε· ποτέ να μη γίνη έτσι". Εκείνοι όμως αδιάφοροι προς την φωνήν του Κυρίου μου είπαν με επιπολαιότητα· "απλή παραβολή δεν είναι αυτά;"

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 21

Ιεζ. 21,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 21,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 21,2 - διὰ τοῦτο προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπίβλεψον ἐπὶ τὰ ἅγια αὐτῶν καὶ προφητεύσεις ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ

Ιεζ. 21,2 - "δια τούτο, υιέ ανθρώπου, προφήτευσε και στρέψε απειλητικόν το πρόσωπόν σου εναντίον της Ιερουσαλήμ. Ριψε το βλέμμα σου στους ιερούς τόπους και θα προφητεύσης καθ όλην την χώραν της Ιουδαίας.

Ιεζ. 21,3 - καὶ ἐρεῖς πρὸς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ πρὸς σὲ καὶ ἐκσπάσω τὸ ἐγχειρίδιόν μου ἐκ τοῦ κολεοῦ αὐτοῦ καὶ ἐξολοθρεύσω ἐκ σοῦ ἄνομον καὶ ἄδικον·

Ιεζ. 21,3 - Εναντίον της χώρας του Ισραήλ θα είπης· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ έρχομαι εναντίον σου, θα ανασπάσω την μάχαιράν μου από την θήκην της και θα εξολοθρεύσω από σε κάθε παράνομον και άδικον άνθρωπον.

Ιεζ. 21,4 - ἀνθ᾿ ὧν ἐξολοθρεύσω ἐκ σοῦ ἄδικον καὶ ἄνομον, οὕτως ἐξελεύσεται τὸ ἐγχειρίδιόν μου ἐκ τοῦ κολεοῦ αὐτοῦ ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἀπὸ ἀπηλιώτου ἕως βοῤῥᾶ·

Ιεζ. 21,4 - Επαναλαμβάνω δια να εξολοθρεύσω από σε κάθε άδικον και παράνομον άνθρωπον, δι' αυτόν τον σκοπόν θα εξέλθη η μαχαίρα μου από την θήκην αυτής, δια να εξοντώση κάθε αμαρτωλόν ανθρωπον από ανατολών έως βορρά.

Ιεζ. 21,5 - καὶ ἐπιγνώσεται πᾶσα σὰρξ διότι ἐγὼ Κύριος ἐξέσπασα τὸ ἐγχειρίδιόν μου ἐκ τοῦ κολεοῦ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀποστρέψει οὐκέτι.

Ιεζ. 21,5 - Ετσι κάθε άνθρωπος θα μάθη, ότι εγώ ο Κυριος ανέσπασα την μάχαιράν μου από την θήκην αυτής και δεν θα επιστρέψη πλέον εις αυτήν.

Ιεζ. 21,6 - καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, καταστέναξον ἐν συντριβῇ ὀσφύος σου καὶ ἐν ὀδύναις στενάξεις κατ᾿ ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.

Ιεζ. 21,6 - Και συ, υιέ ανθρώπου, στέναξε και ξαναστέναξε πολύ, εν συντριβή καρδίας. Βγάλε οδυνηρούς στεναγμούς ενώπιον των οφθαλμών των.

Ιεζ. 21,7 - καὶ ἔσται ἐὰν εἴπωσι πρὸς σέ· ἕνεκα τίνος σὺ στενάζεις; καὶ ἐρεῖς· ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ, διότι ἔρχεται, καὶ θραυσθήσεται πᾶσα καρδία, καὶ πᾶσαι χεῖρες παραλυθήσονται, καὶ ἐκψύξει πᾶσα σὰρξ καὶ πᾶν πνεῦμα, καὶ πάντες μηροὶ μολυνθήσονται ὑγρασίᾳ· ἰδοὺ ἔρχεται καὶ ἔσται λέγει Κύριος.

Ιεζ. 21,7 - Εάν δε και σε ερωτήσουν, διατί συ στενάζεις; Θα πης· δια την αναγγελίαν, ότι έρχεται η καταστροφή και θα θρυμματισθή κάθε καρδία και όλαι αι χείρες θα παραλύσουν από τον τρόμον. Καθε ζωντανή σαρξ και κάθε πνεύμα θα λιποψυχήσουν και ένεκα του τρόμου θα μολυνθούν οι μηροί όλων από το ακάθαρτον υγρόν του σώματος. Ιδού, έρχεται η σύμφορα· και ετσι θα γίνη”, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 21,8 - καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με, λέγων·

Ιεζ. 21,8 - Ο Κύριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 21,9 - υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος· εἰπόν· ῥομφαία ῥομφαία, ὀξύνου καὶ θυμώθητι,

Ιεζ. 21,9 - “υιέ ανθρώπου, προφήτευσε και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· ειπέ· Μαχαιρα, μάχαιρα ακονίσου, θύμωσε,

Ιεζ. 21,10 - ὅπως σφάξῃς σφάγια, ὀξύνου ὅπως γένῃ εἰς στίλβωσιν, ἑτοίμη εἰς παράλυσιν, σφάζε, ἐξουδένει, ἀπωθοῦ πᾶν ξύλον.

Ιεζ. 21,10 - δια να σφάξης σφάγια. Γινε οξεία και κοπτερή, στίλβουσα, ετοίμη να παραλύσης κάθε άνθρωπον. Σφάζε κατά συνέχειαν, εξωλόθρευε, απομάκρυνε από εμπρός σου κάθε εμπόδιον”.

Ιεζ. 21,11 - καὶ ἔδωκεν αὐτὴν ἑτοίμην τοῦ κρατεῖν χεῖρα αὐτοῦ· ἐξηκονήθη ἡ ῥομφαία, ἐστὶν ἑτοίμη τοῦ δοῦναι αὐτὴν εἰς χεῖρα ἀποκεντοῦντος.

Ιεζ. 21,11 - Και έδωκεν ο Κυριος ετοίμην την μάχαιραν αυτήν εις την χείρα του εξολοθρευτού. Η μάχαιρα ηκονίσθη, είναι ετοίμη, δια να την δώση ο Κυριος εις τα χέρια του φονευτού.

Ιεζ. 21,12 - ἀνάκραγε καὶ ὀλόλυξον, υἱὲ ἀνθρώπου, ὅτι αὐτὴ ἐγένετο ἐν τῷ λαῷ μου, αὐτὴ ἐν πᾶσι τοῖς ἀφηγουμένοις τοῦ Ἰσραήλ· παροικήσουσιν ἐπὶ ῥομφαίᾳ, ἐγένετο ἐν τῷ λαῷ μου. διὰ τοῦτο κρότησον ἐπὶ τὴν χεῖρά σου,

Ιεζ. 21,12 - “Κραύγασε και ολόλυξε, υιέ ανθρώπου, διότι αυτή η κοπτερή μάχαιρα επέρχεται εναντίον του λαού μου, εναντίον όλων των αρχόντων του Ισραηλιτικού λαού. Ολοι αυτοί κάτω από την απειλήν της φονικής ρομφαίας θα παροικήσουν αιχμάλωτοι εις ξένας χώρας. Αυτό έγινε πλέον εναντίον του λαού μου. Δια τούτο κρότησε τας παλάμας σου,

Ιεζ. 21,13 - ὅτι δεδικαίωται· καὶ τί εἰ καὶ φυλὴ ἀπώσθη; οὐκ ἔσται, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 21,13 - διότι απεδόθη δικαιοσύνη. Και τι σημαίνει, εάν μία φυλή απολεσθή; Δεν θα υπάρχη πλέον αυτή η φυλή, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 21,14 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον καὶ κρότησον χεῖρα ἐπὶ χεῖρα καὶ διπλασίασον ῥομφαίαν· ἡ τρίτη ῥομφαία τραυματιῶν ἐστι, ῥομφαία τραυματιῶν ἡ μεγάλη καὶ ἐκστήσει αὐτούς,

Ιεζ. 21,14 - Και συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσε, κτύπησε την μίαν παλάμην εις την άλλην, ανάγγειλε και δευτέραν ρομφαίαν ολέθρου. Η τρίτη όμως ρομφαία θα ρίψη κάτω πολλά θύματα, θα είναι ρομφαία τραυματιών, μεγάλη, η οποία θα τους καταπλήξη.

Ιεζ. 21,15 - ὅπως θραυσθῇ ἡ καρδία καὶ πληθυνθῶσιν οἱ ἀσθενοῦντες ἐπὶ πᾶσαν πύλην αὐτῶν· παραδέδονται εἰς σφάγια ῥομφαίας, εὖ γέγονεν εἰς σφαγήν, εὖ γέγονεν εἰς στίλβωσιν.

Ιεζ. 21,15 - Ετσι θα συντριβή και θα τρομάξη κάθε ανθρωπίνη καρδία. Πολύ δε πλήθος ασθενούντων ανθρώπων θα συγκεντρωθούν εις όλας τας πύλας των πόλεων. Εκεί όμως θα έχουν παραδοθή προς σφαγήν εις την φονικήν ρομφαίαν. Η μάχαιρα αυτή εξεπλήρωσε καλώς την αποστολήν της, εστιλβώθη καλώς δια τον σκοπόν, που έχει προορισθη.

Ιεζ. 21,16 - καὶ διαπορεύου, ὀξύνου, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων, οὗ ἂν τὸ πρόσωπόν σου ἐξεγείρηται.

Ιεζ. 21,16 - Και συ, μάχαιρα, πορεύου δια μέσου του λαού. Γινε οξεία και κοπτερή, κόπτε από τα δεξιά και από τα αριστερά, προς κάθε κατεύθυνσιν, που θα στραφή η κοπτερή σου όψις.

Ιεζ. 21,17 - καὶ ἐγὼ δὲ κροτήσω χεῖρά μου πρὸς χεῖρά μου καὶ ἐναφήσω τόν θυμόν μου· ἐγὼ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 21,17 - Και εγώ θα επικροτώ το ένα μου χέρι με το άλλο και τότε πλέον θα αφήσω να καταπαύση ο θυμός μου. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και ετσι θα γίνη”.

Ιεζ. 21,18 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 21,18 - Ο Κυριος ωμίλησε πάλιν προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 21,19 - καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, διάταξον σεαυτῷ δύο ὁδοὺς

Ιεζ. 21,19 - “συ, υιέ ανθρώπου, χάραξε εμπρός σου δύο δρόμους,

Ιεζ. 21,20 - τοῦ εἰσελθεῖν ῥομφαίαν βασιλέως Βαβυλῶνος· ἐκ χώρας μιᾶς ἐξελεύσονται αἱ δύο, καὶ χεὶρ ἐν ἀρχῇ ὁδοῦ πόλεως, ἐπ᾿ ἀρχῆς ὁδοῦ διατάξεις τοῦ εἰσελθεῖν ῥομφαίαν ἐπὶ Ῥαββὰθ υἱῶν Ἀμμὼν καὶ ἐπὶ τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Ιεζ. 21,20 - δια των οποίων ημπορεί να πέραση η μάχαιρα του βασιλέως της Βαβυλώνος. Και αι δύο αυταί οδοί από μίαν χώραν θα εξέλθουν. Χαραξε ένα σημείον, που θα φανερώνη την αρχήν της οδού της πόλεως. Από την αρχήν της οδού θα χαράξης να εισέλθη η φονική ρομφαία εναντίον της πύλεως Ραββάθ, πρωτευούσης των Αμμωνιτών και εναντίον της Ιουδαίας, εν μέσω και αυτής ταύτης της Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 21,21 - διότι στήσεται βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ὁδόν, ἐπ᾿ ἀρχῆς τῶν δύο ὁδῶν, τοῦ μαντεύσασθαι μαντείαν, τοῦ ἀναβράσαι ῥάβδον καὶ ἐπερωτῆσαι ἐν τοῖς γλυπτοῖς καὶ κατασκοπήσασθαι ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ.

Ιεζ. 21,21 - Ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, καθώς θα έρχεται, θα σταθή εις την αρχαίαν οδόν· εκεί, όπου αρχίζουν αι δύο οδοί. Θα ερωτήση τα μαντεία να τον πληροφορήσουν, συμβουλευόμενα τας μαγικάς ράβδους των. Θα ερωτήση σχετικώς τα είδωλα και θα προσπαθήση να διακριβώση, αν πρέπει να βαδίση εις τα δεξιά.

Ιεζ. 21,22 - ἐγένετο τὸ μαντεῖον ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ τοῦ βαλεῖν χάρακα, τοῦ διανοῖξαι στόμα ἐν βοῇ, ὑψῶσαι φωνὴν μετὰ κραυγῆς, τοῦ βαλεῖν χάρακα ἐπὶ τὰς πύλας αὐτῆς καὶ βαλεῖν χῶμα καὶ οἰκοδομῆσαι βελοστάσεις.

Ιεζ. 21,22 - Εδόθη εις αυτόν πληροφορία από το μαντείον να βαδίση με τον στρατόν του εναντίον της Ιερουσαλήμ, να περιβάλουν αυτήν με χάρακα, να ανοίξουν το στόμα αυτών κραυγάζοντες απειλητικώς εναντίον της, να εκβάλουν πολεμικάς κραυγάς, να ανοίξουν χαράκωμα κοντά εις τας πύλας

της, να συσσωρεύσουν χώματα εις ύψος και να στήσουν πολιορκητικάς μηχανάς, που εκτοξεύουν βέλη.

Ιεζ. 21,23 - καὶ αὐτὸς αὐτοῖς ὡς μαντευόμενος μαντείαν ἐνώπιον αὐτῶν καὶ αὐτὸς ἀναμιμνήσκων ἀδικίας αὐτοῦ μνησθῆναι.

Ιεζ. 21,23 - Οι Ιουδαίοι θα ίδουν αυτόν να ζητή μαντείας εναντίον των, να ενθυμήται και να υπενθυμιζη τας αδικίας των και την παράβασιν της συνθήκης των.

Ιεζ. 21,24 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἀνεμνήσατε τὰς ἀδικίας ὑμῶν, ἐν τῷ ἀποκαλυφθῆναι τὰς ἀσεβείας ὑμῶν, τοῦ ὁραθῆναι ἁμαρτίας ὑμῶν ἐν πάσαις ταῖς ἀσεβείαις ὑμῶν καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὑμῶν, ἀνθ᾿ ἀνεμνήσατε, ἐν τούτοις ἁλώσεσθε.

Ιεζ. 21,24 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· επειδή εθυμηθήκατε τας παλαιάς παρανομίας σας, καθώς έχουν επίσης αποκαλυφθη και αι σημεριναί ασέβειαί σας προς εμέ, ώστε να είναι ολοφάνεραι αι αμαρτίαι σας, όλαι αι ασέβειαί σας και αι αδικίαι σας, επειδή με τα πονηρά σας έργα μου ενεθυμήσατε όλην την αμαρτωλότητά σας, δια τούτο και θα εξολοθρευθήτε εξ αιτίας αυτών.

Ιεζ. 21,25 - καὶ σύ, βέβηλε, ἄνομε, ἀφηγούμενε τοῦ Ἰσραήλ, οὗ ἥκει ἡ ἡμέρα, ἐν καιρῷ ἀδικίας πέρας,

Ιεζ. 21,25 - Και συ, βέβηλε και παράνομε αρχηγέ του ισραηλιτικού λαού, εναντίον του οποίου ήλθε πλέον η ημέρα της τιμωρίας, δια να τεθή τέρμα στον καιρόν της αδικίας σου, άκουσε τι λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 21,26 - τάδε λέγει Κύριος· ἀφείλου τὴν κίδαριν καὶ ἐπέθου τὸν στέφανον· αὕτη οὐ τοιαύτη ἔσται· ἐταπείνωσας τὸ ὑψηλὸν καὶ ὕψωσας τὸ ταπεινόν.

Ιεζ. 21,26 - Αυτά λέγει ο Κυριος· βγάλε από την κεφαλήν σου το πολύτιμον βασιλικόν κάλυμμα, απόθεσε τον στέφανόν σου. Η κίδαρις δεν θα είναι πλέον το κάλυμμα της κεφαλής σου, διότι συ παρεγνώρισες και. εξηυτέλισες τους αξίους. Ετίμησες και ανύψωσες τους αναξίους και χυδαίους.

Ιεζ. 21,27 - ἀδικίαν θήσομαι αὐτήν, οὐδ᾿ αὕτη τοιαύτη ἔσται, ἕως οὗ ἔλθῃ ᾧ καθήκει, καὶ παραδώσω αὐτῷ.

Ιεζ. 21,27 - Θα καταλογίσω εις την βασιλείαν σου τας πολυαρίθμους φοβεράς αδικίας και δεν θα παραμείνη εις τα χέρια σου αυτή η βασιλεία, εώς ότου έλθη εκείνος στον οποίον ανήκουν όλα, ο Μεσσίας και Λυτρωτής, προς τον οποίον και θα την παραδώσω.

Ιεζ. 21,28 - Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἀμμὼν καὶ πρὸς τὸν ὀνειδισμὸν αὐτῶν καὶ ἐρεῖς· ῥομφαία ῥομφαία ἐσπασμένη εἰς σφάγια καὶ ἐσπασμένη εἰς συντέλειαν, ἐγείρου ὅπως στίλβῃς

Ιεζ. 21,28 - Και συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσε και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος προς τους Αμμωνίτας· προς ελέγχόν των ειπέ προς αυτούς· Η μάχαιρα η φοβερά, η οποία έχει ανασπασθή από την θήκην της, δια να σφάξη ωσάν σφάγια τα θύματά της, έχει ανασπασθή από την θήκην της, δια να επιφέρη πλήρη όλεθρον. Σηκω ρομφαία, δια να ακτινοβολήσης την λάμψιν σου.

Ιεζ. 21,29 - ἐν τῇ ὁράσει σου τῇ ματαίᾳ καὶ ἐν τῷ μαντεύεσθαί σε ψευδῆ, τοῦ παραδοῦναί σε ἐπὶ τραχήλους τραυματιῶν ἀνόμων, ὧν ἥκει ἡ ἡμέρα, ἐν καιρῷ ἀδικίας πέρας.

Ιεζ. 21,29 - Ανωφελή υπήρξαν δια σας τα οράματα των ψευδοπροφητών σας και αι ψευδείς μαντείαι των μάντεών σας, δια να παραδώσουν σας αμερίμνους εις σφαγήν και όλεθρον των ανόμων, δια τους οποίους έχει φθάσει η ημέρα της τιμωρίας. Ετερματίσθη ο χρόνος της αδικίας των.

Ιεζ. 21,30 - ἀπόστρεφε, μὴ καταλύσῃς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ᾧ γεγέννησαι· ἐν τῇ γῇ τῇ ἰδίᾳ σου κρινῶ σε

Ιεζ. 21,30 - Και συ, μάχαιρα των Βαβυλωνίων, μη παραμείνης επί πολύ στον τόπον τούτον, στον οποίον έχεις γεννηθή δι' όλεθρον. Εγώ μέσα εις την ίδικήν σου χώραν θα σε κρίνω και θα σε καταδικάσω.

Ιεζ. 21,31 - καὶ ἐκχεῶ ἐπὶ σέ ὀργήν μου, ἐν πυρὶ ὀργῆς μου ἐμφυσήσω ἐπὶ σέ καὶ παραδώσω σε εἰς χεῖρας ἀνδρῶν βαρβάρων τεκταινόντων διαφθοράν.

Ιεζ. 21,31 - Θα αφήσω, ω Αμμωνίται, να εκσπάση η οργή μου και εναντίον σας, θα αναρριπίσω και θα ανάψω την φωτιάν της οργής μου, θα σας παραδώσω εις τα χέρια βαρβάρων ανδρών, οι οποίοι σχεδιάζουν και διαπράττουν με τέχνην πολλήν καταστροφάς.

Ιεζ. 21,32 - ἐν πυρὶ ἔσῃ κατάβρωμα, τὸ αἷμά σου ἔσται ἐν μέσῳ τῆς γῆς σου· οὐ μὴ γένηταί σου μνεία, διότι ἐγὼ Κύριος λελάληκα.

Ιεζ. 21,32 - Θα σε καταφάγη το πυρ, και το αίμα των φονευομένων τέκνων σου θα πλημμυρίση την χώραν σου. Θα χαθής και κανείς πλέον δεν θα σε ενθυμηθή. Εγώ, ο Κυριος είπα αυτά και έτσι θα γίνη”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 22

Ιεζ. 22,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 22,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 22,2 - καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ κρινεῖς τὴν πόλιν τῶν αἱμάτων; καὶ παράδειξον αὐτῇ πάσας τὰς ἀνομίας αὐτῆς

Ιεζ. 22,2 - “υιέ ανθρώπου, συ δεν θα κρίνης και δεν θα καταδικάσης την πάλιν των εγκλημάτων; Φανέρωσε καθαρά εις αυτήν όλας τας παρανομίας της.

Ιεζ. 22,3 - καὶ ἐρεῖς· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ὦ πόλις ἐκχέουσα αἵματα ἐν μέσῳ αὐτῆς τοῦ ἐλθεῖν καιρὸν αὐτῆς καὶ ποιοῦσα ἐνθυμήματα καθ᾿ ἑαυτῆς, τοῦ μιαίνειν αὐτήν,

Ιεζ. 22,3 - Και θα είπης· Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ω αμαρτωλή πόλις, της οποίας οι κάτοικοι χύνουν αθώα αίματα εν μέσω αυτής, ώστε να έλθη πλέον ο καιρός της τιμωρίας των. Πολις, της οποίας οι κάτοικοι έχουν πάντοτε στον νουν και εις την καρδίαν τα είδωλα, δια να την βεβηλώνουν.

Ιεζ. 22,4 - ἐν τοῖς αἵμασιν αὐτῶν, οἷς ἐξέχεας, παραπέπτωκας καὶ ἐν τοῖς ἐνθυμήμασί σου, οἷς ἐποίεις, ἐμιαίνου, καὶ ἤγγισας τὰς ἡμέρας σου καὶ ἤγαγες καιρὸν ἐτῶν σου. διὰ τοῦτο δέδωκά σε εἰς ὀνειδισμὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ εἰς ἐμπαιγμὸν πάσαις ταῖς χώραις

Ιεζ. 22,4 - Με τα αίματα των αθώων ανθρώπων, τα οποία εχύσατε, έχετε περιπέσει εις βαρύτατα αμαρτήματα και με τα είδωλα, τα οποία κατεσκευάσατε, εμολυνθήκατε και έτσι συ, αμαρτωλή πόλις, έγινες αιτία να πλησιάσουν αι ημέραι της καταστροφής σου. Εφερες το τέλος της υπάρξεώς σου. Δια τούτο εγώ θα σε παραδώσω εις τα ειδωλολατρικά έθνη προς εξευτελισμόν σου, προς εμπαιγμόν σου εις όλας τας χώρας,

Ιεζ. 22,5 - ταῖς ἐγγιζούσαις πρὸς σὲ καὶ ταῖς μακρὰν ἀπεχούσαις ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐμπαίξονται ἐν σοί· ἀκάθαρτος ἡ ὀνομαστὴ καὶ πολλὴ ἐν ταῖς ἀνομίαις.

Ιεζ. 22,5 - αι οποίαι συνορεύουν προς σε και προς εκείνας ακόμη, που ευρίσκονται μακράν από σέ. Ολαι θα σε περιγελάσουν και θα σε εξευτελίσουν, θα είσαι η διαβόητος δια την ηθικήν ακαθαρσίαν σου, δια την πλησμονήν των παρανομιών σου πόλις.

Ιεζ. 22,6 - ἰδοὺ οἱ ἀφηγούμενοι οἴκου Ἰσραήλ, ἕκαστος πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ συνανεφύροντο ἐν σοί, ὅπως ἐκχέωσιν αἷμα·

Ιεζ. 22,6 - Ιδού, οι άρχοντες του ισραηλιτικού λαού, ο καθένας από αυτούς συνεφύρετο με τους συγγενείς του και συνωμοτούσαν, δια να χύσουν αίμα αθώων ανθρώπων.

Ιεζ. 22,7 - πατέρα καὶ μητέρα ἐκακολόγουν ἐν σοί, καὶ πρὸς τὸν προσήλυτον ἀνεστρέφοντο ἐν ἀδικίαις ἐν σοί, ὀρφανὸν καὶ χήραν κατεδυνάστευον ἐν σοί·

Ιεζ. 22,7 - Οι πολίται σου ύβριζαν τον πατέρα και την μητέρα των και με σκοπόν την αδικίαν συνανεστρέφοντο τον προσήλυτον. Τον ορφανόν και την χήραν κατεδυνάστευον εντός της περιοχής σου.

Ιεζ. 22,8 - καὶ τὰ ἅγιά μου ἐξουθένουν καὶ τὰ σάββατά μου ἐβεβήλουν ἐν σοί.

Ιεζ. 22,8 - Εξηυτέλιζαν τα ιερά μου, εβεβήλωναν μέσα εις αυτήν ταύτην την πόλιν την αργίαν και τον αγιασμόν του Σαββάτου.

Ιεζ. 22,9 - ἄνδρες λῃσταὶ ἦσαν ἐν σοί, ὅπως ἐκχέωσιν ἐν σοὶ αἷμα, καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἤσθιον ἐν σοί, ἀνόσια ἐποίουν ἐν μέσῳ σου.

Ιεζ. 22,9 - οι κάτοικοί σου ήταν άνδρες λησταί, δια να χύνουν μέσα εις σέ, ω πόλις, αθώον αίμα. Επάνω εις τα όρη έτρωγαν ειδωλικάς θυσίας και γενικώς εν μέσω σου εξετρέποντο εις ανοσιουργίας.

Ιεζ. 22,10 - αἰσχύνην πατρὸς ἀπεκάλυψαν ἐν σοὶ καὶ ἐν ἀκαθαρσίαις ἀποκαθημένην ἐταπείνουν ἐν σοί·

Ιεζ. 22,10 - Υπήρξαν κάτοικοί σου, οι οποίοι προσέβαλαν την τιμήν του πατρός των, και άλλοι ήρχοντο εις ένωσιν και εξηυτέλιζαν γυναίκα η οποία ευρίσκετο εις την ακάθαρτον αυτής ρύσιν.

Ιεζ. 22,11 - ἕκαστος τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἠνομοῦσαν, καὶ ἕκαστος τὴν νύμφην αὐτοῦ ἐμίαινεν ἐν ἀσεβείᾳ, καὶ ἕκαστος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ θυγατέρα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐταπείνουν ἐν σοί.

Ιεζ. 22,11 - Καθένας παρανομούσε με την γυναίκα του πλησίον και άλλοι εμόλυναν εν τη ασεβεία των την νύμφην των. Αλλοι ημάρταναν και με αυτήν ακόμη την αδελφήν των, την θυγατέρα του πατρός των.

Ιεζ. 22,12 - δῶρα ἐλαμβάνοσαν ἐν σοί, ὅπως ἐκχέωσιν αἷμα, τόκον καὶ πλεονασμὸν ἐλαμβάνοσαν ἐν σοί· καὶ συνετελέσω συντέλειαν κακίας σου τὴν ἐν καταδυναστείᾳ, ἐμοῦ δὲ ἐπελάθου, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 22,12 - Οι κάτοικοί σου ελάμβαναν δώρα, δια να χύσουν αδίκως αίματα αθώων, έπαιρναν τόκον, ελάμβανον όσον το δυνατόν περισσότερα από τους συμπολίτας των. Εφθασες εις ολοκλήρωσιν της κακίας σου καταδυναστεύουσα τα θύματά σου, εμέ δέ με ελησμόνησες, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 22,13 - ἐὰν δὲ πατάξω χεῖρά μου πρὸς χεῖρά μου ἐφ᾿ οἷς συντετέλεσαι, οἷς ἐποίησας, καὶ ἐπὶ τοῖς αἵμασί σου τοῖς γεγενημένοις ἐν μέσῳ σου,

Ιεζ. 22,13 - Εάν όμως εγώ κτυπήσω με αγανάκτησιν το ένα χέρι μου προς το άλλο και αποστείλω τιμωρίαν, δι' όσα κακά έχουν πραγματοποιηθή εντός σου, δια τα κακά τα οποία συ διέπραξες, και δια τα αίματα των αθώων, τα οποία εχύθησαν εις τας οδούς σου,

Ιεζ. 22,14 - εἰ ὑποστήσεται ἡ καρδία σου; εἰ κρατήσουσιν αἱ χεῖρές σου ἐν ταῖς ἡμέραις, αἷς ἐγὼ ποιῶ ἐν σοί; ἐγὼ Κύριος λελάληκα καὶ ποιήσω.

Ιεζ. 22,14 - θα άνθεξη η καρδία σου αυτήν την τιμωρίαν; Τα χεριά σου κατά τας ημέρας εκείνας, που εγώ θα αποστείλω φοβεράς τας τιμωρίας, θα έχουν την δύναμιν να κρατηθούν και να μη παραλύσουν από τον φόβον; Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και έτσι θα κάμω.

Ιεζ. 22,15 - καὶ διασκορπιῶ σε ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ διασπερῶ σε ἐν ταῖς χώραις, καὶ ἐκλείψει ἡ ἀκαθαρσία σου ἐκ σοῦ,

Ιεζ. 22,15 - Θα σε διασκορπίσω ανάμεσα εις τα έθνη, θα διασπείρω τα τέκνα σου εις όλας τας χώρας και έτσι θα λείψη ο μολυσμός μέσα από την

πόλιν.

Ιεζ. 22,16 - καὶ κατακληρονομήσω ἐν σοὶ κατ᾿ ὀφθαλμοὺς τῶν ἐθνῶν· καὶ γνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος. -

Ιεζ. 22,16 - Κατόπιν όμως θα σε αποκαταστήσω και πάλιν εις την κληρονομίαν σου ενώπιον όλων των ειδωλολατρικών εθνών και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος”.

Ιεζ. 22,17 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 22,17 - Ο Κυριος μου ωμίλησε και είπε·

Ιεζ. 22,18 - υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ γεγόνασί μοι ὁ οἶκος Ἰσραὴλ ἀναμεμειγμένοι πάντες χαλκῷ καὶ σιδήρῳ καὶ κασσιτέρῳ καὶ μολίβῳ, ἐν μέσῳ ἀργυρίου ἀναμεμειγμένος ἐστί.

Ιεζ. 22,18 - “υιέ ανθρώπου, ιδού ο ισραηλιτικός μου λαός έγινε λαός ανάμικτος, όπως είναι το μίγμα ευγενών και αγενών μετάλλων, χαλκού, σιδηρού, κασσιτέρου και μολύδδου αναμεμιγμένων με άργυρον.

Ιεζ. 22,19 - διὰ τοῦτο εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἐγένεσθε εἰς σύγκρασιν μίαν, διὰ τοῦτο ἐγὼ εἰσδέχομαι ὑμᾶς εἰς μέσον Ἱερουσαλήμ.

Ιεζ. 22,19 - Δια τούτο ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή αι κακίαι και αι αρεταί σας έγιναν ένα μίγμα, δια τούτο εγώ θα σας μαζέψω στο μέσον της Ιερουσαλήμ,

Ιεζ. 22,20 - καθὼς εἰσδέχεται ἄργυρος καὶ χαλκὸς καὶ σίδηρος καὶ κασσίτερος καὶ μόλιβος εἰς μέσον καμίνου τοῦ ἐκφυσῆσαι εἰς αὐτὸ πῦρ τοῦ χωνευθῆναι, οὕτως εἰσδέξομαι ἐν ὀργῇ μου καὶ συνάξω καὶ χωνεύσω ὑμᾶς

Ιεζ. 22,20 - όπως ακριβώς εισάγεται ο μίγμα του αργύρου, του σιδήρου, κασσιτέρού και μολύδδου μέσα στο χωνευτήριον, δια να λυώση και διαλυθή με το ξάναμμα του πυρός. Κατά παρόμοιον τρόπον θα σας μαζέψω και εγώ εν τη οργή μου εντός της πόλεως και εκεί θα σας τιμωρήσω δια του πυρός.

Ιεζ. 22,21 - καὶ ἐκφυσήσω ἐφ᾿ ὑμᾶς ἐν πυρὶ ὀργῆς μου, καὶ χωνευθήσεσθε ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Ιεζ. 22,21 - Με το φύσημά μου θα ξανάψω τη φωτιά της οργής μου και θα χωνευθήτε μέσα εις αυτήν ταύτην την πόλιν.

Ιεζ. 22,22 - ὃν τρόπον χωνεύεται ἀργύριον ἐν μέσῳ καμίνου, οὕτως χωνευθύσεσθε ἐν μέσῳ αὐτῆς· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος ἐξέχεα τὸν θυμόν μου ἐφ᾿ ὑμᾶς. -

Ιεζ. 22,22 - Οπως ο άργυρος χωνεύεται μέσα εις την πυρακτωμένην κάμινον, έτσι και σεις θα χωνευθήτε εν μέσω της πόλεως. Και τότε θα μάθετε καλά, ότι εγώ ο Κυριος αφήκα να εκσπάση εναντίον σας η δικαία οργή μου”.

Ιεζ. 22,23 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 22,23 - Ο Κυριος ωμίλησε εις εμέ και είπε·

Ιεζ. 22,24 - υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπὸν αὐτῇ· σὺ εἶ γῆ ἡ οὐ βρεχομένη, οὐδὲ ὑετὸς ἐγένετο ἐπὶ σὲ ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς·

Ιεζ. 22,24 - “υιέ ανθρώπου ειπέ εις αυτήν την χώραν του Ισραήλ· Συ είσαι μία ξηρά χώρα, η οποία δεν ποτίζεται και δεν καρποφορεί, διότι εξ αιτίας της οργής μου κατά τας ημέρας αυτάς δεν έπεσε βροχή εις σέ.

Ιεζ. 22,25 - ἧς οἱ ἀφηγούμενοι ἐν μέσῳ αὐτῆς ὡς λέοντες ὠρυόμενοι ἁρπάζοντες ἁρπάγματα, ψυχὰς κατεσθίοντες ἐν δυναστείᾳ, καὶ τιμὰς λαμβάνοντες ἐν ἀδικίᾳ, καὶ αἱ χῆραί σου ἐπληθύνθησαν ἐν μέσῳ σου.

Ιεζ. 22,25 - Οι άρχοντές σου εν μέσω σου είναι λέοντες, που ωρύονται εναντίον των θυμάτων των. Αρπάζουν και ληστεύουν συνεχώς. Κατατρώγουν μ την δύναμίν των περιουσίας αδυνάτων ανθρώπων, καταλαμβάνουν αξιώματα με αδικίας και εξ αιτίας των πολλών φόνων έχουν πληθυνθή εν μέσω σου αι χήραι.

Ιεζ. 22,26 - καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἠθέτησαν νόμον μου καὶ ἐβεβήλουν τὰ ἅγιά μου· ἀναμέσον ἁγίου καὶ βεβήλου οὐ διέστελλον καὶ ἀναμέσον ἀκαθάρτου καὶ τοῦ καθαροῦ οὐ διέστελλον καὶ ἀπὸ τῶν σαββάτων μου παρεκάλυπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ ἐβεβηλούμην ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ιεζ. 22,26 - Και αυτοί ακόμη οι ιερείς της πόλεως παρέβησαν τον Νομον μου, εβεβήλωσαν τους ιερούς τόπους, τον ναόν και το θυσιαστήριον. Δεν έχαναν διάκρισιν μεταξύ ιερού πράγματος και βεβήλου. Δεν εξεχώριζαν το νομικώς καθαρόν από το ακάθαρτον. Εσκέπαζαν τα μάτια των και δεν επρόσεχαν τα Σαββατα μου και ετσι εβεβηλωνετο από αυτούς το Ονομά μου εν μέσω των κατοίκων.

Ιεζ. 22,27 - οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ἐν μέσῳ αὐτῆς ὡς λύκοι ἁρπάζοντες ἁρπάγματα τοῦ ἐκχέαι αἷμα, ὅπως πλεονεξίᾳ πλεονεκτῶσι.

Ιεζ. 22,27 - Οι άρχοντες εν μέσω της πόλεως είναι ωσάν τους λύκους. Αρπάζουν τα θύματα των, χύνουν το αίμα, δια να αποκτήσουν με την αχόρταστον πλεονεξίαν των όσον το δυνατόν περισσότερα.

Ιεζ. 22,28 - καὶ οἱ προφῆται αὐτῆς ἀλείφοντες αὐτοὺς πεσοῦνται, ὁρῶντες μάταια, μαντευόμενοι ψευδῆ, λέγοντες· τάδε λέγει Κύριος, καὶ Κύριος οὐκ ἐλάλησε.

Ιεζ. 22,28 - Και οι ψευδοπροφήται της πόλεως, οι οποίοι κολακεύουν και διαφημίζουν τους κακούς άρχοντάς σας, θα καταστραφούν και αυτοί· όλοι αυτοί οι οποίοι βλέπουν ψευδή οράματα και εξαγγέλλουν ψευδείς μαντείας και οι οποίοι λέγουν· “αυτά λέγει ο Κυριος”, ενώ ο Κυριος δεν ωμίλησε καθόλου προς αυτούς.

Ιεζ. 22,29 - λαὸν τῆς γῆς ἐκπιεζοῦντες ἀδικίᾳ καὶ διαρπάζοντες ἁρπάγματα, πτωχὸν καὶ πένητα καταδυναστεύοντες καὶ πρὸς τὸν προσήλυτον οὐκ ἀναστρεφόμενοι μετὰ κρίματος.

Ιεζ. 22,29 - Και αυτοί καταπιέζουν με τας αδικίας των τον λαόν της χώρας, ληστεύουν και αρπάζουν τα ξένα πράγματα, πτωχόν και πεινώντα κατατυραννούν και προς τον ξένον δεν αναστρέφονται και δεν φέρονται με δικαιοσύνην.

Ιεζ. 22,30 - καὶ ἐζήτουν ἐξ αὐτῶν ἄνδρα ἀναστρεφόμενον ὀρθῶς καὶ ἑστῶτα πρὸ προσώπου μου ὁλοσχερῶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς γῆς τοῦ μὴ εἰς τέλος ἐξαλεῖψαι αὐτήν, καὶ οὐχ εὗρον.

Ιεζ. 22,30 - Εζήτησα μεταξύ αυτών άνθρωπον, ο οποίος να συμπεριφέρεται ορθώς και δικαίως, να σταθή άρτιος και ακατηγόρητος ενώπιόν μου κατά την κρίσιμον εποχήν της χώρας αυτής, δια να μη την καταστρέψω τελείως, και δεν ευρήκα.

Ιεζ. 22,31 - καὶ ἐξέχεα ἐπ᾿ αὐτὴν θυμόν μου ἐν πυρὶ ὀργῆς μου τοῦ συντελέσαι· τὰς ὁδοὺς αὐτῶν εἰς κεφαλὰς αὐτῶν δέδωκα, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 22,31 - Δια τούτο αφήκα να ξεσπάση εναντίον της ο δίκαιος θυμός μου και η φωτιά της οργής μου, ώστε να τους εξόντωση. Ερριψα επάνω εις τας κεφαλάς των την ευθύνην δια τους παρανόμους τρόπους και δρόμους της ζωής των”, λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 23

Ιεζ. 23,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 23,1 - Ο Κυριος ωμίλησεν εις εμέ και είπε·

Ιεζ. 23,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, δύο γυναῖκες ἦσαν θυγατέρες μητρὸς μιᾶς

Ιεζ. 23,2 - “υιέ ανθρώπου, ήσαν δύο γυναίκες θυγατέρες της αυτής μητρός

Ιεζ. 23,3 - καὶ ἐξεπόρνευσαν ἐν Αἰγύπτῳ ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν· ἐκεῖ ἔπεσον οἱ μαστοὶ αὐτῶν, ἐκεῖ διεπαρθενεύθησαν.

Ιεζ. 23,3 - και αι οποίαι εζετράπησαν εις πορνείαν εν τη Αιγύπτω κατά την νεότητα των. Εκεί έχασαν την παρθενίαν των και εκρέμασαν οι μαστοί των.

Ιεζ. 23,4 - καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἦν Ὀολὰ ἡ πρεσβυτέρα καὶ Ὀολιβὰ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς. καὶ ἐγένοντό μοι καὶ ἔτεκον υἱοὺς καὶ θυγατέρας, καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν· Σαμάρεια ἦν Ὀολὰ καὶ Ἱερουσαλὴμ ἦν Ὀολιβά.

Ιεζ. 23,4 - Τα ονόματα των ήσαν Οολά της μεγαλυτέρος και Οολιβά της νεωτέρας αδελφής της. Εγώ τας επήρα ως συζύγους δια τον εαυτόν μου και εγέννησαν υιούς και θυγατέρας. Και τα ονόματα των ήσαν· της μεν Οολά Σαμάρεια, της δε Οολιδά Ιερουσαλήμ.

Ιεζ. 23,5 - καὶ ἐξεπόρνευσεν ἡ Ὀολὰ ἀπ᾿ ἐμοῦ καὶ ἐπέθετο ἐπὶ τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς, ἐπὶ τοὺς Ἀσσυρίους τοὺς ἐγγίζοντας αὐτῇ,

Ιεζ. 23,5 - Η Οολά απεστάτησεν από εμέ, έγινε πόρνη και παρεδόθη στους εραστάς αυτής, στους γείτονάς της τους Ασσυρίους.

Ιεζ. 23,6 - ἐνδεδυκότας ὑακίνθινα, ἡγουμένους καὶ στρατηγούς· νεανίσκοι καὶ ἐπίλεκτοι πάντες, ἱππεῖς ἱππαζόμενοι ἐφ᾿ ἵππων.

Ιεζ. 23,6 - Αυτοί εφορούσαν ενδύματα χρώματος υακίνθου (κυανού) και ήσαν άρχοντες λαών και στρατηγοί. Ησαν νέοι κατά την ηλικίαν, όλοι εκλεκτοί ιππείς, οι οποίοι ίππευαν ίππους.

Ιεζ. 23,7 - καὶ ἔδωκε τὴν πορνείαν αὐτῆς ἐπ᾿ αὐτούς· ἐπίλεκτοι υἱοὶ Ἀσσυρίων πάντες, καὶ ἐπὶ πάντας, οὓς ἐπέθετο, ἐν πᾶσι τοῖς ἐνθυμήμασιν αὐτοῖς ἐμιαίνετο.

Ιεζ. 23,7 - Εξετράπη αυτή εις πορνείαν μαζή των. Ολοι αυτοί ήσαν επίλεκτοι Ασσύριοι και προς όλους αυτούς παρεδόθη και εις όλα τα είδωλα αυτών εμολύνετο.

Ιεζ. 23,8 - καὶ τὴν πορνείαν αὐτῆς ἐξ Αἰγύπτου οὐκ ἐγκατέλιπεν, ὅτι μετ᾿ αὐτῆς ἐκοιμῶντο ἐν νεότητι αὐτῆς, καὶ αὐτοὶ διεπαρθένευσαν αὐτὴν καὶ ἐξέχεαν τὴν πορνείαν αὐτῶν ἐπ᾿ αὐτήν.

Ιεζ. 23,8 - Δεν εγκατέλειψε όμως και την από την Αίγυπτον πορνείαν της, διότι μαζή της εκοιμώντο από της νεανικής της ακόμη ηλικίας οι Αιγύπτιοι και αυτοί της αφήρεσαν την παρθενίαν και εξετράπησαν μαζή της εις την πορνείαν αυτών.

Ιεζ. 23,9 - διὰ τοῦτο παρέδωκα αὐτὴν εἰς χεῖρας τῶν ἐραστῶν αὐτῆς, εἰς χεῖρας υἱῶν Ἀσσυρίων, ἐφ᾿ οὓς ἐπετίθετο.

Ιεζ. 23,9 - Δια τούτο την παρέδωσα εις τα χέρια των εραστών της, εις τα χέρια των Ασσυρίων ανδρών, προς τους οποίους αυτή επετίθετο με ακόλαστον επιθυμίαν.

Ιεζ. 23,10 - αὐτοὶ ἀπεκάλυψαν τὴν αἰσχύνην αὐτῆς, υἱοὺς καὶ θυγατέρας αὐτῆς ἔλαβον καὶ αὐτὴν ἐν ῥομφαίᾳ ἀπέκτειναν. καὶ ἐγένετο λάλημα εἰς γυναῖκας, καὶ ἐποίησαν ἐκδικήσεις ἐν αὐτῇ εἰς τὰς θυγατέρας. -

Ιεζ. 23,10 - Αυτοί απεκάλυψαν την γυμνότητα της, συνέλαβαν τους υιούς και τας θυγατέρας της. Και αυτήν την ιδίαν με ρομφαίαν την εφόνευσαν. Ετσι η γυναίκα αυτή, που συμβολίζει την Σαμάρειαν, έγινε μολόγημα εις τας άλλας γυναίκας, εις τας άλλας πόλεις, αφού και αυτοί ούτοι οι φίλοι καιερασταί της την ετιμώρησαν· και όχι μόνον αυτήν, αλλά και τας θυγατέρας της, τας εξαρτωμένας δηλαδή από αυτήν κωμοπόλεις.

Ιεζ. 23,11 - Καὶ εἶδεν ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ὀολιβὰ καὶ διέφθειρε τὴν ἐπίθεσιν αὐτῆς ὑπὲρ αὐτὴν καὶ τὴν πορνείαν αὐτῆς ὑπὲρ τὴν πορνείαν τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

Ιεζ. 23,11 - Η αδελφή της η Οολιβά, η οποία συμβολίζει την Ιερουσαλήμ, είδε το κατάντημα της αδελφής της, δεν εσυνετίσθη, αλλά παρεδόθη με ακολασίαν εις διαφθοράν μεγαλυτέραν από την διαφθοράν εκείνης, εις αποστασίαν και πορνείαν μεγαλυτέραν από την αποστασίαν της αδελφής της.

Ιεζ. 23,12 - ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν Ἀσσυρίων ἐπέθετο, ἡγουμένους καὶ στρατηγοὺς τοὺς ἐγγὺς αὐτῆς ἐνδεδυκότας εὐπάρυφα, ἱππεῖς

ἱππαζομένους ἐφ᾿ ἵππων· νεανίσκοι ἐπίλεκτοι πάντες.

Ιεζ. 23,12 - Εφέρετο με ακόλαστον και ακόρεστον επιθυμίαν προς τους άνδρας των Ασσυρίων, προς τους άρχοντας των λαών και τους διοικητάς στρατευμάτων, τους γείτονάς της, οι οποίοι ήσαν ενδεδυμένοι με ενδύματα, που είχαν ωραίας παρυφάς, ωραίους γύρους, ιππείς οι οποίοι ίππευαν με τέχνην πολλήν ίππους. Ολοι δε ήσαν νέοι εκλεκτοί.

Ιεζ. 23,13 - καὶ εἶδον ὅτι μεμίανται· ὁδὸς μία τῶν δύο.

Ιεζ. 23,13 - Είδα, λοιπόν, ότι αι δύο αδελφαί είχαν μολυνθή και εμολύνοντο συνεώώς. Ενας και δια τας δύο ήτο ο τρόπος και ο δρόμος της ζωής των, η αμαρτωλότης.

Ιεζ. 23,14 - καὶ προσέθετο πρὸς τὴν πορνείαν αὐτῆς καὶ εἶδεν ἄνδρας ἐζωγραφημένους ἐπὶ τοῦ τοίχου, εἰκόνας Χαλδαίων, ἐζωγραφημένους ἐν γραφίδι,

Ιεζ. 23,14 - Ηύξησεν αυτή την πορνικήν επιθυμίαν της, όταν είδε ζωγραφισμένους άνδρας στους τοίχους, εικόνας των Χαλδαίων, αι οποίαι ήσαν ζωγραφισμένοι με χρωστήρα.

Ιεζ. 23,15 - ἐζωσμένους ποικίλματα ἐπὶ τὰς ὀσφύας αὐτῶν, καὶ τιάραι βαπταὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, ὄψις τρισσὴ πάντων, ὁμοίωμα υἱῶν Χαλδαίων, γῆς πατρίδος αὐτῶν,

Ιεζ. 23,15 - Αυτοί παριστάνοντο ζωσμένοι εις τας οσφύας των με ζώνας γεμάτας από ποικίλματα, εφορούσαν πολυχρώμους τιάρας εις τας κεφαλάς των, η μορφή των τους παρουσίαζεν ισχυρούς και επισήμους και ωμοίαζον προς τους υιούς της χώρας των Χαλδαίων, η οποία άλλως τε ήτο και η πατρίς των.

Ιεζ. 23,16 - καὶ ἐπέθετο ἐπ᾿ αὐτοὺς τῇ ὁράσει ὀφθαλμῶν αὐτῆς καὶ ἐξαπέστειλεν ἀγγέλους πρὸς αὐτοὺς εἰς γῆν Χαλδαίων.

Ιεζ. 23,16 - Αμέσως μόλις είδε την μορφήν των, εφλογίσθη από πορνικήν επιθυμίαν και έστειλεν αγγελιαφόρους προς αυτούς εις την χώραν των Χαλδαίων.

Ιεζ. 23,17 - καὶ ἤλθοσαν πρὸς αὐτὴν υἱοὶ Βαβυλῶνος εἰς κοίτην καταλυόντων καὶ ἐμίαινον αὐτὴν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐμιάνθη ἐν αὐτοῖς· καὶ ἀπέστη ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀπ᾿ αὐτῶν.

Ιεζ. 23,17 - Και αυτοί, οι Βαβυλώνιοι, ήλθαν προς αυτήν. Εισήλθαν και κατέλυσαν στον κοιτώνα της και εμόλυναν αυτήν εκτραπέντες μαζή της εις πορνείαν. Ετσι δε εκείνη εμολύνθη μαζή με αυτούς. Αλλά εξ αιτίας του βάθους της διαφθοράς, στο οποίον κατέπεσεν, η ψυχή της τους αηδίασε.

Ιεζ. 23,18 - καί ἀπεκάλυψε τὴν πορνείαν αὐτῆς καὶ ἀπεκάλυψεν αἰσχύνην αὐτῆς, καὶ ἀπέστη ἡ ψυχή μου ἀπ᾿ αὐτῆς, ὃν τρόπον ἀπέστη ἡ ψυχή μου ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

Ιεζ. 23,18 - Εφανέρωσε με αναίδειαν την πορνείαν της, απεκάλυψε γυμνήν την αναισχυντίαν της. Δια τούτο η ψυχή μου απεμακρύνθη από

αυτήν, όπως και από την αδελφήν της.

Ιεζ. 23,19 - καὶ ἐπλήθυνας τὴν πορνείαν σου τοῦ ἀναμνῆσαι ἡμέραν νεότητός σου, ἐν αἷς ἐπόρνευσας ἐν Αἰγύπτῳ,

Ιεζ. 23,19 - Επολλαπλασίασες συ τα αμαρτήματα της πορνείας σου, ώστε να ενθυμηθής την εποχήν της νεότητάς σου, όταν είχες παραδοθή εις πορνείαν εκεί εις την Αίγυπτον.

Ιεζ. 23,20 - καὶ ἐπέθου ἐπὶ τοὺς Χαλδαίους, ὧν ὡς ὄνων αἱ σάρκες αὐτῶν καὶ αἰδοῖα ἵππων τὰ αἰδοῖα αὐτῶν.

Ιεζ. 23,20 - Ωρμούσες με ακόλαστον επιθυμίαν προς τους Βαβυλωνίους, των οποίων αι σάρκες είναι όμοιαι με τας σάρκας των όνων, και τα αιδοία των, όπως τα αιδοία των ίππων.

Ιεζ. 23,21 - καὶ ἐπεσκέψω τὴν ἀνομίαν νεότητός σου, ἃ ἐποίεις ἐν Αἰγύπτῳ ἐν τῷ καταλύματί σου, οὗ οἱ μαστοὶ νεότητός σου. -

Ιεζ. 23,21 - Επραγματοποίησες πάλιν τας αμαρτίας της νεότητάς σου, τας οποίας διέπραττες παραμένουσα εις την Αίγυπτον, εκεί όπου εξ αιτίας της διαφθοράς σου εκρέμασαν οι μαστοί της νεότητός σου.

Ιεζ. 23,22 - Διὰ τοῦτο Ὀολιβά, τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐξεγείρω τοὺς ἐραστάς σου ἐπὶ σέ, ἀφ᾿ ὧν ἀπέστη ἡ ψυχή σου ἀπ᾿ αὐτῶν, καὶ ἐπάξω αὐτοὺς ἐπὶ σὲ κυκλόθεν,

Ιεζ. 23,22 - Δια τούτο, ω Οολιβά, αυτά λέγει ο Κυριος. Ιδού εγώ θα εξεγείρω και θα επιφέρω εναντίον σου τούς εραστάς σου, από τους οποίους αηδιασμένη απεμακρύνθη πλέον η ψυχή σου. Θα τους επιφέρω ολόγυρα εναντίον σου·

Ιεζ. 23,23 - υἱοὺς Βαβυλῶνος καὶ πάντας τοὺς Χαλδαίους, Φακοὺδ καὶ Σουὲ καὶ Κουὲ καὶ πάντας υἱοὺς Ἀσσυρίων μετ᾿ αὐτῶν, νεανίσκους ἐπιλέκτους, ἡγεμόνας καὶ στρατηγοὺς πάντας, τρισσοὺς καὶ ὀνομαστοὺς ἱππεύοντας ἐφ᾿ ἵππων·

Ιεζ. 23,23 - τους Βαβυλωνίους και όλους τους Χαλδαίους, τους κατοίκους Φακούδ και Σουέ και Κουέ και μαζή με αυτούς όλους τους Ασσυρίους, νέους κατά την ηλικίαν, εκλεκτούς, άρχοντας, όλους διοικητάς στρατευμάτων, επισήμους και ονομαστούς, οι οποίοι με τέχνην ιππεύουν τους ίππους.

Ιεζ. 23,24 - καὶ πάντες ἥξουσιν ἐπὶ σὲ ἀπὸ βοῤῥᾶ, ἅρματα καὶ τροχοὶ μετ᾿ ὄχλου λαῶν, θυρεοὶ καὶ πέλται, καὶ βαλοῦσι φυλακὴν ἐπὶ σὲ κύκλῳ.

Ιεζ. 23,24 - Ολοι θα έλθουν εναντίον σου από τας βορείους περιοχάς, με άρματα και με μεταγωγικάς αμάξας, με όχλον πολύν, ωπλισμένοι με μεγάλας και μικράς ασπίδας. Θα σε περικυκλώσουν και θα θέσουν στρατιωτικάς φρουράς ολόγυρά σου.

Ιεζ. 23,25 - καὶ δώσω πρὸ προσώπου αὐτῶν κρίμα, καὶ ἐκδικήσουσί σε ἐν τοῖς κρίμασιν αὐτῶν. καὶ δώσω τὸν ζῆλόν μου ἐν σοί, καὶ ποιήσουσι μετὰ σοῦ ἐν ὀργῇ θυμοῦ· μυκτῆρά σου καὶ ὦτά σου ἀφελοῦσι καὶ τοὺς

καταλοίπους σου ἐν ῥομφαίᾳ καταβαλοῦσιν. αὐτοὶ υἱούς σου καὶ θυγατέρας σου λήψονται, καὶ τοὺς καταλοίπους σου πῦρ καταφάγεται.

Ιεζ. 23,25 - Θα σε παραδώσω εις τα χέρια των προς καταδίκην σου και αυτοί θα σε τιμωρήσουν σύμφωνα με τους ιδικούς των νόμους. Θα εμβάλω εις αυτούς την κατά σου αγανάκτησίν μου και εκείνοι θα συμπεριφερθούν εναντίον σου με μεγάλην οργήν και θυμόν. Θα σε ακρωτηριάσουν, θα σου κόψουν τους ρώθωνας, θα σου αφαιρέσουν τα αυτιά. Τους δε υπολοίπους θα κατασφάζουν με την ρομφαίαν των. Αυτοί θα πάρουν αιχμαλώτους τους υιούς και τας θυγατέρας σου και τους υπολοίπους θα τους καταφάγη το πυρ.

Ιεζ. 23,26 - καὶ ἐκδύσουσί σε τὸν ἱματισμόν σου καὶ λήψονται τὰ σκεύη τῆς καυχήσεώς σου.

Ιεζ. 23,26 - Θα σε γυμνώσουν από τον λαμπρόν ιματισμόν σου και θα πάρουν μαζή των τα ωραία στολίδια σου, δια τα οποία εκαυχάσο.

Ιεζ. 23,27 - καὶ ἀποστρέψω τὰς ἀσεβείας σου ἐκ σοῦ καὶ τὴν πορνείαν σου ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ οὐ μὴ ἄρῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ Αἰγύπτου οὐ μὴ μνησθῇς οὐκέτι.

Ιεζ. 23,27 - Ετσι θα απομακρύνω από σε τας ασεβείας σου και την πορνείαν, που διέπραξες εις την χώραν της Αιγύπτου, δια να μη σηκώσης ποτέ τα μάτια σου προς τους εραστάς σου και να μη ενθυμηθής πλέον την εν Αιγύπτω αμαρτωλότητά σου.

Ιεζ. 23,28 - διότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ παραδίδωμί σε εἰς χεῖρας ὧν μισεῖς, ἀφ᾿ ὧν ἀπέστη ἡ ψυχή σου ἀπ᾿ αὐτῶν.

Ιεζ. 23,28 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού, εγώ σε παραδίδω εις τα χέρια εκείνων, τους οποίους συ μισείς εις τα χέρια εκείνων, τους οποίους με αηδίαν έχει αποστραφή η καρδία σου.

Ιεζ. 23,29 - καί ποιήσουσιν ἐν σοὶ ἐν μίσει καὶ λήψονται πάντας τοὺς πόνους σου καὶ τοὺς μόχθους σου, καὶ ἔσῃ γυμνὴ καὶ αἰσχύνουσα, καὶ ἀποκαλυφθήσεται αἰσχύνη πορνείας σου καὶ ἀσέβειά σου. καὶ ἡ πορνεία σου

Ιεζ. 23,29 - Και εκείνοι θα φερθούν εναντίον σου με μίσος και θα πράξουν έργα μίσους κατά σου. Θα πάρουν αυτοί όλους τους καρπούς των πονών και των κόπων σου, θα μείνης γυμνή και κατεντροπιασμένη. Ετσι θα φανερωθή και θα γίνη γνωστή η εντροπή της πορνείας σου και η ασέβεια, την οποίαν έδειξες προς εμέ. Ολαι αυταί αι συμφοραί σου συνέβησαν εξ αιτίας της αποστασίας σου.

Ιεζ. 23,30 - ἐποίησε ταῦτά σοι ἐν τῷ ἐκπορνεῦσαί σε ὀπίσω ἐθνῶν καὶ ἐμιαίνου ἐν τοῖς ἐνθυμήμασιν αὐτῶν.

Ιεζ. 23,30 - Επειδή παρεδόθης εις πορνείαν ανάμεσα εις τα έθνη και εμολύνεσο συνεχώς με τα είδωλά των.

Ιεζ. 23,31 - ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀδελφῆς σου ἐπορεύθης, καὶ δώσω τὸ ποτήριον αὐτῆς εἰς χεῖράς σου.

Ιεζ. 23,31 - Εβάδισες και συ τον δρόμον της αδελφής σου. Δια τούτο και θα δώσω να πιής και συ το ποτήριον εκείνης.

Ιεζ. 23,32 - τάδε λέγει Κύριος· τὸ ποτήριον τῆς ἀδελφῆς σου πίεσαι, τὸ βαθὺ καὶ τὸ πλατύ, τὸ πλεονάζον τοῦ συντελέσαι μέθην,

Ιεζ. 23,32 - Αυτά λέγει ο Κυριος. Το κατάπικρον ποτήριον της αδελφής σου θα το πιής, το βαθύ και το πλατύ, το υπερπλήρες, ώστε να ολοκληρώση την μέθην σου·

Ιεζ. 23,33 - καὶ ἐκλύσεως πλησθήσῃ· καὶ τὸ ποτήριον ἀφανισμοῦ, ποτήριον ἀδελφῆς σου Σαμαρείας,

Ιεζ. 23,33 - και θα περιπέσης εις πλήρη παράλυσιν. Το ποτήριον αυτό είναι ο εξαφανισμός σου, Ιερουσαλήμ, όμοιον προς το ποτήριον της αδελφής σου, της Σαμαρείας.

Ιεζ. 23,34 - καὶ πίεσαι αὐτό· καὶ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς νουμηνίας αὐτῆς ἀποστρέψω· διότι ἐγὼ λελάληκα, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 23,34 - Θα το πίης. Εγώ θα καταργήσω τας εορτάς σου, όπως και την εορτήν της πρώτης εκάστου μηνός. Εγώ ωμίλησα και θα πραγματοποιήσω αυτά που είπα", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 23,35 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἐπελάθου μου καὶ ἀπέῤῥιψάς με ὀπίσω τοῦ σώματός σου, καὶ σὺ λαβὲ τὴν ἀσέβειάν σου καὶ τὴν πορνείαν σου. -

Ιεζ. 23,35 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· "Επειδή, με ελησμόνησες και με επέταξες πίσω σου, πάρε και συ τώρα την τιμωρίαν σου δια την ασέβειάν σου και την διαφθοράν σου".

Ιεζ. 23,36 - Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, οὐ κρινεῖς τὴν Ὀολὰν καὶ τὴν Ὀολιβάν, καὶ ἀναγγελεῖς αὐταῖς τὰς ἀνομίας αὐτῶν;

Ιεζ. 23,36 - Ο Κυριος είπε προς εμέ· "υιέ ανθρώπου, συ δεν θα κρίνης και δεν θα δικάσης την Οολάν και την Οολιβάν, και δεν θα καταδείξης εις αυτάς τας παρανομίας των;

Ιεζ. 23,37 - ὅτι ἐμοιχῶντο, καὶ αἷμα ἐν χερσὶν αὐτῶν· τὰ ἐνθυμήματα αὐτῶν ἐμοιχῶντο, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἃ ἐγέννησάν μοι, διήγαγον αὐτοῖς δι᾿ ἐμπύρων.

Ιεζ. 23,37 - Διότι αυταί παρεδίδοντο αναισχύντως εις την μοιχείαν και είχαν βάψει τα χέρια των με αίμα αθώων. Αποστατούσαν από εμέ και προσκυνούσαν τα είδωλα των εθνών, και τα παιδιά των, τα οποία εγέννησαν δι' εμέ, τα κατέκαιαν στο πυρ προς τιμήν των ειδώλων.

Ιεζ. 23,38 - ἕως καὶ ταῦτα ἐποίησάν μοι· τὰ ἅγιά μου ἐμίαινον καὶ τὰ σάββατά μου ἐβεβήλουν·

Ιεζ. 23,38 - Εφθασαν μέχρι του σημείου να διαπράξουν και αυτάς τας ασεβείας. Τους αγίους δηλαδή τόπους, και τα ιερά σκεύη του ναού τα εμόλυναν, την αργίαν και τον αγιασμόν του Σαββάτου μου εβεβήλωσαν.

Ιεζ. 23,39 - καὶ ἐν τῷ σφάζειν αὐτοὺς τὰ τέκνα αὐτῶν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν καὶ εἰσεπορεύοντο εἰς τὰ ἅγιά μου τοῦ βεβηλοῦν αὐτά· καὶ ὅτι οὕτως ἐποίουν ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου μου.

Ιεζ. 23,39 - Και το φοβερόν, όταν έσφαζαν τα τέκνα των προς χάριν των ειδώλων, μετέβαιναν αμέσως στον ναόν μου και το θυσιαστήριόν μου, δια να τα βεβηλώσουν ! Διέπρατταν αυτάς τας βεβηλώσεις μέσα στον οίκον μου, στον ναόν μου !

Ιεζ. 23,40 - καὶ ὅτι τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἐρχομένοις μακρόθεν, οἷς ἀγγέλους ἐξαπέστειλαν πρὸς αὐτούς, καὶ ἅμα τῷ ἔρχεσθαι αὐτοὺς εὐθὺς ἐλούου καὶ ἐστιβίζου τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἐκόσμου κόσμῳ

Ιεζ. 23,40 - Εφθασαν μέχρι του σημείου να στέλλουν αγγελιαφόρους και να προσκαλούν άνδρας έραστάς των από μακρυνάς χώρας. Και όταν εκείνοι ήρχοντο, συ ελούεσο, έβαφες μαύρους τους οφθαλμούς σου και εστολίζεσο με διάφορα κοσμήματα.

Ιεζ. 23,41 - καὶ ἐκάθου ἐπὶ κλίνης ἐστρωμένης, καὶ τράπεζα κεκοσμημένη πρὸ προσώπου αὐτῆς, καὶ τὸ θυμίαμα καὶ τὸ ἔλαιόν μου εὐφραίνοντο ἐν αὐτοῖς.

Ιεζ. 23,41 - Εκάθησο επάνω εις την στρωμένην κλίνην σου, είχες εμπρός σου κοσμημένην τράπεζαν και επάνω εις αυτήν υπήρχε το ιδικόν μου θυμίαμα και το έλαιον, με τα οποία οι ερασταί σου ηυφραίνοντο.

Ιεζ. 23,42 - καὶ φωνὴν ἁρμονίας ἀνεκρούοντο, καὶ πρὸς ἄνδρας ἐκ πλήθους ἀνθρώπων ἥκοντας ἐκ τῆς ἐρήμου, καὶ ἐδίδοσαν ψέλλια ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ στέφανον καυχήσεως ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν.

Ιεζ. 23,42 - Μουσικά όργανα έπαιζαν αρμονίας. Προς δε το πλήθος των ανδρών, οι οποίοι ήρχοντο από την έρημον, εδίδοντο βραχιόλια, δια να τα φορέσουν εις τας χείρας των και λαμπρός στέφανος δια τας κεφαλάς των.

Ιεζ. 23,43 - καὶ εἶπα· οὐκ ἐν τούτοις μοιχεύουσι; καὶ ἔργα πόρνης καὶ αὐτὴ ἐξεπόρνευσε.

Ιεζ. 23,43 - Και είπα· λοιπόν, με όλα αυτά δεν διέπρατταν μαζή της μοιχείαν οι ερασταί της; Εργα πορνικά αυτή εξεπόρνευσε.

Ιεζ. 23,44 - καὶ εἰσεπορεύοντο πρὸς αὐτήν, ὃν τρόπον εἰσπορεύονται πρὸς γυναῖκα πόρνην, οὕτως εἰσεπορεύοντο πρὸς Ὀολὰν καὶ πρὸς Ὀολιβὰν τοῦ ποιῆσαι ἀνομίαν.

Ιεζ. 23,44 - Οι ξένοι ερασταί της εισήρχοντο στο σπίτι της, όπως εισήρχοντο προς μίαν κοινήν γυναίκα, πόρνην. Ετσι εισήρχοντο στον οίκον της Οολάς, της Σαμαρείας, και της Οολιβάς, της Ιερουσαλήμ, δια να διαπράξουν μαζή της παρανόμους πράξεις.

Ιεζ. 23,45 - καὶ ἄνδρες δίκαιοι αὐτοὶ καὶ ἐκδικήσουσιν αὐτὰς ἐκδικήσει μοιχαλίδος καὶ ἐκδικήσει αἵματος, ὅτι μοιχαλίδες εἰσί, καὶ αἷμα ἐν χερσὶν αὐτῶν.

Ιεζ. 23,45 - Αλλα, άνδρες δίκαιοι θα καταδικάσουν αυτάς με την τιμωρίαν, που επιβάλλεται εις τας μοιχαλίδας και τους φονείς. Θα τας τιμωρήσουν, διότι είναι πράγματι μοιχαλίδες και αίμα αθώων ανθρώπων υπάρχει εις τα χέρια των".

Ιεζ. 23,46 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἀνάγαγε ἐπ᾿ αὐτὰς ὄχλον καὶ δὸς ἐν αὐταῖς ταραχὴν καὶ διαρπαγὴν

Ιεζ. 23,46 - Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος, προς τους εχθρούς της Σαμαρείας και της Ιερουσαλήμ. "Οδηγήσατε εναντίον αυτών στρατόν πολύν, σκορπίσατε εις αυτάς αναταραχήν και λεηλασίαν.

Ιεζ. 23,47 - καὶ λιθοβόλησον ἐπ᾿ αὐτὰς λίθοις ὄχλων καὶ κατακέντει αὐτὰς ἐν τοῖς ξίφεσιν αὐτῶν· υἱοὺς αὐτῶν καὶ θυγατέρας αὐτῶν ἀποκτενοῦσι καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν ἐμπρήσουσι.

Ιεζ. 23,47 - Λιθοβολήσατέ τας με λίθους πολλών ανθρώπων, διαπεράσατέ τας με τα ξίφη σας. Οι άνδρες αυτοί θα φονεύσουν τους υιούς και τας θυγατέρας αυτών και θα θέσουν πυρ εις τα οικήματά των.

Ιεζ. 23,48 - καὶ ἀποστρέψω ἀσέβειαν ἐκ τῆς γῆς, καὶ παιδευθήσονται πᾶσαι αἱ γυναῖκες καὶ οὐ μὴ ποιήσουσι κατὰ τὰς ἀσεβείας αὐτῶν.

Ιεζ. 23,48 - Ετσι εγώ θα απομακρύνω από την χώραν την ασέβειαν, που έδειξαν προς εμέ, και όλαι αι γυναίκες, αι διάφοροι πόλεις και κωμοπόλεις, θα διδαχθούν και δεν θα διαπράξουν τας αυτάς ασεβείας απέναντί μου.

Ιεζ. 23,49 - καὶ δοθήσεται ἡ ἀσέβεια ὑμῶν ἐφ᾿ ὑμᾶς, καὶ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἐνθυμημάτων ὑμῶν λήψεσθε· καὶ γνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 23,49 - Με τον τρόπον αυτόν θα πέση η ασέβειά σας επάνω εις τας κεφαλάς σας και θα λάβετε την πρέπουσαν τιμωρίαν δια τας αμαρτίας σας και δια την ποσκύνησιν των ειδώλων. Και θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 24

Ιεζ. 24,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με ἐν τῷ ἔτει τῷ ἐνάτῳ, ἐν τῷ μηνὶ τῷ δεκάτῳ, δεκάτῃ τοῦ μηνός, λέγων·

Ιεζ. 24,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ κατά το ένατον έτος, τον δέκατον μήνα, δεκάτην του μηνός και είπεν·

Ιεζ. 24,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, γράψον σεαυτῷ εἰς ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἀφ᾿ ἧς ἀπηρείσατο βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς σήμερον,

Ιεζ. 24,2 - "υιέ ανθρώπου, γράψε με το ίδιο σου το χέρι από όλας τας άλλας ημέρας ως ξεχωριστήν αυτήν την ημέραν, κατά την οποίαν ο βασιλεύς της Βαβυλώνος έβαλε το χέρι του εναντίον της Ιερουσαλήμ κατά την σημερινήν ημέραν.

Ιεζ. 24,3 - καὶ εἰπὸν ἐπὶ τὸν οἶκον τὸν παραπικραίνοντα παραβολὴν καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἐπίστησον τὸν λέβητα καὶ ἔγχεον εἰς αὐτὸν ὕδωρ

Ιεζ. 24,3 - Ειπέ στον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος συνεχώς με παραπικραίνει και με παροργίζει, αυτήν την παραβολικήν εικόνα· αυτά λέγει ο Κυριος· Στήσε ένα λέβητα και χύσε μέσα εις αυτόν νερό.

Ιεζ. 24,4 - καὶ ἔμβαλε εἰς αὐτὸν τὰ διχοτομήματα, πᾶν διχοτόμημα καλόν, σκέλος καὶ ὦμον ἐκσεσαρκισμένα ἀπὸ τῶν ὀστῶν

Ιεζ. 24,4 - Βαλε μέσα στον λέβητα τεμαχισμένα μέρη ζώου, τα καλύτερα τεμάχια, τους μηρούς και την πλάτην, τας σάρκας μόνον χωρισμένος από τα οστά.

Ιεζ. 24,5 - ἐξ ἐπιλέκτων κτηνῶν εἰλημμένων καὶ ὑπόκαιε τὰ ὀστᾶ ὑποκάτω αὐτῶν· ἔζεσεν ἔζεσε, καὶ ἥψηται τὰ ὀστᾶ αὐτῆς ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Ιεζ. 24,5 - Αυτά θα ληφθούν από εκλεκτά ζώα. Τα οστά βάλε τα κάτω από τας σάρκας και άναψε φωτιά κάτω από τον λέβητα. Εβρασεν, εβρασεν, εψήθησαν και εκάησαν και αυτά ακόμη τα οστά, που υπήρχον μέσα στον λέβητα.

Ιεζ. 24,6 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ὦ πόλις αἱμάτων, λέβης ἐν ᾧ ἐστιν ἰὸς ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ ἰὸς οὐκ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῆς· κατὰ μέλος αὐτῆς ἐξήνεγκεν, οὐκ ἔπεσεν ἐπ᾿ αὐτὴν κλῆρος.

Ιεζ. 24,6 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιερουσαλήμ, πόλις γεμάτη από ανθρώπινα αίματα, συ είσαι ο λέβης, μέσα στον οποίον υπάρχει σκουριά, και η σκουριά δεν φεύγει από επάνω σου. Ενα προς ένα έβγαλες τους κατοίκους σου εις αφανισμόν. Εγινε κλήρωσις, μήπως και σωθή κανείς, και δεν έπεσε κλήρος σωτηρίας εις κανένα.

Ιεζ. 24,7 - ὅτι αἷμα αὐτῆς ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐστιν, ἐπὶ λεωπετρίαν τέταχα αὐτό. οὐκ ἐκκέχυκα αὐτὸ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ καλύψαι ἐπ᾿ αὐτὸ γῆν·

Ιεζ. 24,7 - Τα αίματα των αθώων, που εχύθησαν εν μέσω σου, εγώ διέταξα να ευρίσκωνται επάνω εις λείαν πέτραν. Δεν αφήκα να χυθούν στο έδαφος, ώστε να τα σκεπάση και να τα κρύψη το χώμα.

Ιεζ. 24,8 - τοῦ ἀναβῆναι θυμὸν εἰς ἐκδίκησιν ἐκδικηθῆναι δέδωκα τὸ αἷμα αὐτῆς ἐπὶ λεωπετρίαν τοῦ μὴ καλύψαι αὐτό.

Ιεζ. 24,8 - Η συνεχής παρουσία του αίματος των αθώων επάνω εις την λείαν πέτραν, ώστε να μη σκεπασθούν από το χώμα του εδάφους, έχει γίνει, δια να εξεγείρη τον θυμόν μου και να αποστείλω αυστηράς τιμωρίας εναντίον σας

Ιεζ. 24,9 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· κἀγὼ μεγαλυνῶ τὸν δαλὸν

Ιεζ. 24,9 - Δια τούτο αυτό λέγει ο Κυριος· εγώ θα ανάψω μεγάλο δαυλί,

Ιεζ. 24,10 - καὶ πληθυνῶ τὰ ξύλα καὶ ἀνακαύσω τὸ πῦρ, ὅπως τακῇ τὰ κρέα καὶ ἐλαττωθῇ ὁ ζωμὸς

Ιεζ. 24,10 - θα προσθέσω πλήθος από ξύλα, θα αναζωπυρήσω και θα ενισχύσω τη φωτιά, ώστε να λυώσουν τα κρέατα, να ελαττωθή και να εξαντληθή ο ζωμός.

Ιεζ. 24,11 - καὶ στῇ ἐπὶ τοὺς ἄνθρακας, ὅπως προσκαυθῇ καὶ θερμανθῇ ὁ χαλκὸς αὐτῆς καὶ τακῇ ἐν μέσῳ ἀκαθαρσίας αὐτῆς, καὶ ἐκλίπῃ ὁ ἰὸς αὐτῆς,

Ιεζ. 24,11 - Και έτσι ο λέβης, ωχυρωμένη πόλις, θα μείνη επάνω στου άνθρακας αδειανός, δια να θερμανθή πολύ και πυρακτωθή ο χαλκός του λέβητος, και να λυώση εν μέσω αυτού, εν μέσω δηλαδή της πόλεως, η ακαθαρσία της και να εξαλειφθή εντελώς η σκουριά τω κατοίκων της.

Ιεζ. 24,12 - καὶ οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς πολὺς ὁ ἰὸς αὐτῆς, καταισχυνθήσεται ὁ ἰὸς αὐτῆς,

Ιεζ. 24,12 - Ετσι δεν θα εξέλθη πλέον από αυτήν άφθονος σκουριά, αλλά θα καταισχυνθή η σκουριά της κακία της, οι πονηροί δηλαδή κάτοικοί της.

Ιεζ. 24,13 - ἀνθ᾿ ὧν ἐμιαίνου σύ. καὶ τί ἐὰν μὴ καθαρισθῇς ἔτι, ἕως οὗ ἐμπλήσω τὸν θυμόν μου;

Ιεζ. 24,13 - Από εκείνα, με τα οποία συ, η πόλις τους κατοίκους σου εμολύνεσο, ποίαν θα έχης τώρα συνέπειαν, εάν δεν καθαρισθήτε εντελώς έως την ώραν, κατά την οποίαν θα αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον σας;

Ιεζ. 24,14 - ἐγὼ Κύριος λελάληκα, καὶ ἥξει, καὶ ποιήσω, οὐ διαστελῶ οὐδὲ μὴ ἐλεήσω· κατὰ τὰς ὁδούς σου, καὶ κατὰ τὰ ἐνθυμήματά σου κρινῶ σε, λέγει Κύριος. διὰ τοῦτο ἐγὼ κρινῶ σε κατὰ τὰ αἵματά σου καὶ κατὰ τὰ ἐνθυμήματά σου κρινῶ σε, ἡ ἀκάθαρτος, ἡ ὀνομαστὴ καὶ πολλὴ τοῦ παραπικραίνειν.

Ιεζ. 24,14 - Εγώ, ο Κυριος ωμίλησα και αι τιμωρίαι, τας οποίας είπα θα επέλθουν εναντίον σας. Θα τα πραγματοποιήσω, δεν θα υποστείλω την τιμωρίαν, ούτε θα σας λυπηθώ. Ανάλογα με τους δρόμους και τους τρόπους της ζωής σου, ανάλογα με τας ειδωλολατρικάς διαθέσεις και επιθυμίας σου, εγώ θα σε κρίνω και θα σε δικάσω, λέγει ο Κυριος. Δια την αμετανοησίαν σου εγώ θα σε κρίνω και θα σε καταδικάσω σύμφωνα με την δικαιοσύνην, που απαιτούν τα χυθέντα αθώα αίματα. Συμφωνα με τα ειδωλολατρικάς διαθέσεις και επιθυμίας σου θα σε δικάσω, σε την ακάθαρτον, τη διαβόητον πόλιν, η οποία πολύ με έχη πικράνει και εξοργίσει”, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 24,15 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 24,15 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιεζ. 24,16 - υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ ἐγὼ λαμβάνω ἐκ σοῦ τὰ ἐπιθυμήματα τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐν παρατάξει· οὐ μὴ κοπῇς οὐδ᾿ οὐ μὴ κλαυσθῇς.

Ιεζ. 24,16 - “υιέ ανθρώπου, ιδού εγώ παίρνω με την σειράν το ένα μετά το άλλο και αφαιρώ από σε όλα, όσα επιθυμούν οι οφθαλμοί σου. Δι' αυτά δεν θα εκσπάσης εις κοπετούς, ούτε και θα κλαύσης

Ιεζ. 24,17 - στεναγμὸς αἵματος, ὀσφύος, πένθους ἐστίν· οὐκ ἔσται τὸ τρίχωμά σου συμπεπλεγμένον ἐπὶ σὲ καὶ τὰ ὑποδήματά σου ἐν τοῖς ποσί σου, οὐ μὴ παρακληθῇς ἐν χείλεσιν αὐτῶν καὶ ἄρτον ἀνδρῶν οὐ μὴ φάγῃς.

Ιεζ. 24,17 - Μονον βαθύν εσωτερικόν στεναγμόν θα αισθανθής, που θα παραλύη την οσφύν σου, στεναγμόν πένθους. Αι τρίχες της κεφαλής σου δεν θα πλεχθούν, όπως συνηθίζεται εις περιστάσεις πένθους, και τα υποδήματά σου θα ευρίσκωνται πάντοτε στους πόδας σου. Δεν θα δεχθής παρηγορίαν από χείλη ανθρώπων και άρτον τον οποίον συνήθως άνδρες φέρουν εις περιστάσεις πένθους προς παρηγορίαν, δε θα φάγης”.

Ιεζ. 24,18 - καὶ ἐλάλησα πρὸς τὸν λαὸν τὸ πρωΐ, ὃν τρόπον ἐνετείλατό μοι, καὶ ἀπέθανεν ἡ γυνή μου ἑσπέρας, καὶ ἐποίησα τὸ πρωΐ ὃν τρόπον ἐπετάγη μοι.

Ιεζ. 24,18 - Εγώ ο προφήτης τα είπα αυτά στον ισραηλιτικόν λαόν κατά την πρωΐαν, όπως ο Κυριος με είχε διατάξει. Την εσπέραν της ιδίας ημέρας πέθανεν η γυνή μου και την επομενην πρωΐαν έπραξα ο,τι με είχε διατάξει ο Κυριος.

Ιεζ. 24,19 - καὶ εἶπε πρός με ὁ λαός· οὐκ ἀναγγελεῖς ἡμῖν τί ἐστι ταῦτα, ἃ σὺ ποιεῖς;

Ιεζ. 24,19 - Τοτε ο ισραηλιτικός λαός με ηρώτησε· “δεν θα εξηγήσης εις ημάς τι είναι αυτά, τα οποία συ πράττεις;”

Ιεζ. 24,20 - καὶ εἶπα πρὸς αὐτούς· λόγος Κυρίου ἐγένετο πρός με λέγων·

Ιεζ. 24,20 - Και είπα προς αυτούς· “ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μου είπε·

Ιεζ. 24,21 - εἰπὸν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ βεβηλῶ τὰ ἅγιά μου, φρύαγμα ἰσχύος ὑμῶν, ἐπιθυμήματα ὀφθαλμῶν ὑμῶν, καὶ ὑπὲρ ὧν φείδονται αἱ ψυχαὶ ὑμῶν· καὶ οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, οὓς ἐγκατελίπετε, ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται.

Ιεζ. 24,21 - ειπέ στον ισραηλιτικόν λαόν, αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα παραχωρήσω, ώστε να βεβηλωθούν τα άγια πράγματά μου, του ναού και του θυσιαστηρίου, αυτά που αποτελούν την μεγάλην δύναμίν σας· πόθους και επιθυμίας των οφθαλμών σας, αυτά δια τα οποία πονούν και λυπούνται αι ψυχαί σας. Οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, τας οποίας εγκαταλείψατε εις τα χέρια των εχθρών σας, θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας.

Ιεζ. 24,22 - καὶ ποιήσετε ὃν τρόπον πεποίηκα· ἀπὸ στόματος αὐτῶν οὐ παρακληθήσεσθε καὶ ἄρτον ἀνδρῶν οὐ φάγεσθε,

Ιεζ. 24,22 - Τοτε θα κάμετε και σεις εκείνο, το οποίον εγώ έπραξα. Δεν θα ακούσετε παρηγορίαν από το στόμα άλλων και άρτον, τον οποίον συνήθως φέρουν προς παρηγορίαν εις περιστάσεις πένθους, δεν θα φάγετε.

Ιεζ. 24,23 - καὶ αἱ κόμαι ὑμῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν, καὶ τὰ ὑποδήματα ὑμῶν ἐν τοῖς ποσὶν ὑμῶν· οὔτε μὴ κόψησθε οὔτε μὴ κλαύσητε, καὶ

ἐντακήσεσθε ἐν ταῖς ἀδικίαις ὑμῶν καὶ παρακαλέσετε ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Ιεζ. 24,23 - Η κόμη σας θα ευρίσκεται, όπως και προηγουμένως, επάνω στο κεφάλι σας, δεν θα πλεχθή κατά πένθιμον τρόπον και τα υποδήματά σας θα υπάρχουν, όπως και προηγουμένως, εις τα πόδια σας. Ούτε εις κοπετούς θα εκσπάσετε, ούτε και θα θρηνήσετε. Θα λυώσετε εξ αιτίας των παρανομιών σας και ο καθένας θα προσπαθή να παρηγορή τον αδελφόν του".

Ιεζ. 24,24 - καὶ ἔσται Ἰεζεκιὴλ ὑμῖν εἰς τέρας· κατὰ πάντα, ὅσα ἐποίησα, ποιήσετε, ὅταν ἔλθῃ ταῦτα· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος. -

Ιεζ. 24,24 - Ετσι εγώ, ο Ιεζεκιήλ, θα είμαι για σας ένα καταπληκτικόν και τρομερόν σημείο· εις όλα, όσα εγώ έκαμα και σεις θα πράξετε, όταν θα συμβούν αυτά. Τοτε θα μάθετε καλά, λέγει ο Κυριος, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 24,25 - Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, οὐχὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ὅταν λαμβάνων τὴν ἰσχὺν παρ᾿ αὐτῶν, τὴν ἔπαρσιν τῆς καυχήσεως αὐτῶν, τὰ ἐπιθυμήματα ὀφθαλμῶν αὐτῶν καὶ τὴν ἔπαρσιν ψυχῆς αὐτῶν, υἱοὺς αὐτῶν καὶ θυγατέρας αὐτῶν,

Ιεζ. 24,25 - "Ως προς σε δέ, υιέ ανθρώπου, κατά την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν εγώ θα αφαιρέσω την δύναμιν από τους Ισραηλίτας, την έπαρσιν της αλαζονικής καυχήσεώς των, τα αντικείμενα τα οποία λαχταρούν οι οφθαλμοί των και το καμάρι της ψυχής των, τους υιούς δηλαδή και τας θυγατέρας των, τότε

Ιεζ. 24,26 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἥξει ὁ ἀνασῳζόμενος πρὸς σὲ τοῦ ἀναγγεῖλαί σοι εἰς τὰ ὦτα;

Ιεζ. 24,26 - κατά την ημέραν εκείνην δεν θα έλθη προς σε κάποιος, ο οποίος θα διαφύγη την καταστροφήν και θα αναγγείλη αυτά προς σέ;

Ιεζ. 24,27 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ διανοιχθήσεται τὸ στόμα σου πρὸς τὸν ἀνασῳζόμενον καὶ λαλήσεις καὶ οὐ μὴ ἀποκωφωθῇς οὐκέτι· καὶ ἔσῃ αὐτοῖς εἰς τέρας, καὶ ἐπιγνώσονται διότι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 24,27 - Κατά την ημέραν εκείνην θα ανοίξης πλατύ το στόμα σου, δια να ομιλήσης προς εκείνους, οι οποίοι θα έχουν διασωθή, θα ομιλήσης και δεν θα σιωπήσης πλέον. Θα είσαι δε δι' αυτούς έως τότε ένα καταπληκτικόν και φοβερόν σημείον. Και οι Ισραηλίται θα μάθουν τότε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 25

Ιεζ. 25,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 25,1 - Ο Κυρίου ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 25,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἀμμὼν καὶ προφήτευσον ἐπ᾿ αὐτοὺς

Ιεζ. 25,2 - "υιέ ανθρώπου, γύρισε το πρόσωπόν σου προς τους Αμμωνίτας, στήριξε εις αυτούς απειλητικόν το βλέμμα σου και προφήτευσον εναντίον των.

Ιεζ. 25,3 - καὶ ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἀμμών· ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἐπεχάρητε ἐπὶ τὰ ἅγιά μου, ὅτι ἐβεβηλώθη, καὶ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἠφανίσθη, καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἰούδα, ὅτι ἐπορεύθησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ,

Ιεζ. 25,3 - Και ειπέ στους Αμμωνίτας· ακούσατε λόγον Κυρίου. Αυτά λέγει Κυριος· Επειδή σεις ξεδηλώσατε μοχθηράν χαράν που εβεβηλώθησαν τα άγιά μου, ο ναός και το θυσιαστήριον εις την Ιερουσαλήμ, επειδή εχαιρεκακήσατε δια την χώραν του ισραηλιτικού λαού, που παρεδόθη εις όλεθρον και καταστροφήν και ο ισραηλιτικός λαός ωδηγήθη εις αιχμαλωσίαν,

Ιεζ. 25,4 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ παραδίδωμι ὑμᾶς τοῖς υἱοῖς Κεδὲμ εἰς κληρονομίαν, καὶ κατασκηνώσουσιν ἐν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν ἐν σοὶ καὶ δώσουσιν ἐν σοὶ τὰ σκηνώματα αὐτῶν· αὐτοὶ φάγονται τοὺς καρπούς σου, καὶ αὐτοὶ πίονται τὴν πιότητά σου.

Ιεζ. 25,4 - δια τούτο εγώ θα σας παραδώσω στους λαούς Κεδέμ, δια να κληρονομήσουν εκείνοι σας και την χώραν σας. Θα ελθουν όλοι αυτοί με τας γυναίκας και τα παιδιά των, δια να κατοικήσουν εις την περιοχήν σας και να διαμοιρασθούν μεταξύ των τας κατοικίας σας. Αυτοί θα φάγουν τους καρπούς σας και αυτοί θα απολαύσουν την πλουσίαν παραγωγήν της χώρας σας.

Ιεζ. 25,5 - καὶ δώσω τὴν πόλιν τοῦ Ἀμμὼν εἰς νομὰς καμήλων καὶ τοὺς υἱοὺς Ἀμμὼν εἰς νομὴν προβάτων· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 25,5 - Θα παραχωρήσω και θα καταστήσω την πρωτεύουσαν των Αμωνιτών βοσκήν καμήλων, τα δε παιδιά των Αμμωνιτών βοσκούς προβάτων. Ετσι θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 25,6 - διότι τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἐκρότησας τὴν χεῖρά σου καὶ ἐψόφησας τῷ ποδί σου καὶ ἐπέχαρας ἐκ ψυχῆς σου ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ,

Ιεζ. 25,6 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή σεις οι Αμμωνίται εχειροκροτήσατε και εκτυπήσατε θορυβωδώς τα πόδια σας και εδοκιμάσατε με όλην σας την ψυχήν μοχθηράν χαράν δια την συμφοράν της χώρας του Ισραήλ,

Ιεζ. 25,7 - διὰ τοῦτο ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σὲ καὶ δώσω σε εἰς διαρπαγὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἐξολοθρεύσω σε ἐκ τῶν λαῶν καὶ ἀπολῶ σε ἐκ τῶν χωρῶν ἀπωλείᾳ· καὶ ἐπιγνώσῃ διότι ἐγὼ Κύριος. -

Ιεζ. 25,7 - δια τούτο εγώ θα απλώσω την τιμωρόν και δικαίαν χείρα μου εναντίον σας και θα σας παραδώσω εις διαρπαγήν εκ μέρους άλλων εθνών, και θα σας εξολοθρεύσω ανάμεσα από τους λαούς και θα σας εξαφανίσω τελείως από τας χώρας σας και θα μάθετε καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος”.

Ιεζ. 25,8 - Τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν εἶπε Μωάβ· ἰδοὺ ὃν τρόπον πάντα τὰ ἔθνη οἶκος Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα,

Ιεζ. 25,8 - Αυτά λέγει ο Κυριος και προς τους Μωαβίτας· “επειδή σεις με μοχθηράν χαράν είπατε, ότι ιδού ο Ισραηλιτικός και ο ιουδαϊκός λαός είναι ωσάν τα ειδωλολατρικά και ασεβή έθνη !

Ιεζ. 25,9 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ παραλύω τὸν ὦμον Μωὰβ ἀπὸ πόλεων ἀκρωτηρίων αὐτοῦ, ἐκλεκτὴν γῆν, οἶκον Ἀσιμοὺθ ἐπάνω πηγῆς πόλεως παραθαλασσίας.

Ιεζ. 25,9 - Δια τούτο ιδού εγώ παραλύω την δύναμιν των Μωαβιτών από τας ακραίας οχυράς πόλεις και εντεύθεν, την εκλεκτήν περιοχήν μέχρι και εις την θέσιν Μπεθ- Ασιμούθ, επάνω από την πηγήν της πόλεως, πλησίον της Νεκράς Θαλάσσης.

Ιεζ. 25,10 - τοῖς υἱοῖς Κεδὲμ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἀμμὼν δέδωκα αὐτοὺς εἰς κληρονομίαν, ὅπως μὴ μνεία γένηται τῶν υἱῶν Ἀμμών·

Ιεζ. 25,10 - Εις τους λαούς Κεδέμ παρέδωσα τους Αμμωνίτας, δια να τους κληρονομήσουν, ώστε να μη υπάρχη καμμία ανάμνησις πλέον των Αμμωνιτών.

Ιεζ. 25,11 - καὶ εἰς Μωὰβ ποιήσω ἐκδίκησιν, καὶ ἐπιγνώσονται διότι ἐγὼ Κύριος. -

Ιεζ. 25,11 - Θα τιμωρήσω και τους Μωαβίτας και ετσι θα μάθουν όλοι, ότι εγώ είμαι ο Κυριος”.

Ιεζ. 25,12 - Τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἐποίησεν ἡ Ἰδουμαία ἐν τῷ ἐκδικῆσαι αὐτοὺς ἐκδίκησιν εἰς τὸν οἶκον Ἰούδα καὶ ἐμνησικάκησαν καὶ ἐξεδίκησαν δίκην,

Ιεζ. 25,12 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “επειδή οι κάτοικοι της Ιδουμαίας ευρήκαν ευκαιρίαν και εξεδικήθησαν σκληράν εκδίκησιν εναντίον των Ιουδαίων, εμνησικάκησαν δια το παρελθόν και τους εξεδικήθησαν τώρα,

Ιεζ. 25,13 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν καὶ ἐξολοθρεύσω ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπον καὶ κτῆνος καὶ θήσομαι αὐτὴν ἔρημον, καὶ ἐκ Θαιμὰν διωκόμενοι ἐν ῥομφαίᾳ πεσοῦνται.

Ιεζ. 25,13 - δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· θα απλώσω τιμωρόν την χείρά μου και εναντίον της Ιδουμαίας και θα εξολοθρεύσω από αυτήν ανθρώπους και ζώα· θα την μεταβάλω εις έρημον. Εν στόματι δε μαχαίρας θα πέσουν, όσοι θα διαφύγουν από την Θαιμάν ζητούντες σωτηρίαν.

Ιεζ. 25,14 - καὶ δώσω ἐκδίκησίν μου ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐν χειρὶ λαοῦ μου Ἰσραήλ, καὶ ποιήσουσιν ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ κατὰ τὴν ὀργήν μου καὶ κατὰ τὸν θυμόν μου· καὶ ἐπιγνώσονται τὴν ἐκδίκησίν μου, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 25,14 - Δια του ισραηλιτικού λαού μου θα τιμωρήσω εγώ τους Ιδουμαίους. Οι Ισραηλίται θα επιφέρουν τιμωρίας εναντίον της Ιδουμαίας, ανάλογα με την οργήν και τον θυμόν μου. Και θα μάθουν τότε οι Ιδουμαίοι την τιμωρίαν, την οποίαν εγώ τους απέστειλα", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 25,15 - Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἐποίησαν οἱ ἀλλόφυλοι ἐν ἐκδικήσει καὶ ἐξανέστησαν ἐκδίκησιν ἐπιχαίροντες ἐκ ψυχῆς τοῦ ἐξαλεῖψαι ἕως ἑνός,

Ιεζ. 25,15 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· "επειδή οι Φιλισταίοι, ποθούντες εκδίκησιν, ξηγέρθησαν κατά των Ισραηλιτών και τους εξεδικήθησαν δοκιμάζοντες με όλην των την ψυχήν μοχθηράν χαράν και επιθυμούντες να εξολοθρευθούν οι Ιουδαίοι μέχρις ενός,

Ιεζ. 25,16 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοὺς ἀλλοφύλους καὶ ἐξολοθρεύσω Κρῆτας καὶ ἀπολῶ τοὺς καταλοίπους τοὺς κατοικοῦντας τὴν παραλίαν·

Ιεζ. 25,16 - δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ εκτείνω την τιμωρόν χείρα μου εναντίον των Φιλισταίων και θα εξολοθρεύσω τους Κρήτας και θα καταστρέψω όλους τους κατοίκους, που έχουν απομείνει εις την παραλίαν.

Ιεζ. 25,17 - καὶ ποιήσω ἐν αὐτοῖς ἐκδικήσεις μεγάλας, καὶ ἐπιγνώσονται διότι ἐγὼ Κύριος ἐν τῷ δοῦναι τὴν ἐκδίκησίν μου ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιεζ. 25,17 - Θα αποστείλω μεγάλας και σκληράς τιμωρίας εναντίον των. Και έτσι, όταν θα επιφέρω την τιμωρίαν αυτήν εναντίον των, θα μάθουν καλά, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 26

Ιεζ. 26,1 - Καὶ ἐγενήθη ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ ἔτει, μιᾷ τοῦ μηνός, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 26,1 - Την πρώτην ημέραν του μηνός, του ενδεκάτου έτους από της ημέρας της αιχμαλωσίας, ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 26,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, ἀνθ᾿ ὧν εἶπε Σὸρ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ· εὖγε, συνετρίβη, ἀπόλωλε τὰ ἔθνη, ἐπεστράφη πρός με, ἡ πλήρης ἠρήμωται,

Ιεζ. 26,2 - "υιέ ανθρώπου, επειδή η Τυρος, μοχθηρώς χαίρουσα, είπεν εναντίον της Ιερουσαλήμ· "εύγε ! η πόλις συνετρίβη, κατεστράφη, τα έθνη και το εμπόριόν των εστράφησαν προς εμέ, η άλλοτε πολυάριθμος Ιερουσαλήμ έχει πλέον ερημωθή",

Ιεζ. 26,3 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σέ, Σόρ, καὶ ἀνάξω ἐπὶ σὲ ἔθνη πολλά, ὡς ἀναβαίνει ἡ θάλασσα τοῖς κύμασιν αὐτῆς.

Ιεζ. 26,3 - δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον της Τυρου· Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον σου, Τυρος, και θα οδηγήσω εναντίον σου έθνη πολλά, όπως ακριβώς έρχονται τα κύματα της θαλάσσης το ένα κατόπιν του άλλου.

Ιεζ. 26,4 - καὶ καταβαλοῦσι τὰ τείχη Σὸρ καὶ καταβαλοῦσι τοὺς πύργους σου, καὶ λικμήσω τὸν χοῦν αὐτῆς ἀπ᾿ αὐτῆς καὶ δώσω αὐτὴν εἰς λεωπετρίαν.

Ιεζ. 26,4 - Θα κρημνίσουν τα τείχη σου, θα ρίψουν κάτω εις ερείπια τους πολεμικούς πύργους σου, θα επιτρέψω εγώ να λιχνίσουν και εξαφανίσουν και αυτό το χώμα από το έδαφός της και θα καταστήσουν αυτήν ξηράν ωσάν την λείαν πέτραν.

Ιεζ. 26,5 - ψυγμὸς σαγηνῶν ἔσται ἐν μέσῳ θαλάσσης, ὅτι ἐγὼ λελάληκα, λέγει Κύριος· καὶ ἔσται εἰς προνομὴν τοῖς ἔθνεσι.

Ιεζ. 26,5 - Ανάμεσα εις τας άλλας παραλίους περιοχάς θα γίνη η ερημωμένη Τυρος χώρος, όπου θα στεγνώνουν οι αλιείς τα δίκτυά των. Εγώ ελάλησα, λέγει ο Κυριος και αυτό θα γίνη. Η Τυρος θα γίνη λεία των ειδωλολατρικών εθνών.

Ιεζ. 26,6 - καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς αἱ ἐν τῷ πεδίῳ μαχαίρᾳ ἀναιρεθήσονται, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 26,6 - Αι ανά την πεδιάδα κωμοπόλεις αυτής θα καταληφθούν από τους εχθρούς και οι κάτοικοί των θα θανατωθούν εν στόματι μαχαίρας, και θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 26,7 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ σέ, Σόρ, τὸν Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλῶνος ἀπὸ τοῦ βοῤῥᾶ (βασιλεὺς βασιλέων ἐστί) μεθ᾿ ἵππων καὶ ἁρμάτων καὶ ἱππέων καὶ συναγωγῆς ἐθνῶν πολλῶν σφόδρα.

Ιεζ. 26,7 - Αυτά λέγει ο Κυριος· ιδού εγώ επιφέρω εναντίον σου, Τυρος, τον Ναβουχοδονόσορα βασιλέα της Βαβυλώνος, από την περιοχήν του βορρά (αυτός είναι βασιλεύς των βασιλέων) με ιππικόν, με άρματα, με ιππείς, με πολύ μεγάλο πλήθος εθνών.

Ιεζ. 26,8 - οὗτος τὰς θυγατέρας σου τὰς ἐν τῷ πεδίῳ μαχαίρᾳ ἀνελεῖ καὶ δώσει ἐπὶ σὲ προφυλακὴν καὶ περιοικοδομήσει καὶ ποιήσει ἐπὶ σὲ κύκλῳ χάρακα καὶ περίστασιν ὅπλων καὶ τὰς λόγχας αὐτοῦ ἀπέναντί σου δώσει·

Ιεζ. 26,8 - Αυτός εν στόματι μαχαίρας θα φονεύση τους κατοίκους των κωμοπόλεών σου ανά την πεδιάδα, θα εγκαταστήση εις την περιοχήν σου στρατιωτικάς φρουράς, θα οικοδομήση ολόγυρα οχυρούς πύργους, θα ανοίξη γύρω σου χαρακώματα, θα εγκαταστήση απέναντί σου οπλοφόρους και λογχοφόρους.

Ιεζ. 26,9 - τὰ τείχη σου καὶ τοὺς πύργους σου καταβαλεῖ ἐν ταῖς μαχαίραις αὐτοῦ.

Ιεζ. 26,9 - Θα κρημνίση τα τείχη και τους οχυρούς πύργους σου με τα πολεμικά του όργανα.

Ιεζ. 26,10 - ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἵππων αὐτοῦ κατακαλύψει σε ὁ κονιορτὸς αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς τῶν ἱππέων αὐτοῦ καὶ τῶν τροχῶν

τῶν ἁρμάτων αὐτοῦ σεισθήσεται τὰ τείχη σου εἰσπορευομένου αὐτοῦ τὰς πύλας σου, ὡς εἰσπορευόμενος εἰς πόλιν ἐκ πεδίου.

Ιεζ. 26,10 - Από το πολυάριθμον πλήθος του ιππικού του θα εγερθή κονιορτός, ο οποίος θα σε σκεπάση εξ ολοκλήρου. Και από τον θόρυβον των ιππέων του και των τροχών των αρμάτων του θα συγκλονισθούν τα τείχη σου, καθώς αυτός θα εισέργεται δια των πυλών σου, με τόσην ευκολίαν μ όση εισέρχεται εις την πόλιν ο ερχόμενος από την πεδιάδα.

Ιεζ. 26,11 - ἐν ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων αὐτοῦ καταπατήσουσί σου πάσας τὰς πλατείας· τὸν λαόν σου μαχαίρᾳ ἀνελεῖ καὶ τὴν ὑπόστασιν τῆς ἰσχύος σου ἐπὶ τὴν γῆν κατάξει.

Ιεζ. 26,11 - Αι οπλαί των ίππω του θα καταπατήσουν και θα καταστρέψουν όλας τας ωραίας πλατείας σου. Εν στόματι μαχαίρας θα φονεύση τους ανθρώπους σου και ολόκληρον την δύναμίν σου θα καταρρίψη εις την γην.

Ιεζ. 26,12 - καὶ προνομεύσει τὴν δύναμίν σου καὶ σκυλεύσει τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ καταβαλεῖ τὰ τείχη σου καὶ τοὺς οἴκους σου τοὺς ἐπιθυμητοὺς καθελεῖ, καὶ τοὺς λίθους σου καὶ τὰ ξύλα σου καὶ τὸν χοῦν σου εἰς μέσον τῆς θαλάσσης σου ἐμβαλεῖ.

Ιεζ. 26,12 - Ο εχθρός αυτός θα αιχμαλωτίση την στρατιωτικήν σου δύναμιν, θα πάρη ως λάφυρα όλα τα υπάρχοντά σου, θα ρίψη ερείπια στο έδαφος τα τείχη σου, θα κρημνίση τους ωραίους οίκους σου· τους λίθους σου και τα ξύλα σου και αυτό ακόμη το χώμα θα τα ρίψη στο μέσον της θαλάσσης.

Ιεζ. 26,13 - καὶ καταλύσει τὸ πλῆθος τῶν μουσικῶν σου, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ψαλτηρίων σου οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἔτι.

Ιεζ. 26,13 - Θα διαλύση και θα κατάργηση τους πολυάριθμους μουσκούς σου και δεν θα ακούεται πλέον μελωδία των μουσικών οργάνων των.

Ιεζ. 26,14 - καὶ δώσω σε εἰς λεωπετρίαν, ψυγμὸς σαγηνῶν ἔσῃ, οὐ μὴ οἰκοδομηθῇς ἔτι, ὅτι ἐγὼ Κύριος ἐλάλησα, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 26,14 - Θα παραχωρήσω να γίνης ξηρά και γυμνή όπως η λεία πέτρα και ο τόπος σου θα γίνη μέρος, όπου οι αλιείς θα στεγνώνουν τα δίκτυά των. Δεν θα ανοικοδομηθής πλέον. Εγώ ο Κυριος είπα και ετσι θα γίνη", λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 26,15 - διότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος τῇ Σόρ· οὐκ ἀπὸ φωνῆς τῆς πτώσεώς σου ἐν τῷ στενάξαι τραυματίας, ἐν τῷ σπάσαι μάχαιραν ἐν μέσῳ σου σεισθήσονται αἱ νῆσοι;

Ιεζ. 26,15 - Αυτά λέγει ο Κυριος εναντίον της Τυρου. "Από τον θόρυβον και την βοήν της πτώσεώς σου, από τους στεναγμούς των φονευομένων, όταν φονική ανασπασθη η μάχαιρα της σφαγής, εν μέσω της περιοχής σου, δεν θα συγκλονισθούν αι άλλαι νήσοι;

Ιεζ. 26,16 - καὶ καταβήσονται ἀπὸ τῶν θρόνων αὐτῶν πάντες οἱ ἄρχοντες ἐκ τῶν ἐθνῶν τῆς θαλάσσης καὶ ἀφελοῦνται τὰς μίτρας ἀπὸ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν καὶ τὸν ἱματισμὸν τὸν ποικίλον αὐτῶν ἐκδύσονται. ἐκστάσει ἐκστήσονται, ἐπὶ γῆν καθεδοῦνται καὶ φοβηθήσονται τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν καὶ στενάξουσιν ἐπὶ σέ·

Ιεζ. 26,16 - Τρομαγμένοι και πανικόβλητοι όλοι οι άρχοντες των εθνών της Μεσογείου θαλάσσης, θα κατέβουν από τους θρόνους των, θα αφαιρέσουν από τας κεφαλάς των τας βασιλικάς μίτρας των, θα εκδυθούν τον ποικιλόχρωμον πολυτελή ιματισμόν των, θα μείνουν κατάπληκτοι εμπρός εις τα φοβερά γεγονότα, θα καθίσουν κάτω στο έδαφος, θα φοβηθούν δι' επικειμένην ιδικήν των καταστροφήν και θα στενάξουν δια σέ.

Ιεζ. 26,17 - καὶ λήψονται ἐπὶ σὲ θρῆνον καὶ ἐροῦσί σοι· πῶς κατελύθης ἐκ θαλάσσης, ἡ πόλις ἡ ἐπαινετή, ἡ δοῦσα τὸν φόβον αὐτῆς πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν;

Ιεζ. 26,17 - Θα αναλάβουν βρήνον και θα σου πουν· Πως διελύθης και εξηφανίσθης ανάμεσα από την θάλασσαν συ, η ονομαστή πόλις, η οποία ενέπνεες τον φόβον σου εις όλας τας νήσους και τας παραλίους περιοχάς της Μεσογείου Θαλάσσης;

Ιεζ. 26,18 - καὶ φοβηθήσονται αἱ νῆσοι ἀπὸ ἡμέρας πτώσεώς σου·

Ιεζ. 26,18 - Ολαι αι νήσοι θα φοβηθούν από την ημέραν της πτώσεώς σου”.

Ιεζ. 26,19 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ὅταν δῶ σε πόλιν ἠρημωμένην ὡς τὰς πόλεις τὰς μὴ κατοικισθησομένας, ἐν τῷ ἀναγαγεῖν με ἐπὶ σὲ τὴν ἄβυσσον καὶ κατακαλύψει σε ὕδωρ πολύ,

Ιεζ. 26,19 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος. “Οταν σε καταστήσω έρημον πόλιν, όπως είναι αι πόλεις, αι οποίαι δεν κατοικούνται από τους ανθρώπους, όταν εγώ αναβιβάσω την θάλασσαν εναντίον σου και σε σκεπάση εξ ολοκλήρου με τους απροσμετρήτους όγκους των υδάτων της,

Ιεζ. 26,20 - καὶ καταβιβάσω σε πρὸς τοὺς καταβαίνοντας εἰς βόθρον πρὸς λαὸν αἰῶνος καὶ κατοικιῶ σε εἰς βάθη τῆς γῆς ὡς ἔρημον αἰώνιον μετὰ καταβαινόντων εἰς βόθρον, ὅπως μὴ κατοικηθῇς μηδὲ ἀναστῇς ἐπὶ γῆς ζωῆς.

Ιεζ. 26,20 - θα σε κατεβάσω μαζή με εκείνους, που κατεβαίνουν εις τα καταχθόνια του άδου, προς λαόν που από αιώνων πολλών ευρίσκεται εκεί. Θα σε εγκαταστήσω εις τα βάθη της γης, αιωνίως έρημον μαζή με εκείνους, που καταβαίνουν εις τα βάραθρα του άδου, δια να μη κατοικηθής πλέον, δια να μη αναστηθής εις ζωήν επί της γης.

Ιεζ. 26,21 - ἀπώλειάν σε δώσω, καὶ οὐχ ὑπάρξεις ἔτι εἰς τὸν αἰῶνα, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 26,21 - Θα σε παραδώσω εις όλεθρον και δεν θα υπάρξης ποτέ πλέον στον αιώνα", λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 27

Ιεζ. 27,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·
Ιεζ. 27,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπεί
Ιεζ. 27,2 - καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, λαβὲ ἐπὶ Σὸρ θρῆνον
Ιεζ. 27,2 - "συ, υιέ ανθρώπου, θρηνολόγησε δια την συμφοράν της Τυρου.
Ιεζ. 27,3 - καὶ ἐρεῖς τῇ Σὸρ τῇ κατοικούσῃ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς θαλάσσης, τῷ ἐμπορίῳ τῶν λαῶν ἀπὸ νήσων πολλῶν· τάδε λέγει Κύριος τῇ Σόρ· σὺ εἶπας· ἐγὼ περιέθηκα ἐμαυτῇ κάλλος μου.
Ιεζ. 27,3 - Ειπέ εις την Τυρον, η οποία ευρίσκεται εις περιοχήν, που αποτελεί είσοδον προς την θάλασσαν δια τους ανατολικούς λαούς, και η οποία διεξάγει εμπόριον με λαούς πολλών νήσων και άλλων παραλίων περιοχών. Αυτά λέγει ο Κυριος εις την Τυρον· Συ αλαζονικώς είπες· εγώ, με την δύναμίν μου ειργάσθην και περιεβλήθην το κάλλος μου.
Ιεζ. 27,4 - ἐν καρδίᾳ θαλάσσης τῷ Βεελεὶμ υἱοί σου περιέθηκάν σοι κάλλος.
Ιεζ. 27,4 - Πράγματι οι κάτοικοί σου σε ανοικοδόμησαν ωραίαν και ισχυράν, εις κεντρικόν σημείον της παραλίας. Σε ανέδειξαν ωραίαν και σε έθεσαν υπό την προστασίαν των ειδωλικών θεών του Βααλ και της Αστάρτης.
Ιεζ. 27,5 - κέδρος ἐκ Σανεὶρ ᾠκοδομήθη σοι, ταινίαι σανίδων κυπαρίσσου ἐκ τοῦ Λιβάνου ἐλήφθησαν τοῦ ποιῆσαί σοι ἱστοὺς ἐλατίνους·
Ιεζ. 27,5 - Κέδρινη ξυλεία ελήφθη από το όρος Σανείρ και κατεσκευάσθησαν τα πλοία σου. Ξυλα κυπαρίσσου από το όρος Λιβανον ελήφθησαν, δια να κατασκευασθούν, ως έλατα υψηλά, τα κατάρτια των πλοίων σου.
Ιεζ. 27,6 - ἐκ τῆς Βασανίτιδος ἐποίησαν τὰς κώπας σου, τὰ ἱερά σου ἐποίησαν ἐξ ἐλέφαντος, οἴκους ἀλσώδεις ἀπὸ νήσων τῶν Χετιείμ.
Ιεζ. 27,6 - Από τα ξύλα των δασών της Βασάν κατεσκεύασαν οι τεχνίται τα κουπιά των πλοίων σου. Αλλοι τεχνίται κατεσκεύασαν τα ιερά σκεύη των ναών σου και είδωλα από ελεφαντοστούν. Ωραίας επαύλεις μέσα εις δάση έκτισαν οι άνθρωποί σου από υλικά της νήσου Κυπρου και άλλων παραλίων περιοχών.
Ιεζ. 27,7 - βύσσος μετὰ ποικιλίας ἐξ Αἰγύπτου ἐγένετό σοι στρωμνὴ τοῦ περιθεῖναί σοι δόξαν καὶ περιβαλεῖν σε ὑάκινθον καὶ πορφύραν ἐκ τῶν νήσων Ἐλεισαὶ καὶ ἐγένετο περιβόλαιά σου.

Ιεζ. 27,7 - Λινά υφάσματα από την Αίγυπτον, με λεπτά κεντήματα έγιναν το στρώμα σου, δια να κοιμάσαι. Δια να παρουσιασθής με μεγαλοπρέπειαν, εφόρεσες υακίνθινα υφάσματα και πορφύραν από τας νήσους Ελεισαί. Αυτά έγιναν ενδύματά σου, καλύμματα της στρωμνής και της σκηνής σου.

Ιεζ. 27,8 - καὶ οἱ ἄρχοντές σου οἱ κατοικοῦντες Σιδῶνα καὶ Ἀράδιοι ἐγένοντο κωπηλάται σου· οἱ σοφοί σου, Σόρ, οἳ ἦσαν ἐν σοί, οὗτοι κυβερνῆταί σου.

Ιεζ. 27,8 - Οι άρχοντές σου ήσαν οι ονομαστοί κάτοικοι της Σιδώνος. Οι Αράδιοι, οι κάτοικοι της Αράδ, ήσαν περίφημοι κωπηλάται σου. Σοφοί άνδρες, οι οποίοι ευρίσκοντο εις την περιοχήν σου, ήσαν οι κυβερνήται των πλοίων σου.

Ιεζ. 27,9 - οἱ πρεσβύτεροι βιβλίων καὶ οἱ σοφοὶ αὐτῶν ἦσαν ἐν σοί, οὗτοι ἐνίσχυον τὴν βουλήν σου· καὶ πάντα τὰ πλοῖα τῆς θαλάσσης καὶ οἱ κωπηλάται αὐτῶν ἐγένοντό σοι ἐπὶ δυσμὰς δυσμῶν.

Ιεζ. 27,9 - Οι πρεσβύτεροι, που είχαν γηράσει εις την μελέτην των βιβλίων, και οι σοφώτεροι από αυτούς, που ευρίσκοντο εις την περιοχήν σου, αυτοί με την ορθοφροσύνην και σοφίαν των έκαναν εγκύρους και ισχυράς τας αποφάσεις σου. Ολα τα πλοία σου με τους κωπηλάτας των ήρχοντο προς σε προς δυσμάς μέχρι το ακρότατον σημείον.

Ιεζ. 27,10 - Πέρσαι καὶ Λυδοὶ καὶ Λίβυες ἦσαν ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄνδρες πολεμισταί σου πέλτας καὶ περικεφαλαίας ἐκρέμασαν ἐν σοί, οὗτοι ἔδωκαν τὴν δόξαν σου.

Ιεζ. 27,10 - Πέρσαι και Λυδοί και Λιβυες αποτελούσαν την στρατιωτικήν σου δύναμιν. Οι πολεμισταί αυτοί άνδρες σου εκρεμούσαν τας ασπίδας των και τας περικεφαλαίας των εις την περιοχήν σου. Ετσι δέ σου έδιδαν δόξαν.

Ιεζ. 27,11 - υἱοὶ Ἀραδίων καὶ ἡ δύναμίς σου ἐπὶ τῶν τειχέων σου φύλακες ἐν τοῖς πύργοις σου ἦσαν, τὰς φαρέτρας αὐτῶν ἐκρέμασαν ἐπὶ τῶν ὅρμων σου κύκλῳ· οὗτοι ἐτελείωσάν σου τὸ κάλλος.

Ιεζ. 27,11 - Οι άνδρες της Αράδ και η άλλη στρατιωτική σου δύναμις ήσαν φύλακες επάνω εις τα τείχη σου. Εις τους πύργους σου αυτοί εκρέμασαν τας φαρέτρας των γύρω από τα τείχη σου. Αυτοί ωλοκλήρωσαν και κατέστησαν εμφανές το κάλλος σου.

Ιεζ. 27,12 - Καρχηδόνιοι ἔμποροί σου ἀπὸ πλήθους πάσης ἰσχύος σου, ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ σίδηρον καὶ κασσίτερον καὶ μόλιβον ἔδωκαν τὴν ἀγοράν σου.

Ιεζ. 27,12 - Οι Καρχηδόνιοι ήσαν οι εμπορευόμενοι μαζή σου, χάρις στο πλήθος κάθε είδους των εμπορευμάτων σου. Και αυτοί σου έδιδαν προς αγοράν των εμπορευμάτων άργυρον, χρυσόν, σίδηρον, κασσίτερον και μόλυβδον.

Ιεζ. 27,13 - ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ σύμπασα καὶ τὰ παρατείνοντα, οὗτοι ἐνεπορεύοντό σοι ἐν ψυχαῖς ἀνθρώπων καὶ σκεύη χαλκᾶ ἔδωκαν τὴν ἐμπορίαν σου.

Ιεζ. 27,13 - Ολόκληρος η Ελλάς και αι γειτονικαί περιοχαί διεξήγον μαζή σου εμπόριον δούλων και χαλκίνων δοχείων, τα οποία προσέφεραν ως εμπορεύματα εις σέ.

Ιεζ. 27,14 - ἐξ οἴκου Θεργαμὰ ἵππους καὶ ἱππεῖς ἔδωκαν τὴν ἀγοράν σου.

Ιεζ. 27,14 - Οι κάτοικοι της Θεργαμά, δηλαδή της Αρμενίας, επλήρωναν δια την αγοράν των εμπορευμάτων σου ίππους και ιππείς.

Ιεζ. 27,15 - υἱοὶ Ῥοδίων ἔμποροί σου ἀπὸ νήσων ἐπλήθυναν τὴν ἐμπορίαν σου ὀδόντας ἐλεφαντίνους, καὶ τοῖς εἰσαγομένοις ἀντεδίδους τοὺς μισθούς σου,

Ιεζ. 27,15 - Οι κάτοικοι της Ροδου, οι εμπορευόμενοι μαζή σου, όπως επίσης και οι εκ των άλλων νήσων, οι οποίοι ηύξανον τας εμπορικάς των συναλλαγάς με σέ, σου προσέφεραν ελεφαντοστούν· και συ δια την αγοράν των εισαγομένων ειδών επλήρωνες εις αυτούς χρήματα.

Ιεζ. 27,16 - ἀνθρώπους ἐμπορίαν σου ἀπὸ πλήθους τοῦ συμμείκτου σου, στακτὴν καὶ ποικίλματα ἐκ Θαρσίς, καὶ Ῥαμὸθ καὶ Χορχὸρ ἔδωκαν τὴν ἀγοράν σου.

Ιεζ. 27,16 - Εις τους Ροδίους έδιδες συ από το πλήθος της πανσπερμίας των λαών σου και αυτοί προσέφεραν εις την αγοράν σου στακτήν, κεντήματα από την Θαρσίς και άλλα είδη από την Ραμόθ και Χορχόρ.

Ιεζ. 27,17 - Ἰούδας καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραήλ, οὗτοι ἔμποροί σου ἐν πράσει σίτου καὶ μύρων καὶ κασίας, καὶ πρῶτον μέλι καὶ ἔλαιον καὶ ῥητίνην ἔδωκαν εἰς τὸν σύμμεικτόν σου.

Ιεζ. 27,17 - Οι Ιουδαίοι και οι Ισραηλίται, αυτοί ήσαν έμποροί σου, που σου επωλούσαν σίτον και μύρα και κασίαν, εξαίρετον μέλι και έλαιον και ρητίνην, δια το ανάμεικτον πλήθος των λαών σου.

Ιεζ. 27,18 - Δαμασκὸς ἔμπορός σου ἐκ πλήθους πάσης δυνάμεώς σου· οἶνος ἐκ Χελβὼν καὶ ἔρια ἐκ Μιλήτου, καὶ οἶνον εἰς τὴν ἀγοράν σου ἔδωκαν.

Ιεζ. 27,18 - Η Δαμασκός επίσης ήτο η πόλις, με την οποίαν εμπορεύεσο δια κάθε είδος εμπορευμάτων, τα οποία οι έμποροί της αντήλλασσαν με οίνον από Χελβών και έρια από την Μιλητον, που προσέφεραν εις τας αγοράς σου.

Ιεζ. 27,19 - ἐξ Ἀσὴλ σίδηρος εἰργασμένος καὶ τροχὸς ἐν τῷ συμμείκτῳ σού ἐστι.

Ιεζ. 27,19 - Μεταξύ της πανσπερμίας των λαών σου εχρησιμοποιείτο ο σίδηρος, ο οποίος προήρχετο κατειργασμένος από την Ασήλ, και οι τροχοί

δια μέσα μεταφοράς.

Ιεζ. 27,20 - Δαιδὰν ἔμποροί σου μετὰ κτηνῶν ἐκλεκτῶν εἰς ἅρματα.

Ιεζ. 27,20 - Οι κάτοικοι της Δαιδάν ήσαν οι έμποροί σου, οι οποίοι προσέφεραν εις σε εκλεκτούς ίππους δια τα πολεμικά σου άρματα.

Ιεζ. 27,21 - ἡ Ἀραβία καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες Κηδάρ, οὗτοι ἔμποροί σου διά χειρός σου, καμήλους καὶ ἀμνοὺς καὶ κριοὺς ἐν οἷς ἐμπορεύονταί σε.

Ιεζ. 27,21 - Οι κάτοικοι της Αραβίας και όλοι οι επιφανείς κάτοικοι της Κηδάρ, ήσαν έμποροί σου, παραδίδοντες εις τα χέρια σου καμήλους, αμνούς, κριούς, τα οποία εμπορεύοντό με σέ.

Ιεζ. 27,22 - ἔμποροι Σαββὰ καὶ Ῥαγμά, οὗτοι ἔμποροί σου μετὰ πρώτων ἡδυσμάτων καὶ λίθων χρηστῶν καὶ χρυσὸν ἔδωκαν τὴν ἀγοράν σου.

Ιεζ. 27,22 - Οι έμποροι της Σαβά και Ραγμά ήσαν οι έμποροί σου, οι οποίοι προσέφεραν εις την αγοράν σου τα πλέον εκλεκτά εκ των αρωμάτων, πολυτίμους λίθους και χρυσόν.

Ιεζ. 27,23 - Χαῤῥὰν καὶ Χαννά, οὗτοι ἔμποροί σου· Ἀσσοὺρ καὶ Χαρμὰν ἔμποροί σου

Ιεζ. 27,23 - Οι κάτοικοι Χαρράν και Χαννά και αυτοί ήσαν έμποροί σου, όπως επίσης οι κάτοικοι Ασσούρ και Χαρμάν.

Ιεζ. 27,24 - φέροντες ἐμπορίαν ὑάκινθον καὶ θησαυροὺς ἐκλεκτοὺς δεδεμένους σχοινίοις καὶ κυπαρύσσινα.

Ιεζ. 27,24 - Αυτοί έφεραν ως εμπόρευμα προς σε υφάσματα κυανά και άλλα πολύτιμα εκλεκτά αντικείμενα, συσκευασμένα και δεμένα με σχοινία, όπως και ξυλείαν από κυπάρισσον.

Ιεζ. 27,25 - πλοῖα, ἐν αὐτοῖς Καρχηδόνιοι ἔμποροί σου ἐν τῷ πλήθει, ἐν τῷ συμμείκτῳ σου, καὶ ἐνεπλήσθης καὶ ἐβαρύνθης σφόδρα ἐν καρδίᾳ θαλάσσης.

Ιεζ. 27,25 - Ηρχοντο στους λιμένας σου πλοία με πολυαρίθμους Καρχηδονίους εμπόρους δια την εξυπηρέτησιν του πολυαρίθμου αναμίκτου λαού σου. Ετσι δε συ εγέμισες από πλούτη και εμπορεύματα. Επλούτησες πάρα πολύ, αυτού στον κεντρικόν λιμένα της Μεσογείου, που ευρίσκεσαι.

Ιεζ. 27,26 - ἐν ὕδατι πολλῷ ἦγόν σε οἱ κωπηλάται σου· τὸ πνεῦμα τοῦ νότου συνέτριψέ σε ἐν καρδίᾳ θαλάσσης.

Ιεζ. 27,26 - Οι κωπηλάται σου, εκπροσωπούντες σε και τον πλούτον σου, έπλευσαν με τα πλοία των εις ύδατα πολλά, αλλά νότιος σφοδρός άνεμος συνέτριψε τα πλοία σου στο κέντρον της Μεσογείου Θαλάσσης.

Ιεζ. 27,27 - ἦσαν δυνάμεις σου καὶ ὁ μισθός σου καὶ τῶν συμμείκτων σου καὶ οἱ κωπηλάται σου καὶ οἱ κυβερνῆταί σου καὶ οἱ σύμβουλοί σου καὶ οἱ σύμμεικτοί σου ἐκ τῶν συμμείκτων σου καὶ πάντες οἱ ἄνδρες οἱ πολεμισταί σου οἱ ἐν σοὶ καὶ πᾶσα συναγωγή σου ἐν μέσῳ σου, πεσοῦνται ἐν καρδίᾳ θαλάσσης ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς πτώσεώς σου.

Ιεζ. 27,27 - Ολαι αι δυνάμεις σου, ο πλούτος σου από τας εμπορικάς συναλλαγάς σου, η πανσπερμία των διαφόρων εθνών, οι κωπηλάται σου και οι κυβερνήται σου και οι σοφοί σύμβουλοί σου, όλον το πλήθος, των λαών σου από τα διάφορα έθνη, όλοι οι πολεμισταί άνδρες, που υπήρχον εις την περιοχήν σου, όλοι γενικώς οι κάτοικοί σου θα καταποντισθούν εις τα βάθη της Μεσογείου Θαλάσσης κατά την ημέραν της πτώσεως και καταστροφής σου.

Ιεζ. 27,28 - πρὸς τὴν κραυγὴν τῆς φωνῆς σου οἱ κυβερνῆταί σου φόβῳ φοβηθήσονται,

Ιεζ. 27,28 - Από τας κραυγαλέας φωνάς, που θα αναγγέλλουν την καταστροφήν σου, οι κυβερνήται των πλοίων σου θα κυριευθούν από μεγάλον φόβον.

Ιεζ. 27,29 - καὶ καταβήσονται ἀπὸ τῶν πλοίων πάντες οἱ κωπηλάται καὶ οἱ ἐπιβάται καὶ οἱ πρωρεῖς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν γῆν στήσονται

Ιεζ. 27,29 - Θα βγουν από τα πλοία όλοι οι κωπηλάται και οι επιβάται και οι πρωρείς, που εποπτεύουν τα πλοία εν μέσω της θαλάσσης. Ολοι θα σταθούν εις την ξηράν.

Ιεζ. 27,30 - καὶ ἀλαλάξουσιν ἐπὶ σὲ τῇ φωνῇ αὐτῶν καὶ κεκράξονται πικρὸν καὶ ἐπιθήσουσι γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν καὶ σποδὸν ὑποστρώσονται.

Ιεζ. 27,30 - Με όλην των την δύναμιν θα εκβάλλουν αλαλαγμούς, θρηνώδεις κραυγάς δια την καταστροφήν σου. Θα κραυγάσουν με πικρίαν, θα ρίψουν χώμα επάνω εις την κεφαλήν των και θα στρώσουν στάχτην, επάνω εις την οποίαν θα πέσουν να κοιμηθούν.

Ιεζ. 27,32 - καὶ λήψονται οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἐπὶ σὲ θρῆνον καὶ θρήνημά σοι·

Ιεζ. 27,32 - Και τα παιδιά των ακόμη θα αναλάβουν θρήνον και θα θρηνήσουν δια σε και θα είπουν·

Ιεζ. 27,33 - πόσον τινὰ εὗρες μισθὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης; ἐνέπλησας ἔθνη ἀπὸ τοῦ πλήθους σου καὶ ἀπὸ τοῦ συμμείκτου σου ἐπλούτησας πάντας βασιλεῖς τῆς γῆς.

Ιεζ. 27,33 - Ολίγον, τάχα, πλούτον απέκτησες συ από την κυριαρχίαν των θαλασσών και από το εμπόριόν σου; Συ, εγεμισες και τα άλλα έθνη από τα πλήθη των αγαθών σου, κατέστησες πλουσίους όλους τους βασιλείς της γης από το πλήθος της πανσπερμίας του λαού σου.

Ιεζ. 27,34 - νῦν συνετρίβης ἐν θαλάσσῃ, ἐν βάθει ὕδατος· ὁ σύμμεικτός σου καὶ πᾶσα ἡ συναγωγή σου ἐν μέσῳ σου

Ιεζ. 27,34 - Τωρα όμως συνετρίβης εις την θάλασσαν, κατεποντίσθης εις βαθέα ύδατα. Ο πολυποίκιλος λαός σου και όλον το πλήθος των ανθρώπων, που υπήρχον εις σέ, κατεστράφησαν,

Ιεζ. 27,35 - ἔπεσον, πάντες οἱ κωπηλάται σου. πάντες οἱ κατοικοῦντες τὰς νήσους ἐστύγνασαν ἐπὶ σέ, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν ἐκστάσει ἐξέστησαν,

καὶ ἐδάκρυσε τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

Ιεζ. 27,35 - όπως και όλοι οι περίφημοι κωπηλάται σου. Ολοι οι κάτοικοι των νήσων της Μεσογείου, όταν έμαθαν την καταστροφήν σου, εσκυθρώπασαν τα πρόσωπά των, οι βασιλείς των περιέπεσαν εις κατάπληξιν και δάκρυα εκύλισαν στο πρόσωπον των!

Ιεζ. 27,36 - ἔμποροι ἀπὸ ἐθνῶν ἐσύρισάν σε, ἀπώλεια ἐγένου, καὶ οὐκέτι ἔσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιεζ. 27,36 - Οι έμποροι των εθνών αφήκαν συρίγματα εκπλήξεως και φόβου, έγινες όλεθρος και απώλεια, δεν θα ξαναοικοδομηθής ποτέ”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 28

Ιεζ. 28,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 28,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 28,2 - καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπὸν τῷ ἄρχοντι Τύρου· τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ὑψώθη σου ἡ καρδία, καὶ εἶπας· θεός εἰμι ἐγώ, κατοικίαν θεοῦ κατῴκησα ἐν καρδίᾳ θαλάσσης, σὺ δὲ εἶ ἄνθρωπος καὶ οὐ Θεός, καὶ ἔδωκας τὴν καρδίαν σου ὡς καρδίαν Θεοῦ.

Ιεζ. 28,2 - “συ, υιέ ανθρώπου, είπε στον άρχοντα της Τυρου αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή αλαζονεία και υπερηφάνεια επλημμύρισαν την καρδίαν σου, είπες· “εγώ είμαι θεός, κάθημαι επάνω εις θρόνον θεού. Κυριαρχώ επί της θαλάσσης” ενώ είσαι ενας απλούς άνθρωπος και οχι θεός. Και εν τούτοις η αλαζονική καρδία σου σε έκαμε να σκεφθής, ως εάν ήσο θεός.

Ιεζ. 28,3 - μὴ σοφώτερος εἶ σὺ τοῦ Δανιήλ; ἢ σοφοὶ οὐκ ἐπαίδευσάν σε τῇ ἐπιστήμῃ αὐτῶν;

Ιεζ. 28,3 - Μηπως συ είσαι σοφώτερος από τον Δανιήλ; Η μήπως, τα όσα γνωρίζεις, δεν σου τα έχουν διδάξει άλλοι άνδρες σοφοί εις την επιστήμην των;

Ιεζ. 28,4 - μὴ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ σου ἢ τῇ φρονήσει σου ἐποίησας σεαυτῷ δύναμιν καὶ χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐν τοῖς θησαυροῖς σου;

Ιεζ. 28,4 - Μηπως με την ιδικήν σου επιστήμην και φρόνησιν απέκτησες δύναμιν και χρυσόν και άργυρον εις τα θησαυροφυλάκιά σου;

Ιεζ. 28,5 - ἐν τῇ πολλῇ ἐπιστήμῃ σου καὶ ἐμπορίᾳ σου ἐπλήθυνας δύναμίν σου, ὑψώθη ἡ καρδία σου ἐν τῇ δυνάμει σου.

Ιεζ. 28,5 - Αλλα με την πολλήν αυτήν επιστήμην σου και σοφίαν, που έλαβες από τους άλλους, και με τον πολύν από τας εμπορικάς σου συναλλαγάς πλούτον απέκτησες μεγάλην δύναμιν, υπερηφανεύθη η καρδία σου δια την δύναμιν αυτήν.

Ιεζ. 28,6 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἐπειδὴ δέδωκας τὴν καρδίαν σου ὡς καρδίαν Θεοῦ,

Ιεζ. 28,6 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Επειδή εθεώρησες την καρδίαν σου ως καρδίαν Θεού, επειδή εθεοποίησες τον εαυτόν σου,

Ιεζ. 28,7 - ἀντὶ τούτου ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ σὲ ἀλλοτρίους λοιμοὺς ἀπὸ ἐθνῶν, καὶ ἐκκενώσουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν ἐπὶ σὲ καὶ ἐπὶ τὸ κάλλος τῆς ἐπιστήμης σου καὶ στρώσουσι τὸ κάλλος σου εἰς ἀπώλειαν·

Ιεζ. 28,7 - δια τούτο ιδού, εγώ θα εξαποστείλω εναντίον σου αλλοεθνείς, κακοποιούς από ξένα έθνη, οι οποίοι θα ανασπάσουν τας μαχαίρας των εναντίον σου. Εναντίον της ωραιότητας και μεγαλοπρεπείας σου, την οποίαν δια της επιστήμης σου εφιλοτέχνησες. θα καταστρέψουν και θα κρημνίσουν κάτω στο χώμα όλην την ωραιότητά σου.

Ιεζ. 28,8 - καὶ καταβιβάσουσί σε, καὶ ἀποθανῇ θανάτῳ τραυματιῶν ἐν καρδίᾳ θαλάσσης.

Ιεζ. 28,8 - Θα σε κατεβάσουν από το ύψος της δόξης και του πλούτου, στο οποίον είχες ανεβή, και οπωσδήποτε θα αποθάνης, όπως αποθνήσκουν οι τραυματίαι πολέμου. Θα καταποντισθής εις τα βάθη της θαλάσσης.

Ιεζ. 28,9 - μὴ λέγων ἐρεῖς· Θεός εἰμι ἐγώ, ἐνώπιον τῶν ἀναιρούντων σε; σὺ δὲ εἶ ἄνθρωπος καὶ οὐ Θεός.

Ιεζ. 28,9 - Μηπως δε τότε και θα ημπορέσης να πης εμπρός εις εκείνους, οι οποίοι θα σε φονεύουν, “εγώ είμαι Θεός;” Εκεί θα φανή ότι συ είσαι άνθρωπος και οχι Θεός.

Ιεζ. 28,10 - ἐν πλήθει ἀπεριτμήτων ἀπολῇ ἐν χερσὶν ἀλλοτρίων, ὅτι ἐγὼ ἐλάλησα, λέγει Κύριος. -

Ιεζ. 28,10 - Μέσα στο πλήθος των απεριτμήτων λαών θα καταστροφής και συ με τα χέρια των ξένων κακοποιών αυτών ανδρών. Αυτά θα γίνουν, διότι εγώ ωμίλησα”, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 28,11 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 28,11 - Ο Κυριος ωμίλησεν εις εμέ και είπεν·

Ιεζ. 28,12 - υἱὲ ἀνθρώπου, λάβε θρῆνον ἐπὶ τὸν ἄρχοντα Τύρου καὶ εἰπὸν αὐτῷ· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· σὺ ἀποσφράγισμα ὁμοιώσεως καὶ στέφανος κάλλους

Ιεζ. 28,12 - “υιέ ανθρώπου, θρηνολόγησε δια τον άρχοντα της Τυρου και ειπέ προς αυτόν· Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Συ είσαι ωσάν σφραγίδα ωραίας ομοιώσεως, στέφανος απεριγράπτου ωραιότητος.

Ιεζ. 28,13 - ἐν τῇ τρυφῇ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ ἐγενήθης· πάντα λίθον χρηστὸν ἐνδέδεσαι, σάρδιον καὶ τοπάζιον καὶ σμάραγδον καὶ ἄνθρακα καὶ σάπφειρον καὶ ἴασπιν καὶ ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ λιγύριον καί ἀχάτην καὶ ἀμέθυστον καὶ χρυσόλιθον καὶ βηρύλλιον καὶ ὀνύχιον, καὶ χρυσίου ἐνέπλησας τοὺς θησαυρούς σου καὶ τὰς ἀποθήκας σου ἐν σοὶ

Ιεζ. 28,13 - Εγεννήθης και εζησες μέσα εις τα πλούτη, εις κάθε τρυφήν και άνεσιν ωσάν εις παράδεισον Θεού. Εφόρεσες κάθε πολύτιμον λίθον,

σάρδιον, τοπάζιον, σμάραγδον, ρουβίνιον, σάπφειρον, ίασπιν, άργυρον, χρυσόν, λιγύριον, αχάτην, αμέθυστον, και χρυσόλιθον και βηρύλλιον και ονύχιον. Εγέμισες τα θησαυροφυλάκιά σου με χρυσίον και αυτάς ακόμη τας αποθήκάς σου.

Ιεζ. 28,14 - ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας ἐκτίσθης σύ. μετὰ τοῦ Χεροὺβ ἔθηκά σε ἐν ὄρει ἁγίῳ Θεοῦ, ἐγενήθης ἐν μέσῳ λίθων πυρίνων.

Ιεζ. 28,14 - Από την ημέραν, κατά την οποίαν έλαβες ύπαρξιν, εγώ σε κατέταξα μαζή με το χερουβείμ, σε εθεσα εις όρος υψηλόν αφιερωμένον εις την λατρείαν του Θεού. Εγεννήθης και έζησες εν μέσω πολυτίμων λίθων που λάμπουν ωσάν το πυρ.

Ιεζ. 28,15 - ἐγενήθης σὺ ἄμωμος ἐν ταῖς ἡμέραις σου, ἀφ᾿ ἧς ἡμέρας σὺ ἐκτίσθης ἕως εὑρέθη τὰ ἀδικήματα ἐν σοί.

Ιεζ. 28,15 - Υπήρξες κατά την εμφάνισιν άμεμπτος, αψεγάδιαστος και τέλειος με λαμπρότητα εις τας ημέρας της δόξης σου· από την ημέραν που έλαβες ύπαρξιν μέχρι της εποχής, κατά την οποίαν διέπραξες αδικίας.

Ιεζ. 28,16 - ἀπὸ πλήθους τῆς ἐμπορίας σου ἔπλησας τὰ ταμιεῖά σου ἀνομίας καὶ ἥμαρτες καὶ ἐτραυματίσθης ἀπὸ ὄρους τοῦ Θεοῦ, καὶ ἤγαγέ σε τὸ Χεροὺβ ἐκ μέσου λίθων πυρίνων.

Ιεζ. 28,16 - Με τα πλήθη των εμπορικών σου συναλλαγών εγέμισες τα θησαυροφυλάκιά σου από παράνομα πλούτη. Ετσι όμως ημάρτησες ενώπιον του Θεού, ετραυματίσθης ψυχικώς και έπρεπε να αποπεμφθής από το άγιον όρος του Θεού. Δια τούτο ένα χερουβείμ σε έβγαλεν ανάμεσα από τα ολόγυρά σου λάμποντα πολύτιμα πετράδια.

Ιεζ. 28,17 - ὑψώθη ἡ καρδία σου ἐπὶ τῷ κάλλει σου, διεφθάρη ἡ ἐπιστήμη σου μετὰ τοῦ κάλλους σου· διὰ πλῆθος ἁμαρτιῶν σου ἐπὶ τὴν γῆν ἔῤῥιψά σε, ἐναντίον βασιλέων ἔδωκά σε παραδειγματισθῆναι.

Ιεζ. 28,17 - Υπερηφανεύθη η καρδία σου δια την ωραιότητά σου, ενοθεύθη επιστήμη σου μαζή με την μεγαλοπρέπειάν σου. Εξ αιτίας των αναριθμήτων αμαρτιών σου σέ εκρήμνισα κάτω στο έδαφος και σε ετιμώρησα κατά τρόπον παραδειγματικόν ενώπιον των άλλων βασιλέων.

Ιεζ. 28,18 - διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν σου καὶ τῶν ἀδικιῶν τῆς ἐμπορίας σου ἐβεβήλωσα τά ἱερά σου, καὶ ἐξάξω πῦρ ἐκ μέσου σου, τοῦτο καταφάγεταί σε· καὶ δώσω σε εἱς σποδὸν ἐπὶ τῆς γῆς σου ἐναντίον πάντων τῶν ὁρώντων σε.

Ιεζ. 28,18 - Εξ αιτίας του πλήθους των αμαρτιών σου και των αδικιών, τας οποίας διέπραττες εις τας εμπορικάς σου συναλλαγάς, επέτρεψα εγώ να βεβηλωθούν τα ιερά σου. Φωτιάν θα στείλω ανάμεσά σου, η οποία και θα σε καταφάγη. Θα σε μεταβάλω εις στάκτην μέσα εις αυτήν ταύτην την χώραν σου, ενώπιον όλων εκείνων, οι οποίοι θα στρέψουν προς σε τα βλέμματα των.

Ιεζ. 28,19 - καὶ πάντες οἱ ἐπιστάμενοί σε ἐν τοῖς ἔθνεσι στυγνάσουσιν ἐπὶ σέ· ἀπώλεια ἐγένου καὶ οὐχ ὑπάρξεις ἔτι εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιεζ. 28,19 - Ολοι δε από τα διάφορα έθνη όσοι είχαν γνωρίσει το μεγαλείον και την δόξαν σου, θα σκυθρωπάσουν δια την καταστροφήν σου. Παρεδόθης εις δίκαιον όλεθρον, δεν θα ανοικοδομηθής και δεν θα υπάρξης πλέον ποτέ”.

Ιεζ. 28,20 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 28,20 - Ο Κυριος ωμίλησε εις εμέ και ειπέ·

Ιεζ. 28,21 - υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Σιδῶνα καὶ προφήτευσον ἐπ᾿ αὐτὴν

Ιεζ. 28,21 - “υιέ ανθρώπου, στρέψε το πρόσωπόν σου απειλητικόν προς την Σιδώνα, προφήτευσε

Ιεζ. 28,22 - καὶ εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σέ, Σιδών, καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐν σοί, καὶ γνώσῃ ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ἐν τῷ ποιῆσαί με ἐν σοὶ κρίματα, καὶ ἁγιασθήσομαι ἐν σοί.

Ιεζ. 28,22 - και ειπέ εις αυτήν· αυτά λέγει ο Κυριος· Σιδών, ιδού, εγώ έρχομαι εναντίον σου. Θα δοξασθώ με όσα μέλλω να πράξω εναντίον σου. Και τότε θα μάθης, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, εκείνος ο οποίος έστειλα εναντίον σου τας δικαίας αυτάς τιμωρίας δια τας αμαρτίας σου. Ετσι δε και σεις θα με δοξάσετε.

Ιεζ. 28,23 - αἷμα καὶ θάνατος ἐν ταῖς πλατείαις σου, καὶ πεσοῦνται τετραυματισμένοι ἐν μαχαίραις ἐν σοὶ περικύκλῳ σου· καὶ γνώσονται διότι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 28,23 - Αίμα θα χυθή και θάνατος θα απλωθή εις τας πλατείας σου. Ολόγυρά σου εν στόματι μαχαίρας θα πέσουν οι άνδρες σου και τότε θα γνωρίσετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, του οποίου οι λόγοι πραγματοποιούνται.

Ιεζ. 28,24 - Καὶ οὐκ ἔσονται οὐκέτι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἰσραὴλ σκόλοψ πικρίας καὶ ἄκανθα ὀδύνης ἀπὸ πάντων τῶν περικύκλῳ αὐτῶν τῶν ἀτιμασάντων αὐτούς· καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 28,24 - Και δεν θα είναι πλέον αυτοί δια τους Ισραηλίτας πικρό καρφί και αγκάθι οδυνηρό μαζή με όλους τους γειτονικούς λαούς, οι οποίοι εξευτελίζουν και καταφρονούν τους Ισραηλίτας. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 28,25 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος· καὶ συνάξω τὸν Ἰσραὴλ ἐκ τῶν ἐθνῶν, οὗ διεσκορπίσθησαν ἐκεῖ, καὶ ἁγιασθήσομαι ἐν αὐτοῖς ἐνώπιον τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν·

Ιεζ. 28,25 - Αυτά λέγει ο Κυριος ο Κυριος· “εγώ θα συγκεντρώσω και θα επαναφέρω τους Ισραηλίτας εις την πατρίδα των από τας ειδωλολατρικάς χώρας, όπου έχουν διασκορπισθή. Και έτσι θα δοξασθώ μεταξύ αυτών, ενώπιον των λαών και των εθνών.

Ιεζ. 28,26 - καὶ κατοικήσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῶν, ἣν δέδωκα τῷ δούλῳ μου Ἰακώβ, καὶ κατοικήσουσιν ἐπ᾿ αὐτῆς ἐν ἐλπίδι καὶ οἰκοδομήσουσιν οἰκίας καὶ φυτεύσουσιν ἀμπελῶνας καὶ κατοικήσουσιν ἐν ἐλπίδι, ὅταν ποιήσω κρίμα ἐν πᾶσι τοῖς ἀτιμάσασιν αὐτοὺς ἐν τοῖς κύκλῳ αὐτῶν· καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν καὶ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων αὐτῶν.

Ιεζ. 28,26 - Και θα κατοικήσουν εις την χώραν των αυτήν, την οποίαν εγώ έχω δώσει στον δούλον μου τον Ιακώβ, και θα κατοικήσουν εις αυτήν με ελπίδα βεβαίαν εις την ασφάλειάν των. Θα οικοδομήσουν οικίας, θα ψυτεύσουν αμπελώνας και θα κατοικήσουν με την βεβαίαν ελπίδα της ειρηνικής ζωής των, όταν εγώ θα τιμωρήσω όλους τους γειτονικούς λαούς, οι οποίοι τους έχουν καταφρονήσει και εξευτελίσει. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των, ο Θεός των πατέρων των”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 29

Ιεζ. 29,1 - Ἐν τῷ ἔτει τῷ δωδεκάτῳ, ἐν τῷ δεκάτῳ μηνί, μιᾷ τοῦ μηνός, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 29,1 - Κατά το δωδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μου, τον δέκατον μήνα, την πρώτην του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος εις εμέ λέγων·

Ιεζ. 29,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου καὶ προφήτευσον ἐπ᾿ αὐτὸν καὶ ἐπ᾿ Αἴγυπτον ὅλην

Ιεζ. 29,2 - “υιέ ανθρώπου, στρέψε απειλητικόν το πρόσωπον και το βλέμμα σου εναντίον του Φαραώ, βασιλέως της Αιγύπτου, και προφήτευσον εναντίον αυτού και εναντίον της Αιγύπτου

Ιεζ. 29,3 - καὶ εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ Φαραώ, τὸν δράκοντα τὸν μέγαν τὸν ἐγκαθήμενον ἐν μέσῳ ποταμῶν αὐτοῦ, τὸν λέγοντα· ἐμοί εἰσιν οἱ ποταμοί, καὶ ἐγὼ ἐποίησα αὐτούς.

Ιεζ. 29,3 - και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον του Φαραώ, του μεγάλου αυτού δράκοντας, ο οποίος έχει εγκατασταθή αναμέσον των ποταμών του και αλαζονικώς διαλαλεί· “ιδικοί μου είναι οι ποταμοί, εγώ τους έχω δημιουργήσει”!

Ιεζ. 29,4 - καὶ ἐγὼ δώσω παγίδας εἰς τὰς σιαγόνας σου καὶ προσκολλήσω τοὺς ἰχθύας τοῦ ποταμοῦ σου πρὸς τὰς πτέρυγάς σου καὶ ἀνάξω σε ἐκ μέσου τοῦ ποταμοῦ σου·

Ιεζ. 29,4 - Αλλά, όπως με μεγάλα άγκιστρα δολώματος πιάνουν τους κροκοδείλους, έτσι εγώ θα βάλω άγκιστρα εις τας σιαγόνας σου, ω Φαραώ, και θα προσκολλήσω τα ψάρια των ποταμών σου εις τα πτερύγια του σώματός σου και θα σέ, βγάλω ανάμεσα από τον ποταμόν σου.

Ιεζ. 29,5 - καὶ καταβαλῶ σε ἐν τάχει καὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τοῦ ποταμοῦ σου· ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πεδίου πεσῇ, καὶ οὐ μὴ συναχθῇς καὶ οὐ μὴ περισταλῇς, τοῖς θηρίοις τῆς γῆς καὶ τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ δέδωκά σε εἰς κατάβρωμα·

Ιεζ. 29,5 - Αμέσως δε θα σε συντρίψω, όπως και όλα τα ψάρια του ποταμού σου, όλους τους υπηκόους σου. Θα διασκορπίσω δε τους νεκρούς εις την πεδιάδα, από όπου δεν θα ημπορέσης να τους συγκέντρωσης και να τους θάψης. Διότι εγώ έχω παραδόσει σέ, Φαραώ, και τους υπηκόους σου τροφήν εις τα θηρία της γης και εις τα σαρκοβόρα πτηνά του ουρανού.

Ιεζ. 29,6 - καὶ γνώσονται πάντες οἱ κατοικοῦντες Αἴγυπτον ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἀνθ᾿ ὧν ἐγενήθης ῥάβδος καλαμίνη τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ.

Ιεζ. 29,6 - Ετσι δε θα μάθουν όλοι οι απομείναντες κάτοικοι της Αιγύπτου, ότι εγώ είμαι Κυριος. Επειδή συ εγινες δια τους Ισραηλίτας ένα καλαμένιο ραβδί,

Ιεζ. 29,7 - ὅτε ἐπελάβοντό σου τῇ χειρὶ αὐτῶν, ἐθλάσθης, καὶ ὅτε ἐπεκρότησεν ἐπ᾿ αὐτοὺς πᾶσα χεὶρ καὶ ὅτε ἐπανεπαύσαντο ἐπὶ σέ, συνετρίβης καὶ συνέκλασας αὐτῶν πᾶσαν ὀσφύν.

Ιεζ. 29,7 - όταν αυτοί εστηρίχθησαν εις σέ, συνετρίβης, έσπασες. Οταν δε όλα τα ιουδαϊκά χέρια σε εχειροκρότησαν και επανεπαύθησαν εις την βοήθειάν σου, συ έπεσες συντετριμμένος, αλλά και εκείνων έσπασες, έτσι την μέσην.

Ιεζ. 29,8 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ σὲ ῥομφαίαν καὶ ἀπολῶ ἀπὸ σοῦ ἀνθρώπους καὶ κτήνη·

Ιεζ. 29,8 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ φέρω εναντίον σου ρομφαίαν και θα εξολοθρεύσω ανθρώπους και κτήνη.

Ιεζ. 29,9 - καὶ ἔσται ἡ γῆ Αἰγύπτου ἀπώλεια καὶ ἔρημος, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἀντὶ τοῦ λέγειν σε· οἱ ποταμοὶ ἐμοί εἰσι, καὶ ἐγὼ ἐποίησα αὐτούς.

Ιεζ. 29,9 - Και έτσι η χώρα της Αιγύπτου θα παραδοθή στον όλεθρον, θα γίνη έρημος και θα μάθουν συ και οι Αιγύπτιοι, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, αντί να λέγης αλαζονικώς· “δικοί μου είναι οι ποταμοί, εγώ τους εδημιούργησα”.

Ιεζ. 29,10 - διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ποταμούς σου καὶ δώσω γῆν Αἰγύπτου εἰς ἔρημον καὶ ῥομφαίαν καὶ ἀπώλειαν ἀπὸ Μαγδώλου καὶ Συήνης καὶ ἕως ὁρίων Αἰθιόπων.

Ιεζ. 29,10 - Δια τούτο ιδού, εγώ επέρχομαι τιμωρός εναντίον σου και εναντίον των ποταμών σου και θα παραδώσω την Αίγυπτον εις ερήμωσιν και εις ρομφαίαν ολέθρου από Μαγδώλου και Συήνης μέχρι και των ορίων της Αιθιοπίας.

Ιεζ. 29,11 - οὐ μὴ διέλθῃ ἐν αὐτῇ ποὺς ἀνθρώπου, καὶ ποὺς κτήνους οὐ μὴ διέλθῃ αὐτήν, καὶ οὐ κατοικηθήσεται τεσσαράκοντα ἔτη.

Ιεζ. 29,11 - Δεν θα πατήση πλέον πόδι ανθρώπου την χώραν της Αιγύπτου ούτε και πόδι ζώου ακόμη δεν θα πέραση από αυτήν. Θα μείνη έρημος και ακατοίκητος επί τεσσαράκοντα έτη.

Ιεζ. 29,12 - καὶ δώσω τὴν γῆν αὐτῆς ἀπώλειαν ἐν μέσῳ γῆς ἠρημωμένης, καὶ αἱ πόλεις αὐτῆς ἐν μέσῳ πόλεων ἠρημωμένων ἔσονται τεσσαράκοντα ἔτη· καὶ διασπερῶ Αἴγυπτον ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ λικμήσω αὐτοὺς εἰς τὰς χώρας.

Ιεζ. 29,12 - Μέσα εις μίαν ευρείαν ερημωμένην περιοχήν θα παραδώσω εις όλεθρον την χώραν της Αιγύπτου και αι πόλεις αυτής θα είναι έρημοι ανάμεσα εις άλλας ερήμους, πόλεις επί τεσσαράκοντα έτη. Θα διασκορπίσω τους Αιγυπτίους εις τα άλλα έθνη, θα τους λιχνίσω ωσάν το άχυρον εις άλλας χώρας”.

Ιεζ. 29,13 - τάδε λέγει Κύριος· μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη συνάξω Αἰγυπτίους ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, οὗ διεσκορπίσθησαν ἐκεῖ,

Ιεζ. 29,13 - Αυτά λέγει ο Κυριος· “έπειτα από τεσσαράκοντα έτη θα συγκεντρώσω πάλιν τους Αιγυπτίους από τα έθνη, όπου είχαν διασκορπισθή.

Ιεζ. 29,14 - καὶ ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Αἰγυπτίων καὶ κατοικίσω αὐτοὺς ἐν γῇ Φαθωρῆς, ἐν τῇ γῇ, ὅθεν ἐλήφθησαν· καὶ ἔσται ἀρχὴ ταπεινὴ

Ιεζ. 29,14 - Θα επαναφέρω τους αιχμαλώτους Αιγυπτίους, και θα κατοικήσουν εις την χώραν Φαθωρή, εις την χώραν εκείνην από την οποίαν συνελήφθησαν και απήχθησαν αιχμάλωτοι. Μικρόν και άσημον θα είναι το βασίλειον των Αιγυπτίων τότε,

Ιεζ. 29,15 - παρὰ πάσας τὰς ἀρχάς, οὐ μὴ ὑψωθῇ ἔτι ἐπὶ τὰ ἔθνη, καὶ ὀλιγοστοὺς αὐτοὺς ποιήσω τοῦ μὴ εἶναι αὐτοὺς πλείονας ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Ιεζ. 29,15 - μικρότερον από όλα τα άλλα βασίλεια. Δεν θα σήκωση πλέον αλαζονικόν το κεφάλι του ενώπιον των άλλων εθνών. Θα τους κάμω ολιγοστούς, ώστε να μη είναι πολυάριθμοι μεταξύ των άλλων εθνών.

Ιεζ. 29,16 - καὶ οὐκέτι ἔσονται τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ εἰς ἐλπίδα ἀναμιμνήσκουσαν ἀνομίαν ἐν τῷ ἀκολουθῆσαι αὐτοὺς ὀπίσω αὐτῶν· καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 29,16 - Ετσι δε και δεν θα είναι ελπίς προστασίας και στήριγμα δια τον ισραηλιτικόν λαόν, δια να υπενθυμίζη κατά τον τρόπον αυτόν την αμαρτίαν, που διέπραξαν οι Ισραηλίται, όταν με εμπιστοσύνην ηκολούθησαν αυτούς. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος”.

Ιεζ. 29,17 - καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἑβδόμῳ καὶ εἰκοστῷ ἔτει, μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 29,17 - Κατά το εικοστόν έβδομον έτος από της αιχμαλωσίας μου, την πρώτην ημέραν του πρώτου μηνός, ο Κυριος ωμίλησεν εις εμέ και είπε·

Ιεζ. 29,18 - υἱὲ ἀνθρώπου, Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος κατεδουλώσατο τὴν δύναμιν αὐτοῦ δουλείᾳ μεγάλῃ ἐπὶ Τύρου, πᾶσα κεφαλὴ φαλακρὰ καὶ πᾶς ὦμος μαδῶν, καὶ μισθὸς οὐκ ἐγενήθη αὐτῷ καὶ τῇ δυνάμει αὐτοῦ ἐπὶ Τύρου καὶ τῆς δουλείας, ἧς ἐδούλευσαν ἐπ᾿ αὐτήν.

Ιεζ. 29,18 - “υιέ ανθρώπου, ο Ναδουχοδονόσορ ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, κατεβάρυνε την στρατιωτικήν του δύναμιν και υπέβαλε τους στρατιώτας του εις πολλούς κόπους δια την κατάληψιν της Τυρου. Καθε κεφάλι έγινε φαλακρόν και ο ώμος των στρατιωτών εμάδησε, αλλά καμμία ωφέλεια δεν εδόθη ούτε εις αυτόν ούτε στους στρατιώτας του από τας επιχειρήσεις της Τυρου ως αμοιβή δια τας καταθλιπτικάς επιχειρήσεις, εις τας οποίας αυτοί ενεπλάκησαν εναντίον της Τυρου.

Ιεζ. 29,19 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι τῷ Ναβουχοδονόσορ βασιλεῖ Βαβυλῶνος γῆν Αἰγύπτου, καὶ προνομεύσει τὴν προνομὴν αὐτῆς καὶ σκυλεύσει τὰ σκῦλα αὐτῆς, καὶ ἔσται μισθὸς τῇ δυνάμει αὐτοῦ·

Ιεζ. 29,19 - Αυτά, λοιπόν, λέγει ο Κυριος Κυριος· ιδού εγώ παραδίδω στον Ναβουχοδονόσορα, βασιλέα της Βαβυλώνας, την χώραν της Αιγύπτου, δια να λαφυραγωγήση αυτήν απ' άκρου εις άκρον, να πάρη τα λάφυρά της και αυτός θα είναι ο μισθός δια τον στρατόν του.

Ιεζ. 29,20 - ἀντὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἧς ἐδούλευσεν ἐπὶ Τύρον, δέδωκα αὐτῷ γῆν Αἰγύπτου. τάδε λέγει Κύριος Κύριος·

Ιεζ. 29,20 - Αντί των κόπων και των επιβαρύνσεων, εις τας οποίας υπεβλήθη δια την κατάληψιν της Τυρου, έδωσα εις αυτόν την Αίγυπτον, λέγει Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 29,21 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνατελεῖ κέρας παντὶ τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ, καὶ σοὶ δώσω στόμα ἀνεῳγμένον ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 29,21 - Κατά δε την έποχην εκείνην θα ανατείλη και θα λάμψη ισχυρά δύναμις εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν και θα δώσω εις σε στόμα ανοικτόν και μεγαλόφωνον, δια να ομιλήση εν μέσω αυτών. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 30

Ιεζ. 30,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 30,1 - Ο Κυριος ωμίλησεν εις εμέ και είπεν·

Ιεζ. 30,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον καὶ εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ὢ ὢ ἡ ἡμέρα,

Ιεζ. 30,2 - “υιέ ανθρώπου, προφήτευσε και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· 'Αλλοιμονον, αλλοίμονον κατά την ημέραν αυτήν! Αλλοίμονον,

Ιεζ. 30,3 - ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡμέρα νεφέλης, πέρας ἐθνῶν ἔσται.

Ιεζ. 30,3 - διότι ευρίσκεται πλησίον η ημέρα του Κυρίου, ημέρα νεφελώδης και σκοτεινή, τέλος της υπάρξεως των εθνών.

Ιεζ. 30,4 - καὶ ἥξει μάχαιρα ἐπ᾽ Αἰγυπτίους, καὶ ἔσται ταραχὴ ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, καὶ πεσοῦνται τετραυματισμένοι ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ συμπεσεῖται τὰ θεμέλια αὐτῆς.

Ιεζ. 30,4 - Μαχαιρα εχθρική θα επέλθη εναντίον των Αιγυπτίων. Η ταραχή θα φθάση μέχρι της Αιθιοπίας, θα πέσουν πολλοί τραυματισμένοι και νεκροί εις την χώραν της Αιγύπτου. Θα συγκλονισθούν και θα κρημνισθούν τα θεμέλια αυτής.

Ιεζ. 30,5 - Πέρσαι καὶ Κρῆτες καὶ Λυδοὶ καὶ Λίβυες καὶ πάντες οἱ ἐπίμεικτοι καὶ τῶν υἱῶν τῆς διαθήκης μου μαχαίρᾳ πεσοῦνται ἐν αὐτῇ.

Ιεζ. 30,5 - Πέρσαι, Κρήτες, Λυδοί, Λιβυες και όλον το άλλο πλήθος των αναμίκτων λαών, όπως επίσης και οι υιοί της διαθήκης μου, οι Ιουδαίοι, θα φονευθούν εις την χώραν της Αιγύπτου δι' εχθρικής μαχαίρας.

Ιεζ. 30,6 - καὶ πεσοῦνται τά ἀντιστηρίγματα Αἰγύπτου, καὶ καταβήσεται ἡ ὕβρις τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἀπὸ Μαγδώλου ἕως Συήνης· μαχαίρᾳ πεσοῦνται ἐν αὐτῇ, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 30,6 - Θα πέσουν και θα συντριβούν όλα τα στηρίγματα της Αιγύπτου. Θα πέση και θα ταπεινωθή όλος ο εγωϊσμός δια την δύναμίν της, από Μαγδώλου έως Συήνης. Από εχθρικήν μάχαιραν θα πέσουν όλοι αυτοί, που κατοικούν εις την Αίγυπτον, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 30,7 - καὶ ἐρημωθήσεται ἐν μέσῳ χωρῶν ἠρημωμένων, καὶ αἱ πόλεις αὐτῶν ἐν μέσῳ πόλεων ἠρημωμένων ἔσονται·

Ιεζ. 30,7 - Και η χώρα της Αιγύπτου θα γίνη έρημος μεταξύ πολλών άλλων χωρών ερημωμένων. Αι πόλεις της Αιγύπτου θα μείνουν έρημοι ανάμεσα εις πολλάς ερημωμένας πόλεις.

Ιεζ. 30,8 - καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ὅταν δῶ πῦρ ἐπ᾽ Αἴγυπτον καὶ συντριβῶσι πάντες οἱ βοηθοῦντες αὐτῇ.

Ιεζ. 30,8 - Και θα μάθουν έτσι, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα ανάψω φωτιάν εναντίον της Αιγύπτου και θα συντριβούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι την βοηθούν.

Ιεζ. 30,9 - ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελεύσονται ἄγγελοι σπεύδοντες ἀφανίσαι τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ ἔσται ταραχὴ ἐν αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ Αἰγύπτου, ὅτι ἰδοὺ ἥκει. -

Ιεζ. 30,9 - Κατά την ημέραν εκείνην θα εξέλθουν τρέχοντες όλοι, άγγελοι ολέθρου, δια να εξολοθρεύσουν την Αιθιοπίαν. Θα επικρατήση μεγάλη ταραχή μεταξύ των ανθρώπων κατά την τεταραγμένην εκείνην εποχήν της

Αιγύπτου, διότι έχει φθάσει πλέον και δια την Αιθιοπίαν η ημέρα της τιμωρίας της.

Ιεζ. 30,10 - Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἀπολῶ πλῆθος Αἰγυπτίων διὰ χειρὸς Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλῶνος,

Ιεζ. 30,10 - Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· θα εξολοθρεύσω εγώ το πλήθος των Αιγυπτίων δια του Ναδουχοδονόσορος, βασιλέως της Βαδυλώνος,

Ιεζ. 30,11 - αὐτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ· λοιμοὶ ἀπὸ ἐθνῶν ἀπεσταλμένοι ἀπολέσαι τὴν γῆν καὶ ἐκκενώσουσι πάντες τὰς μαχαίρας αὐτῶν ἐπ᾿ Αἴγυπτον, καὶ πλησθήσεται ἡ γῆ τραυματιῶν.

Ιεζ. 30,11 - όταν αυτός ο ίδιος μαζή με τον στρατόν του επέλθη εναντίον αυτής. Κακοποιοί, οι πλέον βάρβαροι και σκληροί από τα έθνη, θα αποσταλούν να εξολοθρεύσουν την χώραν της Αιγύπτου. Θα ανασπάσουν φονικάς τας μαχαίρας των εναντίον των Αιγυπτίων. Θα γέμιση η χώρα από νεκρούς και τραυματίας.

Ιεζ. 30,12 - καὶ δώσω τοὺς ποταμοὺς αὐτῶν ἐρήμους καὶ ἀπολῶ τὴν γῆν καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ἐν χερσὶν ἀλλοτρίων· ἐγὼ Κύριος λελάληκα. -

Ιεζ. 30,12 - Θα καταστήσω ξηρούς τους ποταμούς των Αιγυπτίων και έτσι θα καταστρέψω την παραγωγήν της χώρας και τους ιδίους τους Αιγυπτίους δια των εχθρικών χειρών. Εγώ ο Κυριος έχω ομιλήσει και έτσι θα γίνη.

Ιεζ. 30,13 - Ὅτι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἀπολῶ μεγιστᾶνας ἀπὸ Μέμφεως καὶ ἄρχοντας ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ οὐκ ἔσονται ἔτι.

Ιεζ. 30,13 - Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Θα εξολοθρεύσω τους μεγιστάνας από την Μέμφιδα και τους άρχοντας από την χώραν της Αιγύπτου και δεν θα υπάρξουν πλέον.

Ιεζ. 30,14 - καὶ ἀπολῶ γῆν Φαθωρῆς καὶ δώσω πῦρ ἐπὶ Τάνιν καὶ ποιήσω ἐκδίκησιν ἐν Διοσπόλει

Ιεζ. 30,14 - Θα καταστρέψω την χώραν Φαθωρής, θα παραδώσω στο καταστρεπτικόν πυρ την Τανιν και θα τιμωρήσω την Διόσπολιν.

Ιεζ. 30,15 - καὶ ἐκχεῶ τὸν θυμόν μου ἐπὶ Σαὶν τὴν ἰσχὺν Αἰγύπτου καὶ ἀπολῶ τὸ πλῆθος Μέμφεως.

Ιεζ. 30,15 - Θα αφήσω να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον της Σαίν, του ισχυρού αυτού φρουρίου της Αιγύπτου, και θα εξολοθρεύσω τους πολυάριθμους κατοίκους της Μέμφεως.

Ιεζ. 30,16 - καὶ δώσω πῦρ ἐπ᾿ Αἴγυπτον, καὶ ταραχῇ ταραχθήσεται ἡ Συήνη, καὶ ἐν Διοσπόλει ἔσται ἔκρηγμα καὶ διαχυθήσεται ὕδατα.

Ιεζ. 30,16 - Θα στείλω φωτιάν εναντίον της Αιγύπτου και θα συγκλονισθή από μεγάλην ταραχήν η Συήνη. Εις την Διόσπολιν θα διαρραγούν οι υδατοφράκται και θα ξεχυθούν όλα τα ύδατα εις την περιοχήν της.

Ιεζ. 30,17 - νεανίσκοι Ἡλιουπόλεως καὶ Βουβάστου ἐν μαχαίρᾳ πεσοῦνται, καὶ αἱ γυναῖκες ἐν αἰχμαλωσίᾳ πορεύσονται.

Ιεζ. 30,17 - Οι νεαροί άνδρες της Ηλιουπόλεως και Βουδάστου θα πέσουν εν μαχαίρα και αι γυναίκες θα απαχθούν αιχμάλωτοι.

Ιεζ. 30,18 - καὶ ἐν Τάφναις συσκοτάσει ἡ ἡμέρα ἐν τῷ συντρίψαι με ἐκεῖ τὰ σκῆπτρα Αἰγύπτου, καὶ ἀπολεῖται ἐκεῖ ἡ ὕβρις ἰσχύος αὐτῆς, καὶ ταύτην νεφέλη καλύψει, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς αἰχμάλωτοι ἀχθήσονται.

Ιεζ. 30,18 - Εις τας Ταφνας θα σκοτισθή ο ήλιος κατά τα διάστημα της ημέρας, όταν εγώ θα συντρίψω εκεί τα σκήπτρα της Αιγύπτου. Και έτσι θα πέση και θα χαθή η αλαζονεία και υπερηφάνειά της δια την δύναμίν της. Σκοτεινή νεφέλη θα καλύψη την χώραν της Αιγύπτου και αι θυγατέρες αυτής θα συλληφθούν και θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι.

Ιεζ. 30,19 - καὶ ποιήσω κρίμα ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 30,19 - Ετσι εγώ, εν τη δικαιοσύνη μου, θα τιμωρήσω την Αίγυπτον και όλοι θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

Ιεζ. 30,20 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ ἔτει, ἐν τῷ πρώτω μηνί, ἑβδόμῃ τοῦ μηνός, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 30,20 - Κατά το ενδέκατον από της αιχμαλωσίας μου έτος, τον πρώτον μήνα, την εβδόμην του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 30,21 - υἱὲ ἀνθρώπου, τοὺς βραχίονας Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου συνέτριψα, καὶ ἰδοὺ οὐ κατεδέθη τοῦ δοθῆναι ἴασιν, τοῦ δοθῆναι ἐπ᾽ αὐτὸν μάλαγμα, τοῦ δοθῆναι ἰσχὺν ἐπιλαβέσθαι μαχαίρας.

Ιεζ. 30,21 - "υιέ ανθρώπου, εγώ έσπασα τους βραχίονας του Φαραώ, βασιλέως της Αιγύπτου. Και ιδού δεν ευρέθη κανείς να δέση το κάταγμα και να δώση θεραπείαν. Δεν ευρέθη κανείς να επιθέση μαλακτικόν τι επάνω στον βραχίονα, ώστε ο βραχίων να αποκτήση την προτέραν αυτού ισχύν δια να πάρη πολεμικήν μάχαιραν.

Ιεζ. 30,22 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου καὶ συντρίψω τοὺς βραχίονας αὐτοῦ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ τοὺς τεταμένους καὶ καταβαλῶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ

Ιεζ. 30,22 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού έρχομαι εναντίον του Φαραώ, βασιλέως της Αιγύπτου, και θα συντρίψω τους ισχυρούς και απειλητικώς απλωμένους βραχίονάς του. Θα ανασπάσω από τα χέρια του την φονικήν μάχαιραν και θα την ρίψω στο χώμα.

Ιεζ. 30,23 - καὶ διασπερῶ Αἴγυπτον εἰς τά ἔθνη καὶ λικμήσω αὐτοὺς εἰς τὰς χώρας·

Ιεζ. 30,23 - Θα διασπείρω τους Αιγυπτίους εις τα έθνη, θα τους λιχνίσω ωσάν το άχυρον εις άλλας χώρας.

Ιεζ. 30,24 - καὶ κατισχύσω τοὺς βραχίονας βασιλέως Βαβυλῶνος καὶ δώσω τὴν ῥομφαίαν μου εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ἐπάξει αὐτὴν ἐπ᾽

Αἴγυπτον καὶ προνομεύσει τὴν προνομὴν αὐτῆς καὶ σκυλεύσει τά σκῦλα αὐτῆς.

Ιεζ. 30,24 - Θα ενισχύσω δε την δύναμιν του βασιλέως της Βαβυλώνος και θα δώσω την ρομφαίαν μου εις τα χέρια αυτού, δια να την καταφέρη εναντίον της Αιγύπτου και να λαφυραγωγήση αυτήν και να πάρη όλα αυτής τα λάφυρα.

Ιεζ. 30,25 - καὶ ἐνισχύσω τοὺς βραχίονας βασιλέως Βαβυλῶνος, οἱ δέ βραχίονες Φαραὼ πεσοῦνται· καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ δοῦναι τὴν ῥομφαίαν μου εἰς χεῖρας βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ ἐκτενεῖ αὐτὴν ἐπὶ γῆν Αἰγύπτου.

Ιεζ. 30,25 - Θα ενισχύσω την δύναμιν του βασιλέως της Βαβυλώνος, ενώ εξ αντιθέτου οι βραχίονες του Φαραώ θα πέσουν συντετριμμένοι. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα παραδώσω την εκδικητικήν ρομφαίαν μου εις τα χέρια του βασιλέως της Βαβυλώνος και θα απλώση φονικήν αυτήν εναντίον της χώρας της Αιγύπτου.

Ιεζ. 30,26 - καὶ διασπερῶ Αἴγυπτον εἰς τὰ ἔθνη καὶ λικμήσω αὐτοὺς εἰς τὰς χώρας· καὶ γνώσονται πάντες ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 30,26 - Και θα διασκορπίσω τους Αιγυπτίους εις τα άλλα έθνη, θα τους λιχνίσω ωσάν το άχυρον εις άλλας χώρας και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 31

Ιεζ. 31,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ ἔτει, ἐν τῷ τρίτῳ μηνί, μιᾷ τοῦ μηνός, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 31,1 - Κατά το ενδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μου, τον τρίτον μήνα, την πρώτην του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και ειπεν·

Ιεζ. 31,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπὸν πρὸς Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου καὶ τῷ πλήθει αὐτοῦ· τίνι ὡμοίωσας σεαυτὸν ἐν τῷ ὕψει σου;

Ιεζ. 31,2 - “υιέ ανθρώπου, ειπέ στον Φαραώ, τον βασιλέα της Αιγύπτου, και στον πολυάριθμον λαόν του· Με ποίον έχεις παρομοιάσει τον εαυτόν σου κατά την μεγαλοπρέπειαν και την δύναμιν;

Ιεζ. 31,3 - ἰδοὺ Ἀσσοὺρ κυπάρισσος ἐν τῷ Λιβάνῳ καὶ καλὸς ταῖς παραφυάσι καὶ ὑψηλὸς τῷ μεγέθει, εἰς μέσον νεφελῶν ἐγένετο ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ.

Ιεζ. 31,3 - Ιδού, οι Ασσύριοι ομοιάζουν με κυπάρισσον στο όρος Λιβανον, ωραίαν και πλουσίαν εις κλάδους, μεγάλην και υψηλήν, της οποίας η κορυφή φθάνει ως εις τα σύννεφα.

Ιεζ. 31,4 - ὕδωρ ἐξέθρεψεν αὐτόν, ἡ ἄβυσσος ὕψωσεν αὐτόν, τοὺς ποταμοὺς αὐτῆς ἤγαγε κύκλῳ τῶν φυτῶν αὐτοῦ καὶ τὰ συστέματα αὐτῆς ἐξαπέστειλεν εἰς πάντα τὰ ξύλα τοῦ πεδίου.

Ιεζ. 31,4 - Η βροχή με τα νερά της την επότισε και την έθρεψεν, η γη έφερον ολόγυρα εις τας ρίζας της πλούσια τα νερά της και την εμεγάλωσε, τα δε υπόλοιπα νερά της τα διεμοίρασεν εις όλα τα άλλα δένδρα της πεδιάδος.

Ιεζ. 31,5 - ἕνεκεν τούτου ὑψώθη τὸ μέγεθος αὐτοῦ παρὰ πάντα τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, καὶ ἐπλατύνθησαν οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἀφ᾿ ὕδατος πολλοῦ.

Ιεζ. 31,5 - Δια τούτο ηυξήθη εις ύψος και μέγεθος περισσότερον από όλα τα άλλα δένδρα της πεδιάδος. Ηπλωσεν εις πλάτος τους κλάδους αυτής από το πολύ νερό, με το οποίον εποτίζετο.

Ιεζ. 31,6 - ἐν ταῖς παραφυάσιν αὐτοῦ ἐνόσσευσαν πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὑποκάτω τῶν κλάδων αὐτοῦ ἐγεννῶσαν πάντα τὰ θηρία τοῦ πεδίου, ἐν τῇ σκιᾷ αὐτοῦ κατῴκησε πᾶν πλῆθος ἐθνῶν.

Ιεζ. 31,6 - Τα πτηνά του ουρανού έκτισαν τας φωλεάς των και εκλώσσησαν τους νεοσσούς των στους κλάδους της. Κατω δε από τους κλάδους της εγέννησαν τα τέκνα των όλα τα θηρία της υπαίθρου και υπό την σκιαν της ανεπαύθησαν πλήθη λαών.

Ιεζ. 31,7 - καὶ ἐγένετο καλὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ διὰ τὸ πλῆθος τῶν κλάδων αὐτοῦ, ὅτι ἐγενήθησαν αἱ ῥίζαι αὐτοῦ εἰς ὕδωρ πολύ.

Ιεζ. 31,7 - Ωραιοτάτη ήτο η κυπάρισσος αυτή δια το ύψος της και δια το πλήθος των κλάδων της. Τούτο δέ, διότι αι ρίζαι της ευρίσκοντο εις άφθονον ύδωρ.

Ιεζ. 31,8 - κυπάρισσοι τοιαῦται οὐκ ἐγενήθησαν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ πίτυες οὐχ ὅμοιαι ταῖς παραφυάσιν αὐτοῦ, καὶ ἐλάται οὐκ ἐγένοντο ὅμοιαι τοῖς κλάδοις αὐτοῦ· πᾶν ξύλον ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὡμοιώθη αὐτῷ ἐν τῷ κάλλει αὐτοῦ

Ιεζ. 31,8 - Τέτοιαι κυπάρισσοι, όμοιαι με αυτήν, δεν ευρέθησαν, ας είπω, ούτε στον παράδεισον του Θεού! Ούτε και πεύκαι όμοιαι προς αυτήν ως προς τους κλάδους. Ούτε και έλατα όμοια προς αυτήν ως προς τους κλώνους των. Ας είπω ότι κανένα δένδρον στον παράδεισον, που είχε φυτεύσει ο Θεός, δεν υπήρξεν όμοιον με την κυπάρισσον ως προς την ωραιότητα της.

Ιεζ. 31,9 - διὰ τὸ πλῆθος τῶν κλάδων αὐτοῦ, καὶ ἐζήλωσαν αὐτὸν τὰ ξύλα τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς τοῦ Θεοῦ.

Ιεζ. 31,9 - Δια τους πολυάριθμους και πλουσίους κλάδους της την εζήλευσαν τα δένδρα και αυτού ακόμα του παραδείσου της τρυφής, του φυτευθέντος υπό του Θεού”.

Ιεζ. 31,10 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν ἐγένου μέγας τῷ μεγέθει καὶ ἔδωκας τὴν ἀρχήν σου εἰς μέσον νεφελῶν, καὶ εἶδον ἐν τῷ

ὑψωθῆναι αὐτόν,

Ιεζ. 31,10 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· “επειδή οι Ασσύριοι εμεγάλωσαν και εκραταιώθησαν πολύ, η δόξα και η δύναμίς των έφθασεν έως τα σύννεφα, τους είδα εις την αλαζονικήν των αυτήν ύψωσιν

Ιεζ. 31,11 - καὶ παρέδωκα αὐτὸν εἰς χεῖρας ἄρχοντος ἐθνῶν, καὶ ἐποίησε τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ.

Ιεζ. 31,11 - και τους παρέδωκα εις τα χέρια του άρχοντος όλων των εθνών, ο οποίος και παρέδωσεν αυτούς εις όλεθρον.

Ιεζ. 31,12 - καὶ ἐξωλόθρευσαν αὐτὸν ἀλλότριοι λοιμοὶ ἀπὸ ἐθνῶν καὶ κατέβαλον αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὀρέων, ἐν πάσαις ταῖς φάραγξιν ἔπεσαν οἱ κλάδοι αὐτοῦ, καὶ συνετρίβη τὰ στελέχη αὐτοῦ ἐν παντὶ πεδίῳ τῆς γῆς, καὶ κατέβησαν ἀπὸ τῆς σκέπης αὐτῶν πάντες οἱ λαοὶ τῶν ἐθνῶν καὶ ἠδάφισαν αὐτόν.

Ιεζ. 31,12 - Ξένοι κακοποιοί από αλλά έθνη εξωλόθρευσαν τους Ασσυρίους. Ερριψαν αυτούς νεκρούς εις τα όρη. Εις όλας τας φάραγγας έστρωσαν κομμένους τους κλάδους του έθνους αυτού. Εις όλας τας περιοχάς της γης συνετρίβησαν τα στελέχη της ασσυριακής αυτοκρατορίας. Οι λαοί, οι οποίοι έως τώρα εύρισκαν ασφάλειαν υπό την σκέπην των Ασσυρίων, εγκατέλειψαν αυτήν την σκέπην, συνείργησαν δε και εις την κατεδάφισίν της.

Ιεζ. 31,13 - ἐπὶ τὴν πτῶσιν αὐτοῦ ἀνεπαύσαντο πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ στελέχη αὐτοῦ ἐγένοντο πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ,

Ιεζ. 31,13 - Αλλά και μέσα εις τα πολυάριθμα και μεγάλα συντρίμματα της κυπαρίσσου αυτής, ανεπαύθησαν όλα τα πτηνά του ουρανού, και στους κλάδους της ευρήκαν καταφύγιον όλα τα θηρία της υπαίθρου!

Ιεζ. 31,14 - ὅπως μὴ ὑψωθῶσιν ἐν τῷ μεγέθει αὐτῶν πάντα τὰ ξύλα τὰ ἐν τῷ ὕδατι· καὶ ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν αὐτῶν εἰς μέσον νεφελῶν καὶ οὐκ ἔστησαν ἐν τῷ ὕψει αὐτῶν πρὸς αὐτὰ πάντες οἱ πίνοντες ὕδωρ. πάντες ἐδόθησαν εἰς θάνατον, εἰς γῆς βάθος, ἐν μέσῳ υἱῶν ἀνθρώπων πρὸς καταβαίνοντας εἰς βόθρον. -

Ιεζ. 31,14 - Ετιμωρήθη η ασσυριακή αυτοκρατορία, αυτή η κυπάρισσος, δια να μη υπερηφανευθούν και περιπέσουν εις αλαζονείαν δια το μέγεθος και την δόξαν των όλα τα αλλά έθνη, τα δένδρα που ποτίζονται εις πλούσια νερά· να μη υψώσουν τας κορυφάς των με υπερηφάνειαν έως εις τα νέφη του ουρανού. Αλλωστε κανένα από τα άλλα δένδρα, που ποτίζονται εις πλούσια νερά, δεν ημπορεί να συγκριθή προς το μεγαλείον της κυπαρίσσου. Ολοι βαδίζουν προς τον θάνατον, προς τον άδην στο βάθος της γης, ανάμεσα στους άλλους υιούς των ανθρώπων, οι οποίοι καταβαίνουν εις τα καταχθόνια”.

Ιεζ. 31,15 - Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἐν ᾗ ἡμέρᾳ κατέβη εἰς ᾄδου, ἐπένθησεν αὐτὸν ἡ ἄβυσσος, καὶ ἐπέστησα τοὺς ποταμοὺς αὐτῆς καὶ ἐκώλυσα πλῆθος ὕδατος, καὶ ἐσκότασεν ἐπ᾿ αὐτὸν ὁ Λίβανος, πάντα τὰ ξύλα τοῦ πεδίου ἐπ᾿ αὐτῷ ἐξελύθησαν.

Ιεζ. 31,15 - Αυτά λέγει ο Κυριος ο Κυριος· "κατά την ημέραν, κατά την οποίαν κατέβη στον άδην η μεγαλοπρεπής αυτή κυπάρισσος, η ασσυριακή αυτοκρατορία, την επένθησαν τα απροσμετρητα ύδατα, εγώ δέ, λέγει ο Κυριος, εσταμάτησα τους ποταμούς της, ημπόδισα το πλήθος των υδάτων. Εσκοτείνιασε δι' αυτήν το όρος Λιβανος, παρέλυσαν δι' αυτήν όλα τα άλλα δένδρα της πεδιάδος. Πολλοί λαοί παρέλυσαν από τον φόβον.

Ιεζ. 31,16 - ἀπὸ τῆς φωνῆς τῆς πτώσεως αὐτοῦ ἐσείσθησαν τὰ ἔθνη, ὅτε κατεβίβαζον αὐτὸν εἰς ᾄδου μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἐν γῇ πάντα τὰ ξύλα τῆς τρυφῆς καὶ τὰ ἐκλεκτὰ τοῦ Λιβάνου, πάντα τὰ πίνοντα ὕδωρ.

Ιεζ. 31,16 - Από τον κρότον και την βοήν της πτώσεώς της συνεκλονίσθησαν τα έθνη, όταν κατεβίβαζα αυτήν στον άδην μαζή με τους άλλους κοινούς ανθρώπους, που κατεβαίνουν στον τάφον. Παρηγορούσαν όμως αυτόν, την ασσυριακήν αυτρκρατορίαν, όλα τα ωραία καρποφόρα δένδρα, οι άρχοντες δηλαδή άλλων λαών, τα εκλεκτά δένδρα του Λιβάνου, όλα όσα ποτίζονται από το ύδωρ, ζουν και μεγαλώνουν.

Ιεζ. 31,17 - καὶ γὰρ αὐτοὶ κατέβησαν μετ᾿ αὐτοῦ εἰς ᾄδου ἐν τοῖς τραυματίαις ἀπὸ μαχαίρας, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ, οἱ κατοικοῦντες ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ, ἐν μέσῳ τῆς ζωῆς αὐτῶν ἀπώλοντο.

Ιεζ. 31,17 - Διότι και αυτοί κατέβησαν μαζή της στον άδην μαζή με άλλους φονευθέντας από μαχαίρας, οι οποίοι ήσαν από το σπέρμα της και ευρίσκοντο υπό την προστασίαν της. Απέθανον δε στο μέσον της ζωής των, χωρίς να ολοκληρωθή ο βίος των.

Ιεζ. 31,18 - τίνι ὡμοιώθης; κατάβηθι καὶ καταβιβάσθητι μετὰ τῶν ξύλων τῆς τρυφῆς εἰς γῆς βάθος· ἐν μέσῳ ἀπεριτμήτων κοιμηθήσῃ μετὰ τραυματιῶν μαχαίρας. οὕτως Φαραὼ καὶ τὸ πλῆθος τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 31,18 - Προς ποίον, λοιπόν, λαέ της Αιγύπτου, θέλεις να παρομοιάσης τον εαυτόν σου, ως προς την δόξαν και την δύναμιν; Κατέβα τώρα και συ, πέσε στο βάθος της γης μαζή με τα εκλεκτά καρποφόρα δένδρα, μαζή με επισήμους άλλους ανθρώπους. Θα ταφής ανάμεσα με άλλους απεριτμήτους ανθρώπους, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας. Αυτό θα είναι το κατάντημα του Φαραώ και του πλήθους της δυνάμεως του", λέγει ο Κυριος, Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 32

Ιεζ. 32,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ ἔτει, ἐν τῷ δωδεκάτῳ μηνί, μιᾷ τοῦ μηνός, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 32,1 - Κατά το ενδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μου, τον δωδέκατον μήνα, την πρώτην του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και είπεν

Ιεζ. 32,2 - υἱὲ ἀνθρώπου λαβὲ θρῆνον ἐπὶ Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου καὶ ἐρεῖς αὐτῷ· λέοντι ἐθνῶν ὡμοιώθης καὶ σὺ ὡς δράκων ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ ἐκεράτιζες τοῖς ποταμοῖς σου καὶ ἐτάρασσες ὕδωρ τοῖς ποσί σου καὶ κατεπάτεις τοὺς ποταμούς σου.

Ιεζ. 32,2 - "υιέ ανθρώπου, θρηνολόγησον Φαραώ, τον βασιλέα της Αιγύπτου, και ειπέ εις αυτόν. Υπήρξες ωσάν λέων μεταξύ των άλλων εθνών, ωσάν δράκων των υδάτων, ωσάν κροκόδειλος διέσχιζες τους ποταμούς σου και ανετάρασσες το νερό με τα πόδια σου και καταπατούσες τους βυθούς των ποταμών σου.

Ιεζ. 32,3 - τάδε λέγει Κύριος· καὶ περιβαλῶ ἐπὶ σὲ δίκτυα λαῶν πολλῶν καὶ ἀνάξω σε ἐν τῷ ἀγκίστρῳ μου

Ιεζ. 32,3 - Αυτά λέγει ο Κυριος· θα σε περιτυλίξω με δίκτυα πολλών λαών, θα σε πιάσω με το αγκίστρι μου και θα σε βγάλω από τα ύδατα.

Ιεζ. 32,4 - καὶ ἐκτενῶ σε ἐπὶ τὴν γῆν· πεδία πλησθήσεταί σου, καὶ ἐπικαθιῶ ἐπὶ σέ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐμπλήσω ἐκ σοῦ πάντα τὰ θηρία πάσης τῆς γῆς,

Ιεζ. 32,4 - Θα σε απλώσω επάνω εις την ξηράν. Αι πεδιάδες θα γεμίσουν από σένα. Θα βάλω να καθίσουν επάνω σου όλα τα πτηνά του ουρανού, και θα χορτάσουν από τας σάρκας σου όλα τα θηρία της γης.

Ιεζ. 32,5 - καὶ δώσω τὰς σάρκας σου ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ ἐμπλήσω ἀπὸ τοῦ αἵματός σου,

Ιεζ. 32,5 - Θα διασκορπίσω τας σάρκας σου επάνω εις τα όρη και θα γεμίσω αυτά με τα αίματά σου.

Ιεζ. 32,6 - καὶ ποτισθήσεται ἡ γῆ ἀπὸ τῶν προχωρημάτων σου ἀπὸ τοῦ πλήθους σου ἐπὶ τῶν ὀρέων, φάραγγας ἐμπλήσω ἀπὸ σοῦ.

Ιεζ. 32,6 - Ολη η γη θα ποτισθή από τα αίματα και τας εκκρίσεις των νεκρών σου, από το πλήθος των σαρκών σου θα γεμίσουν τα όρη. Θα γεμίσω και τας φάραγγας των ορέων από σέ.

Ιεζ. 32,7 - καὶ κατακαλύψω ἐν τῷ σβεσθῆναί σε οὐρανὸν καὶ συσκοτάσω τὰ ἄστρα αὐτοῦ, ἥλιον ἐν νεφέλῃ καλύψω, καὶ σελήνη οὐ μὴ φάνῃ τὸ φῶς αὐτῆς·

Ιεζ. 32,7 - Καθώς θα σβήνη η πυρκαϊά, που θα σε έχη εξαφανίσει, με τους αναδιδομένους καπνούς θα σκεπάσω τον ουρανόν, θα σκοτεινιάσω τα

άστρα κατά την νύκτα και θα κατακαλύψω με νεφέλην τον ήλιον. Και η σελήνη δεν θα φανή, δεν θα στείλη το φως αυτής.

Ιεζ. 32,8 - πάντα τὰ φαίνοντα φῶς ἐν τῷ οὐρανῷ συσκοτάσουσιν ἐπὶ σέ, καὶ δώσω σκότος ἐπὶ τὴν γῆν σου, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 32,8 - Ολα τα φώτα του ουρανού θα σκοτισθούν δια σε και έτσι εγώ θα φέρω σκοτάδι εις την χώραν σου, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 32,9 - καὶ παροργιῶ καρδίαν λαῶν πολλῶν, ἡνίκα ἂν ἄγω αἰχμαλωσίαν σου εἰς τὰ ἔθνη, εἰς γῆν, ἣν οὐκ ἔγνως.

Ιεζ. 32,9 - Θα εξεγείρω και θα εξερεθίσω εις οργήν τας καρδίας πολλών λαών, όταν θα οδηγώ τους αιχμαλώτους σου εις τα διάφορα έθνη, εις χώρας, τας οποίας δεν εγνώριζες.

Ιεζ. 32,10 - καὶ στυγνάσουσιν ἐπὶ σὲ ἔθνη πολλά, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν ἐκστάσει ἐκστήσονται ἐν τῷ πέτασθαι τὴν ῥομφαίαν μου ἐπὶ πρόσωπα αὐτῶν, προσδεχόμενοι τὴν πτῶσιν αὐτῶν ἀφ᾿ ἡμέρας πτώσεώς σου.

Ιεζ. 32,10 - Θα σκυθρωπάσουν άγρια εναντίον σου έθνη πολλά. Οι δε βασιλείς των θα καταληφθούν από κατάπληξιν και τρόμον, όταν ωσάν πτερωτή η ρομφαία μου θα κινήται εμπρός εις τα πρόσωπά των, διότι θα περιμένουν την ιδικήν των καταστροφήν μετά από την ημέραν του ιδικού σου ολέθρου.

Ιεζ. 32,11 - ὅτι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ῥομφαία βασιλέως Βαβυλῶνος ἥξει σοι,

Ιεζ. 32,11 - Αυτά θα γίνουν, διότι τα προλέγει ο Κυριος, ο Κυριος. Η ρομφαία του βασιλέως της Βαβυλώνος θα επέλθη καταστρεπτική εναντίον σου.

Ιεζ. 32,12 - ἐν μαχαίραις γιγάντων, καὶ καταβαλῶ τὴν ἰσχύν σου· λοιμοὶ ἀπὸ ἐθνῶν πάντες, καὶ ἀπολοῦσι τὴν ὕβριν Αἰγύπτου, καὶ συντριβήσεται πᾶσα ἡ ἰσχὺς αὐτῆς.

Ιεζ. 32,12 - Με μαχαίρας, τας οποίας θα κρατούν γίγαντες, θα καταβάλω και θα εκμηδενίσω την δύναμίν σου. Πολυάριθμοι κακοποιοί και αδίστακτοι άνθρωποι από τα έθνη θα επέλθουν εναντίον του, οι οποίοι και θα καταβάλουν την αλαζονείαν της Αιγύπτου, και τότε θα συντριβή και θα καταστροφή όλη η δύναμίς της.

Ιεζ. 32,13 - καὶ ἀπολῶ πάντα τὰ κτήνη αὐτῆς ἀφ᾿ ὕδατος πολλοῦ, καὶ οὐ μὴ ταράξῃ αὐτὸ ποὺς ἀνθρώπου ἔτι, καὶ ἴχνος κτηνῶν οὐ μὴ καταπατήσῃ αὐτό.

Ιεζ. 32,13 - Θα εξολοθρεύσω όλα τα κτήνη, και εκεί ακόμη, που τα πολλά αρδευτικά ύδατα ποτίζουν την γην. Τους παχείς αυτούς λειμώνας δεν θα τους πατήση πόδι ανθρώπου η κτήνους. Ιχνος κτηνών δεν θα πατήση αυτούς.

Ιεζ. 32,14 - οὕτως τότε ἡσυχάσει τὰ ὕδατα αὐτῶν, καὶ οἱ ποταμοὶ αὐτῶν ὡς ἔλαιον πορεύσονται, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 32,14 - Ετσι θα ηρεμήσουν τα ύδατα της χώρας των Αιγυπτιων. Οι ποταμοί αυτών θα κυλούν ατάραχοι, ωσάν το λάδι, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 32,15 - ὅταν δῶ Αἴγυπτον εἰς ἀπώλειαν καὶ ἐρημωθῇ ἡ γῆ σὺν τῇ πληρώσει αὐτῆς, ὅταν διασπείρω πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 32,15 - Οταν θα παραδώσω την Αίγυπτον εις όλεθρον, όταν ερημωθή η χώρα μετά των κατοικούντων αυτήν ανθρώπων και ζώων, όταν διασπείρω όλους τους κατοίκους της ανά τα διάφορα έθνη, θα μάθουν τότε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 32,16 - θρῆνός ἐστι καὶ θρηνήσεις αὐτόν, καὶ αἱ θυγατέρες τῶν ἐθνῶν θρηνήσουσιν αὐτόν· ἐπ᾿ Αἴγυπτον καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἰσχὺν αὐτῆς θρηνήσουσιν αὐτήν, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 32,16 - Αυτός είναι ο θρήνος και με αυτόν θα θρηνολογήσης την Αίγυπτον. Και αι γυναίκες των γύρω εθνών, όταν πληροφορηθούν την τρομεράν καταστροφήν, θα θρηνήσουν με αυτόν την Αίγυπτον. Θα θρηνήσουν τον όλεθρόν της και την καταστροφήν όλης της δυνάμεως της", λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 32,17 - καὶ ἐγενήθη ἐν τῷ δωδεκάτῳ ἔτει τοῦ πρώτου μηνός, πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ μηνός, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 32,17 - Κατά το δωδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μου, τον πρώτον μήνα, την δεκάτην πέμπτην του μηνός, ωμίλησεν ο Κυριος προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 32,18 - υἱὲ ἀνθρώπου, θρήνησον ἐπὶ τὴν ἰσχὺν Αἰγύπτου, καὶ καταβιβάσουσιν αὐτῆς τὰς θυγατέρας τὰ ἔθνη νεκρὰς εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς, πρὸς τοὺς καταβαίνοντας εἰς βόθρον.

Ιεζ. 32,18 - "υιέ ανθρώπου, θρηνολόγησε δια την δύναμιν της Αιγύπτου, διότι τα εχθρικά έθνη θα κατεβάσουν εις τα βάθη της γης νεκράς τας θυγατέρας, τας πόλεις δηλαδή και κωμοπόλεις της Αιγύπτου, προς εκείνους, οι οποίοι κατεβαίνουν στο βάθος του τάφου, στο βάραθρον του άδου.

Ιεζ. 32,19 - ἐν μέσῳ μαχαίρας τραυματιῶν πεσοῦνται μετ᾿ αὐτοῦ,

Ιεζ. 32,19 - Οι κάτοικοι της Αιγύπτου εν στόματι μοτχαίρας θα πέσουν εν μέσω αυτής μαζή με τον βασιλέα της.

Ιεζ. 32,20 - καὶ κοιμηθήσεται πᾶσα ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.

Ιεζ. 32,20 - Και έτσι θα κοιμηθή και θα είναι ωσάν ανύπαρκτος όλη η δύναμις του βασιλέως της Αιγύπτου.

Ιεζ. 32,21 - καὶ ἐροῦσί σοι οἱ γίγαντες· ἐν βάθει βόθρου γίνου, τίνος κρείττων εἶ; κατάβηθι καὶ κοιμήθητι μετὰ ἀπεριτμήτων ἐν μέσῳ τραυματιῶν μαχαίρας.

Ιεζ. 32,21 - Και θα πουν εις σέ, ω Φαραώ και Αίγυπτε, οι γίγαντες· Κατέβα λοιπόν και συ στον βαθύν αυτόν άδην, διότι από ποίον τώρα είσαι

ανώτερος; Κατέβα και κοιμήσου ανάμεσα από απεριτμήτους, ανάμεσα από νεκρούς, που έπεσαν εν στόματι μαχαίρας.

Ιεζ. 32,22 - ἐκεῖ Ἀσσοὺρ καὶ πᾶσα ἡ συναγωγὴ αὐτοῦ, πάντες τραυματίαι ἐκεῖ ἐδόθησαν, καὶ ἡ ταφὴ αὐτῶν ἐν βάθει βόθρου, καὶ ἐγενήθη ἡ συναγωγὴ αὐτοῦ περικύκλῳ τοῦ μνήματος αὐτοῦ, πάντες οἱ τραυματίαι οἱ πεπτωκότες μαχαίρᾳ,

Ιεζ. 32,22 - Εκεί υπάρχει ο βασιλεύς των Ασσυρίων και όλοι οι άνδρες του περιβάλλοντός του, όλοι όσοι εν στόματι μαχαίρας έπεσαν, εκεί παρεδόθησαν. Ο τάφος των είναι στον βαθύν άδην. Οι άνθρωποι, που τον περιέβαλαν, έχουν ταφή γύρω από το μνήμα του· όλοι έχουν πέσει εν στόματι μαχαίρας·

Ιεζ. 32,23 - οἱ δόντες τὸν φόβον αὐτῶν ἐπὶ γῆς ζωῆς.

Ιεζ. 32,23 - αυτοί, οι οποίοι, όταν εζούσαν, ενέπνεαν φόβον στους ανθρώπους της γης.

Ιεζ. 32,24 - ἐκεῖ Αἰλὰμ καὶ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτοῦ περικύκλῳ τοῦ μνήματος αὐτοῦ, πάντες οἱ τραυματίαι οἱ πεπτωκότες μαχαίρᾳ καὶ καταβαίνοντες ἀπερίτμητοι εἰς γῆς βάθος, οἱ δεδωκότες αὐτῶν φόβον ἐπὶ γῆς ζωῆς καὶ ἐλάβοσαν τὴν βάσανον αὐτῶν μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς βόθρον

Ιεζ. 32,24 - Εκεί ευρίσκεται ο βασιλεύς του Αιλάμ και όλη η στρατιωτική του δύναμις έχει ενταφιασθή γύρω από το μνήμα του. Ολοι όσοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας απερίτμητοι κατέβησαν εις τα βάθη της γης, στον άδην. Αυτοί, οι οποίοι ενέπνευσαν φόβον και τρόμον στους κατοίκους της γης, έλαβαν τώρα την πρέπουσαν τιμωρίαν μαζή με όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν κατεβή στο βάθος του άδου,

Ιεζ. 32,25 - ἐν μέσῳ τραυματιῶν.

Ιεζ. 32,25 - ανάμεσα από θανατωθέντας δια ρομφαίας.

Ιεζ. 32,26 - ἐκεῖ ἐδόθησαν Μοσὸχ καὶ Θοβὲλ καὶ πᾶσα ἡ ἰσχὺς αὐτῶν περικύκλῳ τοῦ μνήματος αὐτοῦ, πάντες τραυματίαι αὐτοῦ, πάντες ἀπερίτμητοι τραυματίαι ἀπὸ μαχαίρας, οἱ δεδωκότες τὸν φόβον αὐτῶν ἐπὶ γῆς ζωῆς.

Ιεζ. 32,26 - Εκεί έχει παραδοθή και ευρίσκεται ο μόσχος και ο Θοβέλ και όλη η στρατιωτική δύναμις αυτών γύρω από τα μνήματά των, όλοι οι νεκροί των, όλοι οι απερίτμητοι, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας· αυτοί, οι οποίοι εσκόρπιζαν τον φόβον των στους κατοίκους της γης.

Ιεζ. 32,27 - καὶ ἐκοιμήθησαν μετὰ τῶν γιγάντων τῶν πεπτωκότων ἀπ᾽ αἰῶνος, οἳ κατέβησαν εἰς ᾅδου ἐν ὅπλοις πολεμικοῖς καὶ ἔθηκαν τὰς μαχαίρας αὐτῶν ὑπὸ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν· καὶ ἐγενήθησαν αἱ ἀνομίαι αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὀστέων αὐτῶν, ὅτι ἐξεφόβησαν γίγαντας ἐν γῇ ζωῆς.

Ιεζ. 32,27 - Απέθανον και ευρίσκονται στον άδην μαζή με τους ισχυρούς γίγαντας, οι οποίοι έχουν πέσει και αποθάνει προ πολλών αιώνων και οι οποίοι έχουν κατεβή στον άδην με τα πολεμικά των όπλα και έθεσαν υπό τας κεφαλάς των, ωσάν νεκρικά προσκέφαλα, τας μαχαίρας των. Αι παρανομίαι των έχουν διαποτίσει και αυτά ακόμη τα κόκκαλά των, διότι αυτοί με την αγριότητα και την θηριωδίαν των, όταν εζούσαν, ενέπνευσαν φόβον και εις αυτούς τους ισχυρούς.

Ιεζ. 32,28 - καὶ σὺ ἐν μέσῳ ἀπεριτμήτων κοιμηθήσῃ μετὰ τετραυματισμένων μαχαίρᾳ.

Ιεζ. 32,28 - Συ, Φαραώ, θα αποθάνης και θα ταφής ανάμεσα εις απεριτμήτους μαζή με ανθρώπους, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι ρομφαίας.

Ιεζ. 32,29 - ἐκεῖ ἐδόθησαν οἱ ἄρχοντες Ἀσσοὺρ οἱ δόντες τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ εἰς τραῦμα μαχαίρας· οὗτοι μετὰ τραυματιῶν ἐκοιμήθησαν, μετὰ καταβαινόντων εἰς βόθρον.

Ιεζ. 32,29 - Εκεί, στον άδην, έχουν παραδοθή οι άρχοντες των Ασσυρίων, οι οποίοι εχρησιμοποίησαν την δύναμίν των, δια να φονεύουν με τας μαχαίρας των. Και αυτοί απέθαναν μαζή με άλλους νεκρούς, μαζή με εκείνους, οι οποίοι καταβαίνουν εις τα βάραθρα του άδου.

Ιεζ. 32,30 - ἐκεῖ οἱ ἄρχοντες τοῦ βοῤῥᾶ πάντες στρατηγοὶ Ἀσσούρ, οἱ καταβαίνοντες τραυματίαι, σὺν τῷ φόβῳ αὐτῶν καὶ τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν ἐκοιμήθησαν ἀπερίτμητοι μετὰ τραυματιῶν μαχαίρας καὶ ἀπήνεγκαν τὴν βάσανον αὐτῶν μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς βόθρον.

Ιεζ. 32,30 - Εκεί, υπάρχουν όλοι οι άρχοντες του βορρά, όλοι οι στρατηγοί των Ασσυρίων, αυτοί οι οποίοι κατέβησαν νεκροί στον άδην· μαζή των δε απέθανε πλέον και έσβησεν ο φόβος, που ενεπνεαν, και η δύναμίς των. Απέθαναν οι απερίτμητοι αυτοί μαζή με άλλους, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας· έλαβαν την δικαίαν τιμωρίαν των μαζή με τους άλλους ομοίους των, που κατέβησαν στον άδην.

Ιεζ. 32,31 - ἐκείνους ὄψεται βασιλεὺς Φαραὼ καὶ παρακληθήσεται ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 32,31 - Αυτούς θα ίδη στον άδην ο βασιλεύς Φαραώ και θα εύρη κάποιαν παρηγορίαν από την απώλειαν της δυνάμεως εκείνων, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 32,32 - ὅτι δέδωκα τὸν φόβον αὐτοῦ ἐπὶ γῆς ζωῆς, καὶ κοιμηθήσεται ἐν μέσῳ ἀπεριτμήτων μετὰ τραυματιῶν μαχαίρας, Φαραὼ καὶ πᾶν τὸ πλῆθος αὐτοῦ, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 32,32 - Διότι εγώ έδωκα και εις αυτόν την δύναμιν να εμπνέη τον φόβον του στους ανθρώπους, που εζούσαν εις την γην. Τωρα όμως θα αποθάνη και θα ευρίσκεται ανάμεσα εις απεριτμήτους μεταξύ εκείνων, οι οποίοι έπεσαν εν στόματι μαχαίρας, ο Φαραώ και ολο το πλήθος αυτού”, λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 33

Ιεζ. 33,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·
Ιεζ. 33,1 - Ο Κυριος ωμιληοε προς εμέ και είπεν·
Ιεζ. 33,2 - Υἱὲ ἀνθρώπου, λάλησον τοῖς υἱοῖς τοῦ λαοῦ σου καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· γῆ, ἐφ᾿ ἣν ἂν ἐπάγω ῥομφαίαν, καὶ λάβῃ ὁ λαὸς τῆς γῆς ἄνθρωπον ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ δῶσιν αὐτὸν ἑαυτοῖς εἰς σκοπόν,
Ιεζ. 33,2 - “υιέ ανθρώπου, λάλησον προς τους ανθρώπους του λαού σου και είπε προς αυτούς· Εάν εγώ αποστείλω εις κάποιαν χώραν εχθρικήν μάχαιραν, ο δε λαός της χώρας αυτής εκλέξη ένα άνθρωπον από τους πολίτας της και καταστήση αυτόν ως φρουρόν του,
Ιεζ. 33,3 - καὶ ἴδῃ τὴν ῥομφαίαν ἐρχομένην ἐπὶ τὴν γῆν καὶ σαλπίσῃ τῇ σάλπιγγι καὶ σημάνῃ τῷ λαῷ,
Ιεζ. 33,3 - όταν ο φρουρός εκείνος ίδη την εχθρικήν μάχαιραν να επέρχεται εναντίον της χώρας του και σαλπίση με την σάλπιγγα, αναγγείλη και επισημάνη στον λαόν τον κίνδυνον
Ιεζ. 33,4 - καὶ ἀκούσῃ ὁ ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος καὶ μὴ φυλάξηται, καὶ ἐπέλθῃ ἡ ῥομφαία καὶ καταλάβῃ αὐτόν, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἔσται·
Ιεζ. 33,4 - και ο λαός, αν και θα ακούση την φωνήν της σάλπιγγας, δεν θα προφυλαχθή, επέλθη δε κατόπιν φονική η ρομφαία του εχθρού εναντίον αυτού και τον καταλάβη και σφάξη τον λαόν αυτόν, η ευθύνη του αίματος θα πέση βεβαίως πάνω εις την κεφαλήν του λαού αυτού.
Ιεζ. 33,5 - ὅτι τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος ἀκούσας οὐκ ἐφυλάξατο, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπ᾿ αὐτοῦ ἔσται, καὶ οὗτος ὅτι ἐφυλάξατο, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξείλατο.
Ιεζ. 33,5 - Τούτο δέ, διότι ο λαός μολονότι ήκουσε την φωνήν της σάλπιγγος, δεν προεφυλάχθη, δεν έλαβε τα μέτρα του. Δι' αυτό η ευθύνη του χυθέντος αίματός του θα πέση επάνω του. Ο φρουρός όμως, επειδή αγρύπνως εφύλαττε την πόλιν, θα σώση την ζωήν του.
Ιεζ. 33,6 - καὶ ὁ σκοπός, ἐὰν ἴδῃ τὴν ῥομφαίαν ἐρχομένην καὶ μὴ σημάνῃ τῇ σάλπιγγι, καὶ ὁ λαὸς μὴ φυλάξηται, καὶ ἐλθοῦσα ἡ ῥομφαία λάβῃ ἐξ αὐτῶν ψυχήν, αὕτη διὰ τὴν αὐτῆς ἀνομίαν ἐλήφθη, καὶ τὸ αἷμα ἐκ χειρὸς τοῦ σκοποῦ ἐκζητήσω.
Ιεζ. 33,6 - Εάν όμως ο φρουρός ίδη την επερχομένην έχθρικην δύναμιν και δεν σαλπίση με την σάλπιγγά του, ώστε να ειδοποίηση και προφυλαχθή ο λαός, και ένας ακόμη από τους πολίτας να φονευθή από την επελθούσαν εχθρικήν μάχαιραν, έστω και αν αυτός ο φονευθείς έχασε την ζωήν του εξ

αιτίας άλλων αμαρτιών του, θα ζητήσω εγώ ευθύνας από τον αμελή εκείνον φρουρόν της χώρας.

Ιεζ. 33,7 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ, καὶ ἀκούσῃ ἐκ στόματός μου λόγον.

Ιεζ. 33,7 - Και σένα, ω υιέ του ανθρώπου, σε έχω εγκαταστήσει φρουρόν στον ισραηλιτικόν λαόν, δια να ακούσης από το ιδικόν μου στόμα λόγον, τον οποίον και να αναγγείλης εις αυτούς.

Ιεζ. 33,8 - ἐν τῷ εἰπεῖν με τῷ ἁμαρτωλῷ· θανάτῳ θανατωθήσῃ, καὶ μὴ λαλήσῃς τοῦ φυλάξασθαι τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, αὐτὸς ὁ ἄνομος τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, τὸ δὲ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω.

Ιεζ. 33,8 - Οταν εγώ είπω εις κάποιον αμαρτωλόν, ότι ασφαλώς θα θανατωθής δια τας αμαρτίας σου, συ όμως δεν αναγγείλης τον λόγον αυτόν, ώστε να απομακρυνθή ο αμαρτωλός από τον αμαρτωλόν τρόπον της ζωής του, αυτός μεν ο παράνομος θα αποθάνη εν τη παρανομία του, αλλά την ευθύνην του χυθέντος αίματός του θα την εκζητήσω εγώ από τα χέρια σου.

Ιεζ. 33,9 - σὺ δὲ ἐὰν προαπαγγείλῃς τῷ ἀσεβεῖ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ τοῦ ἀποστρέψαι ἀπ᾿ αὐτῆς, καὶ μὴ ἀποστρέψῃ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, οὗτος τῇ ἀσεβείᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, καὶ σὺ τὴν ψυχὴν σεαυτοῦ ἐξήρησαι. -

Ιεζ. 33,9 - Εξ αντιθέτου, εάν συ εκ των προτέρων του καταστήσης γνωστήν την παράνομον οδόν του και συστήσης στον ασεβή να την εγκαταλείψη, αυτός όμως δεν μετανοήση και δεν αφήση τους αμαρτωλούς τρόπους της ζωής του, αυτός μεν θα θανατωθή εξ αιτίας της ασεβείας του, συ όμως, διότι δεν θα φέρης καμμίαν ευθύνην, θα σώσης την ζωήν σου.

Ιεζ. 33,10 - Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπὸν τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ· οὕτως ἐλαλήσατε λέγοντες· αἱ πλάναι ἡμῶν καὶ αἱ ἀνομίαι ἡμῶν ἐφ᾿ ἡμῖν εἰσι καὶ ἐν αὐταῖς ἡμεῖς τηκόμεθα· καὶ πῶς ζησόμεθα;

Ιεζ. 33,10 - Και συ, υιέ ανθρώπου, ειπέ στον ισραηλιτικόν λαόν· Είπατε και ξαναείπατε ότι αι πλάναι μας μας απεμάκρυναν από τον Θεόν, και αι παρανομίαι μας έχουν πέσει επάνω μας και εξ αιτίας αυτών ημείς λυώνομεν. Πως είναι δυνατόν τώρα να αποκτήσωμεν εκ νέου την ζωήν;

Ιεζ. 33,11 - εἰπὸν αὐτοῖς· ζῶ ἐγώ, τάδε λέγει Κύριος, οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἀσεβοῦς ὡς τὸ ἀποστρέψαι τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καὶ ζῆν αὐτόν. ἀποστροφῇ ἀποστρέψατε ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ὑμῶν· καί ἱνατί ἀποθνήσκετε, οἶκος Ἰσραήλ;

Ιεζ. 33,11 - Είπε λοιπόν εις αυτούς· ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι δεν θέλω εγώ τον θάνατον του ασεβούς, όσον θέλω να επιστρέψη και να απομακρυνθή ο ασεβής από τον αμαρτωλόν του δρόμον και να ζήση ευτυχής. Παρετε, λοιπόν, την απόφασιν και σεις οι Ισραηλίται να απομακρυνθήτε πλέον από την αμαρτωλόν οδόν σας. Διατί, ω Ισραηλίται, να αποθνήσκετε εξ αιτίας των ανομιών σας;

Ιεζ. 33,12 - εἰπὸν πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ λαοῦ σου· δικαιοσύνη δικαίου οὐ μὴ ἐξελεῖται αὐτὸν ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ πλανηθῇ, καὶ ἀνομία ἀσεβοῦς οὐ μὴ κακώσῃ αὐτὸν ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἀποστρέψῃ ἀπὸ τῆς ἀνομίας αὐτοῦ· καὶ δίκαιος οὐ μὴ δύνηται σωθῆναι.

Ιεζ. 33,12 - Ειπέ ακόμη προς τα παιδιά του λαού σου· η αρετή δεν είναι δυνατόν να απαλλάξη τον δίκαιον από την ενοχήν και την ευθύνην, εάν αυτός παραπλανηθή εις την αμαρτίαν. Επίσης και η αμαρτία ενός αμαρτωλού ανθρώπου δεν θα βαρύνη και δεν θα βλάψη αυτόν, εάν μετανοήση και απομακρυνθή από τας παρανομίας του, όπως και ο δίκαιος δεν είναι δυνατόν να σωθή δια την αρετήν του, εάν παρεκτροπή εις παρανομίας.

Ιεζ. 33,13 - ἐν τῷ εἰπεῖν με τῷ δικαίῳ· οὗτος πέποιθεν ἐπὶ τῇ δικαιοσύνῃ αὐτοῦ, καὶ ποιήσει ἀνομίαν, πᾶσαι αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ οὐ μὴ ἀναμνησθῶσιν· ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτοῦ, ᾗ ἐποίησεν, ἐν αὐτῇ ἀποθανεῖται.

Ιεζ. 33,13 - Εάν εγώ είπω στον δίκαιον, ότι θα ζήση, αυτός δε έχη πεποίθησιν και θεωρήση στήριγμα του την προτέραν του αρετήν, παρασυρθή δε εις παρανομίαν, όλαι αι δικαιοσύναι αυτού δεν θα ληφθούν υπ' όψιν, αλλά θα θανατωθή εξ αιτίας της αμαρτίας, την οποίαν διέπραξεν.

Ιεζ. 33,14 - καὶ ἐν τῷ εἰπεῖν με τῷ ἀσεβεῖ· θανάτῳ θανατωθήσῃ, καὶ ἀποστρέψει ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ ποιήσει κρίμα καὶ δικαιοσύνην

Ιεζ. 33,14 - Εάν επίσης εγώ είπω στον ασεβή· ασφαλώς και βεβαίως θα θανατωθής εξ αιτίας των αμαρτιών σου, εκείνος δε μετανοήση και απομακρυνθή από τας αμαρτίας του και εφαρμόση πλέον δικαιοσύνην εις την ζωήν του,

Ιεζ. 33,15 - καὶ ἐνεχύρασμα ἀποδῷ καὶ ἅρπαγμα ἀποτίσει, ἐν προστάγμασι ζωῆς διαπορεύηται τοῦ μὴ ποιῆσαι ἄδικον, ζωῇ ζήσεται καὶ οὐ μὴ ἀποθάνῃ.

Ιεζ. 33,15 - επιστρέψη, επί παραδείγματι, στον πτωχόν το ενέχυρον, αποδώση εκείνο το οποίον ήρπασε, και γενικώς πορεύεται σύμφωνα με τας ορθάς εντολάς της ζωής και δεν διαπράξη πλέον αδικίαν, αυτός θα ζήση ευτυχής και δεν θα τιμωρηθή δια θανάτου.

Ιεζ. 33,16 - πᾶσαι αἱ ἁμαρτίαι αὐτοῦ, ἃς ἥμαρτεν, οὐ μὴ ἀναμνησθῶσιν, ὅτι κρίμα καὶ δικαιοσύνην ἐποίησεν, ἐν αὐτοῖς ζήσεται.

Ιεζ. 33,16 - Ολαι αι αμαρτίαι, τας οποίας είχε διαπράξει δεν θα ληφθούν υπ' όψιν, διότι τηρεί το δίκαιον και ζη με δικαιοσύνην. Χαρις δε εις αυτά θα ζήση ευτυχής.

Ιεζ. 33,17 - καὶ ἐροῦσιν οἱ υἱοὶ τοῦ λαοῦ σου· οὐκ εὐθεῖα ἡ ὁδὸς τοῦ Κυρίου· καὶ αὕτη ἡ ὁδὸς αὐτῶν οὐκ εὐθεῖα.

Ιεζ. 33,17 - Τα παιδιά του λαού σου, εσκοτισμένα από την αμαρτωλότητά των, θα είπουν· Δεν είναι δικαία και ευθεία η οδός αυτή του Κυρίου. Εγώ όμως λέγω ότι η ιδική των οδός και νοοτροπία δεν είναι ευθεία.

Ιεζ. 33,18 - ἐν τῷ ἀποστρέψαι δίκαιον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ καὶ ποιήσει ἀνομίας, καὶ ἀποθανεῖται ἐν αὐταῖς·

Ιεζ. 33,18 - Διότι, όταν ο δίκαιος απομακρυνθή από την οδόν της αρετής και της δικαιοσύνης και διαπράξη παρανομίας, είναι δίκαιον και πρέπον να θανατωθή εξ αιτίας αυτών·

Ιεζ. 33,19 - καὶ ἐν τῷ ἀποστρέψαι τὸν ἁμαρτωλὸν ἀπὸ τῆς ἀνομίας αὐτοῦ καὶ ποιήσει κρίμα καὶ δικαιοσύνην, ἐν αὐτοῖς αὐτὸς ζήσεται.

Ιεζ. 33,19 - όπως επίσης, όταν ο αμαρτωλός απομακρυνθή από τας παρανομίας αυτού και ζήση με δικαιοσύνην, είναι δίκαιον να ζήση ευτυχής δια την αρετήν του αυτήν.

Ιεζ. 33,20 - καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ εἴπατε· οὐκ εὐθεῖα ἡ ὁδὸς Κυρίου· ἕκαστον ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ κρινῶ ὑμᾶς, οἶκος Ἰσραήλ.

Ιεζ. 33,20 - Σεις όμως είπατε και τούτο· “δεν είναι ορθή η οδός, την οποίαν ακολουθεί ο Κυριος”. Αλλα λησμονείτε όμως, ω Ισραηλίται, ότι εγώ θα κρίνω τον καθένα από σας ανάλογα με τους δρόμους της ζωής του”.

Ιεζ. 33,21 - Καὶ ἐγενήθη ἐν τῷ δωδεκάτῳ ἔτει, ἐν τῷ δωδεκάτῳ μηνί, πέμπτῃ τοῦ μηνὸς τῆς αἰχμαλωσίας ἡμῶν, ἦλθε πρός με ὁ ἀνασωθεὶς ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ λέγων· ἑάλω ἡ πόλις.

Ιεζ. 33,21 - Κατά το δωδέκατον έτος από της αιχμαλωσίας μας, τον δωδέκατον μήνα, την πέμπτην του μηνός αυτού, ήλθε κάποιος, που διεσώθη από την κατηληφθείσαν Ιερουσαλήμ, και μου είπεν· “η πόλις εκυριεύθη”.

Ιεζ. 33,22 - καὶ χεὶρ Κυρίου ἐγενήθη ἐπ᾿ ἐμὲ ἑσπέρας πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν καὶ ἤνοιξέ μου τὸ στόμα, ἕως ἦλθε πρός με τὸ πρωΐ, καὶ ἀνοιχθὲν τὸ στόμα μου οὐ συνεσχέθη ἔτι.

Ιεζ. 33,22 - Αλλα το χέρι, η δύναμις και ο φωτισμός του Κυρίου ετέθη επάνω μου την εσπέραν, πριν η έλθη ο άνθρωπος αυτός. Αυτός ήλθε το πρωϊ της επομένης και ο Κυριος μου ήνοιξε το στόμα, το έως τότε κλεισμένον, και το οποίον δεν εκλείσθη πλέον.

Ιεζ. 33,23 - καὶ ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 33,23 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 33,24 - υἱὲ ἀνθρώπου, οἱ κατοικοῦντες τὰς ἠρημωμένας ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Ἰσραὴλ λέγουσιν· εἷς ἦν Ἀβραὰμ καὶ κατέσχε τὴν γῆν, καὶ ἡμεῖς πλείους ἐσμέν, ἡμῖν δέδοται ἡ γῆ εἰς κατάσχεσιν.

Ιεζ. 33,24 - “υιέ ανθρώπου, οι Ιουδαίοι, οι οποίοι κατοικούν την ερημωθείσαν χώραν του ισραηλιτικοί λαού, λέγουν· Ενας ήτο ο Αβραάμ και εκληρονόμησε ολόκληρον την χώραν. Ημείς είμεθα πολύ περισσότεροι και εις ιδικήν μας κληρονομίαν έχει δοθή η χώρα αυτή.

Ιεζ. 33,25 - διὰ τοῦτο εἰπὸν αὐτοῖς·

Ιεζ. 33,25 - Δια τούτο είπε εις αυτούς·

Ιεζ. 33,27 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ζῶ ἐγώ, εἰ μὴν οἱ ἐν ταῖς ἠρημωμέναις μαχαίρᾳ πεσοῦνται, καὶ οἱ ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου τοῖς θηρίοις τοῦ ἀγροῦ δοθήσονται εἰς κατάβρωμα, καὶ τοὺς ἐν ταῖς τετειχισμέναις καὶ τοὺς ἐν τοῖς σπηλαίοις θανάτῳ ἀποκτενῶ.

Ιεζ. 33,27 - αυτά λέγει ο Κυριος ο Κυριος· ορκίζομαι ότι οι Ισραηλίται, οι οποίοι κατοικούν σήμερον την εξερημωθείσαν χώραν της Ιουδαίας, θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας, εξ αιτίας της πλεονεξίας και υπερηφανείας των. Και όσοι από αυτούς ευρίσκονται εις την υπαιθρον, θα παραδοθούν ως τροφή εις τα αγρία θηρία του αγρού. Αυτούς δέ, που ευρίσκονται εις ωχυρωμένας περιοχάς η εις απρόσιτα σπήλαια, εγώ θα τους παραδώσω εις θάνατον.

Ιεζ. 33,28 - καὶ δώσω τὴν γῆν ἔρημον, καὶ ἀπολεῖται ἡ ὕβρις τῆς ἰσχύος αὐτῆς, καὶ ἐρημωθήσεται τὰ ὄρη τοῦ Ἰσραὴλ διὰ τὸ μὴ εἶναι διαπορευόμενον.

Ιεζ. 33,28 - Ετσι θα καταστήσω την χώραν του Ισραήλ έρημον και θα συντριβή η υπερηφάνεια της δυνάμεώς της. Θα ερημωθούν τα όρη της περιοχής Ισραήλ, διότι δεν θα υπάρχη ούτε και διερχόμενος από αυτά.

Ιεζ. 33,29 - καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος· καὶ ποιήσω τὴν γῆν αὐτῶν ἔρημον, καὶ ἐρημωθήσεται διὰ πάντα τὰ βδελύγματα αὐτῶν, ἃ ἐποίησαν.

Ιεζ. 33,29 - Και θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Θα καταστήσω έρημον την χώραν των. Θα γίνη δε έρημος και ακατοίκητος εξ αιτίας των βδελυρών ειδώλων, τα οποία κατεσκεύασαν και προσεκύνησαν.

Ιεζ. 33,30 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, οἱ υἱοὶ τοῦ λαοῦ σου οἱ λαλοῦντες περὶ σοῦ παρὰ τὰ τείχη καὶ ἐν τοῖς πυλῶσι τῶν οἰκιῶν καὶ λαλοῦσιν ἄνθρωπος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ λέγοντες· συνέλθωμεν καὶ ἀκούσωμεν τὰ ἐκπορευόμενα παρὰ Κυρίου,

Ιεζ. 33,30 - Και συ, υιέ ανθρώπου, μάθε ότι τα παιδιά του λαού σου ομιλούν συνεχώς δια σε πλησίον εις τα τείχη και εις τας θύρας των οικιών και λέγει ο καθένας προς τον άλλον· Ας πάμε μαζή να ακούσωμεν τα λόγια του Κυρίου, τα οποία εξέρχονται από το στόμα του ανθρώπου αυτού.

Ιεζ. 33,31 - ἔρχονται πρός σε, ὡς συμπορεύεται λαός, καὶ κάθηνται ἐναντίον σου καὶ ἀκούουσι τὰ ῥήματά σου, καὶ αὐτὰ οὐ μὴ ποιήσουσιν, ὅτι ψεῦδος ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ὀπίσω τῶν μιασμάτων ἡ καρδία αὐτῶν.

Ιεζ. 33,31 - Ερχονται προς σέ, όπως, έρχεται ο όχλος. Καθηνται ενώπιόν σου, δια να ακούσουν τα λόγια σου. Θα τα ακούσουν, αλλά δεν θα τα πράξουν, διότι υπάρχει πάντοτε το ψεύδος στο στόμα των, και η καρδία των ακολουθεί τα μολύσματα των ειδωλολατρικών θεών.

Ιεζ. 33,32 - καὶ γίνῃ αὐτοῖς ὡς φωνὴ ψαλτηρίου ἡδυφώνου, εὐαρμόστου, καὶ ἀκούσονταί σου τὰ ῥήματα καὶ οὐ μὴ ποιήσουσιν αὐτά.

Ιεζ. 33,32 - Ιδού, είσαι δι' αυτούς ωσάν γλυκεία μελωδία μουσικού οργάνου, ψαλτηρίου, με συντονισμένας τας χορδάς του. Θα ακούσουν, λοιπόν, τα ωραία σου λόγια, αλλά δεν θα τα εφαρμόσουν.

Ιεζ. 33,33 - καὶ ἡνίκα ἐὰν ἔλθῃ, ἐροῦσιν· ἰδοὺ ἥκει· καὶ γνώσονται ὅτι προφήτης ἦν ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ιεζ. 33,33 - Οταν όμως επέλθη η καταστροφή, τότε θα ειπούν· Ιδού, ήλθεν η καταστροφή. Τοτε θα μάθουν και θα πεισθούν, ότι συ ήσο προφήτης ανάμεσα εις αυτούς, αλλά δεν σε επρόσεξαν.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 34

Ιεζ. 34,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 34,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 34,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον ἐπὶ τοὺς ποιμένας τοῦ Ἰσραήλ, προφήτευσον καὶ εἰπὸν τοῖς ποιμέσι· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ὦ ποιμένες Ἰσραήλ, μὴ βόσκουσι ποιμένες ἑαυτούς; οὐ τὰ πρόβατα βόσκουσιν οἱ ποιμένες;

Ιεζ. 34,2 - “υιέ ανθρώπου, προφήτευσε εναντίον των πνευματικών ποιμένων του ισραηλιτικού λαού. Προφήτευσε και ειπέ στους ποιμένας αυτούς αυτά· λέγει ο Κυριος· Αλλοίμονον εις σας, ποιμένες του Ισραηλιτικού λαού. Μηπως τον εαυτόν των μόνον περιθάλπουν και δια τον εαυτόν των μόνον ενδιαφέρονται οι ποιμένες; Οι αληθινοί ποιμένες δεν βόσκουν τα πρόβατα των;

Ιεζ. 34,3 - ἰδοὺ τὸ γάλα κατέσθετε καὶ τὰ ἔρια περιβάλλεσθε καὶ τὸ παχὺ σφάζετε καὶ τὰ πρόβατά μου οὐ βόσκετε.

Ιεζ. 34,3 - Ιδού όμως, ότι σστο γάλα των προβάτων τρώγετε, με τα μαλλιά αυτών κατασκευάζετε ενδύματα και ενδύεσθε. Το παχύτερον από αυτά το σφάζετε· και εν τούτοις τα πρόβατά μου δεν τα βόσκετε.

Ιεζ. 34,4 - τὸ ἠσθενηκὸς οὐκ ἐνισχύσατε καὶ τὸ κακῶς ἔχον οὐκ ἐσωματοποιήσατε καὶ τὸ συντετριμμένον οὐ κατεδήσατε καὶ τὸ πλανώμενον οὐκ ἐπεστρέψατε καὶ τὸ ἀπολωλὸς οὐκ ἐζητήσατε καὶ τὸ ἰσχυρὸν κατηργάσασθε μόχθῳ.

Ιεζ. 34,4 - Το εξησθενημένον πρόβατον δεν το ενισχύσατε. Το πάσχον δεν εφροντίσατε, ώστε να αναλάβη σωματικώς. Αυτό που έχει κάταγμα, δεν το επεδέσατέ με επιδέσμους. Το περιπλανηθέν δεν εφροντίσατε να το επαναφέρετε. Το χαμένον προβάτον δεν το ανεζητήσατε. Εχετε δε ενεργήσει με σκληρότητα και βίαν εναντίον του ζωηρού.

Ιεζ. 34,5 - καὶ διεσπάρη τά πρόβατά μου διὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμένας καὶ ἐγενήθη εἰς κατάβρωμα πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ ἀγροῦ.

Ιεζ. 34,5 - Και έτσι τα λογικά μου πρόβατα διεσκορπίσθησαν, διότι δεν υπάρχουν οι στοργικοί ποιμένες. Εγιναν τροφή εις όλα τα άγρια θηρία της υπαίθρου.

Ιεζ. 34,6 - καὶ διεσπάρη τά πρόβατά μου ἐν παντὶ ὄρει καὶ ἐπὶ πᾶν βουνὸν ὑψηλὸν καὶ ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς διεσπάρη, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐκζητῶν οὐδὲ ὁ ἀποστρέφων.

Ιεζ. 34,6 - Διεσκορπίσθησαν τα πρόβατά μου εις κάθε όρος, εις κάθε υψηλόν λόφον. Εις όλην την έκτασιν της γης διεσκορπίσθησαν, διότι δεν υπήρχε πραγματικός και στοργικός ποιμήν, να τα επαναφέρη εις την ποίμνην και εις την μάνδραν.

Ιεζ. 34,7 - διὰ τοῦτο, ποιμένες, ἀκούσατε λόγον Κυρίου·

Ιεζ. 34,7 - Δια τούτο σεις, οι κακοί ποιμένες, ακούσατε, την απόφασιν του Κυρίου·

Ιεζ. 34,8 - ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος Κύριος, εἰ μὴν ἀντὶ τοῦ γενέσθαι τὰ πρόβατά μου εἰς προνομὴν καὶ γενέσθαι τὰ πρόβατά μου εἰς κατάβρωμα πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ πεδίου, παρὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμένας, καὶ οὐκ ἐξεζήτησαν οἱ ποιμένες τὰ πρόβατά μου, καὶ ἐβόσκησαν οἱ ποιμένες ἑαυτούς, τὰ δὲ πρόβατά μου οὐκ ἐβόσκησαν,

Ιεζ. 34,8 - ορκίζομαι λέγει ο Κυριος Κυριος και ενόρκως εξαγγέλλω την εναντίον σας απόφασίν μου· Επειδή τα λογικά μου πρόβατα εγκατελείφθησαν και αφέθησαν εις λεηλασίαν και κατεφαγώθησαν από όλα τα θηρία της υπαίθρου, διότι δεν υπήρχον καλοί ποιμένες, και όσοι ποιμένες υπήρχον ένεκα της αστοργίας των δεν ανεζήτησαν τα πρόβατά μου, αλλά εφρόντισαν δια τον εαυτόν των μόνον, εκμεταλλευόμενοι το ποίμνιόν μου, δεν έβγαλαν δε εις βοσκήν τα πρόβατά μου,

Ιεζ. 34,9 - ἀντὶ τούτου, ποιμένες,

Ιεζ. 34,9 - δια την παρανομίαν σας αυτήν, ω ποιμένες,

Ιεζ. 34,10 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ τοὺς ποιμένας καὶ ἐκζητήσω τὰ πρόβατά μου ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν καὶ ἀποστρέψω αὐτοὺς τοῦ μὴ ποιμαίνειν τὰ πρόβατά μου, καὶ οὐ βοσκήσουσιν ἔτι οἱ ποιμένες αὐτά· καὶ ἐξελοῦμαι τὰ πρόβατά μου ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν. καὶ οὐκ ἔσονται αὐτοῖς ἔτι εἰς κατάβρωμα.

Ιεζ. 34,10 - αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Θα επέλθω εγώ τιμωρός εναντίον των αστόργων ποιμένων και θα ζητήσω τα πρόβατά μου από τα χέρια των, θα τους καθαιρέσω και θα τους εκδιώξω, ώστε να μη ποιμαίνουν πλέον τα πρόβατά μου και οι κακοί αυτοί ποιμένες δεν θα τα βοσκήσουν. Θα αποσπάσω τα πρόβατά μου από την εκμετάλλευσίν των και δεν θα τα κατατρώγουν πλέον αυτοί.

Ιεζ. 34,11 - διότι τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐκζητήσω τὰ πρόβατά μου καὶ ἐπισκέψομαι αὐτά.

Ιεζ. 34,11 - Διότι αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού, εγώ θα αναζητήσω και θα φροντίσω και θα επισκεφθώ τα λογικά μου πρόβατα.

Ιεζ. 34,12 - ὥσπερ ζητεῖ ὁ ποιμὴν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ, ὅταν ᾖ γνόφος καὶ νεφέλη ἐν μέσῳ προβάτων διακεχωρισμένων, οὕτως ἐκζητήσω τά πρόβατά μου καὶ ἀπελάσω αὐτὰ ἀπὸ παντὸς τόπου, οὗ διεσπάρησαν ἐκεῖ ἐν ἡμέρᾳ νεφέλης καὶ γνόφου.

Ιεζ. 34,12 - Οπως δε ένας στοργικός ποιμήν εις ημέραν σκότους και πυκνής νεφώσεως αναζητεί να εέρη το ποίμνιόν των ανάμεσα εις άλλα σκορπισμένα πρόβατα, έτσι και εγώ θα αναζητήσω τα πρόβατά μου. Θα τα περισυλλέξω και θα τα επαναφέρω εις την μάνδραν των από κάθε τόπον, στον οποίον έχουν διασκορπισθή κατά την ημέραν εκείνην της πυκνής νεφώσεως και του σκότους.

Ιεζ. 34,13 - καὶ ἐξάξω αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ συνάξω αὐτοὺς ἀπὸ τῶν χωρῶν καὶ εἰσάξω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν καὶ βοσκήσω αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ καὶ ἐν ταῖς φάραγξι καὶ ἐν πάσῃ κατοικίᾳ τῆς γῆς·

Ιεζ. 34,13 - Θα βγάλω, δηλαδή, τους Ισραηλίτας από τα ειδωλολατρικά έθνη, εις τα οποία είναι διασκορπισμένοι, θα τους συγκεντρώσω από τας διαφόρους χώρας και θα τους επαναφέρω εις την πατρίδα των. Θα ποιμάνω αυτούς εις τα όρη του Ισραήλ, εις τας φάραγγας της περιοχής των, εις κάθε κατοικήσιμον τόπον της χώρας των.

Ιεζ. 34,14 - ἐν νομῇ ἀγαθῇ βοσκήσω αὐτοὺς καὶ ἐν τῷ ὄρει τῷ ὑψηλῷ Ἰσραὴλ ἔσονται αἱ μάνδραι αὐτῶν· ἐκεῖ κοιμηθήσονται καὶ ἐκεῖ ἀναπαύσονται ἐν τρυφῇ ἀγαθῇ, καὶ ἐν νομῇ πίονι βοσκηθήσονται ἐπὶ τῶν ὀρέων Ἰσραήλ.

Ιεζ. 34,14 - Θα τους βοσκήσω και θα τους θρέψω εις κάθε πλουσίαν νομήν. Εις τα υψηλά όρη της χώρας του Ισραήλ θα υπάρχουν αι μάνδραι των δι' ασφάλειαν των. Εκεί, εις την πατρίδα των, θα κοιμηθούν και θα αναπαυθούν εις πολλήν τρυφήν. Θα βοσκήσουν εις πλούσια βοσκοτόπια επάνω εις τα όρη του Ισραήλ.

Ιεζ. 34,15 - ἐγὼ βοσκήσω τὰ πρόβατά μου καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω αὐτά, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος. τάδε λέγει Κύριος Κύριος·

Ιεζ. 34,15 - Εγώ θα βοσκήσω τα πρόβατά μου, εγώ θα τα αναπαύσω και θα μάθουν, ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Αυτά ακόμη λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 34,16 - τὸ ἀπολωλὸς ζητήσω καὶ τὸ πλανώμενον ἐπιστρέψω καὶ τὸ συντετριμμένον καταδήσω καὶ τὸ ἐκλεῖπον ἐνισχύσω καὶ τὸ ἰσχυρὸν φυλάξω καὶ βοσκήσω αὐτὰ μετὰ κρίματος.

Ιεζ. 34,16 - Το χαμένον προβάτον θα το αναζητήσω, το περιπλανηθέν θα το επαναφέρω εις την μάνδραν, αυτό που έχει υποστή κάταγμα θα το περιποιηθώ με επιδέσμους. Το εξησθενημένον και έτοιμον να σβήση θα το ενισχύσω. Το υγιές και ισχυρόν θα το προφυλάξω, και θα ποιμάνω αυτά μετά δικαιοσύνης.

Ιεζ. 34,17 - καὶ ὑμεῖς, πρόβατα, τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ διακρινῶ ἀναμέσον προβάτου καὶ προβάτου, κριῶν καὶ τράγων.

Ιεζ. 34,17 - Και σεις, ω πρόβατα του Ισραήλ, ακούσατε· αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού εγώ θα ξεχωρίσω πρόβατα από πρόβατα και κριους από τράγους. Προς τα καλοθρεμμένα και ισχυρά θα είπω·

Ιεζ. 34,18 - καὶ οὐχ ἱκανὸν ὑμῖν ὅτι τὴν καλὴν νομὴν ἐνέμεσθε, καὶ τὰ κατάλοιπα τῆς νομῆς ὑμῶν κατεπατεῖτε τοῖς ποσὶν ὑμῶν; καὶ τὸ καθεστηκὸς ὕδωρ ἐπίνετε, καὶ τὸ λοιπὸν τοῖς ποσὶν ὑμῶν ἐταράσσετε;

Ιεζ. 34,18 - Δεν σας είναι αρκετόν ότι εβόσκετε την καλυτέραν νομήν, διατί κατεπατούσατε με τα πόδια σας τα υπόλοιπα της καλής βοσκής σας; Δεν είναι αρκετόν ότι το υπάρχον νερό επίνατε; Διατί το υπόλοιπον, που υπήρχεν εις την ποτίστραν το ανεταράσσατε με τα πόδια σας και το εθολώνατε;

Ιεζ. 34,19 - καὶ τὰ πρόβατά μου τὰ πατήματα τῶν ποδῶν ὑμῶν ἐνέμοντο καὶ τὸ τεταραγμένον ὕδωρ ὑπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἔπινον;

Ιεζ. 34,19 - Ητο ορθόν και πρέπον τα άλλα πρόβατά μου να βόσκουν εις την πατημένην από τα πόδια σας χλόην και να πίνουν το θολωμένον από τα πόδια σας νερό;

Ιεζ. 34,20 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ διακρινῶ ἀναμέσον προβάτου ἰσχυροῦ καὶ ἀναμέσον προβάτου ἀσθενοῦς.

Ιεζ. 34,20 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Εγώ θα ξεχωρίσω ανά μέσον ισχυρών και καλοθρεμμένων προβάτων και ανά μέσον ασθενικών προβάτων.

Ιεζ. 34,21 - ἐπὶ ταῖς πλευραῖς καὶ τοῖς ὤμοις ὑμῶν διωθεῖσθε καὶ τοῖς κέρασιν ὑμῶν ἐκερατίζετε καὶ πᾶν τὸ ἐκλεῖπον ἐξεθλίβετε.

Ιεζ. 34,21 - Σεις, τα ισχυρά και καλοθρεμμένα πρόβατα, με τας πλευράς σας και με τους ώμους σας απωθείτε τα ασθενικά, με τα κέρατά σας τα κτυπάτε και συνθλίβετε όλα τα αδύνατα πρόβατα.

Ιεζ. 34,22 - καὶ σώσω τὰ πρόβατά μου, καὶ οὐ μὴ ὦσιν ἔτι εἰς προνομήν, καὶ κρινῶ ἀναμέσον κριοῦ πρὸς κριόν.

Ιεζ. 34,22 - Εγώ όμως θα προφυλάξω και θα σώσω τα πρόβατά μου και δεν θα είναι πλέον εις λεηλασίαν και διαρπαγήν. Θα κάμω διάκρισιν μεταξύ ισχυρού κριου και ασθενούς και το ασθενές πρόβατον εγώ θα το περιβάλλω με ιδιαιτέραν φροντίδα.

Ιεζ. 34,23 - καὶ ἀναστήσω ἐπ᾿ αὐτοὺς ποιμένα ἕνα καὶ ποιμανεῖ αὐτούς, τὸν δοῦλόν μου Δαυίδ, καὶ ἔσται αὐτῶν ποιμήν·

Ιεζ. 34,23 - Θα αναδείξω δια τους Ισραηλίτας ένα καλόν ποιμένα, ο οποίος θα ποιμάνη αυτούς. Ο ποιμήν αυτός θα είναι ο δούλος μου Δαυΐδ, ο κατά σάρκα ένδοξος απόγονος του Δαυΐδ, ο Χριστός. Αυτός θα είναι ο στοργικός ποιμήν.

Ιεζ. 34,24 - καὶ ἐγὼ Κύριος ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ Δαυὶδ ἄρχων ἐν μέσῳ αὐτῶν· ἐγὼ Κύριος ἐλάλησα.

Ιεζ. 34,24 - Εγώ τότε, ο Κυριος, θα είμαι Θεός των Ισραηλιτών, ο δε Δαυίδ θα είναι αρχηγός εν μέσω αυτών. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και ετσι θα γίνη.

Ιεζ. 34,25 - καὶ διαθήσομαι τῷ Δαυὶδ διαθήκην εἰρήνης καὶ ἀφανιῶ θηρία πονηρὰ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ κατοικήσουσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ὑπνώσουσιν ἐν τοῖς δρυμοῖς.

Ιεζ. 34,25 - Θα συνάψω με τον Δαυΐδ αυτόν συμφωνίαν ειρήνης και θα εξαφανίσω τα δόλια και άγρια θηρία από την χώραν του Ισραήλ. Και θα κατοικήσουν τότε οι Ισραηλίται εν ασφάλεία εις ερήμους τόπους, θα πέσουν τότε και θα κοιμηθούν και εις αυτά ακόμη τα δάση, χωρίς κανένα φόβον.

Ιεζ. 34,26 - καὶ δώσω αὐτοὺς περικύκλῳ τοῦ ὄρους μου· καὶ δώσω τὸν ὑετὸν ὑμῖν, ὑετὸν εὐλογίας.

Ιεζ. 34,26 - Θα εγκαταστήσω αυτούς γύρω από το άγιον όρος μου. Θα στείλω εις σας την βροχήν, βροχήν ευλογίας προς καρποφορίαν.

Ιεζ. 34,27 - καὶ τὰ ξύλα τὰ ἐν τῷ πεδίῳ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν, καὶ ἡ γῆ δώσει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, καὶ κατοικήσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῶν ἐν ἐλπίδι εἰρήνης, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ἐν τῷ συντρίψαι με τὸν ζυγὸν αὐτῶν· καὶ ἐξελοῦμαι αὐτοὺς ἐκ χειρὸς τῶν καταδουλωσαμένων αὐτούς.

Ιεζ. 34,27 - Τα δένδρα, που ευρίσκονται εις τας πεδιάδας, θα δώσουν πλουσίους τους καρπούς των. Η γη θα αποδώση πλούσια τα προϊόντα της και οι άνθρωποι θα κατοικήσουν εις τας χώρας των με ειρήνην και καλάς ελπίδας. Και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα συντρίψω τον ζυγόν των και θα τους ελευθερώσω. Θα τους βγάλω από τα χέρια εκείνων, οι οποίοι τους έχουν υποδουλώσει.

Ιεζ. 34,28 - καὶ οὐκ ἔσονται ἔτι ἐν προνομῇ τοῖς ἔθνεσι, καὶ τὰ θηρία τῆς γῆς οὐκέτι μὴ φάγωσιν αὐτούς· καὶ κατοικήσουσιν ἐν ἐλπίδι, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν αὐτούς.

Ιεζ. 34,28 - Δεν θα είναι πλέον ανυπεράσπιστοι από λεηλασίαν εκ μέρους των εθνών και τα θηρία της γης δεν θα τους κατατρώγουν πλέον. Θα κατοικήσουν ήσυχοι με βεβαίαν ελπίδα εις την προστασίαν του Θεού και δεν θα υπάρχη κανείς, ο οποίος θα τους προξενή φόβον.

Ιεζ. 34,29 - καὶ ἀναστήσω αὐτοῖς φυτὸν εἰρήνης, καὶ οὐκέτι ἔσονται ἀπολλύμενοι λιμῷ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὀνειδισμὸν ἐθνῶν οὐ μὴ ἐνέγκωσιν ἔτι.

Ιεζ. 34,29 - Θα αναδείξω και θα εγκαταστήσω εν μέσω αυτών ευλογημένον φυτόν, άνθρωπον εκ του γένους των, ο οποίος θα εξασφάλιση εις αυτούς ειρηνικήν ζωήν και ποτέ πλέον δεν θα εξολοθρεύωνται από λιμόν εις την χώραν των, ούτε και θα υποστούν πλέον εμπαιγμούς και εξευτελισμούς από τα ειδωλολατρικά έθνη.

Ιεζ. 34,30 - καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαός μου, οἶκος Ἰσραήλ, λέγει Κύριος Κύριος.
Ιεζ. 34,30 - Ετσι θα μάθουν ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των και αυτοί, οι Ισραηλίται, ότι είναι λαός μου, λέγει ο Κυριος Κυριος.
Ιεζ. 34,31 - πρόβατά μου καὶ πρόβατα ποιμνίου μού ἐστε, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, λέγει Κύριος Κύριος.
Ιεζ. 34,31 - Πρόβατά μου, πρόβατα του ιδικού μου ποιμνίου είσθε σεις, ω Ισραηλίται, και εγώ είμαι Κυριος ο Θεός σας”, λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 35

Ιεζ. 35,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·
Ιεζ. 35,1 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και μο είπεν·
Ιεζ. 35,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, ἐπίστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἐπ᾿ ὄρος Σηεὶρ καὶ προφήτευσον εἰς αὐτὸ
Ιεζ. 35,2 - “υιέ ανθρώπου, στρέψε απειλητικόν το πρόσωπόν σου εναντίον του όρους Σηείρ (δηλαδή της χώρας των Ιδουμαίων) και προφήτευσε δι' αυτό
Ιεζ. 35,3 - καὶ εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σέ, ὄρος Σηείρ, καὶ ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σέ καὶ δώσω σε εἰς ἔρημον καὶ ἐρημωθήσῃ,
Ιεζ. 35,3 - και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού εγώ επέρχομαι δίκαιος τιμωρός εναντίον σου, όρος Σηείρ. Θα απλώσω την τιμωρόν χείρα μου εναντίον σου και θα σε παραδώσω εις ερήμωσιν και θα γίνης έρημον και ακατοίκητον από ανθρώπους.
Ιεζ. 35,4 - καὶ ταῖς πόλεσί σου ἐρημίαν ποιήσω, καὶ σὺ ἔρημος ἔσῃ· καὶ γνώσῃ ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος,
Ιεζ. 35,4 - Θα επιφέρω καταστροφήν και ερήμωσιν εις τας πόλεις σου, και έτσι θα μείνης έρημον και ακατοίκητον από ανθρώπους, και θα μάθης ότι εγώ είμαι ο Κυριος.
Ιεζ. 35,5 - ἀντὶ τοῦ γενέσθαι σε ἐχθρὰν αἰωνίαν καὶ ἐνεκάθισας τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ δόλῳ, ἐν χειρὶ ἐχθρῶν μαχαίρᾳ ἐν καιρῷ ἀδικίας ἐπ᾿ ἐσχάτῳ,
Ιεζ. 35,5 - Επειδή υπήρξες αιώνιος εχθρός του Ισραηλιτικού λαού και δια δόλου εισεχώρησες εις την γην του Ισραήλ, τον τελευταίον δε τούτον καιρόν με το ωπλισμένον δια φονικής μαχαίρας χέρι των εχθρών συνειργάσθης δια την υποδούλωσιν των Ισραηλιτών εξ αιτίας και των αμαρτιών των,
Ιεζ. 35,6 - διὰ τοῦτο, ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος Κύριος, εἰ μήν, εἰς αἷμα ἥμαρτες, καὶ αἷμα διώξεταί σε.
Ιεζ. 35,6 - δια τούτο ορκίζομαι λέγει ο Κυριος και διακηρύσσω ότι διέπραξες φοβεράν αμαρτίαν με το να χύσης το αίμα των Ισραηλιτών. Και

αυτό το αίμα θα σε καταδιώξη.

Ιεζ. 35,7 - καὶ δώσω τὸ ὄρος Σηεὶρ εἰς ἔρημον καὶ ἠρημωμένον καὶ ἀπολῶ ἀπ᾿ αὐτοῦ ἀνθρώπους καὶ κτήνη

Ιεζ. 35,7 - Θα καταστήσω το όρος Σηείρ έρημον από ανθρώπους, τελείως ερημωμένον, και θα εξολοθρεύσω από αυτό ανθρώπους και ζώα.

Ιεζ. 35,8 - καὶ ἐμπλήσω τῶν τραυματιῶν τοὺς βουνούς σου καὶ τὰς φάραγγάς σου, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς πεδίοις σου τετραυματισμένοι μαχαίρᾳ πεσοῦνται ἐν σοί.

Ιεζ. 35,8 - Θα γεμίσω από φονευμένους τα βουνά σου και τας φάραγγάς σου. Εις όλας τας πεδιάδας σου θα υπάρχουν νεκροί, οι οποίο θα έχουν πέσει εν στόματι μαχαίρας.

Ιεζ. 35,9 - ἐρημίαν αἰώνιον θήσομαί σε, καὶ αἱ πόλεις σου οὐ μὴ κατοικηθῶσιν ἔτι· καὶ γνώσῃ ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 35,9 - Εις αιωνίαν έρημον θα σε μεταβάλω. Αι πόλεις σου δεν θα αποκτήσουν πλέον κατοίκους. Και θα μάθης ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 35,10 - διὰ τὸ εἶπεῖν σε· τὰ δύο ἔθνη καὶ αἱ δύο χῶραι ἐμαὶ ἔσονται καὶ κληρονομήσω αὐτάς, καὶ Κύριος ἐκεῖ ἐστι,

Ιεζ. 35,10 - Επειδή συ είπες, τα δύο αυτά έθνη, Ιούδα και Ισραήλ, αι δύο αυταί χώραι των θα είναι ιδικαί μου· εγώ θα κληρονομήσω αυτάς, αν και ο Κυριος υπάρχη εκεί μαζή με αυτούς.

Ιεζ. 35,11 - διὰ τοῦτο, ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, καὶ ποιήσω σοι κατὰ τὴν ἔχθραν σου καὶ γνωσθήσομαί σοι, ἡνίκα ἂν κρινῶ σε,

Ιεζ. 35,11 - Δια τούτο ορκίζομαι, λέγει ο Κυριος, ότι θα πράξω εις βάρος σου σύμφωνα με την εχθρότητά σου. Και τότε, όταν σε δικάσω και σε τιμωρήσω, θα γίνω γνωστός εις σε ποίος είμαι.

Ιεζ. 35,12 - καὶ γνώσῃ ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος. ἤκουσα τῆς φωνῆς τῶν βλασφημιῶν σου, ὅτι εἶπας· τὰ ὄρη Ἰσραὴλ ἔρημα, ἡμῖν δέδοται εἰς κατάβρωμα·

Ιεζ. 35,12 - Θα μάθης ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Ηκουσα τας φοβεράς βλασφημίας του στόματός σου, διότι είπες· Ερημα είναι τα όρη του Ισραήλ. Λοιπόν, έχουν δοθή εις ημάς, δια να τα καρπούμεθα.

Ιεζ. 35,13 - καὶ ἐμεγαλοῤῥημόνησας ἐπ᾿ ἐμὲ τῷ στόματί σου· ἐγὼ ἤκουσα.

Ιεζ. 35,13 - Εκόμπασες δε και με το στόμα σου εναντίον μου. Εγώ ήκουσα.

Ιεζ. 35,14 - τάδε λέγει Κύριος· ἐν τῇ εὐφροσύνῃ πάσης τῆς γῆς ἔρημον ποιήσω σε,

Ιεζ. 35,14 - Αυτά λέγει ο Κυριος· όταν ολόκληρος η γη θα διέρχεται ημέρας ευφροσύνης, συ θα είσαι έρημος.

Ιεζ. 35,15 - ἔρημον ἔσῃ, ὄρος Σηείρ, καὶ πᾶσα ἡ Ἰδουμαία ἐξαναλωθήσεται· καὶ γνώσῃ ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν.

Ιεζ. 35,15 - "Ερημον θα είσαι ορός Σηείρ και όλη η Ιδουμαία θα εξολοθρευθή και θα μάθης ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των Ισραηλιτών".

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 36

Ιεζ. 36,1 - Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ καὶ εἰπὸν τοῖς ὄρεσι τοῦ Ἰσραήλ· ἀκούσατε λόγον Κυρίου·

Ιεζ. 36,1 - Συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσον δια τα όρη της χώρας του Ισραήλ και είπε εις τα όρη του Ισραηλιτικού λαού· ακούσατε λόγον Κυρίου.

Ιεζ. 36,2 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν εἶπεν ἐφ᾿ ὑμᾶς ὁ ἐχθρός· εὖγε ἔρημα αἰώνια εἰς κατάσχεσιν ἡμῖν ἐγενήθη,

Ιεζ. 36,2 - Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Επειδή ο εχθρός σΑς, χαιρεκακών δια την καταστροφήν σας, είπεν εναντίον σας· “Χαρά μου και αγαλλίασις, σεις αι περιοχαί του Ισραήλ, έχετε μείνει αιωνίως πλέον έρημοι από τους κατοίκους σας, περιήλθατε εις την ιδικήν μου κατοχήν”,

Ιεζ. 36,3 - διὰ τοῦτο προφήτευσον καὶ εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἀντὶ τοῦ ἀτιμασθῆναι ὑμᾶς καὶ μισηθῆναι ὑμᾶς ὑπὸ τῶν κύκλῳ ὑμῶν τοῦ εἶναι ὑμᾶς εἰς κατάσχεσιν τοῖς καταλοίποις ἔθνεσι καὶ ἀνέβητε λάλημα γλώσσῃ καὶ εἰς ὀνείδισμα ἔθνεσι,

Ιεζ. 36,3 - δια τούτο προφήτευσε και είπε· αυτά λέγει Κυριος Κυριος· Επειδή σεις, όρη του Ισραήλ, εξευτελισθήκατε και εμισηθήκατε από τους ολόγυρά σας ειδωλολατρικούς λαούς, ώστε να καταντήσετε ιδιοκτησία των εθνικών λαών, επειδή εγίνατε θέματα καταλαλιάς και εμπαιγμός των ειδωλολατρικών αυτών λαών,

Ιεζ. 36,4 - διὰ τοῦτο ὄρη Ἰσραήλ, ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς βουνοῖς καὶ τοῖς χειμάῤῥοις καὶ ταῖς φάραγξι καὶ τοῖς ἐξηρημωμένοις καὶ ἠφανισμένοις καὶ ταῖς πόλεσι ταῖς ἐγκαταλελειμμέναις, αἳ ἐγένοντο εἰς προνομὴν καὶ εἰς καταπάτημα τοῖς καταλειφθεῖσιν ἔθνεσι περικύκλῳ·

Ιεζ. 36,4 - δια τούτο, σεις όρη του Ισραήλ ακούσατε τον λόγον του Κυρίου. Αυτά λέγει ο Κυριος εις τα όρη και στους λόφους και στους χειμάρρους και εις τας φάραγγας, εις τας εξερημωθείσας και εξολοθρευθείσας περιοχάς, εις τας εγκαταλελειμμένας εξ αιτίας των επιδρομών πόλεις, αι οποίαι πόλεις έγιναν αντικείμενον λεηλασίας και κατεπατήθησαν έπειτα από τα απομείναντα γύρω έθνη,

Ιεζ. 36,5 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· εἰ μὴν ἐν πυρὶ θυμοῦ μου ἐλάλησα ἐπὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη καὶ ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν πᾶσαν, ὅτι ἔδωκαν τὴν

γῆν μου ἑαυτοῖς εἰς κατάσχεσιν μετ᾽ εὐφροσύνης ἀτιμάσαντες ψυχὰς τοῦ ἀφανίσαι ἐν προνομῇ.

Ιεζ. 36,5 - δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· επάνω εις την φλόγα του δικαίου θυμού μου ωμίλησα εναντίον των άλλων εθνών και εναντίον της Ιδουμαίας όλης, διότι επέδραμαν να καταλάβουν δια τον εαυτόν των την χώραν μου, να την κάμουν ιδιοκτησίαν των, και με μοχθηράν δε χαράν εξηυτέλιζαν ανθρώπους, εξηφάνιζαν τα πάντα εις την αγρίαν λεηλασίαν των·

Ιεζ. 36,6 - διὰ τοῦτο προφήτευσον ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ εἰπὸν τοῖς ὄρεσι καί τοῖς βουνοῖς καὶ ταῖς φάραγξι καὶ ταῖς νάπαις· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐν τῷ ζήλῳ μου καὶ ἐν τῷ θυμῷ μου ἐλάλησα, ἀντὶ τοῦ ὀνειδισμοὺς ἐθνῶν ἐνέγκαι ὑμᾶς.

Ιεζ. 36,6 - δια τούτο προφήτευσον και ειπέ δια την χώραν του ισραηλιτικού λαού· ειπέ εις τα όρη και εις τα βουνά και εις τας φάραγγας και εις τα δάση· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ επάνω εις την εκρηξιν του δικαίου θυμού μου ελάλησα υπέρ υμών αντί των ονειδισμών, τους οποίους υπέστητε εκ μέρους των εθνών.

Ιεζ. 36,7 - διὰ τοῦτο ἐγὼ ἀρῶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ περικύκλῳ ὑμῶν, οὗτοι τὴν ἀτιμίαν αὐτῶν λήψονται·

Ιεζ. 36,7 - Δια τούτο εγώ υψώνω την τιμωρόν χείρά μου εναντίον των γύρω σας εθνών και αυτοί θα λάβουν την πρέπουσαν τιμωρίαν, εξευτελισμόν και ταπείνωσιν.

Ιεζ. 36,8 - ὑμῶν δέ, ὄρη Ἰσραήλ, τὴν σταφυλὴν καὶ τὸν καρπὸν ὑμῶν καταφάγεται ὁ λαός μου, ὅτι ἐλπίζουσι τοῦ ἐλθεῖν.

Ιεζ. 36,8 - Τα σταφύλια σας, ω όρη Ισραήλ, και τους άλλους καρπούς σας θα τους φάγη εν ειρήνη και ασφάλεια ο λαός μου ο ισραηλιτικός, διότι πρόκειται, όπως ορθώς ελπίζουν, να επανέλθουν από την αιχμαλωσίαν.

Ιεζ. 36,9 - ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ἐφ᾽ ὑμᾶς καὶ ἐπιβλέψω ἐφ᾽ ὑμᾶς, καὶ κατεργασθήσεσθε καὶ σπαρήσεσθε.

Ιεζ. 36,9 - Διότι ιδού, εγώ, στρέφομαι με ευμένειαν προς σας, θα σας επισκεφθώ και θα επιβλέψω, ώστε σεις, περιοχαί του Ισραήλ, να καλλιεργηθήτε και να σπαρήτε πάλιν.

Ιεζ. 36,10 - καὶ πληθυνῶ ἐφ᾽ ὑμᾶς ἀνθρώπους, πᾶν οἶκον Ἰσραὴλ εἰς τέλος· καὶ κατοικηθήσονται αἱ πόλεις καὶ ἡ ἠρημωμένη οἰκοδομηθήσεται.

Ιεζ. 36,10 - Θα πληθύνω καθ' όλην την έκτασιν σας τους ανθρώπους, όλους τους Ισραηλίτας εις ολοκλήρωσν. Αι πόλεις σας θα κατοικηθούν και πάλιν και αι ερημωθείσαι περιοχαί σας θα ανοικοδομηθούν.

Ιεζ. 36,11 - καὶ πληθυνῶ ἐφ᾽ ὑμᾶς ἀνθρώπους καὶ κτήνη καὶ κατοικιῶ ὑμᾶς ὡς τὸ ἐν ἀρχῇ ὑμῶν καὶ εὖ ποιήσω ὑμᾶς ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν ὑμῶν· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 36,11 - Θα πληθύνω εις σας ανθρώπους και ζώα. Θα φέρω ανθρώπους να κατοικήσουν εις σας, όπως ήτο απ' αρχής. Θα σας ευεργετήσω και θα σας περιποιηθώ, όπως έπραξα δια σας και προηγουμένως, και θα μάθετε ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 36,12 - καὶ γεννήσω ἐφ᾿ ὑμᾶς ἀνθρώπους, τὸν λαόν μου Ἰσραήλ, καὶ κληρονομήσουσιν ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε αὐτοῖς εἰς κατάσχεσιν· καὶ οὐ μὴ προστεθῆτε ἔτι ἀτεκνωθῆναι ἀπ᾿ αὐτῶν.

Ιεζ. 36,12 - Εγώ θα γεννήσω δια σας ανθρώπους, τον ισραηλιτικόν μου λαόν, οι οποίοι και θα σας κληρονομήσουν και θα είσθε δι' αυτούς αιωνία ιδιοκτησία των. Δεν πρόκειται δε άλλην φοράν, περιοχαί του Ισραήλ, να στερηθήτε από τα παιδιά σας.

Ιεζ. 36,13 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἀνθ᾿ ὧν εἶπάν σοι· κατέσθουσα ἀνθρώπους εἶ καὶ ἠτεκνωμένη ὑπὸ τοῦ ἔθνους σου ἐγένου,

Ιεζ. 36,13 - Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Επειδή οι εχθροί σου είπαν εναντίον σου, “συ είσαι χώρα, η οποία κατατρώγστους ανθρώπους σου και δια τούτο το έθνος σου έγινεν άτεκνον, εστερήθη από τα παιδιά του”,

Ιεζ. 36,14 - διὰ τοῦτο ἀνθρώπους οὐκέτι φάγεσαι καὶ τὸ ἔθνος σου οὐκ ἀτεκνώσεις ἔτι, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 36,14 - δια τούτο δεν θα φάγης πλέον τους ανθρώπους σου και το έθνος σου δεν θα μείνη άτεκνον και έρημον από παιδιά, λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 36,15 - καὶ οὐκ ἀκουσθήσεται οὐκέτι ἐφ᾿ ὑμᾶς ἀτιμία ἐθνῶν, καὶ ὀνειδισμοὺς λαῶν οὐ μὴ ἀνενέγκητε ἔτι, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 36,15 - Και δεν θα ακουσθή πλέον εκ μέρους των εθνών εναντίον σας εμπαιγμός και εξευτελισμός. Δεν θα υποστήτε πλέον ονειδισμούς εκ μέρους των εθνών” λέγει ο Κυριος Κυριος.

Ιεζ. 36,16 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 36,16 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπεν

Ιεζ. 36,17 - υἱὲ ἀνθρώπου, οἶκος Ἰσραὴλ κατῴκησεν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῶν καὶ ἐμίαναν αὐτὴν ἐν τῇ ὁδῷ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν καὶ ἐν ταῖς ἀκαθαρσίαις αὐτῶν· κατὰ τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς ἀποκαθημένης ἐγενήθη ἡ ὁδὸς αὐτῶν πρὸ προσώπου μου.

Ιεζ. 36,17 - “υιέ ανθρώπου, οι Ισραηλίται κατώκησαν εις την χώραν των και την εμόλυναν, με τον ασεβή τρόπον της ζωής των, με τα είδωλα των, με τας άλλας ακαθάρτους και αμαρτωλάς πράξεις των. Ο τρόπος της ζωής των ήτο τόσον ακάθαρτος ενώπιόν μου, όπως η βρωμερά ακαθαρσία της εμμηνορροούσης γυναικός.

Ιεζ. 36,18 - καὶ ἐξέχεα τὸν θυμόν μου ἐπ᾿ αὐτοὺς

Ιεζ. 36,18 - Δια τούτο άφησα να εκσπάση ο θυμός μου εναντίον των.

Ιεζ. 36,19 - καὶ διέσπειρα αὐτοὺς εἰς τὰ ἔθνη καὶ ἐλίκμησα αὐτοὺς εἰς τὰς χώρας· κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν ἔκρινα αὐτούς.

Ιεζ. 36,19 - Τους διεσκόρπισα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, τους ελίχνισα ωσάν το άχυρον εις τας ξένας χώρας. Συμφωνα με την διαγωγήν των και με τας αμαρτίας των τους έκρινα δικαίως και τους ετιμώρησα.

Ιεζ. 36,20 - καὶ εἰσήλθοσαν εἰς τὰ ἔθνη, οὗ εἰσήλθοσαν ἐκεῖ, καὶ ἐβεβήλωσαν τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον ἐν τῷ λέγεσθαι αὐτούς· λαὸς Κυρίου οὗτοι καὶ ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ ἐξεληλύθασι.

Ιεζ. 36,20 - Ωδηγήθησαν αιχμάλωτοι εις ειδωλολατρικά έθνη, εκεί όπου εξωρίσθησαν. Και εβεβήλωσαν το άγιον Ονομά μου, διότι τα έθνη έλεγαν εμπαικτικώς δι' αυτούς “αυτός είναι ο λαός του Κυρίου και από την χώραν αυτού έχουν εξέλθει αιχμάλωτοι και δούλοι”!

Ιεζ. 36,21 - καὶ ἐφεισάμην αὐτῶν διὰ τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον, ὃ ἐβεβήλωσαν οἶκος Ἰσραὴλ ἐν τοῖς ἔθνεσιν, οὗ εἰσήλθοσαν ἐκεῖ.

Ιεζ. 36,21 - Εγώ εν τούτοις τους ελυπήθηκα δια το άγιον Ονομά μου, το οποίον όμως αυτοί εβεβήλωναν μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών, όπου αιχμάλωτοι ωδηγήθησαν.

Ιεζ. 36,22 - διὰ τοῦτο εἰπὸν τῷ οἴκῳ Ἰσραήλ· τάδε λέγει Κύριος· οὐχ ὑμῖν ἐγὼ ποιῶ, οἶκος Ἰσραήλ, ἀλλ᾿ ἢ διὰ τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον, ὃ ἐβεβηλώσατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, οὗ εἰσήλθετε ἐκεῖ.

Ιεζ. 36,22 - Δια τούτο ειπέ στον ισραηλιτικόν λαόν· αυτά λέγει ο Κυριος· Δεν φροντίζω εγώ δια την επάνοδόν σας χάριν της αρετής σας, που δεν την έχετε, ω Ισραηλιτικέ λαέ, αλλά δια το άγιον Ονομά μου, το οποίον σεις εβεβηλώσατε μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών, εκεί όπου είχατε οδηγηθή αιχμάλωτοι.

Ιεζ. 36,23 - καὶ ἁγιάσω τὸ ὄνομά μου τὸ μέγα τὸ βεβηλωθὲν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὃ ἐβεβηλώσατε ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ γνώσονται τὰ ἔθνη ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ἐν τῷ ἁγιασθῆναί με ἐν ὑμῖν κατ᾿ ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.

Ιεζ. 36,23 - Εν τούτοις εγώ θα δοξάσω και θα μεγαλύνω το μέγα Ονομά μου, το οποίον εβεβηλώθη από σας ανάμεσα εις τα ειδωλολατρικά έθνη, αυτό το οποίον σεις εμολύνατε εν μέσω εκείνων. Και αυτά τα έθνη θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός, όταν κάμω να λάμψη η αγιότης μου, εξ αιτίας ιδικής σας, εμπρός εις τα μάτια των.

Ιεζ. 36,24 - καὶ λήψομαι ὑμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ ἀθροίσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν.

Ιεζ. 36,24 - Θα σας παραλάβω, λοιπόν, εγώ ανάμεσα από τους άλλους λαούς, θα σας συναθροίσω από όλας τας χώρας της εξορίας σας και θα σας εισαγάγω εις την χώραν σας.

Ιεζ. 36,25 - καὶ ῥανῶ ἐφ᾿ ὑμᾶς καθαρὸν ὕδωρ, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαριῶ ὑμᾶς.

Ιεζ. 36,25 - Θα σας ραντίσω με ύδωρ καθαρτικόν, δια να εξαγνισθήτε. Θα καθαρισθήτε από όλους τους μολυσμούς των αμαρτιών σας, από όλας τας ειδωλολατρικάς σας πράξεις. Εγώ θα σας καθαρίσω.

Ιεζ. 36,26 - καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ἐν ὑμῖν καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην.

Ιεζ. 36,26 - Θα δώσω εις σας νέαν καρδίαν, καινούργιο πνεύμα θα δώσω εις σας. Θα αφαιρέσω την σκληράν, ωσάν πέτραν, καρδίαν σας, την οποίαν έχετε έντος του σώματος σας, και θα δώσω εις σας σαρκίνην, ευαίσθητον καρδίαν.

Ιεζ. 36,27 - καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν καὶ ποιήσω ἵνα ἐν τοῖς δικαιώμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε καὶ ποιήσητε.

Ιεζ. 36,27 - Θα δώσω εις σας το Πνεύμα μου και εγώ θα σας βοηθήσω, ώστε να βαδίζετε και να ζήτε σύμφωνα με τας εντολάς μου και να φυλάξετε και να τηρήσετε τα προστάγματά μου.

Ιεζ. 36,28 - καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Ιεζ. 36,28 - Και έτσι, με την ιδικήν μου βοήθειαν και συμπαράστασιν, θα κατοικήσετε εις την γην, την οποίαν εγώ έδωκα στους προγόνους σας και θα είσθε δι' εμέ ο λαός μου και εγώ θα είμαι δια σας ο Θεός σας.

Ιεζ. 36,29 - καὶ σώσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν καὶ καλέσω τὸν σῖτον

Ιεζ. 36,29 - Θα σας λυτρώσω από όλας τας ακαθαρσίας σας και την ενόχην σας. Θα στείλω προς σας άφθονον σίτον·

Ιεζ. 36,30 - καὶ πληθυνῶ αὐτὸν καὶ οὐ δώσω ἐφ᾿ ὑμᾶς λιμόν· καὶ πληθυνῶ τὸν καρπὸν τοῦ ξύλου καὶ τὰ γεννήματα τοῦ ἀγροῦ, ὅπως ἂν μὴ λάβητε ὀνειδισμὸν λιμοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Ιεζ. 36,30 - θα τον πολλαπλασιάσω και δεν θα αποστείλω εις σας άλλην φοράν πείναν. Θα πληθύνω τους καρπούς των δένδρων, όπως και τα προϊόντα της υπαίθρου σας, δια να μη γίνετε πλέον αντικείμενον εμπαιγμού και χλευασμού μεταξύ των εθνών εξ αιτίας της πείνας και της δυστυχίας σας.

Ιεζ. 36,31 - καὶ μνησθήσεσθε τὰς ὁδοὺς ὑμῶν τὰς πονηρὰς καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν τὰ μὴ ἀγαθὰ καὶ προσοχθιεῖτε κατὰ πρόσωπον αὐτῶν ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν καὶ ἐπὶ τοῖς βδελύγμασιν αὐτῶν.

Ιεζ. 36,31 - Θα επαναφέρετε δε τότε εις την μνήμην σας την κακήν διαγωγήν σας και τας πράξεις τας αμαρτωλάς και θα καταληφθήτε από

αηδίαν και έντροπην εν όψει των παρανομιών, που είχατε διαπράξει, και των μιαρών ειδωλολατρικών έργων σας.

Ιεζ. 36,32 - οὐ δι᾿ ὑμᾶς ἐγὼ ποιῶ, λέγει Κύριος Κύριος, γνωστὸν ἔσται ὑμῖν· αἰσχύνθητε καὶ ἐντράπητε ἐκ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, οἶκος Ἰσραήλ.

Ιεζ. 36,32 - Δι' αυτό και εγώ, λέγει ο Κυριος Κυριος, δεν αποστέλλω τας δωρεάς και την προστασίαν μου δια τας αρετάς σας· μάθετό το αυτό καλά. Πρέπει δε να αισχυνθήτε και να εντραπήτε από τους πονηρούς τρόπους της ζωής σας, ω Ισραηλίται.

Ιεζ. 36,33 - τάδε λέγει Ἀδωναΐ Κύριος· ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ καθαριῶ ὑμᾶς ἐκ πασῶν ἀνομιῶν ὑμῶν, καὶ κατοικιῶ τὰς πόλεις, καὶ οἰκοδομηθήσονται ἔρημοι.

Ιεζ. 36,33 - Αυτά λέγει Αδωναΐ ο Κυριος· Κατά την εποχήν εκείνην, κατά την οποίαν εγώ θα σας καθαρίσω από όλας τας αμαρτίας σας, θα σας εγκαταστήσω εις τας πόλεις και θα ανοικοδομηθούν αι έως τότε κατεστραμμέναι και έρημοι οικίαι.

Ιεζ. 36,34 - καὶ ἡ γῆ ἡ ἠφανισμένη ἐργασθήσεται, ἀνθ᾿ ὧν ὅτι ἠφανισμένη ἐγενήθη κατ᾿ ὀφθαλμοὺς παντὸς παροδεύοντος.

Ιεζ. 36,34 - Και η ύπαιθρος, η κατεστραμμένη και ερημωμένη, θα καλλιεργηθή και αυτή. Είχε και αυτή ερημωθή εξ αιτίας των αμαρτιών σας και έρημος εφαίνετο εις τα μάτια καθενός διαβάτου.

Ιεζ. 36,35 - καὶ ἐροῦσιν· ἡ γῆ ἐκείνη ἡ ἠφανισμένη ἐγενήθη ὡς κῆπος τρυφῆς, καὶ αἱ πόλεις αἱ ἔρημοι καὶ ἠφανισμέναι καὶ κατεσκαμμέναι ὀχυραὶ ἐκάθισαν.

Ιεζ. 36,35 - Και τότε οι άνθρωποι και οι διαβάται θα λέγουν· “η χώρα αυτή, η οποία προηγουμένως ήτο κατεστραμμένη και ερημωμένη, έγινε τώρα ως ωραίος πλούσιος κήπος και αι πόλεις αι έρημοι, αι κατεστραμμέναι, αι κατεσκαμμέναι εις ερείπια έγιναν τώρα οχυραί προς ασφάλειαν”.

Ιεζ. 36,36 - καὶ γνώσονται τὰ ἔθνη, ὅσα ἂν καταλειφθῶσι κύκλῳ ὑμῶν, ὅτι ἐγὼ Κύριος ᾠκοδόμησα τὰς καθῃρημένας καὶ κατεφύτευσα τὰς ἠφανισμένας. ἐγὼ Κύριος ἐλάλησα καὶ ποιήσω.

Ιεζ. 36,36 - Και θα μάθουν τα έθνη, όσα θα απομείνουν γύρω από σας, ότι εγώ ο Κυριος ανοικοδόμησα τας κρημνισμένας πόλεις, εφύτευσα πλουσίως τας κατεστραμμένας και ερημωμένας περιοχάς. Εγώ ο Κυριος ωμίλησα και θα πραγματοποιήσω αυτό, το οποίον είπα”.

Ιεζ. 36,37 - τάδε λέγει Ἀδωναΐ Κύριος· ἔτι τοῦτο ζητηθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς· πληθυνῶ αὐτοὺς ὡς πρόβατα ἀνθρώπους,

Ιεζ. 36,37 - Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· “Ακόμη και τούτο θα επιζητήσω και θα πραγματοποιήσω προς χάριν του ισραηλιτικού λαού· θα πληθύνω αυτούς, όπως πληθύνονται τα πρόβατα. Θα καταστήσω πολυάνθρωπον την χώραν.

Ιεζ. 36,38 - ὡς πρόβατα ἅγια, ὡς πρόβατα Ἱερουσαλὴμ ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτῆς, οὕτως ἔσονται αἱ πόλεις αἱ ἔρημοι πλήρεις προβάτων ἀνθρώπων, καὶ γνώσονται ὅτι ἐγὼ Κύριος.

Ιεζ. 36,38 - Οπως τα καθιερωμένα προς θυσίαν πρόβατα, ωσάν εξηγνισμ'Ενα πρόβατα θα έρχωνται εις την Ιερουσαλήμ κατά τας εορτάς οι Ισραηλται. Διότι όλαι αι ηρημωμέναι προηγουμένως πόλεις της περιοχής Ισραήλ θα είναι τώρα πλήρεις ανθρώπων, ωσάν από κοπάδια προβάτων, και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 37

Ιεζ. 37,1 - Καὶ ἐγένετο ἐπ᾿ ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κύριος καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου, καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων·

Ιεζ. 37,1 - Ο Κυριος εθεσε το χέρι του επάνω μου και δια του Πνεύματός του με έβγαλε και με έθεσεν ωσάν εν μέσω μιας πεδιάδος. Αυτή δε η πεδιάς ήτο γεμάτη από ανθρώπινα οστά.

Ιεζ. 37,2 - καὶ περιήγαγέ με ἐπ᾿ αὐτὰ κυκλόθεν κύκλῳ, καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, ξηρὰ σφόδρα.

Ιεζ. 37,2 - Ο Κυριος με πεοιέφερεν ολόγυρα από τα οστά αυτά και ιδού, είδα ότι αυτά ήσαν πάρα πολλά εις όλην εκείνην την πεδιάδα, ξηρά δε πολύ.

Ιεζ. 37,3 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; καὶ εἶπα· Κύριε Κύριε, σὺ ἐπίστῃ ταῦτα.

Ιεζ. 37,3 - Ο Κυριος είπε προς εμέ· "υιέ ανθρώπου, είναι δυνατόν να αποκτήσουν ζωήν τα οστά αυτά;" Και εγώ είπα· "Κυριε Κυριε, συ γνωρίζεις τι μπορεί να συμβή με αυτά".

Ιεζ. 37,4 - καὶ εἶπε πρός με· προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου.

Ιεζ. 37,4 - Ο Κυριος μου ειπέ· "προφήτευσε δια τα οστά αυτά και ειπέ τα εξής· Τα οστά τα ξηρά ακούσατε τον λόγον του Κυρίου.

Ιεζ. 37,5 - τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις· ἰδοὺ ἐγὼ φέρω ἐφ᾿ ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς

Ιεζ. 37,5 - Αυτά λέγει ο Κυριος εις αυτά τα ξηρά οστά· ιδού, εγώ φέρω εις σας πνεύμα ζωής,

Ιεζ. 37,6 - καὶ δώσω ἐφ᾿ ὑμᾶς νεῦρα καὶ ἀνάξω ἐφ᾿ ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενῶ ἐφ᾿ ὑμᾶς δέρμα καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 37,6 - θα δώσω εις σας νεύρα, θα σας καλύψω με σάρκας, θα απλώσω επάνω εις σας δέρμα και θα δώσω το Πνεύμα μου εις σας. Θα

αποκτήσετε ζωήν και θα ζήσετε. Ετσι δε θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος".

Ιεζ. 37,7 - καὶ ἐπροφήτευσα καθὼς ἐνετείλατό μοι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ ἑκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ.

Ιεζ. 37,7 - Εγώ επροφήτευσα σύμφωνα με την εντολήν του Κυρίου. Οταν εγώ επροφήτευσα ιδού, έγινε σεισμός, ο οποίος έφερε τα οστά το καθένα εις την φυσικήν του θέσιν και το ενηρμόνισε προς τα αλλά οστά, ώστε να αποτελεσθούν ολόκληροι σκελετοί. Και με κατάπληξίν μου

Ιεζ. 37,8 - καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἐπ᾿ αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαινεν ἐπ᾿ αὐτὰ δέρμα ἐπάνω, καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐπ᾿ αὐτοῖς.

Ιεζ. 37,8 - είδον και ιδού, ότι εφύτρωσαν επάνω εις αυτά νεύρα και σάρκες. Επάνω δε εις τας σάρκας και τα νεύρα, ηπλώθη δέρμα, αλλά πνοή ζωής δεν υπήρχεν ακόμη εις αυτά τα σώματα.

Ιεζ. 37,9 - καὶ εἶπε πρός με· προφήτευσον ἐπὶ τὸ πνεῦμα, προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἰπὸν τῷ πνεύματι· τάδε λέγει Κύριος· ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθὲ καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν.

Ιεζ. 37,9 - Ο Κυριος είπε τότε προς εμέ· "προφήτευσον προς το Πνεύμα· υιέ ανθρώπου, προφήτευσε και ειπέ στο ζωογόνον Πνεύμα· αυτά λέγει ο Κυριος· από τους τέσσαρας ανέμους, από όλα τα σημεία του ορίζοντος, συ Πνεύμα, πανταχού παρόν, έλα εδώ και εμφύσησε εις τα νεκρά αυτά σώματα, δια να λάβουν ζωήν και ζήσουν".

Ιεζ. 37,10 - καὶ ἐπροφήτευσα καθότι ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα.

Ιεζ. 37,10 - Επροφήτευσα, όπως ο Κυριος με διέταξε, και εισήλθε πράγματι εις αυτά το Πνεύμα της ζωής και έζησαν και εστάθησαν όρθια επάνω στους πόδας των, λαός πάρα πολύς.

Ιεζ. 37,11 - καὶ ἐλάλησε Κύριος πρός με λέγων· υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστᾶ ταῦτα πᾶς οἶκος Ἰσραήλ ἐστι, καὶ αὐτοὶ λέγουσι· ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστᾶ ἡμῶν, ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν.

Ιεζ. 37,11 - Ο Κυριος ωμίλησε πάλιν προς εμέ και είπεν· "υιέ ανθρώπου, αυτά τα οστά υποδηλώνουν τον ισραηλιτικόν λαόν, διότι οι Ισραηλίται λέγουν, ο καθένας δια τον εαυτόν του και δι' ολόκληρον τον λαόν, ότι τα οστά μας έγιναν κατάξηρα, εχάθη πλέον κάθε ελπίς δι' ημάς· έχομεν οριστικώς χαθή.

Ιεζ. 37,12 - διὰ τοῦτο προφήτευσον καὶ εἰπὸν πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ,

Ιεζ. 37,12 - Δια τούτο προφήτευσε και είπε προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα ανοίξω τους τάφους σας και θα σας βγάλω μέσα από τα

μνήματά σας και θα σας επαναφέρω εις την χώραν του Ισραήλ.

Ιεζ. 37,13 - καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ἐν τῷ ἀνοῖξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου.

Ιεζ. 37,13 - Και τότε θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος, όταν θα ανοίξω τους τάφους σας και θα βγάλω τον λαόν μου μέσα από τα μνήματα του.

Ιεζ. 37,14 - καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος· λελάληκα καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 37,14 - Θα σας δώσω το ζωοποιόν μου Πνεύμα, θα αναστηθήτε και θα αποκτήσετε ζωήν. Θα σας εγκαταστήσω εις την χώραν σας και θα μάθετε, ότι εγώ είμαι ο Κυριος. Εγώ ωμίληαα και θα πραγματοποιήσω αυτά που είπα, λέγει ο Κυριος”.

Ιεζ. 37,15 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 37,15 - Ο Κυριος ωμίλησε προς εμέ και είπε·

Ιεζ. 37,16 - υἱὲ ἀνθρώπου, λαβὲ σεαυτῷ ῥάβδον καὶ γράψον ἐπ᾿ αὐτὴν τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ τοὺς προσκειμένους ἐπ᾿ αὐτόν· καὶ ῥάβδον δευτέραν λήψῃ σεαυτῷ καὶ γράψεις αὐτὴν τῷ Ἰωσήφ, ῥάβδον Ἐφραὶμ καὶ πάντας τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ τοὺς προστεθέντας πρὸς αὐτόν.

Ιεζ. 37,16 - “υιέ ανθρώπου, πάρε μίαν ράβδον και γράψε επάνω εις αυτήν, “τον Ιούδαν και τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είναι μαζή του”. Παρε δευτέραν ράβδον και γράψε επάνω εις αυτήν· “δια τον Ιωσήφ”. Αυτή η ράβδος θα είναι δια την φυλήν Εφραίμ και δι' όλους τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είναι μαζή με αυτήν.

Ιεζ. 37,17 - καὶ συνάψεις αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας σαυτῷ εἰς ῥάβδον μίαν τοῦ δῆσαι αὐτάς, καὶ ἔσονται ἐν τῇ χειρί σου.

Ιεζ. 37,17 - Θα συνάψης αυτάς τας ράβδους μεταξύ των, θα τας δέσης, ώστε να αποτελέσουν μίαν ράβδον και θα τας κρατής στο χέρι σου.

Ιεζ. 37,18 - καὶ ἔσται ὅταν λέγωσι πρὸς σὲ οἱ υἱοὶ τοῦ λαοῦ σου· οὐκ ἀναγγέλλεις ἡμῖν τί ἐστι ταῦτά σοι;

Ιεζ. 37,18 - Οταν δε οι συμπατριώται σου σου λέγουν, δεν θα ερμηνεύσης εις ημάς τι σημαίνουν αυτά;

Ιεζ. 37,19 - καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ λήψομαι τὴν φυλὴν Ἰωσήφ, τὴν διὰ χειρὸς Ἐφραίμ, καὶ τὰς φυλὰς Ἰσραὴλ τὰς προσκειμένας πρὸς αὐτὸν καὶ δώσω αὐτοὺς ἐπὶ τὴν φυλὴν Ἰούδα, καὶ ἔσονται εἰς ῥάβδον μίαν τῇ χειρὶ Ἰούδα.

Ιεζ. 37,19 - Συ θα απαντήσης προς αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού εγώ θα πάρω την φυλήν του Ιωσήφ, η οποία ευρίσκεται υπό την διοίκησιν και χειραγωγίαν της φυλής Εφραίμ, και τας άλλας φυλάς του ισραηλιτικού λαού, αι οποίαι είναι μαζή με αυτήν, και θα παραδώσω όλους αυτούς εις την

φυλήν του Ιούδα. Και έτσι θα αποτελέσουν μίαν ενότητα, ένά λαόν μεταξύ των, υπό την αρχγίαν της φυλής του Ιούδα.

Ιεζ. 37,20 - καὶ ἔσονται αἱ ῥάβδοι, ἐφ᾿ αἷς σὺ ἔγραψας ἐπ᾿ αὐταῖς, ἐν τῇ χειρί σου ἐνώπιον αὐτῶν,

Ιεζ. 37,20 - Αι ράβδοι δε αυταί, επί των οποίων συ θα έχης γράψει τα ονόματα εκείνων, θα υπάρχουν στο χέρι σου εμπρός στους οφθαλμούς των συμπατριωτών σου.

Ιεζ. 37,21 - καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ λαμβάνω πάντα οἶκον Ἰσραὴλ ἐκ μέσου τῶν ἐθνῶν, οὗ εἰσήλθοσαν ἐκεῖ, καὶ συνάξω αὐτοὺς ἀπὸ πάντων τῶν περικύκλῳ αὐτῶν καὶ εἰσάξω αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ·

Ιεζ. 37,21 - Και θα πης εις αυτούς· αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού, εγώ παίρνω όλους τους Ισραηλίτας ανάμεσα από τα έθνη, όπου έχουν διασκορπισθή αιχμάλωτοι, και θα τους συγκεντρώσω από όλους τους ολόγυρα λαούς, θα τους οδηγήσω και θα τους επαναφέρω εις την χώραν του Ισραήλ.

Ιεζ. 37,22 - καὶ δώσω αὐτοὺς εἰς ἔθνος ἓν ἐν τῇ γῇ μου καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν Ἰσραήλ, καὶ ἄρχων εἷς ἔσται αὐτῶν, καὶ οὐκ ἔσονται ἔτι εἰς δύο ἔθνη, οὐδὲ μὴ διαιρεθῶσιν οὐκέτι εἰς δύο βασιλείας,

Ιεζ. 37,22 - Θα καταστήσω και θα αναδείξω αυτούς εν έθνος, εις όλην την περιοχήν μου και εις τα όρη του Ισραήλ, και ένας άρχων θα είναι επάνω εις αυτούς. Δεν θα υπάρχουν πλέον δύο έθνη και ποτέ πλέον δεν θα διαιρεθούν εις δύο βασίλεια.

Ιεζ. 37,23 - ἵνα μὴ μιαίνωνται ἔτι ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν. καὶ ῥύσομαι αὐτοὺς ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν, ὧν ἡμάρτοσαν ἐν αὐταῖς, καὶ καθαριῶ αὐτούς, καὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ Κύριος ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν.

Ιεζ. 37,23 - Δεν θα μολυνθούν πλέον με τα είδωλά των. Εγώ δε θα τους απαλλάξω από όλας τας ανομίας των, τας οποίας διέπραξαν, και θα τους καθαρίσω και θα είναι πλέον λαός μου, εγώ δε θα είμαι εις αυτούς ο Θεός των.

Ιεζ. 37,24 - καὶ ὁ δοῦλός μου Δαυὶδ ἄρχων ἐν μέσῳ αὐτῶν ἔσται ποιμὴν εἷς πάντων· ὅτι ἐν τοῖς προστάγμασί μου πορεύσονται καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξονται καὶ ποιήσουσιν αὐτά.

Ιεζ. 37,24 - Ο δούλός μου ο Δαυΐδ θα είναι ο άρχων ανάμεσα αυτών. Ενας δε ποιμήν θα υπάρχη δι' όλους. Θα πορεύωνται σύμφωνά με τας εντολάς μου και θα τηρούν τα προστάγματά μου και θα τα εφαρμόζουν.

Ιεζ. 37,25 - καὶ κατοικήσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῶν, ἣν ἐγὼ δέδωκα τῷ δούλῳ μου Ἰακώβ, οὗ κατῴκησαν ἐκεῖ οἱ πατέρες αὐτῶν· καὶ κατοικήσουσιν

ἐπ᾿ αὐτῆς αὐτοί, καὶ Δαυὶδ ὁ δοῦλός μου ἄρχων αὐτῶν ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιεζ. 37,25 - Ασφαλείς δε και ειρηνικοί θα κατοικήσουν εις την χώραν των, την οποίαν εγώ έχω δώσει στον δούλον μου τον Ιακώβ, όπου κατώκησαν οι προπάτορες των. Αυτοί θα κατοικήσουν εις την γην της Επαγγελίας και ο Δαυίδ, ο δούλός μου, θα είναι βασιλεύς αυτών αιωνίως.

Ιεζ. 37,26 - καὶ διαθήσομαι αὐτοῖς διαθήκην εἰρήνης, διαθήκη αἰωνία ἔσται μετ᾿ αὐτῶν· καὶ θήσω τὰ ἅγιά μου ἐν μέσῳ αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιεζ. 37,26 - Θα συνάψω νέον διαθήκην ειρήνης με αυτούς. Η διαθήκη μου αυτή θα είναι αιωνία και θα θέσω τα άγιά μου εν μέσω αυτών στον αιώνα.

Ιεζ. 37,27 - καὶ ἔσται ἡ κατασκήνωσίς μου ἐν αὐτοῖς, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός, καὶ αὐτοί μου ἔσονται λαός.

Ιεζ. 37,27 - Η κατοικία μου θα είναι εν μέσω αυτών και θα είμαι εις αυτούς Θεός και αυτοί θα είναι λαός μου.

Ιεζ. 37,28 - καὶ γνώσονται τὰ ἔθνη ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ ἁγιάζων αὐτοὺς ἐν τῷ εἶναι τὰ ἅγιά μου ἐν μέσῳ αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

Ιεζ. 37,28 - Και θα μάθουν τα ειδωλολατρικά έθνη, ότι εγώ είμαι ο Κυρτος, ο οποίος αγιάζω τους Ισραηλίτας με το να είναι τα άγιά μου, ο ναός και το θυσιαστήριον, εν μέσω αυτών εις όλους τους αιώνας".

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 38

Ιεζ. 38,1 - Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με λέγων·

Ιεζ. 38,1 - Ο Κυριος ομίλησε προς εμέ και είπεν·

Ιεζ. 38,2 - υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Γὼγ καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαγώγ, ἄρχοντα Ῥώς, Μοσὸχ καὶ Θοβέλ, καὶ προφήτευσον ἐπ᾿ αὐτὸν

Ιεζ. 38,2 - "υιέ ανθρώπου, στρέψε το πρόσωπόν σου εναντίον του Γωγ και της χώρας Μαγώγ και των αρχόντων Ρως, Μοσόχ και Θοβέλ. Προφήτευσε εναντίον του Γωγ

Ιεζ. 38,3 - καὶ εἰπὸν αὐτῷ· τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γὼγ ἄρχοντα Ῥώς, Μοσὸχ καὶ Θοβὲλ

Ιεζ. 38,3 - και είπε εις αυτόν· αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον σου, Γωγ, και εναντίον των αρχόντων Ρως, Μοσόχ και Θοβέλ.

Ιεζ. 38,4 - καὶ συνάξω σε καὶ πᾶσαν τὴν δύναμίν σου, ἵππους καὶ ἱππεῖς ἐνδεδυμένους θώρακας πάντας, συναγωγῇ πολλῇ, πέλται καὶ περικεφαλαῖαι καὶ μάχαιραι,

Ιεζ. 38,4 - Θα περιμαζεύσω σε και όλην την στρατιωτικήν σου δύναμιν, ίππους και ιππείς ενδεδυμένους όλους με θώρακας, λαόν πολύν, ωπλισμένον με ασπίδας, με περικεφαλαίας και με μαχαίρας.

Ιεζ. 38,5 - Πέρσαι καὶ Αἰθίοπες καὶ Λίβυες, πάντες περικεφαλαίαις καὶ πέλταις,

Ιεζ. 38,5 - Μαζή σου θα είναι Πέρσαι, Αιθίοπες, Λιβυες, όλοι ωπλισμένοι με τας περικεφαλαίας και τας ασπίδας των.

Ιεζ. 38,6 - Γομὲρ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν, οἶκος τοῦ Θεργαμὰ ἀπ᾿ ἐσχάτου βοῤῥᾶ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν, καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ·

Ιεζ. 38,6 - Ο Γομέρ και όλοι οι πολεμισταί του, ο λαός Θεργαμά από τα ακρότατα όρια του βορρά, και όλοι οι γύρω από αυτόν πολεμισταί, έθνη πολλά θα είναι μαζή σου.

Ιεζ. 38,7 - ἑτοιμάσθητι, ἑτοίμασον σεαυτὸν σύ, καὶ πᾶσα ἡ συναγωγή σου ἡ συνηγμένη μετὰ σοῦ καὶ ἔσῃ μοι εἰς προφυλακήν.

Ιεζ. 38,7 - Ετοιμάσου, λοιπόν, ετοίμασε τον εαυτόν σου και όλον το πολύ πλήθος των στρατιωτών, που θα είναι συγκεντρωμένον μαζή σου. Συ δε ως αρχηγός του στρατεύματος αυτού θα τεθής εις την υπηρεσίαν μου.

Ιεζ. 38,8 - ἀφ᾿ ἡμερῶν πλειόνων ἑτοιμασθήσεται καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται καὶ ἥξει εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπεστραμμένην ἀπὸ μαχαίρας, συνηγμένων ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, ἐπὶ γῆν Ἰσραήλ, ἣ ἐγενήθη ἔρημος δι᾿ ὅλου· καὶ οὗτος ἐξ ἐθνῶν ἐξελήλυθε καὶ κατοικήσουσιν ἐπ᾿ εἰρήνης ἅπαντες.

Ιεζ. 38,8 - Αυτή η στρατιά από τα πολλά έθνη, που έχουν συγκεντρωθή ολόγυρά σου, έχει από αρχαιοτάτους χρόνος προορισθή, και κατά τους τελευταίους τούτους καιρούς θα έλθη και θα φθάση εις μίαν χώραν, η οποία έχει πλέον λυτρωθή από την φονικήν μάχαιραν των εχθρών, εις την χώραν του Ισραήλ, η οποία προηγουμένως είχεν εξ ολοκλήρου ερημωθή. Αυτός όμως ο Ισραηλιτικος λαός εβγήκε πλέον από την αιχμαλωσίαν των ειδωλολατρικών εθνών και κατοικούν όλοι ειρηνικώς εις την χώραν των.

Ιεζ. 38,9 - καὶ ἀναβήσῃ ὡς ὑετὸς καὶ ἥξεις ὡς νεφέλη κατακαλύψαι γῆν καὶ ἔσῃ σὺ καὶ πάντες οἱ περὶ σὲ καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ.

Ιεζ. 38,9 - Συ, θα ανεβής εναντίον της χώρας αυτής ωσάν ραγδαία βροχή, θα φθάσης εκεί ως σκοτεινή νεφέλη και θα σκεπάσης την γην. Εις την επιδρομήν αυτήν θα είσαι συ και όλοι οι γύρω από σε πολεμισταί και πολλά αλλά έθνη μαζή σου.

Ιεζ. 38,10 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναβήσεται ῥήματα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, καὶ λογιῇ λογισμοὺς πονηροὺς

Ιεζ. 38,10 - Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Κατά την ημέραν εκείνην θα αναβούν εις την καρδίαν σου σκέψεις και επιθυμίαι και θα σκεφθής πονηρούς λογισμούς.

Ιεζ. 38,11 - καὶ ἐρεῖς· ἀναβήσομαι ἐπὶ γῆν ἀπεῤῥιμμένην, ἥξω ἐπὶ ἡσυχάζοντας ἐν ἡσυχίᾳ καὶ οἰκοῦντας ἐπ᾿ εἰρήνης, πάντας κατοικοῦντας γῆν, ἐν ᾗ οὐχ ὑπάρχει τεῖχος οὐδὲ μοχλοί, καὶ θύραι οὐκ εἰσὶν αὐτοῖς.

Ιεζ. 38,11 - Και θα πης· Εγώ θα επέλθω εναντίον της χώρας αυτής, την οποίαν ο Θεός απέρριψε και αφήκεν απροστάτευτον. Θα έλθω εις εποχήν, κατά την οποίαν θα ησυχάζουν οι κάτοικοί της και θα ζουν ειρηνικοί. Θα επέλθω εναντίον όλων των κατοίκων της χώρας, εις την οποίαν δεν υπάρχουν ούτε οχυρά τείχη, ούτε μοχλοί των πυλών, ούτε και πύλαι καν εις τα τείχη,

Ιεζ. 38,12 - προνομεῦσαι προνομὴν καὶ σκῦλα σκυλεῦσαι αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι χεῖράς μου εἰς τὴν ἠρημωμένην, ἣ κατῳκίσθη, καὶ ἐπ᾿ ἔθνος συνηγμένον ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, πεποιηκότας κτήσεις, κατοικοῦντας ἐπὶ τὸν ὀμφαλὸν τῆς γῆς.

Ιεζ. 38,12 - δια να την λεηλατήσω, δια να πάρω όσον το δυνατόν περισσότερα λάφυρα από αυτήν. Θα απλώσω, λοιπόν, τα χέρια μου εις την τέως ερημωμένην χώραν, η οποία τώρα κατοικείται, εναντίον λαού ο οποίος έχει συγκεντρωθή ανάμεσα από πολλά άλλα ειδωλολατρικά έθνη, τώρα δε έχουν κατασκευάσει και αποκτήσει ιδιοκτησίας και κατοικούν στο κέντρον της γης.

Ιεζ. 38,13 - Σαββὰ καὶ Δαιδὰν καὶ ἔμποροι Καρχηδόνιοι καὶ πᾶσαι αἱ κῶμαι αὐτῶν ἐροῦσί σοι· εἰς προνομὴν τοῦ προνομεῦσαι σὺ ἔρχῃ καὶ σκυλεῦσαι σκῦλα; συνήγαγες συναγωγήν σου λαβεῖν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἀπενέγκασθαι κτῆσιν τοῦ σκυλεῦσαι σκῦλα.

Ιεζ. 38,13 - Οι κάτοικοι Σαββά και Δαιδάν, οι Καρχηδόνιοι έμποροι και όλαι αι πόλεις αυτών, εις κερδοσκοπικάς επιχειρήσεις αποβλέποντες θα σου πουν· λοιπόν, συ έρχεσαι δια να λεηλατήσης και να απόκτησης λάφυρα; Συνεκέντρωσες την στρατιωτικήν σου δύναμιν, δια να πάρης αργύριον και χρυσίον, να απόκτησης ως ιδικά σου πολλά λάφυρα! Ημείς είμεθα πρόθυμοι να τα αγοράσωμεν.

Ιεζ. 38,14 - διὰ τοῦτο προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἰπὸν τῷ Γώγ· τάδε λέγει Κύριος· οὐκ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ κατοικισθῆναι τόν λαόν μου Ἰσραὴλ ἐπ᾿ εἰρήνης ἐγερθήσῃ;

Ιεζ. 38,14 - Δια τούτο συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσον και ειπέ στον Γωγ αυτά λέγει ο Κυριος· Κατά την έποχην εκείνην, κατά την οποίαν ο λαός μου θα έχη εγκατασταθή ειρηνικός εις την χώραν του Ισραήλ, τότε συ θα επέλθης εναντίον των;

Ιεζ. 38,15 - καὶ ἥξεις ἐκ τοῦ τόπου σου ἀπ᾿ ἐσχάτου βοῤῥᾶ καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ, ἀναβάται ἵππων πάντες, συναγωγὴ μεγάλη καὶ δύναμις πολλή,

Ιεζ. 38,15 - Θα ζεκινήσης από τα άκρα του βορρά και θα επέλθης. Μαζή σου δε θα έλθουν και πολυάριθμοι στρατιώται από πολλά έθνη, όλοι επάνω

εις ίππους, μεγάλη στρατιωτική δύναμις.

Ιεζ. 38,16 - καὶ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ ὡς νεφέλη καλύψαι γῆν· ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔσται, καὶ ἀνάξω σε ἐπὶ τὴν γῆν μου, ἵνα γνῶσι πάντα τὰ ἔθνη ἐμὲ ἐν τῷ ἁγιασθῆναί με ἐν σοὶ ἐνώπιον αὐτῶν.

Ιεζ. 38,16 - Θα επέλθης εναντίον του Ισραηλιτικού λαού μου ωσάν νεφέλη, δια να σκεπάσης όλην την χώραν. Αυτά θα γίνουν κατά τους τελευταίους τούτους καιρούς. Εγώ θα σε οδηγήσω εναντίον της χώρας του Ισραηλιτικού λαού. Τούτο δέ, δια να με γνωρίσουν όλα τα έθνη, όταν δια σου, ως οργάνου μου, θα φανή η δόξα μου ενώπιον των.

Ιεζ. 38,17 - τάδε λέγει Κύριος Κύριος τῷ Γώγ· σὺ εἶ περὶ οὗ ἐλάλησα πρὸ ἡμερῶν τῶν ἔμπροσθεν διά χειρὸς τῶν δούλων μου τῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἔτεσι, τοῦ ἀναγαγεῖν σε ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιεζ. 38,17 - Αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος στον Γω· Συ είσαι εκείνος, δια τον οποίον προηγουμένως, στο παρελθόν, ωμίλησα δια μέσου των δούλων μου των προφητών του ισραηλιτικού λαού, κατά τας ημέρας των ετών εκείνων· ότι δηλαδή εγώ θα σε οδηγήσω εναντίον του λαού αυτού.

Ιεζ. 38,18 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἂν ἔλθῃ Γὼγ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος Κύριος, ἀναβήσεται ὁ θυμός μου

Ιεζ. 38,18 - Κατά την έποχην εκείνην, κατά την οποίαν θα επέλθη ο Γωγ εις την χώραν του Ισραήλ, λέγει ο Κυριος, θα εκσπάση ο θυμός μου

Ιεζ. 38,19 - καὶ ὁ ζῆλός μου. ἐν πυρὶ τῆς ὀργῆς μου ἐλάλησα, εἰ μὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται σεισμὸς μέγας ἐπὶ γῆς Ἰσραήλ.

Ιεζ. 38,19 - και η αγανάκτησίς μου. Επάνω εις την φλόγα της οργής μου ελάλησα. Ασφαλώς και βεβαίως κατά την ημέραν εκείνην θα γίνη μέγας σεισμός εις την χώραν του ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 38,20 - καὶ σεισθήσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ θηρία τοῦ πεδίου καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τὰ ἕρποντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ῥαγήσεται τά ὄρη καὶ πεσοῦνται αἱ φάραγγες, καὶ πᾶν τεῖχος ἐπὶ τὴν γῆν πεσεῖται.

Ιεζ. 38,20 - Θα συγκλονισθούν από τον τρόμον εξ αιτίας μου οι ιχθύες της θαλάσσης, τα πτηνά του ουρανού, τα θηρία της υπαίθρου, όλα τα ζώα, που έρπουν εις την γην, όλοι οι άνθρωποι, που καλύπτουν την έκτασιν αυτής. Θα διαρραγούν τα όρη, θα κρημνισθούν αι φάραγγες και κάθε οχυρόν τείχος των πόλεων θα πέση εις ερείπια.

Ιεζ. 38,21 - καὶ καλέσω ἐπ᾿ αὐτὸν πᾶν φόβον, λέγει Κύριος· μάχαιρα ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔσται.

Ιεζ. 38,21 - Τοτε θα επιφέρω εναντίον του Γωγ κάθε φόβον, λέγει ο Κυριος. Ο τρόμος και η σύγχυσις θα είναι τέτοια, ώστε η μάχαιρα του ενός

στρατιώτου του Γωγ θα στρέφεται εναντίον του συστρατιώτου του.

Ιεζ. 38,22 - καὶ κρινῶ αὐτὸν θανάτῳ καὶ αἵματι καὶ ὑετῷ κατακλύζοντι καὶ λίθοις χαλάζης, καὶ πῦρ καὶ θεῖον βρέξω ἐπ᾿ αὐτὸν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς μετ᾿ αὐτοῦ καὶ ἐπ᾿ ἔθνη πολλὰ μετ᾿ αὐτοῦ.

Ιεζ. 38,22 - Θα κρίνω και θα καταδικάσω τον Γωγ εις θάνατον· αίμα και κατακλυσμιαίαι βροχαί θα πλημμυρίσουν την χώραν του. Θα βρέξω επάνω εις αυτόν και εις όλους τους στρατιώτας και τα έθνη, που θα είναι μαζή του, χάλαζαν ωσάν λίθους, φωτιάν και θειάφι.

Ιεζ. 38,23 - καὶ μεγαλυνθήσομαι καὶ ἁγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον ἐθνῶν πολλῶν. καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 38,23 - Ετσι δέ με την καταστροφήν του επιβούλου αυτού θα φανή το μεγαλείον μου, η αγιότης μου και η δόξα μου. Και θα γίνω γνωστός ενώπιον πολλών ειδωλολατρικών εθνών, και θα μάθουν έτσι ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 39

Ιεζ. 39,1 - Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον ἐπὶ Γὼγ καὶ εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γὼγ ἄρχοντα Ῥώς, Μοσὸχ καὶ Θοβὲλ

Ιεζ. 39,1 - Συ, υιέ ανθρώπου, προφήτευσε εναντίον του Γωγ και ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Ιδού, εγώ επέρχομαι εναντίον σου, Γωγ, άρχοντος των Ρως, Μοσόχ και Θοβέλ.

Ιεζ. 39,2 - καὶ συνάξω σε καὶ καθοδηγήσω σε καὶ ἀναβιβῶ σε ἐπ᾿ ἐσχάτου τοῦ βοῤῥᾶ καὶ ἀνάξω σε ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἰσραήλ.

Ιεζ. 39,2 - Θα σε περιμαζεύσω και θα σε συγκλείσω, θα σε οδηγήσω και θα σε πάρω από τας ακραίας χώρας του βορρά και θα σε εισαγάγω εις τα όρη της περιοχής του Ισραήλ.

Ιεζ. 39,3 - καὶ ἀπολῶ τὸ τόξον σου ἀπὸ τῆς χειρός σου τῆς ἀριστερᾶς καὶ τὰ τοξεύματά σου ἀπὸ τῆς χειρός σου τῆς δεξιᾶς καὶ καταβαλῶ σε

Ιεζ. 39,3 - Θα καταστρέψω το τόξον, που κρατείς με το αριστερό σου χέρι, και τα βέλη, τα οποία κρατείς στο δεξιόν σου χέρι, και θα σε συντρίψω

Ιεζ. 39,4 - ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραήλ, καὶ πεσῇ σὺ καὶ πάντες οἱ περὶ σέ, καὶ τὰ ἔθνη τὰ μετὰ σοῦ δοθήσονται εἰς πλήθη ὀρνέων, παντὶ πετεινῷ καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ πεδίου δέδωκά σε καταβρωθῆναι.

Ιεζ. 39,4 - επάνω εις τα όρη της χώρας του Ισραήλ. Εκεί θα πέσης συ και όλοι οι γύρω από σε πολεμισταί σου. Και όλα τα έθνη, που θα είναι μαζή σου, θα παραδοθούν εις πλήθη ορνέων· εις κάθε σαρκοβόρον πτηνόν, εις όλα τα θηρία της υπαίθρου έχω παραδώσει σε και τους γύρω σου, δια να καταφαγωθήτε από αυτά.

Ιεζ. 39,5 - ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου πεσῇ, ὅτι ἐγὼ ἐλάλησα, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 39,5 - Επάνω εις την πεδιάδα του Ισραήλ θα πέσης νεκρός. Εγώ ελάλησα, λέγει ο Κυριος, και έτσι θα γίνη.

Ιεζ. 39,6 - καὶ ἀποστελῶ πῦρ ἐπὶ Γώγ, καὶ κατοικηθήσονται αἱ νῆσοι ἐπ᾿ εἰρήνης· καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

Ιεζ. 39,6 - Θα αποστείλω φωτιάν εναντίον του Γωγ, θα τον εξολοθρεύσω και έτσι αι νήσοι θα κατοικούνται με ειρήνην και θα μάθουν όλοι, ότι εγώ είμαι ο Κυριος.

Ιεζ. 39,7 - καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον γνωσθήσεται ἐν μέσῳ λαοῦ μου Ἰσραήλ, καὶ οὐ βεβηλωθήσεται τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον οὐκέτι· καὶ γνώσονται τὰ ἔθνη ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ἅγιος ἐν Ἰσραήλ.

Ιεζ. 39,7 - Το άγιον Ονομά μου θα γίνη γνωστόν στον ισροηλιτικόν λαόν και δεν θα βεβηλωθή ποτέ πλέον το άγιον Ονομά μου. Και θα μάθουν τα έθνη, ότι εγώ είμαι Κυριος, ο άγιος του ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 39,8 - ἰδοὺ ἥκει, καὶ γνώσῃ ὅτι ἔσται, λέγει Κύριος Κύριος· αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐλάλησα.

Ιεζ. 39,8 - Ιδού, έχει φθάσει πλέον ο καιρός της πραγματοποιήσεως των προφητειών αυτών και θα μάθης, ότι ετσι θα γίνη, λέγει ο Κυριος Κυριος. Αυτή είναι η ημέρα, δια την οποίαν εγώ εχα ομιλήσει.

Ιεζ. 39,9 - καὶ ἐξελεύσονται οἱ κατοικοῦντες τὰς πόλεις Ἰσραὴλ καὶ καύσουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις, πέλταις καὶ κοντοῖς καὶ τόξοις καὶ τοξεύμασι καὶ ῥάβδοις χειρῶν καὶ λόγχαις· καὶ καύσουσιν ἐν αὐτοῖς πῦρ ἑπτὰ ἔτη.

Ιεζ. 39,9 - Τοτε θα εξορμήσουν οι κάτοικοι των πόλεων του ισραηλιτικού λαού και θα καύσουν τα όπλα των εχθρών των, τας ασπίδας, τα τόξα και τα βέλη και τα ρόπαλα των χειρών και τας λόγχας. Θα τα καίουν επί επτά έτη.

Ιεζ. 39,10 - καὶ οὐ μὴ λάβωσι ξύλα ἐκ τοῦ πεδίου οὐδὲ μὴ κόψωσιν ἐκ τῶν δρυμῶν, ἀλλ᾿ ἢ τὰ ὅπλα κατακαύσουσι πυρί· καὶ προνομεύσουσι τοὺς προνομεύσαντας αὐτοὺς καὶ σκυλεύσουσι τοὺς σκυλεύσαντας αὐτούς, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 39,10 - Και δεν θα πάρουν κατά το διάστημα αυτό ως καύσιμον ύλην ξύλα από την πεδιάδα, ούτε θα κόψουν δένδρα από τα δάση, άλλα θα χρησιμοποιούν ως καύσιμον ύλην τα όπλα των εχθρών. Και θα λεηλατήσουν οι Ιουδαίοι εκείνους, από τους οποίους είχον λεηλατηθή. Θα πάρουν λάφυρα από εκείνους, οι οποίοι τους είχαν λαφυραγωγήσει, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 39,11 - καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ δώσω τῷ Γὼγ τόπον ὀνομαστόν, μνημεῖον ἐν Ἰσραήλ, τὸ πολυάνδριον τῶν ἐπελθόντων πρὸς τῇ θαλάσσῃ, καὶ περιοικοδομήσουσι τὸ περιστόμιον τῆς φάραγγος.

Ιεζ. 39,11 - Κατά την ημέραν εκείνην θα δώσω στον Γωγ ονομαστόν τόπον ως τάφον, μνημείον εις την χώραν του Ισραήλ, ευρύ Νεκροταφείον

πλησίον της Νεκράς Θαλάσσης, νεκροταφείον των πολλών ανδρών, οι οποίοι θα έχουν φονευθή. Οι δε Ιουδαίοι θα φράξουν την είσοδον της φάραγγος εκείνης.

Ιεζ. 39,12 - καὶ κατορύξουσιν ἐκεῖ τὸν Γὼγ καὶ πᾶν τὸ πλῆθος αὐτοῦ, καὶ κληθήσεται Τὸ γαὶ τὸ πολυάνδριον τοῦ Γώγ.

Ιεζ. 39,12 - Εκεί θα σκάψουν και θα θάψουν τον Γωγ και όλον το πλήθος των στρατιωτών του. Και θα ονομασθή η φάραγξ αυτή· “Γαι, πολυάνδριον νεκροταφείον του Γωγ”.

Ιεζ. 39,13 - καὶ κατορύξουσιν αὐτοὺς οἶκος Ἰσραήλ, ἵνα καθαρισθῇ ἡ γῆ, ἐν ἑπταμήνῳ· καὶ κατορύξουσιν αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς, καὶ ἔσται αὐτοῖς ὀνομαστὸν ᾗ ἡμέρᾳ ἐδοξάσθη, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 39,13 - Οι Ισραηλίται θα σκάψουν και θα τους θάψουν και θα απαιτηθούν επτά μήνες, δια να καθαρισθή η χώρα. Ολοι οι κάτοικοι της χώρας Ισραήλ θα εργασθούν, δια να θάψουν όλους εκείνους τους εχθρούς. Αυτή δε η ημέρα, κατά την οποίαν εδοξάσθη ο Κυριος, θα είναι ονομαστή, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 39,14 - καὶ ἄνδρας διὰ παντὸς διαστελοῦσιν ἐπιπορευομένους τὴν γῆν θάψαι τοὺς καταλελειμμένους ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καθαρίσαι αὐτὴν μετὰ τὴν ἑπτάμηνον, καὶ ἐκζητήσουσι.

Ιεζ. 39,14 - Θα εκλέξουν δε άνδρας, δια να διατρέχουν αδιακόπως την χώραν και να θάπτουν εκείνους, που έχουν απομείνει άταφοι εις την γην και να καθαρισθή έτσι η χώρα. Επί επτά μήνας θα αναζητούν και θα θάπτουν τους νεκρούς αυτούς.

Ιεζ. 39,15 - καὶ πᾶς ὁ διαπορευόμενος τὴν γῆν καὶ ἰδὼν ὀστοῦν ἀνθρώπου οἰκοδομήσει παρ᾿ αὐτῷ σημεῖον, ἕως ὅτου θάψωσιν αὐτὸ οἱ θάπτοντες εἰς τὸ γαὶ τὸ πολυάνδριον τοῦ Γώγ·

Ιεζ. 39,15 - Και κάθε διαβάτης εις την χώραν αυτήν, όταν βλέπη ένα κόκκαλο ανθρώπου, θα στήση κοντά εις αυτό ένα σημείον, έως ότου έλθουν οι αναλαβόντες το έργον της ταφής των νεκρών και το θάψουν στο νεκροταφείον Γωγ.

Ιεζ. 39,16 - καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Πολυάνδριον· καὶ καθαρισθήσεται ἡ γῆ.

Ιεζ. 39,16 - Εις ανάμνησιν δε της συντριβής του Γωγ και της δυνάμεώς του θα πάρη η πόλις εκείνη το όνομα “Πολυάνδριον Νεκροταφείον”. Και έτσι θα καθαρισθή η χώρα από τους νεκρούς της στρατιάς του Γωγ.

Ιεζ. 39,17 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπόν· τάδε λέγει Κύριος· εἰπὸν παντὶ ὀρνέῳ πετεινῷ καὶ πρὸς πάντα τὰ θηρία τοῦ πεδίου· συνάχθητε καὶ ἔρχεσθε, συνάχθητε ἀπὸ πάντων τῶν περικύκλῳ ἐπὶ τὴν θυσίαν μου ἣν τέθυκα ὑμῖν, θυσίαν μεγάλην ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραήλ, καὶ φάγεσθε κρέα καὶ πίεσθε αἷμα.

Ιεζ. 39,17 - Και συ, υιέ ανθρώπου, ειπέ· αυτά λέγει ο Κυριος· Ειπέ εις κάθε σαρκοβόρον πτηνόν και προς όλα τα θηρία της υπαίθρου, συγκεντρωθήτε και ελάτε· συγκεντρωθήτε από όλας τας γύρω περιοχάς εις την θυσίαν μου, την οποίαν σας παραθέτω, θυσίαν μεγάλην επάνω στο όρος του Ισραήλ. Φαγετε κρέατα φονευθέντων στρατιωτών, πίετε το αίμα των.

Ιεζ. 39,18 - κρέα γιγάντων φάγεσθε καὶ αἷμα ἀρχόντων τῆς γῆς πίεσθε, κριοὺς καὶ μόσχους καὶ τράγους, καὶ οἱ μόσχοι ἐστεατωμένοι πάντες.

Ιεζ. 39,18 - Φαγετε σάρκας γιγάντων, πίετε αίμα αρχόντων της γης. Αυτοί είναι ωσάν κριοι και μόσχοι και τράγοι, όλοι ωσάν παχείς μόσχοι γεμάτοι λίπος.

Ιεζ. 39,19 - καὶ φάγεσθε στέαρ εἰς πλησμονὴν καὶ πίεσθε αἷμα εἰς μέθην ἀπὸ τῆς θυσίας μου, ἧς ἔθυσα ὑμῖν.

Ιεζ. 39,19 - Φαγετε λίπος, έως ότου κορεσθήτε. Πιετε αίμα, έως ότου μεθύσετε από την θυσίαν μου, την οποίαν εγώ παραθέτω εις σας.

Ιεζ. 39,20 - καὶ ἐμπλησθήσεσθε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἵππον καὶ ἀναβάτην, γίγαντα καὶ πάντα ἄνδρα πολεμιστήν, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 39,20 - Θα χορτάσετε από τας σάρκας ιππέων και ίππων, από τας σάρκας γιγάντων και όλων των πολεμιστών, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 39,21 - καὶ δώσω τὴν δόξαν μου ἐν ὑμῖν, καὶ ὄψονται πάντα τὰ ἔθνη τὴν κρίσιν μου, ἣν ἐποίησα, καὶ τὴν χεῖρά μου, ἣν ἐπήγαγον ἐπ᾿ αὐτούς.

Ιεζ. 39,21 - Και θα παραδώσω την ένδοξον νίκην μου εις σας και θα ιδούν όλα τα έθνη την δίκαιον κρίσιν, την οποίαν εγώ έκαμα, και την τιμωρόν χείρα μου, την οποίαν επέφερα εναντίον των εχθρών του Ισραήλ.

Ιεζ. 39,22 - καὶ γνώσονται οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἐπέκεινα.

Ιεζ. 39,22 - Και θα μάθουν όλοι οι Ισραηλίται από την ημέραν αυτήν και στο μέλλον, ότι εγώ είμαι ο Κυριος ο Θεός των.

Ιεζ. 39,23 - καὶ γνώσονται πάντα τὰ ἔθνη ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ᾐχμαλωτεύθησαν οἶκος Ἰσραήλ, ἀνθ᾿ ὧν ἠθέτησαν εἰς ἐμέ, καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ᾿ αὐτῶν καὶ παρέδωκα αὐτοὺς εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, καὶ ἔπεσαν πάντες μαχαίρᾳ.

Ιεζ. 39,23 - Θα μάθουν τότε όλα τα έθνη, ότι εξ αιτίας των αμαρτιών των ωδηγήθησαν εις αιχμαλωσίαν οι Ισραηλίται, επειδή με παρήκουσαν. Δια τούτο εγώ απέστρεψα το πρόσωπόν μου από αυτούς και τους παρέδωκα εις τα χέρια των εχθρών των και έπεσαν όλοι εν στόματι μαχαίρας.

Ιεζ. 39,24 - κατὰ τὰς ἀκαθαρσίας αὐτῶν καὶ κατὰ τὰ ἀνομήματα αὐτῶν ἐποίησα αὐτοῖς καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ᾿ αὐτῶν.

Ιεζ. 39,24 - Εξ αιτίας των ακαθάρτων ειδωλολατρικών των έργων και των παρανομιών, τας οποίας διέπραξαν, εγώ έστειλα την τιμωρίαν εναντίον αυτών και απέστρεψα το πρύσωπόν μου από αυτούς.

Ιεζ. 39,25 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος Κύριος· νῦν ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακὼβ καὶ ἐλεήσω τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ζηλώσω διὰ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου.

Ιεζ. 39,25 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος Κυριος· Τωρα εγώ θα επαναφέρω τους αιχμαλώτους Ισραηλίτας και θα ελεήσω τον ισραηλιτικόν λαόν και θα φανώ ζηλότυπος υπέρ αυτών δια το άγιόν μου Ονομα.

Ιεζ. 39,26 - καὶ λήψονται τὴν ἀτιμίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀδικίαν, ἣν ἠδίκησαν, ἐν τῷ κατοικισθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν αὐτῶν ἐπ᾿ εἰρήνης, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν.

Ιεζ. 39,26 - Και θα συναισθανθούν την ενόχην των δια τον εξευτελισμόν, τον οποίον υπέστησαν, ενθυμούμενοι τας παρανομίας των και τας αδικίας, τας οποίας διέπραξαν, όταν θα έχουν εγκατασταθή εις την χώραν των και θα ζουν ειρηνικώς και δεν θα υπάρχη κανείς να τους εκφοβίζη,

Ιεζ. 39,27 - ἐν τῷ ἀποστρέψαι με αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ συναγαγεῖν με αὐτοὺς ἐκ τῶν χωρῶν τῶν ἐθνῶν καὶ ἁγιασθήσομαι ἐν αὐτοῖς ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν,

Ιεζ. 39,27 - όταν εγώ θα επαναφέρω αυτούς από τα έθνη, όπου υπήρξαν αιχμάλωτοι, και θα τους συγκεντρώσω από τας διαφόρους ειδωλολατρικάς χώρας και θα καταστήσω γνωστήν την αγιότητά μου δια μέσω αυτών ενώπιον όλων των εθνών.

Ιεζ. 39,28 - καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐν τῷ ἐπιφανῆναί με αὐτοῖς ἐν τοῖς ἔθνεσι.

Ιεζ. 39,28 - Και θα μάθουν τα έθνη τότε, ότι εγώ είμαι Κυριος ο Θεός των Ισραηλιτών, όταν θα φανώ ενώπιον των εθνών ως λυτρωτής εκείνων.

Ιεζ. 39,29 - καὶ οὐκ ἀποστρέψω οὐκέτι τὸ πρόσωπόν μου ἀπ᾿ αὐτῶν, ἀνθ᾿ οὗ ἐξέχεα τὸν θυμόν μου ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραήλ, λέγει Κύριος Κύριος.

Ιεζ. 39,29 - Και δεν θα αποστρέψω πλέον το πρόσωπόν μου από αυτούς, διότι ήδη έχω εκδηλώσει τον θυμόν μου εναντίον των Ισραηλιτών", λέγει ο Κυριος Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 40

Ιεζ. 40,1 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ εἰκοστῷ ἔτει τῆς αἰχμαλωσίας ἡμῶν, ἐν τῷ πρώτῳ μηνί, δεκάτῃ τοῦ μηνός, ἐν τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει μετὰ τὸ ἁλῶναι τὴν πόλιν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐγένετο ἐπ᾿ ἐμὲ χεὶρ Κυρίου καὶ ἤγαγέ με·

Ιεζ. 40,1 - Κατά το εικοστόν πέμπτον έτος από της αιχμαλωσίας μας, τον πρώτον μήνα, την δεκάτην του μηνός, κατά το δέκατον τέταρτον έτος μετά

την άλωσιν της Ιερουσαλήμ, κατά την ημέραν εκείνην έθεσεν ο Κυριος το χέρι του επάνω μου και με έφερε.

Ιεζ. 40,2 - ἐν ὁράσει Θεοῦ εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἔθηκέ με ἐπ᾿ ὄρους ὑψηλοῦ σφόδρα, καὶ ἐπ᾿ αὐτοῦ ὡσεὶ οἰκοδομὴ πόλεως ἀπέναντι.

Ιεζ. 40,2 - δια οράματος θείου εις την χώραν του Ισραήλ και με έθεσεν επάνω εις ένα πολύ υψηλόν όρος. Επάνω στο όρος αυτό, έβλεπα κάτι σαν οικοδομήν πόλεως.

Ιεζ. 40,3 - καὶ εἰσήγαγέ με ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ ἀνήρ, καὶ ἡ ὅρασις αὐτοῦ ἦν ὡσεὶ ὅρασις χαλκοῦ στίλβοντος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἦν σπαρτίον οἰκοδόμων καὶ κάλαμος μέτρου, καὶ αὐτὸς εἱστήκει ἐπὶ τῆς πύλης.

Ιεζ. 40,3 - Ο Κυριος με ωδήγησε και με εισήγαγεν εκεί. Και ιδού, ενώπιόν μου ένας ανήρ, του οποίου η εμφάνισις ήτο λαμπρά ωσάν του απαστράπτοντος και λαμποκοπούντος χαλκού. Εκρατούσεν στο χέρι του στάθμην οικοδόμων και ένα καλάμινον μέτρον. Ιστατο δε ο ανήρ αυτός εις την πύλην του τείχους.

Ιεζ. 40,4 - καὶ εἶπε πρός με ὁ ἀνήρ· ἑώρακας, υἱὲ ἀνθρώπου; ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου ἰδὲ καὶ ἐν τοῖς ὠσί σου ἄκουε καὶ τάξον εἰς τὴν καρδίαν σου πάντα, ὅσα ἐγὼ δεικνύω σοι, διότι ἕνεκα τοῦ δεῖξαί σοι εἰσελήλυθας ὧδε καὶ δείξεις πάντα, ὅσα σὺ ὁρᾷς, τῷ οἴκῳ τοῦ Ἰσραήλ.

Ιεζ. 40,4 - Ο ανήρ αυτός με ηρώτησε· "βλέπεις υιέ ανθρώπου; Ιδέ με τα μάτια σου, άκουσε με τα αυτιά σου και βάλε μέσα εις την καρδία σου όλα εκείνα, τα οποία εγώ θα σου δείξω, διότι, δια να σου δείξω αυτά, ήλθες συ εδώ. Και συ δε όλα όσα βλέπεις, θα τα δείξης στον ισραηλιτικόν λαόν".

Ιεζ. 40,5 - Καὶ ἰδοὺ περίβολος ἔξωθεν τοῦ οἴκου κύκλῳ· καὶ ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀνδρὸς κάλαμος, τὸ μέτρον πηχῶν ἓξ ἐν πήχει καὶ παλαιστῆς, καὶ διεμέτρησε τὸ προτείχισμα, πλάτος ἴσον τῷ καλάμῳ καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἴσον τῷ καλάμῳ.

Ιεζ. 40,5 - Και ιδού έξω και γύρω από τον ναόν του Κυρίου υπήρχε τείχος. Εις το χέρι του ανθρώπου υπήρχε κάλαμος ως μέτρον εξ εβραϊκών πήχεων, κάθε πήχυς ο συνήθης εβραϊκός και μία παλάμη. Ο ανήρ αυτός εμέτρησε το τείχος και εύρε το πλάτος του ίσον με τον κάλαμον, το ύψος του τείχους ήτο επίσης ίσον με τον κάλαμον αυτόν.

Ιεζ. 40,6 - καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πύλην τὴν βλέπουσαν κατὰ ἀνατολὰς ἐν ἑπτὰ ἀναβαθμοῖς καὶ διεμέτρησε τὸ αἰλὰμ τῆς πύλης ἴσον τῷ καλάμῳ

Ιεζ. 40,6 - Επειτα ήλθε προς την ανατολικήν πύλην του τείχους, ανήλθεν επτά βαθμίδας και εμέτρησε το κατώφλι της πύλης και το ευρήκε ίσον με τον κάλαμον αυτόν.

Ιεζ. 40,7 - καὶ τὸ θεὲ ἴσον τῷ καλάμῳ τὸ μῆκος καὶ ἴσον τῷ καλάμῳ τὸ πλάτος καὶ τὸ αἰλὰμ ἀναμέσον τοῦ θεηλαθὰ πηχῶν ἓξ καὶ τὸ θεὲ τὸ δεύτερον ἴσον τῷ καλάμῳ τὸ πλάτος καὶ ἴσον τῷ καλάμῳ τὸ μῆκος καὶ τὸ

αἰλὰμ πηχέων πέντε καὶ τὸ θεὲ τὸ τρίτον ἴσον τῷ καλάμῳ τὸ μῆκος, καὶ ἴσον τῷ καλάμῳ πλάτος καὶ τό αἰλὰμ τοῦ πυλῶνος πλησίον τοῦ αἰλὰμ τῆς πύλης

Ιεζ. 40,7 - Εμέτρησε το πρώτον δωμάτιον και εύρε το μήκος του ίσον με τον κάλαμον και το πλάτος του ίσον με τον κάλαμον. Ο δε διάδρομος, που εχώριζεν αυτό από τα άλλα δωμάτια, ήτο εξ πήχεων. Το δεύτερον δωμάτιον ήτο κατά το πλάτος και το μήκος ίσον με ένα κάλαμον. Ο δε διάδρομος, που εχώριζε το ένα δωμάτιον από το άλλο, ήτο πέντε πήχεις. Το τρίτον δωμάτιον ήτο κατά το μήκος και το πλάτος ίσον με τον κάλαμον. Το κατώφλιον του πυλώνος, το οποίον ήτο πλησίον στο κατώφλιον της πύλης,

Ιεζ. 40,8 - πηχῶν ὀκτὼ

Ιεζ. 40,8 - ήτο οκτώ πήχεις.

Ιεζ. 40,9 - καὶ τὰ αἰλεῦ πηχῶν δύο καὶ τὸ αἰλὰμ τῆς πύλης ἔσωθεν

Ιεζ. 40,9 - Τα εκατέρωθεν της πύλης γεισώματα ήσαν δύο πήχεις. Το κατώφλιον της πύλης ήτο εσωτερικώς προς την αυλήν.

Ιεζ. 40,10 - καὶ τὰ θεὲ τῆς πύλης τοῦ θεὲ κατέναντι τρεῖς ἔνθεν καὶ τρεῖς ἔνθεν καὶ μέτρον ἓν τοῖς τρισὶ καὶ μέτρον ἓν τοῖς αἰλὰμ ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

Ιεζ. 40,10 - Τα δωμάτια τα εκατέρωθεν του διαδρόμου, στον οποίον ανοίγει η πύλη, ήσαν τρία εις την μίαν πλευράν και τρία εις την άλλην, απέναντι αλλήλων ανά τρία. Είχαν και τα τρία τας αυτάς διαστάσεις. Των αυτών διαστάσεων ήσαν και τα υποστηρίγματα εκατέρας πλευράς.

Ιεζ. 40,11 - καὶ διεμέτρησε τὸ πλάτος τῆς θύρας τοῦ πυλῶνος πηχῶν δέκα καὶ τὸ εὖρος τοῦ πυλῶνος πηχῶν δεκατριῶν,

Ιεζ. 40,11 - Εμέτρησε κατόπιν το πλάτος της θύρας του πυλώνος και το εύρε δέκα πήχεων. Το δε μήκος της στοάς δεκατριών πήχεων.

Ιεζ. 40,12 - καὶ πῆχυς ἐπισυναγόμενος ἐπὶ πρόσωπον τῶν θεεὶμ ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ τὸ θεὲ πηχῶν ἓξ ἔνθεν καὶ πηχῶν ἓξ ἔνθεν.

Ιεζ. 40,12 - Εμπροσθεν των εκατέρωθεν δωματίων υπήρχε διάδρομος, ο οποίος εστένευε κατά ένα πήχυν. Τα δε εκατέρωθεν του διαδρόμου δωμάτια είχαν το καθένα πλάτος και μήκος ανά εξ πήχεις.

Ιεζ. 40,13 - καὶ διεμέτρησε τὴν πύλην ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ θεὲ ἐπὶ τὸν τοῖχον τοῦ θεὲ πλάτος πήχεις εἴκοσι καὶ πέντε, αὕτη πύλη ἐπὶ πύλην·

Ιεζ. 40,13 - Εμέτρησε την απόστασιν της στοάς από τον τοίχον του ενός δωματίου μέχρι του τοίχου του απέναντι δωματίου και εύρεν ότι το όλον πλάτος ήτο είκοσι πέντε πήχεις. Η απόστασις αυτή ήτο καθ' όλον το μήκος του διαδρόμου από την πύλην της εισόδου μέχρι της εξόδου.

Ιεζ. 40,14 - καὶ τὸ αἴθριον τοῦ αἰλὰμ τῆς πύλης ἑξήκοντα πήχεις, εἴκοσι θεεὶμ τῆς πύλης κύκλῳ·

Ιεζ. 40,14 - Το εξωτερικόν προαύλιον της πύλης ήτο εξήκοντα εβραϊκοί πήχεις. Υπήρχον δε είκοσι δωμάτια γύρω από την πύλην αυτήν.

Ιεζ. 40,15 - καὶ τὸ αἴθριον τῆς πύλης ἔξωθεν εἰς τὸ αἴθριον αἰλὰμ τῆς πύλης ἔσωθεν πηχῶν πεντήκοντα·

Ιεζ. 40,15 - Από το εξωτερικόν προαύλιον της εξωτερικής πύλης μέχρι του υπαιθρίου κατωφλίου της εσωτερικής το μήκος ήτο πεντήκοντα πήχεων.

Ιεζ. 40,16 - καὶ θυρίδες κρυπταὶ ἐπὶ τὸ θεεὶμ καὶ ἐπὶ τὰ αἰλὰμ ἔσωθεν τῆς πύλης τῆς αὐλῆς κυκλόθεν, καὶ ὡσαύτως τοῖς αἰλὰμ θυρίδες κύκλῳ ἔσωθεν, καὶ ἐπὶ τὸ αἰλὰμ φοίνικες ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

Ιεζ. 40,16 - Εις τα δωμάτια υπήρχον παράθυρα με δικτυωτά. Τέτοια παράθυρα υπήρχαν και εις τα κτίσματα, που έβλεπαν προς το εσωτερικόν μέρος της πύλης και προς την αυλήν δεξιά και αριστερά. Παράθυρα επίσης υπήρχον στους τοίχους του προθαλάμου κύκλω και προς το εσωτερικόν της αυλής. Εις τας εκατέρωθεν παραστάδας του τοίχου της εισόδου του προθαλάμου υπήρχον φοίνικες ανάγλυφοι.

Ιεζ. 40,17 - καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν, καὶ ἰδοὺ παστοφόρια καὶ περίστυλα κύκλῳ τῆς αὐλῆς, τριάκοντα παστοφόρια ἐν τοῖς περιστύλοις,

Ιεζ. 40,17 - Ο ανήρ εκείνος με ωδηγησε κατόπιν εις την εσωτερικήν αυλήν και ιδού, είδα δωμάτια και υπόστεγα κύκλω της αυλής. Υπήρχαν τριάκοντα δωμάτια εις τα υπόστεγα αυτά.

Ιεζ. 40,18 - καὶ αἱ στοαὶ κατὰ νώτου τῶν πυλῶν, κατὰ τὸ μῆκος τῶν πυλῶν τὸ περίστυλον τὸ ὑποκάτω.

Ιεζ. 40,18 - Τα υπόστεγα αυτά, αι στοαί, ήσαν παραπλεύρως των τριών πυλών του τείχους, σύμφωνα με το μήκος των πυλών αυτών. Κατω δε αυτό αυτά υπήρχε το λιθόστρωτον.

Ιεζ. 40,19 - καὶ διεμέτρησε τὸ πλάτος τῆς αὐλῆς ἀπὸ τοῦ αἰθρίου τῆς πύλης τῆς ἐξωτέρας ἔσωθεν ἐπὶ τὸ αἴθριον τῆς πύλης τῆς βλεπούσης ἔξω, πήχεις ἑκατόν, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς. καὶ ἤγαγέ με ἐπὶ βοῤῥᾶν,

Ιεζ. 40,19 - Εμέτρησε το πλάτος της αυλής από το υπαίθριον μέρος της εξωτερικής ανατολικής πύλης προς τα έσω μέχρι του εσωτερικού της εσωτερικής ανατολικής πύλης και εύρεν εκατόν πήχεις. Επειτά με ωδήγησε προς Βορράν

Ιεζ. 40,20 - καὶ ἰδοὺ πύλη βλέπουσα πρὸς βοῤῥᾶν τῇ αὐλῇ τῇ ἐξωτέρᾳ, καὶ διεμέτρησεν αὐτήν, τό τε μῆκος αὐτῆς καὶ τὸ πλάτος.

Ιεζ. 40,20 - και ιδού είδα μίαν πύλην προς την βορείαν πλευράν, η οποία ήνοιγε προς την βορείαν εξωτερικήν αυλήν. Εμέτρησεν ο ανήρ το μήκος και το πλάτος αυτής της πύλης.

Ιεζ. 40,21 - καὶ τὰ θεὲ τρεῖς ἔνθεν καὶ τρεῖς ἔνθεν καὶ τὰ αἰλεῦ καὶ τὰ αἰλαμμὼ καὶ τοὺς φοίνικας αὐτῆς, καὶ ἐγένετο κατὰ τὰ μέτρα τῆς πύλης τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολὰς πηχῶν πεντήκοντα τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ πηχῶν εἰκοσιπέντε τὸ εὖρος αὐτῆς.

Ιεζ. 40,21 - Εμέτρησεν επίσης τα εκατέρωθεν τρία δωμάτια, τας παραστάδας της προσόψεως, τα κατώφλια, τον προθάλαμον, τους σκαλιστούς φοίνικας και ευρέθησαν αι διαστάσεις των όμοιαι προς τας διαστάσεις της ανατολικής πύλης, ήτοι το μεν μήκος πεντήκοντα πήχστο δε πλάτος εικόσι πέντε πήχεις.

Ιεζ. 40,22 - καὶ αἱ θυρίδες αὐτῆς καὶ τὰ αἰλαμμὼ καὶ οἱ φοίνικες αὐτῆς καθὼς ἡ πύλη ἡ βλέπουσα κατὰ ἀνατολάς· καὶ ἐν ἑπτὰ κλιμακτῆρσιν ἀνέβαινον ἐπ᾿ αὐτήν, καὶ τὰ αἰλαμμὼ ἔσωθεν.

Ιεζ. 40,22 - Τα παράθυρά της, αι στοαί, τα κατώφλια, ο προθάλαμός της και οι σκαλιστοί φοίνικες ήσαν όμοια προς την πύλην την ανατολικήν. Με επτά βαθμίδας ανέβαινε κανείς εις αυτήν. Ο προθάλαμός της ήτο εσωτερικός.

Ιεζ. 40,23 - καὶ πύλη τῇ αὐλῇ τῇ ἐσωτέρᾳ βλέπουσα ἐπὶ πύλην τοῦ βοῤῥᾶ ὃν τρόπον τῆς πύλης τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ διεμέτρησε τὴν αὐλὴν ἀπὸ πύλης ἐπὶ πύλην πήχεις ἑκατόν.

Ιεζ. 40,23 - Εις την εσωτερικην αυλήν υπήρχεν άλλη πύλη απέναντι της βορείας εξωτερικής πύλης. Οπως επίσης υπήρχε και εσωτερική ανατολική πύλη δίδουσα έξοδον προς την εξωτερικήν ανατολικήν πύλην. Εμέτρησε το μήκος της εσωτερικής πύλης μέχρι και της εξωτερικής βορείου πύλης και εύρεν αυτό εκατόν πήχεων.

Ιεζ. 40,24 - καὶ ἤγαγέ με κατὰ νότον, καὶ ἰδοὺ πύλη βλέπουσα πρὸς νότον, καὶ διεμέτρησεν αὐτὴν καὶ τὰ θεὲ καὶ τὰ αἰλεῦ καὶ τὰ αἰλαμμὼ κατὰ τὰ μέτρα ταῦτα.

Ιεζ. 40,24 - Με ωδήγησε κατόπιν προς νότον· και ιδού, μία πύλη εις την νοτίαν πλευράν. Ο ανήρ εκείνος εμέτρησε την πύλην αυτήν, τα δωμάτια, τας παραστάδας των προσόψεων, τα κατώφλια, τους προθαλάμους και όλα είχαν τας αυτάς διαστάσεις.

Ιεζ. 40,25 - καὶ αἱ θυρίδες αὐτῆς καὶ τὰ αἰλαμμὼ κυκλόθεν καθὼς αἱ θυρίδες τοῦ αἰλάμ, πηχῶν πεντήκοντα τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ πηχῶν εἰκοσιπέντε τὸ εὖρος αὐτῆς.

Ιεζ. 40,25 - Τα παράθυρα και αι κύκλω αυτής στοαί ήσαν όμοια προς τα των προηγουμένων στοών. Το μήκος της πύλης αυτής ήτο πεντήκοντα πήχεων, το δε πλάτος εικοσιπέντε πήχεων.

Ιεζ. 40,26 - καὶ ἑπτὰ κλιμακτῆρες αὐτῇ, καὶ αἰλαμμὼ ἔσωθεν καὶ φοίνικες αὐτῇ, εἷς ἔνθεν καὶ εἷς ἔνθεν ἐπὶ τὰ αἰλεῦ.

Ιεζ. 40,26 - Με επτά βαθμίδας ανέβαινε κανείς και εις την πύλην αυτήν. Εις το εσωτερικόν μέρος ήτο ο προθάλαμος. Δυο δε σκαλιστοί φοίνικες υπήρχον, ο ένας επί της μιας παραστάδος και ο άλλος επί της άλλης παραστάδος.

Ιεζ. 40,27 - καὶ πύλη κατέναντι τῆς πύλης τῆς αὐλῆς τῆς ἐσωτέρας πρὸς νότον· καὶ διεμέτρησε τὴν αὐλὴν ἀπὸ πύλης ἐπὶ πύλην, πήχεις ἑκατὸν τὸ

εὖρος πρὸς νότον.

Ιεζ. 40,27 - Απέναντι προς την πύλην της νοτίου εσωτερικής αυλής ήτο η νοτία πύλη της εξωτερικής αυλής. Εμέτρησε την αυλήν από την μίαν πύλην έως την άλλην και εύρε το μήκος της εκατόν πήχεις, στο νότιον αυτό μέρος.

Ιεζ. 40,28 - Καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν τῆς πύλης τῆς πρὸς νότον καὶ διεμέτρησε τὴν πύλην κατὰ τὰ μέτρα ταῦτα

Ιεζ. 40,28 - Δια της νοτίας εσωτερικής πύλης με εισήγαγεν εις την εσωτερικήν αυλήν και εμετρησε την πύλην και εύρεν, ότι είχε τας αυτάς διαστάσεις.

Ιεζ. 40,29 - καὶ τὰ θεὲ καὶ τὰ αἰλεῦ καὶ τὰ αἰλαμμὼ κατὰ τὰ μέτρα ταῦτα· καὶ θυρίδες αὐτῇ καὶ τῷ αἰλαμμὼ κύκλῳ· πήχεις πεντήκοντα τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ τὸ εὖρος πήχεις εἰκοσιπέντε.

Ιεζ. 40,29 - Τα δωμάτια, αι προσόψεις των παραστάδων και αι στοαί είχαν τας αυτάς διαστάσεις. Υπήρχον επίσης παράθυρα εις την γύρω εσωτερικήν αυλήν. Το μήκος της ήτο πεντήκοντα πήχεων το δε πλάτος εικόσι πέντε.

Ιεζ. 40,31 - καὶ αἰλαμμὼ εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐξωτέραν καὶ φοίνικες τῷ αἰλεῦ, καὶ ὀκτὼ κλιμακτῆρες.

Ιεζ. 40,31 - Ο προθάλαμος της έβλεπεν εις την εξωτερικήν αυλήν. Εις τας παραστάδας επίσης της πύλης αυτής ήσαν σκαλιστοί φοίνικες και είχεν η πύλη αυτή οκτώ βαθμίδας.

Ιεζ. 40,32 - καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὴν πύλην τὴν βλέπουσαν κατὰ ἀνατολὰς καὶ διεμέτρησεν αὐτὴν κατὰ τὰ μέτρα ταῦτα

Ιεζ. 40,32 - Με ωδήγησε κατόπιν εις την ανατολικήν εσωτερικήν πύλην, την εμέτρησε και την εύρεν έχουσαν τας ιδίας, διαστάσεις.

Ιεζ. 40,33 - καὶ τὰ θεὲ καὶ τὰ αἰλεῦ καὶ τὰ αἰλαμμὼ κατὰ τὰ μέτρα ταῦτα· καὶ θυρίδες αὐτῇ καὶ τῷ αἰλαμμὼ κύκλῳ, πήχεις πεντήκοντα μῆκος αὐτῆς καὶ εὖρος αὐτῆς πήχεις εἰκοσιπέντε.

Ιεζ. 40,33 - Τα δωμάτια, αι προσόψεις των παραστάδων, αι στοαί είχαν τας αυτάς διαστάσεις όπως και τα της προηγουμένης. Τα παράθυρά της τα γύρω εις τας στοάς ήσαν τα ίδια. Η στοά αυτή είχε μήκος πεντήκοντα πήχεις και πλάτος εικόσι πέντε.

Ιεζ. 40,34 - καὶ αἰλαμμὼ εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν, καὶ φοίνικες ἐπὶ τοῦ αἰλεῦ ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ ὀκτὼ κλιμακτῆρες αὐτῇ.

Ιεζ. 40,34 - Ο προθάλαμός της, ήτο προς το εσωτερικόν. Φοίνικες σκαλιστοί ήσαν εις τας δύο παραστάδας, που ευρίσκοντο εκατέρωθεν από την είσοδον και οκτώ βαθμίδες υπήρχον εις αυτήν.

Ιεζ. 40,35 - καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὴν πύλην τὴν πρὸς βοῤῥᾶν καὶ διεμέτρησε κατὰ τὰ μέτρα ταῦτα

Ιεζ. 40,35 - Με ωδήγησε κατόπιν ο ανήρ εκείνος προς την βορείαν εσωτερικήν πύλην, την εμέτρησε και την ευρήκε των αυτών διαστάσεων,

Ιεζ. 40,36 - καὶ τὰ θεὲ καὶ τὰ αἰλεῦ καὶ τὰ αἰλαμμώ· καὶ θυρίδες αὐτῇ κύκλῳ καὶ τῷ αἰλαμμὼ αὐτῆς· πήχεις πεντήκοντα μῆκος αὐτῆς καὶ εὖρος πήχεις εἰκοσιπέντε.

Ιεζ. 40,36 - τόσον ως προς τα δωμάτια, όσον και ως προς τας προσόψεις των παραστάδων και τας στοάς της και τα παράθυρα της τα γύρω των δωματίων και των στοών της. Το όλον μήκος ήτο πεντήκοντα πήχεων το δε πλάτος είκοσι πέντε.

Ιεζ. 40,37 - καὶ τὰ αἰλαμμὼ εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐξωτέραν, καὶ φοίνικες τῷ αἰλεῦ ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ ὀκτὼ κλιμακτῆρες αὐτῇ.

Ιεζ. 40,37 - Ο προθάλαμος ήτο προς την εξωτερικήν πύλην, σκαλιστοί δε φοίνικες υπήρχον εις τας ένθεν και ένθεν της εισόδου προσόψεις των παραστάδων. Οκτώ βαθμίδες υπήρχον και εις αυτήν.

Ιεζ. 40,38 - τὰ παστοφόρια αὐτῆς καὶ τὰ θυρώματα αὐτῆς καὶ τὰ αἰλαμμὼ αὐτῆς ἐπὶ τῆς πύλης τῆς δευτέρας ἔκρυσις,

Ιεζ. 40,38 - Τα δωμάτιά της, αι θύραι της και αι στοαί της ήσαν πλησίον της δευτέρας πύλης, εκεί όπου έτρεχε νερο,

Ιεζ. 40,39 - ὅπως σφάζωσιν ἐν αὐτῇ τὰ ὑπὲρ ἁμαρτίας καὶ τὰ ὑπὲρ ἀγνοίας·

Ιεζ. 40,39 - δια να καθαρίζωνται τα εις την πύλην αυτήν σφαζόμενα θύματα, τα προσφερόμενα ως θυσία δια τας βαρείας αμαρτίας και τας ελαφροτέρας.

Ιεζ. 40,40 - καὶ κατὰ νώτου τοῦ ῥύακος τῶν ὁλοκαυτωμάτων τῆς βλεπούσης πρὸς βοῤῥᾶν δύο τράπεζαι πρὸς ἀνατολὰς καὶ κατὰ νώτου τῆς δευτέρας καὶ τοῦ αἰλὰμ τῆς πύλης δύο τράπεζαι κατὰ ἀνατολάς,

Ιεζ. 40,40 - Παραπλεύρως του ρυακίου των ολοκαυτωμάτων, προς την βορείαν πλευράν, υπήρχον δύο τράπεζαι κοντά εις την ανατολικήν πύλην. Πλησίον δε της δευτέρας ανατολικής πύλης και μάλιστα πλησίον του προθαλάμου της υπήρχον δύο άλλαι τράπεζαι προς ανατολάς.

Ιεζ. 40,41 - τέσσαρες ἔνθεν καὶ τέσσαρες ἔνθεν κατὰ νώτου τῆς πύλης, ἐπ᾿ αὐτὰς σφάξουσι τὰ θύματα κατέναντι τῶν ὀκτὼ τραπεζῶν τῶν θυμάτων.

Ιεζ. 40,41 - Ετσι υπήρχον τέσσαρες τράπεζαι εις την μίαν πλευράν και τέσσαρες εις την άλλην. Ησαν δε παραπλεύρως προς την εσωτερικήν ανατολικήν πύλην. Επάνω εις τας οκτώ αυτάς τραπέζας θα σφάζουν τα προς θυσίαν ζώα.

Ιεζ. 40,42 - καὶ τέσσαρες τράπεζαι τῶν ὁλοκαυτωμάτων λίθιναι λελαξευμέναι πήχεως καὶ ἡμίσους τὸ πλάτος καὶ πήχεων δύο καὶ ἡμίσους τὸ μῆκος καὶ ἐπὶ πῆχυν τὸ ὕψος, ἐπ᾿ αὐτὰς ἐπιθήσουσι τὰ σκεύη, ἐν οἷς σφάζουσιν ἐκεῖ τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ τὰ θύματα.

Ιεζ. 40,42 - Υπήρχον άκομη τέσσαρες τράπεζαι δια τα ολοκαυτώματα, λίθιναι λαξευμέναι. Καθε μία από αυτάς είχε πλάτος ένα και ήμισυν πήχυν, μήκος δύο, και ήμισυν πήχεις και ύψος ένα πήχυν. Επάνω εις αυτάς θα τοποθετούνται τα σκεύη, με τα οποία θα εσφάζοντο εκεί τα προς ολοκαύτωσιν και τα δια τας άλλας θυσίας ζώα.

Ιεζ. 40,43 - καὶ παλαιστὴν ἕξουσιν γεῖσος λελαξευμένον ἔσωθεν κύκλῳ καὶ ἐπὶ τὰς τραπέζας ἐπάνωθεν στέγας τοῦ καλύπτεσθαι ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ξηρασίας.

Ιεζ. 40,43 - Αύται αι τράπεζαι είχαν ολόγυρα εσωτερικώς λαξευτόν γείσον μιας παλάμης. Επάνω από τας τραπέζας υπήρχον υπόστεγα, δια να τας προστατεύουν από την βροχήν και την θερμότητα του ηλίου.

Ιεζ. 40,44 - καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν, καὶ ἰδοὺ δύο ἐξέδραι ἐν τῇ αὐλῇ τῇ ἐσωτέρᾳ, μία κατὰ νώτου τῆς πύλης τῆς βλεπούσης πρὸς βοῤῥᾶν φέρουσα πρὸς νότον καὶ μία κατὰ νώτου τῆς πύλης τῆς πρὸς νότον, βλεπούσης δὲ πρὸς βοῤῥᾶν.

Ιεζ. 40,44 - Ο ανήρ εκείνος με ωδήγησεν εις την εσωτερικήν αυλήν και ιδού, εις την εσωτερικήν αυτήν αυλήν υπήρχον δύο εξέδραι, δύο σκοπιαί, η μία παραπλεύρως της βορείου πύλης και έβλεπε προς νότον· η άλλη παραπλεύρως της εσωτερικής προς νότον πύλης και ήτο εστραμμένη προς βορράν.

Ιεζ. 40,45 - καὶ εἶπε πρός με· ἡ ἐξέδρα αὕτη ἡ βλέπουσα πρὸς νότον τοῖς ἱερεῦσι τοῖς φυλάσσουσι τὴν φυλακὴν τοῦ οἴκου,

Ιεζ. 40,45 - Ο ανήρ εκείνος μου είπεν· “Αυτή η εξέδρα, που βλέπει προς νότον, είναι δια τους ιερείς, οι οποίοι έχουν ως έργον των να φρουρούν και να υπηρετούν τον ναόν.

Ιεζ. 40,46 - καὶ ἡ ἐξέδρα ἡ βλέπουσα πρὸς βοῤῥᾶν τοῖς ἱερεῦσι τοῖς φυλάσσουσι τὴν φυλακὴν τοῦ θυσιαστηρίου· ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ υἱοὶ Σαδδοὺκ οἱ ἐγγίζοντες ἐκ τοῦ Λευΐ πρὸς Κύριον λειτουργεῖν αὐτῷ.

Ιεζ. 40,46 - Η σκοπιά, που βλέπει προς βορράν, είναι επίσης δια τους ιερείς, που έχουν ως έργον των να επιβλέπουν και να υπηρετούν το θυσιαστήριον. Αυτοί είναι απόγονοι του Σαδδούκ, οι οποίοι ανήκουν στους απογόνους του Λεΐΐ και ημπορούν να προσεγγίζουν και να υπηρετούν τον Κυριον.

Ιεζ. 40,47 - καὶ διεμέτρησε τὴν αὐλὴν μῆκος πηχῶν ἑκατὸν καὶ εὖρος πήχεις ἑκατὸν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῆς καὶ τὸ θυσιαστήριον ἀπέναντι τοῦ οἴκου. -

Ιεζ. 40,47 - Εμέτρησε την εσωτερικήν αυλήν και εύρε το μήκος της εκατόν πήχεις, το δε πλάτος της επίσης εκατόν πήχεις· τετράγωνον με τας αυτάς διαστάσεις εις τας τέσσαρας πλευράς της. Το θυσιαστήριον ήτο έμπροσθεν του ναού.

Ιεζ. 40,48 - Καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὸ αἰλὰμ τοῦ οἴκου. καὶ διεμέτρησε τὸ αἶλ τοῦ αἰλὰμ πηχῶν πέντε τὸ πλάτος ἔνθεν καὶ πηχῶν πέντε ἔνθεν, καὶ τὸ εὖρος τοῦ θυρώματος πηχῶν δεκατεσσάρων, καὶ ἐπωμίδες τῆς θύρας τοῦ αἰλὰμ πηχῶν τριῶν ἔνθεν καὶ πηχῶν τριῶν ἔνθεν.

Ιεζ. 40,48 - Με εισήγαγεν έπειτα στον νάρθηκα του ναού. Εμέτρησε το μήκος των παραστάδων του νάρθηκος τούτου και το εύρε πέντε πήχεων από το ένα μέρος και πέντε πήχεων από το άλλο. Το πλάτος της θύρας ήτο δεκατέσσαρες πήχεις, το δε πάχος εκάστης παραστάδος ήτο τρεις πήχεις της μιας και τρεις πήχεις της άλλης.

Ιεζ. 40,49 - καὶ τὸ μῆκος τοῦ αἰλὰμ πηχῶν εἴκοσι καὶ τὸ εὖρος πηχῶν δώδεκα· καὶ ἐπὶ δέκα ἀναβαθμῶν ἀνέβαινον ἐπ᾿ αὐτό· καὶ στῦλοι ἦσαν ἐπὶ τὸ αἰλάμ, εἷς ἔνθεν καὶ εἷς ἔνθεν.

Ιεζ. 40,49 - Το μήκος του νάρθηκος του ναού ήτο εικόσι πήχεις, το δε πλάτος δώδεκα πήχεις. Με δέκα εξωτερικάς βαθμίδας αναβαίνουν στον νάρθηκα του ναού. Εις την είσοδον του νάρθηκος υπήρχον εκατέρωθεν δύο στύλοι.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 41

Ιεζ. 41,1 - Καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὸν ναόν, ᾧ διεμέτρησε τὸ αἰλὰμ πηχῶν ἓξ τὸ πλάτος ἔνθεν

Ιεζ. 41,1 - Ο ανήρ εκείνος με εισήγαγεν στον ναόν και εμέτρησε τους εκατέρωθεν στύλους της εισόδου, των οποίων εξ πήχεις ήτο το πάχος του ενός

Ιεζ. 41,2 - καὶ πηχῶν ἓξ τὸ εὖρος τοῦ αἰλὰμ ἔνθεν, καὶ τὸ εὖρος τοῦ πυλῶνος πηχῶν δέκα, καὶ ἐπωμίδες τοῦ πυλῶνος πηχῶν πέντε ἔνθεν καὶ πηχῶν πέντε ἔνθεν· καὶ διεμέτρησε τὸ μῆκος αὐτοῦ πηχῶν τεσσαράκοντα καὶ τὸ εὖρος πηχῶν εἴκοσι.

Ιεζ. 41,2 - και εξ πήχστο πάχος του άλλου. Το πλάτος του πυλώνος, του ανοίγματος μεταξύ των δύο τούτων στύλων, ήτο δέκα πήχεις. Το εκατέρωθεν των στύλων μήκος ήτο πέντε πήχεις από το ένα μέρος και πέντε πήχεις από το άλλο. Εμέτρησε τας διαστάσστου όλου χώρου και εύρεν τεσσαράκοντα πήχστο μήκος και εικόσι πήχστο πλάτος.

Ιεζ. 41,3 - καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν καὶ διεμέτρησε τὸ αἶλ τοῦ θυρώματος πηχῶν δύο καὶ τὸ θύρωμα πηχῶν ἓξ καὶ τὰς ἐπωμίδας τοῦ θυρώματος πηχῶν ἑπτὰ ἔνθεν καὶ πηχῶν ἑπτὰ ἔνθεν.

Ιεζ. 41,3 - Εισήλθεν ο ανήρ εκείνος κατόπιν εις την εσωτερικήν αυλήν, εμέτρησε το πάχος του διαφράγματος, του τοίχου, που εχώριζε τα Αγία των Αγίων από τα Αγία και το ευρήκε δύο πήχεις. Το όλον άνοιγμα της θύρας ήτο

εξ πήχεις. Το μήκος του διαφράγματος ήτο επτά πήχεις από την μίαν πλευράν και επτά πήχεις από την άλλην.

Ιεζ. 41,4 - καὶ διεμέτρησε τὸ μῆκος τῶν θυρῶν πηχῶν τεσσαράκοντα καὶ εὖρος πηχῶν εἴκοσι κατὰ πρόσωπον τοῦ ναοῦ. καὶ εἶπε· τοῦτο τὸ ἅγιον τῶν ἁγίων.

Ιεζ. 41,4 - Εμέτρησε το μήκος από της εισόδου της θύρας αυτής μέχρι πέρατος και το εύρε τεσσαράκοντα πήχεις. Το δε πλάτος είκοσι πήχεις προς τον χώρον των Αγίων. Ο ανήρ εκείνός μου είπεν· "αυτός ο χώρος είναι τα Αγία των Αγίων".

Ιεζ. 41,5 - καὶ διεμέτησε τὸν τοῖχον τοῦ οἴκου πηχῶν ἓξ καὶ τὸ εὖρος τῆς πλευρᾶς πηχῶν τεσσάρων κυκλόθεν.

Ιεζ. 41,5 - Εμέτρησε τον τοίχον του ναού και ευρήκεν αυτόν πάχους εξ πήχεων. Την δε απόστασιν από του τοίχου του κύκλω του ναού οικοδομήματος των δωματίων ήτο τεσσάρων πήχεων.

Ιεζ. 41,6 - καὶ τὰ πλευρὰ πλευρὸν ἐπὶ πλευρὸν τριάκοντα καὶ τρεῖς δίς, καὶ διάστημα ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ οἴκου ἐν τοῖς πλευροῖς κύκλῳ τοῦ εἶναι τοῖς ἐπιλαμβανομένοις ὁρᾶν, ὅπως τὸ παράπαν μὴ ἅπτωνται τῶν τοίχων τοῦ οἴκου.

Ιεζ. 41,6 - Τα παράπλευρα δωμάτια του περί τον ναόν οικοδομήματος ήσαν το ένα κοντά στο άλλο εις μίαν γραμμήν τριαντατρείς επί δύο, δηλαδή εξηνταέξ πήχεις. Μεταξύ του τοίχου του ναού και των γύρω του ναού παραπλεύρων δωματίων υπήρχεν απόστασις- και διάμεσος τοίχος- ώστε να μη βλέπουν τον ναόν και να μη εγγίζουν καθόλου τους τοίχους αυτού.

Ιεζ. 41,7 - καὶ τὸ εὖρος τῆς ἀνωτέρας τῶν πλευρῶν κατὰ τὸ πρόσθεμα ἐκ τοῦ τοίχου πρὸς τὴν ἀνωτέραν κύκλῳ τοῦ οἴκου, ὅπως διαπλατύνηται ἄνωθεν καὶ ἐκ τῶν κάτωθεν ἀναβαίνωσιν ἐπὶ τὰ ὑπερῷα καὶ ἐκ τῶν μέσων ἐπὶ τὰ τριώροφα.

Ιεζ. 41,7 - Το πλάτος του ανωτέρου ορόφου των παραπλεύρων δωματίων ήτο ευρύτερον, διότι προεξετείνετο προς τον τοίχον του ναού και γύρω από αυτόν, ώστε τα επάλληλα πατώματα των παραπλεύρων δωματίων διεπλατύνοντο εκ των κάτω προς τα άνω. Από το ισόγειον ανήρχοντο στον δεύτερον, τον μέσον όροφον και από αυτόν στον τρίτον.

Ιεζ. 41,8 - καὶ τὸ θραὲλ τοῦ οἴκου ὕψος κύκλῳ διάστημα τῶν πλευρῶν ἴσον τῷ καλάμῳ, πηχῶν ἓξ διάστημα.

Ιεζ. 41,8 - Το επίπεδον ύψωμα του ναού ήτο υψηλότερον ολόγυρα με τα παράπλευρα δωμάτια εις ύψος ενός καλάμου, ήτοι εξ πήχεων από το άλλο μέρος της αυλής.

Ιεζ. 41,9 - καὶ εὖρος τοῦ τοίχου τῆς πλευρᾶς ἔξωθεν πηχῶν πέντε· καὶ τὰ ἀπόλοιπα ἀναμέσον τῶν πλευρῶν τοῦ οἴκου

Ιεζ. 41,9 - Το πάχος του εξωτερικού τοίχου του παραπλεύρου αυτού οικοδομήματος του ναού τούτου ήτο πέντε πήχεων. Ο δε χώρος ο μεταξύ τούτου του παραπλεύρου προς τον ναόν οικοδομήματος

Ιεζ. 41,10 - καὶ ἀναμέσον τῶν ἐξεδρῶν εὖρος πηχῶν εἴκοσι, τὸ περιφερὲς τῷ οἴκῳ κύκλῳ.

Ιεζ. 41,10 - και του συγκροτήματος των εξεδρών της εσωτερικής αυλής είχε πλάτος είκοσι πήχεις καθ' όλην την βορείαν, δυτικήν και νοτίαν περίμετρον, γύρω από τον ναόν.

Ιεζ. 41,11 - καὶ αἱ θύραι τῶν ἐξεδρῶν ἐπὶ τὸ ἀπόλοιπον τῆς θύρας τῆς μιᾶς τῆς πρὸς βοῤῥᾶν· καὶ ἡ θύρα ἡ μία πρὸς νότον, καὶ τὸ εὖρος τοῦ φωτὸς τοῦ ἀπολοίπου πηχῶν πέντε πλάτος κυκλόθεν.

Ιεζ. 41,11 - Υπήρχον δε δύο θύραι εις διέξοδον προς τον εξωτερικόν ελεύθερον χώρον από τα δωμάτια του παραπλεύρως οικήματος. Η μία διέξοδος προς βορράν και η άλλη προς νότον. Το πλάτος του υπαιθρίου αυτού χώρου ήτο κύκλω πέντε πήχεις.

Ιεζ. 41,12 - καὶ τὸ διορίζον κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀπολοίπου ὡς πρὸς θάλασσαν πηχῶν ἑβδομήκοντα, πλάτος τοῦ τοίχου τοῦ διορίζοντος πηχῶν πέντε, εὖρος κυκλόθεν καὶ μῆκος αὐτοῦ πηχῶν ἐνενήκοντα.

Ιεζ. 41,12 - Εις την δυτικήν πλευράν, μετά τον περίβολον, υπήρχεν οικοδόμημα πλάτους εβδομήκοντα πήχεων, ο δε περιβάλλων το οικοδόμημα τοίχος ήτο πλάτους πέντε πήχεων και μήκους ενενήκοντα πήχεων.

Ιεζ. 41,13 - καὶ διεμέτρησε κατέναντι τοῦ οἴκου μῆκος πηχῶν ἑκατόν, καὶ τὰ ἀπόλοιπα καὶ τὰ διορίζοντα καὶ οἱ τοῖχοι αὐτῶν μῆκος πηχῶν ἑκατόν,

Ιεζ. 41,13 - Ο ανήρ, που με ωδηγούσε, εμέτρησε το απέναντι του συγκρότημα του ναού και το ευρήκε εκατόν πήχεις, τον δε περίβολον με τα κτίρια και τους τοίχους του εκατόν πήχεων μήκους.

Ιεζ. 41,14 - καὶ τὸ εὖρος κατὰ πρόσωπον τοῦ οἴκου καὶ τὰ ἀπόλοιπα κατέναντι πηχῶν ἑκατόν.

Ιεζ. 41,14 - Η ανατολική πρόσοψις του οίκου με τον περίβολον ήτο πλάτους εκατόν πήχεων.

Ιεζ. 41,15 - καὶ διεμέτρησε μῆκος τοῦ διορίζοντος κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀπολοίπου τῶν κατόπισθεν τοῦ οἴκου ἐκείνου καὶ τὰ ἀπόλοιπα ἔνθεν καὶ ἔνθεν πηχῶν ἑκατὸν τὸ μῆκος. καὶ ὁ ναὸς καὶ αἱ γωνίαι καὶ τὸ αἰλὰμ τὸ ἐξώτερον πεφατνωμένα,

Ιεζ. 41,15 - Επειτα εμέτρησε το εις την δυτικήν πλευράν του περιβόλου οικοδόμημα με τους τοίχους του επί εκατέρας πλευράς και το εύρε μήκους εκατόν πήχεων. Το εσωτερικόν του ναού, αι γωνίαι, ο νάρθηξ ήσαν σανιδωμένα,

Ιεζ. 41,16 - καὶ αἱ θυρίδες δικτυωταί, ὑποφαύσεις κύκλῳ τοῖς τρισὶν ὥστε διακύπτειν· καὶ ὁ οἶκος καὶ τὰ πλησίον ἐξυλωμένα κύκλῳ καὶ τὸ ἔδαφος καὶ

ἐκ τοῦ ἐδάφους ἕως τῶν θυρίδων, καὶ αἱ θυρίδες ἀναπτυσσόμεναι τρισσῶς εἰς τὸ διακύπτειν.

Ιεζ. 41,16 - τα παράθυρα έφεραν δικτυωτά· τα στενά ανοίγματα, που άφηναν να εισέρχωνται ολίγον φως, ήσαν καμπυλωτά γύρω και στους τρεις ορόφους, ώστε δια μέσου αυτών κήπτων κανείς ολίγον να ημπορή να βλέπη προς τα έξω. Τα δωμάτια του παραπλεύρου αυτού οικοδομήματος του ναού ήσαν σανιδωμένα γύρω, το δάπεδόν των και από του δαπέδου εις ύψος μέχρι των παραθύρων. Τα δε παράθυρα εις τρεις σειράς των τριών δωματίων εξείχον ολίγον, ώστε να μπορή κανείς κύπτων να βλέπη προς τα έξω δια των καμπυλωτών δικτυωτών.

Ιεζ. 41,17 - καὶ ἕως πλησίον τῆς ἐσωτέρας καὶ ἕως τῆς ἐξωτέρας καὶ ἐφ᾿ ὅλον τὸν τοῖχον κύκλῳ ἐν τῷ ἔσωθεν καὶ ἐν τῷ ἔξωθεν

Ιεζ. 41,17 - Εις το εσώτερον μέρος του ναού και στο εξωτερικόν του τμήμα εις όλον τον τοίχον γύρω του εσωτερικού, εις τα Αγία των Αγίων και του εξωτερικού νάρθηκος,

Ιεζ. 41,18 - γεγλυμμένα Χερουβίμ, καὶ φοίνικες ἀναμέσον Χερούβ καὶ Χερούβ· δύο πρόσωπα τῷ Χερούβ,

Ιεζ. 41,18 - υπήρχαν σκαλισμένα Χερουβίμ και δύο φοίνικες εκατέρωθεν από κάθε Χερουβίμ. Δυο δε πρόσωπα είχεν έκαστον Χερουβίμ.

Ιεζ. 41,19 - πρόσωπον ἀνθρώπου πρὸς τὸν φοίνικα ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ πρόσωπον λέοντος πρὸς τὸν φοίνικα ἔνθεν καὶ ἔνθεν· διαγεγλυμμένος ὅλος ὁ οἶκος κυκλόθεν,

Ιεζ. 41,19 - Το ένα πρόσωπόν του ήτο πρόσωπον ανθρώπου ανάμεσα εις δύο φοίνικας. Το άλλο πρόσωπον ήτο πρόσωπον λέοντος μεταξύ δύο άλλων φοινίκων. Σκαλιστός δε ήτο και όλος ο ναός κύκλω.

Ιεζ. 41,20 - ἐκ τοῦ ἐδάφους ἕως τοῦ φατνώματος τὰ Χερουβὶμ καὶ οἱ φοίνικες διαγεγλυμμένοι.

Ιεζ. 41,20 - Τα Χερουβίμ, όπως επίσης και οι σκαλιστοί φοίνικες, ήσαν σκαλιστά από το έδαφος έως εις την κορυφήν.

Ιεζ. 41,21 - καὶ τὸ ἅγιον καὶ ὁ ναὸς ἀναπτυσσόμενος τετράγωνα. κατὰ πρόσωπον τῶν ἁγίων ὅρασις ὡς ὄψις

Ιεζ. 41,21 - Τα Αγια των Αγίων και τα Αγία ανεπτύσσοντο εις τετράγωνα. Εμπρός εις τα Αγια των Αγίων εφαίνετο κάτι, που ωμοίαζε

Ιεζ. 41,22 - θυσιαστηρίου ξυλίνου, πηχῶν τριῶν τὸ ὕψος αὐτοῦ καὶ τὸ μῆκος πηχῶν δύο καὶ τὸ εὖρος πηχῶν δύο· καὶ κέρατα εἶχε, καὶ ἡ βάσις αὐτοῦ καὶ οἱ τοῖχοι αὐτοῦ ξύλινοι· καὶ εἶπε πρός με· αὕτη ἡ τράπεζα ἡ πρὸ προσώπου Κυρίου. καὶ δύο θυρώματα τῷ ναῷ

Ιεζ. 41,22 - με ξύλινον θυσιαστήριον, του οποίου το ύψος ήτο τρεις πήχστο δε μήκος του δύο πήχεις και το πλάτος του επίσης δύο. Είχε προεξοχάς. Η βάσις του και οι τοίχοι του ήσαν ξύλινοι. Ο ανήρ, που με

καθωθηγούσε, μου είπε· “αυτή είναι η ενώπιον του Κυρίου τράπεζα, αυταί είναι αι δύο θύραι εις τα Αγια

Ιεζ. 41,23 - καὶ τῷ ἁγίῳ·

Ιεζ. 41,23 - και εις τα Αγια των Αγίων.

Ιεζ. 41,24 - δύο θυρώματα τοῖς δυσὶ θυρώμασι τοῖς στροφωτοῖς, δύο θυρώματα τῷ ἑνὶ καὶ δύο θυρώματα τῇ θύρᾳ τῇ δευτέρᾳ.

Ιεζ. 41,24 - Καθε δε θύρα είχε δύο στρεφόμενα φύλλα, δύο φύλλα εις την μίαν θύραν και δύο φύλλα εις την άλλην θύραν.

Ιεζ. 41,25 - καὶ γλυφὴ ἐπ᾿ αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὰ θυρώματα τοῦ ναοῦ Χερουβίμ, καὶ φοίνικες κατὰ τὴν γλυφὴν τῶν ἁγίων, καὶ σπουδαῖα ξύλα κατὰ πρόσωπον τοῦ αἰλὰμ ἔξωθεν

Ιεζ. 41,25 - Επάνω εις τας θύρας αυτάς υπήρχαν ανάγλυφα· εις τας θύρας των Αγίων των Αγίων υπήρχον σκαλιστά Χερουβίμ και φοίνικες όμοια με τα ανάγλυφα, που υπήρχον εις τα Αγια. Πολύτιμα ειδικά ξύλα είχαν χρησιμοποιηθή δια την είσοδον του εξωτερικού νάρθηκος.

Ιεζ. 41,26 - καὶ θυρίδες κρυπταί. καὶ διεμέτρησεν ἔνθεν καὶ ἔνθεν εἰς τὰ ὀροφώματα τοῦ αἰλὰμ καὶ τὰ πλευρὰ τοῦ οἴκου ἐζυγωμένα.

Ιεζ. 41,26 - Υπήρχον και παράθυρα με δικτυωτά. Ο ανήρ εμέτρησεν από το ένα μέρος και από το άλλο τους τοίχους των πλευρών του νάρθηκος έως εις την οροφήν, όπως και τα παράπλευρα δωμάτια του ναού· όλα ήσαν συμμετρικά και καλώς προσηρμοσμένα.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 42

Ιεζ. 42,1 - Καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν κατά ἀνατολὰς κατέναντι τῆς πύλης τῆς πρὸς βοῤῥᾶν· καὶ εἰσήγαγέ με, καὶ ἰδοὺ ἐξέδραι πέντε ἐχόμεναι τοῦ ἀπολοίπου καὶ ἐχόμεναι τοῦ διορίζοντος πρὸς βοῤῥᾶν,

Ιεζ. 42,1 - Επειτα ο ανήρ με ωδήγησε δια του κατά ανατολάς μέρους της εσωτερικής αυλής στο απέναντι της βορείου πύλης. Από εκεί είδον πέντε συγκροτήματα δωματίων, που ευρίσκοντο μεταξύ του ελευθέρου χώρου γύρω από τον ναόν και της βορείας πλευράς του οικήματος, του όπισθεν του ναού.

Ιεζ. 42,2 - ἐπὶ πήχεις ἑκατὸν μῆκος πρὸς βοῤῥᾶν καὶ τὸ πλάτος πεντήκοντα πηχῶν,

Ιεζ. 42,2 - Το μήκος της βορείας πλευράς του συγκροτήματος αυτού ήτο εκατόν πήχεις, το δε πλάτος του από βορρά προς νότον πεντήκοντα πήχεις.

Ιεζ. 42,3 - διαγεγραμμέναι ὃν τρόπον αἱ πύλαι τῆς αὐλῆς τῆς ἐσωτέρας καὶ ὃν τρόπον τὰ περίστυλα τῆς αὐλῆς τῆς ἐξωτέρας, ἐστιχισμέναι ἀντιπρόσωποι στοαὶ τρισσαί.

Ιεζ. 42,3 - Τα οικοδομήματα αυτά ήσαν κατά τέτοιον τρόπον κτισμένα, ώστε να ομοιάζουν με τας πύλας της εσωτερικής αυλής και με τα υπόστεγα της εξωτερικής αυλής. Υψώνοντο εις τρεις στοάς.

Ιεζ. 42,4 - καὶ κατέναντι τῶν ἐξεδρῶν περίπατος πηχῶν δέκα τὸ πλάτος, ἐπὶ πήχεις ἑκατὸν τὸ μῆκος· καὶ τὰ θυρώματα αὐτῶν πρὸς βοῤῥᾶν.

Ιεζ. 42,4 - Απέναντι από το συγκρότημα των δωματίων αυτών υπήρχεν ένας διάδρομος πλάτους δέκα πήχεων και μήκους εκατόν πήχεων. Προς τον βόρειον τούτον διάδρομον ηνοίγοντο αι θύραι των δωματίων.

Ιεζ. 42,5 - καὶ οἱ περίπατοι οἱ ὑπερῷοι ὡσαύτως, ὅτι ἐξείχετο τὸ περίστυλον ἐξ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὑποκάτωθεν περιστύλου, καὶ τὸ διάστημα· οὕτως περίστυλον καὶ διάστημα

Ιεζ. 42,5 - Ομοιοι προς τον διάδρομον αυτόν ήσαν και οι άλλοι, οι προς βορράν, διάδρομοι των υπερώων. Οι στύλοι εσυνεχίζοντο από το κάτω περίστυλον προς τα άνω κατά την αυτήν μεταξύ των απόστασιν, όμοιοι μεταξύ των, όπως όμοιαι μεταξύ των ήσαν

Ιεζ. 42,6 - καὶ οὕτως στοαί· διότι τριπλαῖ ἦσαν καὶ στύλους οὐκ εἶχον καθὼς οἱ στῦλοι τῶν ἐξωτέρων, διὰ τοῦτο ἐξείχοντο τῶν ὑποκάτωθεν καὶ τῶν μέσων ἀπὸ τῆς γῆς.

Ιεζ. 42,6 - και αι σχηματιζόμενοι στοαί. Τριπλαί ήσαν αι οτοαί, όσοι και οι όροφοι. Οι στύλοι των δεν ήσαν όμοιοι με τους στύλους των εξωτερικών στοών. Δια τούτο εστηρίζοντο ο ένας επί του άλλου ανερχόμενοι από το ισόγειον στον μεσαίον όροφον και από τον μεσαίον έως τον τρίτον όροφον.

Ιεζ. 42,7 - καὶ φῶς ἔξωθεν ὃν τρόπον αἱ ἐξέδραι τῆς αὐλῆς τῆς ἐξωτέρας αἱ βλέπουσαι ἀπέναντι τῶν ἐξεδρῶν τῶν πρὸς βοῤῥᾶν, μῆκος πηχῶν πεντήκοντα·

Ιεζ. 42,7 - Ο εξωτερικός τοίχος απέναντι των δωματίων κατά μήκος της προς βορράν πλευράς της εξωτερικής αυλής ήτο μήκους πεντήκοντα πήχεων.

Ιεζ. 42,8 - ὅτι τὸ μῆκος τῶν ἐξεδρῶν τῶν βλεπουσῶν εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐξωτέραν ἦν πηχῶν πεντήκοντα, καὶ αὐταί εἰσιν αἱ ἀντιπρόσωποι ταύταις· τὸ πᾶν πηχῶν ἑκατόν.

Ιεζ. 42,8 - Διότι το μήκος των δωματίων αυτών, που έβλεπαν προς την εξωτερικήν αυλήν, ήτο πεντήκοντα πήχεις, ενώ το απέναντι αυτών συγκρότημα των δωματίων ήτο εν όλω εκατόν πήχεις.

Ιεζ. 42,9 - καὶ αἱ θύραι τῶν ἐξεδρῶν τούτων τῆς εἰσόδου τῆς πρὸς ἀνατολὰς τοῦ εἰσπορεύεσθαι δι᾿ αὐτῶν ἐκ τῆς αὐλῆς τῆς ἐξωτέρας

Ιεζ. 42,9 - Αι θύραι της εισόδου στους διαδρόμους του συγκροτήματος αυτού των δωματίων ευρίσκοντο εις την ανατολικήν πλευράν, δια να εισέρχωνται εις τα δωμάτια από την εξωτερικήν αυλήν.

Ιεζ. 42,10 - κατὰ τὸ φῶς τοῦ ἐν ἀρχῇ περιπάτου. καὶ τὰ πρὸς νότον κατὰ πρόσωπον τοῦ νότου κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀπολοίπου καὶ κατὰ πρόσωπον τοῦ διορίζοντος ἐξέδραι,

Ιεζ. 42,10 - Ησαν εις την αρχήν εκάστου διαδρόμου, αυτού εισήρχετο ελεύθερον το φως. Ομοιον συγκρότημα δωματίων υπήρχε και προς νότον, μεταξύ του νοτίου τμήματος του ελευθέρου χώρου περί τον ναόν και του ιδιαιτέρου οικοδομήματος δυτικώς και απέναντι από τον ναόν.

Ιεζ. 42,11 - καὶ ὁ περίπατος κατὰ πρόσωπον αὐτῶν κατὰ τὰ μέτρα ἐξεδρῶν τῶν πρὸς βοῤῥᾶν καὶ κατὰ τὸ μῆκος αὐτῶν καὶ κατὰ τὸ εὖρος αὐτῶν καὶ κατὰ πάσας τὰς ἐξόδους αὐτῶν καὶ κατὰ πάσας τὰς ἐπιστροφὰς αὐτῶν καὶ κατὰ τά φῶτα αὐτῶν καὶ κατὰ τὰ θυρώματα αὐτῶν

Ιεζ. 42,11 - Ο έμπροσθεν αυτών διάδρομος είχε διαστάσεις ίσας προς το συγκρότημα των προς βορράν δωματίων κατά το μήκος και κατά το πλάτος. Παρουσίαζεν επίσης αναλογίας προς τας εισόδους και εξόδους, προς τας εξωτερικάς πλευράς του τοίχου της εισόδου, που τας βλέπει το φως, και προς τας θύρας

Ιεζ. 42,12 - τῶν ἐξεδρῶν τῶν πρὸς νότον καὶ κατὰ τὰ θυρώματα ἀπ᾿ ἀρχῆς τοῦ περιπάτου ὡς ἐπὶ φῶς διαστήματος καλάμου καὶ κατὰ ἀνατολὰς τοῦ εἰσπορεύεσθαι δι᾿ αὐτῶν. -

Ιεζ. 42,12 - των δωματίων του νοτίου μέρους. Αι θύραι εις την αρχήν του διαδρόμου, την οποίαν βλέπει το φως, διαστάσεως ενός καλάμου, ευρίσκοντο στο ανατολικόν μέρος, δια να εισέρχωνται δι' αυτών εις τα δωμάτια.

Ιεζ. 42,13 - Καὶ εἶπε πρός με· αἱ ἐξέδραι αἱ πρὸς βοῤῥᾶν, καὶ αἱ ἐξέδραι αἱ πρὸς νότον αἱ οὖσαι κατὰ πρόσωπον τῶν διαστημάτων, αὗταί εἰσιν αἱ ἐξέδραι τοῦ ἁγίου, ἐν αἷς φάγονται ἐκεῖ οἱ ἱερεῖς υἱοὶ Σαδδοὺκ οἱ ἐγγίζοντες πρὸς Κύριον τὰ ἅγια τῶν ἁγίων· καὶ ἐκεῖ θήσουσι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὴν θυσίαν καὶ τὰ περὶ ἁμαρτίας καὶ τὰ περὶ ἀγνοίας, διότι ὁ τόπος ἅγιος.

Ιεζ. 42,13 - Και ο ανήρ εκείνος μου είπε· “τα δωμάτια αυτά τα προς βορράν και τα δωμάτια τα προς νότον, τα οποία ευρίσκονται εμπρός στους κενούς χώρους τους γύρω του ναού υπάρχοντας, είναι δωμάτια ηγιασμένα. Εντός αυτών θα τρώγουν τα υπολείμματα των ιερών θυσιών οι ιερείς, οι απόγονοι του Σαδδούκ, οι οποίοι υπηρετούν στον Κυριον. Εκεί θα θέτουν τα ιερά ηγιασμένα σκεύη, όπως επίσης και τας θυσίας υπέρ βαρείας αμαρτίας και εξ αγνοίας, διότι ο τόπος εκείνος είναι άγιος.

Ιεζ. 42,14 - οὐκ εἰσελεύσονται ἐκεῖ πάρεξ τῶν ἱερέων· οὐκ ἐξελεύσονται ἐκ τοῦ ἁγίου εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐξωτέραν, ὅπως διαπαντὸς ἅγιοι ὦσιν οἱ προσάγοντες, καὶ μὴ ἅπτωνται τοῦ στολισμοῦ αὐτῶν, ἐν οἷς λειτουργοῦσιν ἐν αὐτοῖς, διότι ἅγιά ἐστι· καὶ ἐνδύσονται ἱμάτια ἕτερα, ὅταν ἅπτωνται τοῦ λαοῦ. -

Ιεζ. 42,14 - Δεν θα εισέρχωνται εκεί άλλοι πλην των ιερέων. Οι δε ιερείς δεν θα εξέρχωνται από τον άγιον αυτόν τόπον εις την εξωτερικήν αυλήν, δια να μη μολύνωνται, αλλά να είναι πάντοτε αγνοί και καθαροί αυτοί που προσφέρουν τας θυσίας. Επίσης δια να μη εγγίζουν οι λαϊκοί τας στολάς των ιερέων, με τας οποίας αυτοί λειτουργούν, διότι και αι στολαί είναι άγιαι. Οι ιερείς αυτοί όταν θα έρχωνται εις επαφήν με τον λαόν, θα φορούν άλλα ενδύματα.

Ιεζ. 42,15 - Καὶ συνετελέσθη ἡ διαμέτρησις τοῦ οἴκου ἔσωθεν. καὶ ἐξήγαγέ με καθ᾿ ὁδὸν τῆς πύλης τῆς βλεπούσης πρὸς ἀνατολὰς καὶ διεμέτρησε τὸ ὑπόδειγμα τοῦ οἴκου κυκλόθεν ἐν διατάξει.

Ιεζ. 42,15 - Ετελείωσεν έτσι η καταμέτρησις του εσωτερικού του ιερού εκείνου χώρου. Ο ανήρ εκείνος με έβγαλε κατόπιν από το εσωτερικόν δια της οδού, η οποία ωδηγούσεν εις τηνανατολικήν εξωτερικήν πύλην στον έξω χώρον. Εκεί εμέτρησεν ολόκληρον το οικοδόμημα ολόγυρα.

Ιεζ. 42,16 - καὶ ἔστη κατὰ νώτου τῆς πύλης τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολὰς καὶ διεμέτρησε πεντακοσίους ἐν τῷ καλάμῳ τοῦ μέτρου·

Ιεζ. 42,16 - Εσταμάτησε πλησίον της ανατολικής πύλης και με το καλάμινον μέτρον του εμέτρησε την ανατολικήν πλευράν, την οποίαν εύρε πήχεων πεντακοσίων.

Ιεζ. 42,17 - καὶ ἐπέστρεψε πρὸς βοῤῥᾶν καὶ διεμέτρησε τὸ κατὰ πρόσωπον τοῦ βοῤῥᾶ πήχεις πεντακοσίους ἐν τῷ καλάμῳ τοῦ μέτρου·

Ιεζ. 42,17 - Εστράφη προς βορράν και δια του καλαμίνου μέτρου του εμέτρησε την βορείαν πλευράν, η οποία ήτο πεντακόσιοι πήχεις.

Ιεζ. 42,18 - καὶ ἐπέστρεψε πρὸς θάλασσαν καὶ διεμέτρησε τὸ κατὰ πρόσωπον τῆς θαλάσσης πεντακοσίους ἐν τῷ καλάμῳ τοῦ μέτρου.

Ιεζ. 42,18 - Εστράφη έπειτα προς δυσμάς, εμέτρησε με το καλάμινον μέτρον την δυτικήν πλευράν και την ευρήκε πεντακοσίων πήχεων.

Ιεζ. 42,19 - καὶ ἐπέστρεψε πρὸς νότον καὶ διεμέτρησε κατέναντι τοῦ νότου πεντακοσίους ἐν τῷ καλάμῳ τοῦ μέτρου·

Ιεζ. 42,19 - Εστράφη έπειτα προς νότον, εμέτρησε με το καλάμινον μέτρον του πεντακοσίους πήχεις προς την νοτίαν πλευράν.

Ιεζ. 42,20 - τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ αὐτοῦ καλάμου. καὶ διέταξεν αὐτὸν καὶ περίβολον αὐτῶν κύκλῳ πεντακοσίων πρὸς ἀνατολὰς καὶ πεντακοσίων πηχῶν εὖρος τοῦ διαστέλλειν ἀναμέσον τῶν ἁγίων καὶ ἀναμέσον τοῦ προτειχίσματος τοῦ ἐν διατάξει τοῦ οἴκου.

Ιεζ. 42,20 - Και τας τέσσαρας πλευράς εμέτρησε χρησιμοποιήσας το αυτό καλάμινον μέτρον του. Ωρισε δε δια τον ναόν και τον περίβολον, που θα περιέκλειε τα μέρη του ναού γύρω γύρω, πεντακοσίους πήχεις προς ανατολάς κατά μήκος και πεντακοσίους κατά πλάτος, ώστε να διαχωρίζουν τα ιερά πράγματα, που ήσαν στο εσωτερικόν του τείχους, από το εξωτερικόν μέρος, το κοσμικόν.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 43

Ιεζ. 43,1 - Καὶ ἤγαγέ με ἐπὶ τὴν πύλην τὴν βλέπουσαν κατὰ ἀνατολὰς καὶ ἐξήγαγέ με,

Ιεζ. 43,1 - Ο ανήρ, που με ωδηγούσε, με έφερεν εις την ανατολικήν πύλην και δι' αυτής με έβγαλε προς το έξω μέρος.

Ιεζ. 43,2 - καὶ ἰδοὺ δόξα Θεοῦ Ἰσραὴλ ἤρχετο κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς βλεπούσης πρὸς ἀνατολάς, καὶ φωνὴ τῆς παρεμβολῆς ὡς φωνὴ διπλασιαζόντων πολλῶν, καὶ ἡ γῆ ἐξέλαμπεν ὡς φέγγος ἀπὸ τῆς δόξης κυκλόθεν.

Ιεζ. 43,2 - Και ιδού, η δόξα του Θεού του ισραηλιτικού λαού ήρχετο από την οδόν, που ωδηγούσε εις την ανατολικήν πύλην. Ηκουσα βοήν αλαλαγμού στρατεύματος, την οποίαν κάτι ωσάν αντίλαλος την επολλαπλασίαζεν. Ολη η γη ελαμψεν από το φεγγοβόλημα της θείας αυτής δόξης.

Ιεζ. 43,3 - καὶ ἡ ὅρασις, ἣν εἶδον, κατὰ τὴν ὅρασιν, ἣν εἶδον ὅτε εἰσεπορευόμην τοῦ χρῖσαι τὴν πόλιν, καὶ ἡ ὅρασις τοῦ ἅρματος, οὗ εἶδον, κατὰ τὴν ὅρασιν, ἣν εἶδον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ· καὶ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου.

Ιεζ. 43,3 - Το όραμα, το οποίον είδα, ήτο όμοιον, με το όραμα, που είχα ίδει όταν εισηρχόμην άλλοτε εις την πόλιν Ιερουσαλήμ, δια να χρίσω ωρισμένους κατοίκους της. Και το όραμα του άρματος, το οποίον είδον, ήτο όμοιον με το όραμα, που είχα ίδει πλησίον του ποταμού Χοβάρ. Αμέσως έπεσα με το πρόσωπον κάτω στο έδαφος.

Ιεζ. 43,4 - καὶ δόξα Κυρίου εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς.

Ιεζ. 43,4 - Η δόξα του Κυρίου εισήλθεν στον ιερόν χώραν του ναού, από την είσοδον της ανατολικής πύλης.

Ιεζ. 43,5 - καὶ ἀνέλαβέ με πνεῦμα καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης Κυρίου ὁ οἶκος.

Ιεζ. 43,5 - Το Πνεύμα του Θεού με εσήκωσε και με εισήγαγε εις την εσωτερικήν αυλήν και ιδού, όλος ο οίκος του Κυρίου ήτο πλήρης από την Θείον δόξαν.

Ιεζ. 43,6 - καὶ ἔστην, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τοῦ οἴκου λαλοῦντος πρός με, καὶ ὁ ἀνὴρ εἱστήκει ἐχόμενός μου.

Ιεζ. 43,6 - Εστάθην εκεί περιδεής και ιδού, ακούω φωνήν από τον ναόν ενός ανθρώπου, που ωμιλούσε προς εμέ. Ο ανήρ, που με ωδηγούσε, είχε σταθή πλησίον μου.

Ιεζ. 43,7 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, ἑώρακας τὸν τόπον τοῦ θρόνου μου καὶ τὸν τόπον τοῦ ἴχνους τῶν ποδῶν μου, ἐν οἷς κατασκηνώσει τὸ ὄνομά μου ἐν μέσῳ οἴκου Ἰσραὴλ τὸν αἰῶνα· καὶ οὐ βεβηλώσουσιν οὐκέτι οἶκος Ἰσραὴλ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου, αὐτοὶ καὶ οἱ ἡγούμενοι αὐτῶν, ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς φόνοις τῶν ἡγουμένων ἐν μέσῳ αὐτῶν,

Ιεζ. 43,7 - Και είπε προς εμέ η φωνή· “υιέ ανθρώπου, είδες τον τόπον, όπου ο θρόνος μου, και τον τόπον, όπου θα πατούν οι πόδες μου, τα μέρη όπου θα κατασκηνώση το Ονομά μου, ανάμεσα στον ισραηλιτικόν λαόν εις όλους τους αιώνας. Τοτε δεν θα μολύνουν πλέον οι Ισραηλίται το άγιόν μου Ονομα, τόσον οι άνθρωποι του λαού όσον και οι άρχοντές των, με το να εκτρέπωνται εις πορνείας και να διαπράττουν φόνους μεταξύ των οι άρχοντες του λαού και οι άνθρωποι του λαού.

Ιεζ. 43,8 - ἐν τῷ τιθέναι αὐτοὺς τὸ πρόθυρόν μου ἐν τοῖς προθύροις αὐτῶν καὶ τὰς φλιάς μου ἐχομένας τῶν φλιῶν αὐτῶν καὶ ἔδωκαν τὸν τοῖχόν μου ὡς συνεχόμενον ἐμοῦ καὶ αὐτῶν καὶ ἐβεβήλωσαν τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν, αἷς ἐποίουν· καὶ ἐξέτριψα αὐτοὺς ἐν θυμῷ μου καὶ ἐν φόνῳ.

Ιεζ. 43,8 - Ούτε θα θέτουν το κατώφλιον των οικιών των πλησίον εις τα πρόθυρα του ναού μου και τα ανώφλια των οικιών των πλησίον εις τα ανώφλια του οίκου μου, πλησιάζοντες τον τοίχον των οικιών των προς τον τοίχον του ναού μου, όπως έκαναν άλλοτε και εβεβήλωναν το άγιον Ονομά μου με τας παρανομίας, τας οποίας διέπραττον. Δια τας παρανομίας των ακριβώς αυτάς τους συνέτριψα τότε επάνω εις την έκκρηξιν του δικαίου θυμού μου και τους παρέδωσα εις φόνον μαχαίρας.

Ιεζ. 43,9 - καὶ νῦν ἀπωσάσθωσαν τὴν πορνείαν αὐτῶν καὶ τοὺς φόνους τῶν ἡγουμένων αὐτῶν ἀπ᾿ ἐμοῦ, καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν αἰῶνα.

Ιεζ. 43,9 - Τωρα, λοιπόν, ας απωθήσουν όλοι μακράν τας πορνείας των, οι αρχηγοί των μακράν από εμέ τους αδίκους φόνους, που διέπραττον. Και τότε εγώ θα κατασκηνώσω εν μέσω αυτών εις όλους τους αιώνας.

Ιεζ. 43,10 - καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, δεῖξον τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ τὸν οἶκον, καὶ κοπάσουσιν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν· καὶ τὴν ὅρασιν αὐτοῦ καὶ τὴν διάταξιν αὐτοῦ,

Ιεζ. 43,10 - Και συ, υιέ ανθρώπου, δείξε και φανέρωσε αυτά τα σχετικά με τον Ναόν στον ισραηλιτικόν λαόν, δια να καταπαύσουν πλέον τας αμαρτίας των. Δείξε το όραμα τούτο του Θεού με όλας τας λεπτομερείας του,

Ιεζ. 43,11 - καὶ αὐτοὶ λήψονται τὴν κόλασιν αὐτῶν περὶ πάντων, ὧν ἐποίησαν. καὶ διαγράψεις τὸν οἶκον καὶ τὰς ἐξόδους αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ πάντα τά προστάγματα αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ νόμιμα αὐτοῦ γνωριεῖς αὐτοῖς καὶ διαγράψεις ἐναντίον αὐτῶν, καὶ φυλάξονται

πάντα τὰ δικαιώματά μου καὶ πάντα τὰ προστάγματά μου καὶ ποιήσουσιν αὐτά·

Ιεζ. 43,11 - δια να ίδουν το μεγαλείον του και καταισχυνθούν δι' όλα εκείνα, τα οποία είχαν διαπράξει. Θα περιγράψης και θα καταστήσης εις αυτούς γνωστόν τον ναόν τούτον, τας εισόδους και τας εξόδους, την όλην υπόστασιν και μορφήν του. Θα ανακοινώσης εις αυτούς όλα τα προστάγματά μου σχετικώς με τον ναόν και τους δι' αυτόν νόμους μου. Θα κατάστησης όλα αυτά γνωστά εις αυτούς, θα τα περιγράψης ενώπιον των. Εκείνοι θα προσέξουν όλας αυτάς τας εντολάς μου και όλα τα προστάγματά μου και θα τα εκτελέσουν.

Ιεζ. 43,12 - καὶ τὴν διαγραφὴν τοῦ οἴκου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, πάντα τὰ ὅρια αὐτοῦ κυκλόθεν ἅγια ἁγίων.

Ιεζ. 43,12 - Θα περιγραψης εις αυτούς τον ναόν μου, που είναι κτισμένος εις την κορυφήν του όρους, και όλα τα γύρω από αυτόν αγιώτατα αντικείμενα”.

Ιεζ. 43,13 - Καὶ ταῦτα τὰ μέτρα τοῦ θυσιαστηρίου ἐν πήχει τοῦ πήχεως καὶ παλαιστῆς· κόλπωμα βάθους ἐπὶ πῆχυν καὶ πῆχυς τὸ εὖρος, καὶ γεῖσος ἐπὶ τὸ χεῖλος αὐτοῦ κυκλόθεν σπιθαμῆς. καὶ τοῦτο τὸ ὕψος τοῦ θυσιαστηρίου·

Ιεζ. 43,13 - Αυτά είναι τα μέτρα του θυσιαστηρίου, με μέτρον τον πήχυν συν μίαν παλάμην. Η κολπωτή βάσις είναι ενός πήχεως ύψους. Το πλάτος γύρω από την βάσιν ένας πήχυς. Γυρω από την βάσιν εξέχει γείσος μιας σπιθαμής- ήτοι, ημίσεως πήχεως- το δε ύψος του θυσιαστηρίου είναι το εξής·

Ιεζ. 43,14 - ἐκ βάθους τῆς ἀρχῆς τοῦ κοιλώματος αὐτοῦ πρὸς τὸ ἱλαστήριον τὸ μέγα τὸ ὑποκάτωθεν πηχῶν δύο καὶ τὸ εὖρος πήχεως· καὶ ἀπὸ τοῦ ἱλαστηρίου τοῦ μικροῦ ἐπὶ τὸ ἱλαστήριον τὸ μέγα πήχεις τέσσαρες καὶ εὖρος πῆχυς·

Ιεζ. 43,14 - Από την βάσιν του και ειδικωτερα από την αρχήν του κοιλώματος αυτής προς το μέγα ιλαστήριον, το υποκατω τμήμα είναι ύψους δυο πήχεων, τα δε γύρω της βάσεως πλάτους ενός πήχεως. Από το μικρόν ιλαστήριον μέχρι το μέγα ιλαστήριον ύψος τέσσαρες πήχεις. Ο γύρος της βάσεως πλάτος ένας πήχυς.

Ιεζ. 43,15 - καὶ τῷ ἀριὴλ πηχῶν τεσσάρων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀριὴλ καὶ ὑπεράνω τῶν κεράτων πῆχυς·

Ιεζ. 43,15 - Το επάνω τμήμα του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων, το Αριήλ, ήτο ύψους τεσσάρων πήχεων. Επάνω από το Αριήλ υπάρχουν τα κέρατα του θυσιαστηρίου ύψους ενός πήχεως.

Ιεζ. 43,16 - καὶ τὸ ἀριὴλ πηχῶν δώδεκα μήκους ἐπὶ πήχεις δώδεκα πλάτους, τετράγωνον ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτοῦ.

Ιεζ. 43,16 - Το Αριήλ, τετράγωνον το σχήμα είχεν· εκάστη πλευρά του ήτο μήκους δώδεκα πήχεων, εις τετράγωνον σχήμα δώδεκα επί δώδεκα.

Ιεζ. 43,17 - καὶ τὸ ἱλαστήριον πηχῶν δεκατεσσάρων τὸ μῆκος ἐπὶ πήχεις δεκατέσσαρας τὸ εὖρος ἐπὶ τέσσαρα μέρη αὐτοῦ· καὶ τὸ γεῖσος αὐτῷ κυκλόθεν κυκλούμενον αὐτῷ. ἥμισυ πήχεως, καὶ τὸ κύκλωμα αὐτοῦ πῆχυς κυκλόθεν· καὶ οἱ κλιμακτῆρες αὐτοῦ βλέποντες κατὰ ἀνατολάς.

Ιεζ. 43,17 - Του κάτω του θυσιαστηρίου μέρους της βάσεως, εκάστη πλευρά ήτο μήκους δώδεκα πήχεων. Γυρω δε από την βάσιν από όλας τας πλευράς υπήρχε γείσος πλάτους ημίσεος πήχεως και άλλος εσωτερικός γύρος κύκλω αυτού πλάτος ενός πήχεως. Αι βαθμίδες του θυσιαστηρίου ευρίσκοντο προς το ανατολικόν μέρος.

Ιεζ. 43,18 - καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· ταῦτα τὰ προστάγματα τοῦ θυσιαστηρίου ἐν ἡμέρᾳ ποιήσεως αὐτοῦ τοῦ ἀναφέρειν ἐπ᾿ αὐτοῦ ὁλοκαυτώματα καὶ προσχέειν πρὸς αὐτὸ αἷμα.

Ιεζ. 43,18 - Ο ανήρ εκείνος μου είπεν· “υιέ ανθρώπου, αυτά λέγει ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ· αυταί είναι αι εντολαί μου σχετικώς με τα μέτρα και την μορφήν του θυσιαστηρίου κατά την ημέραν, κατά την οποίαν θα κατασκευασθή. Εις αυτό θα προσφέρωνται ολοκαυτώματα και θα το ραντίζουν με το αίμα των θυσιαζομένων ζώων.

Ιεζ. 43,19 - καὶ δώσεις τοῖς ἱερεῦσι τοῖς Λευίταις τοῖς ἐκ τοῦ σπέρματος Σαδδοὺκ τοῖς ἐγγίζουσι πρός με, λέγει Κύριος ὁ Θεός, τοῦ λειτουργεῖν μοι, μόσχον ἐκ βοῶν περὶ ἁμαρτίας·

Ιεζ. 43,19 - Εις δε τους ιερείς, τους λευίτας, οι οποίοι κατάγονται από τους απογόνους του Σαδδούκ, εις αυτούς οι οποίοι με πλησιάζουν, λέγει ο Κυριος, δια να με υπηρετούν, θα δώσης ένα μόσχον από τα βόϊδια, δια να τον προσφέρουν ως θυσίαν δια τας αμαρτίας του λαού.

Ιεζ. 43,20 - καὶ λήψονται ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ καὶ ἐπιθήσουσιν ἐπὶ τὰ τέσσαρα κέρατα τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἱλαστηρίου καὶ ἐπὶ τὴν βάσιν κύκλῳ καὶ ἐξιλάσονται αὐτό·

Ιεζ. 43,20 - Οι ιερείς αυτοί θα πάρουν από το αίμα του μόσχου και θα θέσουν εις τα τέσσερα άκρα του θυσιαστηρίου, εις τας τέσσαρας γωνίας του ιλαστηρίου και στον γείσον της βάσεως γύρω-γύρω και θα το εξαγνίσουν.

Ιεζ. 43,21 - καὶ λήψονται τὸν μόσχον τὸν περὶ ἁμαρτίας, καὶ κατακαυθήσεται ἐν τῷ ἀποκεχωρισμένῳ τοῦ οἴκου ἔξωθεν τῶν ἁγίων.

Ιεζ. 43,21 - Θα πάρουν έπειτα τον μόσχον, που έχει προσφερθή θυσία δια τας αμαρτίας του λαού, και θα τον καύσουν εις χωριστόν τόπον έξω από τον ιερόν χώρον.

Ιεζ. 43,22 - καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευτέρᾳ λήψονται ἐρίφους δύο αἰγῶν ἀμώμους ὑπὲρ ἁμαρτίας καὶ ἐξιλάσονται τὸ θυσιαστήριον καθότι ἐξιλάσαντο ἐν τῷ μόσχῳ·

Ιεζ. 43,22 - Κατά την δευτέραν ημέραν θα πάρουν δύο ερίφια από τας αίγας αρτιμελή και υγιή, τα οποία θα προσφέρουν θυσίας δια τας αμαρτίας

του λαού και με αυτά θα εξαγνίσουν και θα καθαγιάσουν το θυσιαστήριον, όπως το καθηγίασαν με τον μόσχον.

Ιεζ. 43,23 - καὶ μετὰ τὸ συντελέσαι τὸν ἐξιλασμὸν προσοίσουσι μόσχον ἐκ βοῶν ἄμωμον καὶ κριὸν ἐκ προβάτων ἄμωμον,

Ιεζ. 43,23 - Και όταν τελείωση αυτός ο καθαγιασμός, θα πάρουν ένα αρτιμελή και υγιή μόσχον από τα βόϊδια και ένα κριον επίσης υγιή και αρτιμελή από τα αιγοπρόβατα

Ιεζ. 43,24 - καὶ προσοίσετε ἐναντίον Κυρίου, καὶ ἐπιῤῥίψουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπ᾿ αὐτὰ ἅλα καὶ ἀνοίσουσιν αὐτὰ ὁλοκαυτώματα τῷ Κυρίῳ.

Ιεζ. 43,24 - και θα προσφέρουν αυτά θυσίαν προς τον Κυριον. Επάνω εις αυτά οι ιερείς θα ρίψουν άλατι και θα τα προσφέρουν ολοκαυτώματα προς τον Κυριον.

Ιεζ. 43,25 - ἑπτὰ ἡμέρας ποιήσεις ἔριφον ὑπὲρ ἁμαρτίας καθ᾿ ἡμέραν καὶ μόσχον ἐκ βοῶν καὶ κριὸν ἐκ προβάτων, ἄμωμα ποιήσουσιν

Ιεζ. 43,25 - Επί επτά δε ημέρας θα προσφέρης θυσίαν ένα ερίφιον δια τας αμαρτίας του λαού, ένα καθ' εκάστην ημέραν. Επίσης κατά τας επτά αυτάς ημέρας θα προσφέρης ένα μόσχον από τα βόϊδια και ένα κριον από τα αιγοπρόβατα, υγιή και αρτιμελή. Ενα κάθε ημέραν θα προσφέρης θυσίαν.

Ιεζ. 43,26 - ἑπτὰ ἡμέρας· καὶ ἐξιλάσονται τὸ θυσιαστήριον καὶ καθαριοῦσιν αὐτὸ καὶ πλήσουσι χεῖρας αὐτῶν.

Ιεζ. 43,26 - Αυτό δε επί επτά ημέρας. Ετσι θα εξαγνίσουν και θα καθαγιάσουν οι ιερείς το θυσιαστήριον, θα το καθαρίσουν προσφέροντες με τα χέρια των θυσίας.

Ιεζ. 43,27 - καὶ ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὁλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν. καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος.

Ιεζ. 43,27 - Από την ογδόην δε ημέραν και έπειτα οι ιερείς θα προσφέρουν κανονικώς πλέον επάνω στο θυσιαστήριον αυτό τα ολοκαυτώματά σας και τας θυσίας του σωτηρίου σας. Τοτε θα σας δεχθώ" λέγει ο Κυριος.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 44

Ιεζ. 44,1 - Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη.

Ιεζ. 44,1 - Επειτα με έφερε πάλιν εις την οδόν της πύλης, που οδηγεί στους ιερούς χώρους του ναού, εις αυτήν, που βλέπει προς την εξωτερικήν ανατολικήν πύλην. Αυτή ήτο κλειστή.

Ιεζ. 44,2 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι᾿ αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ

εἰσελεύσεται δι᾿ αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη·

Ιεζ. 44,2 - Ο Κυριος μου είπε· “αυτή η πύλη θα είναι κλειστή, δεν θα ανοιχθή και κανείς δεν θα περάση δια μέσου αυτής, διότι ο Κυριος ο Θεός του Ισραήλ θα εισελθη δι' αυτής και θα μείνη και πάλιν κλεισμένη.

Ιεζ. 44,3 - διότι ὁ ἡγούμενος, οὗτος καθήσεται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐναντίον Κυρίου. κατὰ τὴν ὁδὸν αἰλὰμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. -

Ιεζ. 44,3 - Διότι ο Αρχων αυτός θα καθίση εις αυτήν και θα φάγη τον άρτον ενώπιον του Κυρίου. Θα εισελθη από την είσοδον της στοάς της πύλης αυτής και δια της αυτής πάλιν οδού θα εξέλθη”.

Ιεζ. 44,4 - Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς βοῤῥᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου, καὶ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου.

Ιεζ. 44,4 - Από εκεί με έφερε προς την οδόν, που οδηγεί προς την βορείαν πύλην απέναντι του ναού, και είδον· και ιδού, ο οίκος του Κυρίου ήτο πλήρης από το μεγαλείον της δόξης του. Προ του θεάματος αυτού έπεσα κατά γης με το πρόσωπόν μου στο έδαφος.

Ιεζ. 44,5 - καὶ εἶπε Κύριος πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, τάξον εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ ἰδὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς σου καὶ τοῖς ὠσί σου ἄκουε πάντα, ὅσα ἐγὼ λαλῶ μετὰ σοῦ, κατὰ πάντα τά προστάγματα τοῦ οἴκου Κυρίου καὶ κατὰ πάντα τὰ νόμιμα αὐτοῦ· καὶ τάξεις τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ οἴκου κατὰ πάσας τὰς ἐξόδους αὐτοῦ ἐν πᾶσι τοῖς ἁγίοις.

Ιεζ. 44,5 - Ο Κυριος μου είπε· “υιέ ανθρώπου, προσήλωσε με κάθε προσοχήν τον νουν σου, ιδέ με τα μάτια σου, άκουσε με τα αυτιά σου όλα, όσα εγώ θα σου είπω, όλα τα προστάγματά μου αχετικώς με τον ναόν του Κυρίου και όλα όσα βάσει των εντολών του Κυρίου θα τελούνται εις αυτόν. Πρόσεξε καλά, δια να μάθης ποίοι πρέπει να κυκλοφορούν εκεί, τι πρέπει να εισέρχεται και να εξέρχεται από κάθε είσοδον και έξοδον όλων των ιερών διαμερισμάτων.

Ιεζ. 44,6 - καὶ ἐρεῖς πρὸς τὸν οἶκον τὸν παραπικραίνοντα, πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ· τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· ἱκανούσθω ὑμῖν ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνομιῶν ὑμῶν, οἶκος Ἰσραήλ,

Ιεζ. 44,6 - Και θα πης στον ισραηλιτικόν λαόν, ο οποίος πάντοτέ με πικραίνει, αυτά λέγει ο Κυριος· Φθάνουν πλέον αι διαπραχθείσαι από σας παρανομίαι, ω Ισραηλίται. Σταματήσατε να παρανομήτε.

Ιεζ. 44,7 - τοῦ εἰσαγαγεῖν ὑμᾶς υἱοὺς ἀλλογενεῖς ἀπεριτμήτους καρδίᾳ καὶ ἀπεριτμήτους σαρκὶ τοῦ γίνεσθαι ἐν τοῖς ἁγίοις μου, καὶ ἐβεβήλουν αὐτὰ ἐν τῷ προσφέρειν ὑμᾶς ἄρτους, στέαρ καὶ αἷμα, καὶ παρεβαίνετε τὴν διαθήκην μου ἐν πάσαις ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν

Ιεζ. 44,7 - Διότι σεις ωδηγήσατε ξένους άνδρας απεριτμήτους κατά την σάρκα και το πνεύμα, ώστε να εισχωρήσουν και να ευρεθούν αυτοί στους ιερούς μου χώρους. Εκείνοι εβεβηλωσαν τους τόπους μου, όταν σστους προσεφέρατε και αυτοί έφαγον τους ηγιασμένους άρτους, το λίπος και το αίμα των θυσιών. Ετσι δε παρεβαίνατε την διαθήκην μου με όλας αυτάς τας παρανομίας σας.

Ιεζ. 44,8 - καὶ διετάξατε τοῦ φυλάσσειν φυλακὰς ἐν τοῖς ἁγίοις μου.

Ιεζ. 44,8 - Επί πλέον δε ωρίσατε και εθέσατε ως φρουρούς των ιερών μου τόπων τους ξένους αυτούς άνδρας.

Ιεζ. 44,9 - διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· πᾶς υἱὸς ἀλλογενὴς ἀπερίτμητος καρδίᾳ καὶ ἀπερίτμητος σαρκὶ οὐκ εἰσελεύσεται εἰς τὰ ἅγιά μου ἐν πᾶσιν υἱοῖς ἀλλογενῶν τῶν ὄντων ἐν μέσῳ οἴκου Ἰσραήλ,

Ιεζ. 44,9 - Δια τούτο αυτά λέγει ο Κυριος· Από όλους τους ξένους, οι οποίοι ευρίσκονται μεταξύ του ισραηλιτικού λαού κανένας ξένος, απερίτμητος κατά το πνεύμα και απερίτμητος κατά το σώμα δεν θα εισέρχεται εις την περιοχήν τω αγίων χώρων.

Ιεζ. 44,10 - ἀλλ᾿ ἢ οἱ Λευῖται, οἵτινες ἀφήλαντο ἀπ᾿ ἐμοῦ ἐν τῷ πλανᾶσθαι τὸν Ἰσραὴλ ἀπ᾿ ἐμοῦ κατόπισθεν τῶν ἐνθυμημάτων αὐτῶν, καὶ λήψονται ἀδικίαν αὐτῶν

Ιεζ. 44,10 - Ει μη μόνον οι Λευίται, οι οποίο εν τούτοις είχαν και αυτοί αποσκιρτήσει από εμέ, όταν όλοι οι Ισραηλίται επλανώντο μακράν μου ακολουθούντες τας πονηράς επιθυμίας της καρδίας των. Αυτοί όμως έλαβαν και θα λάβουν την πρέπουσαν τιμωρίαν δια τας παρανομίας των.

Ιεζ. 44,11 - καὶ ἔσονται ἐν τοῖς ἁγίοις μου λειτουργοῦντες θυρωροὶ ἐπὶ τῶν πυλῶν τοῦ οἴκου καὶ λειτουργοῦντες τῷ οἴκῳ· οὗτοι σφάξουσι τὰς θυσίας καὶ τὰ ὁλοκαυτώματα τῷ λαῷ, καὶ οὗτοι στήσονται ἐναντίον τοῦ λαοῦ τοῦ λειτουργεῖν αὐτοῖς.

Ιεζ. 44,11 - Αυτοί θα υπηρετούν στους αγίους μου χώρους θυρωροί εις τας πύλας του ναού και ως υπηρέται του ναού. Αυτοί θα σφάζουν τα δια θυσίαν προοριζόμενα ζώα και τα ολοκαυτώματα δια τον λαόν. Αυτοί θα ευρίσκωνται πάντοτε έτοιμοι και πρόθυμοι εις υπηρεσίαν του λαού δια την εξυπηρέτησιν των θρησκευτικών του αναγκών.

Ιεζ. 44,12 - ἀνθ᾿ ὧν ἐλειτούργουν αὐτοῖς πρὸ προσώπου τῶν εἰδώλων αὐτῶν καὶ ἐγένετο τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ εἰς κόλασιν ἀδικίας, ἕνεκα τούτου ἦρα τὴν χεῖρά μου ἐπ᾿ αὐτούς, λέγει Κύριος ὁ Θεός,

Ιεζ. 44,12 - Οσοι όμως από τους Λευΐτας υπηρέτησαν ενώπιον των ειδώλων και ετιμωρήθησαν δια τούτο μαζή με τους άλλους Ισραηλίτας-δι' αυτό άλλως τε και εγώ είχα σηκώσει το χέρι μου και ωρκίσθηκα εναντίον των, λέγει ο Κυριος-αυτοί

Ιεζ. 44,13 - καὶ οὐκ ἐγγιοῦσι πρός με τοῦ ἱερατεύειν μοι, οὐδὲ τοῦ προσάγειν πρὸς τὰ ἅγια υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ οὐδὲ πρὸς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων

μου καὶ λήψονται ἀτιμίαν αὐτῶν ἐν τῇ πλανήσει, ᾗ ἐπλανήθησαν.
Ιεζ. 44,13 - δεν θα πλησιάσουν, δια να προσφέρουν ως ιερείς τας υπηρεσίας των. Δεν θα παρουσιασθούν εις τα Αγια, δια να προσφέρουν τας προσφοράς και τας θυσίας των Ισραηλιτών, ούτε και εις τα Αγια των Αγίων. Θα πάρουν την πρέπουσαν τιμωρίαν, διότι παρεπλανήθησαν και παρηνόμησαν στο παρελθόν.
Ιεζ. 44,14 - καὶ κατατάξουσιν αὐτοὺς φυλάσσειν φυλακὰς τοῦ οἴκου εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ εἰς πάντα, ὅσα ἂν ποιήσωσιν.
Ιεζ. 44,14 - Μονον θα τους ορίσουν φρουρούς του ναού και υπηρέτας εις όλα τα άλλα έργα, τα οποία οι ίδιοι θα έχουν το καθήκον να τελούν έντος αυτού.
Ιεζ. 44,15 - οἱ ἱερεῖς οἱ Λευῖται, οἱ υἱοὶ τοῦ Σαδδούκ, οἵτινες ἐφυλάξαντο τὰς φυλακὰς τῶν ἁγίων μου ἐν τῷ πλανᾶσθαι οἶκον Ἰσραὴλ ἀπ᾿ ἐμοῦ, οὗτοι προσάξουσι πρός με τοῦ λειτουργεῖν μοι καὶ στήσονται πρὸ προσώπου μου τοῦ προσφέρειν μοι θυσίαν, στέαρ καὶ αἷμα, λέγει Κύριος ὁ Θεός.
Ιεζ. 44,15 - Οι ιερείς όμως οι Λευίται, οι απόγονοι του Σαδδούκ, οι οποίοι ετήρησαν όλας τας υποχρεώσεις των απέναντι των ιερών μου, όταν ο άλλος Ισραηλιτικός λαός παρεπλανάτο εις παρανομίας μακράν από εμέ, αυτοί μόνον θα προσφέρουν προς εμέ τας θυσίας. Θα είναι λειτουργοί μου και θα ίστανται ενώπιόν μου δια να μου προσφέρουν τας θυσίας, το λίπος και το αίμα των θυσιαζομένων ζώων, λέγει Κυριος ο Θεός.
Ιεζ. 44,16 - οὗτοι εἰσελεύσονται εἰς τὰ ἅγιά μου, καὶ οὗτοι προσελεύσονται πρὸς τὴν τράπεζάν μου τοῦ λειτουργεῖν μοι καὶ φυλάξουσι τὰς φυλακάς μου.
Ιεζ. 44,16 - Αυτοί θα εισέρχωνται εις τα άγιά μου, αυτοί θα πλησιάζουν προς την τράπεζάν μου, δια να προσφέρουν ιεράς υπηρεσίας και τηρήσουν έτσι όλας τας σχετικάς διατάξεις μου.
Ιεζ. 44,17 - καὶ ἔσται ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι αὐτοὺς τὰς πύλας τῆς αὐλῆς τῆς ἐσωτέρας στολὰς λινᾶς ἐνδύσονται καὶ οὐκ ἐνδύσονται ἔρια ἐν τῷ λειτουργεῖν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πύλης τῆς ἐσωτέρας αὐλῆς·
Ιεζ. 44,17 - Οταν δε αυτοί θα εισέρχωνται δια των πυλών της εσωτερικής αυλής, θα ενδύωνται στολάς λινάς· δεν θα φορούν ενδύματα μάλλινα, όταν προσφέρουν τας υπηρεσίας των εις την εσωτέραν αυλήν.
Ιεζ. 44,18 - καὶ κιδάρεις λινᾶς ἕξουσιν ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς αὐτῶν καὶ περισκελῆ λινᾶ ἕξουσιν ἐπὶ τὰς ὀσφύας αὐτῶν καὶ οὐ περιζώσονται βίᾳ.
Ιεζ. 44,18 - Λινά καλύμματα θα φέρουν επάνω εις τας κεφαλάς των και λινάς περισκελίδας θα έχουν γύρω εις την μέσην των, χωρίς και να ζώνωνται σφιγκτά, ώστε να παρεμποδίζωνται στο έργον των.

Ιεζ. 44,19 - καὶ ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαι αὐτοὺς εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐξωτέραν πρὸς τὸν λαὸν ἐκδύσονται τὰς στολὰς αὐτῶν, ἐν αἷς αὐτοὶ λειτουργοῦσιν ἐν αὐταῖς, καὶ θήσουσιν αὐτὰς ἐν ταῖς ἐξέδραις τῶν ἁγίων καὶ ἐνδύσονται στολὰς ἑτέρας καὶ οὐ μὴ ἁγιάσωσι τὸν λαὸν ἐν ταῖς στολαῖς αὐτῶν.

Ιεζ. 44,19 - Οταν όμως εξέρχωνται προς τον λαόν, θα βγάζουν τας λειτουργικάς αυτάς στολάς, τας οποίας εφορούσαν δια να τελέσουν τα τελετουργικά των καθήκοντα, θα τας αποθέσουν εις τα ειδικά ιερά δωμάτια και θα φορέσουν άλλας στολάς. Τούτο δε δια να μη έγγιζη ο λαός τας τελετουργικάς στολάς των.

Ιεζ. 44,20 - καὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν οὐ ξυρήσονται καὶ τὰς κόμας αὐτῶν οὐ ψιλώσουσι, καλύπτοντες καλύψουσι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν.

Ιεζ. 44,20 - Δεν θα ξυρίσουν το πρόσωπόν των, ούτε θα απογυμνώσουν την κεφαλήν των από την κόμην των. Επιμελώς όμως θα καλύπτουν τας κεφαλάς των.

Ιεζ. 44,21 - καὶ οἶνον οὐ μὴ πίωσι πᾶς ἱερεὺς ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι αὐτοὺς εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν.

Ιεζ. 44,21 - Ολοι οι ιερείς η οποίοι πρόκειται να εισέλθουν εις την εσωτέραν αυλήν, δεν θα πίουν οίνον.

Ιεζ. 44,22 - καὶ χήραν καὶ ἐκβεβλημένην οὐ λήψονται ἑαυτοῖς εἰς γυναῖκα, ἀλλ᾿ ἢ παρθένον ἐκ τοῦ σπέρματος Ἰσραήλ· καὶ χήρα ἐὰν γένηται ἐξ ἱερέως, λήψονται.

Ιεζ. 44,22 - Δεν θα πάρουν ως σύζυγον γυναίκα χήραν η διεζευγμένην. Αλλά θα πάρουν ως σύζυγον παρθένον από τον Ισραηλιτικόν λαόν, χήραν όμως άλλου ιερέως δύνανται να την λάβουν ως σύζυγον.

Ιεζ. 44,23 - καὶ τὸν λαόν μου διδάξουσιν ἀνὰ μέσον ἁγίου καὶ βεβήλου καὶ ἀνὰ μέσον ἀκαθάρτου καὶ καθαροῦ γνωριοῦσιν αὐτοῖς.

Ιεζ. 44,23 - Θα διδάξουν τον λαόν μου, τι είναι άγιον και τι είναι βέβηλον. Θα καταστήσουν εις αυτούς γνωστόν, τι είναι ακάθαρτον ενώπιον του Κυρίου και τι είναι καθαρόν.

Ιεζ. 44,24 - καὶ ἐπὶ κρίσιν αἵματος οὗτοι ἐπιστήσονται τοῦ διακρίνειν· τὰ δικαιώματά μου δικαιώσουσι καὶ τὰ κρίματά μου κρινοῦσι καὶ τὰ νόμιμά μου καὶ τὰ προστάγματά μου ἐν πάσαις ταῖς ἑορταῖς μου φυλάξονται καὶ τὰ σάββατά μου ἁγιάσουσι.

Ιεζ. 44,24 - Αυτοί θα έχουν το δικαίωμα να κρίνουν και να δικάζουν περιπτώσεις φόνου, θα τηρούν και δια του παραδείγματός των θα διδάσκουν τας εντολάς μου. Θα κρίνουν και θα δικάζουν σύμφωνα με τους νόμους και τα προστάγματά μου. Θα τηρούν και θα φροντίζουν δια την τήρησιν των εορτών μου και δια τον αγιασμόν του Σαββάτου μου.

Ιεζ. 44,25 - καὶ ἐπὶ ψυχὴν ἀνθρώπου οὐκ εἰσελεύσονται τοῦ μιανθῆναι, ἀλλ᾿ ἢ ἐπὶ πατρὶ καὶ ἐπὶ μητρὶ καὶ ἐπὶ υἱῷ καὶ ἐπὶ θυγατρὶ καὶ ἐπὶ

ἀδελφῷ καὶ ἐπὶ ἀδελφῇ αὐτοῦ, ἣ οὐ γέγονεν ἀνδρί, μιανθήσεται.

Ιεζ. 44,25 - Οταν αποθάνη κανείς, δεν θα πλησιάσουν αυτοί τον νεκρόν του, δια να μη μολυνθούν, παρά μόνον όταν αποθάνη ο πατέρας των, η η μητέρα των, το παιδί των η θυγατέρα των, ο αδελφός των η η αδελφή των η μη υπανδρευμένη.

Ιεζ. 44,26 - καὶ μετὰ τὸ καθαρισθῆναι αὐτὸν ἑπτὰ ἡμέρας ἐξαριθμηθήσῃ αὐτῷ·

Ιεζ. 44,26 - Εάν δε και μολυνθή ο ιερεύς εξ αιτίας νεκρού, θα μετρήση επτά ημέρας προς καθαρισμόν του και έπειτα θα έχη το δικαίωμα να υπηρετή στον ναόν.

Ιεζ. 44,27 - καὶ ᾗ ἂν ἡμέρᾳ εἰσπορεύωνται εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν τοῦ λειτουργεῖν ἐν τῷ ἁγίῳ, προσοίσουσιν ἱλασμόν, λέγει Κύριος ὁ Θεός.

Ιεζ. 44,27 - Κατά δε την ημέράν που θα εισέλθη εις την εσωτερικήν αυλήν, δια να προσφέρη τας υπηρεσίας του στον ναόν, θα προσφερθή θυσία προς εξιλασμόν του, λέγει Κυριος ο Θεός.

Ιεζ. 44,28 - καὶ ἔσται αὐτοῖς εἰς κληρονομίαν· ἐγὼ κληρονομία αὐτοῖς, καὶ κατάσχεσις αὐτοῖς οὐ δοθήσεται ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ, ὅτι ἐγὼ κατάσχεσις αὐτῶν.

Ιεζ. 44,28 - Δια τας υπηρεσίας των αυτάς προς τον ναόν θα έχουν αυτοί ως κληρονομίαν Εμέ. Εγώ θα είμαι δι' αυτούς κληρονομία. Αλλη κληρονομία και ιδιοκτησία γης δεν θα δοθή εις αυτούς μεταξύ των Ισραηλιτών, διότι εγώ είμαι δι' αυτούς η κληρονομία των.

Ιεζ. 44,29 - καὶ τὰς θυσίας καὶ τὰ ὑπὲρ ἁμαρτίας καὶ τὰ ὑπὲρ ἀγνοίας οὗτοι φάγονται, καὶ πᾶν ἀφόρισμα ἐν τῷ Ἰσραὴλ αὐτοῖς ἔσται·

Ιεζ. 44,29 - Μέρη από τας θυσίας, που θα προσφέρωνται δια τας βαρείας αμαρτίας, όπως και δια τας ελαφράς, θα τα τρώγουν αυτοί και ο,τι άλλο οι Ισραηλίται αφιερώνουν στον ναόν θα ανήκη εις αυτούς.

Ιεζ. 44,30 - ἀπαρχαὶ πάντων καὶ τὰ πρωτότοκα πάντων καὶ τὰ ἀφαιρέματα πάντα ἐκ πάντων τῶν ἀπαρχῶν ὑμῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἔσται· καὶ τὰ πρωτογεννήματα ὑμῶν δώσετε τῷ ἱερεῖ τοῦ θεῖναι εὐλογίας ὑμῶν ἐπὶ τοὺς οἴκους ὑμῶν.

Ιεζ. 44,30 - Ολαι αι απαρχαί των προϊόντων, όλα τα πρωτοτόκα, όλαι αι προσφοραί των απαρχών σας θα ανήκουν στους ιερείς. Εις τους ιερείς θα δίδετε όλα τα πρωτογεννήματά σας, και εκείνοι θα δίδουν ευλογίας εις σας και στους οίκους σας.

Ιεζ. 44,31 - καὶ πᾶν θνησιμαῖον καὶ θηριάλωτον ἐκ τῶν πετεινῶν καὶ ἐκ τῶν κτηνῶν οὐ φάγονται οἱ ἱερεῖς.

Ιεζ. 44,31 - Θνησιμαίον η θηριάλωτον, πτηνόν και ζώον, δεν θα φάγουν ποτέ οι ιερείς.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 45

Ιεζ. 45,1 - Καὶ ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι ὑμᾶς τὴν γῆν ἐν κληρονομίᾳ ἀφοριεῖτε ἀπαρχὴν τῷ Κυρίῳ ἅγιον ἀπὸ τῆς γῆς, πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδας μῆκος καὶ εὖρος εἴκοσι χιλιάδας· ἅγιον ἔσται ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτοῦ κυκλόθεν.

Ιεζ. 45,1 - Οταν θα καταμετρήσετε την χώρα σας, την γην της Επαγγελίας, δια να διανείμετε μεταξύ σας τους κλήρους θα ξεχωρίσετε την πρώτην μερίδα δια τον Κυριον. Ιερόν τμήμα της χώρας, το οποίον θα έχει μήκος μεν είκοσι πέντε χιλιάδας πήχεις και πλάτος είκοσι χιλιάδας. Αυτό το τμήμα θα είναι άγιον καθ' όλην αυτού την έκτασιν.

Ιεζ. 45,2 - καὶ ἔσται ἐκ τούτου εἰς ἁγίασμα πεντακόσιοι ἐπὶ πεντακοσίους τετράγωνον κυκλόθεν, καὶ πεντήκοντα πήχεις διάστημα αὐτῷ κυκλόθεν.

Ιεζ. 45,2 - Από αυτό το τμήμα θα ξεχωρίσετε δια τον ιερόν χώρον του ναού τετράγωνον έκτασιν, της οποίας η κάθε πλευρά θα είναι πεντακόσιοι πήχεις. Γυρω δε από τον χώρον αυτόν θα αφήσετε άλλο τμήμα ελεύθερον, μήκους πενήντα πήχεων.

Ιεζ. 45,3 - καὶ ἐκ ταύτης τῆς διαμετρήσεως διαμετρήσεις μῆκος πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδας καὶ εὖρος εἴκοσι χιλιάδας, καὶ ἐν αὐτῇ ἔσται τὸ ἁγίασμα ἅγια τῶν ἁγίων.

Ιεζ. 45,3 - Κατά την καταμέτρησιν της γης θα μετρήσης αυτό το τμήμα μήκους είκοσι πέντε χιλιάδων πήχεων και πλάτους είκοσι χιλιάδων. Εις αυτήν την περιοχήν θα είναι ο ιερός χώρος, όπου θα υπάρχουν τα Αγια και τα Αγια των Αγίων.

Ιεζ. 45,4 - ἀπὸ τῆς γῆς ἔσται τοῖς ἱερεῦσι τοῖς λειτουργοῦσιν ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ ἔσται τοῖς ἐγγίζουσι λειτουργεῖν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔσται αὐτοῖς τόπος εἰς οἴκους ἀφωρισμένους τῷ ἁγιασμῷ αὐτῶν.

Ιεζ. 45,4 - Αυτό το τμήμα της γης θα είναι προωρισμένον δια τους ιερείς, οι οποίοι υπηρετούν εις τα Αγια, θα είναι δια τους λειτουργούς, οι οποίοι θα υπηρετούν τον Κυριον. Εις τον τόπον αυτό θα υπάρχουν αι οικίαι των ιερέων, πλησίον του ιερού, και χωρισμέναι από τα οικήματα των άλλων πολιτών.

Ιεζ. 45,5 - εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδας μῆκος καὶ εὖρος εἴκοσι χιλιάδες ἔσται τοῖς Λευίταις τοῖς λειτουργοῦσι τῷ οἴκῳ, αὐτοῖς εἰς κατάσχεσιν, πόλεις τοῦ κατοικεῖν.

Ιεζ. 45,5 - Αλλο τμήμα μήκους είκοσι πέντε χιλιάδων πήχεων και πλάτους είκοσι χιλιάδων θα είναι κατοχή των Λευϊτών, οι οποίοι υπηρετούν στον ναόν. Εκεί θα έχουν αυτοί τας κατοικίας των.

Ιεζ. 45,6 - καὶ τὴν κατάσχεσιν τῆς πόλεως δώσεις πέντε χιλιάδας εὖρος καὶ μῆκος πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδας· ὃν τρόπον ἡ ἀπαρχὴ τῶν ἁγίων παντὶ

οἴκῳ Ἰσραὴλ ἔσονται.

Ιεζ. 45,6 - Εις κατοχήν της άλλης πόλεως θα παραχωρήσης έκταση πλάτους πέντε χιλιάδων και μήκους είκοσι πέντε χιλιάδων πήχεων. Αυτός ο χώρος θα είναι πλησίον της αγίας μερίδος και θα ανήκη εις όλον τον ισραηλιτικόν λαόν.

Ιεζ. 45,7 - καὶ τῷ ἡγουμένῳ ἐκ τούτου καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἁγίων εἰς κατάσχεσιν τῆς πόλεως, κατὰ πρόσωπον τῶν ἀπαρχῶν τῶν ἁγίων καὶ κατὰ πρόσωπον τῆς κατασχέσεως τῆς πόλεως τὰ πρὸς θάλασσαν καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς θάλασσαν πρὸς ἀνατολάς, καὶ τὸ μῆκος ὡς μία τῶν μερίδων ἀπὸ τῶν ὁρίων τῶν πρὸς θάλασσαν καὶ τό μῆκος ἐπὶ τὰ ὅρια τὰ πρὸς ἀνατολὰς τῆς γῆς.

Ιεζ. 45,7 - Εις δε τον άρχοντα θα παραχωρηθή ένα τμήμα, το οποίον θα ευρίσκεται εκατέρωθεν του τμήματος των ιερέων και του τμήματος της πόλεως. Η μία του πλευρά η προς την Μεσόγειον, η προς δυσμάς, θα έχη μήκος ίσον με τον χώρον των ιερέων και του τμήματος της πόλεως. Τοσου μήκους θα είναι και η προς ανατολάς πλευρά.

Ιεζ. 45,8 - καὶ ἔσται αὐτῷ εἰς κατάσχεσιν ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ οὐ καταδυναστεύσουσιν οὐκέτι οἱ ἀφηγούμενοι τοῦ Ἰσραὴλ τὸν λαόν μου, καὶ τὴν γῆν κατακληρονομήσουσιν οἶκος Ἰσραὴλ κατὰ φυλὰς αὐτῶν.

Ιεζ. 45,8 - Αυτό το τμήμα θα είναι υπό την ιδιοκτησίαν των αρχόντων του Ισραήλ και έτσι αυτοί, οικονομικώς ανεξάρτητοι, δεν θα καταδυναστεύουν πλέον τον λαόν μου τον ισραηλιτικόν. Την υπόλοιπον έκτασιν της χώρας θα διανείμουν οι Ισραηλίται μεταξύ των κατά τας φυλάς αυτών.

Ιεζ. 45,9 - τάδε λέγει Κύριος Θεός· ἱκανούσθω ὑμῖν, οἱ ἀφηγούμενοι τοῦ Ἰσραήλ· ἀδικίαν καὶ ταλαιπωρίαν ἀφέλεσθε καὶ κρίμα καὶ δικαιοσύνην ποιήσατε, ἐξάρατε καταδυναστείαν ἀπὸ τοῦ λαοῦ μου, λέγει Κύριος Θεός.

Ιεζ. 45,9 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός· “αρχηγοί του ισραηλιτικού λαού, φθάνουν πλέον αι αμαρτίαι, τας οποίας διεπράξατε κατά το παρελθόν. Αφαιρέσατε τώρα και σταματήσατε τας αδικίας και τας καταδυναστεύσεις, που στο παρελθόν επράξατε, και εφαρμόσατε τώρα δικαίας κρίσεις και πράξεις. Σταματήστε τους εκβιασμούς σας από τον λαόν μου, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 45,10 - ζυγὸς δίκαιος καὶ μέτρον δίκαιον καὶ χοῖνιξ δικαία ἔστω ὑμῖν.

Ιεζ. 45,10 - Ακριβή ας είναι τα ζύγια σας, δίκαια τα μέτρα σας.

Ιεζ. 45,11 - τὸ μέτρον καὶ ἡ χοῖνιξ ὁμοίως μία ἔσται τοῦ λαμβάνειν· τὸ δέκατον τοῦ γομὸρ ἡ χοῖνιξ, καὶ τὸ δέκατον τοῦ γομὸρ τὸ μέτρον, πρὸς τὸ γομὸρ ἔσται ἴσον.

Ιεζ. 45,11 - Το μέτρον και η χοίνιξ πρέπει να είναι του αυτού περιεχομένου. Το εν δέκατον του γαμόρ θα είναι η χοίνιξ και το μέτρον θα είναι επίσης το ενδέκατον του γομόρ. Το γομόρ θα είναι η βάσις της συγκρίσεως και μετρήσεως αυτών.

Ιεζ. 45,12 - καὶ τὰ στάθμια εἴκοσιν ὀβολοί· οἱ πέντε σίκλοι πέντε, καὶ οἱ δέκα σίκλοι δέκα, καὶ πεντήκοντα σίκλοι ἡ μνᾶ ἔσται ὑμῖν. -

Ιεζ. 45,12 - Ο σίκλος βασικόν μέτρον θα είναι είκοσι οβολοί. Οι πέντε σίκλοι θα είναι ακριβώς πέντε και οι δέκα σίκλοι ακριβώς δέκα. Η μνα θα είναι δια σας πεντήκοντα σίκλοι.

Ιεζ. 45,13 - Καὶ αὕτη ἡ ἀπαρχή, ἣν ἀφοριεῖτε, ἕκτον μέτρου ἀπὸ τοῦ γομὸρ τοῦ πυροῦ καὶ τὸ ἕκτον τοῦ οἰφὶ ἀπὸ τοῦ κόρου τῶν κριθῶν.

Ιεζ. 45,13 - Αυτή δε θα είναι η προσφορά, την οποίαν θα ξεχωρίσετε από τα προϊόντα σας δια τον άρχοντα. Το ένα έκτον του μέτρου, το οποίον, όπως ελέχθη, είναι το δέκατον του γομόρ, σίτου και το ένα έκτον του οιφί από την κριθήν σας. Το οιφί, ίσον με το μέτρον, είναι υποδιαίρεσις του κόρου.

Ιεζ. 45,14 - καὶ τὸ πρόσταγμα τοῦ ἐλαίου· κοτύλην ἐλαίου ἀπὸ δέκα κοτυλῶν, ὅτι αἱ δέκα κοτύλαι εἰσὶ γομόρ.

Ιεζ. 45,14 - Το δικαίωμα του ελαίου είναι μία κοτύλη ελαίου από τας δέκα κοτύλας της παραγωγής σας. Αι δέκα κοτύλαι είναι ίσαι προς ένα γομόρ.

Ιεζ. 45,15 - καὶ πρόβατον ἀπὸ τῶν δέκα προβάτων ἀφαίρεμα ἐκ πασῶν τῶν πατριῶν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς θυσίας καὶ εἰς ὁλοκαυτώματα καὶ εἰς σωτηρίου τοῦ ἐξιλάσκεσθαι περὶ ὑμῶν λέγει Κύριος Θεός.

Ιεζ. 45,15 - Ενα πρόβατον από τα δέκα θα αφαιρήται από τα πρόβατα όλων των φυλών του Ισραήλ δια τας θυσίας, δια τα ολοκαυτώματα και τας θυσίας σωτηρίου, δια να προσφέρωνται αυτά εις εξιλέωσίν σας, λέγει Κυριος ο Θεός.

Ιεζ. 45,16 - καὶ πᾶς ὁ λαὸς δώσει τὴν ἀπαρχὴν ταύτην τῷ ἀφηγουμένῳ τοῦ Ἰσραήλ.

Ιεζ. 45,16 - Ολος ο λαός θα δίδη τας προαναφερθείσας αυτάς εκλεκτάς προσφοράς στον άρχοντα του Ισραήλ.

Ιεζ. 45,17 - καὶ διὰ τοῦ ἀφηγουμένου ἔσται τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ αἱ θυσίαι καὶ αἱ σπονδαὶ ἔσονται ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ ἐν ταῖς νουμηνίαις καὶ ἐν τοῖς σαββάτοις καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἑορταῖς οἴκου Ἰσραήλ· αὐτὸς ποιήσει τὰ ὑπὲρ ἁμαρτίας καὶ τὴν θυσίαν καὶ τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου τοῦ ἐξιλάσκεσθαι ὑπὲρ τοῦ οἴκου Ἰσραήλ.

Ιεζ. 45,17 - Είναι δε καθήκον του άρχοντος να μεριμνά δια την προσφοράν ολοκαυτωμάτων, θυσιών και σπονδών κατά τος εορτάς, κατά την πρώτην εκάστου μηνός, κατά τα Σαββατα και εις όλας τας άλλας εορτάς του ισραηλιτικού λαού. Αυτός θα προσφέρη τας θυσίας υπέρ των αμαρτιών του λαού, όπως επίσης και θυσίας δι' ολοκαυτώματα και θυσίας σωτηρίου δια την εξιλέωσιν του ισραηλιτικού λαού.

Ιεζ. 45,18 - Τάδε λέγει Κύριος Θεός· ἐν τῷ πρώτῳ μηνὶ μιᾷ τοῦ μηνὸς λήψεσθε μόσχον ἐκ βοῶν ἄμωμον τοῦ ἐξιλάσασθαι τὸ ἅγιον.

Ιεζ. 45,18 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός· Κατά την πρώτην ημέραν εκάστου μηνός θα πάρετε από τα βοϊδια σας ένα μόσχον υγιή και αρτιμελή, δια να καθαρισθή κάθε τυχόν μολυσμός του Ιερού χώρου.

Ιεζ. 45,19 - καὶ λήψεται ὁ ἱερεὺς ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ ἐξιλασμοῦ καὶ δώσει ἐπὶ τὰς φλιὰς τοῦ οἴκου καὶ ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ ἐπὶ τὰς φλιὰς τῆς πύλης τῆς αὐλῆς τῆς ἐσωτέρας.

Ιεζ. 45,19 - Ο ιερεύς θα πάρη από το αίμα του εξιλαστηρίου αυτού θύματος και θα αλείψη με αυτό το κατώφλιον του ναού του Κυρίου, τας τέσσαρας γωνίας του ιερού θυσιαστηρίου, το θυσιαστήριον και τα κατώφλια της πύλης της εσωτερικής αυλής.

Ιεζ. 45,20 - καὶ οὕτως ποιήσεις ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ, μιᾷ τοῦ μηνός, λήψῃ παρ᾽ ἑκάστου ἀπόμοιραν καὶ ἐξιλάσεσθε τὸν οἶκον.

Ιεζ. 45,20 - Το ίδιο πράγμα θα κάμης κατά τον έβδομον μήνα, την πρώτην του μηνός. Θα πάρης από καθένα το μερίδιον, που ανήκει στον Θεόν, και θα καθαρίσετε τον ναόν του Κυρίου.

Ιεζ. 45,21 - καὶ ἐν τῷ πρώτῳ μηνί, τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τοῦ μηνός, ἔσται ὑμῖν τὸ πάσχα ἑορτή· ἑπτὰ ἡμέρας ἄζυμα ἔδεσθε.

Ιεζ. 45,21 - Κατά δε την δεκάτην τετάρτην του πρώτου μηνός θα τελήται η εορτή του Πασχα. Επί επτά ημέρας θα τρώγετε άζυμα.

Ιεζ. 45,22 - καὶ ποιήσει ὁ ἀφηγούμενος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ οἴκου καὶ ὑπὲρ παντὸς τοῦ λαοῦ τῆς γῆς μόσχον ὑπὲρ ἁμαρτίας.

Ιεζ. 45,22 - Κατά την ημέραν εκείνην ο άρχων θα προσφέρη υπέρ του εαυτού του, υπέρ του ναού και υπέρ όλου του λαού της χώρας ένα μόσχον εις συγχώρησιν των αμαρτιών.

Ιεζ. 45,23 - καὶ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἑορτῆς ποιήσει ὁλοκαυτώματα τῷ Κυρίῳ, ἑπτὰ μόσχους καὶ ἑπτὰ κριοὺς ἀμώμους καθ᾽ ἡμέραν, τὰς ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ὑπὲρ ἁμαρτίας ἔριφον αἰγῶν καθ᾽ ἡμέραν.

Ιεζ. 45,23 - Κατά τας επτά ημέρας της εορτής του Πασχα θα προσφέρη ολοκαυτώματα στον Κυριον, επτά μόσχους και επτά κριους υγιείς και αρτιμελείς εκάστην ημέραν, κατά τας επτά αυτάς ημέρας. Εκάστην επίσης ημέραν θα προσφέρη και ένα ερίφιον δια τας αμαρτίας.

Ιεζ. 45,24 - καὶ θυσίαν πέμμα τῷ μόσχῳ καὶ πέμμα τῷ κριῷ ποιήσεις καὶ ἐλαίου τὸ εἶν τῷ πέμματι.

Ιεζ. 45,24 - Εις την θυσίαν του μόσχου θα προστίθεται και μία πίττα. Πιττα θα προστίθεται επίσης και εις την θυσίαν του κριου. Καθε πίττα θα έχη ένα ειν ελαίου.

Ιεζ. 45,25 - καὶ ἐν τῷ ἑβδόμῳ μηνί, πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ μηνός, ἐν τῇ ἑορτῇ, ποιήσεις κατὰ τὰ αὐτὰ ἑπτὰ ἡμέρας καθὼς τὰ ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας καὶ καθὼς τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ καθὼς τὸ μαναὰ καὶ καθὼς τὸ ἔλαιον.

Ιεζ. 45,25 - Κατά δε τον έβδομον μήνα, την δεκάτην πέμπτην του μηνός, κατά την εορτήν της σκηνοπηγίας, θα κάμης τα ίδια. Επί επτά δηλαδή ημέρας θα προσφέρης θυσίας, όπως εκείνας που προσέφερες υπέρ αμαρτίας με τα ολοκαυτώματα με τας αναιμάκτους θυσίας και με έλαιον”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 46

Ιεζ. 46,1 - Τάδε λέγει Κύριος Θεός· ἡ πύλη ἡ ἐν τῇ αὐλῇ τῇ ἐσωτέρᾳ ἡ βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς ἔσται κεκλεισμένη ἓξ ἡμέρας τὰς ἐνεργούς, ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἀνοιχθήσεται καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς νουμηνίας ἀνοιχθήσεται.

Ιεζ. 46,1 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός· “η ανατολική πύλη εις την εσωτερικήν αυλήν θα μένη κλειστή κατά τας εξ εργασίμους ημέρας. Κατά δέ την ημεράν του Σαββάτου θα ανοίγεται. Επίσης ανοικτή θα είναι και κατά την πρώτην εκάστου μηνός.

Ιεζ. 46,2 - καὶ εἰσελεύσεται ὁ ἀφηγούμενος κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ αἰλὰμ τῆς πύλης τῆς ἔσωθεν καὶ στήσεται ἐπὶ τὰ πρόθυρα τῆς πύλης, καὶ ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς τὰ ὁλοκαυτώματα αὐτοῦ καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ·

Ιεζ. 46,2 - Ο Αρχων θα εισέρχεται από τον δρόμον της στοάς της εσωτερικής πύλης και θα σταθή εις τα πρόθυρα της πύλης. Οι ιερείς θα προσφέρουν δι' αυτόν τας θυσίας των ολοκαυτωμάτων και του σωτηρίου του.

Ιεζ. 46,3 - καὶ προσκυνήσει ἐπὶ τοῦ προθύρου τῆς πύλης καὶ ἐξελεύσεται καὶ ἡ πύλη οὐ μὴ κλεισθῇ ἕως ἑσπέρας. καὶ προσκυνήσει ὁ λαὸς τῆς γῆς κατὰ τὰ πρόθυρα τῆς πύλης ἐκείνης ἐν τοῖς σαββάτοις καὶ ἐν ταῖς νουμηνίαις ἐναντίον Κυρίου.

Ιεζ. 46,3 - Ο Αρχων θα προσκύνηση εις τα πρόθυρα της πύλης και θα εξέλθη. Η πύλη δέν θα κλείση έως την εσπέραν. Θα προσκύνηση επίσης και ο λαός της χώρας εις τα πρόθυρα της πύλης αυτής ενώπιον του Κυρίου κατά τα Σαββατα και την πρώτην εκάστου μηνός.

Ιεζ. 46,4 - καὶ τὰ ὁλοκαυτώματα προσοίσει ὁ ἀφηγούμενος τῷ Κυρίῳ· ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἓξ ἀμνοὺς ἀμώμους καὶ κριὸν ἄμωμον

Ιεζ. 46,4 - Ο Αρχων θα προσφέρη τας θυσίας των ολοκαυτωμάτων προς τον Κυριον. Κατά την ημέραν των Σαββάτων θα προσφέρη εξ αμνούς και ένα κριόν, όλά υγιή και αρτιμελή.

Ιεζ. 46,5 - καὶ μαναὰ πέμμα τῷ κριῷ καὶ τοῖς ἀμνοῖς θυσίαν δόμα χειρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐλαίου τὸ εἶν τῷ πέμματι.

Ιεζ. 46,5 - Ως αναίμακτον δέ θυσίαν θα προσθέση εις την αιματηράν θυσίαν του κριου μίαν πίτταν. Εις δε την αιματηράν θυσίαν των αμνών θα προσφέρη κατά την προαίρεσιν αυτού και ένα ειν ελαίου δια την πίτταν.

Ιεζ. 46,6 - καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς νουμηνίας μόσχον ἄμωμον καὶ ἓξ ἀμνούς, καὶ κριὸς ἄμωμος ἔσται,

Ιεζ. 46,6 - Κατά την πρώτην ημέραν εκάστου μηνός θα προσφέρη ένα μόσχον, εξ αμνούς και ένα κριόν, όλα υγιή και αρτιμελή.

Ιεζ. 46,7 - καὶ πέμμα τῷ κριῷ καὶ πέμμα τῷ μόσχῳ ἔσται μαναά, καὶ τοῖς ἀμνοῖς καθὼς ἂν ἐκποιῇ ἡ χεὶρ αὐτοῦ, καὶ ἐλαίου τὸ εἲν τῷ πέμματι.

Ιεζ. 46,7 - Μαζή με τον κριον θα προσφερθή η πίττα και με τον μόσχον άλλη πίττα ως αναίμακτος θυσία. Με τους αμνούς θα προσφέρη ως αναίμακτον θυσίαν ο,τι προαιρείται. Μαζή όμως με αυτό το ένα ειν ελαίου δια την πίτταν.

Ιεζ. 46,8 - καὶ ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι τὸν ἀφηγούμενον κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ αἰλὰμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης ἐξελεύσεται.

Ιεζ. 46,8 - Ο Αρχων, όταν μεταβαίνη δια τας θυσίας, θα εισέρχεται δια της στοάς της πύλης και θα εξέρχεται πάλιν δια της ιδίας οδού.

Ιεζ. 46,9 - καὶ ὅταν εἰσπορεύηται ὁ λαὸς τῆς γῆς ἐναντίον Κυρίου ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ εἰσπορευόμενος κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς βλεπούσης πρὸς βοῤῥᾶν προσκυνεῖν ἐξελεύσεται κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς νότον, καὶ ὁ εἰσπορευόμενος κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς νότον ἐξελεύσεται κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς βοῤῥᾶν· οὐκ ἀναστρέψει κατὰ τὴν πύλην, εἰς ἣν εἰσελήλυθεν, ἀλλ᾿ ἢ κατ᾿ εὐθὺ αὐτῆς ἐξελεύσεται.

Ιεζ. 46,9 - Δια τον λαόν όμως της χώρας, όταν έρχεται ενώπιον του Κυρίου κατά τας εορτάς, κανείς δέν θα επιστρέψη οπίσω εις την πύλην, δια της οποίας εισήλθε, αλλά βαδίζων κατ' ευθείαν εμπρός θα εξέλθη.

Ιεζ. 46,10 - καὶ ὁ ἀφηγούμενος ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι αὐτοὺς εἰσελεύσεται μετ᾿ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαι αὐτοὺς ἐξελεύσεται.

Ιεζ. 46,10 - Και αυτός ακόμη ο άρχων κατά τας μεγάλας αυτάς εορτάς, που θα είναι εν μέσω του λαού, όταν εισέρχωνται οι άνθρωποι του λαού, θα εισέρχεται και αυτός, και όταν εξέρχεται ο λαός, θα εξέρχεται και εκείνος.

Ιεζ. 46,11 - καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἔσται τὸ μαναὰ πέμμα τῷ μόσχῳ καὶ πέμμα τῷ κριῷ καὶ τοῖς ἀμνοῖς καθὼς ἂν ἐκποιῇ ἡ χεὶρ αὐτοῦ καὶ ἐλαίου τὸ εἲν τῷ πέμματι.

Ιεζ. 46,11 - Κατά τας μεγάλας εορτάς και τας πανηγύρεις θα προστίθεται εις την αιματηράν θυσίαν του μόσχου και μία πίττα ως αναίμακτος θυσία. Μια πίττα επίσης δια την θυσίαν του κριου και άλλαι δια τας θυσίας των αμνών. Θα δίδεται επίσης και κατά την προαίρεσιν εκάστου απαραιτήτως ένα ειν ελαίου εις κάθε πίτταν.

Ιεζ. 46,12 - ἐὰν δέ ποιήσῃ ὁ ἀφηγούμενος ὁμολογίαν ὁλοκαύτωμα σωτηρίου τῷ Κυρίῳ, καὶ ἀνοίξῃ ἑαυτῷ τὴν πύλην τὴν βλέπουσαν κατὰ ἀνατολὰς καὶ ποιήσει τὸ ὁλοκαύτωμα αὐτοῦ καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ, ὃν

τρόπον ποιεῖ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, καὶ ἐξελεύσεται καὶ κλείσει τὰς θύρας μετὰ τὸ ἐξελθεῖν αὐτόν.

Ιεζ. 46,12 - Οταν ο άρχων προσφέρη προαιρετικήν θυσίαν ολοκαυτώματος η ευχαριστήριον θυσίαν επί τη σωτηρία στον Κυριον, θα ανοίγεται δι' αυτόν η προς ανατολάς πύλη και θα προσφέρη το ολοκαύτωμά του και την θυσίαν του σωτηρίου, όπως πράττει κατά την ημέραν του Σαββάτου. Θα εξέλθη δε έπειτα και θα κλείση τας θύρας της πύλης μετά την εξοδόν του.

Ιεζ. 46,13 - καὶ ἀμνὸν ἐνιαύσιον ἄμωμον ποιήσει εἰς ὁλοκαύτωμα καθ᾿ ἡμέραν τῷ Κυρίῳ, πρωΐ ποιήσει αὐτόν·

Ιεζ. 46,13 - Επίσης θα προσφέρη αυτός προς τον Κυριον κάθε ημέραν ως ολοκαύτωμα ένα αμνόν ενός έτους χωρίς κανένα ελάττωμα, θα προσφέρη δε αυτόν κατά την πρωΐαν.

Ιεζ. 46,14 - καὶ μαναὰ ποιήσει ἐπ᾿ αὐτῷ τὸ πρωΐ ἕκτον τοῦ μέτρου καὶ ἐλαίου τὸ τρίτον τοῦ εἲν τοῦ ἀναμεῖξαι τὴν σεμίδαλιν μαναὰ τῷ Κυρίῳ, πρόσταγμα διαπαντός.

Ιεζ. 46,14 - Μαζή με την αιματηράν θυσίαν του αμνού αυτού θα προσφέρη ως αναίμακτον θυσίαν εν έκτον του μέτρου σημιγδάλι και από το έλαιον ένα τρίτον του ειν. Να ανομιχθή δε η αναίμακτος θυσία του σημιγδαλιού με το έλαιον, δια να προσφερθή στον Κυριον. Αυτός θα είναι ο παντοτεινός νόμος.

Ιεζ. 46,15 - ποιήσετε τὸν ἀμνὸν καὶ τὸ μαναὰ καὶ τὸ ἔλαιον ποιήσετε τὸ πρωΐ ὁλοκαύτωμα διὰ παντός.

Ιεζ. 46,15 - Θα προσφέρετε την αιματηράν θυσίαν του αμνού και την αναίμακτον σημιγδαλιού και ελαίου πάντοτε εκάστην πρωΐαν, ως ολοκαύτωμα προς τον Κυριον.

Ιεζ. 46,16 - Τάδε λέγει Κύριος Θεός· ἐὰν δῷ ὁ ἀφηγούμενος δόμα ἑνὶ ἐκ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἐκ τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, τοῦτο τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ ἔσται κατάσχεσις ἐν κληρονομίᾳ.

Ιεζ. 46,16 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός· Εάν ο άρχων από την κληρονομίαν του προσφέρη ένα δώρον στον υίόν του, το δώρον αυτό θα μεταβιβάζεται κληρονομικώς εις τα παιδιά εκείνου. Θα είναι ιδιοκτησία των εκ κληρονομίας.

Ιεζ. 46,17 - ἐὰν δὲ δῷ δόμα ἑνὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, καὶ ἔσται αὐτῷ ἕως τοῦ ἔτους τῆς ἀφέσεως, καὶ ἀποδώσει τῷ ἀφηγουμένῳ· πλὴν τῆς κληρονομίας τῶν υἱῶν αὐτοῦ, αὐτοῖς ἔσται.

Ιεζ. 46,17 - Εάν όμως προσφέρη ένα ακίνητον ως δώρον εις κάποιον από τους δούλους του, το δώρον αυτό θα μένη υπό την κατοχήν του δούλου μέχρι του έτους της αφέσεως. Τοτεοο ελεύθερος πλέον δούλος θα έπιστρέψη το δώρον στον άρχοντα. Εις τους υιούς όμως και εις τα τέκνα του θα μένη πάντοτε κληρονομικώς το δοθεν δώρον.

Ιεζ. 46,18 - καὶ οὐ μὴ λάβῃ ὁ ἀφηγούμενος ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ λαοῦ τοῦ καταδυναστεῦσαι αὐτούς· ἐκ τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ κατακληρονομήσει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, ὅπως μὴ διασκορπίζηται ὁ λαός μου ἕκαστος ἐκ τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ. -

Ιεζ. 46,18 - Ποτέ δε ο άρχων, δια βίας και καταναγκασμού, δεν θα πάρη έδαφος από την κληρονομίαν του λαού. Μονον από την ιδικήν του ιδιοκτησίαν θα δίδη εις τα παιδιά του και όχι από την κληρονομίαν του λαού, δια να μη εκδιώκωνται και διασκορπίζωνται έτσι οι άνθρωποι από την ιδιοκτησιάν των”.

Ιεζ. 46,19 - Καὶ εἰσήγαγέ με εἰς τήν εἴσοδον τῆς κατὰ νώτου τῆς πύλης εἰς τὴν ἐξέδραν τῶν ἁγίων τῶν ἱερέων τὴν βλέπουσαν πρὸς βοῤῥᾶν, καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ τόπος κεχωρισμένος.

Ιεζ. 46,19 - Κατόπιν με ωδήγησεν εις την είσοδον, που είναι παραπλεύρως της στοάς, εις τα ιερά οικήματα, τα προωρισμένα δια τους ιερείς· αυτά, που ευρίσκονται προς βορράν του ναού. Εκεί είδα κάποιον ξεχωριστόν τόπον.

Ιεζ. 46,20 - καὶ εἶπε πρός με· οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὗ ἑψήσουσιν ἐκεῖ οἱ ἱερεῖς τὰ ὑπὲρ ἀγνοίας καὶ τὰ ὑπὲρ ἁμαρτίας καὶ ἐκεῖ πέψουσι τὸ μαναὰ τὸ παράπαν τοῦ μὴ ἐκφέρειν εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐξωτέραν τοῦ ἁγιάζειν τὸν λαόν.

Ιεζ. 46,20 - Και είπε προς εμέ ο οδηγός μου· “αυτός ο τόπος θα είναι το μαγειρείον, όπου θα βράζουν οι ιερείς τα υπολείμματα των θυσιών, αι οποίαι έχουν προσφερθή δια τα εξ αγνοίας αμαρτήματα, όπως και δια τα βαρύτερα. Εκεί θα ζυμώνουν οι ιερείς την αναίμακτον θυσίαν του σημιγδαλιού. Ετσι τίποτε από τας θυσίας δεν θα εξάγεται εις την εξωτερικήν αυλήν, δια να μη έρχεται έτσι εις επαφήν με τον λαόν”.

Ιεζ. 46,21 - καὶ ἐξήγαγέ με εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐξωτέραν καὶ περιήγαγέ με ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς αὐλῆς, καὶ ἰδοὺ αὐλὴ κατὰ τὸ κλίτος τῆς αὐλῆς·

Ιεζ. 46,21 - Με έβγαλε κατόπιν ο οδηγός μου και με περιέφερεν εις την εξωτερικήν αυλήν, εις τας τέσσαρας αυτής γωνίας. Και ιδού εις κάθε γωνίαν υπήρχε και αυλή.

Ιεζ. 46,22 - ἐπὶ τὰ τέσσαρα κλίτη τῆς αὐλῆς αὐλὴ μικρά, μήκους πηχῶν τεσσαράκοντα καὶ εὖρος πηχῶν τριάκοντα, μέτρον ἓν ταῖς τέσσαρσι.

Ιεζ. 46,22 - Εις τας τέσσαρας δηλαδή γωνίας της εξωτερικής αυλής υπήρχε και μία μικρά αυλή μήκους τεσσαράκοντα πήχεων και πλάτους τριάκοντα. Τας αυτάς διαστάσεις είχαν και αι τέσσαρες μικραί αυταί αυλαί.

Ιεζ. 46,23 - καὶ ἐξέδραι κύκλῳ ἐν αὐταῖς, κύκλῳ ταῖς τέσσαρσι, καὶ μαγειρεῖα γεγονότα ὑποκάτω τῶν ἐξεδρῶν κύκλῳ.

Ιεζ. 46,23 - Γυρω από τας αυλάς αυτάς υπήρχαν ανώγεια οικήματα. Κατω δε από τα οικήματα, γύρω-γύρω, είχαν κατασκευασθή μαγειρεία.

Ιεζ. 46,24 - καὶ εἶπε πρός με· οὗτοι οἱ οἶκοι τῶν μαγειρείων, οὗ ἑψήσουσιν ἐκεῖ οἱ λειτουργοῦντες τῷ οἴκῳ τὰ θύματα τοῦ λαοῦ.
Ιεζ. 46,24 - Μου είπε δε ο οδηγός· “εδώ είναι τα μαγειρεία, όπου οι υπηρέται θα βράζουν τα κρέατα των προσφερομένων εκ μέρους του λαού θυσιών”.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 47

Ιεζ. 47,1 - Καὶ εἰσήγαγέ με ἐπὶ τὰ πρόθυρα τοῦ οἴκου, καὶ ἰδοὺ ὕδωρ ἐξεπορεύετο ὑποκάτωθεν τοῦ αἰθρίου κατὰ ἀνατολάς, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ οἴκου ἔβλεπε κατὰ ἀνατολάς, καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιοῦ ἀπὸ νότου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον.
Ιεζ. 47,1 - Ο ανήρ, ο οποίος με οδηγούσε, με έφερεν έπειτα εις την είσοδον του οίκου του Θεού. Και ιδού, ύδωρ επήγαζεν από το κάτω μέρος του υπαιθρίου τμήματος της εισόδου, του προς ανατολάς· η είσοδος του ναού ευρίσκετο προς ανατολάς. Το ύδωρ αυτό κατήρχετο δεξιά και νοτίως από το θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων.
Ιεζ. 47,2 - καὶ ἐξήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς βοῤῥᾶν καὶ περιήγαγέ με τὴν ὁδὸν ἔξωθεν πρὸς τὴν πύλην τῆς αὐλῆς τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ ἰδοὺ τὸ ὕδωρ κατεφέρετο ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιοῦ.
Ιεζ. 47,2 - Επειτα ο οδηγός μου με έβγαλεν από την οδόν, η οποία διέρχεται από την προς βορράν εσωτερικήν πύλην, και με περιέφερεν στο εξωτερικόν του οικοοομήματος έως εις την εξωτερικήν ανατολικήν πύλην. Και ιδού το νερό κατήρχετο από την δεξιάν πλευράν, νοτίως δηλαδή του ναού.
Ιεζ. 47,3 - καθὼς ἔξοδος ἀνδρὸς ἐξεναντίας, καὶ μέτρον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διεμέτρησε χιλίους ἐν τῷ μέτρῳ, καὶ διῆλθεν ἐν τῷ ὕδατι ὕδωρ ἀφέσεως·
Ιεζ. 47,3 - Ο οδηγός μου επροχώρησεν απέναντί μου και με το μέτρον, το οποίον εκρατούσε εις τα χέρια του, εμέτρησε την ροήν του ποταμού, χιλίους πήχεις, βαδίζων μέσα στο ύδωρ. Διότι το ύδωρ τούτο ήτο αβαθές και επέτρεπε την διάβασιν.
Ιεζ. 47,4 - καὶ διεμέτρησε χιλίους, καὶ διῆλθεν ἐν τῷ ὕδατι ὕδωρ ἕως τῶν μηρῶν· καὶ διεμέτρησε χιλίους, καὶ διῆλθεν ὕδωρ ἕως ὀσφύος·
Ιεζ. 47,4 - Εμέτρησεν έπειτα άλλους χιλίους πήχεις και εβάδισε μέσα στο νερό μέχρι του ύψους των μηρών. Επειτα εμέτρησεν αλλά χίλια μέτρα και εδαδισε μέσα στο νερό έως την μέσην.

Ιεζ. 47,5 - καὶ διεμέτρησε χιλίους, καὶ οὐκ ἠδύνατο διελθεῖν, ὅτι ἐξύβριζε τὸ ὕδωρ ὡς ῥοῖζος χειμάῤῥου, ὃν οὐ διαβήσονται.

Ιεζ. 47,5 - Εμέτρησε και άλλους χιλίους πήχεις και δεν ημπορούσε πλέον να διέλθη δια μέσου του ύδατος του ποταμού, διότι το νερο εβούϊζεν ωσάν ορμητικός χείμαρρος, τον οποίον δεν ημπορεί κανείς να διαβή.

Ιεζ. 47,6 - καὶ εἶπε πρός με· ἑώρακας, υἱὲ ἀνθρώπου; καὶ ἤγαγέ με καὶ ἐπέστρεψέ με ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ.

Ιεζ. 47,6 - Και ο οδηγός μου είπε· “είδες, υιέ ανθρώπου;” Επειτά με επανέφερεν εις την όχθην του ποταμού.

Ιεζ. 47,7 - ἐν τῇ ἐπιστροφῇ μου καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ δένδρα πολλὰ σφόδρα ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

Ιεζ. 47,7 - Κατά την επιστροφήν μου είδα, ότι εις τας όχθας του ποταμού, εντεύθεν και εντεύθεν υπήρχον πολλά δένδρα.

Ιεζ. 47,8 - καὶ εἶπε πρός με· τὸ ὕδωρ τοῦτο τὸ ἐκπορευόμενον εἰς τὴν Γαλιλαίαν τὴν πρὸς ἀνατολὰς καὶ κατέβαινεν ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν καὶ ἤρχετο ἕως ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐπὶ τὸ ὕδωρ τῆς διεκβολῆς, καὶ ὑγιάσει τὰ ὕδατα.

Ιεζ. 47,8 - Ο Οδηγός μου είπε· “το νερό τούτο θα ρεύση προς την Γαλιλαίαν, έπειτα εις την προς ανατολάς περιοχήν. Θα στραφή κατόπιν προς την Αραβίαν και δια μέσου της κοιλάδος του Ιορδάνου θα κατευθυνθή έως την Νεκράν Θαλασσαν. Εκεί δέ που θα εκβάλλη ο ποταμός, θα καταστήση υγιή τα ύδατα της.

Ιεζ. 47,9 - καὶ ἔσται πᾶσα ψυχὴ τῶν ζῴων τῶν ἐκζεόντων ἐπὶ πάντα, ἐφ᾿ ἃ ἂν ἐπέλθῃ ἐκεῖ ὁ ποταμός, ζήσεται. καὶ ἔσται ἐκεῖ ἰχθὺς πολὺς σφόδρα, ὅτι ἥκει ἐκεῖ τὸ ὕδωρ τοῦτο, καὶ ὑγιάσει καὶ ζήσεται· πᾶν ἐφ᾿ ὃ ἂν ἔλθῃ ὁ ποταμὸς ἐκεῖ, ζήσεται.

Ιεζ. 47,9 - Ολαι δε αι ζωνταναί υπάρξεις της περιοχής εκείνης, που προηγουμένως λόγω της ξηρασίας απέθνησκον, όταν θα απλωθή εκεί ο ποταμός, θα αναζωογονηθούν, και ως εκ των γλυκέων υδάτων του ποταμού πλήθη ιχθύων θα αναπτυχθούν, διότι εκεί θα έχη απλωθή το υγιές τούτο ύδωρ και θα εξυγιάνη και θα αναζωογονήση τα πάντα. Καθε περιοχή, όπου θα απλωθή ο ποταμός, θα γεμίση από ζωήν.

Ιεζ. 47,10 - καὶ στήσονται ἐκεῖ ἁλιεῖς ἀπὸ Αἰνγαδεὶν ἕως Ἐναγαλείμ· ψυγμὸς σαγηνῶν ἔσται, καθ᾿ ἑαυτὴν ἔσται, καὶ οἱ ἰχθύες αὐτῆς ὡς οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης τῆς μεγάλης, πλῆθος πολὺ σφόδρα.

Ιεζ. 47,10 - Θα εγκαθίσταντα εκεί πολυάριθμοι αλιείς από Αινγαδείν έως Εναγαλείμ. Εκεί θα στεγνώνουν τα πολλά δίκτυά των καθ' όλην την απέραντον όχθην οι αλιείς, οι δε ιχθύες της υδατίνης αυτής περιοχής θα είναι από απόψεως μεγέθους και γεύσεως ωσάν της Μεσογείου Θαλάσσης, αναρίθμητα πλήθη.

Ιεζ. 47,11 - καὶ ἐν τῇ διεκβολῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ ἐπιστροφῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ ὑπεράρσει αὐτοῦ οὐ μὴ ὑγιάσωσιν· εἰς ἅλας δέδονται.

Ιεζ. 47,11 - Κατόπιν ο ποταμός θα εκβάλλη εις την Νεκράν Θαλασσαν, θα κάμη δίνας, θα υψωθούν υπερβολικά τα νερά του, τα οποία θα παύσουν εκεί να είναι ζωογόνα, καθώς θα χύνωνται εις της Νεκράς Θαλάσσης τα ύδατα, διότι έχουν αυτά προορισθή να είναι πυκνότατα εις αλάτι.

Ιεζ. 47,12 - καὶ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἀναβήσεται, ἐπὶ τοῦ χείλους αὐτοῦ ἔνθεν καὶ ἔνθεν πᾶν ξύλον βρώσιμον, οὐ μὴ παλαιωθῇ ἐπ᾽ αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ ἐκλείπῃ ὁ καρπὸς αὐτοῦ· τῆς καινότητος αὐτοῦ πρωτοβολήσει, διότι τὰ ὕδατα αὐτῶν ἐκ τῶν ἁγίων ταῦτα ἐκπορεύεται, καὶ ἔσται ὁ καρπὸς αὐτῶν εἰς βρῶσιν καὶ ἀνάβασις αὐτῶν εἰς ὑγίειαν.

Ιεζ. 47,12 - Εις τας όχθας του ποταμού, εις την μίαν και εις την άλλην πλευράν, θα υπάρχουν όλα τα καρποφόρα δένδρα. Κανένα δε από αυτά δεν θα γηράση, ούτε και θα παύσουν να φέρουν καρπούς. Εκεί τα δένδρα θα πετάξουν ζωηρά τα πρώτα των βλαστάρια και θα μείνουν πάντοτε νέα και ο πρώτος καρπός των θα ανανεώνεται συνεχώς, διότι τα ύδατα, από τα οποία θα ποτίζωνται, πηγάζουν από τα άγια, και ο καρπός των δένδρων αυτών θα είναι προς διατροφήν, τα δε φύλλα των θα παρέχουν θεραπείαν και υγείαν”.

Ιεζ. 47,13 - Τάδε λέγει Κύριος Θεός· ταῦτα τὰ ὅρια κατακληρονομήσετε τῆς γῆς, ταῖς δώδεκα φυλαῖς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ πρόσθεσις σχοινίσματος.

Ιεζ. 47,13 - Αυτά λέγει Κυριος ο Θεός· “αυτά είναι τα όρια της χώρας, την οποίαν δια κλήρου θα διανείμετε εις τας δώδεκα φυλάς των Ισραηλιτών. Θα προσθέσετε όμως διπλήν μερίδα στο μερίδιον του Ιωσήφ.

Ιεζ. 47,14 - καὶ κατακληρονομήσετε αὐτὴν ἕκαστος καθὼς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, εἰς ἣν ᾖρα τὴν χεῖρά μου τοῦ δοῦναι αὐτὴν τοῖς πατράσιν αὐτῶν, καὶ πεσεῖται ἡ γῆ αὕτη ὑμῖν ἐν κληρονομίᾳ.

Ιεζ. 47,14 - Καθένας από σας θα κληρονομήση ίσην έκτασιν και θα έχη τα αυτά δικαιώματα εις την χώραν αυτήν, δια την οποίαν εγώ ύψωσα το χέρι μου και έδωσα όρκον στους προγόνους σας, Η χώρα αυτή θα περιέλθη εις σας ως κληρονομία.

Ιεζ. 47,15 - καὶ ταῦτα τὰ ὅρια τῆς γῆς τῆς πρὸς βοῤῥᾶν· ἀπὸ θαλάσσης τῆς μεγάλης τῆς καταβαινούσης καὶ περισχιζούσης τῆς εἰσόδου Ἠμὰθ Σεδαδά,

Ιεζ. 47,15 - Αυτά δε είναι τα όριο της χώρας προς βορράν. Από την Μεσόγειον Θαλασσαν θα παρέτε τον δρόμον που κατεβαίνει και διασχίζει την Ημάθ έως Σεδαδά.

Ιεζ. 47,16 - Βηρωθὰ Σεβραὶμ Ἡλιὰμ ἀναμέσον ὁρίων Δαμασκοῦ καὶ ἀναμέσον ὁρίων Ἠμάθ, αὐλὴ τοῦ Σαυνάν, αἵ εἰσιν ἐπάνω τῶν ὁρίων Αὐρανίτιδος.

Ιεζ. 47,16 - Βηρωθά, Σεβραίμ, Ηλιάμ, πόλεις αι οποίαι ευρίσκονται μεταξύ των ορίων της Δαμασκού και τη Ημάθ, τοποθεσίαν του Σαυνάν, η οποία είναι επάνω από τα σύνορα της Αυρανίτιδος.

Ιεζ. 47,17 - ταῦτα τὰ ὅρια ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ Αἰνάν, ὅρια Δαμασκοῦ καὶ τὰ πρὸς βοῤῥᾶν.

Ιεζ. 47,17 - Προς βορραν δε από της Μεσογείου Θαλάσσης, αυτά είναι τα σύνορα από την τοποθεσίαν Αινάν, τα σύνορα της Δαμασκού και τα προς βορράν αυτών.

Ιεζ. 47,18 - καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὰς ἀναμέσον τῆς Αὐρανίτιδος καὶ ἀναμέσον Δαμασκοῦ καὶ ἀναμέσον τῆς Γαλααδίτιδος καὶ ἀναμέσον τῆς γῆς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Ἰορδάνης διορίζει ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς ἀνατολὰς Φοινικῶνος· ταῦτα τὰ πρὸς ἀνατολάς.

Ιεζ. 47,18 - Τα προς ανατολάς σύνορα ευρίσκονται μεταξύ των συνόρων της Αυανίτιδος και της Δαμασκού. Το όριον δέ, που διέρχεται μεταξύ Γαλαάδ και της χώρας του Ισραήλ, είναι ο Ιορδάνης που καθορίζει τα προς την Νεκράν Θάλασσαν ανατολικά όρια της χώρας μέχρι του Φοινικώνος της Ιεριχούς. Αυτά είναι τα προς ανατολάς σύνορα.

Ιεζ. 47,19 - καὶ τὰ πρὸς νότον καὶ λίβα ἀπὸ Θαιμὰν καὶ Φοινικῶνος ἕως ὕδατος Μαριμὼθ Κάδης παρεκτεῖνον ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην·

Ιεζ. 47,19 - Τα προς νότον και προς δυσμάς σύνορα αρχίζουν από Θαιμάν και από τον Φοινικώνα της Ιεριχούς έως εις τα ύδατα Μαριμώθ Καδης. Επεκτείνονται δε μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης.

Ιεζ. 47,20 - τοῦτο τὸ μέρος νότος καὶ λίψ. τοῦτο τὸ μέρος τῆς θαλάσσης τῆς μεγάλης· ὁρίζει ἕως κατέναντι τῆς εἰσόδου Ἠμάθ, ἕως εἰσόδου αὐτοῦ· ταῦτά ἐστι τὰ πρὸς θάλασσαν Ἠμάθ.

Ιεζ. 47,20 - Τα δε προς νοτιοδυτικά μέρη έχουν σύνορα προς δυσμάς την Μεσόγειον Θαλασσαν, και από του ορίου αυτού έως απέναντι της εισόδου Ημάθ. Αυτά είναι τα προς δυσμάς όρια.

Ιεζ. 47,21 - καὶ διαμερίσετε τὴν γῆν ταύτην αὐτοῖς, ταῖς φυλαῖς τοῦ Ἰσραήλ.

Ιεζ. 47,21 - Θα διαμοιράσετε, λοιπόν, την χώραν εις τας φυλάς του Ισραήλ.

Ιεζ. 47,22 - βαλεῖτε αὐτὴν ἐν κλήρῳ ὑμῖν καὶ τοῖς προσηλύτοις τοῖς παροικοῦσιν ἐν μέσῳ ὑμῶν, οἵτινες ἐγέννησαν υἱοὺς ἐν μέσῳ ὑμῶν· καὶ ἔσονται ὑμῖν ὡς αὐτόχθονες ἐν τοῖς υἱοῖς τοῦ Ἰσραήλ, μεθ᾿ ὑμῶν φάγονται ἐν κληρονομίᾳ ἐν μέσῳ τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ·

Ιεζ. 47,22 - Δια την διανομήν της θα ρίψετε κλήρους δια τους εαυτούς σας και δια τους ξένους, οι οποίοι κατοικούν μεταξύ σας και έχουν αποκτήσει οικογενείας. Αυτοί θα είναι όπως και οι εντόπιοι, ίσοι με τους άλλους Ισραηλίτας, μαζή με τους οποίους θα φάγουν τους καρπούς της χώρας

κληρονομούντες και αυτοί το αναλογούν μερίδιον μεταξύ των φυλών του Ισραήλ.

Ιεζ. 47,23 - καὶ ἔσονται ἐν φυλῇ προσηλύτων ἐν τοῖς προσηλύτοις τοῖς μετ᾿ αὐτῶν, ἐκεῖ δώσετε κληρονομίαν αὐτοῖς, λέγει Κύριος Θεός.

Ιεζ. 47,23 - Εις την φυλήν, εις την οποίαν ανήκουν οι ξένοι αυτοί, θα δώσετε και εις αυτούς κληρονομίαν”, λέγει Κυριος ο Θεός.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 48

Ιεζ. 48,1 - Καὶ ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν φυλῶν· ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς πρὸς βοῤῥᾶν κατὰ τὸ μέρος τῆς καταβάσεως τοῦ περισχίζοντος ἐπὶ τὴν εἴσοδον τῆς Ἡμὰθ αὐλῆς τοῦ Αἰνάν, ὅριον Δαμασκοῦ πρὸς βοῤῥᾶν κατὰ μέρος Ἡμὰθ αὐλῆς, καὶ ἔσται αὐτοῖς τὰ πρὸς ἀνατολὰς ἕως πρὸς θάλασσαν Δάν, μία.

Ιεζ. 48,1 - Αυτά είναι τα ονόματα των φυλών και το μερίδιον εκάστης· Αυτό το βόρειον άκρον, από το μέρος του κατερχομένου και διασχίζοντος μέχρι της εισόδου της Ημάθ, της τοποθεσίας Αινάν, του βορείου αυτού συνόρου της Δαμασκού, στο μέρος της περιοχής Ημάθ, από ανατολών μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης προς δυσμάς, θα είναι μία μερίς δια την φυλήν Δαν.

Ιεζ. 48,2 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τοῦ Δὰν τὰ πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Ἀσσήρ, μία.

Ιεζ. 48,2 - Από τα νότια σύνορα της φυλής Δαν, από ανατολάς έως δυσμάς εις την Μεσόγειον Θαλασσαν, θα είναι άλλη μερίς δια την φυλήν Ασσήρ.

Ιεζ. 48,3 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων Ἀσσὴρ ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Νεφθαλίμ, μία.

Ιεζ. 48,3 - Από τα νότια σύνορα της φυλής Ασσήρ, από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά όρια της Μεσογείου Θαλάσσης, θα είναι άλλη μερίς δια την φυλήν Νεφθαλίμ.

Ιεζ. 48,4 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων Νεφθαλὶμ ἀπὸ ἀνατολῶν ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Μανασσῆ, μία.

Ιεζ. 48,4 - Από τα νότια όρια της Νεφθαλίμ, από ανατολάς έως εις την Μεσόγειον Θαλασσαν, θα είναι μία μερίς δια την φυλήν Μανασσή.

Ιεζ. 48,5 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων Μανασσῆ ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Ἐφραίμ, μία.

Ιεζ. 48,5 - Από τα νότια σύνορα της φυλής Μανασσή, από ανατολών έως δυσμάς εις την Μεσόγειον Θαλασσαν, μία μερίς δια την φυλήν Εφραίμ.

Ιεζ. 48,6 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων Ἐφραὶμ ἀπό τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Ῥουβήν, μία.

Ιεζ. 48,6 - Από τα νότια σύνορα της φυλής Εφραίμ, από ανατολών μέχρι δυσμών εις θάλασσαν Μεσόγειον, άλλη μερίς δια την φυλήν Ρουβήν.

Ιεζ. 48,7 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων Ῥουβὴν ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Ἰούδα, μία.

Ιεζ. 48,7 - Από τα νότια σύνορα της φυλής Ρουβήν, αυτό ανατολικά μέχρι δυτικά όρια, άλλη μερίς δια την φυλήν Ιούδα.

Ιεζ. 48,8 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων Ἰούδα ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν ἔσται ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ἀφορισμοῦ, πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδες εὖρος καὶ μῆκος καθὼς μία τῶν μερίδων ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν, καὶ ἔσται τὸ ἅγιον ἐν μέσῳ αὐτῶν·

Ιεζ. 48,8 - Συνορα με την περιοχήν της φυλής Ιούδα, από το ανατολικόν αυτής όριον μέχρι του δυτικού θα είναι ο κλήρος, τον οποίον θα διαχωρίσετε. Αυτός ο κλήρος θα έχη πλάτος είκοσι πέντε χιλιάδες και μήκος ίσον προς μίαν εκάστην από τας άλλας μερίδας, από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά όρια της χώρας. Εν τω μέσω της περιοχής αυτής θα υπάρχη ο Ιερός χώρος του ναού

Ιεζ. 48,9 - ἀπαρχή, ἣν ἀφοριοῦσι τῷ Κυρίῳ, μῆκος πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδες καὶ εὖρος εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδες.

Ιεζ. 48,9 - Η μερίς, την οποίαν θα ξεχωρίσουν και θα αφιερώσουν στον Κυριον, θα έχη μήκος είκοσι πέντε χιλιάδας και πλάτος είκοσι πέντε χιλιάδας πήχεις.

Ιεζ. 48,10 - τούτων ἔσται ἡ ἀπαρχὴ τῶν ἁγίων· τοῖς ἱερεῦσι, πρὸς βοῤῥᾶν πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδες καὶ πρὸς θάλασσαν πλάτος δέκα χιλιάδες καὶ πρὸς ἀνατολὰς πλάτος δέκα χιλιάδες καὶ πρὸς νότον μῆκος εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδες, καὶ τὸ ὄρος τῶν ἁγίων ἔσται ἐν μέσῳ αὐτοῦ·

Ιεζ. 48,10 - Αυτή θα είναι η μερίς των αγίων. Εις τους ιερείς θα δοθή περιοχή, η οποία κατά το βόρειον μέρος θα έχη μήκος είκοσι πέντε χιλιάδες πήχεις, προς δυσμάς δέκα χιλιάδες πλάτος, προς ανατολάς δέκα χιλιάδες και προς νότον είκοσι πέντε χιλιάδες πήχεις. Το όρος του αγίου ναού θα είναι στο μέσον της περιοχής αυτής.

Ιεζ. 48,11 - τοῖς ἱερεῦσι τοῖς ἡγιασμένοις, υἱοῖς Σαδδούκ, τοῖς φυλάσσουσι τὰς φυλακὰς τοῦ οἴκου, οἵτινες οὐκ ἐπλανήθησαν ἐν τῇ πλανήσει υἱῶν Ἰσραήλ, ὃν τρόπον ἐπλανήθησαν οἱ Λευῖται,

Ιεζ. 48,11 - Εις τους ιερείς, τους καθιερωμένους από τους απογόνους Σαδδούκ, ο οποίοι έχουν αναλάβει ως υπηρεσίαν των την φύλαξιν του ναού και οι οποίοι εις εποχήν, που οι Ισραηλίται μαζή με του Λευΐτας απεστάτησαν από τον Θεόν, αυτοί δεν απεπλανήθησαν εις δρόμους αποστασίας,

Ιεζ. 48,12 - καὶ ἔσται αὐτοῖς ἡ ἀπαρχὴ δεδομένη ἐκ τῶν ἀπαρχῶν τῆς γῆς, ἅγιον ἁγίων ἀπὸ τῶν ὁρίων τῶν Λευιτῶν.

Ιεζ. 48,12 - εις αυτούς εδόθη η εκλεκτή αυτή μερίς από τας άλλας εκλεκτά μερίδας της χώρας. Το αγιώτατον αυτό τμήμα αποτελεί το μερίδιον αυτών των Λευϊτών.

Ιεζ. 48,13 - τοῖς δὲ Λευίταις τὰ ἐχόμενα τῶν ὁρίων τῶν ἱερέων, μῆκος πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδες, καὶ εὖρος δέκα χιλιάδες. πᾶν τὸ μῆκος πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδες καὶ εὖρος εἴκοσι χιλιάδες.

Ιεζ. 48,13 - Εις δε τους Λευΐτας εδόθη περιοχή συνορεύουσα με εκείνην των ιερέων. Το μήκος αυτής είναι είκοσι πέντε χιλιάδες πήχεις και το πλάτος δέκα χιλιάδες. Ολη δε η περιοχή η δοθείσα εκ τους ιερείς και τους Λευΐτας ήτο μήκου μεν είκοσι πέντε χιλιάδων και πλάτους είκοσι χιλιάδων πήχεων.

Ιεζ. 48,14 - οὐ πραθήσεται ἐξ αὐτοῦ οὐδὲ καταμετρηθήσεται, οὐδὲ ἀφαιρεθήσεται τὰ πρωτογεννήματα τῆς γῆς, ὅτι ἅγιόν ἐστι τῷ Κυρίῳ.

Ιεζ. 48,14 - Από την περιοχήν αυτήν τίποτε δεν θα πωλήται, ούτε θα καταμετρήται προς ανταλλαγήν, ούτε και τα πρωτογεννήματα της χώρας αυτής θα αφαιρεθούν, διότι ο τόπος αυτό είναι αφιερωμένος στον Κυριον.

Ιεζ. 48,15 - τὰς δὲ πέντε χιλιάδας τὰς περισσὰς ἐπὶ τῷ πλάτει ἐπὶ ταῖς πέντε, καὶ εἴκοσι χιλιάσι, προτείχισμα ἔσται τῇ πόλει εἰς τὴν κατοικίαν καὶ εἰς διάστημα αὐτοῦ, καὶ ἔσται ἡ πόλις ἐν μέσῳ αὐτοῦ.

Ιεζ. 48,15 - Αι δε πλεονάζουσαι κατά πλάτος πέντε χιλιάδες πήχεις από τας είκοσι πέντε χιλιάδας της χώρας, θα χρησιμοποιηθούν (ως είδός προτειχίσματος) δια οικήματα της πόλεως Ιερουσαλήμ εις κατοικίας και ως ελεύθερος χώρος της πόλεως. Η πόλις θα είναι εν μέσω της περιοχής αυτής.

Ιεζ. 48,16 - καὶ ταῦτα τὰ μέτρα αὐτῆς· ἀπὸ τῶν πρὸς βοῤῥᾶν πεντακόσιοι καὶ τετρακισχίλιοι, καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς νότον πεντακόσιοι καὶ τέσσαρες χιλιάδες, καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολάς πεντακόσιοι καὶ τέσσαρες χιλιάδες, καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς θάλασσαν τετρακισχιλίους πεντακόσιους.

Ιεζ. 48,16 - Αυταί δε θα είναι αι διαστάσεις της πόλεως· προς βορράν τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις, προς νότοι τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι, προς ανάτολάς τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι κι προς δυσμάς τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις.

Ιεζ. 48,17 - καὶ ἔσται διάστημα τῇ πόλει πρὸς βοῤῥᾶν διακόσιοι πεντήκοντα καὶ πρὸς νότον διακόσιοι καὶ πεντήκοντα καὶ πρὸς ἀνατολὰς διακόσιοι πεντήκοντα καὶ πρὸς θάλασσαν διακόσιοι πεντήκοντα.

Ιεζ. 48,17 - Θα υπάρχη δε ελεύθερος χώρος προς βορράν της πόλεως διακόσιοι πεντήκοντα πήχεις, προς νότον διακόσιοι πεντήκοντα, προς ανατολάς διακόσιοι πεντήκοντα και προς δυσμάς διακόσιοι πεντήκοντα πήχεις.

Ιεζ. 48,18 - καὶ τὸ περισσὸν τοῦ μήκους τὸ ἐχόμενον τῶν ἀπαρχῶν τῶν ἁγίων δέκα χιλιάδες πρὸς ἀνατολὰς καὶ δέκα χιλιάδες πρὸς θάλασσαν· καὶ

ἔσονται αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ ἁγίου καὶ ἔσται τὰ γεννήματα αὐτῆς εἰς ἄρτους τοῖς ἐργαζομένοις τὴν πόλιν·

Ιεζ. 48,18 - Η πλεονάζουσα περιοχή κατά μήκος της ιεράς μερίδος δέκα χιλιάδες πήχεις προς ανατολάς και δέκα χιλιάδες πήχεις προς δυσμάς προορίζονται δια την γεωργίαν. Από τα προϊόντα αυτής θα κατασκευάζονται άρτοι δια τους εργαζομένους εις την πόλιν.

Ιεζ. 48,19 - οἱ δὲ ἐργαζόμενοι τὴν πόλιν ἐργῶνται αὐτὴν ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ.

Ιεζ. 48,19 - Οι εργάται, οι οποίοι θα εργάζωνται δια την πόλιν, θα λαμβάνωνται από όλας τας φυλάς του Ισραήλ.

Ιεζ. 48,20 - πᾶσα ἡ ἀπαρχὴ πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδες ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδας· τετράγωνον ἀφοριεῖτε αὐτοῦ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ ἁγίου ἀπὸ τῆς κατασχέσεως τῆς πόλεως.

Ιεζ. 48,20 - Ετσι δε η ιερά μερίς θα είναι τετράγωνος έκτασις μήκους και πλάτους είκοσι πέντε χιλιάδων πήχεων. Από αυτήν την έκτασιν θα ξεχωρίσετε τετράγωνον τμήμα, από την έκτασιν δηλαδή της πόλεως δια την περιοχήν του ναού.

Ιεζ. 48,21 - τὸ δὲ περισσὸν τῷ ἀφηγουμένῳ ἐκ τούτου καὶ ἐκ τούτου ἀπὸ τῶν ἀπαρχῶν τοῦ ἁγίου καὶ εἰς τὴν κατάσχεσιν τῆς πόλεως ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδας μῆκος ἕως τῶν ὁρίων τῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς θάλασσαν ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι χιλιάδας ἕως τῶν ὁρίων τῶν πρὸς θάλασσαν ἐχόμενα τῶν μερίδων τοῦ ἀφηγουμένου· καὶ ἔσται ἡ ἀπαρχὴ τῶν ἁγίων καὶ τὸ ἁγίασμα τοῦ οἴκου ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Ιεζ. 48,21 - Η υπόλοιπος έκτασις θα είναι δια τον άρχοντα. Αυτή θα εκτείνεται ένθεν και ένθεν της ιεράς μερίδος και της μερίδος της πόλεως. Η μερίς αυτή θα είναι είκοσι πέντε χιλιάδων πήχεων μήκους μέχρι των ανατολικών ορίων και είκοσι πέντε χιλιάδες πήχεις προς δυσμάς μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης. Αυτή θα είναι η μερίς του άρχοντος. Η ιερά μερίς και ο ναός θα ευρίσκεται εν τω μέσω αυτής της περιοχής.

Ιεζ. 48,22 - καὶ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως τῶν Λευιτῶν καὶ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως τῆς πόλεως ἐν μέσῳ τῶν ἀφηγουμένων ἔσται· ἀναμέσον τῶν ὁρίων Ἰούδα καὶ ἀναμέσον τῶν ὁρίων Βενιαμὶν τῶν ἀφηγουμένων ἔσται. -

Ιεζ. 48,22 - Η περιοχή των Λευιτών και η περιοχή της πόλεως θα ευρίσκονται εν μέσω του εκάστοτε άρχοντος. Η δε μερίς του εκάστοτε άρχοντος θα είναι μεταξύ της φυλής του Ιούδα και της φυλής του Βενιαμίν.

Ιεζ. 48,23 - Καὶ τὸ περισσὸν τῶν φυλῶν ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Βενιαμίν, μία.

Ιεζ. 48,23 - Και το περισσεύον από τας φυλάς θα είναι νοτίως της φυλής του Ιούδα από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά όρια της χώρας, μία μερίς δια την φυλήν του Βενιαμίν.

Ιεζ. 48,24 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῶν Βενιαμὶν ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Συμεών, μία.

Ιεζ. 48,24 - Από τα νότια όρια της φυλής Βενιαμίν, από ανατολών μέχρι δυσμών, άλλη μερίς δια την φυλήν Συμεών.

Ιεζ. 48,25 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῶν Συμεὼν ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Ἰσσάχαρ, μία.

Ιεζ. 48,25 - Από τα νότια σύνορα της φυλής Συμεών, από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά όρια της χώρας, θα είναι μία μερίς δια την φυλήν Ισσάχαρ.

Ιεζ. 48,26 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῶν Ἰσσάχαρ ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Ζαβουλών, μία.

Ιεζ. 48,26 - Από τα νότια όρια της φυλής Ισσάχαρ, από τα ανατολικά μέχρι τα δυτικά σύνορα της χώρας, ετέρα μερίς δια την φυλήν του Ζαβουλών.

Ιεζ. 48,27 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῶν Ζαβουλὼν ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς θάλασσαν Γάδ, μία.

Ιεζ. 48,27 - Από τα νότια σύνορα της φυλής Ζαβουλών, από τα ανατολικά έως τα δυτικά όρια της χώρας, άλλη μερίς δια την φυλήν του Γαδ.

Ιεζ. 48,28 - καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῶν Γὰδ ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τῶν πρὸς λίβα καὶ ἔσται τὰ ὅρια αὐτοῦ ἀπὸ Θαιμὰν καὶ ὕδατος Μαριμὼθ Κάδης κληρονομίας ἕως τῆς θαλάσσης τῆς μεγάλης.

Ιεζ. 48,28 - Από δε τα νότια σύνορα της φυλής Γαδ, από τα ανατολικά όρια της χώρας μέχρι των νοτιοδυτικών συνόρων από Θαιμάν και των υδάτων Μαριμώθ Καδης, η κληρονομία φθάνει έως την Μεσόγειον Θαλασσαν.

Ιεζ. 48,29 - αὕτη ἡ γῆ, ἣν βαλεῖτε ἐν κλήρῳ ταῖς φυλαῖς τοῦ Ἰσραήλ, καὶ οὗτοι οἱ διαμερισμοὶ αὐτῶν, λέγει Κύριος Θεός. -

Ιεζ. 48,29 - Αυτή είναι η χώρα, δια την διανομήν της οποίας εις τας φυλάς του Ισραήλ θα ρίψετε κλήρους. Αυτή είναι η διαίρεσις κατά τας φυλάς αυτών, λέγει ο Κυριος.

Ιεζ. 48,30 - Καὶ αὗται αἱ διεκβολαὶ τῆς πόλεως αἱ πρὸς βοῤῥᾶν, τετρακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι μέτρῳ.

Ιεζ. 48,30 - Αύται είναι, αι έξοδοι της πόλεως αι προς βορράν· τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις η εκτασις της πλευράς αυτής.

Ιεζ. 48,31 - καὶ αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἐπ᾿ ὀνόματι φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ· πύλαι τρεῖς πρὸς βοῤῥᾶν, πύλη Ῥουβὴν μία καὶ πύλη Ἰούδα μία καὶ πύλη Λευΐ μία.

Ιεζ. 48,31 - Αι πύλαι της πόλεως θα είναι επ' ονόματι των φύλων του Ισραήλ. Πυλαι τρεις προς βορράν, μία πύλη του Ρουβήν, μία πύλη του Ιούδα και άλλη πύλη του Λευϊ.

Ιεζ. 48,32 - καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὰς τετρακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι· καὶ πύλαι τρεῖς, πύλη Ἰωσὴφ μία καὶ πύλη Βενιαμὶν μία καὶ πύλη Δὰν μία.

Ιεζ. 48,32 - Προς ανατολάς η έκτασις είναι πάλιν τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις. Επί της πλευράς αυτής είναι τρεις πύλαι· μία πύλη του Ιωσήφ, μία πύλη του Βενιαμίν, μία πύλη Δαν.

Ιεζ. 48,33 - καὶ τὰ πρὸς νότον τετρακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι μέτρῳ· καὶ πύλαι τρεῖς, πύλη Συμεὼν μία καὶ πύλη Ἰσσάχαρ μία καὶ πύλη Ζαβουλὼν μία.

Ιεζ. 48,33 - Προς νότον η έκτασις είναι τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσιοι πήχεις. Και εις την πλευράν αυτήν τρεις πύλαι· μία πύλη του Συμεών, μία πύλη του Ισσάχαρ και μία πύλη του Ζαβουλών.

Ιεζ. 48,34 - καὶ τὰ πρὸς θάλασσαν τετρακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι μέτρῳ· πύλαι τρεῖς, πύλη Γὰδ μία καὶ πύλη Ἀσσὴρ μία καὶ πύλη Νεφθαλὶμ μία.

Ιεζ. 48,34 - Προς δυσμάς είναι έκτασις τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων πήχεων. Τρεις πύλαι εις την πλευράν αυτήν· μία πύλη Γαδ, μία πύλη Ασσήρ και μία πύλη Νεφθαλίμ.

Ιεζ. 48,35 - κύκλωμα δέκα καὶ ὀκτὼ χιλιάδες. καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ἀφ᾿ ἧς ἂν ἡμέρας γένηται, ἔσται τὸ ὄνομα αὐτῆς.

Ιεζ. 48,35 - Η περίμετρος της πόλεως είναι δεκαοκτώ χιλιάδες πήχεις. Το όνομα της πόλεως θα δοθή κατά την ημέραν, κατά την οποίαν αυτή θα ανοικοδομηθή.

ΔΑΝΙΗΛ - ΣΩΣΑΝΑ

ΣΩΣΑΝΑ
(ενσωματωμένο στο Βιβλίο του Δανιήλ)

Σωσ. 1,1 - Καὶ ἦν ἀνὴρ οἰκῶν ἐν Βαβυλῶνι, καὶ ὄνομα αὐτῷ Ἰωακείμ.
Σωσ. 1,1 - Υπήρχεν ένας ανήρ, κάτοικος της Βαβυλώνος, ο οποίος ωνομάζετο Ιωακείμ.
Σωσ. 1,2 - καὶ ἔλαβε γυναῖκα, ᾗ ὄνομα Σωσάννα, θυγάτηρ Χελκίου, καλὴ σφόδρα καὶ φοβουμένη τὸν Κύριον·
Σωσ. 1,2 - Αυτός επήρεν ως σύζυγον του μίαν γυναίκα, η οποία ωνομάζετο Σωσάννα και ήτο θυγάτηρ του Χελκίου. Αυτή ήτο ωραιοτάτη και πολύ ευσεβής ενώπιον του Κυρίου.
Σωσ. 1,3 - καὶ οἱ γονεῖς αὐτῆς δίκαιοι καὶ ἐδίδαξαν τὴν θυγατέρα αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωυσῆ.
Σωσ. 1,3 - Αλλά και οι γονείς της επίσης ήσαν ευσεβείς και ενάρετοι. Εδίδαξαν δε και εμόρφωσαν την θυγατέρα αυτών σύμφωνα με τον νόμον του Μωϋσέως.
Σωσ. 1,4 - καὶ ἦν Ἰωακεὶμ πλούσιος σφόδρα, καὶ ἦν αὐτῷ παράδεισος γειτνιῶν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· καὶ πρὸς αὐτὸν προσήγοντο οἱ Ἰουδαῖοι διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐνδοξότερον πάντων.
Σωσ. 1,4 - Ο Ιωακείμ ήτο πολύ πλούσιος, είχε δε πλησίον της οικίας του ένα ωραίον δενδροφυτευμένον κήπον. Εις τον οίκον του Ιωακείμ προσήρχοντο τακτικά οι Ιουδαίοι, διότι αυτός ήτο ο επισημότερος μεταξύ όλων των εκεί εγκατεστημένων Ιουδαίων.
Σωσ. 1,5 - καὶ ἀπεδείχθησαν δύο πρεσβύτεροι ἐκ τοῦ λαοῦ κριταὶ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ, περὶ ὧν ἐλάλησεν ὁ δεσπότης, ὅτι ἐξῆλθεν ἀνομία ἐκ Βαβυλῶνος ἐκ πρεσβυτέρων κριτῶν, οἳ ἐδόκουν κυβερνᾶν τὸν λαόν.
Σωσ. 1,5 - Κατά το έτος εκείνο ανεδείχθησαν ως δικασταί του λαού δύο κατά την ηλικίαν πρεσβύτεροι Ιουδαίοι. Δια κάτι τέτοιους τύπους είχεν είπει κάπου ο Κυριος· η παρανομία εβγήκεν από την Βαβυλώνα, από γέροντας δικαστάς οι οποίοι εθεωρούντο και ενεφανίζοντο ως κυβερνήται του λαού.
Σωσ. 1,6 - οὗτοι προσεκαρτέρουν ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἰωακείμ, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτοὺς πάντες οἱ κρινόμενοι.
Σωσ. 1,6 - Αυτοί προσήρχοντο συχνότερον και έμενον επί μακρότερον χρόνον εις την οικίαν του Ιωακείμ. Προς αυτούς δε προσήρχοντο και όλοι οι Ιουδαίοι, όσοι είχαν μεταξύ των διαφοράς.
Σωσ. 1,7 - καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἀπέτρεχεν ὁ λαὸς μέσον ἡμέρας, εἰσεπορεύετο Σωσάννα καὶ περιεπάτει ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς.
Σωσ. 1,7 - Κατά την μεσημβρίαν, όταν οι επισκέπται απήρχοντο, η Σωσάννα έκαμνε τον περίπατόν της στον κήπον του ανδρός της.

Σωσ. 1,8 - καὶ ἐθεώρουν αὐτὴν οἱ δύο πρεσβύτεροι καθ᾿ ἡμέραν εἰσπορευομένην καὶ περιπατοῦσαν καὶ ἐγένοντο ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς.

Σωσ. 1,8 - Οι δύο αυτοί προχωρημένης ηλικίας δικασταί την περιειργάζοντο κάθε ημέραν, όταν αυτή εισήρχετο στον κήπον και περιπατούσε. Εκυριεύθησαν δε από πονηράν σαρκικήν επιθυμίαν δι' αυτήν.

Σωσ. 1,9 - καὶ διέστρεψαν τὸν ἑαυτῶν νοῦν καὶ ἐξέκλιναν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν εἰς τὸν οὐρανόν, μηδὲ μνημονεύειν κριμάτων δικαίων.

Σωσ. 1,9 - Ο νους των διεστράφη και εσκοτίσθη και δεν ηθέλησαν να ανυψώσουν τα βλέμματά των προς τον ουρανόν, προς τον δίκαιον και παντεπόπτην Θεόν, ούτε και να ενθυμηθούν τας δικαίας εντολάς και κρίσστου Θεού.

Σωσ. 1,10 - καὶ ἦσαν ἀμφότεροι κατανενυγμένοι περὶ αὐτῆς καὶ οὐκ ἀνήγγειλαν ἀλλήλοις τὴν ὀδύνην αὐτῶν,

Σωσ. 1,10 - Είχαν και οι δύο πληγωθή από το σαρκικόν πάθος των προς αυτήν. Δεν ανεκοίνωσαν δε ο ενας προς τον άλλον τον εσωτερικόν των πόνον από την σφοδρότητα του σαρκικού πάθους,

Σωσ. 1,11 - ὅτι ᾐσχύνοντο ἀναγγεῖλαι τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ὅτι ἤθελον συγγενέσθαι αὐτῇ.

Σωσ. 1,11 - διότι εντρεποντο να καταστήση ο ενας προς τον άλλον γνωστήν την επιθυμίαν των, ότι δηλαδή είχαν πόθον να έλθουν εις σαρκικήν ένωσιν με εκείνην.

Σωσ. 1,12 - καὶ παρετηροῦσαν φιλοτίμως καθ᾿ ἡμέραν ὁρᾶν αὐτήν.

Σωσ. 1,12 - Με επιμονήν δε εξεμεταλλεύοντο κάθε ευκαιρίαν, δια να την παρακολουθούν και να την βλέπουν κάθε ημέραν.

Σωσ. 1,13 - καὶ εἶπαν ἕτερος τῷ ἑτέρῳ· πορευθῶμεν δὴ εἰς οἶκον, ὅτι ἀρίστου ὥρα ἐστί. καὶ ἐξελθόντες διεχωρίσθησαν ἀπ᾿ ἀλλήλων,

Σωσ. 1,13 - Καποιαν μεσημβρίαν, όταν όλοι είχαν αποχωρήσει, είπεν ο ενας στον άλλον· “ας πάμε πλέον στο σπίτι μας, διότι τώρα είναι ώρα του γεύματος”. Εβγήκαν από τον κήπον και εχωρίσθησαν ο ενας από τον άλλον.

Σωσ. 1,14 - καὶ ἀνακάμψαντες ἦλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἀνετάζοντες ἀλλήλους τὴν αἰτίαν, ὡμολόγησαν τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν· καὶ τότε κοινῇ συνετάξαντο καιρὸν ὅτε αὐτὴν δυνήσονται εὑρεῖν μόνην.

Σωσ. 1,14 - Ομως ο καθένας ιδιαιτέρως επέστρεψεν στον κήπον του Ιωακείμ, συνηντήθησαν, χωρίς να το θέλουν, και ηρώτησαν ο ένας τον άλλον την αιτίαν, δια την οποίαν επέστρεψαν. Ωμολόγησαν και οι δύο την επιθυμίαν των. Τοτε συνεφώνησαν μεταξύ των και ώρισαν καιρόν, κατά τον οποίον θα ημπορούσαν να εύρουν αυτήν μόνην.

Σωσ. 1,15 - καὶ ἐγένετο ἐν τῷ παρατηρεῖν αὐτοὺς ἡμέραν εὔθετον εἰσῆλθέ ποτε καθὼς ἐχθὲς καὶ τρίτης ἡμέρας μετὰ δύο μόνων κορασίων καὶ

ἐπεθύμησε λούσασθαι ἐν τῷ παραδείσῳ, ὅτι καῦμα ἦν.

Σωσ. 1,15 - Συνέβη δέ, ενώ αυτοί επερίμεναν να εύρουν την κατάλληλον ημέραν, η Σωσάννα, όπως εσυνήθιζε και κατά τας άλλας ημέρας, εισήλθεν στον κήπον, συνοδευομένη από δύο μόνον μικράς υπηρετρίας χωρίς κανένα άλλον, δια να λουσθή στον κήπον, διότι έκαμνε ζέστη.

Σωσ. 1,16 - καὶ οὐκ ἦν οὐδεὶς ἐκεῖ πλὴν οἱ δύο πρεσβύτεροι κεκρυμμένοι καὶ παρατηροῦντες αὐτήν.

Σωσ. 1,16 - Εκεί δεν υπήρχε κανένας άλλος πλην των δύο πρεσβυτέρων, οι οποίοι ήσαν κρυμμένοι και παρατηρούσαν εμπαθώς την Σωσάνναν.

Σωσ. 1,17 - καὶ εἶπε τοῖς κορασίοις· ἐνέγκατε δή μοι ἔλαιον καὶ σμήγματα καὶ τὰς θύρας τοῦ παραδείσου κλείσατε, ὅπως λούσωμαι.

Σωσ. 1,17 - Η Σωσάννα είπεν εις τας δύο υπηρετρίας της· “φέρετέ μου αρωματικόν έλαιον και τα άλλα ειδκ καθαριότητος, και κλείσατε τας θύρας του κήπου, δια να λουσθώ”.

Σωσ. 1,18 - καὶ ἐποίησαν καθὼς εἶπε καὶ ἀπέκλεισαν τὰς θύρας τοῦ παραδείσου καὶ ἐξῆλθαν κατὰ τὰς πλαγίας θύρας ἐνέγκαι τὰ προστεταγμένα αὐταῖς καὶ οὐκ εἴδοσαν τοὺς πρεσβυτέρους, ὅτι ἦσαν κεκρυμμένοι.

Σωσ. 1,18 - Αι κορασίδες εκείναι έκαμαν όπως είπεν εις αυτάς η Σωσάννα. Επειτα εβγήκαν από τας πλαγίας θύρας του κήπου, δια να φέρουν εκείνα που η κυρία των τας είχε διατάξει. Δεν είδαν δε τους πρεσβυτέρους, διότι εκείνοι ήσαν κρυμμένοι.

Σωσ. 1,19 - καὶ ἐγένετο ὡς ἐξήλθοσαν τὰ κοράσια, καὶ ἀνέστησαν οἱ δύο πρεσβῦται καὶ ἐπέδραμον αὐτῇ

Σωσ. 1,19 - Οταν, λοιπόν, εξήλθαν τα δύο κοράσια, εσηκώθησαν οι δύο αυτοί πρεσβύτεροι και έτρεξαν προς την Σωσάνναν

Σωσ. 1,20 - καὶ εἶπον· ἰδοὺ αἱ θύραι τοῦ παραδείσου κέκλεινται, καὶ οὐδεὶς θεωρεῖ ἡμᾶς, καὶ ἐν ἐπιθυμίᾳ σού ἐσμεν· διὸ συγκατάθου ἡμῖν καὶ γενοῦ μεθ᾿ ἡμῶν·

Σωσ. 1,20 - και είπαν· “ιδού αι θύραι του κήπου είναι κλεισταί και κανείς δεν μας βλέπει. Επιθυμούμεν να ενωθούμε σαρκικώς μαζή σου. Λοιπόν, χωρίς καμμίαν αντίστασιν, ενώσου μαζή μας.

Σωσ. 1,21 - εἰ δὲ μή, καταμαρτυρήσομέν σου ὅτι ἦν μετὰ σοῦ νεανίσκος καὶ διὰ τοῦτο ἐξαπέστειλας τὰ κοράσια ἀπὸ σοῦ.

Σωσ. 1,21 - Εαν τυχόν και δεν υποχωρήσης εις την πρότασίν μας, θα καταθέσωμεν μαρτυρίαν εναντίον σου, ότι κάποιος νέος ήτο μαζή σου και δι' αυτόν τον λόγον απεμάκρυνες από κοντά σου τα δύο κοράσια”.

Σωσ. 1,22 - καὶ ἀνεστέναξε Σωσάννα καὶ εἶπε· στενά μοι πάντοθεν· ἐάν τε γὰρ τοῦτο πράξω, θάνατός μοί ἐστιν, ἐάν τε μὴ πράξω, οὐκ ἐκφεύξομαι τὰς χεῖρας ὑμῶν.

Σωσ. 1,22 - Η Σωσσάνα ανεστέναξε και είπε· “από παντού υπάρχει στενοχωρία. Ευρίσκομαι εις αδιέξοδον, διότι εάν υποχωρήσω και πράξω αυτό, που μου προτείνετε, με περιμένει ο θάνατος που προκαλεί η αμαρτία. Εάν αρνηθώ να πράξω το πονηρόν, δεν θα γλυτώσω από τα χέρια σας.

Σωσ. 1,23 - αἱρετώτερόν μοί ἐστι μὴ πράξασαν ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας ὑμῶν ἢ ἁμαρτεῖν ἐνώπιον Κυρίου.

Σωσ. 1,23 - Ομως είναι προτιμότερον δι' εμέ να μη αμαρτήσω και να πέσω εις τα χέρια σας, παρά να αμαρτήσω ενώπιον του Κυρίου”.

Σωσ. 1,24 - καὶ ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ Σωσάννα, ἐβόησαν δὲ καὶ οἱ δύο πρεσβῦται κατέναντι αὐτῆς.

Σωσ. 1,24 - Αμέσως η Σωσάννα εφώναξε με μεγάλην κραυγήν. Εφώναξαν ταυτοχρόνως και οι δύο πρεσβύτεροι, που ευρίσκοντο πλησίον της.

Σωσ. 1,25 - καὶ δραμὼν ὁ εἷς ἤνοιξε τὰς θύρας τοῦ παραδείσου.

Σωσ. 1,25 - Ο Ενας από αυτούς έτρεξε και ήνοιξε τας θύρας, του κήπου.

Σωσ. 1,26 - ὡς δὲ ἤκουσαν τὴν κραυγὴν ἐν τῷ παραδείσῳ οἱ ἐκ τῆς οἰκίας, εἰσεπήδησαν διὰ τῆς πλαγίας θύρας ἰδεῖν τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ.

Σωσ. 1,26 - Οταν δε οι υπηρέται της οικίας του Ιωακείμ ήκουσαν τας στον κήπον κραυγάς, εισώρμησαν από την πλαγίαν θύραν του κήπου, δια να ίδουν τι είχε συμβή εις την Σωσάνναν.

Σωσ. 1,27 - ἡνίκα δὲ εἶπαν οἱ πρεσβῦται τοὺς λόγους αὐτῶν, κατῃσχύνθησαν οἱ δοῦλοι σφόδρα, ὅτι πώποτε οὐκ ἐῤῥήθη λόγος τοιοῦτος περὶ Σωσάννης.

Σωσ. 1,27 - Οταν οι δύο εκείνοι πρεσβύτεροι είπαν τας ψευδολογίας των εναντίον της Σωσάννης, κατεντροπιάσθησαν οι υπηρέται, διότι ποτέ άλλοτε δεν είχε λεχθή τέτοιος πονηρός λόγος δια την Σωσάνναν.

Σωσ. 1,28 - Καὶ ἐγένετο τῇ ἐπαύριον ὡς συνῆλθεν ὁ λαὸς πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς Ἰωακείμ, ἦλθον οἱ δύο πρεσβῦται πλήρεις τῆς ἀνόμου ἐννοίας κατὰ Σωσάννης τοῦ θανατῶσαι αὐτὴν καὶ εἶπαν ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ·

Σωσ. 1,28 - Κατά την επομένην ημέραν ο λαός των Ιουδαίων συνεκεντρώθη εις την οικίαν του ανδρός της Σωσάννης, του Ιωακείμ. Εκεί προσήλθον και οι δύο πρεσβύτεροι έχοντες στερεάν την απόφασιν της παρανομίας στον εσκοτισμένον νουν των εναντίον της Σωσάννης, δια να την καταδικάσουν εις θάνατον. Αυτοί λοιπόν είπαν ενώπιον όλου του λαού·

Σωσ. 1,29 - ἀποστείλατε ἐπὶ Σωσάνναν θυγατέρα Χελκίου, ἥ ἐστι γυνὴ Ἰωακείμ· οἱ δὲ ἀπέστειλαν.

Σωσ. 1,29 - “Στείλατε άνθρωπον και φέρετε εδώ την Σωσάνναν, την θυγατέρα του Χελκίου, η οποία είναι σύζυγος του Ιωακείμ”. Εκείνοι απέστειλαν προς τούτο ανθρώπους.

Σωσ. 1,30 - καὶ ἦλθεν αὐτὴ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῆς καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ πάντες οἱ συγγενεῖς αὐτῆς·

Σωσ. 1,30 - Η Σωσάννα ήλθε. Μαζή δέ με αυτήν ήλθαν οι γονείς της, τα τέκνα της και όλοι οι συγγενείς της.

Σωσ. 1,31 - ἡ δὲ Σωσάννα ἦν τρυφερὰ σφόδρα καὶ καλὴ τῷ εἴδει.

Σωσ. 1,31 - Η Σωσάννα ήτο τρυφερώτατον και ωραιότατον πλάσμα.

Σωσ. 1,32 - οἱ δὲ παράνομοι ἐκέλευσαν ἀποκαλυφθῆναι αὐτήν, ἦν γὰρ κατακεκαλυμμένη, ὅπως ἐμπλησθῶσι τοῦ κάλλους αὐτῆς·

Σωσ. 1,32 - Επειδή δε η Σωσσάνα ήτο σκεπασμένη, οι παράνομοι εκείνοι πρεσβύτεροι δικασταί της διέταξαν να αφαιρέσουν την καλύπτραν της, δια να ίδουν πάλιν εμπαθώς και χορτάσουν βλέποντες το κάλλος της.

Σωσ. 1,33 - ἔκλαιον δὲ οἱ παρ᾿ αὐτῆς καὶ πάντες οἱ ἰδόντες αὐτήν.

Σωσ. 1,33 - Οι συγγενείς της και όλοι εκείνοι, οι οποίοι την είχαν γνωρίσει, έκλαιαν.

Σωσ. 1,34 - ἀναστάντες δὲ οἱ δύο πρεσβῦται ἐν μέσῳ τῷ λαῷ ἔθηκαν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς·

Σωσ. 1,34 - Εσηκώθησαν τότε οι δύο πρεσβύτεροι εν μέσω του συγκεντρωθέντος πλήθους και έθεσαν τα χέρια των επάνω εις την κεφαλήν της Σωσάννης.

Σωσ. 1,35 - ἡ δὲ κλαίουσα ἀνέβλεψεν εἰς τὸν οὐρανόν, ὅτι ἦν ἡ καρδία αὐτῆς πεποιθυῖα ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Σωσ. 1,35 - Εκείνη κλαίουσα ύψωσε τα βλέμματά της στον ουρανόν, διότι η καρδία της είχεν απόλυτον πεποίθησιν στον Κυριον.

Σωσ. 1,36 - εἶπον δὲ οἱ πρεσβῦται· περιπατούντων ἡμῶν ἐν τῷ παραδείσῳ μόνων, εἰσῆλθεν αὕτη μετὰ δύο παιδισκῶν καὶ ἀπέκλεισε τὰς θύρας τοῦ παραδείσου καὶ ἀπέλυσε τὰς παιδίσκας·

Σωσ. 1,36 - Οι δύο πρεσβύτεροι είπαν· “την ώραν, κατά την οποίαν ημείς περιπατούσαμεν μόνοι στον κήπον, εισήλθεν αυτή μαζή με δύο υπηρετρίας και έκλεισε τας θύρας του κήπου, έδιωξε δε τας υπηρετρίας της.

Σωσ. 1,37 - καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὴν νεανίσκος, ὃς ἦν κεκρυμμένος, καὶ ἀνέπεσε μετ᾿ αὐτῆς.

Σωσ. 1,37 - Τοτε ήλθε προς αυτήν ένας νεαρός ανήρ, ο οποίος ήτο κάπου εκεί κρυμμένος, και έπεσε μαζή μέ αυτήν δια την αμαρτίαν.

Σωσ. 1,38 - ἡμεῖς δὲ ὄντες ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ παραδείσου, ἰδόντες τὴν ἀνομίαν ἐδράμομεν ἐπ᾿ αὐτούς· καὶ ἰδόντες συγγινομένους αὐτούς,

Σωσ. 1,38 - Ημείς ευρισκόμενοι εις κάποιαν γωνίαν του κήπου, ειδαμεν με τα μάτια μας την παρανομίαν αυτήν και ετρέξαμεν προς αυτούς. Τους είδαμεν να αμαρτάνουν.

Σωσ. 1,39 - ἐκείνου μὲν οὐκ ἠδυνήθημεν ἐγκρατεῖς γενέσθαι διὰ τὸ ἰσχύειν αὐτὸν ὑπὲρ ἡμᾶς καὶ ἀνοίξαντα τὰς θύρας ἐκπεπηδηκέναι,

Σωσ. 1,39 - Εκείνον, βεβαίως, τον νεαρόν άνδρα δεν ημπορέσαμεν να τον συλλάβωμεν, διότι ήτο ισχυρότερος από ημάς. Ηνοιξε την θύραν και επήδησε έξω από τον κήπον.

Σωσ. 1,40 - ταύτης δὲ ἐπιλαβόμενοι ἐπηρωτῶμεν τίς ἦν ὁ νεανίσκος,

Σωσ. 1,40 - Συνελάβομεν όμως αυτήν και την ερωτούσαμεν· Ποιός ήτο ο νεαρός εκείνος ανήρ;

Σωσ. 1,41 - καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἀγγεῖλαι ἡμῖν. ταῦτα μαρτυροῦμεν. καὶ ἐπίστευσεν αὐτοῖς ἡ συναγωγὴ ὡς πρεσβυτέροις τοῦ λαοῦ καὶ κριταῖς καὶ κατέκριναν αὐτὴν ἀποθανεῖν.

Σωσ. 1,41 - Αυτή δεν ηθέλησε να μας τον φανερώση. Αυτάς τας μαρτυρίας καταθέτομεν". Ολος ο συγκεντρωμένος εκεί λαός επίστευσεν εις την καταμαρτυρίαν εκείνων, διότι ήσαν μεγαλύτεροι κατά την ηλικίαν και δικασταί ως προς το αξίωμα. Ολοι κατεδίκασαν την Σωσάνναν εις θάνατον.

Σωσ. 1,42 - ἀνεβόησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ Σωσάννα καὶ εἶπεν· ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος ὁ τῶν κρυπτῶν γνώστης, ὁ εἰδὼς τὰ πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν,

Σωσ. 1,42 - Η Σωσάννά έκραξε τότε με μεγάλην φωνήν προς τον Θεόν και είπε· "Συ ο αιώνιος Θεός, ο οποίος γνωρίζεις τα κρυπτά των ανθρώπων, γνωρίζεις τα πάντα και πριν ακόμη γίνουν,

Σωσ. 1,43 - σὺ ἐπίστασαι ὅτι ψευδῆ μου κατεμαρτύρησαν· καὶ ἰδοὺ ἀποθνήσκω μὴ ποιήσασα μηδὲν ὧν οὗτοι ἐπονηρεύσαντο κατ᾿ ἐμοῦ.

Σωσ. 1,43 - συ γνωρίζεις πολύ καλά, ότι ψεύδη είναι όλα όσα κατέθεσαν αυτοί εναντίον μου. Ιδού, εξ αιτίας της ψευδολογίας των κατεδικάσθην εις θάνατον. Πεθαίνω χωρίς να έχω πράξει τίποτε από εκείνα, τα οποία αυτοί εν τη πονηρία των εμηχανορράφησαν εναντίον μου".

Σωσ. 1,44 - Καὶ εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς αὐτῆς.

Σωσ. 1,44 - Ο Κυριος ήκουσε την φωνήν της προσευχής της.

Σωσ. 1,45 - καὶ ἀπαγομένης αὐτῆς ἀπολέσθαι, ὁ Θεὸς ἐξήγειρε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον παιδαρίου νεωτέρου, ᾧ ὄνομα Δανιήλ,

Σωσ. 1,45 - Και ιδού, ενώ εκείνη ωδηγείτο εις θανατικήν εκτέλεσιν, ο Θεός διήγειρε και εφώτισε την αγίαν ψυχήν ενός νεαρού παιδαρίου, που ωνομάζετο Δανιήλ.

Σωσ. 1,46 - καὶ ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ· ἀθῷος ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος ταύτης.

Σωσ. 1,46 - Αυτός με μεγάλην φωνήν εφώναξε και είπε· "αθώος είμαι εγώ από την ευθύνην του αδίκου αυτού αίματος, που πρόκειται να χυθή".

Σωσ. 1,47 - ἐπέστρεψε δὲ πᾶς ὁ λαὸς πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπαν· τίς ὁ λόγος οὗτος, ὃν σὺ λελάληκας;

Σωσ. 1,47 - Ολος ο λαός εστράφη προς τον Δανιήλ και του είπαν· "τι σημαίνει αυτός ο λόγος, τον οποίον είπες;"

Σωσ. 1,48 - ὁ δὲ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν εἶπεν· οὕτως μωροὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ; οὐκ ἀνακρίναντες οὐδὲ τὸ σαφὲς ἐπιγνόντες κατεκρίνατε θυγατέρα

Ἰσραήλ;

Σωσ. 1,48 - Ο Δανιήλ εστάθη ανάμεσα από αυτούς και είπε· “τόσον μωροί είσθε σεις, οι Ισραηλίται; Χωρίς να ερευνήσετε την υπόθεσιν, χωρίς τίποτε το σαφές και συγκεκριμένον να γνωρίζετε, κατεδικάσατε την θυγατέρα αυτήν του Ισραήλ εις θάνατον;

Σωσ. 1,49 - ἀναστρέψατε εἰς τὸ κριτήριον· ψευδῆ γὰρ οὗτοι κατεμαρτύρησαν αὐτῆς.

Σωσ. 1,49 - Επιστρέψατε στο δικαστήριον, διότι αυτοί οι πρεσβύτεροι κατέθεσαν ψευδείς μαρτυρίας εναντίον της”.

Σωσ. 1,50 - καὶ ἀνέστρεψε πᾶς ὁ λαὸς μετὰ σπουδῆς. καὶ εἶπαν αὐτῷ οἱ πρεσβύτεροι· δεῦρο κάθισον ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ἀνάγγειλον ἡμῖν, ὅτι σοὶ δέδωκεν ὁ Θεὸς τὸ πρεσβεῖον.

Σωσ. 1,50 - Ολος ο λαός επέστρεψε βιαστικά στο δικαστήριον. Οι πρεσβύτεροι με προφανή ειρωνείαν είπαν στον Δανιήλ· “ελά, λοιπόν, κάθισε ανάμεσά μας και ειπέ την γνώμην σου, διότι φαίνεται ότι έδωσεν ο Θεός εις σε το δικαίωμα του πρεσβυτέρου, να κρίνης και να δικάζης”!

Σωσ. 1,51 - καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς Δανιήλ· διαχωρίσατε αὐτοὺς ἀπ᾿ ἀλλήλων μακράν, καὶ ἀνακρινῶ αὐτούς.

Σωσ. 1,51 - Ο Δανιήλ είπε προς τον λαόν· “χωρίσατε τον ένα μακρυά από τον άλλον και εγώ θα τους εξετάσω ιδιαιτέρως”.

Σωσ. 1,52 - ὡς δὲ διεχωρίσθησαν εἷς ἀπὸ τοῦ ἑνός, ἐκάλεσε τὸν ἕνα αὐτῶν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· πεπαλαιωμένε ἡμερῶν κακῶν, νῦν ἥκασιν αἱ ἁμαρτίαι σου, ἃς ἐποίεις τὸ πρότερον

Σωσ. 1,52 - Οταν εχώρισαν τον ένα από τον άλλον, εκάλεσε τον πρώτον από τους δύο ο Δανιήλ και είπε προς αυτόν·

Σωσ. 1,53 - κρίνων κρίσεις ἀδίκους καὶ τοὺς μὲν ἀθῴους κατακρίνων, ἀπολύων δὲ τοὺς αἰτίους, λέγοντος τοῦ Κυρίου· ἀθῷον καὶ δίκαιον οὐκ ἀποκτενεῖς·

Σωσ. 1,53 - “εξέδιδες αδίκους αποφάσεις, δια των οποίων τους μεν αθώους κατεδίκαζες, τους δε ενόχους ηθώωνες και απέλυες, μολονότι ο Κυριος έλεγε· Δεν θα καταδικάσης και δεν θα παραδώσης εις θάνατον αθώον και δίκαιον άνθρωπον.

Σωσ. 1,54 - νῦν οὖν ταύτην εἴπερ εἶδες, εἰπόν· ὑπὸ τί δένδρον εἶδες αὐτοὺς ὁμιλοῦντας ἀλλήλοις; ὁ δὲ εἶπεν· ὑπὸ σχῖνον.

Σωσ. 1,54 - Εάν, λοιπόν, πράγματι είδες την γυναίκα αυτήν να αμαρτάνη, ειπέ μας τώρα, κάτω από ποιό δένδρον είδες αυτήν και τον νεαρόν να διαπράττουν αμαρτίαν;” Ο γέρων εκείνος απήντησε· “κάτω από ένα σχίνον”.

Σωσ. 1,55 - εἶπε δὲ Δανιήλ· ὀρθῶς ἔψευσαι εἰς τὴν σεαυτοῦ κεφαλήν· ἤδη γὰρ ἄγγελος Θεοῦ λαβὼν φάσιν παρὰ τοῦ Θεοῦ σχίσει σε μέσον.

Σωσ. 1,55 - Ο Δανιήλ του απήντησε· “ολοφάνερα και αναισχύντως ψεύδεσαι εις βάρος όμως του κεφαλιού σου, εις βάρος της ζωής σου. Διότι ο άγγελος του Θεού έλαβε πλέον εντολήν παρά του Θεού να σε σχίση στο μέσον”.

Σωσ. 1,56 - καὶ μεταστήσας αὐτὸν ἐκέλευσε προσαγαγεῖν τὸν ἕτερον· καὶ εἶπεν αὐτῷ· σπέρμα Χαναὰν καὶ οὐκ Ἰούδα, τὸ κάλλος ἐξηπάτησέ σε, καὶ ἐπιθυμία διέστρεψε τὴν καρδίαν σου·

Σωσ. 1,56 - Αφού απεμάκρυνεν αυτόν, διέταξε να παρουσιασθή ενώπιόν του ο άλλος πρεσβύτερος και ηρώτησεν αυτόν· “πονηρέ απόγονε του αμαρτωλού Χαναάν και οχι του Ιούδα, σε εξηπάτησε το κάλλος και διέστρεψε την καρδίαν σου η πονηρά επιθυμία.

Σωσ. 1,57 - οὕτως ἐποιεῖτε θυγατράσιν Ἰσραήλ, καὶ ἐκεῖναι φοβούμεναι ὡμίλουν ὑμῖν, ἀλλ᾽ οὐ θυγάτηρ Ἰούδα ὑπέμεινε τὴν ἀνομίαν ὑμῶν.

Σωσ. 1,57 - Τέτοιες παρανομίες διεπράττετε με τας θυγατέρας του Ισραήλ, επειδή δε εκείναι σας εφοβούντο, υποχωρούσαν εις τας ανηθίκους προτάσεις σας και ήρχοντο εις σχέσεις μαζή σας. Αλλ' ιδού ότι μία θυγάτηρ της φυλής του Ιούδα δεν ηνέχθη την παρανομίαν σας.

Σωσ. 1,58 - νῦν οὖν λέγε μοι· ὑπὸ τί δένδρον κατέλαβες αὐτοὺς ὁμιλοῦντας ἀλλήλοις; ὁ δὲ εἶπεν· ὑπὸ πρῖνον.

Σωσ. 1,58 - Τωρα, λοιπόν, ειπέ μου· κάτω από ποιό δένδρον συνέλαβες αυτούς να αμαρτάνουν;” Εκείνος είπε· “κάτω από ένα πρινάρι”.

Σωσ. 1,59 - εἶπε δὲ αὐτῷ Δανιήλ· ὀρθῶς ἔψευσαι καὶ σὺ εἰς τὴν σεαυτοῦ κεφαλήν· μένει γὰρ ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ τὴν ῥομφαίαν ἔχων πρίσαι σε μέσον, ὅπως ἐξολοθρεύσῃ ὑμᾶς.

Σωσ. 1,59 - Ο Δανιήλ του απήντησε· “ολοφάνερα και αναισχύντως ψεύδεσαι και συ εις βάρος του κεφαλιού σου, εις βάρος της ζωής σου. Διότι ο άγγελος του Θεού με την ρομφαίαν στο χέρι περιμένει την στιγμήν να σε πριονίση στο μέσον και να εξολοθρεύση και τους δυο σας”.

Σωσ. 1,60 - καὶ ἀνεβόησε πᾶσα ἡ συναγωγὴ φωνῇ μεγάλῃ καὶ εὐλόγησαν τῷ Θεῷ τῷ σώζοντι τοὺς ἐλπίζοντας ἐπ᾽ αὐτόν.

Σωσ. 1,60 - Τοτε όλος ο λαός ο συγκεντρωμένος εκραάγασε με φωνήν μεγάλην και εδόξασαν τον Θεόν, ο οποίος σώζει τους αθώους ανθρώπους που στηρίζουν εις αυτόν τας ελπίδας των.

Σωσ. 1,61 - καὶ ἀνέστησαν ἐπὶ τοὺς δύο πρεσβύτας, ὅτι συνέστησεν αὐτοὺς Δανιὴλ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν ψευδομαρτυρήσαντας, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὃν τρόπον ἐπονηρεύσαντο τῷ πλησίον,

Σωσ. 1,61 - Εξηγέρθησαν δε εναντίον των δυο εκείνων πρεσβυτέρων, διότι ο Δανιήλ τους απέδειξεν από τας ιδίας αυτών μαρτυρίας ότι εψευδομαρτύρηοαν, επέβαλαν ομοφώνως εις αυτούς την ποινήν, την οποίαν εκείνοι εν τη πονηρία των ήθελαν να επιβάλουν εις την πλησίον των, την Σωσάνναν.

Σωσ. 1,62 - ποιῆσαι κατὰ τὸν νόμον Μωυσῆ, καὶ ἀπέκτειναν αὐτούς· καὶ ἐσώθη αἷμα ἀναίτιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Σωσ. 1,62 - Δια να εκπληρωθή δε ο νόμος του Μωϋσέως, που διατάσσει να επιβάλλεται στον ψευδομάρτυρα η ποινή που θα επεβάλλετο στον αδίκως κατασυκοφαντούμενον, τους εφόνευσαν. Και έτσι διεσώθη από βέβαιον θάνατον κατά την ημέραν εκείνην μία αθώα ύπαρξις.

Σωσ. 1,63 - Χελκίας δὲ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ᾔνεσαν τὸν Θεὸν περὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῶν μετὰ Ἰωακεὶμ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τῶν συγγενῶν πάντων, ὅτι οὐχ εὑρέθη ἐν αὐτῇ ἄσχημον πρᾶγμα.

Σωσ. 1,63 - Ο Χελκίας και η σύζυγος του εδόξασαν τον Θεόν δια την σωτηρίαν της θυγατρός των, μαζή με τον Ιωακείμ, τον σύζυγόν της Σωσάννης, και με όλους τους συγγενείς των. Διότι δεν ευρέθη καμμία πονηρά πράξις, καμμία ενοχή εις αυτήν.

Σωσ. 1,64 - καὶ Δανιὴλ ἐγένετο μέγας ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπέκεινα.

Σωσ. 1,64 - Ο δε Δανιήλ από την ημέραν εκείνην και έπειτα ανεδείχθη μέγας ενώπιον του ιουδαϊκού λαού.

ΔΑΝΙΗΛ - ΒΗΛ ΚΑΙ ΔΡΑΚΩΝ

ΔΑΝΙΗΛ 1

Δαν. 1,1 - Ἐν ἔτει τρίτῳ τῆς βασιλείας Ἰωακεὶμ βασιλέως Ἰούδα ἦλθε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπολιόρκει αὐτήν.

Δαν. 1,1 - Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, βασιλέως του βασιλείου Ιούδα, ο Ναβουχσδονόσορ, ο βασιλεύς της Βαβυλώνος, επήλθεν εναντίον της Ιερουσαλήμ και την επαλιορκούσε.

Δαν. 1,2 - καὶ ἔδωκε Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ τὸν Ἰωακεὶμ βασιλέα Ἰούδα καὶ ἀπὸ μέρους τῶν σκευῶν οἴκου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἤνεγκεν αὐτὰ εἰς γῆν Σενναὰρ οἴκου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ· καὶ τὰ σκεύη εἰσήνεγκεν εἰς τὸν οἶκον θησαυροῦ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ.

Δαν. 1,2 - Ο Κυριος παρέδωκεν εις τα χέρια αυτού αιχμάλωτον τον Ιωακείμ, βασιλέα Ιούδα, και ένα μέρος από τα ιερά σκεύη του ναού του Θεού, τα οποία αυτός έφερεν εις την χώραν Σενναάρ στον ναόν του Θεού του. Τα σκεύη αυτά τα έφερε και τα απέθεσεν στο θησαυροφυλάκιον του ναού του Θεού του.

Δαν. 1,3 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Ἀσφανὲζ τῷ ἀρχιευνούχῳ αὐτοῦ εἰσαγαγεῖν ἀπὸ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας Ἰσραὴλ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος

τῆς βασιλείας καὶ ἀπὸ τῶν φορθομμὶν

Δαν. 1,3 - Ο βασιλεύς έδωσεν εντολήν εις τον Ασφανέζ τον αρχιευνούχον να εκλέξη και να οδηγήση εις τα βασιλικά ανάκτορα από τους αιχμαλώτους Ισραηλίτας, μάλιστα δε από όσους κατήγοντο από βασιλικόν γένος και από τους ευγενείς,

Δαν. 1,4 - νεανίσκους. οἷς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς μῶμος καὶ καλοὺς τῇ ὄψει καὶ συνιέντας ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ γινώσκοντας γνῶσιν καὶ διανοουμένους φρόνησιν καὶ οἷς ἐστιν ἰσχὺς ἐν αὐτοῖς ἑστάναι ἐν τῷ οἴκῳ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ διδάξαι αὐτοὺς γράμματα καὶ γλῶσσαν Χαλδαίων.

Δαν. 1,4 - νέους άνδρας, στους οποίους δεν θα υπήρχε κανένα σωματικόν ελάττωμα, θα ήσαν ωραίοι κατά την εμφάνισιν, ικανοί προς κάθε σοφίαν, μορφωμένοι και επιστήμονες, ευφυείς, με ζωτικότητα ψυχής και σώματος, δια να παρίστανται στον βασιλικόν οίκον ενώπιον του βασιλέως. Επί πλέον θα έπρεπεν ο Ασφανέζ να φροντίση, ώστε αυτοί να διδαχθούν τα γράμματα και την γλώσσαν των Χαλδαίων.

Δαν. 1,5 - καὶ διέταξεν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς τὸ τῆς ἡμέρας καθ᾿ ἡμέραν ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ βασιλέως καὶ ἀπὸ τοῦ οἴνου τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ καὶ θρέψαι αὐτοὺς ἔτη τρία καὶ μετὰ ταῦτα στῆναι ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Δαν. 1,5 - Διέταξεν ακόμη ο βασιλεύς να παρέχεται εις αυτούς κάθε ημέραν τροφή από την βασιλικήν τράπέζαν και οίνος από εκείνον, τον οποίον πίνει ο βασιλεύς. Ετσι να τους θρέψουν και να τους διαπαιδαγωγήσουν επί τρία έτη και έπειτα να εμφανισθούν ενώπιον του βασιλέως.

Δαν. 1,6 - καὶ ἐγένετο ἐν αὐτοῖς ἐκ τῶν υἱῶν Ἰούδα Δανιὴλ καὶ Ἀνανίας καὶ Ἀζαρίας καὶ Μισαήλ.

Δαν. 1,6 - Μεταξύ των Ιουδαίων, που επελέγησαν, ήσαν ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Αζαρίας και ο Μισαήλ.

Δαν. 1,7 - καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὁ ἀρχιευνοῦχος ὀνόματα τῷ Δανιὴλ Βαλτάσαρ καὶ τῷ Ἀνανίᾳ Σεδρὰχ καὶ τῷ Μισαὴλ Μισὰχ καὶ τῷ Ἀζαρίᾳ Ἀβδεναγώ.

Δαν. 1,7 - Ο άρχων των ευνούχων έδωσεν εις αυτούς νέα ονόματα. Τον Δανιήλ ωνόμασε Βαλτάσαρ, τον Ανανίαν Σεδράχ, τον Μισαήλ Μισάχ και τον Αζαρίαν Αβδεναγώ.

Δαν. 1,8 - καὶ ἔθετο Δανιὴλ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῇ ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ βασιλέως καὶ ἐν τῷ οἴνῳ τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ καὶ ἠξίωσε τὸν ἀρχιευνοῦχον ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῇ.

Δαν. 1,8 - Ο Δανηιήλ επήρεν όλοψύχως την απόφασιν, να μη μολυνθή τρώγων από τα φαγητά της βασιλικής τραπέζης και να μη πίνη από τον οίνον, που έπινεν ο βασιλεύς. Παρεκάλεσε δε επιμόνως και θερμώς τον αρχιευνούχον, να μη τον υποχρέωση και μολυνθή τρώγων φαγητά απαγορευομένα από την θρησκείαν του.

Δαν. 1,9 - καὶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸν Δανιὴλ εἰς ἔλεον καὶ εἰς οἰκτιρμὸν ἐνώπιον τοῦ ἀρχιευνούχου.

Δαν. 1,9 - Εδωκεν ο Θεός, ώστε ο Δανιήλ να εύρη ευμένειαν και συναισθήματα συμπαθείας εκ μέρους του αρχιευνούχου.

Δαν. 1,10 - καὶ εἶπεν ὁ ἀρχιευνοῦχος τῷ Δανιήλ· φοβοῦμαι ἐγὼ τὸν κύριόν μου τὸν βασιλέα τὸν ἐκτάξαντα τὴν βρῶσιν ὑμῶν καὶ τὴν πόσιν ὑμῶν, μή ποτε ἴδῃ τὰ πρόσωπα ὑμῶν σκυθρωπὰ παρὰ τὰ παιδάρια τὰ συνήλικα ὑμῶν καὶ καταδικάσητε τὴν κεφαλήν μου τῷ βασιλεῖ.

Δαν. 1,10 - Είπε δε ο αρχιευνούχος στον Δανιήλ· "εγώ φοβούμαι τον κύριόν μου τον βασιλέα, ο οποίος διέταξε ποίον να είναι το φάγητόν σας και το ποτόν σας. Φοβούμαι, μήπως ίδη τα πρόσωπα σας καταβεβλημένα από την νηστείαν, εν συγκρίσει προς τα πρόσωπα των συνομιλήκων σας, και γίνετε έτσι αφορμή να με καταδικάσετε εις θάνατον, να διατάξη τον αποκεφαλισμόν μου ο βασιλεύς".

Δαν. 1,11 - καὶ εἶπε Δανιὴλ πρὸς Ἀμελσάδ, ὃν κατέστησεν ὁ ἀρχιευνοῦχος ἐπὶ Δανιήλ, Ἀνανίαν, Μισαήλ, Ἀζαρίαν·

Δαν. 1,11 - Ο Δανιήλ είπε προς τον Αμελσάδ, τον οποίον ο αρχιευνούχος είχεν εγκαταστήσει υπεύθυνον δια τον Δανιήλ, τον Ανανίαν, τον Μισαήλ και τον Αζαρίαν.

Δαν. 1,12 - πείρασον δὴ τοὺς παῖδάς σου ἡμέρας δέκα, καὶ δότωσαν ἡμῖν ἀπὸ τῶν σπερμάτων, καὶ φαγώμεθα καὶ ὕδωρ πιώμεθα·

Δαν. 1,12 - "Καμε μίαν δοκιμήν με ημάς τους δούλους σου. Επί δέκα ημέρας ας μας δώσουν όσπρια να τρώγωμεν και μόνον νερό να πίνωμεν.

Δαν. 1,13 - καὶ ὀφθήτωσαν ἐνώπιόν σου αἱ ἰδέαι ἡμῶν καὶ αἱ ἰδέαι τῶν παιδαρίων τῶν ἐσθιόντων τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, καὶ καθὼς ἐὰν ἴδῃς, ποίησον μετὰ τῶν παίδων σου.

Δαν. 1,13 - Επειτα δε παρατήρησε συ ο ίδιος με προσοχήν τα πρόσωπα ημών και τα πρόσωπα των άλλων νέων, οι οποίοι θα τρώγουν από την τράπεζαν την βασιλικήν. Συμφωνα δέ με ο,τι ίδης, πράξε δι' ημάς τους δούλους σου".

Δαν. 1,14 - καὶ εἰσήκουσεν αὐτῶν καὶ ἐπείρασεν αὐτοὺς ἡμέρας δέκα.

Δαν. 1,14 - Εδέχθη ο Αμελσάδ την παράκλησίν των και τους υπέβαλεν εις δοκιμασίαν επί δέκα ημέρας.

Δαν. 1,15 - καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν δέκα ἡμερῶν ὠράθησαν αἱ ἰδέαι αὐτῶν ἀγαθαὶ καὶ ἰσχυραὶ ταῖς σαρξὶν ὑπὲρ τὰ παιδάρια τὰ ἐσθίοντα τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως.

Δαν. 1,15 - Μετά το τέλος των δέκα ημερών ευρέθησαν, ότι τα πρόσωπά των ήσαν ωραιότερα και τα σώματά των ρωμαλεώτερα από τους νέους, οι οποίοι έτρωγαν από την τράπεζαν του βασιλέως.

Δαν. 1,16 - καὶ ἐγένετο Ἀμελσὰδ ἀναιρούμενος τὸ δεῖπνον αὐτῶν καὶ τὸν οἶνον τοῦ πόματος αὐτῶν καὶ ἐδίδου αὐτοῖς σπέρματα.
Δαν. 1,16 - Εκτοτε ο Αμελσάδ αφαιρούσε πάντοτε το βασιλικόν δείπνον των τεσσάρων παίδων και τον οίνον, τον οποίον θα έπιναν, και έδιδεν εις αυτούς όσπρια και άλλας φυτικάς τροφάς.
Δαν. 1,17 - καὶ τὰ παιδάρια ταῦτα, οἱ τέσσαρες αὐτοί, ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς σύνεσιν καὶ φρόνησιν ἐν πάσῃ γραμματικῇ καὶ σοφίᾳ· καὶ Δανιὴλ συνῆκεν ἐν πάσῃ ὁράσει καὶ ἐνυπνίοις.
Δαν. 1,17 - Εις τους νέους αυτούς, στους τέσσαρας Ισραηλίτας, έδωκεν ο Θες σύνεσιν και φρόνησιν και πρόοδον εις τα χαλδαϊκά γράμματα και εις την σοφίαν των Χαλδαίων. Ο Δανιήλ μάλιστα ήτο εις θέσιν να κατανοή και να ερμηνεύη κάθε ειδός οράματος και ονείρων.
Δαν. 1,18 - καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν, ὧν εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰσαγαγεῖν αὐτούς, καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς ὁ ἀρχιευνοῦχος ἐναντίον Ναβουχοδονόσορ.
Δαν. 1,18 - Μετά το πέρας του χρονικού διαστήματος, που ο βασιλεύς είχεν ορίσει να παρουσιάσουν αυτούς ενώπιόν του, ο αρχιευνούχος τους έφερε πράγματι ενώπιον του Ναβουχοδονόσορος.
Δαν. 1,19 - καὶ ἐλάλησε μετ᾿ αὐτῶν ὁ βασιλεύς, καὶ οὐχ εὑρέθησαν ἐκ πάντων αὐτῶν ὅμοιοι Δανιὴλ καὶ Ἀνανίᾳ καὶ Μισαὴλ καὶ Ἀζαρίᾳ· καὶ ἔστησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.
Δαν. 1,19 - Ο βασιλεύς συνωμίλησε με αυτούς. Δεν ευρέθησαν δε από όλους τους αυλικούς και τους δούλους του βασιλέως όμοιοι προς τον Δανιήλ, τον Ανανίαν, τον Μισαήλ και τον Αζαρίαν. Εκτοτε προσελήφθησαν αυτοί εις την υπηρεσιάν του βασιλέως.
Δαν. 1,20 - καὶ ἐν παντὶ ῥήματι σοφίας καὶ ἐπιστήμης, ὧν ἐζήτησε παρ᾿ αὐτῶν ὁ βασιλεύς, εὗρεν αὐτοὺς δεκαπλασίονας παρὰ πάντας τοὺς ἐπαοιδοὺς καὶ τοὺς μάγους τοὺς ὄντας ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.
Δαν. 1,20 - Εις κάθε δε ζήτημα σοφίας και επιστήμης, στο οποίον τους ερωτούσαν ο βασιλεύς, τους ευρήκε δέκα φοράς ανωτέρους από όλους τους εξορκιστάς και τους μάγους, οι οποίοι ευρίσκοντο εις όλην την έκτασιν του βασιλείου του.
Δαν. 1,21 - καὶ ἐγένετο Δανιὴλ ἕως ἔτους ἑνὸς Κύρου τοῦ βασιλέως.
Δαν. 1,21 - Ο Δανιήλ ειδικώτερα παρέμεινεν εις τα ανάκτορα μέχρι του πρώτου έτους της βασιλείας του Κυρου, βασιλέως των Περσών.

ΔΑΝΙΗΛ 2

Δαν. 2,1 - Ἐν τῷ ἔτει τῷ δευτέρῳ τῆς βασιλείας Ναβουχοδονόσορ ἐνυπνιάσθη Ναβουχοδονόσορ ἐνύπνιον, καὶ ἐξέστη τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ ὁ

ὕπνος αὐτοῦ ἐγένετο ἀπ᾽ αὐτοῦ.

Δαν. 2,1 - Κατά το δεύτερον έτος της βασιλείας του, ο Ναβουχοδονόσορ είδεν ένα όνειρον τέτοιο, ώστε εταράχθη το πνεύμα του και έφυγεν ο ύπνος από αυτόν.

Δαν. 2,2 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς καλέσαι τοὺς ἐπαοιδοὺς καὶ τοὺς μάγους καὶ τοὺς φαρμακοὺς καὶ τοὺς Χαλδαίους τοῦ ἀναγγεῖλαι τῷ βασιλεῖ τὰ ἐνύπνια αὐτοῦ, καὶ ἦλθαν καὶ ἔστησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Δαν. 2,2 - Διέταξεν ο βασιλεύς να καλέσουν τους εξορκιστάς, τους μάγους, τους μάντεις, τους σοφούς γενικώς Χαλδαίους, δια να είπουν στον βασιλέα και να εξηγήσουν το όνειρόν του. Ηλθον αυτοί και παρουσιάσθησαν ενώπιον του βασιλέως.

Δαν. 2,3 - καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ βασιλεύς· ἠνυπνιάσθην, καὶ ἐξέστη τὸ πνεῦμά μου τοῦ γνῶναι τὸ ἐνύπνιον.

Δαν. 2,3 - Ο βασιλεύς τους είπεν· “είδα κάποιο όνειρόν και εταράχθη τόσον πολύ το πνεύμα μου, ώστε δεν το ενθυμούμαι πλέον”.

Δαν. 2,4 - καὶ ἐλάλησαν οἱ Χαλδαῖοι τῷ βασιλεῖ συριστί· βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι· σὺ εἰπὸν τὸ ἐνύπνιον τοῖς παισί σου, καὶ τὴν σύγκρισιν ἀναγγελοῦμεν.

Δαν. 2,4 - Οι Χαλδαίοι αυτοί είπαν προς τον βασιλέα εις την γλώσσαν την αραμαϊκήν· “βασιλεύ, στους αιώνας των αιώνων να ζήσης· αλλά ειπέ εις ημάς τους δούλους σου το όνειρόν σου και ημείς θα σου γνωστοποιήσωμεν την ερμηνείαν του”.

Δαν. 2,5 - ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς τοῖς Χαλδαίοις· ὁ λόγος ἀπ᾽ ἐμοῦ ἀπέστη· ἐὰν μὴ γνωρίσητέ μοι τὸ ἐνύπνιον καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ, εἰς ἀπώλειαν ἔσεσθε, καὶ οἱ οἶκοι ὑμῶν διαρπαγήσονται·

Δαν. 2,5 - Ο βασιλεύς απήντησεν στους Χαλδαίους· “έφυγεν ο λόγος από εμέ, ελησμόνησα το όνειρον. Εάν δεν μου φανερώσετε σεις, ποίον ήτο το όνειρόν μου και ποία είναι η ερμηνεία του, σεις μεν θα καταδικασθήτε εις θάνατον, τα δε σπίτια και η περιουσία σας θα διαρπαγούν.

Δαν. 2,6 - ἐὰν δὲ τὸ ἐνύπνιον καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ γνωρίσητέ μοι, δόματα καὶ δωρεὰς καὶ τιμὴν πολλὴν λήψεσθε παρ᾽ ἐμοῦ· πλὴν τὸ ἐνύπνιον καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀπαγγείλατέ μοι.

Δαν. 2,6 - Εάν όμως μου καταστήσετε γνωστόν το όνειρόν και την ερμηνείαν του, θα πάρετε από εμέ αμοιβάς, δώρα και μεγάλας τιμάς. Είπατέ μου, λοιπόν, το ενύπνιον και την ερμηνείαν του”.

Δαν. 2,7 - ἀπεκρίθησαν δεύτερον καὶ εἶπαν· ὁ βασιλεὺς εἰπάτω τὸ ἐνύπνιον τοῖς παισὶν αὐτοῦ, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀναγγελοῦμεν.

Δαν. 2,7 - Οι μάγοι απεκρίθησαν πάλιν και είπαν· “ο βασιλεύς ας είπη εις ημάς τους δούλους του το ενύπνιόν του και ημείς θα καταστήσωμεν εις αυτόν γνωστήν την ερμηνείαν του”.

Δαν. 2,8 - καὶ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπεν· ἐπ᾿ ἀληθείας οἶδα ἐγὼ ὅτι καιρὸν ὑμεῖς ἐξαγοράζετε, καθότι εἴδετε ὅτι ἀπέστη ἀπ᾿ ἐμοῦ τὸ ῥῆμα.

Δαν. 2,8 - Ο βασιλεύς απήντησε· “βλέπω πολύ καλά, ότι σεις θέλετε να κερδίζετε καιρόν, διότι ξέρετε, ότι εκείνο που είπα, ότι εξέχασα το όνειρον. Και ξέρετε ποιά είναι η απόφασίς μου.

Δαν. 2,9 - ἐὰν οὖν τὸ ἐνύπνιον μὴ ἀναγγείλητέ μοι, οἶδα ὅτι ῥῆμα ψευδὲς καὶ διεφθαρμένον συνέθεσθε εἰπεῖν ἐνώπιόν μου, ἕως οὗ ὁ καιρὸς παρέλθῃ· τὸ ἐνύπνιόν μου εἴπατέ μοι, καὶ γνώσομαι ὅτι τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀναγγελεῖτέ μοι.

Δαν. 2,9 - Εάν, λοιπόν, δεν μου αναγγείλετε το όνειρόν μου, έχω σχηματίσει βεβαίαν την πεποίθησιν, ότι ψευδείς και δολίους λόγους έχετε συμφωνήσει να μου πήτε, έως ότου πέραση καιρός. Λοιπόν, είπατέ μου το όνειρόν μου και ετσι θα μάθω και θα πεισθώ, ότι έχετε την δύναμιν να μου πήτε και την ορθήν ερμηνείαν του”.

Δαν. 2,10 - ἀπεκρίθησαν οἱ Χαλδαῖοι ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ λέγουσιν· οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὅστις τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως δυνήσεται γνωρίσαι, καθότι πᾶς βασιλεὺς μέγας καὶ ἄρχων ῥῆμα τοιοῦτον οὐκ ἐπερωτᾷ ἐπαοιδόν, μάγον καὶ Χαλδαῖον·

Δαν. 2,10 - Οι Χαλδαίοι απεκρίθησαν προς τον βασιλέα και είπαν· “δεν υπάρχει άνθρωπος εις όλην την γην, ο οποίος θα ημπορέση να αποκάλυψη το πράγμα αυτό, που ζητεί ο βασιλεύς. Διότι κανείς μέγας βασιλεύς, κανένας άρχων κατώτερος δεν εζήτησε ποτέ τέτοιο πράγμα, δεν απηύθυνέ ποτέ τέτοιαν ερώτησιν εις εξορκιστάς, μάγους, μάντεις και σοφούς Χαλδαίους (αστρολόγους).

Δαν. 2,11 - ὅτι ὁ λόγος, ὃν ὁ βασιλεὺς ἐπερωτᾷ, βαρύς, καὶ ἕτερος οὐκ ἔστιν, ὃς ἀναγγελεῖ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἀλλ᾿ οἱ θεοί, ὧν οὐκ ἔστιν ἡ κατοικία μετὰ πάσης σαρκός.

Δαν. 2,11 - Διότι η απαίτησις αυτή του βασιλέως είναι βαρεία και δυσκολωτάτη και δεν υπάρχει κανένας άλλος, ο οποίος θα καταστήση γνωστόν στον βασιλέα το όνειρόν του πλην από τους θεούς, οι οποίοι όμως δεν κατοικούν ανάμεσά μας, ώστε να τους ερωτήσωμεν”.

Δαν. 2,12 - τότε ὁ βασιλεὺς ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ εἶπεν ἀπολέσαι πάντας τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος·

Δαν. 2,12 - Τοτε ο βασιλεύς κυριευθείς από μεγάλον θυμόν και επάνω εις την έκρηξιν της οργής του διέταξε να εξολοθρεύσουν όλους τους σοφούς της Βαβυλώνος.

Δαν. 2,13 - καὶ τὸ δόγμα ἐξῆλθε, καὶ οἱ σοφοὶ ἀπεκτέννοντο, καὶ ἐζήτησαν Δανιὴλ καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ ἀνελεῖν.

Δαν. 2,13 - Η βασιλική διαταγή εξεδόθη και ήρχισαν αι εκτελέσεις των σοφών. Εζήτησαν δε να εύρουν τον Δανιήλ και τους φίλους του, δια να

φονεύσουν και εκείνους.

Δαν. 2,14 - τότε Δανιὴλ ἀπεκρίθη βουλὴν καὶ γνώμην τῷ Ἀριὼχ τῷ ἀρχιμαγείρῳ τοῦ βασιλέως, ὃς ἐξῆλθεν ἀναιρεῖν τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος·

Δαν. 2,14 - Τοτε ο Δανιήλ ωμίλησε με σοφίαν και σύνεσιν στον Αριώχ, τον αρχιμάγειρον του βασιλέως, ο οποίος εξήλθε, δια να φονεύση τους σοφούς της Βαβυλώνος.

Δαν. 2,15 - ἄρχων τοῦ βασιλέως, περὶ τίνος ἐξῆλθεν ἡ γνώμη ἡ ἀναιδὴς ἐκ προσώπου τοῦ βασιλέως; ἐγνώρισε δὲ ὁ Ἀριὼχ τὸ ῥῆμα τῷ Δανιήλ.

Δαν. 2,15 - "Ω άρχον του βασιλέως, διατί εξεδόθη αυτή η ασεβής και σκληρά διαταγή εκ μέρους του βασιλέως;" Ο Αριώχ κατέστησε γνωστήν στον Δανιήλ την υπόθεσιν αυτήν.

Δαν. 2,16 - καὶ Δανιὴλ εἰσῆλθε καὶ ἠξίωσε τὸν βασιλέα, ὅπως χρόνον δῷ αὐτῷ, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀναγγείλῃ τῷ βασιλεῖ.

Δαν. 2,16 - Τοτε ο Δανιήλ εισήλθεν εις τα ανάκτορα και παρεκάλεσε τον βασιλέα, να δώση μικρόν χρονικόν διάστημα εις αυτόν και του υπεσχέθη, ότι θα του γνωστοποίηση και το όνειρον και την ερμηνείαν.

Δαν. 2,17 - καὶ εἰσῆλθε Δανιὴλ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ τῷ Ἀνανίᾳ καὶ τῷ Μισαὴλ καὶ τῷ Ἀζαρίᾳ τοῖς φίλοις αὐτοῦ τὸ ῥῆμα ἐγνώρισε·

Δαν. 2,17 - Ο Δανιήλ εισήλθε κατόπιν στον οίκον του και κατέστησε γνωστήν την υπόθεσιν αυτήν στον Ανανίαν, τον Μισαήλ και τον Αζαρίαν.

Δαν. 2,18 - καὶ οἰκτιρμοὺς ἐζήτουν παρὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ὑπὲρ τοῦ μυστηρίου τούτου, ὅπως ἂν μὴ ἀπόλωνται Δανιὴλ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐπιλοίπων σοφῶν Βαβυλῶνος.

Δαν. 2,18 - Αμέσως και οι τέσσαρες μαζή παρακαλούσαν τον οικτίρμονα Θεόν του ουρανού, να αποκαλύψη το μυστηριώδες όνειρον του βασιλέως και την ερμηνείαν του, δια να μη καταδικασθούν εις θάνατον ο Δανιήλ και οι φίλοι του μαζή με τους άλλους σοφούς της Βαβυλώνος.

Δαν. 2,19 - τότε τῷ Δανιὴλ ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς τὸ μυστήριον ἀπεκαλύφθη· καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ Δανιὴλ

Δαν. 2,19 - Τοτε με όραμα της νυκτός απεκαλύφθη στον Δανιήλ το μυστηριώδες όνειρον του βασιλέως. Ο Δανιήλ εδόξασε τον Θεόν του ουρανού

Δαν. 2,20 - καὶ εἶπεν· εἴη τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος, ὅτι ἡ σοφία καὶ ἡ σύνεσις αὐτοῦ ἐστι·

Δαν. 2,20 - και είπεν· "ας είναι δοξασμένον το όνομα του Κυρίου στους αιώνας των αιώνων, διότι εις αυτόν ανήκει και υπάρχει πάσα σοφία και σύνεσις.

Δαν. 2,21 - καὶ αὐτὸς ἀλλοιοῖ καιροὺς καὶ χρόνους, καθιστᾷ βασιλεῖς καὶ μεθιστᾷ, διδοὺς σοφίαν τοῖς σοφοῖς καὶ φρόνησιν τοῖς εἰδόσι σύνεσιν·

Δαν. 2,21 - Αυτός μεταβάλλει εποχάς και χρόνους. Ανεβάζει στους θρόνους και καταβιβάζει από θρόνους βασιλείς. Αυτός δίδει σοφίαν στους σοφούς, σύνεσιν και ορθοφροσύνην στους συνετούς.

Δαν. 2,22 - αὐτὸς ἀποκαλύπτει βαθέα καὶ ἀπόκρυφα, γινώσκων τὰ ἐν τῷ σκότει, καὶ τὸ φῶς μετ᾿ αὐτοῦ ἐστι·

Δαν. 2,22 - Αυτός αποκαλύπτει τα βαθειά και απόκρυφα γεγονότα και νοήματα. Αυτός γνωρίζει και τα στο σκότος τελεσιουργούμενα έργα, διότι μαζή με αυτόν υπάρχει το φως.

Δαν. 2,23 - σοί, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μου, ἐξομολογοῦμαι καὶ αἰνῶ, ὅτι σοφίαν καὶ δύναμιν δέδωκάς μοι καὶ νῦν ἐγνώρισάς μοι ἃ ἠξιώσαμεν παρὰ σοῦ καὶ τὸ ὅραμα τοῦ βασιλέως ἐγνώρισάς μοι.

Δαν. 2,23 - Εις σέ, Θεέ των πατέρων μου, αναπέμπω δοξολογίαν και αίνεσιν, διότι μου έδωσες σοφίαν και δύναμιν. Κατέστησες εις εμέ γνωστά αυτά, τα οποία δια της προσευχής σου εζήτησα, το όνειρον, δηλαδή, του βασιλέως και την ερμηνείαν αυτού".

Δαν. 2,24 - καὶ ἦλθε Δανιὴλ πρὸς Ἀριώχ, ὃν κατέστησεν ὁ βασιλεὺς ἀπολέσαι τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος μὴ ἀπολέσῃς, εἰσάγαγε δέ με ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν σύγκρισιν τῷ βασιλεῖ ἀναγγελῶ.

Δαν. 2,24 - Ο Δανιήλ παρουσιάσθη τότε στον Αριώχ, τον οποίον ο βασιλεύς είχε καταστήσει υπεύθυνον δια την εκτέλεσιν όλων των σοφών της Βαβυλώνος και του είπε· "μη θανατώσης τους σοφούς της Βαβυλώνος, άλλα οδήγησέ με αμέσως ενώπιον του βασιλέως και εγώ θα αποκαλύψω στον βασιλέα το όνειρόν του και την ερμηνείαν".

Δαν. 2,25 - τότε Ἀριὼχ ἐν σπουδῇ εἰσήγαγε τὸν Δανιὴλ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ εἶπεν αὐτῷ· εὕρηκα ἄνδρα ἐκ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Ἰουδαίας, ὅστις τὸ σύγκριμα τῷ βασιλεῖ ἀναγγελεῖ.

Δαν. 2,25 - Τοτε ο Αριώχ έσπευσε και ωδήγησε τον Δανιήλ ενώπιον του βασιλέως, στον οποίον και είπεν· "ευρήκα άνδρα μεταξύ των Ιουδαίων αιχμαλώτων, ο οποίος θα αναγγείλη στον βασιλέα το όνειρον και την ερμηνείαν του ονείρου".

Δαν. 2,26 - καὶ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπε τῷ Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα Βαλτάσαρ· εἰ δύνασαί μοι ἀναγγεῖλαι τὸ ἐνύπνιον, ὃ εἶδον, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ;

Δαν. 2,26 - Ο βασιλεύς απήντησε και είπε τότε στον Δανιήλ, του οποίου το όνομα ήτο Βαλτάσαρ· "πράγματι ημπορείς να μου φανερώσης το όνειρον, το οποίον είδον, και την ερμηνείαν του ονείρου αυτού;"

Δαν. 2,27 - καὶ ἀπεκρίθη Δανιὴλ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ εἶπε· τὸ μυστήριον, ὃ ὁ βασιλεὺς ἐπερωτᾷ, οὐκ ἔστι σοφῶν, μάγων, ἐπαοιδῶν, γαζαρηνῶν ἀναγγεῖλαι τῷ βαασιλεῖ,

Δαν. 2,27 - Ο Δανιήλ απήντησε προς τον βασιλέα και του είπεν· “η λύσις του μυστηρίου, την οποίαν ο βασιλεύς ζητεί να του απαγγείλουν, δεν είναι έργον των σοφών, των μάγων, των εξορκιστών και των αστρολόγων·

Δαν. 2,28 - ἀλλ᾿ ἤ ἐστι Θεὸς ἐν οὐρανῷ ἀποκαλύπτων μυστήρια καὶ ἐγνώρισε τῷ βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν. τὸ ἐνύπνιόν σου καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς σου ἐπὶ τῆς κοίτης σου, τοῦτό ἐστι.

Δαν. 2,28 - αλλά έργον του Θεού, ο οποίος κατοικεί στους ουρανούς. Αυτός αποκαλύπτει τα μυστήριά του και αυτός εγνώρισε στον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα εκείνα, τα οποία μέλλουν να συμβούν κατά τους τελευταίους χρόνους. Το όνειρόν σου, βασιλεύ, και αι οράσεις τας οποίας είδεν η διάνοιά σου, ενώ ευρισκεσο εις την κλίνην σου, είναι τα εξής·

Δαν. 2,29 - σύ, βασιλεῦ, οἱ διαλογισμοί σου ἐπὶ τῆς κοίτης σου ἀνέβησαν τί δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα, καὶ ὁ ἀποκαλύπτων μυστήρια ἐγνώρισέ σοι ἃ δεῖ γενέσθαι.

Δαν. 2,29 - Συ, βασιλεύ, καθώς ήσουνα εξηπλωμένος εις την κλίνην σου, εσκέπτεσο, τι θα γίνη στο μέλλον· και ο Θεός, ο οποίος φανερώνει τα μυστήρια, σου κατέστησε γνωστόν, τι μέλλει να γίνη στο μέλλον.

Δαν. 2,30 - καὶ ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐν σοφίᾳ τῇ οὔσῃ ἐν ἐμοὶ παρὰ πάντας τοὺς ζῶντας τὸ μυστήριον τοῦτο ἀπεκαλύφθη, ἀλλ᾿ ἕνεκεν τοῦ τὴν σύγκρισιν τῷ βασιλεῖ γνωρίσαι, ἵνα τοὺς διαλογισμοὺς τῆς καρδίας σου γνῷς.

Δαν. 2,30 - Εις εμέ, χωρίς να έχω εγώ σοφίαν μεγαλυτέραν από όλους τους άλλους σοφούς, εφανερώθη το μυστήριον αυτό. Εφανερώθη εκ του Θεού, δια να καταστήσω γνωστήν στον βασιλέα την ερμηνείαν του ονείρου και δια να πάρης έτσι απάντησιν στους διαλογισμούς οι οποίοι απασχολούσαν και απασχολούν την διάνοιάν σου.

Δαν. 2,31 - σύ, βασιλεῦ, ἐθεώρεις, καὶ ἰδοὺ εἰκὼν μία, μεγάλη ἡ εἰκὼν ἐκείνη, καὶ ἡ πρόσοψις αὐτῆς ὑπερφερής, ἑστῶσα πρὸ προσώπου σου, καὶ ἡ ὅρασις αὐτῆς φοβερά·

Δαν. 2,31 - Συ, λοιπόν, βασιλεύ, έβλεπες και ιδού έμπροσθέν σου ένα άγαλμα, ένα μεγάλο άγαλμα. Η όψις αυτού ήτο εξοχος και υπερήφανος. Το άγαλμα ίστατο όρθιον ενώπιόν σου και η εμφάνισίς του επροξένει φόβον.

Δαν. 2,32 - εἰκών, ἧς ἡ κεφαλὴ χρυσίου χρηστοῦ, αἱ χεῖρες καὶ τὸ στῆθος καὶ οἱ βραχίονες αὐτῆς ἀργυροῖ, ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροὶ χαλκοῖ,

Δαν. 2,32 - Αυτού του αγάλματος η κεφαλή ήτο από καθαρόν χρυσόν, τα χέρια και το στήθος και οι βραχίονές του ήσαν αργυρά. Η κοιλία και οι μηροί ήσαν χάλκινοι αι δε κνήμαι του ήσαν σιδηραί.

Δαν. 2,33 - αἱ κνῆμαι σιδηραῖ, οἱ πόδες μέρος τι σιδηροῦν καὶ μέρος τι ὀστράκινον.

Δαν. 2,33 - Τα δε πόδια του ήσαν εν μέρει σιδερένια και εν μέρει πήλινα.

Δαν. 2,34 - ἐθεώρεις ἕως οὗ ἐτμήθη λίθος ἐξ ὄρους ἄνευ χειρῶν καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοὺς πόδας τοὺς σιδηροῦς καὶ ὀστρακίνους καὶ ἐλέπτυνεν αὐτοὺς εἰς τέλος.

Δαν. 2,34 - Εβλεπες κατάπληκτος, βασιλεύ, το άγαλμα αυτό, μέχρις ότου απεκόπη, χωρίς την επέμβασιν καμμιάς ανθρωπίνης χειρός, ένας λίθος από όρος, εκτύπησε το άγαλμα αυτό στους πόδας τους σιδερένιους και τους πηλίνους και το συνέτριψεν εξ ολοκλήρου.

Δαν. 2,35 - τότε ἐλεπτύνθησαν εἰς ἅπαξ τὸ ὄστρακον, ὁ σίδηρος, ὁ χαλκός, ὁ ἄργυρος, ὁ χρυσός, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ κονιορτὸς ἀπὸ ἅλωνος θερινῆς· καὶ ἐξῇρεν αὐτὰ τὸ πλῆθος τοῦ πνεύματος, καὶ τόπος οὐχ εὑρέθη αὐτοῖς· καὶ ὁ λίθος ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα ἐγενήθη ὄρος μέγα καὶ ἐπλήρωσε πᾶσαν τὴν γῆν.

Δαν. 2,35 - Τοτε συνετρίβησαν δια μιας μαζή με τα σιδερένια και πήλινα πόδια ο χαλκός, ο άργυρος και ο χρυσός του αγάλματος και έγιναν κονιορτός, ωσάν τον κονιορτόν του αλωνιού κατά το θέρος. Ισχυρός δε άνεμος διεσκόρπισε τον κονιορτόν, χωρίς να αφήση ούτε ίχνος από αυτά. Ο δε λίθος εκείνος, που εκτύπησε το άγαλμα, έγινε μέγα όρος και εγέμισεν όλην την γην.

Δαν. 2,36 - τοῦτό ἐστι τὸ ἐνύπνιον καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἐροῦμεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Δαν. 2,36 - Ιδού, βασιλεύ, ποίον ήτο το όνειρόν σου. Θα είπωμεν τώρα ενώπιον του βασιλέως και την ερμηνείαν του.

Δαν. 2,37 - σύ, βασιλεῦ, βασιλεὺς βασιλέων, ᾧ ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν ἰσχυρὰν καὶ κραταιὰν καὶ ἔντιμον ἔδωκεν,

Δαν. 2,37 - Συ, βασιλεύ, ο βασιλεύς των βασιλέων, συ είσαι εκείνος, στον οποίον παρέδωκεν ο Θεός του ουρανού βασιλείαν ισχυράν, κραταιάν, ένδοξον και τιμημένην. Και έτσι βασιλεύεις

Δαν. 2,38 - ἐν παντὶ τόπῳ, ὅπου κατοικοῦσιν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, θηρία τε ἀγροῦ καὶ πετεινὰ οὐρανοῦ καὶ ἰχθύας τῆς θαλάσσης ἔδωκεν ἐν τῇ χειρί σου καὶ κατέστησέ σε κύριον πάντων, σὺ εἶ ἡ κεφαλὴ ἡ χρυσῆ.

Δαν. 2,38 - εις κάθε περιοχήν, ότου κατοικούν άνθρωποι και θηρία της υπαίθρου, πτηνά του ουρανού και ιχθύες της θαλάσσης. Εις τα χέρια τα δικά σου παρέδωκεν αυτά ο Θεός και σε κατέστησε κύριον όλων αυτών. Λοιπόν, βασιλεύ, συ είσαι η χρυσή κεφαλή του αγάλματος.

Δαν. 2,39 - καὶ ὀπίσω σου ἀναστήσεται βασιλεία ἑτέρα ἥττων σου καὶ βασιλεία τρίτη, ἥτις ἐστὶν ὁ χαλκός, ἣ κυριεύσει πάσης τῆς γῆς.

Δαν. 2,39 - Επειτα από σε θα αναφανή μία βασιλεία μικροτέρα από την ίδικήν σου και έπειτα από αυτήν θα έλθη τρίτη βασιλεία, η οποία

συμβολίζεται με τον χαλικόν του αγάλματος και θα επεκτείνη την κυριαρχίαν της επί όλης της γης.

Δαν. 2,40 - καὶ βασιλεία τετάρτη, ἥτις ἔσται ἰσχυρὰ ὡς σίδηρος· ὃν τρόπον ὁ σίδηρος λεπτύνει καὶ δαμάζει πάντα, οὕτως πάντα λεπτυνεῖ καὶ δαμάσει.

Δαν. 2,40 - Επειτα από αυτήν θα έλθη τετάρτη βασιλεία, η οποία θα είναι ισχυρά όπως ο σίδηρος. Οπως δε ο σίδηρος συντρίβει και δαμάζει τα πάντα, έτσι και η βασιλεία αυτή θα συντρίψη και θα υποτάξη τους πάντας υπό την κυριαρχίαν της.

Δαν. 2,41 - καὶ ὅτι εἶδες τοὺς πόδας καὶ τοὺς δακτύλους μέρος μέν τι ὀστράκινον μέρος δέ τι σιδηροῦν, βασιλεία διῃρημένη ἔσται, καὶ ἀπὸ τῆς ῥίζης τῆς σιδηρᾶς ἔσται ἐν αὐτῇ, ὃν τρόπον εἶδες τὸν σίδηρον ἀναμεμειγμένον τῷ ὀστράκῳ·

Δαν. 2,41 - Είδες τους πόδας και τα δάκτυλα του αγάλματος, να είναι εν μέρει πήλινοι και εν μέρει σιδερένιοι. Τούτο σημαίνει, ότι η βασιλεία αυτή δεν θα έχη ενότητα, αλλά θα είναι διηρημένη. Και εις αυτήν ταύτην την ως σίδηρον βάσιν της θα υπάρχη η διαίρεσις και οχι η συνοχή, όπως είδες τον σίδηρον και τον πηλόν όχι συγκεκολλημένα εις ένα σώμα, αλλά αναμεμιγμένα χωρίς συνοχήν μεταξύ των.

Δαν. 2,42 - καὶ οἱ δάκτυλοι τῶν ποδῶν μέρος μέν τι σιδηροῦν μέρος δέ τι ὀστράκινον, μέρος τι τῆς βασιλείας ἔσται ἰσχυρὸν καὶ ἀπ᾽ αὐτῆς ἔσται συντριβόμενον.

Δαν. 2,42 - Οι δάκτυλοι των ποδών ήσαν εν μέρει σιδερένιοι και εν μέρει πήλινοι. Αυτό σημαίνει ότι τμήμα τι της βασιλείας αυτής θα είναι ισχυρόν, ενώ το άλλο τμήμα θα είναι εύθραυστον.

Δαν. 2,43 - ὅτι εἶδες τὸν σίδηρον ἀναμεμειγμένον τῷ ὀστράκῳ, συμμειγεῖς ἔσονται ἐν σπέρματι ἀνθρώπων καὶ οὐκ ἔσονται προσκολλώμενοι οὗτος μετὰ τούτου, καθὼς ὁ σίδηρος οὐκ ἀναμείγνυται μετὰ τοῦ ὀστράκου.

Δαν. 2,43 - Είδες τον σίδηρον ανακατωμένον με τον πηλόν. Αυτό σημαίνει, ότι ανακατεμένοι θα είναι οι λαοί, που θα αποτελούν αυτήν την βασιλείαν. Δεν θα έχουν στενόν σύνδεσμον ο ένας με τον άλλον, ώστε να αποτελούν μίαν ενότητα. Θα είναι, όπως ο σίδηρος, που δεν αναμιγνύεται με τον πηλόν και δεν αποτελεί αδιάσπαστον ενότητα.

Δαν. 2,44 - καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἥτις εἰς τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ λαῷ ἑτέρῳ οὐχ ὑπολειφθήσεται· λεπτυνεῖ καὶ λικμήσει πάσας τὰς βασιλείας, καὶ αὐτὴ ἀναστήσεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 2,44 - Κατά την εποχήν των βασιλέων της τετάρτης βασιλείας, ο Θεός του ουρανού θα αναδείξη μίαν άλλην βασιλείαν, η οποία στους αιώνας των αιώνων δεν θα καταστραφή. Και έτσι η βασιλεία αυτή του Θεού δεν θα

λείψη, δεν θα δώση τόπον εις άλλην βασιλείαν. Θα συντρίψη δέ, και θα θρυμματίση και θα λιχνίση όλας τας άλλας βασιλείας· και αυτή θα υψωθή, θα εκταθή και θα υπάρχη στους αιώνας των αιώνων.

Δαν. 2,45 - ὃν τρόπον εἶδες ὅτι ἀπὸ ὄρους ἐτμήθη λίθος ἄνευ χειρῶν καὶ ἐλέπτυνε τὸ ὄστρακον, τὸν σίδηρον, τὸν χαλκόν, τὸν ἄργυρον, τὸν χρυσόν, ὁ Θεὸς ὁ μέγας ἐγνώρισε τῷ βασιλεῖ ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα, καὶ ἀληθινὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ πιστὴ ἡ σύγκρισις αὐτοῦ.

Δαν. 2,45 - Oπως είδες, βασιλεύ, ότι, δηλαδή, χωρίς την επέμβασιν ανθρωπίνης χειρός εκόπη ένας λίθος από όρος και συνέτριψε τον πηλόν, τον σίδηρον, τον χαλκόν, τον άργυρον και τον χρυσόν, έτσι ο μέγας Θεός απεκαλυψεν στον βασιλέα τον Ναβουχοδονόσορα, τι θα γίνη στο μέλλον σχετικώς με τας διαφόρους βασιλείας. Το όνειρον είναι αληθινόν και η ερμηνεία αυτού πιστή και ακριβής”.

Δαν. 2,46 - τότε ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον καὶ τῷ Δανιὴλ προσεκύνησε καὶ μαναὰ καὶ εὐωδίας εἶπε σπεῖσαι αὐτῷ.

Δαν. 2,46 - Τοτε ο βασιλεύς ο Ναβουχοδονόσορ έπεσε πρηνής στο έδαφος και προσκύνησε τον Δανιήλ και διέταξε να προσφέρουν προς χάριν αυτού αναιμάκτους θυσίας και ευώδη θυμιάματα.

Δαν. 2,47 - καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς εἶπε τῷ Δανιήλ· ἐπ᾿ ἀληθείας ὁ Θεὸς ὑμῶν αὐτός ἐστι Θεὸς θεῶν καὶ κύριος τῶν βασιλέων καὶ ἀποκαλύπτων μυστήρια, ὅτι ἠδυνήθης ἀποκαλύψαι τὸ μυστήριον τοῦτο.

Δαν. 2,47 - Είπε δε ο βασιλεύς στον Δανιήλ· “πράγματι ο Θεός σας αυτός είναι ο Θεός των θεών και ο Κυριος των βασιλέων, ο οποίος φανερώνει μυστήρια, διότι συ μόνος με την δύναμιν του Θεού σου ημπόρεσες να μου αποκάλυψης το μυστηριώδες τούτο γεγονός”.

Δαν. 2,48 - καὶ ἐμεγάλυνεν ὁ βασιλεὺς τὸν Δανιὴλ καὶ δόματα μεγάλα καὶ πολλὰ ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ πάσης χώρας Βαβυλῶνος καὶ ἄρχοντα σατραπῶν ἐπὶ πάντας τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος.

Δαν. 2,48 - Ο βασιλεύς ετίμησε και εδόξασε τον Δανιήλ, του προσέφερε μεγάλας δωρεάς, τον κατέστησεν αρχηγόν όλης της χώρας της Βαβυλώνος, άρχοντα των σατραπών και όλων των σοφών της Βαβυλώνος.

Δαν. 2,49 - καὶ Δανιὴλ ᾐτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ κατέστησεν ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος τὸν Σεδράχ, Μισὰχ καὶ Ἀβδεναγώ· καὶ Δανιὴλ ἦν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως.

Δαν. 2,49 - Ο Δανιήλ εζήτησε παρά του βασιλέως και διώρισεν άρχοντας δια τα έργα της περιοχής Βαβυλώνος τον Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ. Ο δε Δανιήλ έμεινεν εις την αυλήν του βασιλέως.

ΔΑΝΙΗΛ 3

Δαν. 3,1 - Ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν εἰκόνα χρυσῆν, ὕψος αὐτῆς πήχεων ἑξήκοντα, εὖρος αὐτῆς πήχεων ἕξ, καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἐν πεδίῳ Δεειρᾷ, ἐν χώρᾳ Βαβυλῶνος.

Δαν. 3,1 - Ο βασιλεύς Νοοβουχοδονόσορ διέταξε κατά το δέκατον όγδοον έτος της βασιλείας του και κατεσκεύασαν ένα χρυσόν άγαλμα. Το ύψος του ήτο εξήντα πήχεις και το πλάτος του εξ πήχεις. Το ετοποθέτησε δε εις την πεδιάδα Δεειρά, εις την περιοχήν της Βαβυλώνος.

Δαν. 3,2 - καὶ ἀπέστειλε συναγαγεῖν τοὺς ὑπάτους καὶ τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς τοπάρχας, ἡγουμένους τε καὶ τυράννους καὶ τοὺς ἐπ᾿ ἐξουσιῶν καὶ πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν χωρῶν ἐλθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος, ἣν ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς.

Δαν. 3,2 - Κατόπιν έστειλεν ανθρώπους, να συγκεντρώσουν τους υπάτους και τους στρατηγούς, τους τοπάρχας, τους προϊσταμένους και τους άρχοντας, τους κατέχοντας εξουσίας και όλους εν γένει τους άρχοντας των χωρών, δια να έλθουν εις τα εγκαίνια του αγάλματος, το οποίον έστησεν ο βασιλεύς Ναβουχσδανόσορ.

Δαν. 3,3 - καὶ συνήχθησαν οἱ τοπάρχαι, ὕπατοι, στρατηγοί, ἡγούμενοι, τύραννοι μεγάλοι, οἱ ἐπ᾿ ἐξουσιῶν καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες τῶν χωρῶν εἰς τὸν ἐγκαινισμὸν τῆς εἰκόνος, ἣν ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς, καὶ εἱστήκεισαν ἐνώπιον τῆς εἰκόνος.

Δαν. 3,3 - Πράγματι συνεκεντρώθησαν οι τοπάρχαι, οι ύπατοι, οι στρατηγοί, οι προϊστάμενοι υπηρεσιών, οι μεγάλοι άρχοντες, οι έχοντες εξουσίαν, όλοι οι άρχοντες των χωρών εις τα εγκαίνια του αγάλματος, το οποίον έστησεν ο Ναβουχαδονόσορ ο βασιλεύς. Ολοι αυτοί ήλθαν και εστάθησαν ενώπιον του αγάλματος.

Δαν. 3,4 - καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα ἐν ἰσχύϊ· ὑμῖν λέγεται, λαοί, φυλαί, γλῶσσαι·

Δαν. 3,4 - Ο δε κήρυξ εφώναζε με ισχυράν φωνήν· “ακούσατε σεις, λαοί, φυλαί και γλώσσαι·

Δαν. 3,5 - ᾗ ἂν ὥρᾳ ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες προσκυνεῖτε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ᾗ ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς·

Δαν. 3,5 - την ώραν, κατά την οποίαν θα ακούσετε τον ήχον της σάλπιγγος, του αυλού και της κιθάρας, της τετραχόρδου σαμβύκης και του ψαλτηρίου, συμφωνίαν αυτών και παντός άλλου είδους μουσικών οργάνων, θα πίπτετε και θα προσκυνήτε το άγαλμα το χρυσόν, το οποίον ο βασιλεύς Ναβουχοδονοσορ έστησεν.

Δαν. 3,6 - καὶ ὃς ἂν μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην.

Δαν. 3,6 - Εκείνος δέ, ο οποίος δεν θα πέση να προσκυνήση, θα ριφθή αυτήν την ώραν εις την καιομένην κάμινον του πυρός”.

Δαν. 3,7 - καὶ ἐγένετο ὅταν ἤκουον οἱ λαοὶ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι, προσεκύνουν τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ᾗ ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς.

Δαν. 3,7 - Οταν λοιπόν οι λαοί ήκουαν τον ήχον της σάλπιγγας, του αυλού και της κιθάρας, της τετραχόρδου σαμβύκης και του ψαλτηρίου, την συμφωνίαν αυτών και παντός άλλου είδους μουσυκών οργάνων, έπιπταν εις την γην όλοι οι λαοί, αι φυλαί, αι γλώσσαι και προσκυνούσαν το άγαλμα το χρυσούν, το οποίον έστησεν ο βασιλεύς Ναβουχσδονόσορ.

Δαν. 3,8 - τότε προσήλθοσαν ἄνδρες Χαλδαῖοι καὶ διέβαλον τοὺς Ἰουδαίους

Δαν. 3,8 - Τοτε όμως παρουσιάσθησαν ενώπιον του βασιλέως μερικοί Χαλδαίοι και κατήγγειλαν τους Ιουδαίους

Δαν. 3,9 - τῷ βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ· βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι.

Δαν. 3,9 - στον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα λέγοντες· “βασιλεύ, ευχόμεθα στους αιώνας των αιώνων να ζήσης.

Δαν. 3,10 - σὺ βασιλεῦ, ἔθηκας δόγμα πάντα ἄνθρωπον, ὃς ἂν ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης καὶ ψαλτηρίου καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν

Δαν. 3,10 - Συ, βασιλεύ, εξέδωσες διαταγήν, σύμφωνα με την οποίαν κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα ακούση τον ήχον της σάλπιγγος και του αυλού, της κιθάρας και της σαμβύκης, του ψαλτηρίου, την συμφωνίαν αυτών και παντός άλλου είδους μουσικών οργάνων

Δαν. 3,11 - καὶ μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην.

Δαν. 3,11 - και δεν θα πέση να προσκυνήση το χρυσούν άγαλμα, θα ριφθή εις την κάμινον του πυρός την καιομένην.

Δαν. 3,12 - εἰσὶν ἄνδρες Ἰουδαῖοι, οὓς κατέστησας ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος, Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγώ, οἳ οὐχ ὑπήκουσαν, βασιλεῦ, τῷ δόγματί σου, τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύουσι, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ᾗ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦσι.

Δαν. 3,12 - Υπάρχουν, λοιπόν, μεταξύ μας άνδρες Ιουδαίοι, τους οποίους μάλιστα συ κατέστησας αρχηγούς εις τα έργα της χώρας Βαβυλώνος, ο Σειδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδεναγώ, οι οποίοι δεν υπήκουσαν, ω βασιλεύ, εις την διαταγήν σου· τους θεούς σου δεν λατρεύουν και το άγαλμα το χρυσούν, το οποίον συ έστησες, αυτοί δεν το προσκυνούν”.

Δαν. 3,13 - τότε Ναβουχοδονόσορ ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ εἶπεν ἀγαγεῖν τὸν Σεδράχ, Μισὰχ καὶ Ἀβδεναγώ, καὶ ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Δαν. 3,13 - Τοτε ο Ναβουχαδρνόσορ επάνω στον θυμόν του και εις την έκρηξιν της οργής του, διέταξε να φέρουν ενώπιον του τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδεναγώ και εκείνοι ωδηγήθησαν ενώπιον του βασιλέως.

Δαν. 3,14 - καὶ ἀπεκρίθη Ναβουχοδονόσορ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· εἰ ἀληθῶς Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγώ, τοῖς θεοῖς μου οὐ λατρεύετε καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ᾗ ἔστησα, οὐ προσκυνεῖτε;

Δαν. 3,14 - Ο δε Ναβουχοδονόσορ εις έντονον ύφος ωμίλησε και είπε προς αυτούς· “πράγματι Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ, δεν λατρεύετε τους ιδικούς μου θεούς και δεν προσκυνείτε το χρυσούν άγαλμα, το οποίον εγώ έστησα;

Δαν. 3,15 - νῦν οὖν εἰ ἔχετε ἑτοίμως, ἵνα ὡς ἂν ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πεσόντες προσκυνήσητε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ᾗ ἐποίησα· ἐὰν δὲ μὴ προσκυνήσητε, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεσθε εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. καὶ τίς ἐστι Θεός, ὃς ἐξελεῖται ὑμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν μου;

Δαν. 3,15 - Τωρα, λοιπόν, να είσθε έτοιμοι, ώστε, όταν ακούσετε τον ήχον της σάλπιγγος, του αυλού και της κιθάρας, της σαμβύκης και του ψαλτηρίου, την συμφωνίαν αυτών και παντός άλλου είδους μουσικών οργάνων, να πέσετε και να προσκυνήσετε το άγαλμα το χρυσούν, το οποίον εγώ έχω κατασκευάσει. Εάν δε τυχόν και δεν προσκυνήσετε, αυτήν την ώραν θα ριφθήτε εις την κάμινον του πυρός την καιομένην. Και ποιός είναι ο Θεός εκείνος, ο οποίος θα σας γλυτώση από τα χέρια μου;”

Δαν. 3,16 - καὶ ἀπεκρίθησαν Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγὼ λέγοντες τῷ βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ· οὐ χρείαν ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναί σοι·

Δαν. 3,16 - Ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδεναγώ απεκρίθησαν προς τον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα και είπαν· “στο ερώτημά σου αυτό δεν έχομεν ανάγκην να σου απαντήσωμεν ημείς.

Δαν. 3,17 - ἔστι γὰρ Θεὸς ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς, ᾧ ἡμεῖς λατρεύομεν, δυνατὸς ἐξελέσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου, βασιλεῦ, ῥύσεται ἡμᾶς·

Δαν. 3,17 - Διότι υπάρχει ο Θεός μας, ο εν τοις ουρανοίς, τον οποίον ημείς λατρεύομεν και ο οποίος είναι δυνατός να μας περιφρουρήση από την φλόγα της καμίνου της καιομένης και να μας γλυτώση από τα χέρια σου, ω βασιλεύ. 18 - Αλλά και αυτό εάν δεν γίνη, μάθε, ω βασιλεύ, ότι ημείς τους θεούς σου δεν θα λατρεύσωμεν, και το άγαλμα, το οποίον συ έστησες, δεν θα το προσκυνήσωμεν”.

Δαν. 3,18 - καὶ ἐὰν μή, γνωστὸν ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν καὶ τῇ εἰκόνι, ᾗ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦμεν.

Δαν. 3,18 - Αλλά και αυτό εάν δεν γίνη, μάθε, ω βασιλεύ, ότι ημείς τους θεούς σου δεν θα λατρεύσωμεν, και το άγαλμα, το οποίον συ έστησες, δεν θα το προσκυνήσωμεν".

Δαν. 3,19 - τότε Ναβουχοδονόσορ ἐπλήσθη θυμοῦ, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη ἐπὶ Σεδράχ, Μισὰχ καὶ Ἀβδεναγώ, καὶ εἶπεν ἐκκαῦσαι τὴν κάμινον ἑπταπλασίως, ἕως οὗ εἰς τέλος ἐκκαῇ·

Δαν. 3,19 - Τοτε ο Ναβουχοδονόσορ εκυριεύθη από θυμόν· το πρόσωπόν του ήλλαξεν εναντίον των Σεδράχ, Μισάχ και Αδεναγω και εδωσε διαταγήν να καύσουν επτά φορές περισσότερον την κάμινον, μέχρις ότου πυρακτωθή εξ ολοκλήρου.

Δαν. 3,20 - καὶ ἄνδρας ἰσχυροὺς ἰσχύϊ εἶπε πεδήσαντας τὸν Σεδράχ, Μισὰχ καὶ Ἀβδεναγὼ ἐμβαλεῖν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην.

Δαν. 3,20 - Διέταξεν επίσης άνδρας ισχυρούς, να δέσουν τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδεναγώ και να τους ρίψουν εις την καιομένην κάμινον του πυρός.

Δαν. 3,21 - τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς σαραβάροις αὐτῶν καὶ τιάραις καὶ περικνημίσι καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης,

Δαν. 3,21 - Τοτε οι τρεις αυτοί άνδρες εδέθησαν μαζή με τα ενδύματά των, με τα καλύμματα της κεφαλής των και τας περισκελίδας των και ερρίφθησαν στο μέσον της καμίνου του πυρός της καιομένης,

Δαν. 3,22 - ἐπεὶ τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως ὑπερίσχυσε καὶ ἡ κάμινος ἐξεκαύθη ἐκ περισσοῦ.

Δαν. 3,22 - διότι η διαταγή του βασιλέως ήτο ρητή και έντονος, η δε κάμινος εξεκαύθη με το παραπάνω.

Δαν. 3,23 - καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι, Σεδράχ, Μισὰχ καὶ Ἀβδεναγώ, ἔπεσον εἰς μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης πεπεδημένοι.

Δαν. 3,23 - Οι τρεις αυτοί νέοι, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδεναγώ, ερρίφβησαν με ορμήν δεμένοι στο μέσον της αναμμένης καμίνου του πυρός.

Δαν. 3,24 - καὶ περιεπάτουν ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον.

Δαν. 3,24 - Περιπατούσαν δε αυτοί ανάμεσα εις τας φλόγας της καμίνου, υμνούντες τον Θεόν και δοξολογούντες τον Κυριον.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΑΖΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Δαν. 3,25 - Καὶ συστὰς Ἀζαρίας προσηύξατο οὕτως καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς εἶπεν·

Δαν. 3,1 - Σταθείς δε όρθιος ο Αζαρίας εν μέσω του πυρός, ήνοιξε το στόμα αυτού, προσηυχήθη προς τον Θεόν και είπε·

Δαν. 3 ,26 - Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετός, καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας,

Δαν. 3,26 - “Ευλογημένος είσαι, Κυριε ο Θεός των πατέρων μας, άξιος παντός επαίνου· δοξασμένον το Ονομά σου στους αιώνας των αιώνων.

Δαν. 3,27 - ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀλήθεια,

Δαν. 3,27 - Διότι είσαι δίκαιος εις όλα εκείνα, τα οποία έκαμες προς ημάς. Ολα τα έργα σου είναι αληθινά. Αι οδοί, τας οποίας συ έδωσες εντολήν να ακολουθώμεν, είναι ευθείαι και ασφαλείς. Ολαι αι αποφάσεις σου ορθαί.

Δαν. 3,28 - καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν τῶν πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλήμ, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

Δαν. 3,28 - Δικαίας αποφάσεις αλαθήτου κρίσεως εξέδωσες δι' όλας εκείνας τας τιμωρίας και θλίψεις, τας οποίας έστειλες εις ημάς και εναντίον της Ιερουσαλήμ, της αγίας πόλεως των προγόνων μας. Διότι με ακρίβειαν και με δικαίαν κρίσιν επέφερες όλα αυτά εναντίον μας εξ αιτίας των αμαρτιών μας.

Δαν. 3,29 - ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ σοῦ καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν,

Δαν. 3,29 - Διότι ημείς ημαρτήσαμεν, παρέβημεν τον Νομον σου και απεμακρύνθημεν από σέ.

Δαν. 3,30 - οὐδὲ συνετηρήσαμεν οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται.

Δαν. 3,30 - Ημαρτήσαμεν εις όλα, δεν υπηκούσαμεν εις τας εντολάς σου, δεν εφυλάξαμεν και δεν επράξαμεν σύμφωνα με εκείνα, τα οποία συ μας είχες διατάξει, δια να ζήσωμεν ευτυχείς και ασφαλείς.

Δαν. 3,31 - καὶ πάντα, ὅσα ἐπήγαγες ἡμῖν καὶ πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίησας

Δαν. 3,31 - Δια τούτο όλα όσα συ έφερες εναντίον μας, όλα όσα έπραξες εις τιμωρίαν μας, τα έκαμες κατά δίκαιον και αληθινήν κρίσιν.

Δαν. 3,32 - καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν.

Δαν. 3,32 - Και παρέδωκες ημάς εις χείρας παρανόμων εχθρών, αποστατών, μισητοτάτων, εις χείρας βασιλέως αδίκου και μοχθηροτάτου από όλους τους βασιλείς της γης.

Δαν. 3,33 - καὶ νῦν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα· αἰσχύνη καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου καὶ τοῖς σεβομένοις σε.

Δαν. 3,33 - Τωρα δέ, Κυριε, δεν έχομεν το σθένος να ανοίξωμεν το στόμα μας προς σέ. Καταισχύνη και όνειδος εγίναμεν δια τους δούλους σου, που

σε υπηρετούν, δια τους ανθρώπους οι οποίοι σε λατρεύουν.

Δαν. 3,34 - μὴ δὴ παραδῴης ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου

Δαν. 3,34 - Αλλά σε ικετεύομεν· δια το άγιον και φιλάνθρωπον Ονομά σου μη μας παραδώσης εις πλήρη όλεθρον και μη διαλύσης την συιμφωνίαν, που συνήψες με τους πατέρας μας.

Δαν. 3,35 - καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ᾿ ἡμῶν διὰ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου,

Δαν. 3,35 - Μη απομακρύνης από ημάς το έλεός σου προς χάριν του αγαπητού σου Αβραάμ, προς χάριν του δούλου σου Ισαάκ και του Ιακώβ, του αγίου σου.

Δαν. 3,36 - οἷς ἐλάλησας πληθῦναι τὸ σπέρμα αὐτῶν ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

Δαν. 3,36 - Εις αυτούς είπες και υπεσχέθης, να πληθύνης τους απογόνους των και να τους αναδείξης ως προς το πλήθος ωσάν τα άστρα του ουρανού και ωσάν την άμιμον, που υπάρχει εις την παραλίαν της θαλάσσης.

Δαν. 3,37 - ὅτι, δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη καί ἐσμεν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν,

Δαν. 3,37 - Σε παρακαλούμεν θερμώς, Δέσποτα, διότι ημείς σήμερον εγίναμεν ολιγώτεροι και μικρότεροι από όλα τα έθνη. Εξ αιτίας των αμαρτιών μας είμεθα σήμερον εις όλην την οικουμένην εξευτελισμένοι και άσημοι.

Δαν. 3,38 - καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων καὶ προφήτης καὶ ἡγούμενος, οὐδὲ ὁλοκαύτωσις οὐδὲ θυσία οὐδὲ προσφορὰ οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου καὶ εὑρεῖν ἔλεος·

Δαν. 3,38 - Εις την εποχήν μας αυτήν δεν υπάρχει βασιλεύς δι' ημάς, ούτε προφήτης, ούτε κανένας άλλος άρχων. Δεν προσφέρονται πλέον ολοκαυτώματα, ούτε αναίμακτοι θυσίαι, ούτε θυμίαμα, ούτε και υπάρχει ναός και θυσιαστήριον, δια να προσφέρωμεν ενώπιόν σου τας θυσίας μας και να εύρωμεν έλεος.

Δαν. 3,39 - ἀλλ᾿ ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείημεν ὡς ἐν ὁλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων καὶ ὡς ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πιόνων,

Δαν. 3,39 - Αλλά ας προσφερθώμεν ως θυσία ενώπιόν σου και ας γίνωμεν δεκτοί από σε με ψυχήν συντετριμμένην και πνεύμα ταπεινωμένον.

Δαν. 3,40 - οὕτως γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον καὶ ἐκτελέσαι ὄπισθέν σου, ὅτι οὐκ ἔσται αἰσχύνη τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σέ.

Δαν. 3,40 - Συ δέ, Κυριε, εν τω ελέει σου, όπως θα εδέχεσο ολοκαυτώματα κριών και ταύρων και μυριάδων αμνών καλοθρεμμένων, έτσι ας γίνη σήμερα δεκτή η θυσία μας αυτή ενώπιόν σου. Σε ακολουθούντες

προσφέρομεν αυτήν την θυσίαν, διότι είμεθα απολύτως βέβαιοι, ότι δεν θα έντραπούν ποτέ εκείνοι, οι οποίοι έχουν πίστιν και στηρίζουν την πεποίθησιν των εις σέ.

Δαν. 3,41 - καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμεν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ φοβούμεθά σε καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου, μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς,

Δαν. 3,41 - Διότι και τώρα ακόμη ακολουθούμεν τας εντολάς σου με όλην μας την καρδίαν. Σε σεβόμεθα και αναζητούμεν μετά πόθου το πρόσωπόν σου.

Δαν. 3,42 - ἀλλὰ ποίησον μεθ᾿ ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου

Δαν. 3,42 - Μη μας κατεντροπιάσης, Κυριε, αλλά δείξε και εις την περίστασιν αυτήν απέναντί μας την επιείκειάν σου και το πλήθος του ελέους σου.

Δαν. 3,43 - καὶ ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε.

Δαν. 3,43 - Συμφωνα με τα αναρίθμητα θαύμαστά σου έργα, που έχεις πράξει εις προστασίαν του λαού σου, γλύτωσέ μας και σήμερα και δόξασε έτσι το Ονομά σου. Ας καταισχυνθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι φέρονται με σκληρόν τρόπον και διαπράττουν κακότητας στους δούλους σου.

Δαν. 3,44 - καὶ ἐντραπείησαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ καὶ καταισχυνθείησαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν συντριβείη·

Δαν. 3,44 - Ας καταισχυνθούν και ας αποδειχθή ανύπαρκτος και ανίσχυρος η εναντίον μας δύναμίς των. Ας συντριβή η ισχύς των.

Δαν. 3,45 - καὶ γνώτωσαν ὅτι σὺ εἶ Κύριος Θεὸς μόνος καὶ ἔνδοξος ἐφ᾿ ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Δαν. 3,45 - Και ας μάθουν, ότι συ είσαι ο μόνος αληθινός Κυριος και Θεός, ένδοξος εις όλην την οικουμένην”!

Δαν. 3,46 - Καὶ οὐ διέλιπον οἱ ἐμβάλλοντες αὐτοὺς ὑπηρέται τοῦ βασιλέως καίοντες τὴν κάμινον νάφθαν καὶ πίσσαν καὶ στυππίον καὶ κληματίδα.

Δαν. 3,46 - Οι υπηρέται του βασιλέως, οι οποίοι είχαν ρίψει αυτούς εις την κάμινον, ετροφοδοτούσαν ακαταπαύστως το πυρ με νάφθαν και πίσσαν και στουπί και κληματόβεργες.

Δαν. 3,47 - καὶ διεχεῖτο ἡ φλὸξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πήχεις τεσσαρακονταεννέα.

Δαν. 3,47 - Η φλόγα έβγαινε και ανήρχετο επάνω από την κάμινον εις ύψος σαρανταεννέα πήχεων.

Δαν. 3,48 - καὶ διώδευσε καὶ ἐνεπύρισεν οὕς εὗρε περὶ τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων.

Δαν. 3,48 - Εξηπλώθη ολόγυρα και έκαυσε τους Χαλδαίους, που ήσαν γύρω από την κάμινον.

Δαν. 3,49 - ὁ δὲ ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου

Δαν. 3,49 - Αγγελος δε Κυρίου κατέβη και ήτο μαζή με τους περί τον Αζαρίαν εντός της καμίνου. Αυτός εξετίναξε την φλόγα του πυρός από την κάμινον

Δαν. 3,50 - καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον, καὶ οὐχ ἥψατο αὐτῶν τὸ καθόλου τὸ πῦρ καὶ οὐκ ἐλύπησεν οὐδὲ παρηνώχλησεν αὐτοῖς.

Δαν. 3,50 - και έκαιμεν, ώστε στο μέσον της καμίνου να υπάρχη δροσερός, ελαφρώς συρίζων αήρ. Ετσι δε το πυρ ούτε και τους ήγγισε καν, ούτε τους εστενοχώρησε, ούτε και τους ηνώχλησε καθόλου.

Δαν. 3,51 - Τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ὕμνουν καὶ ἐδόξαζον καὶ ηὐλόγουν τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες·

Δαν. 3,51 - Τοτε οι τρεις παίδες, ως εάν είχαν ένα στόμα, υμνολογούσαν και εδοξαζαν και ευλογούσαν τον Θεόν μέσα εις την, κάμινον λέγοντες·

Δαν. 3,52 - Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸς καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης σου τὸ ἅγιον καὶ ὑπεραινετὸν καὶ ὑπερυψούμενον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,52 - “Ευλογημένος είσαι, Κυριε ο Θεός των πατέρων μας, άξιος πάσης υμνολογίας, και υπερυψούμενος στους αιώνας. Ευλογημένον ας είναι το άγιον Ονομα της δόξης σου, ανώτερον από κάθε υμνολογίαν, υπερυψούμενον εις όλους τους αιώνας.

Δαν. 3,53 - εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας δόξης σου καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,53 - Ευλογημένος είσαι στον ναόν της αγίας δόξης σου, ανώτερος από κάθε ύμνον, και υπερένδοξος στους αιώνας.

Δαν. 3,54 - εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπιβλέπων ἀβύσσους, καθήμενος ἐπὶ Χερουβὶμ καὶ αἰνετὸς καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,54 - Ευλογημένος είσαι συ, που επιβλέπεις τα απύθμενα βάθη των θαλασσών, συ που κάθεσαι επάνω εις τα Χερουβίμ, άξιος παντός ύμνου, και υπερυψούμενος εις όλους τους αιώνας.

Δαν. 3,55 - εὐλογημένος εἶ ἐπὶ θρόνου τῆς βασιλείας σου καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,55 - Ευλογημένος είσαι συ, ο οποίος κάθεσαι επί του λαμπρού θρόνου της ενδόξου βασιλείας σου, ανώτερος από κάθε ύμνον και άξιος να μεγαλύνεσαι στους αιώνας.

Δαν. 3,56 - εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὑμνητὸς καὶ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,56 - Ευλογημένος είσαι συ, ο οποίος κυριαρχείς στο στερέωμα του ουρανού, άξιος να υμνήσαι και να δοξάζεσαι στους αιώνας.

Δαν. 3,57 - εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,57 - Ευλογείτε τον Κυριον όλα τα δημιουργήματα του Κυρίου. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,58 - εὐλογεῖτε, οὐρανοὶ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,58 - Ευλογείτε τον Κυριον οι ουρανοί, υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,59 - εὐλογεῖτε, ἄγγελοι Κυρίου τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,59 - Αγγελοι Κυρίου ευλογείτε τον Κυριον, υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,60 - εὐλογεῖτε, ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,60 - Ολα τα υπεράνω του ουρανού ύδατα, ευλογείτε τον Κυριον, υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,61 - εὐλογεῖτε, πᾶσαι αἱ δυνάμεις Κυρίου τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,61 - Ολαι αι δυνάμεις του Κυρίου, ας δοξάζετε τον Κυριον· υμνείτε το μεγαλείον του, μεγαλύνατε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,62 - εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,62 - Ηλιος και σελήνη, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,63 - εὐλογεῖτε, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,63 - Ολα τα άστρα του ουρανού, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,64 - εὐλογείτω πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,64 - Καθε βροχή και κάθε δρόσος, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,65 - εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πνεύματα τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,65 - Ολοι οι άνεμοι, δοξάζετε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,66 - εὐλογεῖτε, πῦρ καὶ καῦμα τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,66 - Πυρ και θερμότης, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3 ,67 - [εὐλογεῖτε, ψῦχος καὶ καύσων τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,67 - Ψύχος και καύμα, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,68 - εὐλογεῖτε, δρόσοι καὶ νιφετοὶ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας].

Δαν. 3,68 - Δροσιές και χιόνια, Ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,71 - εὐλογεῖτε, νύκτες καὶ ἡμέραι τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,71 - Νυκτες και ημέραι, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,71 - εὐλογεῖτε, φῶς καὶ σκότος τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,71 - Φως και σκότος, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,71α - εὐλογεῖτε, πάγος καὶ ψῦχος τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,71[α] - Παγος και ψύχος, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,71β - εὐλογεῖτε, ψῦχος καὶ καῦμα, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.]

Δαν. 3,71β - Ψύχος και καύσων, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,72 - εὐλογεῖτε, πάχναι καὶ χιόνες, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,72 - Παχναι και χιόνες, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,73 - εὐλογεῖτε, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,73 - Αστραπαί και νεφέλαι, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,74 - εὐλογείτω ἡ γῆ τὸν Κύριον· ὑμνείτω καὶ ὑπερυψούτω αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,74 - Ολόκληρος η γη ας δοξάζη τον Κυριον. Ας υμνη και ας υπερυψώνη αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,75 - εὐλογεῖτε, ὄρη καὶ βουνοὶ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,75 - Ορη και λόφοι, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,76 - εὐλογεῖτε, πάντα τά φυόμενα ἐν τῇ γῇ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,76 - Ολα όσα φυτρώνουν εις την γην, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,77 - εὐλογεῖτε, θάλασσα καὶ ποταμοί, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,77 - Θαλασσα και ποταμοί, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,78 - εὐλογεῖτε, αἱ πηγαί, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,78 - Πηγαί υδάτων, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,79 - εὐλογεῖτε, κήτη καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,79 - Τα μεγάλα κήτη, οι ιχθύες της θαλάσσης και όλα όσα κινούνται εις τα ύδατα, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας

Δαν. 3,80 - εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,80 - Ολα τα πτηνά του ουρανού, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,81 - εὐλογεῖτε, πάντα τά θηρία καὶ τὰ κτήνη, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,81 - Ολα τα θηρία της γης και όλα τα ήμερα ζώα, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,82 - εὐλογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,82 - Υιοί των ανθρώπων, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,83 - εὐλογεῖτε, Ἰσραήλ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,83 - Ισραηλίται, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,84 - εὐλογεῖτε, ἱερεῖς Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,84 - Ιερείς του Κυρίου, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,85 - εὐλογεῖτε, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,85 - Δούλοι Κυρίου, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας.

Δαν. 3,86 - εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχαὶ δικαίων, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,86 - Πνεύματα και ψυχαί δικαίων, ευλογείτε τον Κυριον, υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,87 - εὐλογεῖτε, ὅσιοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. 3,87 - Οσιοι και ταπεινοί κατά την καρδίαν, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. 3,88 - εὐλογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία, Μισαήλ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι ἐξείλετο ἡμᾶς ἐξ ᾅδου καὶ ἐκ χειρὸς θανάτου ἔσωσεν ἡμᾶς, ἐῤῥύσατο ἡμᾶς ἐκ μέσου καμίνου καιομένης φλογὸς καὶ ἐκ μέσου πυρὸς ἐῤῥύσατο ἡμᾶς.

Δαν. 3,88 - Ανανία, Αζαρία και Μισαήλ, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας, διότι μας έβγαλεν από τον άδην, μας έσωσεν από τα χέρια του θανάτου, μας εγλύτωσεν από το μέσον της καμίνου, από τη καιομένην φλόγα. Μας έσωσεν ανάμεσα από την φωτιάν.

Δαν. 3,89 - ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Δαν. 3,89 - Δοξολογήσατε τον Κυριον, ιδιότι είναι αγαθός και διότι το έλεός του είναι αιώνιον.

Δαν. 3,90 - εὐλογεῖτε, πάντες οἱ σεβόμενοι τὸν Κύριον τὸν Θεὸν τῶν θεῶν, ὑμνεῖτε καὶ ἐξομολογεῖσθε, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Δαν. 3,90 - Ολοι σεις, που τον λατρεύετε, ευλογείτε τον Κυριον, που είναι Θεός των θεών. Υμνείτε και δοξολογείτε αυτόν, διότι το έλεός του είναι αιώνιον”. (Τέλος της προσευχής και του ύμνου).

Δαν. 3,91 - Καὶ Ναβουχοδονόσορ ἤκουσεν ὑμνούντων αὐτῶν καὶ ἐθαύμασε καὶ ἐξανέστη ἐν σπουδῇ καὶ εἶπε τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ· οὐχὶ ἄνδρας τρεῖς ἐβάλομεν εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρὸς πεπεδημένους; καὶ εἶπον τῷ βασιλεῖ· ἀληθῶς, βασιλεῦ.

Δαν. 3,91 - Ο Ναβουχοδανόσορ, ήκουσεν αυτούς να υμνολογούν τον Θεόν, εκυριεύθη από θαυμασμόν, ανεπήδησε βιαστικά από το θρόνον του και είπεν στους μεγιστάνας του· “τρεις άνδρας δεμένους δεν ερρίψαμεν ημείς στο μέσον του πυρός;” Εκείνοι απήντησαν στον βασιλέα· “πράγματι, βασιλεύ, έτσι είναι”.

Δαν. 3,92 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς· ἰδοὺ ἐγὼ ὁρῶ ἄνδρας τέσσαρας λελυμένους καὶ περιπατοῦντας ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καὶ διαφθορὰ οὐκ ἔστιν

ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ ὅρασις τοῦ τετάρτου ὁμοία υἱῷ Θεοῦ.

Δαν. 3,92 - Ο βασιλεύς είπεν· “ιδού εγώ βλέπω τέσσαρας άνδρας λυμένους να περιπατούν εν τω μέσω του πυρός. Δεν βλέπω να υπάρχη καμμία βλάβη εις αυτούς από το πυρ, η δε όψις του τετάρτου δεν είναι όμοια προς άνθρωπον, αλλά προς υιόν Θεού”.

Δαν. 3,93 - τότε προσῆλθε Ναβουχοδονόσορ πρὸς τὴν θύραν τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης καὶ εἶπε· Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγώ, οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἐξέλθετε καὶ δεῦτε. καὶ ἐξῆλθον Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγὼ ἐκ μέσου τοῦ πυρός.

Δαν. 3,93 - Ο Ναβουχοδονόσορ ο ίδιος επλησίασεν εις την θύραν της καμίνου του πυρός, η οποία εξακολουθούσε να καίεται, και είπε· “Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ, δούλοι του Θεού του Υψίστου, εβγάτε αο την κάμινον και ελάτε εδώ”. Ο Σεδράχ ο Μισαχ και ο Αβδεναγώ εβγήκαν εκ του μέσου του πυρός.

Δαν. 3,94 - καὶ συνάγονται οἱ σατράπαι καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ τοπάρχαι καὶ οἱ δυνάσται τοῦ βασιλέως καὶ ἐθεώρουν τοὺς ἄνδρας ὅτι οὐκ ἐκυρίευσε τὸ πῦρ τοῦ σώματος αὐτῶν, καὶ ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν οὐκ ἐφλογίσθη, καὶ τὰ σαράβαρα αὐτῶν οὐκ ἠλλοιώθη, καὶ ὀσμὴ πυρὸς οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς.

Δαν. 3,94 - Τοτε οι σατράπαι και οι στρατηγοί και οι τοπάρχαι και οι άρχοντες του βασιλέως, έβλεπαν με θαυμασμόν τους τρεις αυτούς άνδρας, διότι δεν τους είχε θίξει καθόλου το πυρ· ούτε μία τρίχα της κεφαλής των δεν είχε καή. Τα ενδύματά των δεν μετεβλήθησαν καθόλου· ούτε καν οσμή πυρός δεν υπήρχεν επάνω εις αυτούς.

Δαν. 3,95 - καὶ ἀπεκρίθη Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγώ, ὃς ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐξείλατο τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐπεποίθεισαν ἐπ᾽ αὐτῷ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως ἠλλοίωσαν καὶ παρέδωκαν τὰ σώματα αὐτῶν εἰς πῦρ, ὅπως μὴ λατρεύσωσι μηδὲ προσκυνήσωσι παντὶ θεῷ, ἀλλ᾽ ἢ τῷ Θεῷ αὐτῶν.

Δαν. 3,95 - Ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ έλαβε τον λόγον μέ επισημότητα και είπεν· “ευλογημένος ας είναι ο Θεός των Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ, ο οποίος έστειλε τον άγγελον αυτού και εγλύτωσε τους παίδας του, οι οποίοι, επειδή είχαν πίστιν εις αυτόν, παρέβησαν την διαταγήν του βασιλέως και παρέδωκαν τα σώματά των εις την φωτιάν, δια να μη υποχωρήσουν και λατρεύσουν και προσκυνήσουν άλλον θεόν, ειμί μόνον τον Θεόν των.

Δαν. 3,96 - καὶ ἐγὼ ἐκτίθεμαι δόγμα· πᾶς λαός, φυλή, γλῶσσα, ἣ ἐὰν εἴπῃ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγώ, εἰς ἀπώλειαν ἔσονται καὶ οἱ οἶκοι αὐτῶν εἰς διαρπαγήν, καθότι οὐκ ἔστι θεὸς ἕτερος, ὅστις δυνήσεται ῥύσασθαι οὕτως.

Δαν. 3,96 - Εγώ, λοιπόν εκδίδω διαταγήν, κάθε άνθρωπος οιουδήποτε λαού, οιασδήποτε φυλής και γλώσσης, ο οποίος θα τολμήση να εκστομίση βλασφημίαν εναντίον του Θεού του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβδεναγώ, θα παραδοθή εις θάνατον, ο δε οίκος και η περιουσία του θα δημευθούν, διότι δεν υπάρχει άλλος Θεός, ο οποίος να ημπορή κατ' αυτόν τον θαυμαστόν τρόπον να σώζη τους ανθρώπους του”!

Δαν. 3,97 - τότε ὁ βασιλεὺς κατεύθυνε τὸν Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγὼ ἐν τῇ χώρᾳ Βαβυλῶνος καὶ ηὔξησεν αὐτοὺς καὶ ἠξίωσεν. αὐτοὺς ἡγεῖσθαι πάντων τῶν Ἰουδαίων τῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Δαν. 3,97 - Τοτε ο βασιλεύς ώρισε διοικητάς τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδεναγώ εις την χώραν της Βαβυλώνος. Τους εδόξασε και τους έδωσεν αξιώμα, ώστε να είναι αρχηγοί όλων των Ιουδαίων, που υπήρχον εις την βασιλείαν του. Εξέδωσε δε την εξής διαταγήν.

ΔΑΝΙΗΛ 4

Δαν. 4,1 - Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς πᾶσι τοῖς λαοῖς, φυλαῖς καὶ γλώσσαις τοῖς οἰκοῦσιν ἐν πάσῃ τῇ γῇ· εἰρήνη ὑμῖν πληθυνθείη·

Δαν. 4,1 - “Εγώ ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ, απευθύνομαι προς όλους τους ανθρώπους όλων των λαών, των φύλων και των γλωσσών, που κατοικούν εις όλον τον κόσμον, ας είναι πλουσία και αμετακίνητος μεταξύ σας η ειρήνη.

Δαν. 4,2 - τὰ σημεῖα καὶ τὰ τέρατα, ἃ ἐποίησε μετ᾿ ἐμοῦ ὁ Θεὸς ὁ Ὕψιστος, ἤρεσεν ἐναντίον ἐμοῦ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν

Δαν. 4,2 - Μου εφάνη αρεστόν να αναγγείλω εις σας τα καταπληκτικά σημεία και τα θαυμαστά γεγονότα, τα οποία έκαμεν εις εμέ ο Υψιστος Θεός,

Δαν. 4,3 - ὡς μεγάλα καὶ ἰσχυρά· ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος καὶ ἡ ἐξουσία αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Δαν. 4,3 - να σας πω πόσον μεγάλα και θαυμαστά ήσαν. Η βασιλεία του είναι βασιλεία αιωνία και η εξουσία του εκτείνεται εις όλας τας γενεάς των γενεών”.

Δαν. 4,4 - Ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ εὐθηνῶν ἤμην ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ εὐθαλῶν.

Δαν. 4,1 - Εγώ ο Ναβουχοδονόσορ ήμουν κατά πάντα υγιής και ευτυχής εις τα ανάκτορά μου.

Δαν. 4,5 - ἐνύπνιον εἶδον, καὶ ἐφοβέρισέ με, καὶ ἐταράχθην ἐπὶ τῆς κοίτης μου, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου ἐτάραξάν με.

Δαν. 4,5 - Είδα όμως ένα όνειρον, το οποίον με κατεφόβισεν. Εξηπλωμένος επάνω εις την κλίνην μου εταράχθην. Τα οράματα αυτά της διανοίας μου με συνεκλόνισαν.

Δαν. 4,6 - καὶ δι᾿ ἐμοῦ ἐτέθη δόγμα τοῦ εἰσαγαγεῖν ἐνώπιόν μου πάντας τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος, ὅπως τὴν σύγκρισιν τοῦ ἐνυπνίου γνωρίσωσί μοι.

Δαν. 4,6 - Εξέδωσα, λοιπόν, διαταγήν να παρουσιάσουν ενώπιόν μου όλους τους σοφούς της Βαβυλώνος, δια να μου δώσουν την ερμηνείαν του ονείρου αυτού.

Δαν. 4,7 - καὶ εἰσεπορεύοντο οἱ ἐπαοιδοί, μάγοι, γαζαρηνοί, Χαλδαῖοι, καὶ τὸ ἐνύπνιον ἐγὼ εἶπα ἐνώπιον αὐτῶν, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ οὐκ ἐγνώρισάν μοι,

Δαν. 4,7 - Ηλθαν προς εμέ οι εξορκισταί, οι μάγοι, οι αστρολόγοι Χαλδαίοι και εγώ είπα προς αυτούς το ενύπνιόν μου, αλλά εκείνοι δεν κατώρθωσαν να μου δώσουν την ερμηνείαν του,

Δαν. 4,8 - ἕως ἦλθε Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα Βαλτάσαρ κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, ὃς πνεῦμα Θεοῦ ἅγιον ἐν ἑαυτῷ ἔχει, καὶ τὸ ἐνύπνιον ἐνώπιον αὐτοῦ εἶπα·

Δαν. 4,8 - μέχρις ότου ήλθεν ο Δανιήλ, του οποίου το όνομα είναι Βαλτάσαρ, έχει δηλαδή το όνομα τούτο του Θεού μου· αυτός, λοιπόν, ο Δανιήλ έχει Αγιον Πνεύμα Θεού και προς αυτόν είπα το όνειρόν μου.

Δαν. 4,9 - Βαλτάσαρ ὁ ἄρχων τῶν ἐπαοιδῶν, ὃν ἐγὼ ἔγνων ὅτι πνεῦμα Θεοῦ ἅγιον ἐν σοὶ καὶ πᾶν μυστήριον οὐκ ἀδυνατεῖ σε, ἄκουσον τὴν ὅρασιν τοῦ ἐνυπνίου μου, οὗ εἶδον, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ εἰπόν μοι·

Δαν. 4,9 - Βαλτάσαρ, άρχων των μάγων, γνωρίζω καλά ότι εις σε κατοικεί το Αγιον Πνεύμα του Θεού και ότι κανενός μυστηρίου η λύσις δεν είναι δια σε αδύνατος. Ακουσε, λοιπόν, το όραμα του ενυπνίου μου, το οποίον είδα και ειπέ εις εμέ την ερμηνείαν.

Δαν. 4,10 - ἐπὶ τῆς κοίτης μου ἐθεώρουν, καὶ ἰδοὺ δένδρον ἐν μέσῳ τῆς γῆς, καὶ τό ὕψος αὐτοῦ πολύ.

Δαν. 4,10 - Εκοιμώμην εις την κλίνην μου και είδα· ιδού ένα δένδρον μεγάλου ύψους στο μέσον της πεδιάδος.

Δαν. 4,11 - ἐμεγαλύνθη τὸ δένδρον καὶ ἴσχυσε, καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἔφθασεν ἕως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ κῦτος αὐτοῦ εἰς τὸ πέρας ἁπάσης τῆς γῆς·

Δαν. 4,11 - Το δένδρον αυτό εμεγάλωσεν, ανεπτύχθη υπερβολικά. Το ύψος του έφθασεν έως τον ουρανόν και η έκτασίς του εκάλυψε τα πέρατα όλης της γης.

Δαν. 4,12 - τὰ φύλλα αὐτοῦ ὡραῖα, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ πολύς, καὶ τροφὴ πάντων ἐν αὐτῷ· καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ κατεσκήνουν τὰ θηρία τὰ ἄγρια, καὶ ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ κατῴκουν τὰ ὄρνεα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐτρέφετο πᾶσα σάρξ.

Δαν. 4,12 - Τα φύλλα του ήσαν ωραία. Οι καρποί του άφθονοι, από τους οποίους όλοι ετρέφοντο. Κατω από αυτό είχαν τας φωλεάς των τα αγρία

θηρία και στους κλάδους του κατοικούσαν τα πουλιά του ουρανού. Από αυτό ετρέφοντο όλα τα ζωντανά όντα.

Δαν. 4,13 - ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς ἐπὶ τῆς κοίτης μου, καὶ ἰδοὺ εἶρ καὶ ἅγιος ἀπ᾿ οὐρανοῦ κατέβη

Δαν. 4,13 - Ενῷ λοιπόν εξηπλωμένος και κοιμώμενος εις την κλίνην μου έβλεπα τα νυκτερινά αυτά οράματα, αίφνης κατέβηκε από τον ουρανόν άγιος άγγελος.

Δαν. 4,14 - καὶ ἐφώνησεν ἐν ἰσχύϊ καὶ οὕτως εἶπε· ἐκκόψατε τὸ δένδρον καὶ ἐκτίλατε τοὺς κλάδους αὐτοῦ καὶ ἐκτινάξατε τὰ φύλλα αὐτοῦ καὶ διασκορπίσατε τὸν καρπὸν αὐτοῦ· σαλευθήτωσαν τὰ θηρία ὑποκάτωθεν αὐτοῦ καὶ τὰ ὄρνεα ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτοῦ·

Δαν. 4,14 - Εφώναξε με μεγάλην φωνήν και είπε τα εξής· Κοψατε το δένδρον αυτό, μαδήσατε τους κλάδους του, τινάξατε κάτω τα φύλλα του, διασκορπίσατε τον καρπόν του. Ας φύγουν τρομαγμένα τα θηρία, που ήσαν κάτω από αυτό, και τα πτηνά, που ήσαν στους κλάδους του.

Δαν. 4,15 - πλὴν τὴν φυὴν τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ ἐάσατε καὶ ἐν δεσμῷ σιδηρῷ καὶ χαλκῷ καὶ ἐν τῇ χλόῃ τῇ ἔξω, καὶ ἐν τῇ δρόσῳ τοῦ οὐρανοῦ κοιτασθήσεται, καὶ μετὰ τῶν θηρίων ἡ μερὶς αὐτοῦ ἐν τῷ χόρτῳ τῆς γῆς.

Δαν. 4,15 - Αφήσατε μόνον το φύτρον των ριζών του μέσα εις την γην. Με δεσμά σιδηρά και χάλκινα δέσατε τον άνθρωπον, που συμβολίζεται με το δένδρον αυτό. Αυτός θα κοιμάται στο εξής έξω εις την χλόην, κάτω από την δροσιά του ουρανού. Θα έχη μέρος και συναναστροφήν με τα θηρία και θα τρώγη το χορτάρι της γης.

Δαν. 4,16 - ἡ καρδία αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλλοιωθήσεται, καὶ καρδία θηρίου δοθήσεται αὐτῷ, καὶ ἑπτὰ καιροὶ ἀλλαγήσονται ἐπ᾿ αὐτόν.

Δαν. 4,16 - Η καρδία του θα μεταβληθή, θα γίνη διαφορετική από την καρδιάν των ανθρώπων. Θα δοθή εις αυτόν καρδία θηρίου. Επτά χρονικάς περιόδους θα περάση ο άνθρωπος αυτός εις την κατάστασιν αυτήν.

Δαν. 4,17 - διὰ συγκρίματος εἶρ ὁ λόγος, καὶ ῥῆμα ἁγίων τὸ ἐπερώτημα, ἵνα γνῶσιν οἱ ζῶντες ὅτι Κύριός ἐστιν ὁ ὕψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ᾧ ἐὰν δόξῃ, δώσει αὐτὴν καὶ ἐξουδένωμα ἀνθρώπων ἀναστήσει ἐπ᾿ αὐτήν.

Δαν. 4,17 - Απόφασις διαγγελθείσα από ουράνιον άγγελον είναι ο λόγος αυτός. Αποτελεί απάντησιν εις ερώτημα, το οποίον ετέθη υπό των αγίων στον ουρανόν, δια να μάθουν οι ζώντες επί της γης, ότι ο Κυριος του κόσμου είναι ο Υψιστος, ο κυρίαρχος επί πάσαν βασιλείαν ανθρώπων. Και ότι εις εκείνον, που αυτός θα κρίνη καλόν να δώση την εξουσίαν, θα την δώση. Και εις τα χέρια του είναι να αναδείξη και εγκαταστήση επί την εξουσίαν ο άνθρωπον άσημον και περιφρονημένον.

Δαν. 4,18 - τοῦτο τὸ ἐνύπνιον, ὃ εἶδον ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς, καὶ σύ, Βαλτάσαρ, τὸ σύγκριμα εἰπόν, ὅτι πάντες οἱ σοφοὶ τῆς βασιλείας μου οὐ δύνανται τὸ σύγκριμα αὐτοῦ δηλῶσαί μοι, σὺ δέ, Δανιήλ, δύνασαι, ὅτι πνεῦμα Θεοῦ ἅγιον ἐν σοί. -

Δαν. 4,18 - Αυτό είναι το ενύπνιον, το οποίον εγώ ο Ναδουχοδονόσορ ο βασιλεύς είδον. Συ δέ, Βαλτάσαρ, είπέ μου την ερμηνείαν, διότι όλοι οι άλλοι σοφοί της βασιλείας μου δεν είναι ικανοί να μου δώσουν το νόημά του. Συ όμως, Δανιήλ, ημπορείς, διότι υπάρχει εις σε το Αγιον Πνεύμα του Θεού”.

Δαν. 4,19 - Τότε Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα Βαλτάσαρ, ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ συνετάρασσον αὐτόν. καὶ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπεν· Βαλτάσαρ, τὸ ἐνύπνιον καὶ ἡ σύγκρισις μὴ κατασπευσάτω σε· καὶ ἀπεκρίθη Βαλτάσαρ καὶ εἶπε· κύριε, τὸ ἐνύπνιον ἔστω τοῖς μισοῦσί σε καὶ ἡ σύγκρισις αὐτοῦ τοῖς ἐχθροῖς σου.

Δαν. 4,19 - Τοτε ο Δανιήλ, ο οποίος επωνομάζετο και Βαλτάσαρ, έμεινε συγκεχυμένος και βωβός μίαν περίπου ώραν, ενώ οι διαλογισμοί του τον συνετάρασσαν. Ωμίλησε πάλιν ο βασιλεύς και είπε· “Βαλτάσαρ, ας μη βιάζεσαι, δια να είπης σύντομα το όνειρον και την ερμηνείαν του”. Ο Βαλτάσαρ απήντησε· “κύριε, το όνειρον αυτό ας επαλήθευση και ας πραγματοποιηθή εις βάρος εκείνων, οι οποίοι σε μισούν. Η ερμηνεία του ας πέση επάνω στους εχθρούς σου.

Δαν. 4,20 - τὸ δένδρον, ὃ εἶδες τὸ μεγαλυνθὲν καὶ τὸ ἰσχυκός, οὗ τὸ ὕψος ἔφθανεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ κῦτος αὐτοῦ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν

Δαν. 4,20 - Το δένδρον, το οποίον είδες, το τόσον μέγα και ισχυρόν, του οποίου το ύψος έφθανεν έως στον ουρανόν, και η κόμη αυτού ηπλώνετο εις πάσαν την γην,

Δαν. 4,21 - καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ εὐθαλῆ καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ πολὺς καὶ τροφὴ πᾶσιν ἐν αὐτῷ, ὑποκάτω αὐτοῦ κατῴκουν τὰ θηρία τὰ ἄγρια καὶ ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ κατεσκήνουν τὰ ὄρνεα τοῦ οὐρανοῦ,

Δαν. 4,21 - τα δε φύλλα του ήσαν θαλλερά και ο καρπός του άφθονος, δίδων τροφήν εξ αυτού εις όλους, το δένδρον υποκάτω από το οποίον κατοικούσαν τα άγρια θηρία, εις δε τους κλάδους του εφώληαζαν τα πουλιά του ουρανού,

Δαν. 4,22 - σὺ εἶ, βασιλεῦ, ὅτι ἐμεγαλύνθης καὶ ἴσχυσας καὶ ἡ μεγαλωσύνη σου ἐμεγαλύνθη καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ κυριεία σου εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Δαν. 4,22 - είσαι συ, βασιλεύ, διότι πράγματι εμεγαλύνθης, έγινες ισχυρός, το μεγαλείον σου εκραταιώθη και έφθασεν έως στον ουρανόν και η κυριαρχία σου έως εις τα πέρατα της γης.

Δαν. 4,23 - καὶ ὅτι εἶδεν ὁ βασιλεὺς εἶρ καὶ ἅγιον καταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν· ἐκτίλατε τὸ δένδρον καὶ διαφθείρατε αὐτό, πλὴν τὴν

φυὴν τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ ἐάσατε καὶ ἐν δεσμῷ σιδηρῷ καὶ ἐν χαλκῷ καὶ ἐν τῇ χλόῃ τῇ ἔξω, καὶ ἐν τῇ δρόσῳ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται, καὶ μετὰ θηρίων ἀγρίων ἡ μερὶς αὐτοῦ, ἕως οὗ ἑπτὰ καιροὶ ἀλλοιωθῶσιν ἐπ᾿ αὐτόν,

Δαν. 4,23 - Ο δε άγγελος, τον οποίον είδεν ο βασιλεύς, τον άγιον εκείνον να κατεβαίνη από τον ουρανόν και να λέγη· Μαδήσατε το δένδρον, καταστρέψατέ το, πλην αφήσατε την φύτραν των ριζών του μέσα εις την γην, δέσατέ το με δεσμά σιδερένια και χάλκινα και αφήσατέ το να μένη έξω εις την χλόην· θα έχη τον καταυλισμόν του κάτω από την δρόσον του ουρανού, η κατοικία του θα είναι ανάμεσα από τα αγρία θηρία, μέχρις ότου συμπληρωθούν δι' αυτόν επτά καιροί,

Δαν. 4,24 - τοῦτο ἡ σύγκρισις αὐτοῦ, βασιλεῦ. καὶ σύγκριμα Ὑψίστου ἐστίν, ὃ ἔφθασεν ἐπὶ τὸν κύριόν μου τὸν βασιλέα,

Δαν. 4,24 - ιδού, λοιπόν, τώρα και η ερμηνεία του, ω βασιλεύ· η ερμηνεία αυτή προέρχεται από αυτόν τον Υψιστον Θεόν. Και αυτό που αποκαλύπτει δια του ονείρου ο Θεός, θα πέση συντόμως επάνω στον κύριόν μου τον βασιλέα.

Δαν. 4,25 - καὶ σὲ ἐκδιώξουσιν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ μετὰ θηρίων ἀγρίων ἔσται ἡ κατοικία σου, καὶ χόρτον ὡς βοῦν ψωμιοῦσί σε καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσῃ, καὶ ἑπτὰ καιροὶ ἀλλαγήσονται ἐπὶ σέ, ἕως οὗ γνῷς ὅτι κυριεύει ὁ ῞Υψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ᾧ ἂν δόξῃ, δώσει αὐτήν.

Δαν. 4,25 - Θα σε εκδιώξουν εκ μέσου των ανθρώπων, θα κατοικής με τα αγρία θηρία, θα σε τρέφουν με χορτάρι ωσάν το βόϊδι, θα καταυλισθής στο ύπαιθρον κάτω από την δρόσον του ουρανού, θ' αλλάξουν επτά καιροί επάνω εις σέ, μέχρις ότου μάθης και γνωρίσης, ότι ο Υψιστος κυριαρχεί επί της βασιλείας όλων των ανθρώπων και ο οποίος δίδει την βασιλείαν του κόσμου εις εκείνον, που θέλει.

Δαν. 4 ,26 - καὶ ὅτι εἶπαν· ἐάσατε τὴν φυὴν τῶν ῥιζῶν τοῦ δένδρου, ἡ βασιλεία σου σοὶ μενεῖ, ἀφ᾿ ἧς ἂν γνῷς τὴν ἐξουσίαν τὴν οὐράνιον.

Δαν. 4,26 - Εκείνο δε που είπαν οι άγγελοι του ουρανού· “αφήσατε την φύτραν των ριζών του δένδρου”, σημαίνει ότι η βασιλεία σου θα διατηρηθή δια σε και θα την αποκτήσης, από τότε που θα αναγνώρισης την εξουσίαν της ουρανίου βασιλείας.

Δαν. 4,27 - διὰ τοῦτο, βασιλεῦ, ἡ βουλή μου ἀρεσάτω σοι καὶ τὰς ἁμαρτίας σου ἐν ἐλεημοσύναις λύτρωσαι καὶ τὰς ἀδικίας ἐν οἰκτιρμοῖς πενήτων· ἴσως ἔσται μακρόθυμος τοῖς παραπτώμασί σου ὁ Θεός. -

Δαν. 4,27 - Δια τούτο, βασιλεύ, ας φανή αρεστή και ας γίνη δεκτή από σε η συμβουλή μου· φρόντισε να εξαλείψης τας αμαρτίας σου με ελεημοσύνας και τας αδικίας σου με έλεος και φιλανθρωπίαν προς τους πτωχούς. Ισως θα φανή έτσι μακρόθυμος ο Θεός δια τα αμαρτήματά σου”.

Δαν. 4,28 - Ταῦτα πάντα ἔφθασεν ἐπὶ Ναβουχοδονόσορ τὸν βασιλέα.
Δαν. 4,28 - Ολα αυτά συνέβησαν στον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα.
Δαν. 4,29 - μετὰ δωδεκάμηνον ἐπὶ τῷ ναῷ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν Βαβυλῶνι περιπατῶν
Δαν. 4,29 - Δωδεκα μήνας έπειτα αυτό το όνειρον, ενώ αυτός επεριπατούσε στον εν Βαβυλώνι ναόν της βασιλείας του,
Δαν. 4,30 - ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπεν· οὐχ αὕτη ἐστὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἣν ἐγὼ ᾠκοδόμησα εἰς οἶκον βασιλείας ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος μου εἰς τιμὴν τῆς δόξης μου;
Δαν. 4,30 - επήρε τον λόγον και είπεν· "αυτή δεν είναι η μεγάλη Βαβυλών, την οποίαν εγώ ανοικοδόμησα ως πρωτεύουσαν της βασιλείας μου, με την μεγάλην μου ισχύν και δύναμιν, ώστε να διαλαλή την μεγαλειότητά μου και την δόξαν μου";
Δαν. 4,31 - ἔτι τοῦ λόγου ἐν τῷ στόματι τοῦ βασιλέως ὄντος, φωνὴ ἀπ᾿ οὐρανοῦ ἐγένετο· σοὶ λέγουσι, Ναβουχοδονόσορ βασιλεῦ, ἡ βασιλεία παρῆλθεν ἀπὸ σοῦ,
Δαν. 4,31 - Ενῷ ευρίσκετο ο λόγος αυτός ακόμη στο στόμα του βασιλέως, ήλθε φωνή από τον ουρανόν. "Εις σέ, βασιλεύ Ναδουχοδονόσορ, απευθύνεται ο λόγος αυτός· η βασιλεία σου επέρασεν, αφηρέθη από σέ,
Δαν. 4,32 - καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων σέ ἐκδιώξουσι, καὶ μετὰ θηρίων ἀγρίων ἡ κατοικία σου καὶ χόρτον ὡς βοῦν ψωμιοῦσί σε, καὶ ἑπτὰ καιροὶ ἀλλαγήσονται ἐπὶ σέ, ἕως οὗ γνῷς, ὅτι κυριεύει ὁ Ὕψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ᾧ ἂν δόξῃ, δώσει αὐτήν.
Δαν. 4,32 - Θα σε εκδιώξουν από την κοινωνίαν των ανθρώπων και η κατοικία σου θα είναι ανάμεσα εις τα θηρία τα άγρια. Θα σε τρέφουν με χορτάρι, ωσάν το βόϊδι και θα περάσουν επτά καιροί επάνω σου, έως ότου μάθης και γνώρισης, ότι ο Υψιστος Θεός είναι ο κύριος της βασιλείας των ανθρώπων και ότι δίδει αυτός την βασιλείαν εις εκείνον, τον οποίον θέλει".
Δαν. 4,33 - αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὁ λόγος συνετελέσθη ἐπὶ Ναβουχοδονόσορ, καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐξεδιώχθη καὶ χόρτον ὡς βοῦς ἤσθιε, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐβάφη, ἕως οὗ αἱ τρίχες αὐτοῦ ὡς λεόντων ἐμεγαλύνθησαν καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ ὡς ὀρνέων. -
Δαν. 4,33 - Κατά την στιγμήν ακριβώς εκείνην εξεπληρώθη δια τον Ναδουχοδονόσορα η προφητεία του ονείρου. Διότι αυτός έχασε το λογικόν του, εξεδιώχθη από την κοινωνίαν των ανθρώπων, έτρωγεν ωσάν βόϊδι χορτάρι και η δρόσος του ουρανού έβρεχε το σώμα του, έως ότου αι τρίχες αυτού εμεγάλωσαν ωσάν τας τρίχας του λέοντος και τα νύχια του έγιναν ωσάν τα νύχια των αρπακτικών ορνέων.
Δαν. 4,34 - Καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέλαβον, καὶ αἱ φρένες μου ἐπ᾿ ἐμὲ

ἐπεστράφησαν, καὶ τῷ Ὑψίστῳ ηὐλόγησα καὶ τῷ ζῶντι εἰς τὸν αἰῶνα ᾔνεσα καὶ ἐδόξασα, ὅτι ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν,

Δαν. 4,34 - “Μετά το πέρας του χρονικού αυτού διαστήματος, εγώ ο Ναδουχοδονόσορ, ύψωσα τους οφθαλμούς μου στον ουρανόν και το λογικόν μου επανήλθεν. Εδόξασα τον Υψιστον και υμνολόγησα εκείνον, ο οποίος ζη στους αιώνας των αιώνων, τον εδοξολόγησα, διότι εις αυτόν πράγματι είναι αιώνιος η εξουσία και η βασιλεία του εις γενεάν γενεών.

Δαν. 4,35 - καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ὡς οὐδὲν ἐλογίσθησαν, καὶ κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆς γῆς, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἀντιποιήσεται τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ ἐρεῖ αὐτῷ· τί ἐποίησας;

Δαν. 4,35 - Και όλοι οι άνθρωποι, που κατοικούν την γην, ως ένα τίποτε είναι ενώπιον του. Συμφωνα με το θέλημά του διατάσσει και πράττει εις τας δυνάμστου ουρανού και στους ανθρώπους της γης. Και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος θα η μπορέση να εμποδίση το παντοδύναμον χέρι του και να πη εις αυτόν τι έπραξες;

Δαν. 4,36 - αὐτῷ τῷ καιρῷ αἱ φρένες μου ἐπεστράφησαν ἐπ᾿ ἐμέ, καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς βασιλείας μου ἦλθον, καὶ ἡ μορφή μου ἐπέστρεψεν ἐπ᾿ ἐμέ, καὶ οἱ τύραννοί μου καὶ οἱ μεγιστᾶνές μου ἐζήτουν με, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν μου ἐκραταιώθην, καὶ μεγαλωσύνη περισσοτέρα προσετέθη μοι.

Δαν. 4,36 - Κατ' αυτόν τον καιρόν η διανοητική μου υγεία αποκατεστάθη και επανήλθον εις την δάξαν της βασιλείας μου. Η μορφή και η όλη εμφάνισίς μου αποκατεστάθη εις την προτέραν της κατάστασιν, οι άρχοντές μου και οι μεγιστάνες μου με ανεζητούσαν, η βασιλεία μου έγινε πάλιν ισχυρά, η δε δόξα προσετέθη ακόμη μεγαλυτέρα εις εμέ.

Δαν. 4,37 - νῦν οὖν ἐγὼ Ναβουχοδονόσορ αἰνῶ καὶ ὑπερυψῶ καὶ δοξάζω τὸν βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀληθινὰ καὶ αἱ τρίβοι αὐτοῦ κρίσεις, καὶ πάντας τοὺς πορευομένους ἐν ὑπερηφανίᾳ δύναται ταπεινῶσαι.

Δαν. 4,37 - Και τώρα, λοιπόν, εγώ, ο Ναδουχοδονόσορ, υμνολογώ και υπερυψώνω και δοξάζω τον βασιλέα του ουρανού, διότι όλα τα έργα αύτού είναι αληθινά, αι οδοί του δίκαιαι και ορθαί και ημπορεί να ταπεινώση όλου εκείνους, οι οποίοι πορεύονται με υπερηφάνειαν”.

ΔΑΝΙΗΛ 5

Δαν. 5,1 - Βαλτάσαρ ὁ βασιλεὺς ἐποίησε δεῖπνον μέγα τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ χιλίοις, καὶ κατέναντι τῶν χιλίων ὁ οἶνος.

Δαν. 5,1 - Ο βασιλεύς Βαλτάσαρ έκαμε μέγα δείπνον εις χιλίους από τους μεγιστάνας αυτού, ενώπιον των οποίων παρετέθη άφθονος οίνος.

Δαν. 5,2 - καὶ πίνων Βαλτάσαρ εἶπεν ἐν τῇ γεύσει τοῦ οἴνου τοῦ ἐνεγκεῖν τὰ σκεύη τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ, ἃ ἐξήνεγκε Ναβουχοδονόσορ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ πιέτωσαν ἐν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ καὶ αἱ παλλακαὶ αὐτοῦ καὶ αἱ παράκοιτοι αὐτοῦ.

Δαν. 5,2 - Ενῷ δε ο βασιλεύς Βαλτάσαρ έπινεν οίνον και ηυφραίνετο από την γεύσιν αυτού, ήλθεν εις ευθυμίαν και είπε να φέρουν εκεί εις την τράπεζαν τα χρυσά και αργυρά σκεύη, τα οποία ο πατήρ του ο Ναβουχοδονόσορ είχε πάρει από τον ναόν του Σολομώντος και τα έφερεν εις την Βαβυλώνα· να τα φέρουν εις την τράπεζαν, δια να πίουν με αυτά ο βασιλεύς και οι μεγιστάνες του, αι παλλακαί του και αι γυναίκες του.

Δαν. 5,3 - καὶ ἠνέχθησαν τὰ σκεύη τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ, ἃ ἐξήνεγκεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔπινον ἐν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ καὶ αἱ παλλακαὶ αὐτοῦ καὶ αἱ παράκοιτοι αὐτοῦ·

Δαν. 5,3 - Πράγματι έφεραν τα ιερά χρυσά και αργυρά σκεύη, τα οποία ο πατήρ του είχε πάρει από τον ναόν του Θεού του εν Ιερουσαλήμ. Με τα ιερά αυτά σκεύη έπινον ο βασιλεύς, οι μεγιστάνες τυύ, αι παλλακαί του και αι γυναίκες του.

Δαν. 5,4 - ἔπινον οἶνον καὶ ᾔνεσαν τοὺς θεοὺς τοὺς χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς καὶ χαλκοῦς καὶ σιδηροῦς καὶ ξυλίνους καὶ λιθίνους.

Δαν. 5,4 - Επιναν τον οίνον και υμνολογούσαν τους θεούς των, τους χρυσούς και αργυρούς, τους χαλκούς και σιδερένιους, τους ξυλίνους και τους λιθίνους.

Δαν. 5,5 - ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐξῆλθον δάκτυλοι χειρὸς ἀνθρώπου καὶ ἔγραφον κατέναντι τῆς λαμπάδος ἐπὶ τὸ κονίαμα τοῦ τοίχου τοῦ οἴκου τοῦ βασιλέως, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐθεώρει τοὺς ἀστραγάλους τῆς χειρὸς τῆς γραφούσης.

Δαν. 5,5 - Αίφνης κατά την ώραν εκείνην εβγήκαν δάκτυλοι χειρός ανθρώπου και έγραφαν απέναντι της λυχνίας επάνω στο αμμοκονίαμα του τοίχου του βασιλικού ανακτόρου. Ο βασιλεύς έβλεπε τον καρπόν της χειρός, η οποία έγραφε.

Δαν. 5,6 - τότε τοῦ βασιλέως ἡ μορφὴ ἠλλοιώθη, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ συνετάρασσον αὐτόν, καὶ οἱ σύνδεσμοι τῆς ὀσφύος αὐτοῦ διελύοντο, καὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ συνεκροτοῦντο.

Δαν. 5,6 - Τοτε η μορφή του βασιλέως ηλλοιώθη από τον φόβον. Αι σκέψστου τον συνετάραξαν, ιί αρθρώσεις της μέσης του σαν να διελύθησαν και τα γόνατά του τρέμοντα συνεκρούοντο το ένα με το άλλο.

Δαν. 5,7 - καὶ ἐβόησεν ὁ βασιλεὺς ἐν ἰσχύϊ τοῦ εἰσαγαγεῖν μάγους, Χαλδαίους, γαζαρηνοὺς καὶ εἶπε τοῖς σοφοῖς Βαβυλῶνος· ὃς ἂν ἀναγνῷ τὴν γραφὴν ταύτην καὶ τὴν σύγκρισιν γνωρίσῃ μοι, πορφύραν ἐνδύσεται, καὶ ὁ μανιάκης ὁ χρυσοῦς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ τρίτος ἐν τῇ βασιλείᾳ μου ἄρξει.

Δαν. 5,7 - Ο βασιλεύς εφώναξε με μεγάλην φωνήν να οδηγήσουν εκεί μάγους, Χαλδαίους, αστρολόγους και είπε προς τους σοφούς της Βαβυλώνος· "εκείνος, ο οποίος θα αναγνώση αυτήν την γραφήν και θα καταστήση εις εμέ γνωστόν το νόημά της, θα ενδυθή βασιλικήν πορφύραν, το χρυσούν περιδέραιον θα τεθή στον τράχηλόν του και θα είναι ο τρίτος άρχων στο βασίλειόν μου".

Δαν. 5,8 - καὶ εἰσεπορεύοντο πάντες οἱ σοφοὶ τοῦ βασιλέως καὶ οὐκ ἠδύναντο τὴν γραφὴν ἀναγνῶναι, οὐδὲ τὴν σύγκρισιν γνωρίσαι τῷ βασιλεῖ.

Δαν. 5,8 - Εισήρχοντο τότε εις την αίθουσαν του συμποσίου όλοι οι σοφοί του βασιλέως και δεν ημπορούσαν ούτε να αναγνώσουν την γραφήν, ούτε, φυσικά, και το νόημά της να καταστήσουν γνωστόν στον βασιλέα.

Δαν. 5,9 - καὶ ὁ βασιλεὺς Βαλτάσαρ πολὺ ἐταράχθη, καὶ ἡ μορφὴ αὐτοῦ ἠλλοιώθη ἐπ᾿ αὐτῷ, καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ συνεταράσσοντο. -

Δαν. 5,9 - Ο βασιλεύς Βαλτάσαρ εταράχθη πολύ. Η μορφή του ηλλοιώθη από τον φόβον. Αλλά και οι μεγιστάνες επίσης συνεκλονίζοντο μαζή μου.

Δαν. 5,10 - Καὶ εἰσῆλθεν ἡ βασίλισσα εἰς τὸν οἶκον τοῦ πότου καὶ εἶπε· βασιλεῦ, εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι· μὴ ταρασσέτωσάν σε οἱ διαλογισμοί σου, καὶ ἡ μορφή σου μὴ ἀλλοιούσθω·

Δαν. 5,10 - Την ώραν εκείνην εισήλθεν η Βασιλομήτωρ εις την αίθουσαν του συμποσίου και είπε· "βασιλεύ, στους αιώνας να ζήσης. Ας μη σε ταράσσουν σκέψεις ζοφεραί και η μορφή σου ας μη αλλοιώνεται από των φόβον.

Δαν. 5,11 - ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ἐν ᾧ πνεῦμα Θεοῦ, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πατρός σου γρηγόρησις καὶ σύνεσις εὑρέθη ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ ὁ πατήρ σου ἄρχοντα ἐπαοιδῶν, μάγων, Χαλδαίων, γαζαρηνῶν κατέστησεν αὐτόν,

Δαν. 5,11 - Εις το βασίλειόν σου υπάρχει ένας ανήρ, στον οποίον κατοικεί το Πνεύμα του Θεού, και κατά τας ημέρας του πατρός σου τα πράγματα απέδειξαν, ότι υπήρχεν εις αυτόν εγρήγορσις και σύνεσις. Δια τούτο ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ, ο πατήρ σου, τον διώρισε άρχοντα των εξορκιστών των μάγων, των Χαλδαίων, των αστρολόγων.

Δαν. 5,12 - ὅτι πνεῦμα περισσὸν ἐν αὐτῷ καὶ φρόνησις καὶ σύνεσις ἐν αὐτῷ, συγκρίνων ἐνύπνια καὶ ἀναγγέλλων κρατούμενα καὶ λύων συνδέσμους, Δανιήλ, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέθηκεν ὄνομα αὐτῷ Βαλτάσαρ· νῦν οὖν κληθήτω, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ ἀναγγελεῖ σοι. -

Δαν. 5,12 - Διότι εις αυτόν υπήρχε πλούσιον το Πνεύμα του Θεού. Εχει αυτός φρόνησιν και σύνεσιν, ώστε να ερμηνεύη τα ενύπνια, να αναγγέλλη και αποσαφηνίζη όσα ασαφή ήσαν δια τους άλλους και να λύη δύσκολα προβλήματα. Αυτός είναι ο Δανιήλ, τον οποίον ο βασιλεύς πατέρας σου ωνόμασε Βαλτάσαρ. Ας κληθή, λοιπόν, τώρα εις την αΐθουσαν, δια να σου καταστήση γνωστόν το νόημα της γραφής αυτής”.

Δαν. 5,13 - Τότε Δανιὴλ εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Δανιήλ· σὺ εἶ Δανιήλ, ὁ ἀπὸ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Ἰουδαίας, ἧς ἤγαγεν ὁ βασιλεὺς ὁ πατήρ μου;

Δαν. 5,13 - Τοτε πράγματι ο Δανιήλ ωδηγήθη ενώπιον του βασιλέως, στο οποίον και ο βασιλεύς ειπέ· “συ είσαι ο Δανιήλ, ο από τους Ιουδαίους αιχμαλώτους, τους οποίους ο βασιλεύς πατέρας μου έφερεν εδώ;

Δαν. 5,14 - ἤκουσα περὶ σοῦ ὅτι πνεῦμα Θεοῦ ἐν σοί, καὶ γρηγόρησις καὶ σύνεσις καὶ σοφία περισσὴ εὑρέθη ἐν σοί.

Δαν. 5,14 - Ηκουσα δια σε ότι έχεις Πνεύμα Θεού, νήψις δε και σύνεσις και σοφία πλούσια ευρίσκεται εις σε.

Δαν. 5,15 - καὶ νῦν εἰσῆλθον ἐνώπιόν μου οἱ σοφοί, μάγοι, γαζαρηνοί, ἵνα τὴν γραφὴν ταύτην ἀναγνῶσι καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῆς γνωρίσωσί μοι, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν ἀναγγεῖλαί μοι.

Δαν. 5,15 - Εδώ προσήλθον προ ολίγου ενώπιόν μου οι σοφοί, οι μάγοι, οι αστρολόγοι δια να αναγνώσουν αυτά τα γράμματα και να καταστήσουν γνωστόν εις εμέ το νόημά των. Αλλά δεν ημπόρεσαν τίποτε να είπουν.

Δαν. 5,16 - καὶ ἐγὼ ἤκουσα περὶ σοῦ ὅτι δύνασαι κρίματα συγκρῖναι· νῦν οὖν ἐὰν δυνηθῇς τὴν γραφὴν ἀναγνῶναι καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῆς γνωρίσαι μοι, πορφύραν ἐνδύσῃ, καὶ ὁ μανιάκης ὁ χρυσοῦς ἔσται ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου, καὶ τρίτος ἐν τῇ βασιλείᾳ μου ἄρξεις.

Δαν. 5,16 - Εγώ όμως επληροφορήθην δια σέ, ότι ημπορείς να γνωρίσης και να κατανόησης κρίσεις και αποφάσστου Θεού. Εάν, λοιπόν, τώρα ημπορέσης να αναγνώσης την γραφήν αυτήν και να καταστήσης γνωστόν εις εμέ το νόημά της θα ενδυθής βασιλικήν πορφύραν, θα περιβληθής στον τράχηλόν σου χρυσούν περιδέραιον και θα ανακηρυχθής τρίτος αρχών στο βασίλειόν μου”.

Δαν. 5,17 - τότε ἀπεκρίθη Δανιὴλ καὶ εἶπεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· τὰ δόματά σου σοὶ ἔστω, καὶ τὴν δωρεὰν τῆς οἰκίας σου ἑτέρῳ δός, ἐγὼ δὲ τὴν γραφὴν ἀναγνώσομαι τῷ βασιλεῖ καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῆς γνωρίσω σοι.

Δαν. 5,17 - Ο Δανιήλ απήντησε τότε και είπε προς τον βασιλέα· “τα δώρα σου ας μείνουν εις σε τα αγαθά του οίκου σου δώσε τα εις άλλον. Εγώ όμως θα αναγνώσω την γραφήν αυτήν εις σε τον βασιλέα και θα καταστήσω γνωστήν εις σε το νόημα της

Δαν. 5,18 - Βασιλεῦ, ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος τὴν βασιλείαν καὶ τὴν μεγαλωσύνην καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν ἔδωκε Ναβουχοδονόσορ τῷ πατρί σου,

Δαν. 5,18 - Βασιλεύ, ο Υψιστος Θεός έδωκεν ει τον πατέρα σου, τον Ναβουχοδονόσορα μεγαλείον και τιμήν και δόξαν.

Δαν. 5,19 - καὶ ἀπὸ τῆς μεγαλωσύνης, ἧς ἔδωκεν αὐτῷ, πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι ἦσαν τρέμοντες καὶ φοβούμενοι ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ· οὓς ἠβούλετο αὐτὸς ἀνῄρει, καὶ οὓς ἠβούλετο αὐτὸς ἔτυπτε, καὶ οὓς ἠβούλετο αὐτὸς ὕψου, καὶ οὓς ἠβούλετο αὐτὸς ἐταπείνου.

Δαν. 5,19 - Εξ αιτίας του μεγαλείου αυτού, που του έδωσεν ο Θεός, όλοι οι λαοί, αι φυλαί και αι γλώσσαι της γης τον έτρεμαν και τον εφοβούντο. Αυτός, εκείνους τους οποίους ήθελεν, εφόνευε και εκείνους, τους οποίους ήθελεν, εκτυπούσε. Αυτός εκείνους τους οποίους ήθελε, ύψωνε και εδόξαζεν, εκείνους δε τους οποίους ήθελεν εταπείνωνε.

Δαν. 5,20 - καὶ ὅτε ὑψώθη ἡ καρδία αὐτοῦ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐκραταιώθη τοῦ ὑπερηφανεύσασθαι, κατηνέχθη ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἡ τιμὴ ἀφῃρέθη ἀπ᾿ αὐτοῦ,

Δαν. 5,20 - Οταν όμως η καρδία του εκυριεύθη από υψηλοφροσύνην και αλαζονείαν και το πνεύμα του εξ αιτίας της υπερηφανείας του εσκληρύνθη, εκρημνίθη από τον θρόνον τον βασιλικόν και αφηρέθη από αυτόν η τιμή και η δόξα.

Δαν. 5,21 - καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐξεδιώχθη, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ μετὰ τῶν θηρίων ἐδόθη, καὶ μετὰ τῶν ὀνάγρων ἡ κατοικία αὐτοῦ, καὶ χόρτον ὡς βοῦν ἐψώμιζον αὐτόν, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐβάφη, ἕως οὗ ἔγνω ὅτι κυριεύει ὁ Θεὸς ὕψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ᾧ ἂν δόξῃ, δώσει αὐτήν.

Δαν. 5,21 - Εξεδιώχθη από την κοινωνίαν των ανθρώπων, κατά δε την καρδίαν μετεβλήθη και έμεινεν όμοιος με τα αγρία θηρία. Εζούσε με τους αγρίους όνους, έτρωγεν αντί άρτου χορτάρι ωσάν τα βόϊδια και το σώμα του εμούσκευεν και ήλλαξε χρώμα από την δρόσον του ουρανού. Εις την κατάστασιν αυτήν της φρενοβλαβείας έμεινε, μέχρις ότου ανεγνώρισεν ότι ο Υψιστος Θεός είναι κύριος της βασιλείας των ανθρώπων και δίδει αυτήν εις εκείνον, τον οποίον αυτός πρστιμά και θέλει.

Δαν. 5,22 - καὶ σὺ οὖν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βαλτάσαρ οὐκ ἐταπείνωσας τὴν καρδίαν σου κατενώπιον τοῦ Θεοῦ· οὐ πάντα ταῦτα ἔγνως;

Δαν. 5,22 - Και συ, λοιπόν, Βαλτάσαρ, ο υιός αυτού, δεν εταπείνωσες την ψυχήν σου ενώπιον του Θεού. Δεν τα είχες πληροφορηθή όλα αυτά;

Δαν. 5,23 - καὶ ἐπὶ τὸν Κύριον Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ὑψώθης, καὶ τὰ σκεύη τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἤνεγκαν ἐνώπιόν σου, καὶ σὺ καὶ οἱ μεγιστᾶνές σου καὶ αἱ παλλακαί σου καὶ αἱ παράκοιτοί σου οἶνον ἐπίνετε ἐν αὐτοῖς, καὶ τοὺς θεοὺς

τοὺς χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς καὶ χαλκοῦς καὶ σιδηροῦς καὶ ξυλίνους καὶ λιθίνους, οἳ οὐ βλέπουσι καὶ οἳ οὐκ ἀκούουσι καὶ οὐ γινώσκουσιν, ᾔνεσας καὶ τὸν Θεόν, οὗ ἡ πνοή σου ἐν χειρὶ αὐτοῦ καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου, αὐτὸν οὐκ ἐδόξασας.

Δαν. 5,23 - Και όμως επέδειξες αλαζονείαν και υψηλοφροσύνην εναντίον του Θεού του ουρανού. Και απόδειξις, ότι έφεραν ενώπιόν σου τα σκεύη του ναού του· και συ και οι μεγιστάνες σου και αι παλλακαί σου και αι γυναίκες σου επίνατε οίνον με αυτά. Κατά δε το διάστημα της ευωχίας σας υμνολογήσατε τους θεούς τους ιδικούς σας, τους χρυσούς και αργυρούς, και χαλκίνους και σιδηρένιους και ξυλίνους και λιθίνους, οι οποίοι ούτε βλέπουν, ούτε ακούουν, ούτε γνωρίζουν τίποτε. Αυτούς, λοιπόν, συ εδοξολόγησες, τον δε Θεόν, εις τα χέρια του οποίου ευρίσκεται η αναπνοή σου και όλαι αι πορείαι της ζωής σου, αυτόν δεν τον εδόξασες.

Δαν. 5,24 - διὰ τοῦτο ἐκ προσώπου αὐτοῦ ἀπεστάλη ἀστράγαλος χειρὸς καὶ τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέταξε.

Δαν. 5,24 - Δια τούτο εκ μέρους αυτού, απεστάλη ο καρπός της χειρός και έγραψε την γραφήν αυτήν επάνω στον τοίχον.

Δαν. 5,25 - καὶ αὕτη ἡ γραφὴ ἐντεταγμένη· μανή, θεκέλ, φάρες.

Δαν. 5,25 - Και αυτή η αποτυπωμένη επάνω στον τοίχον γραφή λέγει· “μανή, θεκέλ, φάρες”.

Δαν. 5 ,26 - τοῦτο τὸ σύγκριμα τοῦ ῥήματος· μανή, ἐμέτρησεν ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν σου καὶ ἐπλήρωσεν αὐτήν·

Δαν. 5,26 - Ακουσε, λοιπόν, και την ερμηνείαν της γραφής αυτής· μανή, σημαίνει· Ο Θεός εμέτρησε την βασίλειάν σου και την συνεπλήρωσε.

Δαν. 5,27 - θεκέλ, ἐστάθη ἐν ζυγῷ καὶ εὑρέθη ὑστεροῦσα·

Δαν. 5,27 - Θεκέλ σημαίνει· Ετέθη επάνω στον ζυγόν, εζυγίσθη και ευρέθη λιποβαρής.

Δαν. 5,28 - φάρες, διῄρηται ἡ βασιλεία σου, καὶ ἐδόθη Μήδοις καὶ Πέρσαις. -

Δαν. 5,28 - Φαρες σημαίνει· Εχει διαιρεθή πλέον η βασιλεία σου και εδόθη στους Μηδους και στους Πέρσας.

Δαν. 5,29 - Καὶ εἶπε Βαλτάσαρ καὶ ἐνέδυσαν τὸν Δανιὴλ πορφύραν καὶ τὸν μανιάκην τὸν χρυσοῦν περιέθηκαν περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἐκήρυξε περὶ αὐτοῦ εἶναι αὐτὸν ἄρχοντα τρίτον ἐν τῇ βασιλείᾳ.

Δαν. 5,29 - Αμέσως ο Βαλτάσαρ διέταξε και ενέδυσαν τον Δανιήλ την βασιλικήν πορφύραν, έθεσαν περί τον τράχηλόν του το χρυσούν περιδέραιον και δια κήρυκος ανήγγειλεν ότι ο Δανιήλ είναι ο τρίτος αρχών στο βασίλειόν του.

Δαν. 5,30 - ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἀνῃρέθη Βαλτάσαρ ὁ βασιλεὺς ὁ Χαλδαίων.

Δαν. 5,30 - Κατά την ιδίαν όμως εκείνην νύκτα εφονεύθη ο Βαλτάσαρ, ο βασιλεύς των Χαλδαίων.

Δαν. 5,31 - καὶ Δαρεῖος ὁ Μῆδος παρέλαβε τὴν βασιλείαν, ὢν ἐτῶν ἑξήκοντα δύο.
Δαν. 5,31 - Την δε βασιλείαν του παρέλαβε Δαρείος ο Μήδος, όταν ήτο ηλικίας εξήκοντα δύο ετών.

ΔΑΝΙΗΛ 6

Δαν. 6,1 - Καὶ ἤρεσεν ἐνώπιον Δαρείου καὶ κατέστησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας σατράπας ἑκατὸν εἴκοσι τοῦ εἶναι αὐτοὺς ἐν ὅλῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ
Δαν. 6,1 - Εφάνη αρεστόν στον Δαρείον να εγκαταστήση, όπως και εγκατέστησε, στο βασίλειόν του εκατόν είκοσι σατράπας, δια να είναι αυτοί άρχοντες εις όλην την αυτοκρατοριάν του.
Δαν. 6,2 - καὶ ἐπάνω αὐτῶν τακτικοὺς τρεῖς, ὧν ἦν Δανιὴλ εἷς ἐξ αὐτῶν, τοῦ ἀποδιδόναι αὐτοῖς τοὺς σατράπας λόγον, ὅπως ὁ βασιλεὺς μὴ ἐνοχλῆται.
Δαν. 6,2 - Επάνω δε από αυτούς ετοποθέτησε τρεις ανωτάτους διοικητάς. Ενας αυτό αυτούς ήτο ο Δανιήλ. Οι εκατόν είκοσι σατράπαι ήσαν υποχρεωμένοι να λογοδοτούν στους τρεις αυτούς, δια να μη ενοχλήται ο βασιλεύς.
Δαν. 6,3 - καὶ ἦν Δανιὴλ ὑπὲρ αὐτούς, ὅτι πνεῦμα περισσὸν ἐν αὐτῷ. καὶ ὁ βασιλεὺς κατέστησεν αὐτὸν ἐφ᾿ ὅλης τῆς βασιλείας αὐτοῦ.
Δαν. 6,3 - Ο Δανιήλ υπερείχεν από όλους, διότι είχε πλούσιον πνεύμα Θεού. Ο δε βασιλεύς διώρισεν αυτόν γενικόν αρχηγόν όλου του βασιλείου του.
Δαν. 6,4 - καὶ οἱ τακτικοὶ καὶ οἱ σατράπαι, ἐζήτουν πρόφασιν εὑρεῖν κατὰ Δανιήλ· καὶ πᾶσαν πρόφασιν καὶ παράπτωμα καὶ ἀμπλάκημα οὐχ εὗρον κατ᾿ αὐτοῦ, ὅτι πιστὸς ἦν.
Δαν. 6,4 - Οι δύο ανώτατοι διοικηταί και οι εκατόν είκοσι σατράπαι εζητούσαν, δια λόγους φθόνου, να εύρουν κάποιον κατηγορίαν εναντίον του Δανιήλ. Δεν ημπορούσαν όμως να εύρουν καμμίαν αιτίαν και κανένα παράπτωμα και κανένα σφάλμα εις αυτόν, διότι ήτο πιστός στον βασιλέα και εις τα καθήκοντά του.
Δαν. 6,5 - καὶ εἶπον οἱ τακτικοί· οὐχ εὑρήσομεν κατὰ Δανιὴλ πρόφασιν, εἰ μὴ ἐν νομίμοις Θεοῦ αὐτοῦ. -
Δαν. 6,5 - Είπαν, λοιπόν, τότε οι δύο ανώτατοι διοικηταί· “δεν θα κατορθώσωμεν να εύρωμεν εναντίον του Δανιήλ αιτίαν κατηγορίας, ειμή μόνον κάτι, που να σχετίζεται με τους νόμους του Θεού του”.

Δαν. 6,6 - Τότε οἱ τακτικοὶ καὶ οἱ σατράπαι παρέστησαν τῷ βασιλεῖ καὶ εἶπαν αὐτῷ· Δαρεῖε βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι·

Δαν. 6,6 - Τοτε οι δύο ανώτατοι διοικηταί και οι σατράπαι παρουσιάσθησαν ενώπιον του βασιλέως και του είπαν· "Δαρείε βασιλεύ, να ζήσης στους αιώνας.

Δαν. 6,7 - συνεβουλεύσαντο πάντες οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας σου στρατηγοὶ καὶ σατράπαι, ὕπατοι καὶ τοπάρχαι, τοῦ στῆσαι στάσει βασιλικῇ καὶ ἐνισχῦσαι ὁρισμόν, ὅπως ὃς ἂν αἰτήσῃ αἴτημα παρὰ παντὸς θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἕως ἡμερῶν τριάκοντα, ἀλλ᾿ ἢ παρὰ σοῦ, βασιλεῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.

Δαν. 6,7 - Συνεφώνησαν όλοι οι στρατηγοί και οι σατράπαι και οι ύπατοι και οι τοπάρχαι της βασιλείας σου, να εκδοθή και να τεθή εν ισχΰϊ βασιλική διαταγή, σύμφωνα με την οποίαν εκείνος, που θα ζητήση κάτι από οιονδήποτε άλλον, από Θεού μέχρις ανθρώπων, επί τριάκοντα ημέρας, έκτος από σένα, βασιλεύ, να ρίπτεται στον λάκκον των λεόντων.

Δαν. 6,8 - νῦν οὖν, βασιλεῦ, στῆσον τὸν ὁρισμὸν καὶ ἔκθες γραφήν, ὅπως μὴ ἀλλοιωθῇ τὸ δόγμα Περσῶν καὶ Μήδων.

Δαν. 6,8 - Τωρα, λοιπόν, βασιλεύ, υπόγραψε αυτήν την διαταγήν, δώσε την να κοινοποιηθή, ώστε να μη έχη κανείς το δικαίωμα να τροποποίηση, πολύ δε περισσότερον να ακυρώση την βασιλικήν απόφασιν του βασιλέως Μηδων και Περσών".

Δαν. 6,9 - τότε ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος ἐπέταξε γραφῆναι τὸ δόγμα. -

Δαν. 6,9 - Τοτε ο βασιλεύς Δαρείος, καλή τη πίστει, διέταξε να δημοσιευθή το βασιλικόν αυτό διάταγμα.

Δαν. 6,10 - Καὶ Δανιήλ, ἡνίκα ἔγνω ὅτι ἐνετάγη τὸ δόγμα, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ αἱ θυρίδες ἀνεῳγμέναι αὐτῷ ἐν τοῖς ὑπερῴοις αὐτοῦ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, καὶ καιροὺς τρεῖς τῆς ἡμέρας ἦν κάμπτων ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ καὶ προσευχόμενος καὶ ἐξομολογούμενος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καθὼς ἦν ποιῶν ἔμπροσθεν.

Δαν. 6,10 - Ο Δανιήλ, όταν επληροφορήθη ότι εδημοσιεύθη το βασιλικόν αυτό διάταγμα, εισήλθεν στον οίκον του. Τα παράθυρα του υπερώου του ήσαν ανοικτά απέναντι από την Ιερουσαλήμ. Τρεις δε φοράς την ημέραν έκαμπτε τα γόνατα, προσηύχετο και εδοξολογούσε τον Θεόν, όπως έκαμνε και κατά τον προηγούμενον χρόνον.

Δαν. 6,11 - τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι παρετήρησαν καὶ εὗρον τὸν Δανιὴλ ἀξιοῦντα καὶ δεόμενον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ.

Δαν. 6,11 - Τοτε οι άνδρες εκείνοι παρηκολούθησαν τον Δανιήλ και τον ευρήκαν να προσεύχεται και να, παρακαλή τον Θεόν

Δαν. 6,12 - καὶ προσελθόντες λέγουσι τῷ βασιλεῖ· βασιλεῦ, οὐχ ὁρισμὸν ἔταξας, ὅπως πᾶς ἄνθρωπος, ὃς ἂν αἰτήσῃ παρὰ παντὸς θεοῦ καὶ

ἀνθρώπου αἴτημα ἕως ἡμερῶν τριάκοντα, ἀλλ᾿ ἢ παρὰ σοῦ, βασιλεῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων; καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς· ἀληθινὸς ὁ λόγος, καὶ τὸ δόγμα Μήδων καὶ Περσῶν οὐ παρελεύσεται.

Δαν. 6,12 - Παρουσιάσθησαν στον βασιλέα κα είπαν προς αυτόν· “βασιλεύ, συ δεν υπέγραψες και εδημοσίευσες διαταγήν να ρίπτεται στον λάκκον των λεόντων κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα εζητούσε κάτι από οιονδήποτε άλλον, από Θεού μέχρις ανθρώπου, επί τριάκοντα ημέρας, ειμή μόνον από σέ, βασιλεύ;” Ο βασιλεύς απήντησεν· “ορθός είναι ο λόγος αυτός και η διαταγή του βασιλέως των Μηδών και των Περσών, καθ' ο αλάθητος, δεν πρόκειται να ακυρωθή.

Δαν. 6,13 - τότε ἀπεκρίθησαν καὶ λέγουσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· Δανιὴλ ὁ ἀπὸ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Ἰουδαίας οὐχ ὑπετάγη τῷ δόγματί σου, καὶ καιροὺς τρεῖς τῆς ἡμέρας αἰτεῖ παρὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ τὰ αἰτήματα αὐτοῦ.

Δαν. 6,13 - Τοτε οι άνδρες εκείνοι απεκρίθησαν και είπαν ενώπιον του βασιλέως· “ο Δανιήλ, ένας από τους αιχμαλώτους Ιουδαίους, δεν υπετάχθη εις την διαταγήν σου και τρεις φορές εκάστην ημέραν προσεύχεται προς τον Θεόν και υποβάλλει εις αυτόν τα αιτήματά του”.

Δαν. 6,14 - τότε ὁ βασιλεύς, ὡς τὸ ῥῆμα ἤκουσε, πολὺ ἐλυπήθη ἐπ᾿ αὐτῷ καὶ περὶ τοῦ Δανιὴλ ἠγωνίσατο τοῦ ἐξελέσθαι αὐτὸν καὶ ἕως ἑσπέρας ἦν ἀγωνιζόμενος τοῦ ἐξελέσθαι αὐτόν.

Δαν. 6,14 - Τοτε ο βασιλεύς, όταν ήκουσεν αυτόν τον λόγον, ελυπήθη παρά πολύ δια τούτο και κατέβαλεν αγώνας, δια να σώση τον Δανιήλ από την καταδίκην. Μέχρι δε της εσπέρας ηγωνίζετο να τον γλυτώση.

Δαν. 6,15 - τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι λέγουσι τῷ βασιλεῖ· γνῶθι, βασιλεῦ, ὅτι τὸ δόγμα Μήδοις καὶ Πέρσαις τοῦ πᾶν ὁρισμὸν καὶ στάσιν, ἣν ἂν ὁ βασιλεὺς στήσῃ, οὐ δεῖ παραλλάξαι. -

Δαν. 6,15 - Τοτε οι άνδρες εκείνοι είπαν στον βασιλέα· “έχε υπ' όψιν σου, βασιλεύ, ότι σύμφωνα με τον νόμον των Μηδων και των Περσών, κανένα διάταγμα, καμμία απαγόρευσις εκδιδομένη υπό του βασιλέως δεν τροποποιείται και πολύ περισσότερον δεν ακυρώνεται”.

Δαν. 6,16 - Τότε ὁ βασιλεὺς εἶπε καὶ ἤγαγον τὸν Δανιὴλ καὶ ἐνέβαλον αὐτὸν εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων· καί εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Δανιήλ· ὁ Θεός σου, ᾧ σὺ λατρεύεις ἐνδελεχῶς, αὐτὸς ἐξελεῖταί σε.

Δαν. 6,16 - Τοτε ο βασιλεύς διέταξε και έφεραν τον Δανιήλ και τον έρριψαν στον λάκκον των λεόντων. Είπε δε ο βασιλεύς στον Δανιήλ· “ο Θεός σου, τον οποίον συ λατρεύεις πάντοτε, αυτός θα σε γλυτώση από τον κίνδυνον”.

Δαν. 6,17 - καὶ ἤνεγκαν λίθον καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ λάκκου, καὶ ἐσφραγίσατο ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ δακτυλίῳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ δακτυλίῳ τῶν

μεγιστάνων αὐτοῦ, ὅπως μὴ ἀλλοιωθῇ πρᾶγμα ἐν τῷ Δανιήλ.
Δαν. 6,17 - Εφεραν ένα λίθον και τον έθεσαν στο άνοιγμα του λάκκου, ο δε βασιλεύς εσφράγισεν αυτόν με το δακτυλίδι του και με τα δακτυλίδια των μεγιστάνων του, ώστε να μη γίνη καμμία τροποποίησις ευνοούσα τον Δανιήλ.
Δαν. 6,18 - καὶ ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἄδειπνος, καὶ ἐδέσματα οὐκ εἰσήνεγκαν αὐτῷ καὶ ὁ ὕπνος ἀπέστη ἀπ᾿ αὐτοῦ. καὶ ἔκλεισεν ὁ Θεὸς τὰ στόματα τῶν λεόντων, καὶ οὐ παρηνώχλησαν τῷ Δανιήλ.
Δαν. 6,18 - Ο βασιλεύς καταλυπημένος επανήλθεν στο ανάκτορόν του και έπεσε προς ύπνον χωρίς βραδυνόν φαγητόν. Εδωσεν εντολήν να μη του φέρουν καθόλου φαγητά. Ο ύπνος του όμως έφυγεν από τα βλέφαρά του. Ο Θεός όμως έκλεισε τα στόματα των λεόντων και δεν παρηνόχλησαν καθόλου τον Δανιήλ.
Δαν. 6,19 - τότε ὁ βασιλεὺς ἀνέστη τὸ πρωῒ ἐν τῷ φωτὶ καὶ ἐν σπουδῇ ἦλθεν ἐπὶ τὸν λάκκον τῶν λεόντων·
Δαν. 6,19 - Οταν ήλθεν η πρωΐα και το φως ηπλώθη, ηγέρθη ο βασιλεύς και βιαστικός έτρεξεν στον λάκκον των λεόντων.
Δαν. 6,20 - καὶ ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτὸν τῷ λάκκῳ ἐβόησε φωνῇ ἰσχυρᾷ· Δανιήλ, ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ Θεός σου, ᾧ σὺ λατρεύεις ἐνδελεχῶς, εἰ ἠδυνήθη ἐξελέσθαι σε ἐκ τοῦ στόματος τῶν λεόντων;
Δαν. 6,20 - Καθώς δε επλησίαζεν στον λάκκον εφώναξε με φωνήν ισχυράν· "Δανιήλ, δούλε του Θεού του ζώντος, ο Θεός τον οποίον συ πάντοτε λατρεύεις ημπόρεσε να σε σώση από το στόμα των λεόντων;"
Δαν. 6,21 - καὶ εἶπε Δανιὴλ τῷ βασιλεῖ· βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι.
Δαν. 6,21 - Ο Δανιήλ απήντησεν στον βασιλέα· "βασιλεύ, στους αιώνας να ζήσης.
Δαν. 6,22 - ὁ Θεός μου ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐνέφραξε τὰ στόματα τῶν λεόντων, καὶ οὐκ ἐλυμήναντό με, ὅτι κατέναντι αὐτοῦ εὐθύτης εὑρέθη ἐμοί· καὶ ἐνώπιον δέ σου, βασιλεῦ, παράπτωμα οὐκ ἐποίησα.
Δαν. 6,22 - Ο Θεός μου έστειλε τον άγγελόν του και έκλεισε τα στόματα των λεόντων. Και έτσι κανείς από αυτούς δεν με έβλαψε, διότι εγώ το ορθόν και ευθές έπραξα απέναντι του Θεού μου. Αλλά και απέναντί σου, βασιλεύ, δεν διέπραξα κανένα σφάλμα".
Δαν. 6,23 - τότε ὁ βασιλεὺς πολὺ ἠγαθύνθη ἐπ᾿ αὐτῷ, καὶ τὸν Δανιὴλ εἶπεν ἀνενέγκαι ἐκ τοῦ λάκκου. καὶ ἀνηνέχθη Δανιὴλ ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ πᾶσα διαφθορὰ οὐχ εὑρέθη ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐπίστευσεν ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.
Δαν. 6,23 - Ο βασιλεύς εδοκίμασε μεγάλην χαράν και διέταξε να βγάλουν αμέσως τον Δανιήλ από τον λάκκον. Πράγματι τον ανέσυραν από τον λάκκον

και τον ευρήκαν ακέραιον και αβλαβή, διότι είχε μεγάλην πίστιν προς τον Θεόν.

Δαν. 6,24 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς, καὶ ἠγάγοσαν τοὺς ἄνδρας τοὺς διαβαλόντας τὸν Δανιήλ, καὶ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων ἐνεβλήθησαν, αὐτοὶ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν· καὶ οὐκ ἔφθασαν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ λάκκου, ἕως οὗ ἐκυρίευσαν αὐτῶν οἱ λέοντες καὶ πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἐλέπτυναν. -

Δαν. 6,24 - Ο βασιλεύς διέταξε τότε και έφεραν τους άνδρας, οι οποίοι είχαν συκοφαντήσει τον Δανιήλ, και τους έρριψαν στον λάκκον των λεόντων, αυτούς και τα παιδιά των και τας γυναίκας των. Πριν δε καλά καλά φθάσουν αυτοί στον πυθμένα του λάκκου, οι λέοντες τους ήρπασαν και συνέτριψαν όλα τα κόκκαλα των.

Δαν. 6,25 - Τότε Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς ἔγραψε πᾶσι τοῖς λαοῖς, φυλαῖς, γλώσσαις, τοῖς οἰκοῦσιν ἐν πάσῃ τῇ γῇ· εἰρήνη ὑμῖν πληθυνθείη·

Δαν. 6,25 - Τοτε ο Δαρείος ο βασιλεύς εκοινοποίησεν έγγραφον εγκύκλιον προς όλους τους ανθρώπους των λαών, φυλών και γλωσσών, οι οποίοι κατοικούσαν καθ' όλην την έκτασιν της αυτοκρατορίας του και είπεν· “εύχομαι να έχετε πάντοτε πλουσίαν και αδιατάρακτον την ειρήνην.

Δαν. 6,26 - ἐκ προσώπου μου ἐτέθη δόγμα τοῦτο ἐν πάσῃ ἀρχῇ τῆς βασιλείας μου εἶναι τρέμοντας καὶ φοβουμένους ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Δανιήλ, ὅτι αὐτός ἐστι Θεὸς ζῶν καὶ μένων εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ κυριεία αὐτοῦ ἕως τέλους·

Δαν. 6,26 - Εβγήκεν εκ μέρους μου τούτο το διάταγμα προς όλας τας αρχάς και εξουσίας του βασιλείου μου· Οι υπήκοοί μου να τρέμουν και να φοβούνται τον Θεόν του Δανιήλ, διότι αυτός είναι ο ζων Θεός, ο αιώνιος, ο μένων στους αιώνας. Η βασιλεία αυτού ουδέποτε θα καταστραφή και η κυριαρχία του θα είναι χωρίς τέρμα.

Δαν. 6,27 - ἀντιλαμβάνεται καὶ ῥύεται καὶ ποιεῖ σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ὅστις ἐξείλατο τὸν Δανιὴλ ἐκ χειρὸς τῶν λεόντων.

Δαν. 6,27 - Αναλαμβάνει υπό την προστασίαν του κάθε πιστόν και τον σώζει από οιονδήποτε κίνδυνον, κάμνει σημεία και τέρατα στον ουρανόν και εις την γην. Είναι αυτός, ο οποίος έσωσε τον Δανιήλ από το στόμα των λεόντων”.

Δαν. 6,28 - καὶ Δανιὴλ κατηύθυνεν ἐν τῇ βασιλείᾳ Δαρείου καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ Κύρου τοῦ Πέρσου.

Δαν. 6,28 - Ο δε Δανιήλ ευδοκιμούσε και προήγετο εις την βασιλείαν του Δαρείου και εις την βασιλείαν του Κυρου, βασιλέως των Περσών.

ΔΑΝΙΗΛ 7

Δαν. 7,1 - Ἐν ἔτει πρώτῳ Βαλτάσαρ βασιλέως Χαλδαίων Δανιὴλ ἐνύπνιον εἶδε, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ ἔγραψεν·

Δαν. 7,1 - Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του Βαλτάσαρ, βασιλέως των Χολδαίων, ο Δανιήλ είδεν ενύπνιον, θεία οράματα εις την διάνοιάν του, καθώς εκοιμάτο επάνω εις την κλίνην του. Αυτό δε το ενύπιόν του το έγραψεν·

Δαν. 7,2 - ἐγὼ Δανιὴλ ἐθεώρουν ἐν ὁράματί μου τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ προσέβαλον εἰς τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην.

Δαν. 7,2 - "Εγώ, ο Δανιήλ, είδον κατά την νύκτα ένα όραμα· και ιδού τέσσαρες άνεμοι από τον ουρανόν προσέβαλαν και ανετάραξαν την θάλασσαν την μεγάλην, την Μεσόγειον.

Δαν. 7,3 - καὶ τέσσαρα θηρία μεγάλα ἀνέβαινον ἐκ τῆς θαλάσσης διαφέροντα ἀλλήλων.

Δαν. 7,3 - Τέσσαρα δε μεγάλα θηρία, διαφορετικά το ένα από το άλλο, εξήρχοντο από την θάλασσαν.

Δαν. 7,4 - τὸ πρῶτον ὡσεὶ λέαινα, καὶ πτερὰ αὐτῇ ὡσεὶ ἀετοῦ· ἐθεώρουν ἕως οὗ ἐξετίλη τὰ πτερὰ αὐτῆς, καὶ ἐξῄρθη ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη, καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῇ.

Δαν. 7,4 - Το πρώτον ωμοίαζε με λέαιναν, είχε δε πτερά όμοια προς τα πτερά του αετού. Παρατηρούσα με προσοχήν, έως ότου εμαδήθησαν τα πτερά της λεαίνης. Αυτή εσηκώθη ορθία εις την γην και εστάθη επί τους πόδας της ως άνθρωπος. Εδόθη δε εις αυτήν καρδία ανθρώπου.

Δαν. 7,5 - καὶ ἰδοὺ θηρίον δεύτερον ὅμοιον ἄρκῳ, καὶ εἰς μέρος ἓν ἐστάθη, καὶ τρεῖς πλευραὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς ἀναμέσον τῶν ὀδόντων αὐτῆς, καὶ οὕτως ἔλεγον αὐτῇ· ἀνάστηθι, φάγε σάρκας πολλάς.

Δαν. 7,5 - Και ιδού, ενεφανίσθη κατόπιν δεύτερον θηρίον, το οποίον ωμοίαζε με άρκτον. Εστάθη προς το ένα μέρος, στο στόμα της, ανάμεσα από τα δόντια της υπήρχον τρεις πλευραί με κρέας. Ηκούσθη δε μία φωνή, η οποία έλεγε προς αυτήν· Σηκω και φάγε πολλάς σάρκας.

Δαν. 7,6 - ὀπίσω τούτου ἐθεώρουν καὶ ἰδοὺ θηρίον ἕτερον ὡσεὶ πάρδαλις, καὶ αὐτῇ πτερὰ τέσσαρα πετεινοῦ ὑπεράνω αὐτῆς, καὶ τέσσαρες κεφαλαὶ τῷ θηρίῳ, καὶ ἐξουσία ἐδόθη αὐτῇ.

Δαν. 7,6 - Αμέσως πίσω από αυτό έβλεπα, ότι ήρχετο άλλο θηρίον, το οποίον ωμοίαζε με πάρδαλιν. Εις αυτό και στο επάνω μέρος του σώματός του υπήρχον τέσσαρες πτέρυγες πτηνού. Εις το θηρίον αυτό επίσης υπήρχον τέσσαρες κεφαλαί. Μεγάλη δε εξουσία του εδόθη.

Δαν. 7,7 - ὀπίσω τούτου ἐθεώρουν καὶ ἰδοὺ θηρίον τέταρτον φοβερὸν καὶ ἔκθαμβον καὶ ἰσχυρὸν περισσῶς, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ μεγάλοι, ἐσθίον καὶ λεπτῦνον καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει,

καὶ αὐτὸ διάφορον περισσῶς παρὰ πάντα τὰ θηρία τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ κέρατα δέκα αὐτῷ.

Δαν. 7,7 - Πισω από το θηρίον αυτό είδα να έρχεται αμέσως ένα άλλο τέταρτον φοβερόν θηρίον εμπνέον κατάπληξιν και τρόμον, πάρα πολύ δε ισχυρόν. Τα δόντια του ήσαν μεγάλα και σιδερένια. Συνέτριβε και κατέτρωγε κατά την όρεξιν αυτού, τα δε υπόλοιπα καταπατούσε με τα πόδια του. Το θηρίον αυτό ήτό κατά πολύ διαφορετικόν από τα άλλα θηρία, που είχαν προηγηθή. Εφερε δε δέκα κέρατα.

Δαν. 7,8 - προσενόουν τοῖς κέρασιν αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ κέρας ἕτερον μικρὸν ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ τρία κέρατα τῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεῤῥιζώθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ κέρατι τούτῳ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

Δαν. 7,8 - Παρετήρησα με προσοχήν τα κέρατά του και είδα και ιδού, ένα μικρόν κέρατον εφύτρωσεν ανάμεσα από τα άλλα. Τρία δε από τα δέκα προηγούμενα κέρατα εξερριζώθησαν, αμέσως μόλις ενεφανίσθη το μικρόν κέρας. Εις το μικρόν αυτό κέρας υπήρχον οφθαλμοί όμοιοι με ανθρωπίνους οφθαλμούς και στόμα, το οποίον εμεγαλαυχούσε και αλαζονεύετο.

Δαν. 7,9 - ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών, καὶ ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρόν, ὁ θρόνος αὐτοῦ φλὸξ πυρός, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον·

Δαν. 7,9 - Παρετήρουν με προσοχήν και έβλεπα, μέχρις ότου ετέθησαν θρόνοι και ο παλαιός των ημέρων, ο προαιώνιος Θεός και πατήρ, εκάθισεν στον θρόνον. Το ένδυμά του ήτο λευκόν ωσάν το χιόνι και αι τρίχες της κεφαλής του λευκαί ωσάν το καθαρόν ολόλευκον έριον. Ο θρόνος αυτού ήτο φλόγα πυρός και οι τροχοί του θρόνου του ήσαν πυρ, που εξέπεμπε φλόγας.

Δαν. 7,10 - ποταμὸς πυρὸς εἷλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· χίλιαι χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ, καὶ μύριαι μυριάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ· κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεῴχθησαν.

Δαν. 7,10 - Πυρινος ποταμός έτρεχεν έμπροσθέν του. Χιλιαι χιλιάδες αγγέλων τον υπηρετούσαν και μύριαι μυριάδες αγγέλων ίσταντο πλησίον του. Κριτήριον εστήθη και τα βιβλία ηνοίχθησαν.

Δαν. 7,11 - ἐθεώρουν τότε ἀπὸ φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων, ὧν τὸ κέρας ἐκεῖνο ἐλάλει, ἕως οὗ ἀνῃρέθη τὸ θηρίον καὶ ἀπώλετο, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός.

Δαν. 7,11 - Εστράφην τότε εκεί, όπου ηκούετο μία φωνή των μεγάλων λόγων, του οποίους εξεστόμιζε το μικρόν εκείνο κέρατον, μέχρις ότου εφονεύθη το θηρίον και εξηφανίσθη και το σώμα του πάρεδόθη να καή στο πυρ.

Δαν. 7,12 - καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων μετεστάθη ἡ ἀρχή, καὶ μακρότης ζωῆς ἐδόθη αὐτοῖς ἕως καιροῦ καὶ καιροῦ.

Δαν. 7,12 - Και από το αλλά θηρία αφηρέθη η εξουσία, αλλά εδόθη εις αυτά παράτασις ζωής μέχρις ωρισμένου καιρού.

Δαν. 7,13 - ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη.

Δαν. 7,13 - Εβλεπα μετά προσοχής στο όραμα της νυκτός και ιδού κάποιος, ως υιός ανθρώπου, ήρχετο επ' των νεφελών του ουρανού, έφθασε εμπρός στον παλαιόν των ημερών και ωδηγήθη προς αυτόν υπό των αγγέλων εν δόξη.

Δαν. 7,14 - καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύσουσιν· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται.-

Δαν. 7,14 - Εις αυτόν εδόθη η εξουσία, η τιμή και η βασιλεία και όλοι οι άνθρωποι λαοί, φυλαί και γλώσσαι θα υπηρετήσουν αυτόν. Η εξουσία του θα είναι εξουσία αιωνία και η βασιλεία αυτού ποτέ δεν θα φθαρή και δεν θα σβήση.

Δαν. 7,15 - Ἔφριξε τὸ πνεῦμά μου ἐν τῇ ἕξει μου, ἐγὼ Δανιήλ, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου ἐτάρασσόν με.

Δαν. 7,15 - Εφριξεν εντός μου το πνεύμα μου, εγώ ο Δανιήλ το βεβαιώνω τούτο, και τα οράματα αυτά της κεφαλής μου με συνετάραξαν.

Δαν. 7,16 - καὶ προσῆλθον ἑνὶ τῶν ἑστηκότων καὶ τὴν ἀκρίβειαν ἐζήτουν παρ᾿ αὐτοῦ μαθεῖν περὶ πάντων τούτων, καὶ εἶπέ μοι τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν σύγκρισιν τῶν λόγων ἐγνώρισέ μοι·

Δαν. 7,16 - Επλησίασα τότε ένα από τα παρευρισκόμενα ουράνια πνεύματα και εζητούσα να μάθω την ακριβή σημασίαν όλων αυτών που είδα. Εκείνο δέ μου απήντησε και μου κατέστησε γνωστήν την ακρίβειαν και την ερμηνείαν των πραγμάτων αυτών.

Δαν. 7,17 - ταῦτα τὰ θηρία τὰ μεγάλα τὰ τέσσαρα, τέσσαρες βασιλεῖαι ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς,

Δαν. 7,17 - Αυτά τα τέσσαρα μεγάλα θηρία, μου είπε, είναι αι τέσσαρες βασιλείαι, αι οποίαι η μία μετά την άλλην θα εμφανισθούν επί της γης.

Δαν. 7,18 - αἳ ἀρθήσονται· καὶ παραλήψονται τὴν βασιλείαν ἅγιοι Ὑψίστου καὶ καθέξουσιν αὐτὴν ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων.

Δαν. 7,18 - Αυταί όμως θα εξαφανισθούν και θα λάβουν την βασιλείαν κατόπιν οι άγιοι του Υψίστου Θεού και θα κρατήσουν αυτήν αιωνίαν και αναφαίρετον.

Δαν. 7,19 - καὶ ἐζήτουν ἀκριβῶς περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου, ὅτι ἦν διαφέρον παρὰ πᾶν θηρίον, φοβερὸν περισσῶς, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ

καὶ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ. ἐσθίον καὶ λεπτῦνον καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει·

Δαν. 7,19 - Ιδιαιτέρως τότε εζήτησα ακριβεστέρας πληροφορίας περί του τετάρτου θηρίου, διότι αυτό ήτο πολύ διαφορετικόν από τα άλλα τρία· πάρα πολύ φοβερόν τα δόντια του σιδερένια, τα νύχια του χάλκινα. Κατέτρωγε και συνέτριβε όσα ήθελε, τα δε υπόλοιπα τα καταπατούσε με τα πόδια του.

Δαν. 7,20 - καὶ περὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ τῶν δέκα τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ ἀναβάντος καὶ ἐκτινάξαντος τῶν προτέρων τρία, κέρας ἐκεῖνο, ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ ἡ ὅρασις αὐτοῦ μείζων τῶν λοιπῶν.

Δαν. 7,20 - Εζητούσα πληροφορίας δια τα δέκα κέρατα, που υπήρχον εις την κεφαλήν του, και δια το άλλο κέρας, που εφύτρωσε και το οποίον εξερρίζωσε και επέταξεν στο έδαφος τα προηγούμενα τρία· δια το κέρατον εκείνο, το οποίον είχεν οφθαλμούς και στόμα που μεγολαυχούσε και αλαζονεύετο η δε εμφάνισίς του ήτο μεγαλύτερα κι περισσότερον εντυπωσιακή από την των άλλων κεράτων.

Δαν. 7,21 - ἐθεώρουν καὶ τὸ κέρας ἐκεῖνο ἐποίει πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτούς,

Δαν. 7,21 - Εβλεπα μετά προσοχής και είδον, ότι το κέρατον εκείνο έκαμε πόλεμον εναντίον των ανθρώπων του Θεού και τους ενίκησε.

Δαν. 7,22 - ἕως οὗ ἦλθεν ὁ παλαιὸς ἡμερῶν καὶ τὸ κρίμα ἔδωκεν ἁγίοις Ὑψίστου, καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασε καὶ τὴν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι.

Δαν. 7,22 - Μέχρις ότου ήλθεν ο παλαιός των ημερών, ο προαιώνιος Θεός, ο οποίος έδωσε την νίκην στους αγίους ανθρώπους του Υψίστου. Και έτσι έφθασεν ο καιρός, κατά τον οποίον οι άγιοι κατέλαβον την βασιλείαν.

Δαν. 7,23 - καὶ εἶπε· τὸ θηρίον τὸ τέταρτον, βασιλεία τετάρτη ἔσται ἐν τῇ γῇ, ἥτις ὑπερέξει πάσας τὰς βασιλείας καὶ καταφάγεται πᾶσαν τὴν γῆν καὶ συμπατήσει αὐτὴν καὶ κατακόψει.

Δαν. 7,23 - Μου είπε λοιπόν· Το τέταρτον θηρίον είναι η τετάρτη βασιλεία επάνω εις την γην, η οποία από απόψεως δυνάμεως και αγριότητος θα υπερέχη από τας άλλας βασιλείας. Θα καταφάγη όλην την οικουμένην, θα ποδοπατήση και θα κατακόψη αυτήν.

Δαν. 7,24 - καὶ τὰ δέκα κέρατα αὐτοῦ, δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται, καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἀναστήσεται ἕτερος, ὃς ὑπεροίσει κακοῖς πάντας τοὺς ἔμπροσθεν, καὶ τρεῖς βασιλεῖς ταπεινώσει·

Δαν. 7,24 - Τα δέκα κέρατα του θηρίου αυτού συμβολίζουν τους δέκα βασιλείς, που θα εμφανισθούν. Κατόπιν από αυτούς θα εμφανισθή ένας άλλος, ο οποίος θα ξεπεράση όλους τους προηγηθέντας εις έργα κακά και ολέθρια, τους δε τρεις βασιλείς θα κτυπήση και θα εξευτελιση.

Δαν. 7,25 - καὶ λόγους πρὸς τὸν Ὕψιστον λαλήσει καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει καὶ ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιῶσαι καιροὺς καὶ νόμον. καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἥμισυ καιροῦ.

Δαν. 7,25 - Αυτός θα εκσφενδονίση λόγους αλαζονικούς και υβριστικούς εναντίον του Υψίστου Θεού. Θα καταδιώξη και θα αχρηστεύση τους αγίους του Υψίστου Θεού. Θα σχεδιάση να αλλάξη τους καιρούς και τον νόμον του Θεού, να δημιουργήση νέαν τάξιν πραγμάτων. Μέχρις ωρισμένου καιρού θα παραχωρηθή εις αυτόν μία τέτοια εξουσία.

Δαν. 7,26 - καὶ τὸ κριτήριον καθίσει καὶ τὴν ἀρχὴν μεταστήσουσι τοῦ ἀφανίσαι καὶ τοῦ ἀπολέσαι ἕως τέλους.

Δαν. 7,26 - Κατόπιν όμως το κριτήριον του Θεού θα καθίση και οι άγγελοι του Θεού θα αφαιρέσουν την εξουσίαν του, θα τον εξαφανίσουν και θα τον εξολοθρεύσουν εξ ολοκλήρου.

Δαν. 7,27 - καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ μεγαλωσύνη τῶν βασιλέων τῶν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἐδόθη ἁγίοις Ὑψίστου, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος, καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῷ δουλεύσουσι καὶ ὑπακούσονται.

Δαν. 7,27 - Επειτα η βασιλεία και η εξουσία και το μεγαλείον των βασιλέων, όλων όσοι ευρίσκονται κάτω από τον ουρανόν, θα δοθή στους αγίους του Υψιστου Θεού. Η βασιλεία αυτού είναι βασιλεία αιωνία. Ολαι αι αρχαί θα τον υπηρετούν και θα υπακούουν εις αυτόν.

Δαν. 7,28 - ἕως ὧδε τὸ πέρας τοῦ λόγου. ἐγὼ Δανιήλ, οἱ διαλογισμοί μου ἐπὶ πολὺ συνετάρασσόν με, καὶ ἡ μορφή μου ἠλλοιώθη ἐπ᾽ ἐμοί, καὶ τὸ ῥῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου διετήρησα.

Δαν. 7,28 - Εδώ παίρνει πέρας ο λόγος. Εγώ, ο Δανιήλ, επιβεβαιώνω και υπογράφω αυτά. Οι διαλογισμοί μου επί πολύ διάστημα χρόνου με συνετάρασσαν και η όψις του προσώπου μου ήλλαξεν επάνω μου. Αλλά τα αποκαλυπτικά αυτά οράματα και λόγια τα διετήρησα πιστώς μέσα εις την καρδίαν μου”.

ΔΑΝΙΗΛ 8

Δαν. 8,1 - Ἐν ἔτει τρίτῳ τῆς βασιλείας Βαλτάσαρ τοῦ βασιλέως ὅρασις ὤφθη πρός με, ἐγὼ Δανιήλ, μετὰ τὴν ὀφθεῖσάν μοι τὴν ἀρχήν.

Δαν. 8,1 - Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του βασιλέως Βαλτάσαρ, παρουσιάσθη εις εμέ τον Δανιήλ ένα όραμα, έπειτα από το όραμα, το οποίον είχα ίδει προηγουμένως.

Δαν. 8,2 - καὶ ἤμην ἐν Σούσοις τῇ βάρει, ἥ ἐστιν ἐν χώρᾳ Αἰλὰμ καὶ εἶδον ἐν ὁράματι καὶ ἤμην ἐπὶ τοῦ Οὐβὰλ

Δαν. 8,2 - Ευρισκόμην εις τα Σούσα εις ένα οχυρόν πύργον, που ευρίσκετο εις την χώραν Αιλάμ. Εκεί είδον ένα όραμα. Είδα δηλαδή, ότι ευρισκόμην πλησίον στον ποταμόν Ουβάλ.

Δαν. 8,3 - καὶ ᾖρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ κριὸς εἷς ἑστηκὼς πρὸ τοῦ Οὐβάλ. καὶ αὐτῷ κέρατα ὑψηλά, καὶ τὸ ἓν ὑψηλότερον τοῦ ἑτέρου, καὶ τὸ ὑψηλὸν ἀνέβαινεν ἐπ᾿ ἐσχάτων.

Δαν. 8,3 - Εσήκωσα τα μάτια μου· και είδα· και ιδού, ένας κριος εστέκετο πλησίον του ποταμού Ουβάλ. Είχε δύο κέρατα υψηλά, το ένα υψηλότερον από το άλλο, αυτό δε και ολοένα εμεγάλωνεν ανερχόμενον.

Δαν. 8,4 - καὶ εἶδον τὸν κριὸν κερατίζοντα κατὰ θάλασσαν καὶ βοῤῥᾶν καὶ νότον, καὶ πάντα τὰ θηρία οὐ στήσεται ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐξαιρούμενος ἐκ χειρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐποίησε κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ ἐμεγαλύνθη.

Δαν. 8,4 - Είδα, ότι κριος αυτός εκτυπούσε με τα κέρατά του προς δυσμάς, προς βορράν και προς νότον. Κανένα από τα θηρία δεν ήτο δυνατόν να αντισταθή ενώπιόν του, κανείς δεν ημπορούσε να γλυτώση από την δύναμίν του. Εκανε ο,τι ήθελε και έτσι ανεδείχθη ένδοξος και μέγας.

Δαν. 8,5 - καὶ ἐγὼ ἤμην συνίων καὶ ἰδοὺ τράγος αἰγῶν ἤρχετο ἀπὸ λιβὸς ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς καὶ οὐκ ἦν ἁπτόμενος τῆς γῆς, καὶ τῷ τράγῳ κέρας θεωρητὸν ἀναμέσον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Δαν. 8,5 - Εγώ παρατηρούσα με πολλήν προσοχήν, και ιδού, παρουσιάσθη ένας τράγος αιγών, ο οποίος ήρχετο από τα νοτιοδυτικά και προχωρούσε επάνω εις όλην την γην. Καθώς δε με μεγάλην ταχύτητα έτρεχεν, εφαίνετο ότι δεν ήγγιζε την γην. Είχε δε ανάμεσα στους οφθαλμούς του ένα μεγαλοπρεπές ξιοπαρατήρητον κέρατον.

Δαν. 8,6 - καὶ ἦλθεν ἕως τοῦ κριοῦ τοῦ τά κέρατα ἔχοντος, οὗ εἶδον, ἑστῶτος ἐνώπιον τοῦ Οὐβὰλ καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν ἐν ὁρμῇ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

Δαν. 8,6 - Αυτός ήλθε μέχρι του κριου, που είχε τα δέκα κέρατα και τον οποίον κριον είχα ίδει προηγουμένως να ίσταται πλησίον του ποταμού Ουβάλ. Ετρεξεν εναντίον αυτού με όλην την ορμήν της δυνάμεώς του.

Δαν. 8,7 - καὶ εἶδον αὐτὸν φθάνοντα ἕως τοῦ κριοῦ, καὶ ἐξηγριάνθη πρὸς αὐτὸν καὶ ἔπαισε τὸν κριὸν καὶ συνέτριψεν ἀμφότερα τὰ κέρατα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἦν ἰσχὺς τῷ κριῷ τοῦ στῆναι ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν καὶ συνεπάτησεν αὐτόν, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐξαιρούμενος τὸν κριὸν ἐκ χειρὸς αὐτοῦ.

Δαν. 8,7 - Τον είδα να φθάνη μέχρι του κριου. Εξηγριώθη μόλις τον αντίκρυσε, εκτύπησε τον κριόν, συνέτριψε και τα δύο αυτού κέρατα και δεν υπήρχε πλέον δύναμις στον κριόν, να αντισταθή εναντίον αυτού. Ο τράγος

τον έρριψε κατά γης και τον κατεπάτησε και δεν υπήρχε κανείς, που να έχη την δύναμιν, να τον γλυτώση από αυτόν.

Δαν. 8,8 - καὶ ὁ τράγος τῶν αἰγῶν ἐμεγαλύνθη ἕως σφόδρα, καὶ ἐν τῷ ἰσχῦσαι αὐτὸν συνετρίβη τὸ κέρας αὐτοῦ τὸ μέγα, καὶ ἀνέβη ἕτερα κέρατα τέσσαρα ὑποκάτω αὐτοῦ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ.

Δαν. 8,8 - Ο τράγος αυτός των αιγών έγινε μέγας και ένδοξος πολύ. Αλλά καθώς έφθασεν εις την μεγάλην υτήν δύναμι και δόξαν, συνετρίβη το ένα το μεγάλο κέρατον αυτού. Τοτε εφύτρωσαν τέσσαρα αλλά κέρατα αντί του ενός, που είχε συντριβή, και είχαν κατεύθυνσιν προς τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος.

Δαν. 8,9 - καὶ ἐκ τοῦ ἑνὸς αὐτῶν ἐξῆλθε κέρας ἓν ἰσχυρὸν καὶ ἐμεγαλύνθη περισσῶς πρὸς τὸν νότον καὶ πρὸς τὴν ἀνατολὴν καὶ πρὸς τὴν δύναμιν·

Δαν. 8,9 - 'Απο ένα δε εξ αυτών των κεράτων εβγήκε άλλο πολύ ισχυρόν κέρας, το οποίον εμεγάλωσε υπερβολικά με κατεύθυνσιν προς νότον και προς ανατολάς και προς την δύναμιν την μεγάλην.

Δαν. 8,10 - καὶ ἐμεγαλύνθη ἕως τῆς δυνάμεως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ἀπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἄστρων, καὶ συνεπάτησαν αὐτά,

Δαν. 8,10 - Υψωθῇ έως εις τας δυνάμστου ουρανού. Ενα μέρος των δυνάμεων του ουρανού και ένα μέρος των άστρων έπεσαν κάτω και κατεπατήθησαν από τους ανθρώπους του.

Δαν. 8,11 - καὶ ἕως οὗ ὁ ἀρχιστράτηγος ῥύσεται τὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ δι᾽ αὐτὸν θυσία ἐταράχθη, καὶ ἐγενήθη καὶ κατευοδώθη αὐτῷ, καὶ τὸ ἅγιον ἐρημωθήσεται·

Δαν. 8,11 - Η καταπάτησις αυτή θα συνεχισθή, μεχρις ότου ο αρχιστράτηγος του Θεού γλυτώση τους ανθρώπους του Θεού από την αιχμαλωσίαν. Εξ αιτίας του ανθρώπου αυτού, που εικονίζεται με το μεγάλο κέρατο, διεταράχθησαν αι προσφοραί τω θυσιών στο θυσιαστήριρν της Ιερουσαλήμ, υπεδουλώθη αυτή εις εκείνον και όλα τα κατακτητικά έργα εκείνου κατευωδόθησαν, ο δε ναός του Θεού ηρημώθη.

Δαν. 8,12 - καὶ ἐδόθη ἐπὶ τὴν θυσίαν ἁμαρτία, καὶ ἐῤῥίφη χαμαὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἐποίησε καὶ εὐοδώθη.

Δαν. 8,12 - Ο κακός αυτός άρχων έπραξε κατ' αυτόν τον τρόπον και επέτυχεν ει τας ενεργείας του, διότι οι προσφέροντες κατά την εποχήν εκείνην θυσίαν προς το Θεόν ημάρταναν και εποδοπατείτο εκ μέρους αυτών των ιδίων κάθε δίκαιον Θεού

Δαν. 8,13 - καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἁγίου λαλοῦντος, καὶ εἶπεν εἷς ἅγιος τῷ φελμουνὶ τῷ λαλοῦντι· ἕως πότε ἡ ὅρασις στήσεται, ἡ θυσία ἡ ἀρθεῖσα καὶ

ἡ ἁμαρτία ἐρημώσεως ἡ δοθεῖσα, καὶ τὸ ἅγιον καὶ ἡ δύναμις συμπατηθήσεται;

Δαν. 8,13 - Ηκουσα τότε ένα άγιον να ομιλή. Ενας δε άγιος είπεν εις εκείνον, ο οποίος ωμιλούσε· "μέχρι πότε θα σταματήσου τα συμβολιζόμενα δια της οράσεως αυτής; Εως πότε θα εκταθή η κατάπαυσις της θυσίας και η εξ αιτίας της τιμωρίας ερήμωσις της περιοχής; Εως πότε ο άγιος ναός και το θυσιαστήριόν του, όπως επίσης και η δύναμις του ισραηλιτικού λαού, θα καταπατώνται όλα από τους εχθρούς;"

Δαν. 8,14 - καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἕως ἑσπέρας καὶ πρωΐ ἡμέραι δισχίλιαι καὶ τριακόσιαι, καὶ καθαρισθήσεται τὸ ἅγιον. -

Δαν. 8,14 - Και εκείνος απήντησε· "έως ότου περάσουν διαδοχικώς δύο χιλιάδες τριακόσια ημερονύκτια. Τοτε θα καθαρισθή ο ναός του Θεού από την βεβήλωσιν".

Δαν. 8,15 - Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἰδεῖν με, ἐγὼ Δανιήλ, τὴν ὅρασιν καὶ ἐζήτουν σύνεσιν, καὶ ἰδοὺ ἔστη ἐνώπιον ἐμοῦ ὡς ὅρασις ἀνδρός.

Δαν. 8,15 - Εγώ, ο Δανιήλ, όταν είδα το όραμα, εσκεπτόμην και προσπαθούσα να κατανοήσω την σημασίαν αυτού και ιδού, εστάθη πλησίον μου κάποιος, ο οποίος είχε την εμφάνισιν ανδρός.

Δαν. 8,16 - καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀνδρὸς ἀναμέσον τοῦ Οὐβάλ, καὶ ἐκάλεσε καὶ εἶπε· Γαβριήλ, συνέτισον ἐκεῖνον τὴν ὅρασιν.

Δαν. 8,16 - Και ήκουσα την φωνήν ενός ανδρός, ο οποίος εστέκετο εν μέσω του ποταμού Ουβάλ, η οποία φωνή εφώναξε και είπε· "Γαβριήλ, εξηγησε εις αυτόν το όραμα εκείνο".

Δαν. 8,17 - καὶ ἦλθε καὶ ἔστη ἐχόμενος τῆς στάσεώς μου, καὶ ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν ἐθαμβήθην, καὶ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου, καὶ εἶπε πρός με· σύνες, υἱὲ ἀνθρώπου· ἔτι γὰρ εἰς καιροῦ πέρας ἡ ὅρασις.

Δαν. 8,17 - Αυτός ήλθε και εστάθη πολύ κοντά μου. Οταν δέ με επλησίασεν, εγώ κατελήφθην από δέος και θαυμασμόν και έπεσα αμέσως πρηνής με το πρόσωπόν μου κάτω εις την γην. Εκείνος δέ μου ειπέ· "Υιέ ανθρώπου, κατανόησε τούτο· ότι η όρασις αποκαλύπτει το τέλος του καιρού, του καιρού της βασιλείας των θηρίων",

Δαν. 8,18 - καὶ ἐν τῷ λαλεῖν αὐτὸν μετ᾿ ἐμοῦ πίπτω ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἥψατό μου καὶ ἔστησέ με ἐπὶ πόδας

Δαν. 8,18 - Οταν εκείνος μου ωμιλούσε, εγώ είχα πέσει πρηνής με το πρόσωπον στο έδαφος, με ήγγισε, με εσήκωσε εις τα ποδια μου

Δαν. 8,19 - καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγὼ γνωρίζω σοι τὰ ἐσόμενα ἐπ᾿ ἐσχάτων τῆς ὀργῆς· ἔτι γὰρ εἰς καιροῦ πέρας ἡ ὅρασις.

Δαν. 8,19 - και μου είπε· "ιδού, εγώ θα καταστήσω εις σε γνωστά αυτά, τα οποία θα συμβούν, όταν θα λάβη τέλος η τιμωρός θεία οργή. Τα σημαινόμενα δια του οράματος συμβολίζουν το πέρας της κυριαρχίας των θηρίων.

Δαν. 8,20 - ὁ κριός, ὃν εἶδες, ὁ ἔχων τὰ κέρατα βασιλεὺς Μήδων καὶ Περσῶν.
Δαν. 8,20 - Ο κριός, τον οποίον είδες είναι ο βασιλεύς των Μηδων και των Περσών.
Δαν. 8,21 - ὁ τράγος τῶν αἰγῶν βασιλεὺς Ἑλλήνων· καὶ τὸ κέρας τὸ μέγα, ὃ ἦν ἀναμέσον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, αὐτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς ὁ πρῶτος.
Δαν. 8,21 - Ο τράγος των αιγών είναι ο βασιλεύς των Ελλήνων. Το μεγάλο κέρας, το οποίον ήτο ανάμεσα στους οφθαλμούς του, αυτός είναι ο πρώτος και μέγας βασιλεύς των Ελλήνων.
Δαν. 8,22 - καὶ τοῦ συντριβέντος, οὗ ἔστησαν τέσσαρα κέρατα ὑποκάτω, τέσσαρες βασιλεῖς ἐκ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ ἀναστήσονται καὶ οὐκ ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ.
Δαν. 8,22 - Η συντριβή του μεγάλου αυτού κέρατος και τα τέσσαρα αλλά, τα οποία αντ' αυτού εφύτρωσαν, υποδηλώνουν τέσσαρας βασιλείς από το έθνος αυτό, οι οποίοι θα εγερθούν, χωρίς όμως να έχουν και την δύναμιν του πρώτου.
Δαν. 8,23 - καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτων τῆς βασιλείας αὐτῶν, πληρουμένων τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, ἀναστήσεται βασιλεὺς ἀναιδὴς προσώπῳ καὶ συνίων προβλήματα.
Δαν. 8,23 - Κατά το τέλος της βασιλείας αυτών, όταν πλέον θα έχουν φθάσει εις την πληρότητά των αι αμαρτίαι των αποστατών Ιουδαίων, θα εμφανισθή ένας αδιάντροπος βασιλεύς, πανούργος και πολυμήχανος.
Δαν. 8,24 - καὶ κραταιὰ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ καὶ θαυμαστὰ διαφθερεῖ καὶ κατευθυνεῖ καὶ ποιήσει καὶ διαφθερεῖ ἰσχυροὺς καὶ λαὸν ἅγιον.
Δαν. 8,24 - Θα έχη μεγάλην δύναμιν, θα επιφέρη αδιηγήτου καταοτροφάς. Θα φέρη εις πέρας τας ενεργείας του. Θα πράττη ο,τι θέλει και θα καταστρέψη ισχυρούς λαούς και αυτόν ακόμη τον άγιον λαόν του Θεού.
Δαν. 8,25 - καὶ ὁ ζυγὸς τοῦ κλοιοῦ αὐτοῦ κατευθυνεῖ· δόλος ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ μεγαλυνθήσεται καὶ δόλῳ διαφθερεῖ πολλοὺς καὶ ἐπὶ ἀπωλείας πολλῶν στήσεται καὶ ὡς ᾠὰ χειρὶ συντρίψει.
Δαν. 8,25 - Ο ζυγός της τυρανικής υποταγής θα, επεκταθή επιτυχώς εις λαούς. Θα ενεργή μετά δολιότητος, θα αλαζονευθή κατά τη καρδίαν αυτού και δια της πανουργία και των μηχανορραφιών του θα καταστρέψη πολλούς. Επάνω δε εις τα ερείπια πολλών θα σταθή αυτός υπερήφανος. Θα συντρίβη τους άλλους, με όσην ευκολίαν σπάζει κανείς ένα αυγό.
Δαν. 8 ,26 - καὶ ἡ ὅρασις τῆς ἑσπέρας καὶ τῆς πρωΐας τῆς ῥηθείσης ἀληθής ἐστι· καὶ σὺ σφράγισον τὴν ὅρασιν, ὅτι εἰς ἡμέρας πολλάς.
Δαν. 8,26 - Το όραμα των δυο χιλιάδων τριακοσίων ημερονυκτίων έχει και αυτό το νόημά του, είναι αληθές. Συ όμως τήρησε σιγήν, κράτησε

ανερμήνευτον την όρασιν αυτήν, διότι αναφέρεται εις ένα απτομακρυσμένον χρονικόν διάστημα”.

Δαν. 8,27 - καὶ ἐγὼ Δανιὴλ ἐκοιμήθην καὶ ἐμαλακίσθην ἡμέρας καὶ ἀνέστην καὶ ἐποίουν τὰ ἔργα τοῦ βασιλέως· καὶ ἐθαύμαζον τὴν ὅρασιν, καὶ οὐκ ἦν ὁ συνίων.

Δαν. 8,27 - Επειτα από τας οράσεις αυτάς εγώ, ο Δανιήλ, έπεσα εις τεταραγμένον ύπνον, ησθένησα επί μερικάς ημέρας έπειτα από τας οποίας εσηκώθην και εξετέλουν, όπως συνήθως, τα έργα του βασιλέως. Ανελογιζόμην όμως με θαυμασμόν αυτά, τα οποία είδα και ήκουσα, χωρίς και να ημπορώ να εισχωρήσω στο πλήρες νόημά των.

ΔΑΝΙΗΛ 9

Δαν. 9,1 - Ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει Δαρείου τοῦ υἱοῦ Ἀσουήρου ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῶν Μήδων, ὃς ἐβασίλευσεν ἐπὶ βασιλείαν Χαλδαίων,

Δαν. 9,1 - Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του Δαρείου, Βασιλέως των Χαλδαίων, ο οποίος ήτο υιός του Ασουήρου, από το γένος των Μηδων,

Δαν. 9,2 - ἐν ἔτει ἑνὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐγὼ Δανιὴλ συνῆκα ἐν ταῖς βίβλοις τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, ὃς ἐγενήθη λόγος Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν τὸν προφήτην εἰς συμπλήρωσιν ἐρημώσεως Ἱερουσαλήμ, ἑβδομήκοντα ἔτη.

Δαν. 9,2 - κατά το πρώτον, λοιπόν, έτος της βασιλείας του, εγώ, ο Δανιήλ εμελέτησα με πολλήν προσοχήν τα ιερά βιβλία και ειδικώτερα το σημείον εκείνο, το οποίον ανεφέρετο στον αριθμόν των ετών, που είχεν αποκαλυφθή εις τυν προφήτην Ιερεμίαν δια λόγου Θεού, και σύμφωνα προς τον οποίον προφητικόν λόγον, θα διαρκούσε η ερήμωση της Ιερουσαλήμ επί εδδομηκοντα έτη.

Δαν. 9,3 - καὶ ἔδωκα τὸ πρόσωπόν μου πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ ἐκζητῆσαι προσευχὴν καὶ δεήσεις ἐν νηστείαις καὶ σάκκῳ καὶ σποδῷ·

Δαν. 9,3 - Εστρεψα τότε εγώ το πρόσωπόν μου και την καρδίαν μου προς Κυριον τον Θεόν, δια να του υποβαλω θερμήν προσευχήν και ικεσίας, με νηστείας, φορών σάκκον και καθήμενος επάνω εις στάκτην.

Δαν. 9,4 - καὶ προσευξάμην πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου καὶ ἐξωμολογησάμην καὶ εἶπα· Κύριε ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ θαυμαστός, ὁ φυλάσσων τὴν διαθήκην σου καὶ τὸ ἔλεός σου τοῖς ἀγαπῶσί σε καὶ τοῖς φυλάσσουσι τὰς ἐντολάς σου,

Δαν. 9,4 - Προσηυχήθην προς Κυριον τον Θεόν μου, αφήκα να εκχυθή το περιεχόμενον της καρδίας μου και είπα προς αυτόν· “Κυριε, συ που είσαι ο μέγας και θαυμαστός Θεός, ο οποίος τηρείς την διαθήκην σου και το έλεός σου εις εκείνους, που σε αγαπούν και προσπαθούν να τηρούν τας εντολάς σου, άκουσε την εξομολόγησίν μου.

Δαν. 9,5 - ἡμάρτομεν, ἠδικήσαμεν, ἠνομήσαμεν καὶ ἀπέστημεν καὶ ἐξεκλίναμεν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου καὶ ἀπὸ τῶν κριμάτων σου.

Δαν. 9,5 - Ημαρτήσαμεν πράγματι, διεπράξαμεν αδικίας, παρέβημεν τον Νομον σου, απεμακρύνθημεν από σέ, εξεκλίναμεν από τας εντολάς σου και από τα προστάγματά σου.

Δαν. 9,6 - καὶ οὐκ εἰσηκούσαμεν τῶν δούλων σου τῶν προφητῶν, οἳ ἐλάλουν ἐν τῷ ὀνόματί σου πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἡμῶν καὶ ἄρχοντας ἡμῶν καὶ πατέρας ἡμῶν, καὶ πρὸς πάντα τὸν λαὸν τῆς γῆς.

Δαν. 9,6 - Δεν υπηκούσαμεν στους δούλους σου τους προφήτας, οι οποίοι εξ ονόματός σου ωμιλούσαν προς τους βασιλείς και προς τους άρχοντας ημών και τους προγόνους ημών και προς όλον τον ισραηλιτικόν λαόν της χώρας.

Δαν. 9,7 - σοὶ Κύριε ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡμῖν ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, ἀνδρὶ Ἰούδα καὶ τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ παντὶ Ἰσραήλ, τοῖς ἐγγὺς καὶ τοῖς μακρὰν ἐν πάσῃ τῇ γῇ, οὗ διέσπειρας αὐτοὺς ἐκεῖ, ἐν ἀθεσίᾳ αὐτῶν, ᾗ ἠθέτησαν.

Δαν. 9,7 - Εις σέ, Κυριε, υπάρχει η δικαιοσύνη και εις ημάς η καταισχύνη εις τα πρόσωπά μας, όπως μαρτυρεί η περίοδος αυτή της δουλείας μας· εις κάθε Ιουδαίον, εις αυτούς που κατοικούν την Ιερουσαλήμ, εις κάθε Ισραηλίτην, εις όλους όσοι ευρίσκονται πλησίον η μακράν, εις όλα τα μέρη, όπου συ, εν τη δικαιοσύνη σου, τους διεσκόρπισες, εξ αιτίας των παραβάσεων, τας οποίας αυτοί διέπραξαν.

Δαν. 9,8 - ἐν σοὶ Κύριέ ἐστιν ἡμῶν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡμῖν ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν καὶ τοῖς ἄρχουσιν ἡμῶν καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν, οἵτινες ἡμάρτομέν σοι.

Δαν. 9,8 - Εις σέ, Κυριε, υπάρχει η δικαιοσύνη, της οποίας και ημείς τιμωρούμενοι λαμβάνομεν πείραν. Εις ημάς δε υπάρχει η καταισχύνη του προσώπου μας· στους βασιλείς μας, στους άρχοντας μας, στους προγόνους μας, εις όλους μας, οι οποίοι ημαρτήσαμεν απέναντί σου.

Δαν. 9,9 - Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν οἱ οἰκτιρμοὶ καὶ οἱ ἱλασμοί, ὅτι ἀπέστημεν

Δαν. 9,9 - Αλλά εις σε τον Κυριον και Θεόν μας υπάρχει η ευσπλαγχνία και το έλεος δι' ημάς, οι οποίοι επανεστατήσαμεν απέναντί σου.

Δαν. 9,10 - καὶ οὐκ εἰσηκούσαμεν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πορεύεσθαι ἐν τοῖς νόμοις αὐτοῦ, οἷς ἔδωκε κατὰ πρόσωπον ἡμῶν ἐν χερσὶ τῶν δούλων αὐτοῦ τῶν προφητῶν.

Δαν. 9,10 - Δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν του Κυρίου και Θεού μας, να πορευθώμεν και να ζήσωμεν σύμφωνα με τους νόμους, τους οποίους αυτός έδωκε δια μέσου των δούλων του, των προφητών.

Δαν. 9,11 - καὶ πᾶς Ἰσραὴλ παρέβησαν τὸν νόμον σου καὶ ἐξέκλιναν τοῦ μὴ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς σου, καὶ ἐπῆλθεν ἐφ᾿ ἡμᾶς ἡ κατάρα καὶ ὁ ὅρκος ὁ γεγραμμένος ἐν νόμῳ Μωυσέως δούλου τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἡμάρτομεν αὐτῷ.

Δαν. 9,11 - Ολοι οι Ισραηλίται παρέβησαν τον Νομον σου, παρεξέκλιναν, ώστε να μην υπακούσουν εις την ιδικήν σου φωνήν· και έτσι έπεσεν επάνω μας η κατάρα, η ένορκος διακήρυξις σου του Θεού περί της τιμωρίας των αμαρτωλών, που είναι γραμμένη στον νόμον του Μωϋσέως, του δούλου του Θεού, διότι ημείς ημαρτήσαμεν απέναντι του Θεού.

Δαν. 9,12 - καὶ ἔστησε τοὺς λόγους αὐτοῦ, οὓς ἐλάλησεν ἐφ᾿ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς κριτὰς ἡμῶν, οἳ ἔκρινον ἡμᾶς, ἐπαγαγεῖν ἐφ᾿ ἡμᾶς κακὰ μεγάλα, οἷα οὐ γέγονεν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὰ γενόμενα ἐν Ἱερουσαλήμ.

Δαν. 9,12 - Εξεπλήρωσε τους λόγους, τους οποίους είχεν είπει εναντίον ημών, εναντίον των δικαστών, οι οποίοι μας εδίκαζαν· ότι θα επιφέρη εναντίον μας κακά μεγάλα, τέτοια τα οποία δεν είχαν γίνει άλλοτε κάτω από τον ουρανόν, ωσάν αυτά τα οποία συνέβησαν εις βάρος της Ιερουσαλήμ.

Δαν. 9,13 - καθὼς γέγραπται ἐν τῷ νόμῳ Μωυσῆ, πάντα τὰ κακὰ ταῦτα ἦλθεν ἐφ᾿ ἡμᾶς, καὶ οὐκ ἐδεήθημεν τοῦ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀποστρέψαι ἀπὸ τῶν ἀδικιῶν ἡμῶν καὶ τοῦ συνιέναι ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ σου.

Δαν. 9,13 - Οπως είναι γραμμένον στον νόμον του Μωϋσέως, όλα αυτά τα κακά έπεσαν επάνω μας και ημείς δεν εσυνετίσθημεν, δεν μετενοήσαμεν, δεν απεμακρύνθημεν από τας αδικίας μας, δεν προσεπαθήσαμεν να κατανοήσωμεν και να ζήσωμεν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, και δεν ικετεύσαμεν με θερμάς δεήσστον Κυριον,

Δαν. 9,14 - καὶ ἐγρηγόρησε Κύριος καὶ ἐπήγαγεν αὐτὰ ἐφ᾿ ἡμᾶς, ὅτι δίκαιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπὶ πᾶσαν τὴν ποίησιν αὐτοῦ, ἣν ἐποίησε, καὶ οὐκ εἰσηκούσαμεν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.

Δαν. 9,14 - Και όμως ο Κυριος ηγρύπνησε δι' ημάς και επέφερε τας παιδαγωγικάς αυτάς τιμωρίας εναντίον μας, διότι ο Κυριος ο Θεός μας είναι δίκαιος εις όλα τα έργα, τα οποία πραγματοποιεί. Ημείς όμως και πάλιν δεν υπηκούσαμεν εις την φωνήν του.

Δαν. 9,15 - καὶ νῦν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃς ἐξήγαγες τὸν λαόν σου ἐκ γῆς Αἰγύπτου ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐποίησας σεαυτῷ ὄνομα ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν.

Δαν. 9,15 - Και τώρα, Κυριε ο Θεός μας, συ ο οποίος εβγαλες ελεύθερον τον λαόν σου από την χώραν της Αιγύπτου με ακατανίκητοι δύναμιν και κατέστησες ένδοξον και περίφημον το Ονομά σου μέχρι και της σημερινής ημέρας, άκουσε την προσευχήν μας. Ομολογούμεν ότι ημαρτήσαμεν, ότι παρέβημεν τον Νομον σου.

Δαν. 9,16 - Κύριε, ἐν πάσῃ ἐλεημοσύνῃ σου ἀποστραφήτω δὴ ὁ θυμός σου καὶ ἡ ὀργή σου ἀπὸ τῆς πόλεώς σου Ἱερουσαλὴμ ὄρους ἁγίου σου, ὅτι ἡμάρτομεν, καὶ ἐν ταῖς ἀδικίαις ἡμῶν καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὁ λαός σου εἰς ὀνειδισμὸν ἐγένετο ἐν πᾶσι τοῖς περικύκλῳ ἡμῶν.

Δαν. 9,16 - Αλλά, Κυριε, συ ο οποίος έχεις πάσαν ελεημοσύνην και άπειρον το έλεος, ας αποστροφή τώρα ο θυμός και η οργή σου από την πόλιν σου την Ιερουσαλήμ, από το άγιόν σου όρος, όπου ο ναός και το θυσιαστήριων. Διότι ημείς ημαρτήσαμεν και εξ αιτίας των ιδικών μας αδικιών και των αδικιών, που είχαν διαπράξει οι πατέρες μας και ο ισραηλιτικός λαός, παρεδόθη η Ιερουσαλήμ εις ονειδισμόν εις όλους τους κύκλω λαούς.

Δαν. 9,17 - καὶ νῦν εἰσάκουσον, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆς προσευχῆς τοῦ δούλου σου καὶ τῶν δεήσεων αὐτοῦ καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸ ἁγίασμά σου τὸ ἔρημον ἕνεκέν σου, Κύριε·

Δαν. 9,17 - Και τώρα, Κυριε ο Θεός ημών, άκουσε την προσευχήν του δούλου σου και τας θερμάς ικεσίας, που σου απευθύνει. Ας φανή ευμενές το πρόσωπόν σου προς τον έρημον ναόν σου, ένεκέν σου, Κυριε.

Δαν. 9,18 - κλῖνον ὁ Θεός μου τὸ οὖς σου καὶ ἄκουσον· ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἰδὲ τὸν ἀφανισμὸν ἡμῶν καὶ τῆς πόλεώς σου, ἐφ᾿ ἧς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά σου ἐπ᾿ αὐτῆς, ὅτι οὐκ ἐπὶ ταῖς δικαιοσύναις ἡμῶν ῥιπτοῦμεν τὸν οἰκτιρμὸν ἡμῶν ἐνώπιόν σου, ἀλλ᾿ ἐπὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου τοὺς πολλούς, Κύριε.

Δαν. 9,18 - Κλίνε, Κυριε, το αυτί σου και άκουσε την προσευχήν μου. Ανοιξε, Κυριε, τους οφθαλμούς σου και ιδέ τον εξαφανισμόν και ημών και της πόλεώς σου, εις την οποίαν πόλιν ηκούετο και εδοξάζετο το Ονομά σου. Δεν προσπίπτομεν ενώπιόν σου και δεν σε παρακαλούμεν να μας λυπηθής χάρις εις τας δικαιοσύνας μας, αλλά χάρις στους πολλούς οικτιρμούς σου, Κυριε.

Δαν. 9,19 - εἰσάκουσον, Κύριε, ἱλάσθητι Κύριε, πρόσχες Κύριε καὶ ποίησον· μὴ χρονίσῃς ἕνεκέν σου, ὁ Θεός μου, ὅτι τὸ ὄνομά σου ἐπικέκληται ἐπὶ τὴν πόλιν σου καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου. -

Δαν. 9,19 - Ακουσε Κυριε, την προσευχήν μας. Δείξε στοργήν και έλεος προς ημάς. Στρέψε την προσοχήν σου και κάμε ο,τι πρέπει δια την σωτηρίαν μας. Εφ' όσον είσαι Θεός του ελέους, μη βραδύνης, Κυριε, διότι το Ονομά σου ανεφέρετο και εδοξάζετο εις την πόλιν σου την Ιερουσαλήμ, όπως και στον λαόν σου”.

Δαν. 9,20 - Καὶ ἔτι ἐμοῦ λαλοῦντος καὶ προσευχομένου καὶ ἐξαγορεύοντος τὰς ἁμαρτίας μου καὶ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ μου Ἰσραὴλ καὶ ῥιπτοῦντος τὸν ἔλεόν μου ἐναντίον τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου περὶ τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου

Δαν. 9,20 - Ενῷ εγώ συνέχιζα ακόμη να ομιλώ προς τον Θεόν και προσηυχόμην προς αυτόν, εξαμολογούμενος τας αμαρτίας μου και τας αμαρτίας του ισραηλιτικού μου λαού και επιρρίπτων τον εαυτόν μου στο έλεος Κυρίου του Θεού μου δια την απελεύθερωσιν του αγίου του όρους,

Δαν. 9,21 - καὶ ἔτι ἐμοῦ λαλοῦντος ἐν τῇ προσευχῇ καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Γαβριήλ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ὁράσει ἐν τῇ ἀρχῇ, πετόμενος καὶ ἥψατό μου ὡσεὶ ὥραν θυσίας ἑσπερινῆς.

Δαν. 9,21 - ενώ, λοιπόν, εγώ ακόμη δια της προσευχής ωμιλούσα προς τον Κυριον, ιδού, ένας ανήρ, ο Γαβριήλ, τον οποίον είχον ίδει και στο προηγούμενον όραμα, πετώντας ήλθε κοντά μου κατά την ώραν της εσπερινής θυσίας,

Δαν. 9,22 - καὶ συνέτισέ με καὶ ἐλάλησε μετ᾿ ἐμοῦ καὶ εἶπε· Δανιήλ, νῦν ἐξῆλθον συμβιβάσαι σε σύνεσιν·

Δαν. 9,22 - μου ωμίλησε και μου εδωσε να εννοήσω μερικά πράγματα, που δεν τα είχα κατανοήσει προηγουμένως. “Δανιήλ, μου είπε, εγώ ήλθα να σε κατατοπίσω και να σου δώσω να εννοήσης.

Δαν. 9,23 - ἐν ἀρχῇ τῆς δεήσεώς σου ἐξῆλθε λόγος, καὶ ἐγὼ ἦλθον τοῦ ἀναγγεῖλαί σοι. ὅτι ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν εἶ σύ· καὶ ἐννοήθητι ἐν τῷ ῥήματι καὶ σύνες ἐν τῇ ὀπτασίᾳ.

Δαν. 9,23 - Οταν ήρχισες να προσεύχεσαι, εβγήκεν από το στόμα σου παράκλησις. Και ιδού, εγώ ήλθα να απαντήσω εις αυτά που εζητούσες. Διότι συ είσαι ανήρ ευγενών και αγίων επιθυμιών. Πρόσεξε, λοιπόν, στους λόγους μου, δια να εννοήσης με σύνεσιν αυτά, που είδες και ήκουσες στο όραμα.

Δαν. 9,24 - ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν σου τοῦ συντελεσθῆναι ἁμαρτίαν καὶ τοῦ σφραγίσαι ἁμαρτίας καὶ ἀπαλεῖψαι τὰς ἀνομίας καὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι ἀδικίας καὶ τοῦ ἀγαγεῖν δικαιοσύνην αἰώνιον καὶ τοῦ σφραγίσαι ὅρασιν καὶ προφήτην καὶ τοῦ χρῖσαι ἅγιον ἁγίων.

Δαν. 9,24 - Εις εβδομήκοντα εβδομάδας ετών περιωρίσθησαν αι συμφοραί και αι θλίψστου λαού σου και της αγίας σου πόλεως της Ιερουσαλήμ, δια να τεθή τέρμα εις τας αμαρτίας σας, δια να τεθή σφραγίς τέρματος εις την αμαρτίαν, δια να εξαλειφθούν όλαι αι παρανομίαι των ανθρώπων, δια να εξιλεωθούν ενώπιον του Θεού αι αδικίαι και να αποκατασταθή αιωνία δικαιοσύνη, και δια να τεθή τέρμα και σφραγίς πλέον εις κάθε χριστολογικήν προφητείαν, εις κάθε χριστολογικόν προφήτην, διότι τότε θα χρισθή προφήτης ο αγιώτατος από όλους τους προφήτας.

Δαν. 9,25 - καὶ γνώσῃ καὶ συνήσεις· ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλὴμ ἕως χριστοῦ ἡγουμένου ἑβδομάδες ἑπτὰ καὶ ἑβδομάδες ἑξηκονταδύο· καὶ ἐπιστρέψει καὶ οἰκοδομηθήσεται πλατεῖα καὶ τεῖχος, καὶ ἐκκενωθήσονται οἱ καιροί.

Δαν. 9,25 - Μαθε και κατανόησε καλά, ότι από την ημέραν, που θα εκδοθή διάταγμα δια την ανοικοδόμησιν της Ιερουσαλήμ, μέχρι της ημέρας που θα εμφανισθή ο αρχών, ο οποίος θα έχη χρισθή από εμέ, θα περάσουν επτά εδοομάδες ετών και άλλαι εξήκοντα δύο εβδομάδες ετών. Μετά τας πρώτας επτά εβδομάδας θα επιστρέψουν οι Ιουδαίοι αιχμάλωτοι και θα ανοικοδομηθη η πλατεία και το τείχος της πόλεως και θα πραγματοποιηθούν έτσι οι πρώτοι καιροί.

Δαν. 9,26 - καὶ μετὰ τὰς ἑβδομάδας τὰς ἑξηκονταδύο ἐξολοθρευθήσεται χρῖσμα, καὶ κρίμα οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ· καὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ ἅγιον διαφθερεῖ σὺν τῷ ἡγουμένῳ τῷ ἐρχομένῳ καὶ ἐκκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, καὶ ἕως τέλους πολέμου συντετμημένου τάξει ἀφανισμοῖς.

Δαν. 9,26 - Μετά δε την παρέλευσιν των εξήντα δύο εβδομάδων ετών, θα θανατωθή ο χριστός. Κυρίου, ο Σωτήρ, χωρίς να υπάρχη καμμία απολύτως αμαρτία και αιτία θανάτου δι' αυτόν. Η πόλις της Ιερουσαλήμ και ο άγιος ναός θα καταστραφούν μαζή με τους ηγουμένους, τους άρχοντας της εποχής εκείνης. Οι κάτοικοι θα κατακλυσθούν από συμφοράς και ένας ξένος λαός θα αναλάβη πάλεμον κατά του Ισραήλ, μέχρι δε τέλους του πολέμου θα επιφέρη φοβεράς καταστροφάς και τρομερούς αφανισμούς.

Δαν. 9,27 - καὶ δυναμώσει διαθήκην πολλοῖς, ἑβδομὰς μία· καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος ἀρθήσεταί μου θυσία καὶ σπονδή, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων, καὶ ἕως τῆς συντελείας καιροῦ συντέλεια δοθήσεται ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν.

Δαν. 9,27 - Κατά μίαν εβδομάδα ετών ο Χριστός θα συνάψη και θα καταστήση ισχυράν και έγκυρον μίαν νέον διαθήκην. Κατά δε το μέσον της εβδομάδος αυτής, που θα προσφερθή η μεγάλη θυσία του λυτρωτού Χριστού, θα τεθή οριστικόν πλέον τέρμα εις τας παλαιάς θυσίας και σπονδάς. Εις δε τον ναόν μου και τον λαόν του Ισραήλ, θα εισέλθουν βδελυραί δυνάμεις καταστροφής και ερημώσεως. Τέρμα δε εις την καταστροφήν θα τεθή όταν συμπληρωθή ο ωρισμένος χρόνος.

ΔΑΝΙΗΛ 10

Δαν. 10,1 - Ἐν ἔτει τρίτῳ Κύρου βασιλέως Περσῶν λόγος ἀπεκαλύφθη τῷ Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα ἐπεκλήθη Βαλτάσαρ, καὶ ἀληθινὸς ὁ λόγος, καὶ δύναμις μεγάλη καὶ σύνεσις ἐδόθη αὐτῷ ἐν τῇ ὀπτασίᾳ.

Δαν. 10,1 - Κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του Κυρου, βασιλέως των Περσών, απεκαλύφθη στον Δανιήλ, ο οποίος επωνομάζετο και Βαλτάσαρ, προφητικός λόγος. Αυτός ο προφητικός λόγος ήτο αληθινός, θείος, μεγάλη δε η δύναμίς του. Εις τον Δανιήλ εδόθη σύνεσις, ώστε να κατανόηση το προφητικόν εκείνο όραμα.

Δαν. 10,2 - ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγὼ Δανιὴλ ἤμην πενθῶν τρεῖς ἑβδομάδας ἡμερῶν·

Δαν. 10,2 - Κατά τας ημέρας εκείνας εγώ ο Δανιήλ επενθούσα επί τρεις ολοκλήρους εβδομάδας.

Δαν. 10,3 - ἄρτον ἐπιθυμιῶν οὐκ ἔφαγον, καὶ κρέας καὶ οἶνος οὐκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, καὶ ἄλειμμα οὐκ ἠλειψάμην ἕως πληρώσεως τριῶν ἑβδομάδων ἡμερῶν.

Δαν. 10,3 - Κανένα γευστικόν και ευχάριστον φαγητόν δεν έφαγα. Κρέας και οίνος δεν εισήλθον στο στόμα μου, με μύρα δεν ηλείφθην, μέχρις ότου συνεπληρώθησαν αι ημέραι των τριών εβδομάδων.

Δαν. 10,4 - ἐν ἡμέρᾳ εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, καὶ ἐγὼ ἤμην ἐχόμενα τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, αὐτός ἐστι Τίγρις, Ἐδδεκέλ,

Δαν. 10,4 - Κατά την εικοστήν τετάρτην του πρώτου μηνός εγώ ευρισκόμην πλησίον του μεγάλου ποταμού, του οποίου το όνομα είναι Τιγρις, εβραϊστί δε Εδδεκέλ.

Δαν. 10,5 - καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ εἷς ἐνδεδυμένος βαδδίν, καὶ ἡ ὀσφὺς αὐτοῦ περιεζωσμένη ἐν χρυσίῳ Ὠφάζ,

Δαν. 10,5 - Εσήκωσα τα μάτια μου και ιδού, είδον ένα άνδρα, ο οποίος εφορούσε λίνον ένδυμα και είχε ζωσμένην την μέσην αυτού με ζώνην κοσμημένην με χρυσίον Ωφάζ.

Δαν. 10,6 - καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὡσεὶ θαρσίς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ ὅρασις ἀστραπῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡσεὶ λαμπάδες πυρός, καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ καὶ τὰ σκέλη ὡς ὅρασις χαλκοῦ στίλβοντος καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὄχλου.

Δαν. 10,6 - Το σώμα του εφαίνετο ωσάν τον πολύτιμον λίθον θαρσίς, το δε πρόσωπόν του είχε την λάμψιν της αστραπής. Τα μάτια του έλαμπαν ωσάν λαμπάδες πυρός, οι βραχίονες του και τα σκέλη του ωσάν στίλβων χαλκός και ο ήχος των λόγων του ήτο ωσάν τον ήχον πολυαρίθμων ανθρώπων.

Δαν. 10,7 - καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιὴλ μόνος τὴν ὀπτασίαν, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ μετ᾿ ἐμοῦ οὐκ εἶδον τὴν ὀπτασίαν, ἀλλ᾿ ἢ ἔκστασις μεγάλη ἐπέπεσεν ἐπ᾿ αὐτούς, καὶ ἔφυγον ἐν φόβῳ.

Δαν. 10,7 - Εγώ μόνος ο Δανιήλ είδα αυτήν την οπτασίαν. Οι άνδρες, που ήσαν μαζή μου, δεν είδαν το όραμα, αλλά κατέλαβεν αυτούς μεγάλο δέος και έφυγαν τρομαγμένοι.

Δαν. 10,8 - καὶ ἐγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ εἶδον τὴν ὀπτασίαν τὴν μεγάλην ταύτην, καὶ οὐχ ὑπελείφθη ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, καὶ ἡ δόξα μου μετεστράφη εἰς διαφθοράν, καὶ οὐκ ἐκράτησα ἰσχύος.

Δαν. 10,8 - Εγώ απέμεινα μόνος εκεί και είδα την μεγάλην αυτήν οπτασίαν. Εξ αιτίας δε του μεγαλειώδους αυτού οράματος δεν μου έμεινε

καμμία δύναμις. ' Ηλλοιώθη και παρεμορφώθη το πρόσωπόν μου. Εχασα την σωματικήν δύναμιν και δεν ηδυνάμην να σταθώ όρθιος.

Δαν. 10,9 - καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἀκοῦσαί με αὐτοῦ ἤμην κατανενυγμένος, καὶ τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν.

Δαν. 10,9 - Ηκουσα την φωνήν των λόγων του και όταν την ήκουσα, εκυριεύθην από φόβον. Επεσα κάτω με το πρόσωπον στο έδαφος.

Δαν. 10,10 - καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἁπτομένη μου καὶ ἤγειρέ με ἐπὶ τὰ γόνατά μου.

Δαν. 10,10 - Και ιδού, ένα χέρι με ήγγισε και με εσήκωσε εις τα γόνατά μου

Δαν. 10,11 - καὶ εἶπε πρός με· Δανιὴλ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, σύνες ἐν τοῖς λόγοις, οἷς ἐγὼ λαλῶ πρός σε, καὶ στῆθι ἐπὶ τῇ στάσει σου, ὅτι νῦν ἀπεστάλην πρός σε. καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν πρός με τὸν λόγον τοῦτον ἀνέστην ἔντρομος.

Δαν. 10,11 - και μου είπε· “Δανιήλ, άνθρωπε ευγενών και αγίων επιθυμιών, άκου με προσοχήν και προσπάθησε να κατανόησης τα λόγια, τα οποία εγώ θα σου είπω. Στάσου όρθιος, διότι εγώ έχω ασποσταλή προς σε εκ μέρους του Θεού”. Οταν μου είπεν αυτόν τον λόγον εσηκώθηκα όρθιος, αλλά και κατατρομαγμένος.

Δαν. 10,12 - καὶ εἶπε πρός με· μὴ φοβοῦ, Δανιήλ, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἧς ἔδωκας τὴν καρδίαν σου τοῦ συνεῖναι καὶ κακωθῆναι ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, ἠκούσθησαν οἱ λόγοι σου, καὶ ἐγὼ ἦλθον ἐν τοῖς λόγοις σου.

Δαν. 10,12 - Εκείνος δέ μου είπε· “μη φοβείσαι, Δανιήλ, διότι από την πρώτην ημέραν, κατά την οποίαν συ παρέδωσες την καρδίαν σου να μάθης την αλήθειαν, να σκληραγωγηθής και να ταλαιπωρηθής ενώπιον Κυρίου του Θεού σου, ηκούσθησαν οι λόγοι σου από τον Θεόν και εγώ ήλθα να δώσω απόκρισιν στους λόγους σου.

Δαν. 10,13 - καὶ ὁ ἄρχων βασιλείας Περσῶν εἱστήκει ἐξ ἐναντίας μου εἴκοσι καὶ μίαν ἡμέραν, καὶ ἰδοὺ Μιχαὴλ εἷς τῶν ἀρχόντων τῶν πρώτων ἦλθε βοηθῆσαί μοι, καὶ αὐτὸν κατέλιπον ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἄρχοντος βασιλείας Περσῶν,

Δαν. 10,13 - Ο άγγελος, ο άρχων, κατ' εντολήν του Θεού, του βασιλείου των Περσών, είχε σταθή απέναντί μου και επί είκοσι και μίαν ημέραν με ημπόδιζε. Και ιδού, ο Μιχαήλ ένας από τους πρώτους άρχοντας του ουρανού, ήλθε να με βοηθήση. Αφήκα εγώ αυτόν εκεί να αντιμετωπίση τον άρχοντα του βασιλείου των Περσών,

Δαν. 10,14 - καὶ ἦλθον συνετίσαι σε ὅσα ἀπαντήσεται τῷ λαῷ σου ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, ὅτι ἔτι ἡ ὅρασις εἰς ἡμέρας. -

Δαν. 10,14 - και ήλθα να σε ενημερώσω, δια να μάθης τι θα συμβούν στον λαόν σου κατά τας τελευταίας ημέρας. Διότι αυτό το όραμα αναφέρεται

εις τας ημέρας εκείνας”.

Δαν. 10,15 - Καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν μετ᾿ ἐμοῦ κατὰ τοὺς λόγους τούτους ἔδωκα τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν καὶ κατενύγην.

Δαν. 10,15 - Οταν εκείνος μου είπεν αυτούς τους λόγους, εγύρισα το πρόσωπόν μου προς την γην και εκυριεύθην από μεγάλην συγκίνησιν.

Δαν. 10,16 - καὶ ἰδοὺ ὡς ὁμοίωσις υἱοῦ ἀνθρώπου ἥψατο τῶν χειλέων μου· καὶ ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἐλάλησα καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἑστῶτα ἐναντίον μου· Κύριε, ἐν τῇ ὀπτασίᾳ σου ἐστράφη τὰ ἐντός μου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκ ἔσχον ἰσχύν·

Δαν. 10,16 - Και ιδού, κάποιος, που ομοίαζε με άνθρωπον, ήγγισε τα χείλη μου, ήνοιξα το στόμα μου, ωμίλησα προς αυτόν που ίστατο απέναντί μου και του είπα· “Κυριε, καθώς σε είδα, συνεταράχθη το εσωτερικόν μου και δεν μου απέμεινε πλέον δύναμις.

Δαν. 10,17 - καὶ πῶς δυνήσεται ὁ παῖς σου, Κύριε, λαλῆσαι μετὰ τοῦ Κυρίου μου τούτου; καὶ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ στήσεται ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, καὶ πνεῦμα οὐχ ὑπελείφθη ἐν ἐμοί.

Δαν. 10,17 - Και πως θα ημπορέσω εγώ ο δούλος σου, Κυριε, να ομιλήσω με σε τον Κυριον μου; Διότι από την στιγμήν αυτήν δεν απέμεινε δύναμις εντός μου. Και αυτή η αναπνοή μου έχει κοπή”.

Δαν. 10,18 - καὶ προσέθετο καὶ ἥψατό μου ὡς ὅρασις ἀνθρώπου καὶ ἐνίσχυσέ με

Δαν. 10,18 - Εκείνος που ωμοίαζε με άνθρωπον, με ήγγισε πάλιν, με ενίσχυσε

Δαν. 10,19 - καὶ εἶπέ μοι· μὴ φοβοῦ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, εἰρήνη σοι· ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε. καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν μετ᾿ ἐμοῦ ἴσχυσα καὶ εἶπα· λαλείτω ὁ Κύριός μου, ὅτι ἐνίσχυσάς με.

Δαν. 10,19 - και μου είπε· “μη φοβείσαι, άνθρωπε των ευγενών και αγίων επιθυμιών. Η ειρήνη ας είναι μαζή σου. Παρε θάρρος και δύναμιν”. Καθώς δε εκείνος ωμίλησεν έτσι προς εμέ, ησθάνθην ότι επήρα δύναμιν και είπα· “ας ομιλήση ο Κυριος μου, διότι συ με ενεδυνάμωσες”.

Δαν. 10,20 - καὶ εἶπεν· εἰ οἶδας, ἱνατί ἦλθον πρός σε; καὶ νῦν ἐπιστρέψω τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ ἄρχοντος Περσῶν· καὶ ἐγὼ ἐξεπορευόμην, καὶ ὁ ἄρχων τῶν Ἑλλήνων ἤρχετο,

Δαν. 10,20 - Εκείνος είπε· “γνωρίζεις, τάχα, διατί ήλθα προς σέ; Τωρα εγώ θα επιστρέψω να πολεμήσω με τον άρχοντα άγγελον τον εξουσιάζοντα στους Πέρσας. Οταν εγώ έφευγα, ήρχετο ο άγγελος άρχων των Ελλήνων.

Δαν. 10,21 - ἀλλ᾿ ἢ ἀναγγελῶ σοι τὸ ἐντεταγμένον ἐν γραφῇ ἀληθείας, καὶ οὐκ ἔστιν εἷς ἀντεχόμενος μετ᾿ ἐμοῦ περὶ τούτων, ἀλλ᾿ ἢ Μιχαὴλ ὁ ἄρχων ὑμῶν.

Δαν. 10,21 - Ηλθα λοιπόν να σου αναγγείλω αυτό, που είναι γραμμένον στο βιβλίον της αληθείας. Δεν υπάρχει κανείς άλλος να με βοηθήση εις τας υποθέσεις αυτάς, ειμή μόνον ο άρχων του ιδικού σας έθνους, ο Αρχάγγελος Μιχαήλ.

ΔΑΝΙΗΛ 11

Δαν. 11,1 - Καὶ ἐγὼ ἐν ἔτει πρώτῳ Κύρου ἔστην εἰς κράτος καὶ ἰσχύν.
Δαν. 11,1 - Κατά το πρώτον έτος της βασιλείας του Βασιλέως Κυρου απέκτησα εγώ ισχύν και δύναμιν.
Δαν. 11,2 - καὶ νῦν ἀλήθειαν ἀναγγελῶ σοι· ἰδοὺ ἔτι τρεῖς βασιλεῖς ἀναστήσονται ἐν τῇ Περσίδι, καὶ ὁ τέταρτος πλουτήσει πλοῦτον μέγαν παρὰ πάντας· καὶ μετὰ τὸ κρατῆσαι αὐτὸν τοῦ πλούτου αὐτοῦ ἐπαναστήσεται πάσαις βασιλείαις Ἑλλήνων.
Δαν. 11,2 - Τωρα θα σου είπω την αλήθειαν δια τα μελλοντικά γεγονότα. Ιδού, τρεις ακόμη βασιλείς θα εγερθούν εις την Περσίαν. Ο τέταρτος θα αποκτήση μεγάλον πλούτον, περισσότερον από όλους τους άλλους. Οταν δε γίνη κύριος του απέραντου αυτού πλούτου, θα στραφή και θα εκστρατεύση εναντίον όλων των ελληνικών βασιλείων.
Δαν. 11,3 - καὶ ἀναστήσεται βασιλεὺς δυνατὸς καὶ κυριεύσει κυριείας πολλῆς καὶ ποιήσει κατὰ τό θέλημα αὐτοῦ.
Δαν. 11,3 - Επειτα θα εγερθή άλλος βασιλεύς ισχυρός, θα επεκτείνη την κυριαρχίαν του εις πολλήν έκτασιν και θα κάμνη αυτό, που θέλει.
Δαν. 11,4 - καὶ ὡς ἂν στῇ, ἡ βασιλεία αὐτοῦ συντριβήσεται, καὶ διαιρεθήσεται εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ καὶ οὐκ εἰς τὰ ἔσχατα αὐτοῦ, οὐδὲ κατὰ τὴν κυριείαν αὐτοῦ, ἣν ἐκυρίευσεν· ὅτι ἐκτιλήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ καὶ ἑτέροις ἐκτὸς τούτων.
Δαν. 11,4 - Οταν δε θα εδραιωθή πλέον η δύναμις του βασιλείου του, θα καταστραφή και αυτός. Θα διαιρεθή το βασίλειόν του εις τα τέσσαρα σημεία του ορίζοντος, χωρίς όμως και να περιέλθη στους απογόνους του. Δεν θα κυβερνηθούν όμως τα τέσσαρα αυτά βασίλεια, όπως εκείνος τα είχε κυβερνήσει. Διότι το βασίλειόν του εν τω συνόλω πλέον θα εκριζωθή και θα περιέλθη εις άλλους εκτός αυτών.
Δαν. 11,5 - καὶ ἐνισχύσει ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου· καὶ εἷς τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ ἐνισχύσει ἐπ᾿ αὐτὸν καὶ κυριεύσει κυριείαν πολλὴν ἐπ᾿ ἐξουσίας αὐτοῦ.
Δαν. 11,5 - Ο βασιλεύς των νοτίων περιοχών θα αποκτήση δύναμιν μεγάλην. Ενας όμως από τους στρατηγούς του θα αναδειχθή ισχυρότερος από αυτόν και θα κυριάρχηση με πολλήν δύναμιν επί του βασιλείου αυτού.

Δαν. 11,6 - καὶ μετὰ τὰ ἔτη αὐτοῦ συμμειγήσονται, καὶ θυγάτηρ βασιλέως τοῦ νότου εἰσελεύσεται πρὸς βασιλέα τοῦ βοῤῥᾶ τοῦ ποιῆσαι συνθήκας μετ᾿ αὐτοῦ· καὶ οὐ κρατήσει ἰσχύος βραχίονος, καὶ οὐ στήσεται τὸ σπέρμα αὐτοῦ, καὶ παραδοθήσεται αὐτὴ καὶ οἱ φέροντες αὐτὴν καὶ ἡ νεᾶνις καὶ ὁ κατισχύων αὐτὴν ἐν τοῖς καιροῖς.

Δαν. 11,6 - Επειτα από ολίγα έτη θα έλθουν εις κοινωνίαν γάμου τα δύο αυτά βασίλεια, διότι η θυγάτηρ του προς νότον βασιλέως θα υπανθρευθή τον βασιλέα του βορρά. Ετσι δε θα συναφθή μεταξύ των δύο βασιλείων συνθήκη. Η θυγάτηρ όμως αυτή δεν θα κρατήση την δύναμιν του βασιλείου και ούτε οι απόγονοι του βασιλέως θα σταθούν εις την εξουσίαν. Η ιδία αυτή, οι ακόλουθοί της, η κόρη της και αυτός, ο οποίος θα την υποστηρίζη, θα παραδοθούν κατά τον καιρόν εκείνον εις καταστροφήν.

Δαν. 11,7 - καὶ στήσεται ἐκ τοῦ ἄνθους τῆς ῥίζης αὐτῆς τῆς ἑτοιμασίας αὐτοῦ καὶ ἥξει πρὸς τὴν δύναμιν καὶ εἰσελεύσεται εἰς τὰ ὑποστηρίγματα τοῦ βασιλέως τοῦ βοῤῥᾶ καὶ ποιήσει ἐν αὐτοῖς καὶ κατισχύσει.

Δαν. 11,7 - Ενας από τους βλαστούς της βασιλικής εκείνης ρίζης θα σταθή με μεγάλην προετοιμασίαν και θα επέλθη με δύναμιν πολλήν, θα εισελθη εις τα φρούρια του βασιλέως του βορρά, θα πολεμήση εναντίον αυτού και θα νικήση.

Δαν. 11,8 - καί γε τοὺς θεοὺς αὐτῶν μετὰ τῶν χωνευτῶν αὐτῶν, πᾶν σκεῦος ἐπιθυμητὸν αὐτῶν ἀργυρίου καὶ χρυσίου, μετὰ αἰχμαλωσίας οἴσει εἰς Αἴγυπτον· καὶ αὐτὸς στήσεται ὑπὲρ βασιλέα τοῦ βοῤῥᾶ.

Δαν. 11,8 - Θα διαρπάση και θα φέρη εις την Αίγυπτον τους θεούς εκείνων, τα χωνευτά αυτών αγάλματα, κάθε πολύτιμον αντικείμενον από άργυρον και χρυσόν. Αυτός λοιπόν θα υπερισχύση εναντίον του βασιλέως του βορρά.

Δαν. 11,9 - καὶ εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ βασιλέως τοῦ νότου, καὶ ἀναστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Δαν. 11,9 - Επειτα ο βασιλεύς του βορρά θα επέλθη εναντίον του νοτίου βασιλείου, εναντίον της Αιγύπτου. Δεν θα ημπορέση όμως να παραμείνη εκεί και θα επανέλθη εις την χώραν του.

Δαν. 11,10 - καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ συνάξουσιν ὄχλον δυνάμεων πολλῶν, καὶ ἐλεύσεται ἐρχόμενος καὶ κατακλύζων· καὶ παρελεύσεται καὶ καθίεται καὶ συμπροσπλακήσεται ἕως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

Δαν. 11,10 - Οι υιοί όμως του βασιλέως του βορρά θα συγκεντρώσουν μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν, η οποία και θα επέλθη εναντίον του νοτίου βασιλείου και θα κατακλύση αυτό. Θα περιέρχεται νικηφόρως την περιοχήν, θα επέρχεται με ορμήν και θα κτυπήση όλην την δύναμιν εκείνου.

Δαν. 11,11 - καὶ ἀγριανθήσεται βασιλεὺς τοῦ νότου καὶ ἐξελεύσεται καὶ πολεμήσει μετὰ τοῦ βασιλέως τοῦ βοῤῥᾶ· καὶ στήσει ὄχλον πολύν, καὶ

παραδοθήσεται ὁ ὄχλος ἐν χειρὶ αὐτοῦ·

Δαν. 11,11 - Τοτε ο βασιλεύς των νοτίων περιοχών, ο βασιλεύς της Αιγύπτου, θα εξαγριωθή και θα εξέλθη εις πόλεμον και θα πολεμήση εναντίον του βασιλέως του βορρά. Θα παρατάξη στρατόν πολύν και ο πολύς στρατός του βασιλέως του βορρά θα παραδοθή εις τας χείρας του βασιλέως της Αιγύπτου.

Δαν. 11,12 - καὶ λήψεται τὸν ὄχλον, καὶ ὑψωθήσεται ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ καταβαλεῖ μυριάδας καὶ οὐ κατισχύσει.

Δαν. 11,12 - Θα συλλάβη αιχμάλωτον τον στρατόν εκείνον· θα υπερηφανευθή η καρδία του, θα συντρίψη μυριάδας, αλλά τελικώς δεν θα υπερίσχυση.

Δαν. 11,13 - καί ἐπιστρέψει ὁ βασιλεὺς τοῦ βοῤῥᾶ καὶ ἄξει ὄχλον πολὺν ὑπὲρ τὸν πρότερον καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν καιρῶν ἐνιαυτῶν ἐπελεύσεται εἰσόδια ἐν δυνάμει μεγάλῃ καὶ ἐν ὑπάρξει πολλῇ.

Δαν. 11,13 - Ο βασιλεύς των βορείων περιοχών θα επιστρέψη εις την χώραν του, θα συγκεντρώση στρατόν πολύν, πολυαριθμότερον από τον πρώτον, και έπειτα από ωριαμένα έτη θα επέλθη κατά της Αιγύπτου, θα εισελθη εις αυτήν με μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν και με πάρα πολλά εφόδια.

Δαν. 11,14 - καὶ ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις πολλοὶ ἐπαναστήσονται ἐπὶ βασιλέα τοῦ νότου· καὶ οἱ υἱοὶ τῶν λοιμῶν τοῦ λαοῦ σου ἐπαρθήσονται τοῦ στῆσαι ὅρασιν καὶ ἀσθενήσουσι.

Δαν. 11,14 - Κατά τον καιρόν εκείνον και πολλοί άλλοι θα επαναστατήσουν εναντίον του βασιλέως της Αιγύπτου. Φαύλοι δε άνθρωποι του λαού σου θα αλαζονευθούν και θα επαναστατήσουν και αυτοί, αλλά θα καταστραφούν και έτσι θα εκπληρωθή η προφητεία.

Δαν. 11,15 - καὶ εἰσελεύσεται βασιλεὺς τοῦ βοῤῥᾶ καὶ ἐκχεεῖ πρόσχωμα καὶ συλλήψεται πόλεις ὀχυράς, καὶ οἱ βραχίονες τοῦ βασιλέως τοῦ νότου οὐ στήσονται, καὶ ἀναστήσονται οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ἰσχὺς τοῦ στῆναι.

Δαν. 11,15 - Ο βασιλεύς του βορρά θα εισέλθη, θα υψώση προχώματα και προμαχώνας γύρω από τας πόλεις. Θα καταλάβη πόλεις ισχυράς, ενώ αι δυνάμστου βασιλέως του νότου δεν θα ημπορέσουν να αντισταθούν. Θα εγειρθούν βέβαια οι εκλεκτοί του άνδρες κατά τον πόλεμον αυτόν, αλλά και αυτοί δεν θα έχουν την ισχύν της αποτελεσματικής αντιστάσεως.

Δαν. 11,16 - καὶ ποιήσει ὁ εἰσπορευόμενος πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ἑστὼς κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ· καὶ στήσεται ἐν τῇ γῇ τοῦ Σαβεί, καὶ συντελεσθήσεται ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

Δαν. 11,16 - Ο βασιλεύς του βορρά θα εισέλθη εις την Αίγυπτον, θα πράττη σύμφωνα με το θέλημά του και δεν θα υπάρχει άνθρωπος, ο οποίος

θα ημπορέση να αντισταθή εναντίον του. Θα σταματήση εις την περιοχήν Σαβεί και δια της δυνάμεώς του θα καταστρέψη, αυτήν.

Δαν. 11,17 - καὶ τάξει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰσελθεῖν ἐν ἰσχύϊ πάσης τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ εὐθεῖα πάντα μετ᾿ αὐτοῦ ποιήσει· καὶ θυγατέρα τῶν γυναικῶν δώσει αὐτῷ τοῦ διαφθεῖραι αὐτήν, καὶ οὐ μὴ παραμείνῃ καὶ οὐκ αὐτῷ ἔσται.

Δαν. 11,17 - Θα αποφασίση να εισέλθη με όλην αυτού την βασιλικήν δύναμιν στο βασίλειον της Αιγύπτου, θα συμβιβασθή όμως και θα κάμη ειρήνην με την Αίγυπτον. Θα δώση την θυγατέρα του ως σύζυγον στον βασιλέα της Αιγύπτου, ώστε δια μέσου αυτής να διαβρώση την Αίγυπτον. Εκείνη όμως δεν θα παραμείνη πιστή στον πατέρα της και δεν θα ανήκη εις αυτόν και εις τα σχέδιά του.

Δαν. 11,18 - καὶ ἐπιστρέψει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὰς νήσους καὶ συλλήψεται πολλὰς καὶ καταπαύσει ἄρχοντας ὀνειδισμοῦ αὐτῶν, πλὴν ὀνειδισμὸς αὐτοῦ ἐπιστρέψει αὐτῷ.

Δαν. 11,18 - Θα στρέψη τότε την προσοχήν και το βλέμμα του εις τας νήσους, θα κυριεύση πολλάς από αυτάς, τους άρχοντας αυτών ηττημένους και εξευτελισμένους, θα καθαιρέση. Εν τέλει όμως θα ηττηθή και αυτός και ο ονειδισμός, στον οποίον έρριψε τους άλλους θα πέση επάνω του.

Δαν. 11,19 - καὶ ἐπιστρέψει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς γῆς αὐτοῦ καί ἀσθενήσει καὶ πεσεῖται καὶ οὐχ εὑρεθήσεται.

Δαν. 11,19 - Επειτα θα στρέψη την προσοχήν του εις τας δυνάμεις της χώρας του δια την ασφάλειαν το βασιλείου του. Θα εξασθενήση όμως, θα πέση, θα καταστραφή και δεν θα ευρεθή ο τόπος του.

Δαν. 11,20 - καὶ ἀναστήσεται ἐκ τῆς ῥίζης αὐτοῦ φυτὸν τῆς βασιλείας ἐπὶ τὴν ἑτοιμασίαν αὐτοῦ παραβιβάζων, πράσσων δόξαν βασιλείας καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις συντριβήσεται καὶ οὐκ ἐν ποσώποις οὐδὲ ἐν πολέμῳ.

Δαν. 11,20 - Θα εγερθή από την βασιλικήν αυτού ρίζαν ένας, δια να γίνη άρχων και κύριος εις όσα εκείνος ητοίμασεν. Αυτός όμως θα εκτραπή εκμεταλλευόμενος την δόξαν της βασιλείας του. Αλλά κατά τας ημέρας εκείνας θα συντριβή οχι εις πόλεμον αλλά κατ' άλλον τρόπον (δια δολοφονίας με δηλητήριον).

Δαν. 11,21 - στήσεται ἐπὶ τὴν ἑτοιμασίαν αὐτοῦ· ἐξουδενώθη, καὶ οὐκ ἔδωκαν ἐπ᾿ αὐτὸν δόξαν βασιλείας· καὶ ἥξει ἐν εὐθηνίᾳ καὶ κατισχύσει βασιλείας ἐν ὀλισθήμασι.

Δαν. 11,21 - Θα έλθη άλλος εις την θέσιν του. Αυτός όμως θα είναι εξουδενωμένος και δεν θα αποδώσουν εις αυτόν βασιλικήν δόξαν Εν τούτοις θα έλθη με πλούτον πολύν και δια δολίων τρόπων θα κυριαρχήση επί του βασιλείου του.

Δαν. 11,22 - καὶ βραχίονες τοῦ κατακλύζοντος κατακλυσθήσονται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ συντριβήσονται, καὶ ἡγούμενος διαθήκης

Δαν. 11,22 - Δυνάμεις στρατιωτικαί, που ως χείμαρρος γεμίζουν τον τόπον, του βασιλέως της Αιγύπτου θα κατακλυσθούν από στρατεύματα του βασιλέως του βορρά και θα συντριβούν. Θα συντριβή δε τότε ο Ιουδαίος αρχιερεύς της περιόδου εκείνης.

Δαν. 11,23 - καὶ ἀπὸ τῶν συναναμείξεων πρὸς αὐτὸν ποιήσει δόλον καὶ ἀναβήσεται καὶ ὑπερισχύσει αὐτοῦ ἐν ὀλίγῳ ἔθνει.

Δαν. 11,23 - Ο δε από βορρά βασιλεύς έπειτα από τας συνθήκας και τας ειρηνικάς επικοινωνίας με τον εχθρόν του, θα φερθή δολίως. Θα τον επισκεφθή με μικράν δύναμιν και θα κατορθώση να υπερισχύση εναντίον αυτού.

Δαν. 11,24 - καὶ ἐν εὐθηνίᾳ καὶ ἐν πίοσι χώραις ἥξει καὶ ποιήσει ἃ οὐκ ἐποίησαν οἱ πατέρες αὐτοῦ καὶ πατέρες τῶν πατέρων αὐτοῦ· προνομὴν καὶ σκῦλα καὶ ὕπαρξιν αὐτοῖς διασκορπιεῖ καὶ ἐπ᾿ Αἴγυπτον λογιεῖται λογισμοὺς αὐτοῦ καὶ ἕως καιροῦ.

Δαν. 11,24 - Θα εισελθη εις ευφόρους και πλουσίας χώρας και θα κάμη πράγματα, τα οποία οι πατέρες του δεν έκαμαν, ούτε οι πατέρες των πατέρων των. Υποκριτικώς φέρομενος θα διασκορπίση εις τας χώρας αυτά λάφυρα και πολύν επισιτισμόν. Σχεδιάζει όμως πονηρά εναντίον της Αιγύπτου. Αυτά δε όλα μέχρις ωρισμένου καιρού.

Δαν. 11,25 - καὶ ἐξεγερθήσεται ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπὶ βασιλέα τοῦ νότου ἐν δυνάμει μεγάλῃ, καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου συνάψει πόλεμον ἐν δυνάμει μεγάλῃ καὶ ἰσχυρᾷ σφόδρα· καὶ οὐ στήσονται, ὅτι λογιοῦνται ἐπ᾿ αὐτὸν λογισμούς·

Δαν. 11,25 - Θα εξεγείρη την καρδίαν του και τον στρατόν του προς νότον εναντίον του βασιλέως της Αιγύπτου και θα επέλθη έναντίον αυτού με μεγάλην στρατιωτικήν δύναμιν. Ο βασιλεύς του νότου, δηλαδή της Αιγύπτου, θα συνάψη πόλεμον εναντίον αυτού με μεγάλην δύναμιν, ισχυράν πολύ. Δεν θα ημπορέσουν όμως αυτός και τα στρατεύματά του να αντισταθούν παρ' όλα τα σχέδιά των που εσκέφθησαν εναντίον αυτού.

Δαν. 11,26 - καὶ φάγονται τὰ δέοντα αὐτοῦ καὶ συντρίψουσιν αὐτόν, καὶ δυνάμεις κατακλύσει, καὶ πεσοῦνται τραυματίαι πολλοί.

Δαν. 11,26 - Θα καταφάγουν τας προμηθείας αυτού, θα τον συντρίψουν, θα δι ασκορπίσουν τας στρατιωτιικάς του δυνάμεις και τότε θα πέσουν πολλοί νεκροί.

Δαν. 11,27 - καὶ ἀμφότεροι οἱ βασιλεῖς, αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς πονηρίαν, καὶ ἐπὶ τραπέζῃ μιᾷ ψευδῆ λαλήσουσι, καὶ οὐ κατευθυνεῖ, ὅτι ἔτι πέρασις καιρῶν.

Δαν. 11,27 - Οι δύο αυτοί βασιλείς, με δολίας και πονηράς τας καρδίας αυτών, θα παρακαθήσουν εις μίαν υποκριτικήν τράπεζαν, με την πονηράν διάθεσιν να εξαπατήση ο ενας τον άλλον. Κανείς όμως από αυτούς δεν θα ευοδωθή εις τα σχέδιά του και τα έργα του, διότι και στους δύο εδόθη προθεσμία χρόνου.

Δαν. 11,28 - καὶ ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ ἐν ὑπάρξει πολλῇ, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπὶ διαθήκην ἁγίαν, καὶ ποιήσει καὶ ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Δαν. 11,28 - Θα επανέλθη τότε ο βασιλεύς του βορρά εις την χώραν του με πολύν πλούτον. Η καρδία του όμως θα μελετά πονηρά σχέδια εναντίον του λαού και της αγίας Διαθήκης. Θα πραγματοποιήση τα πονηρά του σχέδια και έπειτα θα συνεχίση την πορείαν του δια την χώραν του.

Δαν. 11,29 - εἰς τὸν καιρὸν ἐπιστρέψει καὶ ἥξει ἐν τῷ νότῳ, καὶ οὐκ ἔσται ὡς ἡ πρώτη καὶ ὡς ἡ ἐσχάτη.

Δαν. 11,29 - Μετά πάροδον καιρού θα στραφή πάλιν προς νότον εναντίον της Αιγύπτου. Δεν θα είναι όμως η εκστρατεία του αυτή επιτυχής, όπως η πρώτη και η δευτέρα.

Δαν. 11,30 - καὶ εἰσελεύσονται ἐν αὐτῷ οἱ ἐκπορευόμενοι Κίτιοι, καὶ ταπεινωθήσεται· καὶ ἐπιστρέψει καὶ θυμωθήσεται ἐπὶ διαθήκην ἁγίαν· καὶ ποιήσει καὶ ἐπιστρέψει καὶ συνήσει ἐπὶ τοὺς καταλιπόντας διαθήκην ἁγίαν.

Δαν. 11,30 - Θα επέλθουν εναντίον αυτού Κυπριοι και Ρωμαίοι στρατιώται, από τους οποίους και θα ταπεινωθή. Θα καταληφθή από θυμόν και θα στραφή πάλιν εναντίον της αγίας Διαθήκης. Θα διαπράξη ανοσιουργήματα, θα αναχωρήση επιστρέφων προς την πατρίδα του και θα σκέπτεται συνεχώς, πως να προσεταιρισθή τους Ιουδαίους εκείνους, οι οποίοι παρέβησαν την αγίαν Διαθήκην.

Δαν. 11,31 - καὶ σπέρματα ἐξ αὐτοῦ ἀναστήσονται καὶ βεβηλώσουσι τὸ ἁγίασμα τῆς δυναστείας καὶ μεταστήσουσι τὸν ἐνδελεχισμὸν καὶ δώσουσι βδέλυγμα ἠφανισμένων.

Δαν. 11,31 - Θα αφήση δε εκεί υπόλοιπα των στρατευμάτων του, τα οποία θα βεβηλώσουν τον ιερόν ναόν, την ιεράν αυτήν και ηθικήν ακρόπολιν των Ιουδαίων, θα θέσουν τέρμα εις τας καθημερινάς θυσίας και εις την έρημον από Ιουδαίους πόλιν θα στήσουν βδελυρά είδωλα.

Δαν. 11,32 - καὶ οἱ ἀνομοῦντες διαθήκην ἐπάξουσιν ἐν ὀλισθήμασι, καὶ λαὸς γινώσκοντες Θεὸν αὐτοῦ κατισχύσουσι καὶ ποιήσουσι.

Δαν. 11,32 - Οι δε αποστάται Ιουδαίοι θα προτείνουν δολίαν συμφωνίαν. Ο λαός όμως, ο οποίος γνωρίζει και πιστεύει στον Θεόν του, θα υπερισχύση και θα πράξη ο,τι πρέπει.

Δαν. 11,33 - καὶ οἱ συνετοὶ τοῦ λαοῦ συνήσουσιν εἰς πολλά· καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν φλογὶ καὶ ἐν αἰχμαλωσίᾳ καὶ ἐν διαρπαγῇ ἡμερῶν.

Δαν. 11,33 - Οι κατά Θεόν συνετοί εκ του λαού, οι ευλαβούμενοι τον Κυριον, θα δοκιμάσουν πολλάς περιπετείας. Θα πέσουν δια πυρός και σιδήρου, θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι, θα διαρπαγούν τα υπάρχοντά των. Τούτο δε επί διάστημα ωρισμένου καιρού.

Δαν. 11,34 - καὶ ἐν τῷ ἀσθενῆσαι αὐτοὺς βοηθηθήσονται βοήθειαν μικράν, καὶ προστεθήσονται πρὸς αὐτοὺς πολλοὶ ἐν ὀλισθήμασι.

Δαν. 11,34 - Οταν περιέλθουν εις αδυναμίαν, θα πάρουν κάποιαν μιικράν βοήθειαν, αλλά και πολλοί θα προστεθούν με το μέρος των δολίως και υποκριτικώς.

Δαν. 11,35 - καὶ ἀπὸ τῶν συνιέντων ἀσθενήσουσι τοῦ πυρῶσαι αὐτοὺς καὶ τοῦ ἐκλέξασθαι καὶ τοῦ ἀποκαλυφθῆναι ἕως καιροῦ πέρας, ὅτι ἔτι εἰς καιρόν.

Δαν. 11,35 - Μερικοί και από αυτούς ακόμη τους συνετούς άρχοντας θα κλονισθούν, δια να καθαρισθούν τρόπον τινά δια του πυρός, ώστε ο Κυριος να εκλέξη τους πράγματι αξίους του. Θα αποκαλυφθούν δε εξ άλλου οι ανάξιοι. Και ταύτα μέχρις ότου έλθη ο καιρός του τέλους. Διότι ο καιρός αυτός έχει ήδη καθορισθή.

Δαν. 11,36 - καὶ ποιήσει κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ ὁ βασιλεὺς ὑψωθήσεται καὶ μεγαλυνθήσεται ἐπὶ πάντα θεὸν καὶ λαλήσει ὑπέρογκα καὶ κατευθυνεῖ, μέχρις οὗ συντελεσθῇ ἡ ὀργή, εἰς γὰρ συντέλειαν γίνεται.

Δαν. 11,36 - Ο ασεβής αυτός βασιλεύς θα πράττη πάντοτε σύμφωνα με το αμαρτωλόν και εγωϊστικόν αυτού θέλημα. Θα υψωθή, θα αλαζονευθή εναντίον παντός θεού, θα ομιλή αλαζονικώς. Θα ευοδώνωνται όμως αι επιχειρήσστου, μέχρις ότου εκσπάση εναντίον του και ολοκληρωθή κατ' αυτού η θεία οργή. Διότι όλα αυτά κατευθύνονται στο προκαθωρισμένον τέρμα.

Δαν. 11,37 - καὶ ἐπὶ πάντας θεοὺς τῶν πατέρων αὐτοῦ οὐ συνήσει καὶ ἐπὶ ἐπιθυμίαν γυναικῶν καὶ ἐπὶ πᾶν θεὸν οὐ συνήσει, ὅτι ἐπὶ πάντας μεγαλυνθήσεται·

Δαν. 11,37 - Προς κανένα από τους θεούς των προγόνων του δεν θα δείξη σεβασμόν. Αδιάφορος θα μένη και προς τας γυναίκας. Κανένα θεόν δεν θα σέβεται, διότι αυτός θα θελήση να υψώση τον εαυτόν του πάρα πάνω από όλους τους θεούς και ανθρώπους.

Δαν. 11,38 - καὶ θεὸν μαωζεὶν ἐπὶ τόπου αὐτοῦ δοξάσει καὶ θεόν, ὃν οὐκ ἔγνωσαν οἱ πατέρες αὐτοῦ, δοξάσει ἐν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ ἐν ἐπιθυμήμασι.

Δαν. 11,38 - Θα σεβσασθή μόνον τον θεόν Μαωζείν, θεόν του πολέμου, στον ναόν του. Θεόν, τον ποίον δεν εγνώρισαν οι πρόγονοί του. Αυτόν θα τον τιμήση με χρυσόν και άργυρον και πολυτίμους λίθους με ζηλευτά πολύτιμα δώρα.

Δαν. 11,39 - καὶ ποιήσει τοῖς ὀχυρώμασι τῶν καταφυγῶν μετὰ θεοῦ ἀλλοτρίου καὶ πληθυνεῖ δόξαν καὶ ὑποτάξει αὐτοῖς πολλοὺς καὶ γῆν διελεῖ ἐν δώροις.

Δαν. 11,39 - Με την βοήθειαν, όπως νομίζει, του ξένου αυτού θεού του πολέμου θα οικοδομήση οχυρώματα απόρθητα δια τας στρατιωτικάς φρουράς του. Με τας κατακτήσστου θα αποκτήση πολλήν δόξαν, θα έχη πολλούς συνεργάτας, στους οποίους θα παραχωρήση χώρας και θα διανείμη δώρα.

Δαν. 11,40 - καὶ ἐν καιροῦ πέρατι συγκερατισθήσεται μετὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου, καὶ συναχθήσεται ἐπ᾿ αὐτὸν βασιλεὺς τοῦ βοῤῥᾶ ἐν ἅρμασι καὶ ἐν ἱππεῦσι καὶ ἐν ναυσὶ πολλαῖς καὶ εἰσελεύσονται εἰς τὴν γῆν καὶ συντρίψει καὶ παρελεύσεται.

Δαν. 11,40 - Οταν όμως έλθη το πέρας των καθωρισμένων καιρών, θα συγκρουσθή με τον βασιλέα του νότου, της Αιγύπτου. Ο βασιλεύς το βορρά θα επέλθη εναντίον του βασιλέως του νότου, του Φαραώ της Αιγύπτου, με άρματα και ιππείς, με πολύ ναυτικόν. Θα εισέλθη εις την χώραν του Φαραώ, εις την Αίγυπτον, θα συντρίψη αυτήν και θα περάση δια μέσου αυτής.

Δαν. 11,41 - καὶ εἰσελεύσεται εἰς τὴν γῆν τοῦ σαβεί, καὶ πολλοὶ ἀσθενήσουσι· καὶ οὗτοι διασωθήσονται ἐκ χειρὸς αὐτοῦ, Ἐδὼμ καὶ Μωάβ, καὶ ἀρχὴ υἱῶν Ἀμμών.

Δαν. 11,41 - Θα εισέλθη εις την χώραν Σαβεί, (την Παλαισινην), θα πέσουν εν στόματι μαχαίρας πολλοί. Εκείναι αι χώραι αι οποίαι θα διασωθούν από τα χέρια του, θα είναι η Ιδουμαία, η χώρα Μωάβ και η σπουδεοτέρα περιοχή της χώρας των Αμμωνιτών.

Δαν. 11,42 - καὶ ἐκτενεῖ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ γῆ Αἰγύπτου οὐκ ἔσται εἰς σωτηρίαν.

Δαν. 11,42 - Θα απλώση την κυριαρχίαν του και εις άλλας περιοχάς. Η χώρα της Αγύπτου δεν θα γλυτώση από αυτόν.

Δαν. 11,43 - καὶ κυριεύσει ἐν τοῖς ἀποκρύφοις τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου καὶ ἐν πᾶσιν ἐπιθυμητοῖς Αἰγύπτου καὶ Λιβύων καὶ Αἰθιόπων ἐν τοῖς ὀχυρώμασιν αὐτῶν.

Δαν. 11,43 - Θα γίνη κύριος κρυμμένων θησαυρών χρυσού και αργύρου και παντός άλλου πολυτίμου αντικειμένου της Αιγύπτου, των Λιβύων και Αιθιόπων, θησαυρών που είχαν αποκρυβή εις φρούρια.

Δαν. 11,44 - καὶ ἀκοαὶ καὶ σπουδαὶ ταράξουσιν αὐτὸν ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἀπὸ βοῤῥᾶ, καὶ ἥξει ἐν θυμῷ πολλῷ τοῦ ἀφανίσαι καὶ τοῦ ἀναθεματίσαι πολλοὺς

Δαν. 11,44 - Δυσμενείς όμως επείγουσαι πληροφορίαι από τας ανατολικάς και βορείους περιοχάς θα τον ταράξουν. Θα επέλθη εναντίον

αυτών με θυμόν πολύν, δια να εξαφανίση τους εχθρούς αυτούς, να τους παραδώση στο ανάθεμα και τον όλεθρον.

Δαν. 11,45 - καὶ πήξει τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἐφαδανῶ ἀναμέσον τῶν θαλασσῶν, εἰς ὄρος σαβεὶ ἅγιον· καὶ ἥξει ἕως μέρους αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος αὐτόν.

Δαν. 11,45 - Θα στήση το ανάκτορόν του αναμέσον των δύο θαλασσών, της Μεσογείου και της Νεκράς Θαλάσσης, στο ένδοξον άγιον όρος. Τοτε όμως θα φθάση το τέλος του και δεν θα ευρεθή κανείς να τον γλυτώση.

ΔΑΝΙΗΛ 12

Δαν. 12,1 - Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀναστήσεται Μιχαὴλ ὁ ἄρχων ὁ μέγας, ὁ ἑστηκὼς ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ λαοῦ σου· καὶ ἔσται καιρὸς θλίψεως, θλῖψις οἵα οὐ γέγονεν ἀφ᾿ οὗ γεγένηται ἔθνος ἐν τῇ γῇ ἕως τοῦ καιροῦ ἐκείνου· καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σωθήσεται ὁ λαός σου, πᾶς ὁ γεγραμμένος ἐν τῇ βίβλῳ·

Δαν. 12,1 - Κατά τον καιρόν εκείνον θα εγερθή ο αρχάγγελος Μιχαήλ, ο οποίος στέκεται προστάτης των υιών του ιουδαϊκού λαού σου. Θα είναι τότε περίοδος θλίψεως, μεγάλης θλίψεως, ομοία της οποίας δεν έγινεν από της εποχής που υπήρξαν άνθρωποι και έθνη επί της γης, έως την εποχήν εκείνην. Κατά την περίοδον όμως της μεγάλης αυτής θλίψεως θα σωθούν από τον λαόν σου αυτοί, που είναι γραμμένοι στο βιβλίον της ζωής.

Δαν. 12,2 - καὶ πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώματι ἐξεγερθήσονται, οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ οὗτοι εἰς ὀνειδισμὸν καὶ εἰς αἰσχύνην αἰώνιον.

Δαν. 12,2 - Πολλοί από εκείνους, που έχουν κοιμηθή και ευρίσκονται στον τάφον, θα αναστηθούν, άλλοι μεν εις ζωήν αιώνιον, άλλοι δε εις καταισχύνην αιώνιον.

Δαν. 12,3 - καὶ οἱ συνιέντες ἐκλάμψουσιν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος καὶ ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἔτι.

Δαν. 12,3 - Οσοι εμελέτησαν, ενόησαν και ετήρησαν τον νόμον του Κυρίου, θα λάμψουν με τέτοιαν λαμπρότητα, ωσάν την λαμπρότητα του ουρανού. Και πολλοί από τους δικαίους θα λάμψουν, όπως οι αστέρες στους αιώνας των αιώνων.

Δαν. 12,4 - καὶ σύ, Δανιήλ, ἔμφραξον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως καιροῦ συντελείας, ἕως διδαχθῶσι πολλοὶ καὶ πληθυνθῇ ἡ γνῶσις. -

Δαν. 12,4 - Και συ, Δανιήλ, κλείσε αυτούς τους λόγους, σφράγισε το βιβλίον μέχρι του τέλους του καθωρισμένου καιρού. Τοτε ένας μεγάλος

αριθμός ανθρώπων θα διδαχθή και θα αυξηθή έτσι η γνώσις του θείου θελήματος".

Δαν. 12,5 - Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιὴλ καὶ ἰδοὺ δύο ἕτεροι εἱστήκεισαν, εἷς ἐντεῦθεν τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ καὶ εἷς ἐντεῦθεν τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ.

Δαν. 12,5 - Εγώ ο Δανιήλ είδον και ιδού δύο άλλοι άνδρες είχαν σταθή όρθιοι, ο ένας εις την μίαν όχθην του ποταμού ο δε άλλος εις την άλλην όχθην.

Δαν. 12,6 - καὶ εἶπε τῷ ἀνδρὶ τῷ ἐνδεδυμένῳ τὰ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ· ἕως πότε τὸ πέρας ὧν εἴρηκας τῶν θαυμασίων;

Δαν. 12,6 - Ενας από αυτούς είπεν στον άνδρα, ο οποίος εφορούσε ένδυμα λίνον και ήτο επάνω από το νερό του ποταμού· "πότε θα έλθη το τέρμα των θαυμασίων αυτών πραγμάτων, τα οποία είπες;"

Δαν. 12,7 - καὶ ἤκουσα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐνδεδυμένου τὰ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὕψωσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι εἰς καιρὸν καιρῶν καὶ ἥμισυ καιροῦ· ἐν τῷ συντελεσθῆναι διασκορπισμὸν γνώσονται πάντα ταῦτα.

Δαν. 12,7 - Ηκουσα τον άνδρα τον ενδεδυμένον το πολύτιμον λινούν ένδυμα, ο οποίος ήτο επάνω από το ύδωρ του ποταμού. Αυτός αφού ύψωσε την δεξιάν του και την αριστεράν του χείρα στον ουρανόν και ωρκίσθη στον αιωνίως ζώντα Κυριον, είπε· "κατά το έτος των ετών και κατά το ήμισυ ακόμη του έτους, εις 3.5 - έτη, όταν θα ολακληρωθή και θα λάβη τέρμα ο διασκορπισμός του λαού του Θεού, τότε θα μάθουν και θα εννοήσουν την αλήθειαν όλων αυτών των προφητειών".

Δαν. 12,8 - καὶ ἐγὼ ἤκουσα καὶ οὐ συνῆκα καὶ εἶπα· Κύριε, τί τὰ ἔσχατα τούτων;

Δαν. 12,8 - Εγώ ήκουσα αυτά αλλά δεν τα ενόησα και ηρώτησα· "Κυριε, πότε θα έλθη το τέλος αυτών των πραγμάτων;"

Δαν. 12,9 - καὶ εἶπε· δεῦρο Δανιήλ, ὅτι ἐμπεφραγμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι οἱ λόγοι, ἕως καιροῦ πέρας·

Δαν. 12,9 - Και μου απήντησεν· "ελά, Δανιήλ, πάψε να ερωτάς. Οι λόγοι αυτοί είναι κλεισμένοι και σφραγισμένοι, έως ότου έλθη το τέλος του καθωρισμένου καιρού.

Δαν. 12,10 - ἐκλεγῶσι καὶ ἐκλευκανθῶσι καὶ πυρωθῶσι καὶ ἁγιασθῶσι πολλοί, καὶ ἀνομήσωσιν ἄνομοι· καὶ οὐ συνήσουσι πάντες ἄνομοι, καὶ οἱ νοήμονες συνήσουσι.

Δαν. 12,10 - Οι δίκαιοι θα αναδειχθούν, θα λευκανθούν δια των θλίψεων, θα καθαρισθούν ως δια πυρός, θα αγνισθούν πολλοί. Οι παράνομοι όμως θα εκτραπούν εις περισσοτέρας και μεγαλυτέρας ανομίας. Ολοι οι ασεβείς

δεν θα εννοήσουν τίποτε, από όσα έχουν προφητευθή. Οι ευσεβείς όμως θα εννοήσουν καλώς τα πάντα.

Δαν. 12,11 - καὶ ἀπὸ καιροῦ παραλλάξεως τοῦ ἐνδελεχισμοῦ καὶ τοῦ δοθῆναι βδέλυγμα ἐρημώσεως ἡμέραι χίλιαι διακόσιαι ἐνενήκοντα.

Δαν. 12,11 - Από της ημέρας, κατά την οποίαν θα καταργηθή η καθημερινή θυσία του ναού και θα στηθή το ειδωλολατρικόν βδέλυγμα εις την ερημωμένην πόλιν, θα περάσουν χίλιαι διακόσιαι ενενήκοντα ημέραι δοκιμασίας του λαού.

Δαν. 12,12 - μακάριος ὁ ὑπομένων καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε.

Δαν. 12,12 - Ευτυχής θα είναι εκείνος, ο οποίος θα υπαμείνη και θα φθάση στο τέλος των χιλίων τριακοσίων τριάκοντα πέντε ημερών.

Δαν. 12,13 - καὶ σὺ δεῦρο καὶ ἀναπαύου· ἔτι γὰρ ἡμέραι καὶ ὧραι εἰς ἀναπλήρωσιν συντελείας, καὶ ἀναστήσῃ εἰς τὸν κλῆρόν σου, εἰς συντέλειαν ἡμερῶν.

Δαν. 12,13 - Συ δέ, Δανιήλ, πήγαινε και αναπαύσου. Υπολείπονται ακόμη ημέραι και έτη εις σαμπλήρωσινν του χρόνου της συντελείας. Τοτε θα αναστηθής και συ εις την ένδοξον κληρονομίαν σου κατά την συντέλειαν των καιρών.

ΔΑΝΙΗΛ 13

ΒΗΛ ΚΑΙ ΔΡΑΚΩΝ

Δαν. 13,1 - Καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀστυάγης προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, καὶ παρέλαβε Κῦρος ὁ Πέρσης τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Δαν. 13,1 - Ο βασιλεύς Αστυάγης απέθανε και προσετέθη στους προγόνους αυτού, την δε βασιλείαν του παρέλαβε Κύρος ο Πέρσης.

Δαν. 13,2 - καὶ ἦν Δανιὴλ συμβιωτὴς τοῦ βασιλέως καὶ ἔνδοξος ὑπὲρ πάντας τοὺς φίλους αὐτοῦ.

Δαν. 13,2 - Ο Δανιήλ είχεν ανατραφή μαζή με τον βασιλέα και ήτο ο ενδοξότερος από όλους τους άλλους φίλους του.

Δαν. 13,3 - καὶ ἦν εἴδωλον τοῖς Βαβυλωνίοις, ᾧ ὄνομα Βήλ, καὶ ἐδαπανῶντο εἰς αὐτὸν ἑκάστης ἡμέρας σεμιδάλεως ἀρτάβαι δώδεκα καὶ πρόβατα τεσσαράκοντα καὶ οἴνου μετρηταὶ ἕξ.

Δαν. 13,3 - Είχον οι Βαβυλώνειοι ένα είδωλον, το οποίον ωναμάζετο Βηλ. Διετίθεντο δε δι' αυτό κάθε ημέραν δώδεκα αρτάβαι σημιγδάλι, τεσσαράκοντα πρόβατα και εξ μετρηταί οίνου.

Δαν. 13,4 - καὶ ὁ βασιλεὺς ἐσέβετο αὐτὸν καὶ ἐπορεύετο καθ᾿ ἑκάστην ἡμέραν προσκυνεῖν αὐτῷ· Δανιὴλ δὲ προσεκύνει τῷ Θεῷ αὐτοῦ. καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεύς· διατί οὐ προσκυνεῖς τῷ Βήλ;

Δαν. 13,4 - Ο ίδιος δε ο βασιλεύς εσέβετο αυτό και επήγαινε κάθε ημέραν και το επροσκυνούσε. Ο Δανιήλ όμως επροσκυνούσε τον ιδικόν του Θεόν, τον αληθινόν. Ο βασιλεύς ηρώτησε τον Δανιήλ· "διατί δεν προσκυνείς τον Βηλ;"

Δαν. 13,5 - ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι οὐ σέβομαι εἴδωλα χειροποίητα, ἀλλὰ τὸν ζῶντα Θεὸν τὸν κτίσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ ἔχοντα πάσης σαρκὸς κυριείαν.

Δαν. 13,5 - Εκείνος δε απήντησε· "διότι εγώ δεν αποδίδω σεβασμόν και λατρείαν εις είδωλα, κατασκευασμένα από χέρια ανθρώπων, αλλά προς τον αιωνίως ζώντα Θεόν, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην και είναι κύριος επί πάσης ζωής".

Δαν. 13,6 - καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεύς· οὐ δοκεῖ σοι Βὴλ εἶναι ζῶν θεός; ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅσα ἐσθίει καὶ πίνει καθ᾿ ἑκάστην ἡμέραν;

Δαν. 13,6 - Είπε πάλιν προς αυτόν ο βασιλεύς· "συ δηλαδή δεν πιστεύεις ότι ο Βηλ, είναι ζων θεός; Η δεν βλέπεις πόσα τρώγει και πίνει κάθε ημέραν;"

Δαν. 13,7 - καὶ εἶπε Δανιὴλ γελάσας· μὴ πλανῶ, βασιλεῦ· οὗτος γὰρ ἔσωθεν μέν ἐστι πηλὸς ἔξωθεν δὲ χαλκὸς καὶ οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε πώποτε.

Δαν. 13,7 - Ο Δανιήλ γελάσας απήντησε· "μη πλανάσαι, βασιλεύ, διότι αυτός από μέσα μεν είναι λάσπη, απέξω δε χαλκός. Ούτε έφαγεν ούτε έπιε ποτέ τίποτε".

Δαν. 13,8 - θυμωθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐὰν μὴ εἴπητέ μοι τίς ὁ κατέσθων τὴν δαπάνην ταύτην,

Δαν. 13,8 - Οργισθείς ο βασιλεύς εκάλεσε τους ιερείς του και είπε προς αυτούς· "εάν δεν μου πήτε, ποιός είναι εκείνος ο οποίος κατατρώγει όλα, όσα διατίθενται δια τον Βηλ,

Δαν. 13,9 - ἀποθανεῖσθε. ἐὰν δὲ δείξητε ὅτι Βὴλ κατεσθίει αὐτά, Δανιὴλ ἀποθανεῖται, ὅτι ἐβλασφήμησεν εἰς τὸν Βήλ. καὶ εἶπε Δανιὴλ τῷ βασιλεῖ· γινέσθω κατὰ τὸ ῥῆμά σου.

Δαν. 13,9 - θα θανατωθήτε. Εάν όμως μου αποδείξετε, ότι ο Βηλ τα τρώγει, τότε θα θανατωθή ο Δανιήλ, διότι εβλασφήμησεν εναντίον του Βηλ". Απήντησε δε ο Δανιήλ στον βασιλέα· "ας γίνη όπως είπες".

Δαν. 13,10 - καὶ ἦσαν ἱερεῖς τοῦ Βὴλ ἑβδομήκοντα ἐκτὸς γυναικῶν καὶ τέκνων. καὶ ἦλθεν ὁ βασιλεὺς μετὰ Δανιὴλ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βήλ.

Δαν. 13,10 - Οι ιερείς του Βηλ ήσαν εβδομήκοντα εκτός από τας γυναίκας και τα παιδιά των. Ηλθεν ο βασιλεύς μαζή με τον Δανιήλ στον ναόν του Βηλ.

Δαν. 13,11 - καὶ εἶπαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βήλ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀποτρέχομεν ἔξω, σὺ δέ, βασιλεῦ, παράθες τὰ βρώματα καὶ τὸν οἶνον κεράσας θὲς καὶ ἀπόκλεισον τὴν θύραν καὶ σφράγισον τῷ δακτυλίῳ σου· καὶ ἐλθὼν πρωΐ,

ἐὰν μὴ εὕρῃς πάντα βεβρωμένα ὑπὸ τοῦ Βήλ, ἀποθανούμεθα ἢ Δανιὴλ ὁ ψευδόμενος καθ᾿ ἡμῶν.

Δαν. 13,11 - Είπαν δε οι ιερείς του Βηλ· “ημείς σπεύδομεν να βγούμε έξω, συ δέ, βασιλεύ, διάταξε και αυτοπροσώπως να επιστατήσης, να παραθέσουν τα φαγητά και να βάλουν εις τα δοχεία τον οίνον. Κλείσε δε την θύραν και σφράγισέ την με το δακτυλίδι σου. Οταν δε έλθης το πρωϊ και δεν εύρης όλα αυτά φαγωμένα από τον Βηλ, τότε ημείς να θανατωθώμεν, άλλως θα θανατωθή ο Δανιήλ, ο οποίος διατυπώνει συκοφαντίας εναντίον μας”.

Δαν. 13,12 - αὐτοὶ δὲ κατεφρόνουν, ὅτι πεποιήκεισαν ὑπὸ τὴν τράπεζαν κεκρυμμένην εἴσοδον καὶ δι᾿ αὐτῆς εἰσεπορεύοντο διόλου καὶ ἀνήλουν αὐτά.

Δαν. 13,12 - Οι ιερείς δεν ελογάριαζαν καθόλου όλα αυτά τα μέτρα ασφαλείας, διότι είχαν ανορύξει κάτω από την τράπεζαν μίαν μυστικήν είσοδον και δι' αυτής εισήρχοντο πάντοτε και έτρωγαν τα παρατιθέμενα φαγητά.

Δαν. 13,13 - καὶ ἐγένετο ὡς ἐξήλθοσαν ἐκεῖνοι, καὶ ὁ βασιλεὺς παρέθηκε τὰ βρώματα τῷ Βήλ.

Δαν. 13,13 - Οταν, λοιπόν, οι ιερείς εβγήκαν έξω, ο βασιλεύς διέταξε και παρέθεσαν επί παρουσία του τα φαγητά τα προοριζόμενα δια τον Βηλ.

Δαν. 13,14 - καὶ ἐπέταξε Δανιὴλ τοῖς παιδαρίοις αὐτοῦ καὶ ἤνεγκαν τέφραν καὶ κατέστρωσαν ὅλον τὸν ναὸν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως μόνου· καὶ ἐξελθόντες ἔκλεισαν τὴν θύραν καὶ ἐσφραγίσαντο ἐν τῷ δακτυλίῳ τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπῆλθον.

Δαν. 13,14 - Τοτε ο Δανιήλ διέταξεν στους υπηρέτας και έφεραν στάκτην, με την οποίαν και έστρωσαν όλο το δάπεδον του ναού ενώπιον του βασιλέως μόνον. Εξήλθαν, έκλεισαν την θύραν και την εσφράγισαν μ το δακτυλίδι του βασιλέως και έφυγαν.

Δαν. 13,15 - οἱ δὲ ἱερεῖς ἦλθον τὴν νύκτα κατὰ τὸ ἔθος αὐτῶν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ κατέφαγον πάντα καὶ ἐξέπιον.

Δαν. 13,15 - Οι ιερείς ήλθαν την νύκτα, όπως εσυνήθιζαν, μαζή δε με αυτούς αι γυναίκες και τα παιδιά των, έφαγαν και έπιαν όλα.

Δαν. 13,16 - καὶ ὤρθρισεν ὁ βασιλεὺς τὸ πρωΐ καὶ Δανιὴλ μετ᾿ αὐτοῦ.

Δαν. 13,16 - Ο βασιλεύς εσηκώθη λίαν πρωϊ και μαζή του ο Δανιήλ.

Δαν. 13,17 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς· σῷοι αἱ σφραγῖδες, Δανιήλ; ὁ δὲ εἶπε· σῷοι, βασιλεῦ.

Δαν. 13,17 - Οταν έφθασαν στον ναόν είπεν ο βασιλεύς στον Δανιήλ· “Δανιήλ, είναι άθικτοι αι σφραγίδες;” Ο Δανιήλ απήντησε· “ναι, βασιλεύ, είναι άθιικτοι”.

Δαν. 13,18 - καὶ ἐγένετο ἅμα τῷ ἀνοῖξαι τὰς θύρας, ἐπιβλέψας ἐπὶ τὴν τράπεζαν ὁ βασιλεὺς ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ· μέγας εἶ, Βήλ, καὶ οὐκ ἔστι

παρὰ σοὶ δόλος οὐδὲ εἷς.

Δαν. 13,18 - Οταν ήνοιξεν η θύρα, ο βασιλεύς έστρεψε τα βλέμματα του προς την τράπεζαν και εκραύγασε με φωνήν μεγάλην· “μέγας είσαι, Βηλ, και καμμία δολιότης δεν υπάρχει εις σέ”!

Δαν. 13,19 - καὶ ἐγέλασε Δανιὴλ καὶ ἐκράτησε τὸν βασιλέα τοῦ μὴ εἰσελθεῖν αὐτὸν ἔσω καὶ εἶπεν· ἰδὲ δὴ τὸ ἔδαφος καὶ γνῶθι τίνος τὰ ἴχνη ταῦτα.

Δαν. 13,19 - Ο Δανιήλ εγέλασε, συνεκράτησε τον βαιλέα να μη εισέλθη μέσα στον ναόν και ειπε· “παρατήρησε, λοιπόν, κάτω στο έδαφος και μάθε, τίνος είναι αυτά τα ίχνη”.

Δαν. 13,20 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς· ὁρῶ τὰ ἴχνη ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων.

Δαν. 13,20 - Ο βασιλεύς απήντησε· “βλέπω πατήματα ανδρών και γυναικών και παιδιών”.

Δαν. 13,21 - καὶ ὀργισθεὶς ὁ βασιλεὺς τότε συνέλαβε τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ ἔδειξαν αὐτῷ τὰς κρυπτὰς θύρας, δι᾿ ὧν εἰσεπορεύοντο καὶ ἐδαπάνων τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Δαν. 13,21 - Οργισθείς τότε ο βασιλεύς διέταξε και συνέλαβαν τους ιερείς και τας γυναίκας και τα παιδιά των. Εκείνοι δε έδειξαν εις αυτόν τας μυστικάς θύρας, δια των οποίων εισήρχοντο στον ναόν και έτρωγαν όλα, όσα παρετίθεντο εις την τράπεζαν του Βηλ.

Δαν. 13,22 - καὶ ἀπέκτεινεν αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς καὶ ἔδωκε τὸν Βὴλ ἔκδοτον τῷ Δανιήλ, καὶ κατέστρεψεν αὐτὸν καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ.

Δαν. 13,22 - Ο βασιλεύς διέταξε και τους εφόνευσαν, τον δε Βηλ παρέδωκεν εις την διάθεσιν του Δανιήλ, ο οποίος κατέστρεψεν αύτόν και τον ναόν του.

Δαν. 13,23 - Καὶ ἦν δράκων μέγας, καὶ ἐσέβοντο αὐτὸν οἱ Βαβυλώνιοι.

Δαν. 13,23 - Εις την Βαβυλώνα υπήρχεν επίσης και ένας μεγάλος όφις, τον οποίον οι Βαβυλώνιοι εσέβοντο ως θεόν.

Δαν. 13,24 - καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Δανιήλ· μὴ καὶ τοῦτον ἐρεῖς ὅτι χαλκοῦς ἐστιν; ἰδοὺ ζῇ καὶ ἐσθίει καὶ πίνει· οὐ δύνασαι εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔστιν οὗτος θεὸς ζῶν, καὶ προσκύνησον αὐτῷ.

Δαν. 13,24 - Ο βασιλεύς είπεν στον Δανιήλ· “μήπως θα πης, ότι και αυτός είναι χάλκινος, και νεκρός; Ιδού, ζη, τρώγει και πίνει. Δεν ημπορείς να ισχυρισθής, ότι αυτός δεν είναι ζωντανός θεός. Λοιπόν προσκύνησέ τον”.

Δαν. 13,25 - καὶ εἶπε Δανιήλ· Κυρίῳ τῷ Θεῷ μου προσκυνήσω, ὅτι οὗτός ἐστι Θεὸς ζῶν·

Δαν. 13,25 - Απήντησεν ο Δανιήλ· “Κυριον τον Θεόν μου θα προσκυνώ, διότι αυτός είναι ο αιωνίως υπάρχων Θεός.

Δαν. 13,26 - σὺ δέ, βασιλεῦ, δός μοι ἐξουσίαν, καὶ ἀποκτενῶ τὸν δράκοντα ἄνευ μαχαίρας καὶ ῥάβδου. καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς· δίδωμί σοι.

Δαν. 13,26 - Συ όμως, βασιλεύ, δος μου την άδειαν και την εξουσίαν να θανατώσω τον δράκοντα και μάλιστα χωρίς μάχαιραν και ράβδον". Ο βασιλεύς του είπε· "σου δίδω την άδειαν".

Δαν. 13,27 - καὶ ἔλαβεν ὁ Δανιὴλ πίσσαν καὶ στέαρ καὶ τρίχας καὶ ἥψησεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἐποίησε μάζας καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ στόμα τοῦ δράκοντος, καὶ φαγὼν διεῤῥάγη ὁ δράκων. καὶ εἶπεν· ἴδετε τά σεβάσματα ὑμῶν.

Δαν. 13,27 - Επήρε τότε ο Δανιήλ πίσσαν, λίπος και τρίχας, τα οποία τα έρασεν. Από αυτό έκαμε βώλους και τους έδωκεν στο στόμα του όφεως. Οταν εκείνος τους έφαγεν έσκασε. Ο Δανιήλ είπε τότε· "αυτοί είναι οι θεοί, τους οποίους λατρεύετε".

Δαν. 13,28 - καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσαν οἱ Βαβυλώνιοι, ἠγανάκτησαν λίαν καὶ συνεστράφησαν ἐπὶ τὸν βασιλέα καὶ εἶπαν· Ἰουδαῖος γέγονεν ὁ βασιλεύς· τὸν Βὴλ κατέσπασε καὶ τὸν δράκοντα ἀπέκτεινε καὶ τοὺς ἱερεῖς κατέσφαξε.

Δαν. 13,28 - Οταν ο Βαβυλώνιοι επληροφορήθησαν αυτά, ηγανάκτησαν πάρα πολύ. Εστράφησαν εναντίον του βασιλέως και είπαν· "ο βασιλεύς έγινεν Ιουδαίος. Συνέτριψε τον Βηλ, εφόνευσε τον δράκοντα, κατέσφαξε και τους ιερείς".

Δαν. 13,29 - καὶ εἶπαν ἐλθόντες πρὸς τὸν βασιλέα· παράδος ἡμῖν τὸν Δανιήλ· εἰ δὲ μή, ἀποκτενοῦμέν σε καὶ τὸν οἶκόν σου.

Δαν. 13,29 - Ηλθαν λοιπόν προς τον βασιλέα και του είπαν· "παράδωσέ μας τον Δανιήλ, ειδ' άλλως θα θανατώσωμεν σε και την οικογενειάν σου".

Δαν. 13,30 - καὶ εἶδεν ὁ βασιλεὺς ὅτι ἐπείγουσιν αὐτὸν σφόδρα, καὶ ἀναγκασθεὶς ὁ βασιλεὺς παρέδωκεν αὐτοῖς τὸν Δανιήλ.

Δαν. 13,30 - Είδεν ο βασιλεύς, ότι τον καταστενοχωρούσαν πολύ και ηναγκάσθη και παρέδωκεν εις αυτούς τον Δανιήλ.

Δαν. 13,31 - οἱ δὲ ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, καὶ ἦν ἐκεῖ ἡμέρας ἕξ.

Δαν. 13,31 - Εκείνοι δε τον έρριψαν στον λάκκον των λεόντων, όπου και παρέμενεν επί εξ ημέρας.

Δαν. 13,32 - ἦσαν δὲ ἐν τῷ λάκκῳ ἑπτὰ λέοντες, καὶ ἐδίδοτο αὐτοῖς τὴν ἡμέραν δύο σώματα καὶ δύο πρόβατα· τότε δὲ οὐκ ἐδόθη αὐτοῖς, ἵνα καταφάγωσι τὸν Δανιήλ.

Δαν. 13,32 - Μέσα δε εις αυτόν τον λάκκον ήσαν επτά λέοντες, στους οποίους κάθε ημέραν έδιδαν δύο ανθρώπινα σώματα και δύο πρόβατα. Την ημέραν όμως εκείνην δεν εδόθη εις αυτούς τίποτε, δια να καταφάγουν τον Δανιήλ.

Δαν. 13,33 - καὶ ἦν Ἀμβακοὺμ ὁ προφήτης ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ αὐτὸς ἥψησεν ἕψεμα καὶ ἐνέθρυψεν ἄρτους εἰς σκάφην καὶ ἐπορεύετο εἰς τὸ πεδίον ἀπενέγκαι τοῖς θερισταῖς.

Δαν. 13,33 - Τοτε ευρίσκετο εις την Ιουδαίαν ο προφήτης Αμβακούμ. Αυτός εμαγείρευσε φάγητον, έκοψεν εις τεμάχια άρτους, έβαλεν αυτά μέσα εις ένα δοχείον και επήγαινεν στον αγρόν, δια να φέρη φαγητόν στους θεριστάς.

Δαν. 13,34 - καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος Κυρίου τῷ Ἀμβακούμ· ἀπένεγκε τὸ ἄριστον, ὃ ἔχεις, εἰς Βαβυλῶνα τῷ Δανιὴλ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.

Δαν. 13,34 - Ο άγγελος είπεν στον Αμβακούμ· “το μεσημβρινόν αυτό φαγητόν, που έχεις, φέρε το στον Δανιήλ, ο οποίος ευρίσκεται εις την Βαβυλώνα μέσα στον λάκκον των λεόντων”.

Δαν. 13,35 - καὶ εἶπεν Ἀμβακούμ· Κύριε, Βαβυλῶνα οὐχ ἑώρακα καὶ τὸν λάκκον οὐ γινώσκω.

Δαν. 13,35 - Ο Αμβακούμ είπε· “Κυριε, ούτε την Βαβυλώνα έχω ίδει ποτέ, ούτε και τον λάκκον γνωρίζω”.

Δαν. 13,36 - καὶ ἐπελάβετο ὁ ἄγγελος Κυρίου τῆς κορυφῆς αὐτοῦ καὶ βαστάσας τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἔθηκεν αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα ἐπάνω τοῦ λάκκου ἐν τῷ ῥοίζῳ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ.

Δαν. 13,36 - Τοτε Ο άγγελος τον επήρεν από την κεφαλήν, τον εκράτησεν από την κόμην της κεφαλής του, και με την ορμήν της πνευματικής αυτού φύσεως τον μετέφερε αυτοστιγμεί εις την Βαβυλώνα και τον έθεσεν επάνω από τον λάκκον των λεόντων.

Δαν. 13,37 - καὶ ἐβόησεν Ἀμβακοὺμ λέγων· Δανιὴλ Δανιήλ, λαβὲ τὸ ἄριστον, ὃ ἀπέστειλέ σοι ὁ Θεός.

Δαν. 13,37 - Εφώναξεν ο Αμβακούμ λέγων· “Δανιήλ, Δανιήλ, πάρε το φαγητόν, το οποίον σου έστειλεν ο Θεός”.

Δαν. 13,38 - καὶ εἶπε Δανιήλ· ἐμνήσθης γάρ μου, ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἐγκατέλιπες τοὺς ἀγαπῶντάς σε.

Δαν. 13,38 - Ο Δανιήλ είπεν· “ω Θεέ μου, με ενεθυμήθης, διότι συ ποτέ δεν εγκαταλείπεις εκείνους, που σε αγαπούν”.

Δαν. 13,39 - καὶ ἀναστὰς Δανιὴλ ἔφαγεν· ὁ δὲ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἀποκατέστησε τὸν Ἀμβακοὺμ παραχρῆμα εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.

Δαν. 13,39 - Εσηκώθη ο Δανιήλ και έφαγεν, ο δε άγγελος του Κυρίου επανέφερεν αμέσως τον Αμβακούμ στον τόπον του.

Δαν. 13,40 - ὁ δέ βασιλεὺς ἦλθε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ πενθῆσαι τὸν Δανιήλ· καὶ ἦλθεν ἐπὶ τὸν λάκκον καὶ ἐνέβλεψε, καὶ ἰδοὺ Δανιὴλ καθήμενος.

Δαν. 13,40 - Ο βασιλεύς ήλθε κατά την εβδόμην ημέραν, δια να πενθήση τον θάνατον του Δανιήλ. Ηλθεν στον λάκκον και παρετήρησεν εντός και ιδού, ο Δανιήλ εκάθητο ήσυχος.

Δαν. 13,41 - καὶ ἀναβοήσας φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· μέγας εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τοῦ Δανιήλ, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν σοῦ.

Δαν. 13,41 - Εφώναξε τότε με φωνήν μεγάλην και είπε· “μέγας είσαι, Κυριε, συ ο Θεός του Δανιήλ, και δεν υπάρχει άλλος Θεός πλην από σέ».

Δαν. 13,42 - καὶ ἀνέσπασεν αὐτόν, τοὺς δὲ αἰτίους τῆς ἀπωλείας αὐτοῦ ἐνέβαλεν εἰς τὸν λάκκον, καὶ κατεβρώθησαν παραχρῆμα ἐνώπιον αὐτοῦ.

Δαν. 13,42 - Αμέσως έβγαλε τον Δανιήλ από τον λάκκον, τους δε αιτίους της θανατικής καταδίκης του διέταξε και τους έρριψαν στον λάκκον. Αμέσως δε εκείνοι κατεσπαράχθησαν από τους λέοντας ενώπιόν του.